

Bibeln, Gamla och Nya Testamentet

The Project Gutenberg EBook of Bibeln, Gamla och Nya Testamentet

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

Title: Bibeln, Gamla och Nya Testamentet

Author:

Release Date: May 18, 2005 [EBook #2100]

Language: Swedish

Character set encoding: ISO-8859-1

*** START OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK BIBELN, GAMLA OCH NYA
TESTAMENTET ***

Produced by Project Runeberg, which has provided Nordic literature on the Internet since 1992. <http://runeberg.org/>

BIBELN

eller

DEN HELIGA SKRIFT

innehållande

GAMLA OCH NYA TESTAMENTETS

KANONISKA BÖCKER

INNEHÅLL

Gamla Testamentet

Första Mosebok (Genesis)
Andra Mosebok (Exodus)
Tredje Mosebok (Leviticus)
Fjärde Mosebok (Numeri)

Livros Grátis

<http://www.livrosgratis.com.br>

Milhares de livros grátis para download.

Femte Mosebok (Deuteronomium)

Josua

Domarboken

Rut

Första Samuelsboken

Andra Samuelsboken

Första Konungaboken

Andra Konungaboken

Första Krönikeboken

Andra Krönikeboken

Esra

Nehemja

Ester

Job

Psaltaren

Ordspråksboken

Predikaren

Höga Visan

Jesaja

Jeremia

Klagvisorerna

Hesekiel

Daniel

Hosea

Joel

Amos

Obadja

Jona

Mika

Nahum

Habackuk

Sefanja

Haggai

Sakarja

Malaki

Nya Testamentet

Evangelium enligt Matteus

Evangelium enligt Markus

Evangelium enligt Lukas

Evangelium enligt Johannes

Apostlagörningarna

Paulus' brev till romarna

Paulus' första brev till korintierna

Paulus' andra brev till korintierna

Paulus' brev till galaterna

Paulus' brev till efesierna

Paulus' brev till filipperna

Paulus' brev till kolosserna

Paulus' första brev till tessalonikerna

Paulus' andra brev till tessalonikerna

Paulus' första brev till Timoteus

Paulus' andra brev till Timoteus

Paulus' brev till Titus

Paulus' brev till Filemon

Brevet till hebréerna

Petrus' första brev

Petrus' andra brev
Johannes' första brev
Johannes' andra brev
Johannes' tredje brev
Jakobs' brev
Judas' brev
Johannes' uppenbarelse

Första Mosebok (Genesis)

- 001:001 I begynnelsen skapade Gud himmel och jord.
001:002 Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet.
001:003 Och Gud sade: "Varde ljus?", och det vart ljus.
001:004 Och Gud såg att ljuset var gott; och Gud skilde ljuset från mörkret.
001:005 Och Gud kallade ljuset dag, och mörkret kallade han natt. Och det vart afton, och det vart morgon, den första dagen.
- 001:006 Och Gud sade: "Varde mitt i vattnet ett fäste som skiljer vatten från vatten."
001:007 Och Gud gjorde fästet, och skilde vattnet under fästet från vattnet ovan fästet; och det skedde så.
001:008 Och Gud kallade fästet himmel. Och det vart afton, och det vart morgon, den andra dagen.
- 001:009 Och Gud sade: "Samla sig det vatten som är under himmelen till en särskild plats, så att det torra bliver synligt." Och det skedde så.
001:010 Och Gud kallade det torra jord, och vattensamlingen kallade han hav. Och Gud såg att det var gott.
001:011 Och Gud sade: "Frambringe jorden grönnska, fruktande växter och fruktträd, som efter sina arter bär frukt, vari de hava sitt frö, på jorden." Och det skedde så.
001:012 jorden frambragte grönnska, fruktande växter, efter deras arter, och träd som efter sina arter bär frukt, vari de hade sitt frö. Och Gud såg att det var gott.
001:013 Och det vart afton, och det vart morgon, den tredje dagen.
- 001:014 Och Gud sade: "Varde på himmelens fäste ljus som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider, dagar och år,
001:015 och vare de på himmelens fäste till ljus som lysa över jorden." Och det skedde så.
001:016 Gud gjorde de två stora ljusen, det större ljuset till att räkna över dagen, och det mindre ljuset till att räkna över natten, så ock stjärnorna.
001:017 Och Gud satte dem på himmelens fäste till att lysa över jorden,
001:018 och till att räkna över dagen och över natten, och till att skilja ljuset från mörkret. Och Gud såg att det var gott.
001:019 Och det vart afton, och det vart morgon, den fjärde dagen.
- 001:020 Och Gud sade: "Frambringe vattnet ett vimmel av levande varelser; flyg ock fiskar över jorden under himmelens fäste."

001:021 Och Gud skapade de stora havsdjuren och hela det stim av levande varelser, som vattnet vimlar av, efter deras arter, s?ock alla bevingade f?glar, efter deras arter. Och Gud s?g att det var gott.

001:022 Och Gud v?signade dem och sade: ?Varen fruktsamma och fr?ken eder, och uppfyllen vattnet i haven; fr?ke sig ock f?glarna p? jorden.?

001:023 Och det vart afton, och det vart morgon, den femte dagen.

001:024 Och Gud sade: ?Frambringe jorden levande varelser, efter deras arter, boskapsdjur och kr?djur och vilda djur, efter deras arter.? Och det skedde s?,

001:025 Gud gjorde de vilda djuren, efter deras arter, och boskapsdjuren, efter deras arter, och alla kr?djur p?marken, efter deras arter. Och Gud s?g att det var gott.

001:026 Och Gud sade: ?L? oss g?ra m?nskior till v?r avbild, till att vara oss lika; och m?de r?da ?ver fiskarna i havet och ?ver f?glarna under himmelen och ?ver boskapsdjuren och ?ver hela jorden och ?ver alla kr?djur som r?a sig p?jorden.?

001:027 Och Gud skapade m?nskan till sin avbild, till Guds avbild skapade han henne, till man och kvinna skapade han dem.

001:028 Och Gud v?signade dem; Gud sade till dem: ?Varen fruktsamma och fr?ken eder, och uppfyllen jorden och l?ggen den under eder; och r?den ?ver fiskarna i havet och ?ver f?glarna under himmelen och ?ver alla djur som r?a sig p?jorden.?

001:029 Och Gud sade: ?Se, jag giver eder alla fr?frande ?ter p?hela jorden och alla tr?d med fr?frande tr?dfrukt; detta skolen I hava till f?da.

001:030 Men ? alla djur p?jorden och ? alla f?glar under himmelen och ? allt som kr?ar p?jorden, vad som i sig har en levande sj?, ? dessa giver jag alla gr?na ?ter till f?da.? Och det skedde s?,

001:031 Och Gud s?g p?allt som han hade gjort, och se, det var mycket gott. Och det vart afton, och det vart morgon, den sj?tte dagen.

002:001 S?blevo nu himmelen och jorden fullbordade med hela sin h?skara.

002:002 Och Gud fullbordade p?sjunde dagen det verk som han hade gjort; och han vilade p?sjunde dagen fr?n allt det verk som han hade gjort.

002:003 Och Gud v?signade den sjunde dagen och helgade den, d?ff? att han p?den dagen vilade fr?n allt sitt verk, det som Gud hade gjort, n? han skapade.

002:004 Detta ? berättelsen om den ordning i vilken allt blev till p? himmelen och jorden, n? de skapades, d?n? HERREN Gud gjorde jord och himmel.

002:005 D?bar jorden ?nnu ingen buske p?marken, och ingen ?t hade ?nnu skjutit upp p?marken, ty HERREN Gud hade icke l?tit regna p?jorden, och ingen m?nskiska fanns, som kunde bruka jorden;

002:006 men en dimma steg upp fr?n jorden och vattnade hela marken.

002:007 Och HERREN Gud danade m?nskan av stoff fr?n jorden och inbl?ste livsande i hennes n?sa, och s?blev m?nskan en levande varelse.

002:008 Och HERREN Gud planterade en lustg?rd i Eden ?sterut och satte d?ri m?nskan som han hade danat.

002:009 HERREN Gud lät nämligen alla slags träd som voro ljuvliga att se
p?och goda att äta av v?xa upp ur marken, och livets träd mitt
i lustgården, s?ock kunskapens träd p?gott och ont.

002:010 Och från Eden gick en flod ut, som vattnade lustgården; sedan
delade den sig i fyra grenar.

002:011 Den första heter Pison; det är den som flyter omkring hela
landet Havila, där guld finnes,

002:012 och det landets guld är gott; där finnes ock bdelliumharts och
onyxsten.

002:013 Den andra floden heter Gihon; det är den som flyter omkring hela
landet Kus.

002:014 Den tredje floden heter Hiddekel; det är den som har sitt lopp
öster om Assyrien. Den fjärde floden är Frat.

002:015 S?tog nu HERREN Gud mannen och satte honom i Edens lustgård,
till att bruka och bevara den.

002:016 Och HERREN Gud bjöd mannen och sade: Äv alla andra träd i
lustgården m?du fritt äta,

002:017 men av kunskapens träd p?gott och ont skall du icke äta, ty när
du äter därav, skall du döden dö?

002:018 Och HERREN Gud sade: Det är icke gott att mannen är allena. Jag
vill göra åt honom en hjälp, en sådan som honom hjälper.

002:019 Och HERREN Gud danade av jord alla markens djur och alla
himmelens fåglar, och födde dem fram till mannen för att se huru
denne skulle kalla dem; ty såsom mannen kallade var levande
varelse, så skulle den heta.

002:020 Och mannen gav namn åt alla boskapsdjur, åt fåglarna under
himmelen och åt alla markens djur. Men för Adam fann han icke
n?gon hjälp, sådan som honom hjäldes.

002:021 D?lät HERREN Gud en tung sömn falla på mannen, och när han hade
somnat, tog han ut ett av hans revben och fyllde dess plats med
k?tt.

002:022 Och HERREN Gud byggde en kvinna av revbenet som han hade tagit
av mannen, och födde henne fram till mannen.

002:023 D?sade mannen: Ja, denna är nu ben av mina ben och k?tt av
mitt k?tt. Hon skall heta maninna, ty av man är hon tagen.?

002:024 F?denskull skall en man ?vergiva sin fader och sin moder och
h?la sig till sin hustru, och de skola varda ett k?tt.

002:025 Och mannen och hans hustru voro båda nakna och blygdes icke för
varandra.

003:001 Men ormen var listigare än alla andra markens djur som HERREN
Gud hade gjort; och han sade till kvinnan: Skulle du Gud hava
sagt: 'I skolen icke äta av något träd i lustgården'??

003:002 Kvinnan svarade ormen: Ävi för äta av frukten på de andra träden
i lustgården,

003:003 men om frukten på det träd som står mitt i lustgården har Gud
sagt: 'I skolen icke äta därav, ej heller komma därvid, på det
att I icke m?n dö?'

003:004 D?sade ormen till kvinnan: Ängalunda skolen I dö,

003:005 men Gud vet, att när I äten därav, skola edra ögon öppnas, så
att I bliven såsom Gud och förstär vad gott och ont är.?

003:006 Och kvinnan såg att trädet var gott att äta av, och att det var en
lust för ögonen, och att det var ett ljuvligt träd, eftersom man
därav fick förstär, och hon tog av dess frukt och åt; och hon gav
j?rnv? åt sin man, som var med henne, och han åt.

003:007 D?öppnades b?das ögon, och de blevo varse att de voro nakna; och de f?ste ihop fikoni?v och bundo omkring sig.

003:008 Och de h?rde HERREN Gud vandra i lustg?rden, n?r dagen begynte svalkas; d?g?rde sig mannen med sin hustru f?r HERREN Guds ansikte bland tr?den i lustg?rden.

003:009 Men HERREN Gud kallade p?mannen och sade till honom: 'Var ö du??

003:010 Han svarade: 'Jag h?rde dig i lustg?rden; d?blev jag f?rskr?ckt, eftersom jag ö naken; d?f?r g?rde jag mig.?'

003:011 D?sade han: 'Vem har l?tit dig f?rst?att du ö naken? Har du icke ötit av det tr?d som jag f?rbj?d dig att öta av??

003:012 Mannen svarade: 'Kvinnan som du har givit mig till att vara med mig, hon gav mig av tr?det, s?att jag ö.?'

003:013 D?sade HERREN Gud till kvinnan: 'Vad ö det du har gjort!?'
Kvinnan svarade: 'Ormen bedrog mig, s?att jag ö.?'

003:014 D?sade HERREN Gud till ormen: 'Eftersom du har gjort detta, vare du f?rbannad bland alla djur, boskapsdjur och vilda djur. P?din buk skall du g?, och stoft skall du öta i alla dina livsdagar.

003:015 Och jag skall s?tta fiendskap mellan dig och kvinnan, och mellan din s?d och hennes s?d. Denna skall s?ndertrampa ditt huvud, och du skall stinga den i h?nen.?'

003:016 Och till kvinnan sade han: 'Jag skall l?ta dig utst?mycken vederm?da, n?r du bliver havande; med sm?ta skall du f?da dina barn. Men till din man skall din ör?vara, och han skall r?da över dig.?'

003:017 Och till Adam sade han: 'Eftersom du lyssnade till din hustrus ord och ö av det tr?d om vilket jag hade bjudit dig och sagt: 'Du skall icke öta d?rav', d?f?r vare marken f?rbannad f?r din skull. Med vederm?da skall du n?ra dig av den i alla dina livsdagar;

003:018 t?rne och tistel skall den b?ra ö dig, men markens öter skola vara din f?da.

003:019 I ditt anletes svett skall du öta ditt br?d, till dess du v?nder öter till jorden; ty av den ö du tagen. Ty du ö stoft, och till stoft skall du öter varda.?'

003:020 Och mannen gav sin hustru namnet Eva, ty hon blev en moder ö allt levande.

003:021 Och HERREN Gud gjorde ö Adam och hans hustru kl?der av skinn och satte p?dem.

003:022 Och HERREN Gud sade: 'Se, mannen har blivit s?som en av oss, s? att han f?rst?r vad gott och ont ö. M?han nu icke r?cka ut sin hand och taga j?mv? av livets tr?d och öta, och s?leva evinnerligen.?'

003:023 Och HERREN Gud f?rvisade honom ur Edens lustg?rd, f?r att han skulle bruka jorden, varav han var tagen.

003:024 Och han drev ut mannen, och satte öster om Edens lustg?rd keruberna j?nte det ljungande sv?dets l?gor, f?r att bevaka v?gen till livets tr?d.

004:001 Och mannen k?nde sin hustru Eva, och hon blev havande och f?dde Kain; d?sade hon: 'Jag har f?tt en man genom

HERRENS hj p.

- 004:002 Och hon födde  ter en son, Abel, den f tres broder. Och Abel blev en f therde, men Kain blev en  kerman.
- 004:003 Och efter någon tid h nde sig att Kain av markens frukt bar fram en offergåva   HERREN.
- 004:004 Också Abel bar fram sin gåva, av det förstfödda i hans hjord, av djurens fett. Och HERREN s g till Abel och hans offergåva;
- 004:005 men till Kain och hans offergåva såg han icke. Då blev Kain mycket vred, och hans blick blev m rk.
- 004:006 Och HERREN sade till Kain:  Varf r  r du vred, och varför är din blick s m rk?
- 004:007  r det icke så om du har gott i sinnet, d ser du frimodigt upp; men om du icke har gott i sinnet, d lurar synden vid d ren; till dig st r hennes  r , men du b r r da över henne.?
- 004:008 Och Kain talade med sin broder Abel; och n r de voro ute på marken,  verf l Kain sin broder Abel och dr pte honom.
- 004:009 D sade HERREN till Kain:  Var är din broder Abel?? Han svarade:  Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder??
- 004:010 D sade han:  Vad har du gjort! H r, din broders blod ropar till mig från jorden.
- 004:011 S vare du nu förbannad och förvisad ifrån åkerjorden, som har öppnat sin mun för att mottaga din broders blod av din hand.
- 004:012 När du brukar jorden, skall den icke mer giva dig sin gr da. Ostadig och flyktig skall du bliva p jorden.?
- 004:013 D sade Kain till HERREN:  Min missgärning  r st re än att jag kan bära den.
- 004:014 Se, du driver mig nu bort ifrån åkerjorden, och jag måste g mma mig undan för ditt ansikte. Ostadig och flyktig skall jag bliva p jorden, och så skall ske att vemhelst som möter mig, han dr per mig.?
- 004:015 Men HERREN sade till honom:  Nej, ty Kain skall bliva hämnad sjufalt, vemhelst som dr per honom. Och HERREN satte ett tecken till skydd för Kain, så att ingen som m tte honom skulle slå honom ihjäl.
- 004:016 Så gick Kain bort ifrån HERRENS ansikte och bosatte sig i landet Nod,  ster om Eden.
- 004:017 Och Kain kände sin hustru, och hon blev havande och födde Hanok. Och han byggde en stad och kallade den staden Hanok, efter sin sons namn.
- 004:018 Och   Hanok föddes Irad, och Irad födde Mehujael, och Mehujael födde Metusael, och Metusael födde Lemek.
- 004:019 Men Lemek tog sig två hustrur; den ena hette Ada, den andra Silla.
- 004:020 Och Ada födde Jabal; han blev stamfader för dem som bo i tät och idka boskapsskötsel.
- 004:021 Och hans broder hette Jubal; han blev stamfader för alla dem som hantera harpa och pipa.
- 004:022 Men Silla födde ock en son, Tubal-Kain; han var smed och gjorde alla slags redskap av koppar och järn. Och Tubal-Kains syster var Naama.
- 004:023 Och Lemek sade till sina hustrur:
 Ada och Silla,
h ren mina ord;
I Lemeks hustrur,
lyssnen till mitt tal:
Se, en man dr per jag för vart så jag f r,
och en yngling f r var blånad jag f r.

004:024 Ja, sjufalt hämnad bliver Kain,
men Lemek sju- och sjuttiofalt.?

004:025 Och Adam kände  ter sin hustru, och hon födde en son och gav
honom namnet Set, i det hon sade:  Gud har
besk tt mig en annan livsfrukt, till
ersättning för Abel, eftersom Kain dr pte honom.?

004:026 Men   Set föddes ock en son, och han gav honom namnet Enos. Vid
denna tid begynte man  kalla HERRENS namn.

005:001 Detta   stycket om Adams släkt. När Gud skapade m nskor,
gjorde han dem lika Gud.

005:002 Till man och kvinna skapade han dem; och han v signade dem och
gav dem namnet m nskiska, n r de blevo skapade.

005:003 När Adam var ett hundra trettio år gammal, födde han en son som
var honom lik, hans avbild, och gav honom namnet Set.

005:004 Och sedan Adam hade fått Set, levde han åtta hundra år och födde
söner och d tttrar.

005:005 Alltså blev Adams hela levnads der nio hundra trettio  r;
d r fter dog han.

005:006 När Set var ett hundra fem år gammal, födde han Enos.

005:007 Och sedan Set hade fått Enos, levde han åtta hundra sju år och
födde söner och d tttrar.

005:008 Alltså blev Sets hela  der nio hundra tolv  r; d r fter dog
han.

005:009 När Enos var nittio  r gammal, födde han Kenan.

005:010 Och sedan Enos hade fått Kenan, levde han åtta hundra femton år
och födde söner och d tttrar.

005:011 Alltså blev Enos' hela  der nio hundra fem  r; d r fter dog
han.

005:012 När Kenan var sjuttio år gammal, födde han Mahalalel.

005:013 Och sedan Kenan f tt Mahalalel, levde han åtta hundra fyrtio år
och födde söner och d tttrar.

005:014 Alltså blev Kenans hela  der nio hundra tio  r; d r fter dog
han.

005:015 När Mahalalel var sextiofem  r gammal, födde han Jered.

005:016 Och sedan Mahalalel hade fått Jered, levde han åtta hundra
trettio år och födde söner och d tttrar.

005:017 Alltså blev Mahalalels hela  der åtta hundra nittiofem  r;
d r fter dog han.

005:018 När Jered var ett hundra sextiotv r gammal, födde han Hanok.

005:019 Och sedan Jered hade fått Hanok, levde han åtta hundra år och
födde söner och d tttrar.

005:020 Alltså blev Jereds hela  der nio hundra sextiotv r; d r fter
dog han.

005:021 När Hanok var sextiofem  r gammal, födde han Metusela.

005:022 Och Hanok vandrade i umgängelse med Gud i tre hundra år, sedan
han hade fått Metusela, och han födde söner och d tttrar.

005:023 Alltså blev Hanoks hela  der tre hundra sextiofem  r.

005:024 Sedan Hanok s hade vandrat i umgängelse med Gud, såg man honom
icke mer, ty Gud tog honom bort.

005:025 N?r Metusela var ett hundra ?ttiosju ?r gammal, f?dde han Lemek.

005:026 Och sedan Metusela hade f?tt Lemek, levde han sju hundra
?ttiotv?r och f?dde s?ner och d?tttrar.

005:027 Allts? blev Metuselas hela ?der nio hundra sextionio ?;
d?refter dog han.

005:028 N?r Lemek var ett hundra ?ttiotv?r gammal, f?dde han en son.

005:029 Och han gav honom namnet Noa, i det han sade:

?Denne skall tr?sta oss vid v?rt arbete och
v?ra h?nders m?da, n?r vi bruka jorden, som HERREN har
f?rbannat.?

005:030 Och sedan Lemek hade f?tt Noa, levde han fem hundra nittiofem ?r
och f?dde s?ner och d?tttrar.

005:031 Allts? blev Lemeks hela ?der sju hundra sjuttiosju ?; d?refter
dog han.

005:032 N?r Noa var fem hundra ?r gammal, f?dde han Sem, Ham och Jafet.

006:001 D?nu m?nniskorna begynte f?rka sig p?jorden och d?tttrar
f?ddes ? dem

006:002 s?go Guds s?ner att m?nniskornas d?tttrar voro fagra, och de
togo till hustrur dem som de funno mest behag i.

006:003 D?sade HERREN: ?Min ande skall icke bliva kvar i m?nniskorna
f?r best?ndigt, eftersom de dock ?ro k?tt; s?vare nu deras tid
best?md till ett hundra tjugu ?r.?

006:004 Vid den tiden, likasom ock efter?, levde j?ttarna p?jorden,
sedan Guds s?ner begynte g?in till m?nniskornas d?tttrar och
dessa f?dde barn ? dem; detta var forntidens v?rdiga m?n, som
voro s?namnkunniga.

006:005 Men n?r HERREN s?g att m?nniskornas ondska var stor p?jorden,
och att deras hj?rtans alla upps?t och tankar best?ndigt voro
allenast onda,

006:006 d? ?ngrade HERREN att han hade gjort m?nniskorna p?jorden, och
han blev bedr?vad i sitt hj?rta.

006:007 Och HERREN sade: ?M?nniskorna, som jag skapade, vill jag utpl?na
fr?n jorden, ja, b?de m?nniskor och fyrfotadjur och kr?ddjur och
himmelens f?glar; ty jag ?ngrar att jag har gjort dem.?

006:008 Men Noa hade funnit n?d f?r HERRENS ?gon.

006:009 Detta ?r ber?telsen om Noas sl?kt. Noa var en r?ttf?rdig man
och ostrafflig bland sitt sl?kte; i umg?ngelse med Gud vandrade
Noa.

006:010 Och Noa f?dde tre s?ner: Sem, Ham och Jafet.

006:011 Men jorden blev alltmer f?rd?vad f?r Guds ?syn, och jorden
uppfylldes av v?d.

006:012 Och Gud s?g att jorden var f?rd?vad, eftersom allt k?tt
vandrade i f?rd?v p?jorden.

006:013 D?sade Gud till Noa: ?Jag har beslutit att g?ra ?nde p?allt
k?tt, ty jorden ?r uppfyllt av v?d som de ?va; se, jag vill
f?rd?va dem tillika med jorden.

006:014 S?g?r dig nu en ark av gofertr?, och inred arken med kamrar,
och bestryk den med jordbeck innan och utan.

006:015 Och s? skall du g?ra arken: den skall vara tre hundra alnar
l?ng, femtio alnar bred och trettio alnar h?g;

006:016 en ?ppning f?r ljuset, en aln h?g alltigenom, skall du g?ra
ovantill p?arken; och en d?r till arken skall du s?tta p?dess

sida; och du skall inreda den s?, att den f?r en underv?ring, en mellanv?ring och en ?verv?ring.

006:017 Ty se, jag skall l?ta floden komma med vatten ?ver jorden, till att f?rd?va allt k?tt som har i sig n?gon livsande, under himmelen; allt som finnes p?jorden skall f?g?s.

006:018 Men med dig vill jag uppr?ta ett f?rbund: du skall g?in i arken med dina s?ner och din hustru och dina s?ners hustrur.

006:019 Och av allt levande, vad k?tt det vara m?, skall du f?ra in i arken ett par av vart slag, f?r att beh?la dem vid liv med dig; hank?n och honk?n skola de vara.

006:020 Av f?glarna, efter deras arter, av fyrfotadjure, efter deras arter, av alla kr?ddjur p?marken, efter deras arter, skall ett par av vart slag g?in till dig, f?r att du m?beh?la dem vid liv.

006:021 Och du skall taga till dig alla slags livsmedel, s?dant som kan ?tas, och samla det till dig, f?r att det m?vara dig och dem till f?da.

006:022 Och Noa gjorde s?, han gjorde i alla stycken s?som Gud hade bjudit honom.

007:001 Och HERREN sade till Noa: ?G?in i arken med hela ditt hus, ty dig har jag funnit r?ttf?dig inf?r mig bland detta sl?kte.

007:002 Av alla rena fyrfotadjur skall du taga till dig sju par, hanne och hona, men av s?dana fyrfotadjur som icke ?ro rena ett par, hanne och hona,

007:003 sammalunda av himmelens f?glar sju par, hank?n och honk?n, f?r att beh?la deras sl?kten vid liv p?hela jorden.

007:004 Ty sju dagar h?refter skall jag l?ta det regna p?jorden, i fyrtio dagar och fyrtio n?tter, och jag skall utpl?na fr?n jorden alla varelser som jag har gjort.?

007:005 Och Noa gjorde i alla stycken s?som HERREN hade bjudit honom.

007:006 Noa var sex hundra ?r gammal, n?r floden kom med sitt vatten ?ver jorden.

007:007 Och Noa gick in i arken med sina s?ner och sin hustru och sina s?ners hustrur, undan flodens vatten.

007:008 Och av fyrfotadjur, b?de rena och orena, och av f?glar och av allt som kr?lar p?marken

007:009 gingo tv?och tv?, hank?n och honk?n, in till Noa i arken, s?som Gud hade bjudit Noa.

007:010 Och efter de sju dagarna kom flodens vatten ?ver jorden.

007:011 I det ?r d?Noa var sex hundra ?r gammal, i andra m?naden, p? sjuttonde dagen i m?naden, den dagen br?to alla det stora djupets k?lor fram, och himmelens f?nster ?ppnade sig,

007:012 och ett regn kom ?ver jorden i fyrtio dagar och fyrtio n?tter.

007:013 P?denna samma dag gick Noa in i arken, s?ock Sem, Ham och Jafet, Noas s?ner, vidare Noas hustru och hans s?ners tre hustrur med dem,

007:014 d?till alla vilda djur, efter sina arter, och alla boskapsdjur, efter sina arter, och alla kr?ddjur som r?ra sig p?jorden, efter sina arter, och alla flygande djur, efter sina arter, allt vad f?glar heter, av alla slag.

007:015 De gingo in till Noa i arken, tv?och tv?av allt k?tt som hade i sig n?gon livsande.

007:016 Och de som gingo ditin voro hank?n och honk?n av allt slags k?tt, s?som Gud hade bjudit honom.

Och HERREN stängde igen om honom.

007:017 Och floden kom över jorden i fyrtio dagar, och vattnet f rkade sig och lyfte arken, s att den fl  högt uppe över jorden.

007:018 Och vattnet steg och f rkade sig mycket p jorden, och arken drev p vattnet.

007:019 Och vattnet steg mer och mer över jorden, och alla höga berg allestädes under himmelen övertäcktes.

007:020 Femton alnar högt steg vattnet över bergen, s att de övertäcktes.

007:021 D f rgicks allt kött som rörde sig p jorden, fåglar och boskapsdjur och vilda djur och alla smådjur som rörde sig p jorden, s ock alla mänskors.

007:022 Allt som fanns p det torra omkom, allt som där hade en fläkt av livsande i sin n sa.

007:023 S utpl nade han alla varelser p jorden, både mänskors och fyrfotadjur och kräddjur och himmelens fåglar; de utplånades från jorden, och allenast Noa räddades, jämte det som var med honom i arken.

007:024 Och vattnet fortfor att stiga över jorden i hundra femtio dagar.

008:001 D t nkte Gud p Noa och p alla de vilda djur och alla de boskapsdjur som voro med honom i arken. Och Gud l t en vind gå fram över jorden, s att vattnet sjönk undan;

008:002 och djupets källor och himmelens fönster tillsl tos, och regnet från himmelen upphörde.

008:003 Och vattnet vek bort ifrån jorden mer och mer; efter hundra femtio dagar begynte vattnet avtaga.

008:004 Och i sjunde månaden, p sjuttonde dagen i månaden, stannade arken p Ararats berg.

008:005 Och vattnet avtog mer och mer intill tionde månaden. I tionde månaden, p f rsta dagen i månaden, blevo bergstopparna synliga.

008:006 Och efter fyrtio dagar öppnade Noa fönstret som han hade gjort p arken,

008:007 och l t en korp flyga ut; denne fl g fram och  ter, till dess vattnet hade torkat bort ifrån jorden.

008:008 Sedan l t han en duva flyga ut, för att f se om vattnet hade sjunkit undan från marken.

008:009 Men duvan fann ingen plats där hon kunde vila sin fot, utan kom tillbaka till honom i arken, ty vatten betäckte hela jorden. D r ckte han ut sin hand och tog henne in till sig i arken.

008:010 Sedan väntade han ännu ytterligare sju dagar och l t s duvan   en gång flyga ut ur arken.

008:011 Och duvan kom till honom mot aftonen, och se, där hade hon ett friskt oliv v i sin näbb. D f rstod Noa att vattnet hade sjunkit undan från jorden.

008:012 Men han väntade ännu ytterligare sju dagar och l t s duvan  ter flyga ut; d kom hon icke mer tillbaka till honom.

008:013 I det sexhundraf rsta året, i första månaden, p f rsta dagen i månaden, hade vattnet sinat bort ifrån jorden. D tog Noa av taket p arken och s g nu att marken var fri ifrån vatten.

008:014 Och i andra månaden, p tjugusjunde dagen i månaden, var jorden alldeles torr.

008:015 D talade Gud till Noa och sade:

008:016  G ut ur arken med din hustru och dina söner och dina söners hustrur.

008:017 Alla djur som du har hos dig, vad slags k tt det vara må, både fåglar och fyrfotadjur och alla kräddjur som röra sig p jorden, skall du låta g ut med dig, för att de m v xa till på

jorden och vara fruktsamma och fylla sig på jorden.
008:018 Säg till Noa ut med sina syster och sin hustru och sina systers hustrur.
008:019 Och alla fyrfotadjur, alla kräddjur och alla fåglar, alla slags djur som rör sig på jorden, gingo ut ur arken, efter sina släkter.
008:020 Och Noa byggde ett altare åt HERREN och tog av alla rena fyrfotadjur och av alla rena fåglar och offrade brännoffer på altaret.
008:021 När då HERREN kände den vällbehagliga lukten, sade han vid sig själv: Jag skall härifrån icke mer förbanna marken för människans skull, eftersom ju människans hjerta uppsät sig ont allt ifrån ungdomen. Och jag skall härifrån icke mer dröpa allt levande, såsom jag nu har gjort.
008:022 Säg till jorden beståt, skola härifrån sädd och skörd, krädd och vårme, sommar och vinter, dag och natt aldrig upphöra.
009:001 Och Gud välsignade Noa och hans syster och sade till dem: Varen fruktsamma och fylla eder, och uppfyllen jorden.
009:002 Och må fruktan och fröskräckelse för eder komma över alla djur på jorden och alla fåglar under himmelen; jämte allt som krälar på marken och alla fiskar i havet vare de givna i eder hand.
009:003 Allt som rör sig och har liv skolen I hava till fröda; såsom jag har givit eder grön åter, så giver jag eder allt detta.
009:004 Krätt som har i sig sin själ, det åt sitt blod, skolen I dock icke äta.
009:005 Men edert eget blod, vari eder själ åt, skall jag utkräva. Jag skall utkräva det av vilket djur det vara må. Jag skall ock av den ena människan utkräva den andres själ;
009:006 den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild.
009:007 Och varen I fruktsamma och fylla eder; växen till på jorden och fylla eder på den.
009:008 Ytterligare sade Gud till Noa och till hans syster med honom:
009:009 Se, jag vill upprätta ett förbund med eder, och med edra efterkommande efter eder,
009:010 och med alla levande varelser som I haven hos eder: fåglar, boskapsdjur och alla vilda djur hos eder, alla jordens djur som hava gått ut ur arken.
009:011 Jag vill upprätta ett förbund med eder: härifrån skall icke mer ske att allt krätt utrotas genom flodens vatten; ingen flod skall mer komma och fördärva jorden.
009:012 Och Gud sade: Detta skall vara tecknet till det förbund som jag gör mellan mig och eder, jämte alla levande varelser hos eder, för eviga tider:
009:013 min böge sätter jag i skyn; den skall vara tecknet till förbundet mellan mig och jorden.
009:014 Och när jag härifrån låter skyar stiga upp över jorden och bögen då synes i skyn,
009:015 skall jag tänka på det förbund som har blivit slutet mellan mig och eder, jämte alla levande varelser, vad slags krätt det vara må, och vattnet skall då icke mer bliva en flod som fördärvar allt krätt.
009:016 När alltså bögen synes i skyn och jag ser på den, skall jag tänka på det eviga förbund som har blivit slutet mellan Gud och alla levande varelser, vad slags krätt det vara må på jorden.
009:017 Så sade nu Gud till Noa: Detta skall vara tecknet till det förbund som jag har upprättat mellan mig och allt krätt på

jorden.?

009:018 Noas söner, som gingo ut ur arken, voro Sem, Ham och Jafet; men Ham var Kanaans fader.

009:019 Dessa tre voro Noas söner och fröh dessa hava alla jordens folk utgrenat sig.

009:020 Och Noa var en äkerman och var den förste som planterade en vingård.

009:021 Men när han drack av vinet, blev han drucken och låg blottad i sitt tår.

009:022 Och Ham, Kanaans fader, såg då sin faders blygd och berättade det för sina bröder, som voro utanför.

009:023 Men Sem och Jafet togo en mantel och lade den på sina skuldror, bröda tillsammans, och gingo så baklänges in och tåkte över sin faders blygd; de höllö då vid sina ansikten bortvända, så att de icke sågo sin faders blygd.

009:024 När sedan Noa vaknade upp från ruset och fick veta vad hans yngste son hade gjort honom, sade han:

009:025 Förbannad vare Kanaan,
en tröars trö vare han för sina bröder!?

009:026 Ytterligare sade han:
Välsignad vare HERREN, Sems Gud,
och Kanaan vare deras trö!

009:027 Gud utvidge Jafet,
han tage sin boning i Sems hyddor,
och Kanaan vare deras trö.?

009:028 Och Noa levde efter floden tre hundra femtio år;

009:029 alltså blev Noas hela åder nio hundra femtio år; därefter dog han.

010:001 Detta är berättelsen om Noas söners släkt. De voro Sem, Ham och Jafet; och för dem föddes söner efter floden.

010:002 Jafets söner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och Tiras.

010:003 Gomers söner voro Askenas, Rifat och Togarma.

010:004 Javans söner voro Elisa och Tarsis, kittarna och dodanarna.

010:005 Fröh dessa hava inbyggarna i hedningarnas Havsländer utbrettp sig i sina länder, var efter sitt tungomål, efter sina släkter, i sina folk.

010:006 Hams söner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan.

010:007 Kus' söner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas söner voro Saba och Dedan.

010:008 Men Kus födde Nimrod; han var den förste som upprättade ett värde på jorden.

010:009 Han var ock en värdig jägare inför HERREN; därför pågår man säga: En värdig jägare inför HERREN såsom Nimrod.?

010:010 Och hans rike hade sin begynnelse i Babel, Erech, Ackad och Kalne, i Sinears land.

010:011 Fröh det landet drog han sedan ut till Assyrien och byggde Nineve, Rehobot-Ir och Kela,

010:012 och därtill Resen mellan Nineve och Kela; detta är åden stora staden.?

010:013 Och Misraim födde ludarna, anamarna, lehabarna, naftuharna,

010:014 patros?erna, kasluh?erna, fr?n vilka filist?erna hava utg?tt, och kaftor?erna.

010:015 Och Kanaan f?dde Sidon, som var hans f?rstf?dde, och Het,

010:016 s?ock jebus?erna, amor?erna, girkas?erna,

010:017 hiv?erna, ark?erna, sin?erna,

010:018 arvad?erna, semar?erna och hamat?erna. Sedan utgrenade sig kanan?ernas sl?kter allt vidare,

010:019 s?att kanan?ernas omr?de str?ckte sig fr?n Sidon fram emot Gerar ?nda till Gasa, och fram emot Sodom, Gomorra, Adma och Seboim ?nda till Lesa.

010:020 Dessa voro Hams s?ner, efter deras sl?kter och tungom?, i deras l?nder och folk.

010:021 S?ner f?ddes ock ? Sem, Jafets ?dre broder, som blev stamfader fr? alla Ebers s?ner.

010:022 Sems s?ner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram.

010:023 Arams s?ner voro Us, Hul, Geter och Mas.

010:024 Arpaksad f?dde Sela, och Sela f?dde Eber.

010:025 Men ? Eber f?ddes tv?s?ner; den ene hette Peleg, ty i hans tid blev jorden f?delad; och hans broder hette Joktan.

010:026 Och Joktan f?dde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera,

010:027 Hadoram, Usal, Dikla,

010:028 Obal, Abimael, Saba,

010:029 Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Juktans s?ner.

010:030 Och de hade sina boningsorter fr?n Mesa fram emot Sefar, emot ?stra berget.

010:031 Dessa voro Sems s?ner, efter deras sl?kter och tungom?, i deras l?nder, efter deras folk.

010:032 Dessa voro Noas s?ners sl?kter, efter deras ?ttf?jd, i deras folk. Och fr?n dem hava folken efter floden utbrett sig p? jorden.

011:001 Och hela jorden hade enahanda tungom? och talade p?enahanda s?tt.

011:002 Men n?r de br?to upp och drogo ?sterut, funno de en l?gsel?tt i Sinears land och bosatte sig d?r.

011:003 Och de sade till varandra: ?Kom, l? oss sl?tegel och br?nna det.? Och teglet begagnade de s?som sten, och s?som murbruk begagnade de jordbeck.

011:004 Och de sade: ?Kom, l? oss bygga en stad ? oss och ett torn vars spets r?cker upp i himmelen, och s?g?ra oss ett namn; vi kunde eljest bliva kringspridda ?ver hela jorden.?

011:005 D?steg HERREN ned f?r att se staden och tornet som m?nniskobarnen byggde.

011:006 Och HERREN sade: ?Se, de ?ro ett enda folk och hava alla enahanda tungom?, och detta ? deras f?rsta tilltag; h?refter skall intet bliva dem om?jligt, vad de ?n besluta att g?ra.

011:007 V?ran, l? oss stiga dit ned och f?rbistra deras tungom?, s? att den ene icke f?rst?r den andres tungom?.?

011:008 Och s?spridde HERREN dem d?rifr?n ut ?ver hela jorden, s?att de m?ste upph?ra att bygga p?staden.

011:009 D?rav fick den namnet Babel, eftersom HERREN d?r f?rbistrade hela jordens tungom?; d?rifr?n spridde ock HERREN ut dem ?ver hela jorden.

011:010 Detta ? berättelsen om Sems sl?kt. N?r Sem var hundra ?

gammal, födde han Arpaksad, tv   efter floden.
011:011 Och sedan Sem hade fått Arpaksad, levde han fem hundra   och födde söner och d trar.
011:012 N  Arpaksad var trettiofem   gammal, födde han Sela.
011:013 Och sedan Arpaksad hade fått Sela, levde han fyra hundra tre   och födde söner och d trar.
011:014 N  Sela var trettio   gammal, födde han Eber.
011:015 Och sedan Sela hade fått Eber, levde han fyra hundra tre   och födde söner och d trar.
011:016 N  Eber var trettiofyra   gammal, födde han Peleg.
011:017 Och sedan Eber hade fått Peleg, levde han fyra hundra trettio   och födde söner och d trar.
011:018 N  Peleg var trettio   gammal, födde han Regu.
011:019 Och sedan Peleg hade fått Regu, levde han tvåhundra nio   och födde söner och d trar.
011:020 N  Regu var trettio två   gammal, födde han Serug.
011:021 Och sedan Regu hade fått Serug, levde han tvåhundra sju   och födde söner och d trar.
011:022 N  Serug var trettio   gammal, födde han Nahor.
011:023 Och sedan Serug hade fått Nahor, levde han tvåhundra   och födde söner och d trar.
011:024 N  Nahor var tjugunio   gammal, födde han Tera.
011:025 Och sedan Nahor hade fått Tera, levde han ett hundra nitton   och födde söner och d trar.
011:026 N  Tera var sjuttio   gammal, födde han Abram, Nahor och Haran.

011:027 Och detta   berättelsen om Teras släkt. Tera födde Abram, Nahor och Haran. Och Haran födde Lot.
011:028 Och Haran dog hos sin fader Tera i sitt fädernesland, i det kaldeiska Ur.
011:029 Och Abram och Nahor togo sig hustrur; Abrams hustru hette Sarai, och Nahors hustru hette Milka, dotter till Haran, som var fader till Milka och Jiska.
011:030 Men Sarai var ofruktsam och hade inga barn.
011:031 Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur påväg till Kanaans land; men nå de kommo till Haran, bosatte de sig då.
011:032 Och Teras  der blev tvåhundra fem  ; därefter dog Tera i Haran.

012:001 Och HERREN sade till Abram:  G ut ur ditt land och från din släkt och från din faders hus, bort till det land som jag skall visa dig.
012:002 S skall jag göra dig till ett stort folk; jag skall v signa dig och göra ditt namn stort, och du skall bliva en väsignelse.
012:003 Och jag skall v signa dem som v signa dig, och den som förbannar dig skall jag förbanna, och i dig skola alla sl kter p jorden varda v signade.?
012:004 Och Abram gick  stad, såsom HERREN hade tillsagt honom, och Lot gick med honom. Och Abram var sjuttiofem   gammal, n  han drog ut från Haran.
012:005 Och Abram tog sin hustru Sarai och sin brorson Lot och alla  odelar som de hade f v vat och tj harna som de hade skaffat sig i Haran; och de drogo  stad påväg mot Kanaans land
012:006 och kommo s till Kanaans land.

Och Abram drog fram i landet ända till den heliga platsen vid

- Sikem, till Mores terebint. Och p?den tiden bodde kanan?erna d? i landet.
- 012:007 Men HERREN uppenbarade sig f? Abram och sade: ?? din s?d skall jag giva detta land.? D?byggde han d? ett altare ? HERREN, som hade uppenbarat sig f? honom.
- 012:008 Sedan flyttade han d?ifr?n till bergsbygden ?ster om Betel och slog d? upp sitt t?t, s?att han hade Betel i v?ster och Ai i ?ster; och han byggde d? ett altare ? HERREN och ?kallade HERRENS namn.
- 012:009 Sedan br? Abram upp d?ifr?n och drog sig allt l?ngre mot Sydlandet.
- 012:010 Men hungersn?d uppstod i landet, och Abram drog ned till Egypten f? att bo d? n?gon tid, eftersom hungersn?den var s?sv? i landet.
- 012:011 Men n? han nalkades Egypten sade han till sin hustru Sarai: ?Jag vet ju att du ? en sk?n kvinna.
- 012:012 Om nu egyptierna t?nka, n? de f?se dig: 'Hon ? hans hustru', s?skola de dr?pa mig, under det att de l?ta dig leva.
- 012:013 S? d?f? att du ? min syster, s?att det g? mig v? f? din skull, och s?att jag f? din skull f? leva.?
- 012:014 D?nu Abram kom till Egypten, s?go egyptierna att hon var en mycket sk?n kvinna.
- 012:015 Och n? Faraos h?vdingar fingo se henne, prisade de henne f? Faraos hus, och s?blev kvinnan tagen in i Faraos hus.
- 012:016 Och Abram blev av honom v? behandlad f? hennes skull, s?att han fick f?, f?kreatur och ?snor, t?hare och t?harinnor, ?ninnor och kameler.
- 012:017 Men HERREN hems?kte Faraos hus med stora pl?gor f? Sarais, Abrams hustrus, skull.
- 012:018 D?kallade Faraos Abram till sig och sade: ?Vad har du gjort mot mig! Varf? l? du mig icke veta att hon var din hustru?
- 012:019 Varf? sade du: 'Hon ? min syster' och v?lade s?, att jag tog henne till hustru ? mig? Se, h? har du nu din hustru, tag henne och g??
- 012:020 Och Faraos gav sina m?n befallning om honom, att de skulle ledsaga honom till v?gs med hans hustru och allt vad han ?gde.
- 013:001 S?drog d?Abram upp fr?n Egypten med sin hustru och allt vad han ?gde, och Lot j?nte honom, till Sydlandet.
- 013:002 Och Abram var mycket rik p?boskap och p?silver och guld.
- 013:003 Och han f?ddades ifr?n l?gerplats till l?gerplats och kom s? fr?n Sydlandet ?nda till Betel, till det st?le d? hans t?t f?rut hade st?t, mellan Betel och Ai,
- 013:004 dit d? han f?ra g?ngen hade rest ett altare. Och d? ?kallade Abram HERRENS namn.
- 013:005 Men Lot, som drog med Abram, hade ocks?f? och f?kreatur och t?t.
- 013:006 Och landet r?ckte icke till f? dem, s?att de kunde bo tillsammans; ty deras ?godelar voro f? stora f? att de skulle kunna bo tillsammans;
- 013:007 och tvister uppstodo mellan Abrams och Lots boskapsherdar. Tillika bodde p?den tiden kanan?erna och periss?erna d? i landet.
- 013:008 D?sade Abram till Lot: ?icke skall n?gon tvist vara mellan mig och dig, och mellan mina herdar och dina herdar; vi ?o ju fr?nder.
- 013:009 Ligger icke hela landet ?ppet f? dig? Skilj dig ifr?n mig;

- vill du t vnter, s?g? jag t hger, och vill du t hger, s?
g? jag t vnter.?
- 013:010 D?lyfte Lot upp sina ggon och s?g att hela Jordansl?ten
?verallt var vattenrik. Innan HERREN f?d?vade Sodom och
Gomorra, var den n?mligen s?som HERRENS lustg?d, s?som Egyptens
land, ?nda fram emot Soar.
- 013:011 S?utvalde d?Lot t sig hela Jordansl?ten. Och Lot br? upp
och drog ?sterut, och de skildes s?fr?n varandra.
- 013:012 Abram f?blev boende i Kanaans land, och Lot bodde i st?derna p?
Sl?ten och drog med sina t?t ?nda inemot Sodom.
- 013:013 Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inf? HERREN.
- 013:014 Och HERREN sade till Abram, sedan Lot hade skilt sig fr?n honom:
?Lyft upp dina ggon och se, fr?n den plats d? du st?, mot norr
och s?der och ?ster och v?ster.?
- 013:015 Ty hela det land som du nu ser skall jag giva t dig och din s?d
f? ev?rdlig tid.
- 013:016 Och jag skall l?ta din s?d bliva s?som stoffet p?jorden; kan
n?gon r?kna stoffet p?jorden, s?skall ock din s?d kunna
r?knas.
- 013:017 St?upp och drag igenom landet efter dess l?ngd och dess bredd,
ty t dig skall jag giva det.?
- 013:018 Och Abram drog ?stad med sina t?t och kom och bosatte sig vid
Mamres terebintlund invid Hebron; och han byggde d? ett altare
t HERREN.
- 014:001 P?den tid d?Amrafel var konung i Sinear, Arjok konung i
Ellasar, Kedorlaomer konung i Elam och Tideal konung ?ver Goim,
h?nde sig
- 014:002 att dessa begynte krig mot Bera, konungen i Sodom, Birsa,
konungen i Gomorra, Sinab, konungen i Adma, Semeber, konungen i
Seboim, och mot konungen i Bela, det t Soar.
- 014:003 De f?renade sig alla och t?gade till Siddimsdalen, d? Salthavet
nu t.
- 014:004 I tolv t hade de varit under Kedorlaomer, men i det trettonde
?ret hade de avfallit.
- 014:005 S?kom nu i det fjortonde ?ret Kedorlaomer med de konungar som
voro p?hans sida; och de slogo rafa?erna i Asterot-Karnaim,
sus?erna i Ham, em?erna i Save-Kirjataim
- 014:006 och hor?erna p?deras berg Seir och drevo dem ?nda till El-Paran
vid ?knen.
- 014:007 Sedan v?nde de om och kommo till En-Mispas, det t Kades, och
h?jade amalekiternas hela land; de slogo ock amor?erna som
bodde i Hasason-Tamar.
- 014:008 D?drogo konungen i Sodom, konungen i Gomorra, konungen i Adma,
konungen i Seboim och konungen i Bela, det t Soar, ut och
st?ilde upp sig i Siddimsdalen till strid mot dem--
- 014:009 mot Kedorlaomer, konungen i Elam, Tideal, konungen ?ver Goim,
Amrafel, konungen i Sinear, och Arjok, konungen i Ellasar, fyra
konungar mot de fem.
- 014:010 Men Siddimsdalen var full av jordbecksgropar. Och konungarna i
Sodom och Gomorra m?ste fly och f?lo d?i dessa, och de som
kommo undan flydde till bergsbygden.
- 014:011 S?togo de allt gods som fanns i Sodom och Gomorra, och alla
livsmedel d?, och t?gade bort;
- 014:012 de togo ock med sig Lot, Abrams brorson, och hans ?godelar, n?
de t?gade bort; ty denne bodde i Sodom.
- 014:013 Men en av de r?ddade kom och ber?tade detta f? Abram, hebr?en;
denne bodde vid den terebintlund som tillh?rde amor?en Mamre,

Eskols och Aners broder, och dessa voro i f?rbund med Abram.

014:014 D?nu Abram h?rde att hans fr?nde var f?ngen, I? han sina mest bepr?vade tj?nare, s?dana som voro f?dda i hans hus, tre hundra aderton m?n, rycka ut, och f?rf?jde fienderna ?nda till Dan.

014:015 Och han delade sitt folk och ?verf?l dem s?om natten med sina tj?nare och slog dem, och f?rf?jde dem sedan ?nda till Hoba, norr om Damaskus,

014:016 och tog tillbaka allt godset; sin fr?nde Lot och hans ?godelar tog han ock tillbaka, ?vensom kvinnorna och det ?riga folket.

014:017 D?han nu var p? ?terv?gen, sedan han hade slagit Kedorlaomer och de konungar som voro p? hans sida, gick konungen i Sodom honom till m?tes i Savedalen, det ? Konungsdalen.

014:018 Och Melki-Sedek, konungen i Salem, I? b?ra ut br?d och vin; denne var pr?st ? Gud den H?gste.

014:019 Och han v?signade honom och sade: ?V?signad vare Abram av Gud den H?gste, himmelens och jordens skapare!

014:020 Och v?signad vare Gud den H?gste, som har givit dina ov?ner i din hand!? Och Abram gav honom tionde av allt.

014:021 Och konungen i Sodom sade till Abram: ?Giv mig folket; godset m? du beh?la f? dig sj?v.?

014:022 Men Abram svarade konungen i Sodom: ?Jag lyfter min hand upp till HERREN, till Gud den H?gste, himmelens och jordens skapare, och betygar

014:023 att jag icke vill taga ens en tr?d eller en skorem, ?n mindre n?got annat som tillh?r dig. Du skall icke kunna s?ga: 'Jag har riktat Abram.'

014:024 Jag vill intet hava; det ? nog med vad mina m?n hava f?t?t och den del som tillkommer mina f?jeslagare. Aner, Eskol och Mamre, de m?f?sin del.?

015:001 En tid h?efter kom HERRENS ord i en syn till Abram; han sade: ?Frukta icke, Abram, jag ? din sk?d, din I?n skall bliva mycket stor.?

015:002 Men Abram sade: ?Herre, HERRE, vad vill du d?giva mig? Jag g?r ju barnl?s bort, och arvinge till mitt hus bliver en man fr?n Damaskus, Elieser.?

015:003 Och Abram sade ytterligare: ?Mig har du icke givit n?gon livsfrukt; en av mitt husfolk skall bliva min arvinge.?

015:004 Men se, HERRENS ord kom till honom; han sade: ?Nej, denne skall icke bliva din arvinge, utan en som utg?r fr?n ditt eget liv skall bliva din arvinge.?

015:005 Och han f?rde honom ut och sade: ?Sk?da upp till himmelen, och r?kna stj?rnorna, om du kan r?kna dem.?

015:006 Och han trodde p?HERREN; och han r?knade honom det till r?tf?rdighet.

015:007 Och han sade till honom: ?Jag ? HERREN, som har f?t dig ut fr?n det kaldeiska Ur f?r att giva dig detta land till besittning.?

015:008 Han svarade: ?Herre, HERRE, varav skall jag veta att jag skall besitta det??

015:009 D?sade han till honom: ?Tag ? mig en tre?rig kviga, en tre?rig get och en tre?rig v?dur, d?rtill en turturduva och en ung duva.?

015:010 Och han tog ? honom alla dessa djur och styckade dem mitt itu och lade styckena mitt emot varandra; dock styckade han icke f?glarna.

015:011 Och rovfåglar slogo ned på de döda kropparna, men Abram drev bort dem.

015:012 När nu solen var nära att gå ned och en tung skymn hade fallit på Abram, så kom en förskräckelse över honom och ett stort mörker.

015:013 Och han sade till Abram: "Det skall du veta, att din skuld skall komma att leva såsom främlingar i ett land som icke tillhör dem, och de skola dig vara trångar, och man skall förtrycka dem; så skall ske i fyra hundra år."

015:014 Men det folk vars trångar de bliva skall jag också döma. Sedan skola de draga ut med stora ågodelar.

015:015 Men du själv skall gå till dina fäder i frid och bliva begravnen i en god ålder.

015:016 Och i det fjärde släktet skall din skuld komma hit tillbaka. Ty ännu hava icke amoräerna fyllt sin missgärnings mått."

015:017 Då nu solen hade gått ned och det hade blivit alldeles mörkt, syntes en rykande ugn med flammande lågor, som for fram mellan styckena.

015:018 På den dagen slöt HERREN ett förbund med Abram och sade: "Att din skuld skall jag giva detta land, från Egyptens flod ända till den stora floden, till floden Frat:

015:019 kanaanernas, kenasernas, kadmonernas,

015:020 hetiternas, perissernas, rafaernas,

015:021 amorernas, kananernas, girgasernas och jebusernas land."

016:001 Och Sarai, Abrams hustru, hade icke fått barn till honom. Men hon hade en egyptisk tjänstekvinna, som hette Hagar;

016:002 och Sarai sade till Abram: "Se, HERREN har gjort mig ofruktsam, så att jag icke får barn; gå in till min tjänstekvinna, kan ända skall jag få avkomma genom henne." Abram lyssnade till Sarais ord;

016:003 och Sarai, Abrams hustru, tog sin egyptiska tjänstekvinna Hagar och gav henne till hustru till sin man Abram, sedan denne hade bott tio år i Kanaans land.

016:004 Och han gick in till Hagar, och hon blev havande. När hon nu såg att hon var havande, ringaktade hon sin fru.

016:005 Då sade Sarai till Abram: "Den orätt mig sker komme över dig. Jag själv lade min tjänstekvinna i din famn, men då hon nu ser att hon är havande, ringaktar hon mig. HERREN döme mellan mig och dig."

016:006 Abram sade till Sarai: "Din tjänstekvinna är ju i din hand, gå med henne vad du finner för gott." När då Sarai tuktrade henne, flydde hon bort ifrån henne.

016:007 Men HERRENS ängel kom emot henne vid en vattenkälla i öken, den källa som ligger vid vägen till Sur.

016:008 Och han sade: "Hagar, Sarais tjänstekvinna, varifrån kommer du, och vart går du?" Hon svarade: "Jag är stadd på flykt ifrån min fru Sarai."

016:009 Då sade HERRENS ängel till henne: "Vänd tillbaka till din fru, och ämjuka dig under henne."

016:010 Och HERRENS ängel sade till henne: "Jag skall göra din skuld mycket talrik, så att man icke skall kunna räkna den för dess myckenhets skull."

016:011 Ytterligare sade HERRENS ängel till henne: "Se, du är havande och skall få en son; honom skall du giva namnet Ismael, därför att HERREN har hört ditt lidande."

016:012 Och han skall bliva lik en vild?na; hans hand skall vara emot var man, och var mans hand emot honom; och han skall ligga i strid med alla sina br?der.?

016:013 Och hon gav HERREN, som hade talat med henne, ett namn, i det hon sade: ?Du ? Seendets Gud.? Hon t?nkte n?mligen: ?Har jag d?verkliga h? f?tt se en skymt av honom som ser mig??

016:014 D?rav kallades brunnen Beer-Lahai-Roi; den ligger mellan Kades och Bered.

016:015 Och Hagar f?dde ? Abram en son; och Abram gav den son som Hagar hade f?tt ? honom namnet Ismael.

016:016 Och Abram var ?tiosex ? gammal, n? Hagar f?dde Ismael ? Abram.

017:001 N? Abram var nittionio ? gammal, uppenbarade sig HERREN f? honom och sade till honom: ?Jag ? Gud den Allsm?ktige. Vandra inf? mig och var ostrafflig.

017:002 Jag vill g?ra ett f?rbund mellan mig och dig, och jag skall f?rka dig ?verm?tan.?

017:003 D?f?l Abram ned p?sitt ansikte, och Gud talade s?med honom:

017:004 ?Se, det f?rbund som jag ?min sida g? med dig ? detta, att du skall bliva en fader till m?nga folk.

017:005 D?f? skall du icke mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall l?ta dig bliva en fader till m?nga folk.

017:006 Och jag skall g?ra dig ?verm?tan fruktsam och l?ta folkslag komma av dig, och konungar skola utg?fr?n dig.

017:007 Och jag skall uppr?ta ett f?rbund mellan mig och dig och din s?d efter dig, fr?n sl?kte till sl?kte, ett evigt f?rbund, s? att jag skall vara din Gud och din s?ds efter dig;

017:008 och jag skall giva dig och din s?d efter dig det land d? du nu bor s?som fr?mling, hela Kanaans land, till ev?rdlig besittning, och jag skall vara deras Gud.

017:009 Och Gud sade ytterligare till Abraham: ?Du ?ter skall h?la mitt f?rbund, du och din s?d efter dig, fr?n sl?kte till sl?kte.?

017:010 Och detta ? det f?rbund mellan mig och eder och din s?d efter dig, som I skolen h?la: allt mank?n bland eder skall omsk?ras;

017:011 p?eder f?rhud skolen I omsk?ras, och detta skall vara tecknet till f?rbundet mellan mig och eder.

017:012 Sl?kte efter sl?kte skall vart gossebarn bland eder omsk?ras, n? det ? ?ta dagar gammalt, j?mv? den hemf?dde tj?naren och den som ? k?pt f?r penningar fr?n n?got fr?mmande folk, och som icke ? av din s?d.

017:013 Omsk?ras skall b?de din hemf?dde tj?nare och den som du har k?pt f?r penningar; och s?skall mitt f?rbund vara p?edert k?tt betygat s?som ett evigt f?rbund.

017:014 Men en oomskuren av mank?n, en vilkens f?rhud icke har blivit omskuren, han skall utrotas ur sin sl?kt; han har brutit mitt f?rbund.?

017:015 Och Gud sade ?ter till Abraham: ?Din hustru Sarai skall du icke mer kalla Sarai, utan Sara skall vara hennes namn.

017:016 Och jag skall v?signa henne och skall ocks?med henne giva dig en son; ja, jag skall v?signa henne, och folkslag skola komma av henne, konungar ?ver folk skola h?stamma fr?n henne.?

017:017 D?f?l Abraham ned p?sitt ansikte och log, ty han sade vid sig sj?v: ?Skulle barn f?das ? en man som ? hundra ? gammal?

Och skulle Sara föda barn, hon som är nittio år gammal??

017:018 Och Abraham sade till Gud: "Måtte allenast Ismael få leva inför dig!?"

017:019 Därsade Gud: "Nej, din hustru Sara skall föda dig en son, och du skall giva honom namnet Isak; och med honom skall jag upprätta mitt förbund, ett evigt förbund, som skall gälla hans släkt efter honom.

017:020 Men angående Ismael har jag också hört din bönen; se, jag skall välsigna honom och göra honom fruktsam och fööka honom övermåttan. Tolv hövdingar skall han få till släkt, och jag skall göra honom till ett stort folk.

017:021 Men mitt förbund skall jag upprätta med Isak, honom som Sara skall föda åt dig vid denna tid nästa år."

017:022 Därgud nu hade talat ut med Abraham, för han uppfråg honom.

017:023 Och Abraham tog sin son Ismael och alla sina tjänare, de hemfödda och de som voro köpta för pengar, allt mankän bland Abrahams husfolk, och omskar på denna samma dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom.

017:024 Och Abraham var nittionio år gammal, när hans förhud blev omskuren.

017:025 Och hans son Ismael var tretton år gammal, när hans förhud blev omskuren.

017:026 På denna samma dag omskuros Abraham och hans son Ismael;

017:027 och alla män i hans hus, de hemfödda tjänarna och de som voro köpta för pengar ifrån främmande folk, blevo omskurna tillika med honom.

018:001 Och HERREN uppenbarade sig för honom vid Mamres terebintlund, där han satt vid ingången till sitt tält, där det var som hetast på dagen.

018:002 När han lyfte upp sina ögon, fick han se tre män stå framför sig. Och därhan såg dem, skyndade han emot dem från tältets ingång och bugade sig ned till jorden

018:003 och sade: "Herre, har jag funnit nåd för dina ögon, såg? icke förbi din tjänare.

018:004 Låt mig hämta litet vatten, så att I kunnen tvädra fötter; och vilen eder under trödet.

018:005 Jag vill också hämta ett stycke bröd, så att I kunnen vederkvicka eder, innan I gå vidare, eftersom I nu haven tagit vägen förbi eder tjänare." De sade: "Går såsom du har sagt."

018:006 Och Abraham skyndade in i tältet till Sara och sade: "Skynda dig och tag tre sea-mätt fint mjöl, knåda det och baka kakor."

018:007 Men själv hastade Abraham bort till boskapen och tog en god unghalv och gav den åt sin tjänare, och denne skyndade sig att tillreda den.

018:008 Och han tog gräddmjöl och så mjöl och kalven, som han hade låtit tillreda, och satte fram för dem; och han stod själv hos dem under trödet, medan de åt.

018:009 Och de sade till honom: "Var är din hustru Sara?" Han svarade: "Därinne i tältet."

018:010 Därsade han: "Jag skall komma tillbaka till dig nästa år vid denna tid, och se, där skall din hustru Sara hava en son." Detta hörde Sara, där hon stod i ingången till tältet, som var bakom honom.

018:011 Men Abraham och Sara voro gamla och komna till hög ålder, och Sara hade icke mer, såsom kvinnor pläga hava.

018:012 Där för log Sara vid sig själv och tänkte: "Skulle jag väl nu på"

min åderdom giva mig till lusta, nu d?ocks?min herre å
gammal??

018:013 Men HERREN sade till Abraham: ÅVarfå log Sara och tåkte:
'Skulle jag verkligen fåda barn, s?gammal som jag å?'

018:014 å d?något s?underbart, att HERREN icke skulle fåm?det? P?
den bestånda tiden skall jag komma tillbaka till dig, vid denna
tid nåsta å, och d?skall Sara hava en son.?

018:015 D?nekade Sara och sade: ÅJag log icke?, ty hon blev fåskråkt.
Men han sade: ÅJo, du log.?

018:016 Och månnen stodo upp få att g?dåfrå och vånde sina blickar
ned mot Sodom, och Abraham gick med få att ledsaga dem.

018:017 Och HERREN sade: ÅKan jag vå dåja få Abraham vad jag tåker
gåa?

018:018 Av Abraham skall ju bliva ett stort och måktigt folk, och i
honom skola alla folk p?jorden varda våsignade.

018:019 Ty dåttill har jag utvalt honom, få att han skall bjuda sina
barn och sitt hus efter sig att håla HERRENS våg och vå
råttårdighet och rått, p?det att HERREN målå det komma åver
Abraham, som han har lovat honom.?

018:020 Och HERREN sade: ÅRopet frå Sodom och Gomorra å stort, och
deras synd å mycket svå;

018:021 dåfå vill jag g?ditned och se om de verkligen i allt hava
gjort efter det rop som har kommit till mig; om s?icke å, vill
jag veta det.?

018:022 Och månnen begåvo sig dåfrå och gingo mot Sodom; men Abraham
stod ånnu kvar infå HERREN.

018:023 Och Abraham trådde nåmare och sade: ÅWill du d?fågå den
råttårdige tillika med den ogudaktige?

018:024 Kanhånda finnas femtio råttårdiga i staden; vill du d?fågå
den och icke skona orten få de femtio råttårdigas skull som
finnas då?

018:025 Bort det, att du skulle s?gåa och dåda den råttårdige tillika
med den ogudaktige, s?att det skulle g?den råttårdige likasom
den ogudaktige; bort det ifrå dig! Skulle han som å hela
jordens domare icke gåa vad rått å??

018:026 HERREN sade: ÅOm jag i Sodom finner femtio råttårdiga inom
staden, s?vill jag skona orten få deras skull.?

018:027 Men Abraham svarade och sade: ÅSe, jag har dristat mig att tala
till Herren, fastå jag å stoft och aska.?

018:028 Kanhånda skall det fattas fem i de femtio råttårdiga; vill du
d?få de fems skull fådåva hela staden?? Han sade: ÅOm jag
då finner fyrtiofem; s?skall jag icke fådåva den.?

018:029 Men han fortfor att tala till honom och sade: ÅKanhånda skola
fyrtio finnas då.? Han svarade: ÅJag skall d?icke gåa det,
få de fyrtios skull.?

018:030 D?sade han: ÅHerre, vredgas icke åver att jag ånnu talar något.
Kanhånda skola trettio finnas då.? Han svarade: ÅOm jag då
finner trettio, s?skall jag icke gåa det.?

018:031 Men han sade: ÅSe, jag har dristat mig att tala till Herren.
Kanhånda skola tjugu finnas då.? Han svarade: ÅJag skall d?
icke fådåva den, få de tjugus skull.?

018:032 D?sade han: ÅHerre, vredgas icke åver att jag talar allenast
ånnu en gåg. Kanhånda skola tio finnas då.? Han svarade: ÅJag
skall d?icke fådåva den, få de tios skull.?

018:033 Och HERREN gick bort, sedan han hade talat ut med Abraham; och
Abraham vånde tillbaka hem.

019:001 Och de tv?nglarna kommo om aftonen till Sodom, och Lot satt d?
i Sodoms port. N?r Lot fick se dem, stod han upp och gick emot
dem och f?ll ned till jorden p?sitt ansikte

019:002 och sade: ? herrar, tagen h?rb?rge i eder tj?nares hus och
stannen d?r ?ver natten, och tv?n edra f?tter; sedan kunnen I i
morgon bittida forts?tta eder f?rd.? De svarade: ?Nej, vi vilja
stanna p?gatan ?ver natten.?

019:003 Men han bad dem s?entr?get, att de togo h?rb?rge hos honom och
kommo in i hans hus. Och han tillredde en m?tid ?r dem och
bakade osyrat br?d, och de ?to.

019:004 Men innan de hade lagt sig, omringades huset av m?nnen i staden,
Sodoms m?n, b?de unga och gamla, allt folket, s?m?nga de voro.

019:005 Dessa kallade p?Lot och sade till honom: ?Var ?ro de m?n som
hava kommit till dig i natt? F?r dem ut till oss, s?att vi f?
k?nna dem.?

019:006 D?gick Lot ut till dem i porten och st?ngde d?ren efter sig

019:007 och sade: ?Mina br?der, g?ren icke s?illa.

019:008 Se, jag har tv?d?rtrar, som ?nnu icke veta av n?gon man. Dem
vill jag f?ra ut till eder, s?kunnen I g?ra med dem vad I
finnen f?r gott. G?ren allenast icke n?got mot dessa m?n,
eftersom de nu hava g?tt in under skuggan av mitt tak.?

019:009 Men de svarade: ?Bort med dig!? Och de sade ytterligare: ?Denne,
en ensam man, har kommit hit och bor h?r s?som fr?mling, och han
vill dock st?ndigt upph?va sig som domare. Men nu skola vi g?ra
dig mer ont ?n dem.? Och de tr?ngde med v?rd in p?mannen Lot
och stormade fram f?r att spr?nga d?ren.

019:010 D?r?ckte m?nnen ut sina h?nder och togo Lot in till sig i huset
och st?ngde d?ren.

019:011 Och de m?n som stodo utanf?r husets port slogo de med blindhet,
b?de sm?och stora, s?att de f?rg?ves s?kte finna porten.

019:012 Och m?nnen sade till Lot: ?Har du n?gon mer h?r, n?gon m?g,
eller n?gra s?ner eller d?rtrar, eller n?gon annan som tillh?r
dig i staden, s?f?r dem bort ifr?n detta st?lle.

019:013 Ty vi skola f?rd?va detta st?lle; ropet fr?n dem har blivit s?
stort inf?r HERREN, att HERREN har uts?nt oss till att f?rd?va
dem.?

019:014 D?gick Lot ut och talade till sina m?gar, som skulle f?hans
d?rtrar, och sade: ?St?n upp och g?n bort ifr?n detta st?lle; ty
HERREN skall f?rd?va staden.? Men hans m?gar menade att han
sk?mtade.

019:015 N?r nu morgonrodnaden gick upp, manade ?nglarna p?Lot och sade:
?St? upp och tag med dig din hustru och dina b?da d?rtrar, som
du har hos dig, p?det att du icke m?f?rg?s genom stadens
missg?ning.?

019:016 Och d?han ?nnu dr?jde, togo m?nnen honom vid handen j?mte hans
hustru och hans b?da d?rtrar, ty HERREN ville skona honom; och
de f?rde honom ut, och n?r de voro utanf?r staden, sl?ppte de
honom.

019:017 Och medan de f?rde dem ut, sade den ene: ?Fly f?r ditt livs
skull; se dig icke tillbaka, och dr? ingenst?des p?S?ften.
Fly undan till bergen, s?att du icke f?rg?s.?

019:018 Men Lot sade till dem: ?Ack nej, Herre.

019:019 Se, din tj?nare har ju funnit n?d f?r dina ?gon, och stor ?r den
barmh?rtighet som du g?r med mig, d?du vill r?dda mitt liv; men
jag f?rm? icke fly undan till bergen; jag r?des att olyckan
hinner mig, s?att jag omkommer.

019:020 Se, staden d?rborta ligger helt n?ra, och det ?r I?tt att fly

- dit, och den är liten; låt mig fly undan dit--den är ju så
liten--p?det att jag m?bliva vid liv.?
- 019:021 D?svarade han honom: ?V?an, jag skall ock h?ri g?ra dig till
viljes; jag skall icke omst?ta den stad som du talar om.
- 019:022 Men skynda att fly undan dit; ty jag kan intet g?ra, f?r?n du
har kommit dit.? D?av fick staden namnet
Soar.
- 019:023 D?nu solen hade g?tt upp ?ver jorden och Lot hade kommit till
Soar,
- 019:024 I? HERREN svavel och eld regna fr?n himmelen, fr?n HERREN, ?ver
Sodom och Gomorra;
- 019:025 och han omst?tade dessa st?der med hela Sl?ten och alla dem
som bodde i st?derna och det som v?kte p?marken.
- 019:026 Och Lots hustru, som f?jde efter honom, s?g sig tillbaka; d?
blev hon en saltstod.
- 019:027 Och n? Abraham bittida f?jande morgon gick till den plats d?
han hade st?tt inf? HERREN,
- 019:028 och blickade ned ?ver Sodom och Gomorra och ?ver hela
Sl?tlandet, d?fick han se en r?k stiga upp fr?n landet, lik
r?ken fr?n en sm?tugn.
- 019:029 S?skedde d?, att n? Gud f?rd?vade st?derna p?Sl?ten, t?nkte
han p?Abraham och I? Lot komma undan omst?tningen, d?han
omst?tade st?derna d? Lot hade bott.
- 019:030 Och Lot drog upp fr?n Soar till bergsbygden och bodde d? med
sina b?da d?trar, ty han fruktade f? att bo kvar i Soar; och
han bodde med sina b?da d?trar i en grotta.
- 019:031 D?sade den ?ldre till den yngre: ?V? fader är gammal, och
ingen man finnes i landet, som kan g?in till oss efter all
v?ldens sedv?ja.
- 019:032 Kom, låt oss giva v? fader vin att dricka och lågga oss hos
honom, f? att vi m?skaffa oss livsfrukt genom v? fader.?
- 019:033 S?g?vo de sin fader vin att dricka den natten, och den ?ldre
gick in och lade sig hos sin fader, och han m?kte icke n? hon
lade sig, ej heller n? hon stod upp.
- 019:034 Dagen d?efter sade den ?ldre till den yngre: ?Se, jag låg i
natt hos min fader; låt oss ocks? denna natt giva honom vin att
dricka, och g?du in och lågg dig hos honom, f? att vi m?skaffa
oss livsfrukt genom v? fader.?
- 019:035 S?g?vo de ocks? den natten sin fader vin att dricka; och den
yngre gick och lade sig hos honom, och han m?kte icke n? hon
lade sig, ej heller n? hon stod upp.
- 019:036 S?blevo Lots b?da d?trar havande genom sin fader.
- 019:037 Och den ?ldre f?dde en son, och hon gav honom namnet Moab; fr?n
honom h?stamma moabiterna ?nda till denna dag.
- 019:038 Den yngre f?dde ock en son, och hon gav honom namnet Ben-Ammi;
fr?n honom h?stamma Ammons barn ?nda till denna dag.
- 020:001 Och Abraham br?t upp d?ifr?n och drog till Sydlandet; d?
uppeh?l han sig mellan Kades och Sur, och n?gon tid bodde han i
Gerar.
- 020:002 Och Abraham sade om sin hustru Sara att hon var hans syster. D?
s?nde Abimelek, konungen i Gerar, och I? h?mta Sara till sig.
- 020:003 Men Gud kom till Abimelek i en dr?m om natten och sade till
honom: ?Se, du m?ste d?f? den kvinnas skull som du har tagit
till dig, fast?n hon är en annan mans ?kta hustru.?
- 020:004 Men Abimelek hade icke kommit vid henne. Och han svarade:

Herre, vill du döda också rättfärdiga människor?
 020:005 Sade han icke själv till mig: 'Hon är min syster'? Och likaså
 sade hon: 'Han är min broder.' I mitt hjärtas oskuld och med
 rena händer har jag gjort detta?
 020:006 Dödade Gud till honom i drömmen: 'Ja, jag vet att du har gjort
 detta i ditt hjärtas oskuld, och jag har själv hindrat dig från
 att synda mot mig; därför har jag icke tillstätt dig att komma
 vid henne.
 020:007 Men giv nu mannen hans hustru tillbaka; ty han är en profet.
 Och han möbedja för dig, så att du får leva. Men om du icke
 giver henne tillbaka, så vet att du skall döden dö, du själv och
 alla som tillhör dig.

020:008 Dödade Abimelek upp bittida om morgonen och kallade till sig
 alla sina tjänare och berättade allt detta för dem; och männen
 blevo mycket föskräckta.
 020:009 Sedan kallade Abimelek Abraham till sig och sade till honom:
 'Vad har du gjort mot oss! Vari har jag fösyndat mig mot dig,
 eftersom du har velat komma mig och mitt rike att begå en så
 stor synd? Pöotillbringligt sätt har du handlat mot mig.'
 020:010 Och Abimelek sade ytterligare till Abraham: 'Vad var din mening,
 när du gjorde detta??
 020:011 Abraham svarade: 'Jag tänkte: 'Pö denna ort fruktar man nog icke
 Gud; de skola döda mig för min hustrus skull.'
 020:012 Hon är också verkligen min syster, min faders dotter, fastän
 icke min moders dotter; och så blev hon min hustru.
 020:013 Men när Gud sånde mig ut på vandring bort ifrån min faders hus,
 sade jag till henne: 'Bevisa mig din kärlek dömed att du säger
 om mig, varhelst vi komma, att jag är din broder.'
 020:014 Dötog Abimelek för och fökreatur, tjänare och tjänarinnor och
 gav dem åt Abraham. Han gav honom också hans hustru Sara
 tillbaka.
 020:015 Och Abimelek sade: 'Se, mitt land ligger öppet för dig; du möbo
 var du finner för gott?
 020:016 Och till Sara sade han: 'Se, jag giver åt din broder tusen
 siklar silver; det skall för dig vara en fösoningsgåva inför
 allt ditt folk. Så har du inför alla fött upprättelse?
 020:017 Och Abraham bad till Gud, och Gud botade Abimelek och hans hustru
 och hans tjänstekvinnor, så att de åter kunde föda barn.
 020:018 HERREN hade nämligen gjort alla kvinnor i Abimeleks hus
 ofruktsamma, för Saras, Abrahams hustrus, skull.

021:001 Och HERREN såg till Sara, såsom han hade lovat, och HERREN
 gjorde med Sara såsom han hade sagt.
 021:002 Sara blev havande och födde åt Abraham en son på hans öderdom,
 vid den bestämda tid som Gud hade sagt honom.
 021:003 Och Abraham gav den son som var född åt honom, den som Sara hade
 fött åt honom, namnet Isak.
 021:004 Och Abraham omskar sin son Isak, när denne var ötta dagar
 gammal, såsom Gud hade bjudit honom.
 021:005 Och Abraham var hundra år gammal, när hans son Isak föddes åt
 honom.
 021:006 Och Sara sade: 'Gud har berett mig ett löje; var och en som för
 höra detta skall le mot mig.'
 021:007 Och hon sade: 'Vem skulle hava sagt Abraham att Sara skulle giva
 barn di? Och nu har jag fött honom en son på hans öderdom!?'
 021:008 Och barnet växte upp och blev avvant; och den dag döIsak
 avvandes gjorde Abraham ett stort göstabud.

021:009 D? fick Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna hade f?tt ? Abraham, leka och sk?mta;

021:010 och hon sade till Abraham: ?Driv ut denna tj?nstekvinna och hennes son, ty denna tj?nstekvinnas son skall icke ?va med min son Isak.?

021:011 Det talet misshagade Abraham mycket f?r hans sons skull.

021:012 Men Gud sade till Abraham: ?Du m? icke f?r gossens och f?r din tj?nstekvinnas skull l?ta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt vad hon s?ger dig; ty genom Isak ? det som s?d skall uppkallas efter dig.

021:013 Men ocks?tj?nstekvinnans son skall jag g?ra till ett folk, d?r? att han ? din s?d.?

021:014 Bittida f?jande morgon tog Abraham br?d och en l?gel med vatten och gav det ? Hagar; han lade det p? hennes rygg och gav henne barnet med och l?t henne g?. Och hon begav sig ?stad och irrade omkring i Beer-Sebas ?ken.

021:015 Men n?r vattnet i l?geln hade tagit slut, kastade hon barnet ifr?n sig under en buske

021:016 och gick bort och satte sig ett stycke d?rifr?n, p? ett b?gskotts avst?nd, ty hon t?nkte: ?Jag f?r m? icke se p?, huru barnet d?.? Och d?r hon nu satt, p?n?got avst?nd, brast hon ut i gr?t.

021:017 D? h?rde Gud gossens r?st, och Guds ?ngel ropade till Hagar fr?n himmelen och sade till henne: ?Vad fattas dig, Hagar? Frukta icke; ty Gud har h?rt gossens r?st, d?r han ligger.

021:018 G? och lyft upp gossen, och tag honom vid handen; jag skall g?ra honom till ett stort folk.?

021:019 Och Gud ?ppnade hennes ?gon, s? att hon blev varse en vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin l?gel med vatten och gav gossen att dricka.

021:020 Och Gud var med gossen, och han v?xte upp och bodde i ?knen och blev med tiden en b?gskytt.

021:021 Han bodde i ?knen Paran; och hans moder tog en hustru ? honom fr?n Egyptens land.

021:022 Vid den tiden kom Abimelek med Pikol, sin h?rh?vitsman, och talade med Abraham och sade: ?Gud ? med dig i allt vad du g?.

021:023 S? lova mig nu h?r med ed vid Gud att du icke skall g?ra dig skyldig till n?got svek mot mig eller mina barn och efterkommande, utan att du skall bevisa mig och det land d?r du nu bor s?som fr?mling samma godhet som jag har bevisat dig.?

021:024 Abraham sade: ?Det vill jag lova dig.?

021:025 Dock gjorde Abraham Abimelek f?rebr?elser ang?ende en vattenbrunn som Abimeleks tj?nare hade tagit ifr?n honom.

021:026 Men Abimelek svarade: ?Jag vet icke vem som har gjort detta; sj?lv har du ingenting sagt mig, och jag har icke h?rt n?got d?rom fr?r?n i dag.?

021:027 D? tog Abraham f?r och f?kreatur och gav ? Abimelek; och de sl?to f?rbund med varandra.

021:028 Men Abraham st?lde sju lamm av hjorden avsidet.

021:029 D?sade Abimelek till Abraham: ?Vad betyda de sju lamm som du har st?lt d?r avsidet??

021:030 Han svarade: ?Dessa sju lamm skall du taga emot av mig, f?r att detta m?vara mig till ett vittnesb?d d?rom att det ? jag som har gr?vt denna brunn.?

021:031 D? av kallades det st?let Beer-Seba, eftersom de b?da d?r gingo eden.

021:032 N?r de s? hade slutit f?rbund vid Beer-Seba, stodo Abimelek och

hans h?h?itsman Pikol upp och v?nde tillbaka till filist?ernas land.

021:033 Och Abraham planterade en tamarisk vid Beer-Seba och ?kallade d? HERRENS, den evige Gudens, namn.

021:034 Och Abraham bodde i filist?ernas land en l?ng tid.

022:001 En tid h?efter h?nde sig att Gud satte Abraham p?prov. Han sade till honom: ?Abraham!? Han svarade: ?H? ? jag.?

022:002 D?sade han: ?Tag din son Isak, din ende son, som du har k?, och g? bort till Moria land, och offra honom d? s?som br?noffer, p?ett berg som jag skall s?ga dig.?

022:003 Bittida f?jande morgon lastade Abraham sin ?sna och tog med sig tv?sina tj?nare och sin son Isak; och sedan han hade huggit s?nder ved till br?noffer, br? han upp och begav sig p?v?g till den plats som Gud hade sagt honom.

022:004 N? nu Abraham p?tredje dagen lyfte upp sina ?gon och fick se platsen p?avst?nd,

022:005 sade han till sina tj?nare: ?Stannen l h? med ?snan; jag och gossen vilja g?dit bort. N? vi hava tillbett, skola vi komma tillbaka till eder.?

022:006 Och Abraham tog veden till br?noffret och lade den p?sin son Isak, men sj?v tog han elden och kniven, och de gingo s?b?da tillsammans.

022:007 D?talade Isak till sin fader Abraham och sade: ?Min fader!? Han svarade: ?Vad vill du, min son?? Han sade: ?Se, h? ? elden och veden, men var ? f?ret till br?noffret??

022:008 Abraham svarade: ?Gud utser nog ? sig f?ret till br?noffret, min son.? S?gingo de b?da tillsammans.

022:009 N? de nu hade kommit till den plats som Gud hade sagt Abraham, byggde han d? ett altare och lade veden d?p?, sedan band han sin son Isak och lade honom p?altaret ovanp?veden.

022:010 Och Abraham r?ckte ut sin hand och tog kniven f? att slakta sin son.

022:011 D?ropade HERRENS ?ngel till honom fr?n himmelen och sade: ?Abraham! Abraham!? Han svarade: ?H? ? jag.?

022:012 D?sade han: ?L? ? icke din hand komma vid gossen, och g? honom intet; ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu d?du icke har undanh?lit mig din ende son.?

022:013 N? d?Abraham lyfte upp sina ?gon, fick han bakom sig se en v?dur, som hade fastnat med sina horn i ett sn?; och Abraham gick dit och tog v?duren och offrade den till br?noffer i sin sons st?le.

022:014 Och Abraham gav den platsen namnet HERREN utser; nu f? tiden heter den Berget d? HERREN l?ter se sig.

022:015 Och HERRENS ?ngel ropade f? andra g?ngen till Abraham fr?n himmelen

022:016 och sade: ?Jag sv? vid mig sj?v, s?ger HERREN: Eftersom du har gjort detta och icke undanh?lit mig din ende son

022:017 d?f? skall jag rikligen v?signa dig och g?a din s?d talrik s?som stj?rnorna p?himmelen och s?som sanden p?havets strand; och din s?d skall intaga sina fienders portar.

022:018 Och i din s?d skola alla folk p?jorden v?signa sig, d?f? att du lyssnade till mina ord.?

022:019 Sedan v?nde Abraham tillbaka till sina tj?nare; och de stodo upp

och gingo tillsammans till Beer-Seba. Och Abraham bodde i Beer-Seba.

022:020 En tid härefter blev sberättat för Abraham: "Se, Milka har ock fått barn åt din broder Nahor."

022:021 Barnen voro Us, hans förstfödde, och Bus, dennes broder, och Kemuel, Arams fader,

022:022 vidare Kesed, Haso, Pildas, Jidlaf och Betuel.

022:023 Men Betuel födde Rebecka. Dessa åtta föddes av Milka åt Nahor, Abrahams broder.

022:024 Och hans bihustru, som hette Reuma, födde ock barn, nämligen Teba, Gaham, Tahas och Maaka.

023:001 Och Sara blev ett hundra tjugusju år gammal; s?gammal blev Sara.

023:002 Och Sara dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll d?sklagan efter Sara och begr?t henne.

023:003 Därefter stod Abraham upp och gick bortifrån den döda och talade s?till Hets barn:

023:004 "Jag är en främling och gäst hos eder. Låt mig nu få en egen grav hos eder, så att jag kan få min döda dit och begrava henne."

023:005 D?svarade Hets barn Abraham och sade till honom:

023:006 "Hör oss, herre. Du är en Guds hörding bland oss; begrav din döda i den frän?mligaste av våra gravar. Ingen av oss skall våga att giva dig sin grav till att där begrava din döda."

023:007 Men Abraham stod upp och bugade sig för landets folk, Hets barn;

023:008 och han talade med dem och sade: "Om I tillståndjen att jag får ut min döda och begraver henne, så låt mig och låggen eder ut för mig hos Efron, Sohars son,

023:009 så att han giver mig den grotta i Makpela, som tillhör honom, och som ligger vid ändan av hans äker. Mot full betalning i eder krets må han giva mig den till egen grav."

023:010 Men Efron satt där bland Hets barn. Och Efron, hetiten, svarade Abraham i närvaro av Hets barn, alla som bodde inom hans stadsport; han sade:

023:011 "Äcke s?, min herre. Hör mig: Jag skänker dig äker; grottan som finnes där skänker jag dig ock; jag skänker dig den inför mina landsmäns ägon; begrav där din döda."

023:012 Men Abraham bugade sig för landets folk;

023:013 och han talade till Efron i närvaro av landets folk och sade: "Värdes dock höra mig. Jag vill betala äkerns värde; tag emot det av mig, och låt mig där begrava min döda."

023:014 D?svarade Efron Abraham och sade till honom:

023:015 "Min herre, hör mig. Ett jordstycke till ett värde av fyra hundra siklar silver, vad betyder det mellan mig och dig? Begrav du din döda?"

023:016 Och Abraham förstod Efron och vågade uppåt honom den summa som Efron hade uppgivit i närvaro av Hets barn, fyra hundra siklar silver, sådant silver som var gånghbart i handel.

023:017 Såskedde det att Efrons äker i Makpela, gent emot Mamre, sjöva äker med grottan som fanns där och alla träd på äkern, så långt dess område ströckte sig runt omkring, blev överlåten åt Abraham till egendom

023:018 inför Hets barns ägon, inför alla som bodde inom hans stadsport.

023:019 Därefter begrov Abraham sin hustru Sara i grottan på äkern i

Makpela, gent emot Mamre, det 7 Hebron, i Kanaans land.
023:020 7kern med grottan som fanns d7 blev s7av Hets barn 7verl7ten
7 Abraham till egen grav.

024:001 Abraham var nu gammal och kommen till h7g 7der, och HERREN hade
v7signat Abraham i alla stycken.

024:002 D7sade han till sin 7dste hustj7hare, den som f7restod all
hans egendom: 7L 7gg din hand under min l7hd;

024:003 jag vill av dig taga en ed vid HERREN, himmelens Gud och jordens
Gud, att du icke till hustru 7 min son skall taga en dotter
till n7gon av kanan7erna bland vilka jag bor,

024:004 utan att du skall g7till mitt eget land och till min sl7kt och
d7 taga hustru 7 min son Isak.?

024:005 Tj7haren sade till honom: 7Men om s7h7nder, att kvinnan icke
vill f7ja mig hit till landet, m7ste jag d7f7ra din son
tillbaka till det land som du har kommit ifr7n??

024:006 Abraham svarade honom: 7Tag dig till vara f7 att f7ra min son
dit tillbaka.

024:007 HERREN, himmelens Gud, som har f7tt mig bort ifr7n min faders
hus och ifr7n mitt f7dernesland, han som har talat till mig och
svurit och sagt: '7 din s7d skall jag giva detta land', han
skall s7nda sin 7ngel framf7 dig, s7att du d7ifr7n skall
kunna f7en hustru 7 min son.

024:008 Men om kvinnan icke vill f7ja dig, s77 du fri ifr7n denna din
ed till mig. Allenast m7du icke f7ra min son dit tillbaka.?

024:009 D7lade tj7haren sin hand under sin herre Abrahams l7hd och
lovade honom detta med ed.

024:010 Och tj7haren tog tio av sin herres kameler och drog 7stad med
allahanda dyrbara g7vor fr7n sin herre; han stod upp och drog
7stad till Nahors stad i Aram-Naharaim.

024:011 D7 l7 han kamelerna l7gra sig utanf7r staden, vid en
vattenbrunn; och det led mot aftonen, den tid d7kvinnorna
pl7gade komma ut f7 att h7mta vatten.

024:012 Och han sade: 7HERRE, min herre Abrahams Gud, l7 mig i dag f7
ett lyckosamt m7te, och g7 n7d med min herre Abraham.

024:013 Se, jag st7 h7 vid vattenk7lan, och stadsbornas d7trar komma
hitut f7 att h7mta vatten.

024:014 Om jag nu s7ger till en flicka: 'H7l hit din kruka, och l7 mig
f7dricka' och hon d7svarar: 'Drick; dina kameler vill jag ock
vattna', m7hon d7vara den som du har utsett 7 din tj7hare
Isak, s7skall jag d7rav veta att du har gjort n7d med min
herre.?

024:015 Och se, innan han hade slutat att tala, kom Rebecka ditut, en
dotter till Betuel, som var son till Milka, Abrahams broder
Nahors hustru; och hon bar sin kruka p7axeln.

024:016 Och flickan var mycket fager att sk7da, en jungfru som ingen man
hade k7nt. Hon gick nu ned till k7lan och fyllde sin kruka och
steg s7upp igen.

024:017 D7skyndade tj7haren emot henne och sade: 7L 7 mig f7dricka
litet vatten ur din kruka.?

024:018 Hon svarade: 7Drick, min herre?och lyfte strax ned krukans p7
sin hand och gav honom att dricka.

024:019 Och sedan hon hade givit honom att dricka, sade hon: 7Jag vill
ock 7sa upp vatten 7 dina kameler, till dess att de alla hava
f7tt dricka.?

024:020 Och hon t7mde strax sin kruka i vattenhon och skyndade 7er till
brunnen f7 att h7mta vatten och 7ste s7upp 7 alla hans

kameler.

024:021 Men mannen såg på henne under tystnad och undrade om HERREN hade gjort hans resa lyckosam eller icke.

024:022 Och när alla kamelerna hade druckit, tog mannen fram en närving av guld, en halv sikel i vikt, och två armband av guld, tio siklar i vikt,

024:023 och frågade: 'Vems dotter är du? Säg mig det. Och säg mig om vi kunna förnatthärbörge i din faders hus??

024:024 Hon svarade honom: 'Jag är dotter till Betuel, Milkas son, som av henne föddes i Nahor.'

024:025 Och hon sade ytterligare till honom: 'Vi hava rikligt med både halm och foder; natthärbörge kan du ock för??

024:026 Då böjde mannen sig ned och tillbad HERREN

024:027 och sade: 'Lovad vare HERREN, min herre Abrahams Gud, som icke har tagit sin nåd och trofasthet ifrån min herre! Mig har HERREN ledsagat på vägen, hem till min herres fränder.'

024:028 Och flickan skyndade stad och berättade allt detta i sin moders hus.

024:029 Men Rebecka hade en broder som hette Laban. Och Laban skyndade stad till mannen därute vid källan.

024:030 När han nämligen såg närvingen och armbanden som hans syster bar, och när han hörde huru hans syster Rebecka berättade: 'Säg och sätalade mannen till mig', då begav han sig ut till mannen, där denne stod hos kamelerna vid källan.

024:031 Och han sade: 'Kom in, du HERRENS väsignade; varför står du härute? Jag har berett plats i huset, och rum finnes för kamelerna.'

024:032 Så kom då mannen in i huset; och man lastade av kamelerna, och tog fram halm och foder till kamelerna, och vatten till att tvätta hans och hans föjeslagares fötter.

024:033 Och man satte fram mat för honom; men han sade: 'Jag vill icke äta, för när jag har framfört mitt förbende.' Laban svarade: 'Säg tala då??

024:034 Då sade han: 'Jag är Abrahams tjänare.

024:035 Och HERREN har rikligen väsignat min herre, så att han har blivit en mäktig man; han har givit honom fört och fökreatur, silver och guld, tjänare och tjänarinnor, kameler och åsnor.

024:036 Och Sara, min herres hustru, har fört till min herre en son på sin ärdedom, och till denne har han givit allt vad han äger.

024:037 Och min herre har tagit en ed av mig och sagt: 'Till hustru till min son skall du icke taga en dotter till någon av kananäerna i vilkas land jag bor,

024:038 utan du skall gå till min faders hus och till min släkt och där taga hustru till min son.'

024:039 Då sade jag till min herre: 'Men om nu kvinnan icke vill följa med mig?'

024:040 Han svarade mig: 'HERREN, inför vilken jag har vandrat, skall sånda sin ängel med dig och göra din resa lyckosam, så att du till min son fört en hustru av min släkt och av min faders hus;

024:041 i sådant fall skall du vara löst från din ed till mig, när du har kommit till min släkt. Också om de icke giva henne till dig, skall du vara fri ifrån eden till mig.'

024:042 Så kom jag i dag till källan, och jag sade: HERRE, min herre Abrahams Gud, om du vill låta den resa på vilken jag är stadd bliva lyckosam,

024:043 mår det då ske, när jag nu står här vid vattenkällan, att om en ung kvinna kommer ut för att hämta vatten och jag säger till

- henne: 'Låt mig få dricka litet vatten ur din kruka'
- 024:044 och hon d? svarar mig: 'Drick du; låt dina kameler vill jag också upp vatten'--m? hon d? vara den kvinna som HERREN har utsett låt min herres son.
- 024:045 Och innan jag hade slutat att s? tala för mig själv, se, d? kom Rebecka ut med sin kruka på axeln och gick ned till källan för att hämta vatten. D? sade jag till henne: 'Låt mig få dricka.'
- 024:046 Och strax lyfte hon ned sin kruka från axeln och sade: 'Drick; dina kameler vill jag också vattna.' S? drack jag, och hon vattnade också kamelerna.
- 024:047 Och jag frågade henne och sade: 'Vems dotter är du?' Hon svarade: 'Jag är dotter till Betuel, Nahors son, som föddes åt honom av Milka.' D? satte jag ringen i hennes näsa och armbanden på hennes armar.
- 024:048 Och jag bjöd mig ned och tillbad HERREN och lovade HERREN, min herre Abrahams Gud, som hade ledsagat mig på den rätta vägen, så att jag åt hans son skulle få min herres frändes dotter.
- 024:049 Om I nu viljen visa min herre kärlek och trofasthet, s? s?ngen mig det; varom icke, s? s?ngen mig också det, för att jag d? m? vända mig åt annat håll, till höger eller till vänster.?
- 024:050 D? svarade Laban och Betuel och sade: 'För den HERREN har detta utgått; vi kunna i den saken intet säga till dig, varken ont eller gott.
- 024:051 Se, d? står Rebecka inför dig, tag henne och drag stad; m? hon bliva hustru åt din herres son, så som HERREN har sagt.?
- 024:052 När Abrahams tjänare höjde deras ord, föll han ned på jorden och tillbad HERREN.
- 024:053 Sedan tog tjänaren fram smycken av silver och guld, s? också kläder, och gav detta åt Rebecka. Jämväl åt hennes broder och hennes moder gav han dyrbara skänker.
- 024:054 Och de åto och drucko, han och hans fäjeslagare, och stannade sedan d? över natten. Men om morgonen, när de hade stått upp, sade han: 'Låt den mig nu fara till min herre.?
- 024:055 D? sade hennes broder och hennes moder: 'Låt flickan stanna hos oss några dagar, tio eller så; sedan m? du fara.?
- 024:056 Men han svarade dem: 'Uppehållen mig icke, eftersom HERREN har gjort min resa lyckosam. Låt den mig fara; jag vill resa hem till min herre.?
- 024:057 D? sade de: 'Vi vilja kalla hit flickan och fråga henne själv.?
- 024:058 Och de kallade Rebecka till sig och sade till henne: 'Vill du resa med denne man?? Hon svarade: 'Ja.?
- 024:059 D? bestämde de att deras syster Rebecka jämte sin amma skulle fara med Abrahams tjänare och dennes män.
- 024:060 Och de välsignade Rebecka och sade till henne: 'Av dig, du vår syster, komme tusen gånger tio tusen, och m? dina avkomlingar intaga sina fienders portar.?
- 024:061 Och Rebecka och hennes tjänor stodo upp och satte sig på kamelerna och följde med mannen; s? tog tjänaren Rebecka med sig och för sin väg.
- 024:062 Men Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi, ty han bodde i Sydlandet.
- 024:063 Och mot aftonen hade Isak gått ut på färd i sorgsna tankar. När han d? lyfte upp sina ögon, fick han se kameler komma.
- 024:064 D? nu också Rebecka lyfte upp sina ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från kamelen;
- 024:065 och hon frågade tjänaren: 'Vem är den mannen som kommer emot oss d? på färd?? Tjänaren svarade: 'Det är min herre.?' D? tog

hon sin slöja och höjde sig i den.
 024:066 Och tjöharen förtöjde fö Isak huru han hade utörtat allt.
 024:067 Och Isak föde henne in i sin moder Saras tö; och han tog Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kö. Sö blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

025:001 Och Abraham tog sig önu en hustru, och hon hette Keturä.
 025:002 Hon födde ö honom Simran, Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua.
 025:003 Och Joksan födde Saba och Dedan, och Dedans söner voro assuröerna, letusöerna och leummöerna.
 025:004 Och Midjans söner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla dessa voro Keturas söner.
 025:005 Och Abraham gav allt vad han ögde ö Isak.
 025:006 Men ö söherna till sina bihustrur gav Abraham sköker och skilde dem, medan han sjöv önu levde, fröh sin son Isak och lö dem draga österut, bort till österlandet.

025:007 Och detta ö antalet av Abrahams levnadsö: ett hundra sjuttiofem ö;
 025:008 dö efter gav Abraham upp andan och dog i en god öder, gammal och möt pö livet, och blev samlad till sina föder.
 025:009 Och hans söner Isak och Ismael begrovo honom i grottan i Makpela, pö hetiten Efrons, Sohars sons, öker gent emot Mamre,
 025:010 den öker som Abraham hade köpt av Hets barn; dö blev Abraham begravnen, sövö som hans hustru Sara.
 025:011 Och efter Abrahams dö vösignade Gud hans son Isak. Och Isak bodde vid Beer-Lahai-Roi.

025:012 Och detta ö berättelsen om Ismaels slökt, Abrahams sons, som föddes ö Abraham av Hagar, Saras egyptiska töhstekvinna.
 025:013 Dessa öo namnen pö Ismaels söner, med deras namn, efter deras öttöjd: Nebajot, Ismaels föstfödde, vidare Kedar, Adbeel, Mibsam,
 025:014 Misma, Duma och Massa,
 025:015 Hadad och Tema, Jetur, Nafis och Kedma.
 025:016 Dessa voro Ismaels söner och dessa deras namn, i deras byar och tötlöger, tolv hövdingar efter deras stammar.

025:017 Och detta ö antalet av Ismaels levnadsö: ett hundra trettiosju ö; dö efter gav han upp andan och dog och blev samlad till sina föder.
 025:018 Och de hade sina boningsplatser fröh Havila önda till Sur, som ligger gent emot Egypten, fram emot Assyrien. Han kom i strid med alla sina bröder.

025:019 Och detta ö berättelsen om Isaks, Abrahams sons, slökt.
 Abraham födde Isak;
 025:020 och Isak var fyrtio ö gammal, nö han till hustru ö sig tog Rebecka, som var dotter till aramöen Betuel fröh Paddan-Aram och syster till aramöen Laban.
 025:021 Och Isak bad till HERREN fö sin hustru Rebecka, ty hon var ofruktosam; och HERREN böhöde honom, sö att hans hustru Rebecka blev havande.
 025:022 Men barnen stötte varandra i hennes liv; dö sade hon: ÖOm det skulle gösö, varfö skulle jag dövara tillö? Och hon gick bort fö att föga HERREN.
 025:023 Och HERREN svarade henne:
 ÖTvöfolk finnas i ditt liv,
 tvöfolkstammar skola ur ditt sköte söndras fröh varandra;

den ena stammen skall vara den andra övermåttig,
och den äldre skall tjäna den yngre.?

025:024 När sedan tiden var inne att hon skulle föda, se, döfunnos
tvillingar i hennes liv.

025:025 Den som först kom fram var rödakt och över hela kroppen såsom
en hörmantel; och de gävo honom namnet Esau.

025:026 Därefter kom hans broder fram, och denne höll med sin hand i
Esaus hö; och han fick namnet Jakob. Men Isak var sextio
år gammal, när de föddes.

025:027 Och barnen växte upp, och Esau blev en skicklig jägare, som höll
sig ute på marken; Jakob åter blev en fromsint man, som bodde i
tält.

025:028 Och Isak hade Esau kärast, ty han hade smak för villebråd; men
Rebecka hade Jakob kärast.

025:029 En gång, då Jakob höll på att koka något till soppa, kom Esau
hem från marken, uppgiven av hunger.

025:030 Och Esau sade till Jakob: Låt mig få till livs av det röda, det
röda du har där; ty jag är uppgiven av hunger. Därför fick han
namnet Edom.

025:031 Men Jakob sade: Säg då nu åt mig din förstfödsrätt.?

025:032 Esau svarade: Jag är ju dåden nära; vartill gagnar mig då min
förstfödsrätt??

025:033 Jakob sade: Säg giv mig nu din ed dåp?? Och han gav honom sin
ed och såde så sin förstfödsrätt till Jakob.

025:034 Men Jakob gav Esau bröd och linssoppa; och han åt och drack och
stod sedan upp och gick sin väg. Söringa aktade Esau sin
förstfödsrätt.

026:001 Men en hungersnöd uppstod i landet, en ny hungersnöd, efter den
som hade varit först, i Abrahams tid. Därför begav sig Isak till
Abimelek, filisternas konung, i Gerar.

026:002 Och HERREN uppenbarade sig för honom och sade: Drag icke ned
till Egypten; bo kvar i det land som jag skall sända dig.

026:003 Stanna såsom främling här i landet; jag skall vara med dig och
våsigna dig, ty åt dig och din såd skall jag giva alla dessa
länder, och skall hålla den ed som jag har svurit din fader
Abraham.

026:004 Jag skall göra din såd talrik såsom stjärnorna på himmelen, och
jag skall giva åt din såd alla dessa länder; och i din såd skola
alla folk på jorden våsigna sig,

026:005 därför att Abraham har lyssnat till mina ord och hållit vad jag
har bjudit honom hålla, mina bud, mina stadgar och mina lagar.?

026:006 Så stannade Isak kvar i Gerar.

026:007 Och när mönnen på orten frågade honom om hans hustru, sade han:
Hon är min syster. Han fruktade nämligen för att sända att hon
var hans hustru, ty han tänkte: Mönnen här på orten kunde då
dröpa mig för Rebeckas skull, eftersom hon är syster till
sköda.?

026:008 Men när han hade varit där en längre tid, hände sig en gång, då
Abimelek, filisternas konung, blickade ut genom fönstret, att
han fick se Isak kärligt skämta med sin hustru Rebecka.

026:009 Därför kallade Abimelek Isak till sig och sade: Hon är ju din
hustru; huru har du då kunnat sända: 'Hon är min syster'?? Isak
svarade honom: Jag fruktade att jag annars skulle bliva dödad

för hennes skull.?

026:010 D?sade Abimelek: ?Vad har du gjort mot oss! Huru l?tt kunde det icke hava skett att n?gon av folket hade l?grat din hustru? Och s?hade du dragit skuld ?ver oss.?

026:011 Sedan bj?d Abimelek allt folket och sade: ?Den som kommer vid denne man eller vid hans hustru, han skall straffas med d?den.?

026:012 Och Isak s?dde d? i landet och fick det ?ret hundrafalt, ty HERREN v?signade honom.

026:013 Och han blev en m?ktig man; hans makt blev st?re och st?re, s? att han till slut var mycket m?ktig.

026:014 Han ?gde s?m?nga f?r och f?kreatur och s?m?nga tj?nare, att filist?erna begynte avundas honom.

026:015 Och alla de brunnar som hans faders tj?nare hade gr?vt i hans fader Abrahams tid, dem hade filist?erna kastat igen och fyllt med grus.

026:016 Och Abimelek sade till Isak: ?Drag bort ifr?n oss; ty du har blivit oss alltf?r m?ktig.?

026:017 D?drog Isak bort d?rifr?n och slog upp sitt l?ger i Gerars dal och bodde d?r.

026:018 Och Isak l?t ?ter gr?va ut de vattenbrunnar som hade blivit gr?vda i hans fader Abrahams tid, men som filist?erna efter Abrahams d?d hade kastat igen; och han gav dem ?ter de namn som hans fader hade givit dem.

026:019 Och Isaks tj?nare gr?vde i dalen och funno d?r en brunn med rinnande vatten.

026:020 Men herdarna i Gerar begynte tvista med Isaks herdar och sade: ?Vattnet ?r v?rt.? D?gav han den brunnen namnet Esek, eftersom de hade kivat med honom.

026:021 D?efter gr?vde de en annan brunn, men om den kommo de ock i tvist; d?gav han den namnet Sitna.

026:022 Sedan begav han sig d?rifr?n till en annan plats och gr?vde ?ter en brunn; om den tvistade de icke. D?f?r gav han denna namnet Rehobot, i det han sade: ?Nu har ju HERREN givit oss utrymme, s?att vi kunna f?r?ka oss i landet.?

026:023 Sedan drog han d?rifr?n upp till Beer-Seba.

026:024 Och HERREN uppenbarade sig f?r honom den natten och sade: ?Jag ?r Abrahams, din faders, Gud. Frukta icke, ty jag ?r med dig, och jag skall v?signa dig och g?ra din s?d talrik, f?r min tj?nare Abrahams skull.?

026:025 D?byggde han d?r ett altare och ?kallade HERRENS namn och slog d?r upp sitt t?lt. Och Isaks tj?nare gr?vde d?r en brunn.

026:026 Och Abimelek begav sig till honom fr?n Gerar med Ahussat, sin v?n, och Pikol, sin h?th?vitsman.

026:027 Men Isak sade till dem: ?Varf?r kommen I till mig, I som haten mig och haven drivit mig ifr?n eder??

026:028 De svarade: ?Vi hava tydligt sett att HERREN ?r med dig; d?f?r t?nkte vi: 'L? oss giva varandra en ed, vi och du, s?att vi sluta ett f?rbund med dig,

026:029 att du icke skall g?ra oss n?got ont, likasom vi ?v?r sida icke hava kommit vid dig, och likasom vi icke hava gjort dig annat ?n gott och hava l?tit dig fara i frid.' Du ?r nu HERRENS v?signade.?

026:030 D?gjorde han ett g?stabud f?r dem, och de ?to och drucko.

026:031 Bittida f?ljande morgon svuro de varandra eden; sedan l?t Isak dem g?, och de foro ifr?n honom i frid.

026:032 Samma dag kommo Isaks tj?nare och ber?ttade f?r honom om den

brunn som de hade grävt och sade till honom: 'Vi hava funnit vatten.'

026:033 Och han kallade den Sibeä. Därför heter staden Beer-Seba ännu i dag.

026:034 När Esau var fyrtio år gammal, tog han till hustrur Judit, dotter till hetiten Beerä, och Basemat, dotter till hetiten Elon.

026:035 Men dessa blevo en hjärtesorg för Isak och Rebecka.

027:001 När Isak hade blivit gammal och hans ögon voro skumma, så att han icke kunde se, kallade han till sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: 'Min son!?' Han svarade honom: 'Vad vill du??'

027:002 Därför sade han: 'Se, jag är gammal och vet icke när jag skall dö.'

027:003 Säg nu dina jaktredskap, ditt koger och din böge, och gå ut i marken och jaga villebråd till mig;

027:004 red sedan till mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om, och bär in den till mig till att äta, på det att min själ mig välsigna dig, för när jag dö.'

027:005 Men Rebecka hörd huru Isak talade till sin son Esau. Och medan Esau gick ut i marken för att jaga villebråd till att föra hem,

027:006 sade Rebecka till sin son Jakob: 'Se, jag har hört din fader tala så till din broder Esau:

027:007 'Hämta mig villebråd och red till mig en smaklig rätt, på det att jag mig äta och sedan välsigna dig inför HERREN, för när jag dö.'

027:008 Så höft nu vad jag säger, min son, och gå vad jag bjuder dig.

027:009 Gå bort till hjorden och hämta mig därför två goda killingar, så vill jag av dem tillreda en smaklig rätt till din fader, en sådan som han tycker om.

027:010 Och du skall bära in den till din fader till att äta, på det att han mig välsigna dig, för när han dö.'

027:011 Men Jakob sade till sin moder Rebecka: 'Min broder Esau är ju luden, och jag är slä.'

027:012 Kan hända tager min fader på mig, och jag bliver därför av honom hällen för en bespottare och skaffar mig förbannelse i stället för välsignelse.'

027:013 Därför sade hans moder till honom: 'Den förbannelsen komme över mig, min son; höft nu allenast vad jag säger, och gå och hämta dem till mig.'

027:014 Därför gick han och hämtade dem och bar dem till sin moder; och hans moder tillredde en smaklig rätt, en sådan som hans fader tyckte om.

027:015 Och Rebecka tog Esaus, sin äldste sons, hjärtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och satte dem på Jakob, sin yngre son.

027:016 Och med skinnen av killingarna beklädde hon hans händer och den släta delen av hans hals.

027:017 Sedan lämnade hon till sin son Jakob den smakliga rätten och brödet som hon hade tillrett.

027:018 Och han gick in till sin fader och sade: 'Min fader!?' Han svarade: 'Vad vill du? Vem är du, min son??'

027:019 Därför sade Jakob till sin fader: 'Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort såsom du tillsade mig; sätt dig upp och ät av mitt villebråd, på det att din själ mig välsigna mig.'

027:020 Men Isak sade till sin son: 'Huru har du så snart kunnat finna när det är god, min son??' Han svarade: 'HERREN, din Gud, skickade det i

min v?g.?

027:021 D?sade Isak till Jakob: ?Kom hit, min son, och l?t mig taga p? dig och k?nna om du ?r min son Esau eller icke.?

027:022 Och Jakob gick fram till sin fader Isak; och n?r denne hade tagit p? honom, sade han: ?R?sten ?r Jakobs r?st, men h?nderna ?ro Esaus h?nder.?

027:023 Och han k?nde icke igen honom, ty hans h?nder voro ludna s?som hans broder Esaus h?nder; och han v?signade honom.

027:024 Men han fr?gade: ?? du verkligen min son Esau?? Han svarade: ?Ja.?

027:025 D?sade han: ?B?r hit maten ?r mig och l?t mig ?ta av min sons villebr?d, p?det att min sj?l m?v?signa dig.? Och han bar fram den till honom, och han ?r; och han r?ckte honom vin, och han drack.

027:026 D?refter sade hans fader Isak till honom: ?Kom hit och kyss mig, min son.?

027:027 N?r han d?gick fram och kysste honom, k?nde han lukten av hans kl?der och v?signade honom; han sade:

?Se, av min son utg?r doft,
lik doften av en mark,
som HERREN har v?signat.

027:028 S?give dig Gud
av himmelens dagg
och av jordens fetma
och s?d och vin i rikligt m?tt.

027:029 Folk tj?ne dig,
och folkslag falle ned f?r dig.
Bliv en herre ?ver dina br?der,
och m?din moders s?ner falla ned f?r dig.
F?rbannad vare den som f?rbannar dig,
och v?signad vare den som v?signar dig!?

027:030 Men n?r Isak hade givit Jakob sin v?signelse och Jakob just hade g?tt ut fr?n sin fader Isak, kom hans broder Esau hem fr?n jakten.

027:031 D?refter tillredde ocks?han en smaklig r?tt och bar in den till sin fader och sade till sin fader: ?M?min fader st?upp och ?ta av sin sons villebr?d, p?det att din sj?l m?v?signa mig.?

027:032 Hans fader Isak fr?gade honom: ?Vem ?r du?? Han svarade: ?Jag ?r Esau, din f?rstf?dde son.?

027:033 D?blev Isak ?verm?ttan h?pen och sade: ?Vem var d?den j?garen som bar in till mig sitt villebr?d, s?att jag ?r av allt, f?r?n du kom, och sedan v?signade honom? V?signad skall han ock f?rbliva.?

027:034 N?r Esau h?rde sin faders ord, brast han ut i h?gljudd och bitter klagan och sade till sin fader: ?V?signa ocks?mig, min fader.?

027:035 Men han svarade: ?Din broder har kommit med svek och tagit din v?signelse.?

027:036 D?sade han: ?Han heter ju Jakob, och han har nu ocks?tv? g?nger bedragit mig. Min f?rstf?dslor?tt har han tagit, och se, nu har han ock tagit min v?signelse.? Och han fr?gade: ?Har du d?ingen v?signelse kvar f?r mig??

027:037 Isak svarade och sade till Esau: ?Se, jag har satt honom till en herre ?ver dig, och alla hans br?der har jag givit honom till tj?nare, och med s?d och vin har jag beg?vat honom; vad skall jag d?nu g?ra f?r dig, min son??

027:038 Esau sade till sin fader: ?Har du d?allenast den enda v?signelsen, min fader? V?signa ocks?mig, min fader.? Och

Esau brast ut i gråt.

027:039 D? svarade hans fader Isak och sade till honom:

    ?Se, fj?ran ifr?n jordens fetma
    skall din boning vara
    och utan dagg fr?n himmelen ovanefter.

027:040 Av ditt sv?rd skall du leva,
och du skall tj?na din broder.

Men det skall ske, n?r du samlar din kraft,
att du river hans ok fr?n din hals.?

027:041 Och Esau blev h?nsk mot Jakob f?r den v?signelses skull som
hans fader hade givit honom. Och Esau sade vid sig sj?lv:

    ?Snart skola de dagar komma, d?vi f?s?ja v?r fader; d?skall
jag dr?pa min broder Jakob.?

027:042 N?r man nu ber?tade f?r Rebecka vad hennes ?dre son Esau hade
sagt, s?nde hon och l?t kalla till sig sin yngre son Jakob och
sade till honom: ?Se, din broder Esau vill h?mnas p? dig och
dr?pa dig.

027:043 S?h?r nu vad jag s?ger, min son: st?upp och fly till min
broder Laban i Haran,

027:044 och stanna n?gon tid hos honom, till dess din broders
f?rbittring har upph?tt,

027:045 ja, till dess din broders vrede mot dig har upph?tt och han
f?rg?ter vad du har gjort mot honom. D?skall jag s?nda ?stad
och h?mta dig d?rifr?n. Varf?r skall jag mista eder b?da p?
samma g?ng??

027:046 Och Rebecka sade till Isak: ?Jag ? led vid livet f?r Hets
d?trars skull. Om Jakob tager hustru bland Hets d?trar, en
s?dan som dessa, n?gon bland landets d?trar, varf?r skulle jag
d?leva??

028:001 D? kallade Isak till sig Jakob och v?signade honom; och han
bj?d honom och sade till honom: ?Tag dig icke till hustru n?gon
av Kanaans d?trar,

028:002 utan st?upp och begiv dig till Paddan-Aram, till Betuels, din
morfaders, hus, och tag dig en hustru d?rifr?n, n?gon av Labans,
din morbroders, d?trar.

028:003 Och m? Gud den Allsm?ktige v?signa dig och g?ra dig fruktsam
och f?rka dig, s?att skaror av folk komma av dig;

028:004 m?han giva ? dig Abrahams v?signelse, ? dig och din s?d med
dig, s?att du f?r taga i besittning det land som Gud har givit
? Abraham, och d?r du nu bor s?som fr?mling.?

028:005 S?s?nde Isak ?stad Jakob, och denne begav sig till Paddan-Aram,
till aram?en Laban, Betuels son, som var broder till Rebecka,
Jakobs och Esaus moder.

028:006 N?r nu Esau s?g att Isak hade v?signat Jakob och s?nt honom
till Paddan-Aram f?r att d?rifr?n taga sig hustru--ty han hade
v?signat honom och bjudit honom och sagt: ?Du skall icke taga
till hustru n?gon av Kanaans d?trar?--

028:007 och n?r han s?g att Jakob hade lytt sin fader och moder och
begivit sig till Paddan-Aram,

028:008 d?m?kte Esau att Kanaans d?trar misshagade hans fader Isak;

028:009 och Esau gick bort till Ismael och tog Mahalat, Abrahams son
Ismaels dotter, Nebajots syster, till hustru ? sig, ut?ver de
hustrur han f?rut hade.

028:010 Men Jakob begav sig fr?n Beer-Seba p?v?g till Haran.

- 028:011 Och han kom d?till den heliga platsen och stannade d?r ?ver natten, ty solen hade g?tt ned; och han tog en av stenarna p? platsen f?r att hava den till huvudg?rd och lade sig att sova d?r.
- 028:012 D?hade han en dr?m. Han s?g en stege vara rest p?jorden, och dess ?vre ?nde r?ckte upp till himmelen, och Guds ?nglar stego upp och ned p?den.
- 028:013 Och se, HERREN stod framf?r honom och sade: ?Jag ?r HERREN, Abrahams, din faders, Gud och Isaks Gud. Det land d?r du ligger skall jag giva ?r dig och din s?d.
- 028:014 Och din s?d skall bliva s?som stoftet p?jorden, och du skall utbreda dig ?r v?ster och ?ster och norr och s?der, och alla sl?kter p?jorden skola varda v?rsignade i dig och i din s?d.
- 028:015 Och se, jag ?r med dig och skall bevara dig, varthelst du g?r, och jag skall f?ra dig tillbaka till detta land; ty jag skall icke ?vergiva dig, till dess jag har gjort vad jag har lovat dig.?
- 028:016 N?r Jakob vaknade upp ur s?mnen sade han: ?HERREN ?r sannerligen p?denna plats, och jag visste det icke!?
- 028:017 Och han betogs av fruktan och sade: ?Detta m?ste vara en helig plats, h?r bor f?rvisso Gud, och h?r ?r himmelens port.?
- 028:018 Och bittida om morgonen stod Jakob upp och tog stenen som han hade haft till huvudg?rd och reste den till en stod och g?r olja d?rovanp?.
- 028:019 Och han gav den platsen namnet Betel; f?rut hade staden hetat Lus.
- 028:020 Och Jakob gjorde ett l?fte och sade: ?Om Gud ?r med mig och bevarar mig under den resa som jag nu ?r stadd p?och giver mig br?d till att ?ta och kl?der till att kl?da mig med,
- 028:021 s?att jag kommer i frid tillbaka till min faders hus, d?skall HERREN vara min Gud;
- 028:022 och denna sten som jag har rest till en stod skall bliva ett Guds hus, och av allt vad du giver mig skall jag giva dig tionde.?
- 029:001 Och Jakob begav sig ?stad p?v?g till ?sterlandet.
- 029:002 D?r fick han se en brunn p?f?ttet, och vid den l?go tre f?rhjordar, ty ur denna brunn pl?gade man vattna hjordarna. Och stenen som l?g ?ver brunnens ?ppning var stor;
- 029:003 d?f?r pl?gade man l?ra alla hjordarna samlas dit och v?trade s?stenen fr?n brunnens ?ppning och vattnade f?ren; sedan lade man stenen tillbaka p?sin plats ?ver brunnens ?ppning.
- 029:004 Och Jakob sade till m?nnen: ?Mina br?der, varifr?n ?ren l?? De svarade: ?Vi ?ro fr?n Haran.?
- 029:005 D?sade han till dem: ?K?nnen I Laban, Nahors son?? De svarade: ?Ja.?
- 029:006 Han fr?gade dem vidare: ?St?r det v? till med honom?? De svarade: ?Ja; och se, d?r kommer hans dotter Rakel med f?ren.?
- 029:007 Han sade: ?Det ?r ju ?nnu full dag; ?nnu ?r det icke tid att samla boskapen. Vattnen f?ren, och f?ren dem ?ter i bet.?
- 029:008 Men de svarade: ?Vi kunna icke g?ra det, f?r?n alla hjordarna hava blivit samlade och man har v?trat stenen fr?n brunnens ?ppning; d?vattna vi f?ren.?
- 029:009 Medan han ?nnu talade med dem, hade Rakel kommit dit med sin faders f?r; ty hon pl?gade vakta dem.
- 029:010 N?r Jakob fick se sin morbroder Labans dotter Rakel komma med Labans, hans morbroders, f?r, gick han fram och v?trade stenen fr?n brunnens ?ppning och vattnade sin morbroder Labans f?r.

029:011 Och Jakob kysste Raket och brast ut i gråt.
029:012 Och Jakob omtalade för Raket att han var hennes faders frände,
och att han var Rebeckas son; och hon skyndade sig stad och
omtalade det för sin fader.
029:013 Däru Laban fick händas talas om sin systerson Jakob, skyndade
han emot honom och tog honom i famn och kysste honom och förde
honom in i sitt hus; och han förtjände för Laban allt som hade
hört honom.
029:014 Och Laban sade till honom: Ja, du är mitt kätt och ben. Och
han stannade hos honom en månads tid.

029:015 Och Laban sade till Jakob: Du är ju min frände. Skulle du då
tjåna mig för intet? Säg mig vad du vill hava i lön??
029:016 Nu hade Laban två döttrar; den äldre hette Lea, och den yngre
hette Raket.
029:017 Och Leas ägon voro matta, men Raket hade en skön gestalt och var
skön att skåda.
029:018 Och Jakob hade fattat kärlek till Raket; därför sade han: Jag
vill tjåna dig i sju år för Raket, din yngre dotter.
029:019 Laban svarade: Det är bättre att jag giver henne åt dig, än att
jag skulle giva henne åt någon annan; bliv kvar hos mig.
029:020 Så tjånade Jakob för Raket i sju år, och det tycktes honom vara
allenast några dagar; såkär hade han henne.

029:021 Därefter sade Jakob till Laban: Giv mig min hustru, ty min tid
är nu förlupen; låt mig gå in till henne.
029:022 Däbjöde Laban tillhoppa allt folket på orten och gjorde ett
gästbud.
029:023 Men när aftonen kom, tog han sin dotter Lea och förde henne till
honom, och han gick in till henne.
029:024 Och Laban gav sin tjänstekvinna Silpa åt sin dotter Lea till
tjänstekvinna.

029:025 Om morgonen fick Jakob se att det var Lea. Dä sade han till
Laban: Vad har du gjort mot mig? Var det icke för Raket jag
tjånade hos dig? Varför har du så bedragit mig??
029:026 Laban svarade: Det är icke sed på vår ort att man giver bort
den yngre före den äldre.
029:027 Låt nu dennas bröllopsvecka gå till ända, så vilja vi giva dig
också den andra, mot det att du går tjänst hos mig i ännu
ytterligare sju år.
029:028 Och Jakob samtyckte hertill och låt hennes bröllopsvecka gå till
ända. Sedan gav han honom sin dotter Raket till hustru.
029:029 Och Laban gav sin tjänstekvinna Bilha åt sin dotter Raket till
tjänstekvinna.
029:030 Så gick han in också till Raket, och han hade Raket kärare än
Lea. Sedan tjånade han hos honom i ännu ytterligare sju år.

029:031 Men då HERREN såg att Lea var frösmädd, gjorde han henne
fruktsam, medan Raket var ofruktsam.
029:032 Och Lea blev havande och födde en son, och hon gav honom namnet
Ruben, ty hon tänkte: HERREN har sett till mitt
lidande; ja, nu skall min man hava mig kär.
029:033 Och hon blev åter havande och födde en son. Dä sade hon:
HERREN har hört att jag har varit frösmädd,
därför har han givit mig också denne. Och hon gav honom namnet
Simeon.
029:034 Och åter blev hon havande och födde en son. Dä sade hon: Nu
skall vår ända min man hålla sig till mig; jag

- har ju fött honom tre söner.? Därför fick denne namnet Levi.
029:035 När blev hon havande och födde en son. Därför sade hon: "Nu vill jag tacka HERREN.? Därför gav hon honom namnet Juda. Sedan upphörde hon att föda.
- 030:001 Därför nu Raket säger att hon icke födde barn till Jakob, avundades hon sin syster och sade till Jakob: "Skaffa mig barn, eljest dör jag.?"
030:002 Därför upptändes Jakobs vrede mot Raket, och han svarade: "Höller du dör mig för Gud? Det är ju han som förmänar dig livsfrukt.?"
030:003 Hon sade: "Se, dör till min tjänarinna Bilha; gå in till henne, för att hon möter föda barn i mitt skäpe, så att genom henne också jag får avkomma.?"
030:004 Så gav hon honom sin tjänstekvinna Bilha till hustru, och Jakob gick in till henne.
030:005 Och Bilha blev havande och födde till Jakob en son.
030:006 Därför sade Raket: "Gud har skaffat rätt till mig; han har hört min röst och givit mig en son.?" Därför gav hon honom namnet Dan.
030:007 När blev Bilha, Rakets tjänstekvinna, havande, och hon födde till Jakob en andre son.
030:008 Därför sade Raket: "Strider om Gud har jag stritt med min syster och har vunnit seger.?" Och hon gav honom namnet Naftali.
- 030:009 Därför Lea nu säger att hon hade upphört att föda, tog hon sin tjänstekvinna Silpa och gav henne till Jakob till hustru.
030:010 Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde till Jakob en son.
030:011 Därför sade Lea: "Till lycka!?" Och hon gav honom namnet Gad.
030:012 Och Silpa, Leas tjänstekvinna, födde till Jakob en andre son.
030:013 Därför sade Lea: "Till sällhet för mig! Ja, jungfrur skola prisa mig säll.?" Och hon gav honom namnet Aser.
- 030:014 Men Ruben gick ut en gång vid tiden för veteskörden och fann där kärleksöpplen på marken och bar dem till sin moder Lea. Därför sade Raket till Lea: "Giv mig några av din sons kärleksöpplen.?"
030:015 Men hon svarade henne: "Är det icke nog att du har tagit min man? Vill du också taga min sons kärleksöpplen??" Raket sade: "Må han dö i natt ligga hos dig, om jag får din sons kärleksöpplen.?"
030:016 När nu Jakob om aftonen kom hem från marken, gick Lea honom till mötes och sade: "Till mig skall du gå in; ty jag har givit min sons kärleksöpplen såsom lånen för dig.?" Så låg han hos henne den natten.
030:017 Och Gud hördde Lea, så att hon blev havande, och hon födde till Jakob en femte son.
030:018 Därför sade Lea: "Gud har givit mig min lånen, för det att jag gav min tjänstekvinna till min man.?" Och hon gav honom namnet Isaskar.
030:019 När blev Lea havande, och hon födde till Jakob en sjätte son.
030:020 Därför sade Lea: "Gud har givit mig en god gåva. Nu skall min man förbliva boende hos mig, ty jag har fött honom sex söner.?" Och hon gav honom namnet Sebulon.
030:021 Därför efter födde hon en dotter och gav henne namnet Dina.
- 030:022 Men Gud tänkte på Raket; Gud hördde henne och gjorde henne fruktsam.
030:023 Hon blev havande och födde en son. Därför sade hon: "Gud har tagit bort min smärlek.?"

- 030:024 Och hon gav honom namnet Josef, i det hon sade: HERREN
giva mig ännu en son.?
- 030:025 D?nu Raket hade fått Josef, sade Jakob till Laban: Låt mig
fara; jag vill draga hem till min ort och till mitt land.
- 030:026 Giv mig mina hustrur och mina barn, som jag har tjänat dig för,
och låt mig draga hem; du vet ju själv huru jag har tjänat dig.?
- 030:027 Laban svarade honom: Låt mig finna nåd för dina ögon; jag vet
genom hemliga tecken att HERREN för din skull har välsignat
mig.?
- 030:028 Och han sade ytterligare: Bestäm vad du vill hava i lön av mig,
s?skall jag giva dig det.?
- 030:029 Han svarade honom: Du vet själv huru jag har tjänat dig, och
vad det har blivit av din boskap under min värd.
- 030:030 Ty helt litet var det som du hade, för när jag kom, men det har
förökats sig och blivit mycket, ty HERREN har välsignat dig,
varhelst jag har gått fram. Men när skall jag nu också gå?
n?got för mitt eget hus??
- 030:031 Han svarade: Vad skall jag giva dig?? Och Jakob sade: Du
skall icke alls giva mig något. Om du vill gå mot mig såsom
jag nu säger, s?skall jag fortfara att vara herde för din hjord
och vakta den.
- 030:032 Jag vill i dag gå igenom hela din hjord och avskilja ur den alla
spräckliga och brokiga såväl som alla svarta djur bland fåren,
s?ock vad som är brokigt och spräckligt bland getterna; sådant
må sedan bliva min lön.
- 030:033 Och när du framdeles kommer för att med egna ögon se vad som har
blivit min lön, d?skall min rättfärdighet vara mitt vittne;
alla getter hos mig, som icke är spräckliga eller brokiga, och
alla för hos mig, som icke är svarta, de skola räknas såsom
stulna.?
- 030:034 D?sade Laban: Villan, blive det såsom du har sagt.?
- 030:035 Och samma dag avskilde han de strimmiga och brokiga bockarna och
alla spräckliga och brokiga getter--alla djur som något vitt
fanns på--och alla svarta djur bland fåren; och detta l?mnade
han i sina söners värd.
- 030:036 Och han låt ett avstånd av tre dagsresor vara mellan sig och
Jakob. Och Jakob fick Labans övriga hjord att vakta.
- 030:037 Men Jakob tog sig friska k?ppar av poppel, mandelträd och lönn
och skalade på dem vita ränder, i det han blottade det vita på
k?pparna.
- 030:038 Sedan lade han k?pparna, som han hade skalat, i rännorna eller
vattenhoarna dit hjordarna kommo för att dricka, s?att djuren
hade dem framför sig; och de hade just sin parningstid, när de
nu kommo för att dricka.
- 030:039 Och djuren parade sig vid k?pparna, och s?blev djurens avfäda
strimmig, spräcklig och brokig.
- 030:040 D?refter avskilde Jakob lammen och ordnade djuren s?, att de
vände huvudena mot det som var strimmigt och mot allt som var
svart i Labans hjord; s?skaffade han sig egna hjordar, som han
icke låt komma ihop med Labans hjord.
- 030:041 Och s?ofta de kraftigare djuren skulle para sig, lade Jakob
k?pparna framför djurens ögon i rännorna, s?att de parade sig
vid k?pparna.
- 030:042 Men när det var de svagare djuren, lade han icke dit dem.
H?igenom tillf?lo de svaga Laban och de kraftiga Jakob.
- 030:043 S?blev mannen ärm?rtan rik; han fick mycken sm?boskap,
d?till ock tjänarinnor och tjänare, kameler och åsnor.

031:001 Men han fick h?ra huru Labans s?ner talade s? Jakob har tagit allt vad v?r fader ?gde; av det v?r fader ?gde ? det som han har skaffat sig all denna rikedom.?

031:002 Jakob m?rkte ocks? att Laban icke s?g p? honom med samma ?gon som f?rut.

031:003 Och HERREN sade till Jakob: ?V?nd tillbaka till dina f?ders land och till din sl?kt; jag skall vara med dig.?

031:004 D?s?nde Jakob och l? kalla Rakel och Lea ut p? marken till sin hjord;

031:005 och han sade till dem: ?Jag m?rker att eder fader icke ser p? mig med samma ?gon som f?rut, nu d? min faders Gud har varit med mig.

031:006 Och I veten sj?lva att jag har tj?nat eder fader av alla mina krafter;

031:007 men eder fader har handlat svikligt mot mig och tio g?nger f?r?ndrat min l?n. Dock har Gud icke tillstatt honom att g?ra mig n?got ont.

031:008 N? han sade: 'De spr?ckliga skola vara din l?n', d? fick hela hjorden spr?cklig avf?da; och n? han sade: 'De strimmiga skola vara din l?n', d? fick hela jorden strimmig avf?da.

031:009 S?tog Gud eder faders boskap och gav den ? mig.

031:010 Ty n? parningstiden kom, lyfte jag upp mina ?gon och fick se i dr?mmen att hannarna som bet?ckte sm?boskapen voro strimmiga, spr?ckliga och fl?ckiga.

031:011 Och Guds ?ngel sade till mig i dr?mmen: 'Jakob!' Jag svarade: 'H? ? jag.'

031:012 D?sade han: 'Lyft upp dina ?gon och se huru alla hannar som bet?cka sm?boskapen ?o strimmiga, spr?ckliga och fl?ckiga. Jag har ju sett allt vad Laban g?r mot dig.

031:013 Jag ? den Gud som du s?g i Betel, d? du smorde en stod, och d? du gjorde mig ett l?fte. St? nu upp och drag ut ur detta land, och v?nd tillbaka till ditt f?dernesland.?'

031:014 D?svarade Rakel och Lea och sade till honom: ?Hava vi numera n?gon lott eller arvedel i v?r faders hus?

031:015 Blevo vi icke av honom aktade s?som fr?mlingar, n? han s?de oss? Sedan har han ju ock f?rt?tt vad han fick i betalning f? oss.

031:016 Ja, all den rikedom som Gud har avh?nt v?r fader tillh? oss och v?ra barn. S?g? nu allt vad Gud har sagt dig.?

031:017 D?stod Jakob upp och satte sina barn och sina hustrur p? kamelerna

031:018 och f?rde bort med sig all boskap och alla ?godelar som han hade f?rv?rvat, den boskap han ?gde, och som han hade f?rv?rvat i Paddan-Aram, och begav sig p?v?g till sin fader Isak i Kanaans land.

031:019 Men Laban hade g?tt bort f? att klippa sina f?; d?stal Rakel sin faders husgudar,

031:020 och Jakob stal sig undan fr?n aram?en Laban, s?att han icke l? denne m?rka att han ?mnade fly.

031:021 S?flydde han med allt sitt; han br? upp och gick ?ver floden och st?lde sin f?rd mot Gileads berg.

031:022 Men p?tredje dagen fick Laban veta att Jakob hade flytt.

031:023 D?tog han med sig sina fr?nder och satte efter honom sju dagsresor och hann upp honom p?Gileads berg.

031:024 Men Gud kom till aram?en Laban i en dr?m om natten och sade till honom: ?Tag dig till vara f? att tala n?got mot Jakob, vad det vara m???

- 031:025 Och Laban hann upp Jakob. Denne hade d?slagit upp sitt t?t p? berget, och Laban med sina fr?nder hade ock sitt t?t uppslaget p?Gileads berg.
- 031:026 D?sade Laban till Jakob: ?Vad ? detta f? ett tilltag, att du har stulit dig undan fr?n mig och f?t bort mina d?trar, likasom vore de tagna med sv?rd?
- 031:027 Varf? dolde du din flykt och stal dig undan fr?n mig? D?rigenom att du icke l? mig veta n?got d?rom hindrades jag att ledsaga dig till v?gs med jubel och s?ng, med pukor och harpor.
- 031:028 Du f?runnade mig icke ens att kyssa mina barnbarn och mina d?trar. Du har handlat d?raktigt.
- 031:029 Det stode nu i min makt att g?ra eder ont; men eder faders Gud sade till mig i natt: 'Tag dig till vara f? att tala n?got mot Jakob, vad det vara m?.'
- 031:030 Och d?du nu ?ntligen ville fara, eftersom du l?ngtade s?mycket till din faders hus, varf? skulle du stj?la mina gudar??
- 031:031 D?svarade Jakob och sade till Laban: ?Jag fruktade f? dig, ty jag t?nkte att du skulle med v?d taga dina d?trar ifr?n mig.
- 031:032 Men den som du finner dina gudar hos, han skall icke f?beh?la livet. I v?ra fr?nders n?varo m?du se efter, om n?got ? ditt av det jag har i min ?go, och i s?fall taga det.? Ty Jakob visste icke att Rakel hade stulit dem.
- 031:033 D?gick Laban in i Jakobs t?t, d?refter i Leas t?t och i de b?da tj?nstekvinnornas t?t, men fann intet. Och n? han hade kommit ut ur Leas t?t, gick han in i Rakels t?t.
- 031:034 Men Rakel hade tagit husgudarna och lagt dem i kamelsadeln och satt sig d?rovanp?. Och Laban s?kte igenom hela t?tet, men fann dem icke.
- 031:035 Och hon sade till sin fader: ?Vredgas icke, min herre, ?ver att jag ej kan stiga upp f? dig, ty det ? med mig p?kvinnors vis.? S?s?kte han efter husgudarna, men fann dem icke.
- 031:036 D?blev Jakob vred och for ut mot Laban; Jakob tog till orda och sade till Laban: ?Vari har jag d?f?brutit mig eller syndat, eftersom du s?h?ftigt f?f?jer mig?
- 031:037 Nu har du genoms?kt allt mitt bohag; vad har du d? funnit av bohagsting som tillh?ra dig? L?gg det fram h? inf? mina fr?nder och dina fr?nder, s?att de f?d?ma mellan oss b?da.
- 031:038 I tjugu ? har jag nu varit hos dig; dina tackor och dina getter hava icke f?tt i otid, och av v?durarna i din hjord har jag icke ?tit.
- 031:039 Intet ihj?rivet djur f?rde jag till dig; jag m?ste sj?lv ers?ta det; du utkr?vde det av mig, evad det var stulet om dagen eller stulet om natten.
- 031:040 S?dan var min lott: om dagen f?t?rdes jag av hetta och om natten av k?d, och s?mnen flydde mina ?gon.
- 031:041 I tjugu ? har jag nu varit i ditt hus; jag har tj?nat dig i fjorton ? f? dina b?da d?trar och i sex ? f? din boskap, men du har tio g?nger f?ndrat min l?n.
- 031:042 Om icke min faders Gud hade varit med mig, Abrahams Gud, han som ock Isak fruktar, s?hade du nu s?kert l?it mig fara med tomma h?nder. Men Gud s?g mitt lidande och min m?da, och han f?lde domen i natt.?
- 031:043 D?svarade Laban och sade till Jakob: ?D?trarna ?o mina d?trar, och barnen ?o mina barn, och hjordarna ?o mina hjordar, och allt det du ser ? mitt; vad skulle jag d?nu kunna g?ra mot dessa mina d?trar eller mot barnen som de hava f?tt?
- 031:044 S?kom nu och l? oss sluta ett f?bund med varandra, och m?det vara ett vittne mellan mig och dig.?

031:045 D?tog Jakob en sten och reste den till en stod.

031:046 Och Jakob sade till sina fr?nder: 'Samlen tillhopa stenar.? Och de togo stenar och gjorde ett r?se och h?lo m?tid d? p? r?set.

031:047 Och Laban kallade det Jegar-Sahaduta, men Jakob kallade det Galed.

031:048 Och Laban sade: 'Detta r?se vare i dag vittne mellan mig och dig.? D?rav fick det namnet Galed;

031:049 men det kallades ock Mispa, ty han sade: 'HERREN vare v?ktare mellan mig och dig, n? vi icke mer se varandra.

031:050 Om du behandlar mina d?trar illa eller tager andra hustrur j?nte mina d?trar, s?vet, att om ock ingen m?nskiska ? tillst?des, s? ? dock Gud vittne mellan mig och dig.?

031:051 Och Laban sade ytterligare till Jakob: 'Se, detta r?se och stoden som jag har rest mellan mig och dig--

031:052 detta r?se vare ett vittne, och stoden vare ett vittne, att jag icke skall draga till dig f?bi detta r?se, och att icke heller du skall draga till mig f?bi detta r?se och denna stod, med ont upps?.

031:053 Abrahams Gud och Nahors Gud, han som var deras faders Gud, han vare domare mellan oss.? Och Jakob svor eden vid honom som hans fader Isak fruktade.

031:054 Och Jakob offrade ett slaktoffer p?berget och inbj?d sina fr?nder att h?la m?tid med sig. Och de ?o och stannade sedan p?berget ?ver natten.

031:055 Men om morgonen stod Laban bittida upp, och sedan han hade kysst sina barnbarn och sina d?trar och v?signat dem, for han sin v?g hem igen.

032:001 Men n? Jakob drog sin v?g fram, m?tte honom Guds ?nglar;

032:002 och d? Jakob s?g dem, sade han: 'Detta ? Guds skara.? Och han gav den platsen namnet Mahanaim.

032:003 Och Jakob s?nde budb?rare framf? sig till sin broder Esau i Seirs land, p?Edoms mark;

032:004 och han bj?d dem och sade: 'S?skolen I s?ga till min herre Esau: Din tj?nare Jakob l?ter s?ga: Jag har vistats borta hos Laban och dr?jt kvar d? ?nda till nu;

032:005 och jag har f?tt oxar, ?snor, f?, tj?nare och tj?narinnor. Och jag har nu velat s?nda bud f? att l?ta min herre veta detta, p? det att jag m?finna n?d f? dina ?gon.?

032:006 N? sedan budb?arna kommo tillbaka till Jakob, sade de: 'Vi tr?ffade din broder Esau, som redan drager emot dig med fyra hundra man.?

032:007 D?blev Jakob mycket f?skr?ckt och betogs av ?ngest; och han delade sitt folk och f?ren och f?kreaturen och kamelerna i tv? skaror.

032:008 Ty han t?nkte: 'Om Esau ?verfaller den ena skaran och sl? den, s?kan dock den andra skaran undkomma.?

032:009 Och Jakob sade: 'Min fader Abrahams Gud och min fader Isaks Gud, HERRE, du som sade till mig: 'V?nd tillbaka till ditt land och till din sl?kt, s?skall jag g?ra dig gott',

032:010 jag ? f? ringa till all den n?d och all den trofasthet som du har bevisat din tj?nare; ty jag hade icke mer ?n min stav, n? jag gick ?ver denna Jordan, och nu har jag f?kats till tv?

skaror.

032:011 Rådida mig undan min broder Esaus hand, ty jag fruktar att han kommer och fåg mig, utan att ens skona mårdrar och barn.

032:012 Du har själv sagt: 'Jag skall göra dig mycket gott och låta din själ bliva såsom havets sand, som man icke kan räkna för dess myckenhets skull.'?

032:013 Och han stannade där den natten.

Och av det han hade försvärat tog han ut till skänker till sin broder Esau

032:014 tvåhundra getter och tjugu bockar, tvåhundra tackor och tjugu vårdurar,

032:015 trettio kamelston som gavo di, jämte deras fö, därtill fyrtio kor och tio tjurar samt tjugu sninnor med tio fö.

032:016 Och han lämnade detta i sina tjöhares vård, var hjord för sig, och sade till sina tjöhare: Ågå framför mig och låten ett mellanrum vara mellan hjordarna.?

032:017 Och han bjöd den förste och sade: När min broder Esau möter dig och frågar dig: 'Vem tillhör du, och vart går du, och vem tillhör djuren som du driver framför dig?',

032:018 då skall du svara: 'De tillhör din tjöhare Jakob; de fö skänker som han sänder till min herre Esau, och själv kommer han här efter oss.'?

032:019 Och han bjöd likaledes den andre och den tredje och alla de övriga som drevo hjordarna: Såsom jag nu har sagt eder skolen I såga till Esau, när I kommen fram till honom.

032:020 Och I skolen vidare såga: 'Också din tjöhare Jakob kommer här efter oss.'? Ty han tänkte: Jag vill blidka honom med de skänker som gåfne mig; sedan vill jag själv komma inför hans ansikte; kanhända tager han då nådigt emot mig.?

032:021 Så kommo nu skänkerna förne honom, medan han själv den natten stannade i lögret.

032:022 Men under natten stod han upp och tog sina böda hustrur och sina böda tjöhstekvinnor och sina elva söner och gick över Jabboks vad.

032:023 Han tog dem och förde dem över bækken och förde tillika över vad han eljest ögde.

032:024 Och Jakob blev ensam kvar. Döbrottades en man med honom, till dess morgonrodnaden gick upp.

032:025 Och när denne såg att han icke kunde övervinna Jakob, gav han honom ett slag på höftleden, så att höften gick ur led, under det han brottades med honom.

032:026 Och mannen sade: Slipp mig, ty morgonrodnaden går upp. Men han svarade: Jag släpper dig icke, med mindre du väsignar mig.?

032:027 Då sade han till honom: Vad är ditt namn?? Han svarade: Jakob.?

032:028 Han sade: Du skall icke mer heta Jakob, utan Israel, ty du har kämpat med Gud och med människor och vunnit seger.?

032:029 Då frågade Jakob och sade: Låt mig veta ditt namn.? Han svarade: Varför frågar du efter mitt namn?? Och han väsignade honom där.

032:030 Men Jakob gav platsen namnet Peniel, ty sade han, Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, och dock har mitt liv blivit räddat.?

032:031 Och när han hade kommit förbi Penuel, såg han solen gå upp; men han haltade på höften.

032:032 F?rdenskull ?ta Israels barn ?nu i dag icke h?tsenan som ligger p?h?ftleden, d?r?r n?mligen, att han gav Jakob ett slag p?h?ftleden, p?h?tsenan.

033:001 Och Jakob lyfte upp sina ?gon och fick se Esau komma med fyra hundra man. D?r?delade han sina barn p?Lea och Rakel och de b?da tj?nstekvinnorna.

033:002 Och han l?t tj?nstekvinnorna med deras barn g?fr?mst, Lea med hennes barn d?r?st, och Rakel med Josef sist.

033:003 Och sj?v gick han framf?r dem och bugade sig sju g?nger ned till jorden, till dess han kom fram till sin broder.

033:004 Men Esau skyndade emot honom och tog honom i famn och f?ll honom om halsen och kysste honom; och de gr?to.

033:005 Och n?r han lyfte upp sina ?gon och fick se kvinnorna och barnen, sade han: ?vilka ?ro dessa som du har med dig?? Han svarade: ?Det ? barnen som Gud har besk?tt din tj?nare.?

033:006 Och tj?nstekvinnorna gingo fram med sina barn och bugade sig.

033:007 D?refter gick ock Lea fram med sina barn, och de bugade sig. Slutligen gingo Josef och Rakel fram och bugade sig.

033:008 Sedan fr?gade han: ?Vad ville du med hela den skara som jag m?tte?? Han svarade: ?Jag ville finna n?d f?r min herres ?gon.?

033:009 Men Esau sade: ?Jag har nog; beh?ll du vad du har, min broder.?

033:010 Jakob svarade: ?Ack nej; om jag har funnit n?d f?r dina ?gon, s? tag emot sk?nkerna av mig, eftersom jag har f?tt se ditt ansikte, likasom s?ge jag ett gudav?sens ansikte, d?du nu s? gunstigt har tagit emot mig.

033:011 Tag h?sningsssk?nkerna som jag har skickat emot dig; ty Gud har varit mig n?dig, och jag har allt fullt upp.? Och han bad honom s?entr?get, att han tog emot dem.

033:012 Och Esau sade: ?L?t oss bryta upp och draga vidare; jag vill g? framf?r dig.?

033:013 Men han svarade honom: ?Min herre ser sj?v att barnen ?ro sp?da, och att jag har med mig f?r och kor som giva di; driver man dessa f?r starkt en enda dag, s?d?r hela hjorden.

033:014 M?d?r?r min herre draga ?stad f?re sin tj?nare, s?vill jag komma efter i sakta mak, i den m?n boskapen, som drives framf?r mig, och barnen orka f?lja med, till dess jag kommer till min herre i Seir.?

033:015 D?sade Esau: ?S?vill jag ?minstone l?mna kvar hos dig en del av mitt folk.? Men han svarade: ?Varf?r s?? M?jag allenast finna n?d f?r min herres ?gon.?

033:016 S?v?nde Esau om, samma dag, och tog v?gen till Seir.

033:017 Men Jakob br?t upp och drog till Suckot och byggde sig d?r ett hus. Och ? sin boskap gjorde han l?vhyddor; d?rav fick platsen namnet Suckot.

033:018 Och Jakob kom p?sin f?rd ifr?n Paddan-Aram v?rbeh?len till Sikems stad i Kanaans land och slog upp sitt l?ger utanf?r staden.

033:019 Och det jordstykke d?r han hade slagit upp sitt t?tt k?pte han av Hamors, Sikems faders, barn f?r hundra kesitor.

033:020 Och han reste d?r ett altare och kallade det El-Elohe-Israel.

034:001 Men Dina, den dotter som Lea hade f?tt ? Jakob, gick ut f?r att bes?ka landets d?trar.

034:002 Och Sikem, som var son till hiv?en Hamor, h?vdingen i landet,

- fick se henne, och han tog henne till sig och lögade henne och kränkade henne.
- 034:003 Och hans hjerta föste sig vid Dina, Jakobs dotter, och flickan blev honom kär, och han talade vänligt med flickan.
- 034:004 Och Sikem sade till sin fader Hamor: "Skaffa mig denna flicka till hustru."
- 034:005 Och Jakob hade fått höra att hans dotter Dina hade blivit skändad. Men eftersom hans söner voro med hans boskap ute på marken, tog Jakob, till dess de kommo hem.
- 034:006 Sögick nu Hamor, Sikems fader, ut till Jakob för att tala med honom.
- 034:007 Men när Jakobs söner kommo hem från marken, sedan de hade fått höra vad som hade hänt, blevo de förbittrade och vredgades högeligen över att han hade gjort vad som var en galenskap i Israel, i det han hade lögat Jakobs dotter--en otillbörlig gärning.
- 034:008 Dötalade Hamor med dem och sade: "Min son Sikems hjerta har föst sig vid eder syster; given henne åt honom till hustru.
- 034:009 Och befrynden eder med oss; given edra dottrar åt oss, och tagen i våra dottrar till hustrur,
- 034:010 och bosätten eder hos oss, ty landet skall ligga öppet för eder; det mår i bo och draga omkring och förvärva besittningar."
- 034:011 Och Sikem sade till hennes fader och hennes bröder: "Låt mig finna nåd för edra ögon; vad i fordren av mig vill jag giva.
- 034:012 Begären av mig huru stor brudgåva och skänk som helst; jag vill giva vad i fordren av mig; given mig allenast flickan till hustru."
- 034:013 Dösvarede Jakobs söner Sikem och hans fader Hamor med listiga ord, eftersom han hade skändat deras syster Dina,
- 034:014 och sade till dem: "Vi kunna icke samtycka till att giva vår syster åt en man som har förhud; ty sådant hålla vi för skamligt.
- 034:015 Allenast på det villkoret skola vi gåra eder till viljes, att i bliven såsom vi, därefter genom att allt mankän bland eder omskräses.
- 034:016 Döskola vi giva våra dottrar åt eder och själva taga edra dottrar till hustrur; och vi skola döbo hos eder och bliva med eder ett enda folk.
- 034:017 Men om i icke viljen lyssna till oss och låta omskräa eder, söskola vi taga vår syster och draga bort."
- 034:018 Och Hamor och Sikem, Hamors son, voro till freds med vad de begärde.
- 034:019 Och den unge mannen dröde icke att gåra sö, ty han hade fått behag till Jakobs dotter. Och han hade större myndighet än någon annan i hans faders hus.
- 034:020 Sötrödde döHamor och hans son Sikem upp i sin stads port och talade till männen i staden och sade:
- 034:021 "Dessa män äro fredligt sinnade mot oss; mövi alltså låta dem bo i landet och draga omkring dö; landet har ju utrymme nog för dem. Vi vilja taga deras dottrar till hustrur åt oss och giva dem våra dottrar.
- 034:022 Men allenast på det villkoret skola männen gåra oss till viljes och bo hos oss och bliva ett enda folk med oss, att allt mankän bland oss omskräses, likasom de själva äro omskräna.
- 034:023 Och döbliva ju deras boskap och deras egendom och alla deras dragare vår tillhörighet. Mövi födenskull allenast gåra dem till viljes, söskola de bo kvar hos oss."
- 034:024 Och folket lydde Hamor och hans son Sikem, alla de som bodde

inom hans stadsport; allt mank'n, s?m'nnga som bodde inom hans stadsport, l?to omsk?ra sig.

034:025 Men p?tredje dagen, d?de voro sjuka av s?ren, togo Jakobs tv? s?ner Simeon och Levi, Dinas br?der, var sitt sv?rd och ?verf?llo staden of?t?nkt och dr?pte allt mank'n.

034:026 Ocks?Hamor och hans son Sikem dr?pte de med sv?rdsegg och togo Dina ut ur Sikems hus och gingo sin v?g.

034:027 Och Jakobs s?ner kommo ?ver de slagna och plundrade staden, d?ff? att deras syster hade blivit sk?ndad;

034:028 de togo deras f?r och f?kreatur och ?snor, b?de vad som fanns i staden och vad som fanns p?f?tet.

034:029 Och allt deras gods och alla deras barn och deras kvinnor f?rde de bort s?som byte, tillika med allt annat som fanns i husen.

034:030 Men Jakob sade till Simeon och Levi: ?I haven dragit olycka ?ver mig, d?I nu haven gjort mig f?rhatlig f?r landets inbyggare, kanan?erna och periss?erna. Mitt folk ? allenast en ringa hop; man skall nu f?rsamla sig mot mig och sl? mig ihj?; s?skall jag med mitt hus f?rg?ras.?

034:031 Men de svarade: ?Skulle man d?f?behandla v?r syster s?som en sk?ka??

035:001 Och Gud sade till Jakob: ?St? upp, drag till Betel och stanna d?, och res d? ett altare ? den Gud som uppenbarade sig f?r dig, n? du flydde f?r din broder Esau.?

035:002 D?sade Jakob till sitt husfolk och till alla som voro med honom: ?Skaffen bort de fr?mmande gudar som I haven bland eder, och renen eder och byten om kl?der,

035:003 och l? oss s?st?upp och draga till Betel; d? vill jag resa ett altare ? den Gud som b?nh?rde mig, n? jag var i n?d, och som var med mig p?den v?g jag vandrade.?

035:004 D?g?vo de ? Jakob alla de fr?mmande gudar som de hade hos sig, d?till ock sina ?ringar; och Jakob gr?vde ned detta under terebinten vid Sikem.

035:005 Sedan br?to de upp; och en f?rskr?ckelse ifr?n Gud kom ?ver de kringliggande st?derna, s?att man icke f?rf?jde Jakobs s?ner.

035:006 Och Jakob kom till Lus, det ? Betel, i Kanaans land, j?mte allt det folk som var med honom.

035:007 Och han byggde d? ett altare och kallade platsen El-Betel, d?ff? att Gud d? hade uppenbarat sig f?r honom, n? han flydde f?r sin broder.

035:008 Och Debora, Rebeckas amma, dog och blev begraven nedanf? Betel, under en ek; den fick namnet Gr?toeken.

035:009 Och Gud uppenbarade sig ?ter f?r Jakob, n? han hade kommit tillbaka fr?n Paddan-Aram, och v?signade honom.

035:010 Och Gud sade till honom: ?Ditt namn ? Jakob; men du skall icke mer heta Jakob, utan Israel skall vara ditt namn.? S?fick han namnet Israel.

035:011 Och Gud sade till honom: ?Jag ? Gud den Allsm?ktige; var fruktsam och f?rka dig. Ett folk, ja, skaror av folk skola komma av dig, och konungar skola utg?fr?n din l?nd.

035:012 Och det land som jag har givit ? Abraham och Isak skall jag giva ? dig; ? din s?d efter dig skall jag ock giva det landet.

035:013 Och Gud for upp fr?n honom, p?den plats d? han hade talat med honom.

035:014 Men Jakob reste en stod p?den plats d? han hade talat med honom, en stod av sten; och han offrade drickoffer d?p?och g?t

olja över den.

035:015 Och Jakob gav åt platsen där Gud hade talat med honom namnet Betel.

035:016 Sedan bröt de upp från Betel. Och när det ännu var ett stycke väg fram till Efrat, kom Rakel i barnsnäd, och barnsnäden blev henne svår.

035:017 Därnu hennes barnsnäd var som svårast, sade hjälpkvinnan till henne: 'Frukta icke; ty också denna gång får du en son.'

035:018 Men när hon höll på att giva upp andan, ty hon skulle nu dö, gav hon honom namnet Ben-Oni; men hans fader kallade honom Benjamin.

035:019 Södog Rakel, och hon blev begraven vid vägen till Efrat, det är Bet-Lehem.

035:020 Och Jakob reste en värd på hennes grav; det är den som ännu i dag kallas Rakels gravvärd.

035:021 Och Israel bröt upp därifrån och slog upp sitt tält på andra sidan om Herdetornet.

035:022 Och medan Israel bodde där i landet, gick Ruben ästad och lärjade Bilha, sin faders bihustru; och Israel fick åtta det.

Och Jakob hade tolv söner.

035:023 Leas söner voro Ruben, Jakobs förstfödde, vidare Simeon, Levi, Juda, Isaskar och Sebulon.

035:024 Rakels söner voro Josef och Benjamin.

035:025 Bilhas, Rakels tjänstekvinnas, söner voro Dan och Naftali.

035:026 Silpas, Leas tjänstekvinnas, söner voro Gad och Aser. Dessa voro Jakobs söner, och de föddes åt honom i Paddan-Aram.

035:027 Och Jakob kom till sin fader Isak i Mamre vid Kirjat-Arba, det är Hebron, där Abraham och Isak hade bott såsom främlingar.

035:028 Och Isak levde ett hundra åttio år;

035:029 därefter gav Isak upp andan och dog och blev samlad till sina fäder, gammal och mätt på att leva. Och hans söner Esau och Jakob begrovo honom.

036:001 Detta är berättelsen om Esaus, det är Edoms, släkt.

036:002 Esau hade tagit sina hustrur bland Kanaans döttrar: Ada, hetiten Elons dotter, och Oholibama, dotter till Ana och sondotter till hiv'än Sibeon,

036:003 söck Basemat, Ismaels dotter, Nebajots syster.

036:004 Och Ada födde Elifas åt Esau, men Basemat födde Reguel.

036:005 Och Oholibama födde Jeus, Jaelam och Kora. Dessa voro Esaus söner, vilka föddes åt honom i Kanaans land.

036:006 Och Esau tog sina hustrur, sina söner och döttrar och allt sitt husfolk, sin boskap och alla sina dragare och all annan egendom som han hade förvärvat i Kanaans land och drog till ett annat land och skilde sig sörfra sin broder Jakob.

036:007 Ty deras åodelar voro så stora att de icke kunde bo tillsammans; landet där de uppehölo sig räckte icke till åt dem, för deras boskapshjordars skull.

036:008 Och Esau bosatte sig i Seirs bergsbygd. Esau, det är densamme som Edom.

036:009 Och detta är berättelsen om Esaus släkt, hans som var stamfader för edom'erna, i Seirs bergsbygd.

036:010 Dessa äro namnen på Esaus söner: Elifas, son till Ada, Esaus hustru, och Reguel, son till Basemat, Esaus hustru.

036:011 Men Elifas' s ner voro Teman, Omar, Sefo, Gaetam och Kenas.
036:012 Och Timna, som var Elifas', Esaus sons, bihustru, födde Amalek
  Elifas. Dessa voro söner till Ada, Esaus hustru.
036:013 Men Reguels s ner voro dessa: Nahat och Sera, Samma och Missa.
Dessa voro söner till Basemat, Esaus hustru.
036:014 Men söner till Oholibama, Esaus hustru, dotter till Ana och
sondotter till Sibeon, voro dessa, som hon födde   Esau: Jeus,
Jaelam och Kora.

036:015 Dessa voro stamfurstarna bland Esaus s ner: Elifas', Esaus
förstföddes, s ner voro dessa: fursten Teman, fursten Omar,
fursten Sefo, fursten Kenas,
036:016 fursten Kora, fursten Gaetam, fursten Amalek. Dessa voro de
furstar som h stammade från Elifas, i Edoms land; dessa voro
Adas söner.
036:017 Och dessa voro Reguels, Esaus sons, s ner: fursten Nahat,
fursten Sera, fursten Samma, fursten Missa. Dessa voro de
furstar som h stammade från Reguel, i Edoms land; dessa voro
söner till Basemat, Esaus hustru.
036:018 Och dessa voro Oholibamas, Esaus hustrus, s ner: fursten Jeus,
fursten Jaelam, fursten Kora. Dessa voro de furstar som
h stammade från Oholibama, Anas dotter och Esaus hustru.
036:019 Dessa voro Esaus söner, och dessa deras stamfurstar. Han  
densamme som Edom.

036:020 Dessa voro hor en Seirs s ner, landets föra inbyggare: Lotan,
Sobal, Sibeon, Ana,
036:021 Dison, Eser och Disan. Dessa voro hor ernas, Seirs söners,
stamfurstar i Edoms land.
036:022 Men Lotans s ner voro Hori och Hemam; och Lotans system var
Timna.
036:023 Och dessa voro Sobals s ner: Alvan, Manahat och Ebal, Sefo och
Onam.
036:024 Och dessa voro Sibeons s ner: Aja och Ana; det var denne Ana som
fann de varma källorna i  nen, när han vaktade sin fader
Sibeons  nor.
036:025 Men dessa voro Anas barn: Dison och Oholibama, Anas dotter.
036:026 Och dessa voro Disans s ner: Hemdan, Esban, Jitran och Keran.
036:027 Och dessa voro Esers s ner: Bilhan, Saavan och Akan.
036:028 Dessa voro Disans s ner: Us och Aran.
036:029 Dessa voro hor ernas stamfurstar: fursten Lotan, fursten Sobal,
fursten Sibeon, fursten Ana,
036:030 fursten Dison, fursten Eser, fursten Disan. Dessa voro
hor ernas stamfurstar i Seirs land, var furste för sig.

036:031 Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms land, innan  nu
någon israelitisk konung var konung där:
036:032 Bela, Beors son, var konung i Edom, och hans stad hette Dinhaba.
036:033 När Bela dog, blev Jobab, Seras son, från Bosra, konung efter
honom.
036:034 När Jobab dog, blev Husam från teman ernas land konung efter
honom.
036:035 När Husam dog, blev Hadad, Bedads son, konung efter honom, han
som slog midjaniterna på Moabs mark; och hans stad hette Avit.
036:036 När Hadad dog, blev Samla från Masreka konung efter honom.
036:037 När Samla dog, blev Saul från Rehobot vid floden konung efter
honom.
036:038 När Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom.
036:039 När Baal-Hanan, Akbors son, dog, blev Hadar konung efter honom;

och hans stad hette Pagu, och hans hustru hette Mehetabel,
dotter till Matred, som var dotter till Me-Sahab.

036:040 Och dessa 70 namnen på Esaus stamfurstar, efter deras släkter
och orter, med deras namn: fursten Timna, fursten Alva, fursten
Jetet,

036:041 fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon,

036:042 fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar,

036:043 fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar,
efter deras boningsorter i det land de hade tagit i besittning
--hans som ock kallas Esau, edomernas stamfader.

037:001 Men Jakob bosatte sig i det land där hans fader hade bott såsom
främling, nämligen i Kanaans land.

037:002 Detta är berättelsen om Jakobs släkt. När Josef var sjutton år
gammal, gick han, jämte sina bröder, i vall med fären; han följde
där såsom yngling med Bilhas och Silpas, sin faders hustrurs,
söner. Och Josef bar fram till deras fader vad ont som sades om
dem.

037:003 Men Israel hade Josef kärare än alla sina andra söner, eftersom
han hade fött honom på sin älderdom; och han lät göra åt honom
en fotsid livklädnad.

037:004 Då nu hans bröder sågo att deras fader hade honom kärare än alla
hans bröder, blevo de hetska mot honom och kunde icke tala
vänligt till honom.

037:005 Då till hade Josef en dröm en dröm, som han omtalade för sina
bröder; sedan hatade de honom ännu mer.

037:006 Han sade nämligen till dem: Här är vilken dröm jag har haft.

037:007 Jag tyckte att vi bundo kvar på fältet; och se, min kvarve
reste sig upp och blev stående, och edra kvarvar stälde sig runt
omkring och bugade sig för min kvarve?

037:008 Då sade hans bröder till honom: Skulle du bliva vår konung, och
skulle du råda över oss?? Och de hatade honom ännu mer för hans
drömmars skull och för vad han hade sagt.

037:009 Sedan hade han ännu en annan dröm som han berättade för sina
bröder; han sade: Här är, jag har haft ännu en dröm. Jag tyckte
att solen och månen och elva stjärnor bugade sig för mig?

037:010 När han berättade detta för sin fader och sina bröder, bannade
hans fader honom och sade till honom: Vad är detta för en dröm
som du har haft? Skulle då jag och din moder och dina bröder
komma och buga oss ned till jorden för dig??

037:011 Och hans bröder avundades honom; men hans fader bevarade detta i
sitt minne.

037:012 Då nu en gång hans bröder hade gått bort för att vakta sin
faders får i Sikem,

037:013 sade Israel till Josef: Se, dina bröder vakta fären i Sikem;
gå dig redo, jag vill sända dig till dem. Han svarade honom:
Jag är redo?

037:014 Då sade han till honom: Gå och se efter, om det står väl till
med dina bröder, och om det står väl till med fären, och kom
tillbaka till mig med svar. Så sände han honom stad från
Hebrons dal, och han kom till Sikem.

037:015 Då mötte han en man, medan han gick omkring villrådig på
fältet; och mannen frågade honom: Vad söker du??

037:016 Han svarade: Jag söker efter mina bröder; säg mig var de vakta
sin hjord?.

- 037:017 Mannen svarade: 'De hava brutit upp h?ifrn; ty jag h?de dem s?ga: 'L? oss g?till Dotain.'? D?gick Josef vidare efter sina br?der och fann dem i Dotan.
- 037:018 N? de nu p?avst?hd fingo se honom, innan han ?nnu hade hunnit fram till dem, lade de r?d om att d?da honom.
- 037:019 De sade till varandra: 'Se, d? kommer dr?mmaren.
- 037:020 Upp, l? oss dr?pa honom och kasta honom i en brunn; sedan kunna vi s?ga att ett vilddjur har ?tit upp honom. S?f?vi se huru det g? med hans dr?mmar.?
- 037:021 Men n? Ruben h?de detta, ville han r?dda honom undan deras h?nder och sade: 'L? oss icke sl?ihj? honom.?
- 037:022 Ytterligare sade Ruben till dem: 'Utgjuten icke blod; kasten honom i brunnen h? i ?nen, men b?en icke hand p?honom.?' Han ville n?mligen r?dda honom undan deras h?nder och f?ra honom tillbaka till hans fader.
- 037:023 D?nu Josef kom fram till sina br?der, togo de av honom hans livkl?dnad, den fotsida kl?dnaden som han hade p?sig,
- 037:024 och grepo honom och kastade honom i brunnen; men brunnen var tom, intet vatten fanns d?ri.
- 037:025 D?efter satte de sig ned f? att ?a. N? de d?lyfte upp sina ?gon, fingo de se ett t?g av ismaeliter komma fr?n Gilead, och deras kameler voro lastade med dragantgummi, balsam och ladanum; de voro p?v?g med detta ned till Egypten.
- 037:026 D?sade Juda till sina br?der: 'Mad gagn hava vi d?rav att vi dr?pa v? broder och d?ja hans blod??
- 037:027 Nej, l? oss s?ja honom till ismaeliterna; m?v? hand icke komma vid honom, ty han ? ju v? broder, v?t eget k?tt.?' Och hans br?der lydde honom.
- 037:028 D?nu midjanitiska k?pm?n kommo d? f?bi, drogo de upp Josef ur brunnen; och de s?de Josef f? tjugu siklar silver till ismaeliterna. Dessa f?de s?Josef till Egypten.
- 037:029 N? sedan Ruben kom tillbaka till brunnen, se, d?fanns Josef icke i brunnen. D?rev han s?nder sina kl?der
- 037:030 och v?nde tillbaka till sina br?der och sade: 'Gossen ? icke d?, vart skall jag nu taga v?gen??
- 037:031 Men de togo Josefs livkl?dnad och slaktade en bock och doppade kl?dnaden i blodet;
- 037:032 d?efter s?nde de den fotsida livkl?dnaden hem till sin fader och l?to s?ga: 'Denna har vi funnit; se efter, om det ? din sons livkl?dnad eller icke.?'
- 037:033 Och han k?nde igen den och sade: 'Det ? min sons livkl?dnad; ett vilddjur har ?tit upp honom, f?visso ? Josef ihj?riven.?'
- 037:034 Och Jakob rev s?nder sina kl?der och svepte s?cktyg om sina l?nder och s?jde sin son i l?ng tid.
- 037:035 Och alla hans s?ner och alla hans d?trar kommo f? att tr?sta honom; men han ville icke l?ta tr?sta sig, utan sade: 'Jag skall med sorg fara ned i d?dsriket till min son.?' S?begr? hans fader honom.
- 037:036 Men medaniterna f?de honom till Egypten och s?de honom till Potifar, som var hovman hos Faraos och h?vitsman f? drabanterna.
- 038:001 Vid den tiden begav sig Juda ?stad bort ifrn sina br?der och sl? sig till en man i Adullam, som hette Hira.
- 038:002 D? fick Juda se dottern till en kananeisk man som hette Sua, och han tog henne till sig och gick in till henne.
- 038:003 Och hon blev havande och f?dde en son, och han fick namnet Er.
- 038:004 ?ter blev hon havande och f?dde en son och gav honom namnet

Onan.

038:005 Och hon födde ännu en son, och åt denne gav hon namnet Sela; och när han föddes, var Juda i Kesib.

038:006 Och Juda tog åt Er, sin förstfödde, en hustru som hette Tamar.

038:007 Men Er, Judas förstfödde, misshagade HERREN; därför dödade HERREN honom.

038:008 Därför sade Juda till Onan: "Gå in till din broders hustru, äta henne i din broders ställe och skaffa avkomma åt din broder."

038:009 Men eftersom Onan visste att avkomman icke skulle bli hans egen, låt han, när han gick in till sin broders hustru, det spillas på jorden, för att icke giva avkomma åt sin broder.

038:010 Men det misshagade HERREN att han gjorde så; därför dödade han också honom.

038:011 Därför sade Juda till sin sonhustru Tamar: "Stanna såsom änka i din faders hus, till dess min son Sela bliver fullvuxen." Han fruktade nämligen att annars också denne skulle dö, likasom hans bröder. Så gick Tamar bort och stannade i sin faders hus.

038:012 En gång tid därefter dog Suas dotter, Judas hustru. Och efter sorgetidens slut gick Juda med sin vän adullamiten Hira upp till Timna, för att se efter dem som klippte hans får.

038:013 När man nu berättade för Tamar att hennes svärfader gick upp till Timna för att klippa sina får,

038:014 lade hon av sig sina änkekärl och betäckte sig med en slöja och höjde in sig och satte sig vid porten till Enaim på vägen till Timna. Ty hon såg, att fastän Sela var fullvuxen, blev hon likväl icke given åt honom till hustru.

038:015 Därnu Juda fick se henne, trodde han att hon var en skåka; hon hade ju nämligen sitt ansikte betäckt.

038:016 Och han vek av till henne, därför hon satt vid vägen, och sade: "Kom, låt mig gå in till dig." Ty han visste icke att det var hans sonhustru. Hon svarade: "Vad vill du giva mig för att få gå in till mig?"

038:017 Han sade: "Jag vill sända dig en killing ur min hjord." Hon svarade: "Ja, om du giver mig pant, till dess du sänder den."

038:018 Han sade: "Vad skall jag dig giva i pant?" Hon svarade: "Din signetring, din snodd och staven som du har i din hand." Därför gav han henne detta och gick in till henne, och hon blev havande genom honom.

038:019 Och hon stod upp och gick därifrån och lade av sin slöja och klädde sig åter i sina änkekärl.

038:020 Och Juda sände killingen med sin vän adullamiten, för att få igen panten av kvinnan; men denne fann henne icke.

038:021 Och han frågade folket därför på orten och sade: "Var åt tempeltjänan, hon som satt i Enaim vid vägen?" De svarade: "Här har ingen tempeltjänna varit."

038:022 Och han kom tillbaka till Juda och sade: "Jag har icke funnit henne; därför till säger folket på orten att ingen tempeltjänna har varit där."

038:023 Därför sade Juda: "Må hon dö behålla det, så att vi icke draga smärtekäver oss. Jag har nu sändt killingen, men du har icke funnit henne."

038:024 Vid pass tre månader därefter blev så berättat för Juda: "Din sonhustru Tamar har bedrivit otukt, och i otukt har hon blivit havande." Juda sade: "För den ut henne till att brännas."

038:025 Men när hon föddes ut, sände hon bud till sin svärfader och låt säga: "Genom en man som jag tog till detta har jag blivit havande." Och hon låt säga: "Se efter, vem denna signetring,

dessas snodder och denna stav tillhåra?

038:026 Och Juda kände igen dem och sade: "Hon är i sin rätt mot mig, eftersom jag icke har givit henne åt min son Sela." Men han kom icke mer vid henne.

038:027 När hon nu skulle föda, så, då funnos tvillingar i hennes liv.

038:028 Och i födslostunden stack den ene fram en hand; då tog hjälpkvinnan en röd tråd och band den om hans hand och sade: "Denne kom först fram."

038:029 Men när han därefter åter drog sin hand tillbaka, så, då kom hans broder fram; och hon sade: "Varför har du trängt dig fram?" Och han fick namnet Peres.

038:030 Därefter kom hans broder fram, han som hade den röda tråden om sin hand, och han fick namnet Sera.

039:001 Och Josef föddes ned till Egypten; och Potifar, som var hovman hos Faraos och hovmästarens drabanterna, en egyptisk man, köpte honom av israeliterna som hade fått honom ditned.

039:002 Och HERREN var med Josef, så att han blev en lyckosam man. Och han vistades i sin herres, egyptierns, hus;

039:003 och hans herre såg att HERREN var med honom, ty allt vad han gjorde låt HERREN lyckas vid under hans hand.

039:004 Och Josef fann när han var i Egypten och fick betjäna honom. Och han satte honom över sitt hus, och allt vad han gjorde låt honom gå i hans värld.

039:005 Och från den stund då han hade satt honom över sitt hus och över allt vad han gjorde, visade HERREN egyptierns hus, för Josefs skull; och HERRENS visning vilade över allt vad han gjorde, hemma och på marken.

039:006 Därför överläts han i Josefs värld allt vad han gjorde, och sedan han hade fått honom till sin hjälp, bekymrade han sig icke om något, utom maten som han själv åt.

Men Josef hade en skön gestalt och var skön att se.

039:007 Och efter en tid hände sig att hans herres hustru kastade sina ögon på Josef och sade: "Ligg hos mig."

039:008 Men han ville icke, utan sade till sin herres hustru: "Se, alltsedan min herre har tagit mig till sin hjälp, bekymrar han sig icke om något i huset, och allt vad han gör har han låtit gå i min värld.

039:009 Han har i detta hus icke större makt än jag, och intet annat har han förbehållit sig än dig allena, eftersom du är hans hustru. Huru skulle jag då kunna göra så mycket ont och synda mot Gud?"

039:010 Och fastän hon talade sådant dag efter dag till Josef, hände han dock icke på henne och ville icke ligga hos henne eller vara med henne.

039:011 Men en dag då han kom in i huset för att förakta sina sysslor, och ingen av husfolket var tillstädes därinne,

039:012 fattade hon honom i manteln och sade: "Ligg hos mig." Men han låmnade manteln i hennes hand och flydde och kom ut.

039:013 Då hon nu såg att han hade låmnat sin mantel i hennes hand och flytt ut,

039:014 ropade hon på sitt husfolk och sade till dem: "Se här, han har fått hit till oss en hebreisk man, för att denne skulle locka oss till löftlighet. Han kom in till mig och ville ligga hos mig; men jag ropade med högt röst.

039:015 Och när han hörde att jag höv upp min röst och ropade, låmnade han sin mantel kvar hos mig och flydde och kom ut."

039:016 Och hon låt hans mantel ligga kvar hos sig, till dess hans herre

kom hem;

039:017 d?ber?ttade hon f?r honom detsamma; hon sade: Den hebreiske tj?naren som du har f?rt hit till oss kom in till mig, och ville locka mig till l?ttf?rdighet.

039:018 Men d? jag hov upp min r?st och ropade, l?mnade han sin mantel kvar hos mig och flydde ut.?

039:019 N?r nu hans herre h?rde vad hans hustru ber?ttade f?r honom, n?mligen att hans tj?nare hade betett sig mot henne p? detta s?tt, blev hans vrede uppt?nd.

039:020 Och Josefs herre tog honom och l?t s?tta honom i det f?ngelse d?r konungens f?ngar sutto f?ngslade; d?r fick han d?vara i f?ngelse.

039:021 Men HERREN var med Josef och f?rskaffade honom ynnest och l?t honom finna n?d hos f?rest?ndaren f?r f?ngelset.

039:022 Och f?rest?ndaren f?r f?ngelset l?t alla f?ngar som sutto i f?ngelset st? under Josefs uppsikt; och allt vad d?r skulle g?ras, det gjordes genom honom.

039:023 F?rest?ndaren f?r f?ngelset tog sig alls icke av n?got som Josef hade om hand, eftersom HERREN var med denne; och vad han gjorde, det l?t HERREN lyckas v?r.

040:001 En tid h?refter h?rde sig att den egyptiske konungens munsk?nk och hans bagare f?rsyndade sig mot sin herre, konungen av Egypten.

040:002 Och Faraos blev f?rt?nad p?sina tv?hovm?n, ?verste munsk?nken och ?verste bagaren,

040:003 och l?t s?tta dem i f?rvar i drabant?vitsmannens hus, i samma f?ngelse d?r Josef satt f?ngen.

040:004 Och h?vitsmannen f?r drabanterna anst?lde Josef hos dem till att betj?na dem; och de sutto d?r i f?rvar en tid.

040:005 Medan nu den egyptiske konungens munsk?nk och bagare sutto f?ngna i f?ngelset, hade de b?da under samma natt var sin dr?m, vardera med sin s?rskilda betydelse.

040:006 Och n?r Josef om morgonen kom in till dem, fick han se att de voro bedr?vade.

040:007 D?fr?rgade han Faraos hovm?n, som med honom sutto i f?rvar i hans herres hus: ?Varf?r sen l s?sorgsna ut i dag??

040:008 De svarade honom: ?Vi hava haft en dr?m, och ingen finnes, som kan uttyda den.? Josef sade till dem: ?Att giva uttydningen ?r ju Guds sak; f?rt?jen dr?mmen f?r mig.?

040:009 D?f?rt?jde ?verste munsk?nken sin dr?m f?r Josef och sade till honom: ?Jag dr?mde att ett vintr?d stod framf?r mig;

040:010 p?vintr?det voro tre rankor, och knappt hade det skjutit skott, s?slogo dess blommor ut och dess klasar buro mogna druvor.

040:011 Och jag hade Faraos b?gare i min hand, och jag tog druvorna och pressade ut dem i Faraos b?gare och gav Faraos b?garen i handen.?

040:012 D?sade Josef till honom: ?Detta ?r uttydningen: de tre rankorna betyda tre dagar;

040:013 om tre dagar skall Faraos upph?ja ditt huvud och s?tta dig ?ter p?din plats, s?att du f?r giva Faraos b?garen i handen likasom f?rut, d?du var hans munsk?nk.

040:014 Men t?nk p?mig, n?r det g?r dig v?r, s?att du g?r barmh?rtighet med mig och n?mner om mig f?r Faraos och skaffar mig ut fr?n detta hus;

040:015 ty jag ?r med or?tt bortf?rd fr?n hebr?ernas land, och icke heller h?r har jag gjort n?got varf?r jag borde s?ttas i f?ngelse.?

- 040:016 D?nu ?verste bagaren s?g att Josef hade givit en god uttydning, sade han till honom: ?Ocks? jag hade en dr?m. Jag tyckte att jag bar tre vetebr?dskorgar p? mitt huvud.
- 040:017 Och i den ?versta korgen funnos bakverk av alla slag, s?dant som Faraos pl?gar ?a; men f?glarna ?o d?rav ur korgen p? mitt huvud.?
- 040:018 D?svarade Josef och sade: ?Detta ? uttydningen: de tre korgarna betyda tre dagar;
- 040:019 om tre dagar skall Faraos upph?ja ditt huvud och taga det av dig; han skall upph?nga dig p?tr?, och f?glarna skola ?a ditt k?tt.?
- 040:020 P?tredje dagen d?refter, d?det var Faraos f?delsedag, gjorde denne ett g?stabud f?r alla sina tj?nare. D?upph?jde han, bland sina tj?nare, s?v? ?verste munsk?nkens huvud som ?verste bagarens.
- 040:021 Han insatte ?verste munsk?nken ?ter i hans ?mbete, s?att han fick giva Faraos b?garen i handen;
- 040:022 men ?verste bagaren l?r han upph?nga, s?som Josef hade sagt dem i sin uttydning.
- 040:023 Men ?verste munsk?nken t?nkte icke p?Josef, utan gl?mde honom.
- 041:001 Tv?? d?refter h?nde sig att Faraos dr?m. Han tyckte sig st? vid Nilfloden.
- 041:002 Och han s?g sju kor, vackra och feta, stiga upp ur floden, och de betade i vassen.
- 041:003 Sedan s?g han sju andra kor, fula och magra, stiga upp ur floden; och de st?lde sig bredvid de f?ra korna p?stranden av floden.
- 041:004 Och de fula och magra korna ?to upp de sju vackra och feta korna. D?refter vaknade Faraos.
- 041:005 Men han somnade ?ter in och s?g d?i dr?mmen sju ax, frodiga och vackra, v?xa p?samma str?.
- 041:006 Sedan s?g han sju andra ax skjuta upp, tunna och svedda av ?stanvinden;
- 041:007 och de tunna axen uppslukade de sju frodiga och fulla axen. D?refter vaknade Faraos och fann att det var en dr?m.
- 041:008 D?han nu om morgonen var orolig till sinnes, s?nde han ut och l?r kalla till sig alla sp?m?n och alla vise i Egypten. Och Faraos f?tt?jde sina dr?mmar f?r dem; men ingen fanns, som kunde uttyda dem f?r Faraos.
- 041:009 D?talade ?verste munsk?nken till Faraos och sade: ?Jag m?ste i dag p?minna om mina synder.
- 041:010 N?r Faraos en g?ng var f?tt?nad p?sina tj?nare, satte han mig j?mte ?verste bagaren i f?ngelse i drabanth?vitsmannens hus.
- 041:011 D?hade vi b?da, jag och han, under samma natt en dr?m, och v?ra dr?mmar hade var sin s?skilda betydelse.
- 041:012 Och j?mte oss var d?r en ung hebr?, som var tj?nare hos h?vitsmannen f?r drabanterna. F?r honom f?tt?jde vi v?ra dr?mmar, och han uttydde dem f?r oss; efter som var och en hade dr?mt gav han en uttydning.
- 041:013 Och s?som han uttydde f?r oss, s?gick det. Jag blev ?ter insatt p?min plats, och den andre blev upph?ngd.?
- 041:014 D?s?nde Faraos och l?r kalla Josef till sig; och man skyndade att f?ra honom ut ur f?ngelset. Och han l?r raka sig och bytte om kl?der och kom inf?r Faraos.

- 041:015 Och Farao sade till Josef: ?Jag har haft en dr?m, och ingen finnes, som kan uttyda den. Men jag har h?t s?gas om dig, att allenast du f?r h?ra en dr?m, kan du uttyda den.?
- 041:016 Josef svarade Farao och sade: ?I min makt st?r det icke; men Gud skall giva Farao ett lyckosamt svar.?
- 041:017 D?sade Farao till Josef: ?Jag dr?mde att jag stod p?stranden av Nilfloden.
- 041:018 Och jag s?g sju kor stiga upp ur floden, feta och vackra, och de betade i vassen.
- 041:019 Sedan s?g jag sju andra kor stiga upp, avfallna och mycket fula och magra; i hela Egyptens land har jag icke sett n?gra s?fula som dessa.
- 041:020 Och de magra och fula korna ?to upp de sju f?sta, feta korna.
- 041:021 Men n?r de hade sv?jt ned dem, kunde man icke m?rka att de hade sv?jt ned dem, utan de f?rblevo fula s?som f?rut. D?refter vaknade jag.
- 041:022 ?er dr?mde jag och s?g d?sju ax, fulla och vackra, v?xa p? samma str?.
- 041:023 Sedan s?g jag sju andra ax skjuta upp, f?rtorkade, tunna och svedda av ?stanvinden;
- 041:024 och de tunna axen uppslukade de sju vackra axen. Detta omtalade jag f?r sp?m?nnen; men ingen fanns, som kunde f?rklara det f?r mig.?
- 041:025 D?sade Josef till Farao: ?Faraos dr?mmar hava en och samma betydelse; vad Gud ?mnar g?ra, det har han f?rkunnat f?r Farao.
- 041:026 De sju vackra korna betyda sju ?r, de sju vackra axen betyda ock sju ?r; dr?mmarna hava en och samma betydelse.
- 041:027 Och de sju magra och fula korna som stego upp efter dessa betyda sju ?r, s?ock de sju tomma axen, de som voro svedda av ?stanvinden; sju hunger?r skola n?mligen komma.
- 041:028 Detta menade jag, n?r jag sade till Farao: Vad Gud ?mnar g?ra, det har han l?tit Farao veta.
- 041:029 Se, sju ?r skola komma med stor ymnighet ?ver hela Egyptens land.
- 041:030 Men efter dem skola sju hunger?r intr?ffa, s?dana att man skall f?rg?ra all den f?ra ymnigheten i Egyptens land, och hungersn?den skall f?rt?ra landet.
- 041:031 Och man skall icke hava n?got minne av den f?ra ymnigheten i landet, f?r den hungersn?ds skull som sedan kommer, ty den skall bliva mycket sv?r.
- 041:032 Men att Farao har haft dr?mmen tv?g?nger, det betyder att detta ?r av Gud fast best?mt, och att Gud skall l?ta det ske snart.
- 041:033 M?nu allts?Farao utse en f?rst?ndig och vis man, som han kan s?tta ?ver Egyptens land.
- 041:034 M?Farao g?ra s?, m?han ock f?rordna tillsyningsm?n ?ver landet och taga upp femtedelen av avkastningen i Egyptens land under de sju ymniga ?ren.
- 041:035 M?man under dessa kommande goda ?r samla in allt som kan tj?na till f?da och hopf?ra s?d under Faraos v?rd i st?derna, f?r att tj?na till f?da, och m?man sedan f?rvara den,
- 041:036 s?att dessa f?do?nmen finnas att tillg?f?r landet under de sju hunger?r som skola komma ?ver Egyptens land. S?skall landet icke beh?va f?rg?s genom hungersn?den.?
- 041:037 Det talet behagade Farao och alla hans tj?nare.
- 041:038 Och Farao sade till sina tj?nare: ?Kunna vi finna n?gon i vilken Guds Ande s? ?r som i denne??
- 041:039 Och Farao sade till Josef: ?Eftersom Gud har kungjort f?r dig

- allt detta, finnes ingen som är s?f?st?ndig och vis som du.
- 041:040 Du skall f?rest? mitt hus, och efter dina befallningar skall allt mitt folk r?tta sig; allenast d?ri att tronen f?bliver min vill jag vara f?rmer ?n du.?
- 041:041 Ytterligare sade Farao till Josef: ?Jag s?tter dig nu ?ver hela Egyptens land.?
- 041:042 Och Farao tog ringen av sin hand och satte den p?Josefs hand och l?t kl?da honom i kl?der av fint linne och h?ngde den gyllene kedjan om hans hals.
- 041:043 Och han l?t honom ?ka i vagnen n?rmast efter sin egen, och man utropade framf?r honom ?abrek?. Och han satte honom ?ver hela Egyptens land.
- 041:044 Och Farao sade till Josef: ?Jag är Farao; utan din vilja skall ingen i hela Egyptens land lyfta hand eller fot.?
- 041:045 Och Farao gav Josef namnet Safenat-Panea och gav honom till hustru Asenat, dotter till Poti-Fera, pr?sten i On. Och Josef begav sig ut och bes?g Egyptens land.
- 041:046 Josef var trettio ?r gammal, n?r han stod inf?r Farao, konungen i Egypten. Och Josef gick ut ifr?n Farao och f?rdades omkring i hela Egyptens land.
- 041:047 Och landet gav under de sju ymniga ?ren avkastning i ?verfl?d;
- 041:048 och under dessa sju ?r som kommo i Egyptens land samlade han in allt som kunde tj?na till f?da och lade upp det i st?derna. I var s?skild stad lade han upp de f?do?rnen som man h?mtade ifr?n f?sten d?romkring.
- 041:049 S?hopf?rde Josef s?d i stor myckenhet, s?som sanden i havet, till dess man m?ste upph?ra att h?la r?kning p?den, eftersom det var om?jligt att h?la r?kning p?den.
- 041:050 Och ?r Josef f?ddes tv?s?ner, innan n?got hunger?r kom; de f?ddes ?r honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, pr?sten i On.
- 041:051 Och Josef gav ?r den f?stf?dde namnet Manasse, ?ty?, sade han, ?Gud har l?tit mig f?rg?ta all min olycka och hela min faders hus.?
- 041:052 Och ?r den andre gav han namnet Efraim, ?ty?, sade han, ?Gud har gjort mig fruktsam i mitt lidandes land.?
- 041:053 Men de sju ymniga ?ren som f?rst hade kommit i Egyptens land gingo till ?nda;
- 041:054 sedan begynte de sju hunger?ren, s?som Josef hade f?rutsagt. Och hungersn?d uppstod i alla andra l?nder; men i Egyptens land fanns br?d ?verallt.
- 041:055 Och n?r hela Egyptens land begynte hungra och folket ropade till Farao efter br?d, sade Farao till alla egyptier: ?G?n till Josef, och g?ren vad han s?ger eder.?
- 041:056 N?r nu allts?hungersn?d var ?ver hela landet, ?ppnade Josef alla f?r?dshus och s?dde s?d ?r egyptierna. Men hungersn?den blev allt st?rre i Egyptens land;
- 041:057 och fr?n alla l?nder kom man till Josef i Egypten f?r att k?pa s?d, ty hungersn?den blev allt st?rre i alla l?nder.
- 042:001 Men n?r Jakob f?rnam att s?d fanns i Egypten, sade han till sina s?ner: ?Varf?r st?n I s?r?dl?sa??
- 042:002 Och han sade vidare: ?Se, jag har h?rt att i Egypten finnes s?d; faren ditned och k?pen d?rifr?n s?d ?r oss, f?r att vi m?leva och icke d??
- 042:003 D?foro tio av Josefs br?der ned f?r att k?pa s?d i Egypten.
- 042:004 Men Benjamin, Josefs broder, blev icke av Jakob s?nd ?stad med

- sina bröder, ty han fruktade att någon olycka kunde hända honom.
- 042:005 S?kommo d?, bland de andra, ocks? Israels s?ner f? att k?pa s?d; ty hungersn?d r?dde i Kanaans land.
- 042:006 Och Josef var den som hade att befalla i landet; det var han som s?dde s?d ?t allt folket i landet. D?nu Josefs bröder kommo dit, f?llo de ned till jorden p?sitt ansikte inf? honom.
- 042:007 N?r d? Josef fick se sina bröder, k?nde han igen dem; men han st?lde sig fr?mmande mot dem och tilltalade dem h?rt och fr?gade dem: ?Varifr?n kommen I?? De svarade: ?Fr?n Kanaans land, f? att k?pa s?d till f?da ?t oss.?
- 042:008 Och fast?n Josef k?nde igen sina bröder, k?nde de icke igen honom.
- 042:009 Men Josef t?nkte p?de dr?mmar som han hade dr?mt om dem. Och han sade till dem: ? ?ren spejare, I haven kommit f? att se efter, var landet ? utan skydd.?
- 042:010 De svarade honom: ?Nej, herre, dina t?jnare hava kommit f? att k?pa s?d till f?da ?t sig.
- 042:011 Vi ?ro alla s?ner till en och samma man; vi ?ro redliga m?n, dina t?jnare ?ro inga spejare.?
- 042:012 Men han sade till dem: ?Jo, I haven kommit f? att se efter, var landet ? utan skydd.?
- 042:013 De svarade: ?Vi, dina t?jnare, ?ro tolv bröder, s?ner till en och samma man i Kanaans land; men den yngste ? nu hemma hos v? fader, och en ? icke mer till.?
- 042:014 Josef sade till dem: ?Det ? s?som jag sade eder: I ?ren spejare.
- 042:015 Och p?detta s?tt vill jag pr?va eder: s?sant Farao lever, I skolen icke slippa h?fr?n, med mindre eder yngste broder kommer hit.
- 042:016 En av eder m?fara och h?mta hit eder broder. Men I andra skolen stanna s?som f?ngar, f? att jag s?m?pr?va om I haven talat sanning. Ty om s?icke ?, d? ?ren I spejare, s?sant Farao lever.?
- 042:017 D?efter I? han h?lla dem allasammans i f?ngelse under tre dagar.
- 042:018 Men p?tredje dagen sade Josef till dem: ?Om I viljen leva, s? g?ren p?detta s?tt, ty jag fruktar Gud:
- 042:019 ?ren I redliga m?n, s?m?en av eder, I bröder, stanna s?som f?nge i huset d? I haven suttit f?ngslade; men I andra m?n fara eder v?g, och f?ra hem med eder den s?d som I haven k?pt till hj?p mot hungersn?den hemma hos eder.
- 042:020 F?ren sedan eder yngste broder hit till mig; om s?edra ord visa sig vara sanna, skolen I slippa att d?? Och de m?ste g?ra s?.
- 042:021 Men de sade till varandra: ?F?rvisso hava vi dragit skuld ?ver oss genom det som vi gjorde mot v? broder; ty vi s?go hans sj?s ?ngest, n?r han bad oss om misskund, och vi ville dock icke lyssna till honom. D?f? hava vi sj?va kommit i denna ?ngest.?
- 042:022 Ruben svarade dem: ?Sade jag icke till eder: 'F?rsynden eder icke p?gossen'? Men I lyssnaden icke till mig; se, d?f? utkr?ves nu hans blod.?
- 042:023 Men de visste icke att Josef f?stod detta, ty han talade med dem genom tolk.
- 042:024 Och han v?nde sig bort ifr?n dem och gr?t. Sedan v?nde han sig ?ter till dem och talade med dem; och han tog Simeon ut ur deras krets och I? f?ngsla honom inf? deras ?gon.

- 042:025 Och Josef bjöd att man skulle fylla deras säckar med säd, och lägga vars och ens penningar tillbaka i hans säck, och giva dem kost för resan. Och man gjorde så med dem.
- 042:026 Och de lastade säden på sina åsnor och foro därifrån.
- 042:027 Men när vid ett viloställe en av dem öppnade sin säck för att giva foder åt sin åsna, fick han se sina penningar ligga överst i säcken.
- 042:028 Då sade han till sina bröder: 'Mina penningar hava blivit lagda hit tillbaka; se, de äro här i min säck.?' Då blevo de utom sig av förvåning och sågo förskräckta på varandra och sade: 'Vad har Gud gjort mot oss!?'
- 042:029 När de kommo hem till sin fader Jakob i Kanaans land, berättade de för honom allt vad som hade hänt dem och sade:
- 042:030 'Mannen som var herre där i landet tilltalade oss hänt och behandlade oss såsom om vi ville bespeja landet.
- 042:031 Men vi sade till honom: 'Vi äro redliga män och inga spejare;
- 042:032 vi äro tolv bröder, samma faders söner; en är icke mer till, och den yngste är nu hemma hos vår fader i Kanaans land.'
- 042:033 Men mannen som var herre i landet svarade oss: 'Därav skall jag veta att I ären redliga män: I minnen kvar hos mig en av eder, I bröder; tagen så vad I haven köpt till hjälp mot hungersnöden hemma hos eder, och faren eder vä.'
- 042:034 Sedan män I första eder yngste broder hit till mig, så kan jag veta att I icke ären spejare, utan redliga män. Då skall jag giva eder broder tillbaka åt eder, och I skolen fritt fördraga omkring i landet.
- 042:035 När de sedan tände sina säckar, fann var och en sin penningpung i sin säck. Och då de och deras fader fingo se penningpungarna, blevo de förskräckta.
- 042:036 Och Jakob, deras fader, sade till dem: 'Är gäven mig barnlös; Josef är borta, Simeon är borta, Benjamin viljen I ock taga ifrån mig; över mig kommer allt detta.?'
- 042:037 Då svarade Ruben sin fader och sade: 'Mina bröda söner mä du döda, om jag icke för honom åter till dig. Anfäro honom åt mig, jag skall första honom tillbaka till dig.?'
- 042:038 Men han svarade: 'Min son för icke fara ditned med eder. Hans broder är ju död, och han är allena kvar; om nu någon olycka hände honom på den resa I viljen företaga, så skullen I bringa mina gråt med sorg ned i dödsriket.?'
- 043:001 Men hungersnöden var svår i landet.
- 043:002 Och när de hade fört det den säd som de hade hämtat från Egypten, sade deras fader till dem: 'Faren tillbaka och köpen litet säd till föda åt oss.?'
- 043:003 Men Juda svarade honom och sade: 'Mannen betygade högtidligt och sade till oss: 'I för icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.'
- 043:004 Om du nu åter vår broder följa med oss, så skola vi fara ned och köpa säd till föda åt dig.
- 043:005 Men om du icke åter honom följa med oss, så vilja vi icke fara, ty mannen sade till oss: 'I för icke komma inför mitt ansikte, med mindre eder broder är med eder.'
- 043:006 Då sade Israel: 'Varför gjorden I så illa mot mig och berättaden för mannen att I hadn ännu en broder??'
- 043:007 De svarade: 'Mannen frågade noga om oss och vår släkt; han sade: 'Lever eder fader ännu? Haven I någon broder?' Då omtalade vi för honom huru det förhåller sig. Kunde vi veta att han skulle

s?ga: 'F?ren eder broder hitned'??

- 043:008 Och Juda sade till sin fader Israel: ?L? ynglingen f?ja med mig, s?vilja vi st?upp och begiva oss ?stad, f?r att vi m? leva och icke d?, vi sj?va och du och v?ra kvinnor och barn.
- 043:009 Jag vill ansvara f?r honom; av min hand m?du utkr?va honom. Om jag icke f?r honom ?er till dig och st?ler honom inf?r ditt ansikte, s?vill jag vara en syndare inf?r dig i all min tid.
- 043:010 Sannerligen, om vi icke hade dr?jt s?l?nge, s?skulle vi redan hava varit tillbaka f?r andra g?ngen.?
- 043:011 D?svarade deras fader Israel dem: ?M?ste det s?vara, s?g?ren nu p?detta s?tt: tagen av landets b?sta frukt i edra s?ckar och f?ren det till mannen s?som sk?nk, litet balsam och litet honung, dragantgummi och ladanum, pistacien?tter och mandlar.
- 043:012 Och tagen dubbla summan penningar med eder, s?att I f?ren tillbaka dit med eder de penningar som I haven f?tt igen ?verst i edra s?ckar. Kanh?nda var det ett misstag.
- 043:013 Tagen ock eder broder med eder, och st?n upp och faren tillbaka till mannen.
- 043:014 Men Gud den Allsm?ktige l?te eder finna barmh?rtighet inf?r mannen, s?att han tillst?djer eder andre broder och Benjamin att ?erv?nda med eder. Men skall jag bliva barnl?s, s?m?det d?ske.?
- 043:015 D?togo m?nnen de n?mnda sk?nkerna och togo med sig dubbla summan penningar, d?till ock Benjamin, och stodo upp och foro ned till Egypten och tr?dde inf?r Josef.
- 043:016 D?nu Josef s?g att Benjamin var med dem, sade han till sin hovm?stare: ?F?r dessa m?n in i mitt hus; och l?t slakta och tillreda en m?tid, ty m?nnen skola ?ta middag med mig.?
- 043:017 Och mannen gjorde s?som Josef hade sagt och f?rde m?nnen in i Josefs hus.
- 043:018 Och m?nnen blevo f?rskr?ckta, n?r de f?rdes in i Josefs hus; de sade: ?Det ?r p?grund av penningarna vi f?ras hitin, de penningar som f?ra g?ngen kommo tillbaka i v?ra s?ckar; ty han vill nu st?ta sig p?oss och ?verfalla oss och g?ra oss sj?va till tr?lar och taga ifr?n oss v?ra ?snor.?
- 043:019 Och de tr?dde fram till Josefs hovm?stare och talade med honom vid ing?ngen till huset
- 043:020 och sade: ?H?r oss, herre. N?r vi f?ra g?ngen voro h?rnere f?r att k?pa s?d till f?da ? oss
- 043:021 och sedan kommo till ett vilost?le och ?ppnade v?ra s?ckar, d? fann var och en av oss sina penningar ?verst i sin s?ck, penningarna till deras fulla vikt; dem hava vi nu f?tt tillbaka med oss.
- 043:022 Och vi hava tagit andra penningar med oss f?r att k?pa s?d till f?da ? oss. Vi veta icke vem som hade lagt penningarna i v?ra s?ckar.?
- 043:023 D?svarade han: ?Varen vid gott mod, frukten icke; det ?r eder Gud och eder faders Gud som har l?tit eder finna en skatt i edra s?ckar; edra penningar har jag f?tt.?
- Sedan h?mtade han Simeon ut till dem.
- 043:024 Och han f?rde m?nnen in i Josefs hus och gav dem vatten till att tv?sina f?tter och gav foder ? deras ?snor.
- 043:025 Och de st?lde i ordning sina sk?nker, till dess Josef skulle komma hem om middagen; ty de hade f?tt h?ra att de skulle ?ta d?r.
- 043:026 N?r sedan Josef hade kommit hem, f?rde de sk?nkerna, som de hade med sig, in till honom i huset och f?llo ned f?r honom till

jorden.

043:027 Och han hörsade dem och frågade: 'Är det väl till med eder fader, den gamle, som I taladen om? Lever han ännu?'

043:028 De svarade: 'Ja, det står väl till med vår fader, din tjänare; han lever ännu.' Och de bugade sig och föll ned för honom.

043:029 Och när han lyfte upp sina ögon och fick se sin broder Benjamin, sin moders son, frågade han: 'Är detta eder yngste broder, den som I taladen om med mig??' Därför sade han: 'Gud vare dig nådig, min son.'

043:030 Men Josef bröt av sitt tal, ty hans hjärta upprördes av kärlek till brodern, och han sökte tillfälle att gråta ut och gick in i sin kammare och grät där.

043:031 Därefter, sedan han hade tvagit sitt ansikte, gick han åter ut och betvang sig och sade: 'Ätten fram mat.'

043:032 Och de satte fram särskilt för honom och särskilt för dem och särskilt för de egyptier som hö till sammans med honom; ty egyptierna fick inte äta tillsammans med hebräerna; sådant är nämligen en styggelse för egyptierna.

043:033 Och de fingo sina platser mitt emot honom, den förstfödde främst såsom den förstfödde, sedan de yngre, var och en efter sin älder; och mönnen sogo med förundran på varandra.

043:034 Och han låt bära till dem av rätterna på sitt bord, och Benjamin fick fem gånger så mycket som var och en av de andra. Och de drucko sig glada med honom.

044:001 Därefter bjöd han sin hovmästare och sade: 'Fyll mönnens säckar med säd, så mycket de kunna rymma, och lågg vars och ens penningar överst i hans säck.'

044:002 Och min bågare, silverbågaren, skall du lågga överst i den yngstes säck, tillika med penningarna för hans säd.' Och han gjorde såsom Josef hade sagt.

044:003 Om morgonen, då det blev dager, fingo mönnen fara med sina sänor.

044:004 Men när de hade kommit ett litet stycke utom staden, sade Josef till sin hovmästare: 'Ät upp och stått efter mönnen; och när du hinner upp dem, så säga till dem: 'Varför haven I något gott med ont?'

044:005 Det är ju just den bågaren som min herre dricker ur, och som han pågår spå med. Det är en ond gåning i haven gjort.'

044:006 När han nu hann upp dem, sade han detta till dem.

044:007 Därför svarade de honom: 'Varför talar min herre så? Bort det, att dina tjänare skulle gå sådant!'

044:008 De penningar som vi funno överst i våra säckar hava vi ju fått tillbaka till dig från Kanaans land. Huru skulle vi då kunna vilja stjåla silver eller guld ur din herres hus?'

044:009 Den bland dina tjänare, som den finnes hos, han mår då, då till vilja vi andra bliva min herres trålar?'

044:010 Han svarade: 'Ja, vare det såsom I haven sagt; den som den finnes hos, han skall bliva min trå. Men i andra skolen vara utan skuld.'

044:011 Och de skyndade sig att lyfta ned var och en sin säck på jorden, och öppnade var och en sin säck.

044:012 Och han begynte att söka hos den äldste och slutade hos den yngste; och bågaren fanns i Benjamins säck.

044:013 Där revo de sönder sina kläder och lastade åter var och en sin säna och vände tillbaka till staden.

044:014 Och Juda och hans bröder gingo in i Josefs hus, då denne ännu

- var kvar; och de föll ned till jorden för honom.
- 044:015 D:sade Josef till dem: 'Vad haven I gjort! Fästoden I icke att en man sådan som jag kan sp??'
- 044:016 Juda svarade: 'Vad skola vi säga till min herre, vad skola vi tala, och huru skola vi rättfärdiga oss? Gud har funnit dina tjñhåres missgärning. Se, vi för min herres trålar, vi andra såväl som den som bågaren har blivit funnen hos.'
- 044:017 Men han sade: 'Bort det, att jag skulle säga! Den som bågaren har blivit funnen hos, han skall bliva min trå. Men I andra män i frid fara hem till eder fader.'
- 044:018 D:trådde Juda fram till honom och sade: 'Hör mig, herre; låt din tjñhare tala ett ord inför min herre, och min vrede icke upptändas mot din tjñhare; ty du är såsom Farao.'
- 044:019 Min herre frågade sina tjñhare och sade: 'Haven I eder fader eller någon broder ännu dertjemma?'
- 044:020 Och vi svarade min herre: 'Vi hava en äldrig fader och en son till honom, en som är född på hans älderdom och ännu är ung; men en broder till denne är död, så att han allena är kvar efter sin moder, och hans fader har honom kär.'
- 044:021 D:sade du till dina tjñhare: 'För en honom hitned till mig, så att jag kan låta mitt äga vila på honom.'
- 044:022 Och vi svarade min herre: 'Ynglingen kan icke lämna sin fader, ty om han lämnade sin fader, så skulle denne dö.'
- 044:023 Men du sade till dina tjñhare: 'Om eder yngste broder icke följder med eder hitned, så får han icke mer komma inför mitt ansikte.'
- 044:024 När vi därefter hade kommit hem till din tjñhare, min fader, berättade vi för honom vad min herre hade sagt.'
- 044:025 Och när sedan vår fader sade: 'Faren tillbaka och käpen litet så till föda åt oss',
- 044:026 svarade vi: 'Vi kunna icke fara ditned; allenast på det villkoret vilja vi fara, att vår yngste broder följder med oss; ty vi får icke komma inför mannens ansikte om vår yngste broder icke är med oss.'
- 044:027 Men din tjñhare, min fader, sade till oss: 'I veten själva att min hustru har fött åt mig två söner,
- 044:028 och den ene gick bort ifrån mig, och jag sade: förvisso är han ihjälriven. Och jag har icke sett honom sedan den tiden.'
- 044:029 Om I nu tagen också denne ifrån mig och någon olycka händer honom, så skolen I bringa mina gråt med jämmer ned i dödsriket.'
- 044:030 Om jag alltså kommer hem till din tjñhare, min fader, utan att vi hava med oss ynglingen, som vår faders hjärta är sät vid,
- 044:031 då bliver det hans död, när han ser att ynglingen icke är med; och dina tjñhare skulle så bringa din tjñhåres, vår faders, gråt med sorg ned i dödsriket.'
- 044:032 Ty jag, din tjñhare, har lovat min fader att svara för ynglingen och har sagt, att om jag icke för denne till honom igen, så vill jag vara en syndare inför min fader i all min tid.'
- 044:033 Låt nu därför din tjñhare stanna kvar hos min herre såsom trå, i ynglingens ställe, men låt ynglingen fara hem med sina bröder.'
- 044:034 Ty huru skulle jag kunna fara hem till min fader utan att hava ynglingen med mig? Jag förmår icke se den jämmer som då skulle komma över min fader.'
- 045:001 D:kunde Josef icke längre betvinga sig inför alla dem som stodo omkring honom. Han ropade: 'Må alla gå ut härifrån? Och ingen fick stanna inne hos Josef, när han gav sig till kända för sina

bröder.

- 045:002 Och han brast ut i hängjudd gråt, så att egyptierna höörde det; också Faraos husfolk höörde det.
- 045:003 Och Josef sade till sina bröder: 'Jag är Josef. Lever min fader ännu?? Men hans bröder kunde icke svara honom, så förtvåkta blevo de för honom.'
- 045:004 Därför sade Josef till sina bröder: 'Kommen hitfram till mig.? Och när de kommo fram, sade han: 'Jag är Josef, eder broder, som I sökten till Egypten.'
- 045:005 Men varen nu icke bedrövade och gråten eder icke därför att I haven sökt mig hit; ty för att bevara människors liv har Gud sökt mig hit för er.
- 045:006 I tväret har nu hungersnöd varit i landet, och ännu återstod fem år under vilka man varken skall plöja eller skördas.
- 045:007 Men Gud sökte mig hit för er, för att I skullen bliva kvar på jorden och behållas vid liv, ja, till rättning för mig.
- 045:008 Så haven nu icke I sökt mig hit, utan Gud; och han har gjort mig till Faraos högste rådgivare och till en herre över hela hans hus och till en furste över hela Egyptens land.
- 045:009 Skynden eder nu och faren hem till min fader, och sögen till honom: 'Sök söger din son Josef: Gud har satt mig till en herre över hela Egypten; kom ned till mig, dröj icke.'
- 045:010 Du skall följa i landet Gosen och vara mig nära, du med dina barn och barnbarn, dina för och föremål och allt vad som tillhör dig.
- 045:011 Jag vill därför försöka dig--ty ännu återstod fem hungerår--så att varken du eller ditt hus eller någon som hör dig till skall lida nöd.
- 045:012 I sen ju med egna ögon, också min broder Benjamin ser med egna ögon, att det är jag, som med egen mun talar till eder.
- 045:013 Berättan nu för min fader om all min hörlighet i Egypten och om allt vad I haven sett, och skynden eder att följa min fader hitned.?
- 045:014 Så följ han sin broder Benjamin om halsen och gråt, och Benjamin gråt vid hans hals.
- 045:015 Och han kysste alla sina bröder och gråt i deras armar. Sedan samtalade hans bröder med honom.
- 045:016 När nu det ryktet spordes i Faraos hus, att Josefs bröder hade kommit, behagade detta Faraos och hans tjänare väl.
- 045:017 Och Faraos sade till Josef: 'Sök till dina bröder: 'Detta skolen I följa: lasten edra djur och faren hem till Kanaans land;'
- 045:018 hömtan söder fader och edert folk och kommen hit till mig, så skall jag giva eder det bästa som finnes i Egyptens land, och I skolen följa av landets fetma.'
- 045:019 Alltså bjuder jag dig nu att söka: 'Detta skolen I följa: tagen eder vagnar i Egyptens land för edra späda barn och edra hustrur, och hömtan eder fader och kommen hit.'
- 045:020 Och bekymren eder icke om edert bohag; ty det bästa som finnes i hela Egyptens land skall följa eder till.'
- 045:021 Israels söner gjorde så, och Josef gav dem vagnar, efter Faraos befallning, och gav dem kost för resan.
- 045:022 Och han gav dem alla var sin högtidsdräkt, men åt Benjamin gav han tre hundra siklar silver och fem högtidsdräkter.
- 045:023 Och till sin fader sökte han likaledes gåvor: tio åsnor, lastade med det bästa Egypten hade, och tio åsninnor, lastade med söd och bröd och andra livsmedel åt hans fader för resan.
- 045:024 Därefter följ han sina bröder följa, och de begåvo sig åter; och han sade till dem: 'Kiven icke på vägen.?'

- 045:025 S?foro de upp fr?n Egypten och kommo till sin fader Jakob i Kanaans land;
- 045:026 och de ber?ttade f?r honom och sade: ?Josef lever ?nnu, och han ?r en furste ?ver hela Egyptens land.? D?greps hans hj?rta av vanmakt, ty han kunde icke tro dem.
- 045:027 Men n?r de omtalade f?r honom allt vad Josef hade sagt till dem, och n?r han s?g vagnarna som Josef hade s?nt f?r att h?mta honom, d?fick deras fader Jakobs ande ?ter liv.
- 045:028 Och Israel sade: ?Det ?r nog; min son Josef lever ?nnu. Jag vill fara och se honom, f?r?n jag d?r.?
- 046:001 Och Israel br?r upp med allt vad honom tillh?rde. Och n?r han kom till Beer-Seba, offrade han slaktoffer ? sin fader Isaks Gud.
- 046:002 Och Gud talade till Israel i en syn om natten; han sade: ?Jakob! Jakob!? Han svarade: ?H?r ?r jag.?
- 046:003 D?sade han: ?Jag ?r Gud, din faders Gud; frukta icke f?r att draga ned till Egypten, ty d?r skall jag g?ra dig till ett stort folk.
- 046:004 Jag skall sj?v draga ned med dig till Egypten, jag skall ock f?ra dig ?ter upp d?rifr?n; och Josefs hand skall tillsluta dina ?gon.?
- 046:005 Och Jakob br?r upp fr?n Beer-Seba; och Israels s?ner satte sin fader Jakob och sina sp?da barn och sina hustrur p?vagnarna som Farao hade s?nt f?r att h?mta honom.
- 046:006 Och de togo sin boskap och de ?godelar som de hade f?rv?vat i Kanaans land och kommo s?till Egypten, Jakob och alla hans avkomlingar med honom.
- 046:007 Sina s?ner och sons?ner, sina d?trar och sond?trar, alla sina avkomlingar, f?rde han med sig till Egypten.
- 046:008 Dessa ?ro namnen p?Israels barn som kommo till Egypten:
- Jakob och hans s?ner. Jakobs f?rstf?dde var Ruben,
- 046:009 och Rubens s?ner voro Hanok, Pallu, Hesron och Karmi.
- 046:010 Simeons s?ner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son.
- 046:011 Levis s?ner voro Gerson, Kehat och Merari.
- 046:012 Judas s?ner voro Er, Onan, Sela, Peres och Sera--men Er och Onan dogo i Kanaans land--och Peres' s?ner voro Hesron och Hamul.
- 046:013 Isaskars s?ner voro Tola, Puva, Job och Simron.
- 046:014 Sebulons s?ner voro Sered, Elon och Jaleel.
- 046:015 Dessa voro Leas s?ner, de som hon f?dde ? Jakob i Paddan-Aram; tillika f?dde hon ? honom dottern Dina. S?ner och d?trar utgjorde tillsammans trettiotre personer.
- 046:016 Gads s?ner voro Sifjon och Haggi, Suni och Esbon, Eri och Arodi och Areli.
- 046:017 Asers s?ner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster var Sera; men Berias s?ner voro Heber och Malkiel.
- 046:018 Dessa voro s?ner till Silpa, som Laban hade givit ? sin dotter Lea, och dessa f?dde hon ? Jakob, sexton personer.
- 046:019 Rakels, Jakobs hustrus, s?ner voro Josef och Benjamin.
- 046:020 Och de s?ner som f?ddes ? Josef i Egyptens land voro Manasse och Efraim; de f?ddes ? honom av Asenat, dotter till Poti-Fera, pr?sten i On.
- 046:021 Och Benjamins s?ner voro Bela, Beker och Asbel, Gera och Naaman,

- Ehi och Ros, Muppim och Huppim och Ard.
- 046:022 Dessa voro Rakels s ner, de som föddes   Jakob, tillsammans fjorton personer.
- 046:023 Dans s ner voro Husim.
- 046:024 Naftalis s ner voro Jaseel, Guni, Jeser och Sillem.
- 046:025 Dessa voro söner till Bilha, som Laban hade givit   sin dotter Rakel, och dessa födde hon   Jakob, tillsammans sju personer.
- 046:026 De som kommo med Jakob till Egypten, de som hade utgått från hans länd, utgjorde alla tillsammans sextiosex personer, fr utom Jakobs sonhustrur.
- 046:027 Och Josefs s ner, vilka föddes   honom i Egypten, voro två. De personer av Jakobs hus, som kommo till Egypten, utgjorde tillsammans sjuttio.
- 046:028 Och han s nde Juda framför sig till Josef, för att denne skulle visa honom vägen till Gosen. S kommo de till landet Gosen.
- 046:029 Och Josef l t spänna f r sin vagn och for upp till Gosen för att m ta sin fader Israel. Och n r han kom fram till honom, föll han honom om halsen och gr t länge vid hans hals.
- 046:030 Och Israel sade till Josef:  Nu vill jag gärna d , sedan jag har sett ditt ansikte och sett att du ännu lever.?
- 046:031 Därefter sade Josef till sina br der och sin faders folk:  Jag vill fara upp och ber ta f r Farao och säga till honom: 'Mina br der och min faders folk, som hittills hava bott i Kanaans land, hava kommit till mig.
- 046:032 Och dessa män äro f rherdar, ty de hava idkat boskapsskötsel; och sina f r och f kreatur och allt vad de  ga hava de fått med sig.'
- 046:033 När sedan Farao kallar eder till sig och fr gar: 'Vad   edert yrke?',
- 046:034 skolen l svara: 'Vi, dina tjänare, hava idkat boskapsskötsel från vår ungdom ända till nu, vi s v  som våra f der.' Så skolen l f bo i landet Gosen; ty alla f rherdar äro en styggelse f r egyptierna.?
- 047:001 Och Josef kom och berättade för Farao och sade:  Min fader och mina br der hava kommit från Kanaans land med sina f r och f kreatur och allt vad de  ga; och de äro nu i landet Gosen.?
- 047:002 Och han hade bland sina br der tagit ut fem m n; dem st lde han fram inför Farao.
- 047:003 D fr gade Farao hans br der:  Vad   edert yrke?? De svarade Farao:  Dina tjänare äro f rherdar, såsom ock våra f der hava varit.?
- 047:004 Och de sade ytterligare till Farao:  Vi hava kommit för att bo någon tid här i landet; ty dina tjänare hade intet bete för sina f r, eftersom hungersnöden   s sv r i Kanaans land. S l r nu dina tjänare bo i landet Gosen.?
- 047:005 D sade Farao till Josef:  Din fader och dina br der hava alltså nu kommit till dig.
- 047:006 Egyptens land ligger öppet för dig; i den bästa delen av landet m du låta din fader och dina br der bo. M de bo i landet Gosen, och ifall du vet om några bland dem att de äro dugande m n, s s t dessa till uppsyningsmän över min boskap.?
- 047:007 Sedan h mtade Josef sin fader Jakob och förde honom fram inför Farao, och Jakob h sade Farao.
- 047:008 Men Farao fr gade Jakob:  Huru hög   din  lder??
- 047:009 Jakob svarade Farao:  Min vandringstid har varat ett hundra

trettio år. Föret och onda hava mina levnadsår varit, de näck upp till antalet av mina fäders levnadsår under deras vandringstid.

047:010 Och Jakob tog avsked av Faraos och gick ut ifrån honom.

047:011 Men Josef lå sin fader och sina bröder bo i Egyptens land och gav dem besittning där, i den bästa delen av landet, i landet Rameses, såsom Faraos hade bjudit.

047:012 Och Josef följde sin fader och sina bröder och hela sin faders hus, och gav var och en underhåll efter antalet av hans barn.

047:013 Men ingenstades i landet fanns bröd, ty hungersnöden var mycket svår, så att Egyptens land och Kanaans land förmåttade av hunger.

047:014 Och för den såd som folket köpte samlade Josef till sig alla penningar som funnos i Egyptens land och i Kanaans land; och Josef lå föra penningarna in i Faraos hus.

047:015 Men när penningarna togo slut i Egyptens land och i Kanaans land, kommo alla egyptier till Josef och sade: Ge oss bröd; icke vill du väl att vi skola dö i din ösyn? Vi hava ju inga penningar mer.

047:016 Josef svarade: Fören hit eder boskap, så skall jag giva eder bröd i utbyte mot eder boskap, om icke mer haven några penningar.

047:017 Döföde de sin boskap till Josef, och Josef gav dem bröd i utbyte mot deras hästar, för, för kreatur och ösnor. Så underhåll han dem det året och gav dem bröd i utbyte mot all deras boskap.

047:018 Så gick detta år till tredje. Men det fjärde året kommo de åter till honom och sade till honom: Vi vilja icke döja det för min herre: penningarna äro slut, och den boskap vi ögde har kommit i min herres ögo; intet annat finnes nu kvar att giva till min herre än våra kroppar och vår jord.

047:019 Icke vill du att vi skola förgås inför dina ögon, vi med vår ökerjord? Köp oss och vår jord för bröd, så vilja vi med vår jord bliva Faraos trädar; giv oss allenast utsäde, för att vi må leva och icke dö, och för att jorden icke må liggas öde.

047:020 Dököpte Josef all jord i Egypten till Faraos; ty egyptierna såde var och en sin öker, eftersom hungersnöden så svårt tryckte dem. Så blev jorden Faraos egendom.

047:021 Och folket förflyttade han till städerna, från den ena ändan av Egyptens område till den andra.

047:022 Allenast prästernas jord köpte han icke, ty prästerna hade sitt bestämda underhåll av Faraos, och de levde av det bestämda underhåll som Faraos gav dem; därför behövede de icke sälja sin jord.

047:023 Och Josef sade till folket: Öse, jag har nu köpt eder och eder jord till Faraos. Dö haven icke utsäde; besönnu jorden.

047:024 Och när grändan kommer in, skolen icke giva en femtedel till Faraos; men fyra femtedelar skolen icke själva hava till utsäde på öker och till föda för eder och dem som icke haven i edra hus och till föda för edra barn.

047:025 De svarade: Ödu har behölit oss vid liv; lå oss finna nåd för min herres ögon, så vilja vi vara Faraos trädar.

047:026 Så gjorde Josef det till en stadga, som önnu icke dag gäller för Egyptens jord, att man skulle giva femtedelen till Faraos. Allenast prästernas jord blev icke Faraos egendom.

047:027 Så bodde nu Israel i Egyptens land, i landet Gosen; och de fingo sina besittningar där och voro fruktsamma och föökade sig

storligen.

047:028 Och Jakob levde sjutton år i Egyptens land, så att hans levnadsår blev ett hundra fyrtiosju år.

047:029 Denna tiden nämnde sig att Israel skulle dö, kallade han till sig sin son Josef och sade till honom: 'Om jag har funnit nåd för dina ögon, så lågg din hand under min länd och lova att visa mig din kärlek och trofasthet därtmed att du icke begraver mig i Egypten;

047:030 fastmer, när jag har gått till vila hos mina fäder, skall du föra mig från Egypten och begrava mig i deras grav.' Han svarade: 'Jag skall göra såsom du har sagt.'

047:031 Men han sade: 'Giv mig din ed därpå??' Och han gav honom sin ed. Därför tillbad Israel, böjd mot sönnens huvudgård.

048:001 En tid härfter blev det sagt till Josef: 'Din fader är nu sjuk.' Därför tog han med sig sina böda söner, Manasse och Efraim.

048:002 Och man berättade för Jakob och sade: 'Din son Josef har nu kommit till dig.' Därför tog Israel styrka till sig och satte sig upp i sönnen.

048:003 Och Jakob sade till Josef: 'Gud den Allsmäktige uppenbarade sig för mig i Lus i Kanaans land och välsignade mig

048:004 och sade till mig: 'Se, jag skall göra dig fruktsam och fööka dig och låta skaror av folk komma av dig, och skall giva åt din sönd efter dig detta land till eviglig besittning.'

048:005 Dina böda söner, som fö födda åt dig i Egyptens land, innan jag kom hit till dig i Egypten, de skola nu vara mina: Efraim och Manasse skola vara mina, likasom Ruben och Simeon.

048:006 Men de barn som du har fött efter dem skola vara dina; de skola böra sina bröders namn i dessas arvedel.

048:007 Se, när jag kom från Paddan, dog Rakel ifrån mig i Kanaans land, under resan, död det ännu var ett stycke väg fram till Efrat; och jag begrov henne där vid vägen till Efrat. Stället heter nu Bet-Lehem.

048:008 Denna Israel fick se Josefs söner, sade han: 'Vilka fö dessa??'

048:009 Josef svarade sin fader: 'Det är mina söner, som Gud har givit mig här.' Därför sade han: 'För dem hit till mig, på det att jag må välsigna dem.'

048:010 Och Israels ögon voro skumma av ålder, så att han icke kunde se. Så föföde han dem där fram till honom, och han kysste dem och tog dem i famn.

048:011 Och Israel sade till Josef: 'Jag hade icke tänkt att jag skulle föse ditt ansikte, men nu har Gud låtit mig se till och med avkomlingar av dig.'

048:012 Och Josef föföde dem bort ifrån hans knän och föll ned till jorden på sitt ansikte.

048:013 Sedan tog Josef dem böda vid handen, Efraim i sin högra hand, till väster framför Israel, och Manasse i sin vänstra hand, till höger framför Israel, och föföde dem så fram till honom.

048:014 Men Israel rökte ut sin högra hand och lade den på Efraims huvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra hand på Manasses huvud; han lade alltså sina händer korsvis, ty Manasse var den föstfödde.

048:015 Och han välsignade Josef och sade: 'Den Gud inför vilken mina fäder, Abraham och Isak, hava vandrat, den Gud som har varit min herde från min födelse ända till denna dag,

048:016 den ängel som har fölossat mig från allt ont, han välsigne dessa barn; och må de uppkallas efter mitt och mina fäders, Abrahams och Isaks, namn, och må de fööka sig och bliva talrika

p?jorden.?

048:017 Men n?r Josef s?g att hans fader lade sin h?gra hand p?Efraims huvud, misshagade detta honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta den fr?n Efraims huvud p?Manasses huvud.

048:018 Och Josef sade till sin fader: ?icke s?, min fader; denne ? den fr?stf?dde, l?gg din h?gra hand p?hans huvud.?

048:019 Men hans fader ville icke; han sade: ?Jag vet det, min son, jag vet det; ocks? av honom skall ett folk komma, ocks?han skall bliva stor; men hans yngre broder skall dock bliva st?re ?n han, och hans avkomma skall bliva ett talrikt folk.?

048:020 S?v?signade han dem p?den dagen och sade: ?Med ditt namn skall Israel v?signa, s?att man skall s?ga: Gud g?re dig lik Efraim och Manasse.? S?satte han Efraim framf?r Manasse.

048:021 Och Israel sade till Josef: ?Se, jag d?r; men Gud skall vara med eder och f?ra eder tillbaka till edra f?ders land.

048:022 Och ut?ver vad jag giver dina br?der giver jag dig en s?rskild h?dstr?cka som jag med mitt sv?rd och min b?ge har tagit fr?n amor?erna.?

049:001 Och Jakob kallade sina s?ner till sig och sade: F?rsamlen eder, p?det att jag m?f?kunna eder vad som skall h?nda eder i kommande dagar:

049:002 Kommen tillhopa och h?ren, I Jakobs s?ner; h?ren p?eder fader Israel.

049:003 Ruben, min fr?stf?dde ? du, min kraft och min styrkas fr?stling, fr?mst i myndighet och fr?mst i makt.

049:004 Du sjuder ?ver s?som vatten, du skall icke bliva den fr?mste, ty du besteg din faders l?ger; d?gjorde du vad sk?ndligt var. Ja, min b?dd besteg han!

049:005 Simeon och Levi ?ro br?der; deras vapen ?ro v?rdets verktyg.

049:006 Min sj? inl?te sig ej i deras r?d, min ?ra tage ingen del i deras samkv?m; ty i sin vrede dr?pte de m?n, och i sitt ?verd?d stympade de oxar.

049:007 F?bannad vare deras vrede, som ? s?v?dsam, och deras grymhet, som ? s?h?rd! Jag skall f?str?dem i Jakob, jag skall f?skingra dem i Israel.

049:008 Dig, Juda, dig skola dina br?der prisa; din hand skall vara p?dina fienders nacke, f?r dig skola din faders s?ner buga sig.

049:009 Ett ungt lejon ?r Juda; fr?n rivet byte har du dragit ditupp, min son. Han har lagt sig ned, han vilar s?som ett lejon, s?som en lejoninna--vem v?gar oroa honom?

049:010 Spiran skall icke vika ifr?n Juda, icke h?skarstaven ifr?n hans f?tter, till dess han kommer till Silo och folken bliva honom h?samma.

049:011 Han binder vid vintr?det sin ?sna,

- vid ädla rankan sin ännas fäe.
Han tvär sina kläder i vin,
sin mantel i druvors blod.
- 049:012 Hans ägon äro dunkla av vin
och hans händer vita av mjök.
- 049:013 Sebulon skall bo vid havets strand,
vid stranden, där skeppen ligga;
sin sida skall han vända mot Sidon.
- 049:014 Isaskar ä en stark äna,
som ligger i ro i sin inhägnad.
- 049:015 Och han säg att viloplatsen var god,
och att landet var ljuvligt;
därbydde han sin rygg under bördor
och blev en arbetspliktig tjänare.
- 049:016 Dan skall skaffa rätt ä sitt folk,
han säg som några av Israels stammar.
- 049:017 Dan skall vara en orm på vägen,
en huggorm på stigen,
en som biter hästen i foten,
så att ryttaren faller baklänges av.
- 049:018 HERRE, jag bidar efter din frälsning!
- 049:019 Gad skall trängas av skaror,
men själv skall han tränga dem på häarna.
- 049:020 Frän Aser kommer fetma, honom till mat;
konungsliga läckerheter har han att giva.
- 049:021 Naftali ä en snabb hind;
han har skäna ord att giva.
- 049:022 Ett ungt fruktträd ä Josef,
ett ungt fruktträd vid källan;
dess grenar nå upp över muren.
- 049:023 Bögskyttar oroa honom,
de skjuta på honom och ansätta honom;
- 049:024 dock förbliver hans böge fast,
och hans händer och armar spänstiga,
genom dens händer, som ä den Starke i Jakob,
genom honom som ä herden, Israels klippa,
- 049:025 genom din faders Gud--han skall hjälpa dig.
genom den Allsmäktige--han skall väsigna dig
med väsignelser från himmelen därövan,
väsignelser från djupet som utbreder sig därnere,
väsignelser från bräst och skä.
- 049:026 Din faders väsignelser nå högt,
högre än mina föfäders väsignelser,
de nå upp till de eviga höjdernas hörlighet.
De skola komma över Josefs huvud,
över dens hjässa, som ä en furste bland sina bräder.
- 049:027 Benjamin ä en glupande ulv;
om morgonen får han rov,
och om aftonen utskiftar han byte.?
- 049:028 Alla dessa äro Israels stammar, tolv till antalet, och detta ä

vad deras fader talade till dem, när han v?signade dem; ? var och en av dem gav han sin s?skilda v?signelse.

049:029 Och han bj?d dem och sade till dem: ?Jag skall nu samlas till mitt folk; begrav mig bredvid mina f?der, i grottan p?hetiten Efrons ?ker,

049:030 i den grotta som ligger p? ?kern i Makpela, gent emot Mamre, i Kanaans land, den ?ker som Abraham k?pte till egen grav av hetiten Efron,

049:031 d? de hava begravit Abraham och hans hustru Sara, d? de ock hava begravit Isak och hans hustru Rebecka, och d? jag sj?v har begravit Lea,

049:032 p?den ?kern som j?mte grottan d? k?ptes av Hets barn.?

049:033 N? Jakob hade givit sina s?ner denna befallning, drog han sina f?tter upp i s?ngen; och han gav upp andan och blev samlad till sina f?der.

050:001 D?f?l Josef ned ?ver sin faders ansikte och gr? ?ver honom och kysste honom.

050:002 Och Josef bj?d l?karna som han hade i sin tj?nst att de skulle balsamera hans fader; och l?karna balsamerade Israel.

050:003 D?till ?ggingo fyrtio dagar; s?m?nga dagar ?g?n?mligen f? balsamering. Och egyptierna begr?o honom i sjuttio dagar.

050:004 Men n? gr?todagarna efter honom voro f?bi, talade Josef till Faraos husfolk och sade: ?Om jag har funnit n?d f? edra ?gon, s?framf?ten till Farao dessa mina ord:

050:005 Min fader har tagit en ed av mig och sagt: 'N? jag ? d?, begrav mig d?i den grav som jag har l?tit gr?va ? mig i Kanaans land.' S?!? mig nu fara ditupp och begrava min fader; sedan skall jag komma tillbaka igen.?

050:006 Farao svarade: ?Far ditupp och begrav din fader, efter den ed som han har tagit av dig.?

050:007 D?for Josef upp f? att begrava sin fader, och med honom foro alla Faraos tj?nare, de ?dste i hans hus och alla de ?dste i Egyptens land,

050:008 d?till allt Josefs husfolk och hans br?der och hans faders husfolk; allenast sina kvinnor och barn, och sina f? och f?kreatur l?mnade de kvar i landet Gosen.

050:009 Och med honom foro ditupp b?de vagnar och ryttare; och det var en mycket stor skara.

050:010 N? de nu kommo till Goren-Haatad, p?andra sidan Jordan, h?lo de d? en mycket stor och h?gtidlig d?dsklagan, och han anst?lde en sorgefest efter sin fader i sju dagar.

050:011 Och n? landets inbyggare, kanan?erna, s?go sorgefesten i Goren-Haatad, sade de: ?Det ? en h?gtidlig sorgefest som egyptierna h? h?la.? D?rav fick st?let namnet Abel-Misraim; det ligger p? andra sidan Jordan.

050:012 Och hans s?ner gjorde med honom s?som han hade bjudit dem:

050:013 hans s?ner f?de honom till Kanaans land och begrovo honom i grottan p? ?kern i Makpela, den ?ker som Abraham hade k?pt till egen grav av hetiten Efron, gent emot Mamre.

050:014 Och sedan Josef hade begravit sin fader, v?nde han tillbaka till Egypten med sina br?der och alla dem som hade farit upp med honom f? att begrava hans fader.

050:015 Men n? Josefs br?der s?go att deras fader var d?, t?nkte de:

?Kanhanda skall Josef nu bliva h?sk mot oss och vederg?la oss
 allt det onda som vi hava gjort mot honom.?
 050:016 D?ff? s?nde de bud till Josef och l?to s?ga: ?Din fader bj?d
 oss s?f?re sin d?d:
 050:017 'S?skolen l s?ga till Josef: K?re, f?l? dina br?der vad de
 hava brutit och syndat, i det att de hava handlat s?illa mot
 dig.' F?l? allts?nu din faders Guds tj?nare vad de hava
 brutit.? Och Josef gr?t, n? de l?to s?ga detta till honom.
 050:018 Sedan kommo ock hans br?der sj?va och f?llo ned f?r honom och
 sade: ?Se, vi vilja vara tj?nare ? dig.?
 050:019 Men Josef sade till dem: ?Frukten icke. H?len l d?mig f?r
 Gud?
 050:020 I t?nkten ont mot mig, men Gud har t?nkt det till godo, f?r att
 l?ta det ske, som nu har skett, och s?beh?la mycket folk vid
 liv.
 050:021 Frukten d?ff? nu icke; jag skall f?s?ja eder och edra kvinnor
 och barn.? Och han tr?stade dem och talade v?hligt med dem.

 050:022 Och Josef bodde kvar i Egypten med sin faders hus; och Josef
 blev ett hundra tio ? gammal.
 050:023 Och Josef fick se Efraims barn till tredje led; ocks?av Makir,
 Manasses son, f?ddes barn i Josefs sk?te.
 050:024 Och Josef sade till sina br?der: ?Jag d?, men Gud skall
 f?rvisso se till eder, och f?ra eder upp fr?n detta land till
 det land som han med ed har lovat ? Abraham, Isak och Jakob.?
 050:025 Och Josef tog en ed av Israels barn och sade: ?N? nu Gud ser
 till eder, f?ren d?mina ben h?fr?n.?
 050:026 Och Josef dog, n? han var ett hundra tio ? gammal. Och man
 balsamerade honom, och han lades i en kista, i Egypten.

Andra Mosebok (Exodus)

001:001 Och dessa ?o namnen p?Israels s?ner, som kommo till Egypten;
 med Jakob kommo de, var och en med sitt hus:
 001:002 Ruben, Simeon, Levi och Juda,
 001:003 Isaskar, Sebulon och Benjamin,
 001:004 Dan och Naftali, Gad och Aser.
 001:005 Tillsammans utgjorde de som hade utg?tt fr?n Jakobs l?nd sjuttio
 personer; men Josef var redan f?rut i Egypten.
 001:006 Och Josef dog och alla hans br?der och hela det sl?ktet.
 001:007 Men Israels barn voro fruktsamma och v?xte till och f?r?kade sig
 och blevo ?verm?tan talrika, s?att landet blev uppfyllt av
 dem.

 001:008 D?uppstod en ny konung ?ver Egypten, en som icke visste av
 Josef.
 001:009 Och denne sade till sitt folk: ?Se, Israels barns folk ? oss
 f?r stort och m?ktigt.
 001:010 V?an, l? oss d?g?klokt till v?ga med dem; eljest kunde de
 ?nnu mer f?r?ka sig; och om ett krig komme p?, kunde de f?rena
 sig med v?ra fiender och begynna krig mot oss och sedan draga
 bort ur landet.?
 001:011 Allts?satte man arbetsfogdar ?ver dem och f?rtryckte dem med
 tr?arbeten. Och de m?ste bygga ? Farao f?r?dsst?der, Pitom
 och Raamses.
 001:012 Men ju mer man f?rtryckte dem, dess mer f?r?kade de sig, och

dess mer utbredde de sig, så att man begynte gruva sig för Israels barn.

001:013 Därför pålade egyptierna Israels barn ytterligare tvångsarbeten
001:014 och förbittrade deras liv med hårt arbete på murbruk och tegel och med alla slags arbeten på marken korteligen, med tvångsarbeten av alla slag, som de lät dem utföra

001:015 Och konungen i Egypten talade till de hebreiska kvinnor--den ena hette Sifra, den andra Pua--som hjälpte barnaföderskorna,
001:016 han sade: När i förlösen de hebreiska kvinnorna, så sen efter, döda: om det är ett gossebarn, så döda det; är det ett flickebarn, så mördet leva?

001:017 Men hjälpkvinnorna fruktade Gud och gjorde icke såsom konungen i Egypten hade sagt till dem, utan lät barnen leva.

001:018 Därför kallade konungen i Egypten hjälpkvinnorna till sig och sade till dem: Varför gör ni så och låter barnen leva??

001:019 Hjälpkvinnorna svarade Faraos: De hebreiska kvinnorna är icke såsom de egyptiska. De är kraftigare; för när hjälpkvinnan kommer till dem, hava de fött.

001:020 Och Gud lät det gå för hjälpkvinnorna; och folket förökade sig och blev mycket talrikt.

001:021 Eftersom hjälpkvinnorna fruktade Gud, lät han deras hus förkovras.

001:022 Därför dödade Faraos allt sitt folk och sade: Alla nyfödda gossebarn skolen i kasta i Nilfloden, men all flickebarn må låta leva?

002:001 Och en man av Levis hus gick ut och tog till hustru Levis dotter.

002:002 Och hustrun blev havande och födde en son. Och hon såg att det var ett vackert barn och dolde honom i tre månader.

002:003 Men när hon icke längre kunde dölja honom, tog hon en kista av röd, bestärkt den med jordbeck och tjära och lade barnet däri och satte den på vassen vid stranden av Nilfloden.

002:004 Och hans syster stälde sig ett stycke därifrån, för att se huru det skulle gå med honom.

002:005 Och Faraos dotter kom ned till floden för att bada, och hennes tjänor gingo utmed floden. När hon nu fick se kistan i vassen, såg hon sin tjänarinna dit och lät hämta den till sig.

002:006 Och när hon öppnade den, fick hon se barnet och såg att det var en gosse, och han grät. Därför kände hon sig över honom och sade: Detta är ett av de hebreiska barnen?

002:007 Men hans syster frågade Faraos dotter: Vill du att jag skall gå och kalla hit till dig en hebreisk amma som kan amma upp barnet åt dig??

002:008 Faraos dotter svarade henne: Ja, gå. Därför gick flickan och kallade dit barnets moder.

002:009 Och Faraos dotter sade till henne: Tag detta barn med dig, och amma upp det åt mig, så vill jag giva dig lön därför. Och kvinnan tog barnet och ammade upp det.

002:010 När sedan gossen hade vuxit upp; födde hon honom till Faraos dotter, och denna upptog honom såsom sin son och gav honom namnet Mose, ty, sade hon, ur vattnet har jag dragit upp honom?

002:011 På den tiden hände sig att Mose, sedan han hade blivit stor, gick ut till sina bröder och såg på deras tråkigt arbete. Och han fick se att en egyptisk man slog en hebreisk man, en av hans bröder.

- 002:012 d?vände han sig åt alla sidor, och när han såg att ingen annan mänskliga fanns där, slog han ihjäl egyptiern och grände honom i sanden.
- 002:013 Dagen därefter gick han åter ut och fick därse två hebreiska män tråta med varandra. Därför sade han till den som gjorde orätt: "Skall du slå din landsman?"
- 002:014 Han svarade: "Vem har satt dig till hövding och domare över oss? Vill du dröpa mig, såsom du dröpte egyptiern?" Därför blev Mose förtvånad och tänkte: "Så har denna saken blivit känd?"
- 002:015 Också fick Farao höra om denna sak och ville dröpa Mose. Men Mose flydde bort undan Farao; och han stannade i Midjans land; där satte han sig vid en brunn.
- 002:016 Och prästen i Midjan hade sju döttrar. Dessa kommo nu för att hämta upp vatten och skulle fylla hoarna för att vattna sin faders gård.
- 002:017 Därför kommo herdarna och ville driva bort dem; men Mose stod upp och hjälpte dem och vattnade deras gård.
- 002:018 När de sedan kommo hem till sin fader Reguel, sade han: "Varför kommen I så snart hem i dag?"
- 002:019 De svarade: "En egyptisk man hjälpte oss mot herdarna; där till hämtade han upp vatten åt oss och vattnade gårdens."
- 002:020 Därför sade han till sina döttrar: "Var för han det? Varför låten I mannen bliva kvar där? Inbjuden honom att komma och äta med oss?"
- 002:021 Och Mose beslöt sig för att stanna hos mannen, och denne gav åt Mose sin dotter Sippora till hustru.
- 002:022 Hon födde en son, och han gav honom namnet Gersom, "ty", sade han, "jag är en främling i ett land som icke är mitt?"
- 002:023 Så förföll en lång tid, och därunder dog konungen i Egypten. Men Israels barn suckade över sin trångdom och klagade; och deras rop över trångdomen steg upp till Gud.
- 002:024 Och Gud hörde deras jämmer, och Gud tänkte på sitt förbund med Abraham, Isak och Jakob.
- 002:025 Och Gud såg till Israels barn, och Gud låt sig vända om dem.
- 003:001 Och Mose vaktade gårdens åt sin svärfader Jetro, prästen i Midjan. Och han drev en gräsgräs gårdens bortom öknen och kom så till Guds berg Horeb.
- 003:002 Där uppenbarade sig HERRENS ängel för honom i en eldsflåga som slog upp ur en buske. Han såg att busken brann av elden, och att busken dock icke blev förtörd.
- 003:003 Därför tänkte Mose: "Jag vill gå ditbort och betrakta den underbara synen och se varför busken icke brinner upp?"
- 003:004 När där HERREN såg att han gick såg han att se, ropade Gud till honom ur busken och sade: "Mose! Mose!" Han svarade: "Här är jag?"
- 003:005 Därför sade han: "Trädd icke hit; drag dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark?"
- 003:006 Och han sade ytterligare: "Jag är din faders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud." Därför skyldde Mose sitt ansikte, ty han fruktade för att se på Gud.
- 003:007 Och HERREN sade: "Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och jag har hört huru de ropa över sina plågor; jag vet vad de måste lida."
- 003:008 Därför har jag stigit ned för att rädda dem ur egyptiernas våld och föra dem från det landet upp till ett gott och rymligt land, ett land som flyter av mjök och honung, det land där kanaaner,

hetiter, amoriter, perissiter, hiviter och jebusiter bo.

003:009 Fjerdens skull, eftersom Israels barns rop har kommit till mig, och jag därför inte har sett huru egyptierna fört trycka dem,

003:010 därför m?du nu g?stad, jag vill sända dig till Farao; och du skall föra mitt folk, Israels barn, ut ur Egypten?

003:011 Men Mose sade till Gud: 'Vem är jag, att jag skulle g?till Farao, och att jag skulle föra Israels barn ut ur Egypten??

003:012 Han svarade: 'Jag vill vara med dig. Och detta skall för dig vara tecknet p?att det är jag som har s?nt dig: n?r du har fört folket ut ur Egypten, skolen I h?la gudstj?nst p?detta berg.?

003:013 D?sade Mose till Gud: 'N?r jag nu kommer till Israels barn och s?ger till dem: 'Edra f?ders Gud har s?nt mig till eder', och de fr?ga mig; 'Vad är hans namn?', vad skall jag d?svara dem??

003:014 Gud sade till Mose: 'Jag är den jag är.?' Och han sade vidare: 'S?skall du s?ga till Israels barn: 'Jag är' har s?nt mig till eder.

003:015 Och Gud sade ytterligare till Mose: 'S?skall du s?ga till Israels barn: HERREN, edra f?ders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har s?nt mig till eder. Detta skall vara mitt namn evinnerligen, och s?skall man n?mna mig fr?n sl?kte till sl?kte.

003:016 G?nu stad och församla de ?dste i Israel, och s?g till dem: HERREN, edra f?ders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för mig, och han har sagt: 'Jag har sett till eder och har sett det som vederfares eder Egypten;

003:017 därför är nu mitt ord: jag vill föra eder bort ifr?n betrycket i Egypten upp till kanaanernas, hetiternas, amorernas, perissernas, hivernas och jebusernas land, ett land som flyter av mj?k och honung.'

003:018 Och de skola lyssna till dina ord; och du skall tillika med de ?dste i Israel g?till konungen i Egypten, och I skolen s?ga till honom: HERREN, hebr?ernas Gud, har visat sig för oss, s? l?t oss nu g?tre dagsresor in i ?knen och offra åt HERREN, v?r Gud.'

003:019 Dock vet jag att konungen i Egypten icke skall tillst?dja eder att g?, icke ens n?r han för k?nna min starka hand.

003:020 Men jag skall r?cka ut min hand och sl?Egypten med alla slags under, som jag vill g?ra d?r; sedan skall han sl?ppa eder.

003:021 Och jag vill l?ta detta folk finna n?d för egyptiernas ?gon, s? att I, n?r I dragen bort, icke skolen draga bort med tomma h?nder;

003:022 utan var kvinna skall av sin grannkvinna och av den fr?mmande kvinna som bor i hennes hus beg?ra klenoder av silver och guld, s?ock kl?der. Dessa skolen I s?ta p?edra s?her och d?trar. S?skolen I taga byte fr?n egyptierna.?

004:001 Mose svarade och sade: 'Men om de nu icke tro mig eller lyssna till mina ord, utan s?ga: 'HERREN har icke uppenbarat sig för dig'??

004:002 D?sade HERREN till honom: 'Vad är det du har i din hand??

004:003 Han svarade: 'En stav.?' Han sade: 'Kasta den p?marken.?' N?r han d?kastade den p?marken, f?rvandlades den till en orm; och Mose flydde för honom.

004:004 Men HERREN sade till Mose: 'R?ck ut din hand och tag honom i stj?ten.?' D?r?ckte han ut sin hand och grep honom; och han f?rvandlades ?ter till en stav i hans hand.

004:005 Och HERREN sade: 'S?skola de tro att HERREN, deras f?ders Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud, har uppenbarat sig för dig.

004:006 Och HERREN sade ytterligare till honom: 'Stick din hand i barmen.' Och han stack sin hand i barmen. När han sedan drog ut den, se, d?var handen vit s?som sn?av spet?ska.

004:007 'Ter sade han. 'Stick din hand tillbaka i barmen.' Och han stack sin hand tillbaka i barmen. När han sedan drog ut den igen ur barmen, se, d?var den 'ter lik hans 'vriga kropp.

004:008 Och HERREN sade: 'Om de icke vilja tro dig eller akta p?det f?rsta tecknet, s?m?ste de tro det andra tecknet.

004:009 Men om de icke ens tro dessa tv?tecken eller lyssna till dina ord, s?tag av Nilflodens vatten och gjut ut det p?torra landet, s?skall vattnet, som du har tagit ur floden, f?vandlas till blod p?torra landet.'

004:010 D?sade Mose till HERREN: 'Ack I Herre, jag 'r ingen talf?r man; jag har icke varit det f?rut, och jag 'r det icke heller nu, sedan du har talat till din tj?nare, ty jag har ett tr?gt m?f?re och en tr?g tunga.

004:011 HERREN sade till honom: 'Vem har givit m?niskan munnen, eller vem g?r henne stum eller d?v, seende eller blind? 'r det icke jag, HERREN?

004:012 S?g?nu 'stad, jag skall vara med din mun och l?ra dig vad du skall tala.'

004:013 Men han sade: 'Ack Herre, s?nd ditt budskap med vilken annan du vill.'

004:014 D?uppt?ndes HERRENS vrede mot Mose, och han sade: 'Har du icke din broder Aron, leviten? Jag vet att han 'r en man som kan tala. Och han g?r nu 'stad f?r att m?ta dig, och n?r han f?r se dig, skall han gl?djas i sitt hj?ta.

004:015 Och du skall tala till honom och l?gga orden i hans mun; och jag skall vara med din mun och med hans mun, och jag skall l?ra eder vad I skolen g?ra.

004:016 Och han skall tala f?r dig till folket; allts?skall han vara f?r dig s?som mun, och du skall vara f?r honom s?som en gud.

004:017 Och du skall taga i din hand denna stav, med vilken du skall g?ra dina tecken.'

004:018 D?refter v?nde Mose tillbaka till sin sv?rfader Jeter och sade till honom: 'L?r mig v?nda tillbaka till mina br?der i Egypten, f?r att se om de 'nnu leva.' Jetro sade till Mose: 'G?i frid.'

004:019 Och HERREN sade till Mose i Midjan: 'V?nd tillbaka till Egypten, ty alla de m?n 'ro d?da, som stodo efter ditt liv.'

004:020 D?tog Mose sin hustru och sina s?ner och satte dem p?sin 'sna och for tillbaka till Egyptens land; och Mose tog Guds stav i sin hand.

004:021 Och HERREN sade till Mose: 'N?r du nu v?nder tillbaka till Egypten s?se till, att du inf?r Farao g?r alla de under som jag har givit dig makt att g?ra. Men jag skall f?stocka hans hj?ta, s?att han icke sl?pper folket.

004:022 Och d?skall du s?ga till Farao: S?s?ger HERREN: Israel 'r min f?rstf?dde son,

004:023 och jag har sagt till dig: 'Sl?pp min son, s?att han kan h?la gudstj?nst 'r mig.' Men du har icke velat sl?ppa honom. D?f?r skall jag nu dr?pa din f?rstf?dde son.

004:024 Och under resan h?nde sig att HERREN p?ett vilost?le kom emot honom och ville d?da honom.

004:025 D?tog Sippora en skarp sten och skar bort f?rhuden p?sin son och ber?de honom d?rmed nedtill och sade: 'Du 'r mig en

blodsbrudgum.?

004:026 S?I? han honom vara. D?sade hon ?ter: ?Ja, en blodsbrudgum till omsk?else.?

004:027 Och HERREN sade till Aron: ?G? ?stad och m? Mose i ?knen.? D? gick han ?stad och tr?fade honom p?Guds berg; och han kysste honom.

004:028 Och Mose ber?tade f?r Aron allt vad HERREN hade talat, n?r han s?nde honom, och om alla de tecken som han hade bjudit honom att g?ra.

004:029 Sedan gingo Mose och Aron ?stad och f?rsamlade alla Israels barns ?dste.

004:030 Och Aron omtalade allt vad HERREN hade talat till Mose; och han gjorde tecknen inf?r folkets ?gon.

004:031 D?trodde folket; och n?r de h?rde att HERREN hade sett till Israels barn, och att han hade sett deras betryck, b?jde de sig ned och tillb?do.

005:001 D?refter kommo Mose och Aron och sade till Faraos s?n HERREN, Israels Gud: Sl?pp mitt folk, s?att de kunna h?la h?tid ? mig i ?knen.?

005:002 Men Faraos svarade: ?Vem ? HERREN, eftersom jag p?hans befallning skulle sl?ppa Israel? Jag vet icke av HERREN och vill ej heller sl?ppa Israel.?

005:003 D?sade de: ?Hebr?ernas Gud har visat sig f?r oss. S?I? oss nu g?tre dagsresor in i ?knen och offra ? HERREN, v? Gud, f?r att han icke m?komma ?ver oss med pest eller med sv?rd.?

005:004 Men konungen i Egypten svarade dem: ?Mose och Aron, varf?r dragen I folket ifr?n dess arbete? G?n bort till edra dagsverken.

005:005 Ytterligare sade Faraos s?n: ?Folket ? ju redan alltf?r talrikt i landet, och likv? viljen I skaffa dem frihet ifr?n deras dagsverken!?

005:006 D?refter bj?d Faraos s?n samma dag fogdarna och tillsyningsm?nnen ?ver folket och sade:

005:007 ? skolen icke vidare s?som f?rut giva folket halm till att g?ra tegel. L?ten dem sj?va g?och skaffa sig halm.

005:008 Men samma antal tegel som de f?rut hava gjort skolen I ?nd? ??gga dem, utan n?got avdrag; ty de ?ro lata, d?f?r ropa de och s?ga: 'L? oss g?och offra ? v? Gud.'

005:009 Man m?ste l?gga tungt arbete p?dessa m?nskors, s?att de d?rigenom f?n?got att g?ra och icke akta p?I?gnaktigt tal.?

005:010 D?gingo fogdarna och tillsyningsm?nnen ?ver folket ut och sade till folket: ?S?s?ger Faraos s?n: Jag vill icke l?ngre giva eder halm.

005:011 G?n sj?va och skaffen eder halm, var I kunnen finna s?dan; men i edert arbete skall intet avdrag g?ras.?

005:012 D?spridde sig folket ?ver hela Egyptens land och samlade str? f?r att bruka det s?som halm.

005:013 Och fogdarna drevo p?dem och sade: ?Fullg?ren edert arbete, var dag det f?r den dagen best?mda, likasom n?r man gav eder halm.?

005:014 Och Israels barns tillsyningsm?n, de som Faraos fogdar hade satt ?ver dem, fingo uppb?ra hugg och slag, och man sade till dem: ?Varf?r haven I icke s?som f?rut fullgjort edert f?relagda dagsverke i tegel, varken i g?r eller i dag??

005:015 D?kommo Israels barns tillsyningsm?n och ropade till Faraos s?n och sade: ?Varf?r g?r du s?mot dina tj?nare?

005:016 Ingen halm giver man ? dina tj?nare, och likv? s?ger man till oss: 'Skaffen fram tegel.' Och se, dina tj?nare f?nu uppb?ra

- hugg och slag, fastän skulden ligger hos ditt eget folk.?
- 005:017 Men han svarade: 'Är den lata, ja lata är den I. Därför säger I: 'Låt oss gå och offra åt HERREN.'
- 005:018 Nej, gå i stället till edert arbete. Halm skall man icke giva eder, men det bestämde antalet tegel mesten I ändelösa.?
- 005:019 Därför Israels barns tillsyningsmän att det var illa ställt för dem, eftersom de hade fått det svaret att de icke skulle få något avdrag i det antal tegel, som de skulle lösa för var dag.
- 005:020 Och när de kommo ut ifrån Farao, träffade de Mose och Aron, som stodo där för att möta dem;
- 005:021 och de sade till dem: 'Är HERREN hemsöka eder och döma eder, eftersom I haven gjort oss förhatliga för Farao och hans tjänare och satt dem svaret i hand till att dröpa oss.
- 005:022 Därför sig Mose åter till HERREN och sade: 'Herre, varför har du gjort så illa mot detta folk? Varför har du sökt mig?
- 005:023 Allt ifrån den tid då jag gick till Farao för att tala i ditt namn har han ju gjort illa mot detta folk, och du har ingalunda räddat ditt folk.
- 006:001 Men HERREN sade till Mose: 'Nu skall du se vad jag skall göra med Farao; ty genom min starka hand skall han någons släppa dem, ja, han skall genom min starka hand någons driva dem ut ur sitt land.?
- 006:002 Och Gud talade till Mose och sade till honom: 'Jag är HERREN.
- 006:003 För Abraham, Isak och Jakob uppenbarade jag mig såsom 'Gud den Allsmäktige', men under mitt namn 'HERREN' var jag icke känd av dem.
- 006:004 Och jag upprättade ett förbund med dem och lovade att giva dem Kanaans land, det land där de bodde såsom främlingar.
- 006:005 Och nu har jag hört Israels barns jämmer över att egyptierna hålla dem i trådom, och jag har kommit ihåg mitt förbund.
- 006:006 Så därför till Israels barn: 'Jag är HERREN, och jag skall göra eder ut från trådet hos egyptierna och rädda eder från trådomen under dem, och jag skall förlösa eder med uträkt arm och genom stora straffdomar.
- 006:007 Och jag skall taga eder till mitt folk och vara eder Gud; och I skolen förnimma att jag är HERREN eder Gud, han som för eder ut från trådet hos egyptierna.
- 006:008 Och jag skall göra eder till det land som jag med upplyft hand har lovat giva åt Abraham, Isak och Jakob; det skall jag giva eder till besittning. Jag är HERREN.'
- 006:009 Detta allt sade Mose till Israels barn, men de hörd icke på Mose, av otrogenhet och för det höda arbetets skull.
- 006:010 Därefter talade HERREN till Mose och sade:
- 006:011 'Gå och tala med Farao, konungen i Egypten, att han släpper Israels barn ut ur sitt land.?
- 006:012 Men Mose talade inför HERREN och sade: 'Israels barn höra ju icke på mig; huru skulle då Farao vilja höra mig--mig som har oomskurna löpar??
- 006:013 Men HERREN talade till Mose och Aron och gav dem befallning till Israels barn och till Farao, konungen i Egypten, om att Israels barn skulle fås ut ur Egyptens land.
- 006:014 Dessa voro huvudmännen för deras familjer.

Rubens, Israels förstföddes, söner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi. Dessa voro Rubens släkter.

006:015 Simeons söner voro Jemuel, Jamin, Ohad, Jakin, Sohar och Saul, den kananeiska kvinnans son. Dessa voro Simeons sönder.

006:016 Och dessa voro namnen på Levis söner, efter deras ålder:
Gerson, Kehat och Merari. Och Levi blev ett hundra trettiosju år gammal.

006:017 Gersons söner voro Libni och Simei, efter deras sönder.

006:018 Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel. Och Kehat blev ett hundra trettiofyra år gammal.

006:019 Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas sönder, efter deras ålder.

006:020 Men Amram tog sin faders syster Jokebed till hustru, och hon födde honom Aron och Mose. Och Amram blev ett hundra trettiosju år gammal.

006:021 Jishars söner voro Kora, Nefeg och Sikri.

006:022 Ussiels söner voro Misael, Elsafan och Sitri.

006:023 Och Aron tog till hustru Eliseba, Amminadabs dotter, Nahesons syster, och hon födde honom Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

006:024 Koras söner voro Assir, Elkana och Abiasaf. Dessa voro koraiternas sönder.

006:025 Och Eleasar, Arons son, tog en av Putiels döttrar till hustru, och hon födde honom Pinehas. Dessa voro huvudmännen för leviternas familjer, efter deras sönder.

006:026 Så följde det sig med Aron och Mose, dem till vilka HERREN sade: 'För Israels barn ut ur Egyptens land, efter deras hetskaror.

006:027 Det var dessa som talade med Farao, konungen i Egypten, om att de skulle föra Israels barn ut ur Egypten. Så följde det sig med Mose och Aron,

006:028 Och när HERREN talade till Mose i Egyptens land,

006:029 talade han så till Mose: 'Jag är HERREN. Tala till Farao, konungen i Egypten, allt vad jag talar till dig.'

006:030 Men Mose sade inför HERREN: 'Se, jag har oomskurna lappar; huru skulle då Farao vilja höra på mig??

007:001 Men HERREN sade till Mose: 'Se, jag har satt dig att vara såsom en gud för Farao, och din broder Aron skall vara din profet.

007:002 Du skall tala allt vad jag bjuder dig; sedan skall din broder Aron tala med Farao om att han måste släppa Israels barn ut ur sitt land.

007:003 Men jag skall följda Faraos hjerta och skall göra många tecken och under i Egyptens land.

007:004 Farao skall icke höra på eder; men jag skall lägga min hand på Egypten och skall föra mina hetskaror, mitt folk, Israels barn, ut ur Egyptens land, genom stora straffdomar.

007:005 Och egyptierna skola förnimma att jag är HERREN, när jag räder ut min hand över Egypten och för Israels barn ut från dem.'

007:006 Och Mose och Aron gjorde så, de gjorde såsom HERREN hade bjudit dem.

007:007 Men Mose var trettio år gammal och Aron trettiofyra år gammal, när de talade med Farao.

007:008 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

007:009 'När Farao talar till eder och säger: 'Låt oss se något under', då skall du säga till Aron: 'Tag din stav och kasta den inför Farao', så skall den bliva en stor orm.'

007:010 D?gingo Mose och Aron till Faraos och gjorde s?som HERREN hade bjudit. Aron kastade sin stav inf? Faraos och hans tj?nare, och den blev en stor orm.

007:011 D?kallade ocks? Faraos till sig sina vise och trollkarlar; och dessa, de egyptiska sp?m?nner, gjorde ock detsamma genom sina hemliga konst:

007:012 de kastade var och en sin stav, och dessa blevo stora ormar. Men Arons stav uppslukade deras stavar.

007:013 Dock f?blev Faraos hj?ta f?stockat, och han h?rde icke p? dem, s?som HERREN hade sagt.

007:014 D?refter sade HERREN till Mose: Faraos hj?ta ? tillslutet, han vill icke sl?ppa folket.

007:015 G?till Faraos i morgon bittida--han g?t n?mligen d?ut till vattnet--och st?l dig i hans v?g, p?stranden av Nilfloden. Och tag i din hand staven som f?vandlades till en orm.

007:016 Och s?g till honom: HERREN, hebr?ernas Gud, s?nde mig till dig och l?t s?ga dig: 'Sl?pp mitt folk, s?att de kunna h?la gudstj?nst ? mig i ?nen.' Men se, du har hitintills icke velat h?a.

007:017 D?f? s?ger nu HERREN s?. 'H?rav skall du f?nimma att jag ? HERREN: se, med staven som jag h?ler i min hand vill jag sl?p? vattnet i Nilfloden, och d?skall det f?vandlas till blod.

007:018 Och fiskarna i floden skola d?, och floden skall bliva stinkande, s?att egyptierna skola v?mjas vid att dricka vatten ifr?n floden.'

007:019 Och HERREN sade till Mose: S?g till Aron: Tag din stav, och r?ck ut din hand ?ver egyptiernas vatten, ?ver deras str?mmar, kanaler och sj?ar och alla andra vattensamlingar, s?skola de bliva blod; ?ver hela Egyptens land skall vara blod, b?de i tr?k?l och i stenk?l.?

007:020 Och Mose och Aron gjorde s?som HERREN hade bjudit. Han lyfte upp staven och slog vattnet i Nilfloden inf? Faraos och hans tj?nares ?gon; d?f?vandlades allt vatten floden till blod.

007:021 Och fiskarna i floden dogo, och floden blev stinkande, s?att egyptierna icke kunde dricka vatten ifr?n floden; och blodet var ?ver hela Egyptens land.

007:022 Men de egyptiska sp?m?nner gjorde detsamma genom sina hemliga konst. S?f?blev Faraos hj?ta f?stockat, och han h?rde icke p?dem, s?som HERREN hade sagt.

007:023 Och Faraos v?nde om och gick hem och aktade icke heller p?detta.

007:024 Men i hela Egypten gr?vde man runt omkring Nilfloden efter vatten till att dricka; ty vattnet i floden kunde man icke dricka.

007:025 Och s?f?gingo sju dagar efter det att HERREN hade slagit Nilfloden.

008:001 D?refter sade HERREN till Mose: G?till Faraos och s?g till honom: S?s?ger HERREN: Sl?pp mitt folk, s?att de kunna h?la gudstj?nst ? mig.

008:002 Men om du icke vill sl?ppa dem, se, d?skall jag hems?ka hela ditt land med paddor.

008:003 Nilfloden skall frambringa ett vimmel av paddor, och de skola stiga upp och komma in i ditt hus och i din sovkammare och upp i din s?ng, och in i dina tj?nare hus och bland ditt folk, och i dina bakugnar och baktr?g.

008:004 Ja, p?dig sj?v och ditt folk och alla dina tj?nare skola paddorna stiga upp.?

008:005 Och HERREN sade till Mose: Säg till Aron: Räck ut din hand med din stav över strömmarna, kanalerna och sjöarna, och låt s? paddor stiga upp över Egyptens land.?

008:006 D?räckte Aron ut sin hand över Egyptens vatten, och paddor stego upp och vertäckte Egyptens land.

008:007 Men sp?m?nnen gjorde detsamma genom sina hemliga konstern och låt paddor stiga upp över Egyptens land.

008:008 D?kallade Faraos Mose och Aron till sig och sade: Bedjen till HERREN, att han tager bort paddorna från mig och mitt folk, s? skall jag släppa folket, s? att de kunna offra åt HERREN.?

008:009 Mose sade till Faraos: Dig vare tillstätt att förelägga mig en tid inom vilken jag, genom att bedja för dig och dina tjänare och ditt folk, skall skaffa bort paddorna från dig och dina hus, s? att de finnas kvar allenast i Nilfloden.

008:010 Han svarade: Till i morgon. D?sade han: M? det ske s? som du har sagt, s? att du för förnimma att ingen är s? som HERREN, vår Gud.

008:011 Paddorna skola vika bort ifrån dig och dina hus och ifrån dina tjänare och ditt folk och skola finnas kvar allenast i Nilfloden.?

008:012 S?gingo Mose och Aron ut ifrån Faraos. Och Mose ropade till HERREN om hjälp mot paddorna som han hade låtit komma över Faraos.

008:013 Och HERREN gjorde s? som Mose hade begärt: paddorna dogo och försvunno ifrån husen, gårdarna och fästen.

008:014 Och man kastade dem tillsammans i högar, här en och där en; och landet uppfylldes av stank.

008:015 Men när Faraos s? att han hade fört låtnad, tillslät han sitt hjärta och hörde icke på dem, s? som HERREN hade sagt.

008:016 Därefter sade HERREN till Mose: Säg till Aron: Räck ut din stav och slåt i stoffet på jorden, s? skall därav bliva mygg i hela Egyptens land.?

008:017 Och de gjorde s?. Aron räckte ut sin hand med sin stav och slog i stoffet på jorden; därkom mygg på människor och boskap. Av allt stoff på marken blev mygg i hela Egyptens land.

008:018 Och sp?m?nnen ville göra detsamma genom sina hemliga konstern och försökte skaffa fram mygg, men de kunde icke. Och myggen kom på människor och boskap.

008:019 D?sade sp?m?nnen till Faraos: Detta är Guds finger. Men Faraos hjärta förblev förstockat, och han hörde icke på dem, s? som HERREN hade sagt.

008:020 Därefter sade HERREN till Mose: Trädd i morgon bittida fram inför Faraos--han går nämligen därut till vattnet--och säg till honom: s? säger HERREN: Släpp mitt folk, s? att de kunna häla guds tjänst åt mig.

008:021 Ty om du icke släpper mitt folk, de, där skall jag sända svärmar av flugor över dig och dina tjänare och ditt folk och dina hus, s? att egyptiernas hus skola bliva uppfyllda av flugsvärmar, ja, själva marken på vilken de stå.

008:022 Men på den dagen skall jag göra ett undantag för landet Gosen, där mitt folk bor, s? att inga flugsvärmar skola finnas där, på det att du mö förnimma att jag är HERREN här i landet.

008:023 S? skall jag förlösa mitt folk och göra en åskillnad mellan mitt folk och ditt. I morgon skall detta tecken ske.?

008:024 Och HERREN gjorde s?. stora flugsvärmar kommo in i Faraos och i hans tjänares hus; och överallt i Egypten blev landet fördärvat

av flugsvärmarna.

008:025 D? kallade Faraos Mose och Aron till sig och sade: "G?n i stad och offren i eder Gud h?r i landet.?"

008:026 Men Mose svarade: "Det g?r icke an att vi g?ra s?, ty vi offra i HERREN, v?r Gud, s?dant som f?r egyptierna i en styggelse. Om vi nu inf?r egyptiernas i?gon offra s?dant som f?r dem i en styggelse, skola de s?kert stena oss.

008:027 S?i? oss nu g?tre dagsresor in i i?knen och offra i HERREN, v?r Gud, s?som han befaller oss.?"

008:028 D? sade Faraos: "Jag vill sl?ppa eder, s?att I kunnen offra i HERREN, eder Gud, i i?knen; allenast m?n I icke g?allt?r i?ngt bort. Bedjen f?r mig.

008:029 Mose svarade: "Ja, n?r jag kommer ut fr?n dig, skall jag bedja till HERREN, s?att flugsvärmarna i morgon vika bort ifr?n Faraos, ifr?n hans tj?nare och hans folk. Allenast m?Faraos icke mer handla svikligt och v?gra att sl?ppa folket, s?att de kunna offra i HERREN.

008:030 Och Mose gick ut ifr?n Faraos och bad till HERREN.

008:031 Och HERREN gjorde s?som Mose sade beg?rt: han skaffade bort flugsvärmarna ifr?n Faraos, ifr?n hans tj?nare och hans folk, s?att icke en enda fluga blev kvar.

008:032 Men Faraos tillsl?r sitt hj?rtas ocks?denna g?ng och sl?ppte icke folket.

009:001 D?efter sade HERREN till Mose: "G?till Faraos och tala till honom: S?s?ger HERREN, hebr?ernas Gud: Sl?pp mitt folk, s?att de kunna h?la gudstj?nst i mig.

009:002 Ty om du icke vill sl?ppa dem, utan kvarh?ller dem i?ngre,

009:003 se, d?skall HERRENS hand med en mycket sv?r pest komma i?ver din boskap p?marken, i?ver h?star, i?snor och kameler, i?ver f?kreatur och f?r.

009:004 Men HERREN skall d?rvid g?ra en i?skillnad mellan israeliternas boskap och egyptiernas, s?att intet av de djur som tillh?ra Israels barn skall d?r.

009:005 Och HERREN best?mde en tid och sade: "I morgon skall HERREN g?ra s?i landet.?"

009:006 Och dagen d?refter gjorde HERREN s?, och all egyptiernas boskap dog. Men av Israels barns boskap dog icke ett enda djur;

009:007 n?r Faraos s?nde och h?rde efter, se, d?hade icke s?mycket som ett enda djur av Israels boskap d?tt. Men Faraos hj?rtas var tillslutet, och han sl?ppte icke folket

009:008 D?efter sade HERREN till Mose och Aron: "Tagen edra h?nder fulla med sot ur sm?tugnen, och m?sedan Mose str?ut det, upp mot himmelen, inf?r Faraos i?gon,

009:009 s?skall d?rav bliva ett damm i?ver hela Egyptens land, och d?rav skola uppst?bulnader, som sl?ut med bl?sor, p?m?niskor och boskap i hela Egyptens land.?"

009:010 D?togo de sot ur sm?tugnen och tr?dde inf?r Faraos, och Mose str?dde ut det, upp mot himmelen; och d?rav uppstodo bulnader, som slo ut med bl?sor, p?m?niskor och boskap.

009:011 Och sp?m?nnen kunde icke h?la st?nd mot Mose f?r bulnadernas skull, ty bulnader uppstodo p?sp?m?nnen s?v?r som p?alla andra egyptier.

009:012 Men HERREN f?stockade Faraos hj?rtas, s?att han icke h?rde p?dem, s?som HERREN hade sagt till Mose.

009:013 D?efter sade HERREN till Mose: "Tr?d i morgon bittida fram

inför Farao och säger till honom: Säg till HERREN, hebräernas Gud: Slapp mitt folk, så att de kunna härla gudstjänst åt mig.

009:014 Annars skall jag nu sända alla mina hemsökelse över dig sjö och över dina tjänare och ditt folk, på det att du möfänimma att ingen är såsom jag på hela jorden.

009:015 Ty jag hade redan räckt ut min hand för att slå dig och ditt folk med pest, så att du skulle bli utrotad från jorden;

009:016 men jag skonade dig, just därför att jag ville låta min kraft bli uppenbarad för dig och mitt namn bli erkännat på hela jorden.

009:017 Om du ytterligare lågger hinder i vägen för mitt folk och icke släpper dem,

009:018 se, därför skall jag i morgon vid denna tid låta ett mycket svårt hagel komma, sådant att dess like icke har varit i Egypten, allt ifrån den dag dess grund blev lagd änd till nu.

009:019 Säg nu bort och låt bäriga din boskap och allt vad du annars har ute på marken. Ty alla människor och all boskap som du finnas ute på marken och icke hava kommit under tak, de skola träffas av haglet och bli dödade.

009:020 Den som nu bland Faraos tjänare fruktade HERRENS ord, han låt sina tjänare och sin boskap söka skydd i husen;

009:021 men den som icke aktade på HERRENS ord, han låt sina tjänare och sin boskap bli kvar ute på marken.

009:022 Och HERREN sade till Mose: Räck din hand upp mot himmelen, så skall hagel falla över hela Egyptens land, över människor och boskap och över alla markens träd i Egyptens land.

009:023 Där räckte Mose sin stav upp mot himmelen, och HERREN låt det dundra och hagla, och eld för ned mot jorden, så låt HERREN hagel komma över Egyptens land.

009:024 Och det haglade, och bland hagelskurarna flammade eld; och haglet var så svårt, att dess like icke hade varit i hela Egyptens land från den tid det blev befolkat.

009:025 Och i hela Egyptens land slog haglet ned allt som fanns på marken, både människor och djur; och haglet slog ned alla markens träd och slog sönder alla markens träd.

009:026 Allenast i landet Gosen, där Israels barn voro, haglade det icke.

009:027 Där sände Farao och låt kalla till sig Mose och Aron och sade till dem: Jag har syndat denna gång. Det är HERREN som är rättfärdig; jag och mitt folk hava gjort orätt.

009:028 Bedjen till HERREN, ty hans dunder och hagel har varit länge nog; så skall jag släppa eder, och låt skolen icke behöva bli kvar längre.

009:029 Mose svarade honom: När jag kommer ut ur staden, skall jag uträcka mina händer till HERREN; därför skall dundret upphöra och intet hagel mer komma, på det att du möfänimma att landet är HERRENS.

009:030 Dock vet jag väl att du och dina tjänare ännu icke frukten för HERREN Gud.

009:031 Så slogos därför linet och kornet ned, ty kornet hade gått i ax och linet stod i knopp;

009:032 men vetet och spjuten slogos icke ned, ty de äro sensl.

009:033 Och Mose gick ifrån Farao ut ur staden och uträckte sina händer till HERREN; och dundret och haglet upphörde, och regnet strömmade icke mer ned på jorden.

009:034 Men när Farao såg att regnet och haglet och dundret hade upphört, framhöllade han i sin synd och tillslöt sitt hjärta,

- han själv själv som hans tjänare.
- 009:035 Söfblev Faraos hjerta förstokat, och han slöpte icke Israels barn, såsom HERREN hade sagt genom Mose.
- 010:001 Därefter sade HERREN till Mose: Äg till Faraos ty jag har tillslutit hans och hans tjänares hjerta, för att jag skulle göra dessa mina tecken mitt ibland dem,
- 010:002 och för att du sedan skulle kunna förtja för din son och din sonson vilka stora gärningar jag har utfört bland egyptierna, och vilka tecken jag har gjort bland dem, så att I förnimmen att jag är HERREN.
- 010:003 Däringo Mose och Aron till Faraos och sade till honom: Äs sger HERREN, hebräernas Gud: Huru länge vill du vara motsträvig och icke ämjuka dig inför mig? Slöpp mitt folk, så att de kunna häla gudstjänst för mig.
- 010:004 Ty om du icke vill slöppa mitt folk, se, dös skall jag i morgon låta gröshoppor komma över ditt land.
- 010:005 Och de skola ävertäcka marken så att man icke kan se marken; och de skola äta upp äerstoden av den kvarleva som har blivit över för eder efter haglet, och de skola ävta alla edra träd, som växa på marken.
- 010:006 Och dina hus skola bliva uppfyllda av dem, söck alla dina tjänares hus och alla egyptiers hus, så att dina äder och dina faders äder icke hava sett något sådant, från den dag de blevo till på jorden ända till denna dag. Och han vände sig om och gick ut ifrån Faraos.
- 010:007 Men Faraos tjänare sade till honom: ÄHuru länge skall denne vara oss till förfing? Slöpp männen, så att de kunna häla gudstjänst för HERREN, sin Gud. Inser du icke änu att Egypten bliver fördävat??
- 010:008 Dähtade man Mose och Aron tillbaka till Faraos. Och han sade till dem: Ä mä gös stad och häla gudstjänst för HERREN, eder Gud. Men vilka äro nu de som skola gö??
- 010:009 Mose svarade: Ävi vilja göbäde unga och gamla; vi vilja gömed söher och dätrar, med för och fökreatur; ty en HERRENS hägtid skola vi häla.
- 010:010 Dösade han till dem: ÄMHERREN: vara med eder lika visst som jag slöpper eder med edra kvinnor och barn! Dös ser man att I haven ont i sinnet!
- 010:011 Nej, I mä mä gö stad och häla gudstjänst för HERREN; det var ju detta som I begärdet. Och man drev dem ut ifrån Faraos.
- 010:012 Och HERREN sade till Mose: ÄÄck ut din hand över Egyptens land, så att gröshoppor komma över Egyptens land och äta upp alla äter i landet, allt vad haglet har lämnat kvar.
- 010:013 Dös räckte Mose ut sin stav över Egyptens land, och HERREN lå en ästanvind blåsa över landet hela den dagen och hela natten; och när det blev morgon, föde ästanvinden gröshopporna fram med sig.
- 010:014 Och gröshopporna kommo över hela Egyptens land och slogo i stor mägd ned över hela Egyptens omräde; en sådan myckenhet av gröshoppor hade aldrig tillfäne kommit och skall icke heller hädanefter komma.
- 010:015 De ävertäckte hela marken, så att marken blev mätk; och de äro upp alla äter i landet och all frukt på träden, allt som haglet hade lämnat kvar; intet grönt blev kvar på träden eller på markens äter i hela Egyptens land.

- 010:016 D? kallade Faraos med hast Mose och Aron till sig och sade: ?Jag har syndat mot HERREN, eder Gud, och mot eder.
- 010:017 Men f?r? nu min synd denna enda g?ng; och bedjen till HERREN, eder Gud, att han avv?nder allenast denna d?dspl?ga ifr?n mig.?
- 010:018 D? gick han ut ifr?n Faraos och bad till HERREN.
- 010:019 Och HERREN v?nde om vinden och l?t en mycket stark v?stanvind komma; denna fattade i gr?shopporna och kastade dem i R?da havet, s? att icke en enda gr?shoppa blev kvar inom Egyptens hela omr?de.
- 010:020 Men HERREN f?stockade Faraos hj?ta, s? att han icke sl?ppte Israels barn.
- 010:021 D? efter sade HERREN till Mose: ?R?ck din hand upp mot himmelen, s? skall ?ver Egyptens land komma ett s?dant m?rke, att man kan taga p? det.?
- 010:022 D? r?ckte Mose sin hand upp mot himmelen, och ett tjockt m?rke kom ?ver hela Egyptens land i tre dagar.
- 010:023 Ingen kunde se den andre, och ingen kunde r?a sig fr?n sin plats i tre dagar. Men alla Israels barn hade ljust d? de bodde.
- 010:024 D? kallade Faraos Mose till sig och sade: ?G?n ?stad och h?len gudstj?nst ? HERREN; l?ten allenast edra f?r och f?rskap bliva kvar. Ocks? edra kvinnor och barn m?g? med eder.?
- 010:025 Men Mose sade: ?Du m?ste ock l?ta oss f?slaktoffer och br?noffer att offra ? HERREN, v?r Gud.
- 010:026 Ocks? v?r boskap m?ste g? med oss, och icke en kl?v f?r bliva kvar; ty d?rav m?ste vi taga det varmed vi skola h?la gudstj?nst ? HERREN, v?r Gud. Och f?r?n vi komma dit, veta vi sj?va icke vad vi b?ra offra ? HERREN.?
- 010:027 Men HERREN f?stockade Faraos hj?ta, s? att han icke ville sl?ppa dem.
- 010:028 Och Faraos sade till honom: ?G? bort ifr?n mig, och tag dig till vara f?r att ?nnu en g?ng komma inf?r mitt ansikte; ty p? den dag du kommer inf?r mitt ansikte skall du d??
- 010:029 Mose svarade: ?Du har talat r?tt; jag skall icke vidare komma inf?r ditt ansikte.?
- 011:001 D? efter sade HERREN till Mose: ??nnu en pl?ga skall jag l?ta komma ?ver Faraos och ?ver Egypten; sedan skall han sl?ppa eder h? ifr?n; ja, han skall till och med driva eder ut h? ifr?n, n? han sl?pper eder.
- 011:002 S?tala nu till folket, och s?g att var och en av dem, man s?v? som kvinna, skall av sin n?sta beg?ra klenoder av silver och guld.?
- 011:003 Och HERREN l?t folket finna n?d f?r egyptiernas ?gon. Ja, mannen Mose hade stort anseende i Egyptens land, b?de hos Faraos tj?nare och hos folket.
- 011:004 Och Mose sade: ?S?s?ger HERREN: Vid midnattstid skall jag g? fram genom Egypten.
- 011:005 Och d? skall allt f?rstf?tt i Egyptens land d?, fr?n den f?rstf?dde hos Faraos, som sitter p? tronen, ?nda till den f?rstf?dde hos tj?nstekvinnan, som arbetar vid handkvarnen, s? ock allt f?rstf?tt ibland boskapen.
- 011:006 Och ett stort klagorop skall upph?vas i hela Egyptens land, s?dant att dess like aldrig har varit h?rt och aldrig mer skall h?ras.
- 011:007 Men icke en hund skall gl?sa mot n?gon av Israels barn, varken mot m?nniskor eller mot boskap. S?skolen l f?nimma att HERREN

g?r en ?skillnad mellan Egypten och Israel.

011:008 D?skola alla dina tj?nare h? komma ned till mig och buga sig f?r mig och s?ga: 'Drag ut, du sj?lv med allt folket som f?ljer dig.' Och sedan skall jag draga ut.? D?r?fter gick han bort ifr?n Farao i vredesmod.

011:009 Men HERREN sade till Mose: ?Farao skall neka att h?ra eder, p? det att jag m?l?ta m?nga under ske i Egyptens land.?

011:010 Och Mose och Aron gjorde alla dessa under inf?r Farao; men HERREN f?stockade Faraos hj?ta, s?att han icke sl?ppte Israels barn ut ur sitt land.

012:001 Och HERREN talade till Mose och Aron i Egyptens land och sade:

012:002 Denna m?nad skall hos eder vara den fr?msta m?naden, den skall hos eder vara den f?rsta av ?rets m?nader.

012:003 Talen till Israels hela menighet och s?gen: P?tionde dagen i denna m?nad skall var husfader taga sig ett lamm, s?att vart hush?ll f?r ett lamm.

012:004 Men om hush?llet ?r f?r litet till ett lamm, s?skola husfadern och hans n?rmaste granne taga ett lamm tillsammans, efter personernas antal. F?r vart lamm skolen l ber?kna ett visst antal, i m?n av vad var och en ?ter.

012:005 Ett felfritt ?sgammalt lamm av hank?n skolen l utv?lja; av f?ren eller av getterna skolen l taga det.

012:006 Och l skolen f?rvara det intill fjortonde dagen i denna m?nad; d?skall man--Israels hela f?samlade menighet--slakta det vid aftontiden.

012:007 Och man skall taga av blodet och stryka p?b?da d?rposterna och p? ?vre d?rtr?et i husen d?r man ?ter det.

012:008 Och man skall ?ta k?ttet samma natt; det skall vara stekt p?eld, och man skall ?ta det med osyrat br?d j?mte bittra ?ter.

012:009 I skolen icke ?ta n?got d?rav r?tt eller kokt i vatten, utan det skall vara stekt p?eld, med huvud, f?tter och innanm?te.

012:010 Och l skolen icke l?mna n?got d?rav kvar till morgonen; skulle n?got d?rav bliva kvar till morgonen, skolen l br?na upp det i eld.

012:011 Och l skolen ?ta det s?. I skolen vara omgjordade kring edra l?nder, hava edra skor p?f?tterna och edra stavar i h?nderna. Och l skolen ?ta det med hast. Detta ?r HERRENS P?sk.

012:012 Ty jag skall p?den natten g?fram genom Egyptens land och sl? allt f?rstf?tt i Egyptens land, b?de m?nniskor och boskap; och ?ver Egyptens alla gudar skall jag h?lla dom; jag ?r HERREN.

012:013 Och blodet skall vara ett tecken, eder till r?ddning, p?de hus i vilka l ?ren; ty n?r jag ser blodet, skall jag g?f?rbi eder. Och ingen hems?kelse skall drabba eder med f?rd?v, n?r jag sl?r Egyptens land.

012:014 Och l skolen hava denna dag till en ?minnelse och fira den s?som en HERRENS h?gtid. S?som en ev?rdlig stiftelse skolen l fira den, sl?kte efter sl?kte.

012:015 I sju dagar skolen l ?ta osyrat br?d; redan p?f?rsta dagen skolen l skaffa bort all surdeg ur edra hus. Ty var och en som ?ter n?got syrat, fr?n den f?rsta dagen till den sjunde, han skall utrotas ur Israel.

012:016 P?den f?rsta dagen skolen l h?lla en helig sammankomst; l skolen ock p?den sjunde dagen h?lla en helig sammankomst. P?dem skall intet arbete g?ras; allenast det som var och en

- behöver till mat, det och intet annat m? av eder tillredas.
- 012:017 Och I skolen h?la det osyrade br?dets h?tid, eftersom jag p? denna samma dag har f?t edra h?skaror ut ur Egyptens land. D?f? skolen I, sl?kte efter sl?kte, h?la denna dag s?som en ev?rdlig stiftelse.
- 012:018 I f?sta m?naden, p?fjortonde dagen i m?naden, om aftonen, skolen I ?a osyrat br?d, och I skolen fortfara d?med ?nda till aftonen p?tjuguf?sta dagen i m?naden.
- 012:019 I sju dagar m?ingen surdeg finnas i edra hus; ty var och en son ?er n?got syrligt, han skall utrotas ur Israels menighet, evad han ? fr?mling eller inf?ding i landet.
- 012:020 Intet syrligt skolen I ?a; var I ?n ?ren bosatta skolen I ?a osyrat br?d.
- 012:021 Och Mose kallade till sig alla de ?dste i Israel och sade till dem: ?Begiven eder hem, och tagen eder ett lamm f? vart hush?l och slakten p?skalammet.
- 012:022 Och tagen en knippa isop och doppen den i blodet som ? i sk?en, och bstryken det ?vre d?r tr?et och b?da d?rposterna med blodet som ? i sk?en; och ingen av eder m?g?ut genom sin hus d?r intill morgonen.
- 012:023 Ty HERREN skall g?fram f? att hems?ka Egypten; men n? ha ser blodet p?det ?vre d?rtr?et och p?de tv?d?rposterna, skall HERREN g?f?bi d?ren och icke tillst?dja F?d?varen att komma i i edra hus och hems?ka eder.
- 012:024 Detta skolen I h?la; det skall vara en stadga f? dig och dina barn till ev?rdlig tid.
- 012:025 Och n? I kommen in i det land som HERREN skall giva ? eder, s?som han har lovat, skolen I h?la denna gudstj?st.
- 012:026 N? d?edra barn fr?ga eder: 'Vad betyder denna eder gudstj?st?',
- 012:027 skolen I svara: 'Det ? ett p?skoffer ? HERREN, d?f? att han gick f?bi Israels barns hus i Egypten, n? han hems?kte Egypten, men skonade v?ra hus.'? D?b?de folket sig ned och tillbad.
- 012:028 Och Israels barn gingo ?stad och gjorde s?, de gjorde s?som HERREN hade bjudit Mose och Aron.
- 012:029 Och vid midnattstiden slog HERREN allt f?stf?tt i Egyptens land, fr?n den f?stf?dde hos Farao, som satt p?tronen, ?nda till den f?stf?dde hos f?ngen, som satt i f?ngelset, s?ock allt f?stf?tt ibland boskapen.
- 012:030 D?stod Farao upp om natten j?nte alla sina tj?nare och alla egyptier, och ett stort klagorop upph?vdes i Egypten; ty intet hus fanns, d? icke n?gon d?d I?g.
- 012:031 Och han kallade Mose och Aron till sig om natten och sade: ?St?n upp och dragen ut fr?n mitt folk, I sj?va och Israels barn; och g?n ?stad och h?len gudstj?st ? HERREN, s?som I haven beg?t.
- 012:032 Tagen ock edra f? och edra f?kreatur, s?som I haven beg?t, och g?n ?stad, och v?signen d?vid mig.?
- 012:033 Och egyptierna tr?ngde p?folket f? att med hast f?dem ut ur landet, ty de t?kte: ?Eljest d?vi allasammans.?
- 012:034 Och folket tog med sig sin deg, innan den ?nu hade blivit syrad; de togo sina baktr?g och lindade in dem i mantlarna och buro dem p?sina axlar.
- 012:035 Och Israels barn hade gjort s?som Mose sade: de hade av egyptierna beg?t deras klenoder av silver och guld, s?ock kl?der.
- 012:036 Och HERREN hade I?tt folket finna n?d f? egyptiernas ?gon, s?

att de g?vo dem vad de beg?rde. S?togo de byte fr?n
egyptierna.

012:037 Och Israels barn br?to upp och drogo fr?n Rameses till Suckot,
vid pass sex hundra tusen m?n till fots, fr?utom kvinnor och
barn.

012:038 En hop folk av allahanda slag drog ock ?stad med dem, d?r till
fr? och fr?kreatur, boskap i stor myckenhet.

012:039 Och av degen som de hade fr?t med sig ur Egypten bakade de
osyrade kakor, ty den hade icke blivit syrad; de hade ju drivits
ut ur Egypten utan att fr?dr?ja; ej heller hade de kunnat
tillreda n?gon reskost ? sig.

012:040 Men den tid Israels barn hade bott i Egypten var fyra hundra
trettio ?.

012:041 Just p?den dag d?de fyra hundra trettio ?ren voro fr?lidna
drogo alla HERRENS h?rskaror ut ur Egyptens land.

012:042 En HERRENS vakenatt var detta, n?r han skulle fr?a dem ut ur
Egyptens land; denna samma natt ? HERRENS, en h?gtidsvaka fr?
alla Israels barn, sl?kte efter sl?kte.

012:043 Och HERREN sade till Mose och Aron: ?Detta ? stadgan om
p?skalammets: Ingen utl?nning skall ?a d?rav;

012:044 men en tr? som ? k?pt fr? penningar m? ?a d?rav, sedan du ha
omskurit honom.

012:045 En inhysesman och en legodr?ng m? icke ?a d?rav.

012:046 I ett och samma hus skall det ?as; du skall icke fr?a n?got av
k?ttet ut ur huset, och intet ben skolen i s?ndersl?d?p?.

012:047 Israels hela menighet skall iakttaga detta.

012:048 Och om n?gon fr?mling bor hos dig och vill h?la HERRENS
p?skh?gtid, s? skall allt mank?n hos honom omsk?as, och sedan
m? han komma och h?la den; han skall d?vara s?som en inf?ding
i landet. Men ingen oomskuren m? ?a d?rav.

012:049 En och samma lag skall g?la fr? inf?dingen och fr? fr?mlingen
som bor ibland eder.?

012:050 Och alla Israels barn gjorde s?, de gjorde s?som HERREN hade
bjudit Mose och Aron.

012:051 S?f?rde d?HERREN p?denna samma dag Israels barn ut ur
Egyptens land, efter deras h?rskaror.

013:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

013:002 ?Helga ? mig allt fr?stf?tt, allt hos Israels barn, som ?ppnar
moderlivet, evad det ? m?niskor eller boskap; mig tillh?r
det.

013:003 Och Mose sade till folket: ?Kommen ih?g denna dag, p?vilken I
haven dragit ut ur Egypten, ur tr?domshuset; ty med stark hand
har HERREN fr?t eder ut d?rifr?n. F?denskull m?intet syrat
?as.

013:004 P?denna dag i m?naden Abib dragen I nu ut.

013:005 Och n?r HERREN l?ter dig komma in i kanan?ernas, hetiternas,
amor?ernas, hiv?ernas och jebus?ernas land, som han med ed har
lovat dina f?der att giva dig, ett land som flyter av mj?k och
honung, d? skall du h?la denna gudst?nst i denna m?nad:

013:006 I sju dagar skall du ?a osyrat br?d, och p?sjunde dagen skall
h?las en HERRENS h?gtid.

013:007 Under de sju dagarna skall man ?a osyrat br?d; intet syrat
skall man se hos dig, ej heller skall man se n?gon surdeg hos

dig, i hela ditt land.

013:008 Och du skall p?den dagen ber?ta f?r din son och s?ga: 'S?dant g?r jag av tacksamhet f?r vad HERREN gjorde med mig, n?r jag drog ut ur Egypten.'

013:009 Och det skall vara f?r dig s?som ett tecken p?din hand och s?som ett p?minnelsem?rke p?din panna, f?r att HERRENS lag m? vara i din mun; ty med stark hand har HERREN f?rt dig ut ur Egypten.

013:010 Och denna stadga skall du h?lla p?best?md tid, ?r efter ?r.

013:011 Och n?r HERREN l?ter dig komma in i kanaan?ernas land, s?som han med ed har lovat dig och dina f?der, och giver det ?r dig,

013:012 d?skall du ?verl?mna ?r HERREN allt det som ?ppnar moderlivet. Allt som ?ppnar moderlivet av det som f?des bland din boskap skall, om det ?r hank?n, h?ra HERREN till.

013:013 Men allt bland ?snor som ?ppnar moderlivet skall du l?sa med ett f?r, och om du icke vill l?sa det, skall du krossa nacken p? det. Och allt f?rstf?tt av m?nniska bland dina s?ner skall du l?sa.

013:014 Och n?r din son i framtiden fr?gar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom s?. 'Med stark hand har HERREN f?rt oss ut ur Egypten, ur tr?domshuset;

013:015 ty d?Faraos i sin h?rdnackhet icke ville sl?ppa oss, dr?pte HERREN allt f?rstf?tt i Egyptens land, det f?rstf?dda s?v?r ibland m?nniskor som ibland boskap. D?r?r offrar jag ?r HERREN allt som ?ppnar moderlivet och ?r hank?n, och allt f?rstf?tt bland mina s?ner l?ser jag.'

013:016 Och det skall vara s?som ett tecken p?din hand och s?som ett m?rke p?din panna; ty med stark hand har HERREN f?rt oss ut ur Egypten.?

013:017 N?r Faraos nu hade sl?ppt folket, f?rde Gud dem icke p?den v?g som gick igenom filist?ernas land, fast?n denna var den genaste; ty Gud t?nkte att folket, n?r det fick se krig hota, kunde ?ngra sig och v?nda tillbaka till Egypten;

013:018 d?r?r l?r Gud folket taga en omv?g genom ?knen ?r R?da havet till. Och Israels barn drogo v?pnade upp ur Egyptens land.

013:019 Och Mose tog med sig Josefs ben; ty denne hade tagit en ed av Israels barn och sagt: ?N?r Gud ser till eder, f?ren d?mina ben h?rifr?n med eder.?

013:020 S?br?to de upp fr?n Suckot och l?grade sig i Etam, d?r ?knen begynte.

013:021 Och HERREN gick framf?r dem, om dagen i en molnstod, f?r att leda dem p?v?gen, och om natten i en eldstod, f?r att lysa dem; s?kunde de t?ga b?de dag och natt.

013:022 Molnstoden upph?rde icke om dagen att g?framf?r folket, ej heller eldstoden om natten.

014:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

014:002 ?S?g till Israels barn att de skola v?nda om och l?gra sig framf?r Pi-Hahiroth, mellan Migdol och havet; mitt framf?r Baal-Sefon skolen l?gra eder vid havet.

014:003 Men Faraos skall t?nka att Israels barn hava farit vilse i landet och blivit inst?ngda i ?knen.

014:004 Och jag skall f?rstocka Faraos hj?rta, s?att han f?rf?rjer dem; och jag skall f?rh?liga mig p?Faraos och hela hans h?r, p?det att egyptierna m?f?nimma att jag ?r HERREN. Och de gjorde s?.

014:005 D?man nu ber?ttade f?r konungen i Egypten att folket hade flytt, f?rvandlades Faraos och hans tj?nnares hj?rtan mot folket, och de sade: ?Huru illa gjorde vi icke, n?r vi sl?ppte Israel, s?att de nu icke mer skola tj?na oss!?

014:006 Och han l?t sp?nna f?r sina vagnar och tog sitt folk med sig;

014:007 han tog sex hundra utvalda vagnar, och alla vagnar som eljest funnos i Egypten, och k?mpar p?dem alla.

014:008 Ty HERREN f?rstockade Faraos, den egyptiske konungens, hj?rtan, s?att han f?rf?ljde Israels barn, n?r de nu drogo ut med upplyft hand.

014:009 Och egyptierna, alla Faraos h?star, vagnar och ryttare och hela hans h?r, f?rf?ljde dem och hunno upp dem, d?r de voro l?grade vid havet, vid Pi-Hahiroth, framf?r Baal-Sefon.

014:010 N?r s?Farao var helt n?ra, lyfte Israels barn upp sina ?gon och finga se att egyptierna kommo t?gande efter dem. D?blevo Israels barn mycket f?rskr?ckta och ropade till HERREN.

014:011 Och de sade till Mose: ?Funnos d?inga gravar i Egypten, eftersom du har f?rt oss hit till att d?i ?knen? Huru illa gjorde du icke mot oss, n?r du f?rde oss ut ur Egypten!

014:012 Var det icke det vi sade till dig i Egypten? Vi sade ju: 'L?t oss vara, s?att vi f?tj?na egyptierna.' Ty det vore oss b?ttre att tj?na egyptierna ?n att d?i ?knen.?

014:013 D?svarade Mose folket: ?Frukten icke; st?n fasta, s?skolen I se vilken fr?nsning HERREN i dag skall bereda eder; ty aldrig n?gonsin skolen I mer f?se egyptierna s?, som I sen dem i dag.

014:014 HERREN skall strida f?r eder, och I skolen vara stilla d?rvid.?

014:015 Och HERREN sade till Mose: ?Varf?r ropar du till mig? S?g till Israels barn att de draga vidare.

014:016 Men lyft du upp din stav, och r?ck ut din hand ?ver havet, och klyv det itu, s?att Israels barn kunna g?mitt igenom havet p? torr mark.

014:017 Och se, jag skall f?rstocka egyptiernas hj?rtan, s?att de f?lja efter dem; och jag skall f?rh?rliga mig p?Farao och hela hans h?r, p?hans vagnar och ryttare.

014:018 Och egyptierna skola f?rnimma att jag ?r HERREN, n?r jag f?rh?rligar mig p?Farao, p?hans vagnar och ryttare.?

014:019 Och Guds ?ngel, som hade g?tt framf?r Israels h?r, flyttade sig nu och gick bakom dem; molnstoden, som hade g?tt framf?r dem, flyttade sig och tog plats bakom dem.

014:020 Den kom s?emellan egyptiernas h?r och Israels h?r; och molnet var d?r med m?rker, men tillika upplyste det natten. S?kunde den ena h?ren icke komma inp?den andra under hela natten.

014:021 Och Mose r?ckte ut sin hand ?ver havet; d?drev HERREN undan havet genom en stark ?stanvind som bl?ste hela natten, och han gjorde s?havet till torrt land; och vattnet kl?vs itu.

014:022 Och Israels barn gingo mitt igenom havet p?torrt mark, under det att vattnet stod s?som en mur till h?ger och till v?nster om dem.

014:023 Och egyptierna, alla Faraos h?star, vagnar och ryttare, f?rf?ljde dem och kommo efter dem ut till mitten av havet.

014:024 Men n?r morgonv?kten var inne, blickade HERREN p?egyptiernas h?r ur eldstoden och molnskyn och s?nde f?rvirring i egyptiernas h?r;

014:025 och han l?t hjulen falla ifr?n deras vagnar, s?att det blev dem sv?rt att komma fram?. D?sade egyptierna: ?L?t oss fly f?r Israel, ty HERREN strider f?r dem mot egyptierna.?

- 014:026 Men HERREN sade till Mose: Återgå ut din hand över havet, så att vattnet vändes tillbaka och kommer över egyptierna, över deras vagnar och ryttare.?
- 014:027 Då återgick Mose ut sin hand över havet, och mot morgonen vände havet tillbaka till sin vanliga plats, och egyptierna som flydde mot havet; och HERREN kringströdde egyptierna mitt i havet.
- 014:028 Och vattnet som vände tillbaka återgick över vagnarna och ryttarna, hela Faraos hær, som hade kommit efter dem ut i havet; icke en enda av dem kom undan.
- 014:029 Men Israels barn gingo på torr mark mitt igenom havet, och vattnet stod såsom en mur till höger och till vänster om dem.
- 014:030 Så förstade HERREN på den dagen Israel från egyptiernas hand, och Israel såg egyptierna ligga döda på havsstranden.
- 014:031 Och när Israel såg huru HERREN hade bevisat sin stora makt på egyptierna, fruktade folket HERREN; och de trodde på HERREN och på hans tjänare Mose.
- 015:001 Då sjöng Mose och Israels barn denna lovsång till HERRENS åra; de sade:
Jag vill sjunga till HERRENS åra,
ty högt är han upphöjd.
Häst och man
störtade han i havet.
- 015:002 HERREN är min starkhet och min lovsång,
Och han blev mig till frälsning.
Han är min Gud, jag vill åra honom,
min faders Gud, jag vill upphöja honom.
- 015:003 HERREN är en stridsman,
'HERREN' är hans namn.
- 015:004 Faraos vagnar och härsnär
kastade han i havet,
hans utvalda kämpar
dränktes i Röd havet.
- 015:005 De återgickes av vattenmassor,
sjönko i djupet såsom stenar.
- 015:006 Din högra hand, HERRE,
du hjälpe och starke,
din högra hand, HERRE,
krossar fienden.
- 015:007 Genom din stora hjälpe
slår du ned dina motståndare;
du släpper lös din frömmelse,
den förtär dem såsom strö.
- 015:008 För en frömmelse av din nåde
uppdämades vattnen,
bågarna reste sig och samlades högt,
vattenmassorna stelnade i havets djup.
- 015:009 Fienden sade:
'Jag vill förfölja dem, hinna upp dem,
jag vill utskifta byte,
slå min härmning på dem;
jag vill draga ut mitt svärd,
min hand skall förgöra dem.'
- 015:010 Du andades på dem,

d?vert?ckte dem havet;
de sj?nko s?som bly
i de v?rdiga vattnen.

015:011 Vilken bland gudar
liknar dig, HERRE?

Vem ?r dig lik,
du h?rlige och helige,
du fruktansv?rde och h?gtlovade,
du som g?r under?

015:012 Du r?ckte ut din h?gra hand,
d?uppslukades de av jorden.

015:013 Men du ledde med din n?d
det folk du hade f?flossat,
du f?rde dem med din makt
till din heliga boning.

015:014 Folken h?rde det
och m?ste d?darra,
av ?ngest grepos
Filisteens inbyggare.

015:015 D?f?skr?cktes
Edoms furstar,
Moabs h?vdingar
grepos av b?van,
alla Kanaans inbyggare
f?rsm?te av ?ngest.

015:016 Ja, ?ver dem faller
f?rskr?ckelse och fruktan;
f?r din arms v?rdighet
st?de s?som f?rstenade,
medan ditt folk
t?gar fram, o HERRE
medan det t?gar fram,
det folk du har f?rv?vat.

015:017 Du f?r dem in och planterar dem
p?din arvedels berg,
p?den plats, o HERRE,
som du har gjort till din boning,
i den helgedom, Herre,
som dina h?nder hava berett.

015:018 HERREN ?r konung
alltid och evinnerligen!?

015:019 Ty n?r Faraos h?star med hans vagnar och ryttare hade kommit ned
i havet, l? HERREN havets vatten v?nda tillbaka och komma ?ver
dem, sedan Israels barn p?torr mark hade g?tt mitt igenom
havet.

015:020 Och profetissan Mirjam, Arons syster, tog en puka i sin hand,
och alla kvinnorna f?jde efter henne med pukor och dans.

015:021 Och Mirjam sj?ng f?r dem: ?Sjungen till HERRENS ?ra, ty h?gt ?r
han upph?jd. H?st och man st?rtade han i havet.?

015:022 D?refter l? Mose israeliterna bryta upp fr?n R?da havet, och de
drogo ut i ?knen Sur; och tre dagar vandrade de i ?knen utan att
finna vatten.

015:023 S?kommo de till Mara; men de kunde icke dricka vattnet i Mara,
ty det var bittert. D?rav fick st?let namnet Mara.

015:024 D?knorrade folket emot Mose och sade: ?Vad skola vi dricka??

- 015:025 Men han ropade till HERREN; och HERREN visade honom ett visst slags tr?, som han kastade i vattnet, och s?blev vattnet s?tt.
- D? f?relade han folket lag och r?tt, och d? satte han det p? prov.
- 015:026 Han sade: ?Om du h? HERRENS, din Guds, r?st och g? vad r?tt ? i hans ?gon och lyssnar till hans bud och h?ller alla hans stadgar, s?skall jag icke l?gga p?dig n?gon av de sjukdomar som jag lade p?egyptierna, ty jag ? HERREN, din l?kare.?
- 015:027 Sedan kommo de till Elim; d? funnos tolv vattenk?llor och sjuttio palmtr?. Och de l?grade sig d? vid vattnet.
- 016:001 D?efter br? Israels barns hela menighet upp fr?n Elim och kom till ?knen Sin, mellan Elim och Sinai, p?femttonde dagen i andra m?naden efter sitt utt?g ur Egyptens land.
- 016:002 Och Israels barns hela menighet knorrade emot Mose och Aron i ?knen;
- 016:003 Israels barn sade till dem: ?Ack att vi hade f?tt d?f? HERRENS hand i Egyptens land, d? vi sutto vid k?ttgrytorna och hade mat nog att ?ta! Men I haven f?tt oss hitut i ?knen f? att l?ta hela denna hop d?av hunger.?
- 016:004 D?sade HERREN till Mose: ?Se, jag vill l?ta br? fr?n himmelen regna ? eder. Och folket skall g?ut och samla f? var dag s? mycket som beh?ves. S?skall jag s?ta dem p?prov, f? att se om de vilja vandra efter min lag eller icke.
- 016:005 Och n? de p?den sj?tte dagen tillreda vad de hava f?tt hem, skall det vara dubbelt mot vad de eljest f? var dag samla in.?
- 016:006 Och Mose och Aron sade till alla Israels barn: ?I afton skolen I f?nimma att det ? HERREN som har f?tt eder ut ur Egyptens land,
- 016:007 och i morgon skolen I se HERRENS h?lighet, HERREN har n?mligen h?tt huru I knorren mot honom. Ty vad ?o vi, att I knorren mot oss??
- 016:008 Och Mose sade ytterligare: ?Detta skall ske d?igenom att HERREN i afton giver eder k?tt att ?ta, och i morgon br? att m?ta eder med d?nu HERREN har h?tt huru I knorren mot honom. Ty vad ?o vi? Det ? icke mot oss I knorren, utan mot HERREN.?
- 016:009 Och Mose sade till Aron: ?S?g till Israels barns hela menighet Tr?den fram inf? HERREN, ty han har h?tt huru I knorren.?
- 016:010 N? sedan Aron talade till Israels barns hela menighet, v?nde de sig mot ?knen, och se, d?visade sig HERRENS h?lighet i molnskyn.
- 016:011 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 016:012 ?Jag har h?tt huru Israels barn knorra. Tala till dem och s?g: Vid aftontiden skolen I f?k?tt att ?ta och i morgon skolen I f? br? att m?ta eder med; s?skolen I f?nimma att jag ? HERREN, eder Gud.?
- 016:013 Och om aftonen kommo vaktlar och ?vert?ckte l?gret, och f?jande morgon l?g dagg fallen runt omkring l?gret.
- 016:014 Och n? daggen som hade fallit gick bort, se, d?l?g ?ver ?knen p?jorden n?got fint, s?som fj?l, n?got fint, likt rimfrost.
- 016:015 N? Israels barn s?go detta, fr?gade de varandra: ?Vad ? det?? Ty de visste icke vad det var. Men Mose sade till dem: ?Detta ? br?det som HERREN har givit eder till f?ta.
- 016:016 Och s?har HERREN bjudit: Samlen d?fav, var och en s?mycket han beh?ver till mat; en gomer p?var person skolen I taga, efter

- antalet av edert husfolk, var och en åt s?m?nga som han har i sitt t?tt.?
- 016:017 Och Israels barn gjorde s?, och den ene samlade mer, den andre mindre.
- 016:018 Men när de måste upp det med gomer-m?tt, hade den som hade samlat mycket intet till ?verlopps, och de som hade samlat litet, honom fattades intet; var och en hade s?mycket samlat, som han beh?vde till mat.
- 016:019 Och Mose sade till dem: ?ngen m?beh?la n?got kvar h?rav till i morgon.
- 016:020 Men de lydde icke Mose, utan somliga beh?lo n?got d?rav kvar till f?jande morgon. D?v?kte maskar d?ri, och det blev illaluktande. Och Mose blev f?t?nad p?dem.
- 016:021 S?samlade de d?rav var morgon, var och en s?mycket han beh?vde till mat. Men när solhettan kom sm?tte det bort.
- 016:022 P?den sj?tte dagen hade de samlat dubbelt s?mycket av br?det, tv?gomer f?r var och en. Och menighetens h?vdingar kommo alla och omtalade detta f?r Mose.
- 016:023 D?sade han till dem: ?Detta ? efter HERRENS ord; i morgon ? sabbatsvila, en HERRENS heliga sabbat. Baken nu vad I viljen baka, och koken vad I viljen koka, men allt som ? till ?verlopps skolen I st?la i f?rvar hos eder till i morgon.?
- 016:024 Och de st?lde det i f?rvar till f?jande morgon, s?som Mose hade bjudit; och nu blev det icke illaluktande, ej heller kom mask d?ri.
- 016:025 Och Mose sade: ??ten det i dag, ty i dag ? HERRENS sabbat; i dag skolen I intet finna p?marken.
- 016:026 I sex dagar skolen I samla d?rav, men p?sjunde dagen ? sabbat; d?skall intet vara att finna.?
- 016:027 Likv? gingo n?gra av folket p?den sjunde dagen ut f?r att samla, men de funno intet.
- 016:028 D?sade HERREN till Mose: ?Huru l?nge viljen I vara motstr?viga och icke h?la mina bud och lagar?
- 016:029 Se, HERREN har givit eder sabbaten; d?ff?r giver han eder p?den sj?tte dagen br?d f?r tv?dagar. S?stannen d?hemma, var och en hos sig; ingen m?g?hemifr?n p?den sjunde dagen.?
- 016:030 Allts?h?ll folket sabbat p?den sjunde dagen.
- 016:031 Och Israels barn kallade det manna. Och det liknade korianderfr?, det var vitt, och det smakade s?som semla med honung.
- 016:032 Och Mose sade: ?S?har HERREN bjudit: En gomer h?rav skall f?rvaras ? edra efterkommande, f?r att de m?se det br?d som jag gav eder att ?ta i ?knen, när jag f?rde eder ut ur Egyptens land.
- 016:033 Och Mose sade till Aron: ?Tag ett k?rl och l?gg d?ri en gomer manna, och st?ll det inf?r HERREN till att f?rvaras ? edra efterkommande.?
- 016:034 D?gjorde man s?som HERREN hade bjudit Mose, och Aron st?lde det framf?r vittnesb?rdet till att f?rvaras.
- 016:035 Och Israels barn ?to manna i fyrtio ?, till dess de kommo till bebott land; de ?to manna, till dess de kommo till gr?nsen av Kanaans land.--
- 016:036 En gomer ? tiondedelen av en efa.
- 017:001 D?efter br? Israels barns hela menighet upp fr?n ?knen Sin och t?gade fr?n l?gerplats till l?gerplats, efter HERRENS befallning. Och de l?grade sig i Refidim; d?r hade folket intet

vatten att dricka.

017:002 D?begannte folket tvista med Mose och sade: ?Given oss vatten att dricka.? Mose svarade dem: ?Varf? tvisten I med mig? Varf? fresten I HERREN??

017:003 Men eftersom folket d? t?stade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose och sade: ?Varf? har du f?t oss upp ur Egypten, s? att vi, v?ra barn och v?r boskap nu m?ste d? av t?st??

017:004 D?ropade Mose till HERREN och sade: ?Vad skall jag g?ra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig.?

017:005 HERREN svarade Mose: ?G?framf? folket, och tag med dig n?gra av de ?dste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig ?stad.

017:006 Se, jag vill st?d? framf? dig p? Horebs klippa, och du skall sl?p? klippan, och vatten skall d?komma ut ur den, s? att folket f? dricka.? Och Mose gjorde s?inf? de ?dste i Israel.

017:007 Och han gav st?let namnet Massa och Meriba, d?ff? att Israels barn hade tvistat och frestat HERREN och sagt: ?? HERREN ibland oss eller icke??

017:008 D?refter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim.

017:009 D?sade Mose till Josua: ?V?j ut manskap ? oss, och drag s? ?stad till strid mot Amalek. I morgon skall jag st?la mig ?verst p? h?den, med Guds stav i min hand.?

017:010 Och Josua gjorde s?som Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid med Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego upp ?verst p? h?den.

017:011 Och s?l?nge Mose h?l upp sin hand, r?dde Israel, men n? han l? sin hand sjunka, r?dde Amalek.

017:012 Och n? Moses h?nder blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och p?den satte han sig; sedan st?dde Aron och Hur hans h?nder, en p? vardera sidan. S? h?llos hans h?nder stadiga, till dess solen gick ned.

017:013 Och Josua slog Amalek och dess folk med sv?rdsegg.

017:014 Och HERREN sade till Mose: ?Teckna upp detta till en ?minnelse i en bok, och inpr?gla det hos Josua, ty jag skall s?i grund utpl?na minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen.?

017:015 Och Mose byggde ett altare och gav det namnet HERREN mitt baner.

017:016 Och han sade: ?Ja, jag lyfter min hand upp mot HERRENS tron och betygar att HERREN skall strida mot Amalek fr?n sl?kte till sl?kte.?

018:001 Och Jetro, pr?sten i Midjan, Moses sv?fader, fick h?ra allt vad Gud hade gjort med Mose och med sitt folk Israel, huru HERREN hade f?t Israel ut ur Egypten.

018:002 D?tog Jetro, Moses sv?fader, med sig Sippora, Moses hustru, som denne f?rut hade s?nt hem,

018:003 s?ock hennes tv?s?ner--av dessa hade den ene f?t namnet Gersom, ?y?, sade Mose, ?jag ? en fr?mling i ett land som icke ? mitt?,

018:004 och den andre namnet Elieser, ?y?, sade han, ?min faders Gud blev mig till hj?p och r?ddade mig ifr?n Faraos sv?rd?--

018:005 D?s? Jetro, Moses sv?fader, kom med Moses s?ner och hans hustru till honom i ?knen, d? han hade slagit upp sitt l?ger vid Guds berg,

018:006 l? han s?ga till Mose: ?Jag, din sv?fader Jetro, kommer till dig med din hustru och hennes b?da s?ner.?

- 018:007 D? gick Mose sin sv?fader till m?tes och bugade sig f?r honom och kysste honom. Och n?r de hade h?rsat varandra, gingo de in i t?rtet.
- 018:008 Och Mose f?rt?jde f?r sin sv?fader allt vad HERREN hade gjort med Faraos och egyptierna, f?r Israels skull, och alla de vederm?dor som de hade haft att utst?p?v?gen, och huru HERREN hade r?ddat dem.
- 018:009 Och Jetro fr?jdade sig ?ver allt det goda som HERREN hade gjort mot Israel, i det han hade r?ddat dem ur egyptiernas hand.
- 018:010 Och Jetro sade: ?Lovad vare HERREN, som har r?ddat eder ur egyptiernas hand och ur Faraos hand, HERREN, som har r?ddat folket undan egyptiernas hand!
- 018:011 Nu vet jag att HERREN ?r st?rre ?n alla andra gudar, ty s? bevisade han sig, n?r man handlade ?vermodigt mot detta folk.?
- 018:012 Och Jetro, Moses sv?fader, frambar ett br?noffer och n?gra slaktoffer ?r Gud; och Aron och alla de ?ldste i Israel kommo och h?llo m?ttid med Moses sv?fader inf?r Gud.
- 018:013 Dagen d?r efter satte Mose sig f?r att d?ma folket, och folket stod omkring Mose fr?n morgonen ?nda till aftonen.
- 018:014 D? nu Moses sv?fader s?g allt vad han hade att best?la med folket, sade han: ?Vad ?r det allt du har att bestyra med folket? Varf?r sitter du h?r till doms ensam under det att allt folket m?ste st? omkring dig fr?n morgonen ?nda till aftonen??
- 018:015 Mose svarade sin sv?fader: ?Folket kommer till mig f?r att fr?ga Gud.
- 018:016 De komma till mig, n?r de hava n?gon r?ttssak, och jag d?mer d? mellan dem; och jag kung?r d?f?r dem Guds stadgar och lagar.?
- 018:017 D?sade Moses sv?fader till honom: ?Du g?r icke till v?ga p? det r?tta s?ttet.
- 018:018 B?de du sj?lv och folket omkring dig m?sten ju bliva uttr?ttade; ett s?dant f?rfaringss?tt ?r dig f?r sv?rt, du kan icke ensam bestyra detta.
- 018:019 S?lyssna nu till mina ord; jag vill giva dig ett r?d, och Gud skall vara med dig. Du m?vara folkets m?nsman inf?r Gud och framl?gga deras ?renden inf?r Gud.
- 018:020 Och du m?upplysa dem om stadgar och lagar och kung?ra dem den v?g de skola vandra och vad de skola g?ra.
- 018:021 Men s?k ut ?r dig bland allt folket dugande m?n som frukta Gud, p?ttliga m?n som hata or?tt vinning, och s?tt dessa till f?rest?ndare f?r dem, somliga ?ver tusen, andra ?ver hundra, andra ?ver femtio och andra ?ver tio.
- 018:022 Dessa m? alltid d?ma folket. Kommer n?got viktigare ?rende f?re, m?de h?nksjuta det till dig, men alla ringare ?renden m?de sj?va avd?ma. S? skall du g?ra din b?rda l?ttare, d?rigenom att de b?ra den med dig.
- 018:023 Om du vill s?g?ra och Gud s?bjuder dig, skall du kunna h?la ut; och allt folket h?r skall d?kunna g?hem i frid.?
- 018:024 Och Mose lyssnade till sin sv?faders ord och gjorde allt vad denne hade sagt.
- 018:025 Mose utvalde dugande m?n ur hela Israel och gjorde dem till huvudm?n f?r folket, till f?rest?ndare somliga ?ver tusen, andra ?ver hundra, andra ?ver femtio och andra ?ver tio.
- 018:026 Dessa skulle alltid d?ma folket. Alla sv?fare ?renden skulle de h?nksjuta till Mose, men alla ringare ?renden skulle de sj?va avd?ma.
- 018:027 D?r efter l?r Mose sin sv?fader fara hem, och denne begav sig till sitt land igen.

019:001 P?den dag d?den tredje m?naden ingick efter Israels barns
utt?g ur Egyptens land kommo de in i Sinais ?ken.
019:002 Ty de br?to upp fr?n Refidim och kommo s?till Sinais ?ken och
l?grade sig i ?ken; Israel l?grade sig d?t mitt emot berget.
019:003 Och Mose steg upp till Gud; d?ropade HERREN till honom uppifr?n
berget och sade: ?S?skall du s?ga till Jakobs hus, s?skall du
f?kunna f? Israels barn:
019:004 'I haven sj?lva sett vad jag har gjort med egyptierna, och huru
jag har burit eder p? ?nvingar och f?rt eder till mig.
019:005 Om I nu h?ren min r?st och h?len mitt f?rbund, s?skolen I vara
min egendom framf?r alla andra folk, ty hela jorden ? min;
019:006 Och I skolen vara mig ett rike av pr?ster och ett heligt folk.'
Detta ? vad du skall tala till Israels barn.

019:007 N?r Mose kom tillbaka, sammankallade han de ?ldste i folket och
f?relade dem allt detta som HERREN hade bjudit honom.
019:008 D?svarade allt folket med en mun och sade: ?Allt vad HERREN har
talat vilja vi g?ra.? Och Mose gick tillbaka till HERREN med
folkets svar.
019:009 Och HERREN sade till Mose: ?Se, jag skall komma till dig i en
tjock molnsky, f?r att folket skall h?ra, n?r jag talar med dig,
och s?tro p?dig ev?rdligen.? Och Mose framf?rde folkets svar
till HERREN.
019:010 D?sade HERREN till Mose: ?G?till folket, och helga dem i dag
och i morgon, och I ? dem tv?sina kl?der.
019:011 Och m?de h?la sig redo till i ?ermorgon; ty i ?ermorgon
skall HERREN stiga ned p?Sinai berg inf?r allt folkets ?gon.
019:012 Och du skall m?rka ut en gr?ns f?r folket runt omkring och s?ga:
'Tagen eder till vara f?r att stiga upp p?berget eller komma
vid dess fot. Var och en som kommer vid berget skall straffas
med d?den;
019:013 men ingen hand m?komma vid honom, utan han skall stenas eller
skjutas ihj?. Evad det ? djur eller m?nskiska, skall en s?dan
mista livet.' N?r jubelhornet ljuder med utdragen ton, d?m?de
stiga upp p?berget.?
019:014 Och Mose steg ned fr?n berget till folket och helgade folket,
och de tv?dde sina kl?der.
019:015 Och han sade till folket: ?H?len eder redo till i ?ermorgon;
ingen komme vid en kvinna.?

019:016 P?tredje dagen, n?r det hade blivit morgon, begynte det dundra
och blixtra, och en tung molnsky kom ?ver berget, och ett mycket
starkt basunljud h?rdes; och allt folket i l?gret b?vade.
019:017 Men Mose f?rde folket ut ur l?gret, Gud till m?tes; och de
st?lde sig nedanf?r berget.
019:018 Och hela Sinai berg h?jdes i r?k, vid det att HERREN kom ned
d?r p?i eld; och en r?k steg upp d?rifr?n, lik r?ken fr?n en
sm?tugn, och hela berget b?vade storligen.
019:019 Och basunljudet blev allt starkare och starkare. Mose talade,
och Gud svarade honom med h?g r?st.
019:020 Och HERREN steg ned p?Sinai berg, p?toppen av berget, och
HERREN kallade Mose upp till bergets topp; d?steg Mose ditupp.
019:021 Och HERREN sade till Mose: ?Stig ned och varna folket, s?att de
icke tr?nga sig fram f?r att se HERREN, ty d?skola m?nga av dem
falla.
019:022 J?mv?r pr?sterna, som f?nalkas HERREN, skola helga sig, f?r att
HERREN icke m?l?ta dem drabbas av f?d?v.?
019:023 Men Mose svarade HERREN: ?Folket kan icke stiga upp p?Sinai

berg, ty du har själv varnat oss och sagt att jag skulle mörka
ut en grans omkring berget och helga det.?

019:024 D?sade HERREN till honom: ?G?ditned, och kom sedan åter upp
och hav Aron med dig. Men prästerna och folket m?icke tr?nga
sig fram f?r att stiga upp till HERREN p?det att han icke m?
l?ta dem drabbas av f?rd?v.?

019:025 Och Mose steg ned till folket och sade dem detta.

020:001 Och Gud talade alla dessa ord och sade:

020:002 Jag ?r HERREN, din Gud, som har f?rt dig ut ur Egyptens land, ur
tr?domshuset.

020:003 Du skall inga andra gudar hava j?mte mig.

020:004 Du skall icke g?ra dig n?got bel?te eller n?gon bild, vare sig
av det som ?r uppe i himmelen, eller av det som ?r nere p?
jorden, eller av det som ?r i vattnet under jorden.

020:005 Du skall icke tillbedja s?dana, ej heller tj?na dem; ty jag,
HERREN, din Gud, ?r en nit?skande Gud, som hems?ker f?dernas
missg?ning p?barn och efterkommande i tredje och fj?rde led,
n?r man hatar mig,

020:006 men som g?r n?d med tusenden, n?r man ?skar mig och h?ler mina
bud.

020:007 Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds, namn, ty HERREN skall
icke l?ta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.

020:008 T?nk p?sabbatsdagen, s?att du helgar den.

020:009 Sex dagar skall du arbeta och f?r?ta alla dina sysslor;

020:010 men den sjunde dagen ?r HERRENS, din Guds, sabbat; d?skall du
ingen syssla f?r?ta, ej heller din son eller din dotter, ej
heller din tj?nare eller din tj?narinna eller din dragare, ej
heller fr?mlingen som ?r hos dig inom dina portar.

020:011 Ty p?sex dagar gjorde HERREN himmelen och jorden och havet och
allt vad i dem ?r, men han vilade p?sjunde dagen; d?f?r har
HERREN v?signat sabbatsdagen och helgat den.

020:012 Hedra din fader och din moder, f?r att du m?l?nge leva i det
land som HERREN, din Gud, vill giva dig.

020:013 Du skall icke dr?pa.

020:014 Du skall icke beg? ?ktenskapsbrott.

020:015 Du skall icke stj?la.

020:016 Du skall icke b?ra falskt vittnesb?rd mot din n?sta.

020:017 Du skall icke hava beg?relse till din n?stas hus. Du skall icke
hava beg?relse till din n?stas hustru, ej heller till hans
tj?nare eller hans tj?narinna, ej heller till hans oxen eller
hans ?sna, ej heller till n?got annat som tillh?r din n?sta.

020:018 Och allt folket f?rnam dundret och eldsl?gorna och basunljudet
och r?ken fr?n berget; och n?r folket f?rnam detta, b?vade de
och h?lo sig p?avst?nd.

020:019 Och de sade till Mose: ?Tala du till oss, s?vilja vi h?ra, men
l?t icke Gud tala till oss, p?det att vi icke m?d??

020:020 Men Mose sade till folket: ?Frukten icke, ty Gud har kommit f?r
att s?ta eder p?prov, och f?r att I skolen hava hans fruktan
f?r ?gonen, s?att I icke synden.?

020:021 Allts?h?l folket sig p?avst?nd, under det att Mose gick
n?mare till t?cknet i vilket Gud var.

020:022 Och HERREN sade till Mose: S?skall du s?ga till Israels barn: I
haven sj?va f?rnummit att jag har talat till eder fr?n
himmelen.

020:023 I skolen icke g?ra eder gudar j?mte mig; gudar av silver eller
guld skolen I icke g?ra ?r eder.

020:024 Ett altare av jord skall du göra åt mig och offra där dina
brännoffer och tackoffer, din småboskap och dina
fåre kreatur. Överallt på den plats där jag stiftar en minnelse åt
mitt namn skall jag komma till dig och välsigna dig.

020:025 Men om du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke
bygga det av huggen sten; ty om du kommer vid stenen med din
mejsel, så oskar du den.

020:026 Icke heller må du stiga upp till mitt altare på trappor, på det
att icke din blygd må blottas därinvid.

021:001 Dessa sju rätter som du skall förelägga dem:
021:002 Om du köper en hebreisk träl, skall han tjäna i sex år, men på
det sjunde skall han givas fri, utan lösen.

021:003 Har han kommit allena, så skall han givas fri allena; var han
gift, så skall hans hustru givas fri med honom.

021:004 Har hans herre givit honom en hustru, och har denna fått honom
söner eller döttrar, så skola hustrun och hennes barn tillhöra
hennes herre, och allenast mannen skall givas fri.

021:005 Men om trälen säger: Jag har min herre, min hustru och mina
barn såkära, att jag icke vill givas fri?

021:006 då skall hans herre föra honom fram för Gud och ställa honom vid
dörran eller dörrposten, och hans herre skall genomborra hans
öra med en syl; därefter vare han hans träl evärdligen.

021:007 Om någon säljer sin dotter till trälinna, så skall hon icke
givas fri såsom trälarna givas fria.

021:008 Misshagar hon sin herre, sedan denne fört har ingått
förbindelse med henne, så löse han henne köpas fri. Till
främmande folk have han icke makt att sälja henne, när han så
har handlat trolöst mot henne.

021:009 Men om han löser sin son ingått förbindelse med henne, så förunne
han henne dötrars rätt.

021:010 Tager han sig ännu en hustru, så gäve han icke någon minskning i
den förtas kost, beklädnad eller äktenskapsrätt.

021:011 Om han icke löser henne njuta sin rätt i dessa tre stycken, så
skall hon givas fri, utan lösen och betalning.

021:012 Den som slått någon, så att han dö, han skall straffas med
döden.

021:013 Men om han icke traktade efter den andres liv, utan Gud löst
denne oförvarandes träffas av hans hand, så skall jag anvisa dig
en ort dit han kan fly.

021:014 Men om någon begär det då det att han dröper sin nästa med list,
så skall du gripa honom, vore han ock invid mitt altare, och han
måste dö.

021:015 Den som slått sin fader eller sin moder, han skall straffas med
döden.

021:016 Den som stjäl en människas, vare sig han sedan säljer den stulne,
eller denne finnes kvar hos honom, han skall straffas med döden.

021:017 Den som uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder, han
skall straffas med döden.

021:018 Om män tvista med varandra, och den ene slå den andre med en
sten eller med knuten hand, så att denne värd icke dö, men
bliver sårslagen,

021:019 dock att han sedan kommer sig och kan gå ute, stå vid sin
stav, så skall den som slog honom vara fri ifrån straff;
allenast ersatte han honom för den tid han har förlorat och
besörje sjukvård åt honom.

- 021:020 Om någon slår sin trå eller sin tråinna med en kapp, så att den slagne dör under hans hand, så skall han straffas därför.
- 021:021 Men om den slagne lever en eller två dagar, skall han icke straffas, ty det var hans egna penningar.
- 021:022 Om man träta med varandra, och någon av dem står till en havande kvinna, så att hon får fram sitt foster, men eljest ingen olycka sker, så bär han vad kvinnans man förger honom och betale efter skiljedomares prövning.
- 021:023 Men om olycka sker, skall liv givas för liv,
- 021:024 Åga för åga, tand för tand, hand för hand, fot för fot,
- 021:025 brännskada för brännskada, sår för sår, blöd för blöd.
- 021:026 Om någon slår sin trå eller sin tråinna i ågat och fördrivar det, så släpper han den skadade fri, till ersättning för ågat.
- 021:027 Sammalunda, om någon slår ut en tand på sin trå eller sin tråinna, så släpper han den skadade fri, till ersättning för tanden.
- 021:028 Om en ox stängar någon till döds, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och kättet måste fås; men oxens ågare vara fri ifrån straff.
- 021:029 Men om oxen förut har haft vanan att stängas, och hans ågare har blivit varnad, men denne ändock tager vara på honom, och oxen såddar någon, man eller kvinna, så skall oxen stenas, och hans ågare skall ock dödas.
- 021:030 Men skulle lårpenning bliva denne fågd, så give han till lårpenning sitt liv så mycket som förges honom.
- 021:031 Är det en gosse eller en flicka som har blivit stängad av oxen, så skall med denne förfaras efter samma lag.
- 021:032 Men om oxen stängar en trå eller en tråinna, så skall ågaren giva för den stängades herre trettio siklar silver, och oxen skall stenas.
- 021:033 Om någon öppnar en brunn, eller om någon gräver en ny brunn och icke täcker över den, och sedan en ox eller en åsna faller däri,
- 021:034 så skall brunnens ågare giva ersättning i penningar för djurets ågare, men den döda kroppen skall vara hans.
- 021:035 Om någons ox stängar en annans ox, så att denne dör, så skola de sätta den levande oxen och dela betalningen för honom och därför inte dela den döda kroppen.
- 021:036 Var det däremot känt att oxen förut hade vanan att stängas, men tog hans ågare ändock vara på honom, så skall han ersätta oxen med oxen, men den döda kroppen skall vara hans.
- 022:001 Om någon stjäl en ox eller ett får och slaktar eller säljer djuret, så skall han giva fem oxar i ersättning för oxen, och fyra får för fåret.
- 022:002 Ertappas tjuven vid inbrottet och bliver slagen till döds, så vilar ingen blodskuld på dröparen.
- 022:003 Men hade solen gått upp, när de skedde, då är det blodskuld. Tjuven skall giva full ersättning; förger han intet, så skall han sättas, till gådande av vad han har stulit.
- 022:004 Om det stulna djuret, det måste vara oxen eller åsna eller får, påträffas levande i hans vård, skall han giva dubbel ersättning.
- 022:005 Om någon låter avbeta en åker eller vingård, eller släpper sin boskap lås, så att denna betar på en annans åker, då skall han ersätta skadan med det bästa frön sin åker och med det bästa frön sin vingård.

- 022:006 Om eld kommer I:s och fattar i t?nh?ckar, och d?vid s?desskylar bliva uppbr?nda eller oskuren s?d eller annat p? ?kern, s?skall den som har v?lat branden giva full ers?tning.
- 022:007 Om n?gon giver ? en annan penningar eller gods att f?vara, och detta bliver stulet ur hans hus, s?skall tjuven, om han ertappas, giva dubbel ers?tning.
- 022:008 Ertappas icke tjuven, d?skall man f?ra husets ?gare fram f? Gud, p?det att det m?utr?nas om han icke har f?gripit sig p? sin n?stas tillh?righet.
- 022:009 Om fr?ga uppst? ang?ende or?tr?digt tillgrepp--det m?g?la oxe eller ?sna eller f? eller kl?der eller n?got annat som har f?lorats--och n?gon p?st? att en or?tr?dighet verkligen har ?gt rum, s?skall b?da parernas sak komma inf? Gud. Den som Gud d?mer skyldig, han skall ers?ta den andre dubbelt.
- 022:010 Om n?gon giver ? en annan i f?var en ?sna eller en oxe eller ett f?, eller vilket annat husdjur det vara m?, och detta d? eller bliver skadat eller bortr?vat, utan att n?gon ser det,
- 022:011 S?skall det dem emellan komma till en ed vid HERREN, f? att det m?utr?nas om den ene icke har f?gripit sig p?den andres tillh?righet; denna ed skall ?garen antaga och den andre beh?ver icke giva n?gon ers?tning.
- 022:012 Men om det har blivit bortstulet fr?n honom, d?skall han ers?ta ?garen d?f?.
- 022:013 Har det blivit ihj?rivet, skall han f?ra fram det ihj?rivna djuret s?som bevis; han beh?ver d?icke giva ers?tning d?f?.
- 022:014 Om n?gon I?har ett djur av en annan, och detta bliver skadat eller d?, och dess ?gare d?vid icke ? tillst?des, s?skall han giva full ers?tning.
- 022:015 ? dess ?gare tillst?des, d?beh?ver han icke giva ers?tning. Var djuret lejt, d? ? legan ers?tning.
- 022:016 Om n?gon f?f? en jungfru som icke ? trolovad och I?grar henne, s?skall han giva brudg?va f? henne och taga henne till hustru.
- 022:017 V?grar hennes fader att giva henne ? honom, d?skall han g?da en s?stor penningssumma som man pl?gar giva i brudg?va f? en jungfru.
- 022:018 En trollkvinna skall du icke I?ta leva.
- 022:019 Var och en som beblandar sig med n?got djur skall straffas med d?den.
- 022:020 Den som offerar ? andra gudar ?n ? HERREN allena, han skall givas till spillo.
- 022:021 En fr?mling skall du icke f?ror?ta eller f?trycka; I haven ju sj?va varit fr?mlingar i Egyptens land.
- 022:022 ?nkor och faderl?sa skolen I icke behandla illa.
- 022:023 Behandlar du dem illa, s?skall jag f?visso h?ra deras rop, n? de ropa till mig;
- 022:024 och min vrede skall uppt?ndas, och jag skall dr?pa eder med sv?rd; s?att edra egna hustrur bliva ?nkor och edra barn faderl?sa.
- 022:025 L?har du penningar ? n?gon fattig hos dig bland mitt folk, s? skall du icke handla mot honom s?som en ockrare; I skolen icke p? ?gga honom n?gon r?nta.

022:026 Har du av din nästa tagit hans mantel i pant, s? skall du giva den tillbaka ? honom, innan solen g?r ned;

022:027 den ? ju det enda t?cke han har, och med den skyler han sin kropp. Vad skall han eljest hava p? sig, n?r han ligger och sover? Om han m?ste ropa till mig, s? skall jag h?ra, ty jag ? barmh?rtig.

022:028 Gud skall du icke h?da, och ?ver en h?vding i ditt folk skall du icke uttala f?rbannelser.

022:029 Av det som fyller din lada och av det som flyter ifr?n din press skall du utan dr?sm? framb?ra din g?va. Den f?rstf?dde bland dina s?ner skall du giva ? mig.

022:030 P?samma s?tt skall du g?ra med dina f?kreatur och din sm?boskap. I sju dagar skola de stanna hos sina m?drar; p? ?ttonde dagen skall du giva dem ? mig.

022:031 Och I skolen vara mig ett heligt: folk; k?tt av ett djur som har blivit ihj?rivet p? marken skolen I icke ?a, ? hundarna skolen I kasta det.

023:001 Du skall icke utsprida falskt rykte; ? den som har en or?tt sak skall du icke giva ditt bist?nd genom att bliva ett or?tf?rdigt vittne.

023:002 Du skall icke f?lja med hopen i vad ont ?, eller vittna s?i n?gon sak, att du b?jer dig efter hopen och vr?nger r?ten.

023:003 Du skall icke vara partisk f?r den ringe i n?gon hans sak.

023:004 Om du tr?ffar p? din fiendes oxe eller ?sna som har kommit vilse, s? skall du f?ra djuret tillbaka till honom.

023:005 Om du ser din ov?ns ?sna ligga dignad under sin b?rda, s? skall du ingalunda l?mna mannen ohulpen, utan hj?pa honom att l?sa av b?rdan.

023:006 Du skall icke i n?gon sak vr?nga r?ten f?r den fattige som du har hos dig.

023:007 Du skall h?la dig fj?rran ifr?n or?tt sak; du skall icke dr?pa den som ? oskyldig och har r?tt, ty jag skall icke giva r?tt ? n?gon som ? skyldig.

023:008 Du skall icke taga mutor, ty mutor f?rblinda de seende och f?rvrida de r?tf?rdigas sak.

023:009 En fr?mling skall du icke f?trycka; I veten ju huru fr?mlingen k?nner det, eftersom I sj?va haven varit fr?mlingar i Egyptens land.

023:010 I sex ? skall du bes? din jord och inb?rta dess gr?da;

023:011 men under det sjunde ?ret skall du l?ta den vila och ligga or?rd, f?r att de fattiga bland ditt folk m? ?a d?rav; vad de l?mna kvar, det m? ?as av markens djur. S? skall du ock g?ra med din ving?rd och med din olivplantering.

023:012 Sex dagar skall du g?ra ditt arbete, men p? sjunde dagen skall du h?la vilodag, f?r att din oxe och din ?sna m? hava ro, och din t?n?stkvinnas son och fr?mlingen m? njuta vila.

023:013 I alla de stycken om vilka jag har talat till eder skolen I taga eder till vara. Och andra gudars namn skolen I icke n?mna; de skola icke h?ras i din mun.

023:014 Tre g?nger om ?ret skall du h?la h?gtid ? mig.

023:015 Det osyrade brödet högstid skall du hälla: i sju dagar skall du äta osyrat bröd, såsom jag har bjudit dig, på den bestämda tiden i månaden Abib, eftersom du drog ut ur Egypten; men med tomma händer skall ingen tråda fram inför mitt ansikte.

023:016 Du skall ock hälla skördeshögstiden, när du skördar förstlingen av ditt arbete, av det du har satt på marken. Böningshögstiden skall du ock hälla, vid årets utgång, när du inbörjar frukten av ditt arbete från marken.

023:017 Tre gånger om året skall allt ditt munkän tråda fram inför HERRENS, din Herres, ansikte.

023:018 Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och det feta av mitt högtidsoffer skall icke lämnas kvar över natten till morgonen.

023:019 Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds, hus.

Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.

023:020 Se, jag skall sända en ängel framför dig, som skall bevara dig på vägen och föra dig till den plats som jag har utsett.

023:021 Tag dig till vara inför honom och hörs hans röst, var icke gensträvig mot honom, han skall icke hava fördrag med edra överträdelse, ty mitt namn är i honom.

023:022 Men om du hörs hans röst och gör allt vad jag säger, så skall jag bliva en fiende till dina fiender och en ovän till dina övänner.

023:023 Ty min ängel skall gå framför dig och skall föra dig till amoräernas, hetiternas, perissäernas, kananäernas, hiväernas och jebusäernas land, och jag skall utrota dem.

023:024 Du må icke tillbedja deras gudar eller tjäna dem eller göra såsom man gör, utan du skall slå dem ned i grund och bryta sönder deras stoder.

023:025 Men HERREN, eder Gud, skolen I tjäna, så skall han för dig visa både mat och dryck; sjukdom skall jag dock avvända från dig.

023:026 I ditt land skall det icke finnas någon kvinna som lider i otid eller är ofruktbar. Dina dagars mått skall jag göra fullt.

023:027 Förskräckelse för mig skall jag sända framför dig och väla förvirring bland alla de folk som du kommer till, och jag skall driva alla dina fiender på flykten för dig.

023:028 Jag skall sända getingar framför dig, och de skola följa hiväerna, kananäerna och hetiterna undan för dig.

023:029 Dock skall jag icke på ett och samma sätt följa dem för dig, på det att icke landet ska bli en ödemark och vilddjuren följa sig till din skada;

023:030 utan smärningom skall jag följa dem för dig, till dess du har följat dig, så att du kan taga landet till din arvedel.

023:031 Och jag skall låta ditt lands gränser gå från Röd havet till filistäernas hav, och från knen till floden; ty jag skall giva landets inbyggare i eder hand, och du skall följa dem, så att de fly för dig.

023:032 Du må icke sluta förbund med dem eller deras gudar.

023:033 De skola icke bo kvar i ditt land, på det att de icke må följa dig till synd mot mig; ty du kunde ju komma att tjäna deras gudar, och detta skulle bliva dig till en snara.

024:001 Och han sade till Mose: Åstig upp till HERREN, du sjäv jämte Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de äldste i Israel; och låskolen tillbedja på avstånd.

024:002 Mose allena m?tr?da fram till HERREN, de andra m?icke tr?da fram; ej heller m?folket stiga ditupp med honom.?
024:003 Och Mose kom till folket och f?kunnade f? det alla HERRENS ord och alla hans r?ter. D?svarade allt folket med en mun och sade: ?Efter alla de ord HERREN har talat vilja vi g?ra.?
024:004 D?efter upptecknade Mose alla HERRENS ord. Och f?jande morgon stod han bittida upp och byggde ett altare nedanf? berget. Och han reste d? tolv stoder, efter Israels tolv stammar.
024:005 Och han s?nde israeliternas unga m?n ?stad till att offra br?noffer, s?ock slakteroffer av tjurar till tackoffer ? HERREN.
024:006 Och Mose tog h?ften av blodet och slog det i sk?arna, och den andra h?ften av blodet st?nkte han p? altaret.
024:007 Och han tog f?bunds boken och, f?rel?ste den f? folket. Och de sade: ?Allt vad HERREN har sagt vilja vi g?ra och lyda.
024:008 D?tog Mose blodet och st?nkte d?rav p? folket och sade: ?Se, detta ? f?bundets blod, det f?bunds som HERREN har slutit med eder, i enlighet med alla dessa ord.?

024:009 Och Mose och Aron, Nadab och Abihu och sjuttio av de ?dste i Israel stego ditupp.
024:010 Och de fingo se Israels Gud; och under hans f?ter var likasom ett inlagt golv av safirer, likt sj?va himmelen i klarhet.
024:011 Men han l? icke sin hand drabba Israels barns ypperste, utan sedan de hade sk?dat Gud, ?to de och drucko.

024:012 Och HERREN sade till Mose: ?Stig upp till mig p?berget och bliv kvar d?, s?skall jag giva dig stentavlorna och lagen och budorden som jag har skrivit, till undervisning f? dessa.?
024:013 D?begav sig Mose ?stad med sin tj?nare Josua; och Mose steg upp p?Guds berg.
024:014 Men till de ?dste sade han: ?V?nten h? p?oss, till dess att vi komma tillbaka till eder. Se, Aron och Hur ?to hos eder; den som har n?got att andraga, han m?v?nda sig till dem.?
024:015 S?steg Mose upp p?berget, och molnskyn ?vert?ckte berget.
024:016 Och HERRENS h?lighet vilade p?Sinai berg, och molnskyn ?vert?ckte det i sex dagar; men den sjunde dagen kallade han p? Mose ur skyn.
024:017 Och HERRENS h?lighet tedde sig inf? Israels barns ?gon s?som en f?t?rande eld, p?toppen av berget.
024:018 Och Mose gick mitt in i skyn och steg upp p?berget. Sedan blev Mose kvar p?berget i fyrtio dagar och fyrtio n?ter.

025:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
025:002 S? till Israels barn att de upptaga en g?d ? mig; av var och en som har ett d?till villigt hj?ta skolen I upptaga denna g?d ? mig.
025:003 Och detta ? vad I skolen upptaga av dem s?som g?d: guld, silver och koppar
025:004 m?kbl?t, purpurr?t, rosenr?t och vitt garn och geth?,
025:005 r?df?gade v?durskinn, tahasskinn, akacietr?,
025:006 olja till ljusstaken, kryddor till sm?jelseoljan och till den v?luktande r?kelsen,
025:007 ?tligen onyxstenar och infattningsstenar, till att anv?ndas f? efoden och f? br?stsk?den.

025:008 Och de skola g?ra ? mig en helgedom, f? att jag m?bo mitt ibland dem.
025:009 Tabernaklet och alla dess tillbeh? skolen I g?ra alldeles efter

de mönsterbilder som jag visar dig.

- 025:010 De skola göras en ark av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.
- 025:011 Och du skall överdraga den med rent guld, innan och utan skall du överdraga den; och du skall på den göra en rand av guld runt omkring.
- 025:012 Och du skall till den gjuta fyra ringar av guld och sätta dem över de fyra fötterna, två ringar på ena sidan och två ringar på andra sidan.
- 025:013 Och du skall göra stänger av akacieträ och överdraga dem med guld.
- 025:014 Och stängerna skall du skjuta in i ringarna, på sidorna av arken, så att man med dem kan bära arken.
- 025:015 Stängerna skola sitta kvar i ringarna på arken; de får icke dragas ut ur dem.
- 025:016 Och i arken skall du lägga vittnesbrevet, som jag skall giva dig.
- 025:017 Och du skall göra en nådestol av rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.
- 025:018 Och du skall göra två keruber av guld; i drivet arbete skall du göra dem och sätta dem vid de båda ändarna av nådestolen.
- 025:019 Du skall göra en kerub till att sätta vid ena ändan, och en kerub till att sätta vid andra ändan. I ett stycke med nådestolen skolen i göra keruberna vid dess båda ändar.
- 025:020 Och keruberna skola breda ut sina vingar och hålla dem uppåt, så att de vända mot nådestolen med sina vingar, under det att de hava sina ansikten vända mot varandra; ned mot nådestolen skola keruberna vända sina ansikten.
- 025:021 Och du skall sätta nådestolen ovanpå arken, och i arken skall du lägga vittnesbrevet, som jag skall giva dig.
- 025:022 Och detta skall jag uppenbara mig för dig; från nådestolen, från platsen mellan de två keruberna, som står på vittnesbrevets ark, skall jag tala med dig om alla bud som jag genom dig vill giva Israels barn.
- 025:023 Du skall också göra ett bord av akacieträ, två alnar långt, en aln brett och en och en halv aln högt.
- 025:024 Och du skall överdraga det med rent guld; och du skall göra en rand av guld därpå runt omkring.
- 025:025 Och runt omkring det skall du göra en list av en hands bredd, och runt omkring listen skall du göra en rand av guld.
- 025:026 Och du skall till bordet göra fyra ringar av guld och sätta ringarna i de fyra hörnen vid de fyra fötterna.
- 025:027 Invid listen skola ringarna sitta, för att stänger möjligas in i dem, så att man kan bära bordet.
- 025:028 Och du skall göra stängerna av akacieträ och överdraga dem med guld, och med dem skall bordet bäras.
- 025:029 Du skall också göra det till fat och skålar, kannor och bägare, med vilka man skall utgjuta drickoffer; av rent guld skall du göra dem.
- 025:030 Och du skall bestämdigt hava skålen liggande på bordet inför mitt ansikte.
- 025:031 Du skall också göra en ljusstake av rent guld. I drivet arbete skall ljusstaken göras, med sin fotställning och sitt mittelfat; kalkarna därpå, kulor och blommor skola vara i ett stycke med den.
- 025:032 Och sex armar skola utgå från ljusstakens sidor, tre armar från

ena sidan och tre armar från andra sidan.

025:033 P?den ena armen skola vara tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera best?ende av en kula och en blomma, och p?den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera best?ende av en kula och en blomma s?skall det vara p?de sex arma som utg?från ljusstaken.

025:034 Men p?sj?va ljusstaken skola vara fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.

025:035 En kula skall s?ttas under del f?rsta armparet som utg?r från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet som utg?r från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet som utg?r från ljusstaken, i ett stycke med den: allts?under de sex armar som utg?från ljusstaken.

025:036 Deras kulor och armar skola vara: i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av rent guld.

025:037 Och du skall till den g?ra sju lampor, och lamporna skall man s?tta upp s?, att den kastar sitt sken ?ver platsen d?framf?r.

025:038 Och lampt?nger och bricker till den skall du g?ra av rent guld.

025:039 Av en talent rent guld skall man g?ra den med alla dessa tillbeh?r.

025:040 Och se till, att du g?r detta efter de m?nsterbilder som hava blivit dig visade p?berget.

026:001 Tabernaklet skall du g?ra av tio tygv?der; av tvinnat vitt garn och av m?rkl?tt, purpurr?tt och rosenr?tt garn skall du g?ra dem, med keruber p?, i konstv?nad.

026:002 Var v?d skall vara tjugu?tta alnar l?ng och fyra alnar bred; alla v?derna skola hava samma m?tt.

026:003 Fem av v?derna skola fogas tillhopa med varandra; likas?skola de fem ?vriga v?derna fogas tillhopa med varandra.

026:004 Och du skall s?tta ?glor av m?rkl?tt garn i kanten p?den ena v?den, ytterst p?det hopfogade stycket; s?skall du ock g?ra i kanten p?den v?d som sitter ytterst i det andra hopfogade stycket.

026:005 Femtio ?glor skall du s?tta p?den ena v?den, och femtio ?glor skall du s?tta ytterst p?motsvarande v?d i det andra hopfogade stycket, s?att ?glorna svara emot varandra.

026:006 Och du skall g?ra femtio h?ktor av guld och foga tillhopa v?derna med varandra medelst h?ktorna, s?att tabernaklet utg?r ett helt.

026:007 Du skall ock g?ra tygv?der av geth?r till ett t?ckelse ?ver tabernaklet; elva s?dana v?der skall du g?ra.

026:008 Var vad skall vara trettio alnar l?ng och fyra alnar bred; de elva v?derna skola hava samma m?tt.

026:009 Fem av v?derna skall du foga tillhopa till ett s?skilt stycke, och likaledes de sex ?vriga v?derna till ett s?skilt stycke, och den sj?tte v?den skall du l?gga dubbel p?framsidan av t?tet.

026:010 Och du skall satta femtio ?glor i kanten p?den ena v?den, den som sitter ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio ?glor i kanten p?motsvarande v?d i det andra hopfogade stycket.

026:011 Och du skall g?ra femtio h?ktor av koppar och haka in h?ktorna i ?glorna och foga t?ckelset tillhopa, s?att det utg?r ett helt.

026:012 Men vad ?verskottet av t?ckelsets v?der ang?r, det som r?cker ?ver, s?skall den halva v?d som r?cker ?ver h?nga ned p? baksidan av tabernaklet.

- 026:013 Och den aln p?vardera sidan, som p?l?ngden av t?ckelsets v?der r?cker ?ver, skall h?nga ned p?b?da sidorna av tabernaklet f? att ?vert?cka det.
- 026:014 Vidare skall du g?ra ett ?verdrag av r?df?rgade v?durskinn till t?ckelset, och ytterligare ett ?verdrag av tahasskinn att l?gga ovanp?detta.
- 026:015 Br?derna till tabernaklet skall du g?ra av akacietr?, och de skola st?las uppr?tt.
- 026:016 Tio alnar l?ngt och en och en halv aln brett skall vart br?de vara.
- 026:017 Vart br?de skall hava tv?tappar, f?bundna sinsemellan med en list; s?skall du g?ra p?alla br?derna till tabernaklet.
- 026:018 Och av tabernaklets br?der skall du s?tta tjugu p?s?dra sidan, s?derut.
- 026:019 Och du skall g?ra fyrtio fotstycken av silver att s?tta under de tjugu br?derna, tv?fotstycken under vart br?de f? dess tv?tappar.
- 026:020 Likaledes skall du p?tabernaklets andra sida, den norra sidan, s?tta tjugu br?der,
- 026:021 med deras fyrtio fotstycken av silver, tv?fotstycken under vart br?de.
- 026:022 Men p?baksidan av tabernaklet, v?sterut, skall du s?tta sex br?der.
- 026:023 Och tv?br?der skall du s?tta p?tabernaklets h?n, p?baksidan;
- 026:024 och vartdera av dessa skall vara sammanfogat av tv?nedtill, och likaledes sammanh?ngande upptill, till den f?rsta ringen. S? skall det vara med dem b?da. Dessa skola s?ttas i de b?da h?nen.
- 026:025 S?ledes bliver det ?tta br?der med tillh?rande fotstycken av silver, sexton fotstycken, n?mligen tv?fotstycken under vart br?de.
- 026:026 Och du skall g?ra tv?rst?nger av akacietr?, fem till de br?der som ?ro p?tabernaklets ena sida
- 026:027 och fem tv?rst?nger till de br?der som ?ro p?tabernaklets andra sida, och fem tv?rst?nger till de br?der som ?ro p?tabernaklets baksida, v?sterut.
- 026:028 Och den mellersta tv?rst?ngen, den som sitter mitt p?br?derna, skall g?tv?rs ?ver, fr?n den ena ?ndan till den andra.
- 026:029 Och br?derna skall du ?verdraga med guld, och ringarna p?dem, i vilka tv?rst?ngerna skola skjutas in, skall du g?ra av guld, och tv?rst?ngerna skall du ?verdraga med guld.
- 026:030 Och du skall s?tta upp tabernaklet, s?dant det skall vara, s?som det har blivit dig visat p?berget.
- 026:031 Du skall ock g?ra en f?l? av m?kbl?tt, purpurr?tt, rosenr?tt och tvinnat vitt garn; den skall g?ras i konstv?nad, med keruber p?.
- 026:032 Och du skall h?nga upp den p?fyra stolpar av akacietr?, som skola vara ?verdragna med guld och hava bakar av guld och st?p? fyra fotstycken av silver.
- 026:033 Och du skall h?nga upp f?l?ten under h?ktorna, och f?ra dit vittnesb?dets ark och st?lla den innanf? f?l?ten; och s? skall f?l?ten f? eder vara en skiljev?gg mellan det heliga och det allraheligaste.
- 026:034 Och du skall s?tta n?dstolen p?vittnesb?dets ark inne i det allraheligaste.
- 026:035 Men bordet skall du st?lla utanf? f?l?ten, och ljusstaken mitt emot bordet, p?tabernaklets s?dra sida; bordet skall du allts?

ställa p?norra sidan.

- 026:036 Och du skall g?ra ett f?rh?nge f? ing?ngen till t?tet, i brokig v?vnad av m?rkbl?t, purpurr?t, rosenr?t och tvinnat vitt garn.
- 026:037 Och du skall till f?rh?ngget g?ra fem stolpar av akacietr? och ?verdraga dem med guld, och hakarna p?dem skola vara av guld, och du skall till dem gjuta fem fotstycken av koppar.
- 027:001 Du skall ock g?ra ett altare av akacietr?, fem alnar l?ngt och fem alnar brett--s?att altaret bildar en liksidig fyrkant-- och tre alnar h?gt.
- 027:002 Och du skall g?ra h?rn d?rtill, Som skola sitta i dess fyra h?rn; i ett stycke d?med skola h?rnen vara. Och du skall ?verdraga det med koppar.
- 027:003 Och k?rl till att f?ra bort askan skall du g?ra d?rtill, s?ock skovlar, sk?lar, gafflar och fyrfat. Alla dess tillbeh?r skall du g?ra av koppar.
- 027:004 Och du skall g?ra ett galler d?rtill, ett n?tverk av koppar, och p?n?tet skall du s?tta fyra ringar av koppar i dess fyra h?rn.
- 027:005 Och du skall s?tta det under avsatsen p?altaret, nedtill, s?att n?tet r?cker upp till mitten av altaret.
- 027:006 Och du skall g?ra st?nger till altaret, st?nger av akacietr?, och ?verdraga dem med koppar.
- 027:007 Och st?ngerna skola skjutas in i ringarna, s?att st?ngerna sitta p?altarets b?da sidor, n? man b? det.
- 027:008 lh?igt skall du g?ra det, av plankor. S?som det har blivit dig visat p?berget, s?skall det g?ras.
- 027:009 Du skall ock g?ra en f?rg?rd till tabernaklet. F? den s?dra sidan, s?derut, skola omh?ngen till f?rg?rden g?ras av tvinnat vitt garn, hundra alnar l?nga--detta f? den ena sidan;
- 027:010 Och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara av silver.
- 027:011 Likaledes skola f? norra l?ngsidan omh?ngen g?ras, hundra alnar l?nga; och stolparna till dem skola vara tjugu och dessas fotstycken tjugu, av koppar, men stolparnas hakar och kransar skola vara av silver.
- 027:012 Och f?rg?rdens v?stra kortsida skall hava omh?ngen som ?ro femtio alnar l?nga; stolparna till dem skola vara tio och dessas fotstycken tio.
- 027:013 Och f?rg?rdens bredd p?fram sidan, ?sterut, skall vara femtio alnar
- 027:014 Och omh?ngena skola vara femton alnar l?nga p?ena sidan d?rav, med tre stolpar p?tre fotstycken;
- 027:015 likaledes skola omh?ngena p?andra sidan vara femton alnar l?nga med tre stolpar p?tre fotstycken.
- 027:016 Och till f?rg?rdens port skall g?ras ett f?rh?nge, tjugu alnar l?ngt i brokig v?vnad av m?rkbl?t, purpurr?t, rosenr?t och tvinnat vitt garn, med fyra stolpar p?fyra fotstycken.
- 027:017 Alla stolparna runt omkring f? g?rden skola vara f?sedda med kransar av silver och hava hakar av silver; men deras fotstycken skola vara av koppar.
- 027:018 F?rg?rden skall vara hundra alnar l?ng och femtio alnar bred uteder hela l?ngden; omh?gnaden skall vara fem alnar h?gt, av tvinnat vitt garn; och fotstyckena skola vara av koppar.
- 027:019 Alla tabernaklets tillbeh?r f? allt arbete d?rtill, s?ock alla dess pluggar och alla f?rg?rdens pluggar skola vara av koppar.

- 027:020 Och du skall bjuda Israels barn att b?ra till dig ren olja, av st?tta oliver, till ljusstaken, s?att lamporna dagligen kunna s?ttas upp.
- 027:021 I uppenbarelset?ttet, utanf?r den f?rl?st som h?nger framf?r vittnesb?rdet, skola Aron och hans s?ner sk?ra den, fr?n aftonen till morgonen, inf?r HERRENS ansikte. Detta skall vara en ev?rdlig stadga fr?n sl?kte till sl?kte, en g?rd av Israels barn.
- 028:001 Och du skall l?ra din broder Aron och hans s?ner med honom, tr?d fram till dig ur Israels barns krets f?r att de m?bliva pl?ster ? mig Aron sj?v och hans s?ner: Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.
- 028:002 Och du skall g?ra ? din broder Aron heliga kl?der, till ?ra och prydnad.
- 028:003 Och du skall tills?ga alla edra konstf?rfarna m?n, som jag har uppfyllt med vishetens ande, att de skola g?ra kl?der ? Aron, f?r att han m?helgas till att bli va pr?st ? mig.
- 028:004 Och dessa ?ro de kl?der som de skola g?ra: br?stsk?rd, efod, k?pa, rutig livkl?dnad, huvudbindel och b?te. De skola g?ra heliga kl?der ? din broder Aron och hans s?ner, f?r att han m? bli va pr?st ? mig.
- 028:005 Och h?rtill skola de taga av guld och av det m?rkbl?a, det purpurr?da, det rosenr?da och det vita garnet.
- 028:006 Efoden skola de g?ra av guld och av m?rkbl?tt purpurr?tt, rosenr?tt och tvinnat vitt garn, i konstv?rnad.
- 028:007 Den skall vid sina b?da ?ndar hava tv?axelstycken, som skola f?stas ihop, s?att den h?llen hopf?st.
- 028:008 Och sk?rpet, som skall sitta p?efoden och sammanh?lla den, skall vara av samma slags v?rnad och i ett stycke med den: av guld och av m?rkbl?tt, purpurr?tt, rosenr?tt och tvinnat vitt garn.
- 028:009 Och du skall taga tv?onyxstenar och p?dem inrista Israels s?ners namn,
- 028:010 sex av namnen p?den ena stenen och de sex ?rigras namn p?den andra stenen, efter ?ttf?jd.
- 028:011 Medstensnidarkonst, s?som man graverar signetringar, skall du inrista Israels s?ners namn p?de tv?stenarna. Med n?tverk av guld skall du omgiva dessa.
- 028:012 Och du skall satta de b?da stenarna p?efodens axelstycken, f?r att stenarna m?bringa Israels barn i ?minnelse; Aron skall b?ra deras namn inf?r HERRENS ansikte p?sina b?da axlar, f?r att bringa dem i ?minnelse.
- 028:013 Och du skall g?ra fl?tverk av guld,
- 028:014 s?ock tv?kedjor av rent guld; i virat arbete skall du g?ra dessa, s?som man g?r snodder. Och du skall f?sta de snodda kedjorna vid fl?tverken.
- 028:015 En domssk?d skall du g?ra i konstv?rnad; du skall g?ra den i samma slags v?rnad som efoden: av guld och av m?rkbl?tt, purpurr?tt, rosenr?tt och tvinnat vitt garn skall du g?ra den.
- 028:016 Den skall vara liksidigt fyrkantig och hava form av en v?ska, ett kvarter l?ng och ett kvarter bred.
- 028:017 Och du skall bes?tta den med infattade stenar, ordnade p?fyrarader: i f?rsta raden en karneol, en topas och en smaragd;
- 028:018 i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;
- 028:019 i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;

- 028:020 i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Omgivna med flätverk av guld skola de sitta i sin infattning.
- 028:021 Stenarna skola vara tolv, efter Israels sönens namn, en för vart namn; var sten skall bära namnet på en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar signetringar.
- 028:022 Och du skall till bröstskenen göra kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld.
- 028:023 Vidare skall du till bröstskenen göra två ringar av guld och sätta dessa båda ringar i två av bröstskenens hörn.
- 028:024 Och du skall fästa de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i bröstskenens hörn.
- 028:025 Och de två snoddernas båda andra ändar skall du fästa vid de två flätverken och sätta dem vid efodens axelstycken på dess framsida.
- 028:026 Och du skall göra två andra ringar av guld och sätta dem i bröstskenens båda andra hörn, vid den kant därpå, som är vänd inåt mot efoden.
- 028:027 Och ytterligare skall du göra två ringar av guld och fästa dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där de fästes ihop, ovanför efodens skärp.
- 028:028 Och man skall knyta fast bröstskenen med ett mörklätt snöre, som gör från dess ringar in i efodens ringar, så att den sitter ovanför efodens skärp, på det att bröstskenen icke må lossna från efoden.
- 028:029 Aron skall sätta Israels sönens namn i domsskenen på sitt hjärta, när han går in helgedomen, för att bringa dem i minnelse inför HERRENS ansikte beständigt.
- 028:030 Och du skall lägga urim och tummim in i domsskenen, så att de ligga på Arons hjärta, när han ingår inför HERRENS ansikte; och Aron skall sätta Israels barns dom på sitt hjärta inför HERRENS ansikte beständigt.
- 028:031 Efodkåpan skall du göra helt och hållet av mörklätt tyg;
- 028:032 och mitt på den skall vara en öppning för huvudet, och denna öppning skall omgivas med en vänd kant, likasom öppningen på en pansarskjorta, för att den icke slitas sönder.
- 028:033 Och på dess nedre fäl skall du sätta granatkåpan, gjorda av mörklätt, purpurfärgat och rosenrött garn, runt omkring fälten, och bjällror av guld mellan dessa runt omkring:
- 028:034 en bjällra av guld och sätta ett granatkåpe, sedan en bjällra av guld och sätta ett granatkåpe, runt omkring fälten på kåpan.
- 028:035 Och denna skall Aron hava på sig, när han går tjänst, så att det höras, när han går in i helgedomen inför HERRENS ansikte, och när han går ut--detta på det att han icke må dö.
- 028:036 Du skall också göra en plätt av rent guld, och på den skall du rista, såsom man graverar signetringar: Helgad åt HERREN.
- 028:037 Och du skall fästa den vid ett mörklätt snöre, och den skall sitta på huvudbindeln; på framsidan av huvudbindeln skall den sitta.
- 028:038 Den skall sitta på Arons panna, och Aron skall bära den missgärning som vidlöder de heliga gåvor Israels barn bära fram, när de giva några heliga gåvor; den skall sitta på hans panna beständigt, för att de må bli va behagliga inför HERRENS ansikte.
- 028:039 Du skall också väva en rutig livklädnad av vitt garn, och du skall göra en huvudbindel av vitt garn; och ett bälte skall du göra i brokig vävnad.

- 028:040 Ocks? Å Arons s?ner skall du g?ra livkl?dnader, och du skall g?ra b?ten Å dem; och huvor skall du g?ra Å dem, till Åa och prydnad. Och detta skall du kl?da p?din broder Aron och hans s?ner j?nte honom;
- 028:041 och du skall sm?rja dem och f?retaga handfyllning med dem och helga dem till att bliva pr?ster Å mig.
- 028:042 Och du skall g?ra Å dem benkl?der av linne, som skyla deras blygd; dessa skola r?cka fr?n l?nderna ned p?l?ten.
- 028:043 Och Aron och hans s?ner skola hava dem p?sig, n?r de g?in i uppenbarelset?tet eller tr?da fram till altaret f?r att g?ra tj?nst i helgedomen--detta p?det att de icke m?komma att b?ra p?missg?ring och s?tr?ffas av d?den. Detta skall vara en ev?rdlig stadga f?r honom och hans avkomlingar efter honom.
- 029:001 Och detta Å vad du skall g?ra med dem f?r att helga dem till att bliva pr?ster Å mig:
Tag en ungtjur och tv?v?durar, felfria djur,
- 029:002 och osyrat br?d och osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja; av fint vetemj? skall du baka dem.
- 029:003 Och du skall l?gga dem i en och samma korg och b?ra fram dem i korgen s?som offerg?va, n?r du f?r fram tjuren och de tv?v?durarna.
- 029:004 D?refter skall du f?ra Aron och hans s?ner fram till uppenbarelset?tets ing?ng och tv?dem med vatten.
- 029:005 Och du skall taga kl?derna och s?ta p?Aron livkl?dnaden och efodk?pan och sj?va efoden och br?stsk?den; och du skall f?sta ihop alltsammans p?honom med efodens sk?p.
- 029:006 Och du skall s?ta huvudbindeln p?hans huvud och f?sta det heliga diademmet p?huvudbindeln.
- 029:007 Och du skall taga sm?rjelseoljan och gjuta p?hans huvud och sm?rja honom.
- 029:008 Och du skall f?ra fram hans s?ner och s?ta livkl?dnader p?dem.
- 029:009 Och du skall omgjorda dem, Aron och hans s?ner, med b?ten och binda huvor p?dem. Och de skola hava pr?stad?met s?som en ev?rdlig r?tt. S?skall du f?retaga handfyllning med Aron och hans s?ner.
- 029:010 Och du skall f?ra tjuren fram inf?r uppenbarelset?tet, och Aron och hans s?ner skola l?gga sina h?nder p?tjurens huvud.
- 029:011 Sedan skall du slakta tjuren inf?r HERRENS ansikte, vid ing?ngen till uppenbarelset?tet.
- 029:012 Och du skall taga av tjurens blod och stryka med ditt finger p?altarets h?n; men allt det ?vriga skall du gjuta ut vid foten av altaret.
- 029:013 Och du skall taga allt det fett som omsluter in?vorna, s?ock leverfettet och b?da njurarna med det fett som sitter p?dem, och f?br?nna det p?altaret.
- 029:014 Men k?ttet av tjuren och hans hud och hans orenlighet skall du br?nna upp i eld utanf?r l?gret. Det Å ett syndoffer.
- 029:015 Och du skall taga den ena v?duren, och Aron och hans s?ner skola l?gga sina h?nder p?v?durens huvud.
- 029:016 Sedan skall du slakta v?duren och taga hans blod och st?nka p?altaret runt omkring;
- 029:017 men sj?va v?duren skall du dela i dess stycken, och du skall tv?in?vorna och f?terna och l?gga dem p?styckena och huvudet.
- 029:018 Och du skall f?br?nna hela v?duren p?altaret; det Å ett

brännoffer åt HERREN. En vällbehaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN åt det.

- 029:019 Därefter skall du taga den andra vreden, och Aron och hans söner skola lägga sina händer på vredens huvud.
- 029:020 Sedan skall du slakta vreden och taga av hans blod och bestryka Arons högra snibb och hans söners högra snibb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det lilla blodet skall det stänka på altaret runt omkring.
- 029:021 Och du skall taga av blodet på altaret och av smältelseoljan och stänka på Aron och hans kläder, och likaledes på hans söner och hans söners kläder; så bliver han helig, han själv såväl som hans kläder, och likaledes hans söner såväl som hans söners kläder.
- 029:022 Och du skall taga fett av vreden, svansen och det fett som omsluter inävrorna, så ock leverfettet och båda njurarna med fett på dem, därtill det högra ljustycket ty detta är handfyllningsvreden.
- 029:023 Och du skall taga en rundkaka, en oljebredskaka och en tunnkaka ur korgen med de osyrade bröden, som ståt inför HERRENS ansikte.
- 029:024 Och du skall lägga alltsammans på Arons och hans söners händer och vifta det såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte.
- 029:025 Sedan skall du taga det ur deras: händer och förtäringarna det på altaret ovan på brännoffret, till en vällbehaglig lukt inför HERREN; det är ett eldsoffer åt HERREN.
- 029:026 Och du skall taga bringan av Arons handfyllningsvredur och vifta den såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och detta skall vara din del.
- 029:027 Så skall du helga viftoffersbringan och offergårdslövet, det som viftas och det som gives såsom offergård, de delar av handfyllningsvreden, som skola tillhöra Aron och hans söner.
- 029:028 Och detta skall tillhöra Aron och; hans söner såsom en evig rätt av Israels barn, ty det är en offergård. Det skall vara en gård av Israels barn, av deras tackoffer, en gård av dem åt HERREN.
- 029:029 Och Arons heliga kläder skola hans söner hava efter honom, för att de i dem må bliva smorda och mottaga handfyllning.
- 029:030 I sju dagar skall den av hans söner, som bliver präst i hans ställe, ikläda sig dem, den som skall gå in i uppenbarelsetältet för att göra tjänst i helgedomen.
- 029:031 Och du skall taga handfyllningsvreden och koka hans kött på en helig plats.
- 029:032 Och vredens kött jämte brödet: som är i korgen skola Aron och hans söner äta vid ingången till uppenbarelsetältet; de skola äta detta,
- 029:033 det som har använts till att bringa förtäring vid deras handfyllning och helgande, men ingen främmande får ta därav, ty det är heligt.
- 029:034 Och om något av handfyllningsköttet eller av brödet bliver över till följande morgon, så skall du i eld bränna upp detta som har blivit över; det får icke ätas, ty det är heligt.
- 029:035 Så skall du göra med Aron och hans söner, i alla stycken såsom jag har bjudit dig. Sju dagar skall deras handfyllning vara.
- 029:036 Och var dag skall du offra en tjur såsom syndoffer till förtäring och rena altaret, i det du bringar förtäring för det; och du skall smälta det för att helga det.
- 029:037 I sju dagar skall du bringa förtäring för altaret och helga det. Så bliver altaret högheligt; var och en som kommer vid altaret

bliver helig.

- 029:038 Och detta är vad du skall offra på altaret: två årgamla lamm
för var dag beständigt.
- 029:039 Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet
skall du offra vid aftontiden,
- 029:040 och till det första lammet en tiondedels efa fint mjöl, begjutet
med en fjärdedels hin olja av stäta oliver, och såsom
drickoffer en fjärdedels hin vin.
- 029:041 Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant
spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det,
till en värbaglig lukt, ett eldsoffer åt HERREN.
- 029:042 Detta skall vara edert dagliga brännoffer från släkte till
släkte, vid ingången till uppenbarelsetältet, inför HERRENS
ansikte, där jag skall uppenbara mig för eder, för att där tala
med dig.
- 029:043 Där skall jag uppenbara mig för Israels barn, och det rummet
skall bliva helgat av min höghet.
- 029:044 Och jag skall helga uppenbarelsetältet och altaret, och Aron och
hans söner skall jag helga till att bliva präster åt mig.
- 029:045 Och jag skall bo mitt ibland Israels barn och vara deras Gud.
- 029:046 Och de skola förnimma att jag är HERREN, deras Gud, som förde
dem ut ur Egyptens land, för att jag skulle bo mitt ibland
dem. Jag är HERREN, deras Gud.
- 030:001 Och du skall göra ett altare för att antända rökelse därpå, av
akacieträ skall du göra det.
- 030:002 Det skall vara en aln långt och en aln brett--en liksidig
fyrkant--och två alnar högt; dess horn skola vara i ett stycke
därmed.
- 030:003 Och du skall överdraga det med rent guld, dess skiva, dess
väggar runt omkring och dess hörn; och du skall göra en rand av
guld därpå runt omkring.
- 030:004 Och du skall till det göra två ringar av guld och sätta dem
nedanför randen, på dess båda sidor; på de båda sidostyckena
skall du sätta dem. De skola vara där, för att stänger må
skjutas in i dem, så att man med dem kan bära altaret.
- 030:005 Och du skall göra stängerna av akacieträ och överdraga dem med
guld.
- 030:006 Och du skall ställa det framför den förkl som hänger framför
vittnesbårdets ark, så att det står framför nådastolen, som är
ovanpå vittnesbårdet, där jag skall uppenbara mig för dig.
- 030:007 Och Aron skall antända värluktande rökelse därpå, var morgon,
när han tillreder lamporna, skall han antända rökelse;
- 030:008 och likaledes skall Aron antända rökelse, när han vid aftontiden
sätter upp lamporna. Detta skall vara det dagliga rökoffret
inför HERRENS ansikte, från släkte till släkte.
- 030:009 I skolen icke låta någon främmande rökelse komma därpå, ej
heller brännoffer eller spisoffer; och intet drickoffer skolen
utgjuta därpå.
- 030:010 Och Aron skall en gång om året bringa försoning för dess horn;
med blod av försoningssyndoffret skall han en gång om året
bringa försoning för det, släkte efter släkte. Det är högheligt
för HERREN.
- 030:011 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 030:012 När du räknar antalet av Israels barn, nämligen av dem som
inmånstras, skall vid månstringen var och en giva åt HERREN en
försoningsgåva för sig, på det att ingen hemsökelse må drabba

dem vid m nstringen.

030:013 Detta   vad var och en som upptages bland de inm nstrade skall giva: en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt--sikeln räknad till tjugu gera--en halv sikel såsom offerg rd   HERREN,

030:014 Var och en som upptages bland de inm nstrade, var och en som   tjugu   gammal eller d rut ver, skall giva detta såsom offerg rd   HERREN.

030:015 Den rike skall icke giva mer och den fattige icke mindre   en halv sikel, n r I given offerg rden   HERREN, till att bringa försoning för eder.

030:016 Och du skall taga f rsoningspenningarna av Israels barn och använda dem till arbetet vid uppenbarelsetåttet. Så skall ske, för att Israels barn mövara i  minnelse inför HERRENS ansikte, och för att försoning m bringas för eder.

030:017 Och HERREN talade till Mose och sade:

030:018 Du skall ock göra ett bäcken av koppar med en fotst lning av koppar, till tvagning, och ställa det mellan uppenbarelsetåttet och altaret och gjuta vatten däri.

030:019 Och Aron och hans söner skola tv sina h nder och fötter med vatten d rur.

030:020 När de g in i uppenbarelsetåttet, skola de tv sig med vatten, p del att de icke m d , s ock n r de tr da fram till altaret för att göra tjänst genom att antända eldsoffer   HERREN.

030:021 De skola tv sina h nder och fötter, p det att de icke må d . Och detta skall vara en evärdlig stadga för dem: för honom själv och hans avkomlingar från sl kte till sl kte.

030:022 Och HERREN talade till Mose och sade:

030:023 Tag dig ock kryddor av yppersta slag: fem hundra siklar myrradropp, h ften s mycket kanel av finaste slag, allts tv  hundra femtio siklar, likaledes tvåhundra femtio siklar kalmus av finaste slag,

030:024 därtill fem hundra siklar kassia, efter helgedomssikelns vikt, och en hin olivolja.

030:025 Och du skall av detta göra en helig sm rjelseolja, en konstmässigt beredd salva; det skall vara en helig sm rjelseolja.

030:026 Och du skall därmed smörja uppenbarelsetåttet, vittnesb rdets ark,

030:027 bordet med alla dess tillbehör, ljusstaken med dess tillbehör, rökelsealtaret,

030:028 br noffersaltaret med alla dess tillbehör, äntligen bäckenet med dess fotst lning.

030:029 Och du skall helga dem, s att de bliva h gheliga; var och en som sedan kommer vid dem bliver helig.

030:030 Och Aron och hans söner skall du smörja, och du skall helga dem till att bliva präster   mig.

030:031 Och till Israels barn skall du tala och säga: Detta skall vara min heliga sm rjelseolja hos eder, från sl kte till sl kte.

030:032 P ingen annan människas kropp m den komma, ej heller m n I g ra någon annan s ammansatt som denna. Helig   den, helig skall den vara för eder.

030:033 Den som bereder en sådan salva, och den som använder något därav p n gon främmande, han skall utrotas ur sin släkt.

030:034 Ytterligare sade HERREN till Mose: Tag dig v luktande kryddor, stakte och sj nagel och galban, och jämte dessa v lukter rent

rökelseharts, lika mycket av vart slag,
030:035 och gör därav rökelse, en konstmässigt beredd blandning, saltad,
ren, helig.
030:036 Och en del av den skall du stöta till pulver och lägga framför
vittnesbördet i uppenbarelsetältet, där jag vill uppenbara mig
för dig. Höghelig skall den vara för eder.
030:037 Och ingen annan rökelse må i göra för eder samsammansatt som
denna skall vara. Helig skall den vara dig för HERREN.
030:038 Den som gör sådan för att njuta av dess lukt, han skall utrotas
ur sin släkt.

031:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
031:002 Se, jag har kallat och nämnt Besalel, son till Uri, son till
Hur, av Juda stam;
031:003 och jag har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet och
företänd och kunskap och med allt slags slödskicklighet,
031:004 till att tänka ut konstarbeten, till att arbeta i guld, silver
och koppar,
031:005 till att snida stenar för infattning och till att snida i trä,
korteligen, till att utföra alla slags arbeten.
031:006 Och se, jag har givit honom till medhjälpare Oholiab, Ahisamaks
son, av Dans stam, och för alla edra konstförfarna må jag
givit vishet i hjärtat. Dessa skola kunna göra allt vad jag har
bjudit dig:
031:007 uppenbarelsetältet, vittnesbördets ark, nästolen därpå, alla
uppenbarelsetältets tillbehör,
031:008 bordet med dess tillbehör, den gyllene ljusstaken med alla dess
tillbehör, rökelsealtaret,
031:009 brännoffersaltaret med alla dess tillbehör, bänken med dess
fotställning,
031:010 de stickade kläderna och prästen Arons andra heliga kläder, s
och hans söners prästkläder,
031:011 äntligen smäljelseoljan och den välluktande rökelsen till
helgedomen. De skola utföra sitt arbete i alla stycken såsom jag
har bjudit dig.

031:012 Och HERREN talade till Mose och sade:
031:013 Tala du till Israels barn och säg: Mina sabbater skolen i hålla,
ty de äro ett tecken mellan mig och eder, förhåll till
släkte, för att i skolen veta att jag är HERREN, som helgar
eder.
031:014 Söhjälpen nu sabbaten, ty den skall vara eder helig. Den som
ohelgar den skall straffas med döden; ty var och en som på den
dagen gör något arbete, han skall utrotas ur sin släkt.
031:015 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen är vilosabbat,
en HERRENS helgdag. Var och en som gör något arbete på
sabbatsdagen skall straffas med döden.
031:016 Och Israels barn skola hålla sabbaten, så att de fira den släkte
efter släkte, såsom ett evigt förbund.
031:017 Den skall vara ett evigt tecken mellan mig och Israels barn;
ty på sex dagar gjorde HERREN himmel och jord, men på sjunde
dagen vilade han och tog sig ro.

031:018 När han nu hade talat ut med; Mose på Sinai berg, gav han honom
vittnesbördets tvåvador, tavlor av sten, på vilka Gud hade
skrivit med sitt finger.

032:001 Men när folket säg att Mose dröjde att komma ned från berget,
församlade de sig omkring Aron och sade till honom: Upp, gör

oss en gud som kan g?framf? oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som f?de oss upp ur Egyptens land.?

032:002 D?sade Aron till dem: ?Tagen guldringarna ut ur ?ronen p?edra hustrur, edra s?her och edra d?trar, och b?ten dem till mig.

032:003 D?tog allt folket av sig guldringarna som de hade i ?ronen, och de buro dem till Aron;

032:004 och han tog emot guldets av dem och formade det med en mejsel och gjorde d?rav en gjuten kalv. Och de sade: ?Detta ? din Gud, Israel, han som har f?tt dig upp ur Egyptens land.?

032:005 N? Aron s?g detta, byggde han ett altare ? honom. Och Aron l? utropa och s?ga: ? morgon bliver en HERRENS h?gtid.?

032:006 Dagen d?fter stodo de bittida upp och offrade br?noffer och buro fram tackoffer, och folket satte sig ned till att ?ta och dricka, och d?p?stodo de upp till att leka.

032:007 D?sade HERREN till Mose: ?G?ditned, ty ditt folk, som du har f?tt upp ur Egyptens land, har tagit sig till, vad f?d?vligt ?.

032:008 De hava redan vikit av ifr?n den v?g som jag bj?d dem g?, de hava gjort sig en gjuten kalv. Den hava de tillbett, ? den hava de offrat, och sagt: 'Detta ? din Gud, Israel, han som har f?tt dig upp ur Egyptens land.?'

032:009 Och HERREN sade ytterligare till Mose: ?Jag ser att detta folk ? ett h?dnackat folk.

032:010 S?l? mig nu vara, p?det att min vrede m?brinna mot dem, och p?det att jag m?f?g?ta dem; dig vill jag sedan g?ta till ett stort folk.?

032:011 Men Mose b?nf?l inf? HERREN, sin Gud, och sade: ?HERRE, varf? skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du med stor kraft och stark hand har f?tt ut ur Egyptens land?

032:012 Varf? skulle egyptierna f?s?ga: 'Till deras olycka har han f?tt dem ut, till att dr?pa dem bland bergen och f?g?ta dem fr?n jorden'? V?nd dig ifr?n din vredes gl?d, och ?ngra det onda du nu har i sinnet mot ditt folk.

032:013 T?k p?Abraham, Isak och Israel, dina tj?nare, ? vilka du med ed vid dig sj?v har givit det l?ftet: 'Jag skall g?ta eder s?d talrik s?som stj?rnorna p?himmelen, och hela det land som jag har talat om skall jag giva ? eder s?d, och de skola f?det till ev?rdlig arvedel.'?

032:014 D? ?ngrade HERREN det onda som han hade hotat att g?ta mot sitt folk.

032:015 Och Mose v?nde sig om och steg ned fr?n berget, och han hade med sig vittnesb?rdets tv?tavlor. Och p?tavlornas b?da sidor var skrivet b?de p?den ena sidan och p?den andra var skrivet.

032:016 Och tavlorna voro gjorda av Gud, och skriften var Guds skrift, inristad p?tavlorna.

032:017 N? Josua nu h?de huru folket skriade, sade han till Mose: ?Krigsrop h?res i l?gret.?

032:018 Men han svarade: ?Det ? varken segerrop som h?res, ej heller ? det ett ropande s?som efter nederlag; det ? s?ng jag h?.?

032:019 N? sedan Mose kom n?mare l?gret och fick se kalven och dansen, uppt?ndes hans vrede, och han kastade tavlorna ifr?n sig och slog s?nder dem nedanf? berget.

032:020 Sedan tog han kalven som de hade gjort, och br?nde den i eld och krossade den till stoft; detta str?dde han i vattnet och gav det ? Israels barn att dricka.

032:021 Och Mose sade till Aron: ?Vad har folket gjort dig, eftersom du

- har kommit dem att beg?en s?stor synd??
- 032:022 Aron svarade: 'Min herres vrede m?icke uppt?ndas; du vet sj?lv att detta folk ? ont.
- 032:023 De sade till mig: 'G? oss en gud som kan g?framf? oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Mose, honom som f?rde oss upp ur Egyptens land.'
- 032:024 D?sade jag till dem: 'Den som har guld tage det av sig'; och de g?vo det ? mig. Och jag kastade det i elden, och s?kom kalven till.?
- 032:025 D?nu Mose s?g att folket var l?sl?ppt, eftersom Aron, till skadegl?dje f? deras fiender, hade sl?ppt dem l?sa,
- 032:026 st?lde han sig i porten till l?gret och ropade: 'Var och en som h? HERREN till komme hit till mig.? D?f?samlade sig till honom alla Levi barn.
- 032:027 Och han sade till dem: 'S?s?ger HERREN, Israels Gud: Var och en binde sitt sv?rd vid sin l?nd. G?n s?igenom l?gret, fram och tillbaka, fr?n den ena porten till den andra, Och dr?pen vem i finnen, vore det ocks?broder eller v?n eller fr?nde.
- 032:028 Och Levi barn gjorde s?som Mose hade sagt; och p?den dagen f?lo av folket vid pass tre tusen m?n.
- 032:029 Och Mose sade: 'Eftersom I nu haven st?t emot edra egna s?her och br?der, m?n I i dag taga handfyllning till HERRENS tj?nst, f? att v?signelse i dag m?komma ?ver eder.?
- 032:030 Dagen d?efter sade Mose till folket: 'I haven beg?t en stor synd. Jag vill nu stiga upp till HERREN och se till, om jag kan bringa f?soning f? eder synd.?
- 032:031 Och Mose gick tillbaka till HERREN och sade: 'Ack, detta folk har beg?t en stor synd; de hava gjort sig en gud av guld.
- 032:032 Men f?l? dem nu deras synd; varom icke, s?utpl?na mig ur boken som du skriver i.?
- 032:033 Men HERREN svarade Mose: 'Den som har syndat mot mig, honom skall jag utpl?na ur min bok.
- 032:034 G?nu och f? folket dit jag har sagt dig; se, min ?ngel skall g?framf? dig. Men n? min hems?kelses dag kommer, skall jag p? dem hems?ka deras synd.?
- 032:035 S?straffade HERREN folket, d?f? att de hade gjort kalven, den som Aron gjorde.
- 033:001 Och HERREN sade till Mose: 'Upp, drag ?stad h?ifr?n med folket som du har f?t upp ur Egyptens land, och begiv dig till det land som jag med ed har lovat ? Abraham, Isak och Jakob, i det jag sade: 'I din s?d skall jag giva det.'
- 033:002 Jag skall s?nda en ?ngel framf? dig och f?jaga kanan?erna, amor?erna, hetiterna, periss?erna, hiv?erna och jebus?erna,
- 033:003 f? att du m?komma till ett land som flyter av mj?k och honung. Ty eftersom du ? ett h?dnackat folk, vill jag icke sj?lv draga upp med dig; jag kunde d?f?g?ra dig under v?gen.?
- 033:004 N? folket h?rde detta str?nga tal, blevo de sorgsna, och ingen tog sina smycken p?sig.
- 033:005 Och HERREN sade till Mose: 'S?g till Israels barn: I ?en ett h?dnackat folk. Om jag allenast ett ?gonblick droge med dig, skulle jag f?g?ra dig. Men l?gg nu av dig dina smycken, s?vill jag se till, vad jag skall g?ra med dig.?
- 033:006 S?togo d?Israels barn av sig sina smycken och voro utan dem allt ifr?n vistelsen vid Horebs berg.

- 033:007 Men Mose hade f?r sed att taga t?rtet och sl? upp det ett stycke utanf?r I?gret; och han kallade det ?ppenbarelset?rtet?. Och var och en som ville r?df?ga HERREN m?ste g? ut till uppenbarelset?rtet utanf?r I?gret.
- 033:008 Och s? ofta Mose gick ut till t?rtet, stod allt folket upp, och var och en st?lde sig vid ing?ngen till sitt t?rt och sk?dade efter Mose, till dess han hade kommit in i t?rtet.
- 033:009 Och s? ofta Mose kom in i t?rtet, steg molnstoden ned och blev st?ende vid ing?ngen till t?rtet; och han talade med Mose.
- 033:010 Och allt folket s?g molnstoden st? vid ing?ngen till t?rtet; d? f?ll allt folket ned och tillbad, var och en vid ing?ngen till sitt t?rt.
- 033:011 Och HERREN talade med Mose ansikte mot ansikte, s?som n?r den ena m?nskian talar med den andra. Sedan v?nde Mose tillbaka till I?gret; men hans tj?nare Josua, Nuns son, en ung man, I?mnade icke t?rtet.
- 033:012 Och Mose sade till HERREN: ?V? s?ger du till mig: 'F?r detta folk ditupp'; men du har icke I?tit mig veta vem du vill s?nda med mig Du har dock sagt: 'Jag k?rner dig vid namn, och du har funnit n?d f?r mina ?gon.'
- 033:013 Om jag allts? har funnit n?d f?r dina ?gon, s?I? mig se dina v?gar och I?ra k?rna dig; jag vill ju finna n?d f?r dina ?gon. Och se d?rtill, att detta folk ?r ditt folk.?
- 033:014 Han sade: ?Skall jag d?s?j?v g?med och f?ra dig till ro??
- 033:015 Han svarade honom: ?Om du icke s?j?v vill g?med, s?I? oss alls icke draga upp h?if?n.
- 033:016 Ty varigenom skall man kunna veta att jag och ditt folk hava funnit n?d f?r dina ?gon, om icke d?rigenom att du g?r med oss, s?att vi, jag och ditt folk, utm?kas framf?r alla andra folk p?jorden??
- 033:017 HERREN svarade Mose: ?Vad du nu har beg?rt skall jag ock g?ra; ty du har funnit n?d f?r mina ?gon, och jag k?rner dig vid namn.?
- 033:018 D?sade han: ?L? mig allts?se din h?rlighet.?
- 033:019 Han svarade: ?Jag skall I?ta all min sk?nhet g?f?rbi dig d?r du st?r, och jag skall utropa namnet 'HERREN' inf?r dig; jag skall vara n?dig mot den jag vill vara n?dig emot, och skall f?rbarma mig ?ver den jag vill f?rbarma mig ?ver.
- 033:020 Ytterligare sade han: ?Mitt ansikte kan du dock icke f?se, ty ingen m?nskian kan se mig och leva.?
- 033:021 D?refter sade HERREN: ?Se, h?r ?r en plats n?ra intill mig; st?ll dig d?r p?klippan.
- 033:022 N?r nu min h?rlighet g?r f?rbi, skall jag I?ta dig st?d?r i en klyfta p?berget, och jag skall ?vert?cka dig med min hand, till dess jag har g?tt f?rbi.
- 033:023 Sedan skall jag taga bort min hand, och d?skall du f?se mig p? ryggen; men mitt ansikte kan ingen se.?
- 034:001 Och HERREN sade till Mose: ?Hugg ut ? dig tv?stentavlor, likadana som de f?ra voro, s?vill jag skriva p?tavlorna samma ord som stodo p?de f?ra tavlorna, vilka du slog s?nder.
- 034:002 Och var redo till i morgon, du skall d?p?morgonen stiga upp p? Sinai berg och st?la dig p?toppen av berget, mig till m?tes,
- 034:003 men ingen m?stiga upp med dig, och p?hela berget f?r ingen annan visa sig; ej heller m?f? och f?kreatur g?i bet framemot detta berg.?
- 034:004 Och han h?gg ut tv?stentavlor likadana som de f?ra voro. Och

- bittida följande morgon begav sig Mose upp på Sinai berg, såsom HERREN hade beordrat honom, och tog de två stentavlorna med sig.
- 034:005 Därför steg HERREN ned i molnskyn. Och han ställde sig där när han intill honom och kallade HERRENS namn.
- 034:006 Och HERREN gick förbi honom, där han stod, och utropade: HERREN! HERREN!--en Gud, barmhärtig och nådig, lättnadsglad och stor i mildhet och trofasthet,
- 034:007 som bevarar nåd mot tusenden, som förlåter missgärning och överträdelse och synd, men som ingalunda låter någon bli ostraffad, utan hemsöker födernas missgärning på barn och barnbarn och efterkommande i tredje och fjärde led.
- 034:008 Därför bad Mose sig med hast ned mot jorden och tillbad
- 034:009 och sade: Om jag har funnit nåd för dina ögon, Herre, så mig Herren gå med oss. Ty vet jag att det ett hårdnackat folk, men du vill ju förlåta oss vår missgärning och synd och taga oss till din arvedel.
- 034:010 Han svarade: Villan, jag vill sluta ett förbund. Inför hela ditt folk skall jag gå under, sådana som icke hava blivit gjorda i något land eller bland något folk. Och hela det folk som du tillhör skall se att HERRENS gärningar äro underbara, de som jag skall gå med dig.
- 034:011 Här är de bud som jag i dag giver dig. Se, jag skall följaga dig älskarna, kärlekarna, kärlekarna, kärlekarna och kärlekarna.
- 034:012 Tag dig till vara för att sluta förbund med inbyggarna i det land dit du kommer, och låt dem icke bli till en snara bland eder.
- 034:013 Fastmer skolen I bryta ned deras altaren och slösa deras stoder och hugga ned deras Aseror.
- 034:014 Ja, du skall icke tillbedja någon annan gud, ty HERREN heter Nitiskare; en nitiskande Gud är han.
- 034:015 Du må icke sluta något förbund med landets inbyggare. Ty i trohets avfällighet låpa de efter sina gudar och offra åt sina gudar; och när de dönbjuda dig, kommer du att låta av deras offer;
- 034:016 du tager också deras dötrar till hustrur åt dina söner, och när döderas dötrar i avfällighet låpa efter sina gudar, skola de förlåta dina söner till att likaledes låpa efter deras gudar.
- 034:017 Gjutna gudar skall du icke gå åt dig.
- 034:018 Det osyrade brödet helligtid skall, du hälla: i sju dagar skall du låta osyrat bröd, såsom jag har beordrat dig, på den bestämda tiden i månaden Abib; ty i månaden Abib drog du ut ur Egypten.
- 034:019 Allt det som öppnar moderlivet skall hälla mig till, också allt hankän bland din boskap, som öppnar moderlivet, såväl av kreaturen som av småboskapen.
- 034:020 Men vad som bland snor öppnar moderlivet skall du låsa med ett för, och om du icke vill låsa det, skall du krossa nacken på det. Var förtedd bland dina söner skall du låsa. Och ingen skall med tomma händer tråda fram inför mitt ansikte.
- 034:021 Sex dagar skall du arbeta, men på sjunde dagen skall du hälla vilodag; både under plöjningstiden och under skördetiden skall du hälla vilodag.
- 034:022 Och veckoheligtiden skall du hälla, för förtlingen av

veteskälden, så också bättningshögtiden, när året har gått till ända.

034:023 Tre gånger om året skall allt ditt mankän träd fram inför HERRENS, din herres, Israels Guds, ansikte.

034:024 Ty jag skall fördriva folk från dig och utvidga ditt område; och ingen skall stå efter ditt land, när du drager upp, tre gånger om året, från att träd fram inför HERRENS, din Guds, ansikte.

034:025 Du skall icke offra blodet av mitt slaktoffer jämte något som är syrat. Och påskhögtidens slaktoffer skall icke lämnas kvar över natten till morgonen.

034:026 Det första av din marks förstlingsfrukter skall du föra till HERRENS, din Guds, hus.

Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.

034:027 Och HERREN sade till Mose: Teckna upp åt dig dessa ord; ty i enlighet med dessa ord har jag slutit ett förbund med dig och med Israel.

034:028 Och han blev kvar där hos HERREN i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka. Och han skrev på tavlorna förbundets ord, de tio orden.

034:029 När sedan Mose steg ned från Sinai berg, och på väg ned från berget hade vittnesbådets två tavlor med sig, visste han icke att hans ansiktes hy hade blivit strålande därför att han hade talat med honom.

034:030 Och när Aron och alla Israels barn sågo huru Moses ansiktes hy strålade, fruktade de från att komma honom nära.

034:031 Men Mose ropade till dem; därförände Aron och menighetens alla hördingar tillbaka till honom, och Mose talade till dem.

034:032 Därefter kommo alla Israels barn fram till honom, och han gav dem alla de bud som HERREN hade förkunnat från honom på Sinai berg.

034:033 Och när Mose hade slutat sitt tal till dem, högde han ett tårkelse från sitt ansikte.

034:034 Men så ofta Mose skulle träd inför HERRENS ansikte från att tala med honom, lade han av tårkelset, till dess han åter gick ut. Och sedan han hade kommit ut, förkunnade han från Israels barn det som hade blivit honom bjudet.

034:035 Derasgo Israels barn var gång huru Moses ansiktes by strålade, och Mose högde därför åter tårkelset över sitt ansikte, till dess han änyo skulle gå in från att tala med honom.

035:001 Och Mose församlade Israels barns hela menighet och sade till dem: Detta är vad HERREN har bjudit eder att göra:

035:002 Sex dagar skall arbete göras, men på sjunde dagen skolen I hava helgdag, en HERRENS vilosabbat. Var och en som på den dagen gör något arbete skall dödas.

035:003 I skolen icke tända upp eld på sabbatsdagen, var I inte bosatta.

035:004 Och Mose sade till Israels barns hela menighet: Detta är vad HERREN har bjudit och sagt:

035:005 Liten bland eder upptaga en gård från HERREN, så att var och en som har ett där till villigt hjerta bär fram denna gård från HERREN: guld, silver och koppar,

035:006 mörklätt, purpurätt, rosenrätt och vitt garn och gethår,

- 035:007 r df gade v durskinn, tahasskinn, akacieträ,
035:008 olja till ljusstaken, kryddor till sm jelseoljan och till den
v luktande r kelsen,
035:009 äntligen onyxstenar och infattningsstenar, till att användas för
efoden och f r br stsk den.
035:010 Och alla konstf farna m n bland eder m komma och f f rdiga
allt vad HERREN har bjudit:
035:011 tabernaklet, dess t ckelse och överdraget till detta, dess
h ktor, br der, tv st nger, stolpar och fotstycken,
035:012 arken med dess stänger, n dastolen och den f r  som skall
hänga framför den,
035:013 bordet med dess stänger och alla dess tillbehör och sk debr den,
035:014 ljusstaken med dess tillbehör och dess lampor, oljan till
ljusstaken,
035:015 rökelsealtaret med dess stänger, sm jelseoljan och den
v luktande r kelsen, f rh nget f r ingången till tabernaklet,
035:016 br noffersaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger
och alla dess tillbehör, bäckenet med dess fotst lning,
035:017 omh ngena till f rg den, dess stolpar och fotstycken, f rh nget
f r porten till f rg den,
035:018 tabernaklets pluggar och f rg dens pluggar med deras streck,
035:019 äntligen de stickade kläderna till t nsten i helgedomen och
prästen Arons andra heliga kläder, s ock hans söners
prästkläder.?
- 035:020 Och Israels barns hela menighet gick sin väg bort ifrån Mose.
035:021 Sedan kommo de tillbaka, var och en som av sitt hjärta manades
därtill; och var och en som hade en därtill villig ande bar fram
en gård   HERREN till f f rdigande av uppenbarelset tet och
till allt arbete d rtvid och till de heliga kläderna.
035:022 De kommo, både män och kvinnor, och framburo, var och en efter
sitt hj rtas villighet, spännen,  ringar, fingerringar och
halssmycken, alla slags klenoder av guld, var och en som kunde
offra   HERREN någon gåva av guld.
035:023 Och var och en som hade i sin  go mörklätt, purpurrött,
rosenr tt eller vitt garn eller gethår eller r df gade
v durskinn eller tahasskinn bar fram det.
035:024 Och var och en som kunde giva såsom gård något av silver eller
koppar bar fram sin gård   HERREN. Och var och en som hade i
sin  go akacieträ till f f rdigande av något slags arbete bar
fram det.
035:025 Och alla konstf farna kvinnor spunno med sina h nder mörklätt,
purpurrött, rosenr tt och vitt garn och buro fram sin sp nad;
035:026 och alla kvinnor som av sitt hjärta manades därtill och hade
l tt konsten spunno gethår.
035:027 Och h vdingarna buro fram onyxstenar och infattningsstenar, till
att användas för efoden och f r br stsk den,
035:028 vidare kryddor och olja, till att användas för ljusstaken och
sm jelseoljan och den v luktande r kelsen.
035:029 Var och en av Israels barn, man eller kvinna, vilkens hjärta var
villigt att bära fram något till f f rdigande av allt det som
HERREN genom Mose hade bjudit att man skulle göra, bar fram sin
frivilliga g va   HERREN.
035:030 och Mose sade till Israels barn:  sen, HERREN har kallat och
nämnt Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam;
035:031 och han har uppfyllt honom med Guds Ande, med vishet, med
förstånd och kunskap och med allt slags sl dskicklighet,
035:032 både till att tänka ut konstarbeten och till att arbeta i guld,
silver och koppar,

- 035:033 till att smida stenar för infattning: och till att snida i trä, korteligen, till att utföra alla slags konstarbeten.
- 035:034 För honom och för Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, har han också givit förmåga att undervisa andra.
- 035:035 Han har uppfyllt deras hjärtan med vishet till att utföra alla slags snideriarbeten och konstverksamheter och brokiga verksamheter av mörkblått, purpurfärgat, rosenrött och vitt garn, så också andra verksamheter, korteligen, alla slags arbeten och särskilt konstverksamhetsarbeten.
- 036:001 Och Besalel och Oholiab och alla andra konstfärdiga män, för vilka HERREN har givit vishet och förtänd till att veta huru de skola utföra allt arbete vid helgedomens förfärdigande, skola utföra det, i alla stycken såsom HERREN har bjudit.
- 036:002 Därefter kallade Mose till sig Besalel och Oholiab och alla de andra konstfärdiga männen, för vilka HERREN hade givit vishet i hjärtat, alla som av sitt hjärta manades att träda fram för att utföra arbetet.
- 036:003 Och de mottogo från Mose hela den gård som Israels barn hade burit fram till utförande av arbetet vid helgedomens förfärdigande. Men man fortfor att bära fram till honom frivilliga gåvor, morgon efter morgon.
- 036:004 Därför kommo alla de konstfärdiga män som utförde allt arbetet till helgedomen, var och en från det arbete som han utförde,
- 036:005 och sade till Mose: Folket bär fram mer än som behöves för att verkställa det arbete som HERREN har bjudit oss att utföra?
- 036:006 Därför bjöd Mose att man skulle låta utropa i lägret: Ingen, vare sig man eller kvinna, må vidare arbeta för att göra något till helgedomen? Så avhölls folket ifrån att bära fram flera gåvor.
- 036:007 Ty vad man hade skaffat samman var tillräckligt för allt det arbete som skulle göras, och man hade till och med över.
- 036:008 Så gjorde nu alla de konstfärdiga arbetarna tabernaklet av tio tygvävar; av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurfärgat och rosenrött garn gjorde man dem, med keruber på, i konstverksamhet.
- 036:009 Var vävd gjordes tjugu stolar i åttio och fyra alnar bred; alla vävorna fingo samma mått.
- 036:010 Och man fogade tillhoppa fem av vävorna med varandra; likaså fogade man tillhoppa de fem övriga vävorna med varandra.
- 036:011 Och man satte öglor av mörkblått garn i kanten på den ena väven, ytterst på det hopfogade stycket; så gjorde man också i kanten på den väv som satt ytterst i det andra hopfogade stycket.
- 036:012 Femtio öglor satte man på den ena väven, och femtio öglor satte man ytterst på motsvarande väv i det andra hopfogade stycket, så att öglorna svarade emot varandra.
- 036:013 Och man gjorde femtio hänger av guld och fogade vävorna tillhoppa med varandra medelst hängarna, så att tabernaklet utgjorde ett helt.
- 036:014 Man gjorde och tygvävar av getull till ett täckelse över tabernaklet; elva sådana vävar gjorde man.
- 036:015 Var vävd gjordes trettio alnar i åttio och fyra alnar bred, de elva vävorna fingo samma mått.
- 036:016 Fem av vävorna fogade man tillhoppa till ett särskilt stycke,
- 036:017 och likaledes de sex övriga vävorna till ett särskilt stycke. Och man satte femtio öglor i kanten på den väv som satt ytterst i det ena hopfogade stycket, och femtio öglor satte man i kanten på motsvarande väv i det andra hopfogade stycket.

- 036:018 Och man gjorde femtio h rtor av koppar för att foga tillhopa täckelset, s att det kom att utg ra ett helt.
- 036:019 Vidare gjorde man ett  verdrag av r df rgade v durskinn till täckelset, och ytterligare ett  verdrag av tahasskinn att lägga ovanp detta.
- 036:020 Br derna till tabernaklet gjorde man av akacieträ och st lde dem upprätt.
- 036:021 Tio alnar långt och en och en halv aln brett gjordes vart br de.
- 036:022 P vart br de sattes tv tappar, f bundna sinsemellan med en list; s gjorde man på alla br derna till tabernaklet.
- 036:023 Och av tabernaklets br der satte man tjugu p s dra sidan, s derut.
- 036:024 Och man gjorde fyrtio fotstycken av silver att sätta under de tjugu br derna, tv fotstycken under vart br de för dess tv tappar.
- 036:025 Likaledes satte man på tabernaklets andra sida, den norra sidan, tjugu br der,
- 036:026 med deras fyrtio fotstycken av silver, tv fotstycken under vart br de.
- 036:027 Men på baksidan av tabernaklet, v sterut, satte man sex br der.
- 036:028 Och tv br der satte man på tabernaklets h rn, på baksidan;
- 036:029 och vartdera av dessa var sammanfogat av tv nedtill, och likaledes sammanhängande upptill, till den första ringen. S gjorde man med dem båda, i de båda hörnen.
- 036:030 Således blev det åtta br der med tillhörande fotstycken av silver, sexton fotstycken, nämligen tv fotstycken under vart br de.
- 036:031 Och man gjorde tv rst ngler av akacieträ, fem till de br der som voro på tabernaklets ena sida,
- 036:032 och fem tv rst ngler till de br der som voro på tabernaklets andra sida, och fem tv rst ngler till de br der som voro på tabernaklets baksida, v sterut.
- 036:033 Och man satte den mellersta tv rst ngen så, att den gick tvärs över, mitt på br derna, från den ena ändan till den andra.
- 036:034 Och br derna överdrog man med guld, och ringarna på dem, i vilka tv rst ngerna skulle skjutas in, gjorde man av guld, och tv rst ngerna överdrog man med guld.
- 036:035 Man gjorde ock förlåten av mörklätt, purpurrött, rosenr tt och tvinnat vitt garn; man gjorde den i konstvävnad, med keruber på.
- 036:036 Och man gjorde till den fyra stolpar av akacieträ och överdrog dem med guld, och hakarna till dem gjordes av guld, och man gått till dem fyra fotstycken av silver.
- 036:037 Och man gjorde ett förhänge f ring ngen till t tet, i brokig vävnad av mörklätt, purpurrött, rosenr tt och tvinnat vitt garn,
- 036:038 och till detta fem stolpar med deras hakar; och deras knoppar och deras kransar överdrog man med guld, och deras fem fotstycken gjordes av koppar.
- 037:001 Och Besalel gjorde arken av akacieträ, två och en halv aln lång, en och en halv aln bred och en och en halv aln hög.
- 037:002 Och han överdrog den med rent guld innan och utan; och han gjorde på den en rand av guld runt omkring.
- 037:003 Och han gått till den fyra ringar: av guld och satte dem över de fyra f terna, tväringar på ena sidan och tväringar på andra sidan.
- 037:004 Och han gjorde st ngler av akacieträ och överdrog dem med guld.

- 037:005 Och stängerna sköt han in i ringarna, p sidorna av arken, så att man kunde b ra arken.
- 037:006 Och han gjorde en n dstol av rent guld, två och en halv aln lång och en och en halv aln bred.
- 037:007 Och han gjorde tv keruber av guld; i drivet arbete gjorde han dem och satte dem vid de båda ändarna av n dstolen,
- 037:008 en kerub vid ena ändan och en kerub vid andra ändan. I ett stycke med n dstolen gjorde han keruberna vid dess b da ändar.
- 037:009 Och keruberna bredde ut sina vingar och h llo dem upp , så att de  vert ckte n dstolen med sina vingar, under det att de hade sina ansikten vända mot varandra; ned mot n dstolen vände keruberna sina ansikten.
- 037:010 Han gjorde ock bordet av akacieträ, tv alnar långt, en aln brett och en och en halv aln högt.
- 037:011 Och han överdrog det med rent guld; och han gjorde en rand av guld d p runt omkring.
- 037:012 Och runt omkring det gjorde han en list av en hands bredd, och runt omkring listen gjorde han en rand av guld.
- 037:013 Och han g t till bordet fyra ringar av guld och satte ringarna i de fyra hörnen vid de fyra f terna.
- 037:014 Invid listen sattes ringarna, få att stängerna skulle skjutas in i dem, så att man kunde b ra bordet.
- 037:015 Och han gjorde stängerna av akacieträ och överdrog dem med guld; så kunde man b ra bordet.
- 037:016 Och han gjorde k flen till bordet av rent guld, faten och skålarna, bälgarna och kannorna med vilka man skulle utgjuta drickoffer.
- 037:017 Han gjorde ock ljusstaken av rent guld. I drivet arbete gjorde han ljusstaken med dess fotst lning och dess mittelf ; kalkarna d p , kulor och blommor, gjordes i ett stycke med den.
- 037:018 Och sex armar utgingo från ljusstakens sidor, tre armar från ena sidan och tre armar från andra sidan.
- 037:019 P den ena armen sattes tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma, och p den andra armen sammalunda tre kalkar, liknande mandelblommor, vardera bestående av en kula och en blomma; så gjordes p de sex armar som utgingo från ljusstaken
- 037:020 Men p sj va ljusstaken sattes fyra kalkar, liknande mandelblommor, med sina kulor och blommor.
- 037:021 En kula sattes under det f sta armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det andra armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den, och en kula under det tredje armparet som utgick från ljusstaken, i ett stycke med den: alltså under de sex armar som utgingo från den.
- 037:022 Deras kulor och armar gjordes i ett stycke med den, alltsammans ett enda stycke i drivet arbete av rent guld.
- 037:023 Och han gjorde till den sju lampor, så ock lampt nger och brickor till den av rent guld.
- 037:024 Av en talent rent guld gjorde han den med alla dess tillbehör.
- 037:025 Och han gjorde rökelsealtaret av akacieträ, en aln långt och en aln brett--en liksidig fyrkant--och tv alnar högt; dess horn gjordes i ett stycke därmed.
- 037:026 Och han överdrog det med rent guld, dess skiva, dess v ggar runt omkring och dess h n; och han gjorde en rand av guld d p runt omkring.

- 037:027 Och han gjorde till det tv?ringar av guld och satte dem nedanf? randen, p?dess b?da sidor, p?de b?da sidostyckena, f? att st?nger skulle skjutas in i dem, s?att m?n med dem kunde b?ra altaret.
- 037:028 Och han gjorde st?ngerna av akacietr? och ?verdrog dem med guld.
- 037:029 Han gjorde ock den heliga sm?jelseoljan och den rena, v?luktande r?kelsen, konstm?ssigt beredda.
- 038:001 Han gjorde ock br?noffersaltaret av akacietr?, fem alnar l?ngt och fem alnar brett--en liksidig fyrkant--och tre alnar h?gt.
- 038:002 Och han gjorde h?n d?till och satte dem i dess fyra h?n; i ett stycke d?med gjordes h?nen. Och han ?verdrog det med koppar.
- 038:003 Och han gjorde altarets alla tillbeh?, askk?len, skovlarna, sk?arna, gafflarna och fyrfaten. Alla dess tillbeh? gjorde han av koppar.
- 038:004 Och han gjorde till altaret ett galler, ett n?tverk av koppar, och satte det under dess avsats, nedtill, s?att det r?ckte upp till mitten.
- 038:005 Och han g? fyra ringar och satte dem i de fyra h?nen p? koppargallret, f? att st?ngerna skulle skjutas in i dem.
- 038:006 Och han gjorde st?ngerna av akacietr? och ?verdrog dem med koppar.
- 038:007 Och han sk? st?ngerna in i ringarna p?altarets sidor, s?att man kunde b?ra det med dem. Ih?igt gjorde han det, av plankor.
- 038:008 Han gjorde ock b?ckenet av koppar med dess fotst?lning av koppar och anv?nde d?till speglar, som hade tillh?t de kvinnor vilka hade t?nstg?ring vid ing?ngen till uppenbarelset?tet.
- 038:009 Han gjorde ock f?g?rden. F? den s?dra sidan, s?derut, gjordes omh?ngena till f?g?rden av tvinnat sitt garn, hundra alnar l?nga;
- 038:010 till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.
- 038:011 Likaledes gjordes de f? norra sidan hundra alnar l?nga; till dem gjordes tjugu stolpar, och till dessa tjugu fotstycken, av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.
- 038:012 Och f? v?stra sidan gjordes omh?ngen som voro femtio alnar l?nga; till dem gjordes tio stolpar, och till dessa tio fotstycken, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver.
- 038:013 Och f? framsidan, ?sterut, gjordes de femtio alnar l?nga.
- 038:014 Omh?ngena gjordes femton alnar l?nga p?ena sidan d?rav, med tre stolpar p?tre fotstycken; likaledes gjordes omh?ngena p?andra sidan femton alnar l?nga--allts?lika p?b?da sidor om porten till f?g?rden--med tre stolpar p?tre fotstycken.
- 038:015 Alla omh?ngena runt omkring f?g?rden gjordes av tvinnat vitt garn;
- 038:016 och fotstyckena till stolparna gjordes av koppar, men stolparnas hakar och kransar gjordes av silver, och deras knoppar ?verdrogos med silver;
- 038:017 alla f?g?rdens stolpar f?s?gos med kransar av silver.
- 038:018 Och f?h?ngtet f? porten till f?g?rden gjordes i brokig v?nrad av m?kbl?t, purpurr?t, rosenr?t och tvinnat vitt garn, tjugu alnar l?ngt och fem alnar h?gt, efter tygets bredd, i likhet med f?g?rdens omh?ngen;
- 038:019 och till det gjordes fyra stolpar p?fyra fotstycken, av koppar;

- men deras hakar gjordes av silver, och deras knoppar överdrogs med silver, och deras kransar gjordes av silver.
- 038:020 Alla pluggarna till tabernaklet och till fågärdens runt omkring gjordes av koppar.
- 038:021 Fågjande ä vad som beräknas hava fågätt till tabernaklet, vittnesbärdets tabernakel, vilken beräkning gjordes efter Moses befallning genom leviternas försorg, under ledning av Itamar, prästen Arons son;
- 038:022 och Besalel, son till Uri, son till Hur, av Juda stam, förfärdigade allt vad HERREN hade bjudit Mose,
- 038:023 och till medhjälpare hade han Oholiab, Ahisamaks son, av Dans stam, en man kunnig i snideri och konstvävnad och i konsten att väva brokigt med mörkblått, purpurfärgat, rosenrött och vitt garn.
- 038:024 Det guld som användes till arbetet, vid förfärdigandet av hela helgedomen, det guld som hade blivit givet såsom offer, utgjorde sammanlagt tjugunio talenter och sju hundra trettio siklar, efter helgedomssikelns vikt.
- 038:025 Och det silver som gavs av dem i menigheten, vilka inmånstrades, utgjorde ett hundra talenter och ett tusen sju hundra sjuttiofem siklar, efter helgedomssikelns vikt.
- 038:026 En beka, det ä en halv sikel, efter helgedomssikelns vikt, kom på var person, på var och en som upptogs bland de inmånstrade, var och en som var tjugu ä gammal eller dätutöver: sex hundra tre tusen fem hundra femtio personer.
- 038:027 Och de hundra talenterna silver användes till gjutningen av fotstyckena för helgedomen och av fotstyckena för fälten, ett hundra talenter till ett hundra fotstycken, en talent till vart fotstycke.
- 038:028 Och de ett tusen sju hundra sjuttiofem siklarna användes till att göra hakar till stolparna och till att överdraga deras knoppar och göra kransar till dem.
- 038:029 Och den koppar som hade blivit given såsom offer utgjorde sjuttio talenter och två tusen fyra hundra siklar.
- 038:030 Därav gjorde man fotstyckena till uppenbarelsetätets ingång, så ock koppelaltaret med tillhörande koppelgaller och altarets alla tillbehör,
- 038:031 vidare fotstyckena till fågärdens, runt omkring, och fotstyckena till fågärdens port, nämligen alla tabernaklets pluggar och alla fågärdens pluggar, runt omkring.
- 039:001 Och av det mörkblåa, det purpurfärgade och det rosenfärgade garnet gjorde man stickade kläder till tjänsten i helgedomen; och man gjorde de andra heliga kläderna som Aron skulle hava, såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 039:002 Efoden gjorde man av guld och av mörkblått, purpurfärgat, rosenrött och tvinnat vitt garn.
- 039:003 Man hamrade ut guld till tunna plättar och skar dessa i trådar, så att man kunde väva in det i det mörkblåa, det purpurfärgade, det rosenfärgade och det vita garnet, med konstvävnad.
- 039:004 Till den gjorde man axelstycken, som skulle fästas ihop; vid sina båda ändar fästes den ihop.
- 039:005 Och skäppet, som skulle sitta på efoden och sammanhålla den, gjordes i ett stycke med den och av samma slags vävnad: av guld och av mörkblått, purpurfärgat, rosenrött och tvinnat vitt garn, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 039:006 Och onyxstenarna omgav man med flätverk av guld; på dem voro Israels sifers namn inristade, på samma sätt som man graverar

signetringar.

039:007 Och man satte dem på efodens axelstycken, för att stenarna skulle bringa Israels barn i minnelse, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

039:008 Brötskåden gjorde man i konstvävnad, i samma slags vävnad som efoden: av guld och av mörkblått, purpurfärgat, rosenrött och tvinnat vitt garn.

039:009 Brötskåden gjordes liksidigt fyrkantig, i form av en väska gjorde man den: ett kvarter lång och ett kvarter bred, i form av en väska.

039:010 Och man besatte den med fyra rader stenar: i första raden en karneol, en topas och en smaragd;

039:011 i andra raden en karbunkel, en safir och en kalcedon;

039:012 i tredje raden en hyacint, en agat och en ametist;

039:013 i fjärde raden en krysolit, en onyx och en jaspis. Med flätverk av guld blevo de omgivna i sina infattningar.

039:014 Stenarna voro tolv, efter Israels sönernas namn, en för vart namn; var sten bar namnet på en av de tolv stammarna, inristat på samma sätt som man graverar signetringar.

039:015 Och man gjorde till brötskåden kedjor i virat arbete, såsom man gör snodder, av rent guld.

039:016 Man gjorde vidare tvärfätverk av guld och tväringar av guld och satte dessa båda ringar i tväret av brötskådens höften.

039:017 Och man fäste de båda guldsnodderna vid de båda ringarna, i brötskådens höften.

039:018 Och de tvärsnoddernas båda andra ändar fäste man vid de tvärfätverken och fäste dem så vid efodens axelstycken på dess framsida.

039:019 Och man gjorde tväringar av guld och satte dem i brötskådens båda andra höften, vid den kant därpå, som var vänd inåt mot efoden.

039:020 Och ytterligare gjorde man tväringar av guld och fäste dem vid efodens båda axelstycken, nedtill på dess framsida, där den fästes ihop, ovanför efodens skärp.

039:021 Och man knöt fast brötskåden med ett mörkblått snöre, som gick från dess ringar in i efodens ringar, så att den satt ovanför efodens skärp, på det att brötskåden icke skulle lossna från efoden, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

039:022 Efodkåpan gjorde man av vitt tyg, helt och hållet mörkblått.

039:023 Och mitt på kåpan gjordes en öppning, lik öppningen på en pansarskjorta; öppningen omgavs nämligen med en kant, för att den icke skulle slitas sönder.

039:024 Och på kåpans nedre fäl satte man granatäpplen, gjorda av mörkblått, purpurfärgat och rosenrött tvinnat garn.

039:025 Och man gjorde bjällror av rent guld och satte dessa bjällror mellan granatäpplena runt omkring fälens på kåpan, mellan granatäpplena:

039:026 en bjällra och så ett granatäpple, sedan en bjällra och så åter ett granatäpple, runt omkring fälens på kåpan, att bäras vid tjänstgöringen, såsom HERREN hade bjudit Mose.

039:027 Och man gjorde åt Aron och hans söner livklädnaderna av vitt garn, i vitt arbete,

039:028 huvudbindeln av vitt garn, höftidshuvorna av vitt garn och linnebenkläderna av tvinnat vitt garn,

039:029 nämligen bäret av tvinnat vitt garn och av mörkblått, purpurfärgat och rosenrött garn, i brokig vävnad, allt såsom

HERREN hade bjudit Mose.

039:030 Och man gjorde plåten till det heliga diademmet av rent guld, och på den skrev man, såsom man graverar signetringar: 'Helgad åt HERREN.'

039:031 Och man fäste vid den ett märkeklätt snöre och satte den ovanpå huvudbindeln, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.

039:032 Så blev då allt arbetet på uppenbarelsetåtets tabernakel fullbordat. Israels barn utförde det; de gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose.

039:033 Och de förde fram till Mose tabernaklet, dess täckelse och alla dess tillbehör, dess hökter, bräder, tvärstänger, stolpar och fotstycken,

039:034 överdraget av rådfärgade vädurskinn och överdraget av tahasskinn och den fört som skulle hänga framför arken,

039:035 vidare vittnesbådets ark med dess stänger, såock nådstolen,

039:036 bordet med alla dess tillbehör och skåpbrädet,

039:037 den gyllene ljusstaken, lamporna som skulle sättas på den och alla dess andra tillbehör, oljan till ljusstaken,

039:038 det gyllene altaret, smörjelseoljan och den välluktande rökelsen, förhörnet för ingången till åttet,

039:039 kopparsaltaret med tillhörande koppargaller, dess stänger och alla dess tillbehör, bänken med dess fotställning.

039:040 omhörningarna till färggårdens, dess stolpar och fotstycken, förhörnet för porten till färggårdens, dess streck och pluggar, alla redskap till arbetet vid uppenbarelsetåtets tabernakel

039:041 äntligen de stickade kläderna till tjänsten i helgedomen och prästen Arons andra heliga kläder, såock hans söners prästkläder.

039:042 Såsom HERREN hade bjudit Mose såhade Israels barn i alla stycken gjort allt arbete.

039:043 Och Mose besåg allt arbetet och fann att de hade utfört det, att de hade gjort såsom HERREN hade bjudit. Och Mose välsignade dem

040:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

040:002 När den första månaden ingår, skall du på första dagen i månaden uppsätta uppenbarelsetåtets tabernakel.

040:003 Och du skall där sätta vittnesbådets ark och hänga fört framför arken.

040:004 Och du skall föra bordet ditin och lägga upp på detta vad det skall vara upplagt; och du skall föra ditin ljusstaken och sätta upp lamporna på den.

040:005 Och du skall ställa det gyllene rökelsealtaret framför vittnesbådets ark; och du skall sätta upp förhörnet för ingången till tabernaklet.

040:006 Och brännoffersaltaret skall du ställa framför ingången till uppenbarelsetåtets tabernakel.

040:007 Och du skall ställa bänken mellan uppenbarelsetåttet och altaret och gjuta vatten däri.

040:008 Och du skall sätta upp färggårdshögnaden runt omkring och hänga upp förhörnet för porten till färggårdens.

040:009 Och du skall taga smörjelseoljan och smörja tabernaklet och allt vad däri är och helga det jämte alla dess tillbehör, såatt det bliver heligt.

040:010 Du skall ock smörja brännoffersaltaret jämte alla dess tillbehör och helga altaret; såbliver altaret högheligt.

040:011 Du skall ock smörja bänken jämte dess fotställning och helga det.

040:012 Därefter skall du föra Aron och hans söner fram till

- uppenbarelset?tets ing?ng och tv?dem med vatten.
- 040:013 Och du skall s?tta p?Aron del heliga kl?dnerna, och sm?rja honom och helga honom till att bliva pr?st ? mig
- 040:014 Och du skall f?ra fram hans s?ner och s?tta livkl?dnader p?dem.
- 040:015 Och du skall sm?rja dem, s?som du smorde deras fader, till att bliva pr?ster ? mig. S? skall denna deras sm?rjelse bliva f? dem en invigning till ett ev?rdligt pr?stad?me, sl?kte efter sl?kte.
- 040:016 Och Mose gjorde detta; han gjorde i alla stycken s?som HERREN hade bjudit honom.
- 040:017 S? blev d?tabernaklet uppsatt i f?rsta m?naden av andra ?et, p?f?rsta dagen i m?naden.
- 040:018 D?satte Mose upp tabernaklet. Han lade ut dess fotstycken, st?lde fast dess br?der, sk? in dess tv?rst?nger och satte upp dess stolpar.
- 040:019 Och han bredde t?ckelset ?ver tabernaklet och lade ovanp? t?ckelset dess ?verdrag allt s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:020 Och han tog vittnesb?det och lade det in i arken och satte st?ngerna p?arken; och han satte n?dstolen ovanp?arken.
- 040:021 Sedan f?rde han arken in i tabernaklet och satte upp f?l?ten som skulle h?nga framf? arken, och h?ngde s?f? vittnesb?dets ark, allt s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:022 Och han satte bordet i uppenbarelset?tet, vid tabernaklets norra sida, utanf? f?l?ten,
- 040:023 och lade upp p?detta de br?d som skulle vara upplagda inf? HERRENS ansikte, allt s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:024 Och han st?lde ljusstaken in i uppenbarelset?tet, mitt emot bordet, p?tabernaklets s?dra sida,
- 040:025 och satte upp lamporna inf? HERRENS ansikte, s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:026 Och han st?lde det gyllene altaret in i uppenbarelset?tet, framf? f?l?ten,
- 040:027 och ant?nde v?luktande r?kelse d?p?, s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:028 Och han satte upp f?h?nget f? ing?ngen till tabernaklet.
- 040:029 Och br?nnoffersaltaret st?lde han vid ing?ngen till uppenbarelset?tets tabernakel och offrade br?noffer och spisoffer d?p?, s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:030 Och han st?lde b?cken mellan uppenbarelset?tet och altaret och g? vatten till tvagning d?ri.
- 040:031 Och Mose och Aron och hans s?ner tv?dde sedermera sina h?nder och f?tter med vatten d?ur;
- 040:032 s?ofta de skulle g?in i uppenbarelset?tet eller tr?da fram till altaret, tv?dde de sig, s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 040:033 Och han satte upp f?g?rdsh?gnaden runt omkring tabernaklet och altaret, och h?ngde upp f?h?nget f? porten till f?g?rden. S? fullbordade Mose allt arbetet.
- 040:034 D? ?vert?ckte molnskyn uppenbarelset?tet, och HERRENS h?lighet uppfyllde tabernaklet;
- 040:035 och Mose kunde icke g?in i uppenbarelset?tet, eftersom molnskyn vilade d??ver och HERRENS h?lighet uppfyllde tabernaklet.
- 040:036 Och s?ofta molnskyn h?jde sig fr?n tabernaklet, br?to Israels barn upp; s?gjorde de under hela sin vandring.
- 040:037 Men s?l?nge molnskyn icke h?jde sig, br?to de icke upp, utan stannade ?nda till den dag d?den ?ter h?jde sig.

040:038 Ty HERRENS molnsky vilade om dagen över tabernaklet, och om natten var eld i den; så var det inför alla Israels barns ögon under hela deras vandring.

Tredje Mosebok (Leviticus)

001:001 Och HERREN kallade på Mose och talade till honom ur uppenbarelsetältet och sade:

001:002 Tala till Israels barn och säg till dem: När någon bland eder vill bringa fram ett offer till HERREN, skolen I taga edert offer av boskapen, antingen av fåkreaturen eller av småboskapen.

001:003 Om han vill bringa fram ett brännoffer av fåkreaturen, så skall han då till taga ett felfritt djur av hankön och bringa det fram till uppenbarelsetältets ingång, för att han må bli va
vbehaglig inför HERRENS ansikte.

001:004 Och han skall lägga sin hand på brännoffersdjurets huvud; så bliver det vbehagligt, och fåsoning bringas för honom.

001:005 Och han skall slakta ungtjuren inför HERRENS ansikte; och Arons söner, prästerna, skola bringa fram blodet, och de skola stänka blodet runt omkring på det altare som står vid ingången till uppenbarelsetältet.

001:006 Och han skall draga av huden på brännoffersdjuret och dela det i dess stycken.

001:007 Och prästen Arons söner skola gå upp eld på altaret och lägga ved på elden.

001:008 Och Arons söner, prästerna, skola lägga styckena, huvudet och istret ovanpå veden som ligger på altarets eld.

001:009 Men inövorna och fåtterna skola tväsa i vatten. Och prästen skall förbränna alltsammans på altaret: ett brännoffer, ett eldsoffer till en vbehaglig lukt för HERREN.

001:010 Men om han vill bringa fram ett brännoffer av småboskapen, vare sig av fåren eller av getterna, så skall han då till taga ett felfritt djur av hankön.

001:011 Och han skall slakta det vid sidan av altaret, norrut, inför HERRENS ansikte, och Arons söner, prästerna, skola stänka dess blod på altaret runt omkring.

001:012 Och han skall dela det i dess stycken och fränskilja dess huvud och ister; och prästen skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets eld.

001:013 Men inövorna och fåtterna skola tväsa i vatten. Och prästen skall offra alltsammans och förbränna det på altaret; det är ett brännoffer, ett eldsoffer till en vbehaglig lukt för HERREN.

001:014 Men om han vill bringa fram till HERREN ett brännoffer av fåglar, så skall han taga sitt offer av turturduvor eller av unga duvor.

001:015 Och prästen skall bringa fram djuret till altaret och vrida huvudet av det och förbränna det på altaret. Och dess blod skall utkramas på altarets vägg.

001:016 Men dess kräva med orenligheten däri skall han taga ut, och han skall kasta den vid sidan av altaret, återut, på askhögen.

001:017 Och han skall fläsa upp det invid vingarna, dock utan att fränskilja dessa; och prästen skall förbränna det på altaret, ovanpå veden som ligger på elden. Det är ett brännoffer, ett

eldsoffer till en v?behaglig lukt f? HERREN.

002:001 Och n? n?gon vill b?ra fram ett spisoffer ? HERREN skall hans offer vara av fint mj?, och han skall gjuta olja d?p? och l?gga r?kelse d?p?.

002:002 Och han skall b?ra det fram till Arons s?ner, pr?sterna; och pr?sten skall taga en handfull d?rav, n?mligen av mj?et och oljan, d?till all r?kelsen, och skall p? altaret f?br?na detta, som utg? sj?va altaroffret: ett eldsoffer till en v?behaglig lukt f? HERREN.

002:003 Och det som ? ?ver av spisoffret skall tillh?ra Aron och hans s?ner. Bland HERRENS eldsoffer ? det h?gheligt.

002:004 Men n? du vill b?ra fram ett spisoffer av det som bakas i ugn, skall det vara av fint mj?, osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja.

002:005 Och om ditt offer ? ett spisoffer som tillredes p?pl?, s? skall det vara av fint mj?, begjutet med olja, osyrat.

002:006 Du skall bryta s?nder det i stycken och gjuta olja d?p?. Det ? ett spisoffer.

002:007 Och om ditt offer ? ett spisoffer som tillredes i panna, s? skall det tillredas av fint mj? med olja.

002:008 Det spisoffer som ? tillrett p?n?got av dessa s?t skall du f?ra fram till HERREN; det skall b?ras fram till pr?sten, och han skall hava det fram till altaret.

002:009 Och pr?sten skall av spisoffret taga den del som utg? sj?va altaroffret och f?br?na den p? altaret: ett eldsoffer till en v?behaglig lukt f? HERREN.

002:010 Och det som ? ?ver av spisoffret skall tillh?ra Aron och hans s?ner. Bland HERRENS eldsoffer ? det h?gheligt.

002:011 Intet spisoffer som I viljen b?ra fram ? HERREN skall vara syrat, ty varken av surdeg eller av honung skolen I f?br?na n?got s?som eldsoffer ? HERREN.

002:012 S?som f?stlingsoffer m?n I b?ra fram s?dant ? HERREN, men p? altaret m?det icke komma f? att vara en v?behaglig lukt.

002:013 Och alla dina spisoffer skall du bestr?med salt; du m?icke l?ta din Guds f?rbunds salt fattas p?ditt spisoffer. Till alla dina offer skall du offra salt.

002:014 Men om du vill b?ra fram ? HERREN ett spisoffer av f?stlingsfrukter, skall du s?som ett s?dant spisoffer av dina f?stlingsfrukter b?ra fram ax, rostade vid eld, s?nderst?ta, av gr?nskuren s?d.

002:015 Och du skall gjuta olja d?p? och l?gga r?kelse d?p?. Det ? ett spisoffer.

002:016 Och pr?sten skall f?br?na den del av de s?nderst?ta axen och av oljan, som utg? sj?va altaroffret, j?nte all r?kelsen d?p?. ett eldsoffer ? Herren.

003:001 Och om n?gon vill b?ra fram ett tackoffer, och han vill taga sitt offer av f?kreaturen, s?skall han st?la fram inf? HERRENS ansikte ett felritt djur, antingen av hank?n eller av honk?n.

003:002 Och han skall l?gga sin hand p?sitt offerdjurs huvud och sedan slakta det vid ing?ngen till uppenbarelset?tet; och Arons s?ner, pr?sterna, skola st?nka blodet p? altaret runt omkring.

003:003 Och av tackoffret skall han s?som eldsoffer ? Herren b?ra fram det fett som omsluter in?vorna, och allt det fett som sitter p?

inövorna,
003:004 och bäda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
söck leverfettet, vilket han skall fränkilja invid njurarna.
003:005 Och Arons söner skola förbränna det på altaret, ovanpå
brännoffret, på veden som ligger på elden: ett eldsoffer till en
väbehaglig lukt för Herren.

003:006 Men om någon vill bära fram till HERREN ett tackoffer av
småboskapen, sö skall han då till taga ett felfritt djur, av
hankön eller av honkön.
003:007 Om det är ett får som han vill offra, sö skall han stå fram
det inför HERRENS ansikte.
003:008 Och han skall lägga sin hand på sitt offerdjurs huvud och sedan
slakta det framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola
stänka dess blod på altaret runt omkring.
003:009 Och av tackoffersdjuret skall han sö som eldsoffer till HERREN
offra dess fett, hela svansen, fränskild invid ryggraden, och
det fett som omsluter inövorna, och allt det fett som sitter på
inövorna,
003:010 och bäda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
söck leverfettet, vilket han skall fränkilja invid njurarna.
003:011 Och prästen skall förbränna det på altaret: en eldsofferispis till
HERREN.
003:012 Likaledes, om någon vill offra en get, sö skall han stå fram
denna inför HERRENS ansikte.
003:013 Och han skall lägga sin hand på dess huvud och sedan slakta den
framför uppenbarelsetältet; och Arons söner skola stänka dess
blod på altaret runt omkring.
003:014 Och han skall då av sö som eldsoffer till HERREN offra det fett som
omsluter inövorna, och allt det fett som sitter på inövorna,
003:015 och bäda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
söck leverfettet, vilket han skall fränkilja invid njurarna.
003:016 Och prästen skall förbränna detta på altaret: en eldsofferispis,
till en väbehaglig lukt. Allt fettet skall tillhöra HERREN.
003:017 Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till
släkte, var i den tiden bosatta: intet fett och intet blod skolen
i förstå.

004:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
004:002 Tala till Israels barn och säg: Om någon ouppståndligen syndar mot
något HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han alltså
går något som är förbjudet, sö gäller följande:
004:003 Om det är den smorde prästen som har syndat och därvid dragit
skuld över folket, sö skall han för den synd han har begått
offra en felfri ungtjur till HERREN till syndoffer.
004:004 Och han skall föra tjuren fram inför HERRENS ansikte, till
uppenbarelsetältets ingång. Och han skall lägga sin hand på
tjurens huvud och sedan slakta tjuren inför HERRENS ansikte.
004:005 Och den smorde prästen skall taga något av tjurens blod och bära
det in i uppenbarelsetältet,
004:006 och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka blodet
sju gånger inför HERRENS ansikte, vid fötterna till helgedomen.
004:007 Därefter skall prästen med blodet bestryka hornen på den
värluktande rökelsens altare, som står inför HERRENS ansikte i
uppenbarelsetältet; men allt det övriga blodet av tjuren skall
han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret, som står vid
ingången till uppenbarelsetältet.
004:008 Och allt syndofferstjurens fett skall han taga ut ur honom--

- det fett som omsluter inåvorna, och allt det fett som sitter på
inåvorna,
- 004:009 och båda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna,
söock leverfettet, vilket han skall fränkilja invid njurarna--
- 004:010 på samma sätt som detta tages ut ur tackofferstjuren; och
prästen skall förbränna det på brännoffersaltaret.
- 004:011 Men tjurens hud och allt hans kött jämte hans huvud och hans
fötter hans inåvor och hans orenlighet,
- 004:012 korteligen, allt det övriga av tjuren, skall han föra bort
utanför lägret till en ren plats, där man slår ut askan, och
bränna upp det på ved i eld; på den plats där man slår ut askan
skall det brännas upp.
- 004:013 Och om Israels hela menighet begår synd ouppståndigen, och utan
att församlingen märker det, i det att de bryta mot något
Herrens bud genom vilket något förbjudes och södraga sig
skuld,
- 004:014 och den synd de hava begått sedan bliver känd, söskall
församlingen offra en ungtjur till syndoffer. De skola föra
honom fram inför uppenbarelsetältet;
- 004:015 och de äldste i menigheten skola lägga sina händer på tjurens
huvud inför Herrens ansikte, och sedan skall man slakta tjuren
inför HERRENS ansikte.
- 004:016 Och den smorde prästen skall bära något av tjurens blod in i
uppenbarelsetältet,
- 004:017 och prästen skall doppa sitt finger i blodet och stänka sju
gångar inför HERRENS ansikte, vid förlänt.
- 004:018 Därefter skall han med blodet bestryka hornen på det altare som
står inför HERRENS ansikte i uppenbarelsetältet; men allt det
övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av
brännoffersaltaret, som står vid ingången till
uppenbarelsetältet.
- 004:019 Och allt tjurens fett skall han taga ut ur honom och förbränna
det på altaret.
- 004:020 Söskall han gåra med tjuren; sösom han skulle gåra med den
förra syndofferstjuren, söskall han gåra med denna. När sö
prästen bringar försöning för dem, döbliver dem förlänt.
- 004:021 Och han skall föra ut tjuren utanför lägret och bränna upp
honom, sösom han skulle gåra med den förra tjuren. Detta är
syndoffret för församlingen.
- 004:022 Om en hådning syndar, i det att han ouppståndigen bryter mot
något HERRENS, sin Guds, bud genom vilket något förbjudes, och
han själv märker att han har dragit sig skuld,
- 004:023 eller av någon för veta vilken synd han har begått, söskall han
sösom sitt offer föra fram en bock, ett felfritt djur av hankön.
- 004:024 Och han skall lägga sin hand på bockens huvud och sedan slakta
honom på samma plats där man slaktar brännoffret, inför HERRENS
ansikte. Det är ett syndoffer.
- 004:025 Och prästen skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger
och stryka på brännoffersaltarets horn; men det övriga blodet
skall han gjuta ut vid foten av brännoffersaltaret.
- 004:026 Och allt fett skall han förbränna på altaret, sösom det sker
med tackoffersdjurets fett. När sö prästen bringar försöning
för honom, till rening från hans synd, döbliver honom förlänt.
- 004:027 Och om någon av det meniga folket syndar ouppståndigen, därigenom
att han bryter mot något HERRENS bud genom vilket något
förbjudes, och han själv märker att han har dragit sig skuld,

- 004:028 eller av någon för veta vilken synd han har begått, så skall han, såsom sitt offer för den synd han har begått, föra fram en felfri get, ett djur av honkän.
- 004:029 Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets huvud och sedan slakta syndoffersdjuret på den plats där brännoffersdjuren slaktas.
- 004:030 Och prästen skall taga något av blodet på sitt finger och stryka det på brännoffersaltarets horn; men allt det övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret.
- 004:031 Och allt fett skall han taga ut, på samma sätt som fett tages ut ur tackoffersdjuret, och prästen skall förbränna det på altaret, till en vällbehaglig lukt för HERREN. När så prästen bringar försoning för honom, då bliver honom förlåtet.
- 004:032 Men om någon vill offra ett lamm till syndoffer, så skall han föra fram ett felfritt djur av honkän.
- 004:033 Och han skall lägga sin hand på syndoffersdjurets huvud och sedan slakta det till syndoffer på samma plats där man slaktar brännoffersdjuren.
- 004:034 Och prästen skall taga något av syndoffrets blod på sitt finger och stryka på brännoffersaltarets horn; men allt det övriga blodet skall han gjuta ut vid foten av altaret.
- 004:035 Och allt fett skall han taga ut, på samma sätt som fett tages ut ur tackoffersfötet, och prästen skall förbränna det på altaret, ovanpå Herrens eldoffer. När så prästen för honom bringar försoning för den synd han har begått, då bliver honom förlåtet.
- 005:001 Och om någon syndar, i det att han, när han har edsförpliktelsen och kan vittna om något, vare sig han har sett det eller eljest förnummit det, likväl icke yppar detta och han skönda bort på missgärning;
- 005:002 eller om någon, utan att märka det, kommer vid något orent-- vare sig den döda kroppen av ett orent vilddjur, eller den döda kroppen av ett orent boskapsdjur, eller den döda kroppen av något slags orent smådjur--och han så bliver oren och drager sig skuld;
- 005:003 eller om han, utan att märka det, kommer vid en människas orenhet, det m?nu vara vad som helst varigenom hon kan vara oren, och han sedan för veta det och han så drager sig skuld;
- 005:004 eller om någon, utan att märka det, svär i obetänksamhet med sina läppar något, vare sig ont eller gott--det m?nu vara vad som helst som man kan svära i obetänksamhet--och sedan kommer till insikt därom och han så drager sig skuld i något av dessa stycken:
- 005:005 så skall han, när han har dragit sig skuld i något av dessa stycken, bekänna det vari han har syndat
- 005:006 och såsom bot för den synd han har begått föra fram åt HERREN ett hondjur av småboskapen, antingen en tacka eller en get, till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för honom, till rening från hans synd.
- 005:007 Men om han icke förmår bekosta ett sådant djur, så skall han såsom bot för vad han har syndat föra fram åt Herren två turturduvor eller två unga duvor, en till syndoffer och en till brännoffer.
- 005:008 Dem skall han föra fram till prästen, och denne skall först offra den som är avsedd till syndoffer. Han skall vrida huvudet av den invid halsen, dock utan att fränkilja det.

005:009 Och han skall stänka något av syndoffrets blod på altarets vägg; men det övriga blodet skall utkramas vid foten av altaret. Det är ett syndoffer.

005:010 Och den andra skall han offra till ett brännoffer, på föreskrivet sätt. När prästen bringar förlösning för honom, till rening från den synd han har begått, då bliver honom förlåtet.

005:011 Men om han icke kan anskaffa två turturduvor eller två unga duvor, så skall han såsom offer för vad han har syndat bräna fram en tiondedels efa fint mjöl till syndoffer, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett syndoffer.

005:012 Och han skall bräna det fram till prästen, och prästen skall taga en handfull därav, det som utgår själva altaroffret, och förbränna det på altaret, ovanpå HERRENS eldoffer. Det är ett syndoffer.

005:013 När prästen för honom bringar förlösning för den synd han har begått i något av dessa stycken, då bliver honom förlåtet. Och det övriga skall tillhöra prästen, likasom vid spisoffret.

005:014 Och HERREN talade till Mose och sade:

005:015 Om någon begår en orättfärdighet, i det att han ouppsnälligen försyndar sig genom att undanhålla något som är helgat åt Herren, så skall han såsom bot bräna fram åt HERREN till skuldoffer av småboskapen en felfri vädur, efter det värdet du bestämmer i silver, till ett visst belopp siklar efter helgedomssikelns vikt.

005:016 Och han skall giva ersättning för det som han har undanhållit av det helgade och skall lägga femtedelen av värdet därpå; och detta skall han giva åt prästen. När prästen bringar förlösning för honom genom skuldoffersvärduren, då bliver honom förlåtet.

005:017 Och om någon, utan att veta det, syndar, i det att han bryter mot något HERRENS bud genom vilket något förbjudes, och han så drager sig skuld och ber om förlösning,

005:018 så skall han såsom skuldoffer bräna fram till prästen av småboskapen en felfri vädur, efter det värdet du bestämmer. När prästen för honom bringar förlösning för den synd han har begått ouppsnälligen och utan att veta det, då bliver honom förlåtet.

005:019 Det är ett skuldoffer, ty han har dragit sig skuld inför HERREN.

006:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

006:002 Om någon syndar och begår en orättfärdighet mot HERREN, i det att han inför sin nästa nekar angående något som denne har ombetrott honom eller överlämnat i hans hand, eller angående något som han med värd har tagit; eller i det att han med orätt avhänder sin nästa något;

006:003 eller i det att han, när han har hittat något borttappat, nekar därpå och svär falskt i någon sak, vad det nu må vara, vari en människa kan försynda sig:

006:004 så skall den som så har syndat Och därmed dragit sig skuld återstå vad han med värd har tagit eller med orätt tillägnat sig, eller det som har varit honom ombetrott, eller det borttappade som han har hittat,

006:005 eller vad det m?vara, varom han har svurit falskt; han skall ers?ta det till dess fulla belopp och l?gga femtedelen av v?rdet d?rtill. Han skall giva det ? ?garen samma dag han b?r fram sitt skuldoffer.

006:006 Ty sitt skuldoffer skall han f?ra fram inf? HERREN; en felfri v?rdur av sm?boskapen, efter det v?rde du best?mmer, skall han s?som sitt skuldoffer f?ra fram till pr?sten.

006:007 N?r s?pr?sten bringar f?soning f? honom inf? HERRENS ansikte, d?bliver honom f?rl?tet, vad han ?n m?hava gjort, som har dragit skuld ?ver honom.

006:008 Och Herren talade till Mose och sade:

006:009 Bjud Aron och hans s?ner och s?g: Detta ? lagen om br?nnoffret: Br?nnoffret skall ligga p?altarets h?rd hela natten intill morgonen, och elden p?altaret skall d?rigenom h?las brinnande.

006:010 Och pr?sten skall ikl?da sig sin livrock av linne och ikl?da sig benkl?der av linne, f? att de m?skyla hans k?t; d?refter skall han taga bort askan vartill elden har f?br?nt br?nnoffret p?altaret, och l?gga den vid sidan av altaret.

006:011 Sedan skall han taga av sig sina kl?der och ikl?da sig andra kl?der och f?ra askan bort utanf? l?gret till en ren plats.

006:012 Men elden p?altaret skall h?las brinnande och f? icke slockna; pr?sten skall var morgon ant?nda ny ved d?r p?. Och han skall l?gga br?nnoffret d?r p? och f?br?na fettstyckena av tackoffret d?r p?.

006:013 Elden skall best?ndigt h?las brinnande p?altaret; den f? icke slockna.

006:014 Och detta ? lagen om spisoffret: Arons s?ner skola b?ra fram det inf? HERRENS ansikte, till altaret.

006:015 Och pr?sten skall taga en handfull d?rav, n?mligen av det fina mj?let som h?r till spisoffret, och av oljan, d?rtill all r?kelsen som ligger p?spisoffret, och detta, som utg?r sj?va altaroffret, skall han f?br?na p?altaret, till en v?behaglig lukt f? HERREN.

006:016 Och det som ? ?ver d?rav skola Aron och hans s?ner ?ta. Osyrat skall det ?tas p?en helig plats; i f?rg?rden till uppenbarelset?tet skola de ?ta det.

006:017 Det skall icke bakas med surdeg. Detta ? deras del, det som jag har givit dem av mina eldsoffer. Det ? h?gheligt likasom syndoffret och skuldoffret.

006:018 Allt mank?n bland Arons barn m? ?ta det. Det skall vara deras ev?rdliga r?t av HERRENS eldsoffer, fr?n sl?kte till sl?kte. Var och en som kommer d?rvid bliver helig.

006:019 Och HERREN talade till Mose och sade:

006:020 Detta ? det offer som Aron och hans s?ner skola offra ? HERREN p?den dag d?n?gon av dem undf? sm?rjelsen: en tiondedels efa fint mj? s?som det dagliga spisoffret, h?ften om morgonen och h?ften om aftonen.

006:021 P?pl? skall det tillredas med olja, och du skall b?ra fram det hopkn?dat; och du skall offra det s?nderdelat, s?som n?r man offerar ett spisoffer i stycken, till en v?behaglig lukt f? HERREN.

006:022 Och den pr?st bland hans s?ner, som bliver smord i hans st?le, skall g?ra s?. Detta skall vara en ev?rdlig stadga. S?som ett heloffer skall det f?br?nnas ? HERREN.

006:023 En pr?sts spisoffer skall alltid vara ett heloffer; det f? icke

Ätas.

006:024 Och HERREN talade till Mose och sade:

006:025 Tala till Aron och hans söner och sög: Detta är lagen om syndoffret: På samma plats där brännoffersdjuret slaktas skall ock syndoffersdjuret slaktas, inför HERRENS ansikte. Det är helligt.

006:026 Den präst som offerar syndoffret skall äta det; på en helig plats skall det ätas, i fröghärdens till uppenbarelsetället.

006:027 Var och en som kommer vid köttet bliver helig. Och om något av blodet strökes på någon kläder, så skall man avtvätta det bestänkta stället på en helig plats.

006:028 Ett lerkärl vari kokningen har skett skall sönderslås; men har kokningen skett i ett kopparkärl, så skall detta skuras och skäjas med vatten.

006:029 Allt mankän bland prästerna må äta det. Det är helligt.

006:030 Men intet syndoffer av vars blod något bäres in i uppenbarelsetället till att bringa frösoning i helgedomen för ätas; det skall brännas upp i eld.

007:001 Och detta är lagen om skuldoffret: Det är helligt.

007:002 På samma plats där man slaktar brännoffersdjuret skall man slakta skuldoffersdjuret. Och man skall ströka dess blod på altaret runt omkring.

007:003 Och allt dess fett skall man offra, svansen och det fett som omsluter inävrorna,

007:004 och bäda njurarna med det fett som sitter på dem invid länderna, så ock leverfettet, vilket man skall fröskilja invid njurarna.

007:005 Och prästen skall fröbröna det på altaret till ett eldoffer för HERREN. Det är ett skuldoffer.

007:006 Allt mankän bland prästerna må äta det; på en helig plats skall det ätas; det är helligt.

007:007 Vad som gäller om syndoffret skall ock gälla om skuldoffret; samma lag skall gälla för dem bäda. Den präst som bringar frösoning därmed, honom skall det tillhöra.

007:008 Och när en präst bär fram brännoffer för någon, skall huden av det framburna brännoffersdjuret tillhöra den prästen.

007:009 Och ett spisoffer som är bakat i ugn, eller som är tillrett i panna eller på plå, skall alltid tillfalla den präst som bär fram det.

007:010 Men ett spisoffer som är begjutet med olja, eller som frambäres torrt, skall alltid tillfalla Arons söner gemensamt, den ene likaväl som den andre.

007:011 Och detta är lagen om tackoffret, när ett södant bäres fram för HERREN:

007:012 Om någon vill bära fram ett södant till lovoffer, så skall han, frutom det till lovoffret höande slaktdjuret, bära fram osyrade kakor, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, och fint mjöl, hopknädat, i form av kakor, begjutna med olja.

007:013 Jämte kakor av syrat bröd skall han bära fram detta sitt offer, frutom det slaktdjur som hö till det tackoffer han bär fram såsom lov offer.

007:014 Av detta offer skall han bära fram en kaka av vart slag, såsom en gård för HERREN; den präst som ströker tackoffrets blod på altaret, honom skall den tillhöra.

007:015 Och köttet av det slaktdjur, som hö till det tackoffer som bäres fram såsom lovoffer, skall ätas samma dag det har offerats;

- intet d?rav m?l?mnas kvar till f?jande morgon.
- 007:016 Om d?remot det slaktoffer som n?gon vill b?ra fram ? ett l?tesoffer eller ett frivilligt offer, s? skall offerdjuret likaledes ?as samma dag det har offrats; dock m?det som har blivit ?ver d?rav ?as den f?jande dagen.
- 007:017 Bliver ?nd?n?got ?ver av offerk?ttet, skall detta p? tredje dagen br?nnas upp i eld.
- 007:018 Om n?gon p? tredje dagen ?ter av tackoffersk?ttet, s? bliver offret icke v?behagligt; honom som har burit fram det skall det d?icke r?knas till godo, det skall anses s?som en vederstygglighet. Den som ?ter d?rav kommer att b?ra p? missg?ning.
- 007:019 Ej heller m?det k?tt ?as, som har kommit vid n?got orent, utan det skall br?nnas upp i eld. F? ?rigt m?k?ttet ?as av var och en som ? ren.
- 007:020 Men den som ?ter k?tt av HERRENS tackoffer, medan orenhet l?der vid honom, han skall utrotas ur sin sl?kt.
- 007:021 Och om n?gon har kommit vid n?got orent--vare sig en m?nniskas orenhet, eller ett orent djur, eller vilken oren styggelse det vara m?-och han likv? ?ter k?tt av HERRENS tackoffer, s? skall han utrotas ur sin sl?kt.
- 007:022 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 007:023 Tala till Israels barn och s?g: Intet fett av f?kreatur, f? eller getter skolen l ?a.
- 007:024 Fettet av ett sj?vd?tt eller ihj?rivet djur m?eljest anv?ndas till alla slags behov, men ?a det skolen l icke.
- 007:025 Ty var och en som ?ter fettet av n?got djur varav man b? fram eldsoffer ? HERREN, vem det vara m?som ?ter d?rav, han skall utrotas ur sin sl?kt.
- 007:026 Och intet blod skolen l f?t?ra varken av f?glar eller av boskap, var l ?n ?en bosatta.
- 007:027 Var och en som f?t? n?got blod, han skall utrotas ur sin sl?kt.
- 007:028 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 007:029 Tala till Israels barn och s?g: Den som vill offra ett tackoffer ? HERREN, han skall av detta sitt tackoffer b?ra fram ? HERREN den vederb?rliga offerg?van.
- 007:030 Med egna h?nder skall han b?ra fram HERRENS eldsoffer; fettet j?nte bringan skall han b?ra fram, bringan till att viftas s?som ett viftoffer inf? HERRENS ansikte.
- 007:031 Och pr?sten skall f?br?nna fettet p? altaret, men bringan skall tillh?ra Aron och hans s?ner.
- 007:032 Ocks?det h?gra l?stycket skolen l giva ? pr?sten, s?som en g?d av edra tackoffer.
- 007:033 Den bland Arons s?ner, som offrar tackoffrets blod och fettet, han skall hava det h?gra l?stycket till sin del.
- 007:034 Ty av Israels barns tackoffer tager jag viftoffersbringan och offerg?rdsl?tet och giver dem ? pr?sten Aron och ? hans s?ner till en ev?rdlig r?tt av Israels barn.
- 007:035 Detta ? Arons och hans s?ners ?mbetslott av HERRENS eldsoffer, den lott som gavs dem den dag de f?rdes fram till att bliva HERRENS pr?ster
- 007:036 vilken lott, efter HERRENS befallning p?den dag d?han smorde dem, skulle givas dem av Israels barn, till en ev?rdlig r?tt, sl?kte efter sl?kte.

007:037 Detta är lagen om brännoffret, spisoffret, syndoffret, skuldooffret, handfyllningsoffret och tackoffret,
007:038 vilken HERREN på Sinai berg gav Mose, på den dag då han bjöd Israels barn att de skulle offra sina offer åt HERREN, i Sinais berg.

008:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

008:002 Tag Aron och hans söner jämte honom samt deras kläder och smårjelseolja, också syndofferstjuren och de två vädurarna och korgen med de osyrade bröden.

008:003 Församl sedan hela menigheten vid ingången till uppenbarelsetältet.

008:004 Och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit honom, och menigheten församlade sig vid ingången till uppenbarelsetältet.

008:005 Och Mose sade till menigheten: Detta är vad HERREN har bjudit mig att göra.

008:006 Och Mose förd fram Aron och hans söner och tvådde dem med vatten.

008:007 Och han satte livklädanden på honom och omgjordade honom med bröstet och klädde på honom kappan och satte på honom efoden och omgjordade honom med efodens skäpp och fäste därmed ihop alltsammans på honom.

008:008 Och han satte på honom bröstskärden och lade urim och tummim in i skärden.

008:009 Och han satte huvudbindeln på hans huvud och satte på huvudbindeln fram till den gyllene plåten, det heliga diademet, såsom HERREN hade bjudit Mose.

008:010 Och Mose tog smårjelseolja och smorde tabernaklet och allt vad där i var och helgade allt;

008:011 och han stänkte därmed sju gånger på altaret och smorde altaret och alla dess tillbehör och bänkenet jämte dess fotställning, för att helga dem.

008:012 Och han gäll smårjelseolja på Arons huvud och smorde honom för att helga honom.

008:013 Och Mose förd fram Arons söner och satte livklädnader på dem och omgjordade dem med bröstet och band huvor på dem, såsom HERREN hade bjudit Mose.

008:014 Och han förd fram syndofferstjuren, och Aron och hans söner lade sina händer på syndofferstjurens huvud.

008:015 Sedan slaktades den, och Mose tog blodet och strök med sitt finger på altarets horn runt omkring och renade altaret; men det övriga blodet gäll han ut vid foten av altaret och helgade detta och bragte försoning för det.

008:016 Och han tog allt det fett som satt på inävrorna, också leverfettet och båda njurarna med fettets på dem; och Mose förbrände det på altaret.

008:017 Men det övriga av tjuren, hans hud och kött och orenlighet, brände han upp i eld utanför lägret såsom HERREN hade bjudit Mose.

008:018 Och han förd fram brännoffersväduren, och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens huvud.

008:019 Sedan slaktades den, och Mose stänkte blodet på altaret runt omkring;

008:020 men själva väduren delade han i dess stycken. Och Mose förbrände huvudet och styckena och istret;

008:021 inävrorna och fötterna tvådde han i vatten. Sedan förbrände Mose hela väduren på altaret. Det var ett brännoffer till en

välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt HERREN, Sål som HERREN hade bjudit Mose.

008:022 Därefter födde han fram den andra väduren, handfyllningsväduren, och Aron och hans söner lade sina händer på vädurens huvud.

008:023 Sedan slaktades den, och Mose tog av dess blod och beströf Arons högra näsribb och tummen på hans högra hand och stortån på hans högra fot.

008:024 Därefter födde han fram Arons söner. Och Mose beströf med blodet deras högra näsribb och tummen på deras högra hand och stortån på deras högra fot; men det övriga blodet stänktes Mose på altaret runt omkring.

008:025 Och han tog fett, svansen och allt det fett som satt på inälvorna, söl och leverfettet och bäda njurarna med fett på dem, därtill det högra lårstycket.

008:026 Och ur korgen med de osyrade bröden, som stod inför HERRENS ansikte, tog han en osyrad kaka, en oljebreddskaka och en tunn kaka och lade detta på fettstyckena och det högra lårstycket.

008:027 Och alltsammans lade han på Arons och hans söners händer och viftade det så som ett viftoffer inför HERRENS ansikte.

008:028 Sedan tog Mose det ur deras händer och förbrände det på altaret, ovan på brännoffret. Det var ett handfyllningsoffer till en välbehaglig lukt, det var ett eldsoffer åt HERREN.

008:029 Och Mose tog bringan och viftade den så som ett viftoffer inför HERRENS ansikte; av handfyllningsoffrets vädur fick Mose detta till sin del, så som HERREN hade bjudit Mose.

008:030 Och Mose tog av smörjelseoljan och av blodet på altaret och stänktes på Aron--på hans kläder--och likaledes på hans söner och hans söners kläder; han helgade så Aron--hans kläder--och likaledes hans söner och hans söners kläder.

008:031 Och Mose sade till Aron och till hans söner: Koken köttet vid ingången till uppenbarelsetältet, och åten det där jättebrödet som är i handfyllningskorgen, så som jag har bjudit och sagt: Aron och hans söner skola äta det.

008:032 Men vad som bliver över av köttet; eller av brödet, det skolen I bränna upp i eld.

008:033 Och under sju dagar skolen I icke gå bort ifrån uppenbarelsetältets ingång, icke för några andra handfyllningsdagar än ute, ty sju dagar skall eder handfyllning vara.

008:034 Och HERREN har bjudit, att så som det i dag har tillgått, så skall det också sedan tillgå, på det att försoning må bringas för eder.

008:035 Vid ingången till uppenbarelsetältet skolen I stanna kvar i sju dygn, dag och natt, och i skolen iakttaga vad HERREN har bjudit eder iakttaga, på det att I icke må dö, ty så har jag bjudit.

008:036 Och Aron och hans söner gjorde allt vad HERREN hade bjudit genom Mose.

009:001 Och på tredje dagen kallade Mose till sig Aron och hans söner och de äldste i Israel.

009:002 Och han sade till Aron: Tag dig en tjurkalv till syndoffer och en vädur till brännoffer, bäda felfria, och för dem fram inför HERRENS ansikte.

009:003 Och tala till Israels barn och säg: Tagen en bock till syndoffer och en kalv och ett lamm, bäda årgamla och felfria, till brännoffer,

- 009:004 s?ock en tjur och en v?dur till tackoffer, att offra inf? HERRENS ansikte, d?r till ett spisoffer, begjutet med olja; ty i dag uppenbarar sig HERREN f?r eder.?
- 009:005 Och de togo det som Mose hade givit dem befallning om och f?rde det fram inf?r uppenbarelset?tet; och hela menigheten tr?dde fram och st?lde sig inf?r HERRENS ansikte.
- 009:006 D?sade Mose: ?Detta ?r vad HERREN har bjudit eder g?ra; s? skall HERRENS h?rlighet visa sig f?r eder.?
- 009:007 Och Mose sade till Aron: ?Tr?d fram till altaret och offra ditt syndoffer och ditt br?noffer, och bringa f?rsoning f?r dig sj?lv och folket; offra sedan folkets offer och bringa f?rsoning f?r dem, s?som HERREN har bjudit.?
- 009:008 D?tr?dde Aron fram till altaret och slaktade sin syndofferskalv.
- 009:009 Och Arons s?ner buro fram blodet till honom, och han doppade sitt finger i blodet och str?k p? altarets horn, men det ?vriga blodet g?r han ut vid foten av altaret.
- 009:010 Och syndoffersdjurets fett, njurar och leverfett f?rbr?nde han p? altaret, s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 009:011 Men k?ttet och huden br?nde han upp i eld utanf?r l?gret.
- 009:012 Sedan slaktade han br?noffersdjuret. Och Arons s?ner r?ckte honom blodet, och han st?nkte det p? altaret runt omkring.
- 009:013 Och de r?ckte honom br?noffersdjuret, delat i sina stycken, och dess huvud, och han f?rbr?nde det p? altaret.
- 009:014 Och han tv?dde in?vorna och f?tterna och f?rbr?nde dem ovanp? br?noffret, p? altaret.
- 009:015 D?refter f?rde han fram folkets offer. Han tog folkets syndoffersbock och slaktade honom och offrade honom till syndoffer, p?samma s?tt som det f?ra syndoffersdjuret.
- 009:016 Och han f?rde fram br?noffersdjuren och offrade dem p? f?reskrivet s?tt.
- 009:017 Och han bar fram spisoffret och tog en handfull d?rav och f?rbr?nde detta p? altaret, f?rutom morgonens br?noffer.
- 009:018 Sedan slaktade han tjuren och v?duren, som voro folkets tackoffer. Och Arons s?ner r?ckte honom blodet, och han st?nkte det p? altaret runt omkring.
- 009:019 Och fettstyckena av tjuren, samt av v?duren svansen och vad som omsluter in?vorna, s?ock njurarna och leverfettet,
- 009:020 dessa fettstycken lade de p?bringorna; och han f?rbr?nde fettstyckena p? altaret.
- 009:021 Men bringorna och det h?gra l?rstycket viftade Aron till ett viftoffer inf?r HERRENS ansikte, s?som Mose hade bjudit.
- 009:022 Och Aron lyfte upp sina h?nder ?ver folket och v?signade det. D?refter steg han ned, sedan han hade offrat syndoffret, br?noffret och tackoffret.
- 009:023 Och Mose och Aron gingo in i uppenbarelset?tet; sedan gingo de ?ter ut och v?signade folket. D?visade sig HERRENS h?rlighet f?r allt folket.
- 009:024 Och eld gick ut fr?n HERREN och f?rt?rde br?noffret och fettstyckena p? altaret. Och allt folket s?g detta; d?jublade de och f?llo ned p?sina ansikten.
- 010:001 Men Arons s?ner Nadab och Abihu togo var sitt fyrfat och lade eld i dem och str?dde r?kelse d?r p? och buro fram inf?r HERRENS ansikte fr?mmande eld, annan eld ?n den han hade givit dem befallning om.

- 010:002 D?gick eld ut fr?n HERREN och f?tt?de dem, s?att de f?lo d?da ned inf? HERRENS ansikte.
- 010:003 Och Mose sade till Aron: ?Detta ? vad HERREN har talat och sagt:
P?dem som st?mig n?ra vill jag bevisa mig helig,
och inf? allt folket bevisa mig h?lig?
Och Aron teg stilla.
- 010:004 Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan, Arons farbroder Ussiels s?ner, och sade till dem: ?Tr?den fram och b?ten edra fr?nder bort ifr?n helgedomen och f?ten den utanf? I?gret.?
- 010:005 D?tr?dde de fram och buro bort dem i deras livkl?dnader, utanf? I?gret, s?som Mose hade sagt.
- 010:006 Och Mose sade till Aron och till hans s?ner Eleasar och Itamar:
? skolen icke hava edert h? oordnat, ej heller riva s?nder edra kl?der, p?det att I icke m?n d?och draga f?tt?nelse ?ver hela menigheten. Men edra br?der, hela Israels hus, m?gr?ta ?ver denna brand som HERREN har uppt?nt.
- 010:007 Och I skolen icke g?bort ifr?n uppenbarelset?tets ing?ng, p?det att I icke m?n d?, ty HERRENS sm?jelseolja ? p?eder.?
Och de gjorde s?som Mose hade sagt.
- 010:008 Och HERREN talade till Aron och sade:
010:009 ?Varken du sj?v eller dina s?ner m?dricka vin eller starka drycker, n? I skolen g?in i uppenbarelset?tet, p?det att I icke m?n d?. Det skall vara en ev?rdlig stadga f? eder fr?n sl?kte till sl?kte.
- 010:010 I skolen skilja mellan heligt och oheligt, mellan orent och rent;
- 010:011 och I skolen I?ra Israels barn alla de stadgar som HERREN har kungjort f? dem genom Mose.?
- 010:012 Och Mose sade till Aron och till Eleasar och Itamar, hans kvarlevande s?ner: ?Tagen det spisoffer som har blivit ?ver av HERRENS eldsoffer, och ?ten det osyrat vid sidan av altaret, ty det ? h?gheligt.
- 010:013 I skolen ?ra det p?en helig plats; ty det ? din och dina s?ners stadgade r?t av HERRENS eldsoffer; s? ? mig bjudet.
- 010:014 Och viftoffersbringan och offerg?rdsli?ret skola ?ras av dig, och av dina s?ner och dina d?trar j?nte dig, p?en ren plats, ty de ?o dig givna s?som din och dina s?ners stadgade r?t av Israels barns tackoffer.
- 010:015 J?nte eldsöffren--fettstyckena--skola offerg?rdsli?ret och viftoffersbringan b?ras fram f? att viftas s?som ett viftoffer inf? HERRENS ansikte; och de skola s?som en ev?rdlig r?t tillh?ra dig och dina s?ner j?nte dig, s?som HERREN har bjudit.?
- 010:016 Och Mose fr?gade efter syndoffersbocken, men den befanns vara uppbr?nd. D?f?tt?nades han p?Eleasar och Itamar, Arons kvarlevande s?ner, och sade:
010:017 ?Varf? haven I icke ?it syndoffret p?den heliga platsen? Det ? ju h?gheligt. Och han har givit eder det, f? att I skolen borttaga menighetens missg?rning och bringa f?soning f? dem inf? HERRENS ansikte.
- 010:018 Se, dess blod har icke blivit inburet i helgedomens inre; d?f? skullen I p?heligt omr?de hava ?it upp k?tet, s?som jag hade bjudit.?
- 010:019 Men Aron sade till Mose: ?Se, de hava i dag offrat sitt syndoffer och sitt br?noffer inf? HERRENS ansikte, och mig har vederfarits vad du vet. Om jag nu i dag ?te syndoffersk?t,

skulle detta vara HERREN v?behagligt??
010:020 N? Mose h?de detta, var han till freds.

011:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade till dem:

011:002 Talen till Israels barn och s?gen:

Dessa ?o de djur som I f?n ?a bland alla fyrfotadjur p?
jorden:

011:003 alla de fyrfotadjur som hava kl?var och hava dem helkluvna, och
som idissla, dem f?n I ?a.

011:004 Men dessa skolen I icke ?a av de idisslande djuren och av dem
som hava kl?var: kamelen, ty han idisslar v?, men har icke
kl?var, han skall g?la f?r eder s?som oren; klippdassen, ty han
idisslar v?

011:005 men har icke kl?var, han skall g?la for eder s?som oren; haren,
ty han idisslar v?,

011:006 men har icke kl?var, han skall g?la f?r eder s?som oren;
svinet,

011:007 ty det har v? kl?var och har dem helkluvna, men det idisslar
icke, det skall g?la f?r eder s?som orent.

011:008 Av dessa djurs k?t skolen I icke ?a, ej heller skolen I komma
vid deras d?da kroppar; de skola g?la f?r eder s?som orena.

011:009 Detta ? vad I f?n ?a av allt det som lever i vattnet: allt det
i vattnet, vare sig i sj?ar eller i str?mmar, som har fenor och
fj?l, det f?n I ?a.

011:010 Men allt det i sj?ar och str?mmar, som icke har fenor och fj?l,
bland allt det som r? sig i vattnet, bland alla levande
varelser i vattnet, det skall vara en styggelse f?r eder.

011:011 Ja, de skola vara en styggelse f?r eder; av deras k?t skolen I
icke ?a, och deras d?da kroppar skolen I r?kna s?som en
styggelse.

011:012 Allt det i vattnet, som icke har fenor och fj?l, skall vara en
styggelse f?r eder.

011:013 Och bland f?glarna skolen I r?kna dessa s?som en styggelse, de
skola icke ?as, de ?o en styggelse: ?nen, lammgamen,
havs?nen,

011:014 gladan, falken med dess arter,

011:015 alla slags korpar efter deras arter,

011:016 strutsen, tahemasf?geln, fiskm?sen, h?ken med dess arter,

011:017 ugglan, dykf?geln, uven,

011:018 tinsemetf?geln, pelikanen,

011:019 asgamen, h?gern, regnpiparen med dess arter, h?f?geln och
fl?dermusen.

011:020 Alla de flygande sm?djur som g?p?fyra f?tter skola vara en
styggelse f?r eder.

011:021 Av alla flygande sm?djur, som g?p?fyra f?tter f?n I allenast
?a dem som ovanf?r sina f?tter hava tv?ben att hoppa med p?
jorden.

011:022 Dessa f?n I ?a bland gr?shopporna: arbe med dess arter, soleam
med dess arter, hargol med dess arter och hagab med dess arter.

011:023 Men alla andra flygande sm?djur som hava fyra f?tter skola vara
en styggelse f?r eder.

011:024 Genom f?jande djur ?dragen I eder orenhet; var och en som
kommer vid deras d?da kroppar skall vara oren ?nda till aftonen,

011:025 och var och en som har burit bort n?gon s?dan d?d kropp skall

tv? sina kl?der och vara oren ?nda till aftonen:

011:026 alla de fyrfotadjur som hava kl?var, men icke helkluvna, och som icke idissla, de skola g?la f?r eder s?som orena. Var och en som kommer vid dem bliver oren.

011:027 Och alla slags fyrfotade djur som g?p?tassar skola g?la f?r eder s?som orena. Var och en som kommer vid deras d?da kroppar skall vara oren ?nda till aftonen.

011:028 Och den som har burit bort en s?dan d?d kropp, han skall tv? sina kl?der och vara oren ?nda till aftonen; de skola g?la f?r eder s?som orena.

011:029 Och bland de sm?djur som r?ra sig p?jorden skola dessa g?la f?r eder s?som orena: vesslan, jordr?ttan, ?dlan med dess arter,

011:030 anakan, koadjuret, letaan, hometdjuret och kameleonten.

011:031 Dessa ?ro de som skola g?la f?r eder s?som orena bland alla sm?djur. Var och en som kommer vid dem, sedan de ?ro d?da, skall vara oren ?nda till aftonen.

011:032 Och allt varp?n?got s?dant djur faller, sedan det ?r d?tt, bliver orent, vare sig det ?r n?got slags tr?k?l, eller det ?r kl?der, eller n?got av skinn, eller en s?ck, eller vilken annan sak det vara m?, som anv?ndes till n?got behov. Man skall l?gga det i vatten, och det skall vara orent ?nda till aftonen; s? bliver det rent.

011:033 Och om n?got s?dant faller i n?got slags lerk?l, s?bliver allt som ?r i detta orent, och k?let skolen i sl?s?nder.

011:034 Allt slags mat d?ri, allt som man ?ter tillrett med vatten, det bliver orent; och allt slags dryck i n?got slags k?l, allt som man dricker, det bliver orent d?rav.

011:035 Och allt varp?n?gon s?dan d?d kropp faller bliver orent. ?r det en ugn eller en h?rd, skall den f?rst?as, ty den bliver oren. Och den skall g?la f?r eder s?som oren.

011:036 Men en k?lla eller en brunn, en plats dit vatten samlar sig, skall f?rbliva ren; men kommer n?gon vid sj?va den d?da kroppen, bliver han oren.

011:037 Och om en s?dan d?d kropp faller p?n?got slags uts?deskorn, n?got man s?r, d?f?rbliver detta rent.

011:038 Men om vatten har kommit p?s?den och n?gon s?dan d?d kropp sedan faller d?r p?, s?skall den g?la f?r eder s?som oren.

011:039 Och om n?got fyrfotadjur som f?r ?tas av eder d?r, s?skall den som kommer vid dess d?da kropp vara oren ?nda till aftonen.

011:040 Och den som ?ter k?tt av en s?dan d?d kropp, han skall tv?sina kl?der och vara oren ?nda till aftonen. Och den som har burit bort n?gon s?dan d?d kropp, han skall tv?sina kl?der och vara oren ?nda till aftonen.

011:041 Och alla slags sm?djur som r?ra sig p?jorden ?ro en styggelse; de skola icke ?tas.

011:042 Varken av det som g?r p?buen eller av det som g?r p?fyra eller flera f?tter, bland alla de sm?djur som r?ra sig p?jorden, skolen i ?ra n?got, ty de ?ro en styggelse.

011:043 G?ren eder icke sj?va till en styggelse genom n?got s?dant djur, och ?dragen eder icke orenhet genom s?dana, s?att i bliven orenade genom dem.

011:044 Ty jag ?r HERREN, eder Gud; och i skolen h?la eder heliga och vara heliga, ty jag ?r helig. Och i skolen icke ?draga eder orenhet genom n?got av de sm?djur som r?ra sig p?jorden.

011:045 Ty jag ?r HERREN, som har f?tt eder upp ur Egyptens land, f?r att jag skall vara eder Gud. S?skolen i nu vara heliga, ty jag

¶ helig.

011:046 Detta ¶ lagen om fyrfotadjuren, och om f¶glarna, och om alla slags levande varelser som r¶ra sig i vattnet, och om alla slags sm¶djur p¶jorden,

011:047 f¶ att man skall kunna skilja mellan orent och rent, mellan de djur som f¶¶as och de djur som icke f¶¶as.

012:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

012:002 Tala till Israels barn och s¶g: N¶ en kvinna f¶der barn och det ¶ ett gossebarn som hon har f¶tt, s¶ skall hon vara oren i sju dagar; lika m¶nga dagar som vid sin m¶nadsrening skall hon vara oren.

012:003 Och p¶ ¶tonde dagen skall barnets f¶rhud omsk¶ras.

012:004 Och sedan skall hon stanna hemma trettiotre dagar, under sitt reningsfl¶de. Hon skall icke komma vid n¶got heligt och f¶ icke heller komma till helgedomen, f¶r¶n hennes reningsdagar ¶o ute.

012:005 Men om det ¶ ett flickebarn som hon har f¶tt, s¶ skall hon vara oren i tv¶veckor, p¶ samma s¶tt som vid sin m¶nadsrening; och sedan skall hon stanna hemma i sextiosex dagar, under sitt reningsfl¶de.

012:006 Och n¶ hennes reningsdagar ¶o ute, vare sig efter son eller efter dotter, skall hon f¶ra fram ett ¶sgammalt lamm s¶som br¶noffer, och en ung duva eller en turturduva s¶som syndoffer, till uppenbarelset¶tets ing¶ng, till pr¶sten.

012:007 Och han skall offra detta inf¶ HERRENS ansikte och bringa f¶soning f¶ henne, s¶ bliver hon ren fr¶n sitt blodfl¶de. Detta ¶ lagen om en barnaf¶derska, n¶ hon har f¶tt ett gossebarn, och n¶ hon har f¶tt ett flickebarn.

012:008 Och om hon icke f¶rm¶ bekosta ett f¶, s¶ skall hon taga tv¶ turturduvor eller tv¶ unga duvor, en till br¶noffer och en till syndoffer. Och pr¶sten skall bringa f¶soning f¶ henne, s¶ bliver hon ren.

013:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

013:002 N¶ n¶gon p¶ sin kropps hud f¶ en upph¶ning eller ett utslag eller en ljus fl¶ck, och d¶rav uppst¶ ett spet¶skeartat ont p¶ hans kropps hud, s¶ skall han f¶ras till pr¶sten Aron eller till en av hans s¶ner, pr¶sterna.

013:003 Om d¶ pr¶sten, n¶ han beser det angripna st¶let p¶ hans kropps hud, finner att h¶ret p¶ det angripna st¶let har vitnat, och att det angripna st¶let visar sig djupare ¶n den ¶vriga huden p¶ kroppen, s¶ ¶ han angripen av spet¶ska; och sedan pr¶sten har besett honom skall han f¶klara honom oren.

013:004 Och om det ¶ en vit fl¶ck som synes p¶ hans kropps hud, men den icke visar sig djupare ¶n den ¶vriga huden, och h¶ret d¶r p¶ icke har vitnat, s¶ skall pr¶sten h¶la den angripne innest¶ngd i sju dagar.

013:005 Om d¶ pr¶sten, n¶ han p¶ sjunde dagen beser honom, finner att det angripna st¶let visar sig of¶¶ndrat, och att det onda icke har utbrett sig p¶ huden, s¶ skall pr¶sten f¶ andra g¶ngen h¶la honom innest¶ngd i sju dagar.

013:006 Om d¶ pr¶sten, n¶ han p¶ sjunde dagen beser honom f¶ andra g¶ngen, finner att det angripna st¶let har bleknat, och att det onda icke har utbrett sig p¶ huden, s¶ skall pr¶sten f¶klara honom ren, ty d¶ ¶ det ett vanligt utslag, och sedan han har tv¶tt sina kl¶der, ¶ han ren.

- 013:007 Men om utslaget utbreder sig p? huden, sedan han har l?tit bese sig av pr?sten f? att f?klaras ren, och han nu f? andra g?ngen l?ter bese sig av pr?sten
- 013:008 och pr?sten d?, n? han bese honom, finner att utslaget har utbredd sig p? huden, s? skall pr?sten f?klara honom oren, ty d? ? det spet?ska.
- 013:009 N? n?gon bliver angripen av spet?ska, skall han f?as till pr?sten.
- 013:010 Om d?pr?sten, n? han bese honom, finner en vit upph?jning p? huden, och ser att h?ret d? har vitnat, och att svallk?t bildar sig i upph?jningen,
- 013:011 s? ? det gammal spet?ska p?hans kropps hud, och pr?sten skall f?klara honom oren; han skall d?icke st?nga honom inne, ty han ? oren.
- 013:012 Men om spet?skan s?har brutit ut p? huden, att p?den angripne hela huden, fr?n huvud till f?tter, ?verallt d? pr?sten ser, ? bet?ckt av spet?ska
- 013:013 och pr?sten allts?, n? han bese honom, finner att spet?ska bet?cker hela hans kropp, s? skall han f?klara den angripne ren. Hela hans kropp har blivit vit; han ? ren.
- 013:014 Men s? snart svallk?t visar sig p? honom, ? han oren.
- 013:015 N? pr?sten ser svallk?tet, skall han f?klara honom oren; svallk?tet ? orent, det ? spet?ska.
- 013:016 Men om svallk?tet f? ?ndrar sig och st?let bliver vitt, s? skall han komma till pr?sten.
- 013:017 Om d?pr?sten, n? han bese honom, finner att det angripna st?let har blivit vitt, s? skall pr?sten f?klara den angripne ren, han ? d?ren.
- 013:018 N? n?gon p?sin kropps hud har haft en bulnad som har blivit l?t,
- 013:019 men sedan, p?det st?le d? bulnaden var, en vit upph?jning eller en r?dvit fl?ck visar sig, s? skall han l?ta bese sig av pr?sten.
- 013:020 Om d?pr?sten, n? han bese honom, finner att st?let visar sig l?gre ?n den ?riga huden, och att h?ret d?p?har vitnat, s? skall pr?sten f?klara honom oren; ty d? ? han angripen av spet?ska, som har brutit ut d? bulnaden var.
- 013:021 Men om pr?sten, n? han bese st?let, finner att vitt h? saknas d?, och att st?let icke ? l?gre ?n den ?riga huden, och att det ? blekt, s? skall pr?sten h?la honom innest?ngd i sju dagar.
- 013:022 Om d?det onda utbreder sig p? huden, s? skall pr?sten f?klara honom oren, ty d? ? han angripen.
- 013:023 Men om den ljusa fl?cken bliver of? ?ndrad d? den ? och icke utbreder sig, d? ? det ett m?ke efter bulnaden, och pr?sten skall f?klara honom ren.
- 013:024 Men om n?gon p?sin kropps hud f? ett br?ns?, och om av ?rbildningen i br?ns?et sedan bliver en r?dvit eller vit fl?ck
- 013:025 och pr?sten, n? han bese st?let, finner att h?ret p?fl?cken har vitnat, och att den visar sig djupare ?n den ?riga huden, s? ? mannen angripen av spet?ska, som har brutit ut d? br?ns?et var; och pr?sten skall f?klara honom oren, ty d? ? han angripen av spet?ska.
- 013:026 Men om pr?sten, n? han bese st?let, finner att vitt h? saknas p?den ljusa fl?cken, och att st?let icke ? l?gre ?n

- den 3riga huden, och att det 3 blekt, s3 skall pr3sten h3la honom innest3ngd i sju dagar.
- 013:027 Om d3pr3sten, n3 han p3sjunde dagen beser honom, finner att det onda har utbredd sig p3huden, s3 skall pr3sten f3klara honom oren ty d3 3 han angripen av spet3ska.
- 013:028 Men om den ljusa fl3cken bliver of33ndrad d3 den 3 och icke utbreder sig p3huden och f3bliver blek, d3 3 det en upph3jning efter br3ns3ret, och pr3sten skall f3klara honom ren, ty det 3 ett m3rke efter br3ns3ret.
- 013:029 N3 p3en man eller en kvinna n3got st3le p3huvudet eller p3 hakan bliver angripet,
- 013:030 och pr3sten, d3han beser det angripna st3let, finner att det visar sig djupare 3 den 3riga huden och att gulaktigt tunt h3 finnes d3, s3 skall pr3sten f3klara den angripne oren, ty d3 3 det spet3skeskorp, huvud- eller hakspet3ska.
- 013:031 Men om pr3sten, n3 han beser det angripna st3let med skorven, finner, att om det 3 icke visar sig djupare 3 den 3riga huden, svart h3 likv3 saknas d3, s3 skall pr3sten h3la den av skorven angripne innest3ngd i sju dagar.
- 013:032 Om d3pr3sten, n3 han p3sjunde dagen beser det angripna st3let, finner att skorven icke har utbredd sig, och att d3 icke finnes n3got gulaktigt h3, och att skorven icke visar sig djupare 3 den 3riga huden,
- 013:033 s3 skall den sjuke raka sig, utan att dock raka det skorviga st3let, och pr3sten skall f3 andra g3ngen h3la den skorvsjuke innest3ngd i sju dagar.
- 013:034 Om d3pr3sten, n3 han p3sjunde dagen beser den skorvsjuke, finner att skorven icke har utbredd sig p3huden, och att den icke visar sig djupare 3 den 3riga huden, s3 skall pr3sten f3klara honom ren, och sedan han har tv3tt sina kl3der, 3 han ren.
- 013:035 Men om skorven utbreder sig p3huden, sedan han har blivit f3klarad ren,
- 013:036 och pr3sten, n3 han beser honom, finner att skorven har utbredd sig p3huden, s3 beh3ver pr3sten icke efterforska om d3 finnes n3got gulaktigt h3, ty han 3 oren.
- 013:037 Men om skorven visar sig of33ndrad, och svart h3 har vuxit upp p3st3let, d3 3 skorven l3kt, och han 3 ren, och pr3sten skall f3klara honom ren.
- 013:038 N3 n3gon, man eller kvinna, p3sin kropps hud f3 fl3ckar, vita fl3ckar,
- 013:039 och pr3sten, n3 han beser den angripne, finner att fl3ckarna p3 hans kropps hud 3o blekvita, d3 3 det ett ofarligt utslag som har kommit fram p3huden; han 3 ren.
- 013:040 N3 p3en mans huvud h3ret utan vidare faller av, 3 det vanlig baks kallighet; han 3 ren.
- 013:041 Och om h3ret utan vidare faller av p3fr3mre delen av huvudet, s3 3 det vanlig frams kallighet; han 3 ren.
- 013:042 Men n3 p3det skalliga st3let, baktill eller framtill, en r3dvit fl3ck uppst3, d3 3 det spet3ska som har brutit ut p3 det skalliga st3let baktill eller framtill.
- 013:043 Om allts3pr3sten, n3 han beser honom, finner att den upph3da fl3cken p3det skalliga st3let, baktill eller framtill, 3 r3dvit, och att den visar sig lik spet3ska p3den 3riga kroppens hud,
- 013:044 s3 3 mannen spet3sk, han 3 oren; pr3sten skall strax f3klara

honom oren, ty han är angripen på sitt huvud.

013:045 Den som är angripen av spetsiska skall gå med sänderrivna kläder, han skall hava sitt hår ordnat och skyla sitt skugg, och han skall ropa: Ören! Ören!?

013:046 Sålänge han är angripen av spetsiska, skall han vara oren; oren är han. Han skall bo avskild; utanför lägret skall han hava sin bostad.

013:047 När en klädnad bliver angripen av spetsiska, vare sig klädanden är av ylle eller av linne,

013:048 eller när sår sker med något vävt eller virkat tyg, vare sig av linne eller av ylle, eller med skinn eller med något, vad det vara må, som är förfördigat av skinn,

013:049 och det angripna stället visar sig gråaktigt eller rödaktigt, på klädanden eller skinnet, eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, då är stället angripet av spetsiska och skall visas för prästen.

013:050 Och när prästen har besett det angripna stället, skall han hava den angripna saken inläst i sju dagar.

013:051 Om han då, när han på sjunde dagen beser det angripna stället, finner att skadan har utbredd sig på klädanden, eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnet, vadhelst det vara må, som är förfördigat av skinnet, så är stället angripet av elakartad spetsiska; sådant är orent.

013:052 Och man skall bränna upp klädanden, eller det vävda eller virkade tyget, vare sig det är av ylle eller av linne, eller skinnsaken som är angripen, vad det vara må, ty det är en elakartad spetsiska; allt sådant skall brännas upp i eld.

013:053 Men om prästen, när han beser stället, finner att flöcken icke har utbredd sig på klädanden, eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må,

013:054 så skall prästen bjuda att man tvär den sak på vilken det angripna stället finnes, och han skall för andra gången hava den inläst i sju dagar.

013:055 Om då prästen, när han efter tvagningen beser det angripna stället, finner att det angripna stället icke har förändrat sitt utseende, så är en sådan sak oren, om ock flöcken icke vidare har utbredd sig; du skall bränna upp den i eld; det är en förfördigad, vare sig den sitter på avigsidan eller på rättsidan.

013:056 Men om prästen, när han beser det angripna stället, finner att det efter tvagningen har bleknat, så skall han riva bort det från klädanden eller skinnet, eller från det vävda eller virkade tyget.

013:057 Om likväl sedan en flöcka åter visar sig på klädanden, eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, så är det spetsiska som har brutit ut; den sak på vilken det angripna stället finnes skall du bränna upp i eld.

013:058 Men om genom tvagningen flöcken har gått bort på klädanden, eller på det vävda eller virkade tyget, eller på skinnsaken, vad det vara må, så skall det för andra gången tväs, och så bliver det rent.

013:059 Detta är lagen om det som bliver angripet av spetsiska, antingen det är en klädnad av ylle eller linne, eller det är vävt eller virkat tyg, eller någon skinnsak, vad det vara må—den lag efter vilken det skall förklaras rent eller orent.

014:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

- 014:002 Detta vare lagen om huru man skall förfara, när den som har haft spetska skall renas:
- Han skall förfas till prästen;
- 014:003 och prästen skall gå ut utanför lägret. Om då prästen, när han beser den spetske, finner att han är botad från den spetska varav han var angripen,
- 014:004 så skall prästen bjuda att man för dens räkning, som skall renas, tager två levande rena fåglar, cederträ, rosenrött garn och isop.
- 014:005 Och prästen skall bjuda att man slaktar den ena fågeln över ett lerkärl med friskt vatten i.
- 014:006 Sedan skall han taga den levande fågeln, så ock cederträet, det rosenröda garnet och isopen, och detta alltsammans, jämväl den levande fågeln, skall han doppa i den fågelns blod, som har blivit slaktad över det friska vattnet.
- 014:007 Och han skall stänka sju gånger på den som skall renas från spetskan; och sedan han så har renat honom, skall han släppa den levande fågeln fri ute på marken.
- 014:008 Och den som skall renas skall två sina kläder och raka av allt sitt hår och bada sig i vatten, så bliver han ren och för sedan gå in i lägret. Dock skall han stanna utanför sitt tält i sju dagar.
- 014:009 Och på sjunde dagen skall han raka av allt sitt hår, både huvudhåret och skägget och gönbrynen: allt sitt hår skall han raka av. Och han skall två sina kläder och bada sin kropp i vatten, så bliver han ren.
- 014:010 Och på åttonde dagen skall han taga två felfria lamm av hankör och ett åsgammalt felfritt lamm av honkör, så ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, till spisofer, och därtill en log olja.
- 014:011 Och prästen som förfärdar reningen skall ställa den som skall renas och allt det andra fram inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet.
- 014:012 Och prästen skall taga det ena lammet och offra det till ett skuldoffer, jämte tillhörande log olja, och vifta detta såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte.
- 014:013 Och man skall slakta lammet på samma plats där man slaktar synd- och brännoffersdjuren, på en helig plats; ty skuldoffret tillhör prästen, likasom syndoffret; det är heligt.
- 014:014 Och prästen skall taga något av skuldoffrets blod, och därmed skall prästen bestryka högra näsribben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortår på hans högra fot.
- 014:015 Sedan skall prästen taga av tillhörande log olja och gjuta i sin vänstra hand,
- 014:016 och prästen skall doppa sitt högra pekfinger i oljan som han har i sin vänstra hand och stänka något av oljan med sitt finger sju gånger inför HERRENS ansikte.
- 014:017 Och med det som bliver över av oljan i hans hand skall prästen bestryka högra näsribben på den som skall renas, så ock tummen på hans högra hand och stortår på hans högra fot, ovanpå skuldoffersblodet.
- 014:018 Och det som sedan är över av oljan i prästens hand skall han gjuta på dens huvud, som skall renas; så skall prästen bringa försoning för honom inför HERRENS ansikte.
- 014:019 Därefter skall prästen offra syndoffret och bringa försoning för den som skall renas, så att han bliver fri ifrån sin orenhet; sedan skall han slakta brännoffersdjuret.
- 014:020 Och prästen skall offra brännoffret på altaret och tillika

spisoffret. När s?pr?sten bringar f?soning f?r honom, d?r bliver han ren.

014:021 Men om han ?r fattig och icke kan anskaffa s? mycket, s? skall han taga allenast ett lamm till skuldoffer, och vifta det f?r att bringa f?soning f?r sig, och allenast en tiondedels efa fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer, och d?r till en log olja,

014:022 s?ock tv? turturduvor eller tv? unga duvor, efter som han kan anskaffa; den ena skall vara till syndoffer, den andra till br?noffer.

014:023 Och han skall, f?r att f?rklaras ren, b?ra allt detta till pr?sten p? ttonde dagen, till uppenbarelset?tets ing?ng, inf?r HERRENS ansikte.

014:024 Och pr?sten skall taga skuldofferslammet och tillh?rande log olja, och detta skall pr?sten vifta s?som ett viftoffer inf?r HERRENS ansikte.

014:025 Och man skall slakta skuldofferslammet, och pr?sten skall taga av skuldoffrets blod och bestryka h?gra ?rsnibben p? den som skall renas, s?ock tummen p? hans h?gra hand och stort?n p? hans h?gra fot.

014:026 Sedan skall pr?sten gjuta n?got av oljan i sin v?nstra hand,

014:027 och pr?sten skall st?nka med sitt h?gra pekfinger n?got av oljan som han har i sin v?nstra hand sju g?nger inf?r HERRENS ansikte.

014:028 Och pr?sten skall med oljan som han har i sin hand bestryka h?gra ?rsnibben p? den som skall renas, s?ock tummen p? hans h?gra hand och stort?n p? hans h?gra fot, ovanp? skuldoffersblodet.

014:029 Och det som ?r ?ver av oljan i pr?stens hand skall han gjuta p? dens huvud, som skall renas, till att bringa f?soning f?r honom inf?r HERRENS ansikte.

014:030 D?r efter skall han offra den ena av turturduvorna eller av de unga duvorna, vad han nu har kunnat anskaffa;

014:031 efter som han har kunnat anskaffa: skall han offra den ena till syndoffer och den andra till br?noffer, tillika med spisoffret. S? skall pr?sten bringa f?soning inf?r HERRENS ansikte f?r den som skall renas.

014:032 Detta ?r lagen om den som har varit angripen av spet?ska, men icke kan anskaffa vad som r?tteligen h?r till hans rening.

014:033 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

014:034 När I kommen in i Kanaans land, som jag vill giva eder till besittning, och jag l?ter n?got hus i det land I f?r till besittning bliva angripet av spet?ska,

014:035 s? skall husets ?gare g? och anm?la det f?r pr?sten och s?ga: ?Det synes som om mitt hus vore angripet av spet?ska.?

014:036 D? skall pr?sten bjuda att man, innan pr?sten g?r in f?r att bese det angripna st?let, utrymmer huset, f?r att icke allt som ?r i huset skall bliva orent. Och d?r efter skall pr?sten g? in f?r att bese huset.

014:037 Om han d?, n?r han beser det angripna st?let, finner att det angripna st?let p? husets v?gg bildar gr?aktiga eller r?aktiga f?rdjupningar, som visa sig l?gre ?n den ?riga v?ggen,

014:038 s? skall pr?sten g? ut ur huset, till d?ren p? huset, och st?nga huset f?r sju dagar.

014:039 Om d? pr?sten, n?r han p? sjunde dagen kommer igen och beser

det, finner att flöcken har utbredd sig på husets vägg,
014:040 så skall prästen bjuda att man bryter ut de stenar som är
angripna, och kastar dem utanför staden på någon ören plats.
014:041 Men huset skall man skrapa överallt innantill och kasta det
avskrapade murbruket utanför staden på någon ören plats.
014:042 Och man skall taga andra stenar och sätta in dem i de fästas
ställen och taga annat murbruk och rappa huset därmed.
014:043 Om likväl en flöck åter kommer fram på huset, sedan man har
brutit ut stenarna, och sedan man har skrapat huset, och sedan
det har blivit rappat,
014:044 så skall prästen gå in och bese det, och om han då finner att
flöcken har utbredd sig på huset, så är detta en elakartad
spetsiska på huset, det är örent.
014:045 Och man skall riva ned huset, med dess stenar och trävirke och
allt murbruk på huset, och föra bort alltsammans utanför staden
till någon ören plats.
014:046 Och om någon har gått in i huset under den tid det skulle vara
stängt, så skall han vara ören ända till aftonen.
014:047 Och om någon har legat i huset, skall han tvätta sina kläder, och
om någon har ätit i huset, skall också han tvätta sina kläder.
014:048 Men om prästen, när han går in och bese huset, finner att
flöcken icke har utbredd sig på huset, sedan det har blivit
rappat, så skall han förklara huset rent, ty då är det onda
hått.

014:049 Och han skall till husets rening taga tvättglar, cederträ,
rosenträ garn och isop.

014:050 Och han skall slakta den ena fågeln över ett lerkärl med friskt
vatten i.

014:051 Sedan skall han taga cederträet, isopen, det rosenträda garnet
och den levande fågeln, och doppa alltsammans i den slaktade
fågels blod och det friska vattnet, och stänka på huset sju
gångar.

014:052 Så skall han rena huset med fågelns blod och det friska vattnet
och med den levande fågeln, cederträet, isopen och det rosenträda
garnet.

014:053 Och han skall släppa den levande fågeln fri ute på marken
utanför staden. När han så bringar försöning för huset, då
bliver det rent.

014:054 Detta är lagen om allt slags spetskesjukdom och
spetskeskorv,

014:055 om spetsiska på kläder och på hus,

014:056 om upphängningar på huden, utslag och ljusa fläckar,

014:057 till undervisning om när något är örent eller rent. Detta är
lagen om spetsiska.

015:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

015:002 Talen till Israels barn och säga till dem:

015:003 Om någon får flytning ur sitt kött, så är sådan flytning
ören. Och angående hans örenhet, medan flytningen varar, gäller
följande: Evad hans kött avskändrar flytningen, eller det
tillsluter sig för flytningen, så är han ören.

015:004 Allt varpå den sjuke ligger bliver örent, och allt varpå han
sitter bliver örent.

015:005 Och den som kommer vid det varpå han har legat skall tvätta sina
kläder och bada sig i vatten och vara ören ända till aftonen.

015:006 Och den som sätter sig på något varpå den sjuke har suttit skall

- tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:007 Och den som kommer vid den sjukes kropp skall tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:008 Och om den sjuke spottar p? n?gon som ? ren, skall denne tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:009 Och allt varp? den sjuke sitter n?r han f?r das n?gonst?des, bliver orent.
- 015:010 Och var och en som kommer vid n?got, vad det vara m?, som har legat under honom skall vara oren ?nda till aftonen; och den som b?r bort n?got s?dant skall tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:011 Och var och en som den sjuke kommer vid, utan att hava sk?jt sina h?nder i vatten, skall tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:012 Och ett lerk?rl som den sjuke kommer vid skall s?ndersl?s; men ? det ett tr?k?rl, skall det sk?jas med vatten.
- 015:013 N?r den som har flytning bliver ren fr?n sin flytning, skall han, f?r att f?r klaras ren, r?kna sju dagar och d?refter tv? sina kl?der, och sedan skall han bada sin kropp i rinnande vatten, s? bliver han ren.
- 015:014 Och p? ?ttonde dagen skall han taga sig tv? turturduvor eller tv? unga duvor och komma inf? HERRENS ansikte, till uppenbarelset?tets ing?ng, och giva dem ? pr?sten.
- 015:015 Och pr?sten skall offra dem, den ena till syndoffer och den andra till br?noffer; s? skall pr?sten bringa f?soning f? honom inf? HERRENS ansikte, till rening fr?n hans flytning.
- 015:016 Och om en man har haft s?desutgjutning, s? skall han bada hela sin kropp i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:017 Och allt slags kl?dnad och allt av skinn, varp? s?dan s?desutgjutning har skett, skall tv?s i vatten och vara orent ?nda till aftonen.
- 015:018 Och n?r en man har legat hos en kvinna och s?desutgjutning har skett, s? skola de b?da bada sig i vatten och vara orena ?nda till aftonen.
- 015:019 Och n?r en kvinna har sin flytning, i det att blod avg?r ur hennes k?tt, skall hon vara oren i sju dagar, och var och en som kommer vid henne skall vara oren ?nda till aftonen.
- 015:020 Och allt varp? hon ligger under sin m?hadsrening bliver orent, och allt varp? hon sitter bliver orent.
- 015:021 Och var och en som kommer vid det varp? hon har legat skall tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:022 Och var och en som kommer vid n?got varp? hon har suttit skall tv? sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.
- 015:023 Och om n?gon sak l?gges p? det varp? hon har legat eller suttit, och n?gon d?kommer vid denna sak, s? skall han vara oren ?nda till aftonen.
- 015:024 Och om en man ligger hos henne, och n?got av hennes m?hadsfl?de kommer p? honom, skall han vara oren i sju dagar, och allt varp? han ligger bliver orent.
- 015:025 Och om en kvinna har blodfl?de under en l?ngre tid, utan att det ? hennes m?hadsrening, eller om hon har fl?de ut?ver tiden f?

sin m?hadsrening, s?skall om henne, s?l?nge hennes orena fl?de varar, g?la detsamma som under hennes m?hadsreningstid; hon ? oren.

015:026 Om allt varp?hon ligger, s?l?nge hennes fl?de varar, skall g?la detsamma som om det varp?hon ligger under sin m?hadsrening; och allt varp?hon sitter bliver orent, likasom under hennes m?hadsrening.

015:027 Och var och en som kommer vid n?got av detta bliver oren; han skall tv?sina kl?der och bada sig i vatten och vara oren ?nda till aftonen.

015:028 Men om hon bliver ren fr?n sitt fl?de, skall hon r?kna sju dagar och sedan vara ren.

015:029 Och p? ?ttonde dagen skall hon taga sig tv?turturduvor eller tv?unga duvor och b?ra dem till pr?sten, till uppenbarelset?tets ing?ng.

015:030 Och pr?sten skall offra den ena till syndoffer och den andra till br?noffer; s?skall pr?sten bringa f?soning f?r henne inf?r HERRENS ansikte, till rening fr?n hennes orena fl?de.

015:031 S?skolen I bevara Israels barn fr?n orenhet, p?det att de icke m?d?i sin orenhet, om de orena mitt tabernakel, som st?r mitt ibland dem.

015:032 Detta ? lagen om den som har flytning och om den som har s?desutgjutning, s?att han d?rigenom bliver oren,

015:033 och om den kvinna som har sin m?hadsrening, och om den som har n?gon flytning, evad det ? man eller kvinna, s?ock om en man som ligger hos en oren kvinna.

016:001 Och HERREN talade till Mose, sedan Arons tv?s?ner voro d?da, de b?da som tr?fats av d?den, n?r de tr?dde fram inf?r HERRENS ansikte.

016:002 Och HERREN sade till Mose:

S?g till din broder Aron att han icke p?vilken tid som helst f?r g?in i helgedomen innanf?r f?l?ten, framf?r n?dastolen som ? ovanp?arken, p?det att han icke m?d? ty i molnskyn vill jag uppenbara mig ?ver n?dastolen.

016:003 S?skall f?faras, n?r Aron skall g?in i helgedomen: Han skall taga en ungtjur till syndoffer och en v?dur till br?noffer;

016:004 han skall ikl?da sig en helig livkl?dnad av linne och hava benkl?der av linne ?ver sitt k?tt, och han skall omgjorda sig med ett b?te av linne och vira en huvudbindel av linne om sitt huvud; detta ? de heliga kl?derna, och innan han ikl?der sig dem, skall han bada sin kropp i vatten.

016:005 Och av Israels barns menighet skall han mottaga tv?bockar till syndoffer och en v?dur till br?noffer.

016:006 Och Aron skall f?ra fram sin egen syndofferstjur och bringa f?soning f?r sig och sitt hus.

016:007 Sedan skall han taga de tv?bockarna och st?la dem inf?r HERRENS ansikte, vid ing?ngen till uppenbarelset?tet.

016:008 Och Aron skall draga lott om de tv?bockarna: en lott f?r HERREN och en lott f?r Asasel.

016:009 Och den bock som lotten best?mmer ? HERREN skall Aron f?ra fram och offra till syndoffer.

016:010 Men den bock som lotten best?mmer ? Asasel skall st?las levande inf?r HERRENS ansikte, f?r att f?soning m?bringas f?r honom, p?det att han m?sl?ppas fri ut till Asasel i ?knen.

- 016:011 Aron skall alltså bringa fram sin syndofferstjur och bringa fr̄soning fr̄ sig och sitt hus, han skall slakta sin syndofferstjur.
- 016:012 Sedan skall han taga ett fyrfat fullt med gl̄d fr̄n altaret som st̄r inf̄r HERRENS ansikte, och fylla sina h̄nder med st̄tt v̄rluktande r̄kelse; och han skall b̄ra in detta innanfr̄ fr̄l̄ten.
- 016:013 Och r̄kelsen skall han l̄gga p̄elden inf̄r HERRENS ansikte, s̄ att ett moln av r̄kelse skyler n̄dastolen, ovanp̄ vittnesb̄rdet, p̄det att han icke m̄d̄.
- 016:014 Och han skall taga av tjurens blod och st̄nka med sitt finger framtill p̄n̄dastolen; och framfr̄ n̄dastolen skall han st̄nka blodet sju ḡnger med sitt finger.
- 016:015 Sedan skall han slakta folkets syndoffersbock och b̄ra in hans blod innanfr̄ fr̄l̄ten; och han skall ḡra med hans blod s̄som han gjorde med tjurens blod: han skall t̄nka d̄rmed p̄ n̄dastolen och framfr̄ n̄dastolen.
- 016:016 S̄ skall han bringa fr̄soning fr̄ helgedomen och rena den fr̄n Israels barns orenheter och v̄vertr̄delser, vad de n̄ m̄ hava syndat. Och p̄ samma s̄tt skall han ḡra ned uppenbarelset̄tet, som har sin plats hos dem mitt ibland deras orenheter.
- 016:017 Och ingen m̄nskiska fr̄ vara i uppenbarelset̄tet, fr̄n den stund p̄han ḡr in fr̄ att bringa fr̄soning i helgedomen, n̄nda till dess han har ḡtt ut. S̄ skall han bringa fr̄soning fr̄ sig och sitt hus och fr̄ Israels hela fr̄samling.
- 016:018 Sedan skall han ḡut till altaret som st̄r inf̄r HERRENS ansikte och bringa fr̄soning fr̄ det; han skall taga av tjurens blod och av bockens blod och stryka p̄altarets horn runt omkring,
- 016:019 och han skall st̄nka blodet d̄rmed sitt finger sju ḡnger, och rena och helga det fr̄n Israels barns orenheter.
- 016:020 N̄r han s̄ har fullbordat fr̄soningen fr̄ helgedomen, uppenbarelset̄tet och altaret, skall han b̄ra fram den levande bocken.
- 016:021 Och Aron skall l̄gga b̄da sina h̄nder p̄den levande bockens huvud, och bek̄nna v̄ver honom Israels barns alla missḡrningar och alla deras v̄vertr̄delser, vad de n̄ m̄ hava syndat; han skall l̄gga dem p̄bockens huvud och genom en man som h̄les redo d̄rtill sl̄ppa honom ut i r̄nen.
- 016:022 S̄ skall bocken b̄ra alla deras missḡrningar p̄sig ut i vildmarken; man skall sl̄ppa bocken ute i r̄nen.
- 016:023 D̄refter skall Aron ḡin i uppenbarelset̄tet och taga av sig linnekl̄derna, som han hade ikl̄tt sig n̄r han gick in i helgedomen; och han skall l̄mna dem d̄r.
- 016:024 Och han skall bada sin kropp i vatten p̄en helig plats och ikl̄da sig sina vanliga kl̄der; sedan skall han ḡut och offra sitt eget br̄noffer och folkets br̄noffer och bringa fr̄soning fr̄ sig och fr̄ folket.
- 016:025 Och fett av syndoffersdjuret skall han fr̄br̄nna p̄altaret.
- 016:026 Men den som sl̄ppte bocken ut till Asasel skall tv̄sina kl̄der och bada sin kropp i vatten; d̄refter fr̄ han ḡin i l̄gret.
- 016:027 Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet fr̄ att bringa fr̄soning i helgedomen, skola fr̄as bort utanfr̄ l̄gret, och man skall br̄nna upp dem i eld med deras hud och k̄tt och orenlighet.
- 016:028 Och den som br̄nner upp detta skall tv̄sina kl̄der och bada sin kropp i vatten; d̄refter fr̄ han ḡin i l̄gret.

016:029 Och detta skall vara för eder en evig stadga: I sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, skolen I säga eder och icke göra något arbete, varken infördingen eller främlingen som bor ibland eder.

016:030 Ty på den dagen skall förlösning bringas för eder, till att rena eder; från alla edra synder skolen I renas inför HERRENS ansikte.

016:031 En vilosabbat skall den vara för eder, och I skolen säga eder. Detta skall vara en evig stadga.

016:032 Och den präst, som har blivit smord och mottagit handfyllning till att vara präst i sin faders ställe skall bringa denna förlösning; han skall ikläda sig linnekläder, de heliga kläderna,

016:033 och han skall bringa förlösning för det allraheligaste och förlösning för uppenbarelsetäppet och altaret, och han skall bringa förlösning för prästerna och allt folket i församlingen.

016:034 Detta skall vara för eder en evig stadga, att förlösning skall bringas för Israels barn, till rening från alla deras synder, en gång om året.

Och han gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.

017:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

017:002 Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säga till dem Detta är vad HERREN har bjudit och sagt:

017:003 Om någon av Israels hus, i lägret eller utanför lägret, slaktar ett få kreatur eller ett lamm eller en get,

017:004 utan att föra fram djuret till uppenbarelsetäppets ingång för att framföra det såsom en offergåva till HERREN framför HERRENS tabernakel, så skall detta tillräknas den mannen såsom blodskuld, ty blod har han utgjutit, och den mannen skall utrotas ur sitt folk.

017:005 Därför skola Israels barn föra sina slaktdjur, som de plöja slakta ute på marken, fram till HERREN, till uppenbarelsetäppets ingång, till prästen, och där slakta dem såsom tackoffer till HERREN.

017:006 Och prästen skall stänka blodet på HERRENS altare, vid ingången till uppenbarelsetäppet, och förbränna fett till en vällbehaglig lukt för HERREN.

017:007 Och de skola icke mer offra sina slaktoffer till de onda andar som de i trolos avfällighet löpa efter. Detta skall vara en evig stadga för dem från släkte till släkte.

017:008 Och du skall säga till dem:

Om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo ibland dem, offerar ett brännoffer eller ett slaktoffer

017:009 och icke för det fram till uppenbarelsetäppets ingång för att offra det till HERREN, så skall den mannen utrotas ur sin släkt.

017:010 Och om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo ibland dem, förtär något blod, så skall jag vända mitt ansikte mot honom som förtär blodet och utrota honom ur hans folk.

017:011 Ty allt köts sjö till i blodet, och jag har givit eder det till altaret, till att bringa förlösning för edra själar; ty blodet är det som bringar förlösning, genom själen som är där.

017:012 Därför säger jag till Israels barn: Ingen av eder skall förtära blod; och främlingen som bor ibland eder skall icke heller förtära blod.

017:013 Och om någon av Israels barn, eller av främlingarna som bo ibland dem, föller ett villebråd av fyrfotadjur eller en fågel, sådant som förtäras, så skall han låta blodet rinna ut och återvända det med jord.

017:014 Ty så är det med allt kätts sju, att blodet är det som innehåller själen; därför säger jag till Israels barn: I skolen icke förtära något kätts blod. Ty blodet är allt kätts sju; var och en som förtär det skall utrotas.

017:015 Och var och en som åter ett självdött eller ihjälrivet djur, evad han är inföding eller främling, skall tvätta sina kläder och bada sig i vatten och vara oren två till aftonen; då bliver han ren.

017:016 Men om han icke tvätt sina kläder och icke badar sin kropp kommer han att böra påmissgärning.

018:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

018:002 Tala till Israels barn och säg till dem:

Jag är HERREN, eder Gud.

018:003 I skolen icke gåra såsom man går i Egyptens land, där I haven bott. Ej heller skolen I gåra såsom man går i Kanaans land, dit jag vill föra eder; I skolen icke vandra efter deras stadgar.

018:004 Efter mina rätter skolen I gåra och mina stadgar skolen I hålla, och skolen vandra efter dem. Jag är HERREN, eder Gud.

018:005 Ja, I skolen hålla mina stadgar och rätter, ty den mänskliga som går efter dem skall leva genom dem. Jag är HERREN.

018:006 Ingen bland eder skall komma vid någon kvinna som är hans nära blodsfrvant och blotta hennes blygd. Jag är HERREN.

018:007 Du skall icke blotta din faders blygd genom att blotta din moders blygd; hon är din moder, du skall icke blotta hennes blygd.

018:008 Du skall icke blotta någon annan kvinnas blygd, som är din faders hustru, ty det är din faders blygd.

018:009 Du skall icke blotta din systers blygd, evad hon är din faders dotter eller din moders dotter, evad hon är född hemma eller född ute.

018:010 Du skall icke blotta din sondotters eller din dotterdotters blygd, ty det är din egen blygd.

018:011 Du skall icke blotta din faders hustrus dotters blygd, ty hon är av din faders släkt, hon är din syster.

018:012 Du skall icke blotta din faders systers blygd; hon är din faders nära blodsfrvant.

018:013 Du skall icke blotta din moders systers blygd, ty hon är din moders nära blodsfrvant.

018:014 Du skall icke blotta din faders broders blygd: vid hans hustru skall du icke komma; hon är din faders syster.

018:015 Du skall icke blotta din svärdotters blygd; hon är din sons hustru, hennes blygd skall du icke blotta.

018:016 Du skall icke blotta din broders hustrus blygd, ty det är din broders blygd.

018:017 Du skall icke blotta en kvinnas blygd och tillika hennes dotters; du skall icke heller taga till hustru hennes sondotter eller dotterdotter och blotta dennas blygd, de är ju nära blodsfrvanter; sådant vore en skändlighet.

018:018 Och du skall icke till hustru taga en kvinna jämte hennes syster, så att du uppväcker fiendskap mellan dem, i det att du blottar den enas blygd och tillika den andras, medan den första lever.

018:019 Du skall icke komma vid en kvinna och blotta hennes blygd, när hon är ören under sin mansrensning.

018:020 Med din nästas hustru skall du icke beblanda dig, så att du genom henne bliver ören.

018:021 Du skall icke giva någon av dina avkomlingar till offer åt Molok; du skall icke ohelga din Guds namn. Jag är HERREN.

018:022 Du skall icke ligga hos en man såsom man ligger hos en kvinna; det är en styggelse.

018:023 Du skall icke beblanda ditt med något djur, så att du genom detta bliver ören. Och ingen kvinna skall hava att skaffa med något djur, så att hon beblandar sig därmed; det är en vederstygglighet.

018:024 I skolen icke örena eder med något av allt detta, ty med allt sådant hava de hedningar örenat sig, som jag fördriver från eder.

018:025 Därigenom har landet blivit örenat, och jag har på det hemsäkt dess missgärning, så att landet har utspytt sina inbyggare.

018:026 Säg till mina stadgar och rätter, och ingen av eder, evad han är inföding eller en främling som bor ibland eder, må göra någon av alla dessa styggelser.

018:027 Ty alla dessa styggelser hava landets inbyggare, som hava varit ditt förte eder, bedrivit, så att landet har blivit örenat.

018:028 Gåren intet sådant, på det att landet icke må utspya eder, om I så örenen det, likasom det utspyr det folk som har bott ditt förte eder.

018:029 Ty var och en som gör någon av alla dessa styggelser skall utrotas ur sitt folk, ja, var och en som gör sådant.

018:030 Iakttagen därför vad jag har bjudit eder iakttaga, så att I icke gåren efter någon av de styggeliga stadgar som man har följt förte eder, och så örenen eder genom dem. Jag är HERREN, eder Gud.

019:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

019:002 Tala till Israels barns hela menighet och säg till dem:

I skolen vara heliga, ty jag, HERREN, eder Gud, är helig.

019:003 Var och en av eder frukte sin moder och sin fader. Mina sabbater skolen I hålla. Jag är HERREN, eder Gud.

019:004 I skolen icke vända eder till avgudar och icke göra eder gjutna gudar. Jag är HERREN, eder Gud.

019:005 När I viljen offra tackoffer åt HERREN, skolen I offra det på sådant sätt att I bliven väbehagliga.

019:006 Samma dag I offren det skall det ätas, eller ock den följande dagen; men det som bliver över till tredje dagen skall brännas upp i eld.

019:007 Om det ätes på tredje dagen, så är det en vederstygglighet; det bliver ditt icke väbehagligt.

019:008 Den som äter därav kommer att bräna på missgärning, ty han har ohelgat det som var helgat åt HERREN, och han skall utrotas ur sin släkt.

019:009 När I inbringa skörden av edert land, skall du icke skärda intill yttersta kanten av din åker, icke heller skall du göra

- någon axplockning efter din skörd.
- 019:010 Och i din vingård skall du icke göra någon efterskörd, och de avfallna druvorna i din vingård skall du icke plocka upp; du skall lämna detta kvar åt den fattige och åt frömlingen. Jag är HERREN, eder Gud.
- 019:011 I skolen icke stjåla eller ljuga eller begå något svek mot varandra.
- 019:012 I skolen icke svärja falskt vid mitt namn; döohelgar du din Guds namn. Jag är HERREN.
- 019:013 Du skall icke med orätt avhända din nästa något, eller taga något ifrån honom med våld. Du skall icke förhålla dagakarlen hans lön över natten till morgonen.
- 019:014 Du skall icke uttala förbannelser över en dö, och för en blind skall du icke lägga något varp?han kan falla; du skall frukta din Gud. Jag är HERREN.
- 019:015 I skolen icke göra orätt i domen; du skall icke hava anseende till den ringes person, ej heller vara partisk för den mäktige; du skall döma din nästa rätt.
- 019:016 Du skall icke gå med förtal bland dina fränder; du skall icke stå efter din nästas blod. Jag är HERREN.
- 019:017 Du skall icke hava hat till din broder i ditt hjärta, men väl må du tillrättavisa din nästa, så att du icke för hans skull kommer att bära på synd.
- 019:018 Du skall icke hämnas och icke hysa agg mot någon av ditt folk, utan du skall äska din nästa såsom dig själv. Jag är HERREN.
- 019:019 Mina stadgar skolen i hålla: Du skall icke låta tvåslags djur av din boskap para sig med varandra; din åker skall du icke beså med tvåslags såd; en klådnad av tvåolika slags garn för icke komma på dig.
- 019:020 Om en man har legat hos en kvinna och beblandat sig med henne, och hon är träinna i en annan mans våld, och hon icke har blivit friköpt eller frigiven, så skola de straffas, men icke dödas, eftersom hon icke var fri.
- 019:021 Och han skall föra fram sitt skuldoffer inför HERREN, till uppenbarelsetåtets ingång, en skuldoffersvådur.
- 019:022 När så prästen medelst skuldoffersvåduren bringar försoning för honom inför HERRENS ansikte för den synd han har begått, då bliver den synd han har begått honom förlåten.
- 019:023 När I kommen in i landet och planteren tråd av olika slag med äbar frukt, skolen I anse deras frukt såsom deras förhud. I tre är skolen I hålla dem för oomskurna och icke äta av dem;
- 019:024 men under det fjåde året skall all deras frukt vara helgad till HERRENS lov,
- 019:025 och först under det femte skolen I äta deras frukt. Så skolen I göra, för att de må giva så mycket större avkastning åt eder. Jag är HERREN, eder Gud.
- 019:026 I skolen icke äta något med blod i. I skolen icke befatta eder med spådom eller teckentyderi.
- 019:027 I skolen icke rundklippa kanten av edert huvudhår, ej heller skall du avstympa kanten av ditt skågg.
- 019:028 I skolen icke göra något mäke på eder kropp för någon dö, ej heller bråna in skrifttecken på eder. Jag är HERREN.
- 019:029 Du skall icke öhelga din dotter med att låta henne bliva en

skicka, på det att icke landet må falla i skovsände och
bliva uppfyllt av skändlighet.

019:030 Mina sabbater skolen I hålla, och för min helgedom skolen I hava
fruktan. Jag för HERREN.

019:031 I skolen icke vända eder till andar som tala genom besväjare
eller spåmän. Saken icke sådana, så att I bliven orena genom
dem. Jag för HERREN, eder Gud.

019:032 För ett gråt huvud skall du stå upp, och den gamle skall du
gå; du skall frukta din Gud. Jag för HERREN.

019:033 När en främling bor hos eder i edert land, skolen I icke
fötrycka honom.

019:034 Främlingen som bor hos eder skall räknas såsom en inföding bland
eder, du skall älska honom såsom dig själv; I haven ju själva
varit främlingar i Egyptens land. Jag för HERREN, eder Gud.

019:035 I skolen icke göra orätt i domen, icke i fröga om mått, vikt
eller må.

019:036 Riktig väg, riktiga vikter, riktig efa, riktigt hin-mått skolen
I hava. Jag för HERREN, eder Gud, som har fört eder ut ur
Egyptens land.

019:037 Så skolen I nu hålla alla mina stadgar och alla mina rätter och
göra efter dem. Jag för HERREN.

020:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

020:002 Du skall också säga till Israels barn:

Om någon av Israels barn, eller av främlingarna som bo i Israel,
giver någon av sina avkomlingar åt Molok, så skall han straffas
med döden; folket i landet skall stena honom.

020:003 Och jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och utrota honom
ur hans folk, därför att han har givit en av sina avkomlingar åt
Molok, och därmed orenat min helgedom och ohelgat mitt heliga
namn.

020:004 Om folket i landet ser genom fingrarna med den mannen, när han
giver en av sina avkomlingar åt Molok, så att de icke döda
honom,

020:005 då skall jag själv vända mitt ansikte mot den mannen och mot
hans släkt; och honom och alla dem som hava följt honom och i
trolös avfällighet lupit efter Molok skall jag utrota ur deras
folk.

020:006 Och om någon vänder sig till andar som tala genom besväjare
eller spåmän, för att i trolös avfällighet löpa efter dem, så
skall jag vända mitt ansikte mot honom och utrota honom ur hans
folk.

020:007 Så skolen I nu hålla eder heliga, och vara heliga; ty jag för
HERREN, eder Gud.

020:008 Och I skolen hålla mina stadgar och göra efter dem. Jag för
HERREN, som helgar eder.

020:009 Om någon uttalar förbannelser över sin fader eller sin moder,
skall han straffas med döden; över sin fader och sin moder har
han uttalat förbannelser, blodskuld löder vid honom.

020:010 Om någon begår äktenskapsbrott med en annan mans hustru, om han
begår äktenskapsbrott med sin nästas hustru, så skola de
straffas med döden, både mannen och kvinnan som hava begått
äktenskapsbrottet.

- 020:011 Om någon ligger hos en kvinna som är hans faders hustru, så blottar han sin faders blygd; de skola båda straffas med döden, blodskuld ligger vid dem.
- 020:012 Om någon ligger hos sin svärdotter, så skola de båda straffas med döden; de hava bedrivit en vederstygglighet, blodskuld ligger vid dem.
- 020:013 Om en man ligger hos en annan man såsom man ligger hos en kvinna, sågå de båda en styggelse; de skola straffas med döden, blodskuld ligger vid dem.
- 020:014 Om någon till hustru tager en kvinna och tillika hennes moder, så är det en skändlighet; man skall bränna upp både honom och dem i eld, för att icke någon skändlighet möjligas bland eder.
- 020:015 Om en man beblandar sig med något djur, så skall han straffas med döden, och djuret skolen i dröpa.
- 020:016 Och om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du dröpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden, blodskuld ligger vid dem.
- 020:017 Om någon tager till hustru sin syster, sin faders dotter eller sin moders dotter, och ser hennes blygd och hon ser hans blygd, så är det en skamlig gärning, och de skola utrotas inför sitt folks ögon; han har blottat sin systers blygd, han är på missgärning.
- 020:018 Om någon ligger hos en kvinna som har sin månadsrening och blottar hennes blygd, i det att han avtöcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk.
- 020:019 Du skall icke blotta din moders systers eller din faders systers blygd. Ty den sågå avtöcker sin nära blodsförvants blygd; de komma att båda på missgärning.
- 020:020 Om någon ligger hos sin farbroders hustru, så blottar han sin farbroders blygd; de komma att båda på synd, barnlösa skola de dö.
- 020:021 Om någon tager sin broders hustru, så är det en oren gärning; han blottar dö sin broders blygd, barnlösa skola de bliva.
- 020:022 Så skolen i nu häla alla mina stadgar och alla mina rätter och stadgar och gå efter dem, för att landet icke möjligas utspy eder, det land dit jag vill föra eder, så att i förn bo där.
- 020:023 Och i skolen icke vandra efter det folks stadgar, som jag vill fördriva för eder; ty just därför att de hava bedrivit allt sådant, har jag blivit led vid dem.
- 020:024 Och därför har jag sagt till eder i skolen besitta deras land, ty jag skall giva eder det till besittning, ett land som flyter av mjök och honung. Jag är HERREN, eder Gud, som har avskilt eder från andra folk.
- 020:025 Gårn alltså skillnad mellan rena fyrfotadjur och orena, och mellan rena fåglar och orena, så att i icke gårn eder själva till styggelse för de fyrfotadjurs eller fåglars skull eller för de krötdjurs, skull på marken, som jag har avskilt, för att i skolen häla dem för orena.
- 020:026 I skolen vara mig heliga, ty jag, HERREN, är helig, och jag har avskilt eder från andra folk, för att i skolen häla mig till.
- 020:027 När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller spödom, skall denne straffas med döden; man skall stena honom, blodskuld ligger vid honom.
- 021:001 Och HERREN sade till Mose: Sågå till prästerna, Arons söner, sågå

till dem s?

En präst får icke ådraga sig orenhet genom någon dåd bland sina fränder,

021:002 utom genom sina närmaste blodsfränder: sin moder, sin fader, sin dotter, sin broder; son, sin dotter, sin broder;

021:003 s?ock genom sin syster, om hon var jungfru och stod honom närmare och icke tillhörde någon man, i sådant fall må han ådraga sig orenhet genom henne.

021:004 Eftersom han är en herre bland sina fränder, får han icke ådraga sig orenhet och göra sig ohelig.

021:005 Prästerna skola icke raka någon del av sitt huvud skallig eller avraka kanten av sitt skägg eller rista något märke på sin kropp.

021:006 De skola vara helgade i sin Guds och må icke ohelga sin Guds namn, ty de bära fram HERRENS eldsoffer sin Guds spis; därför skola de heliga.

021:007 Ingen av dem skall taga till hustru en skäka eller en vanfrad kvinna, ej heller skall någon taga till hustru en kvinna som har blivit färskjuten av sin man, ty prästen är helgad i sin Gud.

021:008 Därför skall du akta honom helig, ty han bär fram din Guds spis; han skall vara dig helig, ty jag, HERREN, som helgar eder, är helig.

021:009 Om en prästs dotter ohelgar sig genom skäkölevnad, s?ohelgar hon sin fader; hon skall brännas upp i eld.

021:010 Den som är överstepräst bland sina bröder, den på vilkens huvud smärjelseoljan har blivit utgjuten, och som har mottagit handfyllning till att ikläda sig prästkläderna, han skall icke hava sitt hår ordnat, ej heller riva sönder sina kläder;

021:011 och han skall icke gå in till någon dåd; icke ens genom sin fader eller genom sin moder får han ådraga sig orenhet.

021:012 Och ur helgedomen skall han icke gå ut, på det att han icke må ohelga sin Guds helgedom, ty hans Guds smärjelseolja, varmed han har blivit invigd, är på honom. Jag är HERREN.

021:013 Till hustru skall han taga en kvinna som är jungfru.

021:014 En äka eller en färskjuten hustru eller en vanfrad kvinna, en skäka--en sådan får han icke taga, utan en jungfru bland sina fränder skall han taga till hustru,

021:015 får att han icke må ohelga sin livsfrukt bland sina fränder; ty jag är HERREN, som helgar honom.

021:016 Och HERREN talade till Mose och sade:

021:017 Tala till Aron och söner: Av dina avkomlingar i kommande släkten skall ingen som har något lyte tråda fram för att framföra sin Guds spis.

021:018 Ingen skall tråda fram, som har något lyte, varken en blind eller en halt, eller en som har lyte i ansiktet, eller som har någon lem för stor,

021:019 ingen som har brutit arm eller ben,

021:020 ingen som är puckerlyggig eller fätkrympt, eller som har fel på ögat, eller som har skabb eller annat utslag, eller som är snävt.

021:021 Av prästen Arons avkomlingar skall ingen som har något lyte gå fram för att framföra HERRENS eldsoffer; han har ett lyte, han skall icke gå fram för att framföra sin Guds spis.

021:022 Sin Guds spis må han äta, både det som är heligt och det som är heligt,

021:023 men eftersom han har ett lyte, skall han icke gå in till

friheten, ej heller skall han gå fram till altaret, på det att han icke må ohelga mina heliga ting; ty jag är HERREN, som helgar dem.

021:024 Och Mose talade detta till Aron och hans söner och alla Israels barn.

022:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

022:002 Tala till Aron och hans söner och säg att de skola hålla sig ifrån de heliga gåvor som Israels barn bär fram till mig, på det att de icke må ohelga mitt heliga namn. Jag är HERREN.

022:003 Säg till dem: Om i kommande släkten någon av edra avkomlingar, medan orenhet ligger vid honom, kommer vid de heliga gåvor som Israels barn bär fram till HERREN, så skall han utrotas ur min ösyn. Jag är HERREN.

022:004 Om någon av Arons avkomlingar är spetsisk eller har flytning, skall han icke äta av de heliga gåvorna, för när han har blivit ren; ej heller den som kommer vid någon som har blivit oren genom en död, eller den som har haft sadesutgjutning;

022:005 ej heller den som kommer vid något slags smådjur genom vilket man bliver oren, eller vid en människa genom vilken man bliver oren, på vad sätt denna är måhava blivit oren.

022:006 Den som kommer vid något sådant, han skall vara oren ända till aftonen, och skall icke äta av de heliga gåvorna, för när han har badat sin kropp i vatten.

022:007 Men när solen har gått ned, är han ren, och sedan må han äta av de heliga gåvorna, ty det är hans spis.

022:008 Ett självdött eller ihjälrivet djur skall han icke äta, så att han därigenom bliver oren. Jag är HERREN.

022:009 De skola iakttaga vad jag har bjudit dem iakttaga, på det att de icke får det heligas skull må komma att bär på synd och träffas av döden därför att de ohelga det. Jag är HERREN, som helgar dem.

022:010 Ingen främmande får äta av det heliga; en inhysesman hos prästen eller en hans legodräng skall icke äta av det heliga.

022:011 Men när en präst har köpt en träl för sina penningar, må denne äta detsamma, så också den träl som född i hans hus; dessa må äta av hans spis.

022:012 När en prästs dotter har blivit en främmande mans hustru, skall hon icke äta av det heliga som gives till offergård.

022:013 Men om en prästs dotter har blivit änka eller blivit friskjuten, och hon är utan livsfrukt, och hon så kommer åter till sin faders hus och är detsamma som i sin ungdom, då må hon äta av sin faders spis; men ingen främmande får äta detsamma.

022:014 Och om någon ouppsligen åter av det heliga, skall han lägga femtedelen därtill och giva prästen ersättning för det heliga.

022:015 Prästerna skola icke ohelga de heliga gåvorna, det som Israels barn gära såsom gård är HERREN,

022:016 och därigenom draga över dem missgärning och skuld, när de äta av deras heliga gåvor; ty jag är HERREN, som helgar dem.

022:017 Och HERREN talade till Mose och sade:

022:018 Tala till Aron och hans söner och alla Israels barn och säg till dem: Om någon av Israels hus eller av främlingarna i Israel vill offra något offer, vare sig det är ett lättesoffer eller ett frivilligt offer som de vilja offra till HERREN såsom brännoffer, så skolen i gära det på sådant sätt att bli vånbehagliga;

022:019 offret skall vara ett felfritt handjur, av f?kreaturen eller av f?ren eller av getterna;
022:020 I skolen icke d?rtill taga ett djur som har n?got lyte, ty genom ett s?dant bliven I icke v?behagliga.
022:021 Och n?r n?gon vill offra ett tackoffer ? HERREN av f?kreaturen eller av sm?boskapen, vare sig det g?ler att fullg?ra ett l?fte, eller det g?ler ett frivilligt offer, d?skall det vara felfritt far att bliva v?behagligt; intet lyte f?r finnas d?r?
022:022 Det som ?r blint eller brutet eller stympat eller s?rigt, eller det som har skabb eller annat utslag s?dant skolen I icke offra ? HERREN; eldsoffer av s?dant skolen I icke l?gga p?altaret ? HERREN.
022:023 Ett djur av f?kreaturen eller av sm?boskapen, som har n?gon lem f?r stor eller f?r liten, m?du v?r offra s?som frivilligt offer, men s?som l?ftesoffer bliver det icke v?behagligt.
022:024 Och I skolen icke offra ? HERREN n?got som har blivit sn?pt genom kl?mning eller krossning eller avslitning eller utsk?rning; s?dant skolen I icke g?ra i edert land.
022:025 Icke heller av en utl?rnings hand skolen I mottaga och offra s?dana djur till eder Guds spis, ty de ?ro skadade, de hava ett lyte; genom s?dana bliven I icke v?behagliga.

022:026 Och HERREN talade till Mose och sade:

022:027 N?r en kalv eller ett f?r eller en get har blivit f?dd, skall djuret dia sin moder i sju dagar. Men allt ifr?n den ?tonde dagen ?r det v?behagligt s?som eldsoffersg?va ? HERREN.
022:028 I skolen icke slakta n?got djur, vare sig av f?kreaturen eller av sm?boskapen, p?samma dag som dess avf?da.
022:029 N?r I viljen offra ett lovoffer ? HERREN, skolen I offra det p? s?dant s?tt att I bliven v?behagliga.
022:030 Det skall ?tas samma dag; I skolen icke l?mna n?got d?rav kvar till f?ljande morgon. Jag ?r HERREN.

022:031 I skolen h?lla mina bud och g?ra efter dem. Jag ?r HERREN.

022:032 I skolen icke ohelga mitt heliga namn, ty jag vill bliva helgad bland Israels barn. Jag ?r HERREN, som helgar eder,
022:033 han som har f?rt eder ut ur Egyptens land, f?r att jag skall vara eder Gud. Jag ?r HERREN.

023:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

023:002 Tala till Israels barn och s?g till dem:

Dessa ?ro HERRENS h?gtider, vilka I skolen utlysa s?som heliga sammankomster; mina h?gtider ?ro dessa:

023:003 Sex dagar skall arbete g?ras, men p?sjunde dagen ?r vilosabbat, en dag f?r helig sammankomst; intet arbete skolen I d?g?ra. Det ?r HERRENS sabbat, var I ?n ?ren bosatta.

023:004 Dessa ?ro HERRENS h?gtider, de heliga sammankomster som I skolen utlysa p?best?mda tider:

023:005 I f?rsta m?naden, p?fjortonde dagen i m?naden, vid aftontiden, ?r HERRENS p?sk.

023:006 Och p?femtonde dagen i samma m?nad ?r HERRENS osyrade br?ds h?gtid; d?skolen I ?ta osyrat br?d, i sju dagar.

023:007 P?den f?rsta dagen skolen I h?lla en helig sammankomst; ingen

arbetssyssla skolen I d?g?ra.

023:008 Och I skolen offra eldsoffer ? HERREN i sju dagar. P?den sjunde dagen skall ?er h?las en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra.

023:009 Och HERREN talade till Mose och sade:

023:010 Tala till Israels barn och s?g till dem:

N? I kommen in i det land som jag vill giva eder, och I inb?ngen dess sk?rd, d?skolen I b?ra till pr?sten den k?rve som ? f?stlingen av eder sk?rd.

023:011 Och den k?rven skall han vifta inf? HERRENS ansikte, f? att I m?n bliva v?behagliga; dagen efter sabbaten skall pr?sten vifta den.

023:012 Och p?den dag d?I I?en vifta k?rven skolen I offra ett felfritt ?sgammalt lamm till br?noffer ? HERREN,

023:013 och s?som spisoffer d?till tv?tiondedels efa fint mj?, begjutet med olja, ett eldsoffer ? HERREN till en v?behaglig lukt, och s?som drickoffer d?till en fj?dedels hin vin.

023:014 Och intet av det nya, varken br?d eller rostade ax eller korn av gr?nskuren s?d, skolen I ?a f?r?n p?denna samma dag, icke f?r?n I haven burit fram offerg?van ? eder Gud. Detta skall vara en ev?rdlig stadga f? eder fr?n sl?kte till sl?kte, var I ?n ?ren bosatta.

023:015 Sedan skolen I r?kna sju fulla veckor fr?n dagen efter sabbaten, fr?n den dag d?I buren fram viftoffersk?rven;

023:016 femtio dagar skolen I r?kna intill dagen efter den sjunde sabbaten; d?skolen I b?ra fram ett offer av den nya gr?dan ? HERREN.

023:017 Fr?n de orter d?I bon skolen I b?ra fram viftoffersbr?d, tv? kakor av tv?tiondedels efa fint mj?, bakade med surdeg: en f?stlingsg?va ? HERREN.

023:018 Och j?nte br?det skolen I f?ra fram sju felfria ?sgamla lamm, en ungtjur och tv?v?durar, till att offras s?som br?noffer ? HERREN, med tillh?rande spisoffer och drickoffer: ett eldsoffer till en v?behaglig lukt f? HERREN.

023:019 D?till skolen I offra en bock till syndoffer och tv? ?sgamla lamm till tackoffer.

023:020 Och pr?sten skall vifta dem s?som ett viftoffer inf? HERRENS ansikte, j?nte f?stlingsbr?den som b?ras fram tillika med de b?da lammen de skola vara helgade ? HERREN och tillh?ra pr?sten.

023:021 Och till denna samma dag skolen I utlysa en helig sammankomst att h?las av eder; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra. Detta skall vara en ev?rdlig stadga f? eder fr?n sl?kte till sl?kte, var I ?n ?ren bosatta.

023:022 Och n? I inb?ngen sk?rden av edert land, skall du icke sk?da intill yttersta kanten av din ?ker, icke heller skall du g?ra n?gon axplockning efter din sk?rd, du skall I?mna detta kvar ? den fattige och ? fr?mlingen. Jag ? HERREN, eder Gud.

023:023 Och HERREN talade till Mose och sade:

023:024 Tala till Israels barn och s?g: I sjunde m?naden, p?f?sta dagen i m?naden, skolen I h?la sabbatsvila, en h?gtid med basunklang, till att bringa eder i ?minnelse inf? HERREN, en helig sammankomst.

023:025 Ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra, och I skolen offra

eldsoffer åt HERREN.

023:026 Och HERREN talade till Mose och sade:

023:027 Men på tionde dagen i samma sjunde månad åt försöningsdagen; då skolen i hälla en helig sammankomst, och i skolen då spåka eder; och i skolen offra eldsoffer åt HERREN.

023:028 Och i skolen intet arbete göras på denna samma dag, ty det är en försöningsdag, då försöning bringas för eder inför HERRENS, eder Guds, ansikte.

023:029 Och var och en som icke spåker sig på denna samma dag skall utrotas ur sin släkt.

023:030 Och var och en som gör något arbete på denna samma dag, honom skall jag förgöra ur hans folk.

023:031 Intet arbete skolen i då göras Detta skall vara en evig stadga för eder från släkte till släkte, var i den den bosatta.

023:032 En vilosabbat skall den vara för eder, och i skolen då spåka eder. På nionde dagen i månaden, om aftonen, skolen i hälla denna eder sabbatsvila, från afton till afton.

023:033 Och HERREN talade till Mose och sade:

023:034 Tala till Israels barn och säg:

På femtonde dagen i samma sjunde månad åt HERRENS i vlyddorstid, i sju dagar.

023:035 På den första dagen skall man hälla en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen i då göras.

023:036 I sju dagar skolen i offra eldsoffer åt HERREN. På den åttonde dagen skolen i hälla en helig sammankomst och skolen offra eldsoffer åt HERREN. Då är högtidsförsamling; ingen arbetssyssla skolen i då göras.

023:037 Dessa åtta HERRENS högtider, vilka i skolen utlysa såsom heliga sammankomster, och på vilka i skolen offra eldsoffer åt HERREN, brännoffer och spisoffer, slaktoffer och drickoffer, var dag de för den dagen bestämda offren--

023:038 detta förutom HERRENS sabbater, och förutom edra årliga gåvor, och förutom alla edra lättesoffer, och förutom alla frivilliga offer som i given åt HERREN.

023:039 Men på femtonde dagen i sjunde månaden, när i inbörgen avkastningen av landet, skolen i fira HERRENS högtid, i sju dagar. På den första dagen är sabbatsvila, på den åttonde dagen är också sabbatsvila.

023:040 Och i skolen på den första dagen taga frukt av edra skånaste träd, kvistar av palmer och grenar av lummiga träd och av pilträ, och skolen så vara glada i sju dagar inför HERRENS, eder Guds, ansikte.

023:041 I skolen fira denna högtid såsom en HERRENS högtid sju dagar om året. Detta skall vara en evig stadga för eder från släkte till släkte; i sjunde månaden skolen i fira den.

023:042 Då skolen i bo i vlyddor i sju dagar; alla de som är infödingar i Israel skola bo i vlyddor,

023:043 för att edra efterkommande må veta huru jag i Israels barn bo i vlyddor, när jag förde dem ut ur Egyptens land Jag är HERREN, eder Gud.

023:044 Och Mose talade till Israels barn om dessa HERRENS högtider.

024:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

024:002 Bjud Israels barn att bära till dig ren olja, av stäta oliver, till ljusstaken, så att lamporna dagligen kunna stättas upp.

024:003 Utanför den församling som hönger framför vittnesbördet, i uppenbarelsetältet, skall Aron beständigt skära den, från aftonen till morgonen, inför HERRENS ansikte. Detta skall vara en evig stadga för eder från släkte till släkte.

024:004 Lamporna på den gyllene ljusstaken skall han beständigt skära inför HERRENS ansikte.

024:005 Och du skall taga fint mjöl och drav baka tolv kakor; var kaka skall innehålla tvåtiondedels efa.

024:006 Och du skall lägga upp dem i två rader, sex i var rad, på det gyllene bordet inför HERRENS ansikte.

024:007 Och på vardera raden skall du lägga ren rökelse, för att denna må utgåra själva altaroffret av bräden, ett eldsoffer åt HERREN.

024:008 Sabbatsdag efter sabbatsdag skall man beständigt lägga upp dem inför HERRENS ansikte: en gård av Israels barn, till ett evigt förbund.

024:009 De skola tillhöra Aron och hans söner och skola ätas av dem på en helig plats, ty de äro heliga och äro hans eviga offer av HERRENS eldsoffer.

024:010 Och en man som var son till en israelitisk kvinna, men till fader hade en egyptisk man, gick ut bland Israels barn; och den israelitiska kvinnans son och en israelitisk man kommo i trita med varandra i lägret.

024:011 Och den israelitiska kvinnans son smädade Namnet och höllade. Därför de de honom fram till Mose. Och hans moder hette Selomit, dotter till Dibri, av Dans stam.

024:012 Och de satte honom i fångenskap, för att de skulle få hans dom bestämd efter HERRENS befallning.

024:013 Och HERREN talade till Mose och sade:

024:014 För ut höllaren utanför lägret; sedan må alla som höllde det lägga sina händer på hans huvud, och må sör hela menigheten stena honom.

024:015 Och till Israels barn skall du tala och säga: Om någon höllar sin Gud, kommer han att bära på synd.

024:016 Och den som smäddar HERRENS namn skall straffas med döden; hela menigheten skall stena honom. Evad det är en främling eller en infödding som smäddar Namnet, skall han dödas.

024:017 Om någon slå ihjäl någon människa, skall han straffas med döden;

024:018 och den som slå ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det: liv för liv.

024:019 Och om någon vilar att hans nästa för ett lyte, så skall man gå mot honom såsom han själv har gjort:

024:020 bruten lem för bruten lem, öga för öga, tand för tand; samma lyte han har vilat att en annan fick skall han själv få.

024:021 Den som slå ihjäl ett boskapsdjur skall ersätta det, och den som slå ihjäl en människa skall dödas.

024:022 En och samma lag skall gälla för eder, den skall gälla lika väl för främlingen som för infödingen; ty jag är HERREN, eder Gud.

024:023 Och Mose talade detta till Israels barn; och de höllde ut höllaren utanför lägret och stenade honom. Alltså gjorde Israels barn

såsom HERREN hade bjudit Mose.

025:001 Och HERREN talade till Mose på Sinai berg och sade:

025:002 Tala till Israels barn och såg till dem:

När I kommen in i det land som jag vill giva eder, skall landet
hålla sabbat för HERREN.

025:003 I sex år skall du besöka din åker, och i sex år skära din vingård
och inbringa avkastningen av landet,

025:004 men under det sjunde året skall landet hava vilosabbat, en
HERRENS sabbat; då skall du icke besöka din åker och icke skära
din vingård.

025:005 Vad som växer upp av spillsåden efter din skörd skall du icke
skärda, och de druvor som växa på dina oskurna vinträd skall du
icke avbringa. Det skall vara ett sabbatsvilans år för landet.

025:006 Och vad landets sabbat åndgiver skolen I hava till fåda: du
själva, din tjänare och din tjänarinna, din daglånare och din
inhysesman, de som bo hos dig.

025:007 Din boskap och de vilda djuren i ditt land skola också hava sin
fåda av all dess avkastning.

025:008 Och du skall räkna sju årsveckor, det är sju gånger sju år, så
att tiden för de sju årsveckorna bliver fyrtionio år.

025:009 Då skall du i sjunde månaden, på tionde dagen i månaden, låta
blåsa i larmbasun; på förtioningsdagen skolen I blåsa i basun
över hela edert land.

025:010 Och I skolen helga det femtionde året och utropa frihet i landet
för alla dess inbyggare. Det skall vara ett jubelår för eder;
var och en av eder skall då återfå sin arvsbesittning, var och
en av eder skall återfå sin släktegendom.

025:011 Ett jubelår skall detta femtionde år vara för eder; då skolen I
icke så något, och vad som då växer upp av spillsåden skolen I
icke skärda, och I skolen då icke avbringa edra oskurna vinträd.

025:012 Ty det är ett jubelår; heligt skall det vara för eder. Från
själva marken skolen I hämta eder fåda, av dess avkastning.

025:013 Under ett sådant jubelår skall var och en av eder återfå sin
arvsbesittning.

025:014 Om I alltså säljer något åt eder nåsta eller köpen något av eder
nåsta, skolen I icke göra varandra orätt:

025:015 efter antalet år från jubelåret skall du betala din nåsta, efter
antalet årsgrödor skall han få betalning av dig.

025:016 Alltefter som åren är flera skall du betala högre pris, och
alltefter som åren är färre skall du betala lägre pris; ty ett
visst antal grödor är det han säljer till dig.

025:017 I skolen icke göra varandra orätt du skall frukta din Gud; ty
jag är HERREN, eder Gud.

025:018 Och I skolen göra efter mina stadgar, och mina rätter skolen I
hålla och skolen göra efter dem; då skolen I bo trygga i landet.

025:019 Och landet skall giva sin frukt, så att I haven nog att äta, och
I skolen bo trygga där.

025:020 Och om I frågen: Vad skola vi äta under det sjunde året, om vi
icke fås och icke inbringa vår gröda??

025:021 så mår I veta att jag skall bjuda min välsignelse komma över
eder under det sjätte året, så att det giver gröda för de tre
åren.

025:022 Och ännu när I under det ttonde året står, skolen I hava av den
gamla grödan att äta; ända till dess att grödan på det nionde
året har kommit in, skolen I hava gammalt att äta.

- 025:023 N?r I s?jjen jord, skolen I icke s?jja den f?r ev?rdlig tid, ty landet ?r mitt; I ?ren ju fr?mlingar och g?ster hos mig.
- 025:024 I hela det land I f?r till besittning skolen I medgiva r?tt att ?erb?rda jordegendom.
- 025:025 Om din broder r?kar i armod och s?jer n?got av sin arvsbesittning, s?m?hans n?rmaste b?rdeman komma till honom och ?erb?rda det brodern har s?tt.
- 025:026 Och om n?gon icke har n?gon b?rdeman, men han sj?lv kommer i tillf?lle att anskaffa vad som beh?ves f?r att ?erb?rda,
- 025:027 s?skall han r?kna efter, huru m?nga ?r som hava f?rflutit ifr?n f?rs?jningen, och betala l?sen f?r de ?erst?ende ?ren ?r den man till vilken han s?rde, och han skall s? ?erf?sin besittning.
- 025:028 Men om han icke f?rm? anskaffa vad som beh?ves till att betala honom, s?skall det han har s?tt f?rbliva i k?parens hand intill jubel?ret. Men p?jubel?ret skall det fr?ntr?das, och han skall d? ?erf?sin besittning.
- 025:029 Om n?gon s?jer ett boningshus i en stad som ?r omgiven med murar, s?skall han hava r?tt att ?erb?rda det innan ett ?r har f?rflutit, sedan han s?rde det; hans r?tt att ?erb?rda det ?r d?inskr?kt till viss tid.
- 025:030 Men om det icke har blivit ?erb?rdat, f?r?n hela ?ret ?r ute, s?skall huset, om det ligger i en stad som ?r omgiven med murar, f?rbliva k?parens och hans efterkommandes egendom f?r ev?rdlig tid; det skall d?icke fr?ntr?das p?jubel?ret.
- 025:031 Men hus i s?dana byar som icke hava murar omkring sig skola r?knas till landets ?ermark; de skola kunna ?erb?rdas, och p? jubel?ret skola de fr?ntr?das.
- 025:032 Dock skola leviterna inom de st?der som ?ro deras arvsbesittning hava ev?rdlig r?tt att ?erb?rda husen i st?derna
- 025:033 Ocks?om n?gon annan av leviterna inl?ser det s?rda huset i den stad d?r han har sin besittning, skall det dock fr?ntr?das p? jubel?ret; ty husen i levitst?derna ?ro leviternas arvsbesittning bland Israels barn.
- 025:034 Och ett f?tt som ?r utmark omkring n?gon av deras st?der f?r icke s?jjas, ty det ?r deras ev?rdliga besittning.
- 025:035 Om din broder r?kar i armod och kommer p?obest?nd hos dig, s? skall du taga dig an honom; s?som en fr?mling eller en inhysesman skall han f?rleva hos dig.
- 025:036 Du skall icke ockra p?honom eller taga r?nta, ty du skall frukta din Gud, och du skall l?ta din broder leva hos dig.
- 025:037 Du skall icke l?mna honom dina penningar p?ocker eller l?mna honom av dina livsmedel mot r?nta.
- 025:038 Jag ?r HERREN, eder Gud, som har f?rt eder ut ur Egyptens land, f?r att giva eder Kanaans land och vara eder Gud.
- 025:039 Om din broder r?kar i armod hos dig och s?jer sig ?r dig, skall du icke l?ta honom g?ra tr?arbete;
- 025:040 s?som en dagl?nare och en inhysesman skall han vara hos dig; intill jubel?ret skall han tj?na hos dig.
- 025:041 D?skall du giva honom fri, honom sj?lv och hans barn med honom; och han skall ?erf?sin sl?ktegendom, sin f?dernebesittning skall han ?erf?.
- 025:042 Ty de ?ro mina tj?nare, som jag har f?rt ut ur Egyptens land; de skola icke s?jjas s?som man s?jer tr?ar.
- 025:043 Du skall icke med h?rdhet bruka din makt ?ver dem; du skall

frukta din Gud.

- 025:044 Men om du vill skaffa dig en verklig träd eller trädinna, så skall du köpa en sådan träd eller trädinna från hedningarna som bo runt omkring eder.
- 025:045 I män ock köpa sådana ibland barnen till inhysesmännen som bo hos eder och bland personer av deras släkt, som i haven hos eder, och som äro födda i edert land; sådana skola förbliva eder egendom.
- 025:046 Och dem män i hava att lämna såsom arv åt edra barn efter eder, till egendom och besittning; dem kunnen i hava till trädar evärdligen. Men ibland edra bröder, Israels barn, skall ingen med hördhet bruka sin makt över den andre.
- 025:047 Om en främling eller en inhysesman hos dig kommer till västind, och en din broder råkar i armod hos honom och söker sig åt främlingen som bor inhyses hos dig, eller eljest åt någon som tillhör en främlingssläkt,
- 025:048 så skall han sedan, efter det att han har sött sig, kunna lösas ut; någon av hans bröder må lösa honom;
- 025:049 eller ock må hans farbroder eller hans farbroders son lösa honom, eller må någon annan nära blodsfrvant av hans släkt lösa honom; eller om han kommer i tillfälle därtill, må han själv lösa sig.
- 025:050 Därvid skall han, jämte den som har köpt honom, räkna efter, huru lång tid som har förflutit ifrån det att dennes söde sig åt honom till jubelåret; och det pris för vilket han södes skall uppskattas efter årens antal; hans arbetstid hos honom skall beräknas till samma värde som en daglöhnares.
- 025:051 Om ännu många äro äro kvar, skall han såsom lösen för sig betala en motsvarande del av det penningbelopp som han köptes för.
- 025:052 Om däremot allenast för äro återställt till jubelåret, så skall han räkna efter detta, sig till godo, och betala lösen för sig efter antalet av sina äro.
- 025:053 Såsom en daglöhare som äro lejd för äro skall man behandla honom ingen må införa dina äro med hördhet bruka sin makt över honom.
- 025:054 Men om han icke bliver löst på något av de nämnda sätten, så skall han på jubelåret givas fri, han själv och hans barn med honom.
- 025:055 Ty Israels barn äro mina tjänare; de äro mina tjänare, som jag har fått ut ur Egyptens land. Jag äro HERREN, eder Gud.
- 026:001 I skolen icke gåra eder några av gudar, ej heller uppresa åt eder något beläste eller någon stod, eller uppsätta i edert land stenar med inhuggna bilder, för att tillbedja vid dem; ty jag äro HERREN, eder Gud.
- 026:002 Mina sabbater skolen i hålla, och för min helgedom skolen i hava fruktan. Jag äro HERREN.
- 026:003 Om i vandren efter mina stadgar och hållen mina bud och gåren efter dem,
- 026:004 så skall jag giva eder regn i rätt tid, så att jorden giver sin gräda och träden på marken bära sin frukt.
- 026:005 Och trösktiden skall hos eder ricka intill vinbörningen, och vinbörningen skall ricka intill sningstiden, och i skolen hava bröd nog att äta och skolen bo trygga i edert land.
- 026:006 Och jag skall skaffa frid i landet, och i skolen föro, och ingen skall förskricka eder. Jag skall gåra slut på vilddjuren i landet, och intet svärð skall gå fram genom edert land.
- 026:007 I skolen jag ädra fiender framför eder, och de skola falla för

edra svär.

026:008 Fem av eder skola jaga hundra framför sig, och hundra av eder skola jaga tiotusen, och edra fiender skola falla för edra svär.

026:009 Och jag skall vända mig till eder och göra eder fruktsamma och för ära eder, och jag skall upprätta mitt förbund med eder.

026:010 Och gammal gräda, som länge har legat inne, skolen I hava att ära; I skolen någas skaffa den gamla undan för den nya.

026:011 Och jag skall uppresna min boning mitt ibland eder, och min själ skall icke försmå eder.

026:012 Jag skall vandra mitt ibland eder och vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk.

026:013 Jag är HERREN, eder Gud, som förde eder ut ur Egyptens land, för att I icke skullen vara trötta där; och jag har brutit sönder edert ok och låtit eder gå med upprätt huvud.

026:014 Men om I icke hören mig och icke gåren efter alla dessa bud,

026:015 om I förkastan mina stadgar, och om edra själar försmå mina rätter, så att I icke gåren efter alla mina bud, utan bryten mitt förbund,

026:016 då skall ock jag handla på samma sätt mot eder: jag skall hemsöka eder med förskräckliga olyckor, med törande sjukdom och feber, så att edra ägon försmörta och eder själ förtvinar; och I skolen förgrävas så eder själ, ty edra fiender skola ära den.

026:017 Jag skall vända mitt ansikte mot eder, och I skolen bliva slagna av edra fiender; och de som hata eder skola råda över eder, och I skolen fly, om ock ingen förföljer eder.

026:018 Om I, detta oaktat, icke hören mig, så skall jag tukta eder sjufalt värre för edra synders skull.

026:019 Jag skall krossa eder stolta makt. Jag skall låta eder himmel bliva såsom järn och eder jord såsom koppar.

026:020 Och edra mårda skall vara förspild, ty eder jord skall icke giva sin gräda, och tröden i landet skola icke bära sin frukt.

026:021 Om I ändovandren mig emot och icke viljen höra mig, så skall jag slå eder sjufalt värre, såsom edra synder förtjuna.

026:022 Jag skall sönder över eder vilddjur, som skola döda edra barn och fördriva eder boskap och minska edert eget antal, så att edra vägar bliva öde.

026:023 Om I, detta oaktat, icke låten varna eder av mig, utan vandren mig emot,

026:024 så skall också jag vandra eder emot och slå eder sjufalt för edra synders skull.

026:025 Jag skall låta eder drabbas av ett höndesvär, som skall hömnas mitt förbund, och I skolen någas församla eder i städerna; men där skall jag sönder pest bland eder, och I skolen bliva givna i fiendehand.

026:026 Jag skall sönderdriva edert livsuppehälle, att edert bröd skall kunna bakas i en enda ugn av tio kvinnor, och edert bröd skall hömnas ut efter vikt, och när I åren, skolen I icke bliva mätta.

026:027 Om I, detta oaktat, icke hören mig, utan vandren mig emot,

026:028 så skall också jag i vrede vandra eder emot och tukta eder sjufalt för edra synders skull.

026:029 I skolen någas ära edra söners kätt och ära edra döttrars kätt.

026:030 Jag skall delägga edra offerhjärd och utrota edra solstoder; jag skall kasta edra döda kroppar på edra eländiga avgudars döda

- kroppar, ty min själ skall försörja eder.
- 026:031 Och jag skall göra edra städer till ruiner och förda edra helgedomar, och jag skall icke mer med vilbehag känna lukten av edra offer.
- 026:032 Jag skall själv delägga landet, så att edra fiender, som bo där, skola hända där.
- 026:033 Men eder skall jag förstöra bland hedningarna, och jag skall förföra eder med draget svär; så skall edert land bliva en ödemark, och edra städer skola bliva ruiner.
- 026:034 De skall landet förgottgöra för sina sabbater, de, under hela den tid det ligger öde och i tiden i edra fienders land. Ja, de skall landet hålla sabbat och giva gottgöra för sina sabbater.
- 026:035 Hela den tid det ligger öde skall det hålla sabbat och för den vila det icke fick på edra sabbater, de i bodden där.
- 026:036 Och för dem som bliva kvar av eder skall jag giva försagda hjärtan i deras fienders länder, så att de jagas på flykten av ett prasslande löv som råses av vinden, och fly, såsom flydde de för svär, och falla, om ock ingen förför dem.
- 026:037 Och de skola stupa på varandra, likasom för svär, om ock ingen förför dem. Ja, i skolen icke kunna hålla stånd mot edra fiender.
- 026:038 I skolen förgås bland hedningarna, och edra fienders land skall förtöra eder.
- 026:039 Och de som bliva kvar av eder skola försörjta i edra fienders land, genom sin egen missgörelse, och försörjta tillika genom sina fädernas missgörelse, likasom dessa hava gjort.
- 026:040 Och de skola någas bekänna den missgörelse de själva hava begått, och den deras fäder hava begått, genom att handla trolöst mot mig, och huru de hava vandrat mig emot
- 026:041--varför också jag måste vandra dem emot och föra dem bort i deras fienders land--ja, de skola deras oomskurna hjärtan någas djuka sig, de skola de förmå sin missgörelse.
- 026:042 Och de skall jag tänka på mitt förbund med Jakob, de skall jag ock tänka på mitt förbund med Isak och på mitt förbund med Abraham, och på landet skall jag tänka.
- 026:043 Ty landet måste bliva översigt av dem och så förgottgöra för sina sabbater genom att bliva öde när folket är borta, och själva skola de förmå sin missgörelse, därför, ja, därför att de förkastade mina rätter, och därför att deras själar försörjde mina stadgar.
- 026:044 Men detta oaktat skall jag, medan de är i sina fienders land, icke så förkasta eller försörja dem, att jag förgöra dem och bryter mitt förbund med dem; ty jag är HERREN, deras Gud.
- 026:045 Nej, till fromma för dem skall jag tänka på förbundet med förfäderna, som jag förde ut ur Egyptens land, inför hedningarnas ögon, på det att jag skulle vara deras Gud. Jag är HERREN.
- 026:046 Dessa är de stadgar och rätter och lagar som HERREN fastställde mellan sig och Israels barn, på Sinai berg genom Mose.

027:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

027:002 Tala till Israels barn och säg till dem:

Om någon skall fullgöra ett löfte, ett sådant varvid du har att bestyrma vad det på personer som lovas är HERREN, så gäller

följande:

- 027:003 Om vridet skall beståmmas för en man som är mellan tjugo och sextio år gammal, så skall du beståmma detta till femtio siklar silver, efter helgedomssikelns vikt.
- 027:004 Om frögan gäller en kvinna, så skall du beståmma vridet till trettio siklar.
- 027:005 Om frögan gäller någon som är mellan fem år och tjugo år gammal, så skall det vridet du beståmmer vara för manken tjugo siklar och för kvinnan tio siklar.
- 027:006 Om frögan gäller någon som är mellan en månad och fem år gammal, så skall det vridet du beståmmer vara för manken fem siklar silver och för kvinnan tre siklar silver.
- 027:007 Om frögan gäller någon som är sextio år gammal eller drottning, så skall det vridet du beståmmer vara, om det är en man, femton siklar, men för en kvinna skall det vara tio siklar.
- 027:008 Om någon i sådant armod att han icke kan betala det vridet du beståmmer, så skall han ställas fram inför prästen, och prästen skall då beståmma ett vridet för honom; efter vad den som har gjort löftet kan anskaffa skall prästen beståmma vridet för honom.
- 027:009 Om frögan gäller boskap, av de lag man för bär fram såsom offer för HERREN, så skall allt sådant, när man har givit det för HERREN, vara heligt;
- 027:010 man skall icke utväla eller utbyta det, vare sig ett bårte mot ett sårre eller ett sårre mot ett bårte. Om någon likväl utbyter ett djur mot ett annat, så skall både det förra och det som har blivit lömnat i utbyte vara heligt.
- 027:011 Men om frögan gäller något slags orent djur, ett sådant som man icke för bär fram såsom offer för HERREN, så skall djuret ställas fram inför prästen;
- 027:012 och prästen skall beståmma dess vridet, alltefter som det är bårte eller sårre. Såsom du--prästen--beståmmer det, så skall det vara.
- 027:013 Och om någon vill lösa djuret, så skall han till det vridet du har beståmt lägga femtedelen av vridet.
- 027:014 Om någon helgar sitt hus, för att det skall vara helgat för HERREN, så skall prästen beståmma dess vridet, alltefter som det är bårte eller sårre. Såsom prästen beståmmer dess vridet, så skall det förbli.
- 027:015 Och om den som har helgat sitt hus vill lösa det, så skall han till det vridet i penningar du har beståmt lägga femtedelen däraf; då blir det hans.
- 027:016 Om någon helgar för HERREN ett stycke åker av sin arvsbesittning så skall du beståmma dess vridet efter utsådet därpå mot var homer utsådeskorn skola svara femtio siklar silver.
- 027:017 Om han helgar sin åker ända från jubelåret, så skall det förbli vid det vridet du beståmmer.
- 027:018 Men om han helgar sin åker efter jubelåret, då skall prästen för honom beräkna penningvridet efter antalet av de år som återstår till nästa jubelår; och ett motsvarande avdrag skall göras på det vridet du förut har beståmt.
- 027:019 Och om den som har helgat åkern vill lösa den, så skall han till det vridet i penningar du har beståmt lägga femtedelen däraf; då förbli den hans.
- 027:020 Om han icke löser åkern, men säljer den för någon annan, så för åkern sedan icke lösas,

- 027:021 utan nåt kärn fruktades på jubelåret, skall den vara helgad åt HERREN, likasom en tillspillogiven kär; hans arvsbesittning tillfaller då prästen.
- 027:022 Om någon helgar åt HERREN en kär som han har köpt, en som icke hör till hans arvsbesittning,
- 027:023 så skall prästen åt honom räkna ut beloppet av det bestämda värdet intill jubelåret; och han skall samma dag erlösa detta värde, som du har bestämt; det skall vara helgat åt HERREN.
- 027:024 Men på jubelåret skall kärn återgå till den av vilken den har blivit köpt, och vilkens arvejord den är.
- 027:025 Och när du bestämmer något värde, skall det alltid bestämmas i helgedomssiklar, sikeln räknad till tjugu gera.
- 027:026 Men det som är förstfött ibland boskap, och som tillhör HERREN redan såsom förstfött, det skall ingen helga; vare sig det är ett djur av kreaturen eller ett djur av småboskapen, tillhör det redan HERREN
- 027:027 Men om frögan gäller något orent djur, så skall man lösa det efter det värde du bestämmer och lösa femtedelen av värdet därtill. Om det icke löses, så skall det slajas efter det värde du bestämmer.
- 027:028 Och om frögan gäller något tillspillogivet, vad någon har givit till spillo åt HERREN av sin egendom, det måste vara en människa eller ett boskapsdjur eller den kär som är hans arvsbesittning, så får sådant varken slajas eller lösas; allt tillspillogivet är heligt och tillhör HERREN.
- 027:029 En människa som har blivit tillspillogiven får aldrig lösas; en sådan måste dödas.
- 027:030 Och all tionde av jorden, vare sig av såden på jorden eller av trädens frukt, tillhör HERREN; den är helgad åt HERREN.
- 027:031 Om någon vill lösa något av sin tionde, så skall han lösa femtedelen av värdet därtill.
- 027:032 Och vad beträffar tionde av kreatur eller av småboskap, allt som går under herdestaven, så skall av allt detta vart tionde djur vara helgat åt HERREN;
- 027:033 man skall icke efterforska om det är bättre eller sämre, och man får icke utbyta det. Om någon likväl utbyter djuret, så skall både detta och det som har blivit inmnat i utbyte vara heligt; det får icke lösas.
- 027:034 Dessa är de bud som HERREN på Sinai berg gav Israels barn genom Mose.

Fjärde Mosebok (Numeri)

- 001:001 Och HERREN talade till Mose i Sinais kär, i uppenbarelsetittet, på första dagen i andra månaden av det andra året efter deras utgång ur Egyptens land; han sade:
- 001:002 Ärknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, efter deras släkter och efter deras familjer, vart namn räknat särskilt, allt manken, var person för sig;
- 001:003 alla stridbara män i Israel, de män som är tjugu år gamla eller därtöver, dem skolen I inmånstra efter deras hufvudavdelningar, du och Aron.

001:004 I skolen d?rvid taga till eder en man av var stam, den som ?
huvudman f?r sin stams familjer.

001:005 Och dessa ?o namnen p?de m?n som skola bitr?da eder: av Ruben:
Elisur, Sedeurs son;

001:006 av Simeon: Selumiel, Surisaddais son;

001:007 av Juda: Naheson, Amminadabs son;

001:008 av Isaskar: Netanel, Suars son;

001:009 av Sebulon: Eliab, Helons son;

001:010 av Josefs barn: av Efraim: Elisama, Ammihuds son; av Manasse:
Gamliel, Pedasurs son;

001:011 av Benjamin: Abidan, Gideonis son;

001:012 av Dan: Ahieser, Ammisaddais son;

001:013 av Aser: Pagiell, Okrans son;

001:014 av Gad: Eljasaf, Deguels son;

001:015 av Naftali: Ahira, Enans son.?

001:016 Dessa voro ombud f?r menigheten, h?rvingar f?r sina
f?dernestammar, huvudm?n f?r Israels ?ter.

001:017 Och Mose och Aron togo till sig dessa namngivna m?n;

001:018 och sedan de hade f?rsamlat hela menigheten p?f?rsta dagen i
andra m?nadens, blev folket inf?rt i f?rteckningen efter sina
sl?kter och efter sina familjer, vart namn r?knat s?skilt, de
som voro tjugu ? gamla eller d?ruter, var person f?r sig,

001:019 allt s?som HERREN hade bjudit Mose; och han m?nstrade dem i
Sinais ?ken.

001:020 Och avkomlingarna av Rubens, Israels f?rstf?rdes, s?ner,
upptecknade efter sina sl?kter och efter sina familjer, vart
namn r?knat s?skilt, var person f?r sig, alla av mank?n som
voro tjugu ? gamla eller d?ruter, alla stridbara m?n,

001:021 s?m?nga av Rubens stam som inm?nstrades, utgjorde fyrtiosex
tusen fem hundra.

001:022 Avkomlingarna av Simeons s?ner, upptecknade efter sina sl?kter
och efter sina familjer, s?m?nga som inm?nstrades, vart namn
r?knat s?skilt, var person f?r sig, alla av mank?n som voro
tjugu ? gamla eller d?ruter, alla stridbara m?n,

001:023 s?m?nga av Simeons stam som inm?nstrades, utgjorde femtionio
tusen tre hundra.

001:024 Avkomlingarna av Gads s?ner, upptecknade efter sina sl?kter och
efter sina familjer, vart namn r?knat s?skilt, de som voro
tjugu ? gamla eller d?ruter, alla stridbara m?n,

001:025 s?m?nga av Gads stam som inm?nstrades, utgjorde fyrtiofem tusen
sex hundra femtio.

001:026 Avkomlingarna av Judas s?ner, upptecknade efter sina sl?kter och
efter sina familjer, vart namn r?knat s?skilt, de som voro
tjugu ? gamla eller d?ruter, alla stridbara m?n,

001:027 s?m?nga av Juda stam som inm?nstrades, utgjorde sjuttiofyra
tusen sex hundra.

001:028 Avkomlingarna av Isaskars s?ner, upptecknade efter sina sl?kter
och efter sina familjer, vart namn r?knat s?skilt, de som voro
tjugu ? gamla eller d?ruter, alla stridbara m?n,

001:029 s?m?nga av Isaskars stam som inm?nstrades, utgjorde femtiofyra
tusen fyra hundra.

001:030 Avkomlingarna av Sebulons s?ner upptecknade efter sina sl?kter

och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:031 s7m7nga av Sebulons stam som inm7nstrades, utgjorde femtiosju
tusen fyra hundra.

001:032 Avkomlingarna av Josefs s7ner:

Avkomlingarna av Efraims s7ner, upptecknade efter sina sl7kter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:033 s7m7nga av Efraims stam som inm7nstrades; utgjorde fyrtio tusen
fem hundra.

001:034 Avkomlingarna av Manasses s7ner, upptecknade efter sina sl7kter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:035 s7m7nga av Manasse stam som inm7nstrades, utgjorde trettiovt7
tusen tv7hundra.

001:036 Avkomlingarna av Benjamins s7ner, upptecknade efter sina sl7kter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:037 s7m7nga av Benjamins stam som inm7nstrades, utgjorde trettiofem
tusen fyra hundra.

001:038 Avkomlingarna av Dans s7ner, upptecknade efter sina sl7kter och
efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:039 s7m7nga av Dans stam som inm7nstrades, utgjorde sextiovt7tusen
sju hundra.

001:040 Avkomlingarna av Asers s7ner, upptecknade efter sina sl7kter och
efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:041 s7m7nga av Asers stam som inm7nstrades, utgjorde fyrtioett
tusen fem hundra.

001:042 Avkomlingarna av Naftalis s7ner, upptecknade efter sina sl7kter
och efter sina familjer, vart namn räknat särskilt, de som voro
tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla stridbara m7n,
001:043 s7m7nga av Naftali stam som inm7nstrades, utgjorde femtiotre
tusen fyra hundra.

001:044 Dessa voro de inm7nstrade, de som blevo inm7nstrade av Mose och
Aron och Israels h7vdingar, tolv m7n, som f7retr7dde var och en
sin stamfamilj.

001:045 Och alla de av Israels barn som inm7nstrades, efter deras
familjer, de som voro tjugu 7 gamla eller d7ut7ver, alla
stridbara m7n i Israel,

001:046 alla dessa inm7nstrade utgjorde sex hundra tre tusen fem hundra
femtio.

001:047 Men leviterna i sin f7dernestam blevo icke inm7nstrade med de
7vriga.

001:048 Ty HERREN talade till Mose och sade:

001:049 Levi stam allenast skall du icke inm7nstra, och du skall icke
r7kna antalet av dem med de 7vriga israeliterna;

001:050 utan du skall f7ordna leviterna att f7rest7vittnesb7dets
tabernakel med alla dess redskap och alla dess tillbeh7r. De

skola b?ra tabernaklet och alla dess redskap och g?ra t?nst d?rvid; och runt omkring tabernaklet skola de hava sitt l?ger.
001:051 N? tabernaklet skall bryta upp, skola leviterna nedtaga det, och n? tabernaklet skall sl?s upp, skola leviterna upps?ta det; men om n?gon fr?mmande kommer d?rvid, skall han d?das.
001:052 De ?riga israeliterna skola l?gra sig var och en i sitt l?ger, och var och en under sitt baner, efter sina h?ravelningar;
001:053 men leviterna skola l?gra sig runt omkring vittnesb?rdets tabernakel, f? att icke f?tt?nelse m?komma ?ver Israels barns menighet; och leviterna skola iakttaga vad som ? att iakttaga vid vittnesb?rdets tabernakel.

001:054 Och Israels barn gjorde s?, de gjorde i alla stycken s?som HERREN hade bjudit Mose.

002:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

002:002 Israels barn skola l?gra sig var och en under sitt baner, vid de f?tteen som h?ra till deras s?skilda familjer; runt omkring uppenbarelset?tet skola de l?gra sig s?, att de hava det framf? sig.

002:003 P?framsidan, ?sterut, skall Juda l?gra sig under sitt baner, efter sina h?ravelningar: Juda barns h?vding Naheson, Amminadabs son

002:004 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, sjuttiofyra tusen sex hundra man.

002:005 Bredvid honom skall Isaskars stam l?gra sig: Isaskars barns h?vding Netanel, Suars son,

002:006 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, femtiofyra tusen fyra hundra man.

002:007 D?n?st Sebulons stam: Sebulons barns h?vding Eliab, Helons son,

002:008 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, femtiosju tusen fyra hundra man.

002:009 De inm?nstrade som tillh?ra Juda l?ger utg?ra allts?tillsammans ett hundra ?ttiosex tusen fyra hundra man, delade i sina h?ravelningar. De skola vid uppbrott t?ga fr?mst.

002:010 Ruben skall l?gra sig under sitt baner s?derut, efter sina h?ravelningar: Rubens barns h?vding Elisur, Sedeurs son,

002:011 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, fyrtiosex tusen fem hundra man.

002:012 Bredvid honom skall Simeons stam l?gra sig: Simeons barns h?vding Selumiel, Surisaddais son,

002:013 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, femtionio tusen tre hundra man.

002:014 D?n?st Gads stam: Gads barns h?vding Eljasaf, Reguels son

002:015 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, fyrtiofem tusen sex hundra femtio man.

002:016 De inm?nstrade som tillh?ra Rubens l?ger utg?ra allts?tillsammans ett hundra femtioett tusen fyra hundra femtio man, delade i sina h?ravelningar. Och de skola vid uppbrott t?ga i andra rummet.

002:017 Sedan skall uppenbarelset?tet med leviternas l?ger hava sin plats i t?get, mitt emellan de ?riga l?gren. I den ordning de l?gra sig skola de ock t?ga, var och en p?sin plats, under sina baner.

002:018 Efraim skall l?gra sig under sitt baner v?sterut, efter sina

h?avdelningar: Efraims barns h?vding Elisama, Ammihuds son,
002:019 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, fyrtio tusen fem hundra man.

002:020 Bredvid honom skall Manasse stam l?gra sig: Manasse barns h?vding Gamliel, Pedasurs son,

002:021 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, trettiovt? tusen tv? hundra man.

002:022 D?n?st Benjamins stam: Benjamins barns h?vding Abidan, Gideonis son,

002:023 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, trettiofem tusen fyra hundra man.

002:024 De inm?nstrade som tillh?ra Efraims l?ger utg?ra allts? tillsammans ett hundra ?ta tusen ett hundra man, delade i sina h?avdelningar. Och de skola vid uppbrott t?ga i tredje rummet.

002:025 Dan skall l?gra sig under sitt baner norrut, efter sina

h?avdelningar: Dans barns h?vding Ahieser, Ammisaddais son,
002:026 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, sextiovt? tusen sju hundra man.

002:027 Bredvid honom skall Asers stam l?gra sig: Asers barns h?vding Pagiel, Okrans son,

002:028 med de inm?nstrade som utg?ra hans har, fyrtioett tusen fem hundra man.

002:029 D?n?st Naftali stam: Naftali barns h?vding Ahira, Enans son,

002:030 med de inm?nstrade som utg?ra hans h?, femtiotre tusen fyra hundra man.

002:031 De inm?nstrade som tillh?ra Dans l?ger utg?ra allts? tillsammans ett hundra femtiosju tusen sex hundra man. De skola vid uppbrott t?ga sist, under sina baner.

002:032 Dessa voro, efter sina familjer, de av Israels barn som inm?nstrades. De som inm?nstrades i l?gren, efter sina h?avdelningar, utgjorde tillsammans sex hundra tre tusen fem hundra femtio man.

002:033 Men leviterna blevo icke inm?nstrade med de ?riga israeliterna, ty s? hade HERREN: bjudit Mose.

002:034 Och Israels barn gjorde s?, alldeles s?, som HERREN hade bjudit Mose, l?grade de sig under sina baner, och s?t?gade de ock, var och en i sin sl?kt, efter sin familj.

003:001 Detta ? berättelsen om Arons och Moses sl?kt, vid den tid d? HERREN talade med Mose p? Sinai berg.

003:002 Dessa ?ro namnen p? Arons s?ner: Nadab, den f?rstf?dde, och Abihu, Eleasar och Itamar.

003:003 Dessa voro namnen p? Arons s?ner, de smorda pr?sterna, som hade mottagit handfyllning till att vara pr?ster.

003:004 Men Nadab och Abihu f?lo d?da ned inf?r HERRENS ansikte, n?r de framburo fr?mmande eld inf?r HERRENS ansikte i Sinais ?ken; och de hade inga s?ner. Sedan voro Eleasar och Itamar pr?ster under sin fader Aron.

003:005 Och HERREN talade till Mose och sade:

003:006 Levi stam skall du l?ta f? tilltr?de hit; du skall l?ta dem st? inf?r pr?sten Aron f? att betj?na honom.

003:007 De skola iakttaga vad han har att iakttaga, och vad hela menigheten har att iakttaga, inf?r uppenbarelset?tet, i det att de f?r?ta t?nsten vid tabernaklet.

003:008 Och de skola hava v?rden om alla uppenbarelset?tets tillbeh?,

och iakttaga vad Israels barn hava att iakttaga, i det att de fr̄r̄tta tj̄nsten vid tabernaklet.

003:009 Allts̄ skall du giva leviterna fr̄ Aron och hans s̄ner; de skola vara honom givna s̄som ḡva av Israels barn.

003:010 Men Aron och hans s̄ner skall du anbefalla att iakttaga vad som h̄r̄ till deras pr̄st̄mbete. Om n̄gon fr̄mmande kommer d̄r̄vid, skall han d̄r̄das.

003:011 Och HERREN talade till Mose och sade:

003:012 Se, jag har sj̄v bland Israels barn uttagit leviterna i st̄llet fr̄ allt fr̄stf̄tt bland Israels barn, allt som r̄ppnar moderlivet, s̄att leviterna skola tillh̄ra mig.

003:013 Ty mig tillh̄r̄ allt fr̄stf̄tt; p̄den dag d̄r̄ jag slog allt fr̄stf̄tt i Egyptens land helgade jag fr̄ mig allt fr̄stf̄tt i Israel, s̄v̄r̄ m̄niskor som boskap. Mig skola de tillh̄ra. Jag fr̄ HERREN.

003:014 Och HERREN talade till Mose i Sinais r̄ken och sade:

003:015 M̄nstra Levi barn, efter deras familjer och efter deras sl̄kter; alla av mank̄n som r̄o en m̄nad gamla eller d̄rut̄ver skall du inm̄nstra.

003:016 och Mose inm̄nstrade dem efter HERRENS befallning, s̄som honom hade blivit bjudet.

003:017 Och dessa voro Levis s̄ner, efter deras namn: Gerson, Kehat och Merari.

003:018 Och dessa voro namnen p̄Gersons s̄ner, efter deras sl̄kter: Libni och Simei.

003:019 Och Kehats s̄ner efter sina sl̄kter voro Amram och Jishar, Hebron och Ussiel.

003:020 Och Meraris s̄ner efter sina sl̄kter voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas sl̄kter, efter deras familjer.

003:021 Fr̄n Gerson h̄rstammade libniternas sl̄kt och simeiternas sl̄kt; dessa voro gersoniternas sl̄kter.

003:022 De av dem som inm̄nstrades, i det att man r̄knade alla dem av mank̄n som voro en m̄nad gamla eller d̄rut̄ver dessa inm̄nstrade utgjorde sju tusen fem hundra.

003:023 Gersoniternas sl̄kter hade sitt l̄ger bakom tabernaklet, v̄sterut.

003:024 Och h̄v̄ding fr̄ gersoniternas stamfamilj var Eljasaf, Laels son.

003:025 Och Gersons barn skulle vid uppenbarelset̄tet hava v̄r̄den om sj̄va tabernaklet och dess t̄ckelse, om dess r̄verdrag och om fr̄h̄nget fr̄ inḡnget till uppenbarelset̄tet,

003:026 vidare om fr̄ḡr̄dens omh̄nget och om fr̄h̄nget fr̄ inḡnget till fr̄ḡr̄den, som omgav tabernaklet och altaret, s̄ock om dess streck--vad arbete nu kunde fr̄rekomma d̄r̄vid.

003:027 Fr̄n Kehat h̄rstammade amramiternas sl̄kt, jishariternas sl̄kt hebroniternas sl̄kt och ussieliternas sl̄kt; dessa voro kehatiternas sl̄kter.

003:028 N̄r man r̄knade alla dem av mank̄n som voro en m̄nad gamla eller d̄rut̄ver, utgjorde de r̄tta tusen sex hundra; dessa voro de som skulle hava v̄r̄den om de heliga fr̄em̄nen.

003:029 Kehats barns sl̄kter hade sitt l̄ger vid sidan av tabernaklet, s̄derut.

003:030 Och h̄v̄ding fr̄ de kehatitiska sl̄kternas stamfamilj; var Elisafan, Ussiels son.

003:031 De skulle hava v̄r̄den om arken, bordet, ljusstaken, altarna och de tillbeh̄r̄ till de heliga fr̄em̄nen, som begagnades vid gudstj̄nsten, s̄ock om fr̄h̄nget och om allt arbete d̄r̄vid.

- 003:032 Men förhövding för alla leviterna var Eleasar, prästen Arons son; han var förman för dem som skulle hava vorden om de heliga föremöten.
- 003:033 För Merari höfstammade maheliternas släkt och musiternas släkt; dessa voro merariternas släkter.
- 003:034 Och de av dem som inmönstrades, i det att man räkade alla dem av mankön som voro en mönad gamla eller dötter, utgjorde sex tusen tvåhundra.
- 003:035 Och hövding för de meraritiska släkternas stamfamilj var Suriel, Abihails son. De hade sitt löger vid sidan av tabernaklet, norrut.
- 003:036 Och Meraris barn fingo till höiggande att hava vorden om bräderna till tabernaklet, om dess tvöstänger, stolpar och fotstycken och om alla dess tillbehör och om allt arbete dävid,
- 003:037 såock om stolparna till förgården runt omkring med deras fotstycken, deras pluggar och streck.
- 003:038 Men mitt för tabernaklet, påframsidan, mitt för uppenbarelsetötet, österut, hade Mose och Aron och hans söner sitt löger; dessa skulle iakttaga vad som var att iakttaga vid helgedomen, vad Israels barn hade att iakttaga; men om någon förmmande kom dävid, skulle han dödas.
- 003:039 De inmönstrade av leviterna som Mose och Aron inmönstrade efter deras släkter, enligt HERRENS befallning, alla av mankön som voro en mönad gamla eller dötter, utgjorde tillsammans tjugutvå tusen.
- 003:040 Och HERREN sade till Mose: Mönstra allt föstföt av mankön bland Israels barn, alla som öo en mönad gamla eller dötter, och räkna antalet av deras namn.
- 003:041 Och tag ut ö mig--ty jag ö HERREN--leviterna i stölet för allt föstföt bland Israels barn, såock leviternas boskap i stölet för allt föstföt bland Israels barns boskap.
- 003:042 Och Mose mönstrade allt föstföt bland Israels barn, såsom HERREN hade bjudit honom.
- 003:043 Och de föstfödde av mankön, vart namn rökant söskilt, de som voro en mönad gamla eller dötter, utgjorde, sömögga som inmönstrades, tillsammans tjugutvå tusen tvåhundra sjuttio tre.
- 003:044 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 003:045 Du skall uttaga leviterna i stölet för allt föstföt bland Israels barn, såock leviternas boskap i stölet för dessas boskap; söatt leviterna skola tillhöra mig. Jag ö HERREN.
- 003:046 Men till lösen för de tvåhundra sjuttio tre personer med vilka antalet av Israels barns föstfödde överstiger leviternas antal,
- 003:047 skall du taga fem siklar för var person; du skall taga upp dessa efter helgedomssikeln vikt, sikeln rökad till tjugu gera.
- 003:048 Och du skall giva penningarna ö Aron och hans söner sösom lösen för de övertaliga bland folket.
- 003:049 Och Mose tog lösesumman av dem som voro övertaliga, nö man rökade dem som voro lösta genom leviterna.
- 003:050 Av Israels barns föstfödde tog han penningarna, ett tusen tre hundra sextio fem siklar, efter helgedomssikeln vikt.
- 003:051 Och Mose gav lösesumman ö Aron och hans söner, efter HERRENS befallning, sösom HERREN hade bjudit Mose.

- 004:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
004:002 Räknen bland Levi barn antalet av Kehats barn, efter deras släkter och efter deras familjer,
004:003 dem som är trettio år gamla eller därutöver, ända till femtio år, alla tjänstbara män som kunna författa sysslor vid uppenbarelsetältet.
004:004 Och detta skall vara Kehats barns tjänstgöring vid uppenbarelsetältet: de skola hava hand om de högheliga föremålen.
004:005 När Irgret skall bryta upp, skola Aron och hans söner gå in och taga ned den förlä som hänger framför arken och med den ävertäcka vittnesbådets ark;
004:006 därefter skola de lägga ett äverdrag av tahasskinn och äver detta ytterligare breda ett kläde, helt och hållet mörklätt; sedan skola de sätta in stängerna.
004:007 Och äver skåbrädsbordet skola de breda ett mörklätt kläde och ställa därpå faten, skållarna och bägarna, ävensom kannorna till drickoffren; ädet beständiga brädet skall ock läggas därpå.
004:008 Här äver skola de breda ett rosenrött kläde och betäcka detta med ett äverdrag av tahasskinn; sedan skola de sätta in stängerna.
004:009 Och de skola taga ett mörklätt kläde och därmed ävertäcka ljusstaken och dess lampor, lamptänger och bräckor, så ock alla tillhörande oljekärl som begagnas under tjänstgöringen därvid;
004:010 och de skola lägga den med alla dess tillbehör i ett äverdrag av tahasskinn och sedan lägga alltsammans på en bä.
004:011 Äver det gyllene altaret skola de likaledes breda ett mörklätt kläde och betäcka detta med ett äverdrag av tahasskinn, sedan skola de sätta in stängerna.
004:012 Och de skola taga alla gudstjänstredskap, som begagnas vid tjänstgöringen i helgedomen, och lägga dem i ett mörklätt kläde och betäcka dem med ett äverdrag av tahasskinn, och sedan lägga dem på en bä.
004:013 Och de skola taga bort askan från altaret och breda äver det ett purpurrött kläde
004:014 och lägga därpå alla tillbehör som begagnas under tjänstgöringen därvid, fyrfaten, gafflarna, skovlarna och skållarna, korteligen, altarets alla tillbehör; och därefter skola de breda ett äverdrag av tahasskinn och sätta in stängerna.

004:015 Sedan nu Aron och hans söner, när Irgret skall bryta upp, så hava ävertäckt de heliga föremålen och alla tillbehör till dessa heliga föremål, skola därefter Kehats barn komma för att bä; men de må icke röra vid de heliga föremålen, ty då skola de dö. Detta är vad Kehats barn hava att bä av det som hör till uppenbarelsetältet.

004:016 Och Eleasars, prästen Arons sons äiggande skall vara att hava vreden om oljan till ljusstaken, om den värluktande rökelsen, om det dagliga spisoffret och om smärljelseoljan; hans äiggande skall vara att hava vreden om hela tabernaklet och om allt vad däri är, de heliga föremålen och deras tillbehör.

004:017 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
004:018 Läten icke kehatiternas släktgren utrotas ur leviternas stam.
004:019 Utan gåren på följande sätt med dem, för att de må leva och icke dö, när de nalkas de högheliga föremålen: Aron och hans söner skola gå in och anvisa var och en av dem vad han har att göra eller bä

004:020 men sjåva m?de icke g?in och se de heliga f?rem?en, icke ens ett ?gonblick, ty d?skola de d?.

004:021 Och HERREN talade till Mose och sade:

004:022 R?kna ock antalet av Gersons barn, efter deras familjer och efter deras sl?kter.

004:023 Dem som ?ro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ?, skall du inm?nstra, alla tj?nstbara m?n som kunna f?r?ta arbete vid uppenbarelset?tet.

004:024 Detta skall vara gersoniternas sl?kters tj?nstg?ring, vad de hava att g?ra och vad de hava att b?ra:

004:025 de skola b?ra de tygv?der av vilka tabernaklet bildas, uppenbarelset?tets t?ckelse, dess ?verdrag och det ?verdrag av tahasskinn som ligger ovanp?detta, f?h?nget f?r ing?ngen till uppenbarelset?tet,

004:026 vidare omh?ngena till f?rg?rden, f?h?nget f?r porten till f?rg?rden, som omgiver tabernaklet och altaret, s?ock tillh?rande streck och alla redskap till arbetet d?rvid; och allt som h?rvid ? att g?ra skola de f?r?ta.

004:027 P?det s?tt Aron och hans s?ner best?mma skall Gersons barns hela tj?nstg?ring f?rsigg?, i fr?ga om allt vad de hava att b?ra och g?ra; och I skolen ?verl?mna i deras v?rd allt vad de hava att b?ra.

004:028 Detta ? den tj?nstg?ring som Gersons barns sl?kter skola hava vid uppenbarelset?tet; och vad de hava att iakttaga skola de utf?ra under ledning av Itamar, pr?sten Arons son

004:029 Meraris barn skall du inm?nstra, efter deras sl?kter och efter deras familjer.

004:030 Dem som ?ro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ?, skall du inm?nstra, alla tj?nstbara m?n som kunna f?r?ta arbete vid uppenbarelset?tet.

004:031 Och detta ? vad som skall ?igga dem att b?ra, allt vad som h?r till deras tj?nstg?ring vid uppenbarelset?tet: br?derna till tabernaklet, dess tv?st?nger, stolpar och fotstycken,

004:032 s?ock stolparna till f?rg?rden runt omkring med deras fotstycken, pluggar och streck, korteligen, alla deras tillbeh?r och allt som h?r till arbetet d?rvid; och I skolen l?mna dem uppgift p?de s?rskilda f?rem? som det ?igger dem att b?ra.

004:033 Detta skall vara de meraritiska sl?kternas tj?nstg?ring, allt vad som h?r till deras tj?nstg?ring vid uppenbarelset?tet; och det skall utf?ras under ledning av Itamar, pr?sten Arons son.

004:034 Och Mose och Aron och menighetens h?vdingar inm?nstrade Kehats barn, efter deras sl?kter och efter deras familjer,

004:035 dem som voro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ? alla tj?nstbara m?n som kunde g?ra arbete vid uppenbarelset?tet.

004:036 Och de av dem som inm?nstrades, efter deras sl?kter, utgjorde tv?tusen sju hundra femtio.

004:037 S?m?nga voro de av kehatiternas sl?kter som inm?nstrades, summan av dem som skulle g?ra tj?nst vid uppenbarelset?tet, de som Mose och Aron inm?nstrade, efter HERRENS befallning genom Mose.

004:038 Och de av Gersons barn som inm?nstrades, efter deras sl?kter och efter deras familjer,

004:039 de som voro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ?, alla tj?nstbara m?n som kunde g?ra arbete vid

uppenbarelset?tet,
004:040 dessa som inm?nstrades efter sina sl?kter och efter sina familjer utgjorde tv?tusen sex hundra trettio.
004:041 S?m?nga voro de av Gersons barns sl?kter som inm?nstrades, summan av dem som skulle g?ra tj?nst vid uppenbarelset?tet, de som Mose och Aron inm?nstrade, efter HERRENS befallning.

004:042 Och de av Meraris barns sl?kter som inm?nstrades, efter deras sl?kter och efter deras familjer,
004:043 de som voro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ?, alla tj?nstbara m?n som kunde g?ra arbete vid uppenbarelset?tet,
004:044 dessa som inm?nstrades efter sina sl?kter utgjorde tre tusen tv? hundra.
004:045 S?m?nga voro de av Meraris barns sl?kter som inm?nstrades, de som Mose och Aron inm?nstrade efter HERRENS befallning genom Mose.

004:046 De av leviterna som Mose och Aron och Israels h?vdingar inm?nstrade, efter deras sl?kter och efter deras familjer,
004:047 de som voro trettio ? gamla eller d?rut?ver, ?nda till femtio ?, alla som kunde f?r?ta n?got tj?nstg?ringsarbete eller n?got b?rearbete vid uppenbarelset?tet,
004:048 dessa som inm?nstrades utgjorde tillsammans ?ta tusen fem hundra ?tio.
004:049 Efter HERRENS befallning blevo de inm?nstrade genom Mose, var och en till det som han hade att g?ra eller b?ra, och var och en fick det ?iggande som HERREN hade bjudit Mose.

005:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
005:002 Bjud Israels barn att de skaffa bort ur l?gret var och en som ? spet?sk eller har flytning och var och en som har blivit oren genom n?gon d?d.
005:003 En s?dan, vare sig man eller kvinna, skolen I skaffa bort; till n?got st?le utanf?r l?gret skolen I skicka honom, f?r att han icke m?orena deras l?ger; jag har ju min boning mitt ibland dem.

005:004 Och Israels barn gjorde s?, de skickade dem till ett st?le utanf?r l?gret; s?som HERREN hade tillsagt Mose, s?gjorde Israels barn.

005:005 Och HERREN talade till Mose och sade:
005:006 Tala till Israels barn: Om n?gon, vare sig man eller kvinna, beg?r n?gon synd--vad det nu m?vara, vari en m?nniska kan f?rsynda sig--i det han g?r sig skyldig till en or?tr?dighet mot HERREN, och denna person allts? ?drager sig skuld,
005:007 s?skall han bek?nna den synd han har beg?tt, och ers?ta det han har f?rbrutit sig p? till dess fulla belopp och l?gga femtedelen av v?rdet d?rtill; och detta skall han giva ? den som han har f?rbrutit sig emot.
005:008 Men om denne icke har efterl?mnat n?gon b?rdeman, ? vilken ers?tning kan givas f?r det han har f?rbrutit sig p?, d?skall ers?tningen f?r detta givas ? HERREN och tillh?ra pr?sten, utom f?rsoningsv?rduren, med vilken f?rsoning bringas f?r den skyldige.
005:009 Och alla heliga g?vor som Israels barn giva s?som en g?d, vilken de b?ra fram till pr?sten, skola tillh?ra denne;
005:010 honom skola allas heliga g?vor tillh?ra; vad n?gon giver ?

pråsten skall tillhåra denne.

005:011 Och HERREN talade till Mose och sade:

005:012 Tala till Israels barn och säg till dem: Om en hustru har svikit sin man och varit honom otrogen,

005:013 i det att någon annan har legat hos henne och beblandat sig med henne, utan att hennes man har fått veta därav, och utan att hon har blivit rådd, fastän hon verkligen har låtit skända sig; om alltså intet vittne finnes mot henne och hon icke har blivit gripen på bar gärning,

005:014 men misstankens ande likväl kommer över honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och det verkligen är så, att hon har låtit skända sig; eller om misstankens ande kommer över honom, så att han får misstanke mot sin hustru, och detta fastän hon icke har låtit skända sig:

005:015 så skall mannen föra sin hustru till prästen och såsom offer för henne bära fram en tiondedels efa kornmjöl, men ingen olja skall han gjuta därpå och ingen rökelse lägga därpå, ty det är ett misstankeoffer, ett minnelseoffer, som bringar en missgärning i minnelse.

005:016 Och prästen skall föra henne fram och ställa henne inför HERRENS ansikte.

005:017 Och prästen skall taga heligt vatten i ett lerkärl, och sedan skall prästen taga något av stoffet på tabernaklets golv och lägga i vattnet.

005:018 Och prästen skall ställa kvinnan fram inför HERRENS ansikte och låsa upp kvinnans hår och lägga på hennes händer minnelseoffret, det är misstankeoffret; men prästen själv skall hålla i sin hand det förbannelsebringande olycksvattnet.

005:019 Därefter skall prästen besvärja kvinnan och säga till henne: Om ingen har lårat dig och du icke har svikit din man genom att låta skända dig, så må detta förbannelsebringande olycksvatten icke skada dig.

005:020 Men om du har svikit din man och låtit skända dig, i det att någon annan än din man har beblandat sig med dig?

005:021 (prästen besvärjar nu kvinnan med förbannelsens ed, i det han säger till kvinnan:) Döm HERREN göra dig till ett exempel som man nämner, när man förbannar och svär bland ditt folk; HERREN må då låta din länd förvissna och din buk svälla upp;

005:022 ja, när du har fått detta förbannelsebringande vatten in i ditt liv, då må det komma din buk att svälla upp och din länd att förvissna. Och kvinnan skall säga: Amen, amen.?

005:023 Sedan skall prästen skriva upp dessa förbannelser på ett blad och därefter avtvätta dem i olycksvattnet

005:024 och giva kvinnan det förbannelsebringande olycksvattnet att dricka, för att detta förbannelsebringande vatten må bliva henne till olycka, när hon har fått det i sig.

005:025 Och prästen skall taga misstankeoffret ur kvinnans hand och vifta detta offer inför HERRENS ansikte och bära det fram till altaret.

005:026 Och prästen skall av offret taga en handfull, det som utgår själva altaroffret, och förbränna det på altaret; därefter skall han giva kvinnan vattnet att dricka.

005:027 Och när han så har givit henne vattnet att dricka, då skall detta ske: om hon har låtit skända sig och varit sin man otrogen, så skall det förbannelsebringande vattnet, när hon har fått det i sig, bliva henne till olycka, i det att hennes buk sväller upp och hennes länd förvissnar; och kvinnan skall bliva ett exempel som man nämner, när man förbannar bland hennes folk.

005:028 Men om kvinnan icke har låtit skändas sig, utan är ren, då skall hon förbli oskadd och kunna undfölivsfrukt.

005:029 Detta är misstankelagen, om huru förfaras skall, när en kvinna har svikit sin man och låtit skändas sig,

005:030 eller när eljest misstankens ande kommer över en man, så att han misstänker sin hustru; han skall då ställa hustrun fram inför HERRENS ansikte, och prästen skall med henne göra allt vad denna lag stadgar.

005:031 Så skall mannen vara fri ifrån missgärning, men hustrun kommer att bli på missgärning.

006:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

006:002 Tala till Israels barn och säg till dem:

Om någon, vare sig man eller kvinna, har att fullgöra ett nasirfäste, ett låste att vara HERRENS nasir,

006:003 så skall han avhålla sig från vin och starka drycker; han skall icke dricka någon syrad dryck av vin eller någon annan syrad stark dryck; intet slags druvsaft skall han dricka, ej heller skall han äta druvor, vare sig friska eller torra.

006:004 Så länge hans nasirtid varar, skall han icke äta något som kommer av vinträd, icke ens dess kartor eller spårda skott.

006:005 Så länge hans nasirfäste varar, skall ingen rakkniv komma på hans huvud; till dess att den tid är ute, under vilken han skall vara HERRENS nasir, skall han vara helig och låste håret växa långt på sitt huvud.

006:006 Så länge han är HERRENS nasir, skall han icke nalkas någon död.

006:007 Icke ens genom sin fader eller sin moder, sin broder eller sin syster får han ådraga sig orenhet, om de då ty han blir på sitt huvud tecknet till att han är sin Guds nasir;

006:008 så länge hans nasirtid varar, är han helgad åt HERREN.

006:009 Men om någon oförutsett och plössligt dö i hans närhet, och därmed orenar hans huvud, på vilket han blir nasirtecknet, så skall han raka sitt huvud den dag han bliver ren; han skall raka det på sjunde dagen.

006:010 Och på åttonde dagen skall han bära fram till prästen två turturduvor eller två unga duvor, till uppenbarelsetåtets ingång.

006:011 Och prästen skall offra en till syndoffer och en till brännoffer och bringa försoning för honom, till rening från den synd han har dragit över sig genom den döde; sedan skall han samma dag åter helga sitt huvud;

006:012 han skall inviga sig till nasir åt HERREN för lika lång tid som han förut hade lovat. Och han skall bära fram ett åsgammalt lamm till skuldoffer. Den första låstestiden skall vara ogill, därför att hans nasirat blev orenat.

006:013 Och detta är lagen om en nasir: Den dag hans nasirtid är ute skall han bäras fram till uppenbarelsetåtets ingång;

006:014 och han skall såsom sitt offer åt HERREN frambära ett åsgammalt felfritt lamm av hankön till brännoffer och ett åsgammalt felfritt lamm av honkön till syndoffer och en felfri vädur till tackoffer,

006:015 då jämt en korg med osyrat bröd, kakor av fint mjöl, begjutna med olja, och osyrade tunnkakor, smorda med olja, så ock tillhörande spis offer och drickoffer.

006:016 Och prästen skall bära fram detta inför HERRENS ansikte och offra hans syndoffer och hans brännoffer.

006:017 Och v?duren skall han offra till tackoffer ? HERREN, j?mte korgen med de osyrade br?den; pr?sten skall ock offra tillh?rande spisoffer och drickoffer.

006:018 Och nasiren skall vid ing?ngen till uppenbarelset?tet raka sitt huvud, p?vilket han b?r nasirtecknet, och taga sitt huvudh?, sitt nasirtecken, och l?gga det p?elden som brinner under tackoffret.

006:019 Och pr?sten skall taga den kokta v?dursbogen, och d?j?mte ur korgen en osyrad kaka och en osyrad tunnkaka, och l?gga detta p? nasirens h?nder, sedan denne har rakat av sig nasirtecknet.

006:020 Och pr?sten skall vifta detta s?som ett viftoffer inf? HERRENS ansikte; det skall vara helgat ? pr?sten, j?mte viftoffersbringan och offerg?dsl?ret. Sedan f?r nasiren ?ter dricka vin.

006:021 Detta ? lagen om den som har avlagt ett nasirl?fte, och om vad han p?grund av nasirl?ftet skall offra ? HERREN, f?rutom vad han eljest kan anskaffa; efter inneh?let i det l?fte han har avlagt skall han g?ra, enligt lagen om hans nasirat.

006:022 Och HERREN talade till Mose och sade:

006:023 Tala till Aron och hans s?ner och s?g: N? i v?signen Israels barn, skolen i s?ga s?till dem:

006:024 HERREN v?signe dig och bevara dig.

006:025 HERREN l?te sitt ansikte lysa ?ver dig och vare dig n?dig.

006:026 HERREN v?nde sitt ansikte till dig och give dig frid.

006:027 S?skola de l?gga mitt namn p?Israels barn, och jag skall d? v?signa dem.

007:001 D?nu Mose hade satt upp tabernaklet och smort och helgat det, med alla dess tillbeh?, och hade satt upp altaret med alla dess tillbeh?, och smort och helgat detta,

007:002 framburos offerg?vor av Israels h?vdingar, huvudm?nnen f? stamfamiljerna, det ? stamh?vdingarna, som stodo i spetsen f? de inm?nstrade.

007:003 De f?rde fram s?som sin offerg?va inf? HERRENS ansikte sex ?vert?ckta vagnar och tolv oxar: tv?h?vdingar tillhopa en vagn och var h?vding en oxe; dessa f?rde de fram inf? tabernaklet.

007:004 Och HERREN sade till Mose:

007:005 ?Tag emot detta av dem f?r att bruka det till uppenbarelset?tets tj?nst; och l?mna det ? leviterna, alltefter beskaffenheten av vars och ens tj?nst.?

007:006 Och Mose tog emot vagnarna och oxarna och gav dem ? leviterna.

007:007 Tv?vagnar och fyra oxar gav han ? Gersons barn, efter beskaffenheten av deras tj?nst;

007:008 fyra vagnar och ?tta oxar gav han ? Meraris barn, efter beskaffenheten av den tj?nst de f?r?ttade under ledning av Itamar, pr?sten Arons son;

007:009 men ? Kehats barn gav han icke n?got, ty dem ?g att hava hand om de heliga f?rem?nen, och dessa skulle b?ras p?axlarna.

007:010 Och h?vdingarna f?rde fram sk?nker till altarets invigning, n? det smordes; h?vdingarna f?rde fram dessa sina offerg?vor inf? altaret.

007:011 Och HERREN sade till Mose: ?L? h?vdingarna, en i s?nder, var och en p?sin dag, f?ra fram sina offerg?vor till altarets invigning.?

007:012 Och den som p?rf?rsta dagen f?rde fram sin offerg?va var Naheson, Amminadabs son, av Juda stam

007:013 Hans offerg?va var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silversk?l om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, b?da fulla med fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer,

007:014 vidare en sk?l av guld om tio siklar, full med r?kelse,

007:015 vidare en ungtjur, en v?dur och ett ?sgammalt lamm till br?nnoffer

007:016 och en bock till syndoffer,

007:017 samt till tackoffret tv?tjurar, fem v?durar, fem bockar och fem ?sgamla lamm. Detta var Nahesons, Amminadabs sons, offerg?va.

007:018 P?andra dagen f?rde Netanel, Suars son, h?vdingen f?r Isaskar, fram sin g?va;

007:019 han framf?rde s?som sin offerg?va ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silversk?l om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, b?da fulla med fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer,

007:020 vidare en sk?l av guld om tio siklar, full med r?kelse,

007:021 vidare en ungtjur, en v?dur och ett ?sgammalt lamm till br?nnoffer

007:022 och en bock till syndoffer,

007:023 samt till tackoffret tv?tjurar, fem v?durar, fem bockar och fem ?sgamla lamm. Detta var Netannels, Suars sons, offerg?va.

007:024 P?tredje dagen kom h?vdingen f?r Sebulons barn, Eliab, Helons son;

007:025 hans offerg?va var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silversk?l om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, b?da fulla med fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer

007:026 vidare en sk?l av guld om tio siklar, full med r?kelse,

007:027 vidare en ungtjur, en v?dur och ett ?sgammalt lamm till br?nnoffer

007:028 och en bock till syndoffer,

007:029 samt till tackoffret tv?tjurar, fem v?durar, fem bockar och fem ?sgamla lamm. Detta var Eliabs, Helons sons, offerg?va.

007:030 P?fj?rde dagen kom h?vdingen f?r Rubens barn, Elisur, Sedeurs son;

007:031 hans offerg?va var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silversk?l om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, b?da fulla med fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer,

007:032 vidare en sk?l av guld om tio siklar, full med r?kelse,

007:033 vidare en ungtjur, en v?dur och ett ?sgammalt lamm till br?nnoffer

007:034 och en bock till syndoffer,

007:035 samt till tackoffret tv?tjurar, fem v?durar, fem bockar och fem ?sgamla lamm. Detta var Elisurs, Sedeurs sons, offerg?va.

007:036 P?femte dagen kom h?vdingen f?r Simeons barn, Selumiel, Surisaddais son;

007:037 hans offerg?va var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silversk?l om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, b?da fulla med fint mj?l, begjutet med olja, till spisoffer,

007:038 vidare en sk?l av guld om tio siklar, full med r?kelse,

007:039 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till
brännoffer
007:040 och en bock till syndoffer,
007:041 samt till tackoffret tvåjturar, fem vädurar, fem bockar och fem
åsgamla lamm. Detta var Selumiels, Surisaddais sons, offergåva.

007:042 På sjätte dagen kom hädningen från Gads barn, Eljasaf, Deguels
son;
007:043 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter
helgedomssikels vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer,
007:044 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:045 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till
brännoffer
007:046 och en bock till syndoffer,
007:047 samt till tackoffret tvåjturar, fem vädurar, fem bockar och fem
åsgamla lamm. Detta var Eljasafs, Deguels sons, offergåva.

007:048 På sjunde dagen kom hädningen från Efraims barn, Elisama,
Ammihuds son;
007:049 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter
helgedomssikels vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer,
007:050 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:051 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till
brännoffer
007:052 och en bock till syndoffer,
007:053 samt till tackoffret tvåjturar, fem vädurar, fem bockar och fem
åsgamla lamm. Detta var Elisamas, Ammihuds sons, offergåva.

007:054 På åttonde dagen kom hädningen från Manasse barn, Gamliel,
Pedasurs son;
007:055 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter
helgedomssikels vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer,
007:056 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:057 vidare en ungtjur en vädur och ett åsgammalt lamm till
brännoffer
007:058 och en bock till syndoffer,
007:059 samt till tackoffret tvåjturar, fem vädurar, fem bockar och fem
åsgamla lamm. Detta var Gamliels Pedasurs sons, offergåva.

007:060 På nionde dagen kom hädningen från Benjamins barn, Abidan,
Gideonis son;
007:061 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i
vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter
helgedomssikels vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med
olja, till spisoffer,
007:062 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:063 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till
brännoffer
007:064 och en bock till syndoffer,
007:065 samt till tackoffret tvåjturar, fem vädurar, fem bockar och fem
åsgamla lamm. Detta var Abidans, Gideonis sons, offergåva.

007:066 På tionde dagen kom hädningen från Dans barn, Ahieser,

Ammisaddais son;
007:067 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
007:068 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:069 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till brännoffer
007:070 och en bock till syndoffer,
007:071 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem åsgamla lamm. Detta var Ahiesers, Ammisaddais sons, offergåva.

007:072 På elfte dagen kom händingen för Asers barn, Pagiel, Okrans son;
007:073 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
007:074 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:075 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till brännoffer
007:076 och en bock till syndoffer,
007:077 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem åsgamla lamm. Detta var Pagiels, Okrans sons, offergåva.

007:078 På tolfte dagen kom händingen för Naftali barn, Ahira, Enans son;
007:079 hans offergåva var ett silverfat, ett hundra trettio siklar i vikt, och en silverskä om sjuttio siklar, efter helgedomssikelns vikt, båda fulla med fint mjöl, begjutet med olja, till spisoffer,
007:080 vidare en skål av guld om tio siklar, full med rökelse,
007:081 vidare en ungtjur, en vädur och ett åsgammalt lamm till brännoffer
007:082 och en bock till syndoffer,
007:083 samt till tackoffret två tjurar, fem vädurar, fem bockar och fem åsgamla lamm. Detta var Ahiras, Enans sons, offergåva.

007:084 Detta var vad Israels händingar skänktes till altarets invigning, när det smordes: tolv silverfat, tolv silverskålar och tolv guldsålar.
007:085 Vart fat kom på ett hundra trettio silversiklar och var skål på sjuttio siklar, så att silvret i dessa skålar sammanlagt utgjorde två tusen fyra hundra siklar, efter helgedomssikelns vikt.
007:086 Av de tolv guldsålar, som voro fulla med rökelse, vägde var och en tio siklar, efter helgedomssikelns vikt, så att guldet i skålar, sammanlagt utgjorde ett hundra tjugusiklar.
007:087 Brännoffers-få kreaturen utgjorde tillsammans tolv tjurar, vartill kommo tolv vädurar, tolv åsgamla lamm, med tillhörande spisoffer, och tolv bockar till syndoffer.
007:088 Och tackoffers-få kreaturen utgjorde tillsammans tjugufyra tjurar, vartill kommo sextio vädurar, sextio bockar och sextio åsgamla lamm. Detta var vad som skänktes till altarets invigning, sedan det hade blivit smort.

007:089 Och när Mose gick in i uppenbarelsetåtet för att tala med honom, hörde han röst tala till sig från nådastolen ovan på vittnesbådets ark, från platsen mellan de två keruberna; där talade röst till honom.

008:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
008:002 "Tala till Aron och säg till honom: När du sätter upp lamporna, skall detta ske så, att de sju lamporna kasta sitt sken över platsen framför ljusstaken."
008:003 Och Aron gjorde så, han satte upp lamporna så, att de kastade sitt sken över platsen framför ljusstaken, såsom HERREN hade bjudit Mose.
008:004 Och ljusstaken var gjord på följande sätt: den var av guld i drivet arbete; också dess fotställning och blommorna därpå voro i drivet arbete. Efter det mönster som HERREN hade visat Mose hade denne låtit göra ljusstaken.

008:005 Och HERREN talade till Mose och sade:
008:006 Du skall bland Israels barn uttaga leviterna och rena dem.
008:007 Och på följande sätt skall du göra med dem för att rena dem: Du skall stänka reningsvatten på dem; och de skola låta raka hela sin kropp och tvätta sina kläder och skola så rena sig.
008:008 Sedan skola de taga en ungtjur, med tillhörande spisoffer av fint mjöl, begjutet med olja; därjämte skall du taga en annan ungtjur till syndoffer.
008:009 Och du skall föra leviterna fram inför uppenbarelsetältet, och du skall församla Israels barns hela menighet
008:010 Och när du har fört leviterna fram inför HERRENS ansikte, skola Israels barn lägga sina händer på dem.
008:011 Och Aron skall vifta leviterna inför HERRENS ansikte såsom ett viftoffer för Israels barn, och de skola sedan hava tilläggnande att förtäta HERRENS tjänst.
008:012 Och leviterna skola lägga sina händer på tjurarnas huvuden, och den ena skall du offra till syndoffer och den andra till brännoffer åt HERREN, för att bringa förlösning för leviterna.
008:013 Så skall du ställa leviterna inför Aron och hans söner och vifta dem såsom ett viftoffer åt HERREN.
008:014 På detta sätt skall du bland Israels barn avskilja leviterna, så att leviterna skola tillhöra mig.
008:015 Därefter skola leviterna gå in och göra tjänst vid uppenbarelsetältet, sedan du har renat dem och viftat dem såsom ett viftoffer;
008:016 ty bland Israels barn är de givna åt mig såsom gåva; i stället för allt som öppnar moderlivet, allt föstfött bland Israels barn, har jag uttagit dem åt mig.
008:017 Ty mig tillhör allt föstfött bland, Israels barn, både människor och boskap; på den dag då jag slog allt föstfött i Egyptens land helgade jag det åt mig.
008:018 Och jag har tagit leviterna i stället för allt föstfött bland Israels barn.
008:019 Och jag har bland Israels barn givit leviterna såsom gåva åt Aron och hans söner, till att förtäta Israels barns tjänst vid uppenbarelsetältet och bringa förlösning för Israels barn, på det att ingen hemsökelse må drabba Israels barn, därigenom att Israels barn nalkas helgedomen.

008:020 Och Mose och Aron och Israels barns hela menighet gjorde så med leviterna; Israels barn gjorde med leviterna i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose angående dem.
008:021 Och leviterna renade sig och tvättade sina kläder, och Aron viftade dem såsom ett viftoffer inför HERRENS ansikte, och Aron bragte förlösning för dem och renade dem.
008:022 Därefter gingo leviterna in och förtätade sin tjänst vid uppenbarelsetältet under Aron och hans söner. Såsom HERREN hade

bjudit Mose angående leviterna, så gjorde de med dem.

008:023 och HERREN talade till Mose och sade:

008:024 Detta är vad som skall gälla angående leviterna: Den som är tjugufem år gammal eller därutöver skall infinna sig och göra tjänst med arbete vid uppenbarelsetältet.

008:025 Men när leviten bliver femtio år gammal, skall han vara friifrån att tjäna med arbete; han skall därför inte längre arbeta.

008:026 Han måste betjäna sina bröder vid uppenbarelsetältet med att iakttaga vad som står i att iakttaga; men något bestämt arbete skall han inte förstå. Så skall du förfara med leviterna i vad som angår deras ägganden.

009:001 Och HERREN talade till Mose Sinais äken, i första månaden av det andra året efter deras utgång ur Egyptens land; han sade:

009:002 Israels barn skola också hålla påskhelgdagen på den bestämda tiden.

009:003 På fjortonde dagen i denna månad, vid aftontiden, skolen i hålla den, på bestämd tid. Enligt alla stadgar och föreskrifter från skolen i hålla den.

009:004 Så sade till Mose till Israels barn att de skulle hålla påskhelgdagen.

009:005 Och de hålla påskhelgdagen i första månaden, på fjortonde dagen i månaden, vid aftontiden, i Sinais äken Israels barn gjorde i alla stycken såsom HERREN hade bjudit Mose

009:006 Men där voro några män som hade blivit orena genom en död människa, så att de icke kunde hålla påskhelgdagen på den dagen; dessa trädde på den dagen fram inför Mose och Aron.

009:007 Och männen sade till honom: Vi hava blivit orena genom en död människa; skall det därför förmenas oss att bland Israels barn bära fram HERRENS offergåva på bestämd tid?

009:008 Mose svarade dem: Stannen så vill jag höra vad HERREN bjuder angående eder?

009:009 Och HERREN talade till Mose och sade:

009:010 Tala till Israels barn och säg: Om någon bland eder eller edra efterkommande har blivit oren genom en död, eller är ute på resa långt borta, och han ändå vill hålla HERRENS påskhelgdagen

009:011 så skall han hålla den i andra månaden, på fjortonde dagen, vid aftontiden. Med osyrat bröd och bittra örter skall han äta påskkalamet.

009:012 Intet därav skall ämnas kvar till morgonen, och intet ben skall sönderslås därpå. I alla stycken skall påskhelgdagen hållas såsom stadgat är därfrom.

009:013 Men om någon som är ren, och som icke är ute på resa ändå underlöser att hålla påskhelgdagen, så skall han utrotas ur sin släkt, eftersom han icke har burit fram HERRENS offergåva på bestämd tid; den mannen bör på synd.

009:014 Och om någon främling bor hos eder och vill hålla HERRENS påskhelgdagen, så skall han hålla den enligt den stadga och föreskrift som gäller för påskhelgdagen. En och samma stadga skall gälla för eder, lika väl för främlingen som för infödingen i landet.

009:015 Och på den dag då tabernaklet sattes upp återstekte molnskyn tabernaklet, vittnesbördets tält, och om aftonen, och sedan ända till morgonen, var det såsom såge man en eld över tabernaklet.

009:016 Så var det bestämdigt: molnskyn återstekte det, och om natten

var det såsom såge man en eld.

009:017 Och så ofta molnskyn höjde sig från tältet, bröto Israels barn strax upp, och på det ställe där molnskyn stannade, där slogo Israels barn Irgen.

009:018 Efter HERRENS befallning bröto Israels barn upp, och efter HERRENS befallning slogo de Irgen. Så länge molnskyn vilade över tabernaklet, Irgo de i Irgen.

009:019 Och om molnskyn en längre tid förblev över tabernaklet, så iakttago Israels barn vad HERREN bjöd dem iakttaga och bröto icke upp.

009:020 Stundom kunde det hända att molnskyn allenast några få dagar stannade över tabernaklet; då Irgo de efter HERRENS befallning i Irgen och bröto sedan upp efter HERRENS befallning.

009:021 Stundom kunde det också hända att molnskyn stannade allenast från aftonen till morgonen; när då molnskyn om morgonen höjde sig, bröto de upp; eller om så var, att molnskyn stannade en dag och en natt och sedan höjde sig, så bröto de upp då.

009:022 Eller om den stannade två dagar, eller en månad, eller vilken tid som helst, så att molnskyn länge förblev vilande över tabernaklet, så Irgo Israels barn stilla i Irgen och bröto icke upp; men när den sedan höjde sig, bröto de upp.

009:023 Efter HERRENS befallning slogo de Irgen, och efter HERRENS befallning bröto de upp. Vad HERREN bjöd dem iakttaga, det iakttago de, efter HERRENS befallning genom Mose.

010:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

010:002 Gör dig två trumpetor av silver; i drivet arbete skall du göra dem. Dessa skall du bruka, när menigheten skall sammankallas, och när Irgren skola bryta upp.

010:003 När man står i dem båda, skall hela menigheten församla sig till dig, vid ingången till uppenbarelsetältet.

010:004 Men när man står allenast i den ena, skola hördningarna, huvudmännen för Israels ätt, församla sig till dig.

010:005 Och när I bläsen en larmsignal, skola de Irgen bryta upp, som ligga återut.

010:006 Men när I bläsen larmsignal för andra gången, skola de Irgen bryta upp, som ligga såderut. När Irgren skola bryta upp, skall man bläsa larmsignal,

010:007 men när församlingen skall sammankallas, skolen I icke bläsa larmsignal, utan stå i trumpeterna.

010:008 Och Arons söner, prästerna, I de som skola bläsa i trumpeterna. Detta skall vara en evig stadga för eder från släkte till släkte.

010:009 Och om I, i edert land, dragen ut till strid mot någon eder ovän som angriper eder, så skolen I bläsa larmsignal med trumpeterna; högenom skolen I då bringas i minnelse inför HERRENS, eder Guds, ansikte, och I skolen så bliva frästa ifrån edra fiender.

010:010 Och när I haven en glädjedag och haven edra högtider och nymånader, skolen I stå i trumpeterna, då I offren edra brännoffer och tackoffer; så skola de bringa eder i minnelse inför eder Guds ansikte. Jag är HERREN, eder Gud?

010:011 I andra ätt, i andra månaden, på tjugonde dagen i månaden höjde sig molnskyn från vittnesbördets tabernakel.

010:012 Då bröto Israels barn upp från Sinais äken och tågade från Irgerplats till Irgerplats; och molnskyn stannade i äken Paran.

010:013 Och när de nu första gången bröto upp, efter HERRENS befallning genom Mose,

010:014 var Juda barns Irgen under sitt baner det första som bröto upp,

- h?avdelning efter h?avdelning; och anf?are f? denna h? var Naheson, Amminadabs son.
- 010:015 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Isaskars barns stam var Netanel, Suars son.
- 010:016 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Sebulons barns stam var Eliab, Helons son.
- 010:017 D?efter, sedan tabernaklet hade blivit nedtaget, br?to Gersons barn och Meraris barn upp och buro tabernaklet.
- 010:018 D?efter br? Rubens l?ger upp under sitt baner, h?avdelning efter h?avdelning; och anf?are f? denna h? var Elisur, Sedeurs son.
- 010:019 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Simeons barns stam var Selumiel, Surisaddais son.
- 010:020 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Gads barns stam var Eljasaf, Deguels son.
- 010:021 D?efter br?to kehatiterna upp och buro de heliga tingen, och de andra satte upp tabernaklet, innan dessa hunno fram.
- 010:022 D?efter br? Efraims barns l?ger upp under sitt baner, h?avdelning efter h?avdelning; och anf?are f? denna h? var Elisama, Ammihuds son.
- 010:023 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Manasse barns stam var Gamliel, Pedasurs son.
- 010:024 Och anf?are for den h? som utgjordes av Benjamins barns stam var Abidan, Gideonis son.
- 010:025 D?efter br? Dans barns l?ger upp under sitt baner, s?som eftertrupp i hela l?gert?get, h?avdelning efter h?avdelning; och anf?are f? denna h? var Ahieser, Ammisaddais son.
- 010:026 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Asers barns stam var Pagiell, Okrans son.
- 010:027 Och anf?are f? den h? som utgjordes av Naftali barns stam var Ahira, Enans son.
- 010:028 I denna ordning br?to Israels barn upp, h?avdelning efter h?avdelning. Och de br?to nu upp.
- 010:029 Och Mose sade till Hobab, som var son till midjaniten Reguel, Moses sv?fader: ?Vi bryta nu upp och t?ga till det land om vilket HERREN har sagt: 'Det vill jag giva eder.' F?j du med oss, s?vilja vi g?ra dig gott, ty HERREN har lovat Israel vad gott ?.
- 010:030 Men han svarade honom: ?Jag vill icke f?lja med, utan jag vill g?hem till mitt land och till min sl?kt.?
- 010:031 D?sade han: ?Ack nej, ?vergiv oss icke. Du vet ju b?st var vi kunna l?gra oss i ?knen; bliv du d?f?t nu v?tt ?ga.
- 010:032 Om du f?jer med oss, skola vi l?ta ocks? dig f?gott av det goda som HERREN g? mot oss.
- 010:033 S?br?to de upp och t?gade fr?n HERRENS berg tre dagsresor. Och HERRENS f?bundsark gick framf? dem tre dagsresor, f? att utse viloplats ? dem.
- 010:034 Och HERRENS molnsky sv?vade ?ver dem om dagen, n? de br?to upp fr?n sitt l?gerst?le.
- 010:035 Och s?ofta arken br?t upp, sade Mose:
?St?upp, HERRE;
m?dina fiender varda f?skingrade,
och m?de som hata dig fly f? ditt ansikte.?
- 010:036 Och n? den sattes ned, sade han:
?Kom tillbaka, HERRE,
till Israels ?ters m?ngtusenden.?

- 011:001 Men folket knorrade, och detta misshagade HERREN. Ty när HERREN hörde det, upptändes hans vrede, och HERRENS eld begynte brinna ibland dem och förtörde de som voro ytterst i Iŕgret.
- 011:002 Döröpade folket till Mose, och Mose bad till HERREN, och s? stannade elden av.
- 011:003 Och detta st?le fick namnet Tabeera, därför att HERRENS eld hade brunnit ibland dem.
- 011:004 Och den blandade folkhop som föfj?jde dem greps av lystnad; Israels barn sj?va begynte d?ock åter att gr?ta och sade: 'Ack om vi hade k?tt att ?ta!
- 011:005 Vi komma ih?g fisken som vi ? i Egypten f?r intet, s?ock gurkorna, melonerna, purjol?ken, r?dl?ken och vitl?ken.
- 011:006 Men nu f?rsm?kta v?ra sj?lar, ty h?r finnes alls intet; vi f? intet annat se ?n manna.
- 011:007 Men mannat liknade korianderfr? och hade samma utseende som bdelliumharts.
- 011:008 Folket gick omkring och samlade s?dant, och malde det d?refter p?handkvarn eller st?tte s?nder det i mortel, och kokte det sedan i gryta och bakade kakor d?rav; och det smakade s?som fint bakverk med olja.
- 011:009 När daggen om natten f?ll ?ver Iŕgret, f?ll ock mannat d?r.
- 011:010 Och Mose h?rde huru folket i sina s?rskilda sl?kter gr?t, var och en vid ing?ngen till sitt t?tt; och HERRENS vrede upptändes storligen, och Mose sj?v blev misslynt.
- 011:011 Och Mose sade till HERREN: 'Varf?r har du gjort s?illa mot din tj?nare, och varf?r har jag s?litet funnit n?d f?r dina ?gon, att du har lagt p?mig b?rdan av hela detta folk?
- 011:012 ? d?jag moder eller fader till hela detta folk, eftersom du s?ger till mig att jag skall b?ra det i min famn, s?som spenabarnet b?res av sin v?rdare, in i det land som du med ed har lovat ? deras f?der?
- 011:013 Varifr?n skall jag f?k?tt att giva ? hela detta folk? De gr?ta ju och v?nda sig mot mig och s?ga: 'Giv oss k?tt, s?att vi f? ?ta.'
- 011:014 Jag f?rm?r icke ensam b?ra hela detta folk, ty det bliver mig f?r tungt.
- 011:015 Vill du s?handla mot mig, s?dr?p mig hellre med ens, om jag har funnit n?d f?r dina ?gon, och l?t mig slippa detta el?nde.?
- 011:016 D?sade HERREN till Mose: 'Samla ihop ? mig sjuttio m?n av de ?ldste i Israel, dem som du vet h?ra till de ?ldste i folket och till dess tillsyningsm?n; och f?r dessa fram till uppenbarelset?ttet och l?t dem st?la sig d?r hos dig.
- 011:017 D?r vill jag d?stiga ned och tala med dig, och jag vill taga av den ande som ? ?ver dig och l?ta komma ?ver dem; sedan skola de bist?dig med att b?ra p?b?rdan av folket, s?att du slipper b?ra den ensam.
- 011:018 Och till folket skall du s?ga: Helgen eder till i morgon, s? skolen I f?k?tt att ?ta, eftersom I haven gr?tit inf?r HERREN och sagt: 'Ack om vi hade k?tt att ?ta! I Egypten var oss gott att vara!' S?skall nu HERREN giva eder k?tt att ?ta.
- 011:019 Icke allenast en dag eller tv?dagar skolen I f? ?ta det, icke allenast fem dagar eller tio dagar eller tjugu dagar,
- 011:020 utan en hel m?nads tid, till dess att det g?r ut genom n?san p? eder och bliver eder v?mjeligt; detta d?r?r att I haven f?rkastat HERREN, som ? mitt ibland eder, och haven gr?tit

inför hans ansikte och sagt: 'Varför drogo vi d? ut ur Egypten?'

- 011:021 Mose sade: 'Av sex hundra tusen man till fots utg?res det folk som jag har omkring mig, och dock s?ger du: 'K?tt vill jag giva dem, s? att de hava att ?ta en m?nads tid!'
- 011:022 Finnas d?f? och f?kreatur att slakta ? dem i s?dan m?ngd att det r?cker till f? dem? Eller skall man samla ihop alla havets fiskar ? dem, s? att det r?cker till f? dem??
- 011:023 HERREN svarade Mose: '?? d? HERRENS arm f? kort? Du skall nu f? se om det som jag har sagt skall vederfaras dig eller icke.?
- 011:024 Och Mose gick ut och f?kunnade f? folket vad HERREN hade sagt. Sedan samlade han ihop sjuttio m?n av de ?dste i folket och l? dem st?la sig runt omkring t?tet.
- 011:025 D?steg HERREN ned i molnskyn och talade till honom, och tog av den ande som var ?ver honom och l? komma ?ver de sjuttio ?dste. D?nu anden f?l p? dem, begynte de profetera, vilket de sedan icke mer gjorde.
- 011:026 Och tv?m?n hade stannat kvar i l?gret; den ene hette Eldad och den andre Medad. Ocks?p? dem f?l anden, ty de voro bland de uppskrivna, men hade likv? icke g?tt ut till t?tet; och de profeterade i l?gret.
- 011:027 D?skyndade en ung man bort och ber?tade detta f? Mose och sade: 'Eldad och Medad profetera i l?gret.?
- 011:028 Josua, Nuns son, som hade varit Moses tj?nare allt ifr?n sin ungdom, tog d?till orda och sade: 'Mose, min herre, f?bjud dem det.?
- 011:029 Men Mose sade till honom: 'Skall du s?nit?ska f? mig? Ack att fastmer allt HERRENS folk bleve profeter, d?igenom att HERREN l?te sin Ande komma ?ver dem!'
- 011:030 Sedan gick Mose tillbaka till l?gret med de ?dste i Israel.
- 011:031 Och en stormvind for ut ifr?n HERREN, och den f?de med sig vaktlar fr?n havet och drev dem ?ver l?gret, en dagsresa vitt p? vardera sidan, runt omkring l?gret, och vid pass tv?alnar h?gt ?ver marken.
- 011:032 D?stod folket upp och gick hela den dagen och sedan hela natten och hela den f?ljande dagen och samlade ihop vaktlar; det minsta n?gon samlade var tio homer. Och de bredde ut dem runt omkring l?gret.
- 011:033 Men under det att de ?nnu hade k?ttet mellan t?nderna, innan det var f?tt?t, uppt?ndes HERRENS vrede mot folket, och HERREN anst?lde ett mycket stort nederlag bland folket.
- 011:034 Och detta st?le fick namnet Kibrot-Hattaava, ty d? begrov man dem av folket, som hade gripits av lystnad.
- 011:035 Fr?n Kibrot-Hattaava br? folket upp och t?gade till Haserot; och i Haserot stannade de.
- 012:001 Och Mirjam j?nte Aron talade illa om Mose f? den etiopiska kvinnans skull som han hade tagit till hustru; han hade n?mligen tagit en etiopisk kvinna till hustru.
- 012:002 Och de sade: '?? d? Mose den ende som HERREN talar med? Talar han icke ocks?med oss?? Och HERREN h?de detta.
- 012:003 Men mannen Mose var mycket saktmodig, mer ?n n?gon annan m?nniska p?jorden.
- 012:004 Och strax sade HERREN till Mose, Aron och Mirjam: 'G?n ut, I tre, till uppenbarelset?tet.?' Och de gingo ditut, alla tre.
- 012:005 D?steg HERREN ned i en molnstod och blev st?ende vid ing?ngen

till tåtet; och han kallade på Aron och Mirjam, och de gingo
båda dit.

012:006 Och han sade: Herren nu mina ord. Eljest om någon är en profet
bland eder, giver jag, HERREN, mig till kanna för honom i syner
och talar med honom i drömmar.

012:007 Men såg jag icke med min tjänare Mose; i hela mitt hus är han
betrodd.

012:008 Muntligen talar jag med honom, öppet och icke i förtäckt ord,
och han för skåda HERRENS gestalt. Varför haven I då icke haft
försyn för att tala illa om min tjänare Mose??

012:009 Och HERRENS vrede upptändes mot dem, och han återgav dem.

012:010 När så molnskyn drog sig tillbaka från tåtet, se, där var Mirjam
vit såsom snö av spetska; när Aron vände sig till Mirjam, fick
han se att hon var spetsk.

012:011 Där sade Aron till Mose: Ack, min herre, lågg icke på oss bådan
av en synd som vi i vår dårskap hava begått.

012:012 Låt henne icke bliva lik ett dödfött foster, vars kropp är till
häftan föst, när det kommer ut ur sin moders liv.?

012:013 Där ropade Mose till HERREN och sade: O Gud, gåt henne åter
frisk.?

012:014 HERREN svarade Mose: Om hennes fader hade spottat henne i
ansiktet, skulle hon ju hava fått sitta med skam i sju dagar. Men
hon alltså nu hålls inestängd i sju dagar utanför lägret;
sedan för hon komma tillbaka dit igen.?

012:015 Så hålls där Mirjam inestängd i sju dagar utanför lägret, och
folket bröt icke upp, för när Mirjam hade kommit tillbaka.

013:001 Där efter bröt folket upp från Haserot och lägrade sig i kenen
Paran.

013:002 Och HERREN talade till Mose och sade:

013:003 Sänd sänd några män för att bespeja Kanaans land, som jag vill
giva åt Israels barn. En man ur var fädernestam skolen I sända,
men allenast sådana som tro händingar bland dem.?

013:004 Och Mose sände från kenen Paran sändana män, efter HERRENS
befallning; allasammans höjde de till huvudmännen bland Israels
barn.

013:005 Och dessa voro namnen på dem: Av Rubens stam: Sammua, Sackurs
son;

013:006 av Simeons stam: Safat, Horis son;

013:007 av Juda stam: Kaleb, Jefunnes son;

013:008 av Isaskars stam: Jigeal, Josefs son;

013:009 av Efraims stam: Hosea, Nuns son;

013:010 av Benjamins stam: Palti, Rafus son;

013:011 av Sebulons stam: Gaddiel, Sodis son;

013:012 av Josefs stam: av Manasse stam: Gaddi, Susis son;

013:013 av Dans stam: Ammiel, Gemallis son;

013:014 av Asers stam: Setur, Mikaelis son;

013:015 av Naftali stam: Nahebi, Vofsis son;

013:016 av Gads stam; Geuel, Makis son.

013:017 Dessa voro namnen på de män som Mose sände sänd fäst att bespeja
landet. Men Mose gav Hosea, Nuns son, namnet Josua.

013:018 Och Mose sände dessa sänd fäst att bespeja Kanaans land.

Och han sade till dem: Dragen nu upp till Sydlandet, och dragen
vidare upp till Bergsbygden.

013:019 Och sen efter, hurudant landet är, och om folket som bor där är
starkt eller svagt, om det är litet eller stort,

013:020 och hurudant landet är, vari de bo, om det är gott eller dåligt,
och hurudana de platser är, där de bo, om de bo i läger eller i

- befästa städer,
013:021 och hurudant sjöva landet är, om det är fett eller magert, om träd finnas där eller icke. Varen vid gott mod, och tagen med eder hit av landets frukt.? Det var nämligen vid den tid där de första druvorna voro mogna
- 013:022 Södrogo de östad och bespejade landet från öken Sin önda till Rehob, där vägen går till Hamat.
- 013:023 De drogo upp till Sydlandet och kommo till Hebron; där bodde Ahiman, Sesai och Talmai, Anaks avkomlingar. Men Hebron byggdes sju år före Soan i Egypten.
- 013:024 Och de kommo till Druvdalen; där skuro de av en kvist med en ensam druvklase på, och denna bars sedan på en stång av två man. Därtill togo de granatäpplen och fikon.
- 013:025 Detta ställe blev kallat Druvdalen för den druvklases skull som Israels barn där skuro av.
- 013:026 Och efter fyrtio dagar vände de tillbaka, sedan de hade bespejat landet.
- 013:027 De gingo östad och kommo till Mose och Aron och Israels barns hela menighet i öken Paran, i Kades, och avgjorde sin berättelse inför dem och hela menigheten och visade dem landets frukt.
- 013:028 De förtjände för honom och sade: Vi kommo till det land dit du sönde oss. Och det flyter i sanning av mjök och honung, och här är dess frukt.
- 013:029 Men folket som bor i landet är starkt, och städerna äro värbefästa och mycket stora; ja, vi sögo där också avkomlingar av Anak.
- 013:030 Amalekiterna bo i Sydlandet, hetiterna, jebuserna och amorerna bo i Bergsbygden, och kananerna bo vid havet och utmed Jordan.?
- 013:031 Men Kaleb sökte stilla folket, sö att de icke skulle knota emot Mose; han sade: Lär oss önd? draga ditupp och intaga det, ty förvisso skola vi bliva det övermåktiga.?
- 013:032 Men de män som hade varit däruppe med honom sade: Vi kunna icke draga upp mot detta folk, ty de äro oss för starka.?
- 013:033 Och de talade bland Israels barn illa om landet som de hade bespejat; de sade: Det land som vi hava genomvandrat och bespejat är ett land som fört sin inbyggare, och alla människor, som vi där sögo, voro resligt folk.
- 013:034 Vi sögo där också jättarna, Anaks barn, av jättestammen; vi tyckte där att vi sjöva voro såsom gräshoppor, och sammalunda tyckte de om oss.
- 014:001 Döbegannte hela menigheten ropa och skria, och folket grät den natten.
- 014:002 Och alla Israels barn knorrade emot Mose och Aron, och hela menigheten sade till dem: Ö att vi hade fött dö i Egyptens land, eller att vi hade fött dö här i öken!
- 014:003 Varför vill dö HERREN föra oss in i detta andra land, där vi måste falla för svärd, och där våra hustrur och barn skola bliva fiendens byte? Det vore förvisso bättre för oss att vända tillbaka till Egypten.?
- 014:004 Och de sade till varandra: Lär oss välja en anförare och vända tillbaka till Egypten.?
- 014:005 Döfölo Mose och Aron ned på sina ansikten inför Israels barns hela församlade menighet.
- 014:006 Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vilka voro bland dem som hade bespejat landet, revo sönder sina kläder
- 014:007 och sade till Israels barns hela menighet: Det land som vi hava

- genomvandrat och bespejat i ett övermåttan gott land.
- 014:008 Om HERREN har behag till oss, så skall han föra oss in i det landet och giva det i oss--ett land som flyter av mjök och honung.
- 014:009 Allenast män I icke ståta eder upp mot HERREN; och för folket i landet män I icke frukta, ty de skola bliva såsom en munskbit för oss. Deras besök har vikit ifrån dem, men med oss i HERREN; frukten icke för dem.?
- 014:010 Men hela menigheten ropade att man skulle stena dem. Dövisade sig HERRENS härlighet i uppenbarelsetittet för alla Israels barn.
- 014:011 Och HERREN sade till Mose: Huru länge skall detta folk förfakta mig, och huru länge skola de framhånda i att icke vilja tro på mig, oaktat alla de tecken jag har gjort bland dem?
- 014:012 Jag skall slå dem med pest och förgöra dem, men dig vill jag gära till ett folk, starkare och mäktigare än detta.?
- 014:013 Mose sade till HERREN: Ägyptierna hava ju förnummit att du med din kraft har fört detta folk ut ifrån dem hitupp,
- 014:014 och de hava omtalat det för inbyggarna här i landet, så att de hava fött hära att du i HERREN mitt ibland detta folk, att du, HERRE, visar dig för dem ansikte mot ansikte, att din molnsky står över dem, och att du går framför dem i en molnstod om dagen och i en eldstod om natten.
- 014:015 Om du nu dödade detta folk, alla tillsammans, döskulle hedningarna, som finge hära detta berättas om dig, såga så?
- 014:016 'Döfö att HERREN icke förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat i dem, döfö har han slaktat dem i kenen.'
- 014:017 Nej, mänu Herrens kraft bevisa sig stor, såsom du har talat och sagt:
- 014:018 'HERREN i förhållning och stor i mildhet, han förläter missgöning och överträdelse, fastän han icke läter någon bliva ostraffad, utan hemsöker födernas missgöning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led.'
- 014:019 Så tillgiv nu detta folk dess missgöning, enligt din stora nåd, såsom du har lätit din förlåtelse följa detta folk allt ifrån Egypten och hända hit.?
- 014:020 Dö sade HERREN: Jag vill tillgiva dem efter din bön.
- 014:021 Men så sant jag lever, och så sant hela jorden skall bliva full av HERRENS härlighet:
- 014:022 av alla de män som hava sett min härlighet och de tecken jag har gjort i Egypten och i kenen, och som dock nu tio gånger hava frestat mig och icke velat hära min röst,
- 014:023 av dem skall ingen föse det land som jag med ed har lovat i deras föder; ingen av dem som hava föraktat mig skall föse det.
- 014:024 Men eftersom i min tjänare Kaleb i en annan ande, så att han i allt har efterföjt mig, döfö vill jag läta honom komma in i det land dö han nu har varit, och hans avkomlingar skola besitta det.
- 014:025 Men dönu amalekiterna och kananerna bo i dalbygden, så vorden eder i morgon i annat häll bryten upp och tagen vägen mot kenen, i Röd havet till.?
- 014:026 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
- 014:027 Huru länge skall denna onda menighet fortfara att knorra mot mig? Ty jag har hätt huru Israels barn knorra mot mig.
- 014:028 Så nu till dem: 'Så sant jag lever, säger HERREN, jag skall gära med eder såsom I själva haven sagt inför mig.'

- 014:029 H^{er} i ^{Herrens} skola edra d^öda kroppar bliva liggande; s^{er} skall det g^öeder alla, s^{er} m^önga i ^{Herrens} som haren blivit inm^östrade, alla som ^{Herrens} tjugu ^{Herrens} gamla eller d^ötut^{er}, eftersom i haven knorrat mot mig.
- 014:030 Sannerligen, ingen av eder skall komma in i det land som jag med upplyft hand har lovat giva eder till boning, ingen f^ötutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.
- 014:031 Men edra barn, om vilka i saden att de skulle bliva fiendens byte? dem skall jag l^öta komma ditin, och de skola l^öta k^öna det land som i haven f^öaktat.
- 014:032 I s^öva d^öremot--edra d^öda kroppar skola bliva liggande h^{er} i ^{Herrens}.
- 014:033 Och edra barn skola draga omkring s^ö som herdar i ^{Herrens} i fyrtio ^{Herrens}, och skola b^öra p^ö b^ördan av eder trol^ösa avf^ölighet, till dess att edra d^öda kroppar hava f^ög^öts i ^{Herrens}.
- 014:034 S^ö som i under fyrtio dagar haven bespejat landet, s^{er} skolen i under fyrtio ^{Herrens}--ett ^{Herrens} f^ö var dag--komma att b^öra p^ö edra missg^öningar; i skolen d^ö f^ö nimma vad det ^{Herrens} att jag tager min hand ifr^ö eder.'
- 014:035 Jag, HERREN, talar; jag skall f^ö visso g^öra s^{er} med hela denna onda menighet, som har rotat sig samman mot mig; h^{er} i ^{Herrens} skola de f^ög^ö, h^{er} skola de d^ö??
- 014:036 Och de m^ö som Mose hade s^önt ^{Herrens} stad f^ö att bespeja landet, och som vid sin ^{Herrens}komst hade f^ölett hela menigheten att knorra mot honom, d^örigenom att de talade illa om landet,
- 014:037 dessa m^ö som hade talat illa om landet tr^öffades nu av d^öden genom en hems^ökelse, inf^ö HERRENS ansikte.
- 014:038 Av de m^ö som hade g^ött ^{Herrens} stad f^ö att bespeja landet blevo dock Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, vid liv.
- 014:039 Och Mose talade detta till alla Israels barn. D^ö blev folket mycket sorgset.
- 014:040 Och de stodo upp bittida f^öjande morgon f^ö att draga ^{Herrens} stad upp mot den ^{Herrens} bergsbygden; och de sade: ^{Herrens} Se, h^{er} ^{Herrens} vi; vi vilja nu draga upp till det land som HERREN har talat om; ty vi hava syndat.?
- 014:041 Men Mose sade: ^{Herrens} Varf^ö viljen i s^{er} ^{Herrens} vertr^öda HERRENS befallning? Det kan ju icke lyckas v^ö.
- 014:042 HERREN ^{Herrens} icke med bland eder; dragen d^ö f^ö icke ditupp, p^ö det att i icke m^ö bliva slagna av edra fiender.
- 014:043 Ty amalekiterna och kanan^öerna skola d^ö m^öta eder, och i skolen falla f^ö sv^öd; i haven ju v^önt eder bort ifr^ö HERREN, och HERREN skall d^ö f^ö icke vara med eder.?
- 014:044 Likv^ö drogo de i sitt ^{Herrens} vermod upp mot den ^{Herrens} bergsbygden; men HERRENS f^ö bundsark och Mose l^ömnade icke l^ögret.
- 014:045 D^ö kommo amalekiterna och kanan^öerna, som bodde d^ö i bergsbygden, ned och slogo dem och f^ö skingrade dem och drevo dem ^{Herrens}nda till Horma.
- 015:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 015:002 Tala till Israels barn och s^ö till dem: Om i, n^ö i kommen in i det land som jag vill giva eder, och d^ö i skolen bo,
- 015:003 viljen offra ett eldsoffer ^{Herrens} HERREN, ett br^önoffer eller ett slaktoffer--vare sig det g^öler att fullg^öra ett l^öte, eller det g^öler ett frivilligt offer, eller det g^öler edra h^ögtidsoffer--f^ö att bereda HERREN en v^öbehaglig lukt, genom f^ö kreatur eller sm^öboskap,
- 015:004 s^{er} skall den som vill offra ^{Herrens} HERREN ett s^ödant offer b^öra fram

- såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja;
- 015:005 och såsom drickoffer skall du offra en fjärdedels hin vin till vart lamm, vare sig det är ett brännoffer som offras, eller det är ett slaktoffer.
- 015:006 Men till en vädur skall du såsom spisoffer offra två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en tredjedels hin olja,
- 015:007 och såsom drickoffer skall du bära fram en tredjedels hin vin, till er vbehaglig lukt för HERREN.
- 015:008 Och när du offerar en ungtjur till brännoffer eller till slaktoffer, vare sig det gäller att fullgöra ett löfte eller det gäller tackoffer för HERREN.
- 015:009 Sådskall, jämte ungtjuren, såsom spisoffer frambringas tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en halv hin olja,
- 015:010 och såsom drickoffer skall du bära fram en halv hin vin: ett eldsoffer till en vbehaglig lukt för HERREN.
- 015:011 Vad han är sagt skall offras till var tjur, var vädur, vart djur av smboskapen, vare sig för eller get.
- 015:012 Efter antalet av de djur i offren skolen i offra till vart och ett vad han är sagt, efter deras antal.
- 015:013 Var inföding skall offra detta, såsom han är sagt, när han vill offra ett eldsoffer till en vbehaglig lukt för HERREN.
- 015:014 Och när en främling som vistas hos eder, eller som i kommande släkten bor ibland eder, vill offra ett eldsoffer till en vbehaglig lukt för HERREN, såsd skall han offra på samma sätt som i offren.
- 015:015 Inom församlingen skall en och samma stadga gälla för eder och för främlingen som bor ibland eder. Detta skall vara en evärdlig stadga för eder från släkte till släkte: I själva och främlingen skolen förfara på samma sätt inför HERRENS ansikte.
- 015:016 Samma lag och samma rätt skall gälla för eder och för främlingen som bor hos eder.
- 015:017 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 015:018 Tala till Israels barn och säg till dem: När I kommen in i det land dit jag vill föra eder,
- 015:019 skolen I, då I ären av landets bröd, giva för HERREN en offergård därav.
- 015:020 Såsom förstling av edert mjöl skolen I giva en kaka till offergård; I skolen giva den, likasom I given en offergård från eder loge.
- 015:021 Av förstlingen av edert mjöl skolen I giva för HERREN en offergård, släkte efter släkte.
- 015:022 Och om I begå synd ouppsligen, i det att I underlåten att göra efter något av dessa bud som HERREN har kungjort för Mose,
- 015:023 efter något av det som HERRENS har bjudit eder genom Mose, från den dag då HERREN gav sina bud och allt framgent, släkte efter släkte,
- 015:024 såsd skall, om synden har blivit begången ouppsligen, utan att menigheten visste det, hela menigheten offra en ungtjur såsom brännoffer, till en vbehaglig lukt för HERREN, med det spisoffer och det drickoffer som påföreskrivet sått skall offras där till, och tillika en bock såsom syndoffer.
- 015:025 Och prästen skall bringa försöning för Israels barns hela menighet, och såsd bliver dem förlåtet; ty det var en ouppslig synd, och de hava burit fram sitt offer, ett eldsoffer för HERREN, och sitt syndoffer inför HERRENS ansikte för sin

ouppsnliga synd.

015:026 Ja, s?bliver dem fr?tet, Israels barns hela menighet och fr?mlingen som bor ibland dem; ty hela folket var delaktigt i den ouppsnliga synden.

015:027 Och om n?gon enskild syndar ouppsnligen, skall han s?som syndoffer fr? fram en ?sgammal get.

015:028 Och pr?sten skall bringa fr?soning fr? denne som har fr?syndat sig genom ouppsnlig synd, inf? HERRENS ansikte; p?det att honom m?bliva fr?tet, n? fr?soning bringas fr? honom.

015:029 Fr? inf?dingen bland Israels barn och fr? fr?mlingen som bor ibland dem, fr? eder alla skall g?la en och samma lag, n? n?gon beg? synd ouppsnligen.

015:030 Men den som beg? n?got med upplyft hand, evad han ? inf?ding eller fr?mling, han h?har HERREN, och han skall utrotas ur sitt folk.

015:031 Ty HERRENS ord har han fr?aktat, och mot hans bud har han brutit; utan fr?skoning skall han utrotas; missg?ning vilar p? honom.

015:032 Medan nu Israels barn voro i ?knen, ertappades en man med att samla ihop ved p?sabbatsdagen.

015:033 Och de som ertappade honom med att samla ihop ved fr?de honom fram inf? Mose och Aron och hela menigheten.

015:034 Och d?det icke var best?mt vad som borde g?ras med honom, satte de honom i fr?var.

015:035 Och HERREN sade till Mose: ?Mannen skall straffas med d?den; hela menigheten skall stena honom utanf? l?gret.?

015:036 D?f?de hela menigheten ut honom utanf? l?gret och stenade honom till d?ds, s?som HERREN hade bjudit Mose.

015:037 Och HERREN talade till Mose och sade:

015:038 Tala till Israels barn och s?g till dem att de och deras efterkommande skola g?ra sig tofsar i h?nen p?sina kl?der och s?tta ett m?kbl?t sn?e p?var h?ntofs.

015:039 Och detta skolen I hava till tofsprydning, fr? att I, n? I sen d?p?, m?n t?nka p?alla HERRENS bud och g?ra efter dem, och icke sv?va omkring efter edra hj?rtans och ?gons lustar, som I nu l?pen efter i trol?s avf?lighet.

015:040 Ty jag vill att I skolen t?nka p?och g?ra efter alla mina bud och vara helgade ? eder Gud.

015:041 Jag ? HERREN, eder Gud, som har fr?t eder ut ur Egyptens land, fr? att jag skall vara eder Gud Jag ? HERREN, eder Gud.

016:001 Och Kora, son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, samt Datan och Abiram, Eliabs s?ner, och On, Pelets son, av Rubens s?ner, dessa togo till sig folk

016:002 och gjorde uppror emot Mose; och dem fr?jde tv?hundra femtio m?n av Israels barn, h?vdingar i menigheten, ombud i folkfr?samlingen, ansedda m?n.

016:003 Och de fr?samlade sig emot Mose och Aron och sade till dem: ?Nu m?det vara nog. Hela menigheten ? ju helig, alla ?o det, och HERREN ? mitt ibland dem; varf? upph?ven I eder d??ver HERRENS fr?samling??

016:004 N? Mose h?de detta, f?l han ned p?sitt ansikte.

016:005 Sedan talade han till Kora och hela hans hop och sade: ?I morgon skall HERREN g?ra kunnigt vem som h? honom till, och vem som ? den helige ? vilken han giver tilltr?de till sig. Och den han utv?jer, honom skall han giva tilltr?de till sig.

016:006 Herren nu p?detta s?tt: tagen edra fyrfat, du Kora och hela din hop,
016:007 och l?ggen eld i dem och str?n r?kelse p?dem inf? HERRENS ansikte i morgon; den man som HERREN d?utv?ljer, han ? den helige. Ja, nu m?det vara nog, I Levi s?her.?

016:008 Ytterligare sade Mose till Kora: Herren nu, I Levi s?her.
016:009 ? det eder icke nog att Israels Gud har avskilt eder fr?n Israels menighet och givit eder tilltr?de till sig, s?att I f?n f?r?tta tj?nsten i HERRENS tabernakel och st?inf? menigheten och betj?na den?
016:010 ? dig, och ? alla dina br?der, Levi s?her, j?mte dig, har han givit tilltr?de till sig; och nu st?n I ocks? efter pr?stad?met!
016:011 D?f??, tagen eder till vara, du och hela din hop, I som haven rotat eder samman mot HERREN--ty vad ? Aron, att I knorren mot honom??

016:012 Och Mose s?nde och l?t kalla till sig Datan och Abiram, Eliabs s?her. Men de sade: ?vi komma icke.
016:013 ? det icke nog att du har f?t oss hitupp ur ett land som fl? av mj?k och honung, f? att l?ta oss d?i ?knen? Vill du nu ock upph?va dig till herre ?ver oss?
016:014 Ingalunda har du f?t oss in i ett land som flyter av mj?k och honung, eller givit oss ?krar och ving?rdar till arvedel. Eller tror du att du kan sticka ut ?gonen p?dessa m?nskors? Nej, vi komma icke.?
016:015 D?blev Mose mycket vred och sade till HERREN: ?Se icke till deras offerg?va. Icke s?mycket som en enda ?sna har jag tagit av dem, och ingen av dem har jag gjort n?got ont.?

016:016 Och Mose sade till Kora: ?Du och hela din hop m?n inst?la eder inf? HERRENS ansikte i morgon, du sj?v och de, s?ock Aron.
016:017 Och var och en av eder m?taga sitt fyrfat och l?gga r?kelse d?p?, och sedan b?ta sitt fyrfat fram inf? HERRENS ansikte, tv?hundra femtio fyrfat; du sj?v och Aron m?n ock taga var sitt fyrfat.?
016:018 Och de togo var och en sitt fyrfat och lade eld d?p?och str?dde r?kelse d?p?, och st?lde sig vid ing?ngen till uppenbarelset?tet; och Mose och Aron likas?.
016:019 Och Kora f?samlade mot dem hela menigheten vid ing?ngen till uppenbarelset?tet. D?visade sig HERRENS h?rlighet f? hela menigheten.
016:020 och HERREN talade till Mose och Aron och sade:
016:021 ?Skiljen eder fr?n denna menighet, s?skall jag i ett ?gonblick f?g?ra dem.?
016:022 D?f?lo de ned p?sina ansikten och sade: ?O Gud, du Gud som r?der ?ver allt k?ts anda, skall du f?t?nas p?hela menigheten, d?f? att en enda man syndar??
016:023 D?talade HERREN till Mose och sade:
016:024 ?Tala till menigheten och s?g: Dragen eder bort ifr?n platsen runt omkring Koras, Datans och Abirams l?gerst?le.?

016:025 Och Mose stod upp och gick till Datan och Abiram, och de ?dste i Israel f?jde honom.
016:026 Och han talade till menigheten och sade: ?Viken bort ifr?n dessa ogudaktiga m?nskors t?t, och kommen icke vid n?got som tillh? dem, p?det att I icke m?n f?g?s genom alla deras synder.?
016:027 D?drogo de sig bort ifr?n platsen runt omkring Koras, Datans

och Abirams I?gerst?le; men Datan och Abiram hade g?tt ut och st?lt sig vid ing?ngen till sina t?tt med sina hustrur och barn, b?de stora och sm?.

016:028 Och Mose sade: ?D?rav skolen I f?rnimma att det ? HERREN som har s?nt mig f?r att g?ra alla dessa g?rningar, och att jag icke har handlat efter eget tycke:

016:029 om dessa d?p?samma s?tt som andra m?nniskor d?, eller drabbas av hems?kelse p?samma s?tt som andra m?nniskor, s?har HERREN icke s?nt mig;

016:030 men om HERREN h?r I?ter n?got alldeles nytt ske, i det att marken ?ppnar sin mun och uppslukar dem med allt vad de hava, s? att de levande fara ned i d?dsriket, d?skolen I d?rav veta att dessa m?nniskor hava f?raktat HERREN.?

016:031 Och just som han hade slutat att tala allt detta, r?mnade marken under dem,

016:032 och jorden ?ppnade sin mun och uppslukade dem och deras hus och allt Koras folk och alla deras ?godelar;

016:033 och de foro levande ned i d?dsriket, de med allt vad de hade, och jorden ?vert?ckte dem, och s?utrotades de ur f?rsamlingen.

016:034 Och hela Israel, som stod runt omkring dem, flydde vid deras rop, ty de fruktade att bliva uppslukade av jorden.

016:035 Men eld gick ut fr?n HERREN och f?t?rde de tv?hundra femtio m?nnen som hade burit fram r?kelse.

016:036 Och HERREN talade till Mose och sade:

016:037 ?S?g till Eleasar, pr?sten Arons son, att han skall taga fyrfaten ut ur branden, men kasta ut elden i dem I?ngt bort,

016:038 ty de hava blivit heliga. Och dessa fyrfat--de m?ns som genom sin synd f?rverkade sina liv--dem skall man hamra ut till pl?tar f?r att d?med ?verdraga altaret; ty de hava varit framburna inf?r HERRENS ansikte och hava d?rigenom blivit heliga. Och de skola s?vara ett tecken f?r Israels barn.?

016:039 D?tog pr?sten Eleasar kopparfyrfaten som de uppbr?nda m?nnen hade burit fram, och man hamrade ut dem f?r att d?med ?verdraga altaret,

016:040 till en p?minnelse f?r Israels barn att ingen fr?mmande, ingen som icke vore av Arons s?d, m?tte tr?da fram f?r att ant?nda r?kelse inf?r HERRENS ansikte, p?det att det icke skulle g? honom s?som det gick Kora och hans hop: allt i enlighet med vad HERREN hade sagt honom genom Mose.

016:041 Men dagen d?refter knorrade Israels barns hela menighet emot Mose och Aron och sade: ?Det ? I som haven d?dat HERRENS folk.?

016:042 D?nu menigheten f?rsamlade sig emot Mose och Aron, v?nde dessa sig mot uppenbarelset?tet och fingo d?se molnskyn ?vert?cka det; och HERRENS h?rlighet visade sig.

016:043 D?gingo Mose och Aron fram inf?r uppenbarelset?tet.

016:044 Och HERREN talade till Mose och sade:

016:045 ?G?n bort ifr?n denna menighet, s?skall jag i ett ?gonblick f?rg?ra dem.? D?f?llo de ned p?sina ansikten.

016:046 Och Mose sade till Aron: ?Tag ditt fyrfat och I?gg eld fr?n altaret d?p?och str?r?kelse d?p?, och b?r det s?med hast bort till menigheten och bringa f?rsoning f?r dem; ty f?t?nelse har g?tt ut fr?n HERRENS ansikte, och hems?kelsen har begynt.?

016:047 D?tog Aron det som Mose hade tillsagt honom och skyndade mitt in i f?rsamlingen, och se, hems?kelsen hade redan begynt ibland folket, men han lade r?kelsen p?och bragte f?rsoning f?r folket.

016:048 När han s?stod mellan de d?da och de levande, upph?rde hems?kelsen.
016:049 Men de som hade omkommit genom hems?kelsen utgjorde fjorton tusen sju hundra, f?utom dem som hade omkommit f? Koras skull.
016:050 Sedan v?rde Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelset?tets ing?ng; och hems?kelsen hade upph?rt.

017:001 Och HERREN talade till Mose och sade:
017:002 ?Tala till Israels barn, och tag av dem, av alla som bland dem ?o h?vdingar f? stamfamiljer, en stav f? var stamfamilj, tillsammans tolv stavar. Vars och ens namn skall du skriva p? hans stav.
017:003 Och Arons namn skall du skriva p?Levi stav; ty huvudmannen f? denna stams familjer skall hava sin s?skilda stav.
017:004 Sedan skall du l?gga in dem i uppenbarelset?tet framf? vittnesb?rdet, d? jag uppenbarar mig f? eder.
017:005 D?skall ske att den man som jag utv?rjer, hans stav skall gr?nska. Och s?skall jag g?ra slut p?Israels barns knorrande, s?att jag slipper h?ra huru de knorra mot eder.?
017:006 Och Mose talade till Israels barn, och h?vdingarna f? deras stamfamiljer g?vo honom alla var och en sin stav, tillsammans tolv stavar; och Arons stav var med bland deras stavar.
017:007 Och Mose lade stavarna inf? HERRENS ansikte i vittnesb?rdets t?t.

017:008 När nu Mose dagen d?refter gick in i vittnesb?rdets t?t, se, d? gr?nskade Arons stav, som var d? f? Levi hus, den hade knoppar och utslagna blommor och mogna mandlar.
017:009 Och Mose bar alla stavarna ut fr?n HERRENS ansikte till alla Israels barn; och de s?go p?dem och togo var och en sin stav.
017:010 Och HERREN sade till Mose: ?L?gg Arons stav tillbaka framf? vittnesb?rdet, f? att den d? m?f?rvaras s?som ett tecken f? de genstr?viga; s?skall du g?ra en ?nde p?deras knorrande, s? att jag slipper h?ra det, p?det att de icke m?d??
017:011 Och Mose gjorde s?, s?som HERREN hade bjudit honom, s?gjorde han.

017:012 Och Israels barn ropade till Mose: ?Se, vi omkomma, vi f?g?s, vi f?g?s allasammans!
017:013 Var och en som kommer d?rvid, som kommer vid HERRENS tabernakel, han d?. Skola vi d?verkligen alla omkomma??

018:001 Och HERREN sade till Aron: Du och dina s?ner, och din faders hus j?mte dig, skolen b?ra den missg?rning som vidl?der helgedomen; och du och dina s?ner j?mte dig skolen b?ra den missg?rning som vidl?der edert pr?st?mbete.
018:002 Men ocks?dina fr?nder, Levi stam, din faders stam, skall du l?ra f?tilltr?de dit j?mte dig, och de skola h?la sig till dig och betj?na dig, under det att du och dina s?ner j?mte dig g?ren tj?nst inf? vittnesb?rdets t?t.
018:003 Och de skola iakttaga vad du har att iakttaga, och vad som eljest ? att iakttaga vid hela t?tet; men de m?icke komma vid de heliga redskapen eller altaret, p?det att icke b?de de och I m?n d?.
018:004 De skola h?la sig till dig och iakttaga vad som ? att iakttaga vid uppenbarelset?tet, under all tj?nstg?ring vid t?tet; men ingen fr?nmande f? komma eder n?ra.
018:005 Och I skolen iakttaga vad som ? att iakttaga vid helgedomen och vid altaret, p?det att icke f?t?nelse ?er m?komma ?ver

Israels barn.

- 018:006 Se, jag har uttagit edra bröder, leviterna, bland Israels barn; en gäva för de åt eder, givna åt HERREN, till att förätta tjänsten vid uppenbarelsetåret.
- 018:007 Men du och dina söner jämte dig skolen iakttaga vad som hört till edert prästämbe, i allt vad som angår altaret och det som är innanför tjänsten, och skolen sörja för tjänsten. Jag giver eder edert prästämbe såsom en gävtjänst; men om någon främmande kommer därvid, skall han dödas.
- 018:008 Och HERREN talade till Aron: Se, jag giver åt dig vad som skall förvaras av det som gives mig såsom gård. Av Israels barns alla heliga gåvor giver jag detta till ämbetslott åt dig och dina söner, såsom en evigdelig rätt.
- 018:009 Detta skall tillhöra dig av det! högheliga som icke lämnas åt elden: alla deras offergåvor, så ofta de frambringa spisoffer eller syndoffer, eller frambringa skuldoffer till ersättning åt mig, detta skall såsom högheligt tillhöra dig och dina söner.
- 018:010 Pöen höghelig plats skall du äta detta; allt manken mörta det, det skall vara dig heligt.
- 018:011 Och detta är rad som skall tillhöra dig såsom en gård av Israels barns gåvor, så ofta de frambringa viftoffer; åt dig och åt dina söner och därtror jämte dig giver jag det till en evigdelig rätt; var och en i ditt hus som är ren mörta det:
- 018:012 allt det bästa av olja och allt det bästa av vin och av säd, förstlingen därav, som de giva åt HERREN, detta giver jag åt dig.
- 018:013 Förstlingsfrukterna av allt som växer i deras land, vilka de bringa fram åt HERREN, skola tillhöra dig; var och en i ditt hus som är ren mörta därav.
- 018:014 Allt tillspillogivet i Israel skall tillhöra dig.
- 018:015 Allt det som öppnar moderlivet, vad kätt det vara mör, evad det är människor eller boskap som de bringa fram till HERREN, det skall tillhöra dig; dock så, att du tager läsen för det som är förstfött bland människor, och likaledes tager läsen för det som är förstfött bland orena djur.
- 018:016 Och vad angår dem som skola läsas, skall du taga läsen för dem, när de för en månad gamla, och detta efter det vörde du har bestämt: fem siklar silver, efter helgedomssikkelns vikt, denna räkna till tjugu gera.
- 018:017 Men för det som är förstfött bland fågatur eller för eller getter mördu icke taga läsen; det är heligt. Deras blod skall du stänka på altaret, och deras fett skall du förbränna såsom ett eldoffer, till en vörbehaglig lukt för HERREN.
- 018:018 Men deras kätt skall tillhöra dig; det skall tillhöra dig likasom viftoffersbringan och det högra lästycket.
- 018:019 Alla heliga gåvor som Israels barn giva åt HERREN såsom gård, dem giver jag åt dig och åt dina söner och därtror jämte dig, såsom en evigdelig rätt. Ett evigdeligt saltförbund inför HERRENS ansikte skall detta vara för dig och för dina avkomlingar jämte dig.
- 018:020 och HERREN sade till Aron: I deras land skall du icke hava någon arvedel, och du skall icke hava någon lott bland dem; jag skall vara din lott och arvedel bland Israels barn.
- 018:021 Och se, åt Levi barn giver jag all tionde i Israel till arvedel, såsom lä för den tjänst de förätta, tjänsten vid uppenbarelsetåret.
- 018:022 Men de vriga israeliterna mörhärefter icke komma vid

uppenbarelset?tet, ty de skola d?rigenom komma att b?ra p?synd och s?tr?ffas av d?den;

018:023 utan leviterna skola f?r?tta tj?nsten vid uppenbarelset?tet, och de skola b?ra de missg?ningar som beg?s. Detta skall vara en ev?rdlig stadga f?r eder fr?n sl?kte till sl?kte; bland Israels barn skola de icke hava n?gon arvedel.

018:024 Ty den tionde som Israels barn giva ? HERREN s?som g?rd, den giver jag ? leviterna till arvedel. D?r?r ? det som jag s?ger om dem att de icke skola hava n?gon arvedel bland Israels barn.

018:025 Och HERREN talade till Mose och sade:

018:026 Till leviterna skall du s?tala och s?ga: N?r I av Israels barn mottagen den tionde som jag har best?mt att I skolen f? av dem s?som eder arvedel, d?skolen I d?r? av giva en g?rd ? HERREN, en tionde av tionden.

018:027 Och denna eder g?rd skall s?anses, som n? andra giva s?d fr?n logen och vin och olja fr?n pressen.

018:028 P?detta s?t skolen ock I av all tionde som I mottagen av Israels barn giva en g?rd ? HERREN; och denna HERRENS g?rd av tionden skolen I giva ? pr?sten Aron.

018:029 Av alla g?vor som I f?n skolen giva ? HERREN hela den g?rd som tillkommer honom; av allt det b?sta av g?vorna skolen I giva den, s?dant bland dessa som passar till heliga g?vor.

018:030 Och du skall s?ga till dem: N?r I nu given s?som g?rd det b?sta av dem, skall denna leviternas g?va s?anses, som n? andra giva vad loge och press avkasta.

018:031 I med edert husfolk m?n ?a det p?vilken plats som helst; ty det ? eder I?n f?r eder tj?nstg?ring vid uppenbarelset?tet.

018:032 N?r I s?given det b?sta av dem s?som g?rd, skolen I icke f?r deras skull komma att b?ra p?synd; och d?skolen I icke ohelga Israels barns heliga g?vor och s?tr?ffas av d?den.

019:001 Och HERREN talade till Mose och Aron och sade:

019:002 Detta ? den lagstadga som HERREN har p?bjudit: S?g till Israels barn att de skaffa fram till dig en r?d, felfri ko, en som icke har n?got lyte, och som icke har burit n?got ok.

019:003 Denna skolen I I?mna ? pr?sten Eleasar; och man skall f?ra ut henne utanf?r I?gret och slakta henne i hans ?syn.

019:004 Och pr?sten Eleasar skall taga n?got av hennes blod p?sitt finger, och st?nka med hennes blod sju g?nger mot framsidan av uppenbarelset?tet.

019:005 Sedan skall man br?nna upp kon inf?r hans ?gon; hennes hud och k?tt och blod j?nte hennes orenlighet skall man br?nna upp.

019:006 Och pr?sten skall taga cedertr?, isop och rosenr?tt garn och kasta det i elden vari kon br?nnes upp.

019:007 Och pr?sten skall tv?sina kl?der och bada sin kropp i vatten; d?r?fter f?r han g?in i I?gret. Dock skall pr?sten vara oren ?nda till aftonen.

019:008 Ocks?den som br?nde upp henne skall tv?sina kl?der i vatten och bada sin kropp i vatten, och vara oren ?nda till aftonen.

019:009 Och en man som ? ren skall samla ihop askan efter kon och I?gga den utanf?r I?gret p?en ren plats. Den skall f?rvaras ? Israels barns menighet, till st?nkelsevatten. Det ? ett syndoffer.

019:010 Och mannen som samlade ihop askan efter kon skall tv?sina kl?der och vara oren ?nda till aftonen. Detta skall vara en ev?rdlig stadga f?r Israels barn och f?r fr?mlingen som bor

ibland dem.

019:011 Den som kommer vid någon död, vid en människas lik, han skall vara oren i sju dagar.

019:012 Han skall rena sig hvar tredje dagen och p?sjunde dagen, s?bliver han ren. Men om han icke renar sig p?tredje dagen och p?sjunde dagen, s?bliver han icke ren.

019:013 Var och en som kommer vid någon död, vid liket av en människa som har dött, och sedan icke renar sig, han orenar HERRENS tabernakel, och han skall utrotas ur Israel. Därför att stänkelsevatten icke har blivit stänkt p?honom, skall han vara oren; orenhet ligger alltjämt vid honom.

019:014 Detta är lagen: När en människa dör i ett tält, skall var och en som kommer in i tältet och var och en som redan är i tältet vara oren i sju dagar.

019:015 Och alla öppna kärl, alla som icke hava stätt förbundna, skola vara orena.

019:016 Och var och en som ute på marken kommer vid någon som har fallit för svår eller på annat sätt träffats av d?den, eller vid människoben eller vid en grav, han skall vara oren i sju dagar.

019:017 Och för att rena den som s?har blivit oren skall man taga av askan efter det uppbrända syndoffret och gjuta friskt vatten d?på i ett kärl.

019:018 Och en man som är ren skall taga isop och doppa i vattnet och stänka på tältet och på allt bohaget, och på de personer som hava varit därinne, och på honom som har kommit vid benen eller vid den fallne eller vid den som har dött på annat sätt, eller vid graven.

019:019 Och mannen som är ren skall på tredje dagen och på sjunde dagen bestänka den som har blivit oren. När s?på sjunde dagen hans rening är avslutad, skall han tv?sina kläder och bada sig i vatten, s?bliver han ren om aftonen.

019:020 Men om någon har blivit oren och sedan icke renar sig, skall han utrotas ur församlingen; ty han har orenat HERRENS helgedom; stänkelsevatten har icke blivit stänkt p?honom, han är oren.

019:021 Och detta skall vara för dem en ev?rdlig stadga. Mannen som stänkte stänkelsevattnet skall tv?sina kläder; och om någon annan kommer vid stänkelsevattnet, skall han vara oren ?nda till aftonen.

019:022 Och allt som den orene kommer vid skall vara orent, och den som kommer vid honom skall vara oren ?nda till aftonen.

020:001 Och Israels barn, hela menigheten, kommo in i ?ken Sin i den första månaden, och folket stannade i Kades; d? dog Mirjam och blev d? också begravnen.

020:002 Och menigheten hade intet vatten; d?församlade de sig emot Mose och Aron.

020:003 Och folket begynte tvista med Mose och sade: ? att också vi hade fött förg?, när våra broder förgingos inför HERRENS ansikte!

020:004 Varför haven I fött HERRENS församling in i denna ?ken, s?att vi och våra boskap måste d?h??

020:005 Och varför haven I fött oss upp ur Egypten och l?tit oss komma till denna sv?ra plats, d? varken s?d eller fikonstr?d eller vintr?d eller granatr?d växer, och d? intet vatten finnes att dricka??

020:006 Men Mose och Aron gingo bort ifrån församlingen till uppenbarelset?tets ing?ng och fölo ned på sina ansikten. D?

visade sig HERRENS h rlighet f r dem.

020:007 Och HERREN talade till Mose och sade:

020:008  Tag staven, och församla menigheten, du med din broder Aron, och talen till klippan inför deras  gon, s skall den giva vatten ifrån sig; s skaffar du fram vatten  r dem ur klippan och giver menigheten och dess boskap att dricka.

020:009 D tog Mose stav en från dess plats inför HERRENS ansikte, såsom han hade bjudit honom.

020:010 Och Mose och Aron sammankallade församlingen framför klippan; där sade han till dem:  H ren nu, I genstr vige; kunna vi vår ur denna klippa skaffa fram vatten är eder??

020:011 Och Mose lyfte upp sin hand och slog p klippan med sin stav två g nger; d kom mycket vatten ut, s att menigheten och dess boskap fick dricka.

020:012 Men HERREN sade till Mose och Aron:  Eftersom I icke trodden på mig och icke h llen mig helig inför Israels barns  gon, d r r skolen I icke f f ra denna församling in i det land som jag har givit dem.?

020:013 Detta var Meribas vatten, där Israels barn tvistade med HERREN, och där han bevisade sig helig p dem.

020:014 Och Mose skickade s nde bud från Kades till konungen i Edom och I r säga:  S s ger din broder Israel: Du känner alla de vederm dor som vi hava haft att utstå,

020:015 huru våra f der drogo ned till Egypten, och huru vi bodde i Egypten i I ng tid, och huru vi och våra f der blevo illa behandlade av egyptierna.

020:016 Men vi ropade till HERREN, och han hörde vår röst och sände en  ngel som förde oss ut ur Egypten; och se, vi äro nu i Kades, staden som ligger vid gr nsen till ditt område.

020:017 L  oss tåga genom ditt land. Vi skola icke taga v gen över  rkrar och vingårdar, och icke dricka vatten ur brunnarna; stora vägen skola vi gå, utan att vika av vare sig till höger eller till v ster, till dess vi hava kommit igenom ditt område.?

020:018 Men Edom svarade honom:  Du f r icke tåga genom mitt land. Om du det g r, skall jag draga ut emot dig med svärd.?

020:019 Men Israels barn sade till honom:  P den allmänna farv gen skola vi draga fram, och om jag eller min boskap dricker av ditt vatten, skall jag betala det. Jag beg r ju ingenting: allenast att f t ga vägen fram härigenom.?

020:020 Han svarade:  Nej, du f r icke tåga härigenom.? Och Edom drog ut mot honom med mycket folk och ned stor makt.

020:021 D allts Edom icke tillstodde Israel att tåga genom sitt område, vek Israel av och gick undan för honom.

020:022 Och de br to upp från Kades. Och Israels barn, hela menigheten, kommo till berget Hor.

020:023 Och HERREN talade till Aron p berget Hor, vid gr nsen till Edoms land, och sade:

020:024  Aron skall samlas till sina f der: han skall icke komma in i det land som jag har givit  r Israels barn; ty I voren genstr viga mot min befallning vid Meribas vatten.

020:025 Tag nu Aron och hans son Eleasar med dig, och f r dem upp p berget Hor,

020:026 och tag av Aron hans kläder och sätt dem p hans son Eleasar. Så skall Aron samlas till sina f der och I d d r.?

020:027 Och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit; och de stego upp p berget Hor inför hela menighetens ögon.

020:028 Och Mose tog av Aron hans kläder och satte dem p hans son

Eleasar. Och Aron dog d?r uppe p?bergets topp; men Mose och Eleasar stego ned fr?n berget.

020:029 Och n?r hela menigheten f?rnam att Aron hade givit upp andan, begr?to de honom i trettio dagar, hela Israels hus.

021:001 D?nu konungen i Arad, kanan?en, som bodde i Sydlandet, h?rde att Israel var i ant?gande p?Atarimv?gen, gav han sig i strid med Israel och tog n?gra av dem till f?nga.

021:002 D?gjorde Israel ett l?fte ? HERREN och sade: ?Om du giver detta folk i min hand, s?skall jag giva deras st?der till spillo.?

021:003 Och HERREN h?rde Israels r?st och gav kanan?erna i deras hand, och de g?vo dem och deras st?der till spillo; s?fick st?let namnet Horma.

021:004 Och de br?to upp fr?n berget Hor och togo v?gen ? R?da havet till, f?r att g?omkring Edoms land. Men under v?gen blev folket ot?igt.

021:005 Och folket talade emot Gud och emot Mose och sade: ?Varf?r haven l?r oss upp ur Egypten, s?att vi m?ste d?i ?knen? H?r finnes ju varken br?d eller vatten, och v?r sj? v?rjes vid den usla f?da vi f??

021:006 D?s?nde HERREN giftiga ormar bland folket, och dessa stungo folket; och mycket folk i Israel blev d?dat.

021:007 D?kom folket till Mose och sade: ?Vi hava syndat d?med att vi talade mot HERREN och mot dig. Bed till HERREN att han tager bort dessa ormar ifr?n oss.? Och Mose bad f?r folket.

021:008 D?sade HERREN till Mose: ?G?r dig en orm och s?tt upp den p?en st?ng; sedan m?var och en som har blivit ormstungen se p?den, s?skall han bliva vid liv.?

021:009 D?gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den p?en st?ng; n?r sedan n?gon hade blivit stungen av en orm, s?g han upp p? kopparormen och blev s?vid liv.

021:010 Och Israels barn br?to upp och l?grade sig i Obot;

021:011 och fr?n Obot br?to de upp och l?grade sig vid lje-Haabarim i ?knen som ligger framf?r Moab, ?sterut.

021:012 D?ifr?n br?to de upp och l?grade sig i Sereds dal.

021:013 D?ifr?n br?to de upp och l?grade sig p?andra sidan Arnon, d?r denna b?ck fr?n amor?ernas omr?de, d?r den har runnit upp, flyter fram i ?knen; ty Arnon ? Moabs gr?ns och flyter fram mellan Moabs land och amor?ernas.

021:014 D?r?r heter det i ?Boken om HERRENS krig?.

?Vaheb i Sufa

och dalarna d?r Arnon g?r fram,

021:015 och dalarnas sluttning,

som s?nker sig mot Ars bygd

och st?der sig mot Moabs gr?ns.?

021:016 D?ifr?n drogo de till Beeri om brunnen d?r var det som HERREN sade till Mose: ?F?rsamla folket, s?vill jag giva dem vatten.?

021:017 D?s?ng Israel denna s?ng:

?F!da, du brunn! Ja, sjungen om den,

021:018 om brunnen som furstar gr?vde,

som folkets ypperste borrhade,

med spiran, med sina stavar.

021:019 Fr?n ?knen drogo de till Mattana, fr?n Mattana till Nahaliel,

från: Nahaliel till Bamot,
021:020 från Bamot till den dal som ligger: på Moabs mark uppe på Pisga,
där man kan se ut över demarken.

021:021 Och Israel skickade sändebud till Sihon, amorernas konung, och
lät säga:

021:022 Låt mig taga genom ditt land. Vi skola icke vika av inför
vågen in i åkrar eller vingårdar, och icke dricka vatten ur
brunnarna. Stora vågen skola vi gå, till dess vi hava kommit
igenom ditt område.

021:023 Men Sihon tillstodde icke Israel att gå genom sitt område,
utan församlade allt sitt folk och drog ut mot Israel i åknen,
till dess han kom till Jahas; där gav han sig i strid med
Israel.

021:024 Men Israel slog honom med svärdsegg och intog hans land från
Arnon ända till Jabbok, ända till Ammons barns land, ty Ammons
barns gränser var befäst.

021:025 Och Israel intog alla städerna där; och Israel bosatte sig i
amorernas alla städer, i Hesbon och alla underlydande orter.

021:026 Hesbon var nämligen Sihons, amorernas konungs, stad, ty denne
hade fört krig med den förra konungen i Moab och tagit inför
honom hela hans land ända till Arnon.

021:027 Därför säga skalderna:

    Kommen till Hesbon!
    Byggas och befästas
    skall Sihons stad.

021:028 Ty eld gick ut från Hesbon,
en låga från Sihons stad;
den förtörde Ar i Moab,
dem som bodde på Armons höjder.

021:029 Ve dig, Moab!
Förloret är du, Kemos' folk!
Han lät sina söner bliva slagna på flykten
och sina döttrar föras bort i fångenskap,
bort till amorernas konung, Sihon.

021:030 Vi sköto ned dem--förlorat var Hesbon,
landet ända till Dibon;
vi höljade ända till Nofa,
Nofa, som närligger till Medeba.

021:031 Så bosatte sig då Israel i amorernas land.

021:032 Och Mose sände ut och lät bespeja Jaeser, och de intogo dess
underlydande orter; och han fördrev amorerna som bodde där.

021:033 Sedan vände de sig till annat håll. och drogo upp till Basan
till. Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut till
strid mot dem, till Edrei.

021:034 Men HERREN sade till Mose: Frökta icke för honom, ty i din hand
har jag givit honom och allt hans folk och hans land. Och du
skall gå till honom på samma sätt som du gjorde med Sihon,
amorernas konung, som bodde i Hesbon.

021:035 Och de slogo honom jämte hans söner och allt hans folk, och lät
ingen av dem slippa undan. Så intogo de hans land.

022:001 Och Israels barn bröt upp och lågrade sig på Moabs hedar, på
andra sidan Jordan mitt emot Jeriko.

022:002 Och Balak, Sippors son, såg allt vad Israel hade gjort mot
amorerna.

- 022:003 Och Moab b?vade storligen f?r folket, d?r f? att det var s?
talrikt; Moab gruvade sig f?r Israels barn.
- 022:004 Och Moab sade till de ?ldste i Midjan: ?Nu kommer denna hop att
?ta upp allt som finnes h?r runt omkring oss, likasom oxen ?ter
upp vad gr?nt som finnes p?marken.? Och Balak, Sippors son,
var p?den tiden konung i Moab.
- 022:005 Och han skickade s?ndebud till Bileam, Beors son, i Petor vid
floden, i hans stamfr?nders land, f?r att kalla honom till sig;
han l? s?ga: ?Se, h?r ? ett folk som har dragit ut ur Egypten;
se, det ?vert?cker marken, och det har l?grat sig mitt emot mig.
- 022:006 S?kom nu och f?rbanna ? mig detta folk, ty det ? mig f?r
m?ktigt; kanh?nda skall jag d?kunna sl?det och f?rjaga det ur
landet. Ty jag vet att den du v?signar, han ? v?signad, och
den du f?rbannar, han bliver f?rbannad.?
- 022:007 S?gingo nu de ?ldste i Moab och de ?ldste i Midjan ?stad och
hade med sig sp?domsl?n; och de kommo till Bileam och framf?rde
till honom Balaks ord.
- 022:008 Och han sade till dem: ?Stannen h?r ?ver natten, s?vill jag
sedan giva eder svar efter vad HERREN talar till mig.? D?
stannade Moabs furstar kvar hos Bileam.
- 022:009 Och Gud kom till Bileam; han sade: ?Vad ? det f?r m?n som du
har hos dig??
- 022:010 Bileam svarade Gud: ?Balak, Sippors son, konungen i Moab, har
s?nt till mig detta bud:
- 022:011 'Se, h?r ? det folk som har dragit ut ur Egypten, och det
?vert?cker marken. S?kom nu och f?rbanna det ? mig; kanh?nda
skall jag d?kunna giva mig i strid med det och f?rjaga det.'
- 022:012 D?sade Gud till Bileam: ?Du skall icke g?med dem; du skall
icke f?rbanna detta folk, ty det ? v?signat.?
- 022:013 Om morgonen, n?r Bileam hade st?tt upp, sade han allts?till
Balaks furstar: ?G?n hem till edert land, ty HERREN vill icke
tillst?lja mig att f?lja med eder.?
- 022:014 D?stodo Moabs furstar upp och gingo hem till Balak och sade:
?Bileam v?grade att f?lja med oss.?
- 022:015 Men Balak s?nde ?nnu en g?ng ?stad furstar, flera och
f?rn?mligare ?n de f?ra.
- 022:016 Och de kommo till Bileam och sade till honom: ?S?s?ger Balak
Sippors son: 'L? ? dig icke avh?llas fr?n att komma till mig;
- 022:017 ty jag vill bevisa dig ?verm?tan stor ?ra, och allt vad du
beg?r av mig skall jag g?ra. Kom nu och f?rbanna ? mig detta
folk.'
- 022:018 D?svarade Bileam och sade till Balaks tj?nare: ?Om Balak ?
g?ve mig s?mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde
jag dock icke ?vertr?da HERRENS min Guds befallning, s?att jag
gjorde n?got d?remot, vare sig litet eller stort.
- 022:019 Men stannen nu ocks?I kvar har ?ver natten, f?r att jag m?
f?rnimma vad HERREN ytterligare kan vilja tala till mig.?
- 022:020 Och Gud kom till Bileam om natten och sade till honom: ?Om dessa
m?n hava kommit f?r att kalla dig, s?st?upp och f?lj med dem.
Men allenast vad jag s?ger dig skall du g?ra.?
- 022:021 Om morgonen, n?r Bileam hade st?tt upp, sadlade han allts?sin
?sinna och f?ljde med Moabs furstar.
- 022:022 Men d?han nu f?ljde med, uppt?ndes Guds vrede, och HERRENS
?ngel st?lde sig p?v?gen f?r att hindra honom, d?r han red p?
sin ?sinna, ?f?ljde av tv?sina tj?nare.
- 022:023 N?r d? ?sninnan s?g HERRENS ?ngel st?p?v?gen med ett draget
sv?rd i sin hand, vek hon av ifr?n v?gen och gick in p?kern;

- men Bileam slog ʕninnan fʔ att driva henne tillbaka in pʔ vʔgen.
- 022:024 Dʔefter stʔlde sig HERRENS ʔngel i en smal gata mellan vingʔrdarna, dʔ murar funnos pʔbʔda sidor.
- 022:025 Nʔ nu ʕninnan sʔg HERRENS ʔngel, trʔngde hon sig mot muren och klʔmde sʔBileams ben mot muren; och han slog henne ʔnu en gʔng.
- 022:026 Dʔgick HERRENS ʔngel lʔngre fram och stʔlde sig pʔett trʔngt stʔlle, dʔ ingen utvʔg fanns att vika undan, vare sig till hʔger eller till vʔster.
- 022:027 Nʔ ʕninnan nu sʔg HERRENS ʔngel, lade hon sig ned under Bileam. Dʔupptʔndes Bileams vrede och han slog ʕninnan med sin stav.
- 022:028 Men HERREN ʔppnade ʕninnans mun, och hon sade till Bileam: ʔVad har jag gjort dig, eftersom du nu tre gʔnger har slagit mig??
- 022:029 Bileam svarade ʕninnan: ʔDu har ju handlat skamligt mot mig; om jag hade haft ett svʔrd i min hand, skulle jag nu hava drʔt dig.?
- 022:030 Men ʕninnan sade till Bileam: ʔʔ icke jag din egen ʕninna, som du har ridit pʔi all din tid intill denna dag? Och har jag nʔgonsin fʔrut plʔgat gʔra sʔmot dig? Han svarade: ʔNej.?
- 022:031 Och HERREN ʔppnade Bileams ʔgon, sʔatt han sʔg HERRENS ʔngel stʔpʔvʔgen med ett draget svʔrd i sin hand. Dʔbugade han sig och fʔl ned pʔsitt ansikte.
- 022:032 Och HERRENS ʔngel sade till honom: ʔVarfʔ har du nu tre gʔnger slagit din ʕninna? Se, jag har gʔtt ut fʔ att hindra dig, ty denna vʔg leder till fʔdʔv och ʔ mig emot.
- 022:033 Och ʕninnan sʔg mig, och hon har nu tre gʔnger vikit undan for mig. Om hon icke hade vikit undan fʔ mig, sʔskulle jag nu hava drʔt dig, men lʔtt henne leva.?
- 022:034 Dʔsade Bileam till HERRENS ʔngel: ʔJag har syndat, ty jag visste icke att du stod mig emot pʔvʔgen. Om nu min resa misshagar dig, sʔvill jag vʔnda tillbaka.?
- 022:035 Men HERRENS ʔngel svarade Bileam: ʔFʔj med dessa mʔn; men intet annat ʔn vad jag sʔger dig skall du tala.ʔ Sʔfʔjde dʔBileam med Balaks furstar.
- 022:036 Nʔ Balak hʔrde att Bileam kom, gick han honom till mʔtes till Ir i Moab, vid grʔnsen dʔ Arnon flyter, vid yttersta grʔnsen.
- 022:037 Och Balak sade till Bileam: ʔSʔnde jag icke entrʔget bud till dig fʔ att kalla dig hit? Varfʔ ville du dʔicke begiva dig till mig? Skulle jag icke kunna bevisa dig tillrʔcklig ʔa??
- 022:038 Bileam svarade Balak: ʔDu ser nu att jag har kommit till dig. Men det stʔfʔ ingalunda i min egen makt att tala nʔgot. Vad Gud lʔgger i min mun, det mʔste jag tala.?
- 022:039 Sedan fʔjde Bileam med Balak, och de kommo till Kirjat-Husot.
- 022:040 Och Balak slaktade fʔkreatur och smʔboskap och sʔnde till Bileam och de furstar som voro med honom.
- 022:041 Och fʔjande morgon tog Balak Bileam med sig och fʔrde honom upp pʔBamot-Baal; och han kunde frʔn denna plats se en del av folket.
- 023:001 Och Bileam sade till Balak: ʔBygg hʔ ʔ mig sju altaren, och skaffa hit ʔ mig sju tjurar och sju vʔdurar.?
- 023:002 Balak gjorde sʔsom Bileam sade; och Balak och Bileam offrade en tjur och en vʔdur pʔvart altare
- 023:003 Dʔefter sade Bileam till Balak ʔStanna kvar vid ditt brʔnoffer; jag vill gʔbort och se om till ʔventyrs HERREN visar sig fʔ mig; och vad helst han uppenbarar fʔ mig, det

skall jag fökunna för dig.? Och han gick upp på en kal höjd.
023:004 Och Gud visade sig för Bileam; då sade denne till honom: "De sju
altarna har jag uppfört, och på vart altare har jag offrat en
tjur och en vädur."
023:005 Och HERREN lade i Bileams mun vad han skulle tala; han sade: "Gå
tillbaka till Balak och tala så och så?"
023:006 När han nu kom tillbaka till honom, fann han honom stående vid
sitt brännoffer tillsammans med alla Moabs furstar.
023:007 Då höft han upp sin röst och kvad:

Förhärskade mig Balak,
förhärskade berg Moabs konung:
'Kom och förbanna mig Jakob,
kom och tala oförd över Israel.

023:008 Huru kan jag förbanna den gud ej förbannar,
och tala oförd över den som HERREN ej talar oförd över?
023:009 Förhärskade klippornas topp ser jag ju honom,
och förhärskade höjderna skådade jag honom:
se, det är ett folk som bor för sig självt
och icke anser sig likt andra folkslag.
023:010 Vem kan räkna Jakob, tallå som stoftet,
eller tälja ens fjärdedelen av Israel?
Må jag föddes rättsfördigas då,
och blive mitt slut så som deras!?

023:011 Då sade Balak till Bileam: "Vad har du gjort mot mig! Till att
förbanna mina fiender förhärskade jag dig, och nu har du i stället
välsignat dem."
023:012 Men han svarade och sade: "Skulle jag då icke akta på vad HERREN
lägger i min mun, och tala det?"

023:013 Och Balak sade till honom: "Förhärskade nu med mig till ett annat
ställe, varifrån du ser dem; du ser höft allenast en del av dem,
du ser dem icke allasammans. Förhärskade det stället må du förbanna dem
för mig."
023:014 Och han tog honom med sig till Vektarplanen på toppen av Pisga.
Då byggde han sju altaren och offrade en tjur och en vädur på
vart altare.
023:015 Då efter sade han till Balak: "Stanna kvar här vid ditt
brännoffer; jag själv vill då bort se till, om något visar
sig."
023:016 Och HERREN visade sig för Bileam och lade i hans mun vad han
skulle tala; han sade: "Gå tillbaka till Balak och tala så och
så?"
023:017 När han nu kom till honom, fann han honom stående vid sitt
brännoffer, och Moabs furstar stodo då med honom. Och Balak
frågade honom: "Vad har HERREN talat?"
023:018 Då höft han upp sin röst och kvad:

Stå upp, Balak, och höft;
lyssna till mig, du Sippors son.

023:019 Gud är icke en människas, så att han kan ljuga,
icke en människoson, så att han kan förgräva något.
Skulle han säga något och icke göra det,
tala något och icke fullborda det?
023:020 Se, att välsigna har jag fört i uppdrag;
han har välsignat, och jag kan icke rygga det.
023:021 Oförd är icke att skåda i Jakob
och olycka icke att se i Israel.

HERREN, hans Gud, ¶ med honom,
och jubel s¶som mot en konung h¶res d¶.

023:022 Det ¶ Gud som har f¶t dem ut ur Egypten;
deras styrka ¶ s¶som vildoxars.

023:023 Ty trolldom b¶tar intet mot Jakob,
ej heller sp¶dom mot Israel.
Nej, nu m¶ste s¶gas om Jakob
och om Israel: 'Vad g¶r icke Gud!'

023:024 Se, det ¶ ett folk som st¶ upp likt en lejoninna,
ett folk som reser sig likasom ett lejon.
Det l¶gger sig ej ned, f¶r¶n det har ¶tit rov
och druckit blod av slagna man.?

023:025 D¶sade Balak till Bileam: ¶Om du nu icke vill f¶banna dem, s?
m?du ¶minstone icke v¶signa dem.

023:026 Men Bileam svarade och sade till Balak: ¶Sade jag icke till dig:
'Allt vad HERREN s¶ger, det m¶ste jag g¶ra'??

023:027 Och Balak sade till Bileam: ¶Kom, jag vill taga dig med mig till
ett annat st¶le. Kanh¶nda skall det behaga Gud att du d¶ifr¶n
f¶bannar dem ¶ mig.

023:028 Och Balak tog Bileam med sig upp p?toppen av Peor, d¶ man kan
se ut ¶ver ¶demarken.

023:029 Och Bileam sade till Balak: ¶Bygg h¶ ¶ mig sju altaren, och
skaffa hit ¶ mig sju tjurar och sju v¶durar.

023:030 Och Balak gjorde s¶som Bileam sade; och han offrade en tjur och
en v¶dur p?vart altare.

024:001 D¶nu Bileam s¶g att det var: HERRENS vilja att han skulle
v¶signa Israel, gick han icke, s¶som de f¶ra g¶ngerna, bort
och s¶g efter tecken, utan v¶nde sitt ansikte mot ¶nen.

024:002 Och n¶ Bileam lyfte upp sina ¶gon och s¶g Israel l¶grad efter
sina stammar, kom Guds Ande ¶ver honom.

024:003 Och han hov upp sin r¶st och kvad:
¶S¶ger Bileam, Beors son,
s?s¶ger mannen med det slutna ¶gat,

024:004 s?s¶ger han som h¶ Guds tal,
han som sk¶dar syner fr¶n den Allsm¶ktige,
i det han sjunker ned och f¶r sina ¶gon ¶pnade:

024:005 Huru sk¶na ¶o icke dina t¶t, du Jakob,
dina boningar, du Israel!

024:006 De likna dalar som utbreda sig vida,
de ¶o s¶som lustg¶rdar invid en str¶m,
s¶som aloetr¶d, planterade av HERREN,
s¶som cedrar invid vatten.

024:007 Vatten fl¶dar ur hans ¶mbar,
hans s¶dd bliver rikligen vattnad.
St¶re ¶ Agag skall hans konung vara,
ja, upph¶jd bliver hans konungamakt.

024:008 Det ¶ Gud som har f¶t honom ut ur Egypten.
Hans styrka ¶ s¶som en vildoxes.
Han skall uppsluka de folk som st¶ honom emot,
deras ben skall han s¶nderkrossa,
och med sina pilar skall han genomborra dem.

024:009 Han har lagt sig ned, han vilar s¶som ett lejon, s¶som en
lejoninna--vem v¶gar oroa honom? V¶signad vare den som
v¶signar dig, och f¶bannad vare den som f¶bannar dig!?

024:010 D¶uppt¶ndes Balaks vrede mot Bileam, och han slog ihop

händerna. Och Balak sade till Bileam: 'Till att förbanna mina fiender kallade jag dig hit, och se, du har i stället nu tre gånger välsignat dem.

024:011 Giv dig nu av hem igen. Jag tänkte att jag skulle förbevisa dig stor åra; men se, HERREN har förmenat dig att bli vad?

024:012 Bileam svarade Balak: 'Sade jag icke redan till sändebuden som du skickade till mig:

024:013 'Om Balak än gäve mig så mycket silver och guld som hans hus rymmer, kunde jag dock icke återträda HERRENS befallning, så att jag efter eget tycke gjorde något, vad det vara må! Vad HERREN säger, det måste jag tala.

024:014 Se, jag går nu hem till mitt folk; men jag vill varsko dig om vad detta folk skall göra mot ditt folk i kommande dagar?

024:015 Och han höv upp sin röst och kvad:

    'Älskar Bileam, Beors son,
    säger mannen med det slutna ögat,

024:016 säger han som hörs Guds tal
och har kunskap från den Höjste,
han som skäddar syner från den Allsmäktige,
i det han sjunker ned och för sina ögon öppnade:

024:017 Jag ser honom, men icke denna tid,

jag skäddar honom, men icke nå.

En stjärna tröder fram ur Jakob,

och en spira höjer sig ur Israel.

Den krossar Moabs tinningar

och slår ned alla söner till Set.

024:018 Edom skall han för till besittning
till besittning Seir--sina fienders länder.

Ty Israel skall göra mäktiga ting;

024:019 ur Jakob skall en härskare komma;

han skall förgöra i städerna dem som rädda sig dit?'

024:020 Och han fick se Amalek; då höv han upp sin röst och kvad:

    'En förstling bland folken är Amalek,
    men på sistone hemfaller han till undergång?'

024:021 Och han fick se kättarna; då höv han upp sin röst och kvad:

    'Fast är din boning,
    och lagt på klippan är ditt näste.

024:022 Likväl skall Kain bli utrotad;

ja, Assur skall omsider föra dig i fångenskap?'

024:023 Och han lov åter upp sin röst och kvad:

    'Ö ve! Vem skall bli vid liv,

    när Gud åter detta ske?'

024:024 Skepp skola komma från kittarnas kust,

de skola tukta Assur, tukta Eber;

också han skall hemfalla till undergång?'

024:025 Och Bileam stod upp och vände tillbaka hem; också Balak för sin väg.

025:001 Och medan Israel uppehöll sig i Sittim, begynte folket bedriva otukt med Moabs döttrar.

025:002 Dessa inbjödo folket till sina gudars offermåltider,

025:003 Och folket till och tillbad deras gudar. Och Israel slår sig till

Baal-Peor. Då upptändes HERRENS vrede mot Israel.

025:004 Och HERREN sade till Mose: 'Hörnta folkets alla huvudman, och låt

upphänga sådana i solen för HERREN, på det att HERRENS vredes glöd mörkvas ifrån Israel.?

025:005 Dö sade Mose till Israels domare: Var och en av eder dröpe bland sina män dem som hava slutit sig till Baal-Peor.?

025:006 Nu kom en man av Israels barn och födde in bland sina bröder en midjanitisk kvinna, inför Moses och Israels barns hela menighets ögon, under det att dessa stodo gråtande vid ingången till uppenbarelsetältet.

025:007 När Pinehas, son till Eleasar, son till prästen Aron, såg detta, stod han upp i menigheten och tog ett spjut i sin hand

025:008 och följde efter den israelitiska mannen in i tältets sovrum och genomborrade dem båda, såväl den israelitiska mannen som också kvinnan, i det att han stack henne genom underlivet. Så upphörde hemsökelsen bland Israels barn.

025:009 Men de som hade omkommit genom hemsökelsen utgjorde tjugufyra tusen.

025:010 Och HERREN talade till Mose och sade:

025:011 När Pinehas, han som är son till prästen Arons son Eleasar, har avvärjt min vrede från Israels barn, i det att han har nitäskat bland dem såsom jag nitäskar; därför har jag icke i min nitäskan förgjort Israels barn.

025:012 Såg föddenskull: Se, jag gör med honom ett fridsförbund;

025:013 och för honom, och för hans avkomlingar efter honom, skall detta vara ett förbund genom vilket han för ett evigtligt prästämne, till lön för att han nitäskade för sin Gud och bragte försöning för Israels barn.?

025:014 Och den dödade israelitiska mannen, han som dödades jämte den midjanitiska kvinnan, hette Simri, Salus son, och var hövding för en familj bland simeoniterna.

025:015 Och den dödade midjanitiska kvinnan hette Kosbi, dotter till Sur; denne var stamhövding, hövding för en stamfamilj i Midjan.

025:016 Och HERREN talade till Mose och sade:

025:017 När gripen midjaniterna och slå dem.

025:018 Ty de hava angripit eder genom de onda rådet som de lade mot eder i saken med Peor och i saken med Kosbi, den midjanitiska hövdingdottern, deras syster, vilken dödades på den dag då hemsökelsen drabbade eder för Peors skull.?

026:001 Efter denna hemsökelse talade HERREN till Mose och till Eleasar, prästen Arons son, och sade:

026:002 Räknen antalet av Israels barn, deras hela menighet, dem som är tjugu år gamla eller därtöver, efter deras familjer, alla stridbara män i Israel.?

026:003 Och Mose och prästen Eleasar talade till dem på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade:

026:004 De som är tjugu år gamla eller därtöver skola räknas. Sådanne hade ju HERREN bjudit Mose och Israels barn, dem som hade dragit ut ur Egyptens land.

026:005 Ruben var Israels förstfödde. Rubens barn voro: Av Hanok hanokiternas släkt, av Pallu palluiternas släkt,

026:006 av Hesron hesroniternas släkt, av Karmi karmiternas släkt.

026:007 Dessa voro rubeniternas släkter. Och de av dem som inmånstrades utgjorde fyrtiotre tusen sju hundra trettio.

026:008 Men Pallus söner voro Eliab.

026:009 Och Eliabs söner voro Nemuel, Datan och Abiram; det var den

Datan och den Abiram, båda ombud för menigheten, som satte sig upp emot Mose och Aron, tillika med Koras hop, när dessa satte sig upp emot HERREN,
026:010 varvid jorden öppnade sin mun och uppslukade dem jämte Kora, vid det tillfälle dennes hop omkom, i det att elden förtörde de tvåhundra femtio männen, så att de blevo till en varnagel.
026:011 Men Koras söner omkommo icke.

026:012 Simeons barn, efter deras släkter, voro: Av Nemuel nemueliternas släkt, av Jamin jaminernas släkt, av Jakin jakiniternas släkt,
026:013 av Sera seraiternas släkt, av Saul sauliternas släkt.
026:014 Dessa voro simeoniternas släkter, tjugutvå tusen tvåhundra.

026:015 Gads barn, efter deras släkter, voro: Av Sefon sefoniternas släkt, av Haggi haggiternas släkt, av Suni suniternas släkt,
026:016 av Osni osniternas släkt, av Eri eriternas släkt,
026:017 av Arod aroditernas släkt, av Areli areliternas släkt.
026:018 Dessa voro Gads barns släkter, så många av dem som inmånstrades, fyrtio tusen fem hundra.

026:019 Judas söner voro Er och Onan; men Er och Onan dogo i Kanaans land.
026:020 Och Juda barn, efter deras släkter, voro: Av Sela selaniternas släkt, av Peres peresiternas släkt, av Sera seraiternas släkt.
026:021 Men Peres' barn voro: Av Hesron hesroniternas släkt, av Hamul hamuliternas släkt.
026:022 Dessa voro Juda släkter, så många av dem som inmånstrades, sjuttiosex tusen fem hundra.

026:023 Isaskars barn, efter deras släkter, voro: Av Tola tolaiternas släkt, av Puva puniternas släkt,
026:024 av Jasub jasubiternas släkt, av Simron simroniternas släkt.
026:025 Dessa voro Isaskars släkter, så många av dem som inmånstrades, sextiofyra tusen tre hundra.

026:026 Sebulons barn, efter deras släkter, voro: Av Sered serediternas släkt, av Elon eloniternas släkt, av Jaleel jaleeliternas släkt.
026:027 Dessa voro sebuloniternas släkter, så många av dem som inmånstrades, sextio tusen fem hundra.

026:028 Josefs barn, efter deras släkter voro Manasse och Efraim.

026:029 Manasse barn voro: Av Makir makiriternas släkt; men Makir födde Gilead; av Gilead kom gileaditernas släkt.
026:030 Dessa voro Gileads barn: Av Iser ieseriternas släkt, av Helek helekernas släkt,
026:031 av Asriel asrieliternas släkt, av Sikem sikemiternas släkt,
026:032 av Semida semidaiternas släkt och av Hefer heferiternas släkt.
026:033 Men Selofhad, Hefers son, hade inga söner, utan allenast döttrar; och Selofhads döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.
026:034 Dessa voro Manasse släkter, och de av dem som inmånstrades utgjorde femtiotvå tusen sju hundra.

026:035 Dessa voro Efraims barn, efter deras släkter: Av Sutela sutelaiternas släkt, av Beker bekeriternas släkt, av Tahan tahaniternas släkt.
026:036 Men dessa voro Sutelas barn: Av Eran eraniternas släkt
026:037 Dessa voro Efraims barns släkter, så många av dem som

inmånstrades trettiovtusentusen fem hundra.

Dessa voro Josefs barn, efter deras släkter.

026:038 Benjamins barn, efter deras släkter, voro: Av Bela belaiternas släkt, av Asbel asbeliternas släkt, av Ahiram ahiramiternas släkt,

026:039 av Sefufam sufamiternas släkt, av Hufam hufamiternas släkt.

026:040 Men Belas söner voro Ard och Naaman; arditernas släkt; av Naaman naamiternas släkt.

026:041 Dessa voro Benjamins barn, efter deras släkter, och de av dem som inmånstrades utgjorde fyrtiofem tusen sex hundra.

026:042 Dessa voro Dans barn, efter deras släkter: Av Suham suhamiternas släkt. Dessa voro Dans släkter, efter deras släkter.

026:043 Suhamiternas släkter, sömninga av dem som inmånstrades, utgjorde tillsammans sextiofyra tusen fyra hundra.

026:044 Asers barn, efter deras släkter, voro: Av Jimna Jimnasläkten, av Jisvi jisviternas släkt, av Beria beriaiternas släkt.

026:045 Av Berias barn: Av Heber heberiternas släkt, av Malkiel malkieliternas släkt.

026:046 Och Asers dotter hette Sera.

026:047 Dessa voro Asers barns släkter, sömninga av dem som inmånstrades, femtiotre tusen fyra hundra.

026:048 Naftali barn, efter deras släkter, voro: Av Jaseel jaseeliternas släkt, av Guni guniternas släkt,

026:049 av Jeser jeseriternas släkt, av Sillem sillemiternas släkt.

026:050 Dessa voro Naftali släkter, efter deras släkter; och de av dem som inmånstrades utgjorde fyrtiofem tusen fyra hundra.

026:051 Dessa voro de av Israels barn som inmånstrades, sex hundra ett tusen sju hundra trettio.

026:052 Och HERREN talade till Mose och sade:

026:053 Ät dessa skall landet utskiftas till arvedel, efter personernas antal.

026:054 Ät en större stam skall du giva en större arvedel, och Ät en mindre stam en mindre arvedel; Ät var stam skall arvedel givas efter antalet av dess inmånstrade.

026:055 Men genom lottkastning skall landet utskiftas. Efter namnen på sina fädernestammar skola de få sina arvedelar.

026:056 Efter lottens utslag skall var stam större eller mindre, få sin arvedel sig tillskiftad.

026:057 Och dessa voro de av Levi stam som inmånstrades, efter deras släkter: Av Gerson gersoniternas släkt av Kehat kehatiternas släkt, av Merari merariternas släkt.

026:058 Dessa voro leviternas släkter: libniternas släkt, hebroniternas släkt maheliternas släkt, musiternas släkt koraiternas släkt. Men Kehat födde Amram.

026:059 Och Amrams hustru hette Jokebed, Levis dotter, som föddes Ät Levi i Egypten; och hon födde Ät Amram Aron och Mose och deras syster Mirjam.

026:060 Och Ät Aron föddes Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

026:061 Men Nadab och Abihu träffades av döden, när de buro fram främmande eld inför HERRENS ansikte.

026:062 Och de av dem som inmånstrades utgjorde tjugotre tusen, alla av

mank?n som voro en m?nad gamla eller d?rut?ver. De hade n?mligen icke blivit inm?nstrade bland Israels barn, eftersom icke n?gon arvedel var given ? dem bland Israels barn.

026:063 Dessa voro de som inm?nstrades av Mose och pr?sten Eleasar, n? dessa m?nstrade Israels barn p? Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

026:064 Bland dessa var ingen av dem som f?rut hade blivit inm?nstrade av Mose och pr?sten Aron, n? dessa m?nstrade Israels barn i Sinais ?ken,

026:065 ty om dem hade HERREN sagt: ?De skola d?den d?i ?knen.? D?ff? var ingen kvar av dem, f?rutom Kaleb, Jefunnes son, och Josua, Nuns son.

027:001 Och Selofhads d?trar tr?dde fram Selofhads, som var son till Hefer, son till Gilead, son till Makir son till Manasse, av Manasses, Josefs sons, sl?kter. Och hans d?trar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsa.

027:002 Dessa kommo nu inf? Mose och pr?sten Eleasar och stamh?vdingarna och hela menigheten, vid ing?ngen till uppenbarelset?tet, och sade:

027:003 ?V? fader har d?tt i ?knen, men han var icke med i den hop som rotade sig samman mot HERREN, Koras hop, utan han dog genom egen synd, och han hade inga s?ner.

027:004 Icke skall nu v? faders namn utpl?nas ur hans sl?kt f? det att han icke hade n?gon son? Giv ? oss en besittning ibland v? faders br?der.?

027:005 och Mose bar fram deras sak inf? HERREN.

027:006 D?talade HERREN till Mose och sade:

027:007 ?Selofhads d?trar hava talat r?tt. Du skall giva ocks?dem en arvsbesittning bland deras faders br?der genom att l?ta deras faders arvedel ?verg? till dem.

027:008 Och till Israels barn skall du tala och s?ga: N? n?gon d? utan att efterl?mna n?gon son, skolen l l?ta hans arvedel ?verg? till hans dotter.

027:009 Men om han icke har n?gon dotter, s?skolen l giva hans arvedel ? hans br?der.

027:010 Har han icke heller n?gra br?der, s?skolen l giva hans arvedel ? hans faders br?der.

027:011 Men om hans fader icke har n?gra broder, s?skolen l giva hans arvedel ? n?rmaste blodsfr?vant inom hans sl?kt, och denne skall d?taga den i besittning.?

Detta skall vara en r?tsstadga f? Israels barn, s?som HERREN har bjudit Mose.

027:012 Och HERREN sade till Mose: ?Stig upp h? p? Abarimberget, s? skall du f?se det land som jag har givit ? Israels barn.

027:013 Men n? du har sett det, skall ocks?du samlas till dina f?der, likasom din broder Aron har blivit samlad till sina f?der;

027:014 detta d?ff? att l, i ?knen Sin, n? menigheten tvistade med mig, voren genstr?viga mot min befallning och icke villen h?la mig helig genom att skaffa fram vatten inf? deras ?gon.? Detta g?lde Meribas vatten vid Kades, i ?knen Sin.

027:015 Och Mose talade till HERREN och sade:

027:016 ?M?HERREN, den Gud som r?der ?ver allt k?ts anda, s?ta en man ?ver menigheten,

027:017 som kan g?i spetsen f? dem, n? de draga ut eller v?nda ?ter,

och som kan vara deras ledare och anförare, så att icke HERRENS menighet kommer att likna följ som icke hava någon herde.?

027:018 HERREN svarade Mose: Tag till dig Josua, Nuns son, ty han är en man i vilken ande är, och lågg din hand på honom.

027:019 Och följ honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten, och insätt honom i hans ämbete inför deras ögon,

027:020 och lågg något av din vördighet på honom, för att Israels barns hela menighet må lyda honom.

027:021 Och hos prästen Eleasar skall han sedan hava att inställa sig, för att denne genom urims dom må höra svar på honom inför HERRENS ansikte. Efter hans ord skola de draga ut och vända åter, han själv och alla Israels barn med honom, hela menigheten.?

027:022 och Mose gjorde såsom HERREN hade bjudit honom; han tog Josua och följde honom fram inför prästen Eleasar och hela menigheten.

027:023 Och denne lade sina händer på honom och insatte honom i hans ämbete, såsom HERREN hade befallt genom Mose.

028:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

028:002 Bjud Israels barn och säg till dem: Mina offer, det som är min spis av mina eldoffer, en vällbehaglig lukt för mig, dem skolen I akta på, så att I offren dem åt mig på bestämd tid.

028:003 Och säg till dem: Detta är vad I skolen offra åt HERREN såsom eldoffer: två åttioåriga felfria lamm till brännoffer för var dag bestämdigt.

028:004 Det ena lammet skall du offra om morgonen, och det andra lammet skall du offra vid aftontiden,

028:005 och såsom spisoffer en tiondedels efa fint mjöl, begjutet med en fjärdedels hin olja av stäta oliver.

028:006 Detta är det dagliga brännoffret, som offrades på Sinai berg, till en vällbehaglig lukt, ett eldoffer åt HERREN.

028:007 Och såsom drickoffer därtill skall du offra en fjärdedels hin, till det första lammet; i helgedomen skall drickoffer av stark dryck utgjas åt HERREN.

028:008 Det andra lammet skall du offra vid aftontiden; med likadant spisoffer och drickoffer som om morgonen skall du offra det: ett eldoffer till en vällbehaglig lukt för HERREN.

028:009 Men på sabbatsdagen skall du offra två åttioåriga felfria lamm, sju ock två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer, samt tillhörande drickoffer.

028:010 Detta är sabbatsbrännoffret, som skall offras var sabbat, jämte det dagliga brännoffret med tillhörande drickoffer.

028:011 Och på andra nymånadsdagar skolen I offra till brännoffer åt HERREN två ungtjurar och en vädur och sju åttioåriga felfria lamm,

028:012 sju ock tre tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till var tjur, två tiondedels efa fint mjöl, begjutet med olja, såsom spisoffer till väduren,

028:013 och en tiondedels efa fint mjöl begjutet med olja, såsom spisoffer till var lamm: ett brännoffer till en vällbehaglig lukt, ett eldoffer åt HERREN.

028:014 Och de tillhörande drickoffren skola utgjas av en halv hin vin till var tjur och en tredjedels hin till väduren och en fjärdedels hin till var lamm. Detta är nymånadsbrännoffret, som skall offras i var och en av årets månader.

028:015 Tillika skolen I offra en bock till syndoffer åt HERREN; den

skall offras j?mte det dagliga br?noffret med tillh?rande drickoffer.

028:016 Och i f?rsta m?naden, p?fjortonde dagen i m?naden, ? HERRENS p?sk.

028:017 Och p?femtonde dagen i samma m?nad ? h?gtid; d?skall man ?a osyrat br?d, i sju dagar.

028:018 P?den f?rsta dagen skall man h?la en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra.

028:019 Och s?som eldsoffer, s?som br?noffer ? HERREN, skolen I offra tv?ungtjurar och en v?dur och sju ?sgamla lamm; felfria skola de vara.

028:020 Och s?som spisoffer d?till skolen I offra fint mj?, begjutet med olja; tre tiondedels efa skolen I offra till var ungtjur och tv?tiondedels efa till v?duren;

028:021 en tiondedels efa skall du offra till vart och ett av de sju lammen;

028:022 tillika skolen I offra en syndoffersbock till att bringa f?rsoning f?r eder.

028:023 F?utom morgonens br?noffer, som utg?r det dagliga br?noffret, skolen I offra detta.

028:024 Likadana offer skolen I offra var dag i sju dagar: en eldsoffersspis, till en v?behaglig lukt f?r HERREN. J?mte det dagliga br?noffret skall detta offras, med tillh?rande drickoffer.

028:025 Och p?den sjunde dagen skolen I h?la en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra.

028:026 Och p?f?rstlingsdagen, d?I b?ren fram ett offer av den nya gr?dan ? HERREN, vid eder veckoh?gtid, skolen I h?la en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra.

028:027 S?som br?noffer till en v?behaglig lukt f?r HERREN skolen I d? offra tv?ungtjurar, en v?dur, sju ?sgamla lamm,

028:028 och s?som spisoffer d?till fint mj?, begjutet med olja: tre tiondedels efa till var tjur, tv?tiondedels efa till v?duren,

028:029 en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;

028:030 tillika skolen I offra en bock till att bringa f?rsoning f?r eder.

028:031 F?utom det dagliga br?noffret med tillh?rande spisoffer skolen I offra detta--felfria skola djuren vara--och d?j?mte tillh?rande drickoffer.

029:001 Och i sjunde m?naden, p?f?rsta dagen i m?naden, skolen I h?la en helig sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra. En basunklangens dag skall den vara f?r eder.

029:002 S?som br?noffer till en v?behaglig lukt f?r HERREN skolen I d? offra en ungtjur, en v?dur, sju ?sgamla felfria lamm,

029:003 och s?som spisoffer d?till fint mj?, begjutet med olja: tre tiondedels efa till tjuren, tv?tiondedels efa till v?duren

029:004 och en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;

029:005 tillika skolen I offra en bock s?som syndoffer, till att bringa f?rsoning f?r eder--

029:006 detta f?utom nym?nadsbr?noffret med tillh?rande spisoffer, och f?utom det dagliga br?noffret med tillh?rande spisoffer, och f?utom de drickoffer som p?f?reskrivet s?tt skola offras till b?da: allt till en v?behaglig lukt, ett eldsoffer ? HERREN.

029:007 P?tionde dagen i samma sjunde m?nad skolen I ock h?la en helig sammankomst, och I skolen d?sp?ka eder; intet arbete skolen I

d?g?ra.

029:008 Och s?som br?noffer till en v?behaglig lukt f? HERREN skolen
I d?offra en ungtjur, en v?dur, sju ?sgamla lamm--felfria
skola de vara--

029:009 och s?som spisoffer d?till fint mj?, begjutet med olja: tre
tiondedels efa till tjuren, tv?tiondedels efa till v?duren,

029:010 en tiondedels efa till vart och ett av de sju lammen;

029:011 tillika skolen I offra en bock s?som syndoffer--detta f?utom
f?soningssyndoffret och det dagliga br?noffret med tillh?rande
spisoffer, och f?utom de drickoffer som h?ra till b?da.

029:012 P?femttonde dagen i sjunde m?naden skolen I ock h?la en helig
sammankomst; ingen arbetssyssla skolen I d?g?ra. D?skolen I
fira en HERRENS h?gtid, i sju dagar.

029:013 Och s?som br?noffer, s?som eldoffer, skolen I d?offra till en
v?behaglig lukt f? HERREN tretton ungtjurar, tv?v?durar,
fjorton ?sgamla lamm--felfria skola de vara--

029:014 och s?som spisoffer d?till fint mj?, begjutet med olja: tre
tiondedels efa till var och en av de tretton tjurarna, tv?

tiondedels efa till var och en av de tv?v?durarna,

029:015 en tiondedels efa till vart och ett av de fjorton lammen;

029:016 tillika skolen I offra en bock s?som syndoffer--detta f?utom
det dagliga br?noffret med tillh?rande spisoffer och
drickoffer.

029:017 Och p?den andra dagen: tolv ungtjurar, tv?v?durar, fjorton
?sgamla felfria lamm,

029:018 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, v?durarna och lammen, efter deras antal, p?
f?reskrivet s?tt,

029:019 tillika ocks?en bock s?som syndoffer--detta f?utom det
dagliga br?noffret med tillh?rande spisoffer och det drickoffer
som h?r till dem.

029:020 Och p?den tredje dagen: elva tjurar, tv?v?durar, fjorton
?sgamla felfria lamm,

029:021 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, v?durarna och lammen, efter deras antal, p?
f?reskrivet s?tt,

029:022 tillika ocks?en syndoffersbock--detta f?utom det dagliga
br?noffret med tillh?rande spisoffer och drickoffer.

029:023 Och p?den fj?rde dagen; tio tjurar, tv?v?durar, fjorton
?sgamla felfria lamm,

029:024 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, v?durarna och lammen, efter deras antal, p?
f?reskrivet satt,

029:025 tillika ocks?en bock s?som syndoffer--detta f?utom det
dagliga br?noffret med tillh?rande spisoffer och drickoffer.

029:026 Och p?den femte dagen: nio tjurar, tv?v?durar, fjorton
?sgamla felfria lamm,

029:027 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, v?durarna och lammen, efter deras antal, p?
f?reskrivet s?tt,

029:028 tillika ocks?en syndoffersbock--detta f?utom det dagliga
br?noffret med tillh?rande spisoffer och drickoffer.

029:029 Och p?den sj?tte dagen: ?tta tjurar, tv?v?durar, fjorton
?sgamla felfria lamm,

029:030 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, v?durarna och lammen, efter deras antal, p?
f?reskrivet s?tt,

029:031 tillika ocks?en syndoffersbock--detta f?utom det dagliga

- brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.
- 029:032 Och på den sjunde dagen: sju tjurar, två vädurar, fjorton
årgamla felfria lamm,
- 029:033 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjurarna, vädurarna och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt,
- 029:034 tillika också en syndoffersbock--detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.
- 029:035 På den åttonde dagen skolen i hälla en högtidsförsamling; ingen
arbetsyssla skolen i dagarna.
- 029:036 Och såsom brännoffer, såsom eldoffer, skolen i döffra till en
vår behaglig lukt för HERREN en tjur, en vädur, sju årgamla
felfria lamm,
- 029:037 med det spisoffer och de drickoffer som skola offras till dem,
till tjuren, väduren och lammen, efter deras antal, på
föreskrivet sätt,
- 029:038 tillika också en syndoffersbock--detta förutom det dagliga
brännoffret med tillhörande spisoffer och drickoffer.
- 029:039 Dessa offer skolen i offra för HERREN vid edra högtider, förutom
edra löstesoffer och frivilliga offer, dessa må nu vara
brännoffer eller spisoffer eller drickoffer eller tackoffer.
- 030:001 Och Mose sade detta till Israels barn, alldeles såsom HERREN
hade bjudit honom.
- 030:002 Och Mose talade till Israels barns stamhövdingar och sade: Detta
för vad HERREN har bjudit:
- 030:003 om någon gör ett löfte för HERREN, eller svär en ed genom vilken
han förbinder sig till återhållsamhet i något stycke, så skall
han icke sedan bryta sitt ord; han skall i alla stycken göra vad
hans mun har talat.
- 030:004 Och om en kvinna, medan hon vistas i sin faders hus och ännu är
ung, gör ett löfte för HERREN och förbinder sig till
återhållsamhet i något stycke,
- 030:005 och hennes fader hör hennes löfte och huru hon förbinder sig
till återhållsamhet, och hennes fader icke säger något till
hennes dörom, så skola alla hennes löften hava gällande kraft,
och alla hennes förbindelser till återhållsamhet skola hava
gällande kraft.
- 030:006 Men om hennes fader samma dag han hör det säger nej därtill, då
skola hennes löften och hennes förbindelser till återhållsamhet
alla vara utan gällande kraft; och HERREN skall förlåta henne,
eftersom hennes fader sade nej till henne.
- 030:007 Och om hon bliver gift, och löften då vila på henne, eller något
obetydligt ord från hennes läppar, varmed hon har bundit sig,
- 030:008 och hennes man för henne dörom, men icke säger något till henne
dörom samma dag han hör det, så skola hennes löften hava
gällande kraft, och hennes förbindelser till återhållsamhet
skola hava gällande kraft.
- 030:009 Men om hennes man samma dag han för henne det säger nej därtill,
då upphäver han dörom hennes givna löfte och det obetydliga
ord från hennes läppar, varmed hon har bundit sig; och HERREN
skall förlåta henne det.
- 030:010 Men en änkas eller en förskjuten hustrus löfte skall hava
gällande kraft för henne, vartill hon är må hava för bundit sig.

030:011 Och om en kvinna i sin mans hus g r ett löfte, eller med ed
förbinder sig till  terh lsamhet i något stycke,
030:012 och hennes man h r det, men icke säger något till henne d rom--
icke säger nej till henne--så skola alla hennes l ften hava
gällande kraft, och alla hennes förbindelser till  terh lsamhet
skola hava gällande kraft.
030:013 Men om hennes man upph ver dem samma dag han h r dem, då skall
allt som hennes l ppar hava talat vara utan gällande kraft, det
må nu vara l ften eller någon förbindelse till  terh lsamhet;
hennes man har upphävt dem, d f r skall HERREN förlåta henne.
030:014   alla hennes l ften och   alla hennes edliga förbindelser
till att sp ka sig kan hennes man giva gällande kraft, och
hennes man kan ock upph va dem.
030:015 Men om hennes man icke före påföljande dags ingång säger
något till henne d rom, så giver han gällande kraft   alla
hennes l ften och   alla de förbindelser till  terh lsamhet,
som vila på henne; han giver dem gällande kraft därigenom att
han icke säger något till henne d rom samma dag han h r dem.
030:016 Men om han upph ver dem först någon tid efter det han har hört
dem, då kommer han att b ra på hennes missgärning.

030:017 Dessa äro de stadgar som HERREN av Mose angående förhållandet
mellan en man och hans hustru, och angående förhållandet mellan
en fader och hans dotter, medan denna  nu   ung och vistas i
sin faders hus.

031:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

031:002  kr v ut h rmd f r Israels barn midjaniterna; sedan skall du
samlas till dina f der.

031:003 D talade Mose till folket och sade:  l ten en del av edra m n
v pna sig till strid; dessa skola tåga mot Midjan och utföra
HERRENS h rmd på Midjan.

031:004 Tusen man ur var och en särskild av Israels alla stammar skolen
I sända ut i striden.?

031:005 Så avlämnades d ur Israels  tter tusen man av var stam: tolv
tusen man, väpnade till strid.

031:006 Och Mose s nde dessa, tusen man av var stam, ut i striden; han
s nde med dem Pinehas, prästen Eleasars son, ut i striden, och
denne tog med sig de heliga redskapen och larmtrumpeterna.

031:007 Och de gingo till strids emot Midjan, såsom HERREN hade bjudit
Mose, och dr pte allt mank n.

031:008 Och jämte andra som d blevo slagna av dem dr ptes ock de
midjanitiska konungarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, fem
midjanitiska konungar; Bileam, Beors son, dr pte de ock med
svärd.

031:009 Och Israels barn f rde Midjans kvinnor och barn bort såsom
fångar; och alla deras dragare och all deras boskap och allt
deras övriga gods togo de såsom byte.

031:010 Och alla deras st der, i de trakter där de bodde, och alla deras
t tl ger brände de upp i eld.

031:011 Och de togo med sig allt bytet, och allt vad de hade r vat, både
människor och boskap.

031:012 Och de f rde f ngarna och det r vade och bytet fram till Mose
och prästen Eleasar och Israels barns menighet i l gret på Moabs
hedar, som ligger vid Jordan mitt emot Jeriko.

031:013 Och Mose och prästen Eleasar och alla menighetens h vdingar
gingo dem till mötes utanför l gret.

031:014 Men Mose f tt nades på krigsbef let, över- och

- underhållsmännen, när de kommo tillbaka från sitt krigståg.
- 031:015 Mose sade till dem: Haven i detta alla kvinnorna leva?
- 031:016 Det var ju de som, på Bileams inrådan, följde Israels barn till att begå otrohet mot HERREN i saken med Peor, och som därigenom vållade att en hemsökelse kom över HERRENS menighet.
- 031:017 Sörj nu alla gossebarn, och dröj alla kvinnor som hava haft med män, med män, att skaffa.
- 031:018 Men alla flicka barn som icke hava haft med män att skaffa, dem män i låta leva för eder rökning.
- 031:019 Sjåva skolen i nu lågra eder utanför lågret, i sju dagar. Var och en av eder som har dröjt någon människa, och var och en som har kommit vid någon slagen skall rena sig på tredje dagen och på sjunde dagen--såväl i sjåva som edra fångar.
- 031:020 Alla kläder och allt som är förfördigat av skinn och allt som är gjort av gethår och alla redskap av träskolen i ock rena är eder.?
- 031:021 Och prästen Eleasar sade till stridsmännen som hade deltagit i kriget: Detta är den lagstadga som HERREN har givit Mose:
- 031:022 Guld och silver, koppar, järn, tenn och bly,
- 031:023 allt sådant som tål eld, skolen i låta gå genom eld, så bliver det rent; dock bör det tillika renas med stänkelsevatten. Men allt som icke tål eld skolen i låta gå genom vatten.
- 031:024 Och i skolen två edra kläder på sjunde dagen, så bliver i rena; därefter får i gå in i lågret.
- 031:025 Och HERREN talade till Mose och sade:
- 031:026 Över det tagna rovet, både människor och boskap, skall du göra en beräkning, du tillsammans med prästen Eleasar och huvudmännen för menighetens familjer;
- 031:027 sedan skall du dela rovet i två delar, mellan de krigare som hava varit med i striden och hela den övriga menigheten.
- 031:028 Och du skall låta det krigsfolk som har varit med i striden giva var femhundra av människor, fåkreatur, åsnor och för såsom skatt åt HERREN.
- 031:029 Så mycket skall tagas av den höft som tillfaller dem, och du skall giva detta åt prästen Eleasar såsom en gåva åt HERREN.
- 031:030 Men ur den höft som tillfaller de övriga israeliterna skall du uttaga var femtionde av människor, sammalunda av fåkreatur, åsnor och för, korteligen, av all boskap, och detta skall du giva åt leviterna, som det råger att iakttaga vad som är att iakttaga vid HERRENS tabernakel.
- 031:031 Och Mose och prästen Eleasar gjorde såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 031:032 Och rovet, nämligen återstoden av det byte som krigsfolket hade tagit utgjorde: av för sex hundra sjuttiofem tusen,
- 031:033 av fåkreatur sjuttio två tusen,
- 031:034 av åsnor sextioett tusen,
- 031:035 och av människor, sådana kvinnor som icke hade haft med män att skaffa, tillsammans trettio två tusen personer.
- 031:036 Och höften däraf, eller den del om tillfall dem som hade varit med striden, utgjorde: av för ett antal av tre hundra trettiosju tusen fem hundra,
- 031:037 varav skatten åt HERREN utgjorde sex hundra sjuttiofem för;
- 031:038 av fåkreatur trettio sex tusen, varav skatten åt HERREN sjuttio två,
- 031:039 av åsnor trettio tusen fem hundra, varav skatten åt HERREN sextioen;

- 031:040 av människor sexton tusen, varav skatten åt HERREN trettiofyra personer.
- 031:041 Och skatten, den för HERREN bestämda gård, gav Mose åt prästen Eleasar, såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 031:042 Och den häft, som tillfall de åriga israeliterna, och som Mose hade avskilt från krigsfolkets,
- 031:043 denna häft, den som tillfall menigheten, utgjorde: av för tre hundra trettiosju tusen fem hundra,
- 031:044 av fåkreatur trettiosex tusen,
- 031:045 av åsnor trettio tusen fem hundra
- 031:046 och av människor sexton tusen.
- 031:047 Och ur denna häft, som tillfall de åriga israeliterna, uttog Mose var femtionde, både av människor och av boskap, och gav detta åt leviterna, som det åtg att iakttaga vad som var att iakttaga vid HERRENS tabernakel, allt såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 031:048 Och befälhavarna över härens avdelningar, över- och underhåvitsmännen, trädde fram till Mose.
- 031:049 Och de sade till Mose: Dina tjänare hava räknat antalet av de krigsmän som vi hava haft under ditt befäl, och icke en enda fattas bland oss.
- 031:050 Därför hava vi nu såsom en offergåva åt HERREN burit fram var och en del som han har kommit över av gyllene klenoder, armband av olika slag, ringar, hängslen och halssmycken, detta för att bringa förlösning för oss inför HERRENS ansikte.
- 031:051 Och Mose och prästen Eleasar togo emot guldets av dem, alla slags klenoder.
- 031:052 Och guldets som gavs såsom gåva åt HERREN av över- och underhåvitsmännen utgjorde sammanlagt sexton tusen sju hundra femtio siklar.
- 031:053 Mänskapet hade tagit byte var och en för sig.
- 031:054 Och Mose och prästen Eleasar togo emot guldets av över- och underhåvitsmännen och buro in det i uppenbarelsetältet, för att det skulle bringa Israels barn i minnelse inför HERRENS ansikte.
- 032:001 Och Rubens barn och Gads barn hade stora och mycket talrika boskapshjordar; och när de sågo Jaesers land och Gileads land, funno de att detta var en trakt för boskap.
- 032:002 Därför kommo Gads barn och Rubens barn och sade till Mose och prästen Eleasar och menighetens hävdingar:
- 032:003 Åtarot, Dibon, Jaeser, Nimra, Hesbon, Eleale, Sebam, Nebo och Beon,
- 032:004 det land som HERREN har låtit Israels menighet intaga, åt ett land för boskap, och dina tjänare hava boskap.
- 032:005 Och de sade ytterligare: Om vi hava funnit nåd inför dina ögon såsom detta land givas åt dina tjänare till besittning. Låt oss slippa att gå över Jordan.
- 032:006 Men Mose sade till Gads barn och Rubens barn: Skolen då stå stanna här, under det att edra bröder draga ut i krig?
- 032:007 Varför viljen I avvända Israels barns hjertan från att gå över floden, in i det land som HERREN har givit åt dem?
- 032:008 Så gjorde också edra föder, när jag sånde dem från Kades-Barnea för att bese landet:
- 032:009 sedan de hade dragit upp till Druvdalen och besett landet, avvände de Israels barns hjertan från att gå in i det land som HERREN hade givit åt dem.
- 032:010 Och på den dagen upptändes HERRENS vrede, och han svor och sade:

- 032:011 'Av de män som hava dragit upp ur Egypten skall ingen som är tjugu år gammal eller därutöver föse det land som jag med ed har lovat åt Abraham, Isak och Jakob--eftersom de icke i allt hava efterfört mig
- 032:012 ingen förutom Kaleb, Jefunnes son, kenasän, och Josua, Nuns son; ty de hava i allt efterfört HERREN.'
- 032:013 Söpptändes HERRENS vrede mot Israel, och han lät dem driva omkring i öknen i fyrtio år, till dess att hela det släkte hade dött bort som hade gjort vad ont var i HERRENS ögon.
- 032:014 Och se, nu haven I trätt i edra fädrens fotspår, I, syndiga män avfäda, och öken sö ännu mer HERRENS vredes glöd mot Israel.
- 032:015 Dö I nu vänden eder bort ifrån honom, skall han låta Israel ännu längre bliva kvar i öknen, och I dragen sö fördöva över allt detta folk.?
- 032:016 Döträdde de fram till honom och sade: Låt oss här bygga gårdar åt var boskap och städer åt våra kvinnor och barn.
- 032:017 Själva vilja vi sedan skyndsamt vända oss och gå öst i spetsen för Israels barn, till dess vi hava fört dem dit de skola. Under tiden kunna våra kvinnor och barn bo i de befästa städerna och sövara skyddade mot landets inbyggare.
- 032:018 Vi skola icke vända tillbaka hem, förän Israels barn hava fört var och en sin arvedel.
- 032:019 Ty vi vilja icke taga vår arvedel jänte dem, på andra sidan Jordan och längre bort, utan vår arvedel har tillfallit oss här på andra sidan Jordan, på östra sidan.?
- 032:020 Mose svarade dem: Öm I gåren sö som I nu haven sagt, om I vänden eder inför HERREN till kriget,
- 032:021 sö att alla edra vändade män gå över Jordan inför HERREN och stanna där, till dess han har fördrivit sina fiender för sig,
- 032:022 om I alltsö vänden tillbaka först dö landet har blivit HERREN underdänigt, sö skolen I vara utan skuld mot HERREN och Israel, och detta land skall dö bliva eder besittning inför HERREN.
- 032:023 Men om I icke sö gåren, se, dö synden I mot HERREN, och I skolen dö komma att fönimma eder synd, ty den skall drabba eder.
- 032:024 Byggen eder nu städer åt edra kvinnor och barn, och gårdar åt eder boskap, och gåren vad eder mun har talat.?
- 032:025 Och Gads barn och Rubens barn talade till Mose och sade: Ödina tjöhare skola gå sö som min herre bjuder.
- 032:026 Våra barn våra hustrur, vår boskap och alla våra dragare skola bliva kvar här i Gileads städer.
- 032:027 Men dina tjöhare, vi sö mänga som äro vändade till strid, skola draga ditöver och kämpa inför HERREN, sö som min herre har sagt.?
- 032:028 Och Mose gav befallning om dem åt prästen Eleasar och åt Josua, Nuns son, och åt huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar.
- 032:029 Mose sade till dem: Öm Gads barn och Rubens barn gå över Jordan med eder, sö mänga som äro vändade till att kämpa inför HERREN, och landet sö bliver eder underdänigt, dö skolen I åt dem giva landet Gilead till besittning.
- 032:030 Men om de icke draga vändade ditöver med eder, sö skola de fö sin besittning ibland eder i Kanaans land.?
- 032:031 Och Gads barn och Rubens barn svarade och sade: Övad HERREN har sagt till dina tjöhare, det vilja vi gå.
- 032:032 Vi vilja draga vändade över till Kanaans land inför HERREN, och sö fö vår arvsbesittning har på andra sidan Jordan.?
- 032:033 Sö gav dö Mose åt dem, åt Gads barn, Rubens barn och ena hoften

av Manasses, Josefs sons, stam, Sihons, amorternas konungs, rike och Ogs rike, konungens i Basan: sjöva landet med dess städer och dessas områden, landets städer runt omkring.

- 032:034 Och Gads barn byggde upp Dibon, Atarot, Aroer,
032:035 Atrot-Sofan, Jaeser, Jogbeha,
032:036 Bet-Nimra och Bet-Haran, bästa städer och boskapsgräddor.
032:037 Och Rubens barn byggde upp Hesbon, Eleale, Kirjataim,
032:038 Nebo och Baal-Meon--vilkas namn hava ändrats--och Sibma.
Och de gävo namn åt städerna som de byggde upp.
032:039 Och Makirs, Manasses sons, barn gingo ästad till Gilead och intogo det och färdrevo amorterna som bodde där.
032:040 Och Mose gav Gilead åt Makir, Manasses son, och han bosatte sig där.
032:041 Och Jair, Manasses son, gick ästad och intog deras byar och kallade dem Jairs byar.
032:042 Och Noba gick ästad och intog Kenat, med underlydande orter, och kallade det Noba, efter sitt eget namn.

- 033:001 Dessa voro Israels barns lägerplatser, när de drogo ut ur Egyptens land, efter sina händelser, anförda av Mose och Aron.
033:002 Och Mose upptecknade på HERRENS befallning deras uppbrottsorter, alltefter som de ändrade lägerplats. Och dessa voro nu deras lägerplatser, alltefter som uppbrottsorterna följde på varandra:

- 033:003 De bräto upp från Rameses i första månaden, på femtonde dagen i första månaden. Dagen efter på skuggtiden drogo Israels barn ut med upplyft hand inför alla egyptiers ögon,
033:004 under det att egyptierna begrovo dem som HERREN hade slagit bland dem, alla de förstfödda, där när HERREN höll dom över deras gudar.
033:005 Så bräto nu Israels barn upp från Rameses och lägrade sig i Suckot.
033:006 Och de bräto upp från Suckot och lägrade sig i Etam, där öken begynte.
033:007 Och de bräto upp från Etam och vände om till Pi-Hahiroth, som ligger mitt emot Baal-Sefon, och lägrade sig framför Migdol.
033:008 Och de bräto upp från Hahiroth och gingo mitt igenom havet in i öken och togade sju tre dagsresor i Etams öken och lägrade sig i Mara.
033:009 Och de bräto upp från Mara och kommo till Elim; och i Elim funnos tolv vattenkällor och sjuttio palmträd, och de lägrade sig där.
033:010 Och de bräto upp från Elim och lägrade sig vid Røde havet.
033:011 Och de bräto upp från Røde havet och lägrade sig i öken Sin.
033:012 Och de bräto upp från öken Sin och lägrade sig i Dofka.
033:013 Och de bräto upp från Dofka och lägrade sig i Alus.
033:014 Och de bräto upp från Alus och lägrade sig i Refidim, och där fanns intet vatten åt folket att dricka.
033:015 Och de bräto upp från Refidim och lägrade sig i Sinais öken.
033:016 Och de bräto upp från Sinais öken och lägrade sig i Kibrot-Hattaava.
033:017 Och de bräto upp från Kibrot-Hattaava och lägrade sig i Haserot.
033:018 Och de bräto upp från Haserot och lägrade sig i Ritma.
033:019 Och de bräto upp från Ritma och lägrade sig i Rimmon-Peres.
033:020 Och de bräto upp från Rimmon-Peres och lägrade sig i Libna.
033:021 Och de bräto upp från Libna och lägrade sig i Rissa.
033:022 Och de bräto upp från Rissa och lägrade sig i Kehelata.
033:023 Och de bräto upp från Kehelata och lägrade sig vid berget Sefer.
033:024 Och de bräto upp från berget Sefer och lägrade sig i Harada.

- 033:025 Och de bröto upp från Harada och lågrade sig i Makhelot.
033:026 Och de bröto upp från Makhelot och lågrade sig i Tahat.
033:027 Och de bröto upp från Tahat och lågrade sig i Tera.
033:028 Och de bröto upp från Tera och lågrade sig i Mitka.
033:029 Och de bröto upp från Mitka och lågrade sig i Hasmona.
033:030 Och de bröto upp från Hasmona och lågrade sig i Moserot.
033:031 Och de bröto upp från Moserot och lågrade sig i Bene-Jaakan.
033:032 Och de bröto upp från Bene-Jaakan och lågrade sig i
Hor-Haggidgad.
033:033 Och de bröto upp från Hor-Haggidgad och lågrade sig i Jotbata.
033:034 Och de bröto upp från Jotbata och lågrade sig i Abrona.
033:035 och de bröto upp från Abrona och lågrade sig i Esjon-Geber.
033:036 Och de bröto upp från Esjon-Geber och lågrade sig i knen Sin,
det är Kades.
033:037 Och de bröto upp från Kades och lågrade sig vid berget Hor, på
gränsen till Edoms land.
- 033:038 Och prästen Aron steg upp på berget Hor, efter HERRENS
befallning, och dog där i det fjortonde året efter Israels barns
uttåg ur Egyptens land, i femte månaden, på första dagen i
månaden.
033:039 Och Aron var ett hundra tjugutre år gammal, när han dog på
berget Hor.
- 033:040 Och konungen i Arad, kanaän, som bodde i Sydlandet i Kanaans
land, fick nu höra att Israels barn voro i antågande.
033:041 Och de bröto upp från berget Hor och lågrade sig i Salmona.
033:042 Och de bröto upp från Salmona och lågrade sig i Punon.
033:043 Och de bröto upp från Punon och lågrade sig i Obot.
033:044 Och de bröto upp från Obot och lågrade sig i Ije-Haabarim vid
Moabs gräns.
033:045 Och de bröto upp från Ijim och lågrade sig i Dibon-Gad.
033:046 Och de bröto upp från Dibon-Gad och lågrade sig i
Almon-Diblataima.
033:047 Och de bröto upp från Almon-Diblataima och lågrade sig vid
Abarimbergen, framför Nebo.
033:048 Och de bröto upp från Abarimbergen och lågrade sig på Moabs
hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.
033:049 Och deras låger vid Jordan ströckte sig från Bet-Hajesimot ända
till Abel-Hassitim på Moabs hedar.
- 033:050 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot
Jeriko, och sade:
033:051 Tala till Israels barn och säg till dem: När I haven gått över
Jordan, in i Kanaans land,
033:052 skolen I fördriva landets alla inbyggare från eder, och I skolen
förstöra alla deras stenar med inhuggna bilder, och alla deras
gjutna belägen skolen I förstöra, och alla deras offerhögder
skolen I delägga.
033:053 Och I skolen intaga landet och bosätta eder där, ty jag har
jag givit landet till besittning.
033:054 Och I skolen utskifta landet såsom arvedel åt eder genom
lottkastning efter edra släkter; åt en större stam skolen I giva
en större arvedel, och åt en mindre stam en mindre arvedel; var
och en skall få sin del där lotten bestämmer att han skall hava
den; efter edra förnästammar skolen I utskifta landet såsom
arvedel åt eder.
033:055 Men om I icke fördriven landets inbyggare från eder, så skola de
som I låten vara kvar av dem bliva tånen i edra ågon och taggar

i edra sidor, och skola tränga eder i landet d? I bon.
033:056 Och d? skall jag g?ra med eder s?, som jag hade t?nkt g?ra med dem.

034:001 Och HERREN talade till Mose och sade:

034:002 Bjud Israels barn och s?g till dem:

N? I kommen till Kanaans land, d? ? detta det land som skall tillfalla eder s?som arvedel: Kanaans land, s?I?ngt dess gr?nser n?.

034:003 Edert land skall p?s?dra sidan str?cka sig fr?n ?knen Sin utmed Edom; och eder s?dra gr?ns skall i ?ster begynna vid ?ndan av Salthavet.

034:004 Sedan skall eder gr?ns b?ja sig s?der om Skorpionh?den och g? fram till Sin och g?ut s?der om Kades-Barnea. Och den skall g? vidare ut till Hasar-Addar och fram till Asmon.

034:005 Och fr?n Asmon skall gr?nsen b?ja sig mot Egyptens b?ck och g? ut vid havet.

034:006 Och eder gr?ns i v?ster skall vara Stora havet; det skall utg?ra gr?nsen. Detta skall vara eder gr?ns i v?ster.

034:007 Och detta skall vara eder gr?ns i norr: Fr?n Stora havet skolen I draga eder gr?nslinje fram vid berget Hor.

034:008 Fr?n berget Hor skolen I draga eder gr?nslinje dit d? v?gen g? till Hamat, och gr?nsen skall g?ut vid Sedad.

034:009 Sedan skall gr?nsen g?till Sifron och d?ifr?n ut vid Hasar-Enan. Detta skall vara eder gr?ns i norr.

034:010 och s?som eder gr?ns i ?ster skolen I draga upp en linje fr?n Hasar-Enan fram till Sefam.

034:011 Och fr?n Sefam skall gr?nsen g?ned till Haribla, ?ster om Ain, och gr?nsen skall g?vidare ned och intill bergslutningen vid Kinneretsj?, ?sterut.

034:012 Sedan skall gr?nsen g?ned till Jordan och ut vid Salthavet.

Detta skall vara edert land, med dess gr?nser runt omkring.

034:013 Och Mose bj?d Israels barn och sade: Detta ? det land som I genom lottkastning skolen utskifta s?som arvedel ? eder, det land om vilket HERREN har bjudit att det skall givas ? de nio stammarna och den ena halva stammen.

034:014 Ty rubeniternas barns stam, efter dess familjer, och gaditernas barns stam, efter dess familjer, och den andra h?ften av Manasse stam, dessa hava redan f?tt sin arvedel.

034:015 Dessa tv?stammar och denna halva stam hava f?tt sin arvedel p? andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, ?sterut mot solens uppg?ng.

034:016 Och HERREN talade till Mose och sade:

034:017 Dessa ?ro namnen p?de m?n som skola ? eder utskifta landet i arvslotter: f?rst och fr?mst pr?sten Eleasar och Josua, Nuns son;

034:018 vidare skolen I taga en h?vding ur var stam till att utskifta landet,

034:019 och dessa ?ro de m?nnens namn: av Juda stam Kaleb, Jefunnes son;

034:020 av Simeons barns stam Samuel Ammihuds son;

034:021 av Benjamins stam Elidad, Kislons son;

034:022 av Dans barns stam en h?vding, Bucki, Joglis son;

034:023 av Josefs barn: av Manasse barns stam en h?vding, Hanniel, Efods son,

034:024 och av Efraims barn stam en h?vding, Kemuel, Siftans son;

034:025 av Sebulons barns stam en h?vding, Elisafan, Parnaks son;

034:026 av Isaskars barns stam en h?vding, Paltiel, Assans son;

034:027 av Asers barns stam en h?vding, Ahihud, Selomis son;

034:028 av Naftali barns stam en hövding, Pedael, Ammihuds son.
034:029 Dessa för de som HERREN bjöd att utskifta arvslotterna för Israels barn i Kanaans land.

035:001 Och HERREN talade till Mose på Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko, och sade:

035:002 Bjud Israels barn att de av de arvslotter de fick till besittning skola för leviterna giva städer att bo i; utmarker runt omkring dessa städer skolen I ock giva för leviterna.

035:003 Städerna skola de själva hava att bo i, men de tillhörande utmarkerna skola vara för deras dragare och deras boskap och alla deras åriga djur.

035:004 Och städernas utmarker, som I skolen giva för leviterna, skola sträcka sig tusen alnar från stadsmuren ut på alla sidor.

035:005 Och utanför staden skolen I mäta upp på östra sidan två tusen alnar, på västra sidan två tusen alnar, på södra sidan två tusen alnar och på norra sidan två tusen alnar, med staden i mitten. Detta skola de försom utmarker till sina städer.

035:006 Och de städer som I given för leviterna skola först och främst vara de sex fristäderna, vilka I skolen giva till det ändamålet att en dröpare må kunna fly till dem; vidare skolen I jämt dessa städer giva dem fyrtio två andra,

035:007 så att de städer som I given för leviterna tillsammans utgör fyrtio två städer, med tillhörande utmarker.

035:008 Och av dessa städer, som I skolen giva av Israels barns besittningsområde, skolen I taga flera ur den stam som för stämre, och flera ur den som för mindre. Var stam skall för leviterna giva ett antal av sina städer, som svarar mot den arvedel han själv har fått.

035:009 Och HERREN talade till Mose och sade:

035:010 Tala till Israels barn och säg till dem:

När I haven gått över Jordan, in i Kanaans land,

035:011 skolen I utse för eder vissa städer, som I skolen hava till fristäder, till vilka en dröpare som oupphörligen har dödat någon må kunna fly.

035:012 Och dessa städer skolen I hava såsom tillflyktsorter undan blodshämnan, så att dröparen slipper dö, för när han har stått till rätta inför menigheten.

035:013 Och de städer som I skolen giva till fristäder skola vara sex.

035:014 Tre av städerna skolen I giva på andra sidan Jordan, och de tre åriga städerna skolen I giva i själva Kanaans land;

035:015 dessa skola vara fristäder. Israels barn, såväl som främlingen och inhysesmannen som bor ibland dem skola hava dessa sex städer såsom tillflyktsorter, till vilka var och er som oupphörligen har dödat någon må kunna fly.

035:016 Men om någon slå en annan till döds med ett föremål av järn, så för han en sannskyldig dröpare; en sådan skall straffas med döden.

035:017 Likaledes, om någon i sin hand har en sten med vilken ett dröpslag kan givas, och han dömed slå en annan till döds, så för han en sannskyldig dröpare; en sådan skall straffas med döden.

035:018 Eller om någon i sin hand har ett föremål av trävarmed ett dröpslag kan givas, och han dömed slå en annan till döds, så för han en sannskyldig dröpare; en sådan skall straffas med döden.

- 035:019 Blodshömnaren mördade den dröparen; varhelst han träffar på honom mördar han honom.
- 035:020 Likaledes om någon av hat stöter till en annan, eller med berätt mod kastar något på honom; så att han dör,
- 035:021 eller av fiendskap slå honom till döds med handen, då skall den som gav slaget straffas med döden, ty han är en sannskyldig dröpare; blodshömnaren mördade den dröparen, varhelst han träffar på honom
- 035:022 Men om någon av vada, utan fiendskap, stöter till en annan, eller utan berätt mod kastar på honom något föremål, vad det vara må,
- 035:023 eller om han, utan att se honom, med någon sten varmed dröpslag kan givas träffar honom, så att han dör, och detta utan att han var hans fiende eller hade för avsikt att skada honom,
- 035:024 då skall menigheten döma mellan den som gav slaget och blodshömnaren, enligt höft givna föreskrifter.
- 035:025 Och menigheten skall rätta dröparen ur blodshömnarens hand, och menigheten skall låta honom vända tillbaka till fristaden dit han hade flytt, och då skall han stanna kvar, till dess den med helig olja smorde översteprästen dör.
- 035:026 Men om dröparen går utom området för den fristad dit han har flytt,
- 035:027 och blodshömnaren dö, när han träffar på honom utom hans fristads område, dröper dröparen, så vilar ingen blodskuld på honom.
- 035:028 Ty i sin fristad skall en dröpare stanna kvar, till dess översteprästen dör; men efter översteprästens död må han vända tillbaka till den ort där han har sin besittning.
- 035:029 Och detta skall vara en rättsstadga för eder från släkte till släkte, var i den tiden bosatta.
- 035:030 Om någon slå ihjäl en annan, skall man, efter vittnens utsago, dröpa dröparen; men en enda persons vittnesmål är icke nog för att man skall kunna döma någon till döden.
- 035:031 I skolen icke taga lösen för en dröpars liv, om han är skyldig till döden, utan han skall straffas med döden.
- 035:032 Ej heller skolen I taga lösen för att den som har flytt till en fristad skall före prästens död få vända tillbaka och bo i landet.
- 035:033 I skolen icke ohelga det land där I ären; genom blod ohelgas landet, och förtsoning kan icke bringas för landet för det blod som har blivit utgjutet där, annat än genom dens blod, som har utgjutit det.
- 035:034 I skolen icke orena landet där I bon, det i vars mitt jag har min boning, ty jag, HERREN, har min boning mitt ibland Israels barn.
- 036:001 Och huvudmännen för familjerna i Gileads barns släkt--Gileads, som var son till Makir, Manasses son, av Josefs barns släkter--trädde fram och talade inför Mose och de hövdingar som voro huvudmän för Israels barns familjer.
- 036:002 De sade: HERREN har bjudit min herre att genom lottkastning göra landet såsom arvedel åt Israels barn och HERREN har vidare bjudit min herre att giva Selofhads, vår broders, arvedel åt hans döttrar.
- 036:003 Men om nu dessa bliva gifta med någon ur Israels barns andra stammar, så tages deras arvedel bortifrån våra fäders arvedel, under det att den stam de komma att tillhöra får sin arvedel

- ?kad; p?detta s?tt bliver en del av v?r arvsloft oss fr?ntagen.
 036:004 N? sedan jubel?ret intr?der fr? Israels barn, bliver deras arvedel lagd till den stams arvedel, som de komma att tillh?ra, men fr?n v?r f?dernestams arvedel tages deras arvedel bort.?
- 036:005 D?bj?d Mose Israels barn, efter HERRENS befallning, och sade: ?Josefs barns stam har talat r?tt.
- 036:006 Detta ? vad HERREN bjuder ang?ende Selofhads d?trar; han s?ger: De m?gifva sig med vem de finna fr? gott, allenast de gifva sig inom en sl?kt som h?r till deras egen f?dernestam.
- 036:007 Ty en arvedel som tillh?r n?gon, av Israels barn m?icke g? ?ver fr?n en stam till en annan, utan Israels barn skola beh?la kvar var och en sin f?dernestams arvedel.
- 036:008 Och n?r en kvinna som inom n?gon av Israels barns stammar har kommit i besittning av en arvedel gifter sig, skall det vara med en man av n?gon sl?kt som h?r till hennes egen f?dernestam, s? att Israels barn fr?bliva i besittning var och en av sina f?ders arvedel.
- 036:009 Ty ingen arvedel m?g? ?ver fr?n en stam till en annan, utan Israels barns stammar skola beh?la kvar var och en sin arvedel.?
- 036:010 Selofhads d?trar gjorde s?som HERREN hade bjudit Mose.
- 036:011 Mahela, Tirsa, Hogla, Milka och Noa, Selofhads d?trar, gifte sig med sina farbr?ders s?ner.
- 036:012 De blevo allts?gifva inom Manasses, Josefs sons, barns sl?kter, och deras arvedel stannade s?kvar inom deras f?dernesl?kts stam.
- 036:013 Dessa ?ro de bud och r?tter som HERREN genom Mose gav Israels barn, p?Moabs hedar, vid Jordan mitt emot Jeriko.

Femte Mosebok (Deuteronomium)

- 001:001 Dessa ?ro de ord som Mose talade till hela Israel p?andra sidan Jordan, i ?knen, p?Hedmarken mitt emot Suf, mellan Paran och Tofel, Laban, Haserot och Di-Sahab
- 001:002 --elva dagsresor fr?n Horeb, ? Seirs bergsbygd till, fram till Kades-Barnea.
- 001:003 I det fyrtionde ?ret, i elfte m?naden, p?f?rsta dagen i m?naden, talade Mose till Israels barn, alldeles s?som Herren hade bjudit honom tala till dem.
- 001:004 Detta skedde sedan han hade slagit Sihon, amor?ernas konung, som bodde i Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot, vid Edrei.
- 001:005 P?andra sidan Jordan. i Moabs land, begynte Mose denna lagutl?ggning och sade:
- 001:006 HERREN, v?r Gud, talade till oss p?Horeb och sade: ?L?nge nog haven I uppeh?lit eder vid detta berg.
- 001:007 V?nden eder nu ? annat h?l och bryten upp, och begiven eder till amor?ernas bergsbygd och till alla deras grannfolk p? Hedmarken, i Bergsbygden, i L?glandet, i Sydlandet och i Kustlandet vid havet--in i kanan?ernas land och upp p?Libanon, ?nda till den stora floden, floden Frat.
- 001:008 Se, jag har givit landet i edert v?rd. G?n nu och intagen detta land, som HERREN med ed har lovat edra f?der, Abraham, Isak och

Jakob, att giva åt dem och åt deras söder efter dem.?

001:009 Och jag talade till eder på den tiden och sade: Jag förmå icke ensam bjuda eder.

001:010 HERREN, eder Gud, har förfäkat eder, och se, I ären nu talrika såsom stjärnorna på himmelen.

001:011 Må Herren, edra fädernas Gud, och vidare förfäka eder tusenfalt och vädsigna eder, såsom han har lovat eder.

001:012 Men huru skall jag ensam kunna bjuda tyngden och bjödan av eder och edert tvistande?

001:013 Utsen åt eder visa, förstärkliga och väkända män inom edra särskilda stammar, så skall jag sätta dem till huvudmän över eder.?

001:014 I svaraden mig och saden: Ditt förslag är gott.?

001:015 Därför tog jag huvudmännen i edra stammar, visa och väkända män, och satte dem till huvudmän över eder, till förstärkare, somliga över tusen, andra över hundra, andra över femtio och somliga över tio, och till tillsyningsmän i edra särskilda stammar.

001:016 Och jag bjöd därför edra domare och sade: Här ären efter, vad edra bröder hava sig emellan; och om någon har en sak med sin broder eller med en främling som bor hos honom, så dömen rättvist mellan dem.

001:017 I skolen icke hava anseende till personen, när I dömen, utan hända den ringe likaväl som den höge; I skolen icke frukta för någon mänskliga, ty domen här Gud till. Men om något ärende bliver eder för svårt, skolen I händskjuta det till mig, så att jag för hända det.?

001:018 Så bjöd jag eder på den tiden allt vad I skullen göra.

001:019 Och vi bröto upp från Horeb, och genom hela den stora och fruktansvärda äken som I haven sett vandrande vid ästad till amoräernas bergsbygd, såsom HERREN, vår Gud, hade bjudit oss; och vi kommo så till Kades-Barnea.

001:020 Och jag sade till eder: I haven nu kommit till amoräernas bergsbygd, som HERREN vår Gud, vill giva oss.

001:021 Se, HERREN, din Gud, har givit landet i ditt väd. Drag ditupp och intag det, såsom HERREN, dina fädernas Gud, har tillsagt dig. Frukta icke och var icke förfärad.?

001:022 Därför ädden I fram till mig allasammans och saden: Ät oss sända ästad några män framför oss, för att de må utforska landet åt oss och sedan avgiva sin berättelse inför oss, angående vägen på vilken vi skola draga ditupp, och angående de städer som vi skola komma till.?

001:023 Detta förslag behagade mig, och jag tog tolv män bland eder, en för var stam.

001:024 Dessa begärvo sig ästad och drogo upp till Bergsbygden och kommo till Druvdalen och bespejade landet.

001:025 Och de togo med sig av landets frukt ned till oss och avgärvo sin berättelse inför oss och sade: Det land som Herren, vår Gud, vill giva oss är gott.?

001:026 Men I villen icke draga ditupp, utan voren gensträviga mot HERRENS, eder Guds, befallning.

001:027 Och I knorraden i edra tätt och saden: Herren hatar oss, därför har han fört oss ut ur Egyptens land för att giva oss i amoräernas hand och så förgöra oss.

001:028 Varthän skola vi då draga? Våra bröder hava förfärat våra hjärtan, ty de säga: 'Där är ett folk, stjärre och resligare än vi, därför äro städer, stora och befästa upp mot himmelen; ja, vi säga därför också anakiter.?'

001:029 Därför svarade jag eder: I skolen icke förskräckas och icke frukta

f?r dem.

001:030 HERREN, eder Gud, som g?r framf?r eder, skall sj?lv strida f?r eder, alldeles s?som han handlade mot eder i Egypten inf?r edra ?gon,

001:031 och alldeles s?som i ?knen som du har sett, d?r HERREN, din Gud, bar dig, s?som en man b?r sin son, hela den v?g I haven vandrat, ?nda till dess att I nu haven kommit hit.?

001:032 Men detta oaktat trodden I icke p?HERREN, eder Gud,
001:033 som gick framf?r eder p?v?gen, f?r att utse l?gerplatser ?r eder: om natten i eld, f?r att lysa eder p?den v?g I skullen g?, och om dagen i molnskyn.

001:034 D?nu HERREN h?rde edra ord, blev han f?rt?nad och svor och sade:

001:035 ?Sannerligen, ingen av dessa m?n, i detta onda sl?kte, skall f?se det goda land som jag med ed har lovat giva ?r edra f?der,

001:036 ingen utom Kaleb, Jefunnes son; han skall f?se det, och ?r honom och ?r hans barn skall jag giva det land han har betr?tt, d?r f?r att han i allt har efterf?ljt Herren.?

001:037 Ocks?p?mig vredgades HERREN, f?r eder skull, och sade: ?icke heller du skall komma ditin.

001:038 Josua, Nuns son, han som ?r din tj?nare, han skall komma ditin. Styrk honom att vara frimodig, ty han skall utskifta landet ?r Israel s?som arv.

001:039 Och edra barn, om vilka I saden att de skulle bliva fiendens byte, och skola komma ditin, ?r dem skall jag giva landet, och de skola taga det i besittning.

001:040 Men I sj?lva m?n v?nda eder ?r annat h?l; bryten nu upp och tagen v?gen mot ?knen, ?r R?da havet till.?

001:041 D?svaraden I och saden till mig: ?Vi hava syndat mot HERREN. Vi vilja nu draga upp och strida, alldeles s?som HERREN, v?r Gud, har bjudit oss.? Och I omgjordaden eder, var och en tog sina vapen, och med l?tt mod drogen I upp mot bergsbygden.

001:042 Men HERREN sade till mig: ?S?g till dem: I skolen icke draga ditupp och giva eder i strid, ty jag ?r icke med bland eder; g?ren icke s?, p?det att I icke m?n bliva slagna av edra fiender.?

001:043 Och jag talade till eder, men I h?rden icke d?r p?, utan voren genstr?viga mot HERRENS befallning och drogen i edert ?vermod upp mot bergsbygden.

001:044 Och amor?erna som bodde d?r i bergsbygden drogo mot eder och jagade eder, s?som bin g?ra, och slogo och f?rskingrade eder i Seir och drevo eder ?nda till Horma.

001:045 D?v?nden I tillbaka och gr?ten inf?r HERRENS ansikte. Men HERREN h?rde icke eder r?st och lyssnade icke till eder.

001:046 Och I stannaden l?nge i Kades, s?l?nge det nu var.

002:001 Sedan v?nde vi oss ?r annat h?l, vi br?to upp och togo v?gen mot ?knen, ?r R?da havet till, s?som Herren hade tillsagt mig, och vi h?llo en l?ng tid p?med att t?ga omkring Seirs bergsbygd.

002:002 Och HERREN talade till mig och sade:

002:003 ?L?nge nog haven I h?lit p?med att t?ga omkring denna bergsbygd; v?nden eder nu mot norr.

002:004 Och bjud folket och s?g: I kommen nu att draga fram genom det omr?de som tillh?r edra br?der, Esaus barn, vilka bo i Seir; men fast?n de skola frukta f?r eder, m?n I taga eder v?r till vara.

002:005 I skolen icke inl?ta eder i strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva eder ens s?mycket som en fotsbredd, eftersom jag redan har givit Seirs bergsbygd till besittning ?r

Esau.

- 002:006 Mat att äta skolen I kupa av dem för penningar; vatten att dricka skolen I ock kupa av dem för penningar.
- 002:007 HERREN, din Gud, har ju välsignat dig i alla dina händers verk; han har låtit sig vända om din vandring i denna stora ären; nu i fyrtio år har HERREN, din Gud, varit med dig, och intet har fattats dig.
- 002:008 Södrog vi då ästad bort ifrån våra bröder, Esaus barn, som bodde i Seir, och lämnade Hedmarksvägen och Elat och Esjon-Geber. Vi vände oss nu till annat håll och drogo fram på vägen till Moabs ären.
- 002:009 Och Herren sade till mig: Ädu skall icke angripa Moab eller inläta dig i strid med dem, ty av deras land skall jag icke giva dig något till besittning, eftersom jag redan har givit Ar till Lots barn till besittning.
- 002:010 (Emarna bodde då fördom, ett stort och talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna.
- 002:011 Och likasom anakiterna räknas också de för rafaer; men moabiterna kalla dem emer.
- 002:012 I Seir bodde däremot fördom horerna, men Esaus barn fördrev dem för sig och förgjorde dem och bosatte sig på det land som Herren hade givit dem till besittning.)
- 002:013 Stån nu upp och gå över bäcken Sered. Sögingo vi då över bäcken Sered.
- 002:014 Och den tid som fögick för vår vandring från Kades-Barnea, till dess vi gingo över bäcken Sered. var trettioåta år, och under denna tid fögicks hela den släktet, alla stridbara män i lögret, såsom Herren hade svurit att det skulle gå dem.
- 002:015 Ja, Herrens hand drabbade dem, och han sönde fördelse i lögret bland dem och ryckte dem bort därur, så att de fögingos.
- 002:016 Dänu alla stridbara män i folket hade dått ut,
- 002:017 talade HERREN till mig och sade:
- 002:018 Ädu drager nu över Moabs gräns, genom Ar,
- 002:019 och skall sökomma i närheten av Ammons barn; men du må icke angripa dessa, ej heller inläta dig i strid med dem, ty av Ammons barns land skall jag icke giva dig något till besittning, eftersom jag redan har givit det till Lots barn till besittning.
- 002:020 (Såsom ett rafaernas land räknas också detta; rafaer bodde fördom då; men ammoniterna kalla dem samsummiter.
- 002:021 De voro ett stort och talrikt och resligt folk, sådant som anakiterna. Men Herren förgjorde dessa för dem; de fördrev dem och bosatte sig i deras land.
- 002:022 På samma sätt hade han gjort för Esaus barn, som bo i Seir, i det han för dem förgjorde horerna; de fördrev dem och bosatte sig i deras land, då de bo ännu i dag.
- 002:023 Likasöblevo averna, som bodde i byar ända fram till Gasa, förgjorda av kaftorerna, som drogo ut från Kaftor och sedan bosatte sig i deras land.)
- 002:024 Stån nu upp, bryten upp och gå över bäcken Arnon. Se, jag har givit Sihon, konungen i Hesbon, amorän, och hans land i ditt väd. Söbegynn nu att intaga det, och bekriga honom.
- 002:025 Redan i dag vill jag begynna att låta föskräckelse och fruktan för dig komma över alla folk under himmelen, så att de skola darra och bäva för dig, när de hära berättas om dig.?
- 002:026 Och jag skickade söndebud från Kedemots ären till Sihon, konungen i Hesbon, med fridsam hälsning och lå söga:
- 002:027 Älä mig föga genom ditt land. Raka vägen skall gå, utan att

vika av vare sig till höger eller till vänster.

002:028 Mat att äta m?du äta mig k?pa fr? pengar; jag beg?r
 allenast att fr?t?ga v?gen fram h?rigenom

002:029--detsamma som tillstaddes mig av Esaus barn, Seirs inbyggare,
 och av moabiterna, Ars inbyggare--s?att jag kan g?ver
 Jordan in i det land som HERREN, v? Gud, vill giva oss.?

002:030 Men Sihon, konungen i Hesbon, ville icke äta oss t?ga genom
 sitt land, ty HERREN, din Gud, fr?h?rdade hans sinne och
 fr?stockade hans hj?ta, fr? att han skulle giva honom i din
 hand, s?som ock nu har skett.

002:031 Och Herren sade till mig: ?Se, jag begynner nu att giva Sihon
 och hans land i ditt v?d. Begynn allts?du nu att intaga det,
 s?att du fr? hans land till besittning.?

002:032 Och Sihon drog med allt sitt folk ut till strid mot oss, till
 Jahas.

002:033 Men HERREN, v? Gud, gav honom i v?tt v?d, och vi slogo honom
 j?nte hans s?ner och allt hans folk.

002:034 Och vi intogo d?alla hans st?der och g?vo hela den manliga
 stadsbefolkningen till spillo, s?ock kvinnor och barn; vi äto
 ingen slippa undan.

002:035 Allenast boskapen togo vi s?som byte, j?nte rovet fr?n de st?der
 vi intogo.

002:036 Fr?n Aroer, vid b?cken Arnons strand, och fr?n staden i dalen
 ?nda till Gilead fanns ingen stad vars murar voro fr? h?ga fr?
 oss; allasammans gav HERREN, v? Gud, i v?tt v?d.

002:037 Men Ammons barns land ä du vara, hela landstr?ckan utefter
 b?cken Jabbok, och st?derna i bergsbygden, och allt ?vrigt varom
 HERREN, v? Gud, hade s?bjudit.

003:001 Sedan v?nde vi oss ? annat h?l och drogo upp ? Basan till.
 Och Og, konungen i Basan, drog med allt sitt folk ut i strid mot
 oss, till Edrei.

003:002 Men HERREN sade till mig: ?Frukta icke fr? honom, ty i din hand
 har jag givit honom och allt hans folk och honom p?samma s?tt
 som du gjorde med Sihon, amor?ernas konung, som bodde i Hesbon.?

003:003 S?gav HERREN, v? GUD, i v? hand ocks?Og, konungen i Basan,
 och allt hans folk, och vi slogo honom och äto ingen av dem
 slippa undan.

003:004 Och vi intogo d?alla hans st?der, ingen stad fanns, som vi icke
 togo ifr?n dem: sextio st?der, hela landstr?ckan Argob, Ogs rike
 i Basan.

003:005 Alla dessa st?der voro bef?sta med h?ga murar, med portar och
 bommar. D?rtill kom en stor m?ngd sm?st?der.

003:006 Och vi g?vo dem till spillo, likasom vi hade gjort med Sihon,
 konungen i Hesbon; hela den manliga stadsbefolkningen g?vo vi
 till spillo, s?ock kvinnor och barn.

003:007 Men all boskapen och rovet fr?n st?derna togo vi s?som byte.

003:008 Fr?n amor?ernas tv?konungar, som h?skade p?andra sidan
 Jordan, togo vi allts?d?deras land, fr?n b?cken Arnon ?nda
 till berget Hermon

003:009 --vilket av sidonierna kallas fr? Sirjon, men av amor?erna
 kallas fr? Senir--

003:010 alla st?derna p?s?l?ten och hela Gilead och hela Basan, ?nda
 till Salka och Edrei, st?derna i Ogs rike, i Basan.

003:011 Ty Og, konungen i Basan, var den ende som fanns kvar av de sista
 rafa?erna; hans gravkista, gjord av basalt, finnes, s?som k?nt
 ?, i Rabba i Ammons barns land; den ? nio alnar ähg och fyra
 alnar bred, alnen ber?knad efter ähgden av en mans underarm.

003:012 N? vi d?hade intagit detta land, gav jag den del d?rav, som

sträcker sig från Aroer vid bäcken Arnon, samt hälften av Gileads bergsbygd med dess städer för rubeniterna och gaditerna.

003:013 Herstoden av Gilead och hela Basan, Ogs rike, gav jag för ena hälften av Manasse stam, hela landsträcken Argob, hela Basan; detta kallas rafaernas land.

003:014 Jair, Manasses son, fick hela landsträcken Argob, åtta till gesurernas och maakaternas område, och efter sitt eget namn kallade han landet--närmilgen Basan--för Jairs byar, såsom det heter ännu i dag.

003:015 Och för Makir gav jag Gilead.

003:016 Och för rubeniterna och gaditerna gav jag landet från Gilead åtta till Arnons dal, till dalens mitt--den utgjorde gränsen--och till bäcken Jabbok, som för Ammons barns gräns,

003:017 vidare Hedmarken med Jordan, som utgör gränsen, från Kinneret åtta till Pisgas slutningar, på östra sidan.

003:018 Och jag bjöd eder på den tiden och sade: HERREN, eder Gud, har givit eder detta land till besittning. Men nu skolen alla som ären stridbara män draga väpnade åstad i spetsen för edra bröder, Israels barn.

003:019 Allenast edra hustrur och barn och eder boskap--jag vet ju att I haven mycken boskap--må stanna kvar i de städer som jag har givit eder,

003:020 till dess att HERREN har låtit edra bröder komma till ro, såväl som eder, när också de hava tagit i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill giva dem på andra sidan Jordan; sedan män I vända tillbaka till de besittningar jag har givit eder, var och en till sin besittning.?

003:021 Och jag bjöd Josua på den tiden och sade: Du har med egna ägon sett allt vad HERREN, eder Gud, har gjort med dessa två konungar. På samma sätt skall HERREN gåra med alla riken då du drager fram.

003:022 Frukten icke för dem, ty HERREN, eder Gud, skall själv strida för eder.?

003:023 Och på den tiden bad jag till HERREN och sade:

003:024 Herre, HERRE, du har begynt att låta sin tjänare se din storhet och din starka hand; ty vilken för den gud i himmelen eller på jorden, som kan gåra sådana verk och sådana världiga gärningar som du?

003:025 Säg mig nu följ ditt älv och se det goda landet på andra sidan Jordan, det goda berglandet ditt och Libanon.?

003:026 Men HERREN hade blivit förgrymmad på mig för eder skull och ville icke gåra mig, utan sade till mig: Ät det vara nog; tala icke vidare till mig om denna sak.

003:027 Stig nu upp på toppen av Pisga, och lyft upp dina ägon mot väster och norr och söder och öster, och se med dina ägon; ty äver denna Jordan skall du icke komma.

003:028 Och insätt Josua i hans ämbete, och styrk honom att vara frimodig och oförfärad; ty det för han som skall följ ditt älv i spetsen för detta folk, och det för han som skall utskifta för dem såsom arv det land du ser.?

003:029 Och så stannade vi i dalen mitt emot Bet-Peor.

004:001 Och nu, Israel, hör de stadgar och rätter som jag vill låta eder, för att I män gåra efter dem, på det att I män leva och komma in i och taga i besittning det land som HERREN, edra fädres Gud, vill giva eder.

004:002 I skolen icke lågga något till det som jag bjuder eder, och I skolen icke taga något därtill; I skolen hålla HERRENS, eder Guds, bud, som jag giver eder.

004:003 I haven med egna ögon sett vad HERREN har gjort i fråga om Baal-Peor, huru HERREN, din Gud, utrotade ur ditt folk var man som följde efter Baal-Peor.

004:004 Men I som hållen eder till HERREN, eder Gud, I leven alla änu i dag.

004:005 Se, jag har låtit eder stadgar och rätter såsom HERREN, min Gud, har bjudit mig, på det att I må gå efter dem i det land dit I nu kommen, för att taga det i besittning.

004:006 I skolen hålla dem och gå efter dem, ty det skall tillräknas eder såsom vishet och förstånd av andra folk. När de följa alla dessa stadgar, skola säga: Ä sanning, ett vist och förståndigt folk är detta stora folk.?

004:007 Ty vilket annat stort folk finnes, vars gudar är det sånär som HERREN, vår Gud, är oss, så ofta vi kalla honom?

004:008 Och vilket annat stort folk finnes, som har stadgar och rätter så rättfärdiga som hela denna lag, vilken jag i dag föreligger eder?

004:009 Allenast tag dig till vara och akta dig väl, så att du icke förgäter vad dina ögon sågo, och icke låter vika ifrån ditt hjärta i all dina livsdagar, utan kungör det för dina barn och dina barnbarn:

004:010 vad som skedde den dag då du stod inför HERREN, din Gud, vid Horeb, då HERREN sade till mig: Önsamla folket till mig, för att jag må låta dem höra mina ord; må de så låta sig att frukta mig, så länge de leva på jorden, och de låta sina barn detsamma.?

004:011 Och I trädde fram och blevo stående nedanför berget; och berget brann i eld ända upp till himmelen, och då var marker, moln och tjcken.

004:012 Och HERREN talade till eder ur elden orden härden I, men I sågen ingen gestalt, I härden allenast en röst.

004:013 Och han fökunnade eder sitt förbund, som han bjöd eder att hålla nämligen de tio orden; och han skrev dem på tvä stentavlor.

004:014 Och mig bjöd HERREN då att jag skulle låta eder stadgar och rätter, för att I skullen gå efter dem i det land dit I nu dragen, till att taga det i besittning.

004:015 Och eftersom I icke sågen någon gestalt den dag då HERREN talade till eder på Horeb ur elden, därför må I nu noga hava akt på eder själva.

004:016 så att I icke tagen eder till, vad föröfvligt är, genom att gå efter eder någon bekte, något slags avgudabild, något bild av man eller av kvinna.

004:017 eller någon bild av något fyrfotadjur eller av någon bevingad fågel som flyger under himmelen,

004:018 eller av något kräddjur på marken eller av någon fisk i vattnet under jorden.

004:019 Och när du lyfter dina ögon upp till himmelen och ser solen, månen och stjärnorna, himmelens hela härskara, då må du icke heller låta förföra dig att tillbedja dem och tjäna dem; ty HERREN, din Gud, har givit dem till alla folk under hela himmelen till deras del.

004:020 Men eder har HERREN tagit, och han har låtit eder ut ur smittugnen, ur Egypten, för att I skullen bliva hans arvfolk, såsom nu har skett.

004:021 Och HERREN vredgades på mig för eder skull, och svor att jag icke skulle fögå över Jordan och komma in i de goda land som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel.

004:022 Ty jag skall då i detta land och icke gå över Jordan, men I

- skolen g? ?ver den och taga detta goda land i besittning.
- 004:023 Tagen eder d? till vara f? att f?g?a det f?bund som HERREN, eder Gud, har slutit med eder, d?igenom att I, alldeles emot HERRENS, eder Guds, bud, g?en eder n?got bel?te, n?got slags bild.
- 004:024 Ty, HERREN, din Gud, ? en f?t?ande eld, en nit?skande Gud.
- 004:025 Om nu s?sker, n? du har f?t barn och barnbarn och I haven blivit gamla i landet, att I tagen eder till, vad f?d?vligt ? , genom att g?a eder n?got bel?te, n?got slags bild, s?att I g?en vad som ? ont i HERRENS, din Guds, ?gon och d?med f?t?nen honom,
- 004:026 d?tager jag i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att I med hast skolen f?g?s och utrotas ur det land dit I nu g?n ?ver Jordan, f? att taga det i besittning; I skolen d?icke I?ngre leva d?, utan skolen f?visso f?g?as.
- 004:027 Och HERREN skall f?str?eder bland folken, och allenast en ringa hop av eder skall bliva kvar bland de folk till vilka HERREN skall f?a eder.
- 004:028 Och d? skolen I tj?na gudar, gjorda av m?niskoh?nder, gudar av tr?och sten, som varken se eller h?a eller ?a eller lukta.
- 004:029 Men n? I d? s?ken HERREN, din Gud, d?skall du finna honom, om du fr?gar efter honom av allt ditt hj?ta och av all din sj?.
- 004:030 N? du ? i n?d och allt detta vederfares dig, i kommande dagar, d?skall du v?nda ?er till HERREN, din Gud, och h?a hans r?st.
- 004:031 Ty HERREN, din Gud, ? en barmh?rtig Gud. Han skall icke f?g?a eller f?d?vva dig; han skall icke f?g?a det f?bund han har ing?t med dina f?der och med ed bekr?ttat.
- 004:032 Ty fr?ga framfarna tider, dem som hava varit f?e dig, fr?n den dag d?Gud skapade m?niskor p?jorden, fr?ga ifr?n himmelens ena ?nda till den andra om n?gonsin n?got s?stort som detta har skett, eller om man har h?t talas om n?got som ? detta likt,
- 004:033 om n?got folk har h?t Guds r?st tala ur elden, s?som du har h?t, och dock har blivit vid liv,
- 004:034 eller om n?gon gud har f?s?kt att komma och h?mta ett folk ? sig ut fr?n ett annat folk, genom hems?kelser, tecken och under, genom krig, genom stark hand och utr?ckt arm, och genom stora, fruktansv?rda g?ningar, vilket allt HERREN, eder Guds, har gjort med eder i Egypten, inf? dina ?gon.
- 004:035 Du har sj?v f?t se det, f? att du skulle veta att HERREN ? Gud, och ingen annan ?n han.
- 004:036 Fr?n himmelen har han I?tit dig h?a sin r?st f? att undervisa dig, och p?jorden har han I?tit dig se sin stora eld, och du har h?t hans ord ur elden.
- 004:037 Eftersom han nu ?skade dina f?der och utvalde deras avkomlingar efter dem, och sj?v med sin stora kraft f?de dig ut ur Egypten,
- 004:038 och f?drev f? dig folk som voro st?re och m?ktigare ?n du, och I? dig komma in i deras land och gav det ? dig till arvedel, s?som nu har skett,
- 004:039 d?f? skall du i dag veta och I?gga p?hj?ttat att HERREN ? Gud, uppe i himmelen och nere p?jorden, han och ingen annan;
- 004:040 och du skall h?la hans stadgar och bud, som jag i dag giver dig, p?det att det m?g?dig v? och dina barn efter dig, och p?det att du m?I?nge leva i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig f? all tid.
- 004:041 Vid denna tid avskilde Mose tre st?der p?andra sidan Jordan, p? ?stra sidan,
- 004:042 till vilka en dr?pare skulle kunna fly, om han hade dr?pt n?gon utan vett och vilja, och utan att f?rut hava burit hat till

honom; om han flydde till någon av dessa städer, skulle han få
bliva vid liv.

004:043 De voro: Beser i kenen på slättlandet för Rubens stam, Ramot i
Gilead för Guds stam och Golan i Basan för Manasse stam.

004:044 Och detta är den lag som Mose förelade Israels barn,

004:045 dessa är de vittnesbörd och stadgar och rätter som Mose
föredrog för Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egypten,

004:046 på andra sidan Jordan i dalen, mitt emot Bet-Peor, i Sihons
land, amorernas konungs, som bodde i Hesbon, och som Mose och
Israels barn slog, när de hade dragit ut ur Egypten.

004:047 Ty de intogo hans land och Ogs land, konungens i Basan,
amorernas tvåkonungars ländar, på andra sidan Jordan, på
östra sidan,

004:048 från Aroer vid bäcken Arnons strand ända till berget Sion, det
är Hermon,

004:049 och hela Hedmarken på andra sidan Jordan på östra sidan, ända
till Hedmarkshavet, nedanför Pisgas sluttningar.

005:001 Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem:

Här, Israel, de stadgar och rätter som jag i dag framställer för
eder, och låten eders dem och hållen dem och gå efter dem.

005:002 HERREN, vår Gud, slår ett förbund med oss på Horeb.

005:003 Icke med våra föder slår HERREN detta förbund, utan med oss
själva som stå här i dag, oss alla som nu leva.

005:004 Ansikte mot ansikte talade HERREN till eder på berget ur elden.

005:005 Jag stod där mellan HERREN och eder, för att förkunna eder vad
HERREN talade, ty i fruktaden för elden och stegen icke upp på
berget. Han sade:

005:006 Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur
trådomshuset.

005:007 Du skall inga andra gudar hava jämför mig.

005:008 Du skall icke göra dig något bekte, som är en bild vare sig av
det som är uppe i himmelen, eller av det som är i vattnet under
jorden.

005:009 Du skall icke tillbedja sädana, ej heller tjäna dem; ty jag,
HERREN, sin Gud, är en nitiskande Gud, som hemsöker födernas
missgärning på barn och efterkommande i tredje och fjärde led,
när man hatar mig,

005:010 men som gåt när med tusenden, när man äskar mig och håller mina
bud.

005:011 Du skall icke missbruka HERRENS, din Guds namn, ty HERREN skall
icke låta den bliva ostraffad, som missbrukar hans namn.

005:012 Håll sabbatsdagen, så att du helgar den, såsom HERREN, din Gud,
har bjudit dig.

005:013 Sex dagar skall du arbeta och förrätta alla dina sysslor;

005:014 men den sjunde dagen är HERRENS, din Guds, sabbat; där skall du
ingen syssla förrätta, ej heller din son eller sin dotter, eller
din tjänare eller din tjänarinna, eller din ox eller din åna
eller någon av dina dragare, ej heller frömlingen som är hos dig
inom dina portar; på det att din tjänare och din tjänarinna må
hava ro såväl som du.

005:015 Du skall komma ihåg att du själv har varit trå i Egyptens land,
och att HERREN, din Gud, har fört dig ut därifrån med stark hand
och uträckt arm; därför har HERREN, din Gud bjudit dig att hålla
sabbatsdagen.

005:016 Hedra din fader och din moder, såsom HERREN, din Gud har bjudit
dig, på det att du må länge leva och det må gå dig väl i det

land som HERREN, din Gud, vill giva dig.

005:017 Du skall icke dröpa.

005:018 Du skall icke heller begå tuktensbrott.

005:019 Du skall icke heller stjåla.

005:020 Du skall icke heller böra falsk vittnesbörd mot din nästa.

005:021 Du skall icke heller hava begärelse till din nästas hustru. Du skall icke heller hava lust till din nästas hus, ej heller till hans äker eller hans tjänare eller hans tjänarinna, ej heller till hans oxer eller hans äsna, ej heller till något som tillhör din nästa.

005:022 Dessa ord talade HERREN till hela eder församling på berget, ur elden, molnskyn och tjocknet, med högt röst, och han talade så intet mer. Och han skrev dem på tvärestentavlor, som han gav åt mig.

005:023 När i höjden röstade ur markret, medan berget brann i eld, trödde jag fram till mig, alla jag som vore huvudmän för edra stammar, såsom edra äldste.

005:024 Och jag sade: 'Se, HERREN, vår Gud, har låtit oss se sin höglighet och sin storhet, och vi hava hört hans röst ur elden. I dag hava vi sett att Gud kan tala med en människa och dock låta henne bliva vid liv.

005:025 Varför skola vi dölikvis dö? Denna stora eld kommer ju att förtära oss. Om vi än vidare följa HERRENS, vår Guds, röst, så måste vi dö?

005:026 Ty vem finnes väl bland allt kätt som kan, såsom vi hava gjort, följa den levande Gudens röst tala ur elden och dock bliva vid liv?

005:027 Träddu jag fram och hört allt vad HERREN, vår Gud, säger, och tala du till oss allt vad HERREN, vår Gud, talar till dig, så vilja vi följa det och gå efter det.

005:028 Och HERREN höjde edra ord, när jag så talade till mig; och HERREN sade till mig: 'Jag har hört de ord som detta folk har talat till dig. De hava rätt i allt vad de hava talat.

005:029 Ack att de hade sådana hjärtan, att de fruktade mig och höll alla mina bud alltid! Det skulle ju döga dem och deras barn väl evinnerligen.

005:030 Gå nu och säg till dem: 'Vänden tillbaka till edra tröt.'

005:031 Men du själv må stanna kvar här hos mig, så skall jag kunna fört dig alla de bud och stadgar och rätter som du skall låta dem, fört att de må gå efter dem i det land som jag vill giva dem till besittning.'

005:032 Så höll jag nu och gången vad HERREN, eder Gud, har bjudit eder. I skolen icke vika av vare sig till höger eller till vänster.

005:033 På de vägar som HERREN, eder Gud, har bjudit eder gå skolen jag alltid vandra, fört att jag må bliva vid liv och det må gå eder väl, och fört att jag må länge leva i det land som jag taga i besittning.

006:001 Och dessa äro de bud, stadgar och rätter som HERREN, eder Gud, har bjudit mig att låta eder, fört att jag skolen gå efter dem i det land dit jag nu dragen, till att taga de i besittning--

006:002 detta på det att du må frukta HERREN, din Gud, så att du håller alla hans stadgar och bud, som jag giver dig, du med din son och din sonson, i all dina livsdagar, och på det att du må länge leva.

006:003 Så skall du nu följa, Israel, och hålla dem och gå efter dem, fört att det må gå dig väl, och fört att jag må förtka eder mycket, såsom HERREN, dina fäders Gud, har lovat dig--ett land som flyter av mjök och honung.

006:004 Hør, Israel! HERREN, vår gud, HERREN är en.
006:005 Och du skall älska HERREN, din Gud, av allt ditt hjärta och av
all din själ och av all din kraft.
006:006 Dessa ord som jag i dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta.
006:007 Och du skall inskrifa dem hos dina barn och tala om dem, när
du sitter i ditt hus och när du går på vägen, när du lägger dig
och när du står upp.
006:008 Och du skall binda dem såsom ett tecken på din hand, och de
skola vara såsom ett märke på din panna.
006:009 Och du skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus och på dina
portar.

006:010 När nu HERREN, din Gud, låter dig komma in i det land som han
med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob, att giva
dig--stora och vackra städer, som du icke har byggt,
006:011 och hus, fulla med allt gott, vilka du icke har fyllt, och
uthuggna brunnar, som du icke har huggit ut, vingårdar och
olivplanteringar, som du icke har planterat--och när du dö-
r och bliver mäktig,
006:012 så tag dig till vara för att förgäta HERREN, som har fört dig ut
ur Egyptens land, ur trädhuset.
006:013 HERREN, din Gud, skall du frukta, och honom skall du tjäna, och
vid hans namn skall du svära.
006:014 I skolen icke följa efter andra gudar, någon av de folks gudar,
som bo runt omkring eder,
006:015 ty en nitiskande Gud är HERREN, din Gud, mitt ibland dig, och
du måste taga dig till vara, så att icke HERRENS, din Guds, vrede
upptändes mot dig, och han utrotar dig från jorden.
006:016 I skolen icke fresta HERREN, eder Gud, såsom I frestaden honom i
Massa.
006:017 I skolen troget hålla HERRENS, eder Guds, bud och de vittnesbörd
och stadgar som han har givit dig.
006:018 Och du skall göra vad rätt och gott är i HERRENS ägon, för att
det måste gå dig väl, och för att du måste komma in i det goda land
som HERREN med ed har lovat åt dina fäder, och taga det i
besittning,
006:019 därigenom att han driver undan från dig all dina fiender, såsom
HERREN har lovat.
006:020 När din son i framtiden frågar dig: Vad betyda de vittnesbörd
och stadgar och rätter som HERREN, vår Gud, har givit eder??
006:021 då skall du svara din son: Vi voro Faraos trålar i Egypten, men
med stark hand förde HERREN oss ut ur Egypten.
006:022 Och HERREN gjorde stora och gruveliga tecken och under i Egypten
på Faraos och hela hans hus inför våra ögon.
006:023 Men oss förde han ut därifrån, för att låta oss komma in och
giva oss det land som han med ed har lovat åt våra fäder.
006:024 Och HERREN bjöd oss att göra efter all dessa stadgar och att
frukta HERREN, vår Gud, för att det alltid skulle gå oss väl, i
det att han behåller oss vid liv, såsom ock hittills har skett.
006:025 Och det skall låta oss till rättfärdighet, när vi hålla och
göra efter alla dessa bud, inför HERREN, vår Guds, ansikte,
såsom han har bjudit oss.?

007:001 När HERREN, din Gud låter dig komma in i det land di du nu går,
för att taga i besittning, och när han för dig följagar stora
folk--hetiterna, girgasarna, amoriterna, kananiterna,
perissiterna, hiviterna och jebusiterna, sju folk, stämre och
maktigare än du--

- 007:002 n? HERREN, din Gud, giver dessa i ditt v?d och du sl? dem, d? skall du giva dem till spillo; du skall icke sluta f?bund med dem eller visa dem n?.
- 007:003 Du skall icke befrynda dig med dem; dina d?trar skall du icke giva ? deras s?ner, och deras d?trar skall du icke taga till hustrur ? dina s?ner.
- 007:004 Ty de skola d?f?leda dina s?ner att vika av ifr?n mig och tj?na andra gudar, och HERRENS vrede skall d?uppt?ndas mot eder och han skall med hast f?g?ra dig.
- 007:005 Utan s?skolen I g?ra med dem I skolen bryta ned deras altaren och sl?s?nder deras stoder och hugga ned deras Aseror och br?nna upp deras bel?ten i eld.
- 007:006 Ty du ? ett folk som ? helgat ? HERREN, din Gud; dig har HERREN, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk, framf? alla andra folk p?jorden.
- 007:007 Icke d?f? att I voren st?re ?n alla andra folk var det som HERREN f?ste sig vid eder och utvalde eder, ty I ?ren ju mindre ?n alla andra folk;
- 007:008 utan d?f? att HERREN ?skade eder och ville h?la den ed som han hade svurit f?der, d?f? f?de HERREN eder ut med stark hand och f?lossade dig ur tr?domshuset, ur Faraos, den egyptiske konungens, hand.
- 007:009 S?skall du nu veta att HERREN, din Gud, ? den r?tte Guden, den trofaste Guden, som h?ler f?bund och bevarar n?d intill tusende led, n? man ?skar honom och h?ler hans bud,
- 007:010 men som utan f?skoning vederg?ler och f?g? dem som hata honom. Han dr?jer icke, n? det g?ler dem som hata honom; utan f?skoning vederg?ler han dem.
- 007:011 S?h?l nu de bud och stadgar och r?tter som jag i dag giver dig, och g? efter dem.
- 007:012 Om I nu h?ten dessa r?tter och h?len dem och g?ten efter dem, s?skall HERREN, din Gud, till I?n d?f? I?ta sitt f?bund och sin n?d best?, vad han med ed lovade dina f?der.
- 007:013 Han skall d? ?ska dig och v?signa sitt livs frukt och din marks frukt, din s?d, ditt vin och din olja, dina f?kreaturs avf?da och din sm?boskaps avel, i det land som han med ed har lovat dina f?der att giva dig.
- 007:014 V?signad skall du bliva framf? alla andra folk; bland dina m?n och kvinnor skall ingen vara ofruktsam, ej heller bland din boskap.
- 007:015 Och HERREN skall avv?nda fr?n dig all krankhet; ingen av Egyptens alla sv?ra sjukdomar, som du v? k?ner, skall han I?gga p?dig; han skall i st?let I?ta dem komma ?ver alla dem som hata dig.
- 007:016 Och alla de folk som HERREN, din Gud, giver i din hand skall du utrota; du skall icke visa dem n?gon skonsamhet. Du skall icke heller tj?na deras gudar, ty detta kunde bliva en snara f? dig.
- 007:017 Om du ock s?ger vid dig sj?v: ?Dessa folk ?ro st?re ?n jag; huru skall jag kunna f?driva dem??
- 007:018 s?m?du dock icke frukta f? dem; du skall t?nka p?vad HERREN, din Gud gjorde med Faraos och med all egyptierna,
- 007:019 p?de stora hems?kelser som du med egna ?gon s?g, och p?de tecken och under och p?den starka hand och utr?ckta arm varmed HERREN, din Gud, f?de dig ut. P?samma s?t skall HERREN, din Gud, nu g?ra med alla de folk som du fruktat f?.
- 007:020 D?till skall HERREN, din Gud, s?nda getingar ?ver dem, till dess att de som ?ro kvar och h?la sig g?mda f? dig hava blivit utrotade.
- 007:021 Du m?icke f?skr?ckas f? dem, ty HERREN, din Gud, ? mitt

- ibland dig, en stor och fruktansvärd Gud.
- 007:022 Och HERREN, din Gud, skall följaga dessa hedningar för dig, men blott smärningom. Du skall icke med hast förfölja dem, pödet att vildjuren icke möföka sig till din skada.
- 007:023 HERREN, din Gud, skall giva dem i ditt värd och sönda stor förrirring bland dem, till dess att de förgöras.
- 007:024 Och han skall giva deras konungar i din hand, och du skall utrota till och med deras namn, söatt de icke mer finnas under himmelen. Ingen skall kunna stå dig emot, till dess du har förgjort dem.
- 007:025 Deras gudabelöten skola I bröna upp i eld. Du skall icke hava begöelse till det silver och det guld som finnes pödem, och icke taga nögot av detta för din rökning, pödet att du icke mösnöjas döav; ty en styggelse ö det för HERREN, din Gud.
- 007:026 Och du skall icke löta nögon styggelse komma in i ditt hus, pödet att du icke ocksåjölv möbliva given till spillo. Du skall röka det sösom en sköndlighet och en styggelse, ty det ö givet till spillo.
- 008:001 Alla de bud som jag i dag giver dig skolen I hölen, och efter dem skolen I göa, för att I mön komma in i och taga i besittning det land som HERREN med ed har lovat ö edra föder.
- 008:002 Och du skall komma ihö allt vad som har skett pöden vö HERREN, din Gud, nu i fyrtio ö har löit dig vandra i öken, för att tukta dig och prøva dig, söatt han kunde fönimma vad som var i ditt höta: om du ville höla hans bud eller icke.
- 008:003 Ja, han tuktrade dig och lö dig hungra, och han gav dig manna att öa, en mat som du föut icke visste av, och som icke heller dina föder visste av; pödet att han skulle löta dig föstöatt mönniskan lever icke allenast av brö, utan att hon lever av allt det som utö av HERRENS mun.
- 008:004 Dina klöder blevo icke utslitna pödig, och din fot svullnade icke under dessa fyrtio ö.
- 008:005 Söskall du döföstöi ditt höta att HERREN, din Gud, fostrar dig, sösom en man fostrar sin son;
- 008:006 och du skall höla HERRENS, din Guds, bud, söatt du vandrar pö hans vögar och fruktar honom.
- 008:007 Ty HERREN, din Gud, löter dig nu komma in i ett gott land, ett land dö vattenbökar, kölor och djupa vatten löda fram i dalar och pöberg,
- 008:008 ett land med vete och korn, med vintrö, fikontrö och granattrö, ett land med öla olivtrö och med honung,
- 008:009 ett land dö du icke skall öa ditt brö i torftighet, dö intet skall fattas dig, ett land vars stenar innehöla jö, och ur vars berg du skall bryta koppar.
- 008:010 Dö skall du öa och bliva mött, och du skall sölova HERREN, din Gud, för det goda land som han har givit dig.
- 008:011 Tag dig dö till vara för att fögöa HERREN, din Gud, söatt du icke höler hans bud och röter och stadgar, som jag i dag giver dig.
- 008:012 Ja, nö du öter och bliver mött, och bygger vackra hus och bor i dem,
- 008:013 nö dina fökreatur och din smöskap föökas, och ditt silver och guld föökas, och allt annat du har föökas,
- 008:014 dömö ditt höta icke bliva hömodigt, söatt du fögöter HERREN, din Gud, som har föt dig ut ur Egyptens land, ur trödomshuset.
- 008:015 och som har lett dig genom den stora och fruktansvöda öken,

- bland giftiga ormar och skorpioner, över förtorkad mark, där
intet vatten är dig komma ut ur den hårda klippan,
008:016 och som gav dig manna åtta i knen, en mat som dina fäder
icke visste av--detta på det att han skulle tukta dig och
pröva dig, för att sedan kunna göra dig gott.
008:017 Du måste säga vid dig själv: Min egen kraft och min hands
styrka har förskaffat mig denna rikedom?
008:018 utan du måste komma ihåg att det är HERREN, din Gud, som giver dig
kraft att förvärva rikedom, därför att han vill upprätta det
förbund som han med ed har ingått med dina fäder--såsom och
hittills har skett.
008:019 Men om du förgätor HERREN, din Gud, och följ efter andra gudar
och tjänar dem och tillbeder dem, så betygar jag i dag inför eder
att I förvisso skolen förgås.
008:020 På samma sätt som hedningarna som HERREN förgår för eder skolen
också! därför förgås, därför att I icke hårdn HERRENS, eder Guds
rätt.

009:001 Hå, Israel! Du gör nu över Jordan, för att komma ditin och
underlätta dig folk, större och mäktigare än du, städer, stora
och befästa upp mot himmelen,
009:002 anakiternas stora och resliga folkstam, som du själv känner, och
om vilken du har hört att man säger: Vem kan stå emot Anaks
barn!
009:003 Så skall du nu veta att HERREN, din Gud, är den som gör framför
dig, såsom en förtändande eld; han skall förgöra dem, och han
skall förgöra dem, och han skall dömjuka dem för dig, och du
skall fördriva dem och utrota dem med hast, såsom HERREN har
lovat dig.
009:004 Därför nu HERREN, din Gud, driver dem undan för dig, måste icke säga
vid dig själv: Är min rättfärdighets skull har HERREN låtit
mig komma in i detta land och taga det i besittning? Ty dessa
hedningars ogudaktighet är det som gör att HERREN fördriver dem
för dig.
009:005 Icke din rättfärdighet och din rättsinnighet är det som gör att
du för komma in i deras land och taga det i besittning, utan
dessa hedningars ogudaktighet är det som gör att HERREN, din
Gud, fördriver dem för dig. Så vill ock HERREN uppfylla vad han
med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak och Jakob.
009:006 Därför måste du nu veta att det icke är din rättfärdighet som gör
att HERREN, din Gud, vill giva dig detta goda land till
besittning; ty du är ett hårdnackat folk.
009:007 Kom ihåg, förgår icke, huru du i knen förtänade HERREN, din
Gud. Allt ifrån den dag då du drog ut ur Egyptens land, hånda
till dess I nu haven kommit hit, haven I varit gensträviga mot
HERREN.
009:008 Vid Horeb förtänade I HERREN, och HERREN vredgades på eder, så
att han ville förgöra eder.
009:009 När jag hade stigit upp på berget för att taga emot
stentavlorna, det förbunds tavlor, som HERREN hade slutit med
eder, stannade jag på berget i fyrtio dagar och fyrtio nätter,
utan att äta och utan att dricka.
009:010 Och HERREN gav mig de tvöstentavlorna, på vilka Gud hade
skrivit med sitt finger; vad där stod var alldeles lika med de
ord HERREN hade talat med eder på berget ur elden, den dag då I
voren församlade där.
009:011 Och när de fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna voro förflidna,
gav HERREN mig de tvöstentavlorna, förbundets tavlor.
009:012 Och HERREN sade till mig: Stå upp och gå med hast ned

- härifrån, ty ditt folk, som du har fått ut ur Egypten, har tagit sig till, vad fördövtligt är. De hava redan vikit av ifrå den väd som jag bjöd dem gå, de hava gjort sig ett gjutet beläte.?
- 009:013 Och HERREN talade till mig och sade: Jag har sett att detta folk är ett hårdnackat folk.
- 009:014 Lärna mig i fred, ty jag vill förgöra dem och utplåna deras namn, så att det icke mer finnes under himmelen; dig vill jag sedan göra till ett folk som är mäktigare och starkare än detta.?
- 009:015 Dövände jag mig om och steg ned från berget, som brann i eld; och jag hade i mina händer hånder förbundets tvåvlor.
- 009:016 Och jag fick då se att I haven syndat mot HERREN, eder Gud: I hadn gjort eder en gjuten kalv; så hadn I redan vikit av ifrå den väd som HERREN hade bjudit eder gå.
- 009:017 Då fattade jag i de händerna tavlorna och kastade dem ifrå mig med händerna och slog händer dem inför edra ögon.
- 009:018 Och jag föll ned inför HERRENS ansikte och låg så, likasom förra gången i fyrtio dagar och fyrtio nätter, utan att äta och utan att dricka, för all den synds skulle som I hadn begått genom att göra vad ont var i HERRENS ögon, till att förtäna honom.
- 009:019 Ty jag fruktade för den vrede och förbittring mot eder, av vilken HERREN hade blivit så uppfylld att han ville förgöra eder. Och HERREN hörde mig även denna gång.
- 009:020 Också på Aron blev HERREN mycket vred, så att han ville förgöra honom, och jag bad då för Aron.
- 009:021 Sedan tog jag kalven, syndabelätet som I hadn gjort, och brände den i eld och krossade händer den väd, till dess att den blev fint stoft, och det stoftet kastade jag i bäcken som flöt ned från berget.
- 009:022 I Tabeera, i Massa och i Kibrot-Hattaava förtäna den I ock HERREN.
- 009:023 Och när HERREN ville sträffa eder för stad från Kades-Barnea och sade: Dragen upp och intagen det land som jag har givit eder, då voren I gensträviga mot HERREN, eder Guds, befallning och trodden honom icke och händer icke hans råst.
- 009:024 Ja, gensträviga haven I varit mot HERREN allt ifrå den dag då jag lärde känna eder.
- 009:025 Så föll jag då ned inför HERRENS ansikte och låg så i de fyrtio dagarna och de fyrtio nätterna; ty HERREN hade sagt att han ville förgöra eder.
- 009:026 Och jag bad till HERREN och sade: Herre, HERRE, fördöva icke ditt folk och din arvedel, som du har förlöstat med din stora makt, och som du med stark hand har fått ut ur Egypten.
- 009:027 Thak på dina tjänare Abraham, Isak och Jakob, se icke på detta folks hårdhet, ogudaktighet och synd;
- 009:028 på det att man icke mår så i det land varur du har fått oss ut: 'Därför att HERREN, icke förmådde göra dem in i det land som han hade lovat är dem, och därför att han hatade dem, förde han dem ut och lär dem då i kenen.'
- 009:029 De för ju ditt folk och din arvedel, som du har fått ut med din stora kraft och din utsträckt arm.?
- 010:001 På den tiden sade HERREN till mig: Hugg ut är dig två stentavlor, likadana som de förra voro, och stig upp till mig på berget; gör dig och en ark av trä.
- 010:002 Och sedan jag har skrivit på tavlorna samma ord som stodo på de förra tavlorna, vilka du slog händer, skall du låga dem i arken.?
- 010:003 Så gjorde jag då en ark av akacieträ och hugg ut två stentavlor, likadana som de förra voro. Och jag steg upp på berget och hade

med mig de tv?tavlorna.

010:004 Och han skrev p?tavlorna detsamma som var skrivet f?ra g?ngen, de tio ord som HERREN hade talat till eder p?berget ur elden, den dag d?I voren f?samlade d?. Och HERREN gav dem ? mig.

010:005 Sedan v?nda jag mig om och steg ned fr?n berget och lade tavlorna i arken som jag hade gjort, och d? fingo de ligga, s?som HERREN hade bjudit mig.

010:006 Och Israels barn br?to upp fr?n Beerot-Bene-Jaakan och t?gade till Mosera. D? dog Aron och blev d? ocks?begraven; och hans som Eleasar blev pr?st i hans st?le.

010:007 D?ifr?n br?to de upp och t?gade till Gudgoda, och fr?n Gudgoda, och fr?n Gudgoda till Jotbata, en trakt som var rik p? vattenb?kar.

010:008 P?den tiden avskilde HERREN Levi stam till att b?ra HERRENS f?rbundsark, till att st?inf? HERRENS ansikte och g?ra t?nst inf? honom, och till att v?signa i hans namn, s?som den har att g?ra ?nu i dag.

010:009 D?f? fick Levi ingen lott eller arvedel j?nte sina br?der. HERREN ? hans arvedel, s?som HERREN, din Gud, har sagt honom.

010:010 Och jag stannade p?berget lika l?nge som f?ra g?ngen, fyrtio dagar och fyrtio n?tter; och HERREN h?de mig ocks?denna g?ng: HERREN ville icke f?d?va mig.

010:011 Och HERREN sade till mig: ?st?upp och g??stad framf? folket, och l? dem bryta upp, f? att de m?komma in i och taga i besittning det land som jag med ed har lovat deras f?der att giva dem.?

010:012 Och nu Israel, var ? det som HERREN, din Gud, fordrar av dig annat ? att du fruktar HERREN, din Gud, att du alltid vandrar p?hans v?gar och ?skar honom, och att du t?nar HERREN, din Gud, av allt ditt hj?ta och av all din sj?,

010:013 s?att du h?ler HERRENS bud och stadgar, som jag i dag giver dig, p?det att det m?g?dig v??

010:014 Se, HERREN, din Gud, tillh? himlarna och himlarnas himmel, jorden och allt vad d?r? ?;

010:015 men allenast vid dina f?der f?ste sig HERREN och ?skade dem; och han utvalde deras avkomlingar efter dem, han utvalde eder bland alla folk, s?som I nu sj?va sen.

010:016 Omsk?en d?f? edert hj?tas f?hud, och varen icke l?nge h?dnackade.

010:017 Ty HERREN, eder Gud, ? gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store, den v?dige och fruktansv?rde Guden, som icke har anseende till personen och icke tager mutor;

010:018 som skaffar den faderl?se och ?kan r?tt, och som ?skar fr?mlingen och giver honom mat och kl?der.

010:019 D?f? skolen ocks?I ?ska fr?mlingen; I haven ju sj?va varit fr?mlingar i Egyptens land.

010:020 HERREN, din Gud, skall du frukta, honom skall du t?na, och till honom skall du h?la dig, och vid hans namn skall du sv?ja.

010:021 Han ? ditt lov, och han din Gud, som har gjort med dig de stora och underbara g?ningar som du med egna ?gon har sett.

010:022 Sjuttio personer voro dina f?der, som drogo ned till Egypten, men nu har HERREN, din Gud, gjort dig talrik s?som himmelens stj?nor.

011:001 S?skall du nu ?ska HERREN, din Gud, och h?la vad han bjuder dig h?la, hans stadgar och r?tter och bud, alltid.

011:002 Och besinnen i dag--jag talar nu icke om edra barn, som icke hava f?nummit och sett det--huru HERREN, eder Gud, har fostrat eder, besinnen hans storhet, hans starka hand och hans

utrökta arm,
011:003 de tecken och gärningar som han gjorde i Egypten, med Farao, konungen i Egypten, och med hela hans land,
011:004 och vad han gjorde med egyptiernas här, med deras härstar och vagnar, huru han låt Røde havets vatten strömma över dem, när de förföjde eder, och huru HERREN döföjgjorde dem, så att de nu icke mer rö till;
011:005 och vad han gjorde med eder i öken, önda till dess I kommen hit,
011:006 och vad han gjorde med Datan och Abiram, Eliabs, Rubens sons, söner, huru jorden öppnade sin mun och uppslukade dem med deras hus och deras töt och allt levande som föjde dem, och detta mitt i hela Israel.
011:007 Ty I haven ju med egna ögon sett alla de stora gärningar som HERREN har gjort.
011:008 Sö hülen dö alla de bud som jag i dag giver dig, pödet att I med frimodighet mön kunna göin i och intaga det land dit I nu dragen, fö att taga det i besittning,
011:009 och pödet att I mön lönge leva i det land som HERREN med ed har lovat edra föder att giva ö dem och deras efterkommande, ett land som flyter av mjök och honung.
011:010 Ty det land dit du nu kommer, fö att taga det i besittning, ö icke sösom Egyptens land, varifrön I haven dragit ut, dö du möste trampa upp vatten till den sö du södde, sösom man gö i en köströgdöd;
011:011 nej, det land dit I nu dragen, fö att taga det i besittning, ö ett land med berg och dalar, som fö vatten att dricka genom himmelens regn,
011:012 ett land som HERREN, din Gud, låter sig vöda om, och pövilket HERRENS, din Guds, ögon bestöndigt vila, frön örets begynnelse till örets slut.
011:013 Om i nu hören de bud som jag i dag giver eder, söatt I ösken HERREN, eder Gud, och öjnen honom av allt edert höta och av all eder söj,
011:014 söskall jag giva ö edert land regn i rött tid, höstregn och vöregn, och du skall föinbögga din sö och ditt vin och din olja.
011:015 Och jag skall giva din boskap grö pödin mark; och du skall öa och bliva mött.
011:016 Men tagen eder till vara, låten icke edra hötan bliva föföda, söatt I viken av och öjnen andra gudar och tillbedjen dem;
011:017 ty döskall HERRENS vrede upptöndas mot eder, och han skall tillsluta himmelen, söatt regn icke faller och marken icke giver sin gröda; och I skolen med hast bliva utrotade ur det goda land som HERREN vill giva eder.
011:018 Söskolen I nu lögga dessa mina ord pöedert höta och edert sinne, och I skolen binda dem sösom ett tecken pöeder hand, och de skola vara sösom ett möke pöeder panna;
011:019 och I skolen låa edra barn dem, i det att du talar om dem, när du sitter i ditt hus och när du stö upp.
011:020 och du skall skriva dem pödöposterna i ditt hus och pödina portar;
011:021 pödet att I och edra barn mön lönge föbo i det land som HERREN med ed har lovat edra föder att giva dem, lika lönge som himmelen vöver sig över jorden.
011:022 Ty om I hülen alla dessa bud som jag giver eder och göten efter dem, söatt I ösken HERREN, eder Gud, och alltid vandren pö hans vöggar och hülen eder till honom,

- 011:023 d?skall HERREN f?driva alla dessa folk f?r eder, och I skolen underl?gga eder folk som ?ro st?re och m?ktigare ?n I.
- 011:024 Var ort eder fot betr?der skall bliva eder. Fr?n ?knen till Libanon, ifr?n floden--floden Frat--?nda till V?stra havet skall edert omr?de str?cka sig.
- 011:025 Ingen skall kunna st?eder emot. Frukta och f?rskr?ckelse f?r eder skall HERREN, eder Gud, l?ta komma ?ver hela det land I betr?den, s?som han har lovat eder.
- 011:026 Se, jag f?rel?gger eder i dag v?rsignelse och f?rbannelse:
- 011:027 v?rsignelse, om I h?ren HERRENS eder Guds, bud, som jag i dag giver eder,
- 011:028 och f?rbannelse, om I icke h?ren HERRENS, eder Guds, bud, utan viken av ifr?n den v?g jag i dag bjuder eder g?och f?ljen efter andra gudar, som I icke k?nnen.
- 011:029 Och n?r HERREN, din Gud, har l?tit dig komma in i det land dit du nu g?r, f?r att taga det i besittning, skall du l?ta berget Gerissim bliva platsen f?r v?rsignelsen och berget Ebal platsen f?r f?rbannelsen.
- 011:030 (Dessa berg ligga, s?som k?nt ?r, p?andra sidan Jordan, bortom V?stra v?gen, i hedmarkskanan ?ernas land, mitt emot Gilgal, bredvid Mores terebintlund.)
- 011:031 Ty I g?n nu ?ver Jordan, f?r att komma in i och taga i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill giva eder; I skolen taga det i besittning och bo d?r.
- 011:032 H?len d?alla de stadgar och r?tter som jag i dag f?rel?gger eder, och g?ren efter dem.
- 012:001 Dessa ?ro de stadgar och r?tter som I skolen h?la och iakttaga i det land som HERREN, dina f?ders Gud, har givit dig till besittning; s?l?nge I leven p?jorden skolen I h?la dem.
- 012:002 I skolen i grund f?r?da alla platser d?r de folk som I f?rdriven hava h?lit sin gudstj?nst, vare sig detta har skett p?h?ga berg och h?jder eller n?gonst?des under gr?na tr?d.
- 012:003 I skolen bryta ned deras altaren och sl?s?nder deras stoder och br?nna upp deras Aseror i eld och hugga ned deras gudabel?ten, och I skolen utrota deras namn fr?n s?dana platser.
- 012:004 N?r I tillbedjen HERREN, eder Gud, skolen I icke g?ra s?som de,
- 012:005 utan den plats som HERREN, eder Gud, utv?ljer inom n?gon av edra stammar till att d?r f?sta sitt namn, denna boning skolen I s?ka och dit skall du g?.
- 012:006 Och dit skolen I f?ra edra br?noffer och slaktoffer, eder tionde, vad edra h?nder b?ra fram s?som offerg?rd, edra l?tesoffer och frivilliga offer och det f?stf?dda av edra f?kreatur och eder sm?boskap.
- 012:007 Och d?r skolen I ?ta inf?r HERRENS, eder Guds, ansikte, och gl?dja eder med edert husfolk ?ver allt vad I haven f?v?rvat, allt varmed HERREN, din Gud, vara r?ttast;
- 012:008 I skolen d?icke g?ra s?som vi nu g?ra h?r, var och en vad honom tyckes vara r?ttast.
- 012:009 I haven ju ?nnu icke kommit till ro och till den arvedel som HERREN, din Gud, vill giva dig.
- 012:010 Men n?r I haven g?tt ?ver Jordan och bon i det land som HERREN, eder Gud, vill giva eder till arvedel, och n?r han har l?tit eder f?ro f?r alla edra fiender runt omkring, d?att I bon i trygghet,
- 012:011 d?skolen I till den plats som HERREN, eder Gud, utv?ljer till boning ?r sitt namn f?ra allt vad jag nu bjuder eder: edra br?noffer och slaktoffer, eder tionde, vad edra h?nder b?ra fram s?som offerg?rd, s?ock alla de utvalda l?tesoffer som I

loven HERREN.

- 012:012 Och s?skolen I gl?dja eder inf? HERREN, eder Guds, ansikte, med edra s?ner och d?trar, edra tj?nare och tj?narinnor, och med leviten som bor inom edra portar, ty han har ju ingen lott eller arvedel med eder.
- 012:013 Tag dig till vara f? att offra dina br?noffer p?n?gon annan plats som kan falla din in;
- 012:014 nej, p?den plats HERREN utv?jer inom en av dina stammar, d? skall du offra dina br?noffer, och d? skall du g?ra allt vad jag eljest bjuder dig.
- 012:015 Dock f? du, s?mycket dig lyster, slakta och ?a k?t inom vilken som helst av dina st?der, i m?n av den v?signelse som HERREN, din Gud, giver dig. B?de den som ? oren och den som ? ren m? ?a d?rav, s?som vore det gasell- eller hjortk?t.
- 012:016 Men blodet skolen I icke f?t?ra I skolen gjuta ut det p?jorden s?som vatten.
- 012:017 Du f? allts? icke hemma inom dina portar ?a tionde av din s?d, ditt vin och din olja, ej heller det f?stf?dda av dina f?kreatur och din sm?boskap, ej heller n?got av de l?tesoffer som du lovar, eller av dina frivilliga offer, eller av det din hand b? fram s?som offerg?d;
- 012:018 utan inf? HERREN, din Guds, ansikte, p?den plats som HERREN, din Gud, utv?jer skall du ?a s?dant, med din son och din dotter, din tj?nare och din tj?narinna, och med leviten som bor inom dina portar; och s?skall du gl?dja dig inf? HERRENS, din Guds, ansikte ?ver allt vad du har f?v?vat.
- 012:019 Tag dig till vara f? att gl?mma bort leviten, s?l?nge du lever i ditt land.
- 012:020 Om du allts?, n? HERREN, din Gud, har utvidgat ditt omr?de, s?som han har lovat dig, t?nker s? ?Jag vill ?a k?t?-ifall det nu lyster f? dig att ?a k?t--s?m?du d? ?a k?t, s? mycket dig lyster.
- 012:021 Om den plats som HERREN, din Gud, utv?jer till att d? f?sta sitt namn ligger f? avl?gset f? dig, s?m?du, i enlighet med vad jag har bjudit dig, slakta av de f?kreatur och av den sm?boskap som HERREN har givit dig, och ?a d?rav hemma inom dina portar, s?mycket av din lyster.
- 012:022 Men du skall ?a p?samma s?t som man ?er gasell- eller hjortk?t; b?de den som ? oren och den som ? ren m? ?a d?rav.
- 012:023 Allenast skall du vara st?ndaktig i att icke f?t?ra blodet; ty blodet ? sj?en, och sj?en skall du icke f?t?ra med k?tet.
- 012:024 Du skall icke f?t?ra det; du skall gjuta ut det p?jorden s?som vatten.
- 012:025 Du skall icke f?t?ra det, p?det att det m?g?dig v? och dina barn efter dig, n? du g?ra vad r?t ? i HERRENS ?gon.
- 012:026 Men de heliga g?vor som du vill b?ra fram, och dina l?tesoffer, dem skall du f?ra med dig till den plats som HERREN utv?jer.
- 012:027 Och av dina br?noffer skall du offra b?de k?tet och blodet p? HERRENS, din Guds, altare. Av dina slaktoffer d?remot skall v? blodet gjudas ut p?HERRENS, din Guds, altare, men k?tet m?du ?a.
- 012:028 Alla dessa bud som jag giver dig skall du h?la och h?ra, f? att det m?g?dig v? och dina barn efter dig, till evig tid, n? du g? var gott och r?t ? i HERRENS, din Guds, ?gon.
- 012:029 N? HERREN, din Gud, har utrotat de folk till vilka du nu kommer, f? att f?driva dem f? dig, n? du allts?har f?drivit dessa och bosatt dig i deras land,
- 012:030 tag dig d?till vara f? att bliva sn?jd, s?att du efterf?jer dem, sedan de hava blivit f?gjorda f? dig; fr?ga icke efter

deras gudar, s?att du s?ger: P?vad s?tt h?lo dessa folk sin gudstj?nst? S?vill ocks?jag g?ra.?

012:031 Nej, p?det s?ttet skall icke du g?ra, n?r du tillbeder HERREN, din Gud, ty allt som ? en styggelse f?r HERREN, och som han hatar, det hava de gjort till sina gudars ?ra; ja, de g?s? l?ngt att de br?na upp sina s?ner och d?trrar i eld ? sina gudar.

012:032 Allt vad jag bjuder eder, det skolen I h?la och g?ra. Du skall icke l?gga n?got d?rtill och icke taga n?got d?rifr?n.

013:001 Om en profet eller en som har dr?mmar uppst?r bland dig, och han utlovar ? dig n?got tecken eller under,

013:002 och sedan det tecken eller under, verkligen intr?ffar, varom han talade med dig, i det att han sade: ? ? oss efterf?lja och tj?na andra gudar, som I icke k?nnen?,

013:003 s?skall du ?nd?icke h?ra p?den profetens ord eller p?den dr?mmaren, ty HERREN, eder Gud, s?tter eder d?rmed allenast p? prov, f?r att f?rnimma om I ?sken HERREN, eder Gud, av allt edert hj?ta och av all eder sj?.

013:004 HERREN, eder Gud, skolen I efterf?lja, honom skolen I frukta, hans bud skolen I h?la, hans r?st skolen I h?ra, honom skolen I tj?na, och till honom skolen I h?la eder.

013:005 Men den profeten eller dr?mmaren skall d?das, ty han predikade avfall fr?n HERREN, eder Gud, som har f?rt eder ut ur Egyptens land och f?rl?ssat dig ur tr?domshuset; och han ville f?rf?ra dig till att ?vergiva den v?g som HERREN, din Gud, har bjudit dig att vandra. Du skall skaffa bort ifr?n dig vad ont ?.

013:006 Om din broder, din moders son, eller din son eller din dotter, eller hustrun i din famn, eller din v?n som ? f?r dig s?som ditt eget liv, om n?gon av dessa i hemlighet vill f?leda dig, i det han s?ger: ? ? oss g? ?stad och tj?na andra gudar, som varken du eller dina f?der hava k?nt?

013:007 --gudar hos de folk som bo runt omkring eder, n?ra dig eller fj?rran ifr?n dig, fr?n jordens ena ?nda till den andra--

013:008 s?skall du icke g?ra honom till viljes eller h?ra p?honom. Du skall icke visa honom n?gon skonsamhet eller hava misskund och undseende med honom,

013:009 utan du skall dr?pa honom: f?rst skall din egen hand lyftas mot honom f?r att d?da honom, och sedan hela folkets hand.

013:010 Och du skall stena honom till d?ds, d?r?r att han s?kte f?rf?ra dig till att ?vergiva HERREN, din Gud, som har f?rt dig ut ur Egyptens land, ur tr?domshuset.

013:011 Och hela Israel skall h?ra detta och frukta, och man skall sedan icke mer g?ra n?got s?dant ont bland dig.

013:012 Om du f?r h?ra att man i n?gon av de st?der, som HERREN vill giva dig till att bo i, ber?ttar

013:013 att m?n hava uppst?tt bland dig, onda m?n som f?rf?ra inv?narna i sin stad, i det att de s?ga: ? ? oss g? ?stad och tj?na andra gudar, som I icke k?nnen?,

013:014 s?skall du noga unders?ka och rannsaka och efterforska; om det d?befinnes vara sant och visst att en s?dan styggelse har blivit f?r?vad bland dig,

013:015 s?skall du sl?den stadens inv?nare med sv?rdsegg; du skall giva den och allt vad d?ri ? till spillo; ocks?boskapen d?r skall du sl?med sv?rdsegg.

013:016 Och allt byte du f?r d?r skall du samla ihop mitt p?torget, och d?refter skall du br?na upp staden i eld, med allt byte du f?r d?r, s?som ett heloffer ? HERREN, din Gud; den skall bliva en

- grushög för evig tid, aldrig mer skall den byggas upp.
- 013:017 Låt intet av det tillspillogivna låda vi din hand, på det att HERREN möter sig inför sin vredes glöd och låta barmhärtighet vederfaras dig och förbarma sig över dig och föröka dig, såsom han med ed har lovat dina fäder att göra,
- 013:018 om du nämligen hör HERRENS, din Guds, röst, så att du håller alla hans bud, som jag i dag giver dig, och gå vad rätt är i HERRENS, din Guds, ägon.
- 014:001 I Herren Herrens, eder Guds, barn. I skolen icke rista några märken på eder eller göra eder skalliga ovanför pannan för någon död;
- 014:002 ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud, och dig har Herren utvalt till att vara hans egendomsfolk framför alla andra folk på jorden.
- 014:003 Du skall icke få något som är en styggelse.
- 014:004 Dessa är de fyrfotadjur som i förståelse: kreatur, får och getter, hjort,
- 014:005 gasell, dovhjort, stenbock, dison, teoantilop och semer,
- 014:006 alla de fyrfotadjur som hava klävar och hava dem helkluvna i tvåhåfter, och som idissla; sådana fyrfotadjur förstå i låta.
- 014:007 Men dessa skolen i icke få av de idisslande djuren och av dem som hava genomkluvna klävar: kamelen, haren och klippsassen, ty de idissla väl, men de hava icke klävar, de skola gålla för eder som orena;
- 014:008 svinet, ty det har väl klävar, men det idisslar icke, det skall gålla för eder såsom orent. Av dessa djurs kärst skolen i icke få, ej heller skolen i komma vid deras döda kroppar.
- 014:009 Detta är vad i förståelse låta av allt det som lever i vattnet: allt det som har fenor och fjäll förstå i låta.
- 014:010 Men intet som icke har fenor och fjäll skolen i låta; det skall gålla för eder såsom orent.
- 014:011 Alla rena fåglar förstå i låta.
- 014:012 Men dessa fåglar skolen i icke få: ånen, lammgamen, havsånen,
- 014:013 raafågeln, falken, gladan med dess arter,
- 014:014 alla slags korpar efter deras arter,
- 014:015 strutsen tahemasfågeln, fiskmåsen, häken med dess arter,
- 014:016 ugglan, uven tinsemeffågeln,
- 014:017 pelikanen, asgamen, dykfågeln,
- 014:018 hägern, regnpiparen med dess arter, härfågeln och fläddermusen.
- 014:019 Alla flygande smådjur skola ock gålla för eder såsom orena, de skola icke fås.
- 014:020 Men alla rena flygande djur förstå i låta.
- 014:021 I skolen icke få något självdött; är frömlingen som bo inom dina portar måste du giva sådant, och han måste låta det; eller ock måste du säga det är en utlösning. Ty du är ett folk som är helgat HERREN, din Gud.

Du skall icke koka en killing i dess moders mjölk.

- 014:022 Tionde skall du giva av all sådesgröda som för vart är väcker på din åker,
- 014:023 och du skall få den inför Herrens, din Guds, ansikte, på den plats som han utväljer till boning åt sitt namn: tionden av din såd, ditt vin och din olja, så ock din förstfödda av dina kreatur och din småboskap; ty du skall låta att frukta Herren, din Gud, alltid.

- 014:024 Men om v?gen ? dig f? l?ng, s?att du icke f?m? f?a det dit, eftersom den plats som Herren, din Gud, utv?jer till att d? f?sta sitt namn ligger f? avl?gset f? dig--d?nu Herren, din Gud, v?signa dig--
- 014:025 s?m?du s?ja det och knyta in penningarna och taga dem med dig och g?till den plats som Herren, din Gud, utv?jer.
- 014:026 Och du m?k?pa f? penningarna vadhelst dig lyster f?kreatur eller sm?boskap, eller vin eller andra starka drycker eller vad du eljest kan ?stunda; och s?skall du h?lla m?tid d? inf? HERRENS, din Guds, ansikte och gl?dja dig med ditt husfolk.
- 014:027 Och leviten som bor inom dina portar skall du d?icke gl?mma bort, ty han har ingen lott eller arvedel j?mte dig.
- 014:028 Vid slutet av vart tredje ? skall du avskilja all tionde av vad du har f?tt i avkastning under det ?ret och l?gga upp det inom dina st?der.
- 014:029 Och sedan skall leviten f?komma, han som ingen lott eller arvedel har j?mte dig, s?ock fr?mlingen och den faderl?se och ?nkan som bo inom dina portar; och d?skola ?ta och bliva m?tta. S?skall du g?ta, f? att Herren din Gud, m?v?signa dig i alla dina h?nders verk, i allt vad du g?.
- 015:001 Vart sjunde ? skall du l?ta vara ett fri?.
- 015:002 Och s?skall f?h?lla sig med det fri?ret: Var l?ngivare som har l?nat n?got ? sin n?sta skall d?eftersk?nka sin fordran. Han f? d?icke kr?va sin n?sta och broder, ty ett HERRENS fri? har d?blivit utlyst.
- 015:003 En utl?nning m?du kr?va, men om du har n?got att fordra av din broder, skall du eftersk?nka det.
- 015:004 Dock borde r?tteligen ingen fattig finnas hos dig, ty Herren skall rikligen v?signa dig i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning, s?som din arvedel,
- 015:005 allenast du h? HERRENS, din Guds, r?st, s?att du h?ler alla dessa bud som jag i dag giver dig och g? efter dem.
- 015:006 Ty Herren, din Gud, skall v?signa dig, s?som han har lovat dig; och du skall giva l?n ? m?nga folk, men sj?v skall du icke beh?va l?na av n?gon, och du skall r?da ?ver m?nga folk, men de skola icke r?da ?ver dig.
- 015:007 Om n?gon fattig finnes hos dig, en av dina br?der inom n?gon av dina st?der, i det land som Herren, din Gud, vill giva dig, s? skall du icke f?stocka ditt hj?ta och tillsluta din hand f? denne din fattige broder,
- 015:008 utan du skall g?na ?ppna din hand f? honom och g?na l?na honom vad han beh?ver i sin brist.
- 015:009 Tag dig till vara, s?att icke den onda tanken uppst? i ditt hj?ta: ?Det sjunde ?ret, fri?ret, ? n?a?, och att du s?ser med ont ?ga p?din fattige broder och icke giver honom n?got; han kan d?ropa ?ver dig till Herren, och s?kommer synd att vila p?dig.
- 015:010 G?na skall du giva ? honom, och ditt hj?ta skall icke vara motvilligt, n? du giver ? honom, ty f? en s?dan g?vas skall Herren, din Gud, v?signa dig i alla dina verk, i allt vad du f?retager dig.
- 015:011 Fattiga skola ju aldrig saknas i landet, d?f? bjuder jag dig och s?ger: Du skall g?na ?ppna din hand f? din broder, f? de arma och fattiga som du har i ditt land.
- 015:012 Om n?gon av ditt folk, en hebreisk man eller en hebreisk kvinna, har s?t sig till dig och t?nat dig i sex ?, s?skall du p? det sjunde ?ret sl?ppa honom fri ur din t?nst;
- 015:013 och n? du sl?pper honom fri ur din t?nst, skall du icke l?ta

honom g?med tomma h?nder.

- 015:014 Du skall fastmer f?se honom med g?vor fr?n din hjord, fr?n din loge och fr?n din vinpress; av det varmed Herren, din Gud, har v?signat dig skall du giva honom.
- 015:015 Du skall komma ih?g att du sj?lv har varit en tr? i Egyptens land, och att Herren, din Gud, har f?lossat dig; d?ff? bjuder jag dig detta i dag.
- 015:016 Men om s?skulle h?nda, att han s?ger till dig att han icke vill l?mna dig, d?ff? att han ?skar dig och ditt hus, eftersom han har haft det gott hos dig,
- 015:017 s?skall du taga en syl och sticka den genom hans ?a in i d?ren; d?refter skall han vara din tr? ev?rdligen. Med din tj?narinna skall du g?a p?samma s?tt.
- 015:018 Du skall icke tycka det vara h?tt att du m?ste sl?ppa din tj?nare fri ur din tj?nst; i sex ? har han ju berett dig dubbelt s?stor f?rm?n som n?gon avl?nad legodr?ng. S?skall Herren, din Gud, v?signa dig i allt vad du g?.
- 015:019 Allt f?stf?tt av hank?, som f?des bland dina f?kreatur och din sm?boskap, skall du helga ? Herren, din Gud; du skall icke vid ditt arbete begagna det som ? f?stf?tt bland dina f?kreatur, icke heller skall du klippa ullen p?det som ? f?stf?tt bland din sm?boskap.
- 015:020 Inf? Herrens, din Guds, ansikte skall du med ditt husfolk f? vart ? ?a det p?den plats som Herren utv?jer.
- 015:021 Men om djuret har n?got lyte, om det ? halt eller blint eller har n?got annat ont lyte, s?skall du icke offra det ? Herren, din Gud.
- 015:022 Inom dina st?der m?du d? ?a det; b?de den som ? oren och den som ? ren m? ?a d?rav, s?som vore det gasell- eller hjortk?tt.
- 015:023 Men blodet skall du icke f?t?a; du skall gjuta ut det p? jorden s?som vatten.
- 016:001 Tag i akt m?naden Abib och h?l Herrens, din Guds, p?skh?gtid; ty i m?naden Abib f?de Herren, din Gud, dig ut ur Egypten om natten.
- 016:002 Du skall d?slakta p?skoffer ? Herren. din Gud, av sm?boskap och f?kreatur, p?den plats som Herren utv?jer till boning ? sitt namn.
- 016:003 Du skall icke ?a n?got syrat d?till; i sju dagar skall du ?a osyrat br?d d?till, betryckets br?d. Ty med hast m?ste du draga ut ur Egyptens land. I alla dina livsdagar m?du d?ff? komma ih?g den dag d?du drog ut ur Egyptens land.
- 016:004 I sju dagar m?man icke se n?gon surdeg hos dig, i hela ditt land; och av det som du slaktar om aftonen p?den f?sta dagen skall intet k?tt l?mnas kvar ?ver natten till morgonen.
- 016:005 Du f? icke slakta p?skoffret inom vilken som helst av de st?der som Herren, din Gud, vill giva dig,
- 016:006 utan du skall g?till den plats som Herren, din Gud, utv?jer till boning ? sitt namn, och d? skall du slakta p?skoffret om aftonen, n? solen g? ned den tid p?dagen, d?den drog ut ur Egypten.
- 016:007 Och du skall koka det och ?a det p?den plats som Herren, din Gud, utv?jer; sedan m?du om morgonen v?nda tillbaka och g?hem till dina hyddor.
- 016:008 I sex dagar skall du ?a osyrat br?d, och p?sjunde dagen ? Herrens, din Guds, h?gtdsf?samling; d?skall du icke g?a n?got arbete.
- 016:009 Sju veckor skall du r?kna ? dig; fr?n den dag d?man begynner sk?a s?den skall du r?kna sju veckor.

- 016:010 Därefter skall du hälsa Herrens, din Guds, veckohögtid och bära fram din hands frivilliga gåva, som du mottaga efter råd och lögenhet, alltefter mottaget av den välsignelse som Herren, din Gud, har givit dig.
- 016:011 Och inför Herrens, din Guds, ansikte skall du glädja dig på den plats som Herren, din Gud, utvaljer till boning åt sitt namn, du själv med din son och din dotter, din tjänare och tjänarinna, och med leviten som bor inom dina portar, och främlingen, den faderlöse och änkan som du har hos dig.
- 016:012 Och du skall komma ihåg att du själv har varit en trång i Egypten, och sörj hälla dessa stadgar och gåra efter dem.
- 016:013 Lärhyddohögtiden skall du hälsa, i sju dagar, när du inbär gar avkastningen av din loge och av din vinpress.
- 016:014 Och du skall glädja dig vid denna din högtid, med din son och din dotter, din tjänare och din tjänarinna, med leviten, med främlingen, den faderlöse och änkan som bo inom dina portar.
- 016:015 I sju dagar skall du hälsa Herrens, din Guds, högtid, på den plats som Herren utvaljer; ty Herren, din Gud, skall välsigna dig i all den avkastning du får och i dina händer alla verk, och du skall vara uppfylld av glädje.
- 016:016 Tre gånger om året skall allt ditt mankän träd fram inför Herrens, din Guds, ansikte, på den plats som han utvaljer: vid det osyrade brädets högtid, vid veckohögtiden och vid lärhyddohögtiden. Men med tomma händer skall ingen träd fram inför Herrens ansikte,
- 016:017 utan var och en skall: giva vad hans hand förmår, alltefter mottaget av den välsignelse som Herren, din Gud, har givit dig.
- 016:018 Domare och tillsyningsmän skall du tillsätta åt dig inom alla de städer som Herren, din Gud, vill giva dig, för dina särskilda stammar; de skola döma folket med rättvis dom.
- 016:019 Du skall icke vränga rätten och icke hava anseende till personen; och du skall icke taga mutor, ty mutor förblinda de visas ögon och förvrider de rättfärdigas sak.
- 016:020 Rättfärdighet, rättfärdighet skall du eftertrakta, för att du må leva och taga i besittning det land som Herren, din Gud, vill giva dig.
- 016:021 Du skall icke plantera åt dig Aseror av något slags träd, vid sidan av Herrens, din Guds, altare, det som du skall göra åt dig;
- 016:022 icke heller skall du resa åt dig någon stod, ty sådant hatar Herren, din Gud.
- 017:001 Du skall icke offra åt Herren, din Gud, något djur av fjäskreaturen eller av smäboskapen, som har något lyte eller något annat fel, ty sådant är en styggelse för Herren, din Gud.
- 017:002 Om bland dig, inom någon av de städer som Herren, din Gud, vill giva dig, någon man eller kvinna befinnes göra vad ont är i Herrens, din Guds, ögon, i det att han överträder hans förbund,
- 017:003 och gör ästad och tjänar andra gudar och tillbeder dem, eller ock solen eller månen eller himmelens hela härskara, mot mitt bud,
- 017:004 och detta bliver berättat för dig, så att du för hära dörom, då skall du noga undersöka saken; om det då befinnes vara sant och visst att en sådan styggelse har blivit förvad i Israel,
- 017:005 så skall du föra den man eller den kvinna som har gjort denna onda gärning ut till din stadspört--det må nu vara en man eller en kvinna--och stena den skyldige till döds.
- 017:006 Efter två eller tre vittnens utsago skall han dödas; ingen skall dömas till döden efter allenast ett vittnes utsago.

- 017:007 Först skall vittnenas hand lyftas mot honom för att döda honom, och sedan hela folkets hand: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är.
- 017:008 Om det i något fall bliver dig för svårt att själv döma i en blodssak eller i en rättsfråga eller i ett misshandlingsmål eller förhuvud i någon sak varom man tvistar i dina portar, så skall du stå upp och begiva dig till den plats som HERREN, din Gud, utvaljer,
- 017:009 och gå till de levitiska prästerna, och till den som på den tiden är domare; dem skall du fråga, och de skola förkunna för dig vad som är rätt.
- 017:010 Och i enlighet med vad de förkunna för dig därefter, på den plats som Herren utvaljer, skall du gå; du skall i alla stycken hålla och gå vad de låta dig.
- 017:011 Efter den lag som de låta dig, och efter den dom som de avkunna för dig skall du gå. För det som de förkunna för dig skall du icke vika av, vare sig till höger eller till vänster.
- 017:012 Men om någon går sig skyldig till den försmäktenheten att icke vilja lyssna till prästen, som står och går tjänst där inför Herren, din Gud, eller till domaren, så skall den mannen dö. du skall skaffa bort ifrån Israel vad ont är.
- 017:013 Och allt folket skall hålla det och frukta, och de skola icke mer gå sig skyldiga till sådan försmäktenhet.
- 017:014 När du kommer in i det land som Herren, din Gud, vill giva dig, och du tager det i besittning och bor där om du döser: Jag vill sätta en konung över mig, såsom alla folk omkring mig hava?
- 017:015 så skall du till konung över dig sätta den som Herren, din Gud, utvaljer. En av dina bröder skall du sätta till konung över dig; du får icke sätta till konung över dig en utländsk man, som icke är din broder.
- 017:016 Men han må icke skaffa sig hustru i mägt, och icke sända sitt folk tillbaka till Egypten för att skaffa de mäktiga hustrarna, ty Herren har ju sagt till eder: I skolen icke mer återvända denna väg?
- 017:017 Icke heller skall han skaffa sig hustrur i mägt, på det att hans hjerta icke må bliva avfälligt; och icke heller skall han skaffa sig alltför mycket silver och guld.
- 017:018 Och när han har blivit uppsatt på sin konungatron, skall han hämta denna lag från de levitiska prästerna och taga en avskrift därav för sig i en bok.
- 017:019 Och den skall han hava hos sig och läsa i den i alla sina livsdagar, för att han må låta att frukta Herren, sin Gud, så att han håller alla denna lags ord och dessa stadgar och går efter dem.
- 017:020 Så skall han gå, för att hans hjerta icke må förtäva sig över hans bröder, och för att han icke må vika av ifrån buden, vare sig till höger eller till vänster; på det att han och hans söner må långa regera; sitt rike, bland Israels folk.
- 018:001 De levitiska prästerna, hela Levi stam, skola ingen lott eller arvedel hava med det övriga Israel; av HERRENS eldsoffer och hans arvedel skola de hava sitt underhåll.
- 018:002 De skola icke hava någon arvedel bland sina bröder; Herren är deras arvedel, såsom han har sagt dem.
- 018:003 Och detta skall vara vad prästerna hava rätt att få av folket, av dem som offra ett slaktoffer, vare sig av kreaturen eller av småboskapen: man skall giva prästen bogen, köststyckena och

vommen.

- 018:004 Fästlingen av din säd, ditt vin och din olja, och fästlingen av dina fårs ull skall du giva honom.
- 018:005 Ty honom har Herren, din Gud, utvalt bland alla dina stammar, för att han och hans söner alltid skola stå och göra tjänst i Herrens namn.
- 018:006 Och om leviten vill komma från någon av dina städer, inom vilken han vistas någonstades i Israel, så må det stå honom fritt att komma, såsom honom lyster, till den plats som Herren utväljer,
- 018:007 och han må göra tjänst i HERRENS, sin Guds, namn, likasom alla hans bröder, leviterna, som stå inför HERRENS ansikte.
- 018:008 De skola alla hava lika mycket till sitt underhåll, oberäknat vad någon kan gå genom försäkring av sitt fädernes arv.
- 018:009 När du kommer in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig, skall du icke låta dig att göra efter hedningarnas styggelser.
- 018:010 Hos dig må icke finnas någon som låter sin son eller dotter gå genom eld, eller som befattar sig med trolldom eller teckentydning eller svartkonst eller häxeri,
- 018:011 ingen som förehar besvärjelsekonster, ingen som frögar andar, eller som är en spåman, eller som söker råd hos de döda.
- 018:012 Ty en styggelse för Herren är var och en som gör sådant, och för sådana styggelsers skull fördriver HERREN, din Gud, dem för dig.
- 018:013 Du skall vara ostrafflig inför HERREN, din Gud.
- 018:014 Hedningarna som du nu fördriver lyssna väl till sådana som gå teckentydning och trolldom, men dig har HERREN, din Gud, icke tillstått sådant.
- 018:015 En profet bland ditt folk, av dina bröder, en som är mig lik, skall HERREN, din Gud, låta uppstå till dig; honom skolen I lyssna till.
- 018:016 Det skall bliva alldeles såsom du begärde av HERREN, din Gud, vid Horeb, den dag då I voren då församlade och du sade: 'Låt mig icke vidare höra HERRENS, min Guds, röst, och låt mig slippa att högre se denna stora eld, på det att jag icke må dö?'
- 018:017 Och HERREN sade till mig: 'De hava rätt i vad de hava talat.
- 018:018 En profet skall jag låta uppstå till dem bland deras bröder, en som är dig lik, och jag skall låga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt vad jag bjuder honom.
- 018:019 Och om någon icke lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, så skall jag själv utkräva det av honom.
- 018:020 Men den profet som är såförfärdig, att han i mitt namn talar vad jag icke har bjudit honom tala, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö.
- 018:021 Och om du säger vid dig själv: 'Huru skola vi känna igen det som icke är talat av HERREN?',
- 018:022 så må du veta: när profeten talar i HERRENS namn, och det som han har talat icke sker och icke inträffar, då är detta något som HERREN icke har talat; i förfärdighet har då profeten talat det; du skall icke frukta för honom.?
- 019:001 När HERREN, din Gud, har utrotat de folk vilkas land HERREN, din Gud, vill giva dig, och när du har fördrivit dem och bosatt dig i deras städer och i deras hus,
- 019:002 då skall du avskilja till dig tre städer i ditt land, det som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning.
- 019:003 Du skall försätta vägarna till dem i gott skick till dig; och du skall dela i tre delar det landområde som HERREN, din Gud, giver dig till arvedel. Så skall du göra, för att var och en som har dröpt någon må kunna fly dit.
- 019:004 Och under följande villkor må en dröpare fly till någon av dem

- och s?bliva vid liv; om n?gon d?dar sin n?sta utan vett och vilja, och utan att f?rut hava burit hat till honom
- 019:005--s?som n? n?gon g?r med sin n?sta ut i skogen f?r att hugga ved, och hans hand hugger till med yxan f?r att f?la tr?det, och j?rnet d?far av skaffet och tr?ffar den andre, s? att denne d?r--d?m?en s?dan fly till n?gon av dessa st?der och s? bliva vid liv.
- 019:006 Detta vare stadgat, f?r att blodsh?mnaren, om han i sitt hj?rtas vrede f?rf?rjer dr?paren, icke m?hinna upp honom, ifall v?gen ?r f?r l?ng, och sl?ihj?r honom, fast?n han icke hade f?rtj?nat d?den, eftersom han icke f?rut hade burit hat till den andre.
- 019:007 D?r?r ? det som jag bjuder dig och s?ger: ?Tre st?der skall du avskilja ? dig.?
- 019:008 Och n? HERREN, din Gud, utvidgar ditt omr?de, s?som han med ed har lovat dina f?der, och giver dig allt det land som han har sagt att han skulle giva ? dina f?der--
- 019:009 om du d?h?ller och g?r efter alla dessa bud som jag i dag giver dig, s? att du ?skar HERREN, din Gud, och alltid vandrar p? hans v?gar, d? skall du l?gga ?nnu tre st?der till dessa tre,
- 019:010 f?r att oskyldigt blod icke m?utgutas i ditt land, det som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, och blodskuld s? komma att vila p? dig.
- 019:011 Men om n?gon b?r hat till sin n?sta och l?gger sig i f?rs? f?r honom och ?verfaller honom och sl?r honom till d?ds, och sedan flyr till n?gon av dessa st?der,
- 019:012 d?skola de ?dste i hans stad s?nda bort och h?mta honom d?ifr?n och l?mna honom i blodsh?mnarens hand, och han skall d?
- 019:013 Du skall icke visa honom n?gon skonsamhet, utan du skall skaffa bort ifr?n Israel skulden f?r den oskyldiges blod, f?r att det m?g? dig v?.
- 019:014 Du skall icke flytta din n?stas r?m?ke, n?got r?m?ke som f?rf?derna hava satt upp i den arvedel du f?r i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning.
- 019:015 Det ? icke nog att allenast ett vittne tr?der upp mot n?gon ang?ende n?gon missg?rning eller synd, vad det nu m?vara f?r en synd som n?gon kan hava beg?tt. Efter tv? eller efter tre vittnens utsago skall var sak avg?ras.
- 019:016 Om ett or?tf?rdigt vittne tr?der upp mot n?gon f?r att vittna mot honom ang?ende n?gon f?rbrytelse,
- 019:017 s?skola b?da parterna tr?da fram inf?r HERRENS ansikte, inf?r de m?n som p?den tiden ?ro pr?ster och domare.
- 019:018 Och domarna skola noga unders?ka saken; om d?vittnet finnes vara ett falskt vittne, som har burit falskt vittnesb?rd mot sin broder,
- 019:019 s?skolen I l?ta detsamma vederfaras honom som han hade tillt?nkt sin broder: du skall skaffa bort ifr?n dig vad ont ?.
- 019:020 Och det ?riga folket skall h?ra det och frukta, och man skall icke vidare g?ra n?got s?dant ont bland eder.
- 019:021 Du skall icke visa honom n?gon skonsamhet: liv f?r liv, ?ga for ?ga, tand f?r tand, hand f?r hand, fot f?r fot.
- 020:001 Om du drager ut i krig mot dina fiender, och du d?f?r se h?star och vagnar och ett folk som ?r st?rre ?n du, s?skall du dock icke frukta f?r dem, ty HERREN, din Gud, ?r med dig, han som har f?rt dig upp ur Egyptens land.
- 020:002 N?r I d?st?n f?rdiga att g?i striden, skall pr?sten tr?da fram och tala till folket;
- 020:003 han skall s?ga till dem: ?H?, Israel! I st?n nu f?rdiga att g?

i strid mot edra fiender. Edra hjärtan vare icke försagda;
frukten icke och ängslens icke, och varen icke förskräckta för
dem,

020:004 ty HERREN, eder Gud, gör själv med eder; till att strida för
eder mot edra fiender och giva eder seger.?

020:005 Och tillsyningsmannen skola tala till folket och säga: Om någon
finnes här, som har byggt sig ett nytt hus, men ännu icke invigt
det, så må han vända tillbaka hem, för att icke, om han faller
i striden, en annan må komma att inviga det.

020:006 Och om någon finnes här, som har planterat en vingård, men ännu
icke fått skärda någon frukt därav, så må han vända tillbaka
hem, för att icke, om han faller i striden, en annan må komma
att hämta första skörden av den.

020:007 Och om någon finnes här, som har trolovat sig med en kvinna, men
ännu icke tagit henne till sig, så må han vända tillbaka hem,
för att icke om han faller i striden, en annan man må taga henne
till sig.?

020:008 Vidare skola tillsyningsmannen tala till folket och säga: Om
någon finnes här, som fruktar och har ett försagt hjärta, så må
han vända tillbaka hem, för att icke också hans bröders hjärtan
må bli uppfyllda av rädhet, såsom hans eget hjärta är.?

020:009 Och när tillsyningsmannen så hava talat till folket, skola
hövitsmän tillsättas över härens avdelningar, till att gå i
spetsen för folket.

020:010 När du kommer till någon stad för att belägra den, skall du
först tillbjuda den fred.

020:011 Om den då giver dig ett fridsamt svar och öppnar sina portar för
dig, så skall allt folket som finnes där bli arbetspliktigt åt
dig och vara dina tjänare.

020:012 Men om den icke vill hava fred med dig, utan vill föra krig mot
dig, så må du belägra den.

020:013 Och om HERREN, din Gud, då giver den i din hand, skall du slå
allt mankän där med svärdsegg.

020:014 Men kvinnorna och barnen och boskapen och allt annat som finnes
i staden, allt rov du för där, skall du hava såsom ditt byte;
och du må då njuta av det rov som HERREN. din Gud, låter dig
taga från dina fiender.

020:015 Så skall du göra med alla de städer som äro mer avlägsna från
dig, och som icke hära till dessa folks städer.

020:016 Men i de städer som tillhöra dessa folk, och som HERREN, din
Gud, vill giva dig till arvedel, skall du icke låta något som
ända har bli vid liv,

020:017 utan du skall giva dem alla till spillo: hetiterna och
amoräerna, kananäerna och perissäerna, hiväerna och jebusäerna,
såsom HERREN din Gud, har bjudit dig.

020:018 Så skall du göra, för att de icke må låta eder att bedriva alla
de styggelser som de själva hava bedrivit till sina gudars ära,
och så komma eder att synda mot HERREN, eder Gud.

020:019 Om du måste långa belägra en stad för att erövra och intaga den,
så skall du icke förstöra tråden däromkring genom att häja din
yxa mot dem; du må äta av deras frukt, men du skall icke hugga
ned dem; tråden på marken äro ju icke människor som skola
belägras av dig.

020:020 Men de tråd om vilka du vet att de icke bära äbar frukt, dem må
du förstöra och hugga ned för att av dem bygga bärverk mot den
fientliga staden, till dess att den faller

021:001 Om i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning
en ihjälslagen människas pårffas liggande på marken, och man

- icke vet vem som har dödat honom,
- 021:002 s?skola dina ädste och dina domare gå ut och mäta upp avståndet från platsen där den ihjälslagne prärfas till de städer som ligga där runt omkring.
- 021:003 Och de ädste i den stad som ligger närmast denna plats skola taga en kviga som icke har blivit begagnad till arbete, och som icke såsom dragare har gått under ok.
- 021:004 Och de ädste i staden skola föra kvigan ned till en dalgång som icke har varit plöjd eller besädd; och där i dalen skola de krossa nacken på kvigan.
- 021:005 Och prästerna, Levi söner, skola tröda fram, ty dem har HERREN, din Gud, utvalt till att göra tjänst inför honom och till att vädsigna i HERRENS namn, och såsom de bestämma skola alla tvister och alla misshandlingsmål behandlas.
- 021:006 Och alla de ädste i den staden, de som bo närmast platsen där den ihjälslagne prärfades, skola två sina händer över kvigan på vilken man hade krossat nacken i dalen;
- 021:007 och de skola betyga och säga: Våra händer hava icke utgjutit detta blod, och våra ögon hava icke sett dödet.
- 021:008 Får ditt folk Israel, som du har förlöslat, HERRE, och låt icke oskyldigt blod komma över någon i ditt folk Israel.? S? bliver denna blodskuld dem förlösten.
- 021:009 Du skall skaffa bort ifrån dig skulden för det oskyldiga blodet, ty du skall göra vad rätt är i HERRENS ögon.
- 021:010 Om HERREN, din Gud, när du drager ut i krig mot dina fiender, giver dem i din hand, så att du tager fångar,
- 021:011 och du då bland fångarna får se någon skön kvinna som du föster dig vid, och som du vill taga till hustru åt dig,
- 021:012 s?skall du föra henne in i ditt hus, och hon skall raka sitt huvud och ansa sina naglar.
- 021:013 Och hon skall lågga av de kläder hon bar såsom fånge och skall bo i ditt hus och föbegrå sin fader och sin moder en månads tid; därefter må du gå in till henne och äta henne, så att hon bliver din hustru.
- 021:014 Och om du sedan icke mer finner behag i henne, s?må du låta henne gå vart hon vill; du får icke sälja henne för penningar. Du får icke heller behandla henne såsom tröinna, då du nu har köpt henne.
- 021:015 Om en man har två hustrur, en som han äskar och en som han fösmår, och båda hava fått honom söner, såväl den han äskar som den han fösmår, och hans förstfödde son till den fösmårda,
- 021:016 s?får mannen icke, när han åt sina söner utskiftar sin egendom såsom arv, giva förstfödsrätten åt sonen till den äskar, till förfång för sonen till den han fösmår, då nu denne är den förstfödde,
- 021:017 utan han skall såsom sin förstfödde erkänna sonen till den fösmårda och giva honom dubbel lott av allt vad han äger. Ty denne är förstlingen av hans kraft; honom tillhör förstfödsrätten.
- 021:018 Om någon har en vanartig och uppstudsigt son, som icke lyssnar till sin faders och sin moders ord, och som, fastän de tukta honom, ändock icke hör på dem,
- 021:019 s?skola hans fader och hans moder taga honom och föra honom ut till de ädste i staden, till stadens port.
- 021:020 Och de skola säga till de ädste i staden: Denne vår son är vanartig och uppstudsigt och vill icke lyssna till våra ord, utan är en frossare och drinkare.?
- 021:021 Då skall allt folket i staden stena honom till döds: du skall skaffa bort ifrån dig vad ont är. Och hela Israel skall höra det

och frukta.

021:022 Om p?n?gon vilar en s?dan synd som f?rtj?nar d?den, och han s? bliver d?dad och du h?nger upp honom p?tr?

021:023 s?skall den d?da kroppen icke l?mnas kvar p?tr?et ?ver natten, utan du skall begrava den p?samma dag, ty en Guds f?rbannelse ? den som har blivit upph?ngd; och du skall icke orena det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel.

022:001 Om du ser din broders ox eller f? g?vilse, skall du icke undandraga dig att taga vara p?djuret; du skall f?ra det tillbaka till din broder.

022:002 Och om din broder icke bor i din n?rhet, eller om du icke vet vem det ?, s?skall du taga djuret in i ditt hus, och det skall vara hos dig, till dess din broder fr?gar efter det; d?skall du l?mna det tillbaka ? honom.

022:003 P?samma s?tt skall du g?ra med hans ?sna, p?samma s?tt med hans kl?der, och p?samma s?tt skall du g?ra med allt annat som din broder kan hava f?lorat, och som du hittar; du f? icke draga dig undan.

022:004 Om du ser din broders ?sna eller ox falla p?v?gen, skall du icke undandraga dig att bist?djuret; du skall hj?pa honom att resa upp det.

022:005 En kvinna skall icke b?ra vad till en man h?, ej heller skall en man s?tta p?sig kvinnokl?der; ty var och en som s?g? ? en styggelse f? HERREN, din Gud.

022:006 Om du p?din v?g tr?ffar p?ett f?gelbo, i n?got tr?d eller p? marken, med ungar eller ?gg i, och modern ligger p?ungarna eller p??ggen, s?skall du icke taga b?de modern och ungarna.

022:007 Du skall l?ta modern flyga och taga allenast ungarna; s?skall du g?ra, f? att det m?g? dig v? och du m?l?nge leva.

022:008 N? du bygger ett nytt hus, skall du f?se taket med br?stv?n, f? att du icke m?draga blodskuld ?ver ditt hus, om n?gon faller ned d?rifr?n.

022:009 Du skall icke, f? att f?tv?slags sk?rd i din ving?rd, s?s?d d?ri, p?det att icke alltsammans, b?de vad du har s?tt och vad sj?va ving?rden avkastar, m?hemfalla till helgedomen.

022:010 Du skall icke pl?ja med ox och ?sna tillsammans.

022:011 Du skall icke kl?da dig i tyg av olika garn, av ull och lin tillsammans.

022:012 Du skall g?ra dig tofsar i de fyra h?rnen p? ?verkl?dnaden som du h?jer dig i.

022:013 Om en man har tagit sig en hustru och g?tt in till henne, men sedan f? motvilja mot henne,

022:014 och d?p?b?rdar henne skamliga ting och sprider ut ont rykte om henne och s?ger: 'Denna kvinna tog jag till hustru; men n? jag l?g hos henne, fann jag icke tecknen till att hon var jungfru?'

022:015 s?skola flickans fader och moder taga tecknen till att flickan var jungfru och b?ra dem ut till de ?dste i staden, d? de sitta i porten.

022:016 Och flickans fader skall s?ga till de ?dste: '?Jag gav min dotter till hustru ? denne man, men han har f?tt motvilja mot henne.

022:017 Och nu p?b?rdar han henne skamliga ting och s?ger: 'Jag har icke funnit tecknen till att din dotter var jungfru'; men h? ?o tecknen till att min dotter var jungfru.? Och de skola breda ut kl?det inf? de ?dste i staden.

022:018 D?skola de ?dste i staden taga mannen och tukta honom.

022:019 Och de skola ?gga honom att b?ra hundra siklar silver, vilka han skall giva ? flickans fader, d?f? att han har spritt ut

ont rykte om en jungfru i Israel. Och hon skall vara hans hustru, och han får icke skilja sig från henne, så länge han lever.

022:020 Men om det var sanning, om tecknen till att flickan var jungfru icke funnos,

022:021 då skall man föra ut flickan utanför dörren till hennes faders hus, och mannen i staden skola stena henne till döds därför att hon har gjort vad som var en galenskap i Israel, då hon bedrev otukt i sin faders hus: du skall skaffa bortifrån dig vad ont är.

022:022 Om en man ertappas med att ligga hos en kvinna som är en annan mans äkta hustru, så skola båda dö, både mannen som ligger hos kvinnan, och jämväl kvinnan: du skall skaffa bortifrån Israel vad ont är.

022:023 Om en jungfru är trolovad med en man, och en annan man träffar henne i staden och ligger henne,

022:024 så skolen i föra dem båda ut till stadens port och stena dem till döds, flickan, därför att hon icke ropade på hjälp i staden, och mannen, därför att han kränkte en annans trolovade: du skall skaffa bortifrån dig vad ont är.

022:025 Men om det var ute på marken som mannen träffade den trolovade flickan, och han då tog henne med våld och ligger henne, så skall mannen som ligger henne ensam dö.

022:026 Men flickan skall du icke göra något, flickan har icke begått någon synd som förtjänar döden; utan det är med denna sak, såsom när en man överfaller en annan och dräper honom.

022:027 Ty då det var ute på marken som han träffade den trolovade flickan, kan hon hava ropat, utan att någon fanns där, som kunde frälsa henne.

022:028 Om däremot en man träffar en jungfru som icke är trolovad, och han tager fatt henne och ligger henne, och de ertappas,

022:029 så skall mannen som ligger flickan giva är flickans fader femtio siklar silver och taga henne själv till sin hustru, därför att han har kränkt henne; han får icke skilja sig från henne, så länge han lever.

022:030 Ingen skall taga sin faders hustru och lyfta på sin faders tårke.

023:001 Ingen som är snövt, vare sig genom krossning eller genom stympning, skall komma in i HERRENS församling.

023:002 Ingen som är född i äktenskapsbrott eller blodskam skall komma in i HERRENS församling; icke ens den som i tionde led är avkomling av en sådan skall komma in i HERRENS församling.

023:003 Ingen ammonit eller moabit skall komma in i HERRENS församling; icke ens den som i tionde led är avkomling av en sådan skall någonsin komma in i HERRENS församling--

023:004 detta därför att de icke kommo eder till mötes med mat och dryck på väggen, när I drogen ut ur Egypten, och därför att han mot dig lejde, Bileam, Beors son, från Petor i Aram-Naharaim, för att denne skulle förbanna dig.

023:005 Men HERREN, din Gud, ville icke höra på Bileam, utan HERREN, din Gud, förvandlade förbannelsen till välsignelse för dig, ty HERREN, din Gud, älskade dig.

023:006 Du skall aldrig, i all din tid, fröga efter deras väfverd och lycka.

023:007 Edomännen skall däremot icke för dig vara en styggelse, ty han är din broder. Egyptiern skall icke heller för dig vara en

- styggelse, ty i hans land har du bott s?som fr?mling.
- 023:008 Barn som f?das av dessa i tredje led m?komma in i HERRENS f?rsamling.
- 023:009 N?r du drager ut mot dina fiender och sl?r i?ger, skall du taga, dig till vara f?r allt vad orent ?.
- 023:010 Om bland dig finnes n?gon som icke ? ren, d?rigenom att n?got har h?nt honom under natten, s?skall han g?ut till n?got st?le utanf?r i?gret; han f?r icke komma in i i?gret.
- 023:011 Och mot aftonen skall han bada sig i vatten, och n?r solen g?r ned, f?r han g?in i i?gret.--
- 023:012 Du skall hava en s?rskild plats utanf?r i?gret, dit du kan g? avsides.
- 023:013 Och du skall j?mte annat som du b?r hava en pinne, och n?r du vill s?tta dig d?rute, skall du med den gr?va en grop och sedan ?er t?cka ?ver din utt?mning.
- 023:014 Ty HERREN, din Gud, vandrar fram i ditt i?ger f?r att hj?pa dig och giva dina fiender i ditt v?rd; d?r?r skall ditt i?ger vara heligt, s?att han icke hos dig ser n?got som v?cker hans leda och f?rdenskull v?nder sig bort ifr?n dig.
- 023:015 En tr? som har flytt till dig fr?n sin herre skall du icke utl?mna till hans herre.
- 023:016 Han skall f?stanna hos dig, mitt ibland dig, p?det st?le som han utv?jer inom n?gon av dina st?der, var han finner f?r gott; och du skall icke f?rtrycka honom.
- 023:017 Ingen tempelt?na skall finnas bland Israels d?ttrar, och ingen tempelbolare bland Israels s?ner.
- 023:018 Du skall icke b?ra sk?kol?n och hundpenningar in i HERRENS, din Guds, hus, till g?rdande av n?got l?fte; ty det ena som det andra ? en styggelse f?r HERREN, din Gud.
- 023:019 Du skall icke taga r?nta av din broder, varken p?penningar eller p?livsmedel eller p?n?got annat varp?r?nta kan tagas.
- 023:020 Av utl?nningen m?du taga r?nta, men icke av din broder, p?det att HERREN, din Gud, i allt vad du f?retager dig, m?v?signa dig i det land dit du nu kommer, f?r att taga det i besittning.
- 023:021 Om du har gjort ett l?fte ? HERREN, din Gud, skall du icke dr?ja att infria det, ty HERREN, din Gud, skall f?rvisso utkr?va det av dig, och synd kommer att vila p?dig.
- 023:022 Men om du underl?ter att g?ra n?got l?fte, s?kommer icke d?rigenom synd att vila p?dig.
- 023:023 Vad dina l?ppar hava talat skall du h?lla och g?ra, i enlighet med det frivilliga l?fte du har givit HERREN, din Gud, och uttalat med din mun.
- 023:024 N?r du kommer in i din n?stas ving?rd, f?r du d?r ?ta druvor, s?mycket dig lyster, till dess du bliver m?tt, men du f?r icke l?gga n?got i ditt k?l.
- 023:025 N?r du kommer in p?din n?stas s?desf?t, f?r du plocka ax med din hand, men med sk?ra f?r du icke komma vid din n?stas s?d.
- 024:001 Om en man har tagit sig en hustru och ?ktat henne, men hon sedan icke l?ngre finner n?d f?r hans ?gon, d?r?r att han hos henne har funnit n?got som v?cker hans leda, och om han f?rdenskull har skrivit skiljebrev ? henne och givit henne det i handen och skickat bort henne fr?n sitt hus,
- 024:002 och kvinnan sedan, n?r hon har l?mnat hans hus, g?r ?stad och bliver en annans hustru,
- 024:003 och nu ocks?denne andre man f?r motvilja mot henne och skriver skiljebrev ? henne och giver henne det i handen och skickar henne bort ifr?n sitt hus, eller om denne andre man som har tagit henne till sin hustru d?,

- 024:004 d?ff? icke hennes f?rste man, som skickade bort henne, ?ter taga henne till sin hustru, sedan hon har l?tit orena sig, ty detta vore en styggelse inf? HERREN; du skall icke draga synd ?ver det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel.
- 024:005 Om en man nyligen har tagit sig hustru, beh?ver han icke g?i krigstj?nst, ej heller m?n?gon annan tj?nstg?ring ??ggas honom. Han skall vara fri ett ? f? att stanna hemma och gl?dja den hustru han har tagit.
- 024:006 Man skall icke taga handkvarnen eller ens kvarnens ?versten i pant, ty den s?g?r tager livet i pant.
- 024:007 Om en man befinnes hava stulit n?gon av sina br?der, Israels barn, och han behandlar denne s?som tr? eller s?jer honom, s? skall tjuven d?. du skall skaffa bort ifr?n dig vad ont ?.
- 024:008 Tag dig till vara, s?att du, n? n?gon bliver angripen av spet?ska, noga h?ler och g?r allt som de levitiska pr?sterna l?ra eder. Vad jag har bjudit dem skolen i h?la och g?ra.
- 024:009 Kom ih?g vad HERREN, din Gud, gjorde med Mirjam p?v?gen, n? i drogen ut ur Egypten.
- 024:010 Om du giver n?got l?n ? din n?sta, s?skall du icke g?in i hans hus och taga pant av honom.
- 024:011 Du skall stanna utanf?, och mannen som du har l?nat ? skall b?ra ut panten till dig.
- 024:012 Och om det ? en fattig man, s?skall du icke hava hans pant till t?cke, n? du ligger och sover.
- 024:013 Du skall giva honom panten tillbaka, n? solen g?r ned, s?att han kan hava sin mantel p?sig n? han ligger och sover, och s?v?signa dig; och detta skall l?nda dig till r?ttf?rdighet inf? HERREN, din Gud.
- 024:014 Du skall icke g?ra en arm och fattig dagl?nare or?t, evad han ? en dina br?der, eller han ? en av fr?mlingarna som ?ro hos dig i ditt land, inom dina portar.
- 024:015 Samma dag han har gjort sitt arbete skall du giva honom hans l?n och icke l?ta solen g?ned d?r?ver, eftersom han ? arm och l?ngtar efter sin l?n; han kan eljest ropa ?ver dig till HERREN, och s?kommer synd att vila p?dig.
- 024:016 F?r?drarna skola icke d?das f?r sina barns skull och barnen skola icke d?das f?r sina f?r?drars skull; var och en skall lida d?den genom sin egen synd.
- 024:017 Du skall icke vr?nga r?ten f?r fr?mlingen eller den faderl?se, och en ?nkas kl?der skall du icke taga i pant;
- 024:018 du skall komma ih?g att du sj?lv har varit en tr? i Egypten, och att HERREN, din Gud, har f?rl?ssat dig d?ifr?n; d?ff? bjuder jag dig att iakttaga detta.
- 024:019 Om du, n? du inb?r gar sk?rden p?din ?ker, gl?mmer en k?rve kvar p? ?kern, skall du icke g?tillbaka f?r att h?mta den, ty den skall tillh?ra fr?mlingen, den faderl?se och ?nkan. Detta skall du iakttaga, f?r att HERREN, din Gud, m?v?signa dig i alla dina h?nders verk.
- 024:020 N? du har slagit ned dina oliver, skall du icke sedan genomsk?ka grenarna; vad d? finnes kvar skall tillh?ra fr?mlingen den faderl?se och ?nkan.
- 024:021 N? du har avb?rgat din ving?rd, skall du sedan icke g?ra n?gon eftersk?rd; vad d? finnes kvar skall tillh?ra fr?mlingen, den faderl?se och ?nkan.
- 024:022 Du skall komma ih?g att du sj?lv har varit en tr? i Egyptens land; d?ff? bjuder jag dig att iakttaga detta.
- 025:001 Om en tvist uppst?r mellan m?n, och de komma inf?r r?tta, f?r att man d?r skall d?ma mellan dem, s?skall man fria den

oskyldige och fålla den skyldige.

025:002 Om d?den skyldige d?mes till hudfl?ngning, skall domaren befalla honom att l?gga sig ned, och skall i sin ?syn l?ta giva honom det antal slag, som svarar emot hans brottslighet.

025:003 Fyrtio slag f?r han giva honom, men icke mer, s?att din broder icke bliver van?rad i dina ?gon, d?rigenom att man giver honom osk?ligt m?nga slag, flera ?n som sades.

025:004 Du skall icke binda munnen till p?oxen som tr?skar.

025:005 N?r br?der bo tillsammans, och en av dem d?r barnl?s, d?skall den d?des hustru icke gifta sig med n?gon fr?mmande man utom sl?kten; hennes sv?ger skall g?in till henne och taga henne till hustru, och s? ?kta henne i sin broders st?le.

025:006 Och den f?rste son hon f?der skall upptaga den d?de broderns namn, f?r att dennes namn icke m?utpl?nas ur Israel.

025:007 Men om mannen icke vill taga sin sv?gerska till ?kta, s?skall sv?gerskan g?upp i porten, till de ?dste, och s?ga: Min sv?ger v?grar att uppr?th?lla sin broders namn i Israel; han vill icke ?kta mig i sin broders st?le.?

025:008 D?skola de ?dste i staden d?r han bor kalla honom till sig och tala med honom. Om han d?st?r fast och s?ger: ?Jag vill icke taga henne till ?kta?,

025:009 s?skall hans sv?gerska tr?da fram till honom inf?r de ?dstes ?gon och draga skon av hans fot och spotta honom i ansiktet och betyga och s?ga: ?S?g?r man med den man som icke vill uppbygga sin broders hus.?

025:010 Och hans hus skall sedan i Israel heta ?den barfotades hus?.

025:011 Om tv?m?n tr?ta med varandra, och den enes hustru kommer f?r att hj?pa sin man mot den andre, n?r denne sl?r honom, och hon d?rvid r?cker ut sin hand och fattar i hans blygd,

025:012 s?skall du hugga av henne handen, utan att visa henne n?gon skonsamhet.

025:013 Du skall icke hava tv?slags vikt i din pung, ett st?re slag och ett mindre,

025:014 ej heller skall du i ditt hus hava tv?slags efa-m?tt, ett st?re och ett mindre.

025:015 Full och riktig vikt skall du hava, fullm?ligt och riktigt efa-m?tt skall du ock hava, f?r att du m?l?nge leva i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig.

025:016 Ty en styggelse f?r HERREN, din Gud, ?r var och en som s?g?r, var och en som g?r or?tt.

025:017 Kom ih?g vad Amalek gjorde mot dig p?v?gen, n?r I drogen ut ur Egypten,

025:018 huru han, utan att frukta Gud, gick emot dig p?v?gen och slog din eftertrupp, alla de svaga som hade blivit efter, medan du var tr?tt och utmattad.

025:019 D?r f?r, n?r HERREN, din Gud, har l?tit dig f?ro f?r alla dina fiender runt omkring, i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till besittning s?som din arvedel, skall du s?utpl?na minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen. F?rg? icke detta.

026:001 N?r du kommer in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig till arvedel, och du tager det i besittning och bor d?r,

026:002 d?skall du taga f?rstling av all markens frukt, av vad du f?r i avkastning av landet som HERREN, din Gud, vill giva dig, och l?gga detta i en korg och g?d?rmed till den plats som HERREN, din Gud, utv?jer till boning ?r sitt namn.

026:003 Och du skall g?till den som p?den tiden ?r pr?st och s?ga till honom: ?Jag f?rklarar i dag f?r HERREN, din Gud, att jag har

- kommit in i det land som HERREN med ed har lovat v?ra f?der att giva oss.?
- 026:004 Och pr?sten skall taga korgen ur din hand och s?tta den ned inf?r HERRENS, din Guds, altare.
- 026:005 Och du skall betyga och s?ga inf?r HERRENS, din Guds, ansikte: ?Min fader var en heml?s aram?, som drog ned till Egypten och bodde d?r s?som fr?mling med en ringa hop, och d?r blev av honom ett stort, m?ktigt och talrikt folk.
- 026:006 Men sedan behandlade egyptierna oss illa och f?rtryckte oss och lade h?rt arbete p?oss.
- 026:007 D?ropade vi till HERREN, v?ra f?ders Gud, och HERREN h?rde v?r r?st och s?g v?r lidande och v?r vederm?da och v?rt betryck.
- 026:008 Och HERREN f?rde oss ut ur Egypten med stark hand och utr?ckt arm, med stora och fruktansv?da g?ningar, med tecken och under.
- 026:009 Och han l?t oss komma hit och gav oss detta land, ett land som flyter av mj?k och honung.
- 026:010 Och h?r b?r jag nu fram f?rstlingen av frukten p?den mark som du, HERRE, har givit mig.? Och du skall s?tta korgen ned inf?r HERRENS, din Guds, ansikte och tillbedja inf?r HERRENS, din Guds, ansikte.
- 026:011 Och ?ver allt det goda som HERREN, din Gud har givit ? dig och ditt hus skall du gl?dja dig, och j?mte dig leviten och fr?mlingen som bor hos dig.
- 026:012 N?r du under det tredje ?ret, tionde?ret, har lagt av all tionde av vad du d?har f?tt i avkastning och givit den ? leviten, fr?mlingen, den faderl?se och ?nkan, och de hava ?tit d?rav inom dina portar och blivit m?ta,
- 026:013 d?skall du s?s?ga inf?r HERRENS, din Guds, ansikte: ?Jag har nu f?tt bort ur mitt hus det heliga, och jag har givit det ? leviten och fr?mlingen, ? den faderl?se och ?nkan, alldeles s?som du har bjudit mig; jag har icke ?vertr?tt eller f?rg?tt n?got av dina bud.
- 026:014 Jag ? intet d?rav, n?r jag hade sorg, och jag f?rde icke bort n?got d?rav, n?r jag var oren, ej heller anv?nde jag n?got d?rav f?r n?gon d?d. Jag har lyssnat till HERRENS, min Guds, r?st; jag har i alla stycken gjort s?som du har bjudit mig.
- 026:015 Sk?da nu ned fr?n din heliga boning, himmelen, och v?rsigna ditt folk Israel och det land som du har givit oss, s?som du med ed lovade v?ra f?der, ett land som flyter av mj?k och honung.?
- 026:016 I dag bjuder dig HERREN, din Gud, att g?ra efter dessa stadgar och r?tter; du skall h?la dem och g?ra efter dem av allt ditt hj?ta och av all din sj?l.
- 026:017 Du har i dag h?rt HERREN f?rklara att han vill vara din Gud, och att du skall vandra p?hans v?gar och h?la hans stadgar och bud och r?tter och lyssna till hans r?st.
- 026:018 Och HERREN har i dag h?rt dig f?rklara att du vill vara hans egendomsfolk, s?som han har sagt till dig, och att du vill h?la alla hans bud;
- 026:019 p?det att han ?ver alla folk som han har gjort m?upph?ja dig till lov, ber?mmelse och ?ra, och p?det att du m?vara ett folk som ? helgat ? HERREN, din Gud, s?som han har sagt.
- 027:001 Och Mose och de ?dste i Israel bj?do folket och sade: ?H?len alla de bud som jag i dag giver eder.
- 027:002 Och n?r I kommen ?ver Jordan, in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig, d?skall du resa ? dig stora stenar och bestryka dem med kalk.
- 027:003 P?dessa skall du, n?r du har g?tt ?ver floden, skriva alla

- denna lags ord, för att du må komma in i det land som HERREN, din Gud, vill giva dig, ett land som flyter av mjök och honung, såsom HERREN, dina fäders Gud, har lovat dig.
- 027:004 Och när I haven gått över Jordan, skolen I på berget Ebal resa dessa stenar om vilka jag i dag giver eder befallning; och du skall bstryka dem med kalk.
- 027:005 Och du skall då till HERREN, din Gud, bygga ett altare, ett altare av stenar, vid vilka du icke skall komma med något järn.
- 027:006 Av ohuggna stenar skall du bygga HERRENS, din Guds, altare; och du skall på det offra brännoffer till HERREN, din Gud.
- 027:007 Du skall då också offra tackoffer och skall till och glädja dig inför HERRENS, din Guds, ansikte.
- 027:008 Och du skall på stenarna skriva alla denna lags ord, klart och tydligt.
- 027:009 Och Mose och de levitiska prästerna talade till hela Israel och sade: Var stilla och hörs, Israel! I dag har du blivit HERRENS, din Guds, folk.
- 027:010 Så skall du då höra HERRENS, din Gud röst och gå efter hans bud och stadgar, som jag i dag giver dig.
- 027:011 Och Mose bjöd folket på den dagen och sade:
- 027:012 Dessa stammar skola stå och välsigna folket på berget Gerissim, när I haven gått över Jordan: Simeon, Levi, Juda. Isaskar, Josef och Benjamin.
- 027:013 Och dessa skola stå och uttala förbannelsen på berget Ebal: Ruben, Gad, Aser, Sebulon, Dan och Naftali.
- 027:014 Och leviterna skola taga till orda och skola med hörs röst inför var man i Israel säger så.
- 027:015 Förbannad vare den man som gör ett befall, skuret eller gjutet, en styggelse för HERREN, ett verk av en konstarets händer, och som sedan i hemlighet sätter upp det. Och allt folket skall svara och säga: Amen.
- 027:016 Förbannad vare den som visar förakt för sin fader eller sin moder. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:017 Förbannad vare den som flyttar sin närstås ränke. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:018 Förbannad vare den som leder en blind vilse på vägen. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:019 Förbannad vare den som vränger rätten för främlingen, den faderlöse och ökan. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:020 Förbannad vare den som ligger hos sin faders hustru, ty han lyfter på sin faders tår. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:021 Förbannad vare den som beblandar sig med något djur Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:022 Förbannad vare den som ligger hos sin syster, sin faders dotter eller sin moders dotter. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:023 Förbannad vare den som ligger hos sin svärmor. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:024 Förbannad vare den som liknigen mördar sin närsta. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:025 Förbannad vare den som tager mutor för att slöihjäl en oskyldig och utgjuta hans blod. Och allt folket skall säga: Amen.
- 027:026 Förbannad vare den som icke hörs denna lags ord och icke går efter dem. Och allt folket skall säga: Amen.
- 028:001 Om du hörs HERRENS, din Guds, röst, så att du hörs alla hans bud, som jag i dag giver dig, och går efter dem, så skall HERREN, din Gud, upphöja dig över alla folk på jorden.
- 028:002 Och alla dessa välsignelser skola då komma över dig och träffa dig när du hörs HERRENS, din Guds, röst:

028:003 Vårsignad skall du vara i staden, och vårsignad skall du vara på
marken.

028:004 Vårsignad skall ditt livs frukt vara, och din marks frukt och
din boskaps frukt, dina fåkreaturs avfäda och din småboskaps
avel.

028:005 Vårsignad skall din korg vara, och vårsignat ditt baktråg.

028:006 Vårsignad skall du vara vid din ingång, och vårsignad skall du
vara vid din utgång.

028:007 När dina fiender resa sig upp mot dig, skall HERREN låta dem
bliva slagna av dig; på en gång skola de draga ut mot dig, men på
sju dagar skola de fly från dig.

028:008 HERREN skall bjuda vårsignelsen vara med dig i dina visthus och
i allt vad du företager dig; han skall vårsigna dig i det land
som HERREN, din Gud, vill giva dig.

028:009 HERREN skall upphäva dig till ett folk som är helgat för honom,
såsom han med ed har lovat dig, om du håller HERRENS, din Guds,
bud och vandrar på hans dagar.

028:010 Och alla folk på jorden skola se att du är uppkallad efter
HERRENS namn; och de skola frukta dig.

028:011 Och HERREN skall giva dig överflöd och lycka i ditt livs frukt
och i din boskaps frukt och i din marks frukt, i det land som
HERREN med ed har lovat dina fäder att giva dig.

028:012 HERREN skall öppna för dig sitt rika färdshus, himmelen, till
att giva för ditt land regn i rätt tid, och till att vårsigna
alla dina händers verk; och du skall giva för många folk, men
själv skall du icke behöva förna av någon.

028:013 Och HERREN skall gära dig till huvud och icke till svans, du
skall alltid ligga över och aldrig ligga under, om du håller
HERRENS, din Guds, bud, som jag i dag giver dig, för att du
skall hålla och gåra efter dem,

028:014 och om du icke viker av, vare sig till höger eller till vänster,
från något av alla de bud som jag i dag giver eder, så att du
förlor efter andra gudar och tjänar dem.

028:015 Men om du icke håller HERRENS, din Guds, rätt och icke håller alla
hans bud och stadgar, som jag i dag giver dig, och gåra efter
dem, så skola alla dessa förbannelser komma över dig och träffa
dig:

028:016 Förbannad skall du vara i staden, och förbannad skall du vara på
marken.

028:017 Förbannad skall din korg vara, och förbannat ditt baktråg.

028:018 Förbannad skall ditt livs frukt vara, och din marks frukt, dina
fåkreaturs avfäda och din småboskaps avel.

028:019 Förbannad skall du vara vid din ingång, och förbannad skall du
vara vid din utgång.

028:020 HERREN skall sända över dig förbannelse, förvirring och nöst,
vad det är som du företager dig, till dess du förgåres
och med hast förgås, för ditt onda väsendes skull, då du nu har
övergivit mig.

028:021 HERREN skall låta dig bliva ansatt av pest, till dess han har
utrotat dig ur det land dit du nu kommer, för att taga det i
besittning.

028:022 HERREN skall slå dig med törande sjukdom, feber och hetta, med
brand och med svär, med sot och rost; och av sådant skall du
förfäjas, till dess du förgås.

028:023 Och himmelen över ditt huvud skall vara såsom koppar, och jorden
under dig skall vara såsom järn.

028:024 Damm och stoft skall vara det regn HERREN giver för ditt land;
från himmelen skall det komma ned över dig, till dess du
förgåres.

- 028:025 HERREN skall låta dig bliva slagen av dina fiender; personen vagn skall du draga ut mot dem, men personen vagn skall du fly från dem; och du skall bliva en varnagel för alla riken på jorden.
- 028:026 Och dina dödas kroppar skola bliva mat för alla himmelens fåglar och för markens djur, och ingen skall skrämma bort dem.
- 028:027 HERREN skall slå dig med Egyptens bulnader och med bönder, med skabb och skrov, så att du icke skall kunna botas.
- 028:028 HERREN skall slå dig med vanvett och blindhet och sinnesförvirring.
- 028:029 Du skall famla mitt på ljusa dagen, såsom en blind famlar i mörkret, och du skall icke lyckas finna vagnen; förtryck allenast och plundring skall du utstå i all din tid, och ingen skall frälsa dig.
- 028:030 Du skall trolova dig med en kvinna, men en annan man skall sova hos henne; du skall bygga ett hus, men icke förbo dig i det; du skall plantera en vingård, men icke förskäda dess frukt.
- 028:031 Din ox skall slaktas inför dina vagn, men du skall icke få ut av den; din äsna skall i din äsyn rivas ifrån dig och icke givas tillbaka för dig; dina för skola komma i dina fienders vagn, och ingen skall hjälpa dig.
- 028:032 Dina söner och dötrar skola komma i främmande folks vagn, och dina vagn skola se det och försmäktas av löngheten efter dem beständigt, men du skall icke förmoda något därtill.
- 028:033 Frukten av din mark och av allt ditt arbete skall fördrivas av ett folk som du icke känner; förtryck allenast och övervagn skall du lida i all din tid.
- 028:034 Och du skall bliva vanvettig av de ting du skall se för dina vagn.
- 028:035 HERREN skall slå dig med svarta bulnader på knän och ben, ja, ifrån fotbladet ända till halsen, så att du icke skall kunna botas.
- 028:036 HERREN skall låta dig och den konung som du sätter över dig bort till ett folk som varken du eller dina förder hava känt, och det skall du förtjuna andra gudar, gudar av trä och sten.
- 028:037 Och du skall bliva ett föremål för hånad, ett ordspråk och en visa bland alla de folk till vilka HERREN skall låta dig.
- 028:038 Mycken säd skall du låta ut på kärnen, men litet skall du inbringa, ty gräshoppor skola förtjuna den.
- 028:039 Vingårdar skall du plantera och skall arbeta i dem, men intet vin skall du få dricka och intet att lugga i förvar, ty maskar skola låta upp allt.
- 028:040 Olivplanteringar skall du hava överallt inom ditt land, men med oljan skall du icke försmärta din kropp, ty oliverna skola falla av.
- 028:041 Söner och dötrar skall du föda, men du skall icke förbehålla dem, ty de skola draga bort i fränskap.
- 028:042 Alla dina träd och din marks frukt skall ohyra taga i besittning.
- 028:043 Främlingen som bor hos dig skall häja sig över dig, allt mer och mer, men du skall stiga ned, allt djupare och djupare.
- 028:044 Han skall giva lön för dig, och du skall icke giva lön för honom. Han skall bliva huvudet, och du skall bliva svansen.
- 028:045 Alla dessa förbannelser skola komma över dig och förföja dig och tröffa dig, till dess du förgäres, därför att du icke hörd HERRENS, din Guds, röst och icke hörd de bud och stadgar som han har givit dig.
- 028:046 De skola komma över dig såsom tecken och under, och över dina efterkommande till evig tid.
- 028:047 Eftersom du icke tjänade HERREN, din Gud, med glädje och

hjärtans lust, medan du hade överflöd på allt,
028:048 skall du förtjåna fiender som HERREN skall sända mot dig, under
hunger och törst och nakenhet och brist på allt; och han skall
lägga ett järn på din hals, till dess han har förgjort dig.
028:049 HERREN skall skicka över dig ett folk från ifrå, ifrå
jordens ända, likt önen i sin flykt, ett folk vars språk du
icke förstår,
028:050 ett folk med grym uppsyn, utan försyn för de gamla och utan
misskund med de unga.
028:051 Det skall äta upp frukten av din boskap och frukten av din mark,
till dess du förgöres, ty det skall icke lämna kvar åt dig vare
sig säd eller vin eller olja, icke dina kreaturs avfäda eller
dina förs avel, till dess det har gjort slut på dig.
028:052 Och det skall tränga dig i alla dina portar, till dess dina höga
och fasta murar, som du förtrostade på, falla i hela ditt
land. Ja, det skall tränga dig i alla dina portar över hela ditt
land, det land som HERREN, din Gud, har givit dig.
028:053 Och då skall du någas äta din egen livsfrukt, kärlet av dina
söner och döttrar, dem som HERREN, din Gud, har givit dig. I
sådan mån och sådant trängmä skall din fiende försätta dig.
028:054 En man hos dig, som levde i vecklighet och stor yppighet, skall
då missunningsamt se på sin broder och på hustrun i sin famn och
på de barn han ännu har kvar,
028:055 att han icke skall vilja att någon av dem dela med sig av sina
barns kärlet, ty han äter det själv, eftersom han icke har något
annat kvar. I sådan mån och sådant trängmä skall din fiende
försätta dig i alla dina portar.
028:056 En kvinna hos dig, som levde i vecklighet och yppighet, i sådan
yppighet och vecklighet, att hon icke ens försäkte sätta sin fot
på jorden, hon skall då missunningsamt se på mannen i sin famn
och på sin son och sin dotter,
028:057 att hon missunnar dem efterbörden som kommer fram ur hennes liv,
och barnen som hon föder; ty då hon nu lider brist på allt
annat, skall hon själv i hemlighet äta detta. I sådan mån och
sådant trängmä skall din fiende försätta dig i dina portar.
028:058 Om du icke håller alla denna lags ord, som du skrivna i denna
bok, och går efter dem, så att du fruktar detta heliga och
fruktansvärda namn HERREN, din Gud,
028:059 så skall HERREN sända underliga plågor över dig och dina
efterkommande, stora och långvariga plågor, svärta och långvariga
krankheter.
028:060 Han skall låta komma över dig alla Egyptens sjukdomar, som du
fruktar för, och de skola ansätta dig.
028:061 Och allahanda andra krankheter och plågor, om vilka icke är
skrivet i denna lagbok, skall HERREN också låta gå över dig, till
dess du förgöres.
028:062 Och allenast en ringa hop skall bliva kvar av eder, i stället
för att i frut haven varit talrika såsom stjärnorna på
himmelen; så skall det gå dig, därför att du icke höjde HERRENS.
din Guds, röst.
028:063 Och det skall ske, att likasom HERREN frut frjådade sig över
eder när han fick gå edera gott och förfä edera, så skall
HERREN nu frjåda sig över edera, när han utrotar och förgör
eder. Och i skolen ryckas bort ur det land dit du nu kommer, för
att taga det i besittning.
028:064 Och HERREN skall föströ dig bland alla folk, ifrå jordens ända
ända till den andra, och då skall du tjåna andra gudar, som
varken du eller dina föder hava känt, gudar av trä och sten.
028:065 Och bland de folken skall du icke för någon ro eller någon vila

- får din fot; HERREN skall därför giva dig ett blyvande hjerta och
fjätvinande ögon och en fjäsmäktande själ.
- 028:066 Och ditt liv skall synas dig likasom hänga på ett hjerta; du skall
känna fruktan både natt och dag och icke vara säker på ditt
liv.
- 028:067 Om morgonen skall du säga: Åck att det vore afton!?, och om
aftonen skall du säga: Åck att det vore morgon!? Sedan fruktan
skall du känna i ditt hjerta, och sådana ting skall du se på
dina ögon.
- 028:068 Och HERREN skall föra dig tillbaka till Egypten på skepp, på den
väg om vilken jag sade dig: Du skall icke se den mer. Och därför
skolen I nådgas bjuda ut eder till salu till edra fiender, till
trålar och tråinnor; men ingen skall finnas, som vill köpa.
- 029:001 Dessa är förbundets ord, det förbunds som HERREN bjöd Mose att
sluta med Israels barn i Moabs land, ett annat förbund än det
som han hade slutit med dem på Horeb.
- 029:002 Och Mose sammankallade hela Israel och sade till dem: I haven
sett allt vad HERREN har gjort inför edra ögon i Egyptens land,
med Faraos och alla hans tjänare och hela hans land,
- 029:003 de stora hemsäkelser som du med egna ögon såg, de stora tecknen
och undren.
- 029:004 Men HERREN har ännu intill denna dag icke givit eder hjertan att
förstå med, ögon att se med och öron att höra med.
- 029:005 Och jag låt eder vandra i öknen i fyrtio år; edra kläder blevo
icke utslitna på eder, och din sko blev icke utsliten på din
fot.
- 029:006 Bröd fingen I icke att äta, icke vin eller starka drycker att
dricka, på det att I skullen veta att jag är HERREN, eder Gud.
- 029:007 Och när I kommen till dessa trakter, drogo Sihon, konungen i
Hesbon, och Og, konungen i Basan, ut till strid mot oss, men vi
slogo dem.
- 029:008 Och vi intogo deras land och gjorde det till arvedel till
rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam.
- 029:009 Söhnen nu detta förbunds ord och gåren efter dem, för att I
må ha framgång i allt vad I göra.
- 029:010 I stå i dag allasammans inför HERREN, eder Gud: edra huvudmän,
edra stammar, edra äldste och edra tillsyningsmän, var man i
Israel,
- 029:011 så också edra barn och hustrur, och frömlingen som är hos dig i
ditt land, din vedhuggare såväl som din vattenbörare,
- 029:012 för att du må inträda i HERRENS, din Guds, förbund, det
edsförbund som HERREN, din Gud, i dag vill sluta med dig.
- 029:013 Ty han vill i dag upphäva dig, så att du skall vara hans folk
och han din Gud, såsom han har sagt dig, och såsom han med ed
har lovat dina föder, Abraham, Isak och Jakob.
- 029:014 Och det är icke med eder allenast som jag i dag sluter detta
förbund, detta edsförbund,
- 029:015 utan jag gör det både med dem som i dag stå här med oss inför
HERREN, vår Gud, och med dem som icke är här med oss i dag.
- 029:016 I veten ju själva huru vi bodde i Egyptens land, och huru vi
drogo mitt igenom de folks land, som I nu haven lämnat
- 029:017 Och I sågen deras styggelser och eländiga avgudar, de gudar av
trösk och sten, silver och guld, som funnos hos dem.
- 029:018 Sömmande bland eder icke finnas någon man eller kvinna, någon
släkt eller stam vars hjerta i dag vänder sig bort ifrån HERREN,
vår Gud, för att gå i stället och tjäna dessa folks gudar; bland
eder må icke finnas någon rot varifrån gift och malört växer
upp,

- 029:019 s?att n?gon som h?r detta edsf?rbunds ord v?signar sig i sitt hj?rta och t?nker att det skall g?honom v?, d?r han vandrar i sitt hj?rtas h?rdhet. Ty d?skall hela landet, b?de v?tt och torrt, f?rg?s.
- 029:020 HERREN skall icke vilja f?rl?ta honom; nej, Herrens vrede och nit?skan skall d?vara s?som en rykande eld mot de m?nnen, och all den f?rbannelse som ?r uppskriven i denna bok skall komma att vila p?honom, och Herren skall s?utpl?na hans namn, att det icke mer skall finnas under himmelen.
- 029:021 Och HERREN skall avskilja honom fr?n alla Israels stammar till att drabbas av olycka, efter alla de f?rbannelser som ?ro f?sta vid det f?rbund som ?r uppskrivet i denna lagbok.
- 029:022 Och ett kommande sl?kte, edra barn som uppst?efter eder, och fr?mlingen, som kommer ifr?n fj?rran land, de skola s?ga, n?r de se de pl?gor och sjukdomar som HERREN har skickat ?ver detta land,
- 029:023 n?r de se huru all jord d?r ? f?rbr?nd och f?vandlad till svavel och salt, s?att den icke kan bes?s eller framalstra v?xter, och s?att inga ?ter d? kunna komma upp--s?som det blev, n?r Sodom och Gomorra, Adma och Seboim omst?tades, d? HERREN i sin vrede och harm omst?tade dem--
- 029:024 ja, alla folk skola d?s?ga: ?Varf?r har Herren gjort s?mot detta land? Varf?r brinner hans vrede s?starkt??
- 029:025 Och man skall svara: ?D?r?r att de ?verg?vo HERRENS, sina f?ders Guds, f?rbund, det som han sl? med dem, n?r han f?rde dem ut ur Egyptens land,
- 029:026 och d?r?r att de gingo ?stad och t?nade andra gudar och tillb?do dem, gudar som de icke k?nde, och som han icke hade givit dem till deras del,
- 029:027 d?r?r uppt?ndes HERRENS vrede mot detta land, s?att han l? komma ?ver det all den f?rbannelse som ?r uppskriven i denna bok.
- 029:028 Ja, d?r?r ryckte HERREN dem upp ur deras land, med vrede och harm och stor f?rt?nelse, och kastade dem bort till ett annat land, s?som nu har skett.?
- 029:029 Vad som ?nnu ? f?rdolt h?r HERREN, v?r Gud, till; men vad som ?r uppenbarat, det g?ler f?r oss och v?ra barn till evig tid, f?r att vi skola g?ra efter alla denna lags ord.
- 030:001 Om du nu, n?r allt detta kommer ?ver dig--v?signelsen och f?rbannelsen som jag har f?relagt dig--om du l?gger detta p? hj?rtat bland alla de folk till vilka HERREN, din Gud, d?har drivit dig bort,
- 030:002 och du s?v?nder ?ter till HERREN, din Gud, och h?r hans r?st, du med dina barn, av allt ditt hj?rta och av all din sj?, i alla stycken s?som jag i dag bjuder dig,
- 030:003 d?skall HERREN, din Gud, ?ter uppr?tta dig och f?barma sig ?ver dig; HERREN, din Gud, skall d? ?ter f?samla dig fr?n alla folk bland vilka han har f?str?tt dig.
- 030:004 Om ock dina f?rdrivna vore vid himmelens ?nda, skulle HERREN, din Gud, f?samla dig d?rifr?n och h?mta dig d?rifr?n.
- 030:005 Och HERREN, din Gud, skall l?ta dig komma in i det land som dina f?der hava haft till besittning; och du skall taga det i besittning, och han skall g?ra dig gott och skall f?rka dig mer ?n han har gjort med dina f?der.
- 030:006 Och HERREN, din Gud, skall omsk?ra ditt hj?rta och dina efterkommandes hj?rtan, s?att du skall ?ska HERREN, din Gud, av allt ditt hj?rta och av all din sj?, f?r att du m?leva.
- 030:007 Och HERREN, din Gud, skall l?gga alla dessa f?rbannelser p?dina

- fiender och p?dem som hata och f?f?ja dig.
- 030:008 Och du skall ?ter h?ra HERRENS r?st och g?ra efter alla hans bud, som jag i dag giver dig.
- 030:009 Och HERREN, din Gud, skall giva dig ?verfl?d och lycka i alla dina h?nders verk, i ditt livs frukt och i din boskaps frukt och i din marks frukt. Ty s?som HERREN fr?jdade sig ?ver dina f?der, skall han d? ?ter fr?jda sig ?ver dig och g?ra dig gott,
- 030:010 n? du h?r HERRENS, din Guds, r?st, s? att du h?ller hans bud och stadgar, det som ? skrivet i denna lagbok, och n? du v?nder ?ter till HERREN, din Gud, av allt ditt hj?ta och av all din sj?l.
- 030:011 Ty det bud som jag i dag giver dig ? dig icke f?r sv?rt och ? icke l?ngt borta.
- 030:012 Det ? icke i himmelen, s? att du skulle beh?va s?ga: ?vem vill f?r oss fara upp till himmelen och h?mta det ? oss och l?ta oss h?ra det, s? att vi kunna g?ra d?refter??
- 030:013 Det ? icke heller p?andra sidan havet, s? att du skulle beh?va s?ga: ?vem vill f?r oss fara ?ver till andra sidan havet och h?mta det ? oss och l?ta oss h?ra det, s? att vi kunna g?ra d?refter??
- 030:014 Nej, ordet ? dig mycket n?ra, i din mun och i ditt hj?ta, s? att du kan g?ra d?refter.
- 030:015 Se, jag f?rel?gger dig i dag livet och vad gott ?, d?den och vad ont ?,
- 030:016 d?jag nu i dag bjuder dig att ?ska HERREN, din Gud, att vandra p?hans v?gar och h?la hans bud och stadgar och r?ter, f?r att du m?leva och f?rka dig, och f?r att HERREN, din Gud, m? v?signa dig i det land dit du nu kommer, f?r att taga det i besittning.
- 030:017 Men om ditt hj?ta v?nder sig bort och du icke vill h?ra, om du l?ter f?rf?ra dig, s? att du tillbeder andra gudar och tj?nar dem,
- 030:018 s?f?rkunnar jag eder i dag att I f?rvisso skolen f?rg?s. I skolen d?icke l?nge leva i det land dit du nu drager ?ver Jordan, f?r att komma och taga det i besittning.
- 030:019 Jag tager i dag himmel och jord till vittnen mot eder, att jag har f?relagt dig liv och d?d, v?signelse och f?rbannelse, S?m? du d?v?lja livet, f?r att du och dina efterkommande m?n leva,
- 030:020 i det att du ?skar HERREN, din Gud, och h?r hans r?st och h?ller dig till honom; ty detta betyder f?r dig liv och l?ng levnad, s? att du f?r bo i det land som HERREN med ed har lovat dina f?der, Abraham, Isak och Jakob, att giva dem.
- 031:001 Och Mose gick ?stad och talade f?ljande till hela Israel;
- 031:002 han sade till dem: ?Jag ? nu ett hundra tjugu ? gammal; jag kan icke mer vara ledare och anf?rare, och HERREN har sagt till mig: 'Du skall icke komma ?ver denna Jordan.'
- 031:003 Men HERREN, din Gud, g?r framf?r dig; han skall f?rg?ra dessa folk f?r dig, och du skall f?rdriva dem, och Josua skall anf?ra dig, s?som HERREN har sagt.
- 031:004 Och HERREN skall g?ra med dem s?som han gjorde med Sihon och Og, amor?ernas konungar, vilka han l? f?rg?s, och s?som han gjorde med deras land.
- 031:005 HERREN skall giva dem i edert v?d, och I skolen g?ra med dem alldeles s?som jag har bjudit eder.
- 031:006 Varen frimodiga och of?f?rade, frukten icke och varen icke f?rskr?ckta f?r dem; ty HERREN, din Gud, g?r sj?lv med dig; han skall icke l?mna dig eller ?vergiva dig.?
- 031:007 Och Mose kallade Josua till sig och sade till honom inf?r hela

- Israel: Var frimodig och ofrfärad; ty du skall med detta folk gå in i det land som HERREN med ed har lovat deras fäder att giva dem; och du skall utskifta det åt dem såsom arv.
- 031:008 Och HERREN är den som går framför dig, han skall vara med dig, han skall icke lämna dig eller återgiva dig; du måste icke frukta och icke vara frärfärad.
- 031:009 Och Mose skrev upp denna lag och gav den åt prästerna, Levi söhner, som buro HERRENS förbundsark, och åt alla de äldste i Israel.
- 031:010 Och Mose bjöd dem och sade: Vid slutet av vart sjunde år, när friåret är inne, vid läthyddohögstiden,
- 031:011 då hela Israel kommer för att tråda fram inför HERRENS, din Guds, ansikte, på den plats som han utväjer, då skall du läsa upp denna lag inför hela Israel, så att de höra den.
- 031:012 Församla då folket, män, kvinnor och barn, och främlingarna som är hos dig inom dina portar, på det att de höra och lära, och på det att de må frukta HERREN, eder Gud, och höra och göra efter alla denna lags ord;
- 031:013 och på det att deras barn, som då ännu icke känna den, höra den och lära den, så att de frukta HERREN, eder Gud. Detta skolen i göra, så länge i leven i det land dit i nu dragen är Jordan, för att taga det i besittning.
- 031:014 Och HERREN sade till Mose: Se, tiden närmar sig att du skall dö. Kalla till dig Josua, och instäl len eder därefter i uppenbarelsetittet, så vill jag inställa honom i hans ämbete. Och Mose gick stad med Josua, och de instälde sig i uppenbarelsetittet.
- 031:015 Då visade sig HERREN i tittet i en molnstod, och molnstoden blev stående vid ingången till tittet.
- 031:016 Och HERREN sade till Mose: Se, när du vilar hos dina fäder, skall detta folk stå upp och i trolös avfärlighet läpa efter främmande gudar, som dyrkas i det land dit de nu komma, och de skola återgiva mig och bryta det förbund som jag har slutit med dem.
- 031:017 Och min vrede skall då upptändas mot dem, och jag skall återgiva dem och fördäja mitt ansikte för dem, och de skola förgöras, och mycken olycka och nöd skall träffa dem; och då skola de säga: 'Förvisso är det därför att vår Gud icke är ibland oss som dessa olyckor hava träffat oss.'
- 031:018 Men jag skall på den tiden alldeles fördäja mitt ansikte, för allt det ondas skull som de hava gjort, i det att de hava vänt sig till andra gudar.
- 031:019 Så tecknen nu upp åt eder följande säng. Och du skall lära Israels barn den och lära den i deras mun. Och så skall denna säng vara mig ett vittne mot Israels barn.
- 031:020 Ty jag skall lära dem komma in i det land som jag med ed har lovat åt deras fäder, ett land som flyter av mjök och honung, och de skola äta och bliva mäta och feta; men de skola då vända sig till andra gudar och tjäna dem och frakta mig och bryta mitt förbund.
- 031:021 Och när då mycken olycka och nöd träffar dem, skall denna säng avläsa sitt vittnesbåd inför dem; ty den skall icke förgöras och försvinna ur deras avkomlingars mun. Jag vet ju med vilka tankar de umgås redan nu, innan jag har lärt dem komma in i det land som jag med ed lovade dem.
- 031:022 Så tecknade då Mose upp sängen på den dagen och lär Israels barn lära den.

031:023 Och han insatte Josua, Nuns son, i hans ämbete och sade: Var frimodig och oförfrad; ty du skall föra Israels barn in i det land som jag med ed har lovat åt dem, och jag skall vara med dig.

031:024 Dänu Mose hade fullständigt tecknat upp denna lags ord i en bok,

031:025 bjöd han leviterna som bär HERRENS förbundsark och sade:

031:026 Tagen denna lagbok och läs den vid sidan av HERRENS, eder Guds, förbundsark, så att den ligger där till ett vittne mot dig.

031:027 Ty jag känner din gensträvhets och hödnackethet. Se, ännu medan jag har levat kvar bland eder, haven I varit gensträviga mot HERREN; huru mycket mer skolen I ej då bli det efter min död!

031:028 Församlen nu till mig alla de äldste i edra stammar, så också edra tillsyningsmän, för att jag må inför dem tala dessa ord och taga himmel och jord till vittnen mot dem.

031:029 Ty jag vet att I efter min död skolen taga eder till, vad fördrögligt är, och vika av ifrån den väg som jag har bjudit eder gå, därför skall olycka träffa eder i kommande dagar, när I gåren vad ont är i HERRENS ägon, så att I förtämen honom genom edra hönders verk.

031:030 Och Mose fördrog inför Israels hela församling följande sång från början till slutet.

032:001 Lyssnen, I himlar, ty jag vill tala;
och jorden höre min muns ord.

032:002 Såsom regnet dryper min lära,
såsom daggen flöde mitt tal,
såsom rikligt regn på grönska
och såsom en regnskur på gräsets brodd.

032:003 Ty HERRENS namn vill jag förkunna;
ja, given är det för Gud.

032:004 Vår klippa--ostraffliga är hans gärningar,
ty alla hans vägar är rätta.
En trofast Gud och utan svek,
rättfärdig och rättvis är han.

032:005 De åter handlade illa mot honom;
de voro icke hans barn, utan en skam för Israel,
det vränga och avoga släktet!

032:006 Är det så du lära HERREN,
du duktiga och ovisa folk?
Är han då icke din fader, som skapade dig?
Han danade ju dig och beredde dig.

032:007 Tänk på de dagar som fordom voro;
akta på förgångna släktens är.
Fröga din fader, han skall förkunna dig det,
dina äldste, de skola säga dig det.

032:008 När den Högste gav arvslotter åt folken,
när han fördelade människors barn,
då utstakade han gränserna för folken
efter antalet av Israels barn.

032:009 Ty HERRENS folk är hans del,
Jakob är hans arvedels lott.

- 032:010 Han fann honom i ?knens land,
i ?dsligheten, d? ?kendjuren tj?to.
D?tog han honom i sitt besk?m och sin v?rd,
han bevarade honom s?som sin ?gonsten.
- 032:011 Likasom en ?n lockar sin avkomma ut till flykt
och sv?var upp ovanf? sina ungar,
s?bredde han ut sina vingar och tog honom
och bar honom p?sina fj?drar.
- 032:012 HERREN allena ledsagade honom,
och ingen fr?mmande gud j?mte honom.
- 032:013 Han f?rde honom fram ?ver landets h?jder
och l? honom ?a av markens gr?da;
han l? honom suga honung ur h?leberget
och olja ur den h?rda klippan.
- 032:014 Gr?ddmj?k av kor, s? mj?k av f?,
fett av lamm fick du ock,
v?durar fr?n Basan och bockar,
d?till fetaste m?g av vete;
och av druvors blod drack du vin.
- 032:015 D?blev Jesurun fet och istadig;
du blev fet och tjock och stinn.
Han ?vergav Gud, sin skapare,
och f?aktade sin fr?snings klippa.
- 032:016 Ja, de retade honom genom sina fr?mmande gudar,
med styggelser f?t?nade de honom.
- 032:017 De offrade ? onda andar, skengudar,
? gudar som de f?ut icke k?nde,
nya, som nyss hade kommit till,
och som edra f?der ej fruktade f?.
- 032:018 Din klippa, som hade f?t dig, ?vergav du,
du gl?mde Gud, som hade givit dig livet.
- 032:019 N? HERREN s?g detta, f?kastade han dem,
ty han f?t?nades p?sina s?ner och d?trar.
- 032:020 Han sade: ?Jag vill f?d?lja mitt ansikte f? dem,
jag vill se vilket slut de f?,
ty ett f?v?nt sl?kte ?o de,
barn i vilka ingen trohet ?.
- 032:021 De hava retat mig med gudar som icke ?o gudar,
f?t?nat mig med de f??ngligheter de dyrka;
d?f? skall jag reta dem med ett folk som icke ? ett folk,
med ett d?raktigt hednafolk skall jag f?t?na dem.
- 032:022 Ty eld l?gar fram ur min n?sa,
och den brinner ?nda till d?dsrikets djup;
den f?t? jorden med dess gr?da
och f?br?ner bergens grundvalar.
- 032:023 Jag skall hopa olyckor ?ver dem,
alla mina pilar skall jag avskjuta p?dem.
- 032:024 De skola utsugas av hunger och f?t?ras av febergl?d,
av farsoter som bittert pina;
jag skall s?nda ?ver dem vilddjurs t?nder
och stoftkr?ande ormars gift.
- 032:025 Ute skall sv?det f?g?a deras barn,
och inomhus skall f?skr?ckelsen g?a det:
ynglingar s?v? som jungfrur,
spenabarn tillsammans med gr?n ?sm?n.
- 032:026 Jag skulle s?ga: 'Jag vill bl?sa bort dem,
g?a slut p?deras ?minnelse bland m?nskors',

032:027 om jag icke fruktade att deras fiender d?
skulle v?la mig gr?melse,
att deras ov?rner skulle misstyda det,
att de skulle s?ga: 'V?r hand var s?stark,
det var icke HERREN som gjorde allt detta.'?

032:028 Ty ett r?dl?st folk ?ro de,
och f?rst?nd finnes icke i dem.

032:029 Vore de visa, s?skulle de begripa detta,
de skulle f?sta vilket slut de m?ste f?.

032:030 Huru kunde en jaga tusen framf?r sig
och tv?driva tiotusen p?flykten,
om icke deras klippa hade s?t dem,
och om icke HERREN hade prisgivit dem?

032:031 Ty de andras klippa ?r icke s?som v?r klippa;
v?ra fiender kunna sj?va d?ma d?rom.

032:032 Ty av Sodoms vintr?d ?r deras ett skott,
det stammar fr?n Gomorras f?t;
deras druvor ?ro giftiga druvor,
deras klasar hava bitter smak.

032:033 Deras vin ?r drakars etter,
huggormars gruvligaste gift.

032:034 Ja, s?dant ligger f?rvarat hos mig,
f?rseglat i mina f?r?dshus.

032:035 Min ?r h?rmden och vederg?lningen,
sparad till den tid d?deras fot skall vackla.
Ty n?ra ?r deras of?ds dag,
och vad dem v?ntar kommer med hast.

032:036 Ty HERREN skall skaffa r?t ?r sitt folk,
och ?ver sina tj?nare skall han f?barma sig,
n?r han ser att deras kraft ?r borta,
och att det ?r ute med alla och envar.

032:037 D?skall han fr?ga: Var ?ro nu deras gudar,
klippan till vilken de togo sin tillflykt?

032:038 Var ?ro de som ?ro deras slaktoffers fett
och drucko deras drickoffers vin?
M?de st?upp och hj?pa eder,
m?de vara edert besk?m.

032:039 Sen nu att jag allena ?r det,
och att ingen Gud finnes j?mte mig.
Jag d?dar, och jag g?r levande,
jag har slagit, men jag helar ock.
Ingen finnes, som kan r?dda ur min hand.

032:040 Se, jag lyfter min hand upp mot himmelen,
jag s?ger: S?sant jag lever evinnerligen:

032:041 n?r jag har v?sst mitt ljungande sv?rd
och min hand tager till att skipa r?t,
d?skall jag utkr?va h?rmd av mina ov?rner
och vederg?lning av dem som hata mig.

032:042 Jag skall l?ta mina pilar bliva druckna av blod,
och mitt sv?rd skall m?ta sig av k?tt,
av de slagnas och f?ngnas blod,
av fiendeh?vdingars huvuden.

032:043 Jublen, I hedningar, ?ver hans folk,
ty han h?rnas sina tj?nares blod,
han utkr?ver h?rmd av sina ov?rner

och bringar fr̄soning fr̄ sitt land, fr̄ sitt folk.

032:044 Och Mose kom med Hosea, Nuns son, och fr̄edrog hela denna s̄ng inf̄r folket.

032:045 Och n̄r Mose hade fr̄edragit alltsammans till slut fr̄ hela Israel,

032:046 sade han till dem: 'Akten p̄ alla de ord som jag i dag ḡr till vittnen mot eder, s̄ att I given edra barn befallning om dem, att de skola h̄r̄la alla denna lags ord och ḡra efter dem.

032:047 Ty det ̄r icke ett tomt ord, som ej anḡr eder, utan det ḡller edert liv; och genom detta ord skolen I l̄nge leva i det land dit I nu dragen ̄ver Jordan, fr̄ att taga det i besittning.?

032:048 Och HERREN talade till Mose p̄ denna samma dag och sade:

032:049 'Stig upp h̄r p̄ Abarimberget, p̄ berget Nebo i Moabs land, gent emot Jeriko, s̄ skall du f̄se Kanaans land, som jag vill giva ̄r Israels barn till besittning.

032:050 Och du skall d̄d̄r p̄ berget, dit du stiger upp, och du skall samlas till dina f̄der, likasom din broder Aron dog p̄ berget Hor och blev samlad till sina f̄der;

032:051 detta d̄r̄fr̄ att I handladen trol̄st mot mig bland Israels barn vid Meribas vatten vid Kades, i ̄rken Sin, i det att I icke h̄r̄len mig helig bland Israels barn.

032:052 Mitt framf̄r dig skall du se landet; men du skall icke komma dit, in i det land som jag vill giva ̄r Israels barn.?

033:001 Och detta ̄r den v̄r̄signelse gudsmannen Mose gav Israels barn fr̄e sin d̄d̄;

033:002 han sade:

̄HERREN kom fr̄n Sinai,
och fr̄n Seir gick hans sken upp fr̄ dem;
man kom fram i glans fr̄n berget Paran,
ut ur hopen av m̄ngtusen heliga;
p̄ hans h̄gra sida brann i eld en lag fr̄ dem.

033:003 Ja, han v̄r̄dar sig om folken;
folkets heliga ̄ro alla under din hand.
De ligga vid din fot,
de h̄r̄mta upp av dina ord.

033:004 Mose gav ̄r oss en lag,
en arvedel for Jakobs menighet.

033:005 Och Jesurun fick en konung,
n̄r folkets h̄r̄dingar fr̄samlades,
Israels stammar allsammans.?

033:006 'M̄?Ruben leva och icke d̄,
dock blive hans m̄n en ringa hop.

033:007 Och detta sade han om Juda:

̄H̄r̄, o HERRE, Judas r̄st,
och l̄r̄ honom komma till sitt folk.
Med sina h̄nder utf̄r̄de han dess sak;
bliv du honom en hj̄p mot hans ov̄r̄ner.?

033:008 Och om Levi sade han:

̄Dina tummim och dina urim,
de tillh̄ra din frommes skara,
dem du frestade i Massa,
dem du tvistade med vid Meribas vatten,

033:009 dem som sade om fader och moder: 'Jag ser dem icke',

och som icke ville känna vid sina br der,
ej heller veta av sina barn.
Ty de aktade på ditt tal,
och ditt förbund h lo de.

033:010 De lära Jakob dina r tter och Israel din lag,
de b ra fram r kverk för din näsa
och heloffer på ditt altare.

033:011 V signa, HERRE, hans kraft,
och l t hans h nders verk behaga dig.
Krossa l nderna på hans motståndare,
på hans fiender, så att de icke kunna resa sig.?

033:012 Om Benjamin sade han:
 HERRENS v n  r han,
han skall bo i trygghet hos honom,
hos honom som  verskygger honom alltid,
och som har sin boning mellan hans h nder.?

033:013 Och om Josef sade han:
 V signat av HERREN vare hans land
med himmelens ädlaste g vor, med dagg,
med g vor från djupet som utbreder sig därnere,

033:014 med solens ädlaste alster
och m nvarvens ädlaste frukter,

033:015 med de ur driga bergens yppersta skatter
och de eviga höjdernas ädlaste frukt,

033:016 med jordens ädlaste frukt och allt vad hon b r,
och med n d från honom som bodde i busken.

Detta komme över Josefs huvud,
 ver hans hjässa, furstens bland br der.

033:017 H rlig  r den förstfödde bland hans tjuvar,
såsom en vildoxes äro hans horn;
med dem st ngar han ned alla folk,
ja ock dem som bo vid jordens ändar.
Sådana  ro Efraims tiotusenden.
sådana Manasses tusenden.?

033:018 Och om Sebulon sade han:
 Gl d dig, Sebulon, n  du drager ut,
och du, Isaskar, i dina t t.

033:019 Folk inbjuda de till sitt berg;
där offra de rätta offer.
Ty havens rikedom f de suga,
och de skatter som sanden d rjer.?

033:020 Och om Gad sade han:
 Lovad vare han som gav s rymligt land   Gad!
Lik en lejoninna har han l grat sig,
han krossar både arm och hjässa.

033:021 Han utsåg  r sig f rstlingslandet,
ty där var hans h skarlott förvarad.
Dock drog han med bland folkets h vdingar;
HERRENS r tt utförde han
och hans domar, tillsammans med det  vriga Israel.?

033:022 Och om Dan sade han:
 Dan  r ett ungt lejon,
som rusar ned från Basan.?

- 033:023 Och om Naftali sade han:
 ¶Naftali har fått riklig nåd
 och v¶signelse till fyllest av HERREN.
 V¶stern och s¶dern tage du i besittning.?
- 033:024 Och om Aser sade han:
 ¶V¶signad bland s¶ner vare Aser!
 Han blive ¶skad av sina br¶der,
 och han doppe sin fot i olja.
- 033:025 Av j¶rn och koppar vare dina riglar;
 och s¶l¶nge du lever, m¶din kraft best¶?
- 033:026 ¶ngen ¶ lik Gud, o Jesurun;
 till din hj¶p far han fram p¶himmelen
 och i sin h¶ghet p¶skyarna.
- 033:027 En tillflykt ¶ han, urtidens Gud,
 och h¶nere r¶da hans eviga armar.
 Han f¶jagade fienderna f¶ dig,
 han sade: F¶g ¶ dem.
- 033:028 S¶ fick Israel bo i trygghet,
 Jakobs k¶la vara i ro,
 i ett land med s¶d och vin,
 under en himmel som dryper av dagg.
- 033:029 S¶ ¶ du, Israel; ja, vem ¶ dig lik?
 Du ¶ ett folk som f¶ seger genom HERREN,
 genom honom som ¶ din skyddande sk¶d,
 honom som ¶ ditt ¶orika sv¶d.
 Ja, dina fiender skola visa dig underd¶nighet,
 och du skall g¶fram ¶ver deras h¶der.?
- 034:001 Och Mose gick fr¶n Moabs hedar upp p¶berget Nebo, p¶toppen av
 Pisga, gent emot Jeriko. Och HERREN l¶t honom se hela landet:
 Gilead ¶nda till Dan,
- 034:002 och hela Naftali och Efraims och Manasses land, och hela Juda
 land, ¶nda till V¶stra havet,
- 034:003 och Sydlandet och Jordansl¶ten, det ¶ l¶sl¶ten vid Jeriko--
 Palmstaden--¶nda till Soar.
- 034:004 Och HERREN sade till honom: ¶Detta ¶ det land som jag med ed
 har lovat ¶ Abraham. Isak och Jakob, i det jag sade: '¶ din
 s¶d skall jag giva det.' Jag har nu l¶tit dig se det med dina
 ¶gon, men ditin skall du icke komma.?
- 034:005 Och HERRENS t¶nare Mose dog d¶ i Moabs land, s¶som HERREN hade
 sagt.
- 034:006 Och han begrov honom i dalen i Moabs land, mitt emot Bet-Peor;
 men ¶nnu intill denna dag har ingen fått veta var hans grav ¶.
- 034:007 Och Mose var ett hundra tjugu ¶ gammal, n¶ han dog, men hans
 ¶gon voro icke skumma, och hans livskraft hade icke f¶svunnit.
- 034:008 Och Israels barn begr¶to Mose p¶Moabs hedar i trettio dagar;
 d¶med voro gr¶todagarna ute, vid sorgefesten efter Mose.
- 034:009 Och Josua, Nuns son, var full med vishetens ande, ty Mose hade
 lagt sina h¶nder p¶honom; och Israels barn lydde honom och
 gjorde s¶som HERREN hade bjudit Mose.
- 034:010 Men i Israel uppstod icke mer n¶gon profet s¶dan som Mose, med
 vilken HERREN hade umg¶ts ansikte mot ansikte--
- 034:011 ingen, om man t¶nker p¶alla de tecken och under som HERREN hade
 s¶nt honom att g¶ra i Egyptens land, med Faraos och alla hans
 t¶nare och med hela hans land,
- 034:012 och om man t¶nker p¶all den v¶diga kraft som Mose visade, och
 p¶alla de stora och fruktansv¶da g¶rningar som han gjorde

inför hela Israel.

Josua

- 001:001 Efter HERRENS tjänare Moses död sade HERREN till Josua, Nuns son, Moses tjänare:
001:002 Min tjänare Mose är död; så stanna nu upp och gå över denna Jordan, du med allt detta folk, in i det land som jag vill giva dem, giva till Israels barn.
001:003 Var ort som eder fot beträdder har jag givit eder, såsom jag lovade Mose.
001:004 Från knen till Libanon dräppe och nåda till den stora floden, floden Frat, över hetiternas land och nåda till Stora havet västerut skall edert omräde sträcka sig.
001:005 Ingen skall kunna stå dig emot i alla dina livsdagar; såsom jag har varit med Mose, så skall jag också vara med dig; jag skall icke lämna dig eller förgiva dig.
001:006 Var frimodig och oförfrad; ty du skall utskifta till detta folk såsom arv det land som jag med ed har lovat deras fäder att giva dem.
001:007 Allenast må du vara helt frimodig och oförfrad till att i alla stycken hålla den lag som min tjänare Mose har givit dig och gå efter den; vik icke av därifrån vare sig till höger eller till vänster; på det att du må hava framgång i allt vad du företager dig.
001:008 Låt icke denna lagbok vara skild från din mun; tänk på den både dag och natt, så att du i alla stycken håller det som är skrivet i den och går där efter; ty din skola dina vägar vara lyckosamma, och då skall du hava framgång.
001:009 Se, jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfrad; så var nu icke förskräckt eller försagd. Ty HERREN, din Gud, är med dig i allt vad du företager dig.
001:010 Döbjöd Josua folkets tillsyningsmän och sade:
001:011 Gå igenom landet och bjuden folket och sägen: 'Reden till reskost är eder; ty om tre dagar skolen I gå över denna Jordan, för att komma in i och taga i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill giva eder till besittning.'
001:012 Men till rubeniterna och gaditerna och ena hälften av Manasse stam sade Josua:
001:013 Tänk på det som HERRENS tjänare Mose bjöd eder, när han sade: 'HERREN, eder Gud, vill låta eder komma till ro och giva eder detta land.'
001:014 Edra hustrur, edra barn och eder boskap må nu stanna kvar i det land som Mose har givit eder här på andra sidan Jordan; men I själva, så många av eder som är tappra stridsmän, skolen draga väpnade stad i spetsen för edra bröder och hjälpa dem,
001:015 till dess att HERREN har låtit edra bröder komma till ro såväl som eder, när också de hava tagit i besittning det land som HERREN, eder Gud, vill giva dem. Sedan må I vända tillbaka till det land som skall vara eder besittning; det må I då taga i besittning, det land som HERRENS tjänare Mose har givit eder här på andra sidan Jordan, på östra sidan.
001:016 Dösvarede de Josua och sade: 'Allt vad du har bjudit oss vilja vi göra, och varthelst du säger oss, dit vilja vi gå.'
001:017 Såsom vi i allt hava lytt Mose, så vilja vi också lyda dig; allenast må HERREN, din Gud, vara med dig, såsom han var med

Mose.

001:018 Var och en som är gensträvig mot dina befallningar och icke lyssnar till dina ord, vadhelst du bjuder honom, han skall bliva dödad. Allenast m?du vara frimodig och oförfrad.?

002:001 Josua, Nuns son, sönde hemligen ut två spejare från Sittim och sade: Ågå och besen landet och Jeriko. De gingo Åstad och kommo in i ett hus där en skåka bodde, vid namn Rahab, och där lade de sig till vila.

002:002 Men för konungen i Jeriko blev inberättat: Å natt hava några män kommit hit från Israels barn för att utforska landet.?

002:003 D? sönde konungen i Jeriko till Rahab och lå s?ga: Å åmna ut de män som hava kommit till dig och tagit in i ditt hus, ty de hava kommit hit för att utforska hela landet.?

002:004 Men kvinnan tog de båda männen och dolde dem; sedan svarade hon: ÅJa, männen kommo till mig, men jag visste icke varifrån de voro;

002:005 och när porten skulle stängas, sedan det hade blivit märkt, gingo männen ut, och jag vet icke vart de togo vägen; skynden eder att söta efter dem, såförr som jag fatt i dem.?

002:006 Men hon hade fört dem upp på taket och gömt dem under linstjärkar, som hon hade där, utbredda på taket.

002:007 S? satte nu männen efter dem Å Jordan till, bort emot vadstälena; och man stängde stadsporten så snart förförjarna hade begivit sig Åstad.

002:008 Men innan de främmande männen hade lagt sig, steg hon upp till dem på taket

002:009 och sade till dem: ÅJag vet att HERREN har givit eder detta land, och att förskräkelse för eder har fallit över oss, ja, att alla landets inbyggare Åo i Ångest för eder.

002:010 Ty vi hava hört huru HERREN lå vattnet i Råda havet torka ut framför eder, när lå drogen ut ur Egypten, och vad lå haven gjort med amorernas konungar, de två på andra sidan Jordan, Sihon och Og, huru lå gåven dem till spillo.

002:011 D? vi hört detta, blevo våra hjärtan förförade, och numera har ingen mod att stå eder emot; ty HERREN, eder Gud, Å Gud, uppe i himmelen och nere på jorden.

002:012 S? loven mig nu med ed vid HERREN, att eftersom jag har gjort barmhärtighet med min faders hus och giva mig ett säkert tecken därpå,

002:013 och lå min fader och min moder, mina bröder och mina systrar leva, så ock alla som tillhåra dem, och rådda oss från döden.?

002:014 Männen sade till henne: ÅMed vårt eget liv svara vi för edert, så framåt lå icke för råden vårt förhävande; när HERREN giver oss landet, skola vi bevisa dig barmhärtighet och trofasthet.?

002:015 D? slöpte hon ned dem genom fästret med ett tåg; ty hennes hus låg invid stadsmuren, så att hon bodde invid själva muren.

002:016 Och hon sade till dem: Ågå upp i bergsbygden, så att edra förförjare icke träffa på eder; och hålen eder gånda där i tre dagar, till dess edra förförjare hava kommit tillbaka, så kunnen lå sedan fortsätta eder för.?

002:017 Och männen sade till henne: Åvi vilja likväl vara fria ifrån den ed som du nu har tagit av oss,

002:018 om du, när vi komma in i landet, underlåter att binda detta råda snöre i det fästet genom vilket du har slöpt ned oss, och likaledes om du icke har din fader och din moder och dina bröder, alla av din faders hus, samlade hemma hos dig.

002:019 Dock, om någon går Åstad, utom därarna till ditt hus, så komme hans blod över hans huvud, och vi Åo utan skuld; om däremot

- någons hand kommer vid en av dem som är inne i ditt hus, såsom?
dennes blod komma över ditt huvud.
- 002:020 Och om du återvänder ditt förhållande, så är vi likaledes fria
ifrån den ed som du har tagit av oss.?
- 002:021 Hon svarade: 'Vare det såsom I haven sagt.?' Och så lär hon dem
göra, och de drogo till stad. Men hon band det rätta snåret i fästret.
- 002:022 Så drogo de nu till stad och kommo upp i bergsbygden och stannade
där i tre dagar, till dess att deras förfärdare hade varit
tillbaka; ty dessa hade sökt efter dem överallt på vägarna, men
hade icke funnit dem.
- 002:023 Sedan vände de båda männen tillbaka och kommo ned från
bergsbygden och gingo över floden och kommo så till Josua, Nuns
son; och de återgjorde för honom allt vad som hade vederfarits
dem.
- 002:024 Och de sade till Josua: 'HERREN har givit hela landet i ditt
hand; alla landets inbyggare är i ängest för oss.?'
- 003:001 Bittida följande morgon bröt Josua med alla Israels barn upp
från Sittim och kom till Jordan; där stannade de om natten,
innan de gingo över.
- 003:002 Men efter tre dagar gingo tillsyningsmännen genom lägret
003:003 och bjöd folket och sade: 'Så snart I få se HERRENS, eder
Guds, förbundsark, och att de levitiska prästerna bära den,
skolen ock I bryta upp från eder plats och följa efter den
003:004--I ären dock mellan den och eder vara ett avstånd av vid pass
två tusen alnar; ni må icke komma den--på det att I
må kunna veta vilken väg I skolen göra, ty I haven icke fört
dragit den vägen fram.?'
- 003:005 Och Josua sade till folket: 'Helgen eder, ty i morgon skall
HERREN gå under bland eder.?'
- 003:006 Därefter sade Josua till prästerna: 'Tagen förbundsarken och
dragen till stad framför folket.?' Drog de förbundsarken och gingo
framför folket.
- 003:007 Och HERREN sade till Josua: 'I dag skall jag begynna att gå
dig stor i hela Israels ära, på det att de må förnimma, att
såsom jag har varit med Mose, så vill jag ock vara med dig.
- 003:008 Bjud du nu prästerna som bära förbundsarken och säga: 'Så snart I
kommen till den yttersta randen av Jordans vatten, skolen I
stanna där, vid Jordan.?'
- 003:009 Därefter sade Josua till Israels barn: 'Återvänd fram hit och hören
HERRENS, eder Guds, ord.?'
- 003:010 Och Josua sade: 'Hör av skolen I förnimma att en levande Gud är
mitt ibland eder, och att han förvisso vill fördriva från eder
kananéerna, hetiterna, hivéerna, perisséerna, gargaséerna,
amoréerna och jebuséerna:
- 003:011 förbundsarken, hela jordens Herres förbundsark, drager nu
framför eder över Jordan.
- 003:012 Vårjen alltså ut tolv män ur Israels stammar, en man från var
stam.
- 003:013 Så snart de prästerna som bära HERRENS, hela jordens Herres, ark
stilla med sina fötter i Jordans vatten, det vatten som
kommer uppifrån, bliva avskuret i sitt lopp, och det skall så
såsom en samlad hö.?'
- 003:014 Folket bröt därför upp från sina tält för att gå över Jordan, och
prästerna som buro förbundsarken gingo framför folket.
- 003:015 När nu de som buro arken kommo till Jordan, så att prästerna,
som buro arken, med sina fötter vidrörde yttersta randen av
vattnet i Jordan, vilken under hela skördetiden är full över
alla sina brädor,

003:016 d?stannade det vatten som kom uppifr?n, och blev st?ende s?som en samlad h?g l?ngt borta, uppe vid Adam, staden som ligger bredvid Saretan; och det vatten som fl? ned mot Hedmarkshavet, Salthavet, blev s?unda helt och h?let avskuret. Och folket gick ?ver mitt emot Jeriko.

003:017 Men pr?sterna som buro HERRENS f?bundsark stodo or?fliga p? torr mark mitt i Jordan; och hela Israel gick ?ver p? torr mark, till dess att allt folket helt och h?let hade kommit ?ver Jordan.

004:001 D?nu allt folket helt och h?let hade kommit ?ver Jordan, sade HERREN till Josua:

004:002 ?V?jen ut bland folket tolv m?n, en man ur var stam,

004:003 och bjuden dem och s?gen: 'Tagen h? ur Jordan, fr?n den plats d? pr?sterna stodo med sina f?tter, tolv stenar, och lyften upp dem och f?ren dem ?ver med eder, och l?ggen ned dem p?det st?le, d? i skolen l?gra eder i natt.'

004:004 D?kallade Josua till sig de tolv m?n som han hade utsett bland Israels barn, en man ur var stam.

004:005 Och Josua sade till dem: ?Dragen ?stad framf? HERRENS, eder Guds, ark, och g?n ut mitt i Jordan; och var och en av eder m? d? lyfta upp en sten p?axeln, efter antalet av Israels barns stammar.

004:006 Detta skall n?mligen bliva ett minnesm?rke bland eder. N? d? edra barn i framtiden fr?ga: 'Vad betyda dessa stenar?'

004:007 skolen i svara dem s?: 'De betyda att Jordans vatten h? blev avskuret i sitt lopp, framf? HERRENS f?bundsark; ja, n? den gick ?ver Jordan, blev Jordans vatten avskuret i sitt lopp. D?f? skola dessa stenar vara ett ?minnelsem?rke f? Israels barn till ev?rdlig tid.'

004:008 D?gjorde Israels barn s?som Josua bj?d dem; de togo upp tolv stenar ur Jordan, s?som HERREN hade tillsagt Josua, efter antalet av Israels barns stammar; och de f?rde dem ?ver med sig till l?gerst?let och lade ned dem d?.

004:009 Tillika reste Josua tolv stenar mitt i Jordan, p?samma plats d? pr?sterna som buro f?bundsarken hade st?t med sina f?tter; och de finnas kvar d? ?nu i dag.

004:010 Och pr?sterna som buro arken blevo st?ende mitt i Jordan, till dess att allt det var fullgjort, som HERREN hade bjudit Josua att tills?ga folket, alldeles i enlighet med vad Mose f?rut hade bjudit Josua; och folket gick ?ver med hast.

004:011 Men n? allt folket helt och h?let hade kommit ?ver, gick ock HERRENS ark ?ver, j?mte pr?sterna, och tog plats framf? folket.

004:012 Och Rubens barn och Gads barn och ena h?ften av Manasse stam drogo v?pnade ?stad i spetsen f? Israels barn, s?som Mose hade tillsagt dem.

004:013 Det var vid pass fyrtio tusen m?n som s?drogo ?stad, v?pnade till strid, f? att k?mpa inf? HERREN p? Jerikos hedmarker.

004:014 P?den dagen gjorde HERREN Josua stor i hela Israels ?gon, och de fruktade honom, s?som de fruktat Mose, s?l?nge denne levde.

004:015 Och HERREN sade till Josua:

004:016 ?Bjud pr?sterna som b?a vittnesb?dets ark att stiga upp ur Jordan.?

004:017 Och Josua bj?d pr?sterna och sade: ?Stigen upp ur Jordan.?

004:018 N? d?pr?sterna som buro HERRENS f?bundsark stego upp ur Jordan, hade deras f?tter knappt hunnit upp p?torra landet, f?r?n Jordans vatten v?nde tillbaka till sin plats och n?dde, s?som f?rut, upp ?ver alla sina br?ddar.

004:019 Det var p?tionde dagen i f?sta m?naden som folket steg upp ur

Jordan; och de lögade sig i Gilgal, på gränsen av östra Jerikoområdet.

004:020 Och de tolv stenarna som de hade tagit ur Jordan reste Josua i Gilgal.

004:021 Och han sade till Israels barn: 'Ni nu edra barn i framtiden fråga sina fäder: 'Vad betyda dessa stenar?'

004:022 d?skolen I g?ra det kunnigt f?r edra barn och s?ga: 'Israel gick på torr mark över denna Jordan,

004:023 i det att HERREN, eder Gud, l?r vattnet i Jordan torka ut framf?r eder, till dess I hadn g?tt över den, likasom HERREN, eder Gud, gjorde med R?da havet, som han l?r torka ut framf?r oss, till dess vi hade g?tt över det;

004:024 på det att alla folk på jorden m?f?rnimma huru stark HERRENS hand ?r, så att I frukten HERREN, eder Gud, alltid.'?

005:001 D?nu alla amor?ernas konungar på andra sidan Jordan, på västra sidan, och alla kanan?ernas konungar vid havet h?rde huru HERREN hade l?tit vattnet i Jordan torka ut framf?r Israels barn, medan vi gingo över den, blevo deras hj?rtan f?rf?rade, och de hade icke l?ngre mod att stå emot Israels barn.

005:002 Vid den tiden sade HERREN till Josua: 'G?r dig stenknivar och omsk?r ?er Israels barn, f?r andra g?ngen.'?

005:003 D?gjorde Josua sig stenknivar och omskar Israels barn vid F?hudsh?den.

005:004 Och orsaken varf?r Josua omskar dem var denna: allt det folk av mank?n, som hade dragit ut ur Egypten, alla stridbara m?n, hade d?tt i ?knen under v?gen, efter utt?get ur Egypten.

005:005 Ty v?r hade bland folket alla de som voro med under utt?get blivit omskurna, men de bland folket, som voro f?dda i ?knen under v?gen, efter utt?get ur Egypten, de voro alla oomskurna.

005:006 Ty Israels barn vandrade i ?knen i fyrtio ?r, under vilken tid alla stridbara m?n i folket, som hade dragit ut ur Egypten, f?ringos, eftersom de icke h?rde HERRENS r?st, varf?r ock HERREN svor att han icke skulle l?ra dem se det land som han med ed hade lovat deras f?der att giva oss, ett land som flyter av mj?k och honung.

005:007 Men deras barn, som han hade l?tit uppstå i deras st?le, dem omskar nu Josua, ty de hade f?rhud, eftersom de icke hade blivit omskurna under v?gen.

005:008 Och när allt folket hade blivit omskuret, stannade de kvar där de voro i l?gret, till dess de hade blivit l?kta.

005:009 Och HERREN sade till Josua: 'I dag har jag avv?trat från eder Egyptens sm?tek.' Och detta st?le fick namnet Gilgal, såsom det heter ?nu i dag.

005:010 Medan nu Israels barn voro l?grade i Gilgal, h?llo de på sk?gtid den fjortonde dagen i månaden, om aftonen, på Jerikos hedmarker.

005:011 Och dagen efter på sk?gtiden ?to de osyrat br?d och rostade ax av landets s?d, just på den dagen.

005:012 Och mannat upph?rde dagen d?refter, där de nu ?to av landets s?d, och Israels barn fingo icke manna mer, utan de ?to det ?ret av landet Kanaans avkastning.

005:013 Och medan Josua var vid Jeriko, h?nde sig att han, i det han lyfte upp sina ?gon, fick se en man stå framf?r sig med ett draget sv?rd i sin hand. D?gick Josua fram till honom och frågade honom: 'Tillh?r du oss eller vära ov?rner??'

005:014 Han svarade: 'Nej, jag ?r h?vitsman över HERRENS h?r, och jag har just nu kommit hit.' D?f?ll Josua ned till jorden på sitt ansikte och bugade sig; sedan sade han till honom: 'Vad har min herre att säga till sin tj?nare??'

- 005:015 Hvitmannen svar HERRENS hvar sade d? till Josua: Drag dina skor av dina fotter, ty platsen d? du st? ? helig.? Och Josua gjorde s?.
- 006:001 Och Jeriko hade sina portar st?ngda, det h?ll sig tillst?ngt f? Israels barn; ingen gick ut eller in.
- 006:002 Men HERREN sade till Josua: Se, jag har givit Jeriko med dess konung, med dess tappra stridsm?n, i din hand.
- 006:003 T?gen nu omkring staden, s? m?nga stridbara m?n I ?ren, runt omkring staden en g?ng; s? skall du g?ra i sex dagar.
- 006:004 Och sju pr?ster skola b?ra de sju jubelbasunerna framf? arken; men p?sjunde dagen skolen I t?ga omkring staden sju g?nger; och pr?sterna skola st?ta i basunerna.
- 006:005 Och n? det bl?ses i jubelhornet med utdragen ton, och I h?ren basunljudet, skall allt folket upph?va ett stort h?skri; d? skola stadsmurarna falla p?st?let, och folket skall draga in ?ver dem, var och en r?tt fram.?
- 006:006 D? kallade Josua, Nuns son, till sig pr?sterna och sade till dem: Tagen f?bundsarken, och sju pr?ster skola b?ra sju jubelbasuner framf? HERRENS ark.?
- 006:007 Och till folket blev sagt: Dragen ut och t?gen omkring staden; och den v?pnade skaran skall draga framf? HERRENS ark.?
- 006:008 D? nu Josua hade sagt detta till folket, drogo de sju pr?ster som buro jubelbasunerna framf? HERREN ?stad och st?tte i basunerna; och HERRENS f?bundsark f?jde efter dem.
- 006:009 Och den v?pnade skaran gick framf? pr?sterna som st?tte i basunerna, och den ?vriga hopen slutade t?get och f?jde efter arken, under det att man alltj?mt st?tte i basunerna.
- 006:010 Men Josua hade bjudit folket och sagt: ? skolen icke upph?va n?got h?skri eller I?ta h?ra eder r?st eller ens I?ta n?got ord utg? av eder mun, f?r?n den dag d? jag s?ger till eder: 'H?ven upp ett h?skri'; d? skolen I upph?va ett h?skri.?
- 006:011 Och n? han s? hade I?tit b?ra HERRENS ark omkring staden, runt omkring den en g?ng, gingo de in i I?gret och stannade i I?gret ?ver natten.
- 006:012 Och f?ljande morgon stod Josua bittida upp, och pr?sterna togo HERRENS ark.
- 006:013 Och de sju pr?ster som buro de sju jubelbasunerna framf? HERRENS ark gingo alltj?mt och st?tte i basunerna; och den v?pnade skaran gick framf? dem, och den ?vriga hopen slutade t?get och f?jde efter HERRENS ark, under det att man alltj?mt st?tte i basunerna.
- 006:014 De t?gade ocks? nu p? andra dagen en g?ng omkring staden och ?erv?nde sedan till I?gret; s? gjorde de i sex dagar.
- 006:015 Men p?sjunde dagen stodo de bittida upp vid morgonrodnadens uppg?ng och t?gade d?sju g?nger omkring staden p?samma s?tt; endast denna dag t?gade de sju g?nger omkring staden.
- 006:016 Och n? pr?sterna sjunde g?ngen st?tte i basunerna, sade Josua till folket: H?ven upp ett h?skri, ty HERREN har givit eder staden.
- 006:017 Men staden med allt vad d?ri ? skall givas till spillo ? HERREN; allenast sk?kan Rahab skall f?leva, j?mte alla som ?ro inne i hennes hus, d?f? att hon g?nde de utskickade som vi hade s?nt ?stad.
- 006:018 Men tagen eder v? till vara f? det tillspillogivna, s? att I icke, sedan I haven givit det till spillo, ?nd? tagen n?got av det tillspillogivna och d?rigenom kommen Israels I?ger att hemfalla ? tillspillogivning, och s? dragen olycka ?ver det.
- 006:019 Allt silver och guld och allt som ? av koppar eller j?rn skall

- vara helgat åt HERREN och inget till HERRENS skatt.?
- 006:020 Därför höv folket upp ett hörsken, och man stötte i basunerna. Ja, när folket hördet basunljudet, höv det upp ett stort hörsken; då föll murarna på stället, och folket drog över dem in i staden, var och en rätt fram; så intogs staden.
- 006:021 Och de gävo till spillo allt vad som fanns i staden, både män och kvinnor, både unga och gamla, såock oxar, får och åsnor, och slogo dem med svärdsegg.
- 006:022 Men till de båda män som hade bespejat landet sade Josua: ÅGå in i skänkans hus och få den kvinnan, jänte alla som tillhåra henne, ut därifrån, såsom I med ed haven lovat henne.?
- 006:023 Därföringo de unga män som hade varit där såsom spejare ditin och förde ut Rahab, jänte hennes fader och moder och hennes bröder och alla som tillhördet henne; hela hennes släkt förde de ut. Och de slöpte dem utanför Israels läger.
- 006:024 Men staden med allt vad som fanns därifrån brände de upp i eld; allenast silvret och guld det som var av koppar eller järn lade de till skatten i HERRENS hus.
- 006:025 Men skänk Rahab och hennes faders hus och alla som tillhördet henne låt Josua leva, och hon fick bo bland Israels folk, intill denna dag; detta därför att hon gämdet de utskickade som Josua hade sånt åstad för att bespeja Jeriko.
- 006:026 På den tiden låt Josua folket svära denna ed: ÅFörbannad vare inför HERREN den man som tager sig för att åter bygga upp denna stad, Jeriko. När han lägger dess grund, mådetta kosta honom hans äldste son, och när han sätter upp dess portar, mådetta kosta honom hans yngste son.?
- 006:027 Och HERREN var med Josua, såatt ryktet om honom gick ut över hela landet.
- 007:001 Men Israels barn förgrepo sig trolöst på det tillspillogivna; ty Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera, av Juda stam, tog något av det tillspillogivna. Däruppåndes HERRENS vrede mot Israels barn.
- 007:002 Och Josua såndet från Jeriko några män åstad till Ai, som ligger vid Bet-Aven, åster om Betel, och sade till dem: ÅDragen ditupp och bespejen landet. Sådärogo de männen upp och bespejade Ai.
- 007:003 Och när de kommo tillbaka till Josua, sade de till honom: ÅAllt folket behåver icke draga ditupp; om vid pass två eller tre tusen man draga upp, skola de nog intaga Ai. Du behåver icke låta allt folket gå sig mådan att tåga dit, ty dess invånare åro få?
- 007:004 Alltsåfingo vid pass tre tusen man av folket draga ditupp; men dessa måste fly från ajiterna.
- 007:005 Och sedan ajiterna hade slagit vid pass trettiosex man av dem, förfåjdet de de åriga utanför stadsporten ånda till Sebarim och slogo dem på slutningen där. Därblev folkets hjåta föfårat, det blev såsom vatten.
- 007:006 Och Josua med de äldste i Israel rev sånder sina klåder, och föll ned på sitt ansikte till jorden framför HERRENS ark och låg där ånda till aftonen, och de strådde stoft på sina huvuden.
- 007:007 Och Josua sade: ÅAck, Herre, HERRE, varför har du därföråt detta folk över Jordan, om du vill giva i amoråernas hand och så fögåå oss? O att vi hade beslutit oss för att stanna på andra sidan Jordan!
- 007:008 Ack Herre, vad skall jag nu såga, sedan Israel har tagit till flykten från sina fiender?
- 007:009 När kananåerna och landets alla åriga inbyggare föhåå detta, skola de omringa oss och utrota till och med vårt namn från

jorden. Vad vill du d?g?ra f?r ditt stora namns ?ra??

007:010 Men HERREN svarade Josua: ?St?upp. Varf?r ligger du s?p?ditt ansikte?

007:011 Israel har syndat, de hava ?vertr?tt det f?rbund som jag stadgade f?r dem; de hava tagit av det tillspillogivna, de hava stulit, de hava ljugit, de hava g?mt det bland sitt eget gods.

007:012 D?r? kunna Israels barn icke st?emot sina fiender, utan de m?ste taga till flykten f?r sina fiender, ty de ?ro nu sj?va hemfallna ?r tillspillogivning. Jag vill icke mer vara med eder, om I icke alldeles skaffen bort ifr?n eder det tillspillogivna.

007:013 St?nu upp och helga folket och s?g: Helgen eder till i morgon. Ty s?s?ger HERREN, Israels Gud: N?got tillspillogivet finnes hos dig, Israel; du skall icke kunna st?emot dina fiender, f?r?n I skiljen det tillspillogivna fr?n eder.

007:014 I morgon skolen I tr?da fram, den ena stammen efter den andra; i den stam som HERREN d?l?ter tr?ffas av lotten skall den ena sl?kten efter den andra tr?da fram; och i den sl?kt som HERREN l?ter tr?ffas av lotten skall den ena familjen efter den andra tr?da fram; och i den familj som HERREN l?ter tr?ffas av lotten skall den ena mannen efter den andra tr?da fram.

007:015 Och den som d?tr?ffas av lotten s?som skyldig till f?rgripelse p?det tillspillogivna, han skall br?nnas upp i eld med allt vad han har, d?r? att han ?vertr?dde HERRENS f?rbund och gjorde vad som var en galenskap i Israel.?

007:016 S?l? nu Josua bittida f?rjande morgon Israel tr?da fram, den ena stammen efter den andra; d?tr?ffades Juda stam av lotten.

007:017 N? han d?l? Juda sl?kter tr?da fram, tr?ffade lotten seraiternas sl?kt; och n? han l? seraiternas sl?kt tr?da fram, den ena mannen efter den andra, tr?ffades Sabdi av lotten.

007:018 N? han d?l? hans familj tr?da fram, den ena mannen efter den andra, tr?ffade lotten Akan, son till Karmi, son till Sabdi, son till Sera av Juda stam.

007:019 D?s?ade Josua till Akan: ?Min son, giv ?ra ?r HERREN, Israels Gud, och bek?n, honom till pris: s?g mig vad du gjort och d?j intet f?r mig.?

007:020 Akan svarade Josua och sade: ?Det ?r sant, jag har syndat mot HERREN, Israels Gud, ty s?har jag gjort:

007:021 jag s?g ibland bytet en dyrbar mantel fr?n Sinear och tv?hundra siklar silver och en guldplatta, femtio siklar i vikt, och till detta fick beg?else och tog det; se, det ?r g?mt i jorden, i mitten av mitt t?t, och silvret underst.?

007:022 D?s?nde Josua n?gra m?n dit f?r att se efter, och de skyndade till t?tet; och de funno det g?mt d?r i hans t?t, och silvret underst.

007:023 Och de togo det ur t?tet och buro det till Josua och Israels barns menighet och lade det ned inf?r HERREN.

007:024 D?tog Josua och Israels menighet med honom Akan, Seras son, och silvret och manteln och guldplattan, och hans s?ner och d?trar, hans oxar, ?snor och f?r, och hans t?t, och allt ?vrigt som han hade, och f?rde alltsammans upp till Akors dal.

007:025 Och Josua sade: ?Varf?r drog du olycka ?ver oss? Nu skall ock HERREN i dag l?ra olycka komma ?ver dig.? Och Israels menighet stenade honom; de br?nde upp dem i eld och kastade stenar p?dem.

007:026 Och de uppkastade ?ver honom ett stort stenr?sse, som finnes kvar ?nnu i dag; och s?v?nde sig HERREN ifr?n sin vredes gl?d. D?rav fick det st?let namnet Akors dal, s?som det heter ?nnu i dag.

008:001 Och HERREN sade till Josua: ?Frukta icke och var icke f?rf?rad;

tag med dig allt krigsfolket och st?upp och drag ?stad mot Ai.
Se, i din hand har jag givit konungen i Ai med hans folk, hans stad och hans land.

008:002 Och du skall g?ra med Ai och dess konung p?samma s?t som du gjorde med Jeriko och dess konung; dock m?n I beh?la rovet d?ifr?n och boskapen, s?som edert byte. L?gg nu ett bakh?l mot staden, p?andra sidan d?om.?

008:003 D?br? Josua upp med allt krigsfolket f? att draga ?stad mot Ai. Och Josua utvalde trettio tusen man, de tappreste stridsm?nnen, och s?nde dem ut om natten.

008:004 Och han bj?d dem och sade: ?Given akt: I skolen I?gga eder i bakh?l mot staden, p?andra sidan d?om, men I?ggen eder icke alltf? I?ngt ifr?n staden; och h?len eder alla redo.

008:005 Sj?v skall jag, med allt det folk som ? kvar hos mig, rycka fram mot staden. N? de d?draga ut mot oss s?som f?ra g?ngen, vilja vi fly f? dem.

008:006 D?skola de draga efter oss, till dess vi hava lockat dem I?ngt bort ifr?n staden; ty de skola t?nka: 'De flyr f? oss, nu s?som f?ra g?ngen.'

008:007 Men under det att vi fly f? dem, skolen I bryta fram ifr?n bakh?let och intaga staden, ty HERREN, eder Gud, har givit den i eder hand.

008:008 Och s?snart I haven f?t staden i edert v?d, skolen I t?nda eld p?den; efter HERRENS ord skolen I s?g?ra. Given akt p?vad jag nu har bjudit eder.?

008:009 S?s?nde Josua dem ?stad, och de gingo och lade sig i bakh?l mellan Betel och Ai, v?ster om Ai. Men Josua stannade ?ver natten bland folket.

008:010 Och bittida f?jande morgon m?nstrade Josua folket och drog s? med de ?dste i Israel i spetsen f? folket, upp till Ai.

008:011 Och allt det krigsfolk som var kvar hos honom drog med ditupp och ryckte allt n?mare, till dess de kommo mitt emot staden; d? I?grade de sig norr om Ai, med dalen mellan sig och Ai.

008:012 Men han tog vid pass fem tusen man och lade dem i bakh?l mellan Betel och Ai, v?ster om staden.

008:013 Och sedan folket hade blivit uppst?lt, s?v? hela I?gret, norr om staden, gick Josua den natten fram till mitten av dalen.

008:014 N? konungen i Ai s?g detta, skyndade sig m?nnen i staden, han sj?v med allt sitt folk, och drogo bittida om morgonen ut till strid mot Israel, bort till den utsedda platsen, framf? hedmarken; han sj?v visste n?mligen icke att ett bakh?l var lagt mot honom p?andra sidan om staden.

008:015 Och Josua och hela Israel I?o sl?sigt av dem och flydde ? ?knen till.

008:016 D?uppb?dades allt folket i staden till att f?f?ja dem; och under det att de f?f?jde Josua, blevo de lockade I?ngt bort ifr?n staden.

008:017 Icke en enda man blev kvar i Ai eller i Betel, utan alla drogo ut efter Israel och I?mnade staden ?ppen, i det att de f?f?jde Israel.

008:018 Och HERREN sade till Josua: ?R?ck ut lansen, som du har i din hand, mot Ai, ty jag skall giva det i din hand. D?r?ckte Josua ut lansen, som han hade i sin hand, mot staden.

008:019 Och de som I?go i bakh?l br?to med hast upp fr?n sin plats och skyndade ?stad, s?snart han r?ckte ut sin hand, och kommo in i staden och intogo den; och de t?nde strax eld p?staden.

008:020 N? d?m?nnen fr?n Ai v?nde sig om, fingo de se r?ken fr?n staden stiga upp mot himmelen; och de hade ingen utv?g att fly,

- vare sig hit eller dit, d?nu det folk som flydde ? ?knen v?nde sig mot sina f?ffjare.
- 008:021 Ty n? Josua och hela Israel s?go att de som l?go i bakh?l hade intagit staden, och att r?ken steg upp fr?n staden, v?nde de om och angrepo ajiterna.
- 008:022 De andra drogo nu ocks?ut fr?n staden emot dem, s?att de kommo mitt emellan israeliterna och fingo dem p?b?da sidor om sig, och dessa nedgjorde dem d?och l?to ingen av dem slippa undan och r?dda sig.
- 008:023 Men konungen i Ai blev levande tagen till f?nga och f?rd till Josua.
- 008:024 Och n? Israel hade dr?pt alla Ais inv?nare ute p?f?ttet, i ?knen, dit de hade f?ffjt dem, och dessa allasammans s?hade fallit fr? sv?rdsegg och blivit nedgjorda, d?v?nde hela Israel tillbaka till Ai och slog med sv?rdsegg ocks?dem som voro d?.
- 008:025 Och de som f?lo p?den dagen, m?n och kvinnor, utgjorde tillsammans tolv tusen personer, allt folket i Ai.
- 008:026 Ty Josua drog icke tillbaka sin hand, med vilken han hade r?ckt ut lansen, f?r?n alla Ais inv?nare hade blivit givna till spillo.
- 008:027 Allenast boskapen och rovet fr?n denna stad togo israeliterna s?som sitt byte, efter den befallning som HERREN hade givit Josua.
- 008:028 Och Josua br?nde upp Ai och gjorde det till en grush?g fr? ev?rdlig tid, till en ?demark, s?som det ? ?nu i dag.
- 008:029 Och konungen i Ai l? han h?nga upp p?en p?e, d? han fick h?nga ?nda till aftonen. Men n? solen gick ned, tog man p? Josuas befallning hans d?da kropp ned fr?n p?en och kastade den vid ing?ngen till stadsporten; och man uppkastade ?ver den ett stort stenr?se, som finnes kvar ?nu i dag.
- 008:030 D?byggde Josua ? HERREN, Israels Gud, ett altare p?berget Ebal,
- 008:031 s?som HERRENS tj?nare Mose hade bjudit Israels barn, och s?som det var f?reskrivet i Moses lagbok: ett altare av ohuggna stenar, vid vilka man icke hade kommit med n?got j?n; och p? det offrade de br?noffer ? HERREN och slaktade tackoffer.
- 008:032 Och han l? d? p?stenarna s?ta en avskrift av Moses lag, den lag som Mose hade skrivit och f?relagt Israels barn.
- 008:033 Och Israels menighet, med dess ?dste och tillsyningsm?n och domare, stod p?b?da sidor om arken, s?att de hade framf? sig de levitiska pr?sterna som buro HERRENS f?bundsark, menigheten, fr?mlingar s?v? som inf?dingar, den ena h?ften v?nd mot berget Gerissim och den andra h?ften mot berget Ebal, i enlighet med vad HERRENS tj?nare Mose hade bjudit, n?mligen att man f?st skulle v?signa Israels folk.
- 008:034 D?refter l?ste han upp alla lagens ord, v?signelsen och f?rbannelsen, alldeles s?som det var skrivet i lagboken.
- 008:035 Icke ett ord av allt det som Mose hade bjudit underl? Josua att uppl?sa inf? Israels hela f?samling, med kvinnor och barn, och inf? de fr?mlingar som f?jde med dem.
- 009:001 D?nu alla de konungar som bodde p?andra sidan Jordan, i Bergsbygden, i L?glandet och i hela kustlandet vid Stora havet upp emot Libanon, h?de vad som hade skett--hetiterna, amor?erna, kanan?erna, periss?erna, hiv?erna och jebus?erna--
- 009:002 sl?to de sig endr?ktigt tillhopa f? att strida mot Josua och Israel.
- 009:003 Men n? inv?narna i Gibeon h?de vad Josua hade gjort med Jeriko och Ai,

009:004 togo också de sin tillflykt till list: de gingo i stad och föregåvo sig vara sändebud; de lade utslitna packskävar på sina snor, så också utslitna, sänderspruckna och hopflickade vinlöggar av skinn,

009:005 och togo utslitna, lappade skor på sina fötter och klädde sig i utslitna kläder, varjämte allt det bröd de togo med sig till reskost var torrt och sändersmulat.

009:006 Så gingo de till Josua i löret vid Gilgal och sade till honom och Israels män: 'Vi hava kommit hit från ett avlögset land; sluten nu förbund med oss.'

009:007 Men Israels män svarade hivärna: 'Kanhända bon I här mitt ibland oss; huru skulle vi då kunna sluta förbund med eder??'

009:008 Då sade de till Josua: 'Vi vilja bliva dig underdåniga.' Josua frågade dem: 'Vilka ären I då, och varifrån kommen I??'

009:009 De svarade honom: 'Dina tjänare hava kommit från ett mycket avlögset land för HERRENS, din Guds, namns skull; ty vi hava hört ryktet om honom och allt vad han har gjort i Egypten

009:010 och allt vad han har gjort med amorernas konungar, de tväp på andra sidan Jordan, Sihon, konungen i Hesbon, och Og, konungen i Basan, som bodde i Astarot.

009:011 Då för sade våra äldste och alla vårt lands inbyggare till oss: 'Tagen reskost med eder och gå dem till mötes och säga till dem: Vi vilja bliva eder underdåniga, sluten nu förbund med oss.'

009:012 Detta vårt bröd var nybakat, när vi togo det med oss till reskost hemifrån, den dag vi gåvo oss i väg för att gå till eder; men se, nu är det torrt och sändersmulat.

009:013 Dessa vinlöggar, som voro nya, när vi fyllde dem, se, de äro nu sänderspruckna. Och dessa kläder och skor som vi hava på oss hava blivit utslitna under vårt mycket långa resa.'

009:014 Då togo männen av deras reskost, men rådfrågade icke HERRENS mun.

009:015 Och Josua tillfrågade dem fred och slöt ett förbund med dem, att de skulle föleva; och menighetens händingar gåvo dem sin ed.

009:016 Men när tre dagar voro förflidna, sedan de hade slutit förbund med dem, fingo de höra att de voro från grannskapet, ja, att de bodde mitt ibland dem.

009:017 Då bröto Israels barn upp och kommo på tredje dagen till deras städer; och deras städer voro: Gibeon, Kefira, Beerot och Kirjat-Jearim.

009:018 Likväl angrepo Israels barn dem icke, eftersom menighetens händingar hade givit dem sin ed vid HERREN, Israels Gud. Men hela menigheten knorrade mot händingarna.

009:019 Då sade alla händingarna till menigheten: 'Vi hava givit dem vårt ed vid HERREN, Israels Gud; därför kunna vi nu icke komma vid dem.'

009:020 Detta är vad vi vilja göra med dem, i det att vi låta dem leva, på det att icke föttelse må komma över oss, för edens skull som vi hava svurit dem.'

009:021 Och händingarna sade till dem att de skulle föleva; men de måste bliva vedhuggare och vattenbärare för hela menigheten, såsom händingarna hade sagt till dem.

009:022 Och Josua kallade dem till sig och talade till dem och sade: 'Varför haven I bedragit oss och sagt: 'Vi bo mycket långt borta från eder', fastän I bon mitt ibland oss?'

009:023 Så varen I därför nu förbannade; I skolen aldrig upphöra att vara tröar, vedhuggare och vattenbärare vid min Guds hus.'

- 009:024 De svarade Josua och sade: ¶Det hade blivit berättat för dina tjänare huru HERREN, din Gud, hade tillsagt sin tjänare Mose att han ville giva eder hela detta land och förgrä alla landets inbyggare för eder; därför fruktade vi storligen för ert liv, när I kommen, och så gjorde vi detta.
- 009:025 Och se, nu är vi i din hand. Vad dig synes gott och rätt att göra med oss, det må du göra.?
- 009:026 Och han gjorde så med dem; han friade dem från Israels barns hand, så att de icke dröpte dem;
- 009:027 men tillika bestämde Josua på den dagen att de skulle bliva vedhuggare och vattenbörare och vid HERRENS altare--såsom de är ännu i dag--på den plats som han skulle utvälja.
- 010:001 Då nu Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, hörde att Josua hade intagit Ai och givit det till spillo, och att han hade gjort med Ai och dess konung på samma sätt som han hade gjort med Jeriko och dess konung, och att invånarna i Gibeon hade ingett fred med Israel och fingo bo mitt ibland dem,
- 010:002 fruktade han och hans folk storligen, ty Gibeon var en stor stad, såsom en av konungastäderna, ja, det var större än Ai, och dess män voro alla tappra.
- 010:003 Och Adoni-Sedek, konungen i Jerusalem, skände till Hoham, konungen i Hebron, till Piram, konungen i Jarmut, till Jafia, konungen i Lakis, och till Debir, konungen i Eglon, och lät säga:
- 010:004 ¶Kommen hitupp till mig och hjälpen mig, så att vi kunna slå gibeoniterna, ty de hava ingett fred med Josua och Israels barn.?
- 010:005 Så församlade sig där de fem amoreiska konungarna, konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis, konungen i Eglon, och drogo ditupp med alla sina härar; och de belägrade Gibeon och angrepo det.
- 010:006 Men gibeoniterna skände till Josua i löfret vid Gilgal och lät säga: ¶Drag icke din hand från dina tjänare, utan kom hitupp till oss med hast och undsätt oss och hjälp oss, ty konungarna över amorterna, som bo i bergsbygden, hava församlat sig mot oss.?
- 010:007 Då drog Josua ditupp från Gilgal med allt sitt krigsfolk och alla sina tappraste stridsmän.
- 010:008 Och HERREN sade till Josua: ¶Frukta icke för dem, ty jag har givit dem i dina händer; ingen av dem skall kunna stå dig emot.?
- 010:009 Och Josua kom plötsligt över dem, ty han tillgade hela natten, sedan han hade brutit upp från Gilgal.
- 010:010 Och HERREN skände en sådan förvirring bland dem, när de fingo se israeliterna, att dessa tillfogade dem ett stort nederlag vid Gibeon; därefter förföljde de dem på vägen upp till Bet-Horon och nedgjorde dem, och drevo dem ända till Aseka och Mackeda.
- 010:011 Och när de så, under sin flykt från Israel, hade kommit till den slutning som går ned från Bet-Horon, lät HERREN stora stenar falla över dem från himmelen, hela vägen ända till Aseka, så att de blevo dödade; de som dödades genom hagelstenarna voro till och med flera än de som Israels barn dröpte med svärd.
- 010:012 Och Josua talade till HERREN på den dag då HERREN gav amorterna i Israels barns värd; han sade inför Israel:
¶Du sol, stå stilla i Gibeon,
du måne, i Ajalons dal!?
- 010:013 Då stod solen stilla, och månen blev stående, till dess folket

hade tagit händ p? sina fiender.

Detta finnes ju upptecknat i Den redliges bok. Solen blev stående mitt p?himmelen n?stan en hel dag och hastade icke att g?ned.

010:014 Aldrig har någon dag, varken för eller senare, varit lik denna, i det att HERREN d?lydde en mans ord; ty HERREN stridde för Israel.

010:015 Och Josua med hela Israel v?nde tillbaka till I?gret vid Gilgal.

010:016 Men de fem konungarna flydde och g?mde sig i grottan vid Mackeda.

010:017 D?blev det inber?ttat för Josua: ?Man har funnit de fem konungarna g?mda i grottan till Mackeda.?

010:018 Josua sade: ?V?tren stora stenar framför ing?ngen till grottan, och s?tten dit folk för att bevaka den.

010:019 Men I andra, stannen icke, utan förf?jen edra fiender, och nedg?ren dem som bliva efter; I?ten dem icke komma in i sina st?der, ty HERREN, eder Gud har givit dem i eder hand.?

010:020 D?nu Josua och Israels barn hade tillfogat dem ett mycket stort nederlag och nedgjort dem--varvid dock några av dem lyckades r?dda sig och komma in i de bef?sta st?derna--

010:021 v?nde allt folket v?beh?let tillbaka till Josua i I?gret vid Mackeda, ty ingen v?gade mer ens r?ra sin tunga mot någon av Israels barn.

010:022 D?sade Josua: ??ppnen grottan och fören de fem konungarna till mig, ut ur grottan.?

010:023 De gjorde s?och föde de fem konungarna ut till honom ur grottan: konungen i Jerusalem, konungen i Hebron, konungen i Jarmut, konungen i Lakis, och konungen i Eglon.

010:024 N? dessa konungar hade blivit föda ut till Josua, kallade Josua till sig alla Israels m?n och sade till anförarna för krigsfolket som hade dragit med honom: ?Tr?den fram och s?tt edra fötter p?dessa konungars halsar. Och de tr?dde fram och satte sina fötter p?deras halsar.

010:025 Sedan sade Josua till dem: ?Frukten icke och varen icke försagda, utan varen frimodiga och oförf?ade, ty s?skall HERREN g?ra med alla sina fiender som I kommen i strid med.?

010:026 D?refter I? Josua sl?dem till d?ds och h?nga upp dem p?fem p?lar; och de fingo p?p?larna ?nda till aftonen.

010:027 Men vid solnedg?ngen togos de p? Josuas befallning ned från p?larna och kastades in i grottan d? de hade varit g?mda; och framför ing?ngen till grottan lade man stora stenar, som ligga kvar d? ?nnu i denna dag.

010:028 Och Josua intog Mackeda p?den dagen och slog dess inv?nare och dess konung med sv?rdsegg; han gav det till spillo med alla dem som voro d?inne och I? ingen slippa undan. Och han gjorde med konungen i Mackeda p?samma s?tt som han hade gjort med konungen i Jeriko.

010:029 D?refter drog Josua med hela Israel från Mackeda till Libna och bel?grade Libna.

010:030 Och HERREN gav ocks?det och dess konung i Israels hand; och de slog dess inv?nare med sv?rdsegg, alla dem som voro d?inne, och I?o ingen d?inne slippa undan. Och han gjorde med dess konung p?samma s?tt som han hade gjort med konungen i Jeriko.

010:031 Sedan drog Josua med hela Israel från Libna till Lakis och bel?grade och angrep det.

- 010:032 Och HERREN gav Lakis i Israels hand, s?att de intogo det p? andra dagen; och de slogo dess inv?nare med sv?rdsegg, alla dem som voro d?rinne--aldeles s?som de hade gjort med Libna.
- 010:033 D?drog Horam, konungen i Geser, upp f? att hj?pa Lakis; men Josua slog honom och hans folk och l? ingen av dem slippa undan.
- 010:034 Och fr?n Lakis drog Josua med hela Israel till Eglon, och de bel?grade och angrepo det.
- 010:035 Och de intogo det samma dag och slogo dess inv?nare med sv?rdsegg, och han gav p?den dagen till spillo alla dem som voro d?rinne--aldeles s?som han hade gjort med Lakis.
- 010:036 Sedan drog Josua med hela Israel fr?n Eglon upp till Hebron och bel?grade det.
- 010:037 Och de intogo det och slogo dess inv?nare och dess konung med sv?rdsegg, s?ock alla dess lydst?der och alla dem som voro d?rinne, och han l? ingen slippa undan--aldeles s?som han hade gjort med Eglon. Han gav det till spillo med alla dem som voro d?rinne.
- 010:038 D?refter v?nde Josua med hela Israel tillbaka till Debir och bel?grade det.
- 010:039 Och han underkuvade det med dess konung och alla dess lydst?der, och de slogo deras inv?nare med sv?rdsegg; de g?vo till spillo alla dem som voro d?rinne, och han l? ingen slippa undan. Han gjorde med Debir och dess konung p?samma s?tt som han hade gjort med Hebron, och s?som han hade gjort med Libna och dess konung.
- 010:040 S?intog Josua hela landet, Bergsbygden, Sydlandet, L?glandet och Bergsslutningarna, och slog alla konungar d? och l? ingen slippa undan; han gav till spillo allt vad andra hade, s?som HERREN, Israels Gud, hade bjudit.
- 010:041 Josua intog allt som fanns mellan Kades-Barnea och Gasa, s?ock hela landet Gosen ?nda till Gibeon.
- 010:042 Alla dessa konungar och deras land underkuvade Josua p?en g?ng, ty HERREN, Israels Gud, stridde f? Israel.
- 010:043 D?refter v?nde Josua med hela Israel tillbaka till l?gret vid Gilgal.
- 011:001 D?nu Jabin, konungen i Hasor, h?rde detta, s?nde han bud till Jobab, konungen i Madon, och till konungen i Simron och konungen i Aksaf
- 011:002 och till de konungar som bodde norrut, i Bergsbygden och p? Hedmarken, s?der om Kinarot, och i L?glandet, s?ock i Nafot-Dor, v?sterut,
- 011:003 vidare till kanan?erna ?sterut och v?sterut och till amor?erna, hetiterna, periss?erna och jebus?erna i Bergsbygden, s?och till hiv?erna nedanf? Hermon, i Mispalandet.
- 011:004 Dessa drogo nu ut med alla sina h?rar, en folkskara s?talrik som sanden p?havets strand, j?nte h?star och vagnar i stor myckenhet.
- 011:005 Alla dessa konungar rotade sig samman; och de kommo och l?grade sig tillhopa vid Meroms vatten, f? att strida mot Israel.
- 011:006 Men HERREN sade till Josua: ?Frukta icke f? dem, ty i morgon vid denna tid vill jag sj?v giva dem allasammans slagna i Israels v?d. P?deras h?star skall du avsk?a fotsenorna, och deras vagnar skall du br?na upp i eld.?
- 011:007 Och Josua kom med allt sitt krigsfolk pl?sligt ?ver dem vid Meroms vatten och anf?l dem.
- 011:008 Och HERREN gav dem i Israels hand, och de slogo dem och

- förjde dem ända till Stora Sidon, till Misrefot-Maim och till Mispedalen, återut; de slogo dem och lät ingen slippa undan.
- 011:009 Och Josua gjorde med dem såsom HERREN hade befallt honom: på deras höstar lät han avskära fotsenorna, och deras vagnar lät han bränna upp i eld.
- 011:010 Därefter, vid samma tid, vände Josua tillbaka och intog Hasor och slog dess konung med svärd; ty Hasor var fordom huvudstaden för alla dessa riken.
- 011:011 Alla de som voro därinne blevo slagna med svärdsegg och givna till spillo, så att intet som andå hade lättnades kvar; och sjöva Hasor brände han upp i eld.
- 011:012 Likaledes underkuvade Josua alla de andra konungastäderna med alla deras konungar, och han slog deras invånare med svärdsegg och gav dem till spillo, såsom HERRENS tjänare Mose hade bjudit.
- 011:013 Dock brände Israel icke upp någon av de städer som lät på höjder, utom Hasor allena, ty det uppbrändes av Josua.
- 011:014 Och allt rovet från dessa städer, så ock boskapen, togo Israels barn såsom sitt byte; men alla människor i dem slogo de med svärdsegg, till dess att de hade förgjort dem; de lät intet som andå hade bliva kvar.
- 011:015 Såsom HERREN hade bjudit sin tjänare Mose, så hade Mose bjudit Josua, och så gjorde Josua; han underlät icke något av allt det som HERREN hade bjudit Mose.
- 011:016 Så intog Josua hela detta land: Bergsbygden, hela Sydlandet och hela landet Gosen, Löglandet och Hedmarken, så ock Israels bergsbygd och dess Lögland,
- 011:017 landet från Halakberget, som höjer sig mot Seir, ända till Baal-Gad i Libanonsdalen nedanför berget Hermon; och alla konungar där tog han till fånga och slog dem till döds.
- 011:018 I lång tid födde Josua krig mot alla dessa konungar.
- 011:019 Om man undantager de hivärer som bodde i Gibeon, fanns ingen stad som ingick fred med Israels barn, utan dessa intogo dem alla med strid.
- 011:020 Ty från HERREN kom det att de förstokade sina hjärtan och mötte Israel med krig, för att de skulle givas till spillo, och för att nå icke skulle vederfaras dem; i stället skulle de förgöras, såsom HERREN hade bjudit Mose.
- 011:021 Under denna tid drog Josua åter stad och utrotade anakiterna i Bergsbygden, i Hebron, Debir och Anab, i hela Juda bergsbygd och i hela Israels bergsbygd; Josua gav dem med deras städer till spillo.
- 011:022 I Israels barns land lättnades inga anakiter kvar; allenast i Gasa, Gat och Asdod blevo några kvar.
- 011:023 Så intog Josua hela landet, alldeles såsom HERREN hade lovat Mose; och Josua gav det till arvedel åt Israel, efter deras avdelningar och stammar. Och landet hade nu ro från krig.
- 012:001 Dessa voro de konungar i landet, som Israels barn slogo, och vilkas land de togo i besittning på andra sidan Jordan, på östra sidan, landet från bäcken Arnon ända till berget Hermon, så ock hela Hedmarken på östra sidan:
- 012:002 Sihon, amorernas konung, som bodde i Hesbon och råde över landet Aroer vid bäcken Arnons strand och från dalens mitt, samt över ena hälften av Gilead ända till bäcken Jabbok, som åt Ammons barns gränns,
- 012:003 ävensom över Hedmarken ända upp till Kinarotsjön, på östra sidan, och ända ned till Hedmarkshavet, Salthavet, på östra sidan, åt Bet-Hajesimot till, och längre söderut till trakten nedanför Pisgas sluttningar.

- 012:004 Vidare intogo de Ogs omr?de, konungens i Basan, vilken var en av de sista rafa?erna och bodde i Astarot och Edrei.
- 012:005 Han r?dde ?ver Hermons bergsbygden och ?ver Salka och hela Basan ?nda till gesur?ernas och maakat?ernas omr?de, s?ock ?ver andra h?ften av Gilead, till Sihons omr?de, konungens i Hesbon.
- 012:006 HERRENS tj?nare Mose och Israels barn hade slagit dessa; och HERRENS tj?nare Mose hade givit landet till besittning ? rubeniterna, gaditerna och ena h?ften av Manasse stam.
- 012:007 Och f?ljande voro de konungar i landet, som Josua och Israels barn slogo p?andra sidan Jordan, p?v?stra sidan, fr?n Baal-Gad i Libanonsdalen ?nda till Halakberget, som h?jer sig mot Seir. (Josua gav sedan landet till besittning ? Israels stammar, efter deras avdelningar,
- 012:008 s?v? Bergsbygden, L?glandet, Hedmarken och Bergssluttningarna som ock ?knen och Sydlandet, hetiternas, amor?ernas, kanan?ernas, periss?ernas, hiv?ernas och jebus?ernas land.)
- 012:009 De voro: konungen i Jeriko en, konungen i Ai, som ligger bredvid Betel, en,
- 012:010 konungen i Jerusalem en, konungen i Hebron en,
- 012:011 konungen i Jarmut en, konungen i Lakis en,
- 012:012 konungen i Eglon en, konungen i Geser en,
- 012:013 konungen i Debir en, konungen i Geder en,
- 012:014 konungen i Horma en, konungen i Arad en,
- 012:015 konungen i Libna en, konungen i Adullam en,
- 012:016 konungen i Mackeda en, konungen i Betel en,
- 012:017 konungen i Tappua en, konungen i Hefer en,
- 012:018 konungen i Afek en, konungen i Lassaron en,
- 012:019 konungen i Madon en, konungen i Hasor en,
- 012:020 konungen i Simron-Meron en, konungen i Aksaf en,
- 012:021 konungen i Taanak en, konungen i Megiddo en,
- 012:022 konungen i Kedes en, konungen i Jokneam vid Karmel en,
- 012:023 konungen ?ver Dor i Nafat-Dor en, konungen ?ver Goim vid Gilgal en,
- 012:024 konungen i Tirsa en--tillsammans trettioen konungar.
- 013:001 D?nu Josua var gammal och kommen till h?g ?der, sade HERREN till honom: ?Du ? gammal och kommen till h?g ?der, men ?nu ?erst? av landet en mycket stor del som skall intagas.
- 013:002 Detta ? n?mligen vad som ?erst? av landet: alla filist?ernas kretsar och hela gesur?ernas land.
- 013:003 Ty allt som finnes mellan Sihor, ?ster om Egypten, och Ekrons omr?de norrut r?knas till Kanan?ernas land, n?mligen vad filist?ernas fem h?vdingar innehava--den i Gasa, den i Asdod, den i Askelon, den i Gat och den i Ekron--s?ock av?ernas omr?de,
- 013:004 hela kanan?ernas land s?derut, vidare Meara, som tillh?r sidonierna, ?nda till Afek, ?nda till amor?ernas omr?de.
- 013:005 och gebal?ernas land samt hela Libanonstrakten ?sterut, fr?n Baal-Gad, nedanf?r berget Hermon, ?nda dit d?r v?gen g?r till Hamat--
- 013:006 alla inbyggarna i bergsbygden, fr?n Libanon ?nda till Misrefot-Maim, alla sidonier: dessa skall jag sj?v f?driva f? Israels barn. Men f?dela du genom lottkastning landet ? Israel till arvedel, s?som jag har bjudit dig.
- 013:007 Ja, redan nu m?du utskifta detta land till arvedel ? de nio stammarna och ? ena h?ften av Manasse stam.?
- 013:008 J?mte Manasse hade ock rubeniterna och gaditerna f?tt sin arvedel, den som Mose gav dem p?andra sidan Jordan, p?v?stra sidan, just s?som HERRENS tj?nare Mose gav den ? dem:

013:009 landet från Aroer, vid bänken Arnons strand, och från staden i dalens mitt, så ock hela Medebaslätten ända till Dibon,
013:010 jämte alla öfriga städer som hade tillhört Sihon, amorernas konung, vilken regerade i Hesbon, ända till Ammons barns område,
013:011 vidare Gilead och gesurernas och maakaternas område och hela Hermons bergsbygd och hela Basan ända till Salka,
013:012 hela Ogs rike i Basan, hans som regerade i Astarot och Edrei, och som levde kvar såsom en av de sista rafaerna, sedan Mose hade slagit och fördrivit dem.
013:013 Dock fördevo Israels barn icke gesurerna och maakaterna; därför bodde ock gesurer och maakater kvar bland Israels folk, såsom de göra ännu i dag.
013:014 (Men för Levi stam gav han icke någon arvedel. HERRENS, Israels Guds, eldsoffer för hans arvedel, såsom han har sagt honom.)
013:015 Mose gav alltså land för Rubens barns stam, efter deras släkter.
013:016 De fingo området från Aroer, vid bänken Arnons strand, och från staden i dalens mitt, så ock hela slätten vid Medeba,
013:017 Hesbon med alla dess lydstäderna på slätten, Dibon, Bamot-Baal, Bet-Baal-Meon,
013:018 Jahas, Kedemot, Mefaat,
013:019 Kirjataim, Sibma, Seret-Hassahar på Dalberget,
013:020 Bet-Peor samt Piggas slutningar och Bet-Hajesimot,
013:021 alla städerna på slätten, hela Sihons rike, amorernas konungs, hans som regerade i Hesbon, och som hade blivit slagen av Mose jämte de midjanitiska hövdingarna Evi, Rekem, Sur, Hur och Reba, Sihons lydfurstar, som bodde där i landet.
013:022 Bileam, Beors son, spåmannen, dröptes ock av Israels barn med svärd, jämte andra som döblevo slagna av dem.
013:023 Och gränsen för Rubens barn var Jordan; den utgjorde gränsen. Detta för Rubens barns arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.
013:024 Likaledes gav Mose land för Guds stam, för Guds barn, efter deras släkter.
013:025 De fingo till sitt område Jaeser och alla städer i Gilead och hälften av Ammons barns land, ända till det Aroer som ligger gent emot Rabba,
013:026 vidare landet från Hesbon ända till Ramat-Hammispe och Betonim, och från Mahanaim ända till Lidebirs område,
013:027 samt i dalen: Bet-Haram, Bet-Nimra, Suckot och Safon, det öfriga av Sihons rike, konungens i Hesbon, intill Jordan, som utgjorde gränsen, upp till ändan av Kinneretsjö, landet på andra sidan Jordan, på östra sidan.
013:028 Detta för Guds barns arvedel, efter deras släkter, städerna med sina byar.
013:029 Och Mose gav också land för ena hälften av Manasse stam, så att denna hälft av Manasse barns stam fick land, efter sina släkter.
013:030 Deras område utgjordes av landet från Mahanaim, av hela Basan, hela Ogs rike, konungens i Basan, med alla Jairs byar i Basan, sextio städer,
013:031 alltså ock av halva Gilead jämte Astarot och Edrei, Ogs huvudstäderna i Basan; detta gavs för Makirs, Manasses sons, barn, nämligen för ena hälften av Makirs barn, efter deras släkter.
013:032 Dessa voro de arvslotter som Mose utskiftade på Moabs hedar, på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan.
013:033 Men för Levi stam gav Mose icke någon arvedel. HERREN, Israels Gud, för deras arvedel, såsom han har sagt dem.

014:001 Och dessa för de arvslotter som Israels barn fingo i Kanaans

- land, de som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar utskiftade till dem,
- 014:002 nämligen genom lottkastning om vars och ens arvedel, såsom HERREN hade bjudit genom Mose angående de nio stammarna och den ena halva stammen.
- 014:003 Ty de två övriga stammarna och den andra halva stammen hade av Mose fått sin arvedel på andra sidan Jordan, men leviterna hade han inte givit någon arvedel bland dem.
- 014:004 Ty Josefs barn utgjorde två stammar, Manasse och Efraim; och till leviterna gav man inte någon särskild del av landet, utan allenast några städer att bo i, med tillhörande utmarker för deras boskap och deras övriga egendom.
- 014:005 Såsom HERREN hade bjudit Mose, så gjorde Israels barn, när de utskiftade landet
- 014:006 Men Juda barn trädde fram inför Josua i Gilgal, och Kenaszen Kaleb, Jefunnes son, sade till honom: 'Du vet själv vad HERREN sade till gudsmannen Mose angående mig och dig i Kades-Barnea.
- 014:007 Jag var fyrtio år gammal, när HERRENS tjänare Mose sände mig till Kades-Barnea för att bespeja landet, och jag avgav sedan min berättelse för honom efter bästa förtärd.
- 014:008 Mina bröder, som hade varit däruppe med mig, gjorde folkets hjärtan försagda, men jag efterföljde i allt HERREN, min Gud.
- 014:009 Därför betygade Mose på den dagen med ed och sade: 'Sannerligen, det land som din fot har beträtt skall vara din och dina barns arvedel för evig tid, därför att du i allt har efterföljt HERREN, min Gud.'
- 014:010 Och se, nu har HERREN låtit mig leva, såsom han lovade, i ytterligare fyrtiofem år, sedan HERREN talade så till Mose--de till Israel vandrade i öknen; se, jag är nu tiofem år gammal.
- 014:011 Än i dag är jag lika stark som jag var den dag då Mose sände mig till, ja, sådan min kraft då var, sådan är den ännu, vare sig det gäller att strida eller att vara ledare och anförare.
- 014:012 Så giv mig nu denna bergsbygd om vilken HERREN talade på den dagen. Du höjde ju själv då att anakiterna bo där, och att där finnas stora bästa städer; men ända är HERREN med mig, så att jag kan fördriva dem, såsom HERREN har lovat.'
- 014:013 Därför visade Josua Kaleb, Jefunnes son, och gav honom Hebron till arvedel.
- 014:014 Alltså fick Kenaszen Kaleb, Jefunnes son, Hebron till arvedel, såsom det är ännu i dag, därför att han i allt hade efterföljt HERREN, Israels Gud.
- 014:015 Men Hebron hette fördom Kirjat-Arba efter den störste mannen bland anakiterna. Och landet hade nu ro från krig.
- 015:001 Juda barns stam fick, efter sina släkter, sin lott såderut intill Edoms gränser, intill öknen Sin, längst ned i söder.
- 015:002 Och deras södra gränser begynte vid ändan av Salthavet, vid dess sydligaste vik,
- 015:003 gick vidare söder om Skorpionhöjden och fram till Sin, drog sig så upp söder om Kades-Barnea, gick därefter framom Hesron och drog sig upp till Addar samt började sig sedan mot Karka.
- 015:004 Vidare gick den fram till Asmon och därifrån ut till Egyptens bäck; sedan gick gränsen ut vid havet. Detta, sade han, skall vara eder gränser i söder.'
- 015:005 Gränsen i öster var Salthavet ända till Jordans utlopp. Och gränsen på norra sidan begynte vid den vik av detta hav, där Jordan har sitt utlopp.
- 015:006 Därifrån drog sig gränsen upp mot Bet-Hogla och gick fram norr

om Bet-Haaraba; vidare drog sig gr̄nsen upp till Bohans, Rubens sons, sten.

015:007 D̄refter drog sig gr̄nsen upp till Debir fr̄n Akors dal i nordlig riktning mot det Gilgal som ligger mitt emot Adummimsh̄den, s̄der om b̄cken; sedan gick gr̄nsen fram till Semesk̄llans vatten och s̄ut till Rogelsk̄llan.

015:008 Vidare drog sig gr̄nsen upp̄t Hinnoms sons dal, s̄der om Jebus' h̄jd, det ̄ Jerusalem; d̄refter drog sig gr̄nsen upp till toppen av det berg som ligger gent emot Hinnomsdalen, v̄sterut, i norra ̄ndan av Refaimsdalen.

015:009 Och fr̄n toppen av detta berg drog sig gr̄nsen fram till Neftoavattnets k̄lla och vidare till st̄derna i Efrons bergsbygd; sedan drog sig gr̄nsen till Baala, det ̄ Kirjat-Jearim.

015:010 Och fr̄n Baala b̄jde sig gr̄nsen ̄ v̄ster mot Seirs bergsbygd och gick fram till Jearims bergsh̄jd, det ̄ Kesalon, norr om denna, och gick s̄ned till Bet-Semes och framom Timna.

015:011 Vidare gick gr̄nsen till Ekrons h̄jd, norrut; d̄refter drog sig gr̄nsen till Sickeron, gick s̄framom berget Baala och d̄rifr̄n ut till Jabneel; sedan gick gr̄nsen ut vid havet.

015:012 Och gr̄nsen i v̄ster f̄jde Stora havet; det utgjorde gr̄nsen. Dessa voro Juda barns gr̄nser runt omkring, efter deras sl̄kter.

015:013 Men ̄ Kaleb, Jefunnes son, gavs, efter HERRENS befallning till Josua, en s̄rskild del bland Juda barn, n̄mligen Arbas, Anaks faders, stad, det ̄ Hebron.

015:014 Och Kaleb f̄drev d̄rifr̄n Anaks tre s̄ner, Sesai, Ahiman och Talmai, Anaks avkomlingar.

015:015 D̄rifr̄n drog han upp mot Debirs inv̄nare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer.

015:016 Och Kaleb sade: ̄ den som angriper Kirjat-Sefer och intager det vill jag giva min dotter Aksa till hustru.?

015:017 N̄r d̄?Otniel, son till Kenas, Kalebs broder, intog det, gav han honom sin dotter Aksa till hustru.

015:018 Och n̄r hon kom till honom, intalade hon honom att beḡra ett stycke ̄kermark av hennes fader; och hon steg hastigt ned fr̄n ̄nan. D̄sade Kaleb till henne: ̄vad ̄nskar du??

015:019 Hon sade: ̄Giv mig en avskedssk̄nk; eftersom du har gift bort mig till det torra Sydlandet, m̄du giva mig vattenk̄llor.? D̄ gav han henne Illiotk̄llorna och Tatioth̄llorna.

015:020 Detta var nu Juda barns stams arvedel, efter deras sl̄kter.

015:021 Och de st̄der som l̄go ytterst i Juda barns stam, mot Edoms gr̄ns, i Sydlandet, voro: Kabseel, Eder, Jagur,

015:022 Kina, Dimona, Adada,

015:023 Kedes, Hasor och Jitnan,

015:024 Sif, Telem, Bealot,

015:025 Hasor-Hadatta, Keriot, Hesron, det ̄ Hasor,

015:026 Amam, Sema, Molada,

015:027 Hasar-Gadda, Hesmon, Bet-Pelet,

015:028 Hasar-Sual, Beer-Seba och Bisjotja,

015:029 Baala, Ijim, Esem,

015:030 Eltolad, Kesil, Horma,

015:031 Siklag, Madmanna, Sansanna,

015:032 Lebaot, Silhim, Ain och Rimmon--tillsammans tjugunio st̄der med sina byar.

015:033 I L̄glandet: Estaol, Sorga, Asna,

015:034 Sanoa och En-Gannim, Tappua och Enam,

015:035 Jarmut och Adullam, Soko och Aseka,

015:036 Saaraim, Aditaim, Gedera och Gederotaim--fjorton st̄der med sina byar;

015:037 Senan, Hadasa, Migdal-Gad,
 015:038 Dilean, Mispe, Jokteel,
 015:039 Lakis, Boskat, Eglon,
 015:040 Kabbon, Lamas, Kitlis,
 015:041 Gederot, Bet-Dagon, Naama och Mackeda--sexton städer med sina byar;
 015:042 Libna, Eter, Asan,
 015:043 Jifta, Asna, Nesib,
 015:044 Kegila, Aksib och Maresa--nio städer med sina byar;
 015:045 Ekron med underlydande städer och byar;
 015:046 från Ekron till havet allt vad som ligger på sidan om Asdod samt dithörande byar;
 015:047 vidare Asdod med underlydande städer och byar, Gasa med underlydande städer och byar nära till Egyptens bäck och fram till Stora havet, som utgjorde gränsen.
 015:048 Och i Bergsbygden: Samir, Jattir, Soko,
 015:049 Danna, Kirjat-Sanna, det är Debir,
 015:050 Anab, Estemo, Anim,
 015:051 Gosen, Holon och Gilo--elva städer med sina byar;
 015:052 Arab, Ruma, Esean,
 015:053 Janum, Bet-Tappua, Afeka,
 015:054 Humta, Kirjat-Arba, det är Hebron, och Sior--nio städer med sina byar;
 015:055 Maon, Karmel, Sif, Juta,
 015:056 Jisreel, Jokdeam och Sanoa,
 015:057 Kain, Gibeä och Timna--tio städer med sina byar;
 015:058 Halhul, Bet-Sur, Gedor,
 015:059 Maarat, Bet-Anot och Eltekon--sex städer med sina byar;
 015:060 Kirjat-Baal, det är Kirjat-Jearim, och Rabba--två städer med sina byar;
 015:061 I gränsen: Bet-Haaraba, Middin, Sekaka,
 015:062 Nibsan, Ir-Hammela och En-Gedi--sex städer med sina byar.
 015:063 Men jebusäerna, som bodde i Jerusalem, kunde Juda barn icke fördriva; därför bodde ock jebusäerna kvar bland Juda barn i Jerusalem, såsom de göra ännu i dag.

016:001 Och lotten föll ut för Josefs barn sålunda: Landet från Jordan vid Jeriko till Jerikos vatten återut, gränsen, som från Jeriko höjer sig upp till Bergsbygden mot Betel.
 016:002 Och gränsen gick vidare från Betel till Lus och så fram till arkitekernas område, mot Atarot.
 016:003 Därefter gick den västerut ned till jafletiternas område, nära till Nedre Bet-Horons område och till Geser; sedan gick den ut vid havet.
 016:004 Detta fingo nu Josefs barn, Manasse och Efraim, till arvedel.
 016:005 Efraims barn fingo, efter sina släkter, sina gränser sålunda: Gränsen för deras arvedel i väster gick från Atrot-Addar nära till vägre Bet-Horon.
 016:006 Sedan gick gränsen ut vid havet. I norr var Mikmetat gräns. Därför började sig gränsen västerut till Taanat-Silo. Därefter gick den fram där i väster till Janoa.
 016:007 Från Janoa gick den ned till Atarot och Naara, träffade så Jeriko och gick ut vid Jordan.
 016:008 Från Tappua gick gränsen västerut till Kanabäcken och gick sedan ut vid havet. Detta var Efraims barns stams arvedel, efter deras släkter.
 016:009 Dit höjde ock de städer som avskänkades åt Efraims barn inom Manasse barns arvedel, alla dessa städer med sina byar.
 016:010 Men de fördrivo icke kananäerna som bodde i Geser; därför bodde

ock kananerna kvar bland Efraims barn, såsom de göra ännu i dag, men de blevo arbetspliktiga tjänare under dem.

- 017:001 Och Manasse stam fick sin lott såunda, ty han var Josefs förstfödde: Makir, Manasses förstfödde, Gileads fader, fick Gilead och Basan, ty han var en stridsman.
- 017:002 Manasses äriga barn fingo ock land, efter sina släkter: Abiesers barn, Heleks barn, Asriels barn, Sikems barn, Hefers barn, och Semidas barn. Dessa voro Manasses, Josefs sons, manliga avkomlingar, efter deras släkter.
- 017:003 Men Selofhad, son till Hefer, son till Gilead, son till Makir, son till Manasse, hade inga söner, utan allenast döttrar; och hans döttrar hette Mahela, Noa, Hogla, Milka och Tirsä.
- 017:004 Dessa trödde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och stamhövdingarna och sade: HERREN bjöd Mose att giva oss en arvedel bland våra bröder. Drogav man dem, efter HERRENS befallning, en arvedel bland deras faders bröder.
- 017:005 Alltså blevo de lotter som tillföll Manasse tio--fjutom Gileads land och Basan på andra sidan Jordan--
- 017:006 eftersom Manasses döttrar fingo en arvedel bland hans söner. Men Gileads land hade Manasses äriga barn fått.
- 017:007 Och Manasse fick sin gräns bestämd såunda: Den gick från Aser till Mikmetat, som ligger gent emot Sikem; därefter gick gränsen till hager, till En-Tappuas inbyggare.
- 017:008 (Tappuas land tillfall nämligen Manasse, men själva Tappua, inemot Manasse gräns, tillfall Efraims barn.)
- 017:009 Och gränsen gick vidare ned till Kanabäcken, såder om bäcken; men städerna därtillfall Efraim, fastän de lågo bland Manasse städer. Manasse gräns gick vidare norr om bäcken och gick sedan ut vid havet.
- 017:010 Det som låg såder om den tillfall Efraim, men det som låg norr om den tillfall Manasse, och deras gräns var havet; och i norr nådde de till Aser och i öster till Isaskar.
- 017:011 Och inom Isaskar och Aser fick Manasse Bet-Sean med underlydande orter, Jibleam med underlydande orter, invånarna i Dor och underlydande orter, invånarna i En-Dor och underlydande orter, invånarna i Taanak och underlydande orter, invånarna i Megiddo och underlydande orter, de tre höjdernas land.
- 017:012 Men Manasse barn kunde icke intaga dessa städer, utan kananerna förmodade hålla sig kvar därtill i landet.
- 017:013 När sedan Israels barn blevo de starkare, gjorde de kananerna arbetspliktiga under sig; de fördrovo dem icke heller därtill.
- 017:014 Och Josefs barn talade till Josua och sade: Varför har du givit oss till arvedel allenast en lott och ett skifte, fastän vi äro ett talrikt folk, därtill HERREN hitintills har välsignat oss??
- 017:015 Detsvarade Josua dem: Om du är ett förtalrikt folk, så drag upp till skogsbygden och rj dig därtill mark i perissernas och rafaernas land, eftersom Efraims bergsbygd är dig förtalrigg?
- 017:016 Men Josefs barn sade: I bergsbygden finnes icke rum nog fört oss; och de kananer som bo i dalbygden hava allasammans stridsvagnar av järn, både de som bo i Bet-Sean och underlydande orter och de som bo i Jisreels dal?
- 017:017 Josua sade till Josefs hus, till Efraim och Manasse: Du är ett talrikt folk och har stor kraft, därtill skall du icke hava allenast en lott;
- 017:018 utan du skall fört en bergsbygd, som ju ock är en skogsbygd, men som du skall rja upp, så att till och med utkanterna därtill skola tillhåra dig. Ty du måste fördriva kananerna, eftersom de hava stridsvagnar av järn och äro så starka?

- 018:001 Och Israels barns hela menighet församlade sig i Silo och uppsatte där uppenbarelsetältet, där nu landet var dem underdånigt.
- 018:002 Men ännu återstodo av Israels barn sju stammar som icke hade fått sin arvedel sig tillskiftad.
- 018:003 Därför sade Josua till Israels barn: Huru länge viljen I församma att gå stad och taga i besittning det land som HERREN, edra fädrens Gud, har givit eder?
- 018:004 Utsen åt eder tre män för var stam, så skall jag sända dem stad, för att de möt upp och draga omkring i landet och sätta upp en beskrivning däröver, efter som vars och ens arvedel skall bliva, och så komma tillbaka till mig.
- 018:005 De skola nämligen uppdelade det åt sig i sju delar, varvid Juda skall förbliva vid sitt område i söder och Josefs hus förbliva vid sitt område i norr.
- 018:006 Och sedan skolen I sätta upp beskrivningen över landet, efter dessa sju delar, och bär den hit till mig, så vill jag kasta lott för eder här inför HERREN, vår Gud.
- 018:007 Ty leviterna föingen särskild del bland eder, utan HERRENS prästade och deras arvedel; och Gad och Ruben och ena hälften av Manasse stam hava redan fått sin arvedel på andra sidan Jordan, på östra sidan, den arvedel som HERRENS tjänare Mose gav dem.
- 018:008 Och männen stodo upp och gingo stad; och när de gingo stad bjöd Josua dem att de skulle sätta upp en beskrivning över landet, i det han sade: Gå stad och dragen omkring i landet och sätten upp en beskrivning däröver, och vänd sedan tillbaka till mig, så vill jag kasta lott för eder här inför HERREN i Silo.
- 018:009 Så gingo där männen stad och drogo genom landet och satte upp en beskrivning över det, efter dess sju delar, med dess städer, och kommo så tillbaka till Josua i löret vid Silo.
- 018:010 Sedan kastade Josua lott för dem i Silo inför HERREN, och Josua utskiftade där landet åt Israels barn, efter deras avdelningar.
- 018:011 Där nu lotten drogs för Benjamins barns stam, efter deras släkter, föll den ut så, att det område som lotten gav dem låg mellan Juda barns och Josefs barns område.
- 018:012 Deras gräns på norra sidan begynte vid Jordan, och gränsen drog sig så upp mot Jerikos höjd i norr och uppåt bergsbygden västerut och gick så ut i kenen vid Bet-Aven.
- 018:013 Därför gick gränsen fram till Lus, till höjden söder om Lus, det är Betel; sedan gick gränsen ned till Atrot-Addar över berget söder om Nedre Bet-Horon.
- 018:014 Och gränsen drog sig vidare framåt och bände sig på västra sidan söderut från berget som ligger gent emot Bet-Horon, söder därom, och gick så ut till Kirjat-Baal, det är staden Kirjat-Jearim inom Juda barns område. Detta var västra sidan.
- 018:015 Och södra sidan begynte vid ändan av Kirjat-Jearims område, och gränsen gick så åt väster fram till Neftoavattnets källa.
- 018:016 Sedan gick gränsen ned till ändan av det berg som ligger gent emot Hinnoms sons dal, norrut i Refaims dalen, och därefter ned i Hinnoms dalen, på södra sidan om Jebus' höjd, och gick så ned till Rogelskälan.
- 018:017 Därefter drog den sig norrut och gick fram till Semeskälan och vidare till Gellilot, som ligger mitt emot Adummimshöjden, och gick så ned till Bohans, Rubens sons, sten.
- 018:018 Vidare gick den fram till den höjd som ligger framför Hedmarken, norrut, och så ned till Hedmarken.

018:019 Sedan gick gr̄nsen fram till Bet-Hoglas h̄jd, norrut, och s̄
gick gr̄nsen ut till Salthavets norra vik, vid Jordans s̄dra
̄nda. Detta var s̄dra gr̄nsen.

018:020 Men p̄ ̄stra sidan var Jordan gr̄nsen. Detta var Benjamins barns
arvedel med dess gr̄nser runt omkring, efter deras sl̄kter.

018:021 Och de st̄der som tillf̄lo Benjamins barns stam, efter deras
sl̄kter, voro: Jeriko, Bet-Hogla, Emek-Kesis,

018:022 Bet-Haaraba, Semaraim, Betel,

018:023 Avim, Para, Ofra,

018:024 Kefar-Haammoni, Ofni och Geba--tolv st̄der med sina byar;

018:025 Gibeon, Rama, Beerot,

018:026 Mispe, Kefira, Mosa,

018:027 Rekem, Jirpeel, Tarala,

018:028 Sela, Elef, Jebus, det ̄ Jerusalem, Gibeat och Kirjat--
fjorton st̄der med sina byar. Detta var nu Benjamins barns
arvedel, efter deras sl̄kter.

019:001 Och den andra lotten f̄ll ut f̄r Simeon, f̄r Simeons barns stam,
efter deras sl̄kter; och de fingo sin arvedel inom Juda barns
arvedel.

019:002 De fingo inom dessas arvedel Beer-Seba, Seba, Molada,

019:003 Hasar-Sual, Bala, Esem,

019:004 Eltolad, Betul, Horma,

019:005 Siklag, Bet-Hammarkabot, Hasar-Susa,

019:006 Bet-Lebaot och Saruhen--tretton st̄der med deras byar;

019:007 Ain, Rimmon, Eter och Asan--fyra st̄der med deras byar;

019:008 d̄rtill alla de byar som l̄go runt omkring dessa st̄der, ̄nda
till Baalat-Beer, det sydliga Rama. Detta var Simeons barns
arvedel, efter deras sl̄kter.

019:009 Ur Juda barns skifte fingo Simeons barn sin arvedel, ty Juda
barns lott var f̄r stor f̄r dem; d̄rtill fingo Simeons barn sin
arvedel inom deras arvedel.

019:010 Den tredje lotten drogs ut f̄r Sebulons barn, efter deras
sl̄kter; och gr̄nsen f̄r deras arvedel gick ̄nda till Sarid.

019:011 D̄rtill drog sig deras gr̄ns v̄sterut upp̄t till Mareala och
tr̄ffade Dabbeset och tr̄ffade vidare dalen som ligger gent emot
Jokneam.

019:012 P̄ andra sidan fr̄n Sarid, ̄sterut mot solens uppḡng, v̄nde den
sig ̄ Kislot-Tabors omr̄de och gick vidare till Dobrat och upp
till Jafia.

019:013 D̄rtill gick den fram ̄sterut mot solens uppḡng till Gat-Hefer
och Et-Kasin och vidare till det Rimmon som str̄cker sig till
Nea.

019:014 H̄rtill b̄de sig gr̄nsen i norr till Hannaton och gick s̄ut
vid Jifta-Els dal.

019:015 Och den omfattade Kattat, Nahalal, Simron, Jidala och Bet-Lehem
--tolv st̄der med deras byar.

019:016 Detta var Sebulons barns arvedel, efter deras sl̄kter, de n̄mnda
st̄derna med sina byar.

019:017 F̄r Isaskar f̄ll den fj̄rde lotten ut, f̄r Isaskars barn, efter
deras sl̄kter.

019:018 Och deras gr̄ns omfattade Jisreel, Kesullot, Sunem,

019:019 Hafaraim, Sion, Anaharat,

019:020 Rabbit, Kisjon, Ebes,

019:021 Remet, En-Gannim, En-Hadda och Bet-Passes;

019:022 och gr̄nsen tr̄ffade Tabor, Sahasuma och Bet-Semes; och deras
gr̄ns gick ut vid Jordan--sexton st̄der med deras byar.

019:023 Detta var Isaskars barns stams arvedel, efter deras sl̄kter,
st̄derna med sina byar.

- 019:024 Den femte lotten föll ut för Asers barns stam, efter deras släkter.
- 019:025 Och deras gränns omfattade Helkat, Hali, Beten, Aksaf,
- 019:026 Alammelek, Ameid och Miseal; och vid havet träffade den Karmel och Sihor-Libnat.
- 019:027 Därefter vände den sig åter till Bet-Dagon och träffade Sebulon och Jifta-Els dal i norr, vidare Bet-Haemek och Negiel och gick söut till Kabul i norr.
- 019:028 Och den omfattade Ebron, Rehob, Hammon och Kana, nåda upp till Stora Sidon.
- 019:029 Och gränsen vände sig till Rama och gick fram till den befästa staden Tyrus; sedan vände sig gränsen till Hosa och gick söut vid havet där landströckan vid Aksib begynner.
- 019:030 Och den omfattade Umma, Afek och Rehob--tjugutvåständer med deras byar.
- 019:031 Detta var Asers barns stams arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.
- 019:032 För Naftali barn föll den sjätte lotten ut, för Naftali barn, efter deras släkter.
- 019:033 Och deras gränns gick från Helef, från terebinten i Saananim till Adami-Hannekeb och Jabneel, nåda till Lackum, och gick söut vid Jordan.
- 019:034 Och gränsen vände sig västerut till Asnot-Tabor och gick vidare därifrån till Huckok; den träffade Sebulon i städer, och Aser träffade den i väster och Juda med Jordan i öster.
- 019:035 Och den omfattade de befästa städerna Siddim, Ser och Hammat, Rackat och Kinneret,
- 019:036 Adama, Rama, Hasor,
- 019:037 Kedes, Edrei, En-Hasor,
- 019:038 Jireon och Migdal-El, Horem, Bet-Anat och Bet-Semes--nitton städer med deras byar.
- 019:039 Detta var Naftali barns stams arvedel efter deras släkter, städerna med sina byar.
- 019:040 För Dans barns stam, efter deras släkter, föll den sjunde lotten ut.
- 019:041 Och gränsen för deras arvedel omfattade Sorga, Estaol, Ir-Semes,
- 019:042 Saalabbin, Ajalon, Jitla,
- 019:043 Elon, Timna, Ekron,
- 019:044 Elteke, Gibbeton, Baalat,
- 019:045 Jehud, Bene-Berak, Gat-Rimmon,
- 019:046 Me-Hajarkon och Harackon, tillika med området framför Jafo.
- 019:047 (Men när sedan Dans barns område gick förlorat för dem, drog Dans barn upp och belägrade Lesem och intogo det och slog dess invånare med svärdssegg; och sedan de söhade tagit det i besittning, bosatte de sig där och kallade Lesem för Dan, efter Dans, sin faders, namn.)
- 019:048 Detta var Dans barns stams arvedel, efter deras släkter, de nämnda städerna med sina byar.
- 019:049 När Israels barn söhade utskiftat landet efter dess gränser, gävo de för Josua, Nuns son, en särskild arvedel ibland sig.
- 019:050 Efter HERRENS befallning gävo de honom nämligen den stad som han begärde, Timnat-Sera i Efraims bergsbygd; och han bebyggde staden och bosatte sig där.
- 019:051 Dessa voro de arvslotter som prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar utskiftade genom lottkastning i Silo inför HERRENS ansikte, vid ingången till uppenbarelsetältet. Söavslutade de nu fördelningen av landet.

- 020:001 Och HERREN talade till Josua och sade:
020:002 "Tala till Israels barn och säg: Utsen är eder de fristäder om vilka jag har talat till eder genom Mose,
020:003 de städer till vilka en dröpare som ouppsligen, utan vett och vilja, har dödat någon man kunna fly; och I skolen hava dem såsom tillflyktsorter undan blodshörnaren.
020:004 Och när någon flyr till en av dessa städer, skall han stanna vid ingången till stadsporten och omtala sin sak för de äldste i den staden; därefter måste de taga honom in i staden till sig och giva honom en plats där han får bo ibland dem.
020:005 Och om blodshörnaren förför honom, skola de icke överlämna dröparen i hans hand, eftersom han utan vett och vilja har dödat sin nästa, och utan att förut hava burit hat till honom.
020:006 Och han skall stanna kvar där i staden, till dess han har stått till rätta inför menigheten, och till dess den dövarande översteprästen har dömt; sedan måste dröparen vända tillbaka och komma till sin stad från vilken han har flytt.
020:007 Söhelgade de då till Kedes i Galileen, i Naftali bergsbygd, Sikem i Efraims bergsbygd och Kirjat-Arba, det är Hebron, i Juda bergsbygd.
020:008 Och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, på östra sidan, utsåg de då till inom Rubens stam Beser i öken på slätten, inom Gads stam Ramot i Gilead, och inom Manasse stam Golan i Basan.
020:009 Dessa voro de städer som för alla Israels barn, och för de främlingar som bodde ibland dem, bestämdes att vara orter till vilka var och en som ouppsligen hade dödat någon finge fly, så att han skulle slippa dö för blodshörnarens hand, innan han hade stått till rätta inför menigheten.
- 021:001 Och huvudmännen för leviternas familjer trädde fram inför prästen Eleasar och Josua, Nuns son, och huvudmännen för familjerna inom Israels barns stammar
021:002 och talade till dem i Silo i Kanaans land, och sade: "HERREN bjöd genom Mose att man skulle giva oss städer att bo i, med tillhörande utmarker för vår boskap."
021:003 Så gavo då Israels barn, efter HERRES befallning, av sina arvslotter åt leviterna följande städer med tillhörande utmarker.
021:004 För kehatiternas släkter föll lotten ut så, att bland dessa leviter prästen Arons söner genom lotten fingo ur Juda stam, ur simeoniternas stam och ur Benjamins stam tretton städer.
021:005 Och Kehats övriga barn fingo genom lotten ur Efraims stams släkter, ur Dans stam och ur ena hälften av Manasse stam tio städer.
021:006 Gersons barn åter fingo genom lotten ur Isaskars stams släkter, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur andra hälften av Manasse stam, i Basan, tretton städer.
021:007 Meraris barn fingo, efter sina släkter, ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam tolv städer.
021:008 Israels barn gavo nu åt leviterna dessa städer med tillhörande utmarker, genom lottkastning, såsom HERREN hade bjudit genom Mose.
021:009 Ur Juda barns stam och ur Simeons barns stam gav man följande hälften namngivna städer:
021:010 Bland kehatiternas släkter bland Levi barn fingo Arons söner följande, ty dem träffade lotten först:
021:011 Man gav dem Arbas, Anoks faders, stad, det är Hebron, i Juda bergsbygd, med dess utmarker runt omkring.

021:012 Men återjorden och byarna som höfde till staden gav man till besittning åt Kaleb, Jefunnes son.

021:013 Åt prästen Arons söner gav man alltså dröparfristaden Hebron med dess utmarker, vidare Libna med dess utmarker,

021:014 Jattir med dess utmarker, Estemoa med dess utmarker,

021:015 Holon med dess utmarker, Debir med dess utmarker,

021:016 Ain med dess utmarker, Jutta med dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker--nio städer ur dessa tvåstammar;

021:017 och ur Benjamins stam Gibeon med dess utmarker, Geba med dess utmarker,

021:018 Anatot med dess utmarker och Almon med dess utmarker--fyra städer.

021:019 De städer som Arons söner, prästerna, fingo utgjorde alltså tillsammans tretton städer, med tillhörande utmarker.

021:020 Och Kehats barns sönder av leviterna, nämligen de övriga Kehats barn, fingo ur Efraims stam följande städer, som lotten bestämde åt dem:

021:021 Man gav dem dröparfristaden Sikem med dess utmarker i Efraims bergsbygd, Geser med dess utmarker,

021:022 Kibsaim med dess utmarker och Bet-Horon med dess utmarker--fyra städer;

021:023 och ur Dans stam Elteke med dess utmarker, Gibbeton med dess utmarker,

021:024 Ajalon med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker--fyra städer;

021:025 och ur ena hälften av Manasse stam Taanak med dess utmarker och Gat-Rimmon med dess utmarker--två städer.

021:026 De städer som de övriga Kehats barns sönder fingo utgjorde alltså tillsammans tio, med tillhörande utmarker.

021:027 Bland leviternas sönder fingo vidare Gersons barn ur ena hälften av Manasse stam dröparfristaden Golan i Basan med dess utmarker och Beestera med dess utmarker--två städer;

021:028 och ur Isaskars stam Kisjon med dess utmarker, Dobrat med dess utmarker,

021:029 Jarmut med dess utmarker och En-Gannim med dess utmarker--fyra städer;

021:030 och ur Asers stam Miseal med dess utmarker, Abdon med dess utmarker,

021:031 Helkat med dess utmarker och Rehob med dess utmarker--fyra städer;

021:032 och ur Naftali stam dröparfristaden Kedes i Galileen med dess utmarker, Hammot-Dor med dess utmarker och Kartan med dess utmarker--tre städer.

021:033 Gersoniternas städer, efter deras sönder, utgjorde alltså tillsammans tretton städer, med tillhörande utmarker.

021:034 Och de övriga leviterna, Meraris barns sönder, fingo ur Sebulons stam Jokneam med dess utmarker, Karta med dess utmarker,

021:035 Dimna med dess utmarker och Nahalal med dess utmarker--fyra städer.

021:036

021:037

021:038 och ur Gads stam dröparfristaden Ramot i Gilead med dess utmarker, Mahanaim med dess utmarker,

021:039 Hesbon med dess utmarker och Jaeser med dess utmarker--tillsammans fyra städer.

021:040 De städer som dessa de övriga leviternas sönder, Meraris barn, fingo på sin lott, efter sina sönder, utgjorde alltså tillsammans tolv städer.

- 021:041 Tillsammans utgjorde levitstjerderna inom Israels barns besittningsomrde fyrtiofta stder med tillhrande utmarker.
- 021:042 Var och en av dessa stder skulle bestav sjva staden och tillhrande utmarker runt omkring. Svar det med alla dessa stder.
- 021:043 Sgav dHERREN t Israel hela det land som han med ed hade lovat giva t deras fder; och de togo det i besittning och bosatte sig d.
- 021:044 Och HERREN l dem hava ro p?alla sidor, alldeles s?som han med ed hade lovat deras fder; och ingen av deras fiender kunde st? dem emot, utan HERREN gav alla deras fiender i deras hand.
- 021:045 Intet uteblev av allt det goda som HERREN hade lovat Israels hus; det gick allt i fullbordan.
- 022:001 D?kallade Josua till sig rubeniterna och gaditerna och ena h?ften av Manasse stam
- 022:002 och sade till dem: t haven h?lit allt vad HERRENS tj?nare Mose har bjudit eder; I haven ock lyssnat till mina ord, vadhelst jag har befallt eder.
- 022:003 I haven under denna l?nga tid, nda till denna dag, icke ?vergivit edra br?der, och I haven h?lit vad HERRENS, eder Guds, bud har befallt eder h?la.
- 022:004 Och nu har HERREN, eder Gud, l?tit edra br?der komma till ro, s?som han lovade dem; s?v?nden nu om och g?n hem till edra hyddor i det land I haven f?tt till besittning, det som HERRENS tj?nare Mose har givit eder p?andra sidan Jordan.
- 022:005 Allenast m?n I noga h?la och g?ra efter de bud och den lag som HERRENS tj?nare Mose har givit eder, s?att I t?skan HERREN, eder Gud, och alltid vandren p?hans v?gar och iakttagen hans bud och h?len eder till honom och tj?nen honom av allt edert hj?ta och av all eder sj?.?
- 022:006 Och Josua v?signade dem och l? dem g?, och s?gingo de hem till sina hyddor.
- 022:007 Ty t ena h?ften av Manasse stam hade Mose givit land i Basan, och t andra h?ften hade Josua givit land j?mte deras br?der p? andra sidan Jordan, p?v?stra sidan. D?nu Josua l? dem g?hem till sina hyddor, v?signade han dem
- 022:008 och sade till dem: V?nden tillbaka till edra hyddor med de stora skatter I haven f?tt, med boskap i stor myckenhet, med silver, guld, koppar och j?rn och kl?der i stor myckenhet; skiften s?med edra br?der bytet fr?n edra fiender.?
- 022:009 S?v?nde d?Rubens barn och Gads barn och ena h?ften av Manasse stam tillbaka, och gingo bort ifr?n de ?vriga israeliterna, bort ifr?n Silo i Kanaans land, f? att begiva sig till Gileads land, det land de hade f?tt till besittning, och d? de skulle hava sina besittningar, efter HERRENS befallning genom Mose.
- 022:010 N? s?Rubens barn och Gads barn och ena h?ften av Manasse stam kommo till stenkretsarna vid Jordan i Kanaans land, byggde de d? ett altare vid Jordan, ett ansenligt altare.
- 022:011 Och de ?vriga israeliterna fingo h?ra s?gas: ?Se, Rubens barn och Gads barn och ena h?ften av Manasse stam hava byggt ett altare mitt emot Kanaans land, i stenkretsarna vid Jordan, p? andra sidan om de ?vriga israeliternas omrde.?
- 022:012 N? Israels barn h?rde detta, f?samlade sig deras hela menighet i Silo f? att draga upp till strid mot dem.
- 022:013 D?efter s?nde Israels barn Pinehas till Rubens barn och Gads barn och ena h?ften av Manasse stam, i Gileads land, Pinehas, pr?sten Eleasars son,
- 022:014 och med honom tio h?vdingar, en h?vding f? var stamfamilj inom

Israels alla stammar; var och en av dem var huvudman för sin familj inom Israels ätter.

022:015 Och när dessa kommo till Rubens barn och Guds barn och ena hälften av Manasse stam, i Gileads land, talade de till dem och sade:

022:016 "Säger hela HERRENS menighet: Vad är detta för en otrohet som I haven begått mot Israels Gud, då I haven vändt eder bort ifrån HERREN, därigenom att I haven byggt eder ett altare och sånda nu satt eder upp mot HERREN?"

022:017 "Är det icke nog att vi hava begått missgärningen med Peor, från vilken vi ännu i dag icke hava blivit renade, och för vilken en hemsökelse drabbade HERRENS menighet?"

022:018 "Viljen I nu ytterligare vända eder bort ifrån HERREN? Om I i dag sätten eder upp mot HERREN, så skall förvisso i morgon hans föröfnelse drabba Israels hela menighet."

022:019 "Men om det land I haven fått till besittning tyckes eder vara örent, så dragen äver till det land HERREN har tagit till besittning, där HERRENS tabernakel har sin plats, och haven edra besittningar där bland oss. Sätten eder icke upp mot HERREN och sätten eder icke upp mot oss genom att bygga eder ett altare, ett annat än HERRENS, var Guds, altare."

022:020 "När Akan, Seras son, hade trolöst förgräpat sig på det tillspillogivna, kom icke därför öfnelse äver Israels hela menighet, så att han själv icke blev den ende som förgräps genom den missgärningen?"

022:021 "Dessvarade Rubens barn och Guds barn och ena hälften av Manasse stam och talade till huvudmännen för Israels ätter:

022:022 "Gud, HERREN Gud, ja, Gud, HERREN Gud, han vet det, och Israel måste veta det: Sannerligen, om detta har skett i upproriskhet och otrohet mot HERREN--du måste i dag undandraga oss din hjälp!--"

022:023 "om vi hava byggt altaret för oss, därför att vi vilja vända oss bort ifrån HERREN, och om vi vilja offra där på brännoffer eller spisoffer eller frambära tackoffer där på, då måste HERREN själv utkräva vad vi hava förskyllt."

022:024 "Nej, vi hava sannerligen gjort så av fruktan för vad som kunde hända, i det att vi tänkte att edra barn i framtiden skulle kunna säga till våra barn: 'Vad haven I att göra med HERREN, Israels Gud?'"

022:025 "HERREN har ju satt Jordan till gräns mellan oss och eder, I Rubens barn och Guds barn; alltså haven I ingen del i HERREN.' Och så skulle edra barn kunna hindra våra barn från att frukta HERREN."

022:026 "Därför sade vi: Må vi gripa oss an och bygga detta altare, men icke till brännoffer eller till slaktoffer,

022:027 "utan till att vara ett vittne mellan oss och eder, och mellan barnas efterkommande efter oss, att vi vilja frakta HERRENS tjänst inför hans ansikte med våra brännoffer och slaktoffer och tackoffer, så att edra barn i framtiden icke kunna säga till våra barn: 'I haven ingen del i HERREN.'"

022:028 "Och vi tänkte: Om det i framtiden händer att de säga till oss och våra efterkommande, då kunna vi svara: 'Sen på den bild av HERRENS altare, som våra fäder hava gjort, men icke till brännoffer eller till slaktoffer, utan till att vara ett vittne mellan oss och eder.'"

022:029 "Bort det, att vi skulle sätta oss upp mot HERREN och nu vända oss bort ifrån HERREN genom att bygga ett altare till brännoffer eller till spisoffer eller slaktoffer, ett annat än HERRENS, var Guds, altare, som står framför hans tabernakel.?"

- 022:030 D?nu pr?sten Pinehas och menighetens h?vdingar, n?mligen huvudm?nnen f?r Israels ?ter, som voro med honom, h?rde vad Rubens barn, Gads barn och Manasse barn talade, behagade det dem.
- 022:031 Och Pinehas, pr?sten Eleasars son, sade till Rubens barn, Gads barn och Manasse barn: ?Nu hava vi f?rnummit att HERREN ?r mitt ibland oss, d?rav n?mligen, att I icke haven velat beg?en s?dan otrohet mot HERREN. D?rmed haven I ock r?ddat Israels barn undan HERRENS hand.?
- 022:032 D?refter v?rde Pinehas, pr?sten Eleasars son, j?mte h?vdingarna tillbaka fr?n Rubens barn och Gads barn, i Gileads land, in i Kanaans land till de ?riga israeliterna och avg?vo sin ber?telse h?rom inf?r dem.
- 022:033 Denna behagade Israels barn, och Israels barn lovade Gud; och de t?nkte icke mer p?att draga upp till strid mot dem, f?r att f?rd?rva det land d?r Rubens barn och Gads barn bodde.
- 022:034 Och Rubens barn och Gads barn g?vo namn ?r altaret; de sade: ?Ett vittne ?r det mellan oss, att HERREN ?r Gud.?
- 023:001 En l?ng tid h?refter, n?r HERREN hade l?tit Israel f?ro f?r alla dess fiender runt omkring, och d?Josua var gammal och kommen till h?g ?der,
- 023:002 kallade han till sig hela Israel, dess ?ldste, dess huvudm?, dess domare och tillsyningsm?n och sade till dem: ?Jag ?r nu gammal och kommen till h?g ?der.
- 023:003 Och I haven sj?va sett allt vad HERREN, eder Gud, gjorde med alla dessa folk, n?r I drogen h?rin, ty HERREN eder Gud, stridde sj?v f?r eder.
- 023:004 Se, dessa folk som ?nnu ?ro kvar har jag genom lottkastning f?rdelat ?r eder till arvedel, efter edra stammar, allt ifr?n Jordan intill Stora havet v?sterut, f?r att icke n?mna alla de folk jag har utrotat.
- 023:005 Och HERREN, eder Gud, skall sj?v driva dem undan f?r eder och f?rjaga dem f?r eder, s?att I skolen taga deras land i besittning, s?som HERREN, eder Gud, har lovat eder.
- 023:006 Men varen I nu st?ndaktiga i att h?la och g?ra allt vad som ?r f?reskrivet i Moses lagbok, s?att I icke viken av d?rifr?n vare sig till h?ger eller till v?nster,
- 023:007 och icke tr?den i gemenskap med dessa folk som ?nnu ?ro kvar h?r j?mte eder, ej heller n?mnen deras gudars namn eller sv?rjen vid dem eller t?rnen och tillbedjen dem.
- 023:008 Nej, till HERREN, eder Gud, skolen I h?la eder, s?som I haven gjort ?nda till denna dag,
- 023:009 varf?r ock HERREN har f?rdrivit f?r eder stora och m?ktiga folk, s?att ingen har kunnat st?eder emot ?nda till denna dag.
- 023:010 En enda man bland eder jagade tusen framf?r sig, ty HERREN, eder Gud, stridde sj?v f?r eder, s?som han hade lovat eder.
- 023:011 S?haven nu noga akt p?eder sj?va, s?att I ?sken HERREN, eder Gud.
- 023:012 Ty om I v?nden eder bort ifr?n honom, och h?len eder till ?erstoden av dessa folk som ?nnu ?ro kvar h?r j?mte eder, och befrynden eder med dem, s?att I tr?den i gemenskap med dem och de med eder,
- 023:013 d?m?n I f?rvisso veta att HERREN, eder Gud, icke mer skall f?rdriva dessa folk undan f?r eder, utan de skola bliva eder till en snara och ett giller och bliva ett gissel f?r edra sidor och taggar i edra ?gon, till dess I bliven utrotade ur detta goda land, som HERREN, eder Gud, har givit eder.
- 023:014 Se, jag g?r nu all v?rldens v?g. S?besinnen d?av allt edert

hjärta och av all eder själ att intet har uteblivit av allt det goda som HERREN, eder Gud, har lovat angående eder; det har allt gått i fullbordan för eder, intet dera har uteblivit.

023:015 Men likasom allt det goda som HERREN, eder Gud, lovade eder har kommit över eder, så skall också HERREN låta allt det onda komma över eder, till dess han har frigjort eder ur detta goda land, som HERREN, eder Gud, har givit eder.

023:016 Om I nämligen överträden HERRENS, eder Guds, förbund, det som han har stadgat för eder, och göra stad och tjänen andra gudar och tillbedjen dem, så skall HERRENS vrede uppträda mot eder, och I skolen med hast bliva utrotade ur det goda land som han har givit eder.?

024:001 Och Josua församlade alla Israels stammar till Sikem; och han kallade till sig de äldste i Israel, dess huvudmän, dess domare och dess tillsyningsmän, och de trädde fram inför Gud.

024:002 Och Josua sade till allt folket: Äro sörger HERREN, Israels Gud: På andra sidan floden bodde edra fäder i forna tider; så gjorde också Tera, Abrahams och Nahors fader. Och de tjänade de andra gudar.

024:003 Men jag hämtade eder fader Abraham från andra sidan floden och låt honom vandra omkring i hela Kanaans land. Och jag gjorde hans säd talrik; jag gav honom Isak,

024:004 och Isak gav jag Jakob och Esau. Och jag gav Seirs bergsbygd till besittning åt Esau; men Jakob och hans söner drogo ned till Egypten.

024:005 Sedan sönde jag Mose och Aron och hemsökte Egypten med de gärningar jag de gjorde, och derefter födde jag eder ut.

024:006 Och när jag födde edra fäder ut ur Egypten och I hadn kommit till havet, förförde egyptierna edra fäder med vagnar och ryttare ned i Røde havet.

024:007 Däropade de till HERREN, och han satte ett tjockt märke mellan eder och egyptierna och låt havet komma över dem, så att det övertäckte dem; ja, I sögen med egna ögon vad jag gjorde med egyptierna. Sedan bodden I i Äken en lång tid.

024:008 Derefter födde jag eder in i amorernas land, vilka bodde på andra sidan Jordan, och de inlät sig i strid med eder; men jag gav dem i eder hand, så att I intogen deras land, och jag frigjorde dem för eder.

024:009 Däuppreste sig Balak, Sippors son, konungen i Moab, och gav sig i strid med Israel. Och han sönde och låt kalla till sig Bileam, Beors son, för att denne skulle förbanna eder.

024:010 Men jag ville icke höra på Bileam, utan han måste velsigna eder, och jag räddade eder ur hans hand.

024:011 Och när I hadn gått över Jordan och kommit till Jeriko, gävo sig Jerikos borgare i strid med eder, så och amorerna, perissarna, kananarna, hetiterna och girkasarna, hivarna och jebusarna; men jag gav dem i eder hand.

024:012 Och jag sönde getingar framför eder, och genom dessa följades amorernas tväkonungar för eder, icke genom ditt svärd eller din båg.

024:013 Och jag gav eder ett land varpå du icke hade nedlagt något arbete, så också städer som I icke hadn byggt, och i dem fingen I bo; och av vingårdar och olivplanteringar som I icke hadn planterat fingen I låta.

024:014 Så frukten nu HERREN och tjänen honom ostraffligt och troget; skaffen bort de gudar som edra fäder tjänade på andra sidan floden och i Egypten, och tjänen HERREN.

024:015 Men om det misshagar eder att tjäna HERREN, så utväjjen åt eder

i dag vem I viljen tjåna, antingen de gudar som edra fæder tjånade, nå de bodde på andra sidan floden, eller de gudar som dyrkas av amoræerna, i vilkas land I sjåva bon. Men jag och mitt hus, vi vilja tjåna HERREN.?

024:016 D? svarade folket och sade: ÅBort det, att vi skulle Åvergiva HERREN och tjåna andra gudar!

024:017 Nej, HERREN Å vÅ Gud, han Å den som har fÅtt oss och vÅta fæder upp ur Egyptens land, ur trådomshuset, och som infÅtt vÅta Ågon har gjort dessa stora under, och bevarat oss på hela den vÅg vi hava vandrat och bland alla de folk genom vilkas land vi hava dragit fram.

024:018 HERREN har fÅ jagat fÅ oss alla dessa folk, så ock amoræerna som bodde i landet. DÅ fÅ vilja vi ock tjåna HERREN; ty an Å vÅ Gud.?

024:019 Josua sade till folket: Å kunden icke tjåna HERREN, ty han Å en helig Gud; han Å en nitÅskande Gud, han skall icke hava fÅdrag med edra Åvertrådelser och synder.

024:020 Om I Åvergiven HERREN och tjånen frÅmmande gudar, så skall han vÅnda sig bort och låta det gå eder illa och fÅg Åta eder, i stÅlet fÅ att han hittills har låtit det gå eder vÅ.?

024:021 Men folket sade till Josua: Åicke så, utan vi vilja tjåna HERREN.?

024:022 D? sade Josua till folket: Å Åren nu sjåva vittnen mot eder, att I haven utvalt HERREN Å eder, fÅ att tjåna honom. De svarade: ÅJa.?

024:023 Han sade: ÅÅskaffen nu bort de frÅmmande gudar som I haven bland eder, och bÅen edra hjÅtan till HERREN, Israels Gud.?

024:024 Folket svarade Josua: ÅHERREN, vÅ Gud, vilja vi tjåna, och hans rÅst vilja vi hÅta.?

024:025 S? slÅ d? Josua på den dagen ett fÅbund med folket och fÅrelade dem lag och rÅtt i Sikem.

024:026 Och Josua tecknade upp allt detta i Guds lagbok. Och han tog en stor sten och reste den dÅ, under eken som stod vid HERRENS helgedom.

024:027 Och Josua sade till allt folket: ÅSe, denna sten skall vara vittne mot oss, ty den har hÅtt alla de ord som HERREN har talat med oss; den skall vara vittne mot eder, så att I icke fÅneken eder Gud.?

024:028 Sedan lå Josua folket gå, var och en till sin arvedel.

024:029 En tid hÅfter dog HERRENS tjåhare Josua, Nuns son, ett hundra tio Å gammal.

024:030 Och man begrov honom på hans arvedels område, i Timnat-Sera i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.

024:031 Och Israel tjånade HERREN, så långe Josua levde, och så långe de Åldste levde, de som voro kvar efter Josua, och som visste av alla de gåningar HERREN hade gjort fÅ Israel.

024:032 Och Josefs ben, som Israels barn hade fÅtt upp ur Egypten, begrovo de i Sikem, på det jordstykke som Jakob hade kÅpt av Hamors, Sikems faders, barn fÅ hundra kesitor; Josefs barn fingo detta till arvedel.

024:033 Och Eleasar, Arons son, dog, och man begrov honom i hans son Pinehas' stad, Gibeas stad, som hade blivit denne given i Efraims bergsbygd.

- 001:001 Efter Josuas död frögade Israels barn HERREN och sade: ?Vem bland oss skall först draga upp mot kananerna och strida mot dem??
- 001:002 HERREN sade: ?Juda skall göra det; se, jag har givit landet i hans hand.?
- 001:003 D?sade Juda till sin broder Simeon: ?Drag upp med mig in i min arvslott, och låt oss strida mot kananerna, så skall jag sedan tåga med dig in i din arvslott. ? S?tögade d?Simeon med honom.
- 001:004 När nu Juda drog ditupp, gav HERREN kananerna och perisserna i deras hand, så att de slog dem vid Besek, tio tusen man.
- 001:005 Ty vid Besek träffade de p?Adoni-Besek och stridde mot honom och slog så kananerna och perisserna.
- 001:006 Och Adoni-Besek flydde, men de förföljde honom och grepo honom och högg av honom hans tummar och stortår.
- 001:007 D?sade Adoni-Besek: ?Sjuttio konungar med avhuggna tummar och stortår hömtade upp smulorna under mitt bord; efter mina gåringar har Gud nu vedergällt mig. ? Sedan födde de honom till Jerusalem, och dödade han.
- 001:008 Men Juda barn belägrade Jerusalem och intogo det och slog dess invånare med svärdsegg; därefter satte de eld på staden.
- 001:009 Sedan drogo Juda barn ned för att strida mot de kananer som bodde i Bergsbygden, i Sydlandet och i Låglandet.
- 001:010 Och Juda tögade ?stad mot de kananer som bodde i Hebron--vilket fordom hette Kirjat-Arba--och de slog Sesai, Ahiman och Talmai.
- 001:011 Därför tögade de ?stad mot Debirs invånare. Men Debir hette fordom Kirjat-Sefer.
- 001:012 Och Kaleb sade: ?Är den som angriper Kirjat-Sefer och intager det vill jag giva min dotter Aksa till hustru.?
- 001:013 När d?Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre broder, intog det, gav han honom sin dotter Aksa till hustru.
- 001:014 Och när hon kom till honom, intalade hon honom att begära ett stycke ?kermark av hennes fader; och hon steg hastigt ned från ?nan. D?sade Kaleb till henne: ?Vad ?nskar du??
- 001:015 Hon sade till honom: ?Låt mig få en avskedsskänk; eftersom du har gift bort mig till det torra Sydlandet, må du giva mig vattenkällor. ? D?gav Kaleb henne Illitkällorna och Tatitkällorna.
- 001:016 Och kainæns, Moses svärfaders, barn hade dragit upp från Palmstaden med Juda barn till Juda ?ken, söder om Arad; de gingo ?stad och bosatte sig bland folket där.
- 001:017 Men Juda tögade ?stad med sin broder Simeon, och de slog de kananer som bodde i Sefat; och de gävo staden till spillo; så fick den namnet Horma.
- 001:018 Därefter intog Juda Gasa med dess område, Askelon med dess område och Ekron med dess område.
- 001:019 Och HERREN var med Juda, så att de intogo bergsbygden; men de kunde icke födriva dem som bodde i dalbygden, därför att dessa hade stridsvagnar av järn.
- 001:020 Och de gävo Hebron åt Kaleb, såsom Mose hade föreskrivit; och han födrev därför Anaks tre söner.
- 001:021 Men jebuserna, som bodde i Jerusalem, blevo icke födrivna av Benjamins barn; därför bodde ock jebuserna kvar bland Benjamins barn i Jerusalem, såsom de göra ännu dag.
- 001:022 S?drogo ock männen av Josefs hus upp till Betel, och HERREN var

med dem.

001:023 Och mannen av Josefs hus l to bespeja Betel, samma stad som fordom hette Lus.

001:024 D fingo deras kunskapare se en man g ut ur staden, och de sade till honom:  Visa oss var vi kunna komma in i staden, s vilja vi sedan göra barmhärtighet med dig.?

001:025 När han sedan hade visat dem var de kunde komma in i staden, slog de stadens invånare med svärdsegg; men den mannen och hela hans släkt l to de gå.

001:026 Och mannen begav sig till hetiternas land; där byggde han en stad och gav den namnet Lus, såsom den heter ännu i dag.

001:027 Men Manasse intog icke Bet-Sean med underlydande orter, ej heller Taanak med underlydande orter; och ej heller fördrev de invånarna i Dor och underlydande orter, ej heller invånarna i Jibleam och underlydande orter, ej heller invånarna i Megiddo och underlydande orter, utan kanan erna f m dde hålla sig kvar där i landet.

001:028 När sedan israeliterna blevo de starkare, l to de kanan erna bliva arbetspliktiga under sig; de fördrev dem icke heller där.

001:029 Icke heller fördrev Efraim de kanan er som bodde i Geser, utan kanan erna bodde kvar bland dem där i Geser.

001:030 Sebulon fördrev icke invånarna i Kitron och invånarna i Nahalol, utan kanan erna bodde kvar bland dem, men blevo arbetspliktiga under dem.

001:031 Aser fördrev icke invånarna i Acko eller invånarna i Sidon, ej heller dem i Alab, Aksib, Helba, Afik och Rehob.

001:032 Allts bodde aseriterna bland kanan erna, landets gamla inbyggare; ty de fördrev dem icke.

001:033 Naftali fördrev icke invånarna i Bet-Semes, ej heller invånarna i Bet-Anat, utan bodde ibland kanan erna, landets gamla inbyggare; men invånarna i Bet-Semes och Bet-Anat blevo arbetspliktiga   dem.

001:034 Men amor erna tr ngde undan Dans barn till bergsbygden, ty de tillstodde dem icke att komma ned till dalbygden.

001:035 Och amor erna f m dde hålla sig kvar i Har-Heres, Ajalon och Saalbim; men Josefs barns hand blev tung över dem, s att de blevo arbetspliktiga under dessa.

001:036 Och amor ernas område str ckte sig från Skorpionh jden, från Sela vidare upp .

002:001 Och HERRENS  ngel kom från Gilgal upp till Bokim. Och han sade:  Jag f rde eder upp ur Egypten och l t eder komma in i det land som jag med ed hade lovat   edra f der; och jag sade: 'Jag skall icke bryta mitt förbund med eder till evig tid.

002:002 I  rer skolen icke sluta förbund med detta lands inbyggare; I skolen bryta ned deras altaren.' Men I haven icke velat h ra min röst. Vad haven I gjort!--

002:003 D r r säger jag nu ock: 'Jag vill icke f jaga dem för eder, utan de skola tr nga eder i sidorna, och deras gudar skola bliva eder till en snara.'?

002:004 När HERRENS  ngel hade talat dessa ord till alla Israels barn, brast folket ut i grå.

002:005 Och de g vo den platsen namnet Bokim; och de offrade där  

HERREN.

- 002:006 Sedan Josua hade lätit folket gå, drogo Israels barn stad var och en till sin arvedel, för att taga landet i besittning.
- 002:007 Och folket tjänade HERREN, så länge Josua levde, och så länge de äldste levde, de som voro kvar efter Josua, dessa som hade sett alla de stora gärningar HERREN hade gjort för Israel.
- 002:008 Men HERRENS tjänare Josua, Nuns son, dog, när han var ett hundra tio år gammal.
- 002:009 Och man begrov honom på hans arvedels område i Timna-Heres i Efraims bergsbygd, norr om berget Gaas.
- 002:010 När sedan också hela det släktet hade blivit samlat till sina fäder, kom ett annat släkte upp efter dem, ett som icke visste av HERREN eller de gärningar som han hade gjort för Israel.
- 002:011 Då gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS ägon och tjänade Baalerna.
- 002:012 De återgävo HERREN, sina fäders Gud, som hade fört dem ut ur Egyptens land, och följde efter andra gudar, de folks gudar, som bodde omkring dem, och dessa tillbede de; därmed förtjänade de HERREN.
- 002:013 Ty när de återgävo HERREN och tjänade Baal och Astarterna,
- 002:014 upptändes HERRENS vrede mot i Israel, och han gav dem i plundrars hand, och dessa utplundrade dem; han sände dem i deras fienders hand där runt omkring, så att de icke mer kunde stå emot sina fiender.
- 002:015 Varhelst de drogo ut var HERRENS hand emot dem, så att de kommo i olycka, såsom HERREN hade hotat, och såsom HERREN hade svurit att det skulle gå dem, och de kommo i stor nöd.
- 002:016 Då lät HERREN domare uppstå, som fräste dem ur deras plundrars hand.
- 002:017 Men de höro icke heller på sina domare, utan lupo i trolös avfärlighet efter andra gudar och tillbede dem; de veko med hast av ifrå den väg som deras fäder hade vandrat, i lydnad för HERRENS bud, och gjorde icke såsom de.
- 002:018 När HERREN alltså lät någon domare uppstå bland dem, var han med domaren och fräste dem ur deras fienders hand, så länge domaren levde; ty då de jämrade sig över sina förtryckare och plågare, förbarmade sig HERREN.
- 002:019 Men när domaren dog, vände de tillbaka och togo sig till vad fördrögligt var, ännu mer än deras fäder, så att de följde efter andra gudar och tjänade och tillbede dem; de avstodo icke från sina gärningar och sin hördnackhet.
- 002:020 Då fört upptändes HERRENS vrede mot Israel, så att han sade: Eftersom detta folk har återträtt det förbund som jag stadgade för deras fäder, och icke har velat höra min röst,
- 002:021 då fört skall icke heller jag händanefter fördriva för dem en enda man av de folk som Josua lättnade efter sig, när han dog;
- 002:022 ty jag skall med dem sätta Israel på prov, om de vilja höra HERRENS väg och vandra därpå, såsom deras fäder hava höllit den, eller om de icke vilja det.
- 002:023 Alltså lät HERREN dessa folk bliva kvar och fördrev dem icke med hast; han gav dem icke i Josuas hand.
- 003:001 Dessa voro de folk som HERREN lät bliva kvar, för att genom dem sätta Israel på prov, alla de israeliter nämligen, som icke hade varit med om alla krigen i Kanaan
- 003:002 --allenast på det att dessa Israels barns efterkommande skulle förvara med om sådana, för att han så skulle låta dem att föra

krig, dock allenast dem som f?rut icke hade varit med om s?dana--:
003:003 filist?ernas fem h?vdingar och alla kanan?er och sidonier, samt
de hiv?er som bodde i Libanons bergsbygd, fr?n berget
Baal-Hermon ?nda dit d?r v?gen g?r till Hamat.
003:004 Med dessa ville HERREN s?tta Israel p?prov, f?r att f?rnimma om
de ville h?rsamma de bud som han hade givit deras f?der.
003:005 D?nu Israels barn bodde: ibland kanan?erna, hetiterna,
amor?erna, periss?erna, hiv?erna och jebus?erna,
003:006 togo de deras d?rtrar till hustrur ? sig och g?vo sina d?rtrar
? deras s?ner och t?nhade deras gudar.

003:007 S?gjorde Israels barn vad ont var i HERRENS ?gon och gl?mde
HERREN, sin Gud, och t?nhade Baalerna och Aserorna.
003:008 D?uppt?ndes HERRENS vrede mot Israel, och han s?nde dem i
Kusan-Risataims hand, konungens i Aram-Naharaim; och Israels
barn m?ste t?na Kusan-Risataim i ?tta ?.
003:009 Men Israels barn ropade till HERREN, och HERREN l? d?bland
Israels barn en fr?sare uppst?, som fr?ste dem, n?mligen
Otniel, son till Kenas, Kalebs yngre broder.
003:010 HERRENS Ande kom ?ver honom, och han blev domare i Israel, och
n?r han drog ut till strid, gav HERREN Kusan-Risataim, konungen
i Aram, i hans hand, s?att hans hand blev Kusan-Risataim
?verm?ktig.
003:011 Och landet hade nu ro i fyrtio ?; s?dog Otniel, Kenas' son.

003:012 Men Israels barn gjorde ?er vad ont var i HERRENS ?gon, d?gav
HERREN Eglon, konungen i Moab, makt ?ver Israel, eftersom de
gjorde vad ont var i HERRENS ?gon.
003:013 Denne f?renade med sig Ammons barn och Amalek; sedan t?gade han
?stad och slog Israel, varefter de intogo Palmstaden.
003:014 Och Israels barn m?ste nu t?na: Eglon, konungen i Moab, i
aderton ?.

003:015 Men Israels barn ropade till HERREN, och HERREN l? d?bland dem
en fr?sare uppst?, benjaminiten Ehud, Geras son, en v?nsterh?nt
man. N?r Israels barn genom honom skulle s?nda sina sk?nker till
Eglon, konungen i Moab,
003:016 gjorde sig Ehud ett tveeggat sv?rd, en fot l?ngt; och han band
detta under sina kl?der vid sin h?gra l?nd.
003:017 S? ?verl?mnade han sk?nkerna till Eglon, konungen i Moab. Men
Eglon var en mycket fet man.
003:018 N?r han nu hade ?verl?mnat sk?nkerna, l? han folket som hade
burit dem g?sin v?g.
003:019 Men sj?v v?nde han tillbaka fr?n Bel?tesplatsen vid Gilgal och
l? s?ga: ?Jag har ett hemligt ?rende till dig, o konung.? N?r
denne d?sade: ?L?nmen oss i ro?, gingo alla de som stodo
omkring honom ut d?ifr?.
003:020 Men sedan Ehud hade kommit in till honom, d?r han satt i
sommarsalen, som han hade f?r sig allena, sade Ehud: ?Jag har
ett ord fr?n Gud att s?ga dig.? D?stod han upp fr?n sin stol.
003:021 Men Ehud r?ckte ut sin v?nstra hand och tog sv?rdet fr?n sin
h?gra l?nd och st?tte det i hans buk,
003:022 s?att ock f?stet f?jde med in efter klingan, och klingan
omsl?ts av fett, ty han drog icke ut sv?rdet ur hans
buk. D?refter gick Ehud ut i f?rsalen;
003:023 och n?r han hade kommit ditut, i f?rhallen, st?ngde han igen
d?rarna till salen efter sig och riglade dem.
003:024 Sedan, d?han hade g?tt sin v?g, kommo Eglons t?nhare, och n?r
de fingo se att d?rarna till salen voro riglade, t?nkte de:

- 003:025 Men sedan de hade v?rtat I?nge och v?, och han ?nd?icke
?ppnade d?rarna till salen, togo de nyckeln och ?ppnade sj?va,
och se, d?I?g deras herre d?d d? p?golvet.
- 003:026 Men Ehud hade flytt undan, medan de dr?jde; han hade redan
hunnit f?bi Bel?esplatsen och flydde sedan undan till Seira.
- 003:027 Och s?snart han hade kommit hem, I? han st?a i basun Efraims
bergsbygd; d?drogo Israels barn ned fr?n bergsbygden med honom
i spetsen f? sig.
- 003:028 Och han sade till dem: ??jen efter mig, ty HERREN har givit
edra fiender, moabiterna, i eder hand.? D?drogo de efter honom
I?ngre ned och besatte vadst?lena ?ver Jordan f? moabiterna
och I?to ingen komma ?ver.
- 003:029 D? slogo de d?moabiterna, vid pass tio tusen man, allasammans
ansenligt och tappert folk; icke en enda kom undan.
- 003:030 S?blev Moab d?kuvat under Israels hand. Och landet hade nu ro
i ?tio ?.
- 003:031 Efter honom kom Samgar, Anats son; han slog filist?erna, sex
hundra man, med en oxpik. Ocks?han fr?ste Israel.
- 004:001 Men Israels barn gjorde ?er vad ont var i HERRENS ?gon, n?n
Ehud var d?d.
- 004:002 D?s?de HERREN dem i Jabins hand, den kananeiske konungens, som
regerade i Hasor. Hans h?h?vitsman var Sisera, och denne bodde
i Haroset-Haggoim.
- 004:003 Och Israels barn ropade till HERREN; ty han hade nio hundra
stridsvagnar av j?n, och han f?tryckte Israels barn v?dsamt i
tjugu ?.
- 004:004 Men Debora, en profetissa, Lappidots hustru, var p?den tiden
domarinna i Israel.
- 004:005 Hon pl?gade sitta under Deborapalmen, mellan Rama och Betel i
Efraims bergsbygd, och Israels barn drogo ditupp till henne, for
att hon skulle skipa r?tt.
- 004:006 Hon s?nde nu och I? kalla till sig Barak, Abinoams son, fr?n
Kedes i Naftali, och sade till honom: ?Se, HERREN, Israels Gud,
bjuder: Drag ?stad upp p?berget Tabor och tag med dig tio tusen
man av Naftali barn och Sebulons barn.
- 004:007 Ty jag vill draga Sisera, Jabins h?h?vitsman, med hans vagnar
och skaror, till dig vid b?cken Kison och giva honom i din
hand.?
- 004:008 Barak sade till henne: ?Om du g?r med mig, s?g?r jag, men om du
icke g?r med mig, s?g?r icke heller jag.?
- 004:009 D?svarade hon: ?Ja, jag skall g?med dig; dock skall ?an d?
icke bliva din p?den v?g du nu g?r, utan HERREN skall s?ja
Sisera i en kvinnas hand.? S?stod Debora upp och gick med Barak
till Kedes.
- 004:010 D?b?dade Barak upp Sebulon och Naftali till Kedes, och tio
tusent man f?jde honom ditupp; Debora gick ock ditupp med honom.
- 004:011 Men kain?en Heber hade skilt sig fr?n de ?riga kain?erna,
Hobabs, Moses sv?faders, barn; och han hade sina t?tplatser
?nda till terebinten i Saannim vid Kedes.
- 004:012 Och man ber?tade f? Sisera att Barak, Abinoams son, hade
dragit upp p?berget Tabor.
- 004:013 D?b?dade Sisera upp alla sina stridsvagnar, nio hundra vagnar
av j?n, d?till ock allt folk han hade, att draga fr?n
Haroset-Haggoim till b?cken Kison.
- 004:014 Men Debora sade till Barak: ?St?upp, ty detta ? den dag p?

vilken HERREN har givit Sisera i din hand; se, HERREN har dragit ut framför dig. S? drog d? Barak ned från berget Tabor, och tio tusen man följde honom.

004:015 Och HERREN sände förring över Sisera och alla hans vagnar och hela hans hä, så att de veko tillbaka för Baraks svärd; och Sisera steg ned från sin vagn och flydde till fots.

004:016 Och Barak jagade efter vagnarna och hären ända till Haroset-Haggoim. Och hela Siseras hä följde för svärdsegg; icke en enda kom undan.

004:017 Men Sisera hade under flykten styrt sina steg till Jaels, kainäns Hebers hustru, till; ty v?nskap rådde mellan Jabin, konungen i Hasor, och kainäns Hebers hus.

004:018 D? gick Jael ut emot Sisera och sade till honom: Kom in, min herre, kom in till mig, frukta intet. S? gick han d? in till henne i tältet, och hon följde över honom med ett t?cke.

004:019 Och han sade till henne: Giv mig litet vatten att dricka, ty jag är törstig. D? öppnade hon mjölk- k?let och gav honom att dricka och följde sedan åter över honom.

004:020 Och han sade till henne: Ställ dig vid ingången till tältet; och kommer någon och frågar dig om någon är här, s? svara nej.

004:021 Men Jael, Hebers hustru, grep en tältplugg och tog en hammare i sin hand, gick därefter sakta in till honom och slog pluggen genom tinningen på honom, så att den gick ned i marken. S? dödades han, då han låg försäkt i tung sömn, medtagen av trötthet.

004:022 I samma stund kom Barak jagande efter Sisera; d? gick Jael ut emot honom och sade till honom: Kom hit, s? skall jag visa dig den man som du söker. När han d? gick in till henne, fick han se Sisera ligga död där, med tältpluggen genom tinningen.

004:023 S? I? Gud på den dagen Jabin, konungen i Kanaan, bliva kuvad av Israels barn.

004:024 Och Israels barns hand vilade allt tyngre på Jabin, konungen i Kanaan; och till slut förgjorde de Jabin, konungen i Kanaan.

005:001 De sjöngo Debora och Barak, Abinoams son, denna sång:

005:002 Att hörförare födde an i Israel,
att folket villigt följde dem--
loven HERREN därför!

005:003 Hären, I konungar;
lyssnen, I furstar.
Till HERRENS ära
vill jag, vill jag sjunga,
lovsäga HERREN,
Israels Gud.

005:004 HERRE, när du drog ut från Seir,
när du gick fram från Edoms mark,
d? b?vade jorden,
d? strömmade det från himmelen,
d? strömmade vatten
ned från molnen;

005:005 bergen skövde
inför HERRENS ansikte,
ja, Sinai inför HERRENS,
Israels Guds, ansikte.

- 005:006 I Samgars dagar,
Anats sons,
i Jaels dagar
I?go v?garna ?de;
vandrarna m?ste f?rdas
sv?ra omv?gar.
- 005:007 Inga styresm?n funnos,
inga funnos mer i Israel,
f?r?n du stod upp, Debora,
stod upp s?som en moder i Israel.
- 005:008 Man valde sig nya gudar;
d?n?dde striden fram till portarna.
Men ingen sk?d, intet spjut var att se
hos de fyrtio tusen i Israel.
- 005:009 Mitt hj?ta tillh? Israels h?vdingar
och dem bland folket, som villigt f?jde;
- 005:010 ja, loven HERREN.
I som riden p?vita ?sninnor,
I som sitten hemma p?mattor,
och I som vandren p?v?gen, talen h?rom.
- 005:011 N?r man under rop
skiftar byte mellan vattenhoarna,
d?lovprisar man d?
HERRENS r?tf?rdiga g?ningar,
att han i r?tf?rdighet regerar i Israel.
D?drog HERRENS folk
ned till portarna.
- 005:012 Upp, upp, Debora!
Upp, upp, sjung din s?ng!
St?upp, Barak;
tag dig f?ngar,
du Abinoams son.
- 005:013 D?satte folkets kvarleva
de tappre till anf?rare,
HERREN satte mig
till anf?rare ?ver hj?tarna.
- 005:014 Fr?n Efraim kommo m?n
som hade rotf?st sig i Amalek;
Benjamin f?jde dig
och blandade sig med dina skaror.
Ned ifr?n Makir
drogo h?vdingar ?stad,
och fr?n Sebulon m?n
som buro anf?rarstav.
- 005:015 Furstarna i Isaskar
sl?to sig till Debora;
och likasom Isaskar,
s?gjorde ock Barak;
ned i dalen skyndade man i dennes sp?.
- Bland Rubens ?ter
h?los stora r?dslag.
- 005:016 Men varf?r satt du kvar
ibland dina f?lor
och lyssnade till fl?tspel vid hjordarna?
Ja, av Rubens ?ter
f?rdes stora ?verl?gningar.

- 005:017 Gilead stannade
p?andra sidan Jordan.
Och Dan varf?--dr?jer han
?nu vid skeppen?
Aser satt kvar
vid havets strand,
vid sina vikar stannade han.
- 005:018 Men Sebulon var ett folk
som prisgav sitt liv ? d?den,
Naftali likas?,
p?stridsf?tets h?jder.
- 005:019 Konungar drogo fram och stridde
ja, d?stridde Kanaans konungar
vid Taanak, invid Megiddos vatten;
men byte av silver vunno de icke.
- 005:020 Fr?n himmelen f?des strid,
stj?rnorna stridde
fr?n sina banor mot Sisera.
- 005:021 B?cken Kison ryckte dem bort,
urtidsb?cken,
b?cken Kison.
G?fram, min sj?, med makt!
- 005:022 D?stampade h?starnas hovar,
n? deras tappra ryttare jagade fram?, fram?.
- 005:023 F?bannen Meros,
s?ger HERRENS ?ngel,
ja, f?bannen dess inbyggare,
d?f? att de ej kommo
HERREN till hj?p,
HERREN till hj?p bland hj?tarna.
- 005:024 V?signad vare Jael framf? andra kvinnor,
Hebers hustru, kain?ens,
v?signad framf? alla kvinnor som bo i t?t!
- 005:025 Vatten beg?rde han;
d?gav hon honom mj?k,
gr?ddmj?k bar hon fram
i h?tidssk?en.
- 005:026 Sin hand r?ckte hon ut efter t?tpluggen,
sin h?gra hand efter arbetshammaren
med den slog hon Sisera
och krossade hans huvud,
spr?ckte hans tinning
och genomborrade den.
- 005:027 Vid hennes f?tter sj?nk han ihop,
f?l omkull och blev liggande;
ja, vid hennes f?tter
sj?nk han ihop och f?l omkull;
d? han sj?nk ihop,
d? f?l han d?dsslagen.
- 005:028 Ut genom f?nstret
sk?dade hon och ropade,
Siseras moder,
ut genom gallret:
?Varf? dr?jer v?
hans vagn att komma?

Varfö du de sönfödigas,
hans vagnshästarnas fötter??
005:029 Dö svara de klokaste
av hennes hovförnor,
och sjölv giver hon sig
detsamma svaret:
005:030 Övisso vunno de byte,
som de nu utskifta:
en flicka, ja, tvö
ö envar av mönnen,
byte av praktvönader för Siseras rökning,
byte av praktvönader, brokiga tyger;
en praktig duk, ja, tvö brokiga dukar
för de föngnas halsar.?

005:031 Sö mö alla dina fiender
fö gö, o HERRE.
Men de som öska honom mö likna solen,
nö den gö upp i höjtekraft.

Och landet hade nu ro i fyrtio ö.

006:001 Men nö Israels barn gjorde vad ont var i HERRENS ögon, gav
HERREN dem i Midjans hand, i sju ö.
006:002 Och Midjans hand blev Israel sö övermöktig, att Israels barn
till skydd mot Midjan gjorde sig de höror som nu öo att se i
bergen, söock grottorna och bergföstena.
006:003 Sö ofta israeliterna hade sött, drogo midjaniterna, amalekiterna
och österlöningarna upp emot dem
006:004 och lögrade sig dö och överfölo dem och föddövade landets
gröda önda fram emot Gasa; de lömnade inga livsmedel kvar i
Israel, inga fö, oxar eller ösnor.
006:005 Ty de drogo ditupp med sin boskap och sina tött och kommo sö
talrika som gröshoppor; de sjöva och deras kameler voro
örökneligas. Och de fölo in i landet fö att föddöva det.
006:006 Sö kom Israel i stort elönde genom Midjan; dö ropade Israels
barn till HERREN.
006:007 Och nö Israels barn ropade till HERREN fö Midjans skull,
006:008 sönde HERREN en profet till Israels barn. Denne sade till dem:
ö sö öger HERREN, Israels Gud: Jag sjölv har fött eder upp ur
Egypten och hömtat eder ut ur trödomshuset.
006:009 Jag har röddat eder från egyptiernas hand och från alla edra
fötryckares hand; jag har föjagat dem fö eder och givit eder
deras land.
006:010 Och jag sade till eder: Jag ö HERREN, eder Gud; I skolen icke
frukta de gudar som dyrkas av amoröerna, i vilkas land I bon.
Men I villen icke höra min röst.
006:011 Och HERRENS öngel kom och satte sig under terebinten vid Ofra,
som tillhöde abiesriten Joas; dennes son Gideon höll dö dö att
klappa ut vete i vinpressen, fö att böga det undan Midjan.
006:012 Fö honom uppenbarade sig nu HERRENS öngel och sade till honom:
ö HERREN ö med dig, du tappra stridsman.?
006:013 Gideon svarade honom: ö Ack min herre, om HERREN ö med oss,
varfö har dö allt detta kommit över oss? Och var öo alla hans
under, om vilka vöra föder hava föttöjt fö oss och sagt: 'Se,
HERREN har fött oss upp ur Egypten'? Nu har ju HERREN
föskjutit oss och givit oss i Midjans vödd.?
006:014 Dö vönde sig HERREN till honom och sade: ö Gö östad i denna din

- kraft och frösa Israel ur Midjans värld; se, jag har sökt dig.?
- 006:015 Han svarade honom: Ack Herre, varmed kan jag frösa Israel? Min ätt är ju den oansenligaste i Manasse, och jag själv den ringaste i min faders hus.?
- 006:016 HERREN sade till honom: Jag vill vara med dig, så att du skall slå Midjan, såsom voro det en enda man.?
- 006:017 Men han svarade honom: Om jag har funnit nåd för dina ögon, så låt mig få ett tecken att det är du som talar med mig.
- 006:018 Gå icke bort härifrån, för du jag har kommit tillbaka till dig och hämtat ut min offergåva och lagt fram den för dig. Han sade: Jag vill stanna, till dess du kommer igen.?
- 006:019 Drog Gideon in och tillredde en killing, såock osyrat bröd av en efa mjöl; därefter lade han köttet i en korg och hölde spadet i en kruka; sedan bar han ut det till honom under terebinten och satte fram det.
- 006:020 Men Guds ängel sade till honom: Tag köttet och det osyrade brödet, och lågg det på berghälen där, och gjut spadet däröver. Och han gjorde så.
- 006:021 Och HERRENS ängel råkade ut staven som han hade i sin hand och rörde med dess ändra vid köttet och det osyrade brödet; dök emellertid ut ur klippan och föll där köttet och det osyrade brödet; och därvid försvann HERRENS ängel ur hans ösyn.
- 006:022 Drog Gideon att det var HERRENS ängel. Och Gideon sade: Älska mig, Herre, HERRE, eftersom jag nu har sett HERRENS ängel ansikte mot ansikte!?
- 006:023 Men HERREN sade till honom: Frid vare med dig, frukta icke; du skall icke dö.?
- 006:024 Drog Gideon där ett altare åt HERREN och kallade det HERRENs freds; det finnes kvar ännu i dag i det abiesritiska Ofra.
- 006:025 Den natten sade HERREN till honom: Tag den tjur som tillhör din fader och den andra sjuåriga tjuren. Riv sedan ned det Baalsaltare som tillhör din fader, och hugg sönder Aseran som står därinvid.
- 006:026 Bygg därefter upp ett altare åt HERREN, din Gud, överst på denna fasta plats, och uppför det på något sätt; tag så den andra tjuren och offera den till brännoffer på styckena av Aseran som du har huggit sönder.?
- 006:027 Drog Gideon tio av sina tjänare med sig och gjorde såsom HERREN sade sagt till honom. Men eftersom han fruktade att göra det om dagen, av rädsla för sin faders hus och för männen i staden, gjorde han det om natten.
- 006:028 Bittida följande morgon fingo mannen i staden se att Baals altare låg nedbrutet, att Aseran därinvid var sönderhuggen, och att den andra tjuren hade blivit offerad såsom brännoffer på det nyuppbbyggda altaret.
- 006:029 Drog de till varandra: Vem har gjort detta?? Och när de frågade och gjorde efterforskningar, fingo de veta att Gideon, Joas' son, hade gjort det.
- 006:030 Drog de till Joas: Är din son hitut, han måste dö, ty han har brutit ned Baals altare, och han har också huggit sönder Aseran som stod därinvid.?
- 006:031 Men Joas svarade alla som stodo omkring honom: Viljen I utföra Baals sak, viljen I komma honom till hjälp? Den som vill utföra hans sak, han skall bli dödad innan nästa morgon. Är han Gud, så utför han själv sin sak, eftersom denne har brutit ned hans altare.
- 006:032 Härav kallade man honom dö Jerubbaal, i det man sade: Baal

utför sin sak mot honom, eftersom han har brutit ned hans altare.?

006:033 Och midjaniterna, amalekiterna och återövningarna hade alla tillhoppa församlat sig och gått över floden och låg sig i Jisreels dal.

006:034 Men Gideon hade blivit bekräftad med HERRENS Andes kraft; han stötte i basun, och abiesriterna församlade sig och följde efter honom.

006:035 Och han sände omkring budbärare i hela Manasse, så att ock de övriga församlade sig och följde efter honom; likaledes sände han budbärare till Aser, Sebulon och Naftali, och dessa drogo d? också upp, de andra till m?tes.

006:036 Och Gideon sade till Gud: 'Om du verkligen vill genom min hand fr?sa Israel, såsom du har lovat,

006:037 så se nu här: jag lågger denna avklippta ull på träskplatsen; ifall dagg kommer allenast på ullen, under det att marken eljest överallt förbliver torr, då vet jag att du genom min hand skall fr?sa Israel, såsom du har lovat.?

006:038 Och det skedde så, ty när han bittida dagen därefter kramade ur ullen, kunde han av den pressa ut så mycket dagg, att en hel skål blev full med vatten.

006:039 Men Gideon sade till Gud: 'M? din vrede icke upptändas mot mig, därför att jag talar ännu en enda gång. Låt mig försöka blott en gång till med ullen: gåt nu så, att allenast ullen förbliver torr, under det att dagg kommer eljest överallt på marken.?

006:040 Och Gud gjorde så den natten; allenast ullen var torr, men eljest hade dagg kommit överallt på marken.

007:001 Bittida följande morgon drog Jerubbaal, det är Gideon, åter med allt folket som följde honom, och de lågrade sig vid Harodskölan; han hade då midjaniternas låger norr om sig, från Morehöden ned i dalen.

007:002 Men HERREN sade till Gideon: 'Folket som har följt dig är för talrikt för att jag skulle vilja giva Midjan i deras hand; ty Israel kunde då berömma sig mot mig och säga: 'Min egen hand har fr?st mig.'

007:003 Låt därför nu utropa för folket och säga: Om någon fruktas och är rädd, så m? han vända tillbaka hem och skynda bort ifrån Gileads berg. D? vände tjugutvåtusen man av folket tillbaka, så att allenast tio tusen man stannade kvar.

007:004 Men HERREN sade till Gideon: 'Folket är ännu för talrikt; för dem ned till vattnet, så skall jag då göra ett urval av dem åt dig. Den om vilken jag då säger till dig: 'Denne skall gå med dig', han för gå med dig, men var och en om vilken jag säger till dig: 'Denne skall icke gå med dig', han för icke gå med.?

007:005 Så föorde han då folket ned till vattnet. Och HERREN sade till Gideon: 'Alla som låppja av vattnet, såsom hunden gör, dem skall du ställa för sig, och likaså alla som falla ned på knä för att dricka.?

007:006 D? befanns antalet av dem som hade låppjat av vattnet, genom att med handen föra det till munnen, vara tre hundra man; allt det övriga folket hade fallit ned på knä för att dricka vatten.

007:007 Och HERREN sade till Gideon: 'Med de tre hundra män som hava låppjat av vattnet skall jag fr?sa eder och giva Midjan i din hand; allt det andra folket m? begiva sig hem, var och en till sitt.?

007:008 D?tog hans folk till sig sitt munf?r?d och sina basuner, d?efter I? han alla de andra israeliterna g?hem, var och en till sin hydda; han beh?l allenast de tre hundra m?nnen. Och midjaniternas I?ger hade han nedanf? sig i dalen.

007:009 Och HERREN sade den natten till honom: ?St?upp och drag ned i I?gret, ty jag har givit det i din hand.

007:010 Men om du fruktar f? att draga ditned, s?m?du g?f?rut med din tj?hare Pura ned till I?gret

007:011 och h?ra efter, vad man d? talar; sedan skall du f?mod till att draga ditned och bryta in i I?gret.? S?gick han d?med sin tj?hare Pura ned till f?posterna i I?gret.

007:012 Och midjaniterna, amalekiterna och alla ?sterl?ningarna I?go d? i dalen, talrika s?som gr?shoppor; och deras kameler voro or?kneliga, talrika s?som sanden p?havets strand.

007:013 D?nu Gideon kom dit, h?l en man just p?att f?t?ja en dr?m f? en annan. Han sade: ?Jag har nyss haft en dr?m. Jag tyckte att en kornbr?skaka kom rullande in i midjaniternas I?ger. Den kom ?nda fram till t?tet och slog emot det, s?att det f?l, och v?nde upp och ned p?det, och t?tet blev s?liggande.?

007:014 D?svarade den andre och sade: ?Detta betyder intet annat ? israeliten Gideons, Joas' sons, sv?rd; Gud har givit Midjan och hela I?gret i hans hand.?

007:015 N? Gideon h?rde denna dr?m f?t?jas och h?rde dess uttydning, f?l han ned och tillbad. D?efter v?nde han tillbaka till Israels I?ger och sade: ?St?n upp, ty HERREN har givit midjaniternas I?ger i eder hand.

007:016 Och han delade sina tre hundra m?n i tre hopar och gav allasammans basuner i h?nderna, s?ock tomma krukor, med facklor inne i krukorna.

007:017 Och han sade till dem: ?Sen p? mig och g?ren s?som jag; s?snart jag har kommit till utkanten av I?gret, skolen I g?ra s?som jag g?.

007:018 N? n?mligen jag och alla som jag har med mig st?ta i basunerna, skolen ock I st?ta i basunerna runt omkring hela I?gret och ropa: 'F? HERREN och f? Gideon!'

007:019 S?kommo nu Gideon och de hundra m?n, som han hade med sig, till utkanten av I?gret, n? den mellersta nattv?kten ingick; och man hade just st?lt ut vakterna. D?st?tte de i basunerna och krossade krukorna som de hade i sina h?nder.

007:020 De tre hoparna st?tte i basunerna och slogo s?nder krukorna; de fattade med v?nstra handen i facklorna och med h?gra handen i basunerna och st?tte i dem; och de ropade: ?HERRENS och Gideons sv?rd!?

007:021 Men de stodo stilla, var och en p?sin plats, runt omkring I?gret. D?began alla i I?gret att I?pa hit och dit och skria och fly.

007:022 Och n? de st?tte i de tre hundra basunerna, v?nde HERREN den enes sv?rd mot den andre i hela I?gret; och de som voro i I?gret flydde ?nda till Bet-Hasitta, ? Serera till, ?nda till stranden vid Abel-Mehola, f?bi Tabbat.

007:023 Och ?er f?samlade sig israeliterna, fr?n Naftali och Aser och fr?n hela Manasse, och f?f?jde midjaniterna.

007:024 Och Gideon hade s?nt omkring budb?fare i hela Efraims bergsbygd och I?it s?ga: ?Dragen ned mot Midjan och bes?ten i deras v?g vattendragen ?nda till Bet-Bara, ?vensom Jordan.? S?f?samlade

sig alla Efraims män och besatte vattendragen ända till Bet-Bara, ävensom Jordan.

007:025 Och de togo två midjanitiska härvingar, Oreb och Seeb, till fänga, och dröpte Oreb vid Orebsklippan, och Seeb dröpte de vid Seebspressen, och förföljde så midjaniterna. Men Orebs och Seeb's huvuden födde de åter till Gideon på andra sidan Jordan.

008:001 Men Efraims män sade till honom: Hur har du kunnat handla så mot oss? Varför brödde du icke upp oss, när du drog ut till strid mot Midjan?? Och de foro höftigt ut mot honom.

008:002 Han svarade dem: Vad har jag då utrettat i jämförelse med eder? Är icke Efraims efterskär bättre än Abiesers vinbärgning?

008:003 I eder hand var det som Gud gav de midjanitiska härvingarna Oreb och Seeb. Vad har jag kunnat utrettat i jämförelse med eder?? Då han så talade, stillades deras vrede mot honom.

008:004 När sedan Gideon kom till Jordan, gick han åter jämte de tre hundra män som han hade med sig; och de voro trötta av förföljandet.

008:005 Han sade därför till männen i Suckot: Given några kakor bröd åt folket som följer mig, ty de äro trötta; se, jag är nu i fört med att förfölja Seba och Salmunna, de midjanitiska konungarna.?

008:006 Men de återste i Suckot svarade: Har du då redan Seba och Salmunna i ditt våd, eftersom du fordrar att vi skola giva bröd åt din härf??

008:007 Gideon sade: När?; när HERREN, giver Seba och Salmunna i min hand, skall jag sönderträska edert kätt med kentörnen och tistlar.?

008:008 Så drog han vidare därför upp till Penuel och talade på samma sätt till dem som voro där; och männen i Penuel gävo honom samma svar som männen i Suckot hade givit.

008:009 Då sade han ock till männen i Penuel: När jag kommer tillbaka, skall jag riva ned detta torn.?

008:010 Men Seba och Salmunna befunno sig i Karkor och hade sin härf hos sig, vid pass femton tusen man, allt som var kvar av ästerlöfningarnas hela härf; ty de stupade utgjorde ett hundra tjugu tusen svärdbevärnade män.

008:011 Och Gideon drog upp på karavanvägen, äster om Noba och Jogbeha, och återföll hären, där den låg sorglös i sitt läger.

008:012 Och Seba och Salmunna flydde, men han satte efter dem; och han tog de två midjanitiska konungarna Seba och Salmunna till fänga och skingrade hela hären.

008:013 När därefter Gideon, Joas' son, vånde tillbaka från striden, ned från Heresh äden,

008:014 fick han fatt på en ung man, en av invärnarna i Suckot, och utfrågade denne, och han måste skriva upp åt honom de återste i Suckot och de ädste där, sjuttiosju män.

008:015 När han sedan kom till männen i Suckot, sade han: Se här äro nu Seba och Salmunna, om vilka I höfullt saden till mig: 'Har du redan Seba och Salmunna i ditt våd, eftersom du fordrar att vi skola giva bröd åt dina trötta män?'

008:016 Därefter lå han gripa de ädste i staden och tog kentörnen och tistlar och lå männen i Suckot fökänna dem.

008:017 Och tornet i Penuel rev han ned och dröpte männen i staden.

008:018 Och till Seba och Salmunna sade han: Hurudana voro de män som lå dröpten på Tabor?? De svarade: De voro lika dig; var och en så

ut såsom en konungason.?

008:019 Han sade:  D var det mina br der, min moders s ner. S sant HERREN lever: om I hadn I tit dem leva, skulle jag icke hava dr pt eder.?

008:020 Sedan sade han till Jeter, sin förstfödde:  St upp och dr p dem. Men gossen drog icke ut sitt svärd, ty han var försagd, eftersom han ännu var allenast en gosse.

008:021 D sade Seba och Salmunna:  St upp, du sj v, och st t ned oss; ty sådan mannen  , sådan   ock hans styrka. S stod d Gideon upp och dr pte Seba och Salmunna. Och han tog få sin r kning de prydnader som sutto p deras kamelers halsar.

008:022 Och israeliterna sade till Gideon:  R d du över oss, och såsom du s ock sedan din son och din sonson; ty du har fr st oss ur Midjans hand.?

008:023 Men Gideon svarade dem:  Jag vill icke r da över eder, och min son skall icke heller r da över eder, utan HERREN skall r da över eder.?

008:024 Och Gideon sade ytterligare till dem:  Ett vill jag dock beg ra av eder: var och en av eder m giva mig den n sring han har fått såsom byte. Ty midjaniterna buro n sringar av guld, eftersom de voro ismaeliter.

008:025 De svarade:  Ja, vi vilja giva dig dem. Och de bredde ut ett kläde, och var och en kastade p detta den n sring han hade fått såsom byte.

008:026 Och guldringarna, som han hade begärt, befunnos v ga ett tusen sju hundra siklar i guld--detta f utom de halsprydnader, de  h ngen och de purpurr da kläder som de midjanitiska konungarna hade burit, och f utom de kedjor som hade suttit p deras kamelers halsar.

008:027 Och Gideon I  därav göra en efod och satte upp den i sin stad, Ofra; och hela Israel lopp d  i trolös avf lighet efter den. Och den blev f  Gideon och hans hus till en snara.

008:028 S blev nu Midjan kuvat under Israels barn och upplyfte icke mer sitt huvud. Och landet hade ro i fyrtio  , s I nge Gideon levde.

008:029 Men Jerubbaal, Joas' son, gick hem och stannade sedan i sitt hus.

008:030 Och Gideon hade sjuttio söner, som hade utgått från hans I nd, ty han  gde många hustrur.

008:031 En bihustru som han hade i Sikem födde honom ock en son; denne gav han namnet Abimelek.

008:032 Och Gideon, Joas' son, dog i en god  der och blev begraven i sin fader Joas' grav i det abiesritiska Ofra

008:033 Men n  Gideon var död, begynte Israels barn  ter i trolös avf lighet I pa efter Baalerna; och de gjorde Baal-Berit till gud   sig.

008:034 Israels barn tänkte icke p HERREN, sin Gud, som hade r ddat dem från alla deras fienders hand runt omkring.

008:035 Ej heller visade de Jerubbaals, Gideons, hus någon k lek, till geng d f  allt det goda som han hade gjort mot Israel.

009:001 Men Abimelek, Jerubbaals son, gick bort till sin moders br der i Sikem och talade till dem och till alla som voro besläktade med hans morfaders hus, och sade:

009:002 åTalen s till alla Sikems borgare: Vilket   bäst f  eder: att

sjuttio män, alla Jerubbaals söner, råda över eder, eller att en enda man råder över eder? Kommen därför inte ihåg att jag är edert kätt och ben.?

009:003 Därför talade hans moders bröder till hans församling allt detta inför alla Sikems borgare. Och dessa blevo vunna för Abimelek, ty de tänkte: Han är ju vår broder.?

009:004 Och de gävo honom sjuttio siklar silver ur Baal-Berits tempel; för dessa lejde Abimelek löst folk och äventyrare, vilkas anförare han blev.

009:005 Därefter begav han sig till sin faders hus i Ofra och dröpte där sina bröder, Jerubbaals söner, sjuttio män, och detta på en och samma sten; dock blev Jotam, Jerubbaals yngste son, vid liv, ty han hade gömt sig.

009:006 Sedan församlade sig alla Sikems borgare och alla som bodde i Millo och gingo till stad och gjorde Abimelek till konung vid Vard-terebinten invid Sikem.

009:007 När man berättade detta för Jotam, gick han till stad och steg sig på toppen av berget Gerissim och höv upp sin röst och ropade och sade till dem: Hört mig, I Sikems borgare, för att Gud också mottaga eder.

009:008 Träden gingo en gång till stad för att smaka en konung över sig. Och de sade till olivträdet: 'Bliv du konung över oss'

009:009 Men olivträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min fetma, som både gudar och människor ära mig för, och gå bort för att svaja över de andra träden?'

009:010 Därför sade träden till fikonsträdet: 'Kom du och bli konung över oss.'

009:011 Men fikonsträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min söta och min goda frukt och gå bort för att svaja över de andra träden?'

009:012 Därför sade träden till vinträdet: 'Kom du och bli konung över oss.'

009:013 Men vinträdet svarade dem: 'Skulle jag avstå från min vinmust, som går både gudar och människor glada, och gå bort för att svaja över de andra träden?'

009:014 Därför sade alla träden till tärnbusken: 'Kom du och bli konung över oss.'

009:015 Tärnbusken svarade träden: 'Om det är eder uppriktiga mening att smaka mig till konung över eder, så kommen och tagen eder tillflykt under min skugga; varom icke, så skall eld gå ut ur tärnbusken och förtära cedrarna på Libanon.'

009:016 Så hört nu: om I haven förfarit riktigt och redligt däri att I haven gjort Abimelek till konung, och om I haven förfarit vä mot Jerubbaal och hans hus, och haven vedergält honom efter hans gärningar--

009:017 ty I veten att min fader stridde för eder och vägade sitt liv för att rådda eder från Midjans hand,

009:018 under det att I däremot i dag haven rest eder upp mot min faders hus och dröpt hans söner, sjuttio män, på en och samma sten, och gjort Abimelek, hans tjänstekvinnas son, till konung över Sikems borgare, eftersom han är eder broder--

009:019 om I alltså denna dag haven förfarit riktigt och redligt mot Jerubbaal och hans hus, då män i glädja eder över Abimelek, och han också glädja sig över eder;

009:020 varom icke, så må eld gå ut från Abimelek och förtära Sikems borgare och dem som bo i Millo, och från Sikems borgare och från dem som bo i Millo må eld gå ut och förtära Abimelek.?

009:021 Och Jotam skyndade sig undan och flydde bort till Beer, och där bosatte han sig för att vara i säkerhet för sin broder Abimelek.

009:022 N^r Abimelek hade h^rskat ^rver Israel i tre ^r,
009:023 s^rnde Gud en tvedr^rtsande mellan Abimelek och Sikems borgare,
s^ratt Sikems borgare avf^rllo fr^rh Abimelek.
009:024 Detta skedde, f^r att v^rdet mot Jerubbaals sjuttio s^rner skulle
bliva h^rmnat, och f^r att deras blod skulle komma ^rver deras
broder Abimelek som dr^rpte dem, s^rock ^rver Sikems borgare, som
l^rmnade honom underst^rd, s^ratt han kunde dr^rpa sina br^rder.
009:025 F^r att skada honom lade Sikems borgare nu folk i f^rs^rt p^r
bergsh^rjderna, och dessa plundrade alla som drogo v^rgen fram
d^rff^rbi. Detta blev ber^rtat f^r Abimelek.

009:026 Men Gaal, Ebeds son, kom nu dit med sina br^rder, och de drogo in
i Sikem. Och Sikems borgare fattade f^rtroende f^r honom.
009:027 S^rh^rnde sig en g^rng att de gingo ut p^rf^rtet och avb^rgade
sina ving^rdar och pressade druvorna och h^rllo en gl^rdjefest,
och de gingo d^rvid in i sin guds hus och ^ro och drucko, och
uttalade f^rbannelser ^rver Abimelek.
009:028 Och Gaal, Ebeds son, sade: ^rVad ^r Abimelek, och vad ^r Sikem,
eftersom vi skola tj^rna honom? Han ^r ju Jerubbaals son, och
Sebul ^r hans tillsyningsman. Nej, tj^rnen m^rn som h^rstamma fr^rh
Hamor, Sikems fader. Varf^r skulle vi tj^rna denne?
009:029 Ack om jag hade detta folk under min v^rd! D^rskulle jag driva
bort Abimelek.? Och i fr^rga om Abimelek sade han: ^rF^rka din
h^r och drag ut.?

009:030 Men n^r Sebul, h^rvitsmannen i staden, fick h^ra vad Gaal, Ebeds
son, hade sagt, uppt^rndes hans vrede.
009:031 Och han s^rnde listeligen bud till Abimelek och l^rt s^rga: ^rSe,
Gaal, Ebeds son, och hans br^rder hava kommit till Sikem, och de
h^rla just nu p^ratt uppvigla staden mot dig.
009:032 Bryt d^rff^r nu upp om natten, du med ditt folk, och l^rgg dig i
bakh^rl p^rf^rtet.
009:033 Sedan m^rdu i morgon bittida, n^r solen g^rf upp, st^rta fram mot
staden. N^r han d^rmed sitt folk drager ut mot dig, m^rdu g^ra
med honom vad tillf^rlet giver vid handen.?
009:034 D^rbr^r Abimelek med allt sitt folk upp om natten, och de lade
sig i bakh^rl mot Sikem, i fyra hopar.

009:035 Och Gaal, Ebeds son, kom ut och st^rlde sig vid ing^rngen till
stadsporten; och i detsamma br^r Abimelek med sitt folk fram
ifr^rh bakh^rlet.
009:036 N^r d^rGaal s^rg folket, sade han till Sebul: ^rSe, d^r kommer
folk ned fr^rh bergsh^rjderna.? Men Sebul svarade honom: ^rDet ^r
skuggan av bergen, som f^r dina ^rgon ser ut s^rsom m^rhniskor.?
009:037 Gaal tog ^rer till orda och sade: ^rJo, d^r kommer folk ned fr^rh
Mittelh^rden, och en annan hop kommer p^rv^rgen fr^rh
Teckentydarterebinten.?
009:038 D^rsade Sebul till honom: ^rVar ^r nu din stortalighet, du som
sade: 'Vad ^r Abimelek, eftersom vi skola tj^rna honom?' Se, h^r
kommer det folk som du s^rf^raktade. Drag nu ut och strid mot
dem.
009:039 S^rdrog d^rGaal ut i spetsen f^r Sikems borgare och gav sig i
strid med Abimelek.
009:040 Men Abimelek jagade honom p^rflykten, och han flydde undan f^r
honom; och m^rnga f^rllo slagna ^rnda fram till stadsporten.
009:041 Och Abimelek stannade i Aruma; men Sebul drev bort Gaal och hans
br^rder och l^rt dem icke l^rngre stanna i Sikem.

- 009:042 Dagen därefter gick folket ut på fältet; och man berättade detta för Abimelek.
- 009:043 Drog han sitt folk och delade dem i tre hopar och lade sig i bakhögen på fältet. Och när han fick se att folket gick ut ur staden, bröt han upp och anföll dem och nedgjorde dem.
- 009:044 Abimelek och de hopar han hade med sig stötade nämligen fram och stötte sig vid ingången till stadsporten; men de båda andra hoparna stötade fram mot alla som voro på fältet och nedgjorde dem.
- 009:045 När så Abimelek hade ansatt staden hela den dagen, intog han den och dröpte det folk som fanns därinne Sedan rev han ned staden och beströdde platsen med salt.
- 009:046 När besättningen i Sikems torn höorde detta, begåvo de sig alla till det fasta valvet i El-Berits tempelbyggnad.
- 009:047 Och när det blev berättat för Abimelek att hela besättningen i Sikems torn hade församlat sig där,
- 009:048 gick han med allt sitt folk upp till berget Salmon; och Abimelek tog en yxa i sin hand och högg av en trädgren och lyfte upp den och lade den på axeln; och han sade till sitt folk: Ärjen med hast detsamma som I haven sett mig göra?
- 009:049 Därför högg också allt folket av var sin gren och följde efter Abimelek, och de lade grenarna intill det fasta valvet och tände upp eld till att förbränna valvet jämte dem som voro där. Så omkommo också alla de människor som bodde i Sikems torn, vid pass tusen män och kvinnor.
- 009:050 Och Abimelek drog åter till Tebes och belägrade Tebes och intog det.
- 009:051 Men mitt i staden var ett starkt torn, och dit flydde alla män och kvinnor, alla borgare i staden, och stängde igen om sig; sedan stego de upp på tornets tak.
- 009:052 Och Abimelek kom till tornet och angrep det; och han gick fram till porten på tornet för att bränna upp den i eld.
- 009:053 Men en kvinna kastade en kvarnsten ned på Abimeleks huvud och bröckte så hans huvudskål.
- 009:054 Därpå ropade han med hast på sin vapendragare och sade till honom: Drag ut ditt svärd och döda mig, för att man icke säga om mig: En kvinna dröpte honom. Därför genomborrade hans tjänare honom, så att han dog.
- 009:055 När nu israeliterna sågo att Abimelek var död, gingo de hem, var och en till sitt.
- 009:056 Alltså! Gud det onda som Abimelek hade gjort mot sin fader, därhan dröpte sina sjuttio bröder, komma tillbaka över honom.
- 009:057 Och allt det onda som Sikems män hade gjort inför Gud också komma tillbaka över deras huvuden. Så gick Jotams, Jerubbaals sons, förbannelse i fullbordan på dem.
- 010:001 Efter Abimelek uppstod till Israels frösning Tola, son till Pua, son till Dodo, en man från Isaskar; och han bodde i Samir, i Efraims bergsbygd.
- 010:002 Han var domare i Israel i tjugutre år; sedan dog han och blev begravnen i Samir.
- 010:003 Efter honom uppstod gileaditen Jair. Han var domare i Israel i tjugutvå år.
- 010:004 Han hade trettio söner, som plögade rida på trettio åsnor; och de hade trettio städer. Dessa kallar man ännu i dag Jairs byar, och de ligger i Gileads land.

010:005 Och Jair dog och blev begravnen i Kamon.

010:006 Men Israels barn gjorde åter vad ont var i HERRENS ögon och tjänade Baalerna och Astarterna, söck Arams, Sidons, Moabs, Ammons barns och filisternas gudar och övergavo HERREN och tjänade honom icke.

010:007 Döupptändes HERRENS vrede mot Israel, och han sände dem i filisternas och Ammons barns hand.

010:008 Och dessa plågade Israels barn och föforo vådsamt mot dem det året; i aderton år gjorde de sö mot alla de israeliter som bodde på andra sidan Jordan, i amorernas land, i Gilead.

010:009 Dätill gingo Ammons barn över Jordan och gavo sig i strid också med Juda, Benjamin och Efraims hus, sö att Israel kom i stor nöd.

010:010 Döropade Israels barn till HERREN och sade: Övi hava syndat mot dig, ty vi hava övergivit vår Gud och tjänat Baalerna.?

010:011 Men HERREN sade till Israels barn: ÖHar jag icke fräst eder från egyptierna, amorerna, Ammons barn och filisterna?

010:012 Likaledes bleven I fötryckta av sidonierna, amalekiterna och maoniterna; och när I ropaden till mig, fräste jag eder från deras hand.

010:013 Men I haven nu övergivit mig och tjänat andra gudar; därför vill jag icke mer frisa eder.

010:014 Gån bort och ropen till de gudar som I haven utvalt; mde frisa eder, om I nu ören i nöd.

010:015 Dö sade Israels barn till HERREN: Övi hava syndat; gät du med oss alldeles sö som dig tåkes. Allenast rådda oss nu denna gång.?

010:016 Dö efter skaffade de bort ifrån sig de främmande gudarna och tjänade HERREN. Dökunde han icke långre lida att se Israels vedermåda.

010:017 Och Ammons barn blevo uppbyggade och lågrade sig i Gilead; men Israels barn församlade sig och lågrade sig i Mispa.

010:018 Dö sade folket, nämligen de överste i Gilead, till varandra: Övem vill begynna striden mot Ammons barn? Den som det vill skall bliva hövding över alla Gileads inbyggare.?

011:001 Gileaditen Jefta var en tapper stridsman, men han var son till en skåka; och Jeftas fader var Gilead.

011:002 Nu födde ock Gileads hustru honom söner; och när dessa hans hustrus söner hade växt upp, drevo de ut Jefta och sade till honom: ÖDu skall icke taga arv i vår faders hus, ty du är son till en kvinna som icke är hans hustru.?

011:003 Dö flydde Jefta bort ifrån sina bröder och bosatte sig i landet Tob; dät sålade sig låst folk till Jefta och gjorde stråttåg med honom.

011:004 Någon tid därefter gavo Ammons barn sig i strid med Israel.

011:005 Men när Ammons barn gavo sig i strid med Israel, gingo de rådste i Gilead åstad för att hämta Jefta från landet Tob.

011:006 Och de sade till Jefta: ÖKom och bliv vår anförare, sö vilja vi strida mot Ammons barn.?

011:007 Men Jefta svarade de rådste i Gilead: ÖI haven ju hatat mig och drivit mig ut ur min faders hus. Huru kunnen I dnu, när I ören i nöd, komma till mig??

011:008 De rådste i Gilead sade till Jefta: ÖJust därför hava vi nu kommit tillbaka till dig, och du måste gå med oss och strida mot Ammons barn; ty du skall bliva hövding över oss, alla Gileads

inbyggare.?

011:009 Jefta svarade de ädste i Gilead: Om I nu åter mig tillbaka
å att strida mot Ammons barn och HERREN giver dem i mitt värd,
s? vill jag ock sedan vara eder hörding.?

011:010 D?sade de ädste i Gilead till Jefta: HERREN höre värt avtal.
F? visso skola vi låta det bliva s? om du har sagt.?

011:011 S? gick d? Jefta med de ädste i Gilead, och folket satte honom
till hörding och anförare över sig. Och Jefta uttalade inför
HERREN i Mispa allt vad han hade sagt.

011:012 Och Jefta skickade sändebud till Ammons barns konung och lå
saga: Vad har du med mig att göra, eftersom du har kommit emot
mig och angripit mitt land??

011:013 D?svarade Ammons barns konung Jiftas sändebud: När Israel drog
upp från Egypten, togo de ju mitt land från Arnon ända till
Jabbok och till Jordan; s? giv mig nu detta tillbaka i godo.?

011:014 åter skickade Jefta sändebud till Ammons barns konung

011:015 och lå saga till honom: S? säger Jefta: Israel har icke tagit
n? got land vare sig från Moab eller från Ammons barn.

011:016 Ty när de drogo upp från Egypten och Israel hade tågat genom
äken ända till Rödä havet och sedan kommit till Kades,

011:017 skickade Israel sändebud till konungen i Edom och lå saga: 'Lå
mig tåga genom ditt land.' Men konungen i Edom höde icke d? p?
De skickade ock till konungen i Moab, men denne ville icke
heller D? stannade Israel i Kades.

011:018 D? efter tågade de genom äken och gingo omkring Edoms land och
Moabs land och kommo åter om Moabs land och lågrade sig p?
andra sidan Arnon; de kommo icke in p? Moabs område, ty Arnon är
Moabs gräns.

011:019 Sedan skickade Israel sändebud till Sihon, amoräernas konung,
konungen i Hesbon; och Israel lå saga till honom: 'Lå oss
genom ditt land tåga dit vi skola.'

011:020 Men Sihon litade icke p? Israel och lå dem icke tåga genom sitt
land, utan församlade allt sitt folk, och de lågrade sig i
Jahas; d? in- lå han sig i strid med Israel.

011:021 Men HERREN, Israels Gud, gav Sihon och allt hans folk i Israels
hand, s? att de slog dem; och Israel intog hela amoräernas
land, ty dessa bodde d? i detta land.

011:022 De intogo hela amoräernas område, från Arnon ända till Jabbok,
och från äken ända till Jordan.

011:023 Och nu, d? HERREN, Israels Gud, har fördrivit amoräerna från sitt
folk Israel, skulle du taga deras land i besittning!

011:024 är det icke s?. vad din gud Kemos giver dig till besittning, det
tager du i besittning? S? taga ock vi, närhelst HERREN, vä Gud,
fördriver ett folk från oss, deras land i besittning.

011:025 Menar du att du är s? mycket främer än Balak, Sippors sons
konungen i Moab? Han dristade ju icke att inlåta sig i tvist med
Israel eller giva sig i strid med dem.

011:026 När Israel nu i tre hundra är har bott i Hesbon och underlydande
orter, i Aror och underlydande orter och i alla städer p? bäda
sidor om Arnon, varför haven I d? under hela den tiden icke
tagit detta ifrån oss?

011:027 Jag har icke försyndat mig mot dig, men du gör illa mot mig, d?
du nu överfaller mig. HERREN, domaren, m? i dag d? ma mellan
Israels barn och Ammons barn.?

011:028 Men Ammons barns konung höde icke p? vad Jefta lå saga honom
genom sändebuden.

011:029 D? kom HERRENS Ande över Jefta; och han tågade genom Gilead och

- Manasse och tågade s?genom Mispé i Gilead, och fr?n Mispé i Gilead tågade han fram mot Ammons barn.
- 011:030 Och Jefta gjorde ett l?fte ? HERREN och sade: ?Om du giver Ammons barn i min hand,
- 011:031 s?lovar jag att vadhelst som ur d?rarna till mitt hus g?r ut emot mig, n?r jag v?rbeh?len kommer tillbaka fr?n Ammons barn, det skall h?ra HERREN till, och det skall jag offra till br?noffer.?
- 011:032 S?drog nu Jefta ?stad mot Ammons barn f?r att strida mot dem; och HERREN gav dem i hans hand.
- 011:033 Och han tillfogade dem ett mycket stort nederlag och intog landet fr?n Aroer ?nda till fram emot Minnit, tjugu st?der, och ?nda till Abel-Keramim. Allts?blevo Ammons barn kuvade under Israels barn.
- 011:034 N?r sedan Jefta kom hem till sitt hus i Mispa, d?gick hans dotter ut emot honom med pukor och dans. Och hon var hans enda barn, han hade utom henne varken son eller dotter.
- 011:035 I detsamma han nu fick se henne, rev han s?nder sina kl?der och ropade: ?Ve mig, min dotter, du kommer mig att sjunka till jorden, du drager olycka ?ver mig! Ty jag har ?ppnat min mun inf?r HERREN till ett l?fte och kan icke taga mitt ord tillbaka.?
- 011:036 Hon svarade honom: ?Min fader, har du ?ppnat din mun inf?r HERREN, s?g?r med mig enligt din muns tal, eftersom HERREN nu har skaffat dig h?mnd p?dina fiender, Ammons barn.?
- 011:037 Och hon sade ytterligare till sin fader: ?Uppfyll dock denna min beg?ran: unna mig tv?m?nader, s?att jag f?r g? ?stad ned p? bergen och begr?ta min jungfrudom med mina v?ninnor.
- 011:038 Han svarade: ?Du f?r g? ?stad. Och han tillstodde henne att vara borta i tv?m?nader. D?gick hon ?stad med sina v?ninnor och begr? sin jungfrudom p?bergen.
- 011:039 Men efter tv?m?nader v?nde hon tillbaka till sin fader, och han f?rfor d?med henne efter det l?fte han hade gjort. Och hon hade icke k?nt n?gon man.
- 011:040 Sedan blev det en sedv?nja i Israel att Israels d?trar ? efter ? gingo ?stad f?r att lovprisa gileaditen Jefthas dotter, under fyra dagar vart ?.
- 012:001 Men Efraims m?n f?rsamlade sig och drogo till Safon; och de sade till Jefta: ?Varf?r drog du ?stad till strid mot Ammons barn utan att kalla p?oss till att t?ga med dig? Nu vilja vi br?na upp ditt hus j?mte dig sj?v i eld.
- 012:002 Jefta svarade dem: ?Jag och mitt folk l?go i sv?r fejd med Ammons barn; d?manade jag eder att komma, men I villen icke fr?sa mig ur deras hand.
- 012:003 Och n?r jag s?g att I icke villen fr?sa mig, tog jag min sj? i min hand och drog ?stad mot Ammons barn, och HERREN gav dem i min hand. Varf?r haven I d?nu dragit upp emot mig till att strida emot mig??
- 012:004 Och Jefta f?rsamlade alla Gileads m?n och gav sig i strid med Efraim. Och Gileads m?n slog efraimiterna; dessa hade n?mligen sagt: ?Flyktingar ifr?n Efraim ?ren I; Gilead ? ett mellanting, varken Efraim eller Manasse.?
- 012:005 Och gileaditerna besatte vadst?lena ?ver Jordan f?r efraimiterna. D?nu n?gon av de efraimitiska flyktingarna sade: ?L?t mig komma ?ver?, fr?gade Gileads m?n honom: ??r du en efraimit?? Om han d?svarade nej,
- 012:006 s?sade de till honom: ?S?g 'schibbolet'.? Sade han d?

Äsibbolet?, d?ff? att han icke nog lade sig vinn om att uttala ordet r?tt, s?grepo de honom och h?ggo ned honom d? vid vadst?lena ?ver Jordan. P?detta s?tt f?lo vid det tillf?let fyrtiotv?tusen efraimiter.

012:007 Och Jefta var domare i Israel i sex ?. Sedan dog gileaditen Jefta och blev begraven i en av Gileads st?der.

012:008 Efter honom var Ibsan fr?n Bet-Lehem domare i Israel.

012:009 Han hade trettio s?ner, och trettio d?trar gifte han bort; han fick ock trettio d?trar genom att skaffa hustrur ? sina s?ner utifr?. Och han var domare i Israel i sju ?.

012:010 Sedan dog Ibsan och blev begraven i Bet-Lehem.

012:011 Efter honom var sebuloniten Elon domare i Israel; i tio ? var han domare i Israel.

012:012 Sedan dog sebuloniten Elon och blev begraven i Ajalon, i Sebulons land.

012:013 Efter honom var pirgatoniten Abdon, Hillels son, domare i Israel.

012:014 Han hade fyrtio s?ner och trettio sons?ner, vilka pl?gade rida p?sjuttio ?snor. Och han var domare i Israel i ?tta ?.

012:015 Sedan dog pirgatoniten Abdon, Hillels son, och blev begraven i Pirgaton i Efraims land, i amalekiternas bergsbygd.

013:001 Men Israels barn gjorde ?er vad ont var i HERRENS ?gon; d?gav HERREN dem i filist?ernas hand, i fyrtio ?.

013:002 I Sorga levde nu en man av daniternas sl?kt, vid namn Manoa; hans hustru var ofruktosam och hade icke f?tt n?gra barn.

013:003 Men HERRENS ?ngel uppenbarade sig f? hustrun och sade till henne: ?Se, du ? ofruktosam och har icke f?tt n?gra barn, men du skall bliva havande och f?da en son.

013:004 Tag dig nu till vara, s?att du icke dricker vin eller starka drycker ej heller ?er n?got orent.

013:005 Ty se, du skall bliva havande och f?da en son, p?vilkens huvud ingen rakkniv skall komma, ty gossen skall vara en Guds nasir allt ifr?n moderlivet; och han skall g?ra begynnelse till att fr?sa Israel ur filist?ernas hand.?

013:006 D?gick hustrun in och omtalade detta f? sin man och sade: ?En gudsmann kom till mig; han s?g ut s?som en Guds ?ngel, mycket fruktansv?rd. Jag fr?gade honom icke varifr?n han var, och sitt namn l? han mig icke veta.

013:007 Och han sade till mig: 'Se, du skall bliva havande och f?da en son; drick nu icke vin eller starka drycker och ? icke n?got orent, ty gossen skall vara en Guds nasir, fr?n moderlivet ?nda till sin d?d.'?

013:008 Och Manoa bad till HERREN och sade: ?Ack Herre, l? gudsmannen som du s?nde hit ?er komma till oss, f? att han m?l? oss huru vi skola g?ra med gossen som skall f?das.?

013:009 Och Gud h?de Manoas r?st; Guds ?ngel kom ?er till hans hustru, n? hon en g?ng satt ute p?marken och hennes man Manoa icke var hos henne.

013:010 D?skyndade hustrun strax ?stad och ber?tade det f? sin man; hon sade till honom: ?Mannen som kom till mig h?fomdagen har uppenbarat sig f? mig.?

013:011 Manoa stod upp och f?jde sin hustru; och n? han kom till mannen, fr?gade han honom: ?? du den man som f?rut talade med

- min hustru?? Han svarade: ?Ja.?
- 013:012 D?sade Manoa: ?N? det som du har sagt g? i fullbordan, vad ? d?att iakttaga med gossen? Hur skall man g?a med honom??
- 013:013 HERRENS ?ngel svarade Manoa ?Din hustru skall taga sig till vara f?r allt varom jag har talat med henne.
- 013:014 Hon skall icke ?a n?got som ha vuxit p?vintr?, och vin eller starka drycker f?r hon icke dricka, ej heller f?r hon ?a n?got orent. Allt vad jag har bjudit henne skall hon h?la.?
- 013:015 Och Manoa sade till HERRENS ?ngel: ?L? oss f?h?la dig kvar, s?vilja vi tillreda en killing och s?ta fram f?r dig.?
- 013:016 Men HERRENS ?ngel svarade Manoa: ?Om du ock h?ler mig kvar, skall jag dock icke ?a av din mat; men om du vill tillreda ett br?noffer, s?offra detta ? HERREN.? Ty Manoa f?stod icke att det var HERRENS ?ngel.
- 013:017 Och Manoa sade till HERRENS ?ngel: ?Vad ? ditt namn? S? oss det, f?r att vi m?kunna ?a dig, n? det som du har sagt g? i fullbordan.?
- 013:018 HERRENS ?ngel sade till honom: ?Varf? fr?gar du efter mitt namn? Det ? alltf?r underbart.?
- 013:019 Och Manoa tog killingen med tillh?rande spisoffer och lade upp den p?klippan ? HERREN. D?l? han n?got underbart ske i Manoas och hans hustrus ?syn.
- 013:020 N? l?gan steg upp fr?n altaret mot himmelen, for n?mligen HERRENS ?ngel upp, i l?gan fr?n altaret. D?Manoa och hans hustru s?go detta, f?lo de ned till jorden p?sitt ansikte
- 013:021 Sedan visade sig HERRENS ?ngel icke mer f?r Manoa och hans hustru. D?f?stod Manoa att det hade varit HERRENS ?ngel.
- 013:022 Och Manoa sade till sin hustru: ?Nu m?ste vi d?, eftersom vi hava sett Gud.?
- 013:023 Men hans hustru svarade honom: ?Om HERREN hade velat d?da oss, s?hade han icke tagit emot n?got br?noffer och spisoffer av v?r hand, och icke l?tit oss se allt detta, ej heller hade han nu l?tit oss h?a s?dant.?
- 013:024 D?efter f?dde hans hustru en son och gav honom namnet Simson; och gossen v?xte upp, och HERREN v?signade honom.
- 013:025 Och HERRENS Ande begynte att verka p?honom, medan han var i Dans l?ger, mellan Sorga och Estaol.
- 014:001 N? Simson en g?ng gick ned till Timna, fick han d? i Timna se en kvinna, en av filist?ernas d?trar.
- 014:002 Och n? han kom upp d?ifr?n, omtalade han det f?r sin fader och moder och sade: ?Jag har i Timna sett en kvinna, en av filist?ernas d?trar; henne m?n I nu skaffa mig till hustru.?
- 014:003 Hans fader och moder sade till honom: ?Finnes d?ingen kvinna bland dina br?ders d?trar och i hela mitt folk, eftersom du vill g?bort f?r att skaffa dig en hustru fr?n de oomskurna filist?erna?? Simson sade till sin fader: ?Skaffa mig denna, ty hon behagar mig.?
- 014:004 Men hans fader och moder visste icke att detta kom fr?n HERREN, som s?kte sak med filist?erna. P?den tiden r?dde n?mligen filist?erna ?ver Israel.
- 014:005 Och Simson gick med sin fader och moder ned till Timna; men just som de hade hunnit fram till ving?darna vid Timna, kom ett ungt lejon rytande emot honom.
- 014:006 D?f?l HERRENS Ande ?ver honom, och han slet s?nder lejonet, s?som hade han slitit s?nder en killing, fast?n han icke hade n?gonting i sin hand; men han talade icke om f?r sin fader och moder vad han hade gjort.
- 014:007 N? han s?kom ditned, talade han med kvinnan; och hon behagade

Simson.

014:008 En tid därefter vände han tillbaka för att hämta henne och vek
därav vägen för att se på det döda lejonet; därför fick han i
lejonets kropp se en bisvärn med honung.

014:009 Och han skrapade ut honungen i sina händer och åt därav, medan
han gick, han kom så till sin fader och moder och gav dem, och
de åt. Men han talade icke om för dem att det var ur lejonets
kropp han hade skrapat honungen.

014:010 När nu hans fader kom ned till kvinnan, gjorde Simson därför ett
gästbud, ty så plågade de unga männen gäta.

014:011 Och när de fingo se honom, skaffade de trettio bröllopsvenner,
som skulle vara hos honom.

014:012 Till dem sade Simson: Jag vill förelägga eder en gäta; om I
under de sju gästbudsdagarna sända mig läsningen på den och
gissen rätt, så skall jag giva eder trettio fina linneskjortor
och trettio hängtidströkar.

014:013 Men om I icke kunnen sända mig läsningen, så skolen I giva mig
trettio fina linneskjortor och trettio hängtidströkar. De sade
till honom: Förelägg oss din gäta, läs oss hära den.

014:014 Därsade han till dem:

Från storåtaren utgick åbart,
från den grymme kom såma.

Men under tre dagar kunde de icke läsa gätan.

014:015 På sjunde dagen sade de därför till Simsons hustru: Locka din man
till att sända oss läsningen på gätan; eljest skola vi bränna upp
dig och din faders hus i eld. Icke haven I väl bjudit oss hit
för att utarma oss??

014:016 Därpå Simsons hustru över honom med gråt och sade: Du hatar
mig allenast och åskar mig alls icke; du har förelagt mina
landsmän en gäta, men mig har du icke sagt läsningen på den.
Han svarade henne: Icke ens åt min fader eller min moder har
jag sagt läsningen; skulle jag då sända den åt dig??

014:017 Men hon låg över honom med gråt under de sju dagar de höll
gästbudet. Och på sjunde dagen sade han henne läsningen,
eftersom hon så hört ansatte honom; sedan sade hon läsningen på
gätan åt sina landsmän.

014:018 Innan solen gick ned på sjunde dagen, gävo honom alltsammans i
staden det svaret:

Vad åt sätare åt honung,
och vad åt grymmare åt ett lejon??

Men han sade till dem: Haden I icke plått med min kviga, så
haden I icke gissat min gäta.

014:019 Och HERRENS Ande kom över honom, och han gick ned till Askelon
och slog därför ihjäl trettio män och tog deras kläder och gav
hängtidströkerna åt dem som hade sagt läsningen på gätan. Och
hans vrede upptändes, och han vände tillbaka upp till sin faders
hus.

014:020 Där blev Simsons hustru given åt den av hans bröllopsvenner, som
han hade haft till sin särskilda följesven.

015:001 En tid därefter, medan veteskåden pågick, ville Simson besöka
sin hustru, och födde med sig en killing. Och han sade: Läs
mig gär in till min hustru i kammaren. Men hennes fader ville
icke tillstå ja honom att gå in;

015:002 hennes fader sade: Jag höll för säkert att du hade fattat hat

till henne, och därför gav jag henne åt din bröllopsven. Men hon har ju en yngre syster, som är fagrares än hon; tag denna i stället för den andra.?

015:003 Men Simson svarade dem: 'Denna gång är jag utan skuld gent emot filistärna, om jag gör dem något ont.?

015:004 Och Simson gick bort och förhögade tre hundra råvar; sedan tog han facklor, band sig ihop två och två råvar med svansarna och satte in en fackla mitt emellan de två svansarna.

015:005 Därefter tände han eld på facklorna och slöpte djuren in på filistärnas sårdesfält och antände så både sådesskyllar och oskuren såd, vingårdar och olivplanteringar.

015:006 Däru filistärna förhögade efter vem som hade gjort detta, fingode det svaret: 'Det har Simson, timnitens måg, därför att denne tog hans hustru och gav henne åt hans bröllopsven.?' Dädrogo filistärna såstad och brände upp både henne och hennes fader i eld.

015:007 Men Simson sade till dem: 'Om I beten eder så, skall jag sannerligen icke vila, för när jag har tagit hämnd på eder.?

015:008 Och han förvådsamt fram med dem, så att de varken kunde gå eller stå. Sedan gick han ned därifrån och bodde i bergsklyftan vid Etam.

015:009 Dädrogo filistärna upp och lågrade sig i Juda; och de spridde sig i Lehi.

015:010 Och Juda män sade: 'Varför haven I dragit hitupp mot oss?? De svarade: 'Vi hava dragit hitupp för att binda Simson och för att gåra mot honom såsom han har gjort mot oss.?

015:011 Dädrogo tre tusen män från Juda ned till bergsklyftan vid Etam och sade till Simson: 'Du vet ju att filistärna råda över oss; huru har du då kunnat gåra så mot oss?? Han svarade dem: 'Såsom de hava gjort mot mig, så har jag gjort mot dem.?

015:012 De sade till honom: 'Vi hava kommit hitned för att binda dig och sedan lämna dig i filistärnas hand.?' Simson sade till dem: 'Så given mig nu eder ed på att I icke själva viljen stå ned mig.?

015:013 De svarade honom: 'Nej, vi vilja allenast binda dig och sedan lämna dig i deras hand, men vi skola icke döda dig.?' Så bundo de honom med två nya tåg och förde honom upp, bort ifrån klippan.

015:014 När han nu kom till Lehi, skriade filistärna och sprungo emot honom. Däkom HERRENS Ande över honom, och tågen omkring hans armar blevo såsom lintrådar, när de antändas av eld, och banden likasom småte bort ifrån hans händer.

015:015 Och han fick fatt i en åsnekåke som ännu var frisk; och han råkade ut sin hand och tog den, och med den slog han ihjäl tusen män.

015:016 Sedan sade Simson:
'Med åsnekåken slog jag
en skara, ja, två,
med åsnekåken slog jag
tusent man.?

015:017 När han hade sagt detta, kastade han kåken ifrån sig. Och man kallade den platsen Ramat-Lehi.

015:018 Men dähan därefter blev mycket tåstig, ropade han till HERREN och sade: 'Du själv har genom din tjänare givit denna stora seger; och nu måste jag dö av tåst, och så falla i de oomsurnas hand!?

015:019 Däif Gud fördjupningen i Lehi öppna sig, och därur gick ut vatten, så att han kunde dricka; och hans ande kom tillbaka, och han fick liv igen. Därav kallades kålan Den ropandes

k?la i Lehi, s?som den heter ?nu i dag.

015:020 Och han var domare i Israel under filist?ernas tid, i tjugu ?.

016:001 Och Simson gick till Gasa; d? fick han se en sk?ka och gick in till henne.

016:002 N? d?gasiterna fingo h?a att Simson hade kommit dit, omringade de platsen och l?go i f?s? f? honom hela natten vid stadsporten. Men hela natten h?lo de sig stilla; de t?nkte: ?Vi vilja v?nta till i morgon, n? det bliver dager; d?skola vi dr?pa honom.?

016:003 Och Simson l?g d? intill midnatt; men vid midnattstiden stod han upp och grep tag i stadsportens d?rrar och i de b?da d?rposterna och ryckte loss dem j?nte bommen, och lade alltsammans p?sina axlar och bar upp det till toppen p?det berg som ligger gent emot Hebron.

016:004 D?refter fattade han k?lek till en kvinna som hette Delila, vid b?cken Sorek.

016:005 D?kommo filist?ernas h?vdingar upp till henne och sade till henne: ?Locka honom till att uppenbara f? dig varav det beror att han ? s?stark, och huru vi skola bliva honom ?verm?ktiga, s?att vi kunna binda honom och kuva honom; vi vilja d?giva dig ett tusen ett hundra siklar silver var.?

016:006 D?sade Delila till Simson: ?S?g mig varav det beror att du ? s?stark, och huru man skulle kunna binda och kuva dig.?

016:007 Simson svarade henne: ?Om man bunde mig med sju friska senstr?ngar, som icke hade hunnit torka, s?bleve jag svag och vore s?som en vanlig m?nskiska.?

016:008 D?buro filist?ernas h?vdingar till henne sju friska senstr?ngar, som icke hade hunnit torka; och hon band honom med dem.

016:009 Men hon hade lagt folk i f?s? i den inre kammaren. Sedan ropade hon till honom: ?Filist?erna ?o ?ver dig, Simson!? D?slet han s?nder senstr?ngarna s?l?t som en bl?ngarnssnodd slites s?nder, n? den kommer intill elden. Allts?hade man ingenting f?tt veta om hans styrka.

016:010 D?sade Delila till Simson: ?Du har ju bedragit mig och ljugit f? mig. Men s?g mig nu huru man skulle kunna binda dig.?

016:011 Han svarade henne: ?Om man bunde mig med nya t?g, som ?nu icke hade blivit begagnade till n?got, s?bleve jag svag och vore s?som en vanlig m?nskiska.?

016:012 D?tog Delila nya t?g och band honom med dem och ropade s?till honom: ?Filist?erna ?o ?ver dig, Simson!?, och folk l?g i f?s? i den inre kammaren. Men han slet t?gen av sina armar, s?som hade det varit tr?dar.

016:013 D?sade Delila till Simson: ?Hittills har du bedragit mig och ljugit f? mig; s?g mig nu huru man skulle kunna binda dig.? Han svarade henne: ?Jo, om du v?rde in de sju fl?orna p?mitt huvud i r?nningen till din v?v.?

016:014 Hon slog allts?fast dem med pluggen och ropade sedan till honom: ?Filist?erna ?o ?ver dig, Simson!? N? han d?vaknade upp ur s?nmen, ryckte han loss v?vpluggen j?nte r?nningen till v?ven.

016:015 D?sade hon till honom: ?Huru kan du s?ga att du har mig k?, du som icke ? uppriktig mot mig? Tre g?nger har du nu bedragit mig och icke velat s?ga mig varp?det beror att du ? s?stark.?

016:016 D?hon nu dag efter dag h?t ansatte honom med denna sin beg?ran och pl?gade honom d?med, blev han s?ot?ig att han kunde d?,

016:017 och yppade s?f? henne hela sin hemlighet och sade till henne:

¶ngen rakkniv har kommit p?mitt huvud, ty jag ¶ en Guds nasir allt ifr¶n min moders liv. D¶ff¶, om man rakar h¶ret av mig, viker min styrka ifr¶n mig, s¶att jag bliver svag och ¶ s¶som alla andra m¶niskor.?

- 016:018 D¶nu Delila ins¶g att han hade yppat f¶r henne hela sin hemlighet, s¶nde hon bud och kallade till sig filist¶ernas h¶vdingar; hon l¶t s¶ga: ¶Kommen hitupp ¶n nu en g¶ng, ty han har nu yppat f¶r mig hela sin hemlighet.? D¶kommo filist¶ernas h¶vdingar ditupp till henne och f¶rde med sig penningarna.
- 016:019 Nu lagade hon s¶, att han somnade in p¶hennes kn¶; och sedan hon hade kallat till sig en man som p¶hennes befallning skar av de sju fl¶torna p¶hans huvud, begynte hon att f¶makt ¶ver honom, och hans styrka vek ifr¶n honom.
- 016:020 D¶refter ropade hon: ¶Filist¶erna ¶ro ¶ver dig, Simson!? N¶ han d¶vaknade upp ur s¶nnen, t¶nkte han: ¶Jag g¶r mig v¶ fri, nu s¶som de f¶ra g¶ngerna, och skakar mig l¶s¶, ty han visste icke att HERREN hade vikit ifr¶n honom.
- 016:021 Men filist¶erna grepo honom och stucko ut ¶gonen p¶ honom. D¶refter f¶rde de honom ned till Gasa och bundo honom med kopparf¶ttrar, och han m¶ste mala i f¶ngelset.
- 016:022 Men hans huvudh¶r begynte ¶ter v¶xa ut, sedan det hade blivit avrakat.
- 016:023 Och filist¶ernas h¶vdingar f¶rsamlade sig f¶r att anst¶lla en stor offerfest ¶ sin gud Dagon och g¶ra sig glada, ty de sade: ¶V¶r gud har givit v¶r fiende Simson i v¶r hand.?
- 016:024 Och n¶ folket s¶g honom, lovade de likaledes sin gud och sade: ¶V¶r gud har givit v¶r fiende i v¶r hand honom som f¶r¶dde v¶r land och slog s¶m¶nga av oss ihj¶l.?
- 016:025 D¶nu deras hj¶rtan hade blivit glada, sade de: ¶L¶ h¶mta Simson, f¶r att han m¶f¶lusta oss.? Och Simson blev h¶mtad ur f¶ngelset och m¶ste vara dem till f¶rlustelse. Och de hade st¶lt honom mellan pelarna.
- 016:026 Men Simson sade till den gosse som h¶l honom vid handen: ¶Sl¶pp mig och l¶t mig komma intill pelarna som huset vilar p¶, s¶att jag f¶r luta mig mot dem.?
- 016:027 Och huset var fullt med m¶n och kvinnor, och filist¶ernas alla h¶vdingar voro d¶r; och p¶taket voro vid pass tre tusen m¶n och kvinnor, som s¶go p¶, huru Simson f¶rlustade dem.
- 016:028 Men Simson ropade till HERREN och sade: ¶Herre, HERRE, t¶nk p¶ mig och styrk mig allenast denna g¶ng, o Gud, s¶att jag f¶r taga h¶mnd p¶filist¶erna f¶r ett av mina b¶da ¶gon.?
- 016:029 D¶refter fattade Simson i de b¶da mittelpelare som huset vilade p¶, och tog fast tag mot dem; han fattade i den ena med h¶gra handen och i den andra med v¶nstra.
- 016:030 Och Simson sade: ¶M¶ jag nu sj¶v d¶med filist¶erna.? Sedan b¶jde han sig fram¶r med s¶dan kraft, att huset f¶ll omkull ¶ver h¶vdingarna och allt folket som fanns d¶r. Och de som han s¶ d¶dade vid sin d¶d voro flera ¶n de som han hade d¶dat, medan han levde.
- 016:031 Och hans br¶der och hela hans familj kommo ditned och togo honom upp med sig och begrovo honom mellan Sorga och Estaol, i hans fader Manoas grav. Han hade d¶i tjugu ¶ varit domare i Israel.
- 017:001 I Efraims bergsbygd levde en man som hette Mika.
- 017:002 Denne sade till sin moder: ¶De ett tusen ett hundra silversiklar som blevo dig fr¶tagna, och f¶r vilkas skull du uttalade en

förbannelse, som jag själv hade, se, de penningarna finnas hos mig. Det var jag som tog dem. D sade hans moder: Varsignad vare du, min son, av HERREN!?

017:003 S gav han de ett tusen ett hundra silversiklarna tillbaka till sin moder. Men hans moder sade: H med helgar jag dessa penningar till HERREN och lämnar dem till min son, för att han må låta göra en skuren och en gjuten gudabild. H lämnar jag dem nu tillbaka till dig.?

017:004 Men han gav penningarna tillbaka till sin moder. D tog hans moder två hundra siklar silver och gav dem till en guldsmed, och denne gjorde därav en skuren och en gjuten gudabild, vilka sedan ställdes in i Mikas hus.

017:005 Mannen Mika hade sju ett gudahus; han låt också göra en efod och husgudar och insatte genom handfyllning en av sina sju till präst till sig.

017:006 På den tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde vad honom behagade.

017:007 I Bet-Lehem i Juda levde där en ung man av Juda släkt; han var levit och bodde där som främling.

017:008 Denne man vandrade bort ifrån sin stad, Bet-Lehem i Juda, för att se om han funne någon annan ort där han kunde bo; och under sin färd kom han till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus.

017:009 D frågade Mika honom: Varifrån kommer du?? Han svarade honom: Jag är en levit från Bet-Lehem i Juda, och jag är nu stadd på vandring, för att se om jag finner någon annan ort där jag kan bo.?

017:010 Mika sade till honom: Stanna kvar hos mig, och bli fader och präst till mig, så skall jag tilligen giva dig tio siklar silver och vad kläder du behöver, och ditt till din fäda. D frågade leviten med honom.

017:011 Och leviten gick in på att stanna hos mannen, och denne behandlade den unge mannen såsom sin son.

017:012 Och Mika insatte leviten genom handfyllning, så att den unge mannen blev präst till honom; och han var sedan kvar i Mikas hus.

017:013 Och Mika sade: Nu vet jag att HERREN skall göra mig gott, eftersom jag har fått leviten till präst.?

018:001 På den tiden fanns ingen konung i Israel. Och på den tiden sökte sig daniternas stam en arvedel till att bo i, ty ändå dittills hade icke något område tillfallit den såsom arvedel bland Israels övriga stammar.

018:002 S sökte därans barn ur sin släkt fem män, uttagna bland dem, tappra män, från Sorga och Estaol, till att bespeja landet och undersöka det; och de sade till dem: Gå till stad och undersök landet. S kommo de till Efraims bergsbygd, fram till Mikas hus; där stannade de över natten.

018:003 När de nu voro vid Mikas hus och kände igen den unge levitens sött att tala, gingo de fram till honom och frågade honom: Vem har fått dig hit? Och vad gör du på detta ställe, och huru har du det här??

018:004 Han omtalade dem för dem: S och så gjorde Mika med mig; han gav mig lära, och jag blev präst till honom.?

018:005 D sade de till honom: Fråga dig Gud, så att vi få veta om den resa som vi är stadda på skall bli lyckosam.?

018:006 Prästen svarade dem: Gå i frid. Den resa som I är stadda på står under HERRENS beskydd.?

018:007 D gingo de fem männen vidare och kommo till Lais; och de sågo huru folket därinne bodde i trygghet, på sidoniernas sött,

stilla och trygga, och att ingen gjorde någon skada i landet genom att tillväla sig makten; och de bodde lugnt ifrån sidonierna och hade intet att skaffa med andra människor.

- 018:008 När de sedan kommo åter till sina bröder i Sorga och Estaol, frågade deras bröder dem: 'Vad haven I att säga??'
- 018:009 De svarade: 'Upp, I åt oss draga åstad mot dem! Ty vi hava besett landet och funnit det mycket gott. Skolen d?I sitta stilla? Nej, varen ej sena till att tåga åstad, så att I kommen dit och intagen landet.'
- 018:010 När I kommen dit, kommen I till ett folk som känner sig tryggt, och landet har utrymme nog. Ja, Gud har givit det i eder hand-- en ort d?r ingen brist är på något som jorden kan bära.?
- 018:011 Så bröto sex hundra man av daniternas släkt, omgjordade med vapen, upp d?rifrån, nämligen från Sorga och Estaol.
- 018:012 De drogo upp och lågrade sig vid Kirjat-Jearim i Juda. D?r kallar man ännu i dag det stället för Dans låger; det ligger bakom Kirjat-Jearim.
- 018:013 D?rifrån drogo de vidare till Efraims bergsbygd och kommo så fram till Mikas hus.
- 018:014 De fem män som hade varit åstad för att bespeja Lais' land togo d?till orda och sade till sina bröder: 'I män veta att här i husen finnas en efod och husgudar och en skuren och en gjuten Gudabild. S?betänken nu vad I b?ren göra.?'
- 018:015 D?drogo de ditfram och kommo till den unge levitens hus, till Mikas hus, och hörsade honom.
- 018:016 Men de sex hundra männen av Dans barn st?lde sig vid ingången till porten, omgjordade med sina vapen som de voro.
- 018:017 Och de fem män som hade varit åstad för att bespeja landet gingo upp och kommo ditin och togo den skurna gudabilden och efoden, såock husgudarna och den gjutna gudabilden, under det att prästen stod vid ingången till porten jänte de sex hundra vapenomgjordade männen.
- 018:018 När nu de fem männen hade gått in i Mikas hus och tagit den skurna gudabilden med efoden och husgudarna och den gjutna gudabilden, sade prästen till dem: 'Vad är det I göra!?'
- 018:019 De svarade honom: 'Tig, lågg handen på din mun, och gå med oss och bliv fader och präst åt oss. Vilket är bäst för dig: att vara präst för en enskild mans hus eller att vara präst för en hel stam och släkt i Israel??'
- 018:020 D?blev prästens hj?ta glatt, och han tog emot efoden och husgudarna och den skurna gudabilden och sl?t sig till folket.
- 018:021 Sedan v?nde de sig åt annat håll och gingo vidare, och låto d?rvid kvinnor och barn och boskapen och det dyrbaraste godset fåras fr?mst i t?get.
- 018:022 Men när Dans barn hade kommit ett långt stycke v?g från Mikas hus, upphunnos de av de män som voro bosatta i närheten av Mikas hus, och som under tiden hade samlat sig.
- 018:023 Vid dessas tillrop v?nde sig nu Dans barn om och frågade Mika: 'Vad fattas dig, eftersom du kommer med en sådan hop??'
- 018:024 Han svarade: 'I haven tagit de gudar som jag har gjort åt mig, d?rtill ock prästen, och sågån I eder v?g. Vad har jag nu mer kvar? Och änd?frågen I mig: 'Vad fattas dig?!''
- 018:025 Men Dans barn sade till honom: 'Låt oss icke hära ett ord mer från dig. Eljest kan det hända att några män i förbittring hugga ned eder, och d?bliver du orsak till att I föloren livet, både du själva och ditt husfolk.?'

018:026 Därefter fortsatte Dans barn sin väg; och när Mika såg att de voro starkare än han, vände han om och drog tillbaka hem igen.

018:027 Sedan de så hade tagit både vad Mika hade låtit förfärdiga och därtill hans präst, följde de över folket i Lais, som levde stilla och i trygghet, och slog dem med svärdsegg; men staden brände de upp i eld.

018:028 Och ingen kunde komma den till hjälp, ty den låg långt ifrån Sidon, och folket där hade intet att skaffa med andra människor; den låg i Bet-Rehobs dal. Sedan byggde de åter upp staden och bosatte sig där.

018:029 Och de gävo staden namnet Dan efter sin fader Dan, som var son till Israel; förut hade staden hetat Lais.

018:030 Och Dans barn stälde där upp åt sig den skurna gudabilden; och Jonatan, son till Gersom, Manasses son, och hans söner voro präster åt daniternas stam, ända till dess att landets folk förfördes bort i fångenskap.

018:031 De stälde upp åt sig den skurna gudabild som Mika hade gjort, och de hade denna kvar under hela den tid Guds hus var i Silo.

019:001 På den tiden, då ännu ingen konung fanns i Israel, bodde en levitisk man långt uppe i Efraims bergsbygd. Denne tog till bihustru åt sig en kvinna från Bet-Lehem i Juda.

019:002 Men hans bihustru blev honom otrogen och gick ifrån honom till sin faders hus i Bet-Lehem i Juda; där uppehöll hon sig en tid av fyra månader.

019:003 Då stod hennes man upp och begav sig ästad efter henne, för att tala vänligt med henne och såföra henne tillbaka; och han hade med sig sin tjänare och ett par åsnor. Hon följde honom där in i sin faders hus, och när kvinnans fader fick se honom, gick han glad emot honom.

019:004 Och hans svärfader, kvinnans fader, höll honom kvar, så att han stannade hos honom i tre dagar; de åt och drucko och voro där nästerna över.

019:005 När de nu på fjärde dagen stodo upp bittida om morgonen och han gjorde sig redo att resa, sade kvinnans fader till sin man: "Vederkvick dig med ett stycke bröd; sedan mån I resa."

019:006 Då satte de sig ned och åt bröda tillsammans och drucko. Därefter sade kvinnans fader till mannen: "Beslut dig för att stanna här över natten, och låt ditt hjerta vara glatt."

019:007 Och när mannen ändogjorde sig redo att resa, bad hans svärfader honom så enträget, att han ännu en gång stannade kvar där över natten.

019:008 På femte dagen stod han åter upp bittida om morgonen för att resa; då sade kvinnans fader: "Vederkvick dig först, och dröjen så till eftermiddagen." Därefter åt de bröda tillsammans.

019:009 När sedan mannen gjorde sig redo att resa med sin bihustru och sin tjänare, sade hans svärfader, kvinnans fader, till honom: "Se, det lider mot aftonen; stannen kvar över natten, dagen nalkas ju sitt slut; ja, stanna kvar här över natten, och låt ditt hjerta vara glatt. Sedan kunnen I i morgon bittida företaga eder för, så att du för komma hem till din hydda."

019:010 Men mannen ville icke stanna över natten, utan gjorde sig redo och reste sin väg, och kom så fram till platsen mitt emot Jebus, det är Jerusalem. Och han hade med sig ett par sadlade åsnor; och hans bihustru följde honom.

019:011 Då de nu voro vid Jebus och dagen var långt framliden, sade tjänaren till sin herre: "Kom, låt oss taga in i denna

- jebusstad och stanna där över natten.?
- 019:012 Men hans herre svarade honom: 'Vi skola icke taga in i en främmande stad, där inga israeliter bo; låt oss draga vidare, fram till Gibeå.?
- 019:013 Och han sade ytterligare till sin tjänare: 'Kom, låt oss försöka hinna fram till en av orterna här och stanna över natten i Gibeå eller Rama.?
- 019:014 Sådago de vidare; och när de voro invid Gibeå i Benjamin, gick solen ned.
- 019:015 Dätogo de in där och kommo för att stanna över natten i Gibeå. Och när mannen kom ditin, satte han sig på den öppna platsen i staden, men ingen ville taga emot dem i sitt hus över natten.
- 019:016 Men då, om aftonen, kom en gammal man från sitt arbete på fältet, och denne man var från Efraims bergsbygd och bodde såsom främling i Gibeå; ty folket där på orten voro benjaminiter.
- 019:017 När denne nu lyfte upp sina ögon, fick han se den värfarande mannen på den öppna platsen i staden. Dätode den gamle mannen: 'Vart skall du resa, och varifrån kommer du??
- 019:018 Han svarade honom: 'Vi äro på genomresa från Bet-Lehem i Juda till den del av Efraims bergsbygd, som ligger längst uppe; därför är jag, och jag har gjort en resa till Bet-Lehem i Juda. Nu är jag på väg till HERRENS hus, men ingen vill här taga emot mig i sitt hus.
- 019:019 Jag har både halm och foder åt våra åsnor, såock bröd och vin åt mig själv och åt din tjänarinna och åt mannen som tjänar oss, dina tjänare, såatt intet fattas oss.?
- 019:020 Dätode den gamle mannen: 'Frid vare med dig! Men låt mig försöka på allt som kan fattas dig. Härute på den öppna platsen måste du icke stanna över natten.?
- 019:021 Därefter födde han honom till sitt hus och fodrade åsnorna. Och sedan de hade tvätt sina fötter, åt de och drucko.
- 019:022 Under det att de sågjorde sina hjärtan glada, omringades plötsligt huset av männen i staden, onda män, som bultade på dörren; och de sade till den gamle mannen, som rådde om huset: 'För hitut den man som har kommit till ditt hus, såatt vi få känna honom.?
- 019:023 Dätgick mannen som rådde om huset ut till dem och sade till dem: 'Nej, mina bröder, gåren icke såilla. Eftersom nu denne man har kommit in i mitt hus, måste I icke göra en sådan galenskap.
- 019:024 Se, jag har en dotter som är jungfru, och han har själv en bihustru. Dem vill jag föra hitut, såkunnen I kränka dem och göra med dem vad I finnen för gott. Men med denne man måste I icke göra någon sådan galenskap.
- 019:025 Men männen ville icke höra på honom; dätog mannen sin bihustru och födde henne ut till dem. Och de krände henne och hanterade henne skändligt hela natten ända till morgonen; först när morgonrodnaden gick upp, låto de henne gå.
- 019:026 Dätkom kvinnan mot morgonen och föll ned vid ingången till mannens hus, där hennes herre var, och låg så, till dess det blev dager.
- 019:027 När nu hennes herre stod upp om morgonen och öppnade dörren till huset och gick ut för att fortsätta sin färd, fick han se sin bihustru ligga vid ingången till huset med händerna påtraskeln.
- 019:028 Han sade till henne: 'Stå upp och låt oss gå?? Men hon gav intet svar. Dätog han och lade henne på åsnan; sedan gjorde mannen sig redo och reste hem till sitt.
- 019:029 Men när han hade kommit hem, fattade han en kniv och tog sin bi-

hustru och styckade henne, efter benen i hennes kropp, i tolv stycken och sände styckena omkring över hela Israels land.
019:030 Och var och en som såg detta sade: När jag såg sådant har icke hänt eller blivit sett allt ifrån den dag Israels barn drogo upp ur Egyptens land ända till denna dag. Övervägen detta, räds man och säger edert ord.?

020:001 De drogo alla Israels barn ut, och menigheten församlade sig såsom en man, från Dan ända till Beer-Seba, såock från Gileads land, inför HERREN i Mispa.

020:002 Och de församla i hela folket alla Israels stammar, trädde fram i Guds folks församling: fyra hundra tusen svärdbevärade män till fots.

020:003 Men Benjamins barn fingo höra att de övriga israeliterna hade dragit upp till Mispa.

Och Israels barn sade: Ömtalen huru denna öfning har tillgått.?

020:004 De tog den levitiska mannen, den mordade kvinnans man, till orda och sade: Jag och min hustru kommo till Gibeas i Benjamin för att stanna där över natten.

020:005 De blev jag öfverfallen av Gibeas borgare; de omringade huset om natten för att värdföra sig på mig. Mig tänkte de dröpa, och min hustru kränkta de, såatt hon dog.

020:006 De tog jag min hustru och styckade henne och sände styckena omkring över Israels arvedels hela område, eftersom de hade gjort en sådan skändlighet och galenskap i Israel.

020:007 Se, nu ären I allasammans höra, I Israels barn. Läggen nu fram förslag och råd höra på stället.?

020:008 De stod allt folket upp såsom en man och sade: Ingen av oss må gå hem till sin hydda, ingen må begiva sig hem till sitt hus.

020:009 Detta är vad vi nu vilja göra med Gibeas: vi skola låta lotten gå över det.

020:010 På vart hundratal i alla Israels stammar må vi taga ut tio män, och på vart tusental hundra, och på vart tiotusental tusen, för att dessa må skaffa munförtä till folket, såatt folket, när det kommer till Gebas i Benjamin, kan göra med staden såsom tillbehörigt för all den galenskap som den har gjort i Israel.?

020:011 Så församlade sig vid staden alla män i Israel, endröktigt såsom en man.

020:012 Och Israels stammar sände ästad män till alla Benjamins stammar och låto säga: Vad är det för en öfning som har blivit begången ibland eder!

020:013 Lärnen nu ut de onda män som bo i Gibeas, såatt vi döda dem och skaffa bort ifrån Israel vad ont är. Men benjaminiterna ville icke lyssna till sina bröders, de övriga israeliternas, ord.

020:014 I stället församlade sig Benjamins barn från sina städer till Gibeas, för att draga ut till strid mot de övriga israeliterna.

020:015 På den dagen mötades Benjamins barn, de utgjorde från dessa städer tjugusex tusen svärdbevärade män; vid denna mötning medräknades icke de som bodde i Gibeas, vilka utgjorde sju hundra utvalda män.

020:016 Bland allt detta folk funnos sju hundra utvalda män som voro värsterhärta; alla dessa kunde med slungstenen träffa på hättet, utan att fela.

020:017 Och när Israels män--Benjamin frånräknad--mötrades,

utgjorde de fyra hundra tusen svärdbevärnade män; alla dessa voro krigsmän.

020:018 Dessa bröto nu upp och drogo stad till Betel och frågade Gud. Israels barn sade: "Vem bland oss skall först draga ut i striden mot Benjamins barn?" HERREN svarade: "Juda först."

020:019 Däbröto Israels barn upp fjärande morgon och lågrade sig framför Gibea.

020:020 Därefter drogo Israels män ut till strid mot Benjamin; Israels män ställde upp sig till strid mot dem vid Gibea.

020:021 Men Benjamins barn drogo ut ur Gibea och nedgjorde på den dagen tjugutvåtusen man av Israel.

020:022 Folket, Israels män, tog dock åter mod till sig och ställde upp sig ännu en gång till strid på samma plats där de hade stått upp sig första dagen.

020:023 Israels barn gingo nämligen upp och grät inför HERRENS ansikte ända till aftonen; och de frågade HERREN: "Skall jag ännu en gång inläta mig i strid med min broder Benjamins barn?" Och HERREN svarade: "Dragen ut mot honom."

020:024 När så Israels barn dagen därefter ryckte fram mot Benjamins barn,

020:025 drog ock Benjamin på andra dagen ut från Gibea mot Israels barn och nedgjorde av dem ytterligare aderton tusen man, allasammans svärdbevärnade män.

020:026 Där drogo alla Israels barn upp, allt folket, och kommo till Betel och grät och stannade där inför HERRENS ansikte och fastade på den dagen ända till aftonen; och de offrade brännoffer och tackoffer inför HERRENS ansikte.

020:027 Och Israels barn frågade HERREN (ty Guds förbundsark stod på den tiden där,

020:028 och Pinehas, son till Eleasar, Arons son, gjorde tjänst inför den på den tiden); de sade: "Skall jag ännu en gång draga ut till strid mot min broder Benjamins barn, eller skall jag avstå därifrån?" HERREN svarade: "Dragen upp; ty i morgon skall jag giva honom i din hand."

020:029 Där lade Israel manskap i bakhåll mot Gibea, runt omkring det.

020:030 Och därefter drogo Israels barn upp mot Benjamins barn, på tredje dagen, och ställde upp sig i slagordning mot Gibea likasom de förra gångerna.

020:031 Och Benjamins barn drogo ut mot folket och blevo lockade långt bort ifrån staden; och likasom det hade skett de förra gångerna, fingo de i berydan slöhet några av folket på vägar (både på den som gick upp till Betel och på den som gick till Gibea över fjället), kanhända ett trettiotal av Israels män.

020:032 Där tände Benjamins barn: "De äro slagna av oss, nu likasom frut." Men Israels barn hade träffat det avtalet: "Vi vilja fly och slöcka dem långt bort ifrån staden, ut på vägar."

020:033 Och alla Israels män hade brutit upp från platsen där de voro, och hade stått upp sig i slagordning vid Baal-Tamar, under det att de israeliter som lågo i bakhåll bröto fram ifrån sin plats vid Maare-Geba.

020:034 Så kommo där tio tusen man, utvalda ur hela Israel, fram gent emot Gibea, och striden blev hård, utan att någon visste att olyckan var dem snäva.

020:035 Och HERREN låt Benjamin bliva slagen av Israel, och Israels barn nedgjorde av Benjamin på den dagen tjugufem tusen ett hundra man, allasammans svärdbevärnade män.

- 020:036 Nu s?go Benjamins barn att de voro slagna. Israels m?n g?vo n?mligen plats ? Benjamin, ty de f?rlitade sig p?bakh?let som de hade lagt mot Gibeaa.
- 020:037 D?skyndade sig de som l?go i bakh?l att falla in i Gibeaa; de som l?go i bakh?l drogo ?stad och slogo alla inv?harna i staden med sv?rdsegg.
- 020:038 Men de ?ruga israeliterna hade tr?ffat det avtalet med dem som l?go i bakh?l, att dessa skulle l?ta en tjock r?k s?som tecken stiga upp fr?n staden.
- 020:039 Israels m?n v?nde allts?ryggen i striden. Men sedan Benjamin i b?jan hade f?tt sl?ihj? n?gra av Israels man, kanh?nda ett trettioal, och d?rvid hade t?nkt: F?rvisso ?o de slagna av oss, nu likasom i den f?ra striden?
- 020:040 d?kommo de att v?nda sig om, vid det att r?kpelaren, det avtalade tecknet, begynte stiga upp fr?n staden. Och de fingo nu se hela staden f?vandlad i l?gor som slogo upp mot himmelen.
- 020:041 N?r d?Israels m?n ?er v?nde om, blevo Benjamins m?n f?rskr?kta, ty nu s?go de att olyckan var dem n?ra.
- 020:042 Och de v?nde om f? Israels m?n, bort ? ?knen till, men fienderna hunno upp dem; och de som bodde i st?derna d?r nedgjorde dem som hade kommit mitt emellan.
- 020:043 De omringade benjaminiterna, de satte efter dem och trampade ned dem p?deras viloplats, ?nda fram emot Gibeaa, ?sterut.
- 020:044 S?f?lo av Benjamin aderton tusen man, allasammans tappert folk.
- 020:045 D?v?nde de ?ruga sig mot ?knen och flydde dit, till Rimmons klippa; men de andra gjorde en eftersk?rd bland dem p?v?garna, fem tusen man, och satte s?efter dem ?nda till Gideom och slogo av dem tv?tusen man.
- 020:046 Allts?utgjorde de som p?den dagen f?lo av Benjamin tillsammans tjugufem tusen sv?rdbev?pnade m?n; alla dessa voro tappert folk.
- 020:047 Men av dem som v?nde sig mot ?knen och flydde dit, till Rimmons klippa, hunno sex hundra man ditfram; dessa stannade p?Rimmons klippa i fyra m?nader.
- 020:048 Emellertid v?nde Israels m?n tillbaka till Benjamins barn och slogo dem med sv?rdsegg, b?de dem av stadens befolkning, som ?nnu voro oskadda, och j?mv? boskapen, korteligen, allt vad de tr?ffade p?, d?rtill satte de eld p?alla st?der som de tr?ffade p?.
- 021:001 Men Israels m?n hade svurit i Mispa och sagt: ?ngen av oss skall giva sin dotter till hustru ? n?gon benjaminit.?
- 021:002 Och nu kom folket till Betel och stannade d?r ?nda till aftonen inf?r Guds ansikte; och de brusto ut i bitter gr?t
- 021:003 och sade: Varf?, o HERRE, Israels Gud, har s?dant f?tt ske i Israel, att i dag en hel stam fattas i Israel??
- 021:004 Dagen d?refter stod folket bittida upp och byggde d?r ett altare och offrade br?noffer och tackoffer.
- 021:005 och Israels barn sade: Finnes n?gon bland Israels alla stammar, som icke kom upp till HERREN med den ?ruga f?rsamlingen?? Ty man hade svurit en dyr ed, att den som icke komme upp till HERREN i Mispa skulle straffas med d?den.
- 021:006 Och Israels barn ?mkade sig ?ver sin broder Benjamin och sade: ?Nu har en hel stam blivit borthuggen fr?n Israel.
- 021:007 Vad skola vi g?ra f?r dem som ?o kvar, s?att de kunna f? hustrur? Ty sj?va hava vi ju svurit vid HERREN att icke ? dem giva hustrur av v?ra d?trar.?

- 021:008 Och d?fr?gade ?ter: ?Finnes bland Israels stammar n?gon som icke kom upp till HERREN i Mispa?? Och se, fr?n Jabes i Gilead hade ingen kommit till I?gret, till f?rsamlingen d?r.
- 021:009 Ty n?r folket m?nstrades, befanns det att ingen av inv?rnarna i Jabes i Gilead var d?r.
- 021:010 D?s?nde menigheten dit tolv tusen av de tappreste m?nnen och bj?d dessa och sade: ?G?n ?stad och sl?n inv?rnarna i Jabes i Gilead med sv?rdsegg, ocks?kvinnor och barn.
- 021:011 Ja, detta ?r vad I skolen g?ra: allt mank?n och alla de kvinnor som hava haft med mank?n att skaffa skolen I giva till spillo.
- 021:012 Men bland inv?rnarna i Jabes i Gilead funno de fyra hundra unga kvinnor som voro jungfrur och icke hade haft med m?n, med mank?n, att skaffa. Dessa f?rde de d?till I?gret i Silo i Kanaans land.
- 021:013 Sedan s?nde hela menigheten ?stad och underhandlade med de benjaminiter som befunno sig p?Rimmons klippan, och tillbj?d dem fred.
- 021:014 S?v?nde nu Benjamin tillbaka; och man gav dem till hustrur de kvinnor fr?n Jabes i Gilead, som man hade l?tit leva. Men dessa r?ckte ingalunda till f?r dem.
- 021:015 Och folket ?mkade sig ?ver Benjamin, eftersom HERREN hade gjort en r?mna bland Israels stammar.
- 021:016 Och de ?rde i menigheten sade: ?Vad skola vi g?ra med dem som ?ro kvar, s?att de kunna f?hustrur? Ty alla kvinnor ?ro ju utrotade ur Benjamin.?
- 021:017 Och de sade ytterligare: ?De undkomna av Benjamin m?ste f?en besittning, s?att icke en stam bliver utpl?nad ur Israel.
- 021:018 Men sj?va kunna vi icke ?t dem giva hustrur av v?ra d?trar, ty Israels barn hava svurit och sagt: F?rbannad vare den som giver en hustru ?t Benjamin.?
- 021:019 Och de sade vidare: ?En HERREN h?gtid pl?gar ju h?las ?r efter ?r i Silo, som ligger norr om Betel, ?ster om den v?g som g?r fr?n Betel upp till Sikem, och s?der om Lebona.?
- 021:020 Och de bj?do Benjamins barn och sade: ?G?n ?stad och I?ggen eder i f?rs? i ving?rdarna.
- 021:021 N?r I d?f?n se Silos d?trar komma ut f?r att uppf?ra sina dansar, skolen I komma fram ur ving?rdarna, och var och en av eder skall bland Silos d?trar rycka till sig en som kan bliva hans hustru; d?refter skolen I begiva eder hem till Benjamins land.
- 021:022 Om sedan deras f?der eller deras br?der komma och beklaga sig f?r oss, vilja vi s?ga till dem: 'F?runnen oss dem; ty ingen av oss har tagit sig n?gon hustru i kriget. I haven ju d?icke sj?va givit dem ?t dessa; ty i s?dant fall hadn I ?dragit eder skuld.'?
- 021:023 Och Benjamins barn gjorde s?och skaffade sig hustrur, lika m?nga som de sj?va voro, bland de dansande kvinnor som de r?vade. Sedan beg?vo de sig tillbaka till sin arvedel och byggde ?ter upp st?derna och bosatte sig i dem.
- 021:024 Ocks?de ?riga israeliterna beg?vo sig bort d?ifr?n, var och en till sin stam och sin sl?kt, och drogo ut d?ifr?n, var och en till sin arvedel.
- 021:025 P?den tiden fanns ingen konung i Israel; var och en gjorde vad honom behagade.

Rut

- 001:001 P?den tid d?domarna regerade uppstod hungersn?d i landet. D? drog en man fr?n Bet-Lehem i Juda ?stad med sin hustru och sina b?da s?ner fr? att bos?ta sig i Moabs land under n?gon tid.
- 001:002 Mannen hette Elimelek, hans hustru Noomi, och hans b?da s?ner Mahelon och Kiljon; och de voro efratiter, fr?n Bet-Lehem i Juda. S?kommo de nu till Moabs land och vistades d?r.
- 001:003 Och Elimelek, Noomis man, dog; men hon levde kvar med sina b?da s?ner.
- 001:004 Dessa skaffade sig moabitiska hustrur; den ena hette Orpa och den andra Rut.
- 001:005 Och sedan de hade bott d?r vid pass tio ?, dogo ocks?de b?da, Mahelon och Kiljon; men kvinnan levde kvar efter sina b?da s?ner och sin man.
- 001:006 D?stod hon upp med sina sonhustrur fr? att v?nda tillbaka fr?n Moabs land; ty hon hade h?tt i Moabs land att HERREN hade sett till sitt folk och givit det br?d.
- 001:007 S?begav hon sig, j?nte sina b?da sonhustrur, fr?n det st?le d?r hon hade vistats. Men n?r de nu gingo sin v?g fram, fr? att komma tillbaka till Juda land,
- 001:008 sade Noomi till sina b?da sonhustrur: ?V?nden om och g?hem igen, var och en till sin moder.
- 001:009 HERREN bevise godhet mot eder, s?som I haven gjort mot de b?da d?da och mot mig. HERREN give eder att I m?n finna ro, var i sin mans hus.? D?refter kysste hon dem. Men de brusto ut i gr?t
- 001:010 och sade till henne: ?Nej, vi vilja f?lja med dig tillbaka till ditt folk.?
- 001:011 Men Noomi svarade: ?V?nden om, mina d?trar. Varf?r skullen I g? med mig? Kan v? jag ?nnu en g?ng f?s?ner i mitt liv, vilka kunna bliva m?n ? eder?
- 001:012 V?nden om, mina d?trar, och g?n hem, ty jag ? nu fr? gammal att ?verl?mna mig ? en man. Och om jag ? kunde t?nka: 'Jag har ?nnu hopp', ja, om jag ock redan i natt ?verl?mnade mig ? en man och s?verkligen f?dde s?ner,
- 001:013 icke skullen I d?rf?r v?nta, till dess att de hade blivit fullvuxna, icke skullen I d?rf?r st?nga eder inne och f?bliva utan m?n? Bort det, mina d?trar! Jag k?nner redan bedr?velse nog fr? eder skull, eftersom HERRENS hand s?har drabbat mig.?
- 001:014 D?brusto de ?ter ut i gr?t. Och Orpa kysste sin sv?rmoder till avsked, men Rut h?l sig alltj?mt intill henne.
- 001:015 D?sade hon: ?Se, din sv?gerska har v?nt tillbaka till sitt folk och till sin gud; v?nd ock du tillbaka och f?j din sv?gerska.?
- 001:016 Men Rut svarade: ?S?k icke intala mig att ?vergiva dig och v?nda tillbaka ifr?n dig. Ty dit du g?r vill ock jag g?, och d?r du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk ? mitt folk, och din Gud ? min Gud.
- 001:017 D?r du d?r vill ock jag d?, och d?r vill jag bliva begraven. HERREN straffe mig nu och framgent, om n?got annat ?n d?den kommer att skilja mig fr?n dig.?
- 001:018 D?hon nu s?g att denna stod fast i sitt beslut att g?med henne, upph?rde hon att tala d?rom med henne.
- 001:019 S?gingo de b?da med varandra, till dess att de kommo till Bet-Lehem. Och n?r de kommo till Bet-Lehem, kom hela staden i r?relse fr? deras skull, och kvinnorna sade: ?Detta ? ju

Noomi!?

001:020 Men hon sade till dem: ?Kallen mig icke Noomi, utan kallen mig Mara, ty den Allsm?ktige har l?tit mycken bedr?velse komma ?ver mig.

001:021 Rik drog jag h?rifr?n, och tomh?nt har HERREN l?tit mig komma tillbaka. Varf? kallen l mig d?Noomi, n? HERREN har vittnat emot mig, n? den Allsm?ktige har l?tit det g?mig s?illa??

001:022 S?kom d?Noomi tillbaka med sin sonhustru, moabitiskan Rut, i det hon v?nde tillbaka fr?n Moabs land. Och de kommo till Bet-Lehem, n? kornsk?den begynte.

002:001 Men Noomi hade en fr?nde p?sin mans sida, en rik man av Elimeleks sl?kt, vid namn Boas.

002:002 Och moabitiskan Rut sade till Noomi: ?L? mig g?ut p??kern och plocka ax efter n?gon inf? vilkens ?gon jag finner n?d.? Hon svarade henne: ?Ja, g?, min dotter.?

002:003 D? gick hon ?stad och kom till en ?ker och plockade d? ax efter sk?dem?nnen; och det h?nde sig s?f? henne att ?kerstycket tillh?rde Boas, som var av Elimeleks sl?kt.

002:004 Och Boas kom just d?dit fr?n Bet-Lehem; och han sade till sk?dem?nnen: ?HERREN vare med eder.? De svarade honom: ?HERREN v?signe dig.?

002:005 Och Boas fr?gade den bland tj?narna, som hade uppsikt ?ver sk?dem?nnen: ?Vem tillh?r den unga kvinnan d???

002:006 Tj?naren som hade uppsikt ?ver sk?dem?nnen svarade och sade: ?Det ? en moabitisk kvinna, den kvinna som med Noomi har kommit hit fr?n Moabs land.

002:007 Hon bad att hon skulle f?plocka och hopsamla ax bland k?varna, efter sk?dem?nnen; och s?kom hon, och hon har h?llit p?allt sedan i morse ?nda till denna stund, utom att hon nyss har vilat n?got litet d?rinne.?

002:008 D?sade Boas till Rut: ?H?, min dotter: du skall icke g?bort och plocka ax p?n?gon annan ?ker, ej heller g?h?rifr?n, utan du skall h?lla dig till mina tj?narinnor h?.

002:009 Se efter, var sk?dem?nnen arbetar p??kern, och g?efter dem; jag har f?rbjudit mina tj?nare att g?ra dig n?got f?r n?. Och om du bliver t?stig, s?g?till k?flen och drick av det som mina tj?nare h?mta.?

002:010 D?f?l hon ned p?sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom: ?Varf? har jag funnit s?dan n?d f?r dina ?gon, att du tager dig an mig, fast?n jag ? en fr?mling??

002:011 Boas svarade och sade till henne: ?F? mig har blivit ber?tat allt vad du har gjort mot din sv?rmoder efter din mans d?d, huru du har ?vergivit din fader och din moder och ditt f?dernesland, och vandrat ?stad till ett folk som du f?rut icke k?nde.

002:012 HERREN vederg?le dig f?r vad du har gjort; ja, m?full l?n tillfalla dig fr?n HERREN, Israels Gud, till vilken du har kommit, f?r att finna tillflykt under hans vingar.?

002:013 Hon sade: ?S?m? jag d?finna n?d f?r dina ?gon, min herre; ty du har tr?stat mig och talat v?nligt med din tj?narinna, fast?n jag icke ? s?som n?gon av dina tj?narinnor.?

002:014 Och n? m?tidsstunden var inne, sade Boas till henne: ?Kom hitfram och ? av br?det och doppa ditt br?dstycke i vinet.? D?satte hon sig vid sidan av sk?dem?nnen; och han lade f?r henne rostade ax, och hon ? och blev m?t och fick d?till ?ver.

002:015 Och n? hon d?efter stod upp f?r att plocka ax, bj?d Boas sina tj?nare och sade: ?L?ten henne ock f?plocka ax mellan k?varna,

- och förfördelen henne icke.
- 002:016 Ja, I mån till och med draga ut strån ur knipporna åt henne och låta dem ligga, så att hon får plocka upp dem, och ingen må banna henne därför?.
- 002:017 Så plockade hon ax på kornen ända till aftonen; och när hon klappade ut det som hon hade plockat, var det vid pass en efa korn.
- 002:018 Och hon tog sin bröda och gick in i staden, och hennes svärmöder fick se vad hon hade plockat. Därefter tog hon fram och gav henne vad hon hade fått över, sedan hon hade ätit sig mätt.
- 002:019 Dö sade hennes svärmöder till henne: 'Var har du i dag plockat ax, och var har du arbetat? Vårsignad vare han som har tagit sig an dig!? Dö berättade hon för sin svärmöder hos vem hon hade arbetat; hon sade: 'Den man som jag i dag har arbetat hos heter Boas?'
- 002:020 Dö sade Noomi till sin sonhustru: 'Vårsignad vare han av HERREN, därför att han icke har undandragit sig att bevisa godhet både mot de levande och mot de döda!? Och Noomi sade ytterligare till henne: 'Den mannen är vår nära frände, en av våra brödemän?'
- 002:021 Moabitiskan Rut sade: 'Han sade också till mig: 'Håll dig till mina tjänare, ända till dess att de hava inbjudat hela min skörd?'
- 002:022 Dö sade Noomi till sin sonhustru Rut: 'Ja, det är bäst, min dotter, att du går med hans tjänarinnor, så att man icke behandlar dig illa, såsom det kunde ske på en annan äker?'
- 002:023 Så höll hon sig dö till Boas' tjänarinnor och plockade ax dö, till dess både korn- och veteskörden voro avslutade. Men hon bodde hos sin svärmöder.
- 003:001 Och hennes svärmöder Noomi sade till henne: 'Min dotter, jag vill såka skaffa dig ro, för att det må gå dig väl.
- 003:002 Så höll dö Boas, med vilkens tjänarinnor du har varit tillsammans, för ju vår frände. Och just i natt kastar han korn på sin träskplats.
- 003:003 Så tvång dig nu och smörj dig och kläd dig, och gå ned till träskplatsen. Men laga så, att mannen icke får se dig, för när han har ätit och druckit.
- 003:004 När han då lågger sig, så se efter, var han lågger sig, och gå dit och lyft upp tacket vid hans fötter och lågg dig dö; han skall då sja på såga dig vad du blir gära?'
- 003:005 Hon svarade: 'Allt vad du säger vill jag göra?'
- 003:006 Och hon gick ned till träskplatsen och gjorde alldeles såsom hennes svärmöder hade bjudit henne.
- 003:007 Ty när Boas hade ätit och druckit, så att hans hjäta blev glatt, och sedan han hade gått ästad och lagt sig invid södeshögen, kom hon oförmärkt och lyfte upp tacket vid hans fötter och lade sig dö.
- 003:008 Vid midnattstiden blev mannen uppskrämd och bjöde sig framåt och fick dö se en kvinna ligga vid hans fötter.
- 003:009 Och han sade: 'Vem är du??' Hon svarade: 'Jag är Rut, din tjänarinna. Bred ut din mantelflik över din tjänarinna, ty du är min brödemän?'
- 003:010 Dö sade han: 'Vårsignad vare du av HERREN, min dotter! Du har nu givit ett stärke bevis på din kärlek än förut, därigenom att du icke har lupit efter unga män, vare sig fattiga eller rika.
- 003:011 Så frukta nu icke, min dotter; allt vad du säger vill jag göra dig. Ty allt folket i min stad vet att du är en rättskaffens

kvinna.

003:012 Nu är det visserligen sant att jag är din brödemans; men en annan brödemans finnes, som är närmare än jag.

003:013 Stanna nu kvar i natt; om han i morgon vill taga dig efter brödesbrödet, gott, mår han då gära det, så sant HERREN lever. Ligg nu kvar ändå till morgonen.?

003:014 Så snart hon vid hans fötter ändå till morgonen, men hon fick stå upp, innan ännu någon kunde känna igen den andre; ty han tänkte: Det får icke bliva känt att kvinnan har kommit hit till tröskplatsen.?

003:015 Och han sade: Årsk hit manteln som du har på dig, och håll fram den. Och hon håll fram den. Då mätte han upp sex mått korn och gav henne att bära; därefter gick hon in i staden.

003:016 Och när hon kom till sin svärmödrer, sade denna: Huru har det gått för dig, min dotter?? Då berättade hon för henne allt vad mannen hade gjort mot henne;

003:017 och hon sade: Dessa sex mått korn gav han mig, i det han sade: 'Du skall icke komma tomhänt hem till din svärmödrer.'

003:018 Då svarade hon: Bida, min dotter, till dess du får se huru saken avslöper; ty mannen skall icke giva sig till ro, med mindre han i dag får saken till sitt slut.?

004:001 Och Boas hade gått upp till stadsporten och satt sig där. Då hörde sig att den brödemans som Boas hade talat om gick där fram; då nämnde han honom vid namn och sade: Kom hit och sätt dig här. Och han kom och satte sig.

004:002 Därefter tog Boas till sig tio mått av de äldste i staden och sade: Sätten eder här. Och de satte sig.

004:003 Sedan sade han till brödemannen: Det kerstycke som tillhörde vår broder Elimelek har Noomi sett, hon som kom tillbaka från Moabs land.

004:004 Därefter tänkte jag att jag skulle underrätta dig där om och säga: Kär det inför dem som här sitta och inför mitt folks äldste. Om du vill taga det efter brödesbrödet, så säger mig det, så att jag får veta det, ty ingen annan öger brödesbrödet än du och, näst dig, jag själv. Han sade: Jag vill taga det efter brödesbrödet.?

004:005 Då sade Boas: När du köper kärn av Noomis hand, då köper du den ock av moabitiskan Rut, den dödes hustru, med skyldighet att uppvicka den dödes namn och fösta det vid hans arvedel.?

004:006 Brödemannen svarade: Kan jag icke begagna mig av min brödesbrödet, ty jag skulle därmed fördärva min egen arvedel. Bärda du åt dig vad jag skulle hava bärdat, ty jag kan icke göra det.?

004:007 Men när någon brödade något eller avtalade ett byte, var det fördom sed i Israel att han, till stadfästelse av ett sådant avtal, drog av sig sin sko och gav den åt den andre; och detta gällde såsom ett vittnesbär i Israel.

004:008 Så sade nu brödemannen till Boas: Kär du det?, och han drog därvid av sig sin sko.

004:009 Då sade Boas till de äldste och till allt folket: Är ären i dag vittnen till att jag nu har köpt av Noomis hand allt vad som har tillhört Kiljon och Mahelon.

004:010 Därjämte har jag ock köpt moabitiskan Rut, Mahelons hustru, till hustru åt mig, för att uppvicka den dödes namn och fösta det vid hans arvedel, på det att den dödes namn icke må bliva utrotat

bland hans bröder eller ur porten till hans stad. I den i dag vittnen hertill?

004:011 Och allt folket i stadsporten, såock de äldste, svarade: Ja, och HERREN låte den kvinna som nu gert in i ditt hus bliva lik Raket och Lea, de båda som hava byggt upp Israels hus. Och mdu frkovra dig storligen i Efrata och gta dig ett namn i Bet-Lehem.

004:012 Och blive ditt hus såsom Peres' hus, hans som Tamar födde i Juda, genom de avkomlingar som HERREN skall giva dig med denna unga kvinna?

004:013 Stog dBoas Rut till sig, och hon blev hans hustru, och han gick in till henne; och HERREN gav henne livsfrukt, och hon födde en son.

004:014 Dsade kvinnorna till Noomi: Lovad vare HERREN, som i dag har sågjort, att det icke fattas dig en brödeman som skall föett namn i Israel!

004:015 Han skall bliva dig en tröstare och en försjare p?din äderdom; ty din sonhustru, som har dig krt, har fött honom, hon som i mer föt dig i sju sner?

004:016 Och Noomi tog barnet och lade det i sin famn och blev dess skterska.

004:017 Och grannkvinnorna sade: Noomi har fött en son, och de gvo honom namn, de kallade honom Obed. Han blev fader till Isai, Davids fader.

004:018 Och detta i Peres' slktregister: Peres födde Hesron;

004:019 Hesron födde Ram; Ram födde Amminadab;

004:020 Amminadab födde Naheson; Naheson födde Salma;

004:021 Salmon födde Boas; Boas födde Obed;

004:022 Obed födde Isai, och Isai födde David.

Fsta Samuelsboken

001:001 I Ramataim-Sofim, i Efraims bergsbygd, levde en man som hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu, son till Suf, en efraimit.

001:002 Han hade tv?hustrur; den ena hette Hanna, den andra Peninna. Och Peninna hade barn, men Hanna var barnlös.

001:003 Den mannen begav sig i efter i upp frn sin stad fö att tillbedja och offra i HERREN Sebaot i Silo, d? Elis båda sner, Hofni och Pinehas, d?voro HERRENS prster.

001:004 En dag offrade nu Elkana. Och han plgade giva sin hustru Peninna och alla hennes sner och d?trar var sin andel av offret;

001:005 men i Hanna gav han d?en dubbelt såstor andel, ty han hade Hanna krt, fastn HERREN hade gjort henne ofruktsam.

001:006 Men hennes medvlerska plgade, fö att vcka hennes vrede, mycket retas med henne, d?ff? att HERREN hade gjort henne ofruktsam.

001:007 F? vart i, såofta hon hade kommit upp till HERRENS hus, gjorde han p?samma sått, och den andra retades d?med henne p?samma sått. Och nu grt hon och i intet.

001:008 Dsade hennes man Elkana till henne: Hanna, varf? grter du? Varf? ter du icke? Varf? i du såsorgsen? i jag icke mer

för dig än tio sårer?

- 001:009 En gång när de hade ätit och druckit i Silo höjde sig, medan prästen Eli satt på sin stol vid dörren till HERRENS tempel, att Hanna stod upp
- 001:010 och i sin djupa bedrövelse begynte bedja till HERREN under bitter gråt.
- 001:011 Och hon gjorde ett löfte och sade: HERRE Sebaot, om du vill se till din tjänarinnas lidande och tänka på mig och icke förgåta din tjänarinna, utan giva din tjänarinna en manlig avkomling, så vill jag giva denne åt HERREN för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud.?
- 001:012 När hon nu länge så bad inför HERREN och Eli därvid gav akt på hennes mun
- 001:013--Hanna talade nämligen i sitt hjärta; allenast hennes läppar rödde sig, men hennes röst hördes icke--då trodde Eli att hon var drucken.
- 001:014 Då för sade Eli till henne: Hur länge skall du bete dig såsom en drucken? Laga så, att ruset går av dig.?
- 001:015 Men Hanna svarade och sade: Nej, min herre, jag är en hätt prävad kvinna; vin och starka drycker har jag icke druckit, men jag utgår nu min själ för HERREN.
- 001:016 Anse icke din tjänarinna för en ond kvinna, ty det är mitt myckna bekymmer och min myckna sorg som har drivit mig att talaända till denna stund.?
- 001:017 Då svarade Eli och sade: Gå i frid. Israels Gud skall giva dig vad du har utbett dig av honom.?
- 001:018 Hon sade: Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon. Sörgick kvinnan sin väg och fick sig mat, och hon sög sedan icke mer sorgsen ut.
- 001:019 Bittida följande morgon, sedan de hade tillbett inför HERREN, vände de tillbaka och kommo hem igen till Rama. Och Elkana kände sin hustru Hanna, och HERREN tänkte på henne,
- 001:020 Och Hanna blev havande och födde en son, när tiden hade gått om; denne gav hon namnet Samuel, Äy, sade hon, Äv HERREN har jag utbett mig honom.?
- 001:021 När sedan mannen Elkana med hela sitt hus begav sig upp för att offra åt HERREN sitt åliga slaktoffer och sitt löftesoffer,
- 001:022 gick Hanna icke med ditupp, utan sade till sin man: Jag vill vända, till dess att gossen har blivit avvand, då skall jag föra honom med mig, för att han må ställas fram inför HERRENS ansikte och sedan stanna där för alltid.?
- 001:023 Hennes man Elkana sade till henne: Går vad du finner för gott; stanna, till dess du har avvand honom; må HERREN allenast uppfylla sitt ord. Sö stannade då hustrun hemma och gav sin son di, till dess hon skulle avvända honom.
- 001:024 Men sedan hon hade avvand honom, tog hon honom med sig ditupp, jämte tre tjurar, en efa mjöl och en vinlögel; så födde hon honom in i HERRENS hus i Silo. Men gossen var ännu helt ung.
- 001:025 Och de slaktade tjuren och födde sö gossen fram till Eli.
- 001:026 Och hon sade: Här är mig, min herre; så sant du lever, min herre, jag är den kvinna som stod här bredvid dig och bad till HERREN.
- 001:027 Om denne gosse bad jag; nu har HERREN givit mig vad jag utbad mig av honom.
- 001:028 Då för vill ock jag nu giva honom tillbaka åt HERREN; så länge han lever, skall han vara given åt HERREN. Och de tillbedo där HERREN.

002:001 Och Hanna bad och sade:

Mitt hjerta frjdar sig i HERREN;
mitt horn f upphjt genom HERREN.
Min mun f vitt upplften mot mina fiender;
ty jag glader mig ver din frnsning.

002:002 Ingen f helig s som HERREN
ty ingen finnes futom dig;
ingen klippa f s som v f Gud.

002:003 Ften icke bestndigt s?mycket hmodigt tal;
vad frckt f gnge icke ut ur eders mun.
Ty HERREN f en Gud som vet allt,
och hos honom vgas gningarna.

002:004 Hjrtarnas bgar fo snderbrutna,
men de stapplande omgjorda sig med kraft.

002:005 De som voro mta mste taga lega ff brd,
men de som ledof hunger hungra icke mer.
Ja, den ofruktsamma fder sju barn,
men den moder som fick mnga
barn vissnar bort.

002:006 HERREN ddar och gf levande,
han ff ned i ddsriket och upp
d?ifr.

002:007 HERREN gf fattig, han gf ock rik;
han dmjugar, men han upphjer ock.

002:008 Han upprttar den ringe ur stoffet,
ur dyn lyfter han den fattige upp,
ty han vill lta dem sitta bredvid furstar,
och en hflig tron giver han dem till arvedel.
Ty jordens grundsten fo HERRENS,
och jordkretsen har han stllt p?dem.

002:009 Sina frommas fter bevarar han,
men de ogudaktiga fng f as i m?kret,
ty ingen f?m? n?got genom egen kraft.

002:010 De som strida mot HERREN bliva krossade,
ovan dem dundrar han i himmelen;
ja, HERREN dmer jordens ddar.
Men han giver makt f sin konung,
han upphjer sin smordes horn.

002:011 Och Elkana gick hem igen till Rama; gossen dremot gjorde tjnst
inf? HERREN under prsten Eli.

002:012 Men Elis sner voro onda m, de ville icke veta av HERREN.

002:013 P?fjande s?tt plgade nmligen prsterna gf till vga med
folket: s?ofta n?gon offrade ett slaktoffer, kom prstens
tjnhare, medan kttet koktes, och hade en treuddig gaffel i sin
hand;

002:014 den stack han ned i kitteln eller pannan eller krukans eller
grytan, och allt vad han s?fick upp med gaffeln, det tog
prsten. S?gjorde de mot alla israeliter som kommo dit till
Silo.

002:015 Ja, till och med innan man hade f?brnt det feta, kom prstens
tjnhare och sade till den som offrade: Giv hit ktt, s?att jag
kan steka det f prsten, ty han vill icke hava kokt ktt av
dig, utan rtt.?

002:016 Om d?mannen svarade honom: F?rst skall man nu f?br?na det feta; tag sedan vad dig lyster?, s?sade han: Nej, nu strax skall du l?mna det, eljest tager jag det med v?d.?

002:017 Och de unga m?nnens synd var s?mycket st?re inf? HERREN som folket d?rigenom l?de sig att f?akta HERRENS offer.

002:018 Men Samuel gjorde tj?nst inf? HERRENS ansikte, och var redan s?som gosse ikl?dd linne-efod.

002:019 D?till pl?gade hans moder vart ? g?ra ? honom en liten k?pa, som hon hade med sig till honom, n? hon j?mte sin man begav sig upp f? att offra det ?liga slaktoffret.

002:020 D?pl?gade Eli v?signa Elkana j?mte hans hustru och s?ga: ?HERREN sk?nke dig ytterligare avkomma med denna kvinna, i st?let f? den som hon utbad sig genom sin b?n till HERREN.? Och s?gingo de hem igen.

002:021 Och HERREN s?g till Hanna, och hon blev havande och f?dde tre s?ner och tv?d?trar. Men gossen Samuel v?kte upp i HERRENS hus.

002:022 D?nu Eli, som var mycket gammal, fick h?ra allt vad hans s?ner gjorde mot hela Israel, och att de l?go hos de kvinnor som hade tj?nstg?ring vid ing?ngen till uppenbarelset?tet,

002:023 sade han till dem: Varf? g?ren i s?dant, allt detta onda som jag h?r allt folket h?r tala om eder?

002:024 Icke s?, mina s?ner! Det rykte jag h?r vara g?ngse bland HERRENS folk ? icke gott.

002:025 Om en m?nskiska f?syndar sig mot en annan, s?kan Gud medla f? henne; men om en m?nskiska f?syndar sig mot HERREN, vem kan d? g?ra sig till medlare f? henne?? Men de lyssnade icke till sin faders ord, ty HERREN ville d?da dem.

002:026 Gossen Samuel d?remot v?kte till i ?der och v?behag b?de f? HERREN och f? m?nskiskor.

002:027 Och en gudsman kom till Eli och sade till honom: ?S?s?ger HERREN: Har jag icke uppenbarat mig f? din faders hus, n? de ?nu voro i Egypten och tj?nade Faraos hus?

002:028 Och har jag icke utvalt honom bland alla Israels stammar till pr?st ? mig, till att offra p?mitt altare och ant?nda r?kelse och b?ra efod inf? mitt ansikte? Och gav jag icke ? din faders hus Israels barns alla eldsoffer?

002:029 Varf? f?trampen i d?de slaktoffer och spisoffer som jag har p?judit i min boning? Och huru kan du ?ra dina s?ner mer ? mig, s?att i g?den eder med det b?sta av var offerg?va som mitt folk Israel b?r fram?

002:030 D?f? s?ger HERREN, Israels Gud: V? har jag sagt att ditt och din faders hus skulle f?g?ra tj?nst inf? mig ev?rdligen. Men nu s?ger HERREN: Bort det! Ty dem som ?ra mig vill jag ock ?ra, men de som f?akta mig skola komma p?skam.

002:031 Se, dagar skola komma, d?jag skall avhugga din arm och din faders hus' arm, s?att ingen skall bliva gammal i ditt hus.

002:032 Och du skall f?se min boning lida n?d, trots allt det goda som vederfares Israel. Och ingen skall n?gonsin bliva gammal i ditt eget hus.

002:033 Dock vill jag icke fr?n mitt altare utrota var man av din sl?kt, s?att jag kommer dina ?gon att f?tvina och din sj? att f?sm?kta; men alla som v?xa upp i ditt hus skola d?, n? de hava hunnit till manlig ?der.

002:034 Och tecknet h?till skall f? dig vara det som skall ?verg?dina b?da s?ner Hofni och Pinehas: p?en och samma dag skola de b?da

d?

- 002:035 Men jag skall låta en präst uppstå för mig, som bliver beständande, en som går efter vad i mitt hjärta och min själ; för honom skall jag bygga ett hus som bliver beständande, och han skall gå till tjänst inför min smorde beständigt.
- 002:036 Och var och en som bliver kvar av ditt hus skall komma och falla ned för honom, för att få en silverpenning eller en kaka bröd; han skall säga: 'Anställd mig vid någon prästsyssla, så att jag får en bit bröd att äta.'
- 003:001 Så gjorde nu den unge Samuel tjänst inför HERREN under Eli. Och HERRENS ord var sålyst på den tiden, profetsyner voro icke vanliga.
- 003:002 Då nu en gång Eli, vilkens ägon hade begynt att bliva skumma, så att han icke kunde se, låg och sov på sin plats,
- 003:003 innan ännu Guds lampa hade slöcknat, och medan också Samuel låg och sov, drömande sig i HERRENS tempel, där Guds ark stod,
- 003:004 att HERREN ropade på Samuel. Denne svarade: 'Här är jag.'
- 003:005 Därefter skyndade han till Eli och sade: 'Här är jag; du ropade ju på mig.' Men han svarade: 'Jag har icke ropat; gå tillbaka och låg dig.' Och han gick och lade sig.
- 003:006 Men HERREN ropade ännu en gång på Samuel; och Samuel stod upp och gick till Eli och sade: 'Här är jag; du ropade ju på mig.' Men han svarade: 'Jag har icke ropat, min son; gå tillbaka och låg dig.'
- 003:007 Samuel hade nämligen ännu icke lårt att känna igen HERREN, och ännu hade icke något HERRENS ord blivit uppenbart för honom.
- 003:008 Men HERREN ropade åter på Samuel, för tredje gången; och han stod upp och gick till Eli och sade: 'Här är jag; du ropade ju på mig. Då förstod Eli att det var HERREN som ropade på ynglingen.
- 003:009 Därför sade Eli till Samuel: 'Gå och låg dig; och om han vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, HERRE; din tjänare här.' Och Samuel gick och lade sig på sin plats.
- 003:010 Då kom HERREN och ställde sig där och ropade såsom de föregångarna: 'Samuel! Samuel!' Samuel svarade: 'Tala, din tjänare här.'
- 003:011 Då sade HERREN till Samuel: 'Se, jag skall i Israel göra något som kommer att genljuda i både äronen på var och en som får härta det.
- 003:012 På den dagen skall jag låta komma över Eli allt vad jag har uttalat över hans hus, det första till det sista.
- 003:013 Ty jag har förkunnat för honom att jag skall vara domare över hans hus till evig tid, därför att han har syndat, i det han visste huru hans söner drogo förbannelse över sig och dock icke hjälpte dem tillbaka.
- 003:014 Därför har jag också med ed betygat om Elis hus: Sannerligen, Elis hus' missgärning skall icke någonsin kunna försonas, vare sig med slakteroffer eller med någon annat offergåva.'
- 003:015 Och Samuel låg kvar ända tills morgonen, då han öppnade dörrarna till HERRENS hus. Och Samuel fruktade för att omtala synen för Eli.
- 003:016 Men Eli ropade på Samuel och sade: 'Samuel, min son!' Denne svarade: 'Här är jag.'
- 003:017 Han sade: 'Vad var det han talade till dig? Då är det icke för mig. Gud straffe dig nu och framgent, om du dröjer för mig något enda ord av det han talade till dig.'

003:018 D?omtalade Samuel f?r honom alltsammans och dolde intet f?r honom. Och han sade: ?Han ? HERREN; han g?re vad honom t?ckes.?

003:019 Men Samuel v?rkte upp, och HERREN var med honom och l?r intet av allt vad han hade talat falla till jorden.

003:020 Och hela Israel, fr?n Dan ?nda till Beer-Seba, f?rstod att Samuel var betrodd att vara HERRENS profet.

003:021 Och HERREN fortfor att l?ra se sig i Silo; ty HERREN uppenbarade sig f?r Samuel i Silo genom HERRENS ord.

003:022 Och Samuels ord kom till hela Israel.

004:001 Och Israel drog ut till strid mot filist?erna och l?grade sig vid Eben-Haeser, under det filist?erna hade l?grat sig vid Afek.

004:002 Filist?erna st?lde d? upp sig i slagordning mot Israel, och striden utbreddes sig, och israeliterna blevo slagna av filist?erna; dessa nedgjorde p?slagf?tet vid pass fyra tusen man.

004:003 N?r folket kom tillbaka till l?gret sade de ?raste i Israel: ?Varf?r har HERREN i dag l?tit oss bliva slagna av filist?erna? L?r oss h?mta hit till oss fr?n Silo HERRENS f?rbundsark, f?r att den m? komma och vara ibland oss och fr?sa oss fr?n v?ra fienders hand.?

004:004 S?s?nde d? folket till Silo, och de buro d?ifr?n HERREN Sebaots f?rbundsark, hans som tronar p?keruberna; och Elis b?da s?ner, Hofni och Pinehas, f?jde d?vid med Guds f?rbundsark.

004:005 D?nu HERRENS f?rbundsark kom in i l?gret, hov hela Israel upp ett stort jubelrop, s? att det d?nade i marken.

004:006 N?r d? filist?erna h?rde jubelropet, sade de: ?Vad betyder detta stora jubelrop i hebr?ernas l?ger?? Och de fingo veta att HERRENS ark hade kommit in i l?gret.

004:007 D?blevo filist?erna f?rskr?ckta, ty de t?nkte: ?Gud har kommit in i l?gret.? Och de sade: ?Ve oss! N?got s?dant har f?rut icke h?nt.

004:008 Ve oss! Vem kan r?dda oss fr?n denne v?rdige Guds hand? Det var denne Gud som slog egyptierna med alla slags pl?gor i ?ken.

004:009 Men fatten dock mod och varen m?n, I filist?er, s? att I icke bliven tr?far ? hebr?erna, s?som de hava varit tr?far ? eder. Ja, varen m?n och striden.?

004:010 S?stridde nu filist?erna, och israeliterna blevo slagna och flydde var och en till sin hydda, och nederlaget blev mycket stort: av Israel f?lo trettio tusen man fotfolk.

004:011 D?till blev Guds ark tagen, och Elis b?da s?ner, Hofni och Pinehas, blevo d?dade.

004:012 Och en benjaminit sprang fr?n slagf?tet och kom till Silo samma dag, med s?nderrivna kl?der och med jord p?sitt huvud.

004:013 Och n?r han kom dit, satt Eli p?s sin stol vid sidan av v?gen och s?g ut?, ty hans hj?rta b?vade av oro f?r Guds ark. D?nu mannen kom in i staden med budskapet, h?jde hela staden upp klagorop.

004:014 Och n?r Eli h?rde klagoropet, sade han: ?Vad betyder detta larm?? D?kom mannen skyndsamt dit och ber?tade det f?r Eli.

004:015 Men Eli var nittio?tta ? gammal och hans ?gon voro starrblinda, s? att han icke kunde se.

004:016 Och mannen sade till Eli: ?Jag ? den som har kommit fr?n slagf?tet; jag har i dag flytt ifr?n slagf?tet.? D?sade han: ?Huru har det g?tt, min son??

004:017 Budbäraren svarade och sade: Israel har flytt från filistäerna, mycket folk har också stupat; dina bröder sinner, Hofni och Pinehas, som också dödades, och drottningen har Guds ark blivit tagen.?

004:018 När han nämnde om Guds ark, föll Eli baklänges av stolen vid sidan av porten och bröt nacken av sig och dog; ty mannen var gammal och tung. Han hade varit domare i Israel i fyrtio år.

004:019 Och när hans sonhustru, Pinehas' hustru, som var havande och när hon föddes, fick hon ryktet om att Guds ark var tagen, och att hennes svärfader och hennes man voro döda, sjönk hon ned och födde sitt barn, ty förslovordorna kommo över henne.

004:020 Och när hon drev till på att dö, sade kvinnorna som stodo omkring henne: Frukta icke; du har fött en son. Men hon svarade intet och aktade icke drottningen.?

004:021 Och hon kallade gossen I-Kabod, och sade: Hålligheten är borta från Israel. Därför syftade hon på att Guds ark var tagen, så också på sin svärfader och sin man.

004:022 Hon sade: Hålligheten är borta från Israel, eftersom Guds ark var tagen.

005:001 När filistäerna hade tagit Guds ark, födde de den från Eben-Haeser till Asdod.

005:002 Därför togo filistäerna Guds ark och födde in den i Dagens tempel och ställde den bredvid Dagon.

005:003 Men när asdoditerna bittida dagen därefter kommo dit, fingo de se Dagon ligga framstupa på jorden framför HERRENS ark. Därför togo de Dagon och satte honom upp igen på hans plats.

005:004 Men när de dagen därefter åter kommo dit bittida om morgonen, fingo de åter se Dagon ligga framstupa på jorden framför HERRENS ark; och Dagens huvud och hans bröder hönder lågo avslagna på tröskeln, allenast fiskdelen satt kvar på honom.

005:005 I Asdod trampar därför ännu i dag ingen på Dagens tröskel, varken någon av Dagens präster, ej heller någon annan som går in i Dagens tempel.

005:006 Och HERRENS hand var tung över asdoditerna; han anställde förtärlighet bland dem, i det han slog dem med bröder, såväl i Asdod som inom tillhörande områden.

005:007 Därför nu invärnarna i Asdod säger att så skedde, sade de: Israels Guds ark får icke stanna hos oss, ty hans hand vilar högt på oss och på vår gud Dagon.?

005:008 Och de sände bud och låto församla till sig alla filistäernas hövdingar och sade: Vad skola vi göra med Israels Guds ark?? De svarade: Israels Guds ark må flyttas till Gat. Därför flyttade de Israels Guds ark dit.

005:009 Men sedan de hade flyttat den dit, kom genom HERRENS hand en mycket stor förtärlighet i staden; han slog invärnarna i staden, både små och stora, så att bröder slogo upp på dem.

005:010 Därför sände de Guds ark till Ekron. Men när Guds ark kom till Ekron, ropade ekroniterna: De hava flyttat Israels Guds ark till oss för att döda oss och vår folk.?

005:011 Och de sände bud och låto församla alla filistäernas hövdingar och sade: Skänd bort Israels Guds ark, så att den får komma tillbaka till sin plats igen och icke dödar oss och vår folk. Ty en förtärlighet hade uppstått i hela staden; Guds hand låg mycket tung på den.

005:012 De av invärnarna som icke dogo blevo slagna med bröder; och ropet från staden steg upp mot himmelen.

006:001 Sedan nu HERRENS ark hade varit i filistäernas land i sju månader,

- 006:002 tillkallade filisterna sina präster och spåmän och sade: Vad skola vi göra med HERRENS ark? Låt oss veta på vilket sätt vi skola sända den till dess plats igen?
- 006:003 De svarade: Om i viljen sända bort Israels Guds ark, skolen i icke sända bort den utan skänker; i måsten giva åt honom ett skuldoffer. D?skolen i bliva botade, och det skall d?ocks? bliva eder kunnigt varf? hans hand icke drager sig tillbaka från eder.?
- 006:004 D?frågade de: Vad f?r ett skuldoffer skola vi giva åt honom?? De svarade: Fem b?der av guld och fem jordr?ttor av guld, lika många som filisternas h?vdingar; ty en och samma hems?kelse har träffat alla, ocks?edra h?vdingar.
- 006:005 I skolen göra avbildningar av edra b?der och avbildningar av jordr?ttorna som f?rd?va edert land; given s?ra åt Israels Gud. Kanh?nda tager han d?bort sin tunga hand från eder, s?ock från eder gud och från edert land.
- 006:006 Varf?r tillsluten i edra hj?rtan, s?som egyptierna och Farao tillsl?to sina hj?rtan? M?ste icke dessa, sedan han hade utf?t stora g?ningar bland dem, sl?ppa israeliterna, s?att de fingo g??
- 006:007 S?g?ren eder nu en ny vagn, och tagen tv?kor som giva di, och som icke hava burit n?got ok, och sp?nnen korna f?r vagnen, men skiljen deras kalvar ifr?n dem och låten dem stanna hemma.
- 006:008 Tagen s?HERRENS ark och s?tten den p?vagnen, och låggen de gyllene klenoder i given honom s?som skuldoffer ned i ett skrin vid sidan av den, och låten den s?g?stad.
- 006:009 Sedan skolen i se efter: om den tager v?gen till sitt land, upp mot Bet-Semes, s?var det han som gjorde oss allt detta stora onda; men om s?icke sker, d?veta vi att det icke var hans hand som hems?kte oss. Detta har d?träffat oss allenast av en h?ndelse.?
- 006:010 M?nnen gjorde s?, de togo tv?kor som g?vo di och sp?nde dem f?r vagnen; men deras kalvar beh?lo de hemma.
- 006:011 Och de satte HERRENS ark p?vagnen, d?till ock skrinet med jordr?ttorna av guld och med avbildningarna av svulsterna.
- 006:012 Och korna gingo raka v?gen fram åt Bet-Semes till; de h?llo alltj?mt samma str?t och gingo d?r r?mande, utan att vika av vare sig till h?ger eller till v?nster. Och filisternas h?vdingar gingo efter dem ?nda till Bet-Semes' omr?de.
- 006:013 Men betsemesiterna h?llo p?med vetesk?d i dalen. N?r de nu lyfte upp sina ?gon, fingo de se arken; och de blevo glada, d? de s?go den.
- 006:014 Men n?r vagnen kom till betsemesiten Josuas ?ker, stannade den d?r; och d?r låg en stor sten. D?h?ggo de s?nder tr?virket p?vagnen och offrade korna till br?noffer åt HERREN.
- 006:015 Leviterna hade n?mligen lyft ned HERRENS ark j?nte skrinet som stod d?bredvid, det vari de gyllene klenoderna funnos, och hade satt detta p?den stora stenen. Sedan offrade inv?narna i Bet-Semes p?den dagen br?noffer och slaktoffer åt HERREN.
- 006:016 Och n?r filisternas fem h?vdingar hade sett detta, v?nde de samma dag tillbaka till Ekron.
- 006:017 De svulster av guld som filisterna g?vo s?som skuldoffer åt HERREN utgjorde: f?r Asdod en, f?r Gasa en, f?r Askelon en, f?r Gat en, f?r Ekron en.
- 006:018 Men jordr?ttorna av guld voro lika många som filisternas alla st?der under de fem h?vdingarna, varvid medr?knas b?de bef?sta st?der och landsbygdens byar, intill den stora Sorgestenen, p?

vilken de satte ned HERRENS ark, och som finnes kvar ännu i dag, på betsemesiten Josuas äker.

006:019 Av invärnarna i Bet-Semes blevo också många slagna, därför att de hade sett på HERRENS ark; han slog sjuttio man bland folket, femtio tusen man. Och folket sände därför att HERREN hade slagit så många bland folket.

006:020 Och invärnarna i Bet-Semes sade: "Vem kan bestämma HERREN, denne helige Gud? Och till vem skall han draga bort ifrån oss?"

006:021 Och de skickade sändebud till dem som bodde i Kirjat-Jearim och lät säga: "Filisterna hava sändt tillbaka HERRENS ark; kommen hitned och hämta den upp till eder.

007:001 Drog Kirjat-Jearims män och hämtade HERRENS ark ditupp och födde den in i Abinadabs hus på höjden. Och hans son Eleasar helgade de till att hava vorden om HERRENS ark.

007:002 Och från den dag där arken fick sin plats i Kirjat-Jearim förflyt en lång tid: tjugu år förgingo; och hela Israels hus suckade nu efter HERREN.

007:003 Men Samuel sade till hela Israels hus: "Om I av allt edert hjärta viljen vända om till HERREN, så skaffa bort ifrån eder de främmande gudarna och Astarterna, och rikta edra hjärtan till HERREN och tjänna honom allena, så skall han rädda eder ifrån filisternas hand."

007:004 Drog Israels barn bort Baalerna och Astarterna och tjänade HERREN allena.

007:005 Och Samuel sade: "Församla hela Israel i Mispa, så vill jag därför bedja till HERREN för eder."

007:006 Drog församlingen till Mispa och stekte upp vatten och gällt ut det inför HERREN och fastade den dagen; och de sade därför: "Vi hava syndat mot HERREN." Och Samuel dömdo Israels barn i Mispa.

007:007 Men när filisterna hörde att Israels barn hade förssamlat sig i Mispa, drog filisternas härdingar ditupp mot Israel. Där Israels barn hörde detta, blevo de förskräckta för filisterna.

007:008 Och Israels barn sade till Samuel: "Hör icke upp att ropa för oss till HERREN, vår Gud, att han mörfärsa oss ifrån filisternas hand."

007:009 Drog Samuel ett dilamm och offrade det såsom ett heloffer, till brännoffer för HERREN; och Samuel ropade till HERREN för Israel, och HERREN bönhöörde honom.

007:010 Under det att Samuel offrade brännoffret, ryckte nämligen filisterna fram till strid mot Israel; men HERREN lät ett starkt tordöndra över filisterna på den dagen och förvirrade dem, så att de blevo slagna av Israel.

007:011 Och Israels män drog ut från Mispa och förföljde filisterna och nedgjorde dem, under det att de förföljde dem ända till trakten nedanför Bet-Kar.

007:012 Drog Samuel en sten och reste den mellan Mispa och Sen och gav den namnet Eben-Haaser, i det han sade: "Allt härintill har HERREN hjälpt oss."

007:013 Så blevo filisterna kuvade och kommo icke mer in i Israels land. Och HERRENS hand var emot filisterna, så länge Samuel levde.

007:014 Och de städer som filisterna hade tagit från Israel kommo tillbaka till Israel, allasammans, från Ekron ända till Gat; och det tillhörande området tog Israel också igen ifrån filisterna. Och mellan Israel och amorerna blev fred.

007:015 Och Samuel var domare i Israel, så länge han levde.

007:016 Vart ? f?rdades han omkring till Betel, Gilgal och Mispa; och han d?mde Israel p? alla dessa platser.

007:017 Sedan pl?gade han v?nda tillbaka till Rama, ty d?r var hans hem, och d?r d?mde han eljest Israel d?r byggde han ock ett altare ? HERREN.

008:001 Men n?r Samuel blev gammal, satte han sina s?ner till domare ?ver Israel

008:002 Hans f?rstf?dde son hette Joel, och hans andre son Abia; de hade sitt domars?te i Beer-Seba.

008:003 Men hans s?ner vandrade icke p? hans v?g, utan veko av d?rifr?n och s?kte or?tt vinning; de togo mutor och vr?ngde r?tten.

008:004 D?f?rsamlade sig alla de ?dste i Israel och kommo till Samuel i Rama.

008:005 Och de sade till honom: ?Du ? ju nu gammal, och dina s?ner vandra icke p? dina v?gar. S?s?tt nu en konung ?ver oss till att d?ma oss, s?som alla andra folk hava.?

008:006 Men det misshagade Samuel, detta att de sade d?. ?Giv oss en konung, for att han m?d?ma oss.? Och Samuel bad till HERREN.

008:007 D?sade HERREN till Samuel: ?Lyssna till folkets ord, och g?r allt vad de beg?ra av dig; ty det ? icke dig de hava f?kastat, nej, mig hava de f?kastat, i det de icke vilja att jag skall vara konung ?ver dem.

008:008 S?som de alltid hava gjort, fr?n den dag d? jag f?rde dem upp ur Egypten ?nda till denna dag, i det att de hava ?vergivit mig och tj?nat andra gudar, s?g?ra de nu ock mot dig.

008:009 S?lyssna nu till deras ord. Dock m?du h?gtidigt varna dem och f?kunna f?r dem den konungs r?tt, som kommer att regera ?ver dem.?

008:010 Och Samuel sade till folket, som hade beg?rt en konung av honom, allt vad HERREN hade talat.

008:011 Han sade: ?Detta bliver den konungs r?tt, som kommer att regera ?ver eder: Edra s?ner skall han taga och skall s?tta dem p?sina vagnar och h?star, till sin tj?nst, eller ock skola de n?dgas l?pa framf?r hans vagnar.

008:012 Andra av dem skall han taga och s?tta till sina ?ver- och underh?vitsm?n, och andra skola n?dgas pl?ja hans ?kerjord och inb?rga hans sk?rd och f?rf?rdiga hans krigsredskap och hans vagnsredskap.

008:013 Edra d?trar skall han taga till salvoberederskor, kokerskor och bagerskor.

008:014 Edra b?sta ?krar, ving?rdar och olivplanteringar skall han taga och skall giva dem ? sina tj?nare;

008:015 och han skall taga tionde av edra s?desf?tt och edra ving?rdar och giva ? sina hovm?n och tj?nare.

008:016 D?rtill skall han taga edra tj?nare och edra tj?narinnor och edra b?sta ynglingar, s?ock edra ?snor, och bruka dem f?r sitt behov.

008:017 Av eder sm?boskap skall han taga tionde, och i skolen vara hans tr?ar.

008:018 N?r i d?ropen om hj?p f?r den konungs skull som i sj?va haven utvalt ? eder, d? skall HERREN icke svara eder.

008:019 Men folket ville icke lyssna till Samuels ord, utan sade: ?Nej, en konung m?ste vi hava ?ver oss.?

008:020 Vi vilja bliva lika alla andra folk; vi vilja hava en konung som d?mer oss, och som drager ut i spetsen f?r oss till att f?ra

våra krig.?

008:021 D?nu Samuel h?de allt detta som folket sade, framf?de han det till HERREN.

008:022 Men HERREN sade till Samuel: ?Lyssna till deras ord, och s?t en konung ?ver dem.? D?sade Samuel till Israels m?n: ?G?n hem, var och en till sin stad.?

009:001 I Benjamin levde en man som hette Kis, son till Abiel, son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit; och han var en rik man.

009:002 Han hade en son som hette Saul, en st?lig och fager man; bland Israels barn fanns ingen man som var fagrare ?n han; han var huvudet h?gre ?n allt folket.

009:003 Nu hade Kis', Sauls faders, ?ninnor kommit bort f?r honom; d?ff?r sade Kis till sin son Saul: ?Tag med dig en av tj?narna och st? upp och g? ?stad och s?k efter ?ninnorna.?

009:004 D?gick han genom Efraims bergsbygd och d?refter genom Salisalandet; men de funno dem icke. S?gingo de genom Saalimlandet, men d? voro de icke; sedan gick han genom Benjamins land, men de funno dem icke heller d?r.

009:005 N?r de s?hade kommit in i Sufs land, sade Saul till tj?naren som han hade med sig: ?Kom, l?t oss g? hem igen; min fader kunde eljest, st?let f?r att t?nka p? ?ninnorna, bliva orolig f?r v?r skull.?

009:006 Men han svarade honom: ?Se, i denna stad finnes en gudsmann; han ?r en ansedd man; allt vad han s?ger, det sker. L?t oss nu g? dit; m?n ?nda kan han s?ga oss n?got om den f?rd vi hava f?retagit oss.?

009:007 D?sade Saul till sin tj?nare: ?Men om vi g? dit, vad skola vi d?taga med oss ? mannen? Br?det ?r ju slut i v?ra r?nslar, och vi hava icke heller n?gon annan g?va att taga med oss ? gudsmannen. Eller vad hava vi v?r??

009:008 Tj?naren svarade Saul ?nnu en g?ng och sade: ?Se, h?r har jag i min ?go en fj?rdedels sikel silver; den vill jag giva ? gudsmannen, f?r att han m?s?ga oss vilken v?g vi b?ra g??

009:009 (Fordom sade man s?i Israel, n?r man gick f?r att fr?ga Gud: ?Kom, l?t oss g?till siaren.? Ty den som man nu kallar profet kallade man fordom siare.)

009:010 Saul sade till sin tj?nare: ?Ditt f?rslag ?r gott; kom, l?t oss g?? S?gingo de till staden d?r gudsmannen fanns.

009:011 N?r de nu gingo uppf?r h?jden d?r staden l?g, tr?ffade de n?gra flickor som hade g?tt ut f?r att h?mta vatten; dem fr?gade de: ??r siaren h???

009:012 De svarade dem och sade: ?Ja, helt n?ra. Skynda dig nu, ty han har i dag kommit till staden; folket firar n?mligen i dag en offerfest p? offerh?jden.

009:013 Om I nu g?n in i staden, tr?ffen I honom, innan han g?r upp p? h?jden till m?tiden, ty folket ?ter icke, f?r?n han kommer. Han skall v?signa offret; f?rst sedan begynna de inbjudna att ?ta. G?n d?ff?r nu ditupp, ty just nu kunnen I tr?ffa honom.?

009:014 S?gingo de upp till staden. Och just n?r de kommo in i staden, m?tte de Samuel, som var stadd p?v?g upp till offerh?jden.

009:015 Men dagen innan Saul kom hade HERREN uppenbarat f?r Samuel och sagt:

009:016 ?I morgon vid denna tid skall jag s?nda till dig en man fr?n Benjamins land, och honom skall du sm?ja till furste ?ver mitt

folk Israel; han skall frösa mitt folk ifrån filisternas hand. Ty jag har sett till mitt folk, eftersom deras rop har kommit till mig.?

009:017 När nu Samuel fick se Saul, gav HERREN honom den uppenbarelsen: 'Se då till den man om vilken jag sade till dig: Denne skall styra mitt folk.?'

009:018 Men Saul gick fram till Samuel i porten och sade: 'Säg mig var siaren bor.?'

009:019 Samuel svarade Saul och sade: 'Jag är siaren. Gå till mig upp på offerhöjden, ty i skolen ska du vara med mig i dag. Men i morgon vill jag låta dig gå, och om allt vad du har påhittat vill jag ge dig besked.'

009:020 Och vad angår änninnorna, som nu i tre dagar hava varit borta från dig, skall du icke bekymra dig för dem, ty de äro återfunna. Vem tillhör för övrigt allt vad härligt är i Israel, om icke dig och hela din faders hus??

009:021 Saul svarade och sade: 'Jag är ju en benjaminit, från en av de minsta stammarna i Israel, och min släkt är ju den ringaste bland alla släkter i Benjamins stammar. Varför talar du då till mig på det sättet??'

009:022 Men Samuel tog Saul och hans tjänare och förde dem upp i salen och gav dem plats överst bland de inbjudna, vilka voro vid pass trettio män.

009:023 Och Samuel sade till kocken: 'Giv hit det stycke som jag gav dig, och som jag sade att du skulle förvara hos dig.?'

009:024 Då tog kocken fram lästycket med vad då till höfde, och satte det fram för Saul; och Samuel sade: 'Se, här sättes nu fram för dig det som har blivit sparat; och det är av. Ty just för denna stund blev det undanlagt till dig, då när jag sade att jag hade inbjudit folket.?' Så var Saul den dagen med Samuel.

009:025 Då eftergingo de ned från offerhöjden och in i staden. Sedan samtalade han med Saul uppe på taket.

009:026 Men bittida följande dag, när morgonrodnaden gick upp, ropade Samuel upp på taket till Saul och sade: 'Stå upp, så vill jag ledsaga dig till vägs.?' Då stod Saul upp, och de gingo båda till staden, han och Samuel.

009:027 När de så voro på väg ned mot ändan av staden, sade Samuel till Saul: 'Säg till tjänaren att han skall gå före oss?--och han fick gå?--men du själv må nu stanna här, så vill jag låta dig höra vad Gud har talat.?'

010:001 Och Samuel tog sin oljeflaska och gäll olja på hans huvud och kysste honom och sade: 'Se, HERREN har smört dig till furste över sin arvedel.'

010:002 När du nu går ifrån mig, skall du inväsa Rakels grav, vid Benjamins gränns, vid Selsa, till tvärs; dessa skola säga till dig: 'Änninnorna som du gick till staden att söka äro återfunna; din fader tänker därför icke mer på änninnorna, men han är orolig för eder skull och säger: Vad skall jag göra för att finna min son?'

010:003 Och när du har gått från ett stycke fram och kommit till Tabors terebint skall du då mäta tre män som äro på väg upp till Gud i Betel. En bör tre killingar, en bör tre brödkakor, och en bör en vinflögel.

010:004 Dessa skola hälsa dig och ge dig tvärsbröd, och du skall taga emot vad de ge.

010:005 Sedan kommer du till Guds Gibea, då filisternas fogdar

10. Och när du kommer dit in i staden, skall du träffa pönska profeter, som komma ned från offerhöjden där, med psaltare, puka, flöjt och harpa före sig, under det att de sjunga 10 i profetisk hånryckning.

010:006 Och HERRENS Ande skall komma över dig, så att också du fattas av hånryckning likasom de; och du skall där bli förvandlad till en annan människa.

010:007 När du nu ser att dessa tecken inträffa, då du går vad till flöjten ger vid handen, ty Gud är med dig.

010:008 Sedan möter du mig till Gilgal, så skall jag komma dit ned till dig, för att offra brännoffer och tackoffer; sju dagar skall du vänta till dess jag kommer till dig och förkunnar för dig vad du skall göra.

010:009 I det han nu väntade sig om för att gå ifrån Samuel, förvandlade Gud hans sinne och gav honom ett annat hjärta; och alla dessa tecken inträffade samma dag.

010:010 När de kommo till Gibeon, mötte honom där en skara profeter; där kom Guds Ande över honom, så att han, mitt ibland dem, sjöng fattades av profetisk hånryckning.

010:011 Då nu alla som förut kände honom fingo se honom vara i hånryckning likasom profeterna, sade folket sinsemellan: Vad har skett med Kis' son? Och Saul bland profeterna??

010:012 Men en av männen därifrån svarade och sade: Vem är det dessas fader??-Härav uppkom ordspråket: Och Saul bland profeterna??

010:013 Men när hans profetiska hånryckning hade upphört, gick han upp på offerhöjden.

010:014 Då frågade Sauls farbroder honom och hans tjänare: Var haven i varit?? Han svarade: Borta för att söka änninnorna. Men när vi sögo att de ingenstades voro att finna, gingo vi till Samuel.?

010:015 Då sade Sauls farbroder: Tala om för mig vad Samuel sade till eder.?

010:016 Saul svarade sin farbroder: Han omtalade för oss att änninnorna voro återfunna. Men vad Samuel hade sagt om konungadömet omtalade han icke för honom.

010:017 Därefter kallade Samuel folket tillsammans till HERREN, i Mispa.

010:018 Och han sade till Israels barn: Sök efter HERREN, Israels Gud: Jag har fått Israel upp ur Egypten, och jag räddade eder icke allenast undan Egypten, utan ock undan alla andra konungadömen som förtryckte eder.

010:019 Men nu haven i förkastat eder Gud, som sjöng fräste eder ur alla edra olyckor och trångmål, och haven sagt till honom: 'Sätt en konung över oss.' Sörlden nu fram inför HERREN efter edra stammar och edra ätter.?

010:020 Då ropade Samuel alla Israels stammar gå fram; där träffades Benjamin stam av lotten.

010:021 När han sedan lät Benjamins stam gå fram efter dess släkter, träffades Matris släkt av lotten; där träffades Saul, Kis' son, av lotten, men när de där sökte efter honom, stod han icke att finna.

010:022 Då frågade de HERREN ännu en gång: Har någon mer kommit hit? HERREN svarade: Han har gått sig bland trossen.?

010:023 Då skyndade de dit och hämtade honom därifrån, och när han nu trädde fram bland folket, var han huvudet högre än allt folket.

010:024 Och Samuel sade till allt folket: Här är den som HERREN har utvalt; ingen är honom lik bland allt folket. Då jublade allt folket och ropade: Leve konungen!?

010:025 Och Samuel kungjorde för folket konungadömetts rätt och tecknade upp den i en bok och lade ned den inför HERREN. Sedan låt Samuel allt folket gå hem, var och en till sitt.

010:026 Också Saul gick hem till Gibea; och honom följde en hufskara av män vilkas hjertan Gud hade rätt.

010:027 Men några onda män sade: 'Vad hjälp skulle denne kunna giva oss?? Och de förtaktade honom och buro icke fram skänker till honom. Men han låtsade som om han icke märkte det.

011:001 Och ammoniten Nahas drog upp och belägrade Jabes i Gilead. Dö sade alla män i Jabes till Nahas: 'Slut fördrag med oss, så vilja vi bliva dig underdåniga.'

011:002 Men ammoniten Nahas svarade dem: 'För det villkoret vill jag sluta fördrag med eder, att jag får sticka ut några gästat pöder alla och dömed tillfoga hela Israel smärk.'

011:003 De äldste i Jabes sade till honom: 'Giv oss sju dagars uppskov, så att vi kunna skicka sändebud över hela Israels land; om dö ingen vill hjälpa oss, så skola vi giva oss åt dig.'

011:004 Så kommo nu sändebuden till Sauls Gibea och omtalade detta för folket. Döbrast allt folket ut i gråt.

011:005 Men just dö kom Saul gående bakom sina oxar från åkern. Och Saul frågade: 'Vad fattas folket, eftersom de gråta?? Och de förtöjde för honom vad mannen från Jabes hade sagt.

011:006 Dö kom Guds Ande över Saul, när han hördet detta, och hans vrede upptändes högeligen.

011:007 Och han tog ett par oxar och styckade dem och sände styckena omkring över hela Israels land med sändebuden och låt säga: 'Den som icke drager ut efter Saul och Samuel, med hans oxar skall så gåras.' Döföll en förskräckelse ifrån HERREN över folket, så att de drogo ut såsom en man.

011:008 Och han mörtrade dem i Besek, och Israels barn utgjorde dötre hundra tusen, och Juda män trettio tusen.

011:009 Och de sade till sändebuden som hade kommit: 'Så skolen lå säga till männen i Jabes i Gilead: I morgon skolen lå hjälpa, när solen bränner som hetast.' Och sändebuden kommo och förkunnade detta för männen i Jabes; och dessa blevo glada dööver.

011:010 Nu låto männen i Jabes säga: 'I morgon vilja vi giva oss åt eder, och lå män dögå med oss vadhelst lå finnen för gott.'

011:011 Dagen döetter födelade Saul folket i tre hopar; och de trögde in i lågret vid morgonvåkten och nedgjorde ammoniterna, och upphörde först när det var som hetast pödagen. Och de som kommo undan blevo såkringspridda, att icke tvö av dem kommo undan tillsammans.

011:012 Dö sade folket till Samuel: 'Vilka voro de som sade: 'Skulle Saul bliva konung över oss!' Given hit dessa män, så att vi dö döda dem.'

011:013 Men Saul sade: 'För denna dag skall ingen dödas, ty i dag har HERREN givit seger åt Israel.'

011:014 Och Samuel sade till folket: 'Kom, lå oss gå till Gilgal och dö fönya konungadömet.'

011:015 Dö gick allt folket till Gilgal och gjorde Saul till konung dö, inför HERRENS ansikte, i Gilgal; och de offrade dö tackoffer inför HERRENS ansikte. Och Saul och alla Israels män voro dö uppfyllda av glödj.

- 012:001 Och Samuel sade till hela Israel: 'Se, jag har lyssnat till edra ord och gjort allt vad I haven begjort av mig; jag har satt en konung över eder.
- 012:002 Nu är det eder konung som skall vara eder ledare, nu då jag är gammal och grå, I haven ju redan mina söner ibland eder. Hittills är det jag som har varit eder ledare, från min ungdom ända till denna dag.
- 012:003 Se har stått jag, vittnen nu mot mig inför HERREN och inför hans smorde. Har jag tagit någons oxe, eller har jag tagit någons äsna? Har jag förttryckt någon eller något vad mot någon? Har jag tagit mutor av någon, för att jag skulle se genom fingrarna med honom? Jag vill då giva eder ersättning därför?'
- 012:004 De svarade: 'Du har icke förttryckt oss, du har icke något vad mot oss; och från ingen människa har du tagit något.'
- 012:005 Då sade han till dem: 'HERREN vare vittne mot eder, och hans smorde vare ock vittne denna dag, att I icke haven funnit något i min hand.' De svarade: 'Ja, vare det så?'
- 012:006 Samuel sade till folket: 'Ja, HERREN vare vittne, han som I är Mose och Aron uppstod och förde edra föder upp ur Egyptens land.
- 012:007 Söranden nu fram, för att jag måg tillräta med eder inför HERREN angående allt gott som HERREN i sin rättfärdighet har gjort mot eder och mot edra föder.
- 012:008 När Jakob hade kommit fram till Egypten, ropade edra föder till HERREN, och HERREN sände Mose och Aron, som förde edra föder ut ur Egypten och lät dem bosätta sig här i landet.
- 012:009 Men när de glömdes HERREN, sin Gud, sände han dem i Siseras hand, härhåvitsmannens i Hasor, och i filisternas hand och i Moabs konungs hand, och dessa stridde mot dem.
- 012:010 Men de ropade till HERREN och sade: 'Vi hava syndat, ty vi hava övergivit HERREN och tjänat Baalerna och Astarterna; men rädda oss nu från våra fienders hand, så vilja vi tjäna dig.'
- 012:011 Då sände HERREN Jerubbaal och Bedan och Jefta och Samuel och räddade eder från edra fienders hand runt omkring, så att I fingen bo i trygghet.
- 012:012 Men när I sågen att Nahas, Ammons barns konung, kom emot eder, saden I till mig: 'Nej, en konung måste regera över oss', fastän det är HERREN, eder Gud, som är eder konung.
- 012:013 Och se, här är nu den konung I haven utvalt, den som I haven begjort; se, HERREN har satt en konung över eder.
- 012:014 Allenast män I nu frukta HERREN och tjäna honom och härta hans röst och icke vara gensträviga mot HERRENS befallning. Ja, både I och den konung som regerar över eder män tjäna HERREN, eder Gud.
- 012:015 Men om I icke härten HERRENS röst, utan ären gensträviga mot HERRENS befallning, då skall HERRENS hand drabba eder likasom edra föder.
- 012:016 Tranden nu ock fram och sen det stora under som HERREN skall göra inför edra ögon.
- 012:017 Nu är ju tiden för veteskanden; men jag vill ropa till HERREN att han må låta det dundra och regna. Skolen I mäka och se huru mycket ont I haven gjort i HERRENS ögon genom eder begjran att få en konung?'
- 012:018 Och Samuel ropade till HERREN, och HERREN lät det dundra och regna på den dagen. Då betogs allt folket av stor fruktan för HERREN och för Samuel.
- 012:019 Och allt folket sade till Samuel: 'Bed för dina tjänare till HERREN, din Gud, att vi icke må dö, eftersom vi till alla våra

andra synder ock hava lagt det onda att vi hava begjort att f?en konung.?

012:020 Samuel sade till folket: Frukten icke. V?i haven I gjort allt detta onda; men viken nu blott icke av ifr?n HERREN, utan tj?nen HERREN av allt edert hj?ta.

012:021 Viken icke av; ty d?f?ijen I tomma avgudar, som varken kunna hj?pa eller r?dda, eftersom de ?o allenast tomhet.

012:022 Ty HERREN skall icke f?rskjuta sitt folk, f?r sitt stora namns skull, eftersom HERREN har behagat att g?ra eder till sitt folk.

012:023 Vare det ock fj?rran ifr?n mig att jag skulle s?synda mot HERREN, att jag upph?rde att bedja f?r eder! Jag vill fastmer l?ra eder den goda och r?ta v?gen.

012:024 Allenast frukten HERREN och tj?nen honom troget av allt edert hj?ta. Ty sen vilka stora ting han har gjort med eder!

012:025 Men om I g?ren vad ont ?r, s?skolen b?de I och eder konung f?rg?.

013:001 Saul hade varit konung ett ?r, och n?r han nu regerade ?ver Israel p?andra ?ret,

013:002 utvalde han ?r sig tre tusen m?n ur Israel. Av dessa hade Saul sj?lv hos sig tv?tusen i Mikmas och i Betels bergsbygd, och ett tusen hade Jonatan hos sig i Gibeaa i Benjamin. Men det ?vriga folket hade han l?tit g?hem, var och en till sin hydda.

013:003 Och Jonatan dr?pte filist?ernas fogde i Geba; och filist?erna fingo h?ra det. Men Saul l?t st?ta i basun ?ver hela landet och s?ga: Detta m?hebr?erna h?ra.?

013:004 S?fick hela Israel h?ra omtalas att Saul hade dr?pt filist?ernas fogde, och att Israel d?rigenom hade blivit f?rhatligt f?r filist?erna. Och folket b?dades upp att f?lja Saul till Gilgal.

013:005 Under tiden hade filist?erna f?rsamlat sig f?r att strida mot Israel: trettio tusen vagnar och sex tusen ryttare, och fotfolk s?talrikt som sanden p?havets strand; och de drogo upp och l?grade sig vid Mikmas, ?ster om Bet-Aven.

013:006 D?nu israeliterna s?go sig vara i n?d, i det att folket sv?rt ansattes, g?nde sig folket i grottor, i skogssn? och bland klippor, i fasta valv och i gropar.

013:007 Och somliga av hebr?erna gingo ?ver Jordan in i Gads och Gileads land. Men Saul var ?nnu kvar i Gilgal; och allt folket f?ljde honom med b?van.

013:008 N?r han nu hade v?ntat sju dagar, intill den tid Samuel hade best?mt men Samuel likv?l icke kom till Gilgal, begynte folket skingra sig och g?iffr?n honom.

013:009 D?sade Saul: F?ren fram till mig br?noffers- och tackoffersdjuren.? D?r p?frambar han br?noffret.

013:010 Men just n?r han hade slutat att framb?ra br?noffret, kom Samuel. D?gick Saul honom till m?tes f?r att h?sa honom.

013:011 Men Samuel sade: ?Vad har du gjort!? Saul svarade: ?N?r jag s?g att folket skingrade sig och gick ifr?n mig, under det att du icke kom inom den best?mda tiden, fast?n filist?erna voro f?rsamlade vid Mikmas,

013:012 d?t?nkte jag: Nu komma filist?erna hitned mot mig i Gilgal, och jag har ?nnu icke b?nfallit inf?r HERREN. D?tog jag mod till mig och offrade br?noffret.?

013:013 Samuel sade till Saul: ?Du har handlat d?raktigt. Du har icke h?llit det bud HERREN, din Gud, har givit dig; eljest skulle HERREN hava bef?st ditt konungad?me ?ver Israel f?r evig tid.

013:014 Men nu skall ditt konungad?me icke bliva best?ndande. HERREN har

søkt sig en man efter sitt hjerta, och honom har HERREN förordnat till furste över sitt folk, eftersom du icke har hjälpt vad HERREN bjöd dig.?

- 013:015 Därefter stod Samuel upp och gick från Gilgal till Gibeon i Benjamin. Men Saul mårstrade det folk som fanns hos honom: vid pass sex hundra man.
- 013:016 Och Saul och hans son Jonatan stannade i Gibeon i Benjamin med det folk som fanns hos dem, under det att filisterna hade lårat sig vid Mikmas.
- 013:017 Och en härskara, delad i tre hopar, drog ut ur filisternas låger för att härja: en hop tog vägen till Ofra i Sualslandet,
- 013:018 en hop tog vägen till Bet-Horon, och en hop tog vägen till det område som vetter till Seboimsdalen, till knen till.
- 013:019 Ingen smed fanns där i hela Israels land, ty filisterna fruktade att hebräerna skulle låta göra sig svärd eller spjut.
- 013:020 Och så måste en israelit alltid begiva sig ned till filisterna, om han ville låta vässa sin lie eller sin plogbill eller sin yxa eller sin skära,
- 013:021 när det hade blivit något fel med eggen på skärtorna eller plogbillarna, eller med gafflarna eller yxorna, eller när oxpikarnas uddar behövde rätas.
- 013:022 Härav kom sig, att när striden skulle stå, ingen enda av Sauls och Jonatans folk hade ett svärd eller ett spjut; allenast Saul själv och hans son Jonatan hade sådana.
- 013:023 Men filisterna låto en utpost rycka fram till passet vid Mikmas.
- 014:001 Så hände sig nu en dag att Jonatan, Sauls son, sade till sin vapendragare: Kom, låt oss gå över till filisternas utpost där på andra sidan. Men han omtalade det icke för sin fader.
- 014:002 Saul vistades där vid Gibeons gräs, under granatträdet i Migron, och folket som han hade hos sig utgjorde vid pass sex hundra man;
- 014:003 och Ahia, son till Ahitub, som var broder till I-Kabod, son till Pinehas, son till Eli, HERRENS präst i Silo, har därför foden. Och folket visste icke om, att Jonatan hade gått bort.
- 014:004 Men i passet, där Jonatan sökte gå över för att komma till filisternas utpost, låg på vardera sidan en brant klippa; den ena hette Boses och den andra Sene.
- 014:005 Den ena klippan reste sig i norr, mitt emot Mikmas, den andra i söder, mitt emot Gibeon.
- 014:006 Och Jonatan sade till sin vapendragare: Kom, låt oss gå över till dessa oomskurnas utpost, kanhända skall HERREN göra något för oss. Ty intet hindrar HERREN att giva seger genom fölikasväg som genom många.?
- 014:007 Hans vapendragare svarade honom: Går allt vad du har i sinnet. Går du först; jag följer dig vart du vill.?
- 014:008 Därefter sade Jonatan: Villan, vi skola gå över till mannen där och laga så, att de föse oss.
- 014:009 Om de därför säga till oss så: 'Stanna stilla, till dess vi komma fram till eder', då skola vi stanna där vi stå och icke stiga upp till dem.
- 014:010 Om de däremot säga så: 'Kommen hitupp till oss', då skola vi stiga ditupp, ty då har HERREN givit dem i vår hand; detta skall för oss vara tecknet här till.?
- 014:011 När nu de två hade blivit synliga för filisternas utpost, sade

filistëerna: 'Se, hebrëerna krypa ut ur h'nen d' de hava g'nt sig.?

014:012 D'p'ropade utpostens manskap till Jonatan och hans vapendragare och sade: 'Kommen hitupp till oss, s'skola vi v' l'a eder!?' D'sade Jonatan till sin vapendragare: 'F'j mig ditupp, ty HERREN har givit dem i Israels hand.?'

014:013 Och Jonatan kl'ttrade p'h'nder och f'tter upp f', och hans vapendragare f'jde honom. Och de f'lo f' Jonatan; och hans vapendragare gick efter honom och gav dem d' dsst'nen.

014:014 I det f'rsta anfallet nedgjorde s' Jonatan och hans vapendragare vid pass tjugu m'n, p'en str'cka av vid pass ett halvt plogland.

014:015 D' uppstod f'skr'ckelse i l'gret p'f'itet och bland allt folket; utposterna och de som hade g'tt ut f' att h'ja grepos ock av f'skr'ckelse. Och marken darrade, s' att en f'skr'ckelse ifr'n Gud uppstod.

014:016 Och Sauls v'ktare i Gibea i Benjamin fingo se att hopen var i uppl'sning, och att man sprang hit och dit.

014:017 D'sade Saul till folket som han hade hos sig: 'H'len m'nstring och sen efter, vem som har g'tt ifr'n oss.?' N'r de d'h'lo m'nstring, funno de att Jonatan och hans vapendragare icke voro d'.

014:018 D'sade Saul till Ahia: 'F' hit Guds ark.?' Ty Guds ark fanns p' den tiden bland Israels barn.

014:019 Medan Saul 'nnu talade med pr'sten, tilltog larmet i filist'ernas l'ger allt mer och mer. D'sade Saul till pr'sten: 'L' det vara.?'

014:020 Och Saul och allt det folk som han hade hos sig f'samlade sig och drogo till stridsplatsen; d' fingo de se att den ene hade lyft sitt sv'rd mot den andre, s' att en mycket stor f'virring hade uppst'tt.

014:021 Och de hebr'er som sedan gammalt lydde under filist'erna, och som hade dragit hitupp med dem och voro h' och d' i l'gret, dessa sl'to sig nu ock till de israeliter som anf'rdes av Saul och Jonatan.

014:022 Och n'r de israeliter som hade g'nt sig i Efraims bergsbygd h'nde att filist'erna flydde, satte alla dessa ocks' efter dem och deltog i striden.

014:023 S' gav HERREN Israel seger p'den dagen, och striden fortsattes 'nda bortom Bet-Aven.

014:024 N'r nu Israels m'n p'den dagen voro h't anstr'ngda, band Saul folket med f'jande ed: 'F'rbannad vare den man som f't't n'gon f'da f're aftonen, och innan jag har tagit h'mnd p'mina fiender.?' S'smakade d'ingen av folket n'gon f'da.

014:025 Och n'r de allasammans kommo in i skogsbygden, l'g honung p' marken.

014:026 Men n'r folket hade kommit in i skogsbygden och f'tt se den utflutna honungen, v'gade dock ingen f'a handen upp till munnen, ty folket fruktade f' eden.

014:027 Jonatan d'remot hade icke h't, n'r hans fader band folket med eden; d'f' r'ckte han ut staven som han hade i sin hand och doppade dess 'nda i honungskakan, och f'rde s' handen till munnen; d'kunde hans 'gon 'er se klart.

014:028 Men en man bland folket tog till orda och sade: 'Din fader har bundit folket med en dyr ed och sagt: 'F'rbannad vare den man som dag f't't n'gon f'da.'?' Och folket var uttr'tat.

014:029 Jonatan svarade: 'Min fader har d' med dragit olycka 'ver

- landet. Sen huru klara mina ögon hava blivit, därför att jag smakade något litet av honungen här.
- 014:030 Huru mycket mer, om folket i dag hade fått ta sig mer av bytet som de hade tagit från sina fiender--huru mycket större skulle icke de filisternas nederlag hava blivit!?
- 014:031 Emellertid slogo de filisterna på den dagen och följde dem från Mikmas till Ajalon. Och folket var mycket utträttat.
- 014:032 Därför kastade sig folket över bytet och tog får, oxar och kalvar och slaktade dem på marken; och folket åt sedan köttet med blodet i.
- 014:033 När man berättade detta för Saul och sade: "Se, folket syndar mot HERREN genom att äta kött med blodet i", utropade han: "I haven handlat brottsligt. Vårtren nu fram till mig en stor sten."
- 014:034 Och Saul sade vidare: "Gå ut bland folket och säga till dem 'Var och en före fram till mig sin ox och sitt får, och slakten dem här och ät; synden icke mot HERREN genom att äta köttet med blodet i.' Därförde allt folket, var och en med egen hand, om natten fram sina oxar och slaktade dem där."
- 014:035 Och Saul byggde ett altare åt HERREN; detta var det första altare som han byggde åt HERREN.
- 014:036 Och Saul sade: "Låt oss i natt draga ned och följa filisterna och anställa plundring bland dem, ända till dess det bliver dager i morgon, och låt oss laga så, att ingen av dem bliver kvar." De svarade: "Gör allt vad dig tärkes." Men prästen sade: "Låt oss tröda fram hit till Gud."
- 014:037 Därför sade Saul Gud: "Skall jag draga ned och följa filisterna? Vill du dögiva dem i Israels hand?" Men han gav honom intet svar den dagen.
- 014:038 Därsade Saul: "Kommen hitfram, alla i folkets förnämsta män, för att i män förveta och se vari den synd består, som i dag har blivit begången."
- 014:039 Ty så sant HERREN lever, han som har givit Israel seger: om den också vore begången av min son Jonatan, skall han döden dö? Men ingen bland allt folket svarade honom.
- 014:040 Därsade han till hela Israel: "Stållen i eder på ena sidan, så vill jag med min son Jonatan stålla mig på andra sidan." Folket svarade Saul: "Gör vad dig tärkes."
- 014:041 Och Saul sade till HERREN, Israels Gud: "Låt sanningen komma i dagen." Därför förfades Jonatan och Saul av lotten, och folket gick fritt.
- 014:042 Saul sade: "Kasten lott mellan mig och min son Jonatan." Därför förfades Jonatan av lotten.
- 014:043 Saul sade till Jonatan: "Omtala för mig vad du har gjort." Därför omtalade Jonatan det för honom och sade: "Med ändan av staven som jag hade i min hand tog jag litet honung och smakade därpå--och så skall jag nu dö?"
- 014:044 Saul svarade: "Ja, Gud straffe mig nu och framgent: du måste döden dö, Jonatan."
- 014:045 Men folket sade till Saul: "Skulle Jonatan dö, han som har förskaffat Israel denna stora seger? Bort det! Så sant HERREN lever, icke ett här från hans huvud skall falla till jorden; ty med Guds hjälp har han i dag utfört detta." Och folket köpte Jonatan fri inför döden.
- 014:046 Och Saul drog hem, utan att vidare följa filisterna; filisterna begåvo sig också hem till sitt.
- 014:047 När Saul nu hade tagit konungadömet över Israel i besittning,

fårde han krig mot alla sina fiender runt omkring: mot Moab, mot Ammons barn, mot Edom, mot konungarna i Soba och mot filisterna; och vart han vände sig tuktade han dem.

014:048 Han gjorde märkliga ting och slog Amalek och råddade sig Israel från dess plundrades hand.

014:049 Sauls söner voro Jonatan, Jisvi och Malki-Sua; och av hans bröda döttrar hette den äldre Merab och den yngre Mikal.

014:050 Sauls hustru hette Ahinoam, Ahimaas' dotter. Hans hushållsman hette Abiner, son till Ner, som var Sauls farbroder.

014:051 Ty Kis, Sauls fader, och Ner, Abners fader, voro söner till Abiel.

014:052 Men kriget mot filisterna pågick häftigt, så länge Saul levde. Och varhelst Saul såg någon rask och krigsduglig man tog han honom i sin tjänst.

015:001 Men Samuel sade till Saul: Det var mig HERREN sönde att smörja dig till konung över sitt folk Israel. Sök nu HERRENS ord.

015:002 Sönder HERREN Sebaot: Jag vill hemsöka Amalek för det som han gjorde mot Israel, att han lade sig i vägen för honom, när han drog upp ur Egypten.

015:003 Södrag nu stad och slämakiterna och giv dem till spillo, med allt vad de hava, och skona dem icke, utan döda både män och kvinnor, både barn och spenabarn, både kreatur och fåglar, både kameler och snor.

015:004 Dödade Saul upp folket och mörtrade dem i Telaim: tvåhundra tusen man fotfolk, och dessutom tio tusen man från Juda.

015:005 När Saul sedan kom till Amaleks stad, lade han ett bakhjul i dalen.

015:006 Men till kainerna läste Saul säga: Skiljen eder från amalekiterna och dragen ned, för att jag icke må utrota eder tillsammans med dem. I bevisaden ju barmhärtighet mot alla Israels barn, när de drogo ut ur Egypten? Döskilde sig kainerna från amalekiterna.

015:007 Och Saul slog amalekiterna och förförde dem från Havila fram emot Sur, som ligger öster om Egypten.

015:008 Och han tog Agag, Amaleks konung, levande till fånga, och allt folket gav han till spillo, och han slog dem med svärdsegg.

015:009 Men Saul och folket skonade Agag, söck det bästa och det näst bästa av fåglar och kreatur jämte lammen, korteligen, allt som var av värde; sådant ville de icke giva till spillo. All boskap döremot, som var dögig och mager, gävo de till spillo.

015:010 Dökom HERRENS ord till Samuel; han sade:

015:011 Jag ångrar att jag har gjort Saul till konung, ty han har vänt sig bort ifrån mig och icke fullgjort mina befallningar. Detta gick Samuel hört till sinnes, och han ropade till HERREN hela den natten.

015:012 Och bittida om morgonen stod Samuel upp och gick för att möta Saul. Döblev det berättat för Samuel att Saul hade kommit till Karmel och dörest sig en minnesstod, och att han sedan hade vänt om och dragit döfrån ned till Gilgal.

015:013 När nu Samuel kom till Saul, sade Saul till honom: Årsignad vare du av HERREN. Jag har nu fullgjort HERRENS befallning.

015:014 Men Samuel sade: Vad är det döför ett läte av fåglar som ljuder i mina åron, och vad är det för ett läte av kreatur som jag hörer??

- 015:015 Saul svarade: Från amalekiterna hava de fått dem med sig, ty folket skonade det bästa av fåren och fåkreaturen få att offra det åt HERREN, din Gud; men det åriga hava vi givit till spillo.?
- 015:016 D?sade Samuel till Saul: Hål nu upp, s?vill jag fåkunna få dig vad HERREN i natt har talat till mig. Han sade till honom: ?Tala.?
- 015:017 Samuel sade: Se, fastån du var ringa i dina egna ågon, har du blivit ett huvud få Israels stammar, ty HERREN smorde dig till konung åver Israel.
- 015:018 Och HERREN s?nde dig åstad och sade: 'G?och giv till spillo amalekiterna, de syndarna, och strid mot dem, till dess att du har fågjort dem.'
- 015:019 Varfå har du d?icke h?tt HERRENS r?st, utan kastat dig åver bytet och gjort vad ont å i HERRENS ågon??
- 015:020 Saul svarade Samuel: ÅJag har ju h?tt HERRENS r?st och g?tt den v?g p?vilken HERREN har s?nt mig. Jag har fått hit Agag, Amaleks konung, och givit Amalek till spillo.
- 015:021 Men folket tog av bytet få och fåkreatur, det bästa av det tillspilogivna, få att offra det åt HERREN din Gud, i Gilgal.?
- 015:022 D?sade Samuel: ÅMenar du att HERREN har samma behag till br?noffer och slaktoffer som d?till att man h? HERRENS r?st?
Nej, lydnd å b?ttre å offer,
och h?samhet b?ttre å det feta av v?durar.
- 015:023 Ty genstråvighet å trolldomssynd,
och motspånstighet å avguderi och husgudsdyrkan.
- Eftersom du har fåkastat HERRENS ord, har han ock fåkastat dig, och du skall icke långre vara konung.?
- 015:024 Saul sade till Samuel: ÅJag har syndat d?med att jag har åvertrått HERRENS befallning och handlat emot dina ord; ty jag fruktade få folket och lyssnade till deras ord.
- 015:025 Men fålå mig nu min synd, och v?nd tillbaka med mig, s?att jag få tillbedja HERREN.?
- 015:026 Samuel sade till Saul: ÅJag v?nder icke tillbaka med dig; ty d? du har fåkastat HERRENS ord, har HERREN ock fåkastat dig, s? att du icke långre få vara konung åver Israel.?
- 015:027 Nå nu Samuel v?nde sig om få å g?, fattade han i h?net p? hans mantel, och den rycktes s?nder.
- 015:028 Och Samuel sade till honom: ÅHERREN har i dag ryckt Israels konungarrike från dig och givit det åt en annan, som å b?ttre å du.
- 015:029 Och den H?lige i Israel ljuger icke och ångrar sig icke; ty han å icke en m?nskiska, s?att han skulle kunna ågra sig.?
- 015:030 Han svarade: ÅJag har syndat; men bevisa mig dock nu den åran infå de ådste i mitt folk och infå Israel, att du v?nder tillbaka med mig, s?att jag få tillbedja HERREN, din Gud.?
- 015:031 D?v?nde Samuel tillbaka och fåjde med Saul; och Saul tillbad HERREN.
- 015:032 Och Samuel sade: ÅFåren fram till mig Agag, Amaleks konung. D? gick Agag med glatt mod fram till honom. Och Agag sade: Ååan, snart å d?dens bitterhet åverstånden.?
- 015:033 Men Samuel sade: ÅSåsom ditt svård har gjort kvinnor barnlåsa s? skall ock din moder bliva barnlå framfå andra kvinnor. D?p? h?gg Samuel Agag i stycken infå HERREN, i Gilgal.
- 015:034 Sedan begav sig Samuel till Rama; men Saul drog upp till sitt hem i Sauls Gibea.
- 015:035 Och Samuel ville icke mer se Saul s?långre han levde, ty Samuel

s?jude ?ver Saul, eftersom HERREN ?ngrade att han hade gjort Saul till konung ?ver Israel.

- 016:001 Och HERREN sade till Samuel: ?Huru l?ngre t?nker du s?ja ?ver Saul? Jag har ju f?kastat honom, ty jag vill icke l?ngre att han skall vara konung ?ver Israel. Fyll ditt horn med olja och g? ?stad jag vill s?nda dig till betlehemiten Isai, ty en av hans s?ner har jag utsett ? mig till konung.?
- 016:002 Men Samuel sade: ?Huru skall jag kunna g?dit? Om Saul f?r h?ra det, s?dr?per han mig.? HERREN svarade: ?Tag en kviga med dig och s?g: 'Jag har kommit f?r att offra ? HERREN.'
- 016:003 Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall d?sja?v l?ta dig veta vad du b?r g?ra, och du skall sm?ja ? mig den jag s?ger dig.?
- 016:004 Samuel gjorde vad HERREN hade sagt, och kom s?till Bet-Lehem Men n?r de ?ldste i staden fingo se honom, blevo de f?skr?ckta och fr?gade: ?Allt st?r v?r r?tt till??
- 016:005 Han svarade: ?Ja. Jag har kommit f?r att offra ? HERREN. Helgen eder och kommen med mig till offret.? Och han helgade Isai och hans s?ner och inbj?d dem till offret.
- 016:006 N?r de nu kommo dit och han fick se Eliab, t?nkte han: ?F?rvisso st?r HERRENS smorde h?r inf?r honom.?
- 016:007 Men HERREN sade till Samuel ?Sk?da icke p?hans utseende och p? hans h?gv?xta gestalt, ty jag har f?kastat honom. Ty det ? icke s?som en m?nskliga ser; en m?nskliga ser p?det som ? f? ?gonen men HERREN ser till hj?rtat.?
- 016:008 D?kallade Isai p?Abinadab och l?t honom g?fram f?r Samuel. Men han sade: ?Icke heller denne har HERREN utvalt.?
- 016:009 D?l? Isai Samma g?fram. Men han sade: ?Icke heller denne har HERREN utvalt.?
- 016:010 P?detta s?tt l?t Isai sju av sina s?ner g?fram f?r Samuel; men Samuel sade till Isai: ?HERREN har icke utvalt n?gon av dessa.?
- 016:011 Och Samuel fr?gade Isai: ??r detta alla ynglingarna?? Han svarade: ??nnu ?erst?r den yngste, men han g?r nu i vall med f?ren.? D?sade Samuel till Isai: ?S?nd ?stad och h?mta hit honom, ty vi skola icke s?ta oss till bords, f?r?n han kommer hit.?
- 016:012 D?s?nde han ?stad och l?t h?mta honom, och han var ljust?tt och hade sk?na ?gon och ett fagert utseende. Och HERREN sade: ?St? upp och sm?j honom, ty denne ? det.?
- 016:013 D?tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans br?der; och HERRENS Ande kom ?ver David, fr?n den dagen och allt framgent. Sedan stod Samuel upp och gick till Rama.
- 016:014 Men sedan HERRENS Ande hade vikit ifr?n Saul, kvaldes han av en ond ande fr?n HERREN.
- 016:015 D?sade Sauls tj?nare till honom: ?Eftersom en ond ande fr?n Gud kv?ljer dig,
- 016:016 m?du, v?r herre, tills?ga dina tj?nare, som st?inf?r dig, att de s?ka upp en man som ? kunnig i harpospel, p?det att han m? spela p?harpan, n?r den onde anden fr?n Gud kommer ?ver dig; s? skall det bliva b?tre med dig.?
- 016:017 D?sade Saul till sina tj?nare: ?Sen eder f?r min r?kning om efter en man som ? skicklig i str?ngospel, och f?ren honom till mig.?
- 016:018 En av m?nnen svarade d?och sade: ?Betlehemiten Isai har en son som jag har funnit vara kunnig i str?ngospel, en k?k stridsman och en f?st?ndig man, d?rtill en fager man; och HERREN ? med

honom.?

016:019 S?s?nde d?Saul bud till Isai och I? s?ga: ?nd till mig din son David, som vaktar f?en.?

016:020 D?tog Isai en ?na, som han lastade med br?d, vidare en vinl?gel och en killing, och s?nde detta med sin son David till Saul.

016:021 S?kom David till Saul och tr?dde i hans tj?nst och blev honom mycket k?, s?att han fick bliva hans vapendragare.

016:022 Och Saul s?nde till Isai och I? s?ga: ? David stanna kvar i min tj?nst, ty han har funnit n?d f? mina ?gon.?

016:023 N? nu anden fr?n Gud kom ?ver Saul, tog David harpan och spelade; d?k?nde Saul lindring, och det blev b?ttre med honom, och den onde anden vek ifr?n honom.

017:001 Men filist?erna f?rsamlade sina h?rar till strid; de f?rsamlade sig vid det Soko som h?r till Juda. Och de l?grade sig mellan Soko och Aseka, vid Efes-Dammim.

017:002 Saul och Israels m?n hade ock f?rsamlat sig och l?grat sig i Terebintdalen; och de st?lde upp sig till strid mot filist?erna.

017:003 Filist?erna stodo vid berget p?ena sidan, och israeliterna stodo vid berget p?andra sidan, s?att de hade dalen emellan sig.

017:004 D?framtr?dde ur filist?ernas skaror en envigesk?mpe vid namn Goljat, fr?n Gat; han var sex alnar och ett kvarter l?ng.

017:005 Han hade en kopparh?m p?sitt huvud och var kl?dd i ett fj?lpansar, och hans pansar hade en vikt av fem tusen siklar koppar.

017:006 Och han hade benskenor av koppar och bar en lans av koppar p? sin rygg.

017:007 Skaffet p?hans spjut liknade en v?vbom, och spetsen p?spjutet h?l sex hundra siklar j?n. Och hans sk?db?are gick framf? honom.

017:008 Han tr?dde nu fram och ropade till Israels h?r och sade till dem: ?Varf? dragen I ut och st?len upp eder till strid? Jag st?r h?r p?filist?ernas v?gnar, och I ?ren Sauls tj?nare; v?jjen nu ut ? eder en man som m?komma hitned till mig.

017:009 Om han f?rm? strida mot mig och sl? ned mig, s?skola vi vara eder underd?niga; men om jag bliver hans ?verman och sl? ned honom, s?skolen I vara oss underd?niga och tj?na oss.?

017:010 Och filist?en sade ytterligare: ?Jag har i dag sm?dat Israels h?. Skaffen nu hit n?gon, s?att vi f?strida med varandra!

017:011 D?Saul och hela Israel h?rde dessa filist?ens ord, blevo de gripna av f?f?an och stor fruktan.

017:012 Men David var son till den omtalade efratiten fr?n Bet-Lehem i Juda, som hette Isai och hade ?ta s?ner; denne var p?Sauls tid en gammal man vid framskriden ?der.

017:013 Nu hade Isaits tre ?dsta s?ner dragit ?stad och f?jt med Saul ut i kriget. Av dessa hans tre s?ner, som hade dragit ut i kriget, hette den f?rstf?dde Eliab, hans andre son Abinadab och den tredje Samma.

017:014 David var den yngste. De tre ?dsta hade nu f?jt med Saul.

017:015 Men David l?mnade understundom Saul och gick hem f? att vakta sin faders f? i Bet-Lehem.

017:016 Och filist?en kom fram b?de bittida och sent; i fyrtio dagar kom han och st?lde sig d?r.

017:017 Nu sade Isai en g?ng till sin son David: ?Tag f? dina br?ders r?kning en efa av dessa rostade ax j?nte dessa tio br?d, och

- skaffa detta skyndsamt till dina bröder i Iŷgret.
- 017:018 Och dessa tio ostar skall du fŷra till deras ŷverhŷvitsman. Du skall se efter, om det stŷt vŷr till med dina bröder, och begŷra av dem en mottagningspant.
- 017:019 Saul och de och alla Israels mŷn ŷro nŷmligen i Terebintdalen och strida mot filistŷerna.ŷ
- 017:020 Bittida fŷjande morgon ŷverlŷmnade David fŷren ŷ en vaktare, tog med sig vad han skulle och begav sig ŷstad, sŷsom Isai hade bjudit honom. Nŷr han kom fram till vagnborgen, hov hŷren, som dŷskulle draga ut i slagordning, upp sitt hŷskri.
- 017:021 Och Israel och filistŷerna stŷlde upp sig i slagordning mot varandra.
- 017:022 Dŷlŷmnade David ifrŷn sig sakerna ŷ trossvaktaren och skyndade bort till hŷren; och nŷr han kom dit, hŷsade han sina bröder.
- 017:023 Under det att han talade med dem, trŷdde nu envigeskŷmpen, han som hette Goljat, filistŷen ifrŷn Gat, fram ur filistŷernas hŷ och talade sŷsom fŷrut; och David hŷrde det.
- 017:024 Och alla Israels mŷn flydde fŷr mannen, nŷr de fingo se honom och fruktade storligen.
- 017:025 Och Israels mŷn sade: ŷSen I mannen dŷr, som nu trŷder upp? Han trŷder upp fŷr att smŷda Israel. Men den man som slŷr ned honom vill konungen begŷva med stor rikedom, och ŷr honom vill han giva sin dotter, och hans faders hus vill han gŷra skattefritt i Israel.ŷ
- 017:026 Och David sade till de man som stodo bredvid honom: ŷVad fŷr den man som slŷr ned denne filistŷ och dŷrmed tager bort sŷdan smŷek frŷn Israel? Ty vem ŷr denne oomskurne filistŷ, som vŷgar smŷda den levande Gudens hŷr??
- 017:027 Folket upprepade dŷfŷr honom det som nyss hade blivit sagt; de sade: ŷDetta fŷr den man som slŷr ned honom.ŷ
- 017:028 Men Eliab, hans ŷdste broder, hŷrde huru han talade med mŷnnen; dŷupptŷndes Eliabs vrede mot David, och han sade: ŷVarfŷr har du kommit hitned, och ŷr vem har du ŷverlŷmnat den lilla fŷrhjorden dŷr i ŷknen? Jag kŷnner ditt ŷvermod och ditt hjŷrtas ondska; fŷr att se pŷstriden ŷr det som du har kommit hitned.ŷ
- 017:029 David svarade: ŷVad har jag dŷgjort? Det var ju allenast en frŷga.ŷ
- 017:030 Sedan vŷnde han sig ifrŷn honom till en annan och upprepade sin frŷga, och folket gav honom samma svar som fŷrut.
- 017:031 Men vad David hade talat blev bekant; och man berŷttade det fŷr Saul, och denne lŷt hŷmta honom.
- 017:032 Och David sade till Saul: ŷMŷ ingen lŷta sitt mod falla. Din tjŷnare vill gŷ ŷstad och strida mot denne filistŷ.ŷ
- 017:033 Saul sade till David: ŷIcke kan du gŷ ŷstad mot denne filistŷ och strida mot honom; du ŷr du ju allenast en yngling, och han ŷr en stridsman allt ifrŷn ungdomen.ŷ
- 017:034 Men David svarade Saul: ŷDin tjŷnare har gŷtt i vall med sin faders fŷr; om dŷett lejon eller en bjŷrn kom och tog bort ett fŷr av hjorden,
- 017:035 sŷfŷjande jag efter vilddjuret och slog ned det och ryckte rovet ur munnen pŷdet; och om det dŷreste sig upp mot mig, sŷ fattade jag det i skŷgget och slog ned det och dŷdade det.
- 017:036 Har nu din tjŷnare slagit ned bŷde lejon och bjŷrn, sŷ skall det gŷ denne oomskurne filistŷ sŷsom det gick vart och ett av dessa djur, ty han har smŷdat den levande Gudens hŷr.ŷ
- 017:037 Och David sade ytterligare: ŷHERREN, som rŷddade mig undan lejon och bjŷrn, han skall ock rŷdda mig undan denne filistŷ.ŷ Dŷ sade

Saul till David: 'G?d?'stad; HERREN skall vara med dig.?
017:038 Och Saul kl?dde p?David sina egna kl?der och satte en kopparh?m p?hans huvud och kl?dde p?honom ett pansar.
017:039 Och David omgjordade sig med hans sv?rd utanp?kl?derna och pr?vade p?att g?d?med, ty han hade aldrig f?rs?kt n?got s?dant. Och David sade till Saul: 'Jag kan icke g?s?kl?dd, ty jag har aldrig f?rs?kt s?dant.? D?p?lade David det av sig.
017:040 Och han tog sin stav i handen och valde ut ? sig fem sl?ta stenar ur b?cken och lade dem i sin herdev?ska och i barmen, och tog sin slunga i handen; d?refter gick han fram mot filist?en.
017:041 Och filist?en gick fram? och kom David allt n?rmare, och hans sk?d b?rare gick framf? honom.
017:042 D?nu filist?en s?g upp och fick se David, f?raktade han honom; ty denne var ?nnu en yngling, ljust?tt och sk?n.
017:043 Och filist?en sade till David: 'Menar du att jag ? en hund, eftersom du kommer emot mig med k?ppar?? Och filist?en f?rbannade David, i det han svor vid sina gudar.
017:044 Sedan sade filist?en till David: 'Kom hit till mig, s?skall jag giva ditt k?tt ? himmelens f?glar och ? markens djur.?
017:045 David svarade filist?en: 'Du kommer mot mig med sv?rd och spjut och lans, men jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn, hans som ? Israels h?rs Gud, den h?rs som du har sm?dat.
017:046 HERREN skall denna dag ?verl?mna dig i min hand, s?att jag skall sl?ned dig och taga ditt huvud av dig, och jag skall denna dag giva de filisteiska krigarnas d?da kroppar ? himmelens f?glar och ? jordens vilda djur; s?skola alla l?nder f?nimma att Israel har en Gud.
017:047 Och hela denna hop skall f?nimma att det icke ? genom sv?rd och spjut som HERREN giver seger; ty striden ? HERRENS, och han skall giva eder i v? hand.?
017:048 N? d?filist?en gjorde sig redo och gick fram? och n?rmade sig David, sprang David med hast fram mot h?en, filist?en till m?tes.
017:049 Och David stack sin hand i v?skan och tog d?ur en sten och slungade och tr?ffade filist?en i pannan; och stenen tr?ngde in i pannan, s?att han f?ll omkull med ansiktet mot jorden.
017:050 S? ?ervann David filist?en med slunga och sten och slog filist?en till d?ds,
017:051 utan att David d?rvid hade n?got sv?rd i sin hand. Sedan sprang David fram och st?lde sig invid filist?en och fattade i hans sv?rd; och n? han hade dragit det ut ur skidan, gav han honom d?dsst?ten och h?gg av hans huvud d?med. N? filist?erna nu s?go att deras k?mpe var d?d, flydde de.
017:052 Men Israels och Juda m?n stodo upp och h?jde ett h?skri och f?f?jde filist?erna ?nda dit d? v?gen g? till Gai, och ?nda intill Ekrons portar; och filist?er f?lo och l?go slagna p? v?gen till Saaraim, och sedan ?nda till Gat och ?nda till Ekron.
017:053 Sedan Israels barn s?unda h?ftigt hade f?f?jt filist?erna, v?nde de tillbaka och plundrade deras l?ger.
017:054 Och David tog filist?ens huvud och f?rde det till Jerusalem, men hans vapen lade han i sitt t?tt.
017:055 N? Saul s?g David g?ut mot filist?en, fr?gade han h?h?vitsmannen Abner: 'Vems son ? denne yngling, Abner?? Abner svarade: 'S?sant du lever, konung, jag vet det icke.?
017:056 D?sade konungen: 'H? d?efter, vems son den unge mannen ?.?
017:057 N? sedan David v?nde tillbaka, efter att hava slagit ihj? filist?en, tog Abner honom med sig och f?rde honom inf? Saul,

- medan han ännu hade filistéens huvud i sin hand.
- 017:058 Dödsade Saul till honom: Vems son är du, yngling? David svarade: Din tjänare Isais, betlehemitens, son.
- 018:001 Sedan, efter det att David hade talat ut med Saul, följde sig Jonatans hjärta så vid Davids hjärta, att Jonatan hade honom lika kär som sitt eget liv.
- 018:002 Och Saul tog honom till sig på den dagen och lät honom icke mer vända tillbaka till sin faders hus.
- 018:003 Och Jonatan slöt ett förbund med David, då han nu hade honom lika kär som sitt eget liv.
- 018:004 Och Jonatan tog av sig manteln som han hade på sig och gav den åt David, så också sina ärliga kläder, vända till sitt svärd, sin båg och sitt bälte.
- 018:005 Och när David drog ut, hade han framgång överallt dit Saul sökte honom; Saul satte honom därför över krigsfolket. Och allt folket fann behag i honom, också de som voro Sauls tjänare.
- 018:006 Och när de kommo hem, då David vände tillbaka, efter att hava slagit ned filistéer, gingo kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång och dans, för att mäta konung Saul med jubel, med pukor och trianglar.
- 018:007 Och kvinnorna sjöngo med fröjd sålunda:
Saul har slagit sina tusen,
men David sina tio tusen.
- 018:008 Därför blev Saul mycket vred, ty det talet misshagade honom, och han sade: Hur David hava de givit tio tusen, och åt mig hava de givit tusen; nu fattas honom allenast konungadömet.
- 018:009 Och Saul såg med ont öga på David från den dagen och allt framgent.
- 018:010 Dagen därpå kom en ond ande från Gud över Saul, så att han rasade i sitt hus; men David spelade på harpan, såsom han dagligen plågade. Och Saul hade sitt spjut i handen.
- 018:011 Och Saul svängde spjutet och tänkte: Jag skall spetsa David fast vid väggen. Men David bjöd sig undan från honom, tvångsger.
- 018:012 Och Saul fruktade för David, eftersom HERREN var med honom, sedan han hade vikit ifrån Saul.
- 018:013 Därför avlögsnade Saul honom ifrån sig, i det att han gjorde honom till överhövitsman i sin häär; han blev så folkets ledare och anförare.
- 018:014 Och David hade framgång på alla sina vägar, och HERREN var med honom.
- 018:015 Därför Saul såg att han hade så stor framgång, fruktade han honom än mer.
- 018:016 Men hela Israel och Juda hade David kär, eftersom han var deras ledare och anförare.
- 018:017 Och Saul sade till David: Se, min äldsta dotter, Merab, vill jag giva dig till hustru; skicka dig allenast såsom en tapper man i min tjänst, och för HERRENS krig. Ty Saul tänkte: Min hand måste drabba honom, filistéernas hand måste drabba honom.
- 018:018 Men David svarade Saul: Vem är jag, vilka hava mina levnadsförländanden varit, och vad är min faders släkt i Israel, eftersom jag skulle bliva konungens måg?
- 018:019 När tiden kom att Sauls dotter Merab skulle hava givits åt

David, blev hon emellertid given till hustru åt meholatiten Adriel.--

018:020 Men Sauls dotter Mikal hade David kär. Och när man omtalade detta för Saul, behagade det honom.

018:021 Saul tänkte nämligen: Jag skall giva henne åt honom, för att hon må bliva honom en snara, så att filisternas hand drabbar honom. Och Saul sade till David: För andra gången kan du nu bliva min måg.

018:022 Och Saul bjöd sina tjänare att de hemligen skulle tala så med David: Se, konungen har behag till dig, och alla hans tjänare hava dig kär; du bör nu bliva konungens måg.

018:023 Och Sauls tjänare talade dessa ord i Davids öron. Men David sade: Tyckes det eder vara en så ringa sak att bliva konungens måg? Jag är ju en fattig och ringa man.

018:024 Detta omtalade Sauls tjänare för honom och sade: Så har David sagt.

018:025 Då tillsade Saul dem att de skulle säga så till David: Konungen begär ingen annan brudgäva än fjöhudarna av ett hundra filistärer, för att hämnad så må tagas på konungens fiender. Saul hoppades nämligen att han skulle få David föld genom filisternas hand.

018:026 När så hans tjänare omtalade för David vad han hade sagt, ville David gärna på det villkoret bliva konungens måg; och innan tiden ännu var förlupen,

018:027 stod David upp och drog ästad med sina män och slog av filisterna två hundra man. Och David tog deras fjöhudar med sig, och fulla antalet blev överlämnat åt konungen, för att han skulle bliva konungens måg. Och Saul gav honom så sin dotter Mikal till hustru.

018:028 Men Saul såg och förstod att HERREN var med David; Och Sauls dotter Mikal hade honom kär.

018:029 Då fruktade Saul ännu mer för David, och så blev Saul Davids fiende för hela livet.

018:030 Men filisternas furstar drogo i fält; och så ofta de drogo ut, hade David större framgång än någon annan av Sauls tjänare, så att hans namn blev mycket berömt.

019:001 Och Saul talade med sin son Jonatan och med alla sina tjänare om att döda David; men Sauls son Jonatan var David mycket tillgiven.

019:002 Då förklarade Jonatan detta för David och sade: Min fader Saul söker att döda dig. Tag dig alltså till vara i morgon och hjäl dig gärna på någon plats där du kan vara dold.

019:003 Men sjäv vill jag gå ut och stålla mig bredvid min fader på marken, där du är, och jag vill tala om dig med min fader; om jag då märker något, skall jag sedan omtala det för dig.

019:004 Och Jonatan talade till Davids brösta med sin fader Saul och sade till honom: Konungen må icke försynda sig på sin tjänare David ty han har icke försyndat sig mot dig, utan vad han har gjort har varit till stort gagn för dig.

019:005 Han tog ju sin själ i sin hand och slog ned filistären, och HERREN gav så hela Israel en stor seger; du har själv sett det och glatt dig därför. Varför skulle du då försynda dig på oskyldigt blod genom att döda David utan sak??

019:006 Och Saul lyssnade till Jonatans ord; och Saul svor: Så sant HERREN lever, han skall icke dödas.

019:007 Sedan kallade Jonatan David till sig; och Jonatan omtalade för honom allt som hade blivit sagt. Därefter följde Jonatan David

till Saul, och han var i hans tjänst såsom frut.

019:008 När s?kriget åter begynte, drog David ut och stridde mot filisterna och tillfogade dem ett stort nederlag, så att de flydde från honom.

019:009 Men en ond ande från HERREN kom över Saul, då han satt i sitt hus med spjutet i handen, under det att David spelade på harpan.

019:010 Då skötte Saul att med spjutet spetsa David fast vid väggen; men denne vek undan från Saul, så att han allenast stötte spjutet in i väggen. Och David flydde och kom undan samma natt.

019:011 Emellertid skände Saul till Davids hus några män med uppdrag att vakta på honom och att sedan om morgonen döda honom. Men Mikal, Davids hustru, omtalade detta från honom och sade: 'Om du icke i natt räddar ditt liv, så är du i morgon dödens man.'

019:012 Därefter slöpte Mikal ned David genom fönstret; och han begav sig på flykten och kom så undan.

019:013 Sedan tog Mikal husguden och lade honom i sängen och satte myggnätet av gethår över huvudgården och höjde tältet över honom.

019:014 När sedan Saul skände sina män med uppdrag att hämta David, sade hon: 'Han är sjuk.'

019:015 Då skände Saul dit männen med uppdrag att skaffa sig tillträde till David själv och sade: 'Beten honom i sängen hitupp till mig, så att jag får döda honom.'

019:016 Men när männen kommo in, fingo de se att det var husguden som låg i sängen, med myggnätet över huvudgården.

019:017 Då sade Saul till Mikal: 'Varför har du så bedragit mig och slöppt min fiende, så att han har kommit undan??' Mikal svarade Saul: 'Han sade till mig: 'Slöpp mig; eljest dödar jag dig.'

019:018 När David nu hade flytt och kommit undan, begav han sig till Samuel i Rama och omtalade från denne allt vad Saul hade gjort honom. Och han och Samuel gingo till Najot och stannade där.

019:019 Och det blev berättat från Saul att David var i Najot vid Rama.

019:020 Då skände Saul dit några män med uppdrag att hämta David. Men när Sauls utskickade fingo se skaran av profeterna i profetisk hånryckning, och fingo se Samuel stå där såsom deras anförare, kom Guds Ande över dem, så att också de fattades av hånryckning.

019:021 När man omtalade detta från Saul, skände han dit andra män; men också de fattades av hånryckning. Och när han d?ytterligare, från tredje gången, skände dit män med samma uppdrag, fattades också dessa av hånryckning.

019:022 Då begav han sig själv till Rama; och när han kom till den stora brunnen i Seku, frågade han: 'Var är Samuel och David??' Man svarade: 'De är i Najot vid Rama.'

019:023 Då begav han sig dit, till Najot vid Rama. Men Guds Ande kom också över honom, så att han hela vägen gick i profetisk hånryckning, ända till dess att han kom fram till Najot vid Rama.

019:024 Då kastade också han av sig sina kläder, i det att också han blev fattad av hånryckning inför Samuel; och han föll ned och låg där naken hela den dagen och hela natten. Då förklarar man säga: 'Är också Saul bland profeterna??'

020:001 Men David flydde från Najot vid Rama och kom till Jonatan och sade: 'Vad har jag gjort? Vilken missgärning, vilken synd har jag begått mot din fader, eftersom han står efter mitt liv??'

020:002 Han svarade honom: 'Bort det! Du skall icke dö. Min fader gör

ju intet, varken något viktigt eller något oviktigt, utan att uppenbara det för mig. Varför skulle det min fader dröja detta för mig? Nej, så skall icke ske.?

020:003 Men David betygade ytterligare med ed och sade: 'Din fader vet väl att jag har funnit nåd för dina ögon; därför tänker han:

'Jonatan skall icke förveta detta, på det att han icke må bliva bedrävad.' Men så sant HERREN lever, och så sant du själv lever: det är icke mer än ett steg mellan mig och döden.?

020:004 Dö sade Jonatan till David: 'Vadhelst du önskar skall jag göra för dig.?

020:005 David sade till Jonatan: 'I morgon är ju nymånad, och jag skulle därför troligen sitta till bords med konungen; men låt mig nu gå och gåmma mig ute på marken till i övermorgon afton.

020:006 Om din fader saknar mig, så säger: 'David utbad sig tillstånd av mig att få gå ett hastigt besök i sin stad, Bet-Lehem, där hela släkten nu firar sin årliga offerfest.'

020:007 Om han dö säger: 'Gott!', så kan din tjänare vara trygg. Men om han bliver vred, så märker du därför att han har beslutit min oförd.

020:008 Visa så din nåd mot din tjänare, eftersom du har låtit din tjänare ingå ett HERRENS förbund med dig. Men om det finnes någon missgärning hos mig, så döda mig du, ty varför skulle du föra mig till din fader??

020:009 Dö sade Jonatan: 'Bort det! Om jag märker att min fader har beslutit att låta oförd komma över dig, skall jag förvisso omtala det för dig.?

020:010 Men David sade till Jonatan: 'Vem skall omtala för mig detta, eller säga mig om din fader giver dig ett hört svar??

020:011 Jonatan sade till David: 'Kom, låt oss gå ut på marken.?' Och de gingo båda ut på marken.

020:012 Och Jonatan sade till David: 'Vid HERREN Israels Gud: om jag finner att det låter gott för David, när jag i morgon eller i övermorgon vid denna tid utforskar min fader, så skall jag förvisso sånda bud till dig och uppenbara det för dig.

020:013 HERREN straffe Jonatan nu och framgent, om jag, så framt min fader åstundar din oförd, icke uppenbarar det för dig och låter dig komma undan, så att du får gå dina fötde i trygghet. Och HERREN vare dö med dig, såsom han har varit med min fader.

020:014 Och nog skall du väl, om jag dö ännu är i livet, ja, nog skall du väl bevisa barmhärtighet mot mig, såsom HERREN är barmhärtig, så att jag slipper att dö?

020:015 Icke skall du väl någonsin taga bort din barmhärtighet från mitt hus, icke ens dö när HERREN har tagit bort alla Davids fiender ifrån jorden??

020:016 Jonatan slöt dö ett förbund med Davids hus; och HERREN utkrävde sedan av Davids fiender vad de hade förskyllt.

020:017 Och Jonatan besvor David ytterligare vid sin kärlek till honom, ty han hade honom lika kär som han hade sitt eget liv;

020:018 Jonatan sade till honom: 'I morgon är nymånad, och du skall dö saknas, ty din plats kommer ju att stå tom.

020:019 Men gå i övermorgon skyndsamt ned till den plats där du gåmde dig den dag dö gåningen skulle hava skett, och uppehåll dig bredvid Eselstenen.

020:020 Jag vill dö själv i dess närhet avskjuta mina tre pilar, såsom sköte jag till mår.

020:021 Sedan skall jag skicka min tjänare att gå och söka upp pilarna. Om jag dö säger till tjänaren: 'Se, pilarna ligga bakom dig, närmare hit!', så tag du upp dem och kom fram, ty dö kan

du vara trygg och ingenting ? p?f?rde, s?sant HERREN lever.

020:022 Men om jag s?ger s?till den unge mannen: 'Se, pilarna ligga framf?r dig, l?ngre bort', s?g?dina f?rde, ty d?s?nder HERREN dig bort.

020:023 Och i fr?ga om det som jag och du nu hava talat, ? HERREN vittne mellan mig och dig till evig tid.?

020:024 Och David g?mde sig ute p?marken. Och n?r nym?haden var inne, satte konungen sig till bords f?r att ?ta.

020:025 Konungen satte sig p?sin vanliga sittplats, platsen vid v?ggen; och Jonatan stod upp, och Abner satte sig vid Sauls sida. Men Davids plats stod tom.

020:026 Saul sade dock intet den dagen, ty han t?nkte: ?N?got har h?nt honom; han ?r nog icke ren, s?kerligen ?r han icke ren.?

020:027 Men n?r Davids plats stod tom ocks?dagen efter nym?hadsdagen, dagen d?refter, sade Saul till sin son Jonatan: ?Varf?r har Isais son varken i g?r eller i dag kommit till m?rtiden??

020:028 Jonatan svarade Saul: ?David utbad sig tillst?nd av mig att f?g?till Bet-Lehem;

020:029 han sade: 'L?r mig g?, ty vi fira en sl?ktofferfest i staden, och min broder har sj?v bjudit mig att komma; om jag har funnit n?d f?r dina ?gon, s?l?r mig nu slippa h?rifr?n f?r att bes?ka mina br?der.' D?r?r har han icke kommit till konungens bord.?

020:030 D?uppt?ndes Sauls vrede mot Jonatan, och han sade till honom: ?Du son till en otuktig kvinna! Visste jag d?icke att du hade funnit behag i Isais son, till skam f?r dig sj?v och till skam f?r din moders blygd!

020:031 Ty s?l?ngre Isais son lever p?jorden, ?r varken du eller din konungamakt s?ker. S?nd d?r?r nu ?stad och l?r h?nta honom hit till mig, ty han ?r d?dens barn.?

020:032 Jonatan svarade sin fader Saul och sade till honom: ?Varf?r skall han d?das? Vad har han gjort??

020:033 D?sv?ngde Saul spjutet mot honom f?r att genomborra honom; och nu m?rkte Jonatan att hans fader hade beslutit att d?da David.

020:034 Och Jonatan stod upp fr?n bordet i vredesmod och ?r intet p?den andra nym?hadsdagen, ty han var bedr?vad f?r Davids skull, d?r?r att hans fader hade gjort s?dan or?t mot denne.

020:035 F?ljande morgon gick Jonatan ut p?marken, vid den tid han hade utsatt f?r David; och han hade en liten gosse med sig.

020:036 Och han sade till gossen: ?Spring och s?k reda p?pilarna som jag skjuter av.? Medan nu gossen sprang, sk?r han pilen ?ver honom.

020:037 Och n?r gossen kom till det st?le dit Jonatan hade avskjutit pilen, ropade Jonatan efter gossen och sade: ?Pilen ligger ju framf?r dig, l?ngre bort.?

020:038 Och Jonatan ropade ytterligare efter gossen: ?Fort, skynda dig, stanna icke!? Och gossen som Jonatan hade med sig tog upp pilen och kom till sin herre.

020:039 Men gossen visste icke varom fr?ga var; allenast Jonatan och David visste det.

020:040 Och Jonatan l?mnade sina vapen ?r gossen som han hade med sig och sade till honom: ?G?och b?r dem in i staden.?

020:041 Men sedan gossen hade g?tt, reste David sig upp p?s?dra sidan; och han f?ll ned till jorden p?sitt ansikte och bugade sig tre g?nger; och de kysste varandra och gr?to med varandra, och David gr?r ?verljutt.

020:042 Och Jonatan sade till David: ?G?i frid. Blive det s?som vi b?da svuro vid HERRENS namn, n?r vi sade: 'HERREN vare vittne mellan mig och dig, mellan mina efterkommande och dina, till evig

tid.'?

020:043 Sedan stod han upp och gick sina f?rde, men Jonatan gick in i staden igen.

021:001 Och David kom till pr?sten Ahimelek i Nob. Men Ahimelek blev f?rskr?ckt, n?r han fick se David, och fr?gade honom: 'Varf?r kommer du ensam och har ingen med dig??

021:002 David svarade pr?sten Ahimelek: 'Konungen har givit mig ett uppdrag, men han sade till mig: 'Ingen f?r veta n?got om det uppdrag vari jag s?nder dig, och som jag har givit dig.' Och mina m?n har jag visat till det och det st?let.

021:003 Giv mig nu vad du har till hands, fem br?d eller vad som kan finnas.?

021:004 Pr?sten svarade David och sade 'Vanligt br?d har jag icke till hands; allenast heligt br?d finnes--om eljest dina m?n hava avh?llit sig fr?n kvinnor.?

021:005 David svarade pr?sten och sade till honom: 'Ja, sannerligen, kvinnor hava p?sista tiden varit skilda fr?n oss; n?r jag drog ?stad, voro ock mina m?ns tillh?righeter heliga. D?r?r, om ocks?v?rt f?rehavande ? av helt vanligt slag, ? det dock i dag heligt, vad v?ra tillh?righeter ang?r.?

021:006 D?gav pr?sten honom av det heliga; ty d?r fanns icke n?got annat br?d ?n sk?debr?den, som hade legat inf?r HERRENS ansikte, men som man hade burit undan, f?r att l?gga fram nybakat br?d samma dag det gamla togs bort.

021:007 Men d?r befann sig den dagen en av Sauls tj?nare, som var satt i f?rvar inf?r HERREN, en edom?vid namn Doeg, den f?rn?mste av Sauls herdar.

021:008 Och David fr?gade Ahimelek ytterligare: 'Har du icke h?r till hands n?got spjut eller n?got sv?rd? Ty varken mitt sv?rd eller mina andra vapen tog jag med mig, eftersom konungens uppdrag kr?vde s?stor skyndsamhet.?

021:009 Pr?sten svarade: 'Jo, det sv?rd som har tillh?rt filist?en Goljat, honom som du slog ned i Terebintdalen; det finnes, inh?jt i ett kl?de, d?r bakom efoden. Vill du taga det med dig, s?tag det; ty n?got annat ?n det har jag icke.?' David sade: 'Dess like finnes icke; giv mig det.?

021:010 Och David stod upp och flydde samma dag f?r Saul och kom till Akis, konungen i Gat.

021:011 Men Akis' tj?nare sade till honom: 'Detta ? ju David, landets konung! Det ? ju till dennes ?ra man sjunger s?under dansen: 'Saul har slagit sina tusen, men David sina tio tusen.'

021:012 David lade m?rke till dessa ord, och han begynte storligen frukta f?r Akis, konungen i Gat.

021:013 D?r?r st?lde han sig vansinnig inf?r deras ?gon och betedde sig s?som en ursinnig, n?r de ville fasth?lla honom, och ritade p?d?rarna i porten och l?t spotten rinna ned i sitt sk?gg.

021:014 D?sade Akis till sina tj?nare: 'I sen ju huru vanvettigt mannen betar sig. Varf?r f?ren I honom till mig?

021:015 Har jag d?s?dan brist p?vanvettiga m?nniskor, att I beh?vden f?ra denne hit, f?r att han skulle bete sig vanvettigt inf?r mig? Skulle en s?dan f?komma in i mitt hus??

022:001 D?begav sig David d?rifr?n och flydde undan till Adullams grotta. Och n?r hans br?der och hela hans faders hus fingo h?ra detta, kommo de ditned till honom.

- 022:002 Och till honom församlade sig alla slags män som voro i närheten, alla som ansattes av fördringsögare och alla missnöjda, och han blev deras hövding; vid pass fyra hundra man slöt sig s till honom.
- 022:003 Därför begav sig David till Mispé i Moab. Och han sade till konungen i Moab: "Låt min fader och min moder komma hit tillver och vara hos eder till dess jag får veta vad Gud vill göra med mig."
- 022:004 Och han förde dem fram inför konungen i Moab; och deingo stanna hos denne, så länge David var på borgen.
- 022:005 Men profeten Gad sade till David: "Du skall icke stanna här på borgen; drag bort härifrån och begiv dig in i Juda land." D drog David bort därifrån och kom till Heretskogen.
- 022:006 Och Saul fick höra att man hade fått spaning på David och de män som voro med honom. Däru Saul en dag satt i Gibeá under tamarisken på höjden, med sitt spjut i handen, under det att alla hans tjänare stodo omkring honom,
- 022:007 sade han till sina tjänare, där de stodo omkring honom: "Härn, I benjaminiter. Skall också Isais son till eder alla giva krar och vingårdar och göra eder alla till över- och underhållsmän?"
- 022:008 Ty I haven ju alla sammansvurit eder mot mig, och ingen har uppenbarat för mig att min son har slutit förbund med Isais son. Ingen av eder bekymrar sig så mycket om mig, att han har uppenbarat det för mig. Min son har ju uppeggat min tjänare till att stämpla mot mig, såsom nu sker."
- 022:009 Edomän Doeg, som ock stod där bland Sauls tjänare, svarade där och sade: "Jag har sett Isais son komma till Ahimelek, Ahitubs son, i Nob."
- 022:010 Denne frögade där HERREN för honom och gav honom reskost; han gav honom ock filistän Goljats svärd."
- 022:011 Däru kände konungen och låt kalla till sig prästen Ahimelek, Ahitubs son, och hela hans faders hus, prästerna i Nob. Och de kommo alla till konungen.
- 022:012 Där sade Saul: "Här mig, du Ahitubs son." Han svarade: "Jag här dig, min herre."
- 022:013 Saul sade till honom: "Varför haven I sammansvurit eder mot mig, du och Isais son, i det att du har givit honom bröd och svärd och frögat Gud för honom, så att han skulle kunna stå sig upp mot mig och stämpla mot mig, såsom nu sker?"
- 022:014 Ahimelek svarade konungen och sade: "Vem bland alla dina tjänare till var så betrodd som David, han som där till till konungens mäg och hövding för din livvakt och högt i rad i ditt hus?"
- 022:015 Till det där nu för första gången som jag har frögat Gud för honom? Bort det! Icke må konungen lågga mig, sin tjänare, och hela min faders hus närhet till last, ty din tjänare visste alls intet om allt detta."
- 022:016 Men konungen sade: "Du måste döden där, Ahimelek, du själv och hela din faders hus."
- 022:017 Och konungen sade till drabanterna som stodo där omkring honom: "Träden fram och döden HERRENS präster; ty också de här med David; och fastän de visste att han flydde, uppenbarade de det icke för mig." Men konungens tjänare ville icke uträcka sina händer till att stå ned HERRENS präster.
- 022:018 Där sade konungen till Doeg: "Trädu fram och stå ned prästerna." Edomän Doeg trädde där fram och ståte ned prästerna och dödade på den dagen tiofem män som buro linne-efod.

022:019 Och invånarna i präststaden Nob blevo slagna med svärdsegg, både män och kvinnor, både barn och spenabarn; också få kreatur, snor och få blevo slagna med svärdsegg.

022:020 Allenast en son till Ahimelek, Ahitubs son, vid namn Ebjatar, kom undan, och denne flydde bort till David.

022:021 Och Ebjatar omtalade för David att Saul hade dröpt HERRENS präster.

022:022 Dö sade David till Ebjatar: Jag förstod redan dö att edomän Doeg, eftersom han var dö, skulle omtala allt för Saul. Det är jag som är orsaken till att hela din faders hus har förgåtts.

022:023 Bliv kvar hos mig, frukta intet; ty den som står efter mitt liv, han står också efter ditt liv. Hos mig är du i gott förvar.?

023:001 Och man berättade för David: Filisterna hålla nu på att belägra Kegila, och de plundra logarna.?

023:002 Döfrågade David HERREN: Skall jag draga stad och slö dessa filister?? HERREN svarade David: Drag stad och slö filisterna och frös Kegila.?

023:003 Men Davids män sade till honom: Vi leva ju i fruktan redan här i Juda. Och nu skulla vi dö till draga stad till Kegila, mot filisternas här!?

023:004 Döfrågade David HERREN ännu en gång, och HERREN svarade honom och sade: Stöpp och drag ned till Kegila; ty jag vill ge filisterna i din hand.?

023:005 Dödrog David med sina män till Kegila och stridde mot filisterna och föde bort deras boskap och tillfogade dem ett stort nederlag. Söfröste David invånarna i Kegila.

023:006 När Ebjatar, Ahimeleks son, flydde till David i Kegila, föde han efoden med sig ditned.

023:007 Och det blev berättat för Saul att David hade dragit in i Kegila. Dö sade Saul: Gud har fökastat honom och givit honom i min hand, ty han har själv stängt in sig genom att gå in i en stad med portar och bommar.?

023:008 Döefter bödade Saul upp allt folket till strid, för att draga ned till Kegila och dö innesluta David och hans man.

023:009 Men när David fick veta att Saul stöplade ont mot honom, sade han till prästen Ebjatar: Bär hit efoden.?

023:010 Och David sade: HERRE, Israels Gud, din tjänare har hört att Saul har i sinnet att komma mot Kegila och födöva staden för min skull.

023:011 Skola Kegilas borgare dö utlömma mig är honom? Skall Saul komma hitned, sösom din tjänare har hört? HERRE, Israels Gud, fökunna det för din tjänare.? HERREN svarade: Han skall komma hitned.?

023:012 David frågade ytterligare: Skola Kegilas borgare dö utlömma mig och mina män är Saul?? HERREN svarade: De skola utlömma eder.?

023:013 Döbrö David upp med sitt folk, som utgjorde vid pass sex hundra man, och de drogo ut från Kegila och vandrade vart de kunde. När det dö blev berättat för Saul att David hade flytt undan från Kegila avstod han från att draga ut.

023:014 Söuppehöll sig nu David i äknen på bergfästena; han uppehöll sig bland bergen i äknen Sif. Och Saul sökte alltjämt efter honom, men Gud gav honom icke i hans hand.

023:015 Och medan David var i Hores i äknen Sif, fönam han att Saul hade dragit ut för att söka dö honom.

023:016 Men Jonatan, Sauls son, stod upp och gick till David i Hores och

styrkte hans mod i Gud.

023:017 Han sade till honom: Frukta icke; ty min fader Sauls hand skall icke träffa dig, utan du skall bliva konung öfver Israel, och jag skall d?hava andra platsen, n?st efter dig. Detta vet ock min fader Saul.?

023:018 Sedan sl?to de b?da ett f?rbund inf?r HERREN. Och David stannade kvar i Hores, men Jonatan gick hem igen.

023:019 Men n?gra sifiter drogo upp till Saul i Gibea och sade: David h?ller sig nu g?md hos oss p?bergf?stena i Hores, p? Hakilah?den, som ligger s?der om ?demarken.

023:020 S?drag nu ditned, o konung, s?snart det lyster dig att g?ra det. V?r sak bliver det d?att utl?mna honom ?r konungen.?

023:021 D?sade Saul: ?Varen v?signade av HERREN, d?r?r att I haven velat spara mig bekymmer.

023:022 Men g?n nu och skaffen eder ytterligare visshet, och tagen reda p?och sen efter, p?vilket st?le han nu vistas, och vem som har sett honom d?r; ty man har sagt mig att han ?r mycket listig.

023:023 Och sen efter och tagen reda p?alla g?mst?len d?r han kan g?mma sig; och kommen s?igen till mig, n?r I haven f?tt visshet, s?vill jag sedan g?med eder. Ty finnes han i landet, skall jag veta att s?ka upp honom, om jag ?n m?ste s?ka bland alla Juda ?tter.?

023:024 D?stodo de upp och gingo till Sif f?re Saul. Men David och hans m?n voro i ?knen Maon, p?hedmarken, s?der om ?demarken.

023:025 N?r nu Saul drog ?stad med sina m?n f?r att s?ka efter David, om talade man det f?r denne, och han drog d?ned till klippan och stannade s?i ?knen Maon. N?r Saul h?rde detta, satte han efter David in i ?knen Maon.

023:026 Och Saul gick p?ena sidan om berget, och David med sina m?n p? andra sidan. Men just som David var stadd p?flykt f?r att komma undan Saul, under det att Saul och hans m?n s?kte kringr?nna David och hans m?n f?r att taga dem till f?nga

023:027 kom en budb?rare till Saul och sade: ?Skynda dig och kom, ty filist?erna hava fallit in i landet.?

023:028 D?upph?rde Saul att f?rf?lja David och drog mot filist?erna. D?r?v fick det st?let namnet Sela-Hammalekot.

024:001 Men David drog upp d?rifr?n och uppeh?ll sig sedan p?En-Gedis bergf?sten.

024:002 Och n?r Saul kom tillbaka fr?n t?get mot filist?erna, omtalade man f?r honom att David var i En-Gedis ?ken.

024:003 D?tog Saul tre tusen m?n, utvalda ur hela Israel, och drog ?stad f?r att s?ka efter David och hans m?n p? Stenbocksklipporna.

024:004 Och n?r han kom till boskapsgr?darna vid v?gen, fanns d?r en grotta; d?gick han ditin f?r n?got avsides bestyr. Men David och hans m?n sutto l?ngst inne i grottan.

024:005 D?sade Davids m?n till honom: ?Se, detta ?r den dag om vilken HERREN har sagt till dig: Jag vill nu giva din fiende i din hand, s?att du f?r g?ra med honom vad du finner f?r gott. D? stod David upp och skar of?m?kt av en flik p?Sauls mantel.

024:006 Men d?refter slog Davids samvete honom, d?r?r att han hade skurit av fliken p?Sauls mantel.

024:007 Och han sade till sina m?n: ?HERREN l?te det vara fj?ran ifr?n mig att jag skulle g?ra detta mot min herre, mot HERRENS smorde, att jag skulle utr?cka min hand mot honom; han ?r ju HERRENS

Smorde.?

- 024:008 Och David h?l sina m?n tillbaka med str?nga ord och tillstodde dem icke att ?verfalla Saul. Men n? Saul hade st?tt upp och g?tt ut ur grottan och fortsatt sin f?rd,
024:009 d?stod ock David upp och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: ?Min herre konung!? N? d?Saul s?g sig tillbaka, b?jde David sig ned, med ansiktet mot jorden, och bugade sig.
024:010 Och David sade till Saul: ?Varf? h? du p?s?dana m?niskors ord, som s?ga att David s?ker din of?rd?
024:011 Du har ju i dag med egna ?gon sett hurusom jag skonade dig, n? HERREN i dag hade givit dig i min hand i grottan Och man uppmanade mig att dr?pa dig; jag t?nkte: 'Jag vill icke utr?cka min hand mot min herre; han ? ju HERRENS Smorde.
024:012 Se sj?v, min fader, ja, se h? flicken av din mantel i min hand. Ty d?rav att jag skar av flicken p?din mantel, men icke dr?pte dig, m?du m?ka och se att jag icke har velat g?ra n?got ont eller beg?n?gon f?rbrytelse, och att jag icke har f?syndat mig mot dig, fast?n du traktar efter att taga mitt liv.
024:013 HERREN skall d?ma mellan mig och dig, och HERREN skall h?mnas mig p?dig, men min hand skall icke r?ra dig.
024:014 Det ? s?som det gamla ordspr?ket s?ger: 'Fr?n de ogudaktiga kommer vad ogudaktigt ?'; d?ff? skall hand icke r?ra dig.?
024:015 Efter vem har Israels konung dragit ut? Efter vem ? det du jagar? Efter en d?d hund, efter en enda liten loppa!
024:016 S?vare d?HERREN domare och d?me mellan mig och dig; m?han se h?till och utf?ra min sak, ja, m?han d?ma mig fri ifr?n din hand.?

- 024:017 N? David hade talat dessa ord till Saul, sade Saul: ?Det ? ju din r?st, min son David.? Och Saul brast ut i gr?.
024:018 Och han sade till David: ?Du ? r?ttf?digare ?n jag, ty du har bevisat mig gott, under det jag har bevisat dig ont.
024:019 Du har i dag l?tit mig se din godhet mot mig, d?rigenom att du icke har dr?pt mig, fast?n HERREN hade ?verl?mnat mig i din hand.
024:020 Ty n? n?gon tr?ffar p?sin fiende, pl?gar han d?l?ra honom g? sin v?g i ro? HERREN vederg?le dig med sitt goda f?r vad du denna dag har gjort mig.
024:021 Och nu vet jag v?r att du skall bliva konung, och att Israels konungad?me skall f?rbliva i din hand.
024:022 Men lova mig nu med ed vid HERREN att du icke utrotar mina avkomlingar efter mig och icke utpl?nar mitt namn ur min faders hus.?
024:023 D?svor David Saul denna ed. D?refter drog Saul hem; men David och hans m?n drogo upp till borgen.

025:001 Och Samuel dog, och hela Israel f?samlade sig och h?l d?dsklagan efter honom; och de begrovo honom d? han bodde i Rama.

Och David stod upp och drog ned till ?knen Paran.

- 025:002 I Maon fanns d?en man som hade sin boskapssk?tsel i Karmel, och den mannen var mycket rik; han ?gde tre tusen f?r och ett tusen getter. Och han h?l just d?p?att klippa sina f?r i Karmel.
025:003 Mannen hette Nabal, och hans hustru hette Abigail. Hustrun hade ett gott f?rst?nd och ett sk?nt utseende; men mannen var h?rd och ondskefull; och han var en avkomling av Kaleb.
025:004 N? nu David i ?knen fick h?ra att Nabal klippte sina f?,

- 025:005 sände han dit tio unga män; och David sade till männen: Gå upp till Karmel och begiven eder till Nabal och hälsa honom från mig.
- 025:006 Och i skolen sända till mina bröder dit: Frid vare med dig själv frid vare med ditt hus, och frid vare med allt vad du har.
- 025:007 Jag har nu hört att du häler på med flockklippning. Nu är det så att dina herdor hava vistats i vårt grannskap, utan att vi hava gjort dem något förfing, och utan att något har kommit bort från dem under hela den tid de hava varit i Karmel.
- 025:008 Fråga dina tjänare därom, så skola de själva sända dig det. Låt nu våra män finna nåd från dina ögon. Vi hava ju kommit hit på en glad dag. Giv därför åt dina tjänare och åt din son David vad du kan hava till hands.?
- 025:009 När nu Davids män kommo dit, talade de på Davids vägnar till Nabal alldeles såsom det var dem befallt, och sedan vände de stilla.
- 025:010 Men Nabal svarade Davids tjänare och sade: Vem är David, vem är Isais son? I denna tid är det många tjänare som rymma från sina herrar.
- 025:011 Skulle jag taga min mat och min dryck och slaktdjuren, som jag har slaktat åt mina flockklippare, och giva detta åt män om vilka jag icke ens vet varifrån de äro??
- 025:012 Därför sade Davids män om och gingo sin väg; och när de hade kommit tillbaka, berättade de för honom allt, såsom det hade tillgått.
- 025:013 Därför sade David till sina män: Var och en omgjorde sig med sitt svärd. Och var och en omgjordade sig med sitt svärd; jämväl David själv omgjordade sig med sitt svärd. Och vid pass fyra hundra man följde med David ditupp, men tvåhundra stannade vid trossen.
- 025:014 Men en av tjänarna berättade för Abigail, Nabals hustru, och sade: David har skickat sändebud hit från kenen och låtit hälsa vår herre, men han visade av dem.
- 025:015 Dessa män hava likväl varit oss mycket nyttiga; vi hava aldrig lidit något förfing, och aldrig har något kommit bort från oss under hela den tid vi drogo omkring i deras närhet, medan vi voro därute på marken.
- 025:016 De voro en mur för oss både dag och natt under hela den tid vi vistades i deras grannskap, medan vi vaktade hjorden.
- 025:017 Söbetänk nu och se till, vad du bör göra, ty något ont är nog beslutet mot vår herre och över hela hans hus; och han är ju en ond man, så att ingen vägar sända något åt honom.?
- 025:018 Därför gick Abigail strax och tog tvåhundra bröd, två vinflaskor, fem tillredda fisk, fem sea-mätt rostade ax, ett hundra russinkakor och tvåhundra fikonkakor, och lastade detta på åsnor.
- 025:019 Och hon sade till sina tjänare: Gå framför mig, jag vill komma efter eder. Men från sin man Nabal sade hon intet därom.
- 025:020 När hon nu red på sin åsna och kom ned i en hövud i berget, fick hon se David och hans män komma ned från motsatta sidan, så att hon måste mäta dem.
- 025:021 Men David hade sagt: Förfing har jag skyddat allt vad den mannen hade i kenen, så att intet av allt vad han öfde har kommit bort; men har han vedergällt mig med ont från gott.
- 025:022 Så sant Gud må straffa Davids fiender nu och framgent, jag skall av allt som tillhör honom icke låta någon av människorna leva kvar till i morgon.?
- 025:023 Därför nu Abigail fick se David, steg hon strax ned från åsnan och föll ned inför David på sitt ansikte och bugade sig mot jorden.

- 025:024 Hon föll till hans fötter och sade: "Herre, mig vilar denna missgynning, herre. Men låt din tjänarinna förtala inför dig, och hör på din tjänarinnas ord.
- 025:025 Icke min herre fösta något avseende vid Nabal, den onde mannen, ty vad hans namn betyder, det är han; Nabal heter han, och dårskap bor i honom. Men jag, din tjänarinna, har icke sett de män som du, min herre, sågde.
- 025:026 Och nu, min herre, sant HERREN lever, och sant du själv lever, du som av HERREN har avhållits från att draga dig blodskuld och skaffa dig rätt med egen hand: men det nu dina fiender och dem som ska bereda min herre oförd såsom det mög Nabal.
- 025:027 Och låt nu dessa hänsningsskänker, som din tröinna har medfört till min herre, givas åt de män som följa min herre.
- 025:028 För låt din tjänarinna vad hon har brutit. Ty HERREN skall förvisso åt min herre uppbygga ett hus som bliver bestående, eftersom min herre för HERRENS krig; och du skall icke bliva skyldig till något ont, så länge du lever.
- 025:029 Och om någon står upp för att förfölja dig och ska döda dig, så min herres liv vara inknutet i de levandes pung hos HERREN, din Gud; men dina fienders liv möhan lågga i sin slunga och slunga det bort.
- 025:030 När nu HERREN går med min herre allt det goda varom han har talat till dig, och förordnar dig till furste över Israel,
- 025:031 skall alltså detta icke bliva dig en stösten eller vara till hjärteingest för min herre, att du har utgjutit blod utan sak, och att min herre själv har skaffat sig rätt. Men när HERREN går min herre gott, så tänk på din tjänarinna.?
- 025:032 Dö sade David till Abigail: "Välsignad vare HERREN, Israels Gud som i dag har sånt dig mig till måtes!
- 025:033 Och välsignad vare ditt föstend, och välsignad vare du själv, som i dag har hindrat mig från att draga mig blodskuld och skaffa mig rätt med egen hand!
- 025:034 Men sant HERREN, Israels Gud, lever, han som har avhållit mig från att göra dig något ont: om du icke strax hade kommit mig till måtes, så skulle i morgon, när det hade blivit dager, ingen av människorna hava funnits kvar av Nabals hus.?
- 025:035 Därefter tog David emot av henne vad hon hade medfört åt honom; och han sade till henne: "Far i frid hem igen. Se, jag har lyssnat till dina ord och gjort dig till viljes.?"
- 025:036 När sedan Abigail kom hem till Nabal, höll denne just i sitt hus ett gästbud, som var såsom en konungs gästbud; och Nabals hjärta var glatt i honom, och han var mycket drucken. Därför omtalade hon alls intet för honom för när om morgonen, när det blev dager.
- 025:037 Men om morgonen, när ruset hade gått av Nabal, omtalade hans hustru för honom vad som hade hänt. Dö blev hans hjärta såsom dött i hans bröst, och han blev såsom en sten.
- 025:038 Och vid pass tio dagar därefter slog HERREN Nabal, så att han dog.
- 025:039 När David högde att Nabal var dö, sade han: "Lovad vare HERREN, som på Nabal har hämnats den smälek han tillfogade mig, och som har bevarat sin tjänare från att göra vad ont var, under det att HERREN låt Nabals ondska komma tillbaka över hans eget huvud!?" Och David sågde stad och låt säga Abigail att han häskade för henne till sin hustru.
- 025:040 När så Davids tjänare kommo till Abigail i Karmel, talade de

- till henne och sade: ¶David har s¶nt oss till dig f¶r att f¶dig till hustru ¶r sig.?
- 025:041 D¶stod hon upp och f¶ll ned till jorden p¶sitt ansikte och sade: ¶M¶din t¶harinna bliva en tr¶inna, som tv¶r min herres t¶hares f¶ter.?
- 025:042 D¶etter stod Abigail upp med hast och satte sig p¶sin ¶sna, likaledes de fem t¶nor som utgjorde hennes f¶je. Och hon f¶jde med dem som David hade s¶nt till henne och blev hans hustru.
- 025:043 David hade ock tagit till hustru Ahinoam fr¶n Jisreel, s¶att dessa b¶da blevo hans hustrur.
- 025:044 Men Saul hade givit sin dotter Mikal, Davids hustru, ¶r Palti, Lais' son, fr¶n Gallim.
- 026:001 Och sifiterna kommo till Saul i Gibeon och sade: ¶David h¶ler sig nu g¶md p¶Hakilah¶den, gent emot ¶demarken.?
- 026:002 D¶br¶ Saul upp och drog ned till ¶knen Sif med tre tusen m¶n utvalda ur Israel, f¶r att s¶ka efter David i ¶knen Sif.
- 026:003 Och Saul l¶grade sig p¶Hakilah¶den, som ligger gent emot ¶demarken, vid v¶gen. Men David uppeh¶ll sig d¶i ¶knen. Och n¶r David f¶rnam att Saul hade kommit efter honom in i ¶knen,
- 026:004 s¶nde han ut spejare och fick s¶full visshet om att Saul hade kommit.
- 026:005 D¶br¶ David upp och begav sig till det st¶le d¶r Saul hade l¶grat sig; och David s¶g platsen d¶r Saul l¶g med sin h¶h¶vitsman Abner, Ners son. Saul l¶g n¶mligen i vagnborgen, och folket var l¶grat runt
- 026:006 Och David tog till orda och sade till hetiten Ahimelek och till Abisai, Serujas son, Joabs broder: ¶Vem vill g¶med mig ned till Saul i l¶gret?? D¶svarade Abisai: ¶Jag vill g¶med dig ditned.?
- 026:007 S¶kommo d¶David och Abisai om natten till folket d¶r, och s¶go Saul ligga och sova i vagnborgen, med spjutet nedst¶tt i jorden invid huvudg¶rd; och Abner och folket l¶go runt omkring honom.
- 026:008 D¶sade Abisai till David: ¶Gud har i dag ¶verl¶mnat din fiende i din hand; s¶l¶ mig nu f¶spetsa honom fast i jorden med spjutet; det skall ske genom en enda st¶, jag skall icke beh¶va giva honom mer ¶n den.?
- 026:009 Men David svarade Abisai: ¶Du f¶r icke f¶g¶ra honom; ty vem har utr¶ckt sin hand mot HERRENS smorde och f¶blivit ostraffad??
- 026:010 Och David sade ytterligare: ¶S¶sant HERREN lever, HERREN m¶ sj¶v sl¶ honom, eller ock m¶hans d¶dsdag komma i vanlig ordning, eller m¶han draga ut i strid och s¶f¶sin bane;
- 026:011 men HERREN l¶te det vara fj¶rran ifr¶n mig att jag skulle utr¶cka min hand mot HERRENS smorde. Tag nu likv¶l spjutet som st¶r vid hans huvudg¶rd och vattenkruset; och l¶ oss sedan g¶ v¶ v¶g.
- 026:012 Och David tog spjutet och vattenkruset fr¶n Sauls huvudg¶rd, och sedan gingo de sin v¶g. Men ingen s¶g eller m¶kte det eller ens vaknade, utan allasammans sovo; ty HERREN hade l¶tit en tung s¶mn falla ¶ver dem.
- 026:013 Sedan, n¶r David hade kommit ¶ver p¶andra sidan, st¶lde han sig p¶toppen av berget, l¶ngt ifr¶n s¶att avst¶ndet var stort mellan dem.
- 026:014 Och David ropade till folket och till Abner, Ners son, och sade: ¶Vill du icke svara, Abner?? Abner svarade och sade: ¶Vem ¶r du som s¶ropar till konungen??
- 026:015 David sade till Abner: ¶Du ¶r ju en man som icke har sin like i Israel. Varf¶r har du d¶icke vakat ¶ver din herre, konungen? En

- av folket har ju kommit in för att fånga konungen, din herre.
- 026:016 Vad du har gjort är icke vad jag gjort. Sjämnt HERREN lever, i haden förbjöd att dö, därför att i icke haven vakat över eder herre, HERRENS smorde. Se nu efter: var för konungens spjut och vattenkruset som stodo vid hans huvudgård??
- 026:017 Dö kände Saul igen Davids röst och sade: Det är ju din röst, min son David. David svarade: Ja, min herre konung.
- 026:018 Och han sade ytterligare: Varför jagar min herre sö efter sin tjänare? Vad har jag gjort, och vad är ont för i min hand?
- 026:019 Men nu min herre konungen höra sin tjänares ord: Om det är HERREN som har uppeggat dig emot mig, så låt honom få känna lukten av en offergåva; men om det är människor, så vare de förbannade inför HERREN, därför att de nu hava drivit mig bort, så att jag icke är uppehålla mig i HERRENS arvedel. De säga ju: 'Gå bort och tjäna andra gudar.'
- 026:020 Och men nu icke mitt blod falla på jorden från ifrån HERRENS ansikte, då Israels konung har dragit ut för att söka efter en enda liten loppa, såsom man jagar raphans på bergen.
- 026:021 Dö sade Saul: Jag har syndat. Kom tillbaka, min son David; ty jag vill icke mer göra dig något ont, eftersom mitt liv i dag har varit dyrt aktat i dina ögon. Se, jag har handlat i mycket stor dårskap och förvillelse.
- 026:022 David svarade och sade: Se här för spjutet, o konung; låt nu en av dina män komma hit över och hämta det.
- 026:023 Och HERREN skall vedergålla var och en för hans rättfärdighet och trofasthet. HERREN gav dig ju i dag i min hand, men jag ville icke utröcka min hand mot HERRENS smorde.
- 026:024 Och likasom ditt liv i dag har varit högt aktat i mina ögon, så också mitt liv vara högt aktat i HERRENS ögon, så att han räddar mig ur all nöd.
- 026:025 Saul sade till David: Vårsignad vare du, min son David! Vad du företager dig, det skall du också framgångsrikt. Därefter gick David sin väg, och Saul vände tillbaka hem igen.
- 027:001 Men David sade till sig själv: En dag skall jag nu i alla fall omkomma genom Sauls hand. Ingen annan ordning finnes för mig än att fly undan till filistéernas land; därför måste Saul avstå ifrån att vidare söka efter mig över hela Israels område, och så undkommer jag hans hand.
- 027:002 Och David bröt upp och drog med sina sex hundra män över till Akis, Maoks son, konungen i Gat.
- 027:003 Och David stannade hos Akis i Gat med sina män, var och en med sitt husfolk, David med sina båda hustrur, Ahinoam från Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru.
- 027:004 Och när det blev berättat för Saul att David hade flytt till Gat, sökte han icke vidare efter honom.
- 027:005 Men David sade till Akis: Om jag har funnit nöd för dina ögon, så låt mig få min bostad i någon av landsortsstäderna, så att jag är vistas där. Varför skulle din tjänare bo i huvudstaden hos dig??
- 027:006 Dö gav Akis honom samma dag Siklag. Därför heter Siklag ännu i dag under Juda konungar.
- 027:007 Den tid David bodde i filistéernas land var sammantränat ett för och fyra månader.
- 027:008 Men David drog upp med sina män, och de företogo plundringståg i gesurernas, girsiternas och amalekiternas land. Ty dessa stammar bodde sedan gammalt där i landet, fram emot Sur och ända intill Egyptens land.

- 027:009 Och s?ofta David h?jjade i landet, I? han varken m?n eller kvinnor bliva vid liv; men f?r och f?kreatur och ?snor och kameler och kl?der tog han med sig och v?nde s?tillbaka och kom till Akis.
- 027:010 N?r d?Akis sade: ?Haven I v? i dag f?retagit n?got plundringst?g??, svarade David: ?Ja, i den del av Sydlandet, som tillh?r Juda?, eller: ?I den del av Sydlandet, som tillh?r jerameeliterna?, eller: ?I den del av Sydlandet, som tillh?r kain?erna.?
- 027:011 Men att David I? varken m?n eller kvinnor bliva vid liv och komma till Gat, det skedde d?r?r att han t?nkte: ?De kunde eljest f?r?da oss och s?ga: 'S?och s?har David gjort, s?har han betett sig under hela den tid han har bott i filist?ernas land.'?
- 027:012 D?r?r trodde Akis David och t?nkte: ?Han har nu gjort sig f?rhatlig f?r sitt folk Israel och kommer att bliva min t?jnare f?r alltid.
- 028:001 Vid den tiden f?rsamlade filist?erna sina krigsh?rar f?r att strida mot Israel. Och Akis sade till David: ?Du m?veta att du med dina m?n nu m?ste draga ut med mig i h?rnad.?
- 028:002 David svarade Akis: ?V?ran, d?skall du ock f?m?ka vad din t?jnare kan utr?ta.? Akis sade till David ?V?ran, jag s?tter dig allts?till v?ktare ?ver mitt huvud f?r best?ndigt.?
- 028:003 Samuel var nu d?d, och hela Israel hade h?llit d?dsklagen efter honom; och de hade begravit honom i hans stad, i Rama. Och Saul hade utdrivit andebesv?rjare och sp?m?n ur landet.
- 028:004 S?f?rsamlade sig nu filist?erna och kommo och I?grade sig vid Sunem. D?f?rsamlade ock Saul hela Israel, och de I?grade sig vid Gilboa.
- 028:005 Men n?r Saul s?g filist?ernas I?ger, fruktade han och f?rskr?ktes h?geligen i sitt hj?ta.
- 028:006 Och Saul fr?gade HERREN, men HERREN svarade honom icke, varken genom dr?mmar eller genom urim eller genom profeter.
- 028:007 D?sade Saul till sina t?jnare: ?S?ken upp ? mig n?gon andebesv?rjerska, s?vill jag g?till henne och fr?ga henne.? Hans t?jnare svarade honom: ?I En-Dor finnes en andebesv?rjerska.?
- 028:008 D?gjorde Saul sig oigenk?nlig och tog p?sig andra kl?der och gick ?stad med tv?m?n; och de kommo till kvinnan om natten. Och han sade: ?Sp? ? mig genom anden, och mana upp ? mig den jag s?ger dig.?
- 028:009 Men kvinnan svarade honom: ?Du vet ju sj?lv vad Saul har gjort, huru han har utrotat andebesv?rjare och sp?m?n ur landet. Varf?r I?gger du d?ut en snara f?r mitt liv och vill d?da mig??
- 028:010 D?svor Saul henne en ed vid HERREN och sade: ?S?sant HERREN lever, i denna sak skall intet tillr?knas dig s?som missg?ning.?
- 028:011 Kvinnan fr?gade: ?Vem skall jag d?mana upp ? dig?? Han svarade: ?Mana upp Samuel ? mig.?
- 028:012 Men n?r kvinnan fick se Samuel, gav hon till ett h?gt rop. Och kvinnan sade till Saul: ?Varf?r har du bedragit mig? Du ? ju Saul.?
- 028:013 Konungen sade till henne: ?Frukta icke. Vad ? det d?du ser?? Kvinnan svarade Saul: ?Jag ser ett gudav?sen komma upp ur jorden.?

028:014 Han frågade henne: 'Huru ser han ut?? Hon svarade: 'Det är en gammal man som kommer upp, hånjd i en kappa.' Därför stod Saul att det var Samuel, och böjde sig ned med ansiktet mot jorden och bugade sig.

028:015 Och Samuel sade till Saul: 'Varför har du stört min ro och manat mig upp?? Saul svarade: 'Jag är i stor nöd: filisterna hava begynt krig mot mig, och Gud har vikit ifrån mig och svarar mig icke mer, varken genom profeter eller genom drömmar. Därför har jag kallat dig upp, på det att du må låta mig veta vad jag skall göra.'

028:016 Men Samuel svarade: 'Varför frågar du mig, då nu HERREN har vikit ifrån dig och blivit din fiende?

028:017 HERREN har efter sitt behag gjort vad han hade sagt genom mig: HERREN har ryckt riket ur din hand och givit det åt en annan, åt David.

028:018 Eftersom du icke hörde HERRENS röst och icke låt Amalek kända hans vredes gård, därför har HERREN nu gjort dig detta.

028:019 HERREN skall giva både dig och Israel i filisternas hand, och i morgon skall du med dina söner vara hos mig; ja, också Israels lögner skall HERREN giva i filisternas hand.'

028:020 Därför l Saul strax raklång till jorden; sörförfad blev han över Samuels ord. Också voro hans krafter uttömda, ty på ett helt dygn hade han ingenting ätit.

028:021 Men kvinnan gick fram till Saul, och när hon såg huru hängeligen förskräckt han var, sade hon till honom: 'Se, din tjänarinna lyssnade till din begäran; Jag tog min själ i min hand och hetsammade den inskan du uttalade till mig.

028:022 Sölyssna nu också du till dina tjänarinnas ord och låt mig sätta fram litet mat för dig, och åt, så att du hämtar krafter, innan du gör dina födde.'

028:023 Men han vägrade och sade: 'Jag vill icke äta.' Då bödo honom hans tjänare jämte kvinnan söentruget, att han lyssnade till deras ord; han stod upp från jorden och satte sig på vilobädden.

028:024 Och kvinnan hade en gård kalv i huset; den slaktade hon nu i hast. Därpå tog hon mjöl och knådade det och bakade därav osyrat bröd.

028:025 Sedan satte hon fram det för Saul: och hans tjänare, och de äto. Därefter stodo de upp och gingo samma natt sina födde.

029:001 Filisterna församlade nu alla sina härar i Afek, medan israeliterna voro i sgrade vid källan i Jisreel.

029:002 Då nu filisternas händingar tågade fram med avdelningar på hundra och tusen, och David och hans män därvid tågade sist fram, tillika med Akis,

029:003 sade filisternas furstar: 'Vad hava dessa hebräer här att göra?? Men Akis svarade filisternas furstar: 'Denne David är ju Sauls, Israels konungs, tjänare, som nu har varit hos mig över år och dag, och jag har icke funnit något ont hos honom, från den dag han gick över till mig ända till denna dag.

029:004 Då blevo filisternas furstar förtänade på honom; och filisternas furstar sade till honom: 'Låt mannen vända om och gå tillbaka till den ort du har anvisat honom; han får icke draga med oss till strid, för att han icke under striden må bliva vä motståndare. Ty varigenom skulle han vä bättre kunna göra sig behaglig för sin herre än genom dessa mäns huvuden?

029:005 Han är ju den David till vilkens ära man sjunger söunder dansen:
'Saul har slagit sina tusen,
men David sina tio tusen.'

029:006 D? kallade Akis David till sig och sade till honom: 'S? sant HERREN lever, du ? en redlig man, och att du g? ut och in h? hos mig i I?ret ? mig v?behagligt, ty jag har icke funnit n?got ont hos dig, fr?n den dag du kom till mig ?nda till denna dag; men f? h?vdingarna ? du icke v?behaglig.

029:007 S?v?nd nu tillbaka och g?i frid, f? att du icke m?g?ra n?got som misshagar filist?ernas h?vdingar.?

029:008 David sade till Akis: 'Vad har jag d?gjort, och vad har du funnit hos din t?hare, fr?n den dag jag kom i din t?nst ?nda till denna dag, eftersom jag icke f? g? ?stad och strida mot min herre konungens fiender??

029:009 Akis svarade och sade till David: 'Jag vet b?st att du ? mig v?behaglig s?som en Guds ?ngel; men filist?ernas furstar s?ga: 'Han f? icke draga upp med oss i striden.'

029:010 S?st?nu upp bittida i morgon, j?nte din herres t?hare som hava kommit hit med dig; och n? I i morgon haven st?tt bittida upp, m?n I draga edra f?de, s?snart det har blivit dager.?

029:011 D?stod David bittida upp med sina m?n f? att om morgonen draga tillbaka till filist?ernas land. Men filist?erna drogo upp till Jisreel.

030:001 N? David med sina m?n p?tredje dagen kom till Siklag, hade amalekiterna infallit i Sydlandet och i Siklag; och de hade intagit Siklag och br?nt upp det i eld.

030:002 Och kvinnorna som voro d?rinne, b?de sm?och stora, hade de f?t bort s?som f?ngar, utan att d?da n?gon; de hade allenast f?t bort dem och g?t sin v?g.

030:003 N? nu David med sina m?n kom till staden och fick se att den var uppbr?nd i eld, och att deras hustrur j?nte deras s?ner och d?trar voro bortf?da s?som f?ngar,

030:004 brast han ut i gr?t, s?ock hans folk; och de gr?to, till dess att de icke f?m?dde gr?a mer.

030:005 Davids b?da hustrur, Ahinoam fr?n Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru, voro ocks?f?ngna.

030:006 Och David kom i stor n?d, ty folket t?nkte stena honom; s?f?bittrat var allt folket, var och en f? sina s?ners och d?trars skull. Men David h?mtade styrka hos HERREN, sin Gud.

030:007 Och David sade till pr?sten Ebjatar, Ahimeleks son: 'B? hit till mig efoden.? D?bar Ebjatar fram efoden till David.

030:008 David fr?gade nu HERREN: 'Skall jag s?ta efter denna r?varskara? Kan jag d?hinna upp den?? Han svarade honom: 'S?tt efter dem; ty du skall f?visso hinna upp dem och skaffa r?dning.?

030:009 D?begav sig David ?stad med sina sex hundra man, och de kommo till b?cken Besor; d? stannade de som n?dgades bliva efter.

030:010 Men David fortsatte f?f?jelsen med fyra hundra man; ty de som sade blivit f? tr?ta, och som d?f? stannade, utan att g? ?ver b?cken Besor, utgjorde tv?hundra man.

030:011 Sedan tr?f?f?de de p?f?tet en egyptisk man; honom togo de med sig till David. Och n? de hade givit honom br?d att ?ta och vatten att dricka

030:012 och n? de ytterligare hade givit honom ett stycke fikonkaka och tv?russinkakor att ?ta, kom livskraften tillbaka i honom igen. P?tre dygn hade han n?mligen varken ?tit eller druckit.

030:013 Och David fr?gade honom: 'Vem tillh? du, och varifr?n ? du?? Han svarade: 'Jag ? en egyptisk yngling, t?hare ? en

- amalekitisk man; men min herre övergav mig för tre dagar sedan, därför att jag blev sjuk.
- 030:014 Vi hade nämligen infallit i den del av Sydlandet, som tillhör kereterna, och i det område som tillhör Juda, och i den del av Sydlandet, som tillhör Kaleb, och vi hade bränt upp Siklag i eld.
- 030:015 David sade till honom: Vill du föra mig ned till den rättskaran?? Han svarade: Löva mig med ed vid Gud att du icke dödar mig eller utlämnar mig åt min herre, så vill jag föra dig ned till den rättskaran.?
- 030:016 Söföde han honom ditned, och de lågo dökringspridda överallt på marken och åt och drucko och förlustade sig med allt det stora byte som de hade tagit ur filisternas land och ur Juda land.
- 030:017 Och ändå frän skymningen intill nästa dags afton höll David på med att nedgå dem; och ingen enda av dem kom undan, utom fyra hundra tjöhare som satte sig upp på kamelerna och flydde.
- 030:018 Och David rättade allt vad amalekiterna hade tagit; sina bröda hustrur rättade David också.
- 030:019 Ingen saknades, varken liten eller stor, ingens son och ingens dotter, ej heller något av bytet eller något av det som de hade tagit med sig; David föde alltsammans tillbaka.
- 030:020 David tog också alla fö och fökreatur, och man drev dessa framför den öriga boskapen och ropade: Detta är Davids byte.?
- 030:021 Och när David kom tillbaka till de tvåhundra man som hade varit fö tröta att föja honom, och som därför hade föt stanna kvar vid bänken Besor, gingo dessa östad fö att möta David och det folk som han hade med sig; dö gick David fram till folket och hörsade dem.
- 030:022 Men allahanda onda och illasinnade män, bland dem som hade föjt med David, togo till orda och sade: Eftersom dessa icke föjde med oss, skola vi icke giva dem något av bytet som vi hava rättat; var och en av dem må allenast taga sin hustru och sina barn med sig och gå hem.?
- 030:023 Men David svarade: Öskolen I icke gå, mina bröder, med det som HERREN har givit oss, dö han bevarade oss och gav i vår hand denna rättskara, som kom över oss.
- 030:024 Och vem skulle fö örigt hörutinnan vilja lyssna till eder? Nej, sådan deras lott är, som draga med i striden, sådan skall deras lott vara, som stanna vid trossen; de skola dela jämnt med varandra.?
- 030:025 Och dövid blev det, frän den dagen och allt framgent; ty han gjorde detta till lag och rätt i Israel, såsom det är önu i dag.
- 030:026 När sedan David kom till Siklag, sönde han en del av bytet till de ödste i Juda, sina vänner, i det han lå söga: Detta är en skänk till eder av bytet frän HERRENS fiender.?
- 030:027 Han sönde till de ödste i Betel, de ödste i Ramot i Sydlandet och de ödste i Jattir;
- 030:028 till de ödste i Aroer, de ödste i Sifamot och de ödste i Estemoa;
- 030:029 till de ödste i Rakal, de ödste i jerameeliternas städer och de ödste i kainernas städer;
- 030:030 till de ödste i Horma, de ödste i Bor-Asan och de ödste i Atak;
- 030:031 till de ödste i Hebron och till alla de orter dö David hade vandrat omkring med sina män.

- 031:001 Och filisterna stridde mot Israel; och Israels män flydde från filisterna och fölo slagna på berget Gilboa.
- 031:002 Och filisterna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filisterna dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner.
- 031:003 När då Saul sjäv blev höftigt anfallen och bågskyttarna kommo över honom, greps han av stor föskräckelse från skyttarna.
- 031:004 Och Saul sade till sin vapendragare: Ödrag ut ditt svärd och genomborra mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och genomborra mig och hantera mig skändligt. Men hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul sjäv svärdet och stötade sig därpå.
- 031:005 Men när vapendragaren såg att Saul var död, stötade han sig också sitt svärd och föjde honom i döden.
- 031:006 Sedan dogo därmed varandra på den dagen Saul och hans tre söner och hans vapendragare, och döjämte alla hans män.
- 031:007 Och när israeliterna på andra sidan dalen och på andra sidan Jordan förnummo att Israels män hade flytt, och att Saul och hans söner voro döda, övergävo de städerna och flydde; sedan kommo filisterna och bosatte sig i dem.
- 031:008 Dagen därpå kommo filisterna från att plundra de slagna och funno då Saul och hans tre söner, där de lågo fallna på berget Gilboa.
- 031:009 Därpå huggo de av hans huvud och drogo av honom hans vapen och sönde dem omkring i filisternas land och låto förkunna det glada budskapet i sitt avgudahus och bland folket.
- 031:010 Och de lade hans vapen i Astartetemplet, men hans kropp höngde de upp på Bet-Sans mur.
- 031:011 Men när invånarna i Jabes i Gilead hördde vad filisterna hade gjort med Saul,
- 031:012 stodo de upp, alla stridbara män, och gingo hela natten och togo Sauls och hans söners kroppar ned från Bet-Sans mur, och begävo sig därpå till Jabes och förbrände dem där.
- 031:013 Sedan togo de deras ben och begrovo dem under tamarisken i Jabes och fastade så i sju dagar.

Andra Samuelsboken

- 001:001 Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från segern över Amalek, och när David sedan i två dagar hade uppehållit sig i Siklag,
- 001:002 då hördde sig på tredje dagen att en man kom från Sauls läger, med sönderrivna kläder och med jord på sitt huvud. Och när han kom in till David, föll han ned till jorden och bugade sig.
- 001:003 David frågade honom: Varifrån kommer du?? Han svarade honom: Jag kommer såsom flykting ifrån Israels läger.?
- 001:004 Då sade David till honom: Huru har det gått? Säg mig det. Han svarade: Folket har flytt ur striden, många av folket hava också fallit och dött; Saul och hans son Jonatan äro också döda.?
- 001:005 David frågade den unge mannen som berättade detta från honom: Huru vet du att Saul och hans son Jonatan äro döda??
- 001:006 Den unge mannen som hade framfört underrättelsen till honom svarade: Jag kom av en hördelse upp på berget Gilboa, och där

fick jag se Saul stöja sig mot sitt spjut, under det att vagnar
och ryttare ansatte honom.

001:007 När han dövalde sig om och fick se mig, ropade han på mig, och
jag svarade: 'Här är jag.'

001:008 Döfrögade han mig vem jag var, och jag svarade honom att jag
var en amalekit.

001:009 Sedan sade han till mig: 'Trä fram hit till mig och giv mig
dödsstöten, ty jag är gripen av dödens vanmakt, om ock livet
ännu alltjämt är kvar i mig.'

001:010 Dötrödde jag fram till honom och dödade honom, ty jag visste ju
att han icke skulle kunna överleva sitt fall. Och jag tog
diademmet som satt på hans huvud, och ett armband som satt på
hans arm, och jag bar nu detta hit till min herre.?

001:011 Döfattade David i sina kläder och rev sönder dem; sögjorde ock
alla de män som voro dö med honom.

001:012 Och de hölo dösklagan och gröto och fastade ända till aftonen
för Sauls och hans son Jonatans skull, och för HERRENS folks och
för Israels hus' skull, döför att de hade fallit för svärd.

001:013 Och David förgade den unge mannen som hade framfört
underrättelsen till honom: 'Varifrån är du?? Han svarade: 'Jag
är son till en amalekit som lever här sösom frömling.?

001:014 David sade till honom: 'Kände du döingen fruktan för att
utöka din hand till att fögöra HERRENS smorde??

001:015 Och David kallade på en av sina män och sade: 'Kom hit och slå
ned honom.?' Och han slog honom till döds.

001:016 Och David sade till honom: 'Ditt blod komme över ditt huvud, ty
din egen mun har vittnat mot dig, i det att du sade: 'Jag har
dödat HERRENS smorde.'?

001:017 Och David sjöng föjande klagosjöng över Saul och hans son
Jonatan,

001:018 och han befälde att man skulle lära Juda barn 'Bösjöngen?', den
är upptecknad i 'Den redliges bok'.

001:019 'Din hörlighet, Israel,
ligger slagen på dina höjder.
Huru hava icke hjörtarna fallit!

001:020 'Förkunnen det icke i Gat,
beböden det ej på Askelons gator,
för att fillisternas dötrar icke möglöja sig,
de oomskurnas dötrar ej fröda sig.

001:021 'I Gilboa berg,
på eder möej falla
dagg eller regn,
ej ses offergåddsskändar.
Ty hjörtarnas skänd
blev dö till smälek,
Sauls skänd,
ej sedan smord med olja.

001:022 'För slagnas blod,
för hjörtars hull
vek Jonatans böge
icke tillbaka,
välde Sauls svärd
ej omättat åter.

001:023 Saul och Jonatan,
s?k?ra och ljuvliga
f?r varandra i livet,
de blevo ej heller
skilda i d?den,
de tv?, som voro snabbare ?n ?nar,
starka mer ?n lejon.

001:024 Israels d?ttrar,
gr?ten ?ver Saul,
?ver honom som kl?dde eder
i scharlakan och praktskrud
och prydde edra kl?der
med gyllene smycken.

001:025 Huru hava icke hj?rtarna
fallit i striden!
Jonatan ligger slagen
p?dina h?der.

001:026 Jag s?jer ?ver dig,
du min broder Jonatan;
mycket ljuvlig var du mig.
Dyrbar var mig din k?rlek,
mer ?n kvinnok?rlek.

001:027 Huru hava icke hj?rtarna fallit,
de b?da stridssv?den f?rg?ts!?

002:001 D?refter fr?gade David HERREN: ?Skall jag draga upp till n?gon
av Juda st?der?? HERREN svarade honom: ?Drag upp.? D?fr?gade
David: ?Vart skall jag draga upp??, Han svarade: ?Till Hebron.?

002:002 S?drog d?David ditupp j?mte sina b?da hustrur, Ahinoam fr?n
Jisreel och Abigail, karmeliten Nabals hustru.

002:003 David l?t ock sina m?n draga ditupp, var och en med sitt
husfolk; och de bosatte sig i Hebrons st?der.

002:004 Dit kommo nu Juda m?n och smorde David till konung ?ver Juda
hus.

N?r man ber?ttade f?r David att det var m?nnen i Jabes i Gilead
som hade begravit Saul,

002:005 skickade David s?ndebud till m?nnen i Jabes i Gilead och l?t
s?ga till dem: ?Varen v?signade av HERREN, d?r?r att I haven
bevisat eder herre Saul den barmh?rtighetstj?nsten att begrava
honom!

002:006 S?m?nu ock HERREN bevisa barmh?rtighet och trofasthet mot
eder. Sj?v vill jag ocks?g?ra eder gott, d?r?r att I haven
gjort detta.

002:007 Varen allts?nu vid gott mod och of?skr?ckta, fast?n eder herre
Saul ?r d?d; det ?r nu jag som av Juda hus har blivit smord till
konung ?ver dem.?

002:008 Men Abner, Ners son, Sauls h?th?vitsman, tog Sauls son Is-Boset
och f?rde honom ?ver till Mahanaim

002:009 och gjorde honom till konung i Gilead och asur?ernas land och
Jisreel, s?ock ?ver Efraim, Benjamin och hela det ?vriga
Israel.

002:010 Sauls son Is-Boset var fyrtio ?r gammal, n?r han blev konung
?ver Israel, och han regerade i tv? ?r. Allenast Juda hus h?l

sig till David.

002:011 Den tid David var konung i Hebron över Juda hus utgjorde sammanräknat sju år och sex månader.

002:012 Och Abner, Ners son, drog ut med Sauls son Is-Bosets folk ifrån Mahanaim till Gibeon.

002:013 Joab, Serujas son, och Davids folk drogo också ut; och de mötte varandra vid Gibeons damm. Där stannade de på var sin sida om dammen.

002:014 Och Abner sade till Joab: "Må vi låta några unga män stå upp och utföra en krigslek i vår ära?" Joab svarade: "Måske?"

002:015 De stodo de upp och gingo fram i lika antal: tolv från Benjamin och från Sauls son Is-Boset, och tolv av Davids folk.

002:016 Och de fattade varandra i huvudet och stötte svärdet i sidan på varandra och föll o samlasammans därifrån blev detta ställe kallat Helkat-Hassurim vid Gibeon.

002:017 Sedan begynte en mycket hård strid på den dagen; men Abner och Israels män blevo slagna av Davids folk.

002:018 Nu funnos där tre söner till Seruja: Joab, Abisai och Asael. Och Asael var snabbfotad såsom en gasell på fötterna.

002:019 Och Asael förföljde Abner, utan att vika undan vare sig till höger eller till vänster från Abner.

002:020 De vände Abner sig om och sade: "Är det du, Asael?" Han svarade: "Ja."

002:021 De sade Abner till honom: "Vänd dig till annat håll, till höger eller till vänster. Angrip någon av de yngre och försök att taga hans rustning." Men Asael ville icke låta honom vara.

002:022 De sade Abner ännu en gång till Asael: "Låt mig vara. Du vill väl icke att jag skall slå dig till jorden? Huru skulle jag sedan kunna se din broder Joab i ansiktet?"

002:023 När han ändå icke ville låta honom vara, gav Abner honom med bakhöndan av sitt spjut en stöt i underlivet, så att spjutet gick ut baktill; och han föll ned där och dog på stället. Och var och en som kom till platsen där Asael hade fallit ned och där stannade där.

002:024 Och Joab och Abisai förföljde Abner. Men när solen hade gått ned och de hade kommit till Ammahöjden, som ligger gent emot Gai, till Gibeons äken till,

002:025 de samlade sig Benjamins barn tillhoppa bakom Abner, så att de utgjorde en sluten skara, och intogo en ställning på toppen av en och samma höjd.

002:026 Och Abner ropade till Joab och sade: "Skall de svärdet föoavfälligen frossa? Förstär du icke att detta måste leda till ett bittert slut?" Huru länge tänker du dröja, innan du befäller ditt folk att uppträffa med att förfölja sina bröder?"

002:027 Joab svarade: "Sant Gud lever: om du ingenting hade sagt, de hade folket först i morgon fått draga sig tillbaka och uppträffa att förfölja sina bröder."

002:028 Därefter låt Joab stå i basunen; de stannade allt folket och förföljde icke mer Israel. Och sedan stridde de icke vidare.

002:029 Men Abner och hans män tåg genom Hedmarken hela den natten; därefter gingo de över Jordan och tåg vidare hela förmiddagen och kommo så till Mahanaim.

002:030 Joab åter samlade tillhoppa allt folket, sedan han hade uppträffa att förfölja Abner; de fattades av Davids folk nitton man utom Asael.

- 002:031 Davids folk hade d'äremot slagit till d'äds tre hundra sextio man av Benjamin och av Abners folk.
- 002:032 Och de togo upp Asael och begrovo honom i hans faders grav i Bet-Lehem. D'ärefter t'ogade Joab och hans m'än hela natten och kommo i dagningen till Hebron.
- 003:001 Kriget mellan Sauls hus och Davids hus blev l'ängvarigt. D'ärunder blev David allt starkare och starkare, men Sauls hus allt svagare och svagare.
- 003:002 I Hebron f'öddes s'öner ä David. hans f'örstf'ödde var Amnon, som han fick med Ahinoam fr'än Jisreel.
- 003:003 Hans andre son var Kilab, som han fick med Abigal, karmeliten Nabals hustru, och den tredje var Absalom, son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur.
- 003:004 Den fj'ärde var Adonia, Haggits son, och den femte var Sefatja, Abitals son.
- 003:005 Den sj'ätte var Jitream, som David fick med sin hustru Eglä. Dessa f'öddes ä David i Hebron.
- 003:006 S'ö l'änge kriget varade mellan Sauls hus och Davids hus, bistod Abner kraftigt Sauls hus.
- 003:007 Men Saul hade haft en bihustru vid namn Rispa, Ajas dotter; och Is-Boset sade till Abner: 'Varf'ä har du g'ätt in till min faders bihustru??
- 003:008 F'ä dessa hans ord blev Abner mycket vred och sade: 'Ä jag d'ä ett hundhuvud fr'än Juda land? Just d'ä jag bevisar barmh'ärtighet mot din fader Sauls hus, mot hans br'öder och hans v'änner, och icke har l'ätit dig falla i Davids hand, just d'ä tillvitar du mig att hava beg'ätt en missg'ärning med denna kvinna.
- 003:009 Gud straffe Abner nu och framgent, om jag icke h'ändanefter handlar s'ä mot David som HERREN med ed har lovat honom:
- 003:010 jag vill g'ära s'ä, att konungad'ämet tages ifr'än Sauls hus, och att i s'tället Davids tron bliver upprest 'ver b'äde Israel och Juda, fr'än Dan 'nda till Beer-Seba.?
- 003:011 D'ätordes han icke s'äga ett ord mer ä Abner, av fruktan f'ä honom.
- 003:012 Men Abner skickade strax s'ändebud till David och l'ä s'äga: 'Vem tillh'ä landet??, och l'ä vidare s'äga: 'Slut f'ä bund med mig, s'ä skall jag bist'ä dig och g'ära s'ä, att hela Israel g'ä 'ver till dig.?
- 003:013 Han svarade: 'Gott! Jag vill sluta f'ä bund med dig. Men en sak fordrar jag av dig, n'ämligen att du icke tr'äder fram inf'ä mitt ansikte utan att hit medf'ä Mikal, Sauls dotter, n'ä du kommer f'ä att tr'äda fram inf'ä mitt ansikte.?
- 003:014 D'ärefter skickade David s'ändebud till Is-Boset, Sauls son, och l'ä s'äga: 'Giv mig 'äer min hustru Mikal, som jag f'ä v'ärvade mig f'ä ett hundra filist'äers f'ähudar.?
- 003:015 D'äs'ände Is-Boset 'stad och l'ä taga henne ifr'än hennes man, Paltiel, Lais' son.
- 003:016 Men hennes man gick med henne och f'äjde henne under best'ändig gr'ä 'nda till Bahurim. H'ä sade Abner till honom: 'V'änd om och g'ädina f'äde.?' D'äv'ände han om.
- 003:017 Och Abner hade underhandlat med de 'ädsta i Israel och sagt: 'Sedan l'äng tid tillbaka haven l s'äkt att f'ä David till konung 'äer eder.
- 003:018 Fullborden nu edert upps'ä, ty s'ä har HERREN sagt om David:

Genom min tjänare Davids hand skall jag frisa mitt folk Israel ifrån filisternas hand och ifrån alla dess fienders hand.?

003:019 Likaledes talade Abner honom med benjaminiterna. Därefter gick Abner också till David för att tala med David i Hebron om allt vad Israel och hela Benjamins hus hade funnit lämpligt att svara.

003:020 När då Abner, följt av tjugu män, kom till David i Hebron, gjorde David ett gästbud till Abner och hans män.

003:021 Och Abner sade till David: Jag vill stå upp och göra gästbud och församla hela Israel till min herre konungen, för att de må sluta förbund med dig, så att du bliver konung på vad villkor dig lyster. Sedan läste David Abner gästbudet, och han drog bort i frid.

003:022 Just då kommo Davids folk och Joab hem från ett strävt äng och förde med sig ett stort byte; men Abner var nu icke längre kvar hos David i Hebron, ty denne hade läst honom gästbudet, och han hade dragit bort i frid.

003:023 Men när Joab och hela hans hof kom hem, berättade man för honom och sade: Abner, Ners son, kom till konungen, och denne läste honom gästbudet, och han drog bort i frid.?

003:024 Då gick Joab in till konungen och sade: Vad har du gjort! Då nu Abner hade kommit till dig, varför läste du då honom gästbudet, så att han fritt kunde draga sina förde?

003:025 Du känner väl Abner, Ners son? Han kom hit för att bedraga dig. Han ville utforska ditt gårande och lärande, och utforska allt vad du förhar.

003:026 Sedan, när Joab hade gått ut från David, sände han bud efter Abner, och sändebuden förde denne tillbaka från Bor-Hassira. Men David visste intet därom.

003:027 När Abner så hade kommit tillbaka till Hebron, förde Joab honom avsides till mitten av porten, under förmyndning att tala enskilt med honom; då sände han honom till dets med en stift i underlivet--detta för att hämnas sin broder Asaels blod.

003:028 När David sedan fick höra detta, sade han: Jag och mitt konungadöme äro oskyldiga inför HERREN evinnerligen till Abners, Ners sons blod.

003:029 Må det komma över Joabs huvud och över hela hans faders hus; och må i Joabs hus aldrig fattas män som hava flytning, eller som äro spetsiska, eller som stöja sig på krycka, eller som falla för svärd, eller som lida brist på bröst.?

003:030 Så hade nu Joab och hans broder Abisai dröpt Abner, därför att denne hade dödat deras broder Asael vid Gibeon, under striden.

003:031 Och David sade till Joab och allt folket som var med honom: Riven sönder edra kläder och hången eder i sorgdräkt och hången detsklagan efter Abner. Och konung David gick själv bakom bänken.

003:032 Så begrovo de Abner i Hebron; och konungen brast ut i gråt vid Abners grav, och allt folket grät.

003:033 Och konungen sjöng följande klagosång över Abner: Måste då Abner dö en gudlös döres dö?

003:034 Dina händer voro ju ej bundna, dina fötter ej slagna i fjättrar. Du föll såsom man faller för ögningsmän.?

Då begrät allt folket honom ännu mer.?

003:035 Och allt folket kom för att förmå David att äta något under dagens lopp; men David betygade med ed och sade: Gud straffe mig nu och framgent, om jag smakar bröd eller något annat,

för den solen har gått ned.?

003:036 När folket hörde detta, behagade det dem alla väl, likasom allt annat som konungen gjorde behagade allt folket väl.

003:037 Och allt folket och hela Israel insåg då att konungen ingen del hade haft i att Abner, Ners son, hade blivit dödad.

003:038 Och konungen sade till sina tjänare: Jag veten noggsamt att en furste och en stor man i dag har fallit i Israel.

003:039 Men jag är ännu svag, fastän jag är smord till konung, och dessa män, Serujas söner, är starkare än jag. HERREN vedergälla den som ont gör, efter hans ondska.?

004:001 Då nu Sauls son hörde att Abner var dödad i Hebron, sjönk allt hans mod, och hela Israel var förtvånat.

004:002 Men Sauls son hade till hävitsmän för sina strövskaror två män, av vilka den ene hette Baana och den andre Rekab, söner till Rimmon från Beerot, av Benjamins barn. Ty också Beerot räknas till Benjamin;

004:003 men beerotiterna flydde till Gittaim och bodde där sedan såsom främlingar, vilket de göra ännu i dag.

004:004 (Också Jonatan, Sauls son, hade lämnat efter sig en son, som nu var ofärdig i fötterna. Han var nämligen fem år gammal, när budskapet om Saul och Jonatan kom från Jisreel, och då tog hans sköterska honom och flydde; men under hennes bröda flykt föll han omkull och blev där efter halt; och han hette Mefiboset.)

004:005 Nu gingo beerotiten Rimmons söner Rekab och Baana stad och kommo till Is-Bosets hus, då det var som hetast på dagen, medan han låg i sin middagssömn.

004:006 När de så, under förvånning att hämta vete, hade kommit in i det inre av huset, sågade de honom med en stång i underlivet; där efter flydde Rekab och hans broder Baana undan.

004:007 De kommo alltså in i huset, när han låg på sin vilobädd i sovkammaren, och sågade honom till döds och högg huvudet av honom; där på tog de hans huvud och fördades genom Hedmarken hela natten.

004:008 Och de förde så Is-Bosets huvud till David i Hebron och sade till konungen: Se här är Is-Bosets, Sauls sons, din fiendes, huvud, hans som stod efter ditt liv. HERREN har i dag givit min herre konungen hämnd på Saul och hans efterkommande.?

004:009 Då svarade David Rekab och hans broder Baana, beerotiten Rimmons söner, och sade till dem: Öns sant HERREN lever, han som har förlöstat mig från all nöd:

004:010 den som förkunnade för mig och sade: 'Nu är Saul döad', och som menade sig vara en glädjebudbärare, honom låg jag gripa och dröpa i Siklag, honom som jag eljest skulle hava givit budbärarlön;

004:011 huru mycket mer skall jag icke då nu, när ogudaktiga män hava dröpt en oskyldig man i hans eget hus, på hans söng, utkräva hans blod av eder hand och utrota eder från jorden!?

004:012 På Davids befallning dröpte hans män dem sedan och högg av deras händer och fötter och högg upp dem vid dammen i Hebron. Men Is-Bosets huvud togo de, och de begrovo det i Abners grav i Hebron.

005:001 Sedan; kommo alla Israels stammar till David i Hebron och sade så: Vi är ju ditt kött och ben.

005:002 Redan för länge sedan, då Saul ännu var konung över oss, var det du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har HERREN sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du

skall vara en furste över Israel.?

005:003 När så alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron, slöt konung David ett förbund med dem där i Hebron, inför HERREN; och sedan smorde de David till konung över Israel.

005:004 David var trettio år gammal, när han blev konung, och han regerade i fyrtio år.

005:005 I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiofyra år över hela Israel och Juda.

005:006 Och konungen drog med sina män till Jerusalem, mot jebusiterna, som bodde där i landet. De sade då till David: Hitin kommer du icke; blinda och halta skola driva dig bort, de mena att David icke skall komma hitin.?

005:007 Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad.

005:008 Och David sade på den dagen: Vemhelst som slår ihjäl en jebusit och tränger fram till vattenledningen, han slår ihjäl just dessa halta och blinda, som David hatar. Därför plågar man säga: Ingen blind och halt må komma in i huset.?

005:009 Sedan tog David sin boning på borgen och kallade den Davids stad. Där uppförde David byggnader runt omkring, från Millo och vidare inåt.

005:010 Och David blev allt merktigare och merktigare, och HERREN, härskarornas Gud, var med honom.

005:011 Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade sändebud till David med cederträ, djurmjöl och timmermän och stenhuggare; och de byggde ett hus åt David.

005:012 Och David märkte att HERREN hade befäst honom såsom konung över Israel, och att han hade upphöjt hans konungadöme, för sitt folk Israels skull.

005:013 Och David tog sig ännu flera bihustrur och hustrur från Jerusalem, sedan han hade kommit från Hebron; och åt David föddes ännu flera söner och döttrar.

005:014 Dessa äro namnen på de söner som föddes åt honom i Jerusalem: Sammua, Sobab, Natan, Salomo,

005:015 Jibhar, Elisua, Nefeg, Jafia,

005:016 Elisama, Eljada och Elifelet.

005:017 Men när filisterna hördde att David hade blivit smord till konung över Israel, drogo de allsammans upp för att fånga David. När David hördde detta, drog han ned till borgen.

005:018 Och sedan filisterna hade kommit fram, spridde de sig i Refaimsdalen.

005:019 Då frågade David HERREN: Skall jag draga upp mot filisterna? Vill du då giva dem i min hand?? HERREN svarade David: Drag upp; ty jag skall giva filisterna i din hand.

005:020 Och David kom till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då sade han: HERREN har brutit ned mina fiender inför mig, likasom en vattenflod bryter ned. Då av fick det stället namnet Baal-Perasim.

005:021 De lämnade där efter sig sina avgudabilder, och David och hans män togo dessa med sig.

005:022 Men filisterna drogo upp ännu en gång och spridde sig i Refaimsdalen.

005:023 När David då frågade HERREN, svarade han: Du skall icke draga ditupp; du må kringgå dem bakifrån, så att du kommer över dem

från det höll där baktröden st?

005:024 S? snart du sedan här ljudet av steg i baktrödens toppar, skynda d?raskt fram, ty d? har HERREN dragit ut framf?r dig till att sl?falist?ernas h?r.?

005:025 David gjorde s?som HERREN hade bjudit honom; och han slog filist?erna och f?f?jde dem från Geba ?nda fram emot Geser.

006:001 ?ter f?rsamlade David allt utvalt manskap i Israel, trettio tusen man.

006:002 Och David br?r upp och drog ?stad med allt sitt folk ifrån Baale-Juda, f?r att d?ifrån f?ra upp Guds ark, som hade f?tt sitt namn efter HERREN Sebaot, honom som tronar p?keruberna.

006:003 Och de satte Guds ark p?en ny vagn och f?rde den bort ifrån Abinadabs hus p?h?den; och Ussa och Ajo, Abinadabs s?ner, k?rde den nya vagnen.

006:004 S?f?rde de Guds ark bort ifrån Abinadabs hus p?h?den, och f?jde sj?va med, och Ajo gick d?rvid framf?r arken.

006:005 Och David och hela Israels hus fr?dade sig inf?r HERREN, med allahanda instrumenter av cypresstr?, med harpor, psaltare, pukor, skallror och cymbaler.

006:006 Men n?r de kommo till Nakonslogen, r?ckte Ussa ut sin hand mot Guds ark och fattade i den, ty oxarna snavade.

006:007 D?uppt?ndes HERRENS vrede mot Ussa, och Gud slog honom d?r f?r hans f?rseelse, s?att han f?ll ned d?d d?r vid Guds ark.

006:008 Men det gick David h?rt till sinne att HERREN s?hade brutit ned Ussa; och han kallade det st?le Peres-Ussa, s?som det heter ?nu i dag.

006:009 Och David betogs av s?dan fruktan f?r HERREN p?den dagen, att han sade: ?Huru skulle jag t?ras l?ta HERRENS ark komma till mig??

006:010 D?f?r ville David icke l?ta flytta in HERRENS ark till sig i David stad, utan l?t s?tta in den i gatiten Obed-Edoms hus.

006:011 Sedan blev HERRES ark kvar i gatiten Obed-Edoms hus i tre m?nader; men HERREN v?signade Obed-Edom och hela hans hus.

006:012 N?r det nu blev ber?tat f?r konung David att HERREN hade v?signat Obed-Edoms hus och allt vad han hade, f?r Guds arks skull, d?gick David ?stad och h?mtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel.

006:013 Och n?r de som buro HERRENS ark hade g?tt sex steg fram?, offrade han en tjur och en g?dkalv.

006:014 Sj?v dansade David med all makt inf?r HERREN, och d?rvid var David ikl?dd en linne-efod.

006:015 S?h?mtade David och hela Israel HERRENS ark ditupp under jubel och basuners ljud.

006:016 N?r d?HERRENS ark kom in i Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom f?rstret, och n?r hon s?g konung David hoppa och dansa inf?r HERREN fick hon f?rakt f?r honom i sitt hj?rta.

006:017 Sedan de hade f?rt HERRENS ark ditin, st?lde de den p?dess plats i t?tet som David hade slagit upp ?r den; och d?refter offrade David br?noffer inf?r HERREN, s?ock tackoffer.

006:018 N?r David hade offrat br?noffret och tackoffret v?signade han folket i HERREN Sebaots namn.

006:019 Och ?r allt folket, ?r var och en i hela hopen av israeliter, b?de man och kvinna, gav han en kaka br?d, ett stycke k?tt och en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt.

006:020 Men n?r David kom tillbaka f?r att h?sa sitt husfolk, gick

Mikal, Sauls dotter, ut emot honom och sade: Huru hellig har icke Israels konung visat sig i dag, d?han i dag har blottat sig f?r sina tj?nares tj?nstekvinnors ?gon, s?som l?st folk pl?gar g?ra!?

006:021 D?sade David till Mikal: Inf? HERREN, som har utvalt mig framf?r din fader och hela hans hus, och som har f?ordnat mig till furste ?ver HERRENS folk, ?ver Israel--inf? HERREN fr?dade jag mig.

006:022 Dock k?nde jag mig r?teligen f?r ringa till detta, ja, jag var i mina ?gon allt f?r l?g d?r till. Skulle jag d?s?ka ?a hos tj?nstekvinnorna, om vilka du talade??

006:023 Och Mikal, Sauls dotter, fick inga barn, s?l?nge hon levde.

007:001 D?nu konungen satt i sitt hus, sedan HERREN hade l?tit honom f?ro runt omkring f?r alla hans fiender,

007:002 sade han till profeten Natan: Se, jag bor i ett hus av cedertr?, under det att Guds ark bor i ett t?t.

007:003 Natan sade till konungen: V?an, g?r allt vad du har i sinnet; ty HERREN ?r med dig.?

007:004 Men om natten kom HERRENS ord till Natan; han sade:

007:005 G?och s?g till min tj?nare David: S?s?ger HERREN: Skulle du bygga mig ett hus att bo i?

007:006 Jag har ju icke bott i n?got hus, allt ifr?n den dag d?jag f?rde Israels barn upp ur Egypten ?nda till denna dag, utan jag har flyttat omkring i ett t?t, i ett tabernakel.

007:007 Har jag d?n?gonsin, varhelst jag flyttade omkring med alla Israels barn, talat och sagt s?till n?gon enda av Israels stammar, som jag har f?ordnat till herde f?r mitt folk Israel: 'Varf?r haven l icke byggt mig ett hus av cedertr?'

007:008 Och nu skall du s?ga s?till min tj?nare David: S?s?ger HERREN Sebaot: Fr?n betesmarken, d?r du f?jde f?ren, har jag h?mtat dig, f?r att du skulle bliva en furste ?ver mitt folk Israel.

007:009 Och jag har varit med dig p?alla dina v?gar och utrotat alla dina fiender f?r dig. Och jag vill g?ra dig ett namn, s?stort som de st?stes namn p?jorden.

007:010 Jag skall bereda en plats ?r mitt folk Israel och plantera det, s?att det f?r bo kvar d?r, utan att vidare bliva orot. Or?tf?rdiga m?nskors skola icke mer f?trycka det, s?som fordom skedde,

007:011 och s?som det har varit allt ifr?n den tid d?jag f?ordnade domare ?ver mitt folk Israel; och jag skall l?ta dig f?ro f?r alla dina fiender. S?f?kunnar nu HERREN f?r dig att HERREN skall uppbygga ett hus ?r dig.

007:012 N?r din tid ?r ute och du vilar hos dina f?der, skall jag efter dig upph?ja den son som skall utg?ur ditt liv; och jag skall bef?sta hans konungad?me.

007:013 Han skall bygga ett hus ?r mitt namn, och jag skall bef?sta hans konungatron f?r evig tid.

007:014 Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son, s?att jag visserligen, om han g?r n?got illa, skall straffa honom med ris, s?som m?nskors pl?ga tuktas, och med pl?gor, s?dana som hems?ka m?nskors barn;

007:015 men min n?d skall icke vika ifr?n honom, s?som jag l?t den vika ifr?n Saul, vilken jag l?t vika undan f?r dig.

007:016 Ditt hus och ditt konungad?me skola bliva best?ndande inf?r dig till evig tid; ja, din tron skall vara bef?st f?r evig tid.?

007:017 Alldeles i ?verensst?mmelse med dessa ord och med denna syn talade nu Natan till David.

007:018 D?gick konung David in och satte sig ned inf?r HERRENS ansikte

- och sade: 'Vem är jag, Herre, HERRE, och vad är mitt hus, eftersom du har låtit mig komma hit till?'
- 007:019 Och detta har ändringslyst dig vara för litet, Herre, HERRE; du har också talat angående din tjänstares hus om det som ligger långt fram i tiden. Och honom har du talat på människosätt, Herre, HERRE!
- 007:020 Vad skall nu David vidare tala till dig? Du känner ju din tjänstare, Herre, HERRE.
- 007:021 För ditt ords skull och efter ditt hjerta har du gjort allt detta stora och förkunnat det för din tjänstare.
- 007:022 Därför är du också stor HERRE Gud, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt vad vi hava gjort med våra äron.
- 007:023 Och var finnes på jorden något enda folk likt ditt folk Israel, något folk som en Gud själv har gjort så att förlösa sig till ett folk, för att säga sig ett namn--ja, för att göra dessa stora ting med eder och dessa fruktansvärda gärningar med ditt land, inför ditt folk, det som du förlösade till dig från Egypten, från hedningarna och deras gudar.
- 007:024 Och du har berett till dig ditt folk Israel, dig till ett folk för evig tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud.
- 007:025 Sö uppfyll nu, HERRE Gud, för evig tid vad du har talat om din tjänstare och om hans hus; gör såsom du har talat.
- 007:026 Dä skall ditt namn bliva stort till evig tid, så att man skall säga: 'HERREN Sebaot är Gud över Israel.' Och så skall din tjänstare Davids hus bestå inför dig.
- 007:027 Ty du, HERRE Sebaot, Israels Gud, har uppenbarat för din tjänstare och sagt: 'Jag vill bygga dig ett hus.' Därför har din tjänstare fått frimodighet att bedja till dig denna bön.
- 007:028 Och nu, Herre, HERRE, du är Gud, och dina ord äro sanning; och du du har lovat din tjänstare detta goda,
- 007:029 så värdades nu välsigna din tjänstares hus, så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ja, du, Herre, HERRE, har lovat det, och genom din välsignelse skall din tjänstares hus bliva välsignat evinnerligen.?
- 008:001 En tid här efter slog David filisterna och kuvade dem. David bemärktigade sig David huvudstaden och tog den ur filisternas hand.
- 008:002 Han slog också moabiterna och mätte dem med snöre, i det att han låt dem ligga sig ned på jorden: med tvärsnöring mätte han ut den del av dem, som skulle dödas, och med en full snöring den del som han låt leva. Så blevo moabiterna David underdåniga och födde till honom skänker.
- 008:003 Likaledes slog David Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba, när denne hade dragit så att utsträcka sitt väde till floden.
- 008:004 Och David tog till fånga av honom folk ett tusen sju hundra ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David låt avskära fotsenorna på alla vagnshästar, utom på ett hundra hästar, som han skonade.
- 008:005 När sedan aramerna från Damaskus kommo för att hjälpa Hadadeser, konungen i Soba, nedgjorde David tjugutvå tusen man av dem.
- 008:006 Och David insatte fogdar bland aramerna i Damaskus, och aramerna blevo David underdåniga och födde till honom skänker. Så gav HERREN seger till David, varhelst han drog fram.
- 008:007 Och David tog de gyllene skäddar som Hadadesers tjänstare hade burit och födde dem till Jerusalem.
- 008:008 Och från Hadadesers städer Beta och Berotai tog konung David

koppar i stor myckenhet.

008:009 D?nu Toi, konungen i Hamat, h?rde att David hade slagit Hadadesers hela h?,
008:010 s?rde han sin son Joram till konung David f? att h?sa honom och lyck?nska honom, d?r? att han hade givit sig i strid med Hadadeser och slagit honom; ty Hadadeser hade varit Tois fiende. Och han hade med sig k?l av silver, av guld och av koppar.
008:011 Ocks? dessa helgade konung David ? HERREN, likasom han hade gjort med det silver och guld han hade tagit fr?n alla de folk som han hade underlagt sig:
008:012 fr?n aram?erna, moabiterna, Ammons barn, filist?erna och amalekiterna, s?ock med det byte han hade tagit fr?n Hadadeser, Rehobs son, konungen i Soba.

008:013 Och n? David kom tillbaka fr?n sin seger ?ver aram?erna, gjorde han sig ytterligare ett namn i Saltdalen, d? han slog aderton tusen man.
008:014 Och han insatte fogdar i Edom, i hela Edom insatte han fogdar; och alla edom?er blevo David underd?niga. S?gav HERREN seger ? David, varhelst han drog fram.

008:015 David regerade nu ?ver hela Israel; och David skipade lag och r?t ? allt sitt folk.
008:016 Joab, Serujas son, hade bef?et ?ver krigsh?ren, och Josafat Ahiluds son, var kansler.
008:017 Sadok, Ahitubs son, och Ahimelek, Ebjatars son, voro pr?ster, och Seraja var sekreterare.
008:018 Benaja, Joadas son, hade bef?et ?ver keret?erna och pelet?erna; dessutom voro Davids s?ner pr?ster.

009:001 Och David sade: ?Finnes ?nnu n?gon kvar av Sauls hus, mot vilken jag kan bevisa barmh?rtighet f? Jonatans skull??
009:002 Nu hade Sauls hus haft en tj?nare vid namn Siba; honom h?mtade man till David. D?sade konungen till honom: ?? du Siba?? Han svarade: ?Ja, din tj?nare.?
009:003 Konungen fr?gade: ?Finnes ingen kvar av Sauls hus, mot vilken jag kan bevisa barmh?rtighet, s?som Gud ? barmh?rtig?? Siba svarade konungen: ??nnu finnes kvar en son till Jonatan, en som ? of?rdig i f?tterna.?
009:004 Konungen fr?gade honom ?Var ? han?? Siba svarade konungen: ?Han ? nu i Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-Debar.?
009:005 D?s?rde konung David och l? h?mta honom fr?n Makirs, Ammiels sons, hus i Lo-Debar.
009:006 N? s?Mefiboset, Sauls son Jonatans son, kom in till David, f?l han ned p?sitt ansikte och bugade sig. D?sade David: ?Mefiboset!? Han svarade: ?Ja, din tj?nare h??.?
009:007 David sade till honom: ?Frukta icke, ty jag vill bevisa barmh?rtighet mot dig f? din fader Jonatans skull, och jag vill giva dig allt din faders Sauls jordagods tillbaka, och du skall ?ta vid mitt bord best?ndigt.?
009:008 D?bugade han sig och sade: ?Vad ? jag, din tj?nare, eftersom du v?nder dig till en s?dan d?d hund som jag ???

009:009 D?efter tillkallade konungen Siba, Sauls tj?nare, och sade till honom; ?Allt som Saul och hela hans hus har ?gt giver jag ? din herres son.
009:010 Och du med dina s?ner och dina tj?nare skall bruka jorden ?

honom och inb?ga sk?den, f? att din herres son m?hava br?d att ?a, dock skall Mefiboset, din herres son, best?ndigt ?a vid mitt bord.? Siba hade n?mligen femton s?ner och tjugu tj?nare.

009:011 D?sade Siba till konungen: ?Din tj?nare skall i alla stycken g?ra s?som min herre konungen bjuder sin tj?nare.? ?Ja?, svarade han, ?Mefiboset skall ?a vid mitt bord, s?som vore han en av konungens s?ner.?

009:012 Mefiboset hade en liten son, som hette Mika. Och alla som bodde i Sibas hus blevo Mefibosets tj?nare.

009:013 Sj?v bodde Mefiboset i Jerusalem, eftersom han best?ndigt skulle ?a vid konungens bord. Och han var halt p?b?da f?tterna.

010:001 En tid h?refter dog Ammons barns konung, och hans son Hanun blev konung efter honom.

010:002 D?sade David: ?Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, v?nskap, likasom hans fader bevisade mig v?nskap.? Och David s?nde n?gra av sina tj?nare f? att tr?sta honom i hans sorg efter fadern. N? s?Davids tj?nare kommo till Ammons barns land,

010:003 sade Ammons barns furstar till sin herre Hanun: ?Menar du att David d?med att han s?nder tr?stare till dig vill visa dig att han ?rar din fader? Nej, f? att unders?ka staden, f? att bespeja och sedan f?rd?va den har David s?nt sina tj?nare till dig.?

010:004 D?tog Hanun Davids tj?nare och l? raka av dem halva sk?gget och sk?a av deras kl?der mitt p?, ?nda uppe vid s?tet, och l? dem s?g?.

010:005 N? man ber?tade detta f? David, s?nde han bud emot dem; ty m?nnen voro ju mycket van?ade. Och konungen l? s?ga: ?Stannen i Jeriko, till dess edert sk?gg hinner v?xa ut, och kommen s? tillbaka.?

010:006 D?nu Ammons barn ins?go att de hade gjort sig f?hatliga f? David, s?nde de bort och lejde fr?n Aram-Bet-Rehob och Aram-Soba tjugu tusen man fotfolk, av konungen i Maaka ett tusen man och av Tobs m?n tolv tusen.

010:007 N? David h?rde detta, s?nde han ?stad Joab med hela h?ren, de tappreste krigarna.

010:008 Och Ammons barn drogo ut och st?lde upp sig till strid framf?r stadsporten; men de fr?n Aram-Soba och Rehob, ?vensom Tobs m?n och maakat?erna, st?lde upp sig f? sig sj?va p?f?tet.

010:009 D?Joab nu s?g att han hade fiender b?de framf?r sig och bakom sig, gjorde han ett urval bland allt Israels utvalda manskap och st?lde sedan upp sig mot aram?erna.

010:010 Men det ?riga folket ?verl?mnade han ? sin broder Absai, vilken med dem st?lde upp sig mot Ammons barn.

010:011 Och han sade: ?Om aram?erna bliva mig ?verm?ktiga, s?skall du komma mig till hj?p; och om Ammons barn bliva dig ?verm?ktiga, s?vill jag t?ga till din hj?p.

010:012 Var nu vid gott mod; ja, l? oss visa mod i striden f? v?t folk och f? v? Guds st?der. Sedan m?HERREN g?ra vad honom t?kes.?

010:013 D?refter ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot aram?erna och de flydde f? honom.

010:014 Men n? Ammons barn s?go att aram?erna flydde, flydde ocks?de f? Abisai och beg?vo sig in i staden. D?drog Joab bort ifr?n Ammons barn och begav sig tillbaka till Jerusalem.

010:015 D?allts?aram?erna s?go att de hade blivit slagna av Israel,

församlade de sig allasammans.

010:016 Och Hadadeser sände bud att de aramäer som bodde på andra sidan floden skulle rycka ut; dessa kommo då till Helam, anförda av Sobak, Hadadesers hövitsman.

010:017 När detta blev berättat för David, församlade han hela Israel och gick över Jordan och kom till Helam; och aramäerna ställde upp sig i slagordning mot David och gick till strid med honom.

010:018 Men aramäerna flydde för Israel, och David dröpte av aramäerna manskapet på sju hundra vagnar, så ock fyrtio tusen ryttare; deras hövitsman Sobak slog han ock då till döds.

010:019 Då alltså Hadadesers alla lydkonungar sågo att de hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred med dem och blevo dem underdåniga. Efter detta fruktade aramäerna för att vidare hjälpa Ammons barn.

011:001 Följande år, vid den tid då konungarna plöjde draga i året, sände David till Joab och med honom sina tjänare och hela Israel; och de hjälade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem.

011:002 Då hönde sig en afton, när David hade stått upp från sitt läger och gick omkring på konungshusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade; och kvinnan var mycket fager att skåda.

011:003 David sände då till Joab och frågade sig om kvinnan, och man sade: Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru.

011:004 Då sände David några män med uppdrag att hämta henne, och hon kom till honom, och han låg hos henne, när hon hade helgat sig från sin orenhet. Sedan återvände hon hem.

011:005 Men kvinnan blev havande; hon sände då till Joab och lät underrätta David därom och säga: Jag är havande.

011:006 Då sände David till Joab detta bud: Skicka till mig hetiten Uria. Sänd till mig Uria till David.

011:007 Och när Uria kom till David, frågade denne om det stod väl till med Joab och med folket, och huru kriget gick.

011:008 Då efter sade David till Uria: Gå nu ned till ditt hus och tvätta dina fötter. När då Uria gick ut ur konungens hus, sändes en gåva från konungen efter honom.

011:009 Men Uria lade sig till vila vid ingången till konungshuset, jämte hans herres alla andra tjänare, och gick icke ned till sitt eget hus.

011:010 Detta berättade man för David och sade: Uria har icke gått ned till sitt hus. Då sade David till Uria: Du kommer ju från resan; varför har du då icke gått ned till ditt hus??

011:011 Uria svarade David: Arken och Israel och Juda bo nu i lägerhyddor, och min herre Joab och min herres tjänare äro lägrade ute på marken: skulle jag då gå in i mitt hus för att äta och dricka och ligga hos min hustru? Säkert du lever, säkert din själ lever: jag vill icke gå så.

011:012 Då sade David till Uria: Stanna här också i dag, så vill jag i morgon sända dig till. Säkert stannade då Uria i Jerusalem den dagen och den följande.

011:013 Och David inbjöd honom till sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men om aftonen gick han ut och lade sig på sitt läger tillsammans med sin herres tjänare, och gick icke ned till sitt hus.

011:014 Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria.

011:015 I brevet skrev han så: Skicka Uria längst fram, då striden är som höftigast, och dragen eder sedan tillbaka från honom, så att

han bliver slagen till d?ds.?

011:016 Under bel?gringen av staden skickade d?Joab Uria till den plats d? han visste att de tappreste m?nnen funnos.

011:017 Och m?nnen i staden gjorde ett utfall och g?vo sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tj?nare, f?lo; ocks? hetiten Uria d?dades.

011:018 D?s?nde Joab och l? ber?ta f? David allt vad som hade h?nt under striden.

011:019 Och han bj?d budb?aren och sade: ?N? du har omtalat f? konungen allt vad som har h?nt under striden,

011:020 d?uppt?ndes kanske konungens vrede, och han s?ger till dig: 'Varf? gingen l under striden s?n?a intill staden? Vissten l icke att de skulle skjuta uppifr?n muren?

011:021 Vem var det som slog ihj?l Abimelek, Jerubbesets son? Var det icke en kvinna som kastade en kvarnsten ned p?honom fr?n muren, s? att han d?dades, d? i Tebes? Varf? gingen l d?s?n?a intill muren?' Men d?skall du s?ga: 'Din tj?nare Uria, hetiten, ? ock d?d.'?

011:022 Budb?aren gick ?stad och kom och ber?tade f? David allt vad Joab hade s?nt honom att s?ga;

011:023 budb?aren sade till David: ?M?nnen blevo oss ?verm?ktiga och drogo ut mot oss p?f?tet, men vi slogo dem tillbaka ?nda till stadsporten.

011:024 D?sk?to skyttarna uppifr?n muren p?dina tj?nare, s? att flera av konungens tj?nare d?dades; din tj?nare Uria, hetiten, ? ock d?d.?

011:025 D?sade David till budb?aren: ?S?skall du s?ga till Joab: 'L? icke detta f?tryta dig, ty sv?rdet f?t? ?n den ene, ?n den andre; fortsatt med kraft stadens bel?gring och f?st? den.' Och intala honom s?mod.?

011:026 D?nu Urias hustru h?rde att hennes man Uria var d?d, h?ll hon d?sklagan efter sin man.

011:027 Och n? sorgetiden var f?bi, s?nde David och l? h?mta henne hem till sig, och hon blev hans hustru; d?refter f?dde hon honom en son. Men vad David hade gjort misshagade HERREN.

012:001 Och HERREN s?nde Natan till David. N? han kom in till honom, sade han till honom: ?Tv?m?n bodde i samma stad; den ene var rik och den andre fattig.

012:002 Den rike hade f? och f?kreatur i stor myckenhet.

012:003 Men den fattige hade icke mer ?n ett enda litet lamm, som han hade k?pt; han upp?dde det, och det v?kte upp hos honom och hans s?ner, tillsammans med dem: det ? av hans br?dstycke och drack ur hans b?gare och l? i hans famn och var f? honom s?som en dotter.

012:004 S?kom en v?gfarande till den rike mannen; d?n?ndes han icke taga av sina f? och f?kreatur f? att tillreda ? den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillredde det ? mannen som hade kommit till honom.?

012:005 D?uppt?ndes Davids vrede storligen mot den mannen, och han sade till Natan: ?S?sant HERREN lever: d?dens barn ? den man som har gjort detta.

012:006 Och lammet skall han ers?ta fyradubbelt, d?f? att han gjorde s?dant, och eftersom han var s?obarmh?rtig.?

012:007 Men Natan sade till David: ?Du ? den mannen. S?s?ger HERREN, Israels Gud: Jag har smort dig till konung ?ver Israel, och jag har r?ddat dig ur Sauls hand.

- 012:008 Jag har givit dig din herres hus och lagt din herres hustrur i din famn; ja jag har givit dig Israels hus och Juda. Och om detta skulle vara f?r litet, s?vore jag villig att ytterligare giva dig b?de ett och annat.
- 012:009 Varf?r har du d?f?raktat HERRENS ord och gjort vad ont ? i hans ?gon? Hetiten Uria har du l?tit sl?ihj? med sv?rd, och hans hustru har du tagit till hustru ? dig sj?v; ja, honom har du dr?pt med Ammons barns sv?rd.
- 012:010 S?skall nu icke heller sv?rdet vika ifr?n ditt hus till evig tid, d?ff? att du har f?raktat mig och tagit hetiten Urias hustru till hustru ? dig.
- 012:011 S?s?ger HERREN: Se, jag skall l?ta olyckor komma ?ver dig fr?n ditt eget hus, och jag skall taga dina hustrur inf?r dina ?gon och giva dem ? en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt p?ljusa dagen.
- 012:012 Ty v?r har du gjort s?dant i hemlighet, men jag vill l?ta detta ske inf?r hela Israel, och det p?ljusa dagen.?
- 012:013 D?sade David till Natan: ?Jag har syndat mot HERREN.? Natan sade till David: ?S?har ock HERREN tillgivit dig din synd; du skall icke d?.
- 012:014 Men eftersom du genom denna g?ring har kommit HERRENS fiender att f?rakta honom, skall ock den son som har blivit f?dd ? dig d?den d??
- 012:015 Sedan gick Natan hem igen. Och HERREN slog barnet som Urias hustru hade f?tt ? David, han slog det, s?att det blev d?dssjukt.
- 012:016 D?s?kte David Gud f?r gossens skull; och David h?ll fasta, och n?r han kom hem, l?g han p?bara marken ?ver natten.
- 012:017 D?stodo de ?dste i hans hus upp och gingo till honom, f?r att f?rm? honom att stiga upp fr?n marken; men han ville icke, och han ? icke heller n?got med dem.
- 012:018 Men p?sjunde dagen dog barnet. D?fruktade Davids tj?nare att om tala f?r honom att barnet hade d?tt, ty de t?nkte: ?N? vi talade till honom, medan barnet ?nnu levde, ville han ju icke lyssna till v?ra ord. Huru skulle vi d?kunna s?ga till honom att barnet har d?tt? Han kunde g?ra n?got ont.?
- 012:019 Men n?r David s?g att hans tj?nare viskade med varandra, f?stod han att barnet hade d?tt. D?fr?gade David sina tj?nare: ?Har barnet d?tt?? De svarade: ?Ja.?
- 012:020 D?stod David upp fr?n marken och tv?dde sig och smorde sig och bytte om kl?der och gick in i HERRENS hus och tillbad. Och n?r han kom hem igen, beg?rde han att man skulle s?ta fram mat ? honom, och han ?.
- 012:021 D?sade hans tj?nare till honom: ?Varf?r g?r du p?detta s?tt? Medan barnet levde, fastade du och gr?t f?r dess skull; men s? snart barnet har d?tt, st?r du upp och ?ter!?
- 012:022 Han svarade: s?l?nge barnet ?nnu levde, fastade och gr?t jag, ty jag t?nkte: 'Vem vet, kanh?nda bliver HERREN mig n?dig och l?ter barnet f?leva.'
- 012:023 Men nu, n?r det har d?tt, varf?r skulle jag d?fasta? Kan jag v?r skaffa honom tillbaka igen? Jag g?r bort till honom, men han kommer icke tillbaka till mig.?
- 012:024 Och David tr?stade sin hustru Bat-Seba och gick in till henne och l?g hos henne. Och hon f?dde en son, ? vilken han gav namnet Salomo. Och HERREN ?skade honom
- 012:025 och s?nde ett budskap med profeten Natan, och denne gav honom

namnet Jedidja, för HERRENS skull.

- 012:026 Och Joab angrep Rabba i Ammons barns land och intog konungastaden.
- 012:027 Sedan sände Joab bud till David och lät säga honom: Jag har angripit Rabba och har redan intagit Vattenstaden.
- 012:028 Söförsamla du nu det övriga folket och belägra staden och intag den, så att det icke bliver jag som intager staden och får bära namnet dödförst?
- 012:029 Döförsamlade David allt folket och tågade till Rabba och angrep det och intog det.
- 012:030 Och han tog deras konungs krona från hans huvud; den vägde en talent guld och var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu på Davids huvud. Och han förde ut byte från staden i stor myckenhet.
- 012:031 Och folket därinne förde han ut och lade dem under sägar och träskvagnar av järn och bilor av järn och överlämnade dem åt Molok. Så gjorde han mot Ammons barns alla städer. Sedan vände David med allt folket tillbaka till Jerusalem.
- 013:001 Därefter tilldrog sig följande Davids son Absalom hade en skön syster som hette Tamar, och Davids son Amnon fattade kärlek till henne.
- 013:002 Ja, Amnon kom för sin syster Tamars skull i en sådan vända att han blev sjuk; ty hon var jungfru, och det syntes Amnon icke vara möjligt att göra henne nögot.
- 013:003 Men Amnon hade en vän, som hette Jonadab, en son till Davids broder Simea; och Jonadab var en mycket klok man.
- 013:004 Denne sade nu till honom: Varför ser du var morgon så avtröad ut, du konungens son? Vill du icke säga mig det?? Amnon svarade honom: Jag har fattat kärlek till min broder Absaloms syster Tamar.
- 013:005 Jonadab sade till honom: Låt dig på din söng och gör dig sjuk. När din fader kommer för att besöka dig, så säg till honom: 'Låt min syster Tamar komma och giva mig nögot att äta, men låt henne tillreda maten inför mina ögon; så att jag ser det och kan få den ur hennes hand att äta.'
- 013:006 Dölade Amnon sig och gjorde sig sjuk. När nu konungen kom för att besöka honom, sade Amnon till konungen: Låt min syster Tamar komma hit och tillaga tvåkakor inför mina ögon, så att jag kan få dem ur hennes hand att äta.
- 013:007 Döände David bud in i huset till Tamar och lät säga: Gå till din broder Ammons hus och red till åt honom nögot att äta.
- 013:008 Tamar gick dörstaden till sin broder Ammons hus, där denne låg till söngs. Och hon tog deg och knådade den och gjorde därav kakor inför hans ögon och gräddade kakorna.
- 013:009 Därefter tog hon pannan och lade upp dem därur inför hans ögon; men han ville icke äta. Och Amnon sade: Låt alla gå ut härifrån. Dögingo alla ut därifrån.
- 013:010 Sedan sade Amnon till Tamar: Bär maten hitin i kammaren, så att jag får den ur din hand att äta? Dötog Tamar kakorna som hon hade tillrett och bar dem in i kammaren till sin broder Amnon.
- 013:011 Men när hon kom fram med dem till honom, för att han skulle äta, fattade han i henne och sade till henne: Kom hit och ligg hos mig, min syster.
- 013:012 Hon sade till honom: Ack nej, min broder, kränk mig icke; ty sådant får icke ske i Israel. Gå icke en sådan galenskap.
- 013:013 Vart skulle jag dötaga vägen med min skam? Och du själv skulle

- ju sedan i Israel h llas för en d re. Tala nu med konungen; han v rgrar nog icke att giva mig är dig.?
- 013:014 Men han ville icke lyssna till hennes ord och blev henne  verm ktig och kränkte henne och låg hos henne.
- 013:015 Men därefter fick Amnon en mycket stor motvilja mot henne; ja, den motvilja han fick mot henne var st re än den kärlek han hade haft till henne. Och Amnon sade till henne:  St  upp och gå din v g.?
- 013:016 D sade hon till honom:  G r dig icke skyldig till ett s sv rt brott som att driva bort mig; det vore v re  n det andra som du har gjort med mig.?
- 013:017 Men han ville icke h ra på henne, utan ropade på den unge man som han hade till tjänare och sade:  Driven denna kvinna ut h ifr n, och rigla du d ren efter henne.?
- 013:018 Och hon hade en fotsid livkl dnad på sig; ty i sådana kåpor voro konungens d trar klädda, s l nge de voro jungfrur. När tjänaren nu hade fört ut Tamar och riglat d ren efter henne,
- 013:019 tog hon aska och str dde på sitt huvud, och den fotsida livkl dnaden som hon hade på sig rev hon s nder; och hon lade handen på sitt huvud och gick d  ropande och klagande.
- 013:020 D sade hennes broder Absalom till henne:  Har din broder Aminon varit hos dig? Tig nu stilla, min syster; han är ju din broder. L gg denna sak icke s p sinnet. S stannade d Tamar i sin broder Absaloms hus i sv r sorg.
- 013:021 Men när konung David fick höra allt detta, blev han mycket vred.
- 013:022 Och Absalom talade intet med Amnon, varken gott eller ont, ty Absalom hatade Amnon, d ff  att denne hade kränkt hans syster Tamar.
- 013:023 Tv r därefter hade Absalom f rklippning i Baal-Hasor, som ligger vid Efraim. Och Absalom inbjöd då alla konungens s ner.
- 013:024 Absalom kom till konungen och sade:  Din tjänare skall nu hava f rklippning; jag beder att konungen ville jämte sina tjänare gå med din tjänare.?
- 013:025 Men konungen svarade Absalom  Nej, min son, vi m icke allasammans gå med, ty vi vilja icke vara dig till besv r. Och fastän han bad honom entr get, ville han icke gå, utan gav honom sin avskedsh sning.
- 013:026 D sade Absalom:  Om du icke vill, s l  dock min broder Amnon gå med oss. Konungen fr gade honom:  Varf r skall just han gå med dig??
- 013:027 Men Absalom bad honom s entr get, att han l t Amnon och alla de  riga konungas nerna gå med honom.
- 013:028 Och Absalom bjöd sina tjänare och sade:  Sen efter, när Ammons hj ta bliver glatt av vinet; och n r jag d s ger till eder: 'Huggen ned Amnon', s d den honom utan fruktan. Det är ju jag som bjuder eder det, varen frimodiga och skicken eder såsom käcka m n.?
- 013:029 Och Absaloms tjänare gjorde med Amnon såsom Absalom hade bjudit. D stodo alla konungens s ner upp och satte sig var och en på sin mul na och flydde.
- 013:030 Medan de ännu voro påväg, kom till David ett rykte om att Absalom hade huggit ned alla konungens s ner, s att icke en enda av dem fanns kvar.
- 013:031 D stod konungen upp och rev s nder sina kläder och lade sig på marken, under det att alla hans tjänare stodo där med s nderrivna kläder.
- 013:032 Men Jonadab, som var son till Davids broder Simea, tog till orda

och sade: Min herre m?icke t?nka att de hava d?dat alla de unga m?nnen, konungens s?ner, det ? Amnon allena som ? d?d. Ty Absaloms uppsyn har b?dat olycka ?nda ifr?n den dag d?denne kr?nkte hans syster Tamar.

013:033 S?m?nu min herre konungen icke akta p?detta som har blivit sagt, att alla konungens s?ner ?o d?da; nej, Amnon allena ? d?d.?

013:034 Emellertid flydde Absalom.--N? nu mannen som stod p?vakt lyfte upp sina ?gon, fick han se mycket folk komma fr?n v?gen bakom honom, vid sidan av berget.

013:035 D?sade Jonadab till konungen: ?Se, d? komma konungens s?ner. S?som din tj?nare sade, s?har det g?tt till.?

013:036 Just n? han hade sagt detta, kommo konungens s?ner; och de brusto ut i gr?t. Ocks?konungen och alla hans tj?nare gr?to h?ftigt och bitterligen.

013:037 Men Absalom hade flytt och begivit sig till Talmaj, Ammihurs son, konungen i Gesur. Och David s?jde hela tiden sin son.

013:038 Sedan Absalom hade flytt och begivit sig till Gesur, stannade han d? i tre ?.

013:039 Och konung David avstod ifr?n att draga ut mot Absalom, ty han tr?stade sig ?ver att Amnon var d?d.

014:001 Men Joab, Serujas son, m?rkte att konungens hj?ta var v?nt mot Absalom.

014:002 D?s?nde Joab till Tekoa och l? d?ifr?n h?mta en klok kvinna och sade till henne: ?L?sa att du har sorg, och kl?d dig i sorgkl?der och sm?j dig icke med olja, utan skicka dig s?som en kvinna som i l?ng tid har haft sorg efter en d?d.

014:003 G?s?in till konungen och tala till honom s?som jag s?ger dig.? Joab lade nu orden i hennes mun.

014:004 Och kvinnan fr?n Tekoa talade med konungen; hon f?l ned till jorden p?sitt ansikte och bugade sig och sade: ?Hj?p, o konung!?

014:005 Konungen sade till henne: ?Vad fattas dig?? Hon svarade: ?Ack, jag ? nka; min man ? d?d.

014:006 Och din tj?narinna hade tv?s?ner; dessa b?da kommo i tr?ta med varandra ute p?marken, d? ingen fanns, som kunde tr?da emellan och hindra dem; den ene slog d?ned den andre och d?dade honom.

014:007 Och nu har hela sl?kten rest sig upp mot din tj?narinna, och de s?ga: 'Giv hit honom som slog ned sin broder, s?att vi f?d?da honom, d?ff? att han har tagit sin broders liv och dr?pt honom; p?det s?ttet f?g?ra vi ock arvingen.' P?det att efter min man varken namn eller efterkommande m?finnas p?jorden, vilja de utsl?cka den gnista av mig, som ?nu ? kvar.?

014:008 D?sade konungen till kvinnan: ?G?hem igen; jag vill giva befallning om dig.?

014:009 Kvinnan fr?n Tekoa sade till konungen: ?P?mig, o min herre konung, och p?min faders hus vile missg?ningen, men konungen och hans tron vare utan skuld.?

014:010 Konungen sade: ?Om n?gon s?ger n?got ? dig, s?f? honom till mig; han skall sedan icke mer antasta dig.

014:011 Hon sade: ?Ja, m?konungen t?nka p?HERREN, sin Gud, s?att blodsh?mnaren icke f? g?ra olyckan st?re, och s?att de icke f?g?ra min son.? D?sade han: ?S?sant HERREN lever, icke ett h? av din son skall falla p?jorden.?

014:012 Men kvinnan sade: ?L? din tj?narinna tala ?nu ett ord till min herre konungen.? Han sade: ?Tala.?

014:013 D?sade kvinnan: ?Varf? ? du d?s?sinnad mot Guds folk? N?

- konungen talar s?, d?ligger ju d?ri att han sj?lv b?r p?skuld, eftersom konungen icke l?ter sin f?rskjutne son komma tillbaka.
- 014:014 Vi m?ste ju alla d?och ?o d?s?som vatten som spilles p? jorden, vilket icke kan samlas upp igen. Men Gud tager icke livet bort, utan han t?nker ut vad g?ras kan, f?r att den f?rskjutne icke m?f?rbliva f?rskjuten och skild fr?n honom.
- 014:015 Och att jag nu har kommit f?r att tala detta till min herre konungen, det har skett d?r?f?r att folket f?rskr?ckte mig. D? t?nkte din t?nkarinna: Jag vill dock tala med konungen; kanh?nda skall konungen uppfylla sin tr?nnas ?nskan.
- 014:016 Ja, konungen skall lyssna till sin tr?inna och r?dda mig fr?n den mans hand, som vill f?rg?ra b?de mig och min son fr?n Guds arvedel.
- 014:017 Och din t?nkarinna t?nkte: Min herre konungens ord skall giva mig ro. Ty min herre konungen ?r lik Guds ?ngel d?ri att han h?r allt, b?de gott och ont. Och nu vare HERREN, din Gud, med dig.
- 014:018 D?svarade konungen och sade till kvinnan: ?D?j icke f?r mig n?got av det varom jag nu vill fr?ga dig.? Kvinnan sade: ?Min herre konungen tale.?
- 014:019 D?sade konungen: ?Har icke Joab sin hand med i allt detta?? Kvinnan svarade och sade: ?S?sant du lever, min herre konung: om min Herre konungen talar n?got, s?kan ingen komma undan det, vare sig ?r h?ger eller ?r v?nster. Ja, det ?r din t?nkar Joab som har bjudit mig detta, och han har lagt i din t?nkarinnas mun allt vad jag har sagt.
- 014:020 F?r att giva saken ett annat utseende har din t?nkar Joab handlat p?detta s?tt; men min herre liknar i vishet Guds ?ngel och vet allt som sker p?jorden.?
- 014:021 S?sade d?konungen till Joab: ?V?ran, jag vill g?ra s?som du ?nskar. G?nu och f?r tillbaka den unge mannen Absalom.?
- 014:022 D?f?r?l Joab ned till jorden p?sitt ansikte och bugade sig och v?signade konungen; och Joab sade: ?I dag m?rker din t?nkar att jag har funnit n?d f?r dina ?gon, min herre konung, eftersom konungen uppfyller sin t?nkares ?nskan.?
- 014:023 Och Joab stod upp och begav sig till Gesur och f?rde Absalom till Jerusalem.
- 014:024 Men konungen sade: ?Han f?r begiva sig till sitt hus, men han f?r icke komma inf?r mitt ansikte. D?begav sig Absalom till sitt hus, och kom icke inf?r konungens ansikte.
- 014:025 Men i hela Israel fanns ingen s?sk?n man som Absalom, ingen som man s?mycket prisade: fr?n hans fotblad upp till hans hj?ssa fanns icke n?got fel p?honom
- 014:026 Och n?r han l?t klippa h?ret p?sitt huvud--vid slutet av vart ?r l?t han klippa det, ty det blev honom d?s?tungt att han m?ste l?ta klippa det--s?befanns det, att n?r man v?gde h?ret fr?n hans huvud, d?v?gde det tv?hundra siklar, efter konungsvikt.
- 014:027 Och ?r Absalom f?ddes tre s?ner och en dotter, som fick namnet Tamar; hon var en sk?n kvinna.
- 014:028 N?r Absalom hade bott tv?hela ?r i Jerusalem utan att f?komma inf?r konungens ansikte,
- 014:029 s?nde han bud efter Joab, i avsikt att skicka denne till konungen; men han ville icke komma till honom. Och han s?nde bud ?nnu en g?ng, men han ville ?nd?icke komma.
- 014:030 D?sade han till sina t?nkar: ?I sen att Joab d?r har ett

kerstycke vid sidan av mitt, och p?det har han korn; g?n nu dit och t?nden eld d?p?? S?t?nde d?Absaloms tj?nare eld p? kerstycket.

014:031 D?stod Joab upp och gick hem till Absalom och sade till honom: 'Varf?r hava dina tj?nare t?nt eld p?mitt kerstycke??

014:032 Absalom svarade Joab: 'Jag s?nde ju till dig och l?t s?ga: Kom hit, s?att jag kan skicka dig till konungen och l?ta s?ga: 'Varf?r fick jag komma hem fr?n Gesur? Det hade varit b?ttre fr?r mig, om jag ?nnu vore kvar d?r.' Nu vill jag komma inf?r konungens ansikte; och finnes n?gon missg?rning hos mig, s?m? han d?da mig.

014:033 D?gick Joab till konungen och sade honom detta. Denne kallade d?till sig Absalom, och han kom till konungen; och han f?ll ned fr?r honom p?sitt ansikte och bugade sig till jorden inf?r konungen. Och konungen kysste Absalom.

015:001 En tid h?refter skaffade Absalom sig vagn och h?star, d?till ock femtio man som l?pte framfr?r honom.

015:002 Och Absalom pl?gade bittida om morgonen st?la sig vid sidan av v?gen som ledde till porten, och s?ofta n?gon d?var p?v?g till konungen med en r?tssak som han ville hava avd?md, kallade Absalom honom till sig och fr?gade: 'Fr?n vilken stad ?r du?? N?r han d?svarade: 'Din tj?nare ?r fr?n den och den av Israels stammar?'

015:003 sade Absalom till honom: 'Din sak ?r visserligen god och r?tt, men du har ingen som h?r p?dig hos konungen.?

015:004 Och Absalom tillade: 'Ack om jag bleve satt till domare i landet! Om d?var och en som hade n?gon r?ts- och domssak komme till mig, s?skulle jag skaffa honom r?ttvisa.?

015:005 Och n?r n?gon gick fram fr?r att buga sig fr?r honom, r?ckte han ut sin hand och fattade i honom och kysste honom.

015:006 P?detta s?tt gjorde Absalom med alla israeliter som kommo fr?r att f?n?gon sak avd?md hos konungen. S?f?rledde Absalom Israels m?n.

015:007 Fyrtio ?r voro nu f?rlidna, d?Absalom en g?ng sade till konungen: 'L?t mig begiva mig till Hebron fr?r att d?r infria det l?fte som jag har gjort ?r HERREN.

015:008 Ty din tj?nare gjorde ett l?fte, n?r jag bodde i Gesur i Aram; jag sade: 'Om HERREN l?ter mig komma tillbaka till Jerusalem, s?vill jag h?lla en gudstj?nst ?r HERREN.'

015:009 Konungen sade till honom: 'G?i frid.? D?stod han upp och begav sig till Hebron.

015:010 Men Absalom s?nde ut hemliga budb?rare till alla Israels stammar och l?t s?ga: 'N?r I h?ren basunen ljuda, s?s?gen: 'Nu har Absalom blivit konung i Hebron.'

015:011 Och med Absalom hade f?rjt tv?hundra m?n fr?n Jerusalem, som voro inbjudna och f?rjde med i all oskuld, utan att veta om n?gonting.

015:012 Medan Absalom offrade slaktoffren, s?nde han ocks?och l?t h?mta giloniten Ahitofel, Davids r?dgivare, fr?n hans stad Gilo. Och sammansv?rningen v?kte i styrka, och i allt st?re myckenhet gick folket ?ver till Absalom.

015:013 Men en budb?rare kom till David och sade: 'Israels m?n hava v?nt sina hj?rtan till Absalom.?

015:014 D?sade David till alla sina tj?nare, dem som han hade hos sig i Jerusalem: 'Upp, l?t oss fly, ty ingen annan r?ddning finnes fr?r oss undan Absalom. Skynden eder ?stad, s?att han icke med hast

kommer över oss och för olycka över oss och slå stadens
invånare med svärdssegg.?

015:015 Konungens tjänare svarade konungen: Till allt vad min herre
konungen behagar för dina tjänare redo.

015:016 Drog konungen ut, och allt hans husfolk följde honom; dock
lämnade konungen kvar tio av sina biustrur för att vakta huset.

015:017 S drog konungen ut, och allt folket följde honom; men de
stannade vid Bet-Hammerhak.

015:018 Och alla hans tjänare tågade förbi på sidan om honom, så och
alla keretärna och peletärna; och alla gatiterna, sex hundra
man, som hade följt med honom från Gat, tågade likaledes förbi
framför konungen.

015:019 D sade konungen till gatiten Ittai: Varför går också du med
oss? Vänd om och stanna hos den som nu är konung; du är ju en
främling och därför till landsflyktig från ditt hem.

015:020 I går kom du; skulle jag därför idag låta dig irra omkring med oss
på var för, nu därför jag själv går jag vet icke vart? Vänd
tillbaka och för dina bröder tillbaka med dig; men och
trofasthet bevisas eder.?

015:021 Men Ittai svarade konungen och sade: Sant HERREN lever, och
sant min herre konungen lever: på den plats där min herre
konungen är, där vill också din tjänare vara, det mig åla liv
eller dö.?

015:022 D sade David till Ittai: Kom därför och drag med. Och gatiten
Ittai drog med jämte alla sina män och alla kvinnor och barn som
han hade med sig.

015:023 Och hela landet gick höljutt, när allt folket drog fram. Och
där nu konungen gick över bäcken Kidron, gick också allt folket
över och tog vägen till Jeron.

015:024 Bland de andra såg man också Sadok jämte alla leviterna, och de
buro med sig Guds förbundsark; men de satte ned Guds ark--
varvid också Ebjatar kom ditupp--till dess att allt folket
hade hunnit draga fram ur staden.

015:025 D sade konungen till Sadok: För Guds ark tillbaka in i
staden. Om jag finner nåd för HERRENS ågon, låter han mig komma
tillbaka, så att jag åter för se honom och hans boning.

015:026 Men om han säger så: 'Jag har icke behag till dig'--se, därför
jag redo; han gåre därför med mig såsom honom tåkes.?

015:027 Och konungen sade till prästen Sadok: Du är ju siare; vänd
tillbaka till staden i frid. Och din son Ahimaas och Ebjatars
son Jonatan, båda edra söner, medfåja med eder.

015:028 Se, jag vill dröja vid förstälena i Jeron, till dess att ett
budskap kommer från eder med underrättelser till mig.

015:029 D förde Sadok och Ebjatar Guds ark tillbaka till Jerusalem och
stannade där.

015:030 Men David gick gråtande upp till Oljeberget med överhåjt huvud
och bara fötter; och allt folket som följde med honom hade också
håjt över sina huvuden och gingo ditupp under gråt.

015:031 Och när man berättade för David att Ahitofel var med bland dem
som hade sammansvurit sig med Absalom, sade David: Herre, gå
Ahitofels råd till döds.?

015:032 När sedan David hade kommit upp på bergstoppen, där man plågade
tillbedja Gud, där kom arkiten Husai emot honom, med sönderriven
livklädnad och med jord på sitt huvud.

015:033 David sade till honom: Om du går med mig, så bliver du mig till
besvär.

015:034 Men om du vänder tillbaka till staden och säger till Absalom:
'Din tjänare vill jag vara, o konung; jag har förut varit din

- faders tjänare, men nu vill jag vara din tjänare', så kan du gagna mig med att göra Ahitofels råd om intet.
- 015:035 D? har du ju ock pr?sterna Sadok och Ebjatar; allt vad du f?r h?ra fr?n konungens hus m?du meddela pr?sterna Sadok och Ebjatar.
- 015:036 De hava ju ock d?r sina br?da s?ner hos sig: Sadok har Ahimaas, och Ebjatar Jonatan; genom dem kunnen I s?nda mig bud om allt vad I f?r h?ra.?
- 015:037 S?gick d?Husai, Davids v?n, in i staden. Och j?mv?r Absalom drog in i Jerusalem.
- 016:001 N?r David hade g?tt fram?r ett litet stycke fr?n bergstoppen, d? m?tte honom Siba, Mefibosets tjänare, med ett par lastade ?snor, som buro tv?hundra br?d, ett hundra russinkakor, ett hundra fruktkakor och en vinl?gel.
- 016:002 D?sade konungen till Siba: ?Vad vill du med detta?? Siba svarade: ?Snorna skola vara f?r konungens husfolk till att rida p?, br?det och fruktkakorna skola tj?narna hava att ?ta, och vinet skola de t?rstande hava att dricka i ?knen.?
- 016:003 Konungen sade: ?Men var ?r din herres son?? Siba svarade konungen: ?Han ?r kvar i Jerusalem; ty han t?nkte: 'Nu skall Israels hus giva mig tillbaka min faders rike.'?
- 016:004 D?sade konungen till Siba: ?Se, allt vad Mefiboset ?ger skall vara ditt. Siba svarade: ?Jag faller ned f?r dig; l?t mig finna n?d f?r dina ?gon, min herre konung.?
- 016:005 N?r sedan konung David hade kommit till Bahurim, d?tr?dde d?rifr?n ut en man som var besl?ktad med Sauls hus och hette Simei, Geras son; han tr?dde fram och for ut i f?rbannelser.
- 016:006 Och han kastade stenar p?David och p?alla konung Davids tj?nare, fast?n allt folket och alla hj?rtarna omg?vo denne, b?de till h?ger och till v?ster.
- 016:007 Och Simeis ord, n?r han f?rbannade honom, voro dessa: ?Bort, bort, du blodsman, du og?rningsman!
- 016:008 HERREN l?ter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka ?ver dig, du som har blivit konung i hans st?le; HERREN giver nu konungad?met ?r din son Absalom. Se, nu har du kommit i den olycka du f?rtj?nade, ty en blodsman ?r du.?
- 016:009 D?sade Abisai, Serujas son, till konungen: ?Varf?r skall den d?da hunden d?r f?rf?rbanna min herre konungen? L?t mig g?dit och hugga huvudet av honom.?
- 016:010 Men konungen svarade: ?Vad haven I med mig att g?ra, I Serujas s?ner? Om han f?rbannar, och om det ?r HERREN som har bjudit honom att f?rbanna David, vem t?rs d?fr?ga: 'Varf?r g?r du s?'
- 016:011 Och David sade ytterligare till Abisai och till alla sina tj?nare: ?Min son, han som har utg?tt fr?n mitt eget liv, st?r mig ju efter livet; med huru mycket mer sk?l d?denne benjamins! L?ten honom vara, m?han f?rbanna; ty HERREN har befallt honom det.
- 016:012 Kanh?nda skall HERREN se till den or?tt mig sker, s?att HERREN ?ter giver mig lycka, till geng?ld f?r den f?rbannelse som i dag uttalas ?ver mig.?
- 016:013 Och David gick med sina m?n v?gen fram, under det att Simei gick l?ngs utmed berget, j?msides med honom, och for ut i f?rbannelser och kastade stenar och grus, d?r han gick j?msides med honom.
- 016:014 N?r s?konungen, med allt folket som f?ljde honom, hade kommit till Ajefim, rastade han d?r.

016:015 Men Absalom hade med allt sitt folk, Israels män, kommit till Jerusalem; han hade också Ahitofel med sig.

016:016 När nu arkiten Husai, Davids vän, kom till Absalom, ropade Husai till Absalom: "Leve konungen! Leve konungen!"

016:017 Absalom sade till Husai: "Är det så du visar din kärlek mot din vän? Varför har du inte följt med din vän?"

016:018 Husai svarade Absalom: "Nej, den som HERREN och detta folk och alla Israels män hava utvalt, honom vill jag tillhålla, och hos honom vill jag stanna.

016:019 Och dessutom, vilken bror jag tjäna? Bör jag inte tjäna inför hans son? Jo, såsom jag har tjänat inför din fader, så vill jag också göra det inför dig."

016:020 Och Absalom sade till Ahitofel: "Giv nu ett råd om vad vi skola göra?"

016:021 Ahitofel sade till Absalom: "Gå in till din faders bihustrur, som han har lämnat kvar för att vakta huset. Dödför hela Israel hålla att du har gjort dig förtattlig för din fader, och så styrkes modet hos alla dem som hålla med dig.

016:022 Därefter slog man upp ett tält för Absalom ovanpå taket, och så gick Absalom in till sin faders bihustrur inför hela Israels ögon.

016:023 Den tiden gällde nämligen ett råd som Ahitofel gav lika mycket som om man hade frågat Gud till råds; så mycket gällde vart råd av Ahitofel både för David och för Absalom.

017:001 Och Ahitofel sade till Absalom: "Låt mig utväja tolv tusen män, så vill jag bryta upp och förfölja David i natt.

017:002 Därför kan jag komma över honom och förskräcka honom, medan han är utmattad och modlös, och allt hans folk skall döta till flykten; sedan kan jag döda konungen, när han står dödförgiven.

017:003 Därefter skall jag föra allt folket tillbaka till dig. Ty om det så gör den man du söker, så är detta som om alla vände tillbaka; allt folket för dödfrid."

017:004 Detta behagade Absalom och alla de äldste i Israel.

017:005 Likväl sade Absalom: "Kalla också arkiten Husai hit, så att vi också förfölja vad han har att säga.

017:006 När då Husai kom in till Absalom, sade Absalom till honom: "Är det så och så har Ahitofel talat. "Skola vi göra såsom han har sagt? Varom icke, så tala du?"

017:007 Husai svarade Absalom: "Det råd som Ahitofel denna gång har givit är icke gott."

017:008 Och Husai sade ytterligare: "Du känner din fader och hans män, och vet att de är högljudda och bistra såsom en björninna för vilken man har tagit ungarna ute på marken. Och din fader är ju en krigsman som icke vilar med sitt folk under natten.

017:009 Nu har han säkerligen gått sig i naveln här eller på något annat ställe. Om nu redan i början några av folket här följa, så skulle var och en som finge här talas där om säga att det folk som följder Absalom har lidit ett nederlag;

017:010 och då skulle till och med den tappreste, den som hade mod såsom ett lejon, bliva högljudd förförd; ty hela Israel vet att din fader är en högljudd, och att de som följa honom är tappra män.

017:011 Därför är nu mitt råd: Låt hela Israel för Dan hålla till Beer-Seba församla sig till dig, så talrikt som sanden vid havet; och sjäv med du draga med i striden.

017:012 När vi så drabba ihop med honom, varhelst han möter oss, skola vi slå ned på honom, såsom daggen faller över marken; och då skall intet bliva kvar av honom och alla de män som är med

honom

017:013 Ja, om han också droge sig tillbaka in i någon stad, så skulle hela Israel kasta linor omkring den staden, och vi skulle draga den ned i dalen, till dess att icke minsta sten vore att finna därav.

017:014 Därför sade Absalom och alla Israels män: Arkiten Husais rådde honom bättre än Ahitofels råde. HERREN hade nämligen skickat det så, att Ahitofels goda råd gjordes om intet, för att HERREN skulle låta olycka komma över Absalom.

017:015 Och Husai sade till prästerna Sadok och Ebjatar: Det och det rådet har Ahitofel givit Absalom och de äldste i Israel, men jag har givit det och det rådet.

017:016 Så skändade nu med hast bud och låten säga David: 'Stanna icke över natten vid fjärrflöden i öknen, utan gå hellre över, för att icke konungen och allt hans folk mödrabbas av fjärdärv.'

017:017 Nu hade Jonatan och Ahimaas sitt tillhåll vid Rogelskällan, och en tjänstekvinna gick dit med budskap; sedan pågick de själva gå med budskapet till konung David. Ty de tordes icke gå in i staden och visa sig där.

017:018 Men en gosse fick se dem och berättade det för Absalom. Därför gick budet med hast sin väg och kommo in i en mans hus i Bahurim, som på sin gård hade en brunn; i den stego de ned.

017:019 Och hans hustru tog ett skycke och bredde ut det över brunnshållet och strödde gryn därpå, så att man icke kunde märka något.

017:020 Därför kom Absaloms tjänare kommo in i huset till hustrun och frågade var Ahimaas och Jonatan voro, svarade hon dem: De gick över bäcken där. Därför sökte de, men utan att finna, och vände sig tillbaka till Jerusalem.

017:021 Men sedan de hade gått sin väg, stego de andra upp ur brunnen och gick med sitt budskap till konung David; de sade till David: Bryten upp och gå med hast över vattnet, ty det och det rådet har Ahitofel givit, till eder fördel.

017:022 Därför bröt David upp med allt det folk han hade hos sig, och de gick över Jordan; och om morgonen, när det blev dager, saknades ingen enda, utan alla hade kommit över Jordan.

017:023 Men när Ahitofel såg att man icke följde hans råd, sadlade han sin äsna och stod upp och for hem till sin stad, och sedan han hade bestämt om sitt hus, hängde han sig. Och när han var död, blev han begraven i sin faders grav.

017:024 Så hade nu David kommit till Mahanaim, när Absalom med alla Israels män gick över Jordan.

017:025 Men Absalom hade satt Amasa i Joabs ställe över hären. Och Amasa var son till en man vid namn Jitra, en israelit, som hade gått in till Abigail, Nahas' dotter och Serujas, Joabs moders, syster.

017:026 Och Israel och Absalom lågrade sig i Gileads land.

017:027 Men när David kom till Mahanaim, hade Sobi, Nahas' son, från Rabba i Ammons barns land, och Makir, Ammiels son, från Lo-Debar, och Barsillai, en gileadit från Rogelim,

017:028 låtit föra dit sängar, skålar, lerkärl, såock vete, korn, mjöl och rostade ax, ävensom bönor, linsäter och annat rostat,

017:029 därjämte honung, gräddmjök, för och närostar till mat för David och hans folk; ty de tänkte: Folket är hungrigt, trött och förtigt i öknen.

018:001 Och David mönstrade sitt folk och satte över- och underhövitsmän

Äver dem.

018:002 Därefter lät David folket tåga stad: en tredjedel under Joabs befäl, en tredjedel under Abisais, Serujas sons, Joabs broders, befäl, och en tredjedel under gatiten Ittais befäl. Och konungen sade till folket: Jag vill ock själv draga ut med eder.?

018:003 Men folket svarade: Du får icke draga ut; ty om vi måste fly, aktar ingen på oss, och om hjälften av oss bliver dödad, aktar man icke heller på oss, men du är nu så god som tio tusen av oss. Därför är det nu bättre att du står redo att komma oss till hjälp från staden.

018:004 Därsade konungen till dem: Vad I ansen vara bäst vill jag göra. Och konungen ställde sig vid sidan av porten, under det att allt folket drog ut i avdelningar på hundra och tusen.

018:005 Men konungen bjöd Joab, Abisai och Ittai och sade: Faren nu varligt med den unge mannen Absalom. Och allt folket höorde huru konungen såbjöd alla hjältsmännen angående Absalom.

018:006 Sådrog de folket ut påfötet mot Israel, och striden stod i Efraims skog.

018:007 Där blev Israels folk slaget av Davids tjänare, och många stupade där på den dagen: tjugu tusen man.

018:008 Och striden utbredde sig Äver hela den trakten; och skogen förgjorde mer folk, än svärdet förgjorde på den dagen.

018:009 Och Absalom kom i Davids tjänares väg. Absalom red där på sin mulåsa; och när mulåsan kom under en stor terebint med tjuga grenar, fastnade hans huvud i terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty mulåsan som han satt på sprang sin väg.

018:010 Och en man fick se det och berättade för Joab och sade: Jag såg där borta Absalom hänga i en terebint.?

018:011 Därsade Joab till mannen som berättade detta för honom: Om du såg det, varför slog du honom där icke strax till jorden? Jag skulle där gärna hava givit dig tio siklar silver och ett bälte.?

018:012 Men mannen svarade Joab: Om jag ock finge väga upp tusen siklar silver i mina händer, skulle jag dock icke vilja uträcka min hand mot konungens son, ty konungen bjöd ju dig och Abisai och Ittai, så att vi höorde det: 'Tagen vara, I alla, på den unge mannen Absalom.'

018:013 Dessutom, om jag lömskt hade förgripit mig på hans liv, så hade du säkerligen lömnat mig i sticket, eftersom intet kan förlämbli dolt för konungen.?

018:014 Joab sade: Jag vill icke på detta sätt förhåla tiden med dig. Därefter tog han tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid liv, där han hängde under terebinten.

018:015 Sedan kommo tio unga män, Joabs vapendragare, ditfram, och av dem blev Absalom till fullo dödad.

018:016 Och Joab lät stå i basunen, och folket upphörde att förföja Israel, ty Joab ville skona folket.

018:017 Och de togo Absalom och kastade honom i en stor grop i skogen och staplade upp ett mycket stort stenåse Äver honom. Men hela Israel flydde, var och en till sin hydda.

018:018 Och Absalom hade, medan han ännu levde, låtit resa åt sig en stod som står i Konungsdalen; ty han tänkte: Jag har ingen son som kan bevara mitt namns äminnelse. Den stoden hade han uppkallat efter sitt namn, och den heter ännu i dag Absaloms minnesvärd.

- 018:019 Och Ahimaas, Sadoks son, sade: Låt mig skynda åter och frukna för konungen glödjebudskapet att HERREN har dömt honom fri ifrån hans fienders hand.?
- 018:020 Men Joab svarade honom: I dag bliver du ingen glödjebudsbärare; en annan dag m?du frukna glödjebudskap, men denna dag fruknar du icke något glödjebudskap, eftersom nu konungens son är död.?
- 018:021 Därefter sade Joab till en etiopier: Gå och berättat för konungen vad du har sett. D?för etiopiern ned för Joab och skyndade därpå åter.?
- 018:022 Men Ahimaas, Sadoks son; sade ännu en gång till Joab: Låt också mig, vad du m?ske, förskynda åter, efter etiopiern. Joab sade: Varför vill du skynda åter, min son, d?detta ju icke kan vara ett glödjebudskap som skaffar dig något lönn??
- 018:023 Han svarade: Vad du m?ske vill jag skynda åter. D?sade han till honom: Skynda d?? Och Ahimaas skyndade åter och tog vägen över Jordanslätten och hann om etiopiern.
- 018:024 Under tiden satt David inne i porten. Och vaktaren gick upp på porttaket invid muren; när han där lyfte upp sina ögon, fick han se en man komma ensam springande.
- 018:025 Vaktaren ropade och fruknade det för konungen. D?sade konungen: Är han ensam, s?har han ett glödjebudskap att kungöra. Och han kom allt närmare.
- 018:026 Därefter fick vaktaren se en annan man komma springande; d? ropade vaktaren till portvaktaren och sade: Nu ser jag åter en man komma ensam springande. Konungen sade: Denne är också en glödjebudsbärare.?
- 018:027 Och vaktaren sade: Efter sitt s?tt att springa tyckes mig den förste vara Ahimaas, Sadoks son. D?sade konungen: Det är en god man; han kommer säkerligen med ett gott glödjebudskap.?
- 018:028 Och Ahimaas ropade och sade till konungen: Allt väl! Därefter föll han ned till Jorden på sitt ansikte inför konungen och sade: Lovad vare HERREN, din Gud, som har priggivit de människor som hade upplyft sin hand mot min herre konungen!?
- 018:029 D?frågade konungen: Står det väl till med den unge mannen Absalom?? Ahimaas svarade: Jag såg en stor hop folk, när Joab avskände konungens andre tjänare och mig, din tjänare; men jag vet icke vad det var.?
- 018:030 Konungen sade: Gå till sidan och stå till dig där. D?gick han till sidan och blev stående där.
- 018:031 Just d?kom etiopiern. Och etiopiern sade: Mottag, min herre konung, det glödjebudskapet att HERREN i dag har dömt dig fri ifrån alla de mäns hand, som hava rest sig upp mot dig.?
- 018:032 Konungen frågade etiopiern: Står det väl till med den unge mannen Absalom?? Etiopiern svarade: M?det såg?med min herre konungens fiender och med alla som resa sig upp mot dig för att göra dig ont, såsom det har gått med den unge mannen.
- 018:033 D?blev konungen h?ttigt upprörd och gick upp i salen över porten och grät. Och under det att han gick, ropade han så: Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade fått d? i ditt ställe! Absalom, min son, min son!?
- 019:001 Och det blev berättat för Joab att konungen grät och sågde Absalom.
- 019:002 Och segern blev på den dagen förbytt till sorg för allt folket, eftersom folket på den dagen fick höra sågas att konungen var bedrövad för sin sons skull.

- 019:003 Och folket smög sig på den dagen in i staden, såsom människor plöga grä, vilka hava varit sig, därigenom att de hava flytt under striden.
- 019:004 Men konungen hade skylt sitt ansikte; och konungen klagade med högröst: 'Min son Absalom! Absalom, min son, min son!'
- 019:005 Dögick Joab in i huset till konungen och sade: 'Du kommer i dag alla dina tjñares ansikten att rodna av skam, fastän de i dag hava råddat både ditt eget liv och dina söners och döttrars liv och dina hustrurs liv och dina bihustrurs liv.'
- 019:006 Ty du äskar ju dem som hata dig, och hatar dem som äska dig. I dag har du nämligen gjort kunnigt att dina hñvitsmän och tjñare äro intet för dig, ty i dag märker jag, att om Absalom vore vid liv, men alla vi andra i dag hade omkommit, så skulle detta hava varit dig mer till behag.
- 019:007 Men stå nu upp, och gå ut och tala våhligt med dina tjñare; ty jag svär vid HERREN, att om du icke gör det, så skall icke en enda man stanna kvar hos dig över denna natt, och detta skall för dig bliva en större olycka än alla de olyckor som hava övergått dig från din ungdom ända till nu.'
- 019:008 Dstod konungen upp och satte sig i porten. Och man gjorde kunnigt för allt folket och sade: 'Konungen sitter nu i porten.' Dkom allt folket inför konungen. Men Israel hade flytt, var och en till sin hydda.
- 019:009 Och allt folket i alla Israels stammar begynte därefter förebrå varandra och säga: 'Konungen har råddat oss från vara fienders hand och hjälpt oss inför filistörernas hand, och nu har han måst fly ur landet för Absalom.'
- 019:010 Men Absalom, som vi hade smört till konung över oss, har blivit död i striden. Varför säga I dock ett ord om att föra konungen tillbaka?'
- 019:011 Under tiden hade konung David sñnt bud till prästerna Sadok och Ebjatar och lötit säga: 'Talen så till de äldste i Juda: 'Varför skolen I vara de sista att hämta konungen tillbaka hem? Ty vad hela Israel talar har redan kommit för konungen, där han bor.'
- 019:012 I ären ju mina bröder, I ären ju mitt kött och ben. Varför skolen I dock vara de sista att hämta konungen tillbaka?'
- 019:013 Och till Amasa skolen I säga: 'Är du icke mitt kött och ben? Gud straffe mig nu och framgent, om du icke för all din tid skall bliva hñvitsman hos mig i Joabs ställe.'
- 019:014 Härigenom vann han alla Juda mäns hjärtan utan undantag, så att de sände detta budskap till konungen: 'Änd tillbaka, du själv med alla dina tjñare.'
- 019:015 Dvände konungen tillbaka och kom till Jordan; men Juda hade kommit till Gilgal för att möta konungen och föra konungen över Jordan.
- 019:016 Också Simei, Geras son, benjaminiten, som var från Bahurim, skyndade sig och drog ned med Juda män för att möta konung David.
- 019:017 Och med honom följde tusen män från Benjamin, ävensom Siba, vilken hade varit tjñare i Sauls hus, jänte hans femton söner och tjugu tjñare. Dessa hade nu hastat ned till Jordan före konungen.
- 019:018 Och föjan gick över för att överföra konungens familj, och för att användas efter hans gottfinnande. Men Simei, Geras son, föll ned inför konungen, nä han skulle fara över Jordan,
- 019:019 och sade till konungen: 'Må min herre icke tillräkna mig min

missgärning, och icke tänka på huru illa din tjänare gjorde på den dag då min herre konungen drog ut från Jerusalem; men konungen icke akta därför?

019:020 Ty din tjänare inser att jag därför syndade mig; därför har jag nu i dag först av hela Josefs hus kommit hitnad för att möta min herre konungen.

019:021 Drottning Abisai, Serujas son, till orda och sade: Skulle icke Simei dödas för detta? Han har ju förbannat HERRENS smorde?

019:022 Men David svarade: Vad haven I med mig att göra, I Serujas söner, eftersom I i dag ären mig till hinders? Skulle vi i dag någon dödas i Israel? Vet jag därför icke att jag i dag har blivit konung över Israel??

019:023 Därefter sade konungen till Simei: Du skall icke dö. Och konungen gav honom sin ed därför?

019:024 Mefiboset, Sauls son, hade ock kommit ned för att möta konungen. Han hade varken ansat sina fötter eller sitt skägg, ej heller hade han låtit tvätta sina kläder allt ifrån den dag då konungen drog bort, ända till den dag då han kom igen i frid.

019:025 När han nu kom till Jerusalem för att möta konungen, sade konungen till honom: Varför följde du icke med mig, Mefiboset??

019:026 Han svarade: Min herre konung, min tjänare bedrog mig. Ty din tjänare sade: 'Jag vill sadla min äsna och sätta mig på den och sör begiva mig till konungen'; din tjänare är ju halt.

019:027 Men han har förtalat din tjänare hos min herre konungen. Min herre konungen är ju dock såsom Guds ängel; sågör nu vad dig tärkes.

019:028 Ty hela min faders hus förtjänade intet annat än döden av min herre konungen, och likväl låt du din tjänare sitta bland dem som förtä vid ditt bord. Vad har jag därför att ytterligare begära, och varom kan jag vi ytterligare ropa till konungen??

019:029 Konungen sade till honom: Varför ordar du ytterligare honom? Jag säger att du och Siba skolen dela jordagödet.?

019:030 Därefter sade Mefiboset till konungen: Han mögerna taga alltsammans, sedan nu min herre konungen har kommit hem igen i frid.?

019:031 Gileaditen Barsillai hade ock farit ned från Rogelim och drog sedan med konungen till Jordan, för att följedsaga honom över Jordan.

019:032 Barsillai var då mycket gammal: åttio år. Han hade söjt för konungens behov, medan denne uppehöll sig i Mahanaim, ty han var en mycket rik man.

019:033 Konungen sade nu till Barsillai: Du skall draga med mig, så skall jag söja för dina behov hemma hos mig i Jerusalem.?

019:034 Men Barsillai svarade konungen: Huru mögerna är kan jag vi ännu hava att leva, eftersom jag skulle följa med konungen upp till Jerusalem?

019:035 Jag är nu åttio år gammal; kan jag då känna skillnad mellan bröd och smör, eller har vi din tjänare någon smak för vad jag äter eller för vad jag dricker? Eller kan jag ännu njuta av att höra söngare och söngerskor sjunga? Varför skulle din tjänare då ytterligare bliva min herre konungen till besvär?

019:036 Allenast för en stund vill din tjänare fara med konungen över Jordan. Varför skulle vi konungen giva mig en sådan vedergällning?

019:037 Låt din tjänare vända tillbaka, så att jag för dö i min stad, där jag har min faders och min moders grav. Men se här är din tjänare Kimham, låt honom följ draga med min herre konungen; och gör för honom vad dig tärkes.?

019:038 D?sade konungen: S?m?d?Kimham draga med mig, och jag skall g?ra f?r honom vad du vill. Och allt vad du beg?r av mig skall jag g?ra dig.?

019:039 D?efter gick allt folket ?ver Jordan, och konungen sj?v gick också?ver. Och konungen kysste Barsillai och tog avsked av honom. Sedan v?nde denne tillbaka hem igen.

019:040 S?drog nu konungen till Gilgal, och Kimham f?jde med honom, s? ock allt Juda folk. Och de, j?mte h?ften av Israels folk, f?rde konungen dit?ver.

019:041 Men d?kommo alla de ?vriga israeliterna till konungen och sade till honom: ?Varf?r hava v?ra br?der, Juda m?n, f?tt hemligen bemyktiga sig dig och f?ra konungen och hans familj, tillika med alla Davids m?n, ?ver Jordan??

019:042 Alla Juda m?n svarade Israels m?n: ?Konungen st?r ju oss n?rmast; varf?r vredgens l d?h?r?ver? Hava vi levat p? konungen eller skaffat oss n?gon vinning genom honom??

019:043 D?svarade Israels m?n Juda m?n och sade: ?Tio g?nger st?re del ?n l hava vi i den som ? konung, allts?ock i David. Varf?r haven l d?ringaktat oss? Och voro icke vi de som f?rst talade om att h?mta v?r konung tillbaka?? Men Juda m?n l?to ?nnu h?rdare ord falla ?n Israels m?n.

020:001 Nu h?nde sig att d?r fanns en illasinnad man vid namn Seba, Bikris son, en benjaminit. Denne st?tte i basun och sade:

?Vi hava ingen del i David
och ingen arvslott i Isais son.
Israel drage hem, var och en till sin hydda.?

020:002 D? ?verg?vo alla Israels m?n David och f?jde Seba, Bikris son; men Juda m?n h?llo sig till sin konung och f?jde honom fr?n Jordan ?nda till Jerusalem.

020:003 S?kom David hem igen till Jerusalem. Och konungen tog d?de tio bihustrur som han hade l?mnat kvar f?r att vakta huset, och satte in dem i ett s?rskilt hus till att d?r f?rvaras; och han gav dem underh?ll, men gick icke in till dem. D?r f?rblevo de nu inst?ngda till sin d?dsdag och levde redan under hans livstid s?som ?nkor.

020:004 Och konungen sade till Amasa: ?B?da upp ?r mig Juda m?n inom tre dagar, och inst?ll dig sedan sj?v h?r.?

020:005 Amasa begav sig d?r ?stad f?r att upp b?da Juda; men n?r han dr?jde ut?ver den tid som hade blivit honom f?relagd,

020:006 sade David till Abisai: ?Nu kommer Seba, Bikris son, att bliva farligare f?r oss ?n Absalom. Tag du din herres t?nare och s?tt efter honom, s?att han icke bemyktigar sig n?gra bef?sta st?der och tillfogar oss f?r stor skada.?

020:007 Allts?drogo Joabs m?n tillika med keret?erna och pelet?erna och alla hj?tarna ut efter honom; de drogo ut fr?n Jerusalem f?r att s?tta efter Seba, Bikris son.

020:008 Men n?r de hade hunnit till den stora stenen vid Gibeon, kom Amasa emot dem. Joab var d?kl?dd i livrocken som pl?gade utg?ra hans dr?kt, och ovanp?den hade han ett b?te, med ett sv?rd i skidan, bundet ?ver sina l?nder; men n?r han gick fram, f?ll det ut.

020:009 Och Joab sade till Amasa: ?St?r det v?r till med dig, min broder?? D?rvid fattade Joab Amasa i sk?gget med h?gra handen s?som f?r att kyssa honom.

020:010 Och d? Amasa icke tog sig till vara f?r det sv?rd som Joab hade i sin andra hand, gav denne honom d?rmed en st? i underlivet, s? att hans in?rivor runno ut p? jorden. S? dog han, utan att den andre beh?vde giva honom n?gon ytterligare st?. D?refter fortsatte Joab och hans broder Abisai att f?rf?lja Seba, Bikris son.

020:011 Men en av Joabs tj?nare stod kvar d?rbredvid och ropade: ?Var och en som ?r Joabs v?n och h?ller med David, han f?ljje efter Joab.?

020:012 Nu l?g Amasa s?dad i sitt blod mitt p?v?gen; och mannen s?g allt folket stannade. D?f?rde han Amasa undan fr?n v?gen in p? ?kern och kastade ett kl?de ?ver honom, eftersom han s?g huru alla de som kommo d?rf?rbi stannade.

020:013 S? snart han var bortskaffad fr?n v?gen, drogo alla f?rbi och f?ljde Joab f?r att s?tta efter Seba, Bikris son.

020:014 Denne drog emellertid genom alla Israels stammar till Abel och Bet-Maaka och genom hela Habberim; och folk samlade sig och f?ljde honom ?nda ditin.

020:015 Men de kommo och bel?grade honom d?r i Abel vid Bet-Hammaaka och kastade upp mot staden en vall, som reste sig inemot yttermuren. Och allt Joabs folk arbetade p? att f?rst?ra muren och kullst?ra den.

020:016 D? ropade en klok kvinna fr?n staden: ?H?ren! H?ren! S?gen till Joab att han kommer hit, s? att jag f?r tala med honom.?

020:017 N?r han d?kom fram till kvinnan, fr?gade hon: ?? du Joab?? Han svarade: ?Ja.?. Hon sade till honom: ?H?r din tj?narinnas ord.?. Han svarade: ?Jag h?r.?

020:018 D?sade hon: ?Fordom pl?gade man s?ga s?. 'I Abel skall man fr?ga till r?ds'; sedan kunde man utf?ra sina planer.

020:019 Vi ?ro de fridsammaste och trognaste i Israel, och du s?ker att f?rg?ra en stad som ?r en moder i Israel. Varf?r vill du f?rst?ra HERRENS arvedel??

020:020 Joab svarade och sade: ?Bort det, bort det, att jag skulle vilja f?rst?ra och f?rd?va!

020:021 Det ?r icke s?, utan en man fr?n Efraims bergsbygd vid namn Seba, Bikris son, har rest sig upp mot konung David; utl?mnen allenast honom, s? vill jag draga bort ifr?n staden.?. Kvinnan svarade Joab: ?Hans huvud skall strax bliva utkastat till dig ?ver muren.?

020:022 Sedan v?nde sig kvinnan med sitt kloka r?d till allt folket, och de h?ggo huvudet av Seba, Bikris son, och kastade ut det till Joab. D?st?tte denne i basunen, och krigsfolket skingrade sig och drog bort ifr?n staden, var och en till sin hydda. Och Joab v?nde tillbaka till konungen i Jerusalem.

020:023 Joab hade nu bef?let ?ver hela krigsh?ren i Israel, och Benaja, Jojadas son, hade bef?let ?ver keret?erna och pelet?erna.

020:024 Adoram hade uppsikten ?ver de allm?nna arbetena, och Josafat, Ahiluds son, var kansler.

020:025 Seja var sekreterare, och Sadok och Ebjatar voro pr?ster.

020:026 Dessutom var ock jairiten Ira pr?st hos David.

021:001 Men under Davids tid uppstod en hungersn?d, som varade oavbrutet i tre ?r; d?s?kte David HERRENS ansikte. HERREN svarade: ?F?r Sauls och hans blodbef?ckade hus' skall sker detta, d?rf?r att han d?dade gibeoniterna.

021:002 D? kallade konungen till sig gibeoniterna och talade med dem. Men gibeoniterna voro icke israeliter, utan en kvarleva av

amorerna och fastn Israels barn hade givit dem sin ed, hade Saul, i sin nitiskan fr Israels barn och fr Juda, ftskt att nedgrta dem.

021:003 David sade nu till gibeoniterna: Vad skall jag gta fr eder, och varmed skall jag bringa frsoning, s?att I v?signen HERRENS arvedel??

021:004 Gibeoniterna svarade honom: Vi fordra icke silver och guld av Saul och hans hus, ej heller hava vi rtt att dda ngon man i Israel.? Han frgade: Vad begten I d?att jag skall gta fr eder??

021:005 De svarade konungen: Den man som ville frgta oss, och som stmplade mot oss, fr att vi skulle bliva utrotade och icke mer hava besthd n?onstades inom Israels land,

021:006 av hans sner m?sju utl?mnas till oss, s?att vi f?upphnga dem fr HERREN i Sauls, HERRENS utvaldes, Gibea.? Konungen sade: Jag skall utl?mna dem.?

021:007 Men konungen skonade Mefiboset, Sauls son Jonatans son, fr den ed vid HERREN, som de, David och Jonatan, Sauls son, hade svurit varandra.

021:008 Dremot tog konungen de tv?sner, Armoni och Mefiboset, som Rispa, Ajas dotter, hade frtt fr Saul, och de fem sner som Mikal, Sauls dotter, hade frtt fr meholatiten Adriel, Barsillais son

021:009 och verl?mnade dem fr gibeoniterna, och dessa upphngde dem p? berget inf? HERREN, s?att de omkommo, alla sju p?en gng. Och det var under de frsta sk?dedagarna, n? kornsk?den begynte, som de blevo d?dade.

021:010 D?tog Rispa, Ajas dotter, sin sorgdrkt och hade den till sitt lger ovanp?klippan frn det att sk?den begynte, nda till dess att vattnet strmmade ned ver dem frn himmelen; och hon tillstade icke himmelens fglar att sl?ned p?dem om dagen, ej heller markens vilda djur att gta det om natten.

021:011 N? det blev berttat fr David vad Rispa, Ajas dotter, Sauls biustru, hade gjort

021:012 begav sig David ?stad och hmtade Sauls och hans son Jonatans ben frn borgarna i Jabes i Gilead. Dessa hade n?mligen i hemlighet tagit deras kroppar bort ifrn den ?ppna platsen i Bet-San, d? filisterna hade hngt upp dem, n? filisterna slogo Saul p?Gilboa.

021:013 Och d?han hade frtt Sauls och hans son Jonatans ben upp d?ifrn, samlade man ock ihop de upphngdas ben.

021:014 Sedan begrov man Sauls och hans son Jonatans ben i Benjamins land, i Sela, i hans fader Kis' grav; man gjorde allt vad konungen hade bjudit. Och d?efter h?de Gud landets b?n.

021:015 ?er uppstod krig mellan filisterna och Israel. Och David drog ned med sina tj?nare, och de stridde mot filisterna. Men David blev trtt;

021:016 och Jisbo-Benob, en av rafaernas avkomlingar, vilkens lans v?gde tre hundra siklar koppar, och som var ikl?dd en ny rustning, t?kte d?d?da David.

021:017 Men Abisai, Serujas son, kom honom till hj?p och slog filisten till d?ds. D?besvuro Davids m?n honom att han icke mer skulle draga ut med dem i striden, s?att han icke utsl?kte Israels lampa.

021:018 D?efter stod ?er en strid med filisterna vid Gob; husatiten Sibbekai slog d?ned Saf, en av rafaernas avkomlingar.

021:019 Her stod en strid med filisterna vid Gob; Elhanan,
Jaare-Oregims son, betlehemiten, slog d?ned gatiten Goljat, som
hade ett spjut vars skaft liknade en v?vbom.
021:020 Her stod en strid vid Gat. D?r var en reslig man som hade sex
fingrar p?var hand och sex t?r p?var fot, eller tillsammans
tjugufyra; han var ock en avkomling av rafaerna.
021:021 Denne sm?dade Israel; d?blev han nedgjord av Jonatan, son till
Simeai, Davids broder.

021:022 Dessa fyra voro avkomlingar av rafaerna i Gat; och de f?lo f?r
Davids och hans tj?nares hand.

022:001 Och David talade till HERREN denna s?ngs ord, n?r HERREN hade
r?ddat honom fr?n alla hans fienders hand och fr?n Sauls hand.
022:002 Han sade:

HERRE, du mitt bergf?ste, min borg och min r?ddare,
022:003 Gud, du min klippa, till vilken jag tager min tillflykt,
min sk?d och min fr?snings horn,
mitt v?rn och min tillflykt,
min fr?sare, du som fr?sar mig fr?n v?det!
022:004 HERREN, den h?gtlovade, ?kallar jag,
och fr?n mina fiender bliver jag fr?st.

022:005 Ty d?dens br?nningar omv?vde mig,
fr?d?vets str?mmar fr?skr?ckte mig,
022:006 d?dsrikets band omsl?to mig,
d?dens snaror f?lo ?ver mig.
022:007 Men jag ?kallade HERREN i min n?d,
ja, jag gick med min ?kallan till min Gud.
Och han h?rde fr?n sin himmelska boning min r?st,
och mitt rop kom till hans ?ron.

022:008 D?skalv jorden och b?vade,
himmelens grundvalar darrade;
de skakades, ty hans vrede var uppt?nd.
022:009 R?k steg upp fr?n hans n?sa
och f?t?rande eld fr?n hans mun,
eldsgl?d ljungade fr?n honom.
022:010 Och han s?nkte himmelen och for ned
och t?cken var under hans f?tter.

022:011 Han for p?keruben och fl?g,
han s?gs komma p?vindens vingar
022:012 Och han gjorde m?rker till en hydda som omsl?t honom:
vattenhopar, tjocka moln.
022:013 Ur glansen framf?r honom ljungade eldsgl?d.

022:014 HERREN dundrade fr?n himmelen
den H?gste l?r h?ra sin r?st.
022:015 Han sk?r pilar och fr?skingrade dem,
ljungeld och f?virrade dem.
022:016 Havets b?ddar kommo i dagen,
jordens grundvalar blottades,
f?r HERRENS n?pst,
f?r hans vredes stormvind.

022:017 Han r?ckte ut sin hand fr?n h?jden och fattade mig,
han drog mig upp ur de stora vattnen.

022:018 Han r ddade mig från min starke fiende,
från mina ovänner, ty de voro mig  verm ktiga.

022:019 De  verf lo mig p min olyckas dag,
men HERREN blev mitt stöd.

022:020 Han förde mig ut p rymlig plats
han r ddade mig, ty han hade behag till mig.

022:021 HERREN l har mig efter min rättfärdighet;
efter mina h nders renhet vederg ller han mig.

022:022 Ty jag höll mig påHERRENS v gar
och avföll icke från min Gud i ogudaktighet;

022:023 nej, alla hans r tter hade jag f r  gonen,
och från hans stadgar vek jag icke av.

022:024 S var jag ostrafflig för honom
och tog mig till vara för missg fning.

022:025 D r f r vederg lde mig HERREN efter min rättfärdighet,
efter min renhet inför hans  gon.

022:026 Mot den fromme bevisar du dig from,
mot en ostrafflig hjärte bevisar du dig ostrafflig.

022:027 Mot den rene bevisar du dig ren,
men mot den vrånge bevisar du dig avog.

022:028 och du fr rsar ett betryckt folk,
men dina  gon äro emot de stolta, till att  dmjuka dem.

022:029 Ja, du, HERRE,  r min lampa;
ty HERREN g r mitt m rker ljust.

022:030 Ja, med dig kan jag nedsl h skaror,
med min Gud stormar jag murar.

022:031 Guds v g  r ostrafflig,
HERRENS tal  r luttrat.
En sk d  r han f r alla
som taga sin tillflykt till honom.

022:032 Ty vem är Gud förutom HERREN,
och vem är en klippa förutom vår Gud?

022:033 Gud, du som var mitt starka v rn
och ledde den ostrafflige p hans v g,

022:034 du som gjorde hans fötter såsom hindens
och st lde mig p mina h der,

022:035 du som lärde mina h nder att strida
och mina armar att spänna kopparb gen!

022:036 Du gav mig din fr snings sk d
och din b nh rrelse gjorde mig stor,

022:037 du skaffade rum för mina steg, där jag gick,
och mina fötter vacklade icke.

022:038 Jag förföljde mina fiender och förgjorde dem;
jag vände icke tillbaka, f r n jag hade gjort  nde p dem.

022:039 Ja, jag gjorde  nde p dem och slog dem,
s att de icke mer reste sig;
de f lo under mina fötter.

022:040 Du omgjordade mig med kraft till striden,
du b rde mina motståndare under mig.

022:041 Mina fiender drev du p flykten f r mig,
dem som hatade mig förgjorde jag.

022:042 De sågo sig omkring, men det fanns ingen som fr ste;
efter HERREN, men han svarade dem icke.

022:043 Och jag st tte dem s nder till stoft p jorden,
jag krossade och f trampade dem
såsom orenlighet p gatan.

022:044 Du r ddade mig ur mitt folks strider,
du bevarade mig till ett huvud över hedningar;
folkslag som jag ej kände blevo mina tjänare.

022:045 Fr mlingar visade mig underdånighet;
vid blotta ryktet h sammade de mig.

022:046 Ja, främlingarnas mod vissnade bort;
de omgjordade sig och  verg vo sina borgar.

022:047 HERREN lever! Lovad vare min klippa,
upphöjd vare Gud, min fr snings klippa!

022:048 Gud, som har givit mig hämnd
och lagt folken under mig;

022:049 du som har fått mig ut från mina fiender
och upphöjt mig över mina motståndare,
r ddat mig från v dets man!

022:050 F denskull vill jag tacka dig,
HERRE, bland hedningarna,
och lovsjunga ditt namn.

022:051 Ty du giver din konung stor seger
och g r n d mot din smorde,
mot David och hans s d till evig tid.

023:001 Dessa voro Davids sista ord:

S s ger David, Isais son,
s s ger den man som blev högt upphöjd,
Jakobs Guds smorde,
Israels ljuvliga s ngare:

023:002 HERRENS Ande har talat genom mig,
och hans ord är p min tunga;

023:003 Israels Gud har s sagt,
Israels klippa har s talat till mig:
 Den som råder över människorna r tt,
den som råder i Guds fruktan,

023:004 han är lik morgonens ljus,
när solen g r upp,
en morgon utan moln,
d jorden grönskar
genom solsken efter regn.

023:005 Ja,  r det icke så
med mitt hus inför Gud?
Han har ju upprättat med mig
ett evigt förbund,
i allo stadgat och betryggat.
Ja, visst skall han l fa
all fr sning och glädje
växa upp är mig.

023:006 Men de onda äro allasammans
lika bortkastade t nen,
som man ej vill taga i med handen.

023:007 Och måste man r fa vid dem,
s rustar man sig
med järn och med spjutskaft,

och bränner sedan upp dem
i eld på stället.

- 023:008 Dessa för namnen på Davids hjältar: Joseb-Bassebet, en
takemonit, den främste bland krigarna, han som svängde sitt
spjut över åtta hundra som hade blivit slagna på en gång.
- 023:009 Och näst honom kom Eleasar, son till Dodi, son till en
ahait. Han var en av de tre hjältar som voro med David, när de
blevo smådade av filisterna, som då hade församlat sig till
strid; Israels män drogo sig då tillbaka.
- 023:010 Men han höll stånd och högg in på filisterna, till dess att
hans hand blev svårt att den var såsom faststelnad vid
svärdet; och HERREN beredde så en stor seger på den dagen. Sedan
hade folket allenast att vända om och följa med honom för att
plundra.
- 023:011 Och efter honom kom Samma, son till Age, en hararit. En gång
hade filisterna församlat sig, så att de utgjorde en hel
skara. Och då var ett kerstycke, fullt med linsäter. Och
folket flydde för filisterna.
- 023:012 Då stälde han sig mitt på kerstycket och försvarade det och
slog filisterna; och HERREN beredde så en stor seger.
- 023:013 En gång drogo tre av de trettio främsta männen ned och kommo
vid skådetiden till David vid Adullams grotta, medan en skara
filister var i grad i Refaimsdalen.
- 023:014 Men David var då på borgen, under det att en filisteisk utpost
fanns i Bet-Lehem.
- 023:015 Och David greps av lystnad och sade: Ack att någon ville giva
mig vatten att dricka från brunnen vid Bet-Lehems stadspört!
- 023:016 Då bröt de tre hjältarna sig igenom filisternas läger och
hämtade vatten ur brunnen vid Bet-Lehems stadspört och togo det
och buro det till David. Men han ville icke dricka det, utan gå
ut det såsom ett drickoffer till HERREN.
- 023:017 Han sade nämligen: Bort det, HERRE, att jag skulle göra detta!
Skulle jag dricka de mäns blod, som gingo stad med fara för
sina liv?? Och han ville icke dricka det. Sådana ting hade de
tre hjältarna gjort.
- 023:018 Abisai, broder till Joab, Serujas son, var den främste av tre
andra; han svängde en gång sitt spjut över tre hundra som hade
blivit slagna. Och han hade ett stort namn bland de tre.
- 023:019 Han var visserligen mer ansedd än någon annan i detta tretal,
och han var de andras hövitsman, men upp till de tre första kom
han dock icke.
- 023:020 Och Benaja, son till Jojada, som var son till en tapper,
segerrik man från Kabseel; han slog ned de två Arielerna i Moab,
och det var han som en snödersdag steg ned och slog ihjäl
lejonet i brunnen.
- 023:021 Han slog ock ned den egyptiske mannen som var så ansenlig att
skåda. Fastän egyptiern hade ett spjut i handen, gick han ned
mot honom, vagnad allenast med sin stav. Och han ryckte spjutet
ur egyptierns hand och dröpte honom med hans eget spjut.
- 023:022 Sådana ting hade Benaja, Joadas son, gjort. Och han hade ett
stort namn bland de tre hjältarna.
- 023:023 Han var mer ansedd än någon av de trettio, men upp till de tre
första kom han icke. Och David insatte honom i sin livvakt.
- 023:024 Till de trettio höfde: Asael, Joabs broder; Elhanan, Dodos son,
från Bet-Lehem;

023:025 haroditen Samma; haroditen Elika;
 023:026 peletiten Heles; tekoaiten Ira, Ickes' son;
 023:027 anatotiten Abieser; husatiten Mebunnai;
 023:028 ahoaiten Salmon; netofatiten Maherai;
 023:029 netofatiten Heleb, Baanas son; Ittai, Ribais son, fr̄n Gibeai i
 Benjamins barns stam;
 023:030 Benaja, en pirgatonit; Hiddai fr̄n Gaas' dalar;
 023:031 arabatiten Abi-Albon; barhumiten Asmavet;
 023:032 saalboniten Eljaba; Bene-Jasen; Jonatan;
 023:033 harariten Samma; arariten Ahiam, Sarars son;
 023:034 Elifelet, son till Ahasbai, maakatitens son; giloniten Eliam,
 Ahitofels son;
 023:035 Hesro fr̄n Karmel; arabiten Paarai;
 023:036 Jigeal, Natans son, fr̄n Soba; gaditen Bani;
 023:037 ammoniten Seleke; beerotiten Naharai, vapendragare ¶ Joab,
 Serujas son;
 023:038 jeteriten Ira; jeteriten Gareb;
 023:039 hetiten Uria.

Tillsammans utgjorde de trettiosju.

024:001 Men HERRENS vrede uppt¶ndes ¶ter mot Israel, s¶att han
 uppeggade David mot dem och sade: ¶G¶ ¶stad och r¶kna Israel och
 Juda.¶
 024:002 D¶sade konungen till Joab, h¶vitsmannen fr¶ hans h¶: ¶Far
 igenom alla Israels stammar, fr¶n Dan ¶nda till Beer-Seba, och
 anst¶llen en folkr¶kning, s¶att jag fr¶ veta huru stor
 folkm¶ngden ¶.¶
 024:003 Joab svarade konungen: ¶M¶HERREN, din Gud, fr¶ka detta folk
 hundrafalt, huru talrikt det ¶ ¶, och m¶min herre konungen fr¶
 se detta med egna ¶gon. Men varfr¶ har min herre konungen fr¶tt
 lust till s¶dant¶¶
 024:004 Likv¶ blev konungens befallning g¶llande, trots Joab och h¶rens
 andra h¶vitsm¶n; allts¶drog Joab j¶mte h¶rens andra h¶vitsm¶n
 ut i konungens t¶n¶st fr¶ att anst¶lla folkr¶kning i Israel.

024:005 Och de gingo ¶ver Jordan och l¶grade sig vid Aroer, p¶h¶gra
 sidan om staden i Gads dal, och ¶ Jaeser till.

024:006 D¶fr¶n kommo de till Gilead och Tatim-Hodsis land; sedan kommo
 de till Dan-Jaan och s¶runt omkring till Sidon.

024:007 D¶refter kommo de till Tyrus' bef¶stningar och till hiv¶ernas
 och kanan¶ernas alla st¶der; slutligen drogo de till Beer-Seba i
 Juda sydland.

024:008 Och sedan de s¶hade farit igenom hela landet, kommo de efter
 nio m¶nader och tjugu dagar hem till Jerusalem.

024:009 Och Joab uppgav fr¶ konungen vilken slutsumma folkr¶kningen
 utvisade: i Israel funnos ¶ta hundra tusen stridbara,
 sv¶rdbev¶pnade m¶n, och Juda m¶n voro fem hundra tusen.

024:010 Men Davids samvete slog honom, sedan han hade l¶tit r¶kna
 folket, och David sade till HERREN: ¶Jag har syndat storligen i
 vad jag har gjort; men tillgiv nu, HERRE, din t¶¶nares
 missg¶kning, ty jag har handlat mycket d¶raktigt.¶

024:011 D¶nu David stod upp om morgonen, hade HERRENS ord kommit till
 profeten Gad, Davids siare; han hade sagt:

024:012 ¶G¶och tala till David: S¶s¶ger HERREN: Tre ting fr¶el¶gger
 jag dig; v¶j bland dem ut ¶ dig ett som du vill att jag skall
 g¶ra dig.¶

024:013 D¶gick Gad in till David och fr¶kunnade detta fr¶ honom. Han

sade till honom: Vill du att hungersnöd under sju år skall komma i ditt land? Eller att du i tre månader skall någons fly från dina övningar, medan de förfölja dig? Eller att pest i tre dagar skall hemsöka ditt land? Betänk nu och eftersinna vilket svar jag skall giva honom som har sönt mig?

024:014 David svarade Gad: Jag är i stor vanda. Men låt oss döfalla i HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är stor; i människohand vill jag icke falla.

024:015 Så låt dö HERREN pest komma i Israel, från morgonen intill den bestämda tiden; dö under dogo av folket, ifrån Dan vada till Beer-Seba, sjuttio tusen män.

024:016 Men när ängeln råkade ut sin hand över Jerusalem från att fördärva det, ångrade HERREN det onda, och han sade till ängeln, folkets fördärvare: Det är nog; drag nu din hand tillbaka. Och HERRENS ängel var dövid jebusören Araunas tråkplats.

024:017 Men när David fick se ängeln som slog folket, sade han till HERREN så: Det är ju jag som har syndat, det är jag som har gjort illa; men dessa, min hjord, vad hava de gjort? Må din hand vada sig mot mig och min faders hus.

024:018 Och Gad kom till David samma dag och sade till honom: Gö stad och res ett altare åt HERREN på jebusören Araunas tråkplats.

024:019 Och David gick stad efter Gads ord, såsom HERREN hade bjudit.

024:020 När Arauna nu blickade ut och fick se att konungen och hans tjänare kommo till honom, gick han ut och föll ned till jorden på sitt ansikte från konungen.

024:021 Och Arauna sade: Varför kommer min herre konungen till sin tjänare?? David svarade: För att köpa tråkplatsen av dig och dö bygga ett altare åt HERREN; och må sörhemsökelsen upphöra bland folket.

024:022 Dö sade Arauna till David: Min herre konungen tage till sitt offer vad honom tåkes. Se här till fökreaturen till brännoffer, och här till tråskvagnarna, jämte fökreaturens ok, till ved.

024:023 Alltsammans, o konung, giver Arauna åt konungen. Och Arauna sade ytterligare till konungen: Må HERREN, din Gud, vara dig nådig.

024:024 Men konungen svarade Arauna: Nej, jag vill köpa det av dig från ett bestämt pris; ty jag vill icke offra åt HERREN, min Gud, brännoffer som jag har fått från intet. Och David köpte tråkplatsen och fökreaturen från femtio siklar silver.

024:025 Och David byggde dö ett altare åt HERREN och offrade brännoffer och tackoffer. Och HERREN lyssnade till landets bönen, och hemsökelsen upphörde bland Israel.

Första Konungaboken

001:001 Konung David var nu gammal och kommen till hög ålder; och ehuru man hjälpte tåken över honom, kunde han dock icke hålla sig varm.

001:002 Dö sade hans tjänare till honom: Må man från min herre konungens råkning söka upp en ung kvinna, en jungfru, som kan bliva konungens tjänarinna och skåta honom. Om hon från ligga i din famn, så bliver min herre konungen varm?

001:003 Så sökte de dö över hela Israels land efter en skån flicka; och de funno Abisag från Sunem och födde henne till konungen.

001:004 Hon var en mycket skån flicka, och hon skåte nu konungen och

- betjänade honom, men konungen hade intet umg nge med henne.
- 001:005 Men Adonia, Haggits son, hov sig upp och sade:  Det   jag som skall bliva konung.  Och han skaffade sig vagnar och ryttare, därtill ock femtio man som löpte framf  honom.
- 001:006 Hans fader hade aldrig velat bedr va honom med att säga:  Varf  gå du så?? Han var ock mycket fager; och hans moder hade fått honom näst efter Absalom.
- 001:007 Och han begynte underhandla med Joab, Serujas son, och med prästens Ebjatar, och dessa slöto sig till Adonia och underst dde honom.
- 001:008 Men prästen Sadok och Benaja, Jojadas son, samt profeten Natan, Simei, Rei och Davids hjärtar h llo icke med Adonia.
- 001:009 Och Adonia slaktade f r och f kreatur och g dkalvar vid Soheletstenen, som ligger vid Rogelsk llan; och han inbjöd dit alla sina br der, konungens söner, och alla de Juda m n som voro i konungens tjänst.
- 001:010 Men profeten Natan, Benaja, hj rtarna och sin broder Salomo inbjöd han icke.
- 001:011 D sade Natan så till Bat-Seba, Salomos moder:  Du har vår h rt att Adonia, Haggits son, har blivit konung, utan att vår herre David vet d rom?
- 001:012 Men jag vill nu giva dig ett råd, för att du må kunna r dda ditt liv och din son Salomos liv.
- 001:013 G in till konung David och s g till honom: 'Har du icke, min herre konung, sj v med ed lovat din tjänarinna och sagt: Din son Salomo skall bliva konung efter mig; han skall sitta på min tron? Varf  har då Adonia blivit konung?'
- 001:014 Och medan du ännu   där och talar med konungen, skall jag efter dig komma in och bekräfta dina ord.?
- 001:015 S gick d  Bat-Seba in till konungen, i kammaren. Konungen var nu mycket gammal; och Abisag från Sunem betjänade konungen.
- 001:016 Och Bat-Seba bugade sig och fäll ned för konungen. D fr gade konungen:  Vad  nskar du??
- 001:017 Hon sade till honom:  Min herre, du har ju sj v lovat din tjänarinna med en ed vid HERREN, din Gud: 'Din son Salomo skall bliva konung efter mig; han skall sitta på min tron.'
- 001:018 Men se, nu har Adonia blivit konung, fastän du, min herre konung, ännu icke har fått veta det.
- 001:019 Och han har slaktat tjurar och g dkalvar och f r i myckenhet, och han har inbjudit alla konungens söner och prästen Ebjatar och h rh vitsmannen Joab; men din tjänare Salomo har han icke inbjudit.
- 001:020 På dig, min herre konung, äro nu hela Israels  gon riktade, i förväntan att du skall kung ra f r dem vem som skall sitta på min herre konungens tron efter honom.
- 001:021 Eljest torde hända, att nå min herre konungen har gått till vila hos sina f der, d  bliva jag och min son Salomo h lina såsom brottslingar.?
- 001:022 Medan hon ännu h ll på att tala med konungen, kom profeten Natan.
- 001:023 Och man anm dde det f r konungen och sade:  Profeten Natan   h r.  När han s kom inför konungen, föll han ned till jorden på sitt ansikte för konungen.
- 001:024 Och Natan sade:  Min herre konung,   det vår du som har sagt att Adonia skall bliva konung efter dig, och att han skall sitta

p?din tron?

- 001:025 Ty han har i dag g?tt ned och slaktat tjurar och g?dkalvar och f?r i myckenhet, och har inbjudit alla konungens s?ner och h?rh?vitsm?nnen och pr?sten Ebjatar, och de h?la nu p?med att ?ta och dricka hos honom; och de ropa: 'Leve konung Adonia!'
- 001:026 Men mig, din tj?nare, och pr?sten Sadok och Benaja, Jojadas son, och din tj?nare Salomo har han icke inbjudit.
- 001:027 Kan v?r detta hava utg?tt fr?n min herre konungen, utan att du har l?tit dina tj?nare vet vem som skall sitta p?min herre konungens tron efter honom??
- 001:028 D?svarade konung David och sade: ?Kallen hit till mig Bat-Seba.? N?r hon nu kom inf?r konungen och stod inf?r konungen,
- 001:029 betygade konungen med ed och sade: ?S?sant HERREN lever, han som har fr?lossat mig fr?n all n?d:
- 001:030 s?som jag lovade dig med ed vid HERREN, Israels Gud, d?jag sade: 'Din son Salomo skall bliva konung efter mig; han skall sitta p?min tron i mitt st?le', s?vill jag denna dag g?ra.?
- 001:031 D?bugade sig Bat-Seba, med ansiktet mot jorden, och f?ll ned f?r konungen och sade: ?M?min herre, konung David, leva evinnerligen!?
- 001:032 Och konung David sade: ?Kallen till mig pr?sten Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son. N?r dessa kommo inf?r konungen,
- 001:033 sade konungen till dem: ?Tagen eder herres tj?nare med eder och s?tten min son Salomo p?min egen mul?sna och f?ren honom med till Gihon.
- 001:034 D?r m?pr?sten Sadok och profeten Natan sm?lja honom till konung ?ver Israel; sedan skolen i st?ta i basun och ropa: 'Leve konung Salomo!'
- 001:035 D?refter skolen i f?lja honom hitupp, och n?r han kommer hit, skall han s?tta sig p?min tron, och s?skall han vara konung i mitt st?le. Ty det ?r honom jag har f?rordnat att vara furste ?ver Israel och Juda.?
- 001:036 D?svarade Benaja, Jojadas son, konungen och sade: ?Amen. S?bjude ock HERREN, min herre konungens Gud.
- 001:037 S?som HERREN har varit med min herre konungen, s?vare han ock med Salomo. Ja, m?han g?ra hans tron ?nnu m?ktigare ?n min herres, konung Davids, tron.?
- 001:038 S?gingo nu pr?sten Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son, ditned, j?mte keret?erna och pelet?erna, och satte Salomo p?konung Davids mul?sna och f?rde honom till Gihon.
- 001:039 Och pr?sten Sadok tog oljehornet ur t?ttet och smorde Salomo. D?refter st?tte de i basun, och allt folket ropade: ?Leve konung Salomo!?
- 001:040 Sedan f?jde allt folket honom upp, under det att de bl?ste p? fl?jter och visade sin gl?dje med ett s?stort jubel, att jorden kunde r?mna av deras rop.
- 001:041 Men Adonia och alla de inbjudna som han hade hos sig h?rde detta, just d?de hade slutat att ?ta. N?r Joab nu h?rde basunljudet, sade han: ?Varf?r h?res detta larm fr?n staden??
- 001:042 Medan han ?nnu talade, kom Jonatan, pr?sten Ebjatars son; och Adonia sade: ?Kom hit, ty du ?r en r?tskaffens man och har nog ett gott gl?djebudskap att f?rkunna.?
- 001:043 Jonatan svarade och sade till Adonia: ?Nej, v?r herre, konung David, har gjort Salomo till konung.
- 001:044 Och konungen har med honom s?nt ?stad pr?sten Sadok och profeten Natan och Benaja, Jojadas son, j?mte keret?erna och pelet?erna,

- och de hava satt honom på konungens målstol.
- 001:045 Därefter hava prästen Sadok och profeten Natan i Gihon smört honom till konung, och sedan hava de dragit upp drottningen under jubel, och hela staden har kommit i rörelse. Härav kommer det buller som i haven hörs.
- 001:046 Salomo sitter nu också på konungatronen.
- 001:047 Vidare hava konungens tjänare kommit och lyckönskats av herre konung David, och sagt: 'Din Gud låte Salomos namn bliva ännu större än ditt namn, och hans tron ännu mer ädligare än din tron.' Och konungen har tillbett, nedböjd på sin säng;
- 001:048 ja, konungen har sagt så: 'Lovas vare HERREN, Israels Gud, som i dag har satt en efterträdare på min tron, så att jag med egna ögon har fått se det!'
- 001:049 Därför blevo alla de inbjudna som voro hos Adonia förtvåkade och stodo upp och gingo bort, var och en sin väg.
- 001:050 Men Adonia fruktade därför Salomo, att han stod upp och gick bort och fattade i hornen på altaret.
- 001:051 Och det blev berättat för Salomo: 'Se, Adonia fruktar för konung Salomo; därför har han fattat i hornen på altaret och sagt: 'Konung Salomo måste lova mig i dag med ed att han icke skall döda sin tjänare med svärd.''
- 001:052 Därför sade Salomo: 'Om han vill vara en rättskaffens man, så skall icke ett hår av hans huvud falla till jorden; men om något ont bliver funnet hos honom, så skall han dö.''
- 001:053 Därefter såg konung Salomo ästad och låt hämta honom från altaret; och han kom och föll ned för konung Salomo. Därför sade Salomo till honom: 'Gå hem till ditt.'
- 002:001 Därför nu tiden tillstundade att David skulle dö, bjöd han sin son Salomo och sade:
- 002:002 'Jag gör nu all världens väg; så var därför frimodig och visa dig såsom en man.
- 002:003 Och här vad HERREN, din Gud, bjuder dig här, så att du vandrar på hans vägar och håller hans stadgar, hans bud och rätter och vittnesbörd, såsom det är skrivet i Moses lag, på det att du må hava framgång i allt vad du gör, och överallt dit du vänder dig;
- 002:004 så att HERREN för uppfylla det ord som han talade om mig, därhan sade: 'Om dina barn hava akt på sin väg, så att de vandra inför mig i trohet och av allt sitt hjärta och av all sin själ, då--sade han--'skall på Israels tron aldrig saknas en avkomling av dig.'
- 002:005 Vidare: du vet väl vad Joab, Serujas son, har gjort mot mig, huru han gjorde mot de tvöhjertiga männen i Israel, Abner, Ners son, och Amasa, Jeters son, huru han dröpte dem, så att han i fredstid utgöt blod, likasom hade det varit krig, och, likasom hade det varit krig, låt blod komma på bänken som han hade omkring sina länder, och på skorna som han hade på sina fötter.
- 002:006 Så gör nu efter din vishet, och låt icke hans gråt för med frid fara ned i dödsriket.
- 002:007 Men mot gileaditen Barsillais söner skall du bevisa godhet, så att de få vara med bland dem som äta vid ditt bord; ty på sådant sätt bemötte de mig, när jag flydde från din broder Absalom.
- 002:008 Vidare har du hos dig Simei, Geras son, benjaminiten från Bahurim, som för ut mot mig i gruvliga förbannelser på den dag då jag gick till Mahanaim, men som sedan kom ned till Jordan mig till mötes, varvid jag med en ed vid HERREN lovade honom och sade: 'Jag skall icke döda dig med svärd.'
- 002:009 Men nu må du icke låta honom bliva ostraffad, ty du är en vis man och vet väl vad du bör göra med honom, så att du låter hans

gr?h? med blod fara ned i d?dsriket.?
002:010 och David gick till vila hos sina f?der och blev begravnen i Davids stad.
002:011 Den tid David regerade ?ver Israel var fyrtio ?; i Hebron regerade han i sju ?, och i Jerusalem regerade han i trettiotre ?.
002:012 Och Salomo satte sig p?sin fader Davids tron, och han konungamakt blev starkt bef?st.

002:013 Men Adonia, Haggits son, kom till Bat-Seba, Salomos moder. Hon fr?gade d?. ?Har du gott att meddela?? Han svarade: ?Ja.?
002:014 D?refter sade han: ?Jag har n?got att tala med dig om.? Hon svarade: ?Tala.?
002:015 D?sade han: ?Du vet sj?v att konungad?met tillh?rde mig, och att hela Israel f?ste sina blickar p?mig, i f?v?ntan att jag skulle bliva konung. Men s?gick konungad?met ifr?n mig och blev min broders; genom HERRENS skickelse blev det hans.
002:016 Nu har jag en enda b?n till dig. Visa icke bort mig.? Hon svarade honom: ?Tala.?
002:017 D?sade han: ?S? till konung Salomo--dig visar han ju icke bort--att han gver mig Abisag fr?n Sunem till hustru.?
002:018 Bat-Seba svarade: ?Gott! Jag skall sj?v tala med konungen om dig.?

002:019 S?gick d?Bat-Seba in till konung Salomo f? att tala med honom om Adonia. D?stod konungen upp och gick emot henne och bugade sig f? henne och satte sig d?refter p?sin stol; man st?lde ock fram en stol ? konungens moder, och hon satte sig p?hans h?gra sida.
002:020 D?refter sade hon: ?Jag har en enda liten b?n till dig. Visa icke bort mig.? Konungen svarade henne: ?Framst?l din b?n, min moder; jag vill ingalunda visa bort dig.?
002:021 D?sade hon: ?L? giva Abisag fr?n Sunem ? din broder Adonia till hustru.?
002:022 Men konung Salomo svarade och sade till sin moder: ?Varf? beg? du endast Abisag fr?n Sunem ? Adonia? Du kunde lika g?na beg?a konungad?met ? honom--han ? ju min ?dste broder--ja, ? honom och ? pr?sten Ebjatar och ? Joab, Serujas son.?
002:023 Och konung Salomo betygade med ed vid HERREN och sade: ?Gud straffe mig nu och framgent, om icke Adonia med sitt liv skall f?umg?la att han har talat detta.
002:024 Och nu, s?sant HERREN lever, han som har utsett mig och uppsatt mig p?min fader Davids tron, och som, enligt sitt l?fte, har uppbyggt ? mig ett hus: i dag skall Adonia d?das.?
002:025 D?refter s?nde konung Salomo ?stad och l? utf?a detta genom Benaja, Jojadas son; denne st?tte ned honom, s? att han dog.
002:026 Och till pr?sten Ebjatar sade konungen: ?G? bort till ditt jordagods i Anatot, ty du har f?tj?nat d?den; men i dag vill jag icke d?da dig, eftersom du har burit Herrns, HERRENS ark framf? min fader David, och eftersom du med min fader har lidit allt vad han har f?t lida.
002:027 S?drev Salomo bort Ebjatar och l? honom icke l?ngre vara HERRENS pr?st, f? att HERRENS ord skulle uppfyllas, det som han hade talat i Silo ?ver Elis hus.
002:028 D?nu ryktet h?rom kom till Joab--som ju hade slutit sig till Adonia, om han ock icke hade slutit sig till Absalom--flydde han till HERRENS t?t och fattade i hornen p?altaret.
002:029 Men n? det blev ber?tat f? konung Salomo att Joab hade flytt till HERRENS t?t, och att han stod invid altaret, s?nde Salomo

stad Benaja, Jojadas son, och sade: 'Gör och ståt ned honom.'
 002:030 När Benaja s'kom till HERRENS t'rt, sade han till honom: 'S'ger konungen: G' bort h'ifra'n. Men han svarade: 'Nej; h' vill jag d'?' När Benaja framf'orde detta till konungen och sade: 'S' och s' har Joab sagt, s' har han svarat mig?',
 002:031 sade konungen till honom: 'G' s'som han har sagt, ståt ned honom och begrav honom, s' att du befriar mig och min faders hus fra'n skulden fra' det blod som Joab utan sak har utgjutit.
 002:032 Och m' HERREN l'ra hans blod komma tillbaka 'ver hans eget huvud, d'fra' att han st'tte ned tv'm'n som voro r'ff'rdigare och b'ttre 'n han sj'v, och dr'pte dem med sv'rd, utan att min fader David visste det, n'mligen Abner, Ners son, h'h'vitsmannen i Israel, och Amasa, Jeters son, h'h'vitsmannen i Juda.
 002:033 Ja, deras blod skall komma tillbaka 'ver Joabs och hans efterkommandes huvud fra' evigt. Men ' David och hans efterkommande, hans hus och hans tron skall HERREN giva frid till evig tid.
 002:034 S' gick d' Benaja, Jojadas son, ditupp och st'tte ned honom och d'dade honom; och han blev begravnen d' han bodde i 'knen.
 002:035 Och konungen satte Benaja, Jojadas son, i hans st'le 'ver h'en; och pr'sten Sadok hade konungen satt i Ebjatars st'le.

 002:036 D'refter s'nde konungen och l'ra kalla till sig Simei och sade till honom: 'Bygg dig ett hus i Jerusalem och bo d'ra, och d'ifra'n fra' du icke g'ut, varken hit eller dit.
 002:037 Ty det m'du veta, att p'den dag du g' ut och g' 'ver b'cken Kidron skall du d'nden d'. Ditt blod kommer d' 'ver ditt eget huvud.'
 002:038 Simei sade till konungen: 'Vad du har talat ' gott; s'som min herre konungen har sagt, s'skall din t'jnare g'ra.' Och Simei bodde i Jerusalem en l'ng tid.
 002:039 Men tre ' d'refter h'nde sig att tv't'jnare flydde ifra'n Simei till Akis, Maakas son, konungen i Gat. Och man ber'ttade fra' Simei och sade: 'Dina t'jnare 'o i Gat.'
 002:040 D'stod Simei upp och sadlade sin 'sna och begav sig till Akis i Gat fra' att s'ka efter sina t'jnare. Simei begav sig allts' stad och h'mtade sina t'jnare fra'n Gat.
 002:041 Men n' det blev ber'ttat fra' Salomo att Simei hade begivit sig fra'n Jerusalem till Gat och kommit tillbaka,
 002:042 s'nde konungen och l'ra kalla till sig Simei och sade till honom: 'Har jag icke bundit dig med ed vid HERREN och varnat dig och sagt till dig: 'Det m'du veta, att p'den dag du g' ut och begiver dig hit eller dit skall du d'nden d'?' Och du svarade mig: 'Vad du har sagt ' gott, och jag har h't det.'
 002:043 Varfra' har du d'icke aktat p'din ed vid HERREN och p'det bud som jag har givit dig?'
 002:044 Och konungen sade ytterligare till Simei: 'Du k'ner sj'v allt det onda som ditt h'jta vet med sig att du har gjort min fader David. HERREN skall nu l'ra din ondska komma tillbaka 'ver ditt eget huvud.
 002:045 Men konung Salomo skall bliva v'signad, och Davids tron skall bliva bef'st inf' HERREN till evig tid.'
 002:046 P'konungens befallning gick d'refter Benaja, Jojadas son, fram och st'tte ned honom, s' att han dog. Och konungad'met blev bef'st i Salomos hand.

 003:001 Och Salomo befryndade sig med Faraon, konungen i Egypten; han tog Faraos dotter till hustru och f'orde henne in i Davids stad, och

- då fick hon bo, till dess han hade byggt sitt hus för digt, så
och HERRENS hus och muren runt omkring Jerusalem.
- 003:002 Emellertid offrade folket på höjderna, eftersom ännu vid denna
tid intet hus hade blivit byggt åt HERRENS namn.
- 003:003 Och Salomo älskade HERREN och vandrade efter sin fader Davids
stadgar, utom att han frambar offer på höjderna och där
offereld då.
- 003:004 Och konungen begav sig till Gibeon för att offra då, ty detta
var den främsta offerhöjden; tusen brännoffer offrade Salomo
på altaret då.
- 003:005 I Gibeon uppenbarade sig nu HERREN för Salomo i en dröm om
natten; Gud sade: ÅBed mig om vad du vill att jag skall giva
dig.
- 003:006 Salomo svarade: ÅDu har gjort stor nåd med din tjänare, min
fader David, eftersom han vandrade inför dig i trohet,
rättfärdighet och rättsinnighet mot dig. Och du bevarade åt
honom denna stora nåd och gav honom en son till efterträdare på
hans tron, såsom ju nu har skett.
- 003:007 Ja, nu har du, HERRE, min Gud, gjort din tjänare till konung
efter min fader David; men jag är en helt ung man, som icke rätt
förstär att vara ledare och anförare.
- 003:008 Och din tjänare är här bland ditt folk, det som du har utvalt,
ett folk som är så talrikt att det icke kan räknas eller tjas
för sin myckenhets skull.
- 003:009 Säg nu din tjänare ett hörsamt hjerta, så att han kan vara
domare för ditt folk och skilja mellan gott och ont; ty vem
främst väl eljest att vara domare för detta ditt stora folk??
- 003:010 Detta, att Salomo bad om sådant, täcktes Herren.
- 003:011 Och Gud sade till honom: ÅEftersom du har bätt om sådant och
icke bätt om ett långt liv, ej heller bätt om rikedom eller bätt
om dina fienders liv, utan har bätt om att förfäst sig till att
akta på vad rätt är,
- 003:012 se, därför vill jag göra såsom du älskar; se, jag giver dig ett
sagt och förstär digt hjerta, att din like icke har funnits
före dig, och att din like ej heller skall uppstå efter dig.
- 003:013 Därför giver jag dig också vad du icke har bätt om, nämligen
både rikedom och ära, så att i all din tid ingen konung skall
vara din like.
- 003:014 Och om du vandrar på mina vägar, så att du håller mina stadgar
och bud, såsom din fader David gjorde, då skall jag låta dig
länge leva.
- 003:015 Därefter vaknade Salomo och fann att det var en dröm. Och när
han kom till Jerusalem, trädde han fram inför Herrens
förbundsark och offrade brännoffer och frambar tackoffer; och
därefter gjorde han ett gästbud för alla sina tjänare.
- 003:016 Vid den tiden kommo tvärskor till konungen och trädde fram
inför honom.
- 003:017 Och den ena kvinnan sade: ÅHör mig, herre. Jag och denna kvinna
bo i samma hus. Och jag födde barn då i huset hos henne.
- 003:018 Sedan, på tredje dagen efter det jag hade fött mitt barn, födde
också denna kvinna ett barn. Och vi voro tillsammans, utan att
någon främmande var hos oss i huset; allenast vi båda voro i
huset.
- 003:019 Men en natt dog denna kvinnas son, ty hon hade legat ihjäl
honom.
- 003:020 Där stod hon upp om natten och tog min son från min sida, under
det att din tjänarinna sov, och lade honom i sin famn, men sin

d?den son lade hon i min famn.

- 003:021 N?r jag d?om morgonen reste mig upp f?r att giva min son di, fick jag se att han var d?d. Men n?r jag s?g nogare p?honom om morgonen, fick jag se att det icke var min son, den som jag hade f?tt.?
- 003:022 D?sade den andra kvinnan: ?Det ? icke s?. Min son ? den som lever, och din son ? den som ? d?d.? Men den f?rsta svarade: ?Det ? icke s?. Din son ? den som ? d?d, och min son ? den som lever.? S?tvistade de inf?r konungen.
- 003:023 D?sade konungen: ?Den ena s?ger: 'Denne, den som lever, ? min son, och din son ? den som ? d?d.' Och den andra s?ger: 'Det ? icke s?. Din son ? den som ? d?d, och min son ? den som lever.'?
- 003:024 D?refter sade konungen: ?Tagen hit ett sv?rd.? Och n?r man hade burit sv?rdet fram till konungen,
- 003:025 sade konungen: ?Huggen det levande barnet i tv?delar, och given den ena h?ften ? den ena och den andra h?ften ? den andra.?
- 003:026 Men d?sade den kvinna vilkens son det levande barnet var till konungen--ty hennes hj?ta uppr?des av k?lek till sonen-- hon sade: ?H?r mig, herre; given henne det levande barnet; d?den det icke.? Men den andra sade: ?M?det vara varken mitt eller ditt; huggen det itu.?
- 003:027 D?tog konungen till orda och sade: ?Given henne det levande barnet; d?den det icke. Hon ? dess moder.?
- 003:028 N?r nu hela Israel fick h?ra talas om den dom som konungen hade f?lt, h?pnade de ?ver konungen, ty de s?go att Guds vishet var i honom till att skipa r?tt.

004:001 Konung Salomo var nu konung ?ver hela Israel.

004:002 Och dessa voro hans f?rn?msta m?n: Asarja, Sadoks son, var pr?st;

004:003 Elihoref och Ahia, Sisas s?ner, voro sekreterare; Josafat, Ahiluds son, var kansler;

004:004 Benaja, Jojadas son, var ?verbef?havare; Sadok och Ebjatar voro pr?ster;

004:005 Asarja, Natans son, var ?verfogde; Sabud, Natans son, en pr?st, var konungens v?n;

004:006 Ahisar var ?verhovm?stare; Adoniram, Abdas son, hade uppsikten ?ver de allm?nna arbetena.

004:007 Och Salomo hade satt ?ver hela Israel tolv fogdar, som skulle s?ja f?r vad konungen och hans hus beh?vde; var och en hade ?ligen sin m?nad, d?han skulle s?ja f?r dessa behov.

004:008 Och f?ljande voro deras namn: Ben-Hur i Efraims bergsbygd;

004:009 Ben-Deker i Makas, Saalbim, Bet-Semes, Elon, Bet-Hanan;

004:010 Ben-Hesed i Arubbot, vilken hade Soko och hela Heferlandet;

004:011 Ben-Abinadab i hela Nafat-Dor--denne fick Salomos dotter Tafat till hustru--;

004:012 Baana, Ahiluds son, i Taanak och Megiddo och i hela den del av Bet-Sean, som ligger p?sidan om Saretan, nedanf?r Jisreel, fr?n Bet-Sean ?nda till Abel-Mehola och bortom Jokmeam;

004:013 Ben-Geber i Ramot i Gilead; han hade Manasses son Jairs byar, som ligga i Gilead; han hade ock landstr?ckan Argob, som ligger i Basan, sextio stora st?der med murar och kopparbommar;

004:014 Ahinadab, Iddos son, i Mahanaim;

004:015 Ahimaas i Naftali; ocks?han hade tagit en dotter av Salomo, Basemat, till hustru;

004:016 Baana, Husais son, i Aser och Alot;

004:017 Josafat, Paruas son, i Isaskar;

004:018 Simej, Elas son, i Benjamin;
004:019 Geber, Uris son, i Gileads land, det land som hade tillhört
Sihon, amorernas konung, och Og, konungen i Basan; ty allenast
en enda fogde fanns i det landet.
004:020 Juda och Israel voro drottningar, sötter som sanden vid
havet; och man åt och drack och var glad.

004:021 Sövar nu Salomo herre över alla riken ifrån floden till
filisternas land och ända ned till Egyptens gränser; de födde
skänker till Salomo och voro honom underdåniga, söljunge han
levde.

004:022 Och vad Salomo fö var dag behövde av livsmedel var: trettio
korer fint mjöl och sextio korer vanligt mjöl,
004:023 tio gådda oxar, tjugu valloxar och hundra far, förutom hjortar,
gaseller, dovhjortar och gådda fåglar.
004:024 Ty han rörde över hela landet på andra sidan floden, ifrån Tifsa
ända till Gasa, över alla konungar på andra sidan floden; och
han hade fred på alla sidor, runt omkring,
004:025 Sö att Juda och Israel sutto i trygghet, var och en under sitt
vinträd och sitt fikenträd, ifrån Dan ända till Beer-Seba, sö
ljunge Salomo levde.

004:026 Och Salomo hade fyrtio tusen spann vagnshästar och tolv tusen
ridhästar.
004:027 Och de nämnda fogdarna söjde var sin makt för konung Salomos
behov, och fö allas som hade tilltrödde till konung Salomos
bord; de löto intet fattas.
004:028 Och kornet och halmen fö hästarna och travarna födde de, var
och en i sin ordning, till det ställe dö han uppehöll sig.

004:029 Och Gud gav Salomo vishet och förstånd i mycket rikt mått och sö
mycken insikt, att den kunde liknas vid sanden på havets strand,
004:030 sö att Salomos vishet var större än alla ästerlöjningars vishet
och all Egyptens vishet.

004:031 Han var visare än alla andra människor, visare än esraiten Etan
och Heman och Kalkol och Darda, Mahols söner; och ryktet om
honom gick ut bland alla folk runt omkring.
004:032 Han diktade tre tusen ordspråk, och hans sönger voro ett
tusen fem.

004:033 Han talade om träden, från cedern på Libanon ända till isopen,
som växer fram ur vuggen. Han talade ock om fyrfotadjuren, om
fågeln, om kräddjuren och om fiskarna.
004:034 Och från alla folk kom man fö att höra Salomos visdom, från
alla konungar på jorden, som hade hört talas om hans visdom.

005:001 Och Hiram, konungen i Tyrus, sönde sina tjänare till Salomo,
sedan han hade fött höra att denne hade blivit smord till konung
efter sin fader; ty Hiram hade alltid varit Davids vän.
005:002 Och Salomo sönde till Hiram och lö söga:
005:003 'Du vet själv att min fader David icke kunde bygga något hus för
HERRENS, sin Guds, namn, fö de krigs skull med vilka fienderna
runt omkring ansatte honom, till dess att HERREN lade dem under
hans fötter
005:004 Men nu har HERREN, min Gud, lött mig föro på alla sidor; ingen
motståndare finnes, och ingen olycka för mig födde.
005:005 Därför tänker jag nu på att bygga ett hus för HERRENS, min Guds,
namn, sö som HERREN talade till min fader David, i det han sade:
'Din son, den som jag skall sätta på din tron efter dig, han
skall bygga huset för mitt namn.'
005:006 Söbjud nu att man hugger för mig cedrar på Libanon. Hövid skola

mina tjänare vara dina tjänare behjälpliga; och jag vill giva dig betalning för dina tjänares arbete, alldeles såsom du själv begär. Ty du vet själv att bland oss icke finnes någon som är så skicklig att hugga virke som sidonierna.?

005:007 D?nu Hiram h?rde Salomos ord, blev han mycket glad; och han sade: ?Lovad vare HERREN i dag, han som har givit David en s? vis son till att regera ?ver detta talrika folk!?

005:008 Och Hiram s?rde till Salomo och l?r s?ga: ?Jag har h?rt det budskap du har s?nt till mig. Jag vill g?ra allt vad du beg?r i fr?ga om cedertr?och cypresstr?.

005:009 Mina tjänare skola f?ra virket fr?n Libanon ned till havet, och jag skall l?ra l?gga det i flottar p?havet och f?ra det till det st?le som du anvisar mig, och lossa det d?r; men du m? sj?lv avh?mta det. Du ?er skall g?ra vad jag beg?r, n?mligen f?se mitt hus med livsmedel.?

005:010 S?gav d?Hirom ? Salomo cedertr?och cypresstr?, s?mycket han beg?rde.

005:011 Men Salomo gav ? Hiram tjugu tusen korer vete, till f?da f?r hans hus, och tjugu korer olja av st?ta oliver. Detta gav Salomo ? Hiram f?r vart ?.

005:012 Och HERREN hade givit Salomo vishet, s?som han hade lovat honom. Och v?nskap r?dde mellan Hiram och Salomo; och de sl?o f?rbund med varandra.

005:013 Och konung Salomo b?ddade upp arbetsfolk ur hela Israel, och arbetsfolket utgjorde trettio tusen man.

005:014 Dessa s?rde han till Libanon, tio tusen i v?r m?nad, skiftevis, s?att de voro en m?nad p?Libanon och tv?m?nader hemma; och Adoniram hade uppsikten ?ver de allm?nna arbetena.

005:015 Och Salomo hade sjuttio tusen m?n som buro b?rdor, och ?tio tusen som h?ggo sten i bergen,

005:016 f?utom de ?verfogdar som av Salomo voro anst?lda ?ver arbetet, tre tusen tre hundra, vilka hade bef?let ?ver folket som utf?rde arbetet.

005:017 Och p?konungens befallning br?to de stora och dyrbara stenar, f?r att husets grund skulle kunna l?ggas med huggen sten,

005:018 Och Salomos byggningsm?n och Hiroms byggningsm?n och m?nnen fr?n Gebal h?ggo och tillredde b?de det tr?virke och de stenar som beh?vdes till att bygga huset.

006:001 I det fyra hundra ?ttionde ?ret efter Israels barns utf?g ur Egyptens land, i det fj?rde ?ret av Salomos regering ?ver Israel, i m?naden Siv, det ?r den andra m?naden, begynte han bygga huset ? HERREN.

006:002 Huset som konung Salomo byggde ? HERREN var sextio alnar l?ngt, tjugu alnar brett och trettio alnar h?gt.

006:003 F?rhuset framf?r tempelsalen var tjugu alnar l?ngt, framf?r husets kortsida, och tio alnar brett, d?r det l?g framf?r huset.

006:004 Och han gjorde f?nster p?huset, slutna f?nster, med bj?kramar.

006:005 Och runt omkring huset, utmed dess v?gg, uppf?rde han en ytterbyggnad, som gick runt omkring husets v?ggar, b?de utmed tempelsalen och utmed koret; och han gjorde d?ri sidokamrar runt omkring.

006:006 Den nedersta v?ningen i ytterbyggnaden var fem alnar bred, den mellersta sex alnar bred och den tredje sju alnar bred; ty han hade gjort avsatser p?huset runt omkring utv?ndigt, f?r att icke beh?va g?ra f?sth?r i husets v?ggar.

006:007 Och n?r huset uppf?rdes, byggdes det av sten som hade blivit

fördighuggen vid stenbrottet; alltså höjdes varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset, när det byggdes.

006:008 Därför till mellersta sidokammaren hade sin plats på husets södra sida, och genom en trappgång kom man upp till den mellersta vånningen, och från den mellersta vånningen upp till den tredje.

006:009 Så byggde han huset och fullbordade det. Och han panelade huset med inläggningar och med cederplankor i rader.

006:010 Och i ytterbyggnaden utmed hela huset byggde han vånningarna fem alnar höga; och den var först vid huset med cederbjörkar.

006:011 Och HERRENS ord kom till Salomo; han sade:

006:012 Med detta hus som du nu bygger skall säga: om du vandrar efter mina stadgar och gå efter mina rätter och håller alla mina bud och vandrar efter dem, så skall jag på dig uppfylla mitt ord, det som jag talade till din fader David:

006:013 jag skall bo mitt ibland Israels barn och skall icke övergiva mitt folk Israel.?

006:014 Så byggde nu Salomo huset och fullbordade det.

006:015 Han täckte husets väggar invändigt med bräder av cederträ. Från husets golv höjde upp till takbjörkarna överklädde han det med trä invändigt; husets golv överklädde han med bräder av cypressträ.

006:016 Och han täckte de tjugu alnarna i det innersta av huset med bräder av cederträ, från golvet höjde upp till björkarna; så inrättade han rummet därinne åt sig till ett kor: det allraheligaste.

006:017 Och fyrtio alnar måtte den del av huset, som utgjorde tempelsalen där framåt.

006:018 Och innantill hade huset en beläggning av cederträ med utsirningar i form av gurkfrukter och blomsterband; alltsammans var där av cederträ, ingen sten syntes.

006:019 Och ett kor inredde han i det inre av huset först att där ställa HERRENS förbundsark.

006:020 Och framför koret, som var tjugu alnar högt, tjugu alnar brett och tjugu alnar högt, och som han överdrog med fint guld, satte han ett altare, överklätt med cederträ.

006:021 Och Salomo överdrog det inre av huset med fint guld. Och med kedjor av guld stängde han först koret; och jämväl detta överdrog han med guld.

006:022 Alltså överdrog han hela huset med guld, till dess att hela huset var helt och hållet överdraget med guld. Han överdrog ock med guld hela det altare som höjde till koret.

006:023 Och till koret gjorde han två keruber av olivträ. Den ena av dem var tio alnar hög;

006:024 och den kerubens ena vinge var fem alnar, och kerubens andra vinge var ock fem alnar, så att det var tio alnar från den ena vingspetsen till den andra.

006:025 Den andra keruben var ock tio alnar. Båda keruberna hade samma mått och samma form:

006:026 den ena keruben var tio alnar hög och likaså den andra keruben.

006:027 Och han ställde keruberna i de innersta av huset, och keruberna bredde ut sina vingar, så att den enas ena vinge rörde vid den ena väggen och den andra kerubens ena vinge rörde vid den andra väggen; och mitt i huset rörde deras båda andra vingar vid varandra.

006:028 Och han överdrog keruberna med guld.

- 006:029 Och alla husets väggar runt omkring utsirade han med snidverk i form av keruber, palmer och blomsterband; s?b?de i det inre rummet och i det yttre.
- 006:030 Och husets golv ?verdrog han med guld; s?b?de i det inre rummet och i det yttre.
- 006:031 F?r ing?ngen till koret gjorde han d?r?rar av olivtr?. D?rinfattningen hade formen av en femkant.
- 006:032 Och de b?da d?r?rarna av olivtr? pryddes han med utsirningar i form av keruber, palmer och blomsterband, och ?verdrog dem med guld; han lade ut guldet ?ver keruberna och palmerna.
- 006:033 Likas? gjorde han f?r ing?ngen till tempelsalen d?rposter av olivtr?, i fyrkant,
- 006:034 och tv?d?r?rar av cypresstr?, var d?r best?ende av tv? d?rhalvor som kunde vridas.
- 006:035 Och han utsirade dem med keruber, palmer och blomsterband, och ?verdrog dem med guld, som lades j?mnt ?ver snidverken.
- 006:036 Vidare byggde han den inre f?rg?rdsmuren av tre varv huggna stenar och ett varv huggna bj?kar av cedertr?.
- 006:037 I det fj?rde ?ret blev grunden lagd till HERRENS hus, i m?naden Siv.
- 006:038 Och i det elfte ?ret, m?naden Bul, det ? den ?tonde m?naden, var huset f?rdigt till alla sina delar alldeles s?som det skulle vara. Han byggde allts?d?r? i sju ?.
- 007:001 Men p?sitt eget hus byggde Salomo i tretton ?, innan han fick hela sitt hus f?rdigt.
- 007:002 Han byggde Libanonskogshuset, hundra alnar l?ngt, femtio alnar brett och trettio alnar h?gt, med fyra rader pelare av cedertr? och med huggna bj?kar av cedertr? ovanp?pelarna.
- 007:003 Det hade ock ett tak av cedertr? ?ver sidokamrarna, vilka vilade p?pelarna, som tillsammans voro fyrtiofem, femton i var rad.
- 007:004 Och det hade bj?klag i tre rader; och f?nster?ppningarna sutto mitt emot varandra i tre omg?ngar.
- 007:005 Alla d?r?ppningar och d?rposter voro fyrkantiga, av bj?kar; och f?nster?ppningarna sutto alldeles mitt emot varandra i tre omg?ngar.
- 007:006 Vidare gjorde han pelarf?rhuset, femtio alnar l?ngt och trettio alnar brett, och framf?r detta ocks?ett f?rhus med pelare, och med ett trapphus framf?r dessa.
- 007:007 Och han gjorde tronf?rhuset, d?r han skulle skipa r?tt, domsf?rhuset; det var belagt med cedertr?fr?n golv till tak.
- 007:008 Och hans eget hus, d?r han sj?lv skulle bo, p?den andra g?rden, innanf?r f?rhuset, var byggt p?samma s?tt. Salomo byggde ock ett hus, likadant som detta f?rhus, ? Faraos dotter, som han hade tagit till hustru.
- 007:009 Allt detta var av dyrbara stenar, avm?ta s?som byggnadsblock och s?gade med s?g inv?ndigt och utv?ndigt, alltsammans, ?nda ifr?n grunden upp till taklisterna; och likas?allt d?rutanf?, ?nda till den stora f?rg?rdsmuren.
- 007:010 Och grunden var lagd med dyrbara och stora stenar, stenar av tio alnars l?ngd och av ?tta alnars l?ngd.
- 007:011 D?rovanp?l?go dyrbara stenar, avm?ta s?som byggnadsblock, ?vensom cederbj?kar.
- 007:012 Och den stora f?rg?rdsmuren d?r runt omkring var uppf?rd av tre varv huggna stenar och ett varv huggna bj?kar av cedertr?. S? var det ock med den inre f?rg?rdsmuren till HERRENS hus, s?

j?mv? med husets f?hus.

007:013 Och konung Salomo s?nde och l? h?mta Hiram fr?n Tyrus.

007:014 Denne var son till en ?nka av Naftali stam, och hans fader var en tyrisk man, en kopparsmed; han hade konstskicklighet och f?rst?nd och kunskap i fullt m?tt till att utf?ra alla slags arbeten av koppar. Han kom nu till konung Salomo och utf?rde alla hans arbeten.

007:015 Han f?rf?rdigade de b?da pelarna av koppar. Aderton alnar h?g var den ena pelaren, och en tolv alnar l?ng tr?d m?tte omf?nget av den andra pelaren.

007:016 Han gjorde ock tv?pelarhuvuden, gjutna av koppar, till att s?tta ovanp?pelarna; vart pelarhuvud var fem alnar h?gt.

007:017 N?rlika utsirningar, som bildade ett n?tverk, h?ngprydnader i form av kedjor funnos p?pelarhuvudena som sutto ovanp?pelarna, sju p?vart pelarhuvud.

007:018 Och han gjorde pelarna s?, att tv?rader gingo runt omkring ?ver det ena av de n?tverk som t?nhade till att bet?cka pelarhuvudena, vilka h?jde sig ?ver granat?plena; och likadant gjorde han p?det andra pelarhuvudet.

007:019 Och pelarhuvudena som sutto ovanp?pelarna inne i f?huset voro utformade till liljor, och m?tte fyra alnar.

007:020 P?b?da pelarna funnos pelarhuvuden, ocks?ovantill invid den bukformiga delen inemot n?tverket. Och granat?plena voro tv?hundra, i rader runt omkring, ?ver det andra pelarhuvudet.

007:021 Pelarna st?lde han upp vid f?huset till tempelsalen. ? den pelare han st?lde upp p?h?gra sidan gav han namnet Jakin, och ? den han st?lde upp p?v?nstra sidan gav han namnet Boas.

007:022 ?verst voro pelarna utformade till liljor. S?blev d?arbetet med pelarna fullbordat.

007:023 Han gjorde ock havet, i gjutet arbete. Det var tio alnar fr?n den ena kanten till den andra, runt allt omkring, och fem alnar h?gt; och ett trettio alnar l?ngt sn?re m?tte dess omf?ng.

007:024 Och under kanten voro gurklika sirater, som omg?vo det runt omkring--tio alnar brett som det var--s?att de gingo runt omkring havet. De gurklika siraterna sutto i tv?rader, och de voro gjutna i ett stycke med det ?riga.

007:025 Det stod p?tolv oxar, tre v?nda mot norr, tre v?nda mot v?ster, tre v?nda mot s?der och tre v?nda mot ?ster; havet stod ovanp?dessa, och deras bakdelar voro alla v?nda in?.

007:026 Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var gjord s?som kanten p?en b?gare, i form av en utslagen lilja. Det rymde tv?tusen bat.

007:027 Vidare gjorde han de tio b?ckenst?len, av koppar. Vart st?l var fyra alnar l?ngt, fyra alnar brett och tre alnar h?gt.

007:028 Och p?f?jande s?tt voro dessa st?l gjorda. De voro f?sedda med sidolister, vilka sidolister hade sin plats mellan h?nlisterna.

007:029 P?dessa sidolister mellan h?nlisterna funnos avbildade lejon, tjuvar och keruber, och likas?p?h?nlisterna upptill. Under lejonen och tjuvarna sutto nedh?ngande blomsterslingor.

007:030 Vart st?l hade fyra hjul av koppar med axlar av koppar; och dess fyra f?tter voro f?sedda med b?armar. Dessa b?armar voro gjutna till att sitta under b?ckenet, och mitt f? var och en sutto blomsterslingor.

007:031 Sin ?ppning hade det inom kransstycket, som h?jde sig en aln upp?. ?ppningen i detta var rund; det var s?gjort, att det

kunde tjäna såsom underlag, och det mätte en och en halv aln. Också dess öppning funnos utsirningar. Men sidolisterna därtill voro fyrkantiga, icke runda.

007:032 De fyra hjulen sutto under sidolisterna, och hjulens hjulare voro första vid bänkenstället. Vart hjul mätte en och en halv aln.

007:033 Hjulen voro gjorda såsom vagnshjul; och deras hjulare, deras ringar, deras ekrar och deras navar voro allasammans gjutna.

007:034 Fyra bänkar funnos på vart ställe, i de fyra hörnen; bänkarna voro gjorda i ett stycke med sitt ställe.

007:035 Överst på vart ställe var en helt och hållet rund uppsats, en halv aln hög; och ovan till på vart ställe sutto dess hjulare, så också dess sidolister gjorda i ett stycke därom.

007:036 Och på hjularnas ytor och på sidolisterna inristade han keruber, lejon och palmer, alltefter som utrymme fanns på var och en, så också blomsterslingor runt omkring.

007:037 På detta sätt gjorde han de tio bänkenställen; de voro alla gjutna på samma sätt och hade samma mått och samma form

007:038 Han gjorde också tio bänken, av koppar. Fyrtio bat rymde vart bänken, och vart bänken mätte fyra alnar; till vart och ett av de tio bänkenställen gjordes ett bänken.

007:039 Och han ställde fem av bänkenställen på högra sidan om huset och fem på vänstra sidan om huset. Och havet ställde han på högra sidan om huset, åt sydost.

007:040 Hiram gjorde dessa bänken, så också skovlarna och skärarna.

Så följde Hiram allt det arbete till slut, som han fick utföra åt konung Salomo för HERRENS hus:

007:041 nämligen tvåpelare, och de två klotformiga pelarhuvuden som sutto ovan på pelarna, och de två nätverk som skulle betäcka de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto ovan på pelarna,

007:042 därjämte de fyra hundra granatäpplena till de båda nätverken, två rader granatäpplen till vart nätverk, för att de båda klotformiga pelarhuvuden som sutto uppe på pelarna så skulle bli betäckta,

007:043 Vidare de tio bänkenställen och de tio bänkenen på bänkenställen,

007:044 så också havet, som var allenast ett, och de tolv oxarna under havet,

007:045 vidare askkålen, skovlarna och skärarna, korteligen, alla redan nämnda föremål som Hiram gjorde åt konung Salomo för HERRENS hus. Allt var av polerad koppar.

007:046 På Jordanslätten låt konungen gjuta det i lerformar, mellan Suckot och Saretan.

007:047 Och för den övermåttan stora myckenhetens skull låmnade Salomo alla föremålen ovägda, så att kopparens vikt icke blev utränt.

007:048 Salomo gjorde också alla övriga föremål som skulle finnas i HERRENS hus: det gyllene altaret, det gyllene bordet som skådebröden skulle ligga på,

007:049 så också ljusstakarna, fem på högra sidan och fem på vänstra framför koret, av fint guld, med blomverket, lamporna och lampstängerna av guld,

007:050 vidare faten, knivarna, de båda slagen av skärar och fyrfaten, av fint guld, nämligen de gyllene gånghörnen till de dörrar som ledde till det innersta av huset, det allra heligaste, och till de dörrar i huset, som ledde till tempelsalen.

007:051 Sedan allt det arbete som konung Salomo låt utföra på HERRENS

hus var f?rdigt, f?rde Salomo ditin vad hans fader David hade helgat ? HERREN: silvret, guldets och k?len; detta lade han in i skattkammarna i HERRENS hus.

- 008:001 D?r efter f?rsamlade Salomo de ?rste i Israel, alla huvudm?nnen f?r stammarna, Israels barns familjeh?vdingar, till konung Salomo i Jerusalem, f?r att h?mta HERRENS f?rbundsark upp fr?n Davids stad, det ? Sion.
- 008:002 S?f?rsamlade sig d? till konung Salomo alla Israels m?n under h?gtiden i m?naden Etanim, det ? den sjunde m?naden.
- 008:003 N?r d? alla de ?rste i Israel hade kommit tillst?des, lyfte pr?sterna upp arken.
- 008:004 Och de h?mtade HERRENS ark och uppenbarelset?tet ditupp, j?mte alla heliga f?rem? som funnos i t?tet; pr?sterna och leviterna h?mtade det ditupp.
- 008:005 Och konung Salomo stod framf?r arken j?mte Israels hela menighet, som hade f?rsamlats till honom; och de offrade d?rvid sm?boskap och f?kreatur i s?dan myckenhet, att de icke kunde t?jas eller r?knas.
- 008:006 Och pr?sterna buro in HERRENS f?rbundsark till dess plats i husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas vingar.
- 008:007 Ty keruberna bredde ut sina vingar fram ?ver den plats d?r arken stod, s? att arken och dess st?nger ovan till bet?cktes av keruberna.
- 008:008 Och st?ngerna voro s? l?nga, att deras ?ndar v? kunde ses fr?n helgedomen framf?r koret, men d?remot icke voro synliga l?ngre ute. Och de hava blivit kvar d?r ?nda till denna dag.
- 008:009 I arken fanns intet annat ?n de tv?stentavlor som Mose hade lagt ned d?r i vid Horeb, n? HERREN sl? f?rbund med Israels barn, sedan de hade dragit ut ur Egyptens land.
- 008:010 Men n? pr?sterna gingo ut ur helgedomen, uppfyllde molnskyn HERRENS hus,
- 008:011 s? att pr?sterna f?r molnskyns skull icke kunde st?d? och g?ra t?jnst; ty HERRENS h?rlighet uppfyllde HERRENS hus.
- 008:012 D?sade Salomo: ?HERREN har sagt att han vill bo i t?cknet.
- 008:013 Jag har nu byggt ett hus till boning ? dig, berett en plats d?r du m?f?rbliva till evig tid.?
- 008:014 Sedan v?nde konungen sig om och v?signade Israels hela f?rsamling, under det att Israels hela f?rsamling f?r blev st?ende.
- 008:015 Han sade: ?Lovad vare HERREN, Israels Gud, som med sin hand har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader David, i det han sade:
- 008:016 'Fr?n den dag d? jag f?rde mitt folk Israel ut ur Egypten har jag icke i n?gon av Israels stammar utvalt en stad, till att i den bygga ett hus d?r mitt namn skulle vara; men David har jag utvalt till att r?da ?ver mitt folk Israel.'
- 008:017 Och min fader David hade v? i sinnet att bygga ett hus ? HERRENS, Israels Guds, namn;
- 008:018 men HERREN sade till min fader David: 'D? du nu har i sinnet att bygga ett hus ? mitt namn, s? g? du visserligen v? d?r i att du har detta i sinnet;
- 008:019 dock skall icke du f? bygga detta hus, utan din son, den som har utg?tt fr?n din l?nd, han skall bygga huset ? mitt namn.'
- 008:020 Och HERREN har uppfyllt det l?fte han gav; ty jag har kommit upp min fader Davids st?le och sitter nu p? Israels tron, s?som HERREN lovade, och jag har byggt huset ? HERRENS, Israels Guds,

namn.

008:021 Och d?r har jag tillrett ett rum f?r arken, i vilken f?rvaras det f?rbund som HERREN sl?t med v?ra f?der, n?r han f?rde dem ut ur Egyptens land.?

008:022 D?refter tr?dde Salomo fram f?r HERRENS altare inf?r Israels hela f?rsamling, och utr?ckte sina h?nder mot himmelen

008:023 och sade: ?HERRE, Israels Gud, ingen gud ? dig lik, uppe i himmelen eller nere p?jorden, du som h?ller f?rbund och bevarar n?d mot dina tj?nare, n?r de vandra inf?r dig av allt sitt hj?ta,

008:024 du som har h?llit vad du lovade din tj?nare David, min fader; ty vad du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand, s?som nu har skett.

008:025 S?h?ll nu ock, HERRE, Israels Gud, vad du lovade din tj?nare David, min fader, i det att du sade: 'Aldrig skall den tid komma, d?p?Israels tron icke inf?r mig sitter en avkomling av dig, om allenast dina barn hava akt p?sin v?g, s?att de vandra inf?r mig, s?som du har vandrat inf?r mig.'

008:026 S?l? nu, o Israels Gud, de ord som du har talat till din tj?nare David, min fader, bliva sanna.

008:027 Men kan d?Gud verkligen bo p?jorden? Himlarna och himlarnas himmel rymma dig ju icke; huru mycket mindre d?detta hus som jag har byggt!

008:028 Men v?nd dig ?nd?till din tj?nares b?n och ?kallan, HERRE, min Gud, s?att du h?r p?det rop och den b?n som din tj?nare nu upps?nder till dig,

008:029 och l?ter dina ?gon natt och dag vara ?ppna och v?nda mot detta hus--den plats varom du har sagt: 'Mitt namn skall vara d?' --s?att du ock h?r den b?n som din tj?nare beder, v?nd mot denna plats.

008:030 Ja, h?r p?den ?kallan som din tj?nare och ditt folk Israel upps?nda, v?nda mot denna plats. M?du h?ra den och l?ta den komma upp till himmelen, d?r du bor; och n?r du h?r, s?m?du f?rl?ta.

008:031 Om n?gon f?rsyndar sig mot sin n?sta och man ?gger honom en ed och l?ter honom sv?ja, och han s?kommer och sv?r inf?r ditt altare i detta hus,

008:032 m?du d?h?ra det i himmelen och utf?ra ditt verk och skaffa dina tj?nare r?tt, i det att du d?mer den skyldige skyldig och l?ter hans g?rningar komma ?ver hans huvud, men skaffar r?tt ? den som har r?tt och l?ter honom f?efter hans r?ttf?rdighet.

008:033 Om ditt folk Israel bliver slaget av en fiende, d?f?r att de hava syndat mot dig, men de omv?nda sig till dig och prisa ditt namn och bedja och ?kalla dig i detta hus,

008:034 m?du d?h?ra det i himmelen och f?rl?ta ditt folk Israels synd och l?ta dem komma tillbaka till det land som du har givit ? deras f?der.

008:035 Om himmelen bliver tillsluten, s?att regn icke faller, d?f?r att de hava syndat mot dig, men de d?bedja, v?nda mot denna plats, och prisa ditt namn och omv?nda sig fr?n sin synd, n?r du b?nh?r dem,

008:036 m?du d?h?ra det i himmelen och f?rl?ta dina tj?nares och ditt folk Israels synd, i det att du l?r dem den goda v?g som de skola vandra; och m?du l?ta det regna ?ver ditt land, det som

du har givit åt ditt folk till arvedel.

008:037 Om hungersnöd uppstår i landet, om pest uppstår, om sot eller rost, om gräshoppor eller gräsmaskar komma, om fienden tränger folket i det land där deras städer står, eller om någon annan plåga eller sjukdom kommer, vilken det vara m?

008:038 och om någon bön och åkallan höres från någon människa, vilken det vara m?, eller från hela ditt folk Israel, när de var för sig kända plågan därav i sitt hjärta och s?utr?cka sina händer mot detta hus,

008:039 m?du därifrån det i himmelen, där du bor, och från det och utföra ditt verk, i det att du giver var och en efter alla hans g?ningar, eftersom du känner hans hjärta--ty du allena känner alla människors hjärtan--

008:040 p?det att de alltid m?frukta dig, s?l?nge de leva i det land som du har givit åt våra städer.

008:041 Ocks?om en fr?mling, en som icke är av ditt folk Israel, kommer ifrån fj?rran land för ditt namns skull

008:042--ty man skall också därifrån talas om ditt stora namn och din starka hand och din utr?ckta arm--om någon sådan kommer och beder, v?nd mot detta hus,

008:043 m?du där i himmelen, där du bor, från det och g?ra allt varom fr?mlingen ropar till dig, p?det att alla jordens folk m?k?na ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel gör, och frånimma att detta hus som jag har byggt är uppkallat efter ditt namn.

008:044 Om ditt folk drager ut i strid mot sin fiende, p?den v?g du s?nder dem, och de d?bedja till HERREN, v?nda i riktning mot den stad som du har utvalt, och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn,

008:045 m?du där i himmelen från deras bön och åkallan och skaffa dem rätt.

008:046 Om de synda mot dig--eftersom ingen människa finnes, som icke syndar--och du bliver vred p?dem och giver dem i fiendens v?d, s?att man tager dem till fånga och för dem bort till fiendens land, fj?rran eller nära,

008:047 men de d?besinna sig i det land där de är i fångenskap, och omv?nda sig och åkalla dig i landet där man håller dem fånga och säga: 'Vi hava syndat och gjort illa, vi hava varit ogudaktiga',

008:048 om de s?omv?nda sig till dig av allt sitt hjärta och av all sin själ, i sina fienders land--deras som hava fört dem i fångenskap--och bedja till dig, v?nda i riktning mot sitt land, det som du har givit åt deras städer, och mot den stad som du har utvalt, och mot det hus som jag har byggt åt ditt namn,

008:049 m?du där i himmelen, där du bor, från deras bön och åkallan och skaffa dem rätt

008:050 och från det ditt folk vad de hava syndat mot dig, och alla de ?vertr?delser som de hava beg?tt mot dig, och låt dem finna barmh?rtighet inför dem som hålla dem fånga, s?att dessa förbarma sig över dem.

008:051 Ty de är ju ditt folk och din arvedel, som du har fört ut ur Egypten, den sm?tugnen.

008:052 Ja, låt dina ?gon vara öppna och v?nda till din tj?nares och ditt folk Israels åkallan, s?att du hör p?dem, s?ofta de ropa till dig.

008:053 Ty du har själv avskilt dem åt dig till arvedel bland alla folk

p?Jorden, s?som du talade genom din tj?nare Mose, n? du f?rde v?ra f?der ut ur Egypten, o Herre, HERRE.?

008:054 N? Salomo hade slutat att med dessa ord bedja och ?kalla HERREN, stod han upp fr?n HERRENS altare, d?r han hade legat p? sina kn?n med h?nderna utr?ckta mot himmelen,

008:055 och tr?dde fram och v?rsignade Israels hela f?rsamling med h?g r?st och sade:

008:056 ? Lovad vare HERREN, som har givit sitt folk Israel ro, alldeles s?som han har sagt! Alls intet har uteblivit av allt det goda som han lovade genom sin tj?nare Mose.

008:057 S?vare d? HERREN, v?r Gud, med oss, s?som han har varit med v?ra f?der. Han m?icke ?vergiva oss och f?rskjuta oss,

008:058 utan b?ja v?ra hj?rtan till sig, s?att vi alltid vandra p?hans v?gar och h?lla hans bud och stadgar och r?tter, dem som han har givit v?ra f?der.

008:059 Och m?dessa mina ord, med vilka jag har b?nfallit inf?r HERRENS ansikte, vara n?ra HERREN, v?r Gud, dag och natt, s?att han skaffar r?tt ? sin tj?nare och r?tt ? sitt folk Israel, efter var dags behov;

008:060 p?det att alla folk p?jorden m?f?nimmna att HERREN ? Gud, och ingen annan.

008:061 Och m?edra hj?rtan vara h?ngivna ? HERREN, v?r Gud, s?att I alltj?mt vandren efter hans stadgar och h?llen hans bud, s?som I nu g?ren.?

008:062 Och konungen j?mte hela Israel offrade slaktoffer inf?r HERRENS ansikte.

008:063 Till det tackoffer som Salomo offrade ? HERREN tog han tjugutv? tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen av sm?boskapen. S? invigdes HERRENS hus av konungen och alla Israels barn.

008:064 P?samma dag helgade konungen den mellersta delen av f?g?rden framf?r HERRENS hus, ty d?r offrade han br?noffret, spisoffret och fettstyckena av tackoffret, eftersom kopparaltaret, som stod inf?r HERRENS ansikte, var f?r litet f?r att br?noffret, spisoffret och fettstyckena av tackoffret skulle kunna rymmas d?r.

008:065 Vid detta tillf?le firade Salomo h?gtiden, och med honom hela Israel--en stor f?rsamling ifr?n hela landet, allt ifr?n det st?rle d?r v?gen g?r till Hamat ?nda till Egyptens b?ck--inf?r HERRENS, v?r Guds, ansikte i sju dagar och ?ter sju dagar, tillsammans fjorton dagar.

008:066 P? ?tonde dagen l?r han folket g?, och de togo avsked av konungen. Sedan gingo de till sina hyddor, fulla av gl?dje och fr?jd ?ver allt det goda som HERREN hade gjort mot sin tj?nare David och sitt folk Israel.

009:001 D?nu Salomo hade byggt HERRENS hus f?rdigt, s?ock konungshuset, ?vensom allt annat som han hade k?nt ?stundan och lust att utf?ra,

009:002 uppenbarade sig HERREN f?r andra g?ngen f?r Salomo, likasom han f?rut hade uppenbarat sig f?r honom i Gibeon.

009:003 Och HERREN sade till honom ?Jag har h?rt den b?n och ?kallan som du har upps?nt till mig; detta hus som du har byggt har jag helgat, till att d?r f?sta mitt namn f?r evig tid. Och mina ?gon och mitt hj?rta skola vara d?r alltid.

009:004 Om du nu vandrar inf?r mig, s?som din fader David vandrade, med ostraffligt hj?rta och i redlighet, s?att du g?r allt vad jag

har bjudit dig och håller mina stadgar och rätter
 009:005 d?skall jag upprätta alla din konungatron över Israel
 evinnerligen, såsom jag lovade angående din fader David, när jag
 sade: 'Aldrig skall på Israels tron saknas en avkomling av dig.'
 009:006 Men om I och edra barn vänden om och övergiven mig, och icke
 hållen de bud och stadgar som jag har förelagt eder, utan gå
 bort och tjänen andra gudar och tillbedjen dem,
 009:007 d?skall jag utrota Israel ur det land som jag har givit dem;
 och det hus som jag har helgat åt mitt namn skall jag förkasta
 ifrån mitt ansikte; och Israel skall bliva ett ordspråk och en
 visa bland alla folk.
 009:008 Och huru upphjåt detta hus nu är m?vara, skall d?var och en
 som går d?från bliva håpen och vissla. Och när man frågar:
 'Varför har HERREN gjort så mot detta land och detta hus?',
 009:009 d?skall man svara: 'D?från att de överg?vo HERREN, sin Gud, som
 hade fört deras fäder ut ur Egyptens land, och hälo sig till
 andra gudar och tillbedde dem och tjänade dem, d?från har HERREN
 låtit allt detta onda komma över dem.'

 009:010 När de tjugu år voro förlidna, under vilka Salomo byggde på de
 tv?husen, HERRENS hus och konungshuset,
 009:011 gav konung Salomo tjugu städer i Galileen åt Hiram, konungen i
 Tyrus, som hade förtsett honom med cedertr?, cypresstr? och guld,
 så mycket han beg?rde.
 009:012 Men när Hiram från Tyrus begav sig ut för att bese de städer som
 Salomo hade givit honom, behagade de honom icke,
 009:013 utan han sade: 'Vad är detta för städer som du har givit mig,
 min broder?? Och han kallade dem Kabuls land, såsom de heta änu
 i dag.
 009:014 Men Hiram skände till konungen ett hundra tjugu talenter guld.

 009:015 Och påf?ljande sått förhåll det sig med det arbetsfolk som
 konung Salomo b?ddade upp för att bygga HERRENS hus och hans eget
 hus och Millo, ävensom Jerusalems murar, såock Hasor, Megiddo
 och Geser.
 009:016 (Faraos konungen i Egypten, hade nämligen dragit upp och intagit
 Geser och br?nt upp det i eld och dr?pt de kanan?er som bodde i
 staden, varefter han hade givit den till hemgift åt sin dotter,
 Salomos hustru.
 009:017 Men Salomo byggde upp Geser, ävensom Nedre Bet-Horon,
 009:018 såock Baalat och Tamar i ?knen d? i landet,
 009:019 vidare alla Salomos förtädsstäder, vagnsstäderna och
 häststäderna, och vad annat Salomo kände ?stundan att bygga i
 Jerusalem, på Libanon och eljest i hela det land som lydde under
 hans v?rde.)
 009:020 Allt det folk som fanns kvar av amor?erna, hetiterna,
 periss?erna hiv?erna och jebus?erna, korteligen, alla de som
 icke voro av Israels barn--
 009:021 deras avkomlingar, så många som funnos kvar i landet efter dem,
 i det Israels barn icke hade fört giva dem till spillo, dessa
 påade Salomo att vara arbetspliktiga tjänare, såsom de äro änu
 i dag.
 009:022 Men av Israels barn gjorde Salomo ingen till tr?, utan de blevo
 krigare och blevo hans tjänare och hävitsman och k?mpar, eller
 uppsyningsmän över hans vagnar och ridh?star.
 009:023 Verfogdarna över Salomos arbeten voro fem hundra femtio; dessa
 hade bef?let över folket som utf?rde arbetet.

 009:024 Men så snart Faraos dotter hade flyttat upp från Davids stad

till det hus som han hade byggt åt henne, byggde han ock Millo.

009:025 Och Salomo offrade tre gånger om året brännoffer och tackoffer på det altare som han hade byggt åt HERREN, och tände därjämte rökelsen inför HERRENS ansikte. Så hade han gjort huset färdigt.

009:026 Konung Salomo byggde ock en flotta i Esjon-Geber, som ligger vid Elot, på stranden av Røde havet, i Edoms land.

009:027 På denna flotta sånde Hiram av sitt folk sjåkunnigt skeppsmanskap, som följde Salomos folk.

009:028 De foro till Ofir och hämtade därifrån guld, fyra hundra tjugu talenter, som de förde till konung Salomo.

010:001 När drottningen av Saba fick höra ryktet om Salomo och vad han hade gjort för HERRENS namn, kom hon för att sätta honom på prov med svåra frågor.

010:002 Hon kom till Jerusalem med ett mycket stort följ, med kameler, som buro välluktande kryddor och guld i stor myckenhet, så ock röda stenar. Och när hon kom inför Salomo, förelade hon honom allt vad hon hade i tankarna.

010:003 Men Salomo gav henne svar på alla hennes frågor; intet var förborgat för konungen, utan han kunde giva henne svar på allt.

010:004 När nu drottningen av Saba såg all Salomos vishet, och såg huset som han hade byggt,

010:005 och såg rätterna på hans bord, och såg huru hans tjänare sutto där, och huru de som betjänade honom utförde sina ägganden, och huru de voro klädda, och vidare såg hans munskänkar, och när hon såg brännoffren som han offrade i HERRENS hus, då blev hon utom sig av förundran.

010:006 Och hon sade till konungen: Säkert var det tal som jag hödde i mitt land om dig och om din vishet.

010:007 Jag ville icke tro vad man sade, för när jag själv kom och med egna ögon fick se det; men nu finner jag att det icke ens till höften har blivit omtalat för mig. Du har löst mer vishet och rikedom, än jag genom ryktet hade hört.

010:008 Sägla för dina män, sägla för dessa dina tjänare, som beständigt föst inför dig och höra din visdom.

010:009 Lovad vare HERREN, din Gud, som har funnit sådant behag i dig, att han har satt dig på Israels tron! Ja, därför att HERREN älskar Israel evinnerligen, därför har han satt dig till konung, för att du skall skipa lag och rätt.

010:010 Och hon gav åt konungen ett hundra tjugu talenter guld, så ock välluktande kryddor i stor myckenhet, därtill röda stenar; en så stor myckenhet av välluktande kryddor, som drottningen av Saba gav åt konung Salomo, har aldrig mer blivit införd.

010:011 När Hiram flotta hämtade guld från Ofir, hemförde också den från Ofir almugträ i stor myckenhet, ävensom röda stenar.

010:012 Av almugträet lät konungen göra tillbehör till HERRENS hus och till konungshuset, så ock harpor och psaltare för sångarna. Så mycket almugträ har sedan intill denna dag icke införts eller blivit sett i landet.

010:013 Konung Salomo åter gav åt drottningen av Saba allt vad hon östundade och begärde, och skänkte henne i sin konungliga frikostighet också annat därutöver. Sedan vände hon om och for till sitt land igen med sina tjänare.

010:014 Det guld som ärligen inkom till Salomo vägrade sex hundra sextiosex talenter,

010:015 f?utom det som inkom genom kringresande handelsm?n och genom k?mmares k?penskap, s?ock fr?n Erebs alla konungar och fr?n st?th?llarna i landet.

010:016 Och konung Salomo l?t g?ra tv?hundra stora sk?ldar av uthamrat guld och anv?nde till var s?dan sk?ld sex hundra siklar guld;

010:017 likaledes tre hundra mindre sk?ldar av uthamrat guld och anv?nde till var s?dan sk?ld tre minor guld; och konungen satte upp dem i Libanonskogshuset.

010:018 Vidare l?t konungen g?ra en stor tron av elfenben och ?verdrog den med fint guld.

010:019 Tronen hade sex trappsteg, och tronens ryggstycke var ovan till avrundat; p?b?da sidor om sitsen voro armst?d, och tv?lejon stodo utmed armst?den;

010:020 och tolv lejon stodo d?r p?de sex trappstegen, p?b?da sidor. N?got s?dant har aldrig blivit f?f?digat i n?got annat rike.

010:021 Och alla konung Salomos dryckesk?l voro av guld, och alla k?l i Libanonskogshuset voro av fint guld; av silver fanns intet, det aktades icke fr? n?got i Salomos tid.

010:022 Ty konungen hade en egen Tarsisflotta p?havet j?mte Hiram's flotta; en g?ng vart tredje ? kom Tarsisflottan hem och f?rde med sig guld och silver, elfenben, apor och p??glar.

010:023 Och konung Salomo blev st?rre ?n n?gon annan konung p?jorden, b?de i rikedom och i vishet.

010:024 Fr?n alla l?nder kom man fr? att bes?ka Salomo och h?ra den vishet som Gud hade nedlagt i hans hj?ta.

010:025 Och var och en f?rde med sig sk?nker: f?rem? av silver och av guld, kl?der, vapen, v?luktande kryddor, h?star och mul?snor. S?skedde ? efter ?.

010:026 Salomo samlade ock vagnar och ridh?star, s?att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen ridh?star; dem f?rlade han dels i vagnsst?derna, dels i Jerusalem, hos konungen sj?v.

010:027 Och konungen styrde s?, att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cedertr?lika vanligt som mullb?sfikontr?i L?glandet.

010:028 Och h?starna som Salomo l?t anskaffa inf?rdes fr?n Egypten; ett antal kungliga uppk?pare h?mtade ett visst antal av dem till best?mt pris.

010:029 Var vagn som h?mtades upp fr?n Egypten och inf?rdes kostade sex hundra siklar silver, och var h?st ett hundra femtio. Sammalunda inf?rdes ock genom deras f?rsorg s?dana till hetiternas alla konungar och till konungarna i Aram.

011:001 Men konung Salomo hade utom Faraos dotter m?nga andra utl?ndska kvinnor som han ?skade: moabitiskor, ammonitiskor, edomeiskor, sidoniskor och hetitiskor,

011:002 kvinnor av de folk om vilka HERREN hade lagt till Israels barn: ? skolen icke inl?ta eder med dem, och de f?icke inl?ta sig med eder; de skola f?visso eljest f?leda edra hj?tan att avfalla till deras gudar.? Till dessa h?l sig Salomo och ?skade dem.

011:003 Han hade sju hundra furstliga gem?er och tre hundra bihustrur. Dessa kvinnor f?ledde hans hj?ta till avfall.

011:004 Ja, n?r Salomo blev gammal, f?ledde kvinnorna hans hj?ta att avfalla till andra gudar, s?att hans hj?ta icke f?blev h?ngivet ? HERREN, hans Gud, s?som hans fader Davids hj?ta hade varit.

011:005 S?kom Salomo att f?ja efter Astarte, sidoniernas gudinna, och Milkom, ammoniternas styggelse.

- 011:006 Och Salomo gjorde vad ont var i HERRENS ögon och följde icke i allt efter HERREN, såsom hans fader David hade gjort.
- 011:007 Salomo byggde nämligen den offerhögd i Kemos, moabiternas styggelse, på berget öster om Jerusalem, och likaså en i Molok, Ammons barns styggelse.
- 011:008 På samma sätt gjorde han för alla sina utländska kvinnor, så att de fingo tända offereld och frambringa offer till sina gudar.
- 011:009 Och HERREN blev vred på Salomo, därför att hans hjärta hade avfallit från HERREN, Israels Gud, som dock tvångsvis hade uppenbarat sig för honom,
- 011:010 och som hade givit honom ett särskilt bud angående denna sak, att han icke skulle följa efter andra gudar, ett HERRENS bud som han icke hade hållit.
- 011:011 Därför sade HERREN till Salomo: Eftersom det är så med dig, och eftersom du icke har hållit det förbund och de stadgar som jag har givit dig, skall jag rycka riket ifrån dig och giva det till din tjänare.
- 011:012 Men för din fader Davids skull vill jag icke göra detta i din tid; först ur din sons hand skall jag rycka det.
- 011:013 Dock skall jag icke rycka hela riket ifrån honom, utan en stam skall jag giva till din son, för min tjänare Davids skull och för Jerusalems skull, som jag har utvalt.?
- 011:014 Och HERREN låt en motståndare till Salomo uppstå i edomiten Hadad. Denne var av konungaslätten i Edom.
- 011:015 Ty när David var i strid med Edom, och hjältsmannen Joab drog upp för att begrava de slagna och därvid följde allt manken i Edom
- 011:016--ty Joab och hela Israel stannade där i sex månader, till dess att han hade utrotat allt manken i Edom--
- 011:017 döflydde Adad jämte några edomeiska män som hade varit i hans faders tjänst, och de togo vägen till Egypten; Hadad var den unga gosse.
- 011:018 De begav sig öst från Midjan och kommo till Paran; och de togo folk med sig från Paran och kommo så till Egypten, till Faraos konungen i Egypten. Denne gav honom ett hus och anslog ett underhåll till honom och gav honom land.
- 011:019 Och Hadad fann mycken nåd för Faraos ögon, så att denne gav honom till hustru en syster till sin gemål, en syster till drottning Tapenes.
- 011:020 Denna syster till Tapenes födde till honom sonen Genubat, och Tapenes låt avvänta honom i Faraos hus; sedan vistades Genubat i Faraos hus bland Faraos söner.
- 011:021 Då nu Hadad i Egypten hörde att David hade gått till vila hos sina fäder, och att hjältsmannen Joab var död, sade han till Faraos: Låt mig fara hem till mitt land.?
- 011:022 Men Faraos sade till honom: Vad fattas dig här hos mig, eftersom du vill fara till ditt land?? Han svarade: Hindra mig icke, utan låt mig gå.?
- 011:023 Och Gud låt ännu en motståndare till honom uppstå i Reson, Eljadas son, som hade flytt ifrån sin herre, Hadadeser, konungen i Soba.
- 011:024 När David sedan anstälde blodbadet ibland dem, samlade denne folk omkring sig och blev hjältsman för en stridskara; dessa drogo därefter till Damaskus och slog sig ned där och gjorde sig till herrar i Damaskus.
- 011:025 Denne var nu under Salomos hela livstid Israels motståndare och

- gjorde det skada, han s'v' som Hadad. Han avskydde Israel; och han blev konung 'ver Aram.
- 011:026 Och en av Salomos tj'nare hette Jerobeam; han var son till Nebat, en efrimit, fr'n Sereda, och hans moder hette Seruga och var 'nka. Denne reste sig upp mot konungen.
- 011:027 Orsaken varf'r han reste sig upp mot konungen var f'ljande. Salomo byggde d'p'p'Millo; han ville bef'sta det blottade st'let p'sin fader Davids stad.
- 011:028 Nu var Jerobeam en dugande man; och d'Salomo s'g att den unge mannen var driftig i sitt arbete, satte han honom 'ver allt det arbete som 'g Josefs hus.
- 011:029 Vid den tiden h'nde sig en g'ng att Jerobeam hade begivit sig ut ur Jerusalem; d'kom profeten Ahia fr'n Silo emot honom p'v'gen, d'r han gick kl'dd i en ny mantel; och de b'da voro ensamma p'f'itet.
- 011:030 Och Ahia fattade i den nya manteln som han hade p'sig och ryckte s'nder den i tolv stycken.
- 011:031 D'refter sade han till Jerobeam: 'Tag h'r tio stycken f'r dig. Ty s's'ger HERREN, Israels Gud: Se, jag vill rycka riket ur Salomos hand och giva tio av stammarna ' dig;
- 011:032 den ena stammen skall han f'beh'la f'r min tj'nare Davids skull och f'r Jerusalems skull, den stads som jag har utvalt ur alla Israels stammar.
- 011:033 S'skall ske, d'r'f'r att de hava 'vergivit mig och tillbett Astarte, sidoniernas gudinna, och Kemos, Moabs gud, och Milkom, Ammons barns gud, och icke vandrat p'mina v'gar och icke gjort vad r'tt ' i mina 'gon, efter mina stadgar och r'tter, s'som hans fader David gjorde.
- 011:034 Dock skall jag icke taga ifr'n honom sj'v det samlade riket, utan jag vill l'ta honom f'rbliva furste, s'l'ng han lever, f'r min tj'nare Davids skull, som jag utvalde, d'r'f'r att han h'l mina bud och stadgar.
- 011:035 Men fr'n hans son skall jag taga konungad'met och giva det ' dig, n'mligen de tio stammarna.
- 011:036 En stam skall jag giva ' hans son, s'att min tj'nare David alltid har en lampa inf'r mitt ansikte i Jerusalem, den stad som jag har utvalt ' mig, till att d'r f'sta mitt namn.
- 011:037 Dig vill jag allts'taga och vill l'ta dig regera 'ver allt vad dig lyster; du skall bliva konung 'ver Israel.
- 011:038 Om du nu h'rsammar allt vad jag bjuder dig och vandrar p'mina v'gar och g'r vad r'tt ' i mina 'gon, s'att du h'l min stadgar och bud, s'som min tj'nare David gjorde, s'skall jag vara med dig och bygga ' dig ett hus som bliver best'ndande, s'som jag byggde ett hus ' David, och jag skall giva Israel ' dig.--
- 011:039 Ja, f'r den sakens skull skall jag 'dmjuka Davids s'd, dock icke f'r alltid.?
- 011:040 Och Salomo s'kte tillf'le att d'da Jerobeam; men Jerobeam stod upp och flydde till Egypten, till Sisak, konungen i Egypten. Och han stannade i Egypten till Salomos d'd.
- 011:041 Vad nu mer ' att s'ga om Salomo, om allt vad han gjorde och om hans vishet, det finnes upptecknat i Salomos kr'nika.
- 011:042 Den tid Salomo regerade i Jerusalem 'ver hela Israel var fyrtio '.
- 011:043 Och Salomo gick till vila hos sina f'der och blev begravnen i sin fader Davids stad. Och hans son Rehabeam blev konung efter honom.

012:001 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till konung.
012:002 När Jerobeam, Nebats son, hörde detta--han var då ännu kvar i Egypten, dit han hade flytt för konung Salomo; Jerobeam bodde alltså i Egypten,
012:003 men de sände ditbort och lät kalla honom åter--då kom han till staden jämte Israels hela församling och talade till Rehabeam och sade:
012:004 "Din fader gjorde vett ok för svett; men låt nu du det svära arbete och det tunga ok som din fader lade på oss, så vilja vi tjäna dig."
012:005 Han svarade dem: "Gå bort och varten ännu tre dagar, och kommen så tillbaka till mig." Och folket gick.

012:006 Då rådförde sig konung Rehabeam med de gamle som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde; han sade: "Vilket svar råden i mig att giva detta folk?"
012:007 De svarade honom och sade: "Om du i dag underkastar dig detta folk och bliver dem till tjänst, om du lyssnar till deras bön och talar goda ord till dem, så skola de för alltid bliva dina tjänare."
012:008 Men han aktade icke på det råd som de gamle hade givit honom, utan rådförde sig med de unga män som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i hans tjänst.
012:009 Han sade till dem: "Vilket svar råden i oss att giva detta folk som har talat till mig och sagt: 'Låt det ok som din fader har lagt på oss'?"
012:010 De unga männen som hade vuxit upp med honom svarade honom då och sade: "Så bär du sörja till detta folk som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde vett ok tungt, men låt du det för oss' --så bär du tala till dem: 'Mitt minsta finger är tjockare än min faders länd.'
012:011 Så veten nu, att om min fader har belastat eder med ett tungt ok, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel."
012:012 Så kom nu Jerobeam med allt folket till Rehabeam på tredje dagen, såsom konungen hade befallt, i det han sade: "Kommen tillbaka till mig på tredje dagen."
012:013 Då gav konungen folket ett hört svar; ty han aktade icke på det råd som de gamle hade givit honom.
012:014 Han talade till dem efter de unga männens råd och sade: "Har min fader gjort edert ok tungt, så skall jag göra edert ok ännu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, så skall jag tukta eder med skorpiongissel."
012:015 Alltså hörde konungen icke på folket; ty det var så skickat av HERREN, för att hans ord skulle uppfyllas, det som HERREN hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia från Silo.
012:016 Då nu hela Israel förnam att konungen icke ville höra på dem, gav folket konungen detta svar:

"Vad del hava vi i David? Ingen arvslott hava vi i Isais son. Drag hem till dina hyddor, Israel. Se nu själv om ditt hus, du David."

Därefter drog Israel hem till sina hyddor.

012:017 Allenast åter de israeliter som bodde i Juda städer förblev Rehabeam konung.

012:018 Och när konung Rehabeam sände stad Adoram, som hade uppsikten

¶ver de allm¶nna arbetena, stenade hela Israel denne till d¶ds;
och konung Rehabeam sj¶v m¶ste med hast stiga upp i sin vagn
och fly till Jerusalem.

012:019 S¶avf¶ll Israel fr¶n Davids hus och har varit skilt d¶rifr¶n
¶nda till denna dag.

012:020 Men n¶t hela Israel h¶rde att Jerobeam hade kommit tillbaka,
s¶rde de och l¶to kalla honom till folkf¶rsamlingen och gjorde
honom till konung ¶ver hela Israel; ingen h¶ll sig till Davids
hus, utom Juda stam allena.

012:021 Och n¶t Rehabeam kom till Jerusalem, f¶rsamlade han hela Juda
hus och Benjamins stam, ett hundra ¶tio tusen utvalda krigare,
f¶r att de skulle strida mot Israels hus och ¶tervinna
konungad¶met ¶t Rehabeam, Salomos son.

012:022 Men Guds ord kom till gudsmannen Semaja;

012:023 han sade: ¶S¶g till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till
hela Juda hus och Benjamin och till det ¶vriga folket:

012:024 S¶s¶ger HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra
br¶der, Israels barn. V¶nden tillbaka hem, var och en till sitt,
ty vad som har skett har kommit fr¶n mig. ¶ Och de lyssnade till
HERRENS ord och v¶rde om och gingo sin v¶g, s¶som HERREN hade
befallt.

012:025 Men Jerobeam bef¶ste Sikem i Efraims bergsbygd och bosatte sig
d¶r. D¶rifr¶n drog han ¶stad och bef¶ste Penuel.

012:026 Och Jerobeam sade vid sig sj¶v: ¶S¶som nu ¶r, kan riket komma
tillbaka till Davids hus.

012:027 Ty om folket h¶r f¶r draga upp och anst¶lla slakteroffer i HERRENS
hus i Jerusalem, s¶kan folkets hj¶rta v¶nda tillbaka till deras
herre Rehabeam, Juda konung; ja, d¶kunna de dr¶pa mig och v¶nda
tillbaka till Rehabeam, Juda konung. ¶

012:028 Sedan nu konungen hade ¶verlagt h¶rom, l¶t han g¶ra tv¶kalvar
av guld. D¶refter sade han till folket: ¶Nu m¶det vara nog med
edra f¶rder upp till Jerusalem. Se, h¶r ¶r din Gud, Israel, han
som har f¶rt dig upp ur Egyptens land. ¶

012:029 Och han st¶llde upp den ena i Betel, och den andra satte han upp
i Dan.

012:030 Detta blev en orsak till synd; folket gick ¶nda till Dan f¶r att
tr¶da fram inf¶r den ena av dem.

012:031 Han byggde ocks¶ upp offerh¶jdshus och gjorde till pr¶ster
allahanda m¶n ur folket, s¶dana som icke voro av Levi barn.

012:032 Och Jerobeam anordnade en h¶gtid i ¶ttonde m¶naden, p¶femtonde
dagen i m¶naden, lik h¶gtiden Juda, och steg d¶upp till
altaret; s¶gjorde han i Betel f¶r att offra ¶t de kalvar som
han hade l¶tit g¶ra. Och de m¶n som han hade gjort till
offerh¶jdspr¶ster l¶t han g¶ra t¶n¶st i Betel.

013:033 Till det altare som han hade gjort i Betel steg han allts¶upp
p¶femtonde dagen i ¶ttonde m¶naden, den m¶nad som han av eget
p¶fund hade valt. Han anordnade n¶mligen d¶en h¶gtid f¶r
Israels barn och steg upp till altaret f¶r att d¶r t¶nda
offereld.

013:001 Men d¶kom p¶HERRENS befallning en gudsm¶n fr¶n Juda till
Betel, just n¶t Jerobeam stod vid altaret f¶r att d¶r t¶nda
offereld.

013:002 Och mannen ropade mot altaret p¶HERRENS befallning och sade:
¶Altare! Altare! S¶s¶ger HERREN: Se, ¶ Davids hus skall f¶das
en son vid namn Josia, han skall p¶dig slakta
offerh¶jdspr¶sterna som ant¶nda offereld p¶dig, och m¶niskoben
skall man d¶br¶nna upp p¶dig. ¶

- 013:003 P? samma g?ng angav han ett tecken, i det han sade: ?Detta ? tecknet p? att det ? HERREN som har talat: se, altaret skall r?mna, och askan d?r p? skall spillas ut.?
- 013:004 N? konung Jerobeam h?rde dessa ord, som gudsmannen ropade mot altaret i Betel, r?ckte han ut sin hand fr?n altaret och sade: ?Gripen honom.? Men handen som han hade r?ckt ut mot honom f?rvissnade, och han kunde icke draga den tillbaka till sig igen.
- 013:005 Och altaret r?mnade, och askan p? altaret spilldes ut; det var det tecken som gudsmannen p? HERRENS befallning hade angivit.
- 013:006 D? tog konungen till orda och sade till gudsmannen: ?B?nf?ll inf? HERREN, din Gud, och bed f?r mig att jag m? kunna draga min hand tillbaka till mig igen.? Och gudsmannen b?nf?ll inf? HERREN; och konungen kunde d? draga sin hand tillbaka till sig igen, och den var likadan som f?rut.
- 013:007 D? talade konungen till gudsmannen: ?Kom hem med mig och vederkvick dig; sedan vill jag giva dig en g?va.?
- 013:008 Men gudsmannen svarade konungen: ?Om du ?n vill giva mig h?ften av vad som finnes i ditt hus, s? kommer jag dock icke med dig; h?r p? orten vill jag varken ?ta eller dricka.
- 013:009 Ty s? har HERREN genom sitt ord bjudit mig och sagt: Du skall varken ?ta eller dricka, och ej heller v?nda tillbaka samma v?g du har g?tt hit.?
- 013:010 D? efter gick han sina f?rde en annan v?g och v?nde icke tillbaka samma v?g han hade kommit till Betel.
- 013:011 Men i Betel bodde en gammal profet. Dennes son kom och f?rt?jde f?r honom allt vad gudsmannen den dagen hade gjort i Betel, huru han hade talat till konungen. N? de hade f?rt?jt detta f?r sin fader,
- 013:012 fr?gade deras fader dem vilken v?g han hade g?tt. Och hans s?ner visste vilken v?g gudsmannen som kom fr?n Juda hade g?tt.
- 013:013 D? sade han till sina s?ner: ?Sadlen ?snan ? mig.? N? de d? hade sadlat ?snan ? honom, satte han sig p? den
- 013:014 och begav dig ?stad efter gudsmannen och fann honom sittande under terebinten; och han fr?gade honom: ??r du den gudsman som har kommit fr?n Juda?? Han svarade: ?Ja.?
- 013:015 D? sade han till honom: ?Kom med mig hem och ?t med mig.?
- 013:016 Men han svarade: ?Jag kan icke v?nda om med dig och f?lja dig, och jag vill icke ?ta eller dricka med dig h?r p? orten;
- 013:017 ty s? har blivit mig sagt genom HERRENS ord: Du skall varken ?ta eller dricka d?r; du skall icke heller g? tillbaka samma v?g du har g?tt dit.?
- 013:018 Han sade till honom: ?Jag ?r ock en profet s?som du, och en ?ngel har talat till mig p? HERRENS befallning och sagt: 'F?r honom tillbaka med dig hem och giv honom att ?ta och dricka.'? Men h?r i lj?g han f?r honom.
- 013:019 D? v?nde han tillbaka med honom och ?t i hans hus och drack.
- 013:020 Men under det att de sutto till bords, kom HERRENS ord till profeten som hade f?rt honom tillbaka.
- 013:021 Och han ropade till gudsmannen som hade kommit fr?n Juda och sade: ?S? s?ger HERREN: D? f?r att du har varit genstr?vig mot HERRENS ord och icke h?llit det bud som HERREN, din Gud, har givit dig,
- 013:022 utan v?nt tillbaka och ?tit och druckit p? den ort d?r han hade f?rbjudit, dig att ?ta och dricka, d? f?r skall din d?da kropp icke komma i dina f?ders grav.
- 013:023 Sedan han nu hade ?tit och druckit, sadlade han ?snan ? honom, ?t profeten som han hade f?rt tillbaka.

013:024 Och denne begav sig 3stad; men ett lejon kom emot honom p?v3gen och d3dade honom. Sedan l3g hans d3da kropp utstr3ckt d3r p?v3gen, under det att 3nan stod bredvid den; och lejonet stod ocks3bredvid den d3da kroppen.

013:025 D3nu folk som gick d3rf3bi fick se den d3da kroppen ligga utstr3ckt p?v3gen och lejonet st3bredvid den d3da kroppen, gingo de in i staden d3r den gamle profeten bodde och omtalade det d3r.

013:026 N3r profeten, som hade f3rt honom tillbaka fr3n hans v3g, h3rde det, sade han: 3Det 3 gudsmannen, han som var genstr3vig mot HERRENS ord; d3rf3r har HERREN givit honom i lejonets v3rd, och det har krossat och d3dat honom, i enlighet med det ord som HERREN hade talat till honom.?

013:027 D3refter tillsade han sina s3ner att de skulle sadla 3nan 3 honom; och de sadlade den.

013:028 S3begav han sig 3stad och fann den d3da kroppen liggande utstr3ckt p?v3gen och 3nan och lejonet st3ende bredvid den d3da kroppen; lejonet hade icke 3tit av den d3da kroppen och ej heller krossat 3nan.

013:029 D3tog profeten upp gudsmannens d3da kropp och lade den p3 3nan och f3rde den tillbaka; och den gamle profeten begav sig in i sin stad f3r att h3lla d3dsklagen och begrava honom.

013:030 Och han lade hans d3da kropp i sin egen grav; och de h3llo d3dsklagen efter honom och ropade: 3Ack ve, min broder!?

013:031 D3han nu hade begravit honom, sade han till sina s3ner: 3N3r jag d3r, s3begraven mig i den grav d3r gudsmannen ligger begravnen; l3ggen mina ben vid sidan av hans ben.

013:032 Ty f3rvisso skall det ord g3i fullbordan, som han p3HERRENS befallning ropade mot altaret i Betel och mot alla offerh3dshus i Samariens st3der.?

013:033 Dock v3rde Jerobeam efter detta icke om fr3n sin onda v3g, utan gjorde 3er allahanda man ur folket till offerh3dspr3ster; vem som hade lust d3rtill fick av honom mottaga handfyllning till att vara offerh3dspr3st.

013:034 P3detta s3tt blev han f3r Jerobeams hus en orsak till synd, och en orsak till att det blev utpl3nat och utrotat fr3n jorden.

014:001 Vid den tiden blev Abia, Jerobeams son, sjuk.

014:002 D3sade Jerobeam till sin hustru: 3St3upp och f3rkl3d dig, s3 att ingen kan m3rka att du 3 Jerobeams hustru, och g3till Silo, ty d3r bor profeten Ahia, han som f3rkunnade om mig att jag skulle bliva konung 3ver detta folk.

014:003 Och tag med dig tio br3d, d3rtill sm3tt bakverk och en kruka honung, och g3in till honom; han skall d3f3kunna f3r dig huru det skall g3med gossen.?

014:004 Jerobeams hustru gjorde s3, hon stod upp och gick till Silo och kom till Ahias hus. Och Ahia kunde icke se, ty hans 3gon voro starrblinda av 3derdom.

014:005 Men HERREN hade sagt till Ahia: 3Just nu kommer Jerobeams hustru f3r att f3fr3ga sig hos dig om sin son, ty han 3 sjuk; s3och s3skall du tala till henne. Men n3r hon kommer, skall hon st3lla sig fr3mmande.

014:006 D3nu Ahia h3rde ljudet av hennes steg, n3r hon kom i d3ren, sade han: 3Kom in, du Jerobeams hustru. Varf3r st3ller du dig fr3mmande? Jag har ju f3tt uppdrag att giva dig ett h3tt budskap.

014:007 G3och s3g Jerobeam: S3s3ger HERREN, Israels Gud: Se, jag har upph3tt dig ur folket och satt dig till furste 3ver mitt folk

Israel

- 014:008 och har ryckt riket från Davids hus och givit det åt dig. Men du har icke varit sådan som min tjänare David, som höll mina bud och följde efter mig av allt sitt hjärta, så att han gjorde allenast vad rätt var i mina ögon;
- 014:009 utan du har gjort mer ont än alla som hava varit före dig och har gått bort och gjort dig andra gudar, nämligen gjutna beläten, för att förtäna mig, och har kastat mig bakom din rygg.
- 014:010 Därför skall jag låta olycka komma över Jerobeams hus och utrota allt manken av Jerobeams hus, både små och stora i Israel; och jag skall bortsopa Jerobeams hus, såsom man sopar bort orenlighet, till dess det bliver en ände därpå.
- 014:011 Den av Jerobeams hus, som dör i staden, skola hundarna äta upp, och den som dör ute på marken, skola himmelens fåglar äta upp. Ty så har HERREN talat.
- 014:012 Så stö du nu upp och gå hem igen. När din fot träd in i staden, skall barnet dö.
- 014:013 Och hela Israel skall hålla dödsklagan efter honom, och man skall begrava honom; ty av Jerobeams hus skall allenast han komma i en grav, därför att i Jerobeams hus dock hos honom blev funnet något som var gott inför HERREN, Israels Gud.
- 014:014 Men HERREN skall låta en konung över Israel uppstå åt sig, en konung som skall utrota Jerobeams hus. Detta är den dagen; och vad skall icke nu ske!
- 014:015 HERREN skall slå Israel, så att det bliver likt vassen, som vaggas hit och dit i vattnet. Och han skall rycka upp Israel ur detta goda land, som han har givit åt deras fäder, och skall förtvå dem på andra sidan floden, därför att de hava gjort sig Aseror och därmed förtänat HERREN.
- 014:016 Och han skall prisgiva Israel för de synders skull som Jerobeam har begått, och genom vilka han har kommit Israel att synda.
- 014:017 Dö stod Jerobeams hustru upp och gick sin väg och kom till Tirsä; och just som hon beträdde husets tröskel, gav gossen upp andan.
- 014:018 Och man begrov honom, och hela Israel höll dödsklagan efter honom, i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom sin tjänare, profeten Ahia.
- 014:019 Vad nu mer är att säga om Jerobeam, om hans krig och om hans regering, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.
- 014:020 Den tid Jerobeam regerade var tjugutvå. Sö gick han till vila hos sina fäder; och hans son Nadab blev konung efter honom.
- 014:021 Men Rehabeam, Salomos son, var konung i Juda. Fyrtioett år gammal var Rehabeam, när han blev konung, och han regerade sjuått år i Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur alla Israels stammar, till att där fösta sitt namn. Hans moder hette Naama, ammonitiskan.
- 014:022 Och Juda gjorde vad ont var i HERRENS ögon; med de synder som de begingo retade de honom långt mer, än deras fäder hade gjort.
- 014:023 Ty också de byggde sig offerhöggar och reste stoder och Aseror på alla höga kullar och under alla gräna träd;
- 014:024 ja, också tempelbolare funnos i landet. De gjorde efter alla styggelser hos de folk som HERREN hade fört drivit för Israels barn.
- 014:025 Men i konung Rehabeams femte regeringsår drog Sosak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem.
- 014:026 Och han tog skatterna i HERRENS hus och skatterna i

konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock alla de gyllene skådar som Salomo hade låtit göra.

014:027 I deras ställe låt konung Rehabeam göra skådar av koppar, och dessa lämnade han i förvar åt hövitsmännen för drabanterna som höll vakt vid ingången till konungshuset.

014:028 Och så ofta konungen gick till HERRENS hus, buro drabanterna dem; sedan födde de dem tillbaka till drabantsalen.

014:029 Vad nu mer åt att säga om Rehabeam och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.

014:030 Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge de levde.

014:031 Och Rehabeam gick till vila hos sina fäder och blev begravnen hos sina fäder i Davids stad. Hans moder hette Naama, ammonitiskan. Och hans son Abiam blev konung efter honom.

015:001 I konung Jerobeams, Nebats sons, adertonde regeringsår blev Abiam konung över Juda.

015:002 Han regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter.

015:003 Och han vandrade i alla de synder som hans fader hade begått före honom, och hans hjärta var icke hängivet åt HERREN, hans Gud, såsom hans fader Davids hjärta hade varit.

015:004 Allenast för Davids skull låt HERREN, hans Gud, honom få en lampa i Jerusalem, i det att han uppsatte hans son efter honom och låt Jerusalem hava bestånd--

015:005 detta därför att David gjorde vad rätt var i HERRENS ågon och icke vek ifrån något som han bjöd honom, så länge han levde, utom i saken med hetiten Uria.

015:006 Men Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge den före levde.

015:007 Vad nu mer åt att säga om Abiam och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika. Men Abiam och Jerobeam lågo i krig med varandra.

015:008 Och Abiam gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom i Davids stad. Och hans son Asa blev konung efter honom.

015:009 I Jerobeams, Israels konungs, tjugonde regeringsår blev Asa konung över Juda.

015:010 Han regerade fyrtioett år i Jerusalem. Hans moder hette Maaka, Abisaloms dotter.

015:011 Och Asa gjorde vad rätt var i HERRENS ågon, såsom hans fader David hade gjort

015:012 Han drev ut tempelbolarna ur landet och skaffade bort alla de eländiga avgudabälten som hans fader hade låtit göra.

015:013 Ja, sin moder Maaka avsatte han från hennes drottningssvårighet, därför att hon hade satt upp en styggelse åt Aseran; Asa högg nu ned styggelsen och brände upp den i Kidrons dal.

015:014 Men offerhårderna blevo icke avskaffade; dock var Asas hjärta hängivet åt HERREN, så länge han levde.

015:015 Och han födde in i HERRENS hus både vad hans fader och vad han själv hade helgat åt HERREN: silver, guld och korn.

015:016 Men Asa och Baesa, Israels konung, lågo i krig med varandra, så länge de levde.

015:017 Baesa, Israels konung, drog upp mot Juda och begynte befästa Rama, för att hindra att någon komme vare sig till eller ifrån Asa, Juda konung.

015:018 Drog Asa allt silver och guld som fanns kvar i skattkamrarna i HERRENS hus, liksom skatterna i konungshuset, och lämnade detta

¶ sina tj¶nare; d¶refter s¶nde konung Asa dem till Ben-Hadad, son till Tabrimmon, son till Hesjon, konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och l¶¶ s¶ga:

015:019 ¶Ett f¶rbund best¶ ju mellan mig och dig, s¶som det var mellan min fader och din fader. Se, h¶¶ s¶nder jag dig sk¶nker av silver och guld, s¶ bryt d¶nu ditt f¶rbund med Baesa, Israels konung, f¶¶ att han m¶¶¶¶na mig i fred.¶

015:020 Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och s¶nde sina krigsh¶vitsm¶n mot Israels st¶der och f¶h¶¶jade ljon, Dan, Abel-Bet-Maaka och hela Kinarot j¶mte hela Naftali land.

015:021 N¶¶ Baesa h¶rde detta, avstod han fr¶¶ att bef¶sta Rama och h¶¶ sig sedan stilla i Tirsas.

015:022 Men konung Asa b¶ddade upp hela Juda, ingen fritagen; och de f¶rde bort stenar och tr¶virke som Baesa anv¶nde till att bef¶sta Rama. D¶med bef¶ste nu konung Asa Geba i Benjamin, s¶ ock Mispa.

015:023 Allt vad mer ¶ att s¶ga om Asa, om alla hans bedrifter, om allt vad han gjorde och om de st¶der han byggde, det finnes upptecknat i Juda konungars kr¶nika. Men p¶sin ¶derdom fick han en sjukdom i sina f¶tter.

015:024 Och Asa gick till vila hos sina f¶der och blev begraven hos sina f¶der i sin fader Davids stad. Och hans son Josafat blev konung efter honom.

015:025 Men Nadab, Jerobeams son, blev konung ¶ver Israel i Asas, Juda konungs, andra regerings¶, och han regerade ¶ver Israel i tv¶ ¶.

015:026 Han gjorde vad ont var i HERRENS ¶gon och vandrade p¶sin faders v¶g och i den synd genom vilken denne hade kommit Israel att synda.

015:027 Men Baesa, Ahias son, av Isaskar hus, anstiftade en sammansv¶rjning mot honom, och Baesa dr¶pte honom vid Gibbeton, som tillh¶rde filist¶erna; Nadab med hela Israel h¶¶ n¶mligen p¶med att bel¶gra Gibbeton.

015:028 I Asas, Juda konungs, tredje regerings¶ var det som Baesa d¶dade honom, och han blev s¶sj¶v konung i hans st¶lle.

015:029 Och n¶¶ han hade blivit konung f¶r gjorde han hela Jerobeams hus; han l¶¶ intet som anda hade bliva kvar av Jerobeams hus, utan utrotade det, i enighet med det ord som HERREN hade talat genom sin tj¶nare Ahia fr¶¶ Silo--

015:030 detta f¶r de synders skull som Jerobeam hade beg¶tt, och genom vilka han kom Israel att synda, s¶ att han d¶med f¶t¶nade HERREN, Israels Gud.

015:031 Vad nu mer ¶ att s¶ga om Nadab och om allt vad han gjorde det finnes upptecknat i Israels konungars kr¶nika.

015:032 Men Asa och Baesa, Israels konung, l¶¶go i krig med varandra, l¶¶nge de levde.

015:033 I Asas, Juda konungs, tredje regerings¶ blev Baesa, Ahias son, konung ¶ver hela Israel i Tirsas och regerade i tjugufyra ¶.

015:034 Han gjorde vad ont var i HERRENS ¶gon och vandrade p¶ Jerobeams v¶g och i den synd genom vilken denne hade kommit Israel att synda.

016:001 Och HERRENS ord kom till Jehu, Hananis son, mot Baesa; han sade:

016:002 ¶Se, jag har lyft dig upp ur stoffet och satt dig till furste ¶ver mitt folk Israel. Men du har vandrat p¶ Jerobeams v¶g och kommit mitt folk Israel att synda, s¶ att de hava f¶t¶nat mig genom sina synder.

- 016:003 D?ff? vill jag bortsopa Baesa och hans hus; ja, jag vill g?ra med ditt hus s?som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus.
- 016:004 Den av Baesas hus, som d? i staden, skola hundarna ?a upp, och den av hans hus, som d? ute p?marken, skola himmelens f?glar ?a upp.?
- 016:005 Vad nu mer ? att s?ga om Baesa, om vad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.
- 016:006 Och Baesa gick till vila hos sina f?der och blev begravnen i Tirsa. Och hans son Ela blev konung efter honom.
- 016:007 Men genom profeten Jehu, Hananis son, hade HERRENS ord kommit till Baesa och hans hus, icke allenast f?r allt det onda som han hade gjort i HERRENS ?gon, d?han f?t?nade honom genom sina h?nders verk, s?att det m?ste g? honom s?som det gick Jerobeams hus, utan ock d?ff? att han hade f?gjort detta.
- 016:008 I Asas, Juda konungs, tjugusj?tte regerings? blev Ela, Baesas son, konung ?ver Israel i Tirsa och regerade i tv? ?.
- 016:009 Men hans tj?nare Simri, som var h?vitsman f?r den ena h?ften av stridsvagnarna, anstiftade en sammansv?jning mot honom. Och en g?ng, d?han i Tirsa hade druckit sig drucken i Arsas hus, ?verhovm?starens i Tirsa,
- 016:010 kom Simri dit och slog honom till d?ds--det var i Asas, Juda konungs, tjugusjunde regerings?--och han sj?v blev s?konung i hans st?le.
- 016:011 Och n? han hade blivit konung och intagit sin tron, f?gjorde han hela Baesas hus, utan att l?ta n?gon av mank?n bliva kvar, varken hans blodsf?vanter eller hans v?rner.
- 016:012 S?utrotade Simri hela Baesas hus, i enlighet med det ord som HERREN hade talat till Baesa genom profeten Jehu--
- 016:013 detta f?r alla de synders skull som Baesa och hans son Ela hade beg?tt, och genom vilka de hade kommit Israel att synda, s?att de f?t?nade HERREN, Israels Gud, med de f??ngliga avgudar som de dyrkade.
- 016:014 Vad nu mer ? att s?ga om Ela och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.
- 016:015 I Asas, Juda konungs, tjugusjunde regerings? blev Simri konung och regerade i sju dagar, i Tirsa. Folket h?l d?p?att bel?gra Gibbeton, som tillh?rde filist?erna.
- 016:016 Medan nu folket h?l p?med bel?gringen, fingo de h?ra s?gas ?Simri har anstiftat en sammansv?jning; han har ock dr?pt konungen.? D?gjorde hela Israel samma dag Omri, den israelitiska h?h?vitsmannen, till konung, i l?gret.
- 016:017 D?refter drog Omri med hela Israel upp fr?n Gibbeton, och de angrepo Tirsa.
- 016:018 Men n? Simri s?g att staden var intagen, gick han in i konungshusets palatsbyggnad och br?nde upp konungshuset j?nte sig sj?v i eld och omkom s?--
- 016:019 detta f?r de synders skull som han hade beg?tt, i det att han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon och vandrade p?Jerobeams v?g och i den synd som denne hade gjort, och genom vilken han hade kommit Israel att synda.
- 016:020 Vad nu mer ? att s?ga om Simri och om den sammansv?jning som han anstiftade, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.

- 016:021 Nu delade sig Israels folk i två hufvud; den ena hufvuden av folket höll sig till Tibni, Ginats son, och ville göra honom till konung, och den andra hufvuden höll sig till Omri.
- 016:022 Men den del av folket som höll sig till Omri, fick överhanden över den del som höll sig till Tibni, Ginats son. Och när Tibni var död, blev Omri konung.
- 016:023 I Asas, Juda konungs, trettiofjärde regeringsår blev Omri konung över Israel och regerade i tolv år; i Tirsas regerade han i sex år.
- 016:024 Han köpte berget Samaria av Semer för två talenter silver; och han bebyggde berget och kallade staden som han byggde där Samaria, efter Semer, den man som hade varit bergets ägare.
- 016:025 Men Omri gjorde vad ont var i HERRENS ågon; han gjorde mer ont än någon av dem som hade varit före honom.
- 016:026 Han vandrade i allt på Jerobeams, Nebats sons, väg och i de synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda, så att de förtjänade HERREN, Israels Gud, med de förtägliga avgudar de dyrkade.
- 016:027 Vad nu mer är att säga om Omri, om vad han gjorde och om de bedrifter han utförde, det finnes upptecknat i Israels konungars krönikor.
- 016:028 Och Omri gick till vila hos sina fäder och blev begravd i Samaria. Och hans son Ahab blev konung efter honom.
- 016:029 Ahab, Omris son, blev konung över Israel i Asas, Juda konungs, trettiofjärde regeringsår; sedan regerade Ahab, Omris son, i tjugo år över Israel i Samaria.
- 016:030 Men Ahab, Omris son, gjorde vad ont var i HERRENS ågon, mer än någon av dem som hade varit före honom.
- 016:031 Det var honom icke nog att vandra i Jerobeams, Nebats sons, synder; han tog också till hustrun Isebel, dotter till Etbaal, sidoniernas konung, och gick så i stället och tjänade Baal och tillbad honom.
- 016:032 Och han reste ett altare åt Baal i Baalstämplet som han hade byggt i Samaria.
- 016:033 Därför till lät Ahab göra Aseran. Så gjorde Ahab mer till att förtäna HERREN, Israels Gud, än någon av de Israels konungar som hade varit före honom.
- 016:034 Under hans tid byggde beteliten Hiel åter upp Jeriko. Men när han lade dess grund, kostade det honom hans äldste son Abiram, och när han satte upp dess portar, kostade det honom hans yngste son Segib--i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom Josua, Nuns son.
- 017:001 Och tisbiten Elia, en man som förut hade uppehållit sig i Gilead, sade till Ahab: Öns sant HERREN, Israels Gud, lever, han vilkens tjänare jag är, under dessa är skall varken dag eller regn falla, med mindre jag säger det.?
- 017:002 Och HERRENS ord kom till honom; han sade:
- 017:003 Öng bort härifrån och begiv dig återut, och gåm dig vid bäcken Kerit, som återifrån rinner ut i Jordan.
- 017:004 Din dryck skall du förut bäcken, och korparna har jag bjudit att där förses dig med föda.?
- 017:005 Dögick han bort och gjorde såsom HERREN hade befallt; han gick bort och uppehöll sig vid bäcken Kerit, som återifrån rinner ut i Jordan.
- 017:006 Och korparna födde till honom bröd och kött om morgonen, och

bröd och kött om aftonen, och sin dryck fick han ur bäcken.

017:007 Men efter någon tid torkade bäcken ut, därför att det icke regnade i landet.

017:008 Därom HERRENS ord till honom; han sade:

017:009 Stå upp och gå till Sarefat, som heter till Sidon, och uppehåll dig där. Se, jag har där bjudit en äska att följa dig med föda.

017:010 Han stod upp och gick till Sarefat. Och när han kom till stadsporten, fick han där se en äska som samlade ved. Där ropade han till henne och sade: Hämta litet vatten åt mig i köttet, så att jag får dricka.

017:011 När hon nu gick för att hämta det, ropade han efter henne och sade: Tag också med dig ett stycke bröd åt mig.

017:012 Men hon svarade: Säkert HERREN, din Gud, lever, jag äger icke en kaka bröd, utan allenast en hand full mjöl i krukans och litet olja i kruset. Och se, här har jag samlat ihop ett par vedpinnar, och jag går nu hem och tillreder det åt mig och min son, för att vi må äta det och sedan dö.

017:013 Där sade Elia till henne: Frökta icke; gå och gå såsom du har sagt. Men red först till en liten kaka dräva åt mig, och bär ut den till mig; red sedan till åt dig och din son.

017:014 Ty så säger HERREN, Israels Gud: Mjöl i krukans skall icke taga slut, och oljan i kruset skall icke tryta, intill den dag då HERREN låter det regna på jorden.

017:015 Där gick hon stad och gjorde såsom Elia hade sagt. Och hon hade sedan att äta, hon själv och han och hennes husfolk, en lång tid.

017:016 Mjöl i krukans tog icke slut, och oljan i kruset tröt icke, i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom Elia.

017:017 Men härefter hände sig, att kvinnans, hans vädinnas, son blev sjuk; hans sjukdom blev mycket svår, så att han till slut icke mer andades.

017:018 Där sade hon till Elia: Vad har du med mig att göra, du gudsman? Du har kommit till mig, för att min missgöning skulle bli ihjälkommen, så att min son måste dö.

017:019 Men han sade till henne: Giv mig din son. Och han tog honom ur hennes famn och bar honom upp i salen där han bodde och lade honom på sin säng.

017:020 Och han ropade till HERREN och sade: HERRE, min Gud, har du väl kunnat göra så illa mot denna äska, vilkens gåst jag är, att du har dödat hennes son?

017:021 Därefter ströckte han sig ut över gossen tre gånger och ropade till HERREN och sade: HERRE, min Gud, låt denna gosses själ komma tillbaka in i honom.

017:022 Och HERREN hörde Elias röst, och gossens själ kom tillbaka in i honom, och han fick liv igen.

017:023 Och Elia tog gossen och bar honom från salen ned i huset och gav honom åt hans moder. Och Elia sade: Se, din son lever.

017:024 Där sade kvinnan till Elia: Nu vet jag att du är en gudsman, och att HERRENS ord i din mun är sanning.

018:001 En lång tid härefter, på tredje året, kom HERRENS ord till Elia; han sade: Gå stad och träd fram för Ahab, så skall jag sedan låta det regna på jorden.

018:002 Där gick Elia stad för att tröda fram för Ahab. Men hungersnöden var då stor i Samaria.

018:003 Och Ahab kallade till sig Obadja, sin överhovmästare; men Obadja

dyrkade HERREN med stor iver.

018:004 Och när Isebel utrotade HERRENS profeter, hade Obadja tagit ett hundra profeter och gömt dem, femtio man i grotten, i en grotta och försatt dem med mat och dryck.

018:005 Ahab sade nu till Obadja: 'Far igenom landet till alla vattenkällor och alla bäckar. Kanhända skola vi finna gräs, så att vi kunna behålla hästar och muldjur vid liv och slippa att slakta ned någon boskap?'

018:006 Och de fördelade mellan sig landet som de skulle draga i genom. Ahab for en väg för sig, och Obadja for en annan väg för sig.

018:007 När nu Obadja fördades sin väg fram, fick han se Elia komma emot sig. Och han kände igen denne och föll ned på sitt ansikte och sade: 'Är du här, min herre Elia?'

018:008 Han svarade honom: 'Ja. Gå och säg till din herre: 'Elia är här.''

018:009 Därför sade han: 'Vad har jag försyndat mig, eftersom du vill geva din tjänare i Ahabs hand och låta honom döda mig?'

018:010 'Sant HERREN, din Gud, lever, det finnes icke något folk eller något rike dit min herre icke har sökt för att söka efter dig; och om man har svarat: 'Han är icke här', så har han av det riket eller det folket tagit en ed, att man icke har funnit dig.'

018:011 Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!'

018:012 Om nu, när jag går ifrån dig, HERRENS Ande skulle rycka bort dig, jag vet icke vart, och jag likväl komme med ditt budskap till Ahab, så skulle han dröpa mig, när han icke funne dig. Och dock har ju jag, din tjänare, fruktat HERREN allt ifrån min ungdom.

018:013 Har det icke blivit berättat för min herre vad jag gjorde, när Isebel dröpte HERRENS profeter, huru jag gömde ett hundra av HERRENS profeter, femtio man och åter femtio, i en grotta och försåg dem med mat och dryck?'

018:014 Och nu säger du: 'Gå och säg till din herre: Elia är här!!-- för att han skall dröpa mig?'

018:015 Men Elia svarade: 'Sant HERREN Sebaot lever, han vilkens tjänare jag är, redan i dag skall jag träda fram för honom?'

018:016 Därför gick Obadja Ahab till mötes och förkunnade detta för honom; och Ahab begav sig åter till Elia.

018:017 Och när Ahab fick se Elia, sade Ahab till honom: 'Är du här, du som drager olycka över Israel?'

018:018 Han svarade: 'Det är icke jag, som drager olycka över Israel, utan du och din faders hus, därför att I övergiven HERRENS bud, och därför att du följer efter Baalerna.'

018:019 Men sönd nu bort och församla hela Israel till mig på berget Karmel, jämte Baals fyra hundra femtio profeter och Aserans fyra hundra profeter, som är vid Isebels bord?'

018:020 Därför sönd Ahab omkring bland Israels barn och låt församla profeterna på berget Karmel.

018:021 Och Elia trädde fram för allt folket och sade: 'Huru länge viljen I halta på båda sidor? Är det HERREN som är Gud, så följ efter honom; men om Baal är det, så följ efter honom? Och folket svarade honom icke ett ord.'

018:022 Därför sade Elia till folket: 'Jag allena är kvar såsom HERRENS Profet, och Baals profeter är fyra hundra femtio man.'

018:023 'Må man nu ge oss två tjurar, och må de gå ut i sig den ena tjuren och stycka den och lägga den på veden, utan att tända eld därför; så vill jag reda till den andra tjuren och lägga den på veden, utan att tända eld därför?'

- 018:024 Därefter mⁿ I kalla eder guds namn, men själv vill jag kalla HERRENS namn. Den gud som d^s svarar med eld, han vare Gud.? Allt folket svarade och sade. Ditt förslag är gott.?
- 018:025 D^s sade Elia till Baals profeter: Vⁿjen ut ⁿ eder den ena tjuren och reden till den, I först, ty I ⁿen flertalet; kallen därefter eder guds namn, men eld för I icke tⁿda.?
- 018:026 D^s togo de den tjur som han gav dem och redde till den; sedan kallade de Baals namn för morgonen tⁿda till middagen och ropade: Baal, svara oss.? Men icke ett ljud hö^rdes, och ingen svarade. Och alltjⁿmt haltade de ⁿstad kring altaret som man hade gjort.
- 018:027 När det s^blev middag, gⁿckades Elia med dem och sade: Ropen ⁿnu hö^rre, ty visserligen ⁿ han en gud, men han har vⁿ något att begrunda, eller ock har han gⁿtt avsides, eller ⁿ han pⁿ resa; kanhⁿda sover han, men d^s skall han vⁿ vakna.?
- 018:028 D^s ropade de ⁿnu hö^rre och ristade sig, s^som deras sed var, med svⁿd och spjut, sⁿ att blodet kom ut pⁿ dem.
- 018:029 När det sedan hade blivit eftermiddag, fattades de av profetiskt raseri, och hö^rlo sⁿ pⁿ tⁿda till den tid d^s spisoffret frambⁿres. Men icke ett ljud hö^rdes, ingen svarade, och ingen tycktes heller akta pⁿ dem.
- 018:030 Och Elia sade till allt folket: Trⁿden hitfram till mig.? Sⁿ trⁿdde nu allt folket fram till honom. D^s satte han ⁿer i stⁿnd HERRENS altare, som hade blivit nedrivet.
- 018:031 Elia tog tolv stenar, lika mⁿnga som Jakobs sⁿners stammar-- den mans, till vilken detta HERRENS ord hade kommit: Israel skall vara ditt namn.?
- 018:032 Och han byggde av stenarna ett altare i HERRENS namn och gjorde omkring altaret en grav, stor nog för ett utsⁿde av tvⁿ sea-mⁿtt.
- 018:033 Därefter lade han upp veden, styckade tjuren och lade den pⁿ veden.
- 018:034 Sedan sade han: Fyllen fyra krukor med vatten, och gjuten ut vattnet över brⁿnoffret och veden.? Han sade ytterligare: Gⁿ ⁿen sⁿ ⁿnu en gⁿg. Och de gjorde sⁿ fⁿ andra gⁿngen. Därefter sade han: Gⁿ ⁿen sⁿ fⁿ tredje gⁿngen. Och de gjorde sⁿ fⁿ tredje gⁿngen.
- 018:035 Och vattnet flⁿ runt omkring altaret; och han lⁿ fylla ocksⁿ graven med vatten.
- 018:036 Dⁿ nu tiden var inne att frambⁿra spisoffret, trⁿdde profeten Elia fram och sade: HERRE, Abrahams, Isaks och Israels Gud, lⁿ det i dag bliva kunnigt att du ⁿ Gud i Israel, och att jag ⁿ din tjⁿhare, och att det ⁿ pⁿ din befallning jag har gjort allt detta.?
- 018:037 Svara mig, HERRE, svara mig, sⁿ att detta folk förnimmer att det ⁿ du, HERRE, som ⁿ Gud, i det att du vⁿder om deras hjⁿtan.?
- 018:038 D^s för HERRENS ed ned och förⁿde brⁿnoffret, veden, stenarna och jorden, och uppslickade vattnet som var i graven.
- 018:039 När allt folket sⁿg detta, fö^rlo de ned pⁿ sina ansikten och sade: HERREN ⁿ det som ⁿ Gud! HERREN ⁿ det som ⁿ Gud!?
- 018:040 Men Elia sade till dem: Gripen Baals profeter; Iⁿen ingen av dem komma undan. Och de grepo dem. Och Elia lⁿ fⁿ dem ned till bⁿcken Kison och slakta dem dⁿ.
- 018:041 Och Elia sade till Ahab: Begiv dig ditupp, ⁿ och drick, ty jag hⁿ bruset av regn.?
- 018:042 D^s begav sig Ahab ditupp för att ⁿa och dricka. Men Elia steg upp pⁿ Karmels topp, hukade sig ned mot jorden och sⁿkte sitt ansikte mellan sina knⁿ.

- 018:043 Och han sade till sin tjänare: "Gå upp och sköda ut åt havet.
Denne gick d? upp och sködade ut, men sade: "Jag ser ingenting."
S? tillsade han honom sju gånger att gå tillbaka.
- 018:044 När han d? kom dit sjunde gången sade han: "Nu ser jag ett litet
moln, icke större än en mans hand, stiga upp ur havet." D? sade
han: "Gå upp och stå till Ahab: Spänn f? och far ned, så att
regnet icke håller dig kvar."
- 018:045 Och i ett ögonblick försvann himmelen av moln och storm, och
ett starkt regn föll. Och Ahab steg upp i sin vagn och for till
Jisreel.
- 018:046 Men HERRENS hand hade kommit över Elia, så att han omgjorde sina
fönder och sprang fram för Ahab ända inemot Jisreel.
- 019:001 Men när Ahab berättade för Isebel allt vad Elia hade gjort, och
huru han hade dröpt alla profeterna med svärd,
- 019:002 Sände Isebel en budbärare till Elia och l? säga: "Gudarna
straffe mig nu och framgent om jag icke i morgon vid denna tid
läter det gå med ditt liv såsom det gick med alla dessas liv."
- 019:003 När han förnam detta, stod han upp och begav sig i väg för att
rädda sitt liv, och han kom så till Beer-Seba, som h? till Juda;
d? lämnade han kvar sin tjänare.
- 019:004 Men själva gick han ut i öknen en dagsresa. D? satte han sig
under en ginstbuske; och han önskade sig d?den och sade: "Det är
nog; tag nu mitt liv, HERRE, ty jag är icke förmer än mina
föder."
- 019:005 D? efter lade han sig att sova under en ginstbuske. Men se, d?
rädde en ängel vid honom och sade till honom: "Stå upp och gå."
- 019:006 När han d? såg upp, fick han vid sin huvudgärd se ett bröd,
sådant som bakas på glöddande stenar, och ett krus med
vatten. Och han åt och drack och lade sig åter ned.
- 019:007 Men HERRENS ängel rädde åter vid honom, för andra gången, och
sade: "Stå upp och gå, ty eljest bliver vägen dig för läng."
- 019:008 D? stod han upp och åt och drack, och gick så styrkt av den
maten, i fyrtio dagar och fyrtio nätter, ända till Guds berg
Horeb.
- 019:009 D? gick han in i en grotta, och i den stannade han över natten.
- D? kom HERRENS ord till honom; han sade till honom: "Vad vill du
h?, Elia?"
- 019:010 Han svarade: "Jag har nitöskat för HERREN, önskarornas Gud. Ty
Israels barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina altaren
och dröpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar, och de
st? efter att taga mitt liv."
- 019:011 Han sade: "Gå ut och stå dig på berget inför HERREN." D? gick
HERREN fram d?, och en stor och stark storm, som ryckte loss
berg och br? sånder klippor, gick för HERREN; men icke var
HERREN i stormen. Efter stormen kom en jordbävning; men icke var
HERREN i jordbävningen.
- 019:012 Efter jordbävningen kom en eld; men icke var HERREN i elden.
Efter elden kom ljudet av en sakta susning.
- 019:013 Så snart Elia h?de detta, skylde han sitt ansikte med manteln
och gick ut och stådde sig vid ingången till grottan. D? kom en
röst till honom och sade: "Vad vill du h?, Elia?"
- 019:014 Han svarade: "Jag har nitöskat för HERREN, önskarornas Gud.
Ty Israels barn hava övergivit ditt förbund, rivit ned dina
altaren och dröpt dina profeter med svärd; jag allena är kvar,
och de st? efter att taga mitt liv."
- 019:015 HERREN sade till honom: "Gå nu tillbaka igen, och tag vägen till
Damaskus' öken, och gå in och sm?j Hasael till konung över

Aram.

019:016 Och Jehu, Nimsis son, skall du sm?ja till konung ?ver Israel. Och till profet i ditt st?le skall du sm?ja Elisa, Safats son, fr?n Abel-Mehola.

019:017 Och s?skall ske: den som kommer undan Hasaels sv?rd, honom skall Jehu d?da, och den som kommer undan Jehus sv?rd, honom skall Elisa d?da.

019:018 Men jag skall l?ta sju tusen m?n bliva kvar i Israel, alla de kn?n som icke hava b?jt sig f?r Baal, och var mun som icke har givit honom hyllningskyss.?

019:019 N?r han sedan gick d?ifr?n, tr?ffade han p?Elisa, Safats son, som h?l p?att pl?ja; tolv par oxar gingo framf?r honom, och sj?v k?rde han det tolfte paret. Och Elia gick fram till honom och kastade sin mantel ?ver honom.

019:020 D?s?l?pte han oxarna och skyndade efter Elia och sade: ?L? mig f?rst f?kyssa min fader och min moder, s?vill jag sedan f?ja dig.? Han sade till honom: ?V?an, du m?g?tillbaka igen; du vet ju vad jag har gjort med dig.?

019:021 D?l?mnade han honom och gick tillbaka och tog sina b?da oxar och slaktade dem, och med oxarnas ok kokade han deras k?t; detta gav han ?r folket, och de ?o. D?refter stod han upp och f?jde Elia och blev hans tj?nare.

020:001 Och Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin h?r; han hade med sig trettiovt?konungar j?mte h?star och vagnar. Han drog upp och bel?grade Samaria och ansatte det.

020:002 Och han skickade s?ndebud in i staden till Ahab, Israels konung,

020:003 och l? s?ga honom: ?S?s?ger Ben-Hadad: Ditt silver och ditt guld tillh?r mig, och det b?sta du har av kvinnor och barn tillh?r mig ock.?

020:004 Israels konung svarade och sade: ?S?som du har sagt, min herre konung: jag sj?v och allt vad jag har tillh?r dig.?

020:005 Men s?ndebuden kommo tillbaka och sade: ?S?s?ger Ben-Hadad: Jag har ju s?nt till dig och l?tit s?ga: 'Ditt silver och ditt guld, dina kvinnor och dina barn skall du giva mig.'

020:006 Och nu skall jag sannerligen i morgon vid denna tid s?nda mina tj?nare till dig, f?r att de m?genoms?ka ditt hus och dina tj?nares hus; och allt som ?r dina ?gons lust skola de taga med sig och f?ra bort.?

020:007 D?kallade Israels konung till sig alla de ?dste i landet och sade: ?M?rken och sen huru denne st?r efter v?rt f?rd?v. Ty n?r han s?nde till mig och beg?rde mina kvinnor och mina barn, mitt silver och mitt guld, v?grade jag ju icke att giva honom det.?

020:008 Alla de ?dste och allt folket sade till honom: ?H?r icke p? honom och g?r honom icke till viljes.?

020:009 S?svarade han d?Ben-Hadads s?ndebud: ?S?gen till min herre konungen: Allt, varom du f?ra g?ngen s?nde bud till din tj?nare, det vill jag foga mig i; men detta kan jag icke foga mig i.? Och s?ndebuden v?nde tillbaka med detta svar.

020:010 D?s?nde Ben-Hadad till honom och l? s?ga: ?Gudarna straffe mig nu och framgent, om Samarias grus skall r?cka till att fylla h?nderna p?allt det folk som f?jer mig.?

020:011 Men Israels konung svarade och sade: ?S?gen s?. Icke m?den som omgjordar sig med sv?rdet ber?mma sig likt den som sp?nner det av sig.?

020:012 S?s?nart Ben-Hadad h?rde detta svar, d?r han satt och drack med

konungarna i Iŕgerhyddorna, sade han till sina tjŕnare: ŒŒren eder redo.? Och de gjorde sig redo till att angripa staden.

- 020:013 DŒtrŕdde en profet fram till Ahab, Israels konung, och sade: ŒŒsŒger HERREN: Ser du hela denna stor hop? Se, jag vill i dag giva den i din hand, pŒdet att du mŒfŕnimma att jag Œ HERREN.?
- 020:014 DŒfrŕgade Ahab: ŒGenom vem? Han svarade: ŒŒsŒger HERREN: Genom landshŕdingarnas mŕn.? Han frŕgade ytterligare: ŒVem skall begynna striden?? Han svarade: ŒDu sjŕv.?
- 020:015 SŒmŕstrade han dŒlandshŕdingarnas mŕn, och de voro tvŕ hundra trettioŒ, dŒefter mŕstrade han allt folket, alla Israels barn, sju tusen man.
- 020:016 Och vid middagstiden gjorde de ett utfall, just nŒ Ben-Hadad hŕl pŒatt dricka sig drucken i Iŕgerhyddorna, tillsammans med de trettioŒkonungar som sade kommit honom till hjŕp.
- 020:017 Landshŕdingarnas mŕn drogo fŕst ut. Och de kunskapare som Ben-Hadad sŕnde ut underrŕtade honom om att folk kom ut frŕn Samaria.
- 020:018 DŒsade han: ŒOm de hava dragit ut i fredlig avsikt, sŒgripen dem levande; och om de hava dragit ut till strid, sŒgripen dem ock levande.?
- 020:019 Men nŒ dessa--landshŕdingarnas mŕn och hŕen som fŕjde dem --hade kommit ut ur staden,
- 020:020 hŕggo de ned var och en sin man, och aramŕerna flydde, och Israel fŕfŕjde dem. Och Ben-Hadad, konungen i Aram, kom undan pŒen hŕst, jŕnte nŕgra ryttare.
- 020:021 Och Israels konung drog ut och slog bŒde ryttarhŕen och vagnshŕen och tillfogade aramŕerna ett stort nederlag.
- 020:022 Men profeten trŕdde fram till Israels konung och sade till honom: ŒGrip dig nu an; och betŕnk och se till, vad du bŒ gŕa, ty nŒsta Œ kommer konungen i Aram att Œter draga upp mot dig.?
- 020:023 Men den arameiske konungens tjŕnare sade till honom: ŒDeras gud Œ en bergsgud; dŒfŕt hava de blivit oss Œvermŕktiga. LŒ oss nu strida mot dem pŒslŕten, sŒskola vi fŕvisso bliva dem Œvermŕktiga.
- 020:024 Och vidare mŕste du gŕa sŒ avsŕtt var och en av konungarna frŕn hans plats, och insŕtt stŕthŕlare i deras stŕle.
- 020:025 Skaffa dig sedan sjŕv en hŕ, lika stor som den du har fŕlorat, med lika mŕnga hŕstar och lika mŕnga vagnar, och lŒ oss sedan strida mot dem pŒslŕten, sŒskola vi fŕvisso bliva dem Œvermŕktiga.?
- Och han lyssnade till deras ord och gjorde sŒ.
- 020:026 Fŕjande Œ mŕstrade Ben-Hadad aramŕerna och drog sŒupp till Afek fŕ att strida mot Israel.
- 020:027 Israels barn hade ock blivit mŕstrade och fŕsedda med livsmedel och tŕgade dŒefter emot dem. Och Israels barn lŕgrade sig gent emot dem, lika tvŒsmŒgethjordar, under det att aramŕerna uppfyllde landet.
- 020:028 DŒtrŕdde gudsmannen fram och sade till Israels konung: ŒŒsŒger HERREN: DŒfŕt att aramŕerna hava sagt: 'HERREN Œ en bergsgud och icke en dalgud', dŒfŕt giver jag hela denna stora hop i din hand, pŒdet att I mŕn fŕnimma att jag Œ HERREN.?
- 020:029 Och de voro lŕgrade mitt emot varandra i sju dagar. PŒsjunde dagen kom det till strid, och Israels barn slogo dŒav aramŕerna hundra tusen man fotfolk, detta pŒen enda dag.
- 020:030 De Œerstŕende flydde in i staden Afek; men stadsmuren fŕl ned Œver tjugusju tusen man, dem som Œerstodo. Ben-Hadad flydde

ocks?och kom in i staden och sprang fr?n kammare till kammare.

020:031 D?sade hans tj?nare till honom: ?Vi hava h?rt att konungarna av Israels hus ?ro n?rdiga konungar. L?t oss d?rf?r s?tta s?ktyg om v?ra l?nder och rep om v?ra huvuden och giva oss ? Israels konung; kanh?nda l?ter han dig d?f?leva.?

020:032 Och de bundo s?ktyg omkring sina l?nder och rep omkring sina huvuden och kommo s?till Israels konung och sade: ?Din tj?nare Ben-Hadad beder: 'L?t mig f?leva.'? Han svarade: ??t han ?nnu vid liv, han min broder??

020:033 M?nnen, som i detta hans ord s?go ett gott varsel, skyndade att taga fasta d?rp?och sade: ?Ja, din broder ? Ben-Hadad.? Han sade: ?G?n och h?mten honom hit.? D?gav sig Ben-Hadad ? honom, och han l?t honom stiga upp i sin vagn.

020:034 Och Ben-Hadad sade till honom: ?De st?der som min fader tog fr?n din fader vill jag giva tillbaka, och du skall f?r din r?kning f?inr?tta handelskvarter i Damaskus, s?som min fader fick g?ra i Samaria.? ?V?an?, sade Ahab, ?p?s?dana villkor vill jag giva dig fri.? Och han sl?t ett f?drag med honom och gav honom fri.

020:035 Och en av profetl?jungarna sade p?HERRENS befallning till en annan: ?SI?till mig.? Men mannen v?grade att sl?honom.

020:036 D?sade han till honom: ?Eftersom du icke har lyssnat till HERRENS r?st, d?rf?r skall ett lejon sl?ned dig, n?r du g?r ifr?n mig.? Och n?r han gick sin v?g ifr?n honom, kom ett lejon emot honom och slog ned honom.

020:037 Sedan tr?ffade han en annan man och sade: ?SI?till mig.? Och mannen slog honom s?h?rt, att s?r uppstod d?rav.

020:038 D?refter gick profeten och st?lde sig i konungens v?g, sedan han hade gjort sig oigenk?nlig genom att s?tta en bindel ?ver ?gonen.

020:039 N?r nu konungen kom d?rf?r, ropade han till konungen och sade: ?Din tj?nare hade givit sig ut i striden, d?i detsamma en man kom d?rifr?n och f?rde till mig en annan man och sade: 'Vakta denne man; om han kommer bort, skall det g?dig s?som det skulle hava g?tt honom, eller ock m?ste du betala en talent silver.'

020:040 Nu h?nde sig, under det din tj?nare hade att syssla ?n h?r ?n d?r, att mannen kom undan.? Israels konung sade till honom: ?Din dom ? given; du har ju sj?lv avkunnat den.?

020:041 D?tog han skyndsamt bort bindeln fr?n sina ?gon, och Israels konung k?nde igen honom och s?g att han var en av profeterna.

020:042 Och han sade till konungen: ?S?s?ger HERREN: D?rf?r att du har sl?ppt ur din hand den man som av mig var given till spillo, skall det g?dig s?som det skulle hava g?tt honom, och ditt folk s?som det har g?tt hans folk.?

020:043 Och Israels konung begav sig hem, missmodig och vred, och kom till Samaria.

021:001 D?refter h?nde sig f?ljande. Jisreeliten Nabot hade en ving?rd i Jisreel bredvid Ahabs palats, konungens i Samaria.

021:002 Och Ahab talade till Nabot och sade: ?L?t mig f?din ving?rd f?r att d?rav g?ra mig en k?kstr?dg?rd, eftersom den ligger s?n?ra intill mitt hus; jag vill giva dig en b?tre ving?rd i st?let, eller om dig s?behagar, vill jag giva dig penningar s?som betalning f?r den.?

021:003 Men Nabot svarade Ahab: ?HERREN l?te det vara fj?ran ifr?n mig att jag skulle l?ta dig f?mina f?ders arvedel.?

021:004 D?gick Ahab hem till sitt, missmodig och vred f?r det svars skull som jisreeliten Nabot hade givit honom, n?r denne sade: ?Jag vill icke l?ta dig f?mina f?ders arvedel.? Och han lade

sig p?sin s?ng och v?nde bort sitt ansikte och ? intet.

021:005 D?kom hans hustru Isebel in till honom och fr?gade honom:
 ?Varf? ? du s?missmodig, och varf? ?er du intet??

021:006 Han svarade henne: ?D?ff? att n? jag talade till jisreeliten Nabot och sade till honom: 'L? mig f? din ving?rd f? penningar, eller om du s? ?nskar, vill jag giva dig en annan ving?rd i st?let', d?svarade han: 'Jag vill icke l?a dig f? min ving?rd.'

021:007 D?sade hans hustru Isebel honom: ?? det du som nu regerar ?ver Israel? St? upp och ? och var vid gott mod; jag skall skaffa dig jisreeliten Nabot ving?rd.

021:008 D?efter skrev hon ett brev i Ahabs namn och satte sigill under det med hans signetring, och s?nde s?brevet till de ?dste och f?rn?msta i Nabots stad, de som bodde d? j?nte honom.

021:009 Och hon skrev i brevet s? ?lysen ut en fasta, och l?ten Nabot sitta l?ngst fram bland folket.

021:010 Och l?ten s?tv?onda m?n s?tta sig mitt emot honom, och l?ten dem vittna emot honom och s?ga: 'Du har talat f?gripligt mot Gud och konungen.' F?ten s?ut honom och stenen honom till d?ds.?

021:011 Och de ?dsta och f?rn?msta m?nnen i staden, de som bodde d? i hans stad, handlade i enlighet med det bud som Isebel hade s?nt dem, och s?som det var skrivet i brevet som hon hade s?nt till dem.

021:012 De lyste ut en fasta och l?to Nabot sitta l?ngst fram bland folket.

021:013 Och de tv?onda m?nnen kommo och satte sig mitt emot honom; och de onda m?nnen vittnade mot Nabot inf? folket och sade: Nabot har talat f?gripligt mot Gud och konungen.? D?f?rde man honom utanf? staden och stenade honom till d?ds.

021:014 D?efter s?nde de bud till Isebel och l?to s?ga: ?Nabot har blivit stenad till d?ds.?

021:015 S?snart Isebel h?rde att Nabot var stenad till d?ds, sade hon till Ahab: ?St? upp och tag jisreeliten Nabots ving?rd i besittning, den som han v?grade att l?a dig f?f? penningar; ty Nabot ? icke l?ngre vid liv, utan han ? d?d.?

021:016 S?snart Ahab h?rde att Nabot var d?d, stod han upp och begav sig ?stad ned till jisreeliten Nabots ving?rd f? att taga den i besittning.

021:017 Men HERRENS ord kom till tisbiten Elia; han sade:

021:018 ?St? upp, g? ?stad och m? Ahab, Israels konung, som bor i Samaria. Du tr?ffar honom i Nabots ving?rd, dit han har g?tt ned f? att taga den i besittning.

021:019 Och du skall tala till honom och s?ga: 'S?s?ger HERREN: Har du till redan hunnit att b?de dr?pa och tilltr?da arvet?' D?efter skall du tala till honom och s?ga: 'S?s?ger HERREN: P?samma st?le d? hundarna hava slickat Nabots blod skola hundarna slicka ocks?ditt blod.'?

021:020 Ahab sade till Elia: ?Har du ?ntligen funnit mig, du min fiende?? Han svarade: ?Ja, jag har funnit dig. Eftersom du har s?tt dig till att g?ra vad ont ? i HERRENS ?gon,

021:021 d?ff? skall jag ock l?a vad ont ? komma ?ver dig och skall bortsopa dig, och av Ahabs hus skall jag utrota allt mank?, b?de sm?och stora i Israel.

021:022 Och jag skall g?ra med ditt hus s?som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus, och s?som jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus, d?ff? att du har f?t?nat mig och kommit Israel att synda.

021:023 Ocks?om Isebel har HERREN talat och sagt: Hundarna skola ?a

- upp Isebel invid Jisreels murar.
- 021:024 Ja, den av Ahabs hus, som d?r i staden, skola hundarna ?ta upp, och den som d?r ute p?marken skola himmelens f?glar ?ta upp.?
- 021:025 (Ocks?har ingen varit s?som Ahab, han som s?de sig till att g?ra vad ont var i HERRENS ?gon, n?r hans hustru Isebel uppeggade honom d?till.
- 021:026 Mycken styggelse f?r?vade han, i det han f?jde efter de el?ndiga avgudarna, alldeles s?som amor?erna hade gjort, vilka HERREN f?rdrev f?r Israels barn.)
- 021:027 Men n?r Ahab h?rde de orden, rev han s?nder sina kl?der och svepte s?cktyg om sin kropp och fastade; och han l?g h?jd i s?cktyg och gick tyst omkring.
- 021:028 D?kom HERRENS ord till tisbiten Elia; han sade:
- 021:029 ?Har du sett huru Ahab ?dmjukar sig inf?r mig? D?f?r att han s? ?dmjukar sig inf?r mig, skall jag icke l?ta olyckan komma i hans tid; f?rst i hans sons tid skall jag l?ta olyckan komma ?ver hans hus.?
- 022:001 Och de sutto i ro i tre ?, under vilka intet krig var mellan Aram och Israel.
- 022:002 Men i det tredje ?ret for Josafat, Juda konung, ned till Israels konung.
- 022:003 Och Israels konung sade till sina tj?nare: ?I veten ju att Ramot i Gilead tillh?r oss. Och likv? sitta vi stilla och taga det icke ifr?n konungen i Aram.?
- 022:004 Och han fr?gade Josafat: Vill du draga med mig f?r att bel?gra Ramot i Gilead?? Josafat svarade Israels konung: ?Jag s?som du, mitt folk s?som ditt folk, mina h?star s?som dina h?star!?
- 022:005 Men Josafat sade ytterligare till Israels konung: ?Fr?ga dock f?rst HERREN h?rom.?
- 022:006 D?f?rsamlade Israels konung profeterna, vid pass fyra hundra m?n, och fr?gade dem: ?Skall jag draga ?stad mot Ramot i Gilead f?r att bel?gra det, eller skall jag avst?d?frifr?n?? De svarade: ?Drag ditupp; Herren skall giva det i konungens hand.?
- 022:007 Men Josafat sade: ?Finnes h?r ingen annan HERRENS profet, s?att vi kunna fr?ga genom honom??
- 022:008 Israels konung svarade Josafat: ?H?r finnes ?nu en man, Mika, Jimlas son, genom vilken vi kunna fr?ga HERREN; men han ?r mig f?rhatlig, ty han profeterar aldrig lycka ?r mig, utan allenast olycka.?
- 022:009 Josafat sade: ?Konungen s?ge icke s??.?
- 022:009 D?kallade Israels konung till sig en hovman och sade: ?Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas son.?
- 022:010 Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto nu var och en p? sin tron, ikl?dda sina skrudar, p?en tr?skplats vid Samarias port, under det att alla profeterna profeterade inf?r dem.
- 022:011 D?gjorde sig Sidkia, Kenaanas son, horn av j?rn och sade: ?S? s?ger HERREN: Med dessa skall du st?nga aram?erna, s?att de f?rg?ras.?
- 022:012 Och alla profeterna profeterade p?samma s?tt och sade: ?Drag upp mot Ramot i Gilead, s?skall du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i konungens hand.?
- 022:013 Och budet som hade g?tt f?r att tillkalla Mika talade till honom och sade: ?Det ?r s?, att profeterna med en mun lova konungen lycka; l?r nu dina ord st?mma ?verens med vad de hava talat, och lova ocks?du lycka.?
- 022:014 Men Mika svarade: ?S?sant HERREN lever, jag skall allenast tala

det som HERREN säger till mig.?

022:015 När han sedan kom till konungen, frågade konungen honom: 'Mika, skola vi draga stad till Ramot i Gilead för att belägra det, eller skola vi avstå ifrån?' Han svarade honom: 'Drag ditupp, så skall du bli lyckosam; HERREN skall giva det i konungens hand.'

022:016 Men konungen sade till honom: 'Huru många gånger skall jag besöka dig att icke tala till mig annat än sanning i HERRENS namn?'

022:017 Därför sade han: 'Jag säger hela Israel förskingrat på bergen, likt för som icke hava någon herde. Och HERREN sade: 'Dessa hava icke någon herde; mår de vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt.''

022:018 Därför sade Israels konung till Josafat: 'Sade jag dig icke att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?'

022:019 Men han sade: 'Här alltså HERRENS ord. Jag säger HERREN sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå där hos honom, på hans högra sida och på hans vänstra.'

022:020 Och HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab att draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla där?' Därför sade den ene så och den andre så.

022:021 Slutligen kom anden fram och stälde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill locka honom där till.' HERREN frågade honom: 'På vad ståt?'

022:022 Han svarade: 'Jag vill gå ut och bli en Iŷnens ande i alla hans profeters mun.' Därför sade han: 'Du må försöka att locka honom där till, och du skall också lyckas; gå ut och gå så.'

022:023 Och se, nu har HERREN lagt en Iŷnens ande i alla dessa dina profeters mun, medan HERREN själv har beslutit att olycka skall komma över dig.'

022:024 Därför trädde Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett slag på kinden och sade: 'På vilken väg har du HERRENS Ande gått bort ifrån mig för att tala med dig?'

022:025 Mika svarade: 'Du skall få se det på den dag då du någons springa från kammare till kammare för att grämma dig.'

022:026 Men Israels konung sade: 'Tag Mika och för honom tillbaka till Amon, hävitsmannen i staden, och till Joas, konungasonen.'

022:027 Och säger: Säg till konungen: Sätt den i fångelse och bespisen honom med fångkost, till dess jag kommer tillbaka till honom.?

022:028 Mika svarade: 'Om du kommer tillbaka, så har HERREN icke talat genom mig. Och han sade ytterligare: 'Här är detta, I folk, allasammans.?

022:029 Så drog nu Israels konung jämte Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead.

022:030 Och Israels konung sade till Josafat: 'Jag vill förklåda mig, när jag drager ut i striden, men du må vara klåd i dina egna kläder. Säg till Israels konung, när han drog ut i striden.'

022:031 Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina trettiovtvå vagnshävmän: 'I skolen icke giva eder i strid med någon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung allena.?

022:032 När då hävitsmännen över vagnarna fingo se Josafat, tänkte de: 'Förvisso är detta Israels konung, och vände sig därför till anfall mot honom. Därför gav Josafat upp ett rop.'

022:033 Så snart nu hävitsmännen över vagnarna märkte att det icke var Israels konung, vände de om och låto honom vara.

022:034 Men en man som spände sin båg och sköt på dem träffade Israels

- konung i en fog p?rustningen. D?sade denne till sin k?tsven:
 ?Sv?ng om vagnen och f?r mig ut ur h?ten, ty jag ? s?rad.?
- 022:035 Och striden blev p?den dagen allt h?ftigare, och konungen stod
 uppr?tt i sin vagn, v?nd mot aram?erna; men om aftonen gav han
 upp andan. Och blodet fr?n s?ret hade runnit ned i vagnen.
- 022:036 Och vid solnedg?ngen gick ett rop genom h?ten: ?Var och en till
 sin stad igen! Var och en till sitt land igen!?
- 022:037 S?d?dades d?konungen och blev f?rd till Samaria; och man
 begrov konungen d?r i Samaria.
- 022:038 Och n?r man sk?jde vagnen i dammen i Samaria, slickade hundarna
 hans blod, och sk?korna badade sig d?ri--s?som HERREN hade
 sagt.
- 022:039 Vad nu mer ? att s?ga om Ahab och om allt vad han gjorde, om
 elfenbenshuset som han byggde, och om alla de st?der som han
 byggde, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.
- 022:040 Och Ahab gick till vila hos sina f?der. Och hans son Ahasja blev
 konung efter honom.
- 022:041 Men Josafat, Asas sons blev konung ?ver Juda i Ahabs, Israels
 konungs, fj?rde regerings?.
- 022:042 Trettiofem ? gammal var Josafat, n?r han blev konung, och han
 regerade tjugufem ? i Jerusalem. Hans moder hette Asuba,
 Silhis dotter.
- 022:043 Och han vandrade i allt p?sin fader Asas v?g, utan att vika av
 ifr?n den; han gjorde n?mligen vad r?tt var i HERRENS ?gon.
- 022:044 Dock blevo offerh?jderna icke avskaffade, utan folket fortfor
 att framb?ra offer och t?nda offereld p?h?jderna.
- 022:045 Och Josafat h?ll fred med Israels konung.
- 022:046 Vad nu mer ? att s?ga om Josafat och om de bedrifter han
 utf?rde och om hans krig, det finnes upptecknat i Juda konungars
 kr?nika.
- 022:047 Han utrotade ock ur landet de tempelbolare som ?nu funnos d?r,
 vilka hade l?mnats kvar i hans fader Asas tid.
- 022:048 I Edom fanns d?ingen konung, utan en st?th?lare regerade d?r.
- 022:049 Och Josafat hade l?tit bygga Tarsis-skepp, som skulle g?till
 Ofir f?r att h?mta guld; men de kommo aldrig ?stad, ty de led
 skeppsbrott vid Esjon-Geber.
- 022:050 D?sade Ahasja, Ahabs son, till Josafat: ?L?r mitt folk fara med
 ditt folk p?skeppen.? Men Josafat ville icke.
- 022:051 Och Josafat gick till vila hos sina f?der och blev begraven hos
 sina f?der i sin fader Davids stad. Och hans son Joram blev
 konung efter honom.
- 022:052 Ahasja, Ahabs son, blev konung ?ver Israel i Samaria i
 Josafats, Juda konungs, sjuttonde regerings?, och han regerade
 ?ver Israel i tv? ?r.
- 022:053 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon och vandrade p?sin faders
 och sin moders v?g och p?Jerobeams, Nebats sons, v?g, hans som
 hade kommit Israel att synda.
- 022:054 Och han tj?nade Baal och tillbad honom och f?t?nade HERREN,
 Israels Gud, alldeles s?som hans fader hade gjort.

001:001 Efter Ahabs död avföll Moab från Israel.

001:002 Och Ahasja störtade ned genom gallret i sin tvärsal i Samaria och skadade sig, så att han blev sjuk. Därför skickade han ättlingar och sade till dem: 'Gå och fråga Baal-Sebub, guden i Ekron, om jag skall tillfriskna från denna sjukdom.'

001:003 Men HERRENS ängel hade talat så till tisbiten Elia: 'Stå upp och gå emot konungens ättlingar och tala så till dem: 'Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som jag ättlingar och fråga Baal-Sebub, guden i Ekron?'

001:004 Därför att jag ättlingar detta, säger HERREN så. Du skall icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döda död? Och Elia gick.

001:005 När sedan ättlingarna kommo tillbaka till konungen, frågade han dem: 'Varför kommen jag tillbaka?'

001:006 De svarade honom: 'En man kom emot oss och sade till oss: 'Gå tillbaka till konungen, som har sökt eder, och talen så till honom: 'Säg till HERREN: Är det därför att ingen Gud finnes i Israel som du söker bud för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron? Därför att du säger skall du icke komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döda död?'

001:007 Därför frågade han dem: 'Huru säger den mannen ut, som kom emot eder och talade till eder på detta sätt?'

001:008 De svarade honom: 'Mannen bar en hörmantel och var omgjordad med en lädergärdel om sina ländor. Därför sade han: 'Det var tisbiten Elia.'

001:009 Och han sökte till honom en underhållsman med femtio man. Och när denne kom upp till honom, dök han på toppen av berget, sade han till honom: 'Du gudsman, konungen befäller dig att komma ned.'

001:010 Men Elia svarade och sade till underhållsmannen: 'Om jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen och förtära dig och dina femtio. Därför komme eld ned från himmelen och förtära honom och hans femtio.'

001:011 Och han sökte åter till honom en annan underhållsman med femtio man. Denne tog till orda och sade till honom: 'Du gudsman, säger konungen: Kom strax ned.'

001:012 Men Elia svarade och sade till dem: 'Om jag är en gudsman, så komme eld ned från himmelen och förtära dig och dina femtio. Därför komme Guds eld ned från himmelen och förtära honom och hans femtio.'

001:013 Äter sökte han ättlingar en tredje underhållsman med femtio man. Och denne tredje underhållsman drog dit upp, och när han kom fram, föll han ned på sina knän för Elia och bad honom och sade till honom: 'Du gudsman, låt mitt liv och dessa dina femtio tjänstarens liv vara något aktat i dina ögon.'

001:014 Se, eld har kommit ned från himmelen och förtärt de första två underhållsmännen med deras femtio man; men låt nu mitt liv vara något aktat i dina ögon.

001:015 Och HERRENS ängel sade till Elia: 'Gå ned med honom, frukta icke för honom. Därför stod han upp och gick med honom ned till konungen'

001:016 Och han sade till denne: 'Säg till HERREN: Eftersom du skickade ättlingar för att fråga Baal-Sebub, guden i Ekron--likasom om i Israel icke funnes någon Gud, som du kunde fråga honom--fjäderskull skall du icke få komma upp ur den säng i vilken du har lagt dig, ty du skall döda död?'

001:017 Och han dog, i enlighet med det HERRENS ord som Elia hade talat; och Joram blev konung efter honom, i Jorams, Josafats sons, Juda konungs, andra regeringsår. Han hade nämligen ingen son.

001:018 Vad nu mer är att säga om Ahasja, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

002:001 Vid den tid då HERREN ville upptaga Elia till himmelen i en stormvind gingo Elia och Elisa från Gilgal.

002:002 Och Elia sade till Elisa: "Stanna här, ty HERREN har sökt mig till Betel." Men Elisa svarade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke. Och de gingo ned till Betel.

002:003 Då kommo profetläjungarna i Betel ut till Elisa och sade till honom: "Vet du att HERREN i dag vill taga din herre ifrån dig, upp över ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet det; tigen stilla."

002:004 Och Elia sade till honom: "Elisa, stanna här, ty HERREN har sökt mig till Jeriko." Men han svarade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke." Och de kommo till Jeriko.

002:005 Då gingo profetläjungarna i Jeriko fram till Elisa och sade till honom: "Vet du att HERREN i dag vill taga din herre ifrån dig, upp över ditt huvud?" Han svarade: "Ja, jag vet det; tigen stilla."

002:006 Och Elia sade till honom: "Stanna här, ty HERREN har sökt mig till Jordan." Men han svarade: "Så sant HERREN lever, och så sant du själv lever, jag lämnar dig icke." Och de gingo båda stad.

002:007 Men femtio män av profetläjungarna gingo ock stad och stälde sig på något avstånd, längre bort, under det att de båda stodo vid Jordan.

002:008 Och Elia tog sin mantel och vek ihop den och slog på vattnet; då delade sig detta åt två sidor. Och de gingo så båda på torr mark därigenom.

002:009 När de hade kommit över, sade Elia till Elisa: "Bed mig om vad jag skall göra för dig, innan jag bliver tagen ifrån dig." Elisa sade "Min en dubbel arvslott av din ande falla mig till."

002:010 Han svarade: "Du har bett om något svårt. Men om du ser mig, när jag bliver tagen ifrån dig, då kommer det dock att ske dig; varom icke, så sker det ej."

002:011 Under det att de nu gingo och talade, syntes plötsligt en vagn eld, med hästar av eld, och skilde de båda från varandra; och Elia for i stormvinden upp till himmelen.

002:012 Och Elisa såg det och ropade: "Min fader, min fader! Du som för Israel är både vagnar och ryttare!" Sedan såg han honom icke mer. Och han fattade i sina kläder och rev sönder dem i två stycken.

002:013 Därefter tog han upp Elias mantel, som hade fallit av denne, och vände som och stälde sig vid Jordans strand.

002:014 Och han tog Elias mantel, som hade fallit av denne, och slog på vattnet och sade: "Var du HERREN, Elias Gud?" Då nu också Elisa slog på vattnet, delade det sig åt två sidor, och han gick över.

002:015 När profetläjungarna, som voro vid Jeriko på något avstånd, sågo detta, sade de: "Elias ande vilar på Elisa." Och de kommo honom till mötes och bugade sig ned till jorden för honom.

002:016 Och de sade till honom: "Se, bland dina tjänare finnas femtio

- raska män; låt dessa gå och söka efter din herre. Kanhända har HERRENS Ande lyft upp honom och kastat honom på något berg eller i någon dal. Men han svarade: Sänd ingen stad.
- 002:017 Men när de låg och väntade hade botten honom där, sade han: Sänd staden? Dände de stad femtio män; och dessa sökte efter honom i tre dagar, men funno honom icke.
- 002:018 När de sedan kommo tillbaka till honom, medan han ännu vistades i Jeriko, sade han till dem: Sade jag icke till eder att I icke skullen gå???
- 002:019 Och männen i staden sade till Elisa: Stadens låg är ju gott, såsom min herre ser, men vattnet är drigt, och därav komma missfall i landet.?
- 002:020 Han sade: Hört du hit till mig en ny skål och låggen salt där. Och de hörtade en till honom.
- 002:021 Därefter gick han ut till vattenkällan och kastade salt där och sade: Sänd HERREN: Jag har nu gjort detta vatten sunt; drigt och missfall skola icke mer komma därav.
- 002:022 Och vattnet blev sunt, och har förblivit så ända till denna dag, i enlighet med det ord Elisa talade.
- 002:023 Därför begav han sig upp till Betel. Och under det han var på väg ditupp, kom en skara gossar ut ur staden; och de begynte driva gäsk med honom och ropade till honom: Upp med dig, du flintskalle! Upp med dig, du flintskalle!?
- 002:024 När han dände sig om och fick se dem, uttalade han en förbannelse över dem i HERRENS namn. Därför kommo tvärbjörnar ut ur skogen och slo to sänder fyrtyttio av barnen.
- 002:025 Därför gick han till berget Karmel och dände sedan därför tillbaka till Samaria.
- 003:001 Joram, Ahabs son, blev konung över Israel i Samaria i Josafats, Juda konungs, adertonde regeringsår, och han regerade i tolv år.
- 003:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS ågon; dock icke såsom hans fader och moder, ty han skaffade bort den Baalsstod som hans fader hade låtit gå.
- 003:003 Dock höll han fast vid de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda; för dessa avstod han icke.
- 003:004 Mesa, konungen i Moab, som hade mycken boskap, hade i skatt till konungen i Israel erlagt hundra tusen lamm och ull av hundra tusen vädurar.
- 003:005 Men när Ahab var död, avföll konungen i Moab från konungen i Israel.
- 003:006 Därför drog konung Joram ut från Samaria och mästade hela Israel.
- 003:007 Därefter sände han stad bud till Josafat, konungen i Juda, och låt säga honom: Konungen i Moab har avfallit från mig. Vill du draga med mig för att strida mot Moab?? Han svarade: Ja, jag vill draga ditupp--jag såsom du, mitt folk såsom ditt folk, mina hästar såsom dina hästar!?
- 003:008 Och han frågade: Vilken väg skola vi draga ditupp?? Han svarade: Vegen genom Edoms äken.?
- 003:009 Så drog konungen i Israel konungen i Juda och konungen i Edom stad; men när de hade fördrats sju dagsresor, fanns intet vatten för hästen och för djuren som de hade med sig.
- 003:010 Därför sade Israels konung: Ack att HERREN skulle kalla tillhoppa dessa tre konungar för att giva dem i Moabs hand!?
- 003:011 Men Josafat sade: Finnes här ingen HERRENS profet, så att vi

- kunna fråga HERREN genom honom?? D? svarade en av Israels konungs tjänare och sade: ?Elisa, Safats son, finnes här, han som plågade gjuta vatten på Elias händer.?
- 003:012 Josafat sade: ?Hos honom ? HERRENS ord.? Israels konung och Josafat och Edoms konung gingo ned till honom.
- 003:013 Men Elisa sade till Israels konung: ?Vad har du med mig att göra? G? du till din faders profeter och till din moders profeter.? Israels konung svarade honom: ?Bort det, att HERREN skulle hava kallat tillhopa dessa tre konungar för att giva dem i Moabs hand!?
- 003:014 D? sade Elisa: ?S? sant HERREN Sebaot lever, han vilkens tjänare jag ??: om jag icke hade undseende för Josafat, Juda konung, s? skulle jag icke akta på dig eller se till dig.
- 003:015 Men hämtan nu hit ? mig en harpospelare.? S? ofta harpospelaren spelade, kom nämligen HERRENS hand över honom.
- 003:016 Och han sade: ?S? säger HERREN: Gräven i denna dal grop vid grop.
- 003:017 Ty s? säger HERREN: I skolen icke märka någon vind, ej heller se något regn, men likväl skall denna dal bliva full med vatten, s? att både i själva skolen hava att dricka och eder boskap och edra friga djur.
- 003:018 Dock anser HERREN icke ens detta vara nog, utan han vill ock giva Moab i eder hand.
- 003:019 Och i skolen intaga alla befästa städer och alla andra ansemliga städer, i skolen följa alla nyttiga träd och kasta igen alla vattenkällor, och alla betydiga kerstycken skolen i fördäva med stenar.?
- 003:020 Och se, om morgonen, vid den tid d? spisoffret framfäres, strömmade vatten till från Edomssidan, s? att landet fylldes med vatten.
- 003:021 Moabiterna hade nu allasammans härt att konungarna hade dragit upp för att strida mot dem, och alla de som voro vid vapenföräder eller d?rutöver blevo uppbrändade och stodo nu vid gräsen.
- 003:022 Men bittida om morgonen, när solen gick upp och lyste på vattnet, sågo moabiterna vattnet framför sig rött såsom blod.
- 003:023 D? sade de: ?Det ? blod! Konungarna hava helt visst råkat i strid och d?rvid dröpt varandra. Nu till plundring, Moab!?
- 003:024 Men när de kommo till Israels läger, bröto israeliterna fram och slogo moabiterna, s? att de flydde för dem. Och de drogo in i landet och slogo ytterligare moabiterna.
- 003:025 Och städerna förstörde de, och på alla betydiga kerstycken kastade de var och en sin sten, till dess de hade överhållt dem, och alla vattenkällor t?pte de till, och alla nyttiga träd föllde de, s? att de till slut lämnade kvar allenast stenarna av Kir-Hareset. Men när slungkastarna omringade staden och besatte den
- 003:026 och Moabs konung såg att han icke kunde hålla stånd i striden, tog han med sig sju hundra svärdbeväpnade män för att slå sig igenom till Edoms konung; men de kunde det icke.
- 003:027 D? tog han sin förstfödde son, den som skulle bliva konung efter honom, och offrade denne på muren till ett brännoffer. D? drabbades Israel av svår hemsökelse, s? att de måste bryta upp och lämna honom i fred och vända tillbaka till sitt land igen.
- 004:001 Och en kvinna som var hustru till en av profetl?jungarna ropade till Elisa och sade: ?Min man, din tjänare, har dött, och du vet att din tjänare fruktade HERREN; nu kommer hans fordringsägare och vill taga mina böda saker till tröar.
- 004:002 Elisa sade till henne: ?Vad kan jag göra för dig? Säg mig, vad

- har du i huset?? Hon svarade: Din tjänarinna har intet annat i huset än en flaska smörjelseolja.?
- 004:003 D?sade han: G?och l?na dig k?rl utifr?n av alla dina grannar, tomma k?rl, men icke f?r f?.
- 004:004 G?s?in, och st?ng igen d?ren om dig och dina s?ner, och gjut i alla dessa k?rl; och n?r ett k?rl ?r fullt, s?flytta undan det.?
- 004:005 D?gick hon ifr?n honom. Och sedan hon hade st?ngt igen d?ren om sig och sina s?ner, buro de fram k?rlen till henne, och hon g? i.
- 004:006 Och n?r k?rlen voro fulla, sade hon till sin son: B?r fram ? mig ?nnu ett k?rl.? Men han svarade henne: H? finnes intet k?rl mer. D?stannade oljan av.
- 004:007 Och hon kom och ber?ttade detta f?r gudsmannen. D?sade han: G? och s?j oljan, och betala din skuld. Sedan m?du med dina s?ner leva av det som bliver ?ver.?
- 004:008 En dag kom Elisa ?ver till Sunem. D?r bodde en rik kvinna, som n?dgade honom att ?ta hos sig; och s?ofta han sedan kom dit?ver, tog han in d?r och ?.
- 004:009 D?sade hon en g?ng till sin man: Se, jag har f?rnummit att han som best?ndigt kommer hit?ver ? en helig gudsman.
- 004:010 S?l? oss nu mura upp ett litet rum p?taket och d?r s?tta in ? honom en s?ng, ett bord, en stol och en ljusstake, s?att han kan f?taga in d?r, n?r han kommer till oss.?
- 004:011 S?kom han dit en dag och fick d?taga in i rummet och ligga d?r.
- 004:012 Och han sade till sin tj?nare Gehasi: Kalla hit sunemitiskan.? D?kallade han dit henne, och hon infann sig d?r hos tj?naren.
- 004:013 Ytterligare tillsade han honom: S?g till henne: 'Se, du har haft allt detta besv?r f?r oss. Vad kan nu jag g?ra f?r dig? Har du n?got att andraga hos konungen eller hos h?h?vitsmannen?'' Men hon svarade: Nej; jag bor ju h?r mitt ibland mitt folk.?
- 004:014 Sedan fr?gade han: Vad kan jag d?g?ra f?r henne?? Gehasi svarade: Jo, hon har ingen son, och hennes man ?r gammal.?
- 004:015 S?sade han d?: Kalla henne hitin.? D?kallade han dit henne, och hon stannade i d?ren.
- 004:016 Och han sade: N?sta ?r vid just denna tid skall du hava en son i famnen.? Hon svarade: Nej, min herre, du gudsman, inbilla icke din tj?narinna n?got s?dant.?
- 004:017 Men kvinnan blev havande och f?dde en son f?ljande ?r, just vid den tid som Elisa hade sagt henne.
- 004:018 Och n?r gossen blev st?rre, h?nde sig en dag att han gick ut till sin fader hos sk?rdem?nnen.
- 004:019 D?began han klaga f?r sin fader: Mitt huvud! Mitt huvud!? Denne sade till sin tj?nare: ?Tag honom och b?r honom till hans moder.
- 004:020 Han tog honom d?och f?rde honom till hans moder. Och han satt i hennes kn? till middagstiden; d?gav han upp andan.
- 004:021 Men hon gick upp och lade honom p?gudsmannens s?ng och st?ngde igen om honom och gick ut.
- 004:022 D?efter kallade hon p?sin man och sade: S?nd till mig en av tj?narna med en ?ninna, s?vill jag skynda till gudsmannen; sedan kommer jag strax tillbaka.?
- 004:023 Han sade: Varf?r vill du i dag fara till honom? Det ?r ju varken nym?nad eller sabbat.? Hon svarade: Oroa dig icke!?
- 004:024 Sedan l? hon sadla ?ninnan och sade till sin tj?nare: Driv p? fram?, och g?r icke n?got uppeh?l i min f?rd, f?r?n jag s?ger

dig till.?

004:025 S?begav hon sig ?stad och kom till gudsmannen p?berget Karmel. D?nu gudsmannen fick se henne p?n?got avst?nd, sade han till sin tj?nare Gehasi: ?Se, d?r ? sunemitiskan.

004:026 Skynda nu emot henne och fr?ga henne: 'Allt st?r v? r?t till med dig och med din man och med gossen??' Hon svarade: ?Ja.?

004:027 Men n?r hon kom upp till gudsmannen p?berget, fattade hon om hans f?tter. D?gick Gehasi fram och ville driva henne undan; men gudsmannen sade: ?L?r henne vara, ty hennes sj?l ? bedr?vad; men HERREN hade f?rdolt detta f?r mig och icke l?tit mig f?veta det.?

004:028 Och hon sade: ?Hade jag v? bett min herre om en son? Sade jag icke fastmer att du icke skulle inbilla mig n?got??

004:029 D?sade han till Gehasi: ?Omgjorda dina l?nder och tag min stav i din hand och g? ?stad; om du m?ter n?gon, s?h?sa icke p? honom, och om n?gon h?sar p?dig, s?besvara icke hans h?sning. Och l?gg sedan min stav p?gossens ansikte.?

004:030 Men gossens moder sade: ?S?sant HERREN lever, och s?sant du sj?lv lever, jag sl?pper dig icke.? D?stod han upp och f?jde med henne.

004:031 Men Gehasi hade redan g?tt f?re dem och lagt staven p?gossens ansikte; dock h?rdes icke ett ljud, och intet sp? av f?rnimmelse kunde m?rkas. D?v?nde han om och gick honom till m?tes och ber?tade det f?r honom och sade: ?Gossen har icke vaknat upp.?

004:032 Och n?r Elisa kom in i huset, fick han se att gossen l?g d?d p? hans s?ng.

004:033 D?gick han in och st?ngde igen d?ren om dem b?da och bad till HERREN.

004:034 Och han steg upp i s?ngen och lade sig ?ver gossen, s?att han hade sin mun p?hans mun, sina ?gon p?hans ?gon och sina h?nder p?hans h?nder. N?r han s?lutade sig ned ?ver gossen, blev kroppen varm.

004:035 D?efter gick han ?ter fram och tillbaka i rummet och steg s? ?ter upp i s?ngen och lutade sig ned ?ver honom. D?n?s gossen, ?nda till sju g?nger. Och d?r p?slog gossen upp ?gonen.

004:036 Sedan ropade han p?Gehasi och sade: ?Kalla hit sunemitiskan.? D?kallade han in henne, och n?r hon kom in till honom, sade han: ?Tag din son.?

004:037 D?kom hon fram och f?ll ned f?r hans f?tter och bugade sig mot jorden. D?efter tog hon sin son och gick ut.

004:038 Och Elisa kom ?ter till Gilgal, medan hungersn?den var i landet. N?r d?profetl?jungarna sutto d?r inf?r honom, sade han till sin tj?nare ?S?t p?den stora grytan och koka n?got till soppa ? profetl?jungarna.?

004:039 Och en av dem gick ut p?marken f?r att plocka n?got gr?nt; d? fick han se en vild slingerv?xt, och av den plockade han n?got som liknade gurkor, sin mantel full. N?r han sedan kom in, skar han s?nder dem och lade dem i soppgrytan; ty de k?nde icke till dem.

004:040 Och de ?ste upp ? m?nnen, f?r att de skulle ?ta. Men s?snart de hade begynt ?ta av soppan, g?vo de upp ett rop och sade: ?D?den ? i grytan, du gudsman!?' Och de kunde icke ?ta.

004:041 D?sade han: ?Skaffen hit mj?l.? Detta kastade han i grytan. D?efter sade han: ?S upp ? folket och l?t dem ?ta.? Och intet skadligt fanns nu mer i grytan.

004:042 Och en man kom fr?n Baal-Salisa och f?rde med sig ? gudsmannen

- färlingsbröd; tjugu kornbröd, och ax av gränskuren såd i sin pöse. Därför sade han: 'Giv det åt folket att äta.'
- 004:043 Men hans tjänare sade: 'Huru skall jag kunna sätta fram detta för hundra män?? Han sade: 'Giv det åt folket att äta; ty så säger HERREN: De skola äta och fäver.'
- 004:044 Därför satte han fram det för dem. Och de åt och fingo äver, såsom HERREN hade sagt.
- 005:001 Naaman, den arameiske konungens hovhållare, hade stort anseende hos sin herre och var högt aktad, ty genom honom hade HERREN givit seger åt Aram; och han var en tapper stridsman, men spetsisk.
- 005:002 Nu hade aramäerna, en gång då de drogo ut på stråtåg, fört med sig såsom fågel ur Israels land en ung flicka, som kom i tjänst hos Naamans hustru.
- 005:003 Denna sade till sin fru: 'Ack att min herre vore hos profeten i Samaria, så skulle denne nog befria honom från hans spetsiska!'
- 005:004 Därför gick hon stad och berättade detta för sin herre och sade: 'Så och så har flickan ifrån Israels land sagt.'
- 005:005 Konungen i Aram svarade: 'Far dit, så skall jag sända brev till konungen i Israel. Säg för honom att han ska ta med sig tio talenter silver och sex tusen siklar guld, så ock tio högtidsdräkter.'
- 005:006 Och han överlämnade brevet till Israels konung, och där stod det: 'Nu, när detta brev kommer dig till handa, måste du veta att jag har sökt till dig min tjänare Naaman, för att du måste befria honom från hans spetsiska.'
- 005:007 När Israels konung hade läst brevet, rev han sönder sina kläder och sade: 'Är jag då Gud, så att jag skulle kunna döda och göra levande, eftersom denne sönder bud till mig att jag skall befria en man från hans spetsiska? Märken nu och se huru han söker sak med mig.'
- 005:008 Men när gudsmannen Elisa hörde att Israels konung hade rivit sönder sina kläder, sönde han till konungen och läste såg: 'Varför har du rivit sönder dina kläder? Låt honom komma till mig, så skall han förnimma att en profet finnes i Israel.'
- 005:009 Så kom då Naaman med sina hästar och vagnar och stannade vid dörren till Elisas hus.
- 005:010 Därför sönde Elisa ett bud ut till honom och läste såg: 'Gå bort och bada dig sju gånger i Jordan, så skall ditt kött åter bli så rent som du, och du skall bli ren.'
- 005:011 Men Naaman blev vred och för sin vagn, i det han sade: 'Jag tänkte att han skulle gå ut till mig och tröda fram och kalla HERRENS, sin Guds, namn och föra sin hand fram och åter äver stället och så taga bort spetsiskan.'
- 005:012 'Är det icke Damaskus' floder, Abana och Parpar, bättre än alla vatten i Israel? Där kunde jag ju lika gärna bada mig i dem för att bli ren. Säg för honom om och för sin vagn i vrede.'
- 005:013 Men hans tjänare gick fram och talade till honom och sade: 'Min fader, om profeten hade förelagt dig något svårt, skulle du då icke hava gjort det? Huru mycket mer nu, då han allenast har sagt till dig: 'Bada dig, så blir du ren!'
- 005:014 Därför gick han ned och doppade sig i Jordan sju gånger, såsom gudsmannen hade sagt; och hans kött blev då åter så rent som friskt såsom en ungs gosses kött, och han blev ren.
- 005:015 Därefter sönde han tillbaka till gudsmannen med hela sin skara och gick in och trödde fram för honom och sade: 'Se, nu vet jag att ingen Gud finnes på hela jorden utom i Israel. Säg för mig nu

- emot en tacksamhetsskänk av din tjänare.?
- 005:016 Men han svarade: 'Sant HERREN lever, han vilkens tjänare jag är, jag vill icke taga emot den. Och fastän han enträget bad honom att taga emot den, ville han icke.
- 005:017 D?sade Naaman: 'Om du icke vill detta, s?l? d? din tjänare f?s mycket jord som ett par mul?snor kunna b?ra. Ty din tjänare vill icke mer offra br?noffer och slaktoffer ? andra gudar, utan allenast ? HERREN.
- 005:018 Detta m? dock HERREN f?l?ta din tjänare: n?r min herre g?r in i Rimmons tempel f?r att d?r b?ra kn?, och han d?st?der sig vid min hand, och jag ocks? b?jer kn? d?r i Rimmons tempel, m?d? HERREN f?l?ta din tjänare, n?r jag s? b?jer kn? i Rimmons tempel.
- 005:019 Han sade till honom: 'Far i frid.?
- Men n?r h?n hade l?mnat honom och farit ett stycke v?g fram?,
- 005:020 t?nkte Gehasi, gudsmannen Elisas tjänare: 'Se, min herre har sl?ppt denne Naaman fr?n Aram, utan att taga emot av honom vad han hade f?rt med sig. S? sant HERREN lever, jag vill skynda efter honom och s?ka f?n?got av honom.?
- 005:021 S?gav sig d? Gehasi ?stad efter Naaman. Men n?r Naaman s?g n?gon skynda efter sig, steg han med hast ned fr?n vagnen och gick emot honom och sade: 'Allt st?r v?r r?tt till??
- 005:022 Han svarade: 'Ja; men min herre har s?nt mig och l?ter s?ga: 'Just nu hava tv?unga m?n, profet?jungar, kommit till mig fr?n Efraims bergsbygd; giv dem en talent silver och tv? h?gtidsdr?cker.?'
- 005:023 Naaman svarade: 'V?rdes taga tv?talenter. Och han bad honom enträget och kn? s? in tv?talenter silver i tv?pungar och tog fram tv? h?gtidsdr?cker, och l?mnade detta ? tv? av sina tjänare, och dessa buro det framf?r honom.
- 005:024 Men n?r han kom till kullen, tog han det ur deras hand och lade det i f?rvar i huset; sedan l?t han m?nnen g? sin v?g.
- 005:025 D?efter gick han in och tr?dde fram f?r sin herre. D?fr?gade Elisa honom: 'Varifr?n kommer du, Gehasi?? Han svarade: 'Din tjänare har ingenst?des varit.?
- 005:026 D?sade han till honom: 'Menar du att jag icke i min ande var med, n?r en man v?nde om fr?n sin vagn och gick emot dig? ? det nu tid att du skaffar dig silver och skaffar dig kl?der, s?ock olivplanteringar, ving?rdar, f?r och f?kreatur, tjänare och tjänarinnor,
- 005:027 nu d? Naamans spet?ska kommer att l?da vid dig och vid dina efterkommande f?r evigt?? S? gick denne ut ifr?n honom, vit s?som sn? av spet?ska.
- 006:001 Profet?jungarna sade till Elisa: 'Se, rummet d?r vi sitta inf?r dig ? f?r tr?ngt f?r oss.?
- 006:002 L?t oss d?ff? g? till Jordan och d?rifr?n h?mta var sin timmerstock, s?att vi d?r kunna bygga oss ett annat hus att sitta i. Han svarade: 'G?n ?stad.?
- 006:003 Men en av dem sade: 'V?rdes sj?lv g? med dina tjänaren. Han varade: 'Ja, jag skall g? med.?
- 006:004 S? gick han med dem. Och n?r de kommo till Jordan, begynte de hugga ned tr?d.
- 006:005 Men under det att en av dem h?l p? att f?la en stock, f?l yxj?rnet i vattnet. D?gav han upp ett rop och sade: 'Ack, min herre, yxan var ju l?nad.?
- 006:006 Gudsmannen fr?gade: 'Var f?l den i?? Och han visade honom st?let. D?h?gg han av ett stycke tr? och kastade det i d?

- och fick s?j?net att flyta upp.
006:007 Sedan sade han: ?Tag nu upp det.? D?r?ckte mannen ut sin hand och tog det.
- 006:008 Och konungen i Aram l?g i krig med Israel. Men n?r han r?df?rde sig med sina tj?nare och sade: ??det och det st?llet vill jag l?gra mig?
006:009 d?s?nde gudsmannen bud till Israels konung och l?r s?ga: ?Tag dig till vara f?r att t?ga fram vid det st?llet, ty aram?erna ligga d?r.?
006:010 D?s?nde Israels konung till det st?le som gudsmannen hade angivit f?r honom och varnat honom f?r; och han tog sig till vara d?r. Detta skedde icke allenast en g?ng eller tv?g?nger.
006:011 H?r?ver blev konungen i Aram mycket orolig; och han kallade till sig sina tj?nare och sade till dem: ?Kunnen I icke s?ga mig vem av de v?ra det ? som h?ller med Israels konung??
006:012 D?svarade en av hans tj?nare: ?Icke s?, min herre konung; men Elisa, profeten i Israel, kung?r f?r Israels konung vart ord som du talar i din sovkammare.?
006:013 Han sade: ?G?n och sen till, var han finnes, s?att jag kan s?nda ?stad och gripa honom.? Och man ber?ttade f?r honom att han var i Dotan.
- 006:014 D?s?nde han dit h?star och vagnar och en stor h?r; och de kommo dit om natten och omringade staden.
006:015 N?r nu gudsmannens tj?nare bittida om morgonen stod upp och gick ut, fick han se att en h?r hade l?grat sig runt omkring staden med h?star och vagnar. D?sade tj?naren till honom: ?Ack, min herre, huru skola vi nu g?ra??
006:016 Han svarade: ?Frukta icke; ty de som ?ro med oss ?ro flera ?n de som ?ro med dem.?
006:017 Och Elisa bad och sade: ?HERRE, ?ppna hans ?gon, s?att han ser.? D? ?ppnade HERREN tj?narens ?gon, och han fick se att berget var fullt med h?star och vagnar av eld, runt omkring Elisa.
- 006:018 N?r de nu drogo ned mot honom, bad Elisa till HERREN och sade: ?Si?detta folk med blindhet.? D?slog han dem med blindhet, s?som Elisa bad.
006:019 Och Elisa sade till dem: ?Detta ? icke den r?tta v?gen eller den r?tta staden. F?rjen mig, s?skall jag f?ra eder till den man som I s?ken.? D?refter f?rde han dem till Samaria.
006:020 Men n?r de kommo till Samaria, sade Elisa: ?HERRE, ?ppna dessas ?gon, s?att de se.? D? ?ppnade HERREN deras ?gon, och de fingo se att de voro mitt i Samaria.
006:021 N?r d?Israels konung s?g dem, sade han till Elisa: ?Skall jag hugga ned dem, min fader, skall jag hugga ned dem??
006:022 Han svarade: ?Du skall icke hugga ned dem. Du pl?gar ju icke ens hugga ned dem som du har tagit till f?nga med sv?rd och b?ge. S?t fram f?r dem mat och dryck och l?t dem ?ta och dricka, och l?t dem sedan g?till sin herre igen?
006:023 D?tillredde han ? dem en stor m?ttid, och n?r de hade ?tit och druckit, l?t han dem g?, och de gingo till sin herre igen. Sedan kommo icke vidare n?gra arameiska str?vskaror in i Israels land.
- 006:024 D?refter h?nde sig att Ben-Hadad, konungen i Aram, samlade hela sin h?r och drog upp och bel?grade Samaria.
006:025 Och medan de bel?grade Samaria, uppstod d?r en s?stor hungersn?d, att man betalade ?ttio siklar silver f?r ett

3nehuvud och fem siklar silver f7r en fj7rdedels kab duvotr7ck.
006:026 Och en g7ng d7 Israels konung gick omkring p7 muren ropade en
kvinna till honom och sade: 7Hj7p, min herre konung!?
006:027 Han svarade: 7Hj7per icke HERREN dig, varifr7n skall d7 jag
kunna skaffa hj7p 7 dig? Fr7n logen eller fr7n vinpressen??
006:028 Och konungen fr7gade henne: 7Vad fattas dig?? Hon svarade:
7Kvinnan d7r sade till mig: 'Giv hit din son, s7 att vi f7 7a
honom i dag, s7 skola vi 7a min son i morgon.'
006:029 S7kokade vi min son och 7to upp honom. N7sta dag sade jag till
henne: 'Giv nu hit din son, s7 att vi f7 7a honom.' Men d7
g7mde hon undan sin son.?
006:030 N7r konungen h7rde kvinnans ord, rev han s7nder sina kl7der, d7r
han gick p7 muren. D7 fick folket se att han hade s7cktyg
inunder, n7rmast kroppen.
006:031 Och han sade: 7Gud straffe mig nu och framgent, om Elisas,
Safats sons, huvud i dag f7r sitta kvar p7 honom.?

006:032 S7s7nde han d7 dit en man f7re sig, under det att Elisa satt i
sitt hus och de 7rreste sutto d7r hos honom. Men innan den
utskickade hann fram till honom, sade han till de 7rreste: 7Sen I
huru denne m7rdarson s7nder hit en man f7r att taga mitt huvud?
Men sen nu till, att I st7ngen igen d7ren, n7r den utskickade
kommer; och sp7ren s7v7gen f7r honom med den. Jag h7r nu ock
ljudet av hans herres steg efter honom.?
006:033 Medan han 7nu talade med dem, kom den utskickade ned till
honom. Och denne sade: 7Se, detta 7r en olycka som kommer fr7n
HERREN; huru skall jag d7l7ngre kunna hoppas p7 HERREN??

007:001 Men Elisa svarade: 7H7ren HERRENS ord. S7s7ger HERREN: I morgon
vid denna tid skall man f7ett sea-m7tt fint mj7l f7r en sikel,
s7ock tv7sea-m7tt korn f7r en sikel, i Samarias port.?
007:002 Den k7mpe vid vilkens hand konungen st7dde sig svarade d7
gudsmannen och sade: 7Om HERREN ocks7gjorde f7nster p7
himmelen, huru skulle v7r detta kunna ske?? Han sade: 7Du skall
f7se det med egna 7gon, men du skall icke f7 7a d7rav.?

007:003 Utanf7r stadsporten uppeh7rlo sig d7fyra spet7ska m7n. Dessa
sade till varandra: 7Varf7r skola vi stanna kvar h7r, till dess
vi d7??
007:004 Om vi besluta oss f7r att g7in i staden nu d7hungersn7d 7r i
staden, s7skola vi d7d7r, och om vi stanna h7r, skola vi ock
d7. V7ran d7, l7t oss g7 7ver till aram7ernas l7ger; l7ta de oss
leva, s7f7vi leva, och d7da de oss, s7m7vi d7??
007:005 S7stodo de d7upp i skymningen f7r att g7in i aram7ernas
l7ger. Men n7r de kommo till utkanten av aram7ernas l7ger, se,
d7fanns ingen m7niska d7r.
007:006 Ty Herren hade l7tit ett d7n av vagnar och h7star h7ras i
aram7ernas l7ger, ett d7n s7som av en stor h7r, s7 att de hade
sagt till varandra: 7F7visso har Israels konung lejt hj7p mot
oss av hetiternas och egyptiernas konungar, f7r att dessa skola
komma 7ver oss.?
007:007 D7f7r hade de brutit upp och flytt i skymningen och hade
7vergivit sina t7t, sina h7star och 7snor, l7gret s7dant det
stod; de hade flytt f7r att r7dda sina liv.
007:008 N7r de spet7ska nu kommo till utkanten av l7gret, gingo de in i
ett t7t och 7to och drucko, och togo d7ur silver och guld och
kl7der, och gingo s7bort och g7mde det. Sedan v7nde de
tillbaka och gingo in i ett annat t7t och togo vad d7r fanns,
och gingo s7bort och g7mde det.

- 007:009 Men därefter sade de till varandra: Vi bete oss icke rätt. I dag kunna vi frambrä ett glädjebudskap. Men om vi nu tåga och vända till i morgon, när det bliver dager, skall det tillräknas oss såsom missgöning. Vänd därefter oss guds och berättade detta i konungens hus.
- 007:010 Sögingo de stad och ropade an vakten vid stadsporten och berättade för dem och sade: Vi kommo till aramäernas läger, men där fanns ingen människa, och icke ett ljud av någon människa hördes; där stodo allenast hästarna och äsnorna bundna och tårten såsom de plöga st??
- 007:011 Detta ropades sedan ut av dem som höll vakt vid porten, och man förkunnade det också inne i konungens hus.
- 007:012 Konungen stod därupp om natten och sade till sina tjänare: Jag vill säga eder vad aramäerna hava för hinder mot oss. De veta att vi lida hungersnöd, därför hava de gått ut ur lägret och gått sig ute på marken, i det de tänka att de skola gripa oss levande, när vi nu gå ut ur staden, och att de skola komma in i staden.?
- 007:013 Men en av hans tjänare svarade och sade: Låt oss taga fem av de återstående hästarna, dem som ännu finnas kvar härinne--det skall ju eljest gå dem såsom det går hela hopen av israeliter som ännu äro kvar härinne, eller såsom det har gått hela hopen av israeliter som redan hava omkommit--och låt oss sända stad och se efter.?
- 007:014 Sötog man där tvä vagnar med hästar för, och konungen sände dem stad efter aramäernas hö och sade: Faren stad och sen efter.?
- 007:015 Dessa foro nu efter dem ända till Jordan; och se, hela vägen var full med kläder och andra saker som aramäerna hade kastat ifrån sig, när de hastade bort. Och de utskickade kommo tillbaka och berättade detta för konungen.
- 007:016 Dödrog folket ut och plundrade Aramäernas läger; och nu fick man ett sea-mätt fint mjöl för en sikel och likasö tvä sea-mätt korn för en sikel, såsom HERREN hade sagt.
- 007:017 Och den kamp vid vilkens hand konungen plögade stäja sig hade av honom blivit satt till att hålla ordning vid stadsporten; men folket trampade honom till döds i porten, detta i enlighet med gudsmannens ord, vad denne hade sagt, när konungen kom ned till honom.
- 007:018 Ty när gudsmannen sade till konungen: Ä morgon vid denna tid skall man i Samarias port för tvä sea-mätt korn för en sikel och likasö ett sea-mätt fint mjöl för en sikel.?
- 007:019 där svarade kampen gudsmannen och sade: Om HERREN också gjorde fönster på himmelen, huru skulle vi något sådant kunna ske?? Dö sade han: Ädu skall för se det med egna ögon, men du skall icke för ä därefter.?
- 007:020 Sögick det honom ock, ty folket trampade honom till döds i porten.
- 008:001 Och Elisa talade till den kvinna vilkens son han hade gjort levande, han sade: Stö upp och drag bort med ditt husfolk och vistas var du kan, ty HERREN har bjudit hungersnöden komma, och den har redan kommit in i landet och skall råka i sju år.?
- 008:002 Dö stod kvinnan upp och gjorde såsom gudsmannen sade; hon drog bort med sitt husfolk och vistades i filistéernas land i sju år.
- 008:003 Men när de sju åren voro för lidna, kom kvinnan tillbaka ifrån filistéernas land; och hon gick stad för att anropa konungen om att återfö sitt hus och sin åter.

- 008:004 Och konungen höll d?p? att tala med Gehasi, gudsmannens tjänare, och sade: 'Får jag få mig alla de stora ting som Elisa har gjort?'
- 008:005 Och just som han fick h?ra att konungen huru han hade gjort en d?d levande, d?kom den kvinna vilkens son han hade gjort levande och anropade konungen om att återf? sitt hus och sin k?r. D? sade Gehasi: 'Min herre konung, detta ? kvinnan, och detta ? hennes son, den som Elisa har gjort levande?'
- 008:006 D?fr?gade konungen kvinnan, och hon fick h?ra allt f? honom. Sedan l? konungen henne f? en hovman med sig och sade: 'Skaffa tillbaka allt vad som tillh? henne, och d?till all avkastning av k?rn, fr?n den dag d? hon l?mnade landet ?nda till nu?'
- 008:007 Och Elisa kom till Damaskus, under det att Ben-Hadad, konungen i Aram, l? sjuk. N? man nu berättade f? denne att gudsmannen hade kommit dit,
- 008:008 sade konungen till Hasael: 'Tag sk?nker med dig och g? gudsmannen till m?tes, och fr?ga HERREN genom honom om jag skall tillfriskna fr?n denna sjukdom.'
- 008:009 S? gick d? Hasael honom till m?tes och tog med sig sk?nker, allt det b?sta som fanns i Damaskus, s? mycket som fyrtio kameler kunde b?ra. Och han kom och tr?dde fram f? honom och sade: 'Din son Ben-Hadad, konungen i Aram, har s?nt mig till dig och l?ter fr?ga: 'Skall jag tillfriskna fr?n denna sjukdom?''
- 008:010 Elisa svarade honom: 'G? och s?g till honom: 'Du skall tillfriskna.' Men HERREN har uppenbarat f? mig att han likv? skall d?.'
- 008:011 Och gudsmannen stirrade framf? sig och betraktade honom l?nge och v?; d?refter begynte han gr?ta.
- 008:012 D? sade Hasael: 'Varf? gr?ter min herre?? Han svarade: 'D?r f? att jag vet huru mycket ont du skall g?ra Israels barn: du skall s?tta eld p? deras f?sten, deras unga m?n skall du dr?pa med sv?rd, deras sp?da barn skall du krossa, och deras havande kvinnor skall du upprista?'
- 008:013 Hasael sade: 'Vad ? v? din tjänare, den hunden, eftersom han skulle kunna g?ra s? stora ting?? Elisa svarade: 'HERREN har uppenbarat f? mig att du skall bliva konung ?ver Aram?'
- 008:014 Och han gick ifr?n Elisa och kom till sin herre. D?fr?gade denne honom: 'Vad sade Elisa till dig?? Han svarade: 'Han sade till mig att du skall tillfriskna?'
- 008:015 Men dagen d?refter tog han t?cket och doppade det i vatten och bredde ut det ?ver hans ansikte; detta blev hans d?d. Och Hasael blev konung efter honom.
- 008:016 I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, femte regerings?, medan Josafat var konung i Juda, blev Joram, Josafats son, konung i Juda.
- 008:017 Han var trettiovt? ? gammal, n? han blev konung, och han regerade ?tta ? i Jerusalem.
- 008:018 Men han vandrade p? Israels konungars v?g, s?som Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon.
- 008:019 Dock ville HERREN icke f?d?va Juda, f? sin tjänare Davids skull, enligt sitt l?fte till honom, att han skulle l?ta honom och hans s?ner hava en lampa f? alltid.
- 008:020 I hans tid avf?l EDOM fr?n Juda v?rde och satte en egen konung ?ver sig.
- 008:021 D? drog Joram ?ver till Sair med alla sina stridsvagnar. Och om

natten gjorde han ett anfall p?edom?erna, som hade omringat honom, och slog dem och h?vitsmannen ?ver deras vagnar, men folket flydde till sina hyddor.

008:022 S?avf?l Edom fr?n Juda v?rde, och det har varit skilt d?rifr?n ?nda till denna dag. Vid just samma tid avf?l ock Libna.

008:023 Vad nu mer ? att s?ga om Joram och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars kr?nika.

008:024 Och Joram gick till vila hos sina f?der och blev begraven hos sina f?der i Davids stad. Och hans son Ahasja blev konung efter honom.

008:025 I Jorams, Ahabs sons, Israels konungs, tolfte regerings? blev Ahasja, Jorams son, konung i Juda.

008:026 Tjugutv? ? gammal var Ahasja, n? han blev konung, och han regerade ett ? i Jerusalem. Hans moder hette Atalja, dotter till Omri, Israels konung.

008:027 Han vandrade p?Ahabs hus' v?g och gjorde vad ont var i HERRENS ?gon likasom Ahabs hus; han var ju n?a besl?ktad med Ahabs hus.

008:028 Och han drog ?stad med Joram, Ahabs son, och stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot Gilead. Men Joram blev s?rad av aram?erna.

008:029 D?v?nde konung Joram tillbaka, f? att i Jisreel l?a hela sig fr?n de s? som aram?erna hade tillfogat honom vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram. Och Ahasja, Jorams son, Juda konung, for ned f? att bes?ka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne l?g sjuk.

009:001 Profeten Elisa kallade till sig en av profetl?jungarna och sade till honom: ?Omgjorda dina l?nder och tag denna oljeflaska med dig, och g?till Ramot i Gilead.

009:002 Och n? du har kommit dit, s?s?k upp Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, och g?in och bed honom st?upp, d? han sitter bland sina br?der, och f? honom in i den innersta kammaren.

009:003 Tag s?oljeflaskan och gjut olja p?hans huvud och s?g: 'S?s?ger HERREN: Jag har smort dig till konung ?ver Israel.' ?ppna sedan d?ren och fly, utan att dr?ja.?

009:004 S?gick d?den unge mannen, profetens tj?nare, ?stad till Ramot i Gilead.

009:005 Och n? han kom dit, fick han se h?rens h?vitsm?n sitta d?. D?sade han: ?Jag har ett ?ende till dig, h?vitsman.? Jehu fr?gade: ?Till vem av oss alla h?r?? Han svarade: ?Till dig sj?lv, h?vitsman.?

009:006 D?stod han upp och gick in i huset; och han g?t oljan p?hans huvud och sade till honom: ?S?s?ger HERREN Israels Gud: Jag har smort dig till konung ?ver HERRENS folk, ?ver Israel.

009:007 Och du skall f?g?ra Ahabs, din herres, hus; ty jag vill p? Isebel h?mnas mina tj?nare profeterna blod, ja, alla HERRENS tj?nares blod.

009:008 Och Ahabs hela hus skall f?g?s jag skall utrota allt mank?n av Ahab hus, b?de sm?och stora i Israel.

009:009 Och jag skall g?ra med Ahab hus s?som jag gjorde med Jerobeams, Nebats sons, hus, och s?som jag gjorde med Baesas, Ahias sons, hus.

009:010 Och hundarna skola ?a upp Isebel p?Jisreels ?kerf?t, och ingen skall begrava henne.? D?efter ?ppnade han d?ren och flydde.

009:011 N? sedan Jehu ?er kom ut till sin herres tj?nare, fr?gade man

- honom: 'Allt st?r v?r r?tt till? Varf?r kom denne vanvetting till dig?? Han svarade dem: 'I k?nnen ju den mannen och hans tal.?'
- 009:012 Men de sade: 'Du vill bedraga oss; s?g oss sanningen.? D?sade han: 'S?och s?talade han till mig och sade: 'S?s?ger HERREN: Jag har smort dig till konung ?ver Israel.?'
- 009:013 Strax tog d?var och en av dem sin mantel och lade den under honom p?s?j?va trappan; och de st?tte i basun och ropade: 'Jehu har blivit konung.?'
- 009:014 Och Jehu, son till Josafat, son till Nimsi, anstiftade nu en sammansv?rning mot Joram. (Joram hade d?med hela Israel legat vid Ramot i Gilead f?r att f?svara det mot Hasael, konungen i Aram;
- 009:015 men sj?v hade konung Joram v?nt tillbaka, f?r att i Jisreel l?ta hela sig fr?n de s?r som aram?erna hade tillfogat honom under hans strid mot Hasael, konungen i Aram.) Och Jehu sade: 'Om I s?viljen, s?l?ten ingen slippa ut ur staden, som kan g? ?stad och ber?ta detta i Jisreel.?'
- 009:016 Och Jehu steg upp i sin vagn och for till Jisreel, ty Joram l?g sjuk d?r; och Ahasja, Juda konung, hade farit ditned f?r att bes?ka Joram.
- 009:017 N?r nu v?ktaren som stod p?torner i Jisreel fick se Jehus skara, d?han kom, sade han: 'Jag ser en skara.? D?bj?d Joram att man skulle taga en ryttare och s?nda honom dem till m?tes och l?ta honom fr?ga om allt stode r?tt till.
- 009:018 Ryttaren red honom d?till m?tes och sade: 'Konungen l?ter fr?ga 'Allt st?r v?r r?tt till?'' D?svarade Jehu: 'Vad kommer den saken dig vid? V?nd, och f?lj efter mig.? Och v?ktaren ber?ttade och sade: 'Den utskickade har hunnit fram till dem, men han kommer icke tillbaka.?'
- 009:019 D?s?nde han en annan ryttare. N?r denne hade hunnit fram till dem, sade han: 'Konungen l?ter fr?ga: 'Allt st?r v?r r?tt till?'' Jehu svarade: 'Vad kommer den saken dig vid? V?nd, och f?lj efter mig.?'
- 009:020 V?ktaren ber?ttade ?ter och sade: 'Han har hunnit fram till dem men han kommer icke tillbaka. P?deras s?tt att fara fram ser det ut som vore det Jehu, Nimsis son, ty han far fram s?som en vanvetting.?'
- 009:021 D?sade Joram: 'Sp?hn f?r.? Och man sp?nde f?r hans vagn. Och Joram, Israels konung, for nu ut med Ahasja, Juda konung, var och en i sin vagn; de foro ut f?r att m?ta Jehu. Och de tr?ffade tillsammans med honom p?jisreeliten Nabots ?kerstycke.
- 009:022 N?r Joram nu fick se Jehu, sade han: 'Allt st?r v?r r?tt till, Jehu?? Denne svarade: 'Huru skulle det kunna st?r?tt till, s? l?nge som du t?r din moder Isebels avgudiska v?sen och hennes m?nga trolldomskonster??
- 009:023 D?sv?ngde Joram om vagnen och flydde, i det han ropade till Ahasja: 'F?r?deri, Ahasja!?'
- 009:024 Men Jehu hade fattat b?gen i sin hand och sk?t Joram i ryggen, att pilen gick ut genom hj?rtat, och han sj?nk ned i sin vagn.
- 009:025 D?efter sade han till sin livk?mpe Bidkar: 'Tag honom och kasta ut honom p?jisreeliten Nabots ?kerstycke; kom ih?g huru HERREN, n?r jag och du bredvid varandra redo bakom hans fader Ahab, om denne uttalade den utsagan:
- 009:026 'Sannerligen, s?visst som jag i g?r s?g Nabots och hans s?hers blod, s?ger HERREN, skall jag just p?detta ?kerstycke vederg?lla dig, s?ger HERREN.' Tag d?r?r honom nu och kasta ut

honom h?r p?kerstycket, i enlighet med HERRENS ord.?

009:027 N?r Ahasja, Juda konung, s?g detta, flydde han ? Tr?dg?rdshuset till. Men Jehu jagade efter honom och ropade: ?Skjuten ned ocks? honom i vagnen.? S?skedde ock p?Gurh?den vid Jibleam; men han flydde vidare till Megiddo och dog d?r.

009:028 Sedan f?rde hans tj?nare honom i vagnen till Jerusalem; och man begrov honom i hans grav hos hans f?der, i Davids stad.

009:029 Ahasja hade blivit konung ?ver Juda i Jorams, Ahabs sons, elfte regerings?r.

009:030 S?kom nu Jehu till Jisreel. N?r Isebel fick h?ra detta, sminkade hon sig kring ?gonen och smyckade sitt huvud och s?g ut genom f?nstret.

009:031 Och n?r Jehu kom in genom porten, ropade hon: ?Allt st?r v?r r?tt till, du, Simri, som har dr?pt din herre??

009:032 Han lyfte sitt ansikte upp mot f?nstret och sade: ?Vem h?ler med mig? Vem?? D?s?go tv? eller tre hovm?n ut, ned p? honom.

009:033 Han sade: ?St?ten ned henne.? Och de st?tade ned henne, s?att hennes blod st?nkte p?v?ggen och p?h?starna; och han k?rde ?ver henne.

009:034 D?refter gick han in och ? och drack. Sedan sade han: ?Tagen vara p? henne, den f?rbannade, och begraven henne, ty hon ? dock en konungadotter.?

009:035 Men n?r de d?gingo ?stad f?r att begrava henne, funno de av henne intet annat ?n huvudsk?en, f?terna och h?nderna.

009:036 och de v?nde tillbaka och ber?tade detta f?r honom. D?sade han: ?Detta ? vad HERREN talade genom sin tj?nare tisbiten Elia, i det han sade: 'P?Jisreels ?kerf?t skola hundarna ?a upp Isebels k?tt;

009:037 och Isebels d?da kropp skall ligga s?som g?dsel p?marken p? Jisreels ?kerf?t, s?att ingen skall kunna s?ga: Detta ? Isebel.'?

010:001 Men Ahab hade sjuttio s?ner i Samaria. Och Jehu skrev brev och s?nde till Samaria, till de ?verste i Jisreel, de ?dste, och till de fostrare som Ahab hade utsett;

010:002 han skrev: ?Nu, n?r detta brev kommer eder till handa, I som haven eder herres s?ner hos eder, och som haven vagnarna och h?starna hos eder, och d?rtill en bef?st stad och vapen,

010:003 m?n I utse den som ? b?st och I?mpligast av eder herres s?ner och s?tta honom p?hans faders tron och strida f?r eder herres hus.?

010:004 Men de blevo ?verm?ttan f?rskr?ckta och sade: ?De tv?konungarna hava ju icke kunnat h?la st?nd mot honom; huru skulle d?vi kunna h?la st?nd!?

010:005 Och ?verhovm?staren och h?vdingen ?ver staden och de ?dste och konungas?hernas fostrare s?nde till Jehu och I?to s?ga: ?Vi ?ro dina tj?nare; allt vad du s?ger oss villa vi g?ra. Vi vilja icke g?ra n?gon till konung; g?r vad dig t?ckes.?

010:006 D?skrev han ett annat brev till dem, vari det stod: ?Om I h?len med mig och viljen lyssna till mina ord, s?tagen huvudena av eder herres s?ner och kommen i morgon vid denna tid till mig i Jisreel.? De sjuttio konungas?herna bodde n?mligen hos de store i staden, vilka fostrade dem.

010:007 D?nu brevet kom dem till handa, togo de konungas?herna och slaktade dem, alla sjuttio, och lade deras huvuden i korgar och s?nde dem till honom i Jisreel.

- 010:008 När det ett bud kom och berättade för honom att de hade fått dit konungasheras huvuden, sade han: "Lägg dem till i morgon i tvångar vid ingången till porten."
- 010:009 Och om morgonen gick han ut och ställde sig där och sade till allt folket: "Jag är utan skuld. Det är jag som har anstiftat sammansvärjningen mot min herre och dräpt honom; men vem har slagit ihjäl alla dessa?"
- 010:010 Märken nu huru intet av HERRENS ord faller till jorden, intet som HERREN har talat mot Ahabs hus. Ja, HERREN har gjort vad han har sagt genom sin tjänare Elia.
- 010:011 Sedan, dröpte Jehu alla som voro kvar av Ahabs hus i Jisreel, så ock alla hans store och hans förtrogne och hans präster; han läste ingen slippa undan.
- 010:012 Därefter stod han upp och begav sig öst till Samaria; men under vägen, när Jehu kom till Bet-Eked-Haroim,
- 010:013 träffade han pöhasjas, Juda konungs, bröder. Han frågade dem: "Vilka är ni?" De svarade: "Vi är Ahasjas bröder, och vi är på väg ned för att hälsa på konungashera och konungamoderns syster."
- 010:014 Han sade: "Gripen dem levande." Dägrepo de dem levande och slaktade dem och kastade dem i Bet-Ekeds brunn, alla fyrtiotvå; han läste ingen av dem bliva kvar.
- 010:015 När han sedan begav sig väster, träffade han Jonadab, Rekabs son, som kom honom till mötes; och han hälsade på honom och sade till honom: "Är du lika redligt sinnad mot mig som jag är mot dig?" Jonadab svarade: "Ja." "Är det så," sade han, "så räk mig din hand." Därrökte han honom sin hand; och han läste honom stiga upp till sig i vagnen.
- 010:016 Och han sade: "Far med mig och se huru jag nitäskar för HERREN." Sökte man öst med honom i hans vagn.
- 010:017 Och när han kom till Samaria, dröpte han alla som voro kvar av Ahabs hus i Samaria och förgjorde det så; i enlighet med det ord som HERREN hade talat till Elia.
- 010:018 Och Jehu församlade allt folket och sade till dem: "Ahab har tjänat Baal litet; Jehu skall tjäna honom mycket.
- 010:019 Sökallen nu hit till mig alla Baals profeter, alla hans tjänare och alla hans präster--ingen för saknas--ty jag har ett stort offer för Baal i sinnet; var och en som saknas skall mista livet." Men Jehu gjorde så med led list, i avsikt att utrota Baals tjänare.
- 010:020 Därefter sade Jehu: "Fölysen en helig högtidsförsamling för Baal." Dälyste man ut en ödan.
- 010:021 Och Jehu sönde bud över hela Israel, och alla Baals tjänare kommo; Ingen underläste att komma. Och de gingo in i Baals tempel, och Baals tempel blev fullt, ifrån den ena öndan till den andra.
- 010:022 Sedan sade han till föreståndaren för klädkammaren: "Tag fram kläder för alla Baals tjänare." Och han tog fram kläderna för dem.
- 010:023 Därefter gick Jehu in i Baals tempel med Jonadab, Rekabs son. Och han sade till Baals tjänare: "Sen nu noga efter, att här bland eder icke finnes någon HERRENS tjänare, utan allenast södana som tjäna Baal.
- 010:024 De gingo alltså in för att offra slaktoffer och brännoffer. Men Jehu hade däutanför ställt åtio man och sagt: "Om någon slipper undan av de män som jag nu överlämnar i edra händer, så skall liv givas för liv."
- 010:025 Och när man hade offrat brännoffret, sade Jehu till drabanterna

och kämparna:  G n in och slån ned dem; l ten ingen komma ut.
Och de slogo dem med svärdsegg, och drabanterna och kämparna
kastade undan deras kroppar. Därefter gingo de in i det inre av
Baals tempel

010:026 och kastade ut stoderna ur Baals tempel och brände upp dem.

010:027 Och sj va Baalsstoden br to de ned; de br to ock ned Baals
tempel och gjorde därav avträden, som finnas kvar ännu i dag.

010:028 S utrotade Jehu Baal ur Israel.

010:029 Men från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne
hade kommit Israel att synda, från dem avstod icke Jehu, icke
från guldkalvarna i Betel och Dan.

010:030 Och HERREN sade till Jehu: D r t att du har v  utfört vad
rätt var i mina ögon, och gjort mot Ahabs hus allt vad jag hade
i sinnet, d r t skola dina söner till fjärde led sitta på
Israels tron.

010:031 Men Jehu tog dock icke i akt att vandra efter HERRENS, Israels
Guds, lag av allt sitt hj ta; han avstod icke från de Jerobeams
synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.

010:032 Vid denna tid begynte HERREN skära bort stycken från Israel, ty
Hasael slog israeliterna uteder hela deras gräns

010:033 och intog  stra sidan om Jordan hela landet Gilead, gaditernas,
rubeniternas och manassiternas land, området från Aroer vid
bäcken Arnon, både Gilead och Basan.

010:034 Vad nu mer  r att säga om Jehu, om allt vad han gjorde och om
alla hans bedrifter, det finnes upptecknat i Israels konungars
krönika.

010:035 Och Jehu gick till vila hos sina f der, och man begrov honom i
Samaria. Och hans son Joahas blev konung efter honom.

010:036 Den tid Jehu regerade över Israel Samaria var tjugu tta  r.

011:001 När Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var död, stod
hon upp och förgjorde hela konungasl kten.

011:002 Men just när konungabarnen skulle dödas, tog Joseba, konung
Jorams dotter, Ahasjas syster, Joas, Ahasjas son, och skaffade
honom jämte hans amma hemligen undan, in i sovkammaren; där h ll
man honom dold f r Atalja, så att han icke blev dödad.

011:003 Sedan var han hos henne i HERRENS hus, där han förblev gömd i
sex år, medan Atalja regerade i landet.

011:004 Men i det sjunde året s nde Jojada  stad och l t hämta kar ernas
och drabanternas underh vitsm n och förde dem in till sig i
HERRENS hus; och sedan han hade gjort en överenskommelse med dem
och tagit en ed av dem i HERRENS hus visade han dem konungens
son.

011:005 Därefter bjöd han dem och sade: Detta  r vad I skolen göra: en
tredjedel av eder, I som haven att inträda i vakth lningen på
sabbaten, skall hålla vakt i konungshuset

011:006 och en tredjedel vid Surporten och en tredjedel vid porten bakom
drabanterna; s skolen h lla vakt vid huset var i sin ordning.

011:007 Men de båda andra avdelningarna av eder, nämligen alla som hava
att avg fr n vakth lningen p sabbaten, de skola h lla vakt i
HERRENS hus hos konungen.

011:008 I skolen ställa eder runt omkring; konungen, var och en med sina
vapen i handen; och om någon vill tr nga sig inom leden, skall
han dödas. Och I skolen följa konungen, vare sig han går ut
eller in.

- 011:009 Underhåvitsmännen gjorde allt vad prästen Jojada hade bjudit dem; var och en av dem tog sina män, både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de som skulle avgöra om det var på sabbaten, och de kommo så till prästen Jojada.
- 011:010 Och prästen gav åt underhåvitsmännen det spjut och de sköldar som hade tillhört konung David, och som funnos i HERRENS hus.
- 011:011 Och drabanterna stälde upp sig, var och en med sina vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring konungen.
- 011:012 Därefter födde han ut konungasonen och satte på honom kronan och gav honom vittnesbördet; och de gjorde honom till konung och smorde honom. Och de klappade i händerna och ropade: Å leve konungen!?
- 011:013 När Atalja nu hörde drabanternas och folkets rop, gick hon in i HERRENS hus till folket.
- 011:014 Då fick hon se konungen stå vid pelaren, såsom åligt var, och hävitsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen, och fick höra huru hela folkmenighden jublade och ståtte i trumpeterna. Då rev Atalja sönder sina kläder och utropade: Sammansvärjning! Sammansvärjning!?
- 011:015 Men prästen Jojada gav underhåvitsmännen som anfödde skaran denna befallning: Fören henne ut mellan leden, och om någon fjäder henne, så må han dödas med svärd. Prästen ville nämligen förhindra att hon döddes i HERRENS hus.
- 011:016 Alltså grepo de henne, och när hon hade kommit till den plats där hästarna plögade förtas in i konungshuset, döddes hon där.
- 011:017 Och Jojada slöt det förbundet mellan HERREN, konungen och folket, att de skulle vara ett HERRENS folk; han slöt också ett förbund mellan konungen och folket.
- 011:018 Och hela folkmenighden begav sig till Baals tempel och rev ned det och förstörde i grund dess altaren och dess bilder; och Mattan, Baals präst, dröpte de framför altarna. Därefter stälde prästen ut vakter vid HERRENS hus.
- 011:019 Och han tog med sig underhåvitsmännen jämte karlerna och drabanterna och hela folkmenighden, och de födde konungen ned från HERRENS hus och gingo in i konungshuset genom Drabantporten; och han satte sig på konungatronen.
- 011:020 Och hela folkmenighden glädde sig, och staden förblev lugn. Men Atalja hade de dödat med svärd i konungshuset.
- 012:021 Joas var sju år gammal, när han blev konung.
- 012:001 I Jehus sjunde regeringsår blev Joas konung, och han regerade fyrtio år i Jerusalem. Hans moder hette Sibja, från Beer-Seba.
- 012:002 Och Joas gjorde vad rätt var HERRENS ågon, så länge han levde, prästen Jojada hade varit hans lärare.
- 012:003 Dock blevo offerhögarna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambringa offer och tända offereld på högarna.
- 012:004 Och Joas sade till prästerna: Alla penningar vilka såsom heliga gåvor inflyta till HERRENS hus, gångbara penningar, sådana som utgå till läsen för personer, efter det värdet som för var och en bestämmes, och alla penningar som någon av sitt hjerta manas att bringa till HERRENS hus,
- 012:005 dem skola prästerna taga emot, var och en av sina bekanta, och de skola därmed stå i stånd vad som för förfallet på HERRENS hus, överallt där något förfallet finnes.?

- 012:006 Men i konung Joas' tjugutredje regeringsår hade prästerna ännu icke satt i stånd vad som var förfallet på huset.
- 012:007 De kallade konung Joas till sig prästen Jojada och de övriga prästerna och sade till dem: 'Varför sätten i icke i stånd vad som är förfallet på huset? Nu får i icke längre taga emot penningar av edra bekanta, utan i skolen lärna dem ifrån eder till det som är förfallet på huset?'
- 012:008 Och prästerna samtyckte till att icke taga emot penningar av folket, och ej heller befatta sig med att sätta i stånd vad som var förfallet på huset.
- 012:009 De tog prästen Jojada en kista och borrhade ett hål på locket och ställde den bredvid altaret, på högra sidan, när man går in i HERRENS hus. Och prästerna som höll vakt vid tröskeln lade dit alla penningar som inföll till HERRENS hus.
- 012:010 Men snart de dömde att mycket penningar fanns i kistan, gick konungens sekreterare ditupp jämte översteprästen, och de knöt in och räknade sedan de penningar som funnos i HERRENS hus.
- 012:011 Därefter överlämnades de uppvärdade penningarna till de män som förtätade arbetet såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och dessa betalade ut dem till de timmermän och byggningsmän som arbetade på HERRENS hus,
- 012:012 och till murarna och stenhuggarna, så också till inköpet av trävirke och huggen sten för att sätta i stånd vad som var förfallet på HERRENS hus, korteligen, till alla utgifter för att sätta huset i stånd.
- 012:013 Men man gjorde inga silverfat för HERRENS hus, ej heller knivar, skäror, trumpeter eller andra föremål av guld eller av silver, för de penningar som inföll till HERRENS hus,
- 012:014 utan man gav dem till arbetarna, och dessa satte därför HERRENS hus i stånd.
- 012:015 Och man höll icke någon räkenskap med de män till vilka penningarna överlämnades, för att de skulle giva dem till arbetarna, utan de finga handla på heder och tro.
- 012:016 Men skuldoffers- och syndofferspenningarna gingo icke till HERRENS hus utan tillföll prästerna.
- 012:017 På den tiden drog Hasael, konungen i Aram, upp och belägrade Gat och intog det, därefter ställde Hasael sitt tåg upp mot Jerusalem.
- 012:018 De tog Joas, Juda konung, allt vad hans fäder Josafat, Joram och Ahasja, Juda konungar, hade helgat till HERREN, och vad han själv hade helgat till HERREN, och allt guld som fanns i skattkammarna i HERRENS hus och i konungshuset, och sände det till Hasael, konungen i Aram, och dödade denne Jerusalem i fred.
- 012:019 Vad nu mer är att säga om Joas och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.
- 012:020 Och hans tjänare uppreste sig och sammansvoro sig och dröpte Joas i Millobyggnaden, som sträcker sig ned mot Silla.
- 012:021 Det var hans tjänare Josakar, Simeats son, och Josabad, Somers son, som slog honom till döds. Och man begrov honom hos hans fäder i Davids stad. Och hans son Amasja blev konung efter honom.
- 013:001 I Joas', Ahasjas sons, Juda konungs, tjugutredje regeringsår blev Joahas, Jehus son, konung över Israel i Samaria och regrade i sjutton år.
- 013:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon och följde efter de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit

- Israel att synda; från dem avstod han icke.
- 013:003 D? upptändes HERRENS vrede mot Israel, och han gav dem i Hasaels, den arameiske konungens, hand och i Ben-Hadads, Hasaels sons, hand hela denna tid.
- 013:004 (Men Joahas b?nf?ll inf? HERREN, och HERREN h?rde honom, eftersom han s?g Israels betryck, d?nu konungen i Aram f?tryckte dem.
- 013:005 Och HERREN gav ? Israel en fr?sare, s?att de blevo r?ddade ur aram?ernas hand; sedan bodde Israels barn i sina hyddor s?som f?rut.
- 013:006 Dock avstodo de icke fr?n de Jerobeams hus' synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem. Aseran fick ocks?st?kvar i Samaria.)
- 013:007 Ty han hade icke l?tit Joahas beh?la mer folk ?n femtio ryttare, tio vagnar och tio tusen man fotfolk; s?illa f?gjorde dem konungen i Aram; han slog dem, s?att de blevo s?som stoft, n? man tr?skar.
- 013:008 Vad nu mer ? att s?ga om Joahas, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.
- 013:009 Och Joahas gick till vila hos sina f?der, och man begrov honom i Samaria. Och hans son Joas blev konung efter honom.
- 013:010 I Joas', Juda konungs, trettiosjunde regerings? blev Joas, Joahas' son, konung ?ver Israel i Samaria och regerade i sexton ?.
- 013:011 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon; han avstod icke fr?n n?gon av de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda, utan vandrade i dem.
- 013:012 Vad nu mer ? att s?ga om Joas, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter, om hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknat i Israels konungars kr?nika.
- 013:013 Och Joas gick till vila hos sina f?der, och Jerobeam besteg hans tron. Och Joas blev begravnen i Samaria, hos Israels konungar.
- 013:014 Men n? Elisa l?g sjuk i den sjukdom varav han dog, kom Joas, Israels konung, ned till honom. Och han satt hos honom gr?tande och sade: ?Min fader, min fader! Du som f?r Israel ? b?de vagnar och ryttare!?
- 013:015 D?sade Elisa till honom: ?H?mta en b?ge och pilar.? Och han h?mtade ? honom en b?ge och pilar.
- 013:016 D?sade han till Israels konung: ?Fatta i b?gen med din hand.? Och n? han hade gjort detta, lade Elisa sina h?nder p? konungens h?nder.
- 013:017 D?refter sade han: ??ppna f?nstret mot ?ster.? Och n? han hade ?ppnat det, sade Elisa: ?Skjut.? Och han sk?. D?sade han: ?En HERRENS segerpil, en segerpil mot Aram! Du skall sl?aram?erna vid Afek, s?att de f?g?ras.?
- 013:018 D?refter sade han: ?Tag pilarna.? Och n? han hade tagit dem, sade han till Israels konung: ?SI?p?jorden.? D?slog han tre g?nger och sedan h?ll han upp.
- 013:019 D?blev gudsmannen vred p?honom och sade: ?Du skulle slagit fem eller sex g?nger, ty d?skulle du hava slagit aram?erna s?, att de hade blivit f?gjorda; men nu kommer du att sl?aram?erna allenast tre g?nger.?
- 013:020 S?dog d?Elisa, och man begrov honom. Men moabitiska str?vskaror pl?gade falla in i landet, vid ?rets ing?ng.

- 013:021 S?h?nde sig, att just n? n?gra h?lo p?att begrava en man, fingo de se en str?vskara; d?kastade de mannen i Elisas grav. N? d?mannen kom i ber?ing med Elisas ben, fick han liv igen och reste sig upp p?sina f?tter.
- 013:022 Och Hasael, konungen i Aram, hade f?tryckt Israel, s?I?nge Joahas levde.
- 013:023 Men HERREN blev dem n?dig och f?barmade sig ?ver dem och v?nde sig till dem, f? det f?bunds skull som han hade slutit med Abraham, Isak och Jakob; ty han ville icke f?d?va dem, och han hade ?nnu icke kastat dem bort ifr?n sitt ansikte.
- 013:024 Och Hasael, konungen i Aram, dog, och hans son Ben-Hadad blev konung efter honom.
- 013:025 D?tog Joas, Joahas' son, tillbaka fr?n Ben-Hadad, Hasaels son, de st?der som denne i krig hade tagit ifr?n hans fader Joahas. Tre g?nger slog Joas honom och ?ertog s?Israels st?der.
- 014:001 I Joas', Joahas' sons, Israels konungs, andra regerings? blev Amasja, Joas' son, konung i Juda.
- 014:002 Han var tjugufem ? gammal, n? han blev konung, och han regerade tjugunio ? i Jerusalem. Hans moder hette Joaddin, fr?n Jerusalem.
- 014:003 Han gjorde vad r?t var i HERRENS ?gon, dock icke s?som hans fader David; men han gjorde i allt s?som hans fader Joas hade gjort.
- 014:004 Offerh?jderna blevo likv? icke avskaffade, utan folket fortfor att framb?ra offer och t?nda offereld p?h?jderna.
- 014:005 Och sedan konungad?met hade blivit bef?st i hans hand, l? han dr?pa dem av sina tj?nare, som hade dr?pt hans fader, konungen.
- 014:006 Men m?rdarnas barn d?dade han icke, i enlighet med vad f?reskrivet var i Moses lagbok, d? HERREN hade bjudit och sagt: ??r?drarna skola icke d?das f? sina barns skull, och barnen skola icke d?das f? sina f?r?drars skull, utan var och en skall d?genom sin egen synd.?
- 014:007 Han slog edom?erna i Salt dalen, tio tusen man, och intog Sela med strid och gav det namnet Jokteel, s?som det heter ?nnu i dag.
- 014:008 D?refter skickade Amasja s?ndebud till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och l? s?ga: ?Kom, l? oss drabba samman med varandra.?
- 014:009 Men Joas, Israels konung, s?nde d?till Amasja, Juda konung, och l? svara: ?T?nbusken p?Libanon s?nde en g?ng bud till cedern p?Libanon och l? s?ga: 'Giv din dotter ? min son till hustru.' Men sedan gingo markens djur p?Libanon fram ?ver t?nbusken och trampade ned den.
- 014:010 Du har slagit Edom, och d??ver f?h?ver du dig i ditt hj?ta. Men l? dig n?a med den ?an, och stanna hemma. Varf? utmanar du olyckan, dig sj?v och Juda med dig till fall??
- 014:011 Men Amasja ville icke h?a h?p?, och Joas, Israels konung, drog d?upp, och de drabbade samman med varandra, han och Amasja, Juda konung, vid det Bet-Semes som h? till Juda.
- 014:012 Och Juda m?n blevo slagna av Israels m?n och flydde, var och en till sin hydda.
- 014:013 Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son till Ahasja, blev tagen till f?nga i Bet-Semes av Joas, Israels konung. Och n? de kommo till Jerusalem, br? han ned ett stycke av Jerusalems mur vid Efraimsporten, och d?ifr?n ?nda till H?nporten, fyra hundra alnar.

- 014:014 Och han tog allt guld och silver och alla k rnl som funnos i HERRENS hus och i konungshusets skattkamarar, därtill ock gisslan, och v rnde s tillbaka till Samaria.
- 014:015 Vad nu mer   att säga om Joas, om vad han gjorde och om hans bedrifter och om hans krig mot Amasja, Juda konung, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.
- 014:016 Och Joas gick till vila hos sina f der och blev begravnen i Samaria, hos Israels konungar. Och hans son Jerobeam blev konung efter honom.
- 014:017 Men Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i femton   efter Joas', Joahas' sons, Israels konungs, död.
- 014:018 Vad nu mer   att säga om Amasja, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.
- 014:019 Och en sammansvärjning anstiftades mot honom i Jerusalem, s att han måste fly till Lakis. D s ndes m n efter honom till Lakis, och dessa d dade honom där.
- 014:020 Sedan f rde man honom därifrån p h star; och han blev begravnen i Jerusalem hos sina f der i Davids stad.
- 014:021 Och allt folket i Juda tog Asarja som d var sexton   gammal, och gjorde honom till konung i hans fader Amasjas st le.
- 014:022 Det var han som befäste Elat; ock han lade det  ter under Juda, sedan konungen hade gått till vila hos sina f der.
- 014:023 I Amasjas, Joas' sons, Juda konungs, femtonde regeringsår blev Jerobeam, Joas' son, konung över Israel i Samaria och regrade i fyrtioett  .
- 014:024 Han gjorde vad ont var i HERRENS  gon; han avstod icke från någon av de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.
- 014:025 Han  ervann Israels område, från det st le där v gen g r till Hamat ända till Hedmarkshavet, i enlighet med det ord som HERREN, Israels Gud, hade talat genom sin tjänare profeten Jona, Amittais son, från Gat-Hahefer.
- 014:026 Ty HERREN s g att Israels betryck var mycket svårt, och att det var ute med alla och envar, och att Israel icke hade någon hj pare.
- 014:027 Och HERREN hade ännu icke beslutit att utplåna Israels namn under himmelen; därför fr ste han dem genom Jerobeam, Joas' son.
- 014:028 Vad nu mer   att säga om Jerobeam, om allt vad han gjorde och om hans bedrifter och hans krig, s ock om huru han   Israel  ervann den del av Damaskus och Hamat, som en gång hade tillhört Juda, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.
- 014:029 Och Jerobeam gick till vila hos sina f der, Israels konungar. Och hans son Sakarja blev konung efter honom.
- 015:001 I Jerobeams, Israels konungs, tjugusjunde regeringsår blev Asarja, Amasjas son, konung i Juda.
- 015:002 Han var sexton   gammal, när han blev konung, och han regrade femtiotv r i Jerusalem. Hans moder hette Jekolja, från Jerusalem.
- 015:003 Han gjorde vad rätt var i HERRENS  gon, alldeles såsom hans fader Amasja hade gjort.
- 015:004 Dock blevo offerh rderna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambära offer och t nda offereld p h rderna.

015:005 Men HERREN hems kte konungen, s att han blev spet sk för hela sitt liv; och han bodde sedan i ett särskilt hus. Jotam, konungens son, förestod då hans hus och dömde folket i landet.

015:006 Vad nu mer   att säga om Asarja och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.

015:007 Och Asarja gick till vila hos sina f der, och man begrov honom hos hans f der i Davids stad. Och hans son Jotam blev konung efter honom.

015:008 I Asarjas, Juda konungs, trettio ttonde regeringsår blev Sakarja, Jerobeams son, konung över Israel i Samaria och regerade i sex månader.

015:009 Han gjorde vad ont var i HERRENS  gon, såsom hans f der hade gjort; han avstod icke från de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.

015:010 Och Sallum, Jabes' son, anstiftade en sammansvärjning mot honom och slog honom till döds i folkets  syn, och blev s konung i hans st le

015:011 Vad nu mer   att säga om Sakarja, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

015:012 Så, uppfylldes det ord som HERREN, hade talat till Jehu, när han sade:  Dina söner till fjärde led skola sitta på Israels tron.  Det skedde så.

015:013 Sallum, Jabes' son, blev konung i Ussias, Juda konungs, trettionionde regeringsår, och han regerade en månads tid i Samaria.

015:014 Men då drog Menahem, Gadis son, upp från Tirsa och kom till Samaria och slog Sallum, Jabes' son, till döds i Samaria, och blev s konung i hans st le

015:015 Vad nu mer   att säga om Sallum och om den sammansvärjning han anstiftade, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

015:016 Vid den tiden f rh jade Menahem Tifsa med allt vad där inne var, s ock hela dess område, från Tirsa; ty staden hade icke öppnat portarna, d f r h jade han den, och alla dess havande kvinnor l t han upprista.

015:017 I Asarjas, Juda konungs, trettionionde regeringsår blev Menahem, Gadis son, konung över Israel och regerade i tio år, i Samaria.

015:018 Han gjorde vad ont var i HERRENS  gon; han avstod icke, s l nge han levde, från de Jerobeams Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.

015:019 Och Pul, konungen i Assyrien, f l in i landet; d gav Menahem   Pul tusen talenter silver, för att han skulle understödja honom och befästa konungadömet i hans hand.

015:020 Och de penningar som Menahem skulle giva   konungen i Assyrien tog han ut genom att lägga skatt på alla rika m n i Israel, en skatt av femtio siklar silver påvar och en. S v nde d  konungen i Assyrien tillbaka och stannade icke då i landet.

015:021 Vad nu mer   att säga om Menahem och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars krönika.

015:022 Och Menahem gick till vila hos sina f der. Och hans son Pekaja blev konung efter honom.

015:023 I Asarjas, Juda konungs, femtionde regeringsår blev Pekaja, Menahems son, konung över Israel i Samaria och regerade i två

¶.

015:024 Han gjorde vad ont var i HERRENS ¶gon; han avstod icke fr¶n de Jerobeams, Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.

015:025 Och Peka, Remaljas son, hans livk¶mpe, anstiftade en sammansv¶rjning mot honom och dr¶pte honom i Samaria, i konungshusets palatsbyggnad, han tillika med Argob och Arje; d¶rvid hade han med sig femtio gileaditer. S¶d¶dade han honom och blev konung i hans st¶le.

015:026 Vad nu mer ¶ att s¶ga om Pekaja och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars kr¶nika.

015:027 I Asarjas, Juda konungs, femtioandra regerings¶r blev Peka, Remaljas son, konung ¶ver Israel i Samaria och regerade i tjugu ¶r.

015:028 Han gjorde vad ont var i HERRENS ¶gon; han avstod icke fr¶n de Jerobeams; Nebats sons, synder genom vilka denne hade kommit Israel att synda.

015:029 I Pekas, Israels konungs, tid kom Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och intog ljon, Abel-Bet-Maaka, Janoa, Kedes, Hasor, Gilead och Galileen, hela Naftali land, och f¶rde folket bort till Assyrien.

015:030 Och Hosea, Elas son, anstiftade en sammansv¶rjning mot Peka, Remaljas son, och slog honom till d¶ds och blev s¶konung i hans st¶le, i Jotams, Ussias sons, tjugonde regerings¶r.

015:031 Vad nu mer ¶ att s¶ga om Peka och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Israels konungars kr¶nika.

015:032 I Pekas, Remaljas sons, Israels konungs, andra regerings¶r blev Jotam, Ussias son, konung i Juda.

015:033 Han var tjugufem ¶r gammal, n¶r han blev konung, och han regerade sexton ¶r i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter.

015:034 Han gjorde vad r¶tt var i HERRENS ¶gon; han gjorde alldeles s¶som hans fader Ussia hade gjort.

015:035 Dock blevo offerh¶jderna icke avskaffade, utan folket fortfor att frambr¶ra offer och t¶nda offereld p¶h¶jderna. Han byggde ¶vre porten till HERRENS hus.

015:036 Vad nu mer ¶ att s¶ga om Jotam, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars kr¶nika.

015:037 Vid den tiden begynte HERREN att l¶ta Juda hems¶kas av Resin, konungen i Aram, och av Peka, Remaljas son.

015:038 Och Jotam gick till vila hos sina f¶der och blev begraven hos sina f¶der i sin fader Davids stad. Och hans son Ahas blev konung efter honom.

016:001 I Pekas, Remaljas sons, sjuttonde regerings¶r blev Ahas, Jotams son, konung i Juda.

016:002 Tjugu ¶r gammal var Ahas, n¶r han blev konung, och han regerade sexton ¶r i Jerusalem. Han gjorde icke vad r¶tt var i HERRENS, sin Guds, ¶gon, s¶som hans fader David,

016:003 utan vandrade p¶Israels konungars v¶g; ja, han l¶t ock sin son g¶genom eld, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade f¶drivit f¶r Israels barn.

016:004 Och han frambar offer och t¶nde offereld p¶h¶jderna och kullarna och under alla gr¶na tr¶d.

- 016:005 P?den tiden drogo Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, upp f?r att er?vra Jerusalem; och de innesl?to Ahas, men kunde icke er?vra staden.
- 016:006 Vid samma tid ?ervann Resin, konungen i Aram, Elat ?r Aram och jagade Juda m?n bort ifr?n Elot. D?refter kommo aram?erna till Elat och bosatte sig d?r, och d?r bo de ?nnu i dag.
- 016:007 Men Ahas skickade s?nde bud till Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien, och l?t s?ga: ?Jag ?r din t?nare och din son. Drag hitupp och fr?ls mig fr?n Arams konung och fr?n Israels konung, ty de hava ?verfallit mig.?
- 016:008 Och Ahas tog det silver och guld som fanns i HERRENS hus och i konungshusets skattkamrar, och s?nde det s?som sk?nk till konungen i Assyrien.
- 016:009 Och konungen i Assyrien lyssnade till honom: konungen i Assyrien drog upp mot Damaskus och intog det och f?rde bort folket till Kir och d?dade Resin.
- 016:010 Sedan for konung Ahas till Damaskus f?r att d?r m?ta Tiglat-Pileser, konungen i Assyrien. Och n?r konung Ahas fick se altaret i Damaskus, s?nde han till pr?sten Uria en avteckning av altaret och en m?nsterbild till ett s?dant, alldeles s?som det var gjort.
- 016:011 Sedan byggde pr?sten Uria altaret; alldeles efter den f?reskrift som konung Ahas hade s?nt till honom fr?n Damaskus gjorde pr?sten Uria det f?rdigt, till dess konung Ahas kom tillbaka fr?n Damaskus.
- 016:012 N?r s?konungen efter sin hemkomst fr?n Damaskus fick se altaret, tr?dde han fram till altaret och steg upp till det.
- 016:013 D?refter f?rbr?nde han sitt br?noffer och sitt spisoffer och utg?r sitt drickoffer; och blodet av det tackoffer som han offrade st?nkte han p?altaret.
- 016:014 Men kopparaltaret, som stod inf?r HERRENS ansikte, flyttade han undan fr?n husets framsida, fr?n platsen mellan det nya altaret och HERRENS hus, och st?lde det p?norra sidan om detta altare.
- 016:015 Och konung Ahas bj?d pr?sten Uria och sade: ?P?det stora altaret skall du f?rbr?na morgonens br?noffer och aftonens spisoffer, ?vensom konungens br?noffer j?mte hans spisoffer, s?ock br?noffer, spisoffer och drickoffer f?r allt folket i landet; och allt blodet, s?v? av br?noffer som av slaktoffer, skall du st?nka d?r?. Men vad jag skall g?ra med kopparaltaret, det vill jag n?rmare bet?nka.?
- 016:016 Och pr?sten Uria gjorde alldeles s?som konung Ahas bj?d honom.
- 016:017 Konung Ahas l?sbr?r ock sidolisterna p?b?ckenst?len och tog bort b?ckenet fr?n dem; och havet lyfte han ned fr?n kopparoxarna som stodo d?r under och st?lde det p?ett stengolv.
- 016:018 Och den t?ckta sabbatsg?ngen som man hade byggt vid huset, s?ock konungens yttre ing?ngsv?g, f?rlade han inom HERRENS hus, f?r den assyriske konungens skull.
- 016:019 Vad nu mer ?r att s?ga om Ahas, om vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars kr?nika.
- 016:020 Och Ahab gick till vila hos sina f?der och blev begraven hos sina f?der i Davids stad. Och hans son Hiskia blev konung efter honom.
- 017:001 I Ahas', Juda konungs, tolfte regerings?r blev Hosea, Elas son, konung i Samaria ?ver Israel och regerade i nio ?r.
- 017:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS; ?gon, dock icke s?som de israelitiska konungar som hade varit f?re honom
- 017:003 Mot honom drog den assyriske konungen Salmaneser upp; och Hosea

- måste bliva honom underdånig och giva honom skänker.
- 017:004 Men sedan mätte konungen i Assyrien att Hosea förehade stämplingar, i det att han skickade sändebud till So, konungen i Egypten och icke, såsom förut, vart för sände skänker till konungen i Assyrien Därför konungen i Assyrien spötra in honom och hälla honom bunden i fångelse.
- 017:005 Ty konungen i Assyrien drog upp och angrep hela landet, och drog upp mot Samaria och belägrade det i tre år.
- 017:006 I Hoseas nionde regeringsår intog konungen i Assyrien Samaria och förde Israel bort till Assyrien och lät dem bo i Hala och vid Habor--en ström i Gosan--och i Mediens städer.
- 017:007 Israels barn hade ju syndat mot HERREN, sin Gud, honom som hade fört dem upp ur Egyptens land, undan Faraos, den egyptiske konungens, hand, och de hade fruktat andra gudar.
- 017:008 De hade ock vandrat efter de folks stadgar, som HERREN hade fördrivit för Israels barn, och efter de stadgar som Israels konungar hade uppgjort.
- 017:009 Ja, Israels barn hade bedrivit otillbörliga ting mot HERREN, sin Gud; de hade byggt sig offerhögder på alla sina boningsorter, vid viktartornen såväl som i de bästa städerna.
- 017:010 De hade rest stoder och Aseror för sig på alla höga kullar och under alla gröna träd.
- 017:011 Därför hade de på offerhögderna tätt offereld, likasom de folk som HERREN hade drivit bort för dem, och hade gjort onda ting, så att de förtägnade HERREN.
- 017:012 De hade tjuvat de eländiga avgudarna, fastän HERREN hade sagt till dem: För skolen icke göra så.
- 017:013 Och HERREN hade varnat både Israel och Juda genom alla sina profeter och siare och sagt: Vården om från edra onda vägar och hållen mina bud och stadgar--efter hela den lag som jag gav edra fäder--så ock vad jag har låtit säga eder genom mina tjuvare profeterna?
- 017:014 Men de ville icke höra, utan voro hördnackade såsom deras fäder, vilka icke trodde på HERREN, sin Gud.
- 017:015 De förkastade hans stadgar och det förbund som han hade slutit med deras fäder, och de förordningar som han hade givit dem, och följde efter förtägliga avgudar och bedrevo förtäglighet, likasom de folk som voro omkring dem, fastän HERREN hade förbjudit dem att göra såsom dessa.
- 017:016 De övergavo HERRENS, sin Guds, alla bud och gjorde sig gjutna belästen, tvåkallar; de gjorde sig ock Aseror och tillbede himmelens hela härskara och tjuvade Baal.
- 017:017 Och de lät sina söner och döttrar gå genom eld och befattade sig med spödom och överade trolldom de såde sig till att göra vad ont var i HERRENS ögon och förtägnade honom därmed.
- 017:018 Därför blev ock HERREN mycket vred på Israel och förskänt dem från sitt ansikte, så att icke något annat blev kvar än Juda stam allena.
- 017:019 Dock höll icke heller Juda HERRENS, sin Guds, bud, utan vandrade efter de stadgar som Israel hade uppgjort.
- 017:020 Så förtägnade därför HERREN all Israels såd och tuknade dem och gav dem i plundrars hand, till dess att han kastade dem bort ifrån sitt ansikte.
- 017:021 Ty när han hade ryckt Israel från Davids hus och de hade gjort Jerobeam, Nebats son, till konung, förtägnade Jerobeam Israel till att avfalla från HERREN och kom dem att begå en stor synd.
- 017:022 Och Israels barn vandrade i alla de synder som Jerobeam hade

- gjort; de avstodo icke från dem.
- 017:023 Men till slut följde HERREN Israel från sitt ansikte, såsom han hade hotat genom alla sina tjänare profeterna. Så blev Israel; bortförd från sitt land till Assyrien, där de är fortfarande i dag.
- 017:024 Och konungen i Assyrien lät folk komma från Babel, Kuta, Ava, Hamat och Sefarvaim och bosätta sig i Samariens städer, i Israels barns ställe. Så tog dessa Samarien i besittning och bosatte sig i dess städer.
- 017:025 Men då de under den första tiden av sin vistelse där icke fruktade HERREN, sånde HERREN bland dem lejon, som anstälde förstörelse bland dem.
- 017:026 Och man omtalade detta för konungen i Assyrien och sade: De folk som du har fört bort och lät bosätta sig i Samariens städer veta icke huru landets Gud skall dyrkas därför har han sånt lejon ibland dem, och dessa döda dem nu, eftersom de icke veta huru landets Gud skall dyrkas?
- 017:027 Då bjöd konungen i Assyrien och sade: Låt en av de präster som jag har fört bort därifrån fara dit; mede fara dit och bosätta sig där. Och med han låt dem huru landets Gud skall dyrkas?
- 017:028 Så kom då en av de präster som: de hade fört bort ifrån Samarien och bosatte sig i Betel; och han lärde dem huru de skulle frukta HERREN.
- 017:029 Vår gjorde sig vart folk sin egen gud och ställde upp denne i de offerhögshus som samariterna hade uppbyggt, vart folk för sig, i de städer där de bodde.
- 017:030 Folket ifrån Babel gjorde sig en Suckot-Benot, folket ifrån Kut gjorde sig en Nergal, och folket ifrån Hamat gjorde sig en Asima;
- 017:031 aviterna gjorde sig en Nibhas och en Tartak, och sefarviterna brände upp sina barn i eld åt Adrammelek och Anammelek, Sefarvaims gudar.
- 017:032 Men de fruktade också HERREN. Och de gjorde människor ur sin egen krets till offerhögspräster åt sig, och dessa offrade åt dem i offerhögshuset.
- 017:033 Så fruktade de visserligen HERREN, men de tjänade ändå sina egna gudar, på samma sätt som de folk ifrån vilka man hade fört bort dem.
- 017:034 Ännu i dag gör de likasom förtut: de frukta icke HERREN och gör icke efter de stadgar och den rätt som de hava fört, icke efter den lag och de bud som HERREN har givit Jakobs barn, den mans åt vilken han gav namnet Israel.
- 017:035 Ty HERREN slöt ett förbund med dem och bjöd dem och sade: Jag skolen icke frukta andra gudar, ej heller tillbedja dem eller tjäna dem eller offra åt dem.
- 017:036 Nej, HERREN allena, som förde eder upp ur Egyptens land med stor makt och utsträckt arm, honom skolen jag frukta, honom skolen jag tillbedja och jag honom skolen jag offra.
- 017:037 Och de stadgar och rätt, den lag och de bud som han har föreskrivit eder, dem skolen jag hålla och göra i all tid; men jag skolen icke frukta andra gudar.
- 017:038 Det förbund som jag har slutit med eder skolen jag icke göra; jag skolen icke frukta andra gudar.
- 017:039 Allenast HERREN, eder Gud, skolen jag frukta, så skall han rädda eder ur alla edra fienders hand?
- 017:040 Men de ville icke höra honom, utan gjorde likasom förtut.
- 017:041 Så fruktade dessa folk HERREN, men tjänade ändå sina

beläten. Också deras barn och deras barnbarn göra ännu i dag
såsom deras fäder gjorde.

- 018:001 I Hoseas, Elas sons, Israels konungs, tredje regeringsår blev Hiskia, Ahas' son, konung i Juda.
- 018:002 Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och han regerade tjugunio år i Jerusalem. Hans moder hette Abi, Sakarjas dotter.
- 018:003 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ägon, alldeles såsom hans fader David hade gjort.
- 018:004 Han avskaffade offerhögarna, slog sönder stöden och högg ned Aseran. Han krossade också den kopparorm som Mose hade gjort; ty ända till denna tid hade Israels barn trott offereld för denne. Man kallade honom Nehustan.
- 018:005 PÅ HERREN, Israels Gud, förtroddes han, så att ingen var honom lik bland alla Juda konungar efter honom, ej heller bland dem som hade varit före honom.
- 018:006 Han höll sig till HERREN och vek icke av ifrån honom, utan höll hans bud, dem som HERREN hade givit Mose.
- 018:007 Och HERREN var med honom, så att han hade framgång i allt vad han företog sig. Han avföll från konungen i Assyrien och upphörde att vara honom underdånig.
- 018:008 Han slog också filisterna och intog deras land ända till Gasa med dess områden, såväl viktartorn som befästa städer.
- 018:009 I konung Hiskias fjortonde regeringsår, som var Hoseas, Elas sons, Israels konungs, sjunde regeringsår, drog Salmaneser, konungen i Assyrien, upp mot Samaria och belägrade det.
- 018:010 Och de intogo det efter tre år, i Hiskias sjätte regeringsår; under detta år, som var Hoseas, Israels konungs, nionde regeringsår, blev Samaria intaget.
- 018:011 Och konungen i Assyrien födde Israel bort till Assyrien och förflyttade dem till Hala och till Habor, en ström i Gosan, och till Mediens städer--
- 018:012 detta därför att de icke hörd HERRENS, sin Guds, röst, utan övertrödde hans förbund, allt vad HERRENS tjänare Mose hade bjudit; de ville varken höra eller göra det.
- 018:013 Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår drog Sanherib, konungen i Assyrien, upp och angrep alla befästa städer i Juda och intog dem.
- 018:014 Då sånde Hiskia, Juda konung, till Assyriens konung i Lakis och lät säga: Jag har försyndat mig; vänd om och låmna mig i fred. Vad du lågger på mig vill jag bära. Då födde konungen i Assyrien Hiskia, Juda konung, att betala tre hundra talenter silver och trettio talenter guld.
- 018:015 Och Hiskia gav ut alla de penningar som funnos i HERRENS hus och i konungshusets skattkamarar.
- 018:016 Vid detta tillfälle lämnade också Hiskia från dörarna till HERRENS tempel och från dörrposterna den beläggning som Hiskia, Juda konung, hade överdragit dem med, och gav detta till konungen i Assyrien.
- 018:017 Men konungen i Assyrien sånde från Lakis stad Tartan, Rab-Saris och Rab-Sake med en stor hær mot konung Hiskia i Jerusalem. Dessa drogo då upp och kommo till Jerusalem; och när de hade dragit ditupp och kommit fram, stannade de vid Äre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfötet.
- 018:018 Och de begärde att förtala med konungen. Då gingo

- Verhovm?staren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till dem.
- 018:019 Och Rab-Sake sade till dem: S?ngen till Hiskia: S?s?ger den store konungen, konungen i Assyrien: Vad ? det f?r en f?tr?stan som du nu har h?ngivit dig ??
- 018:020 Du menar v?r att allenast munv?der beh?vs f?r att veta r?d och hava makt att f?ra krig. P?vem f?tr?star du d?, eftersom du har satt dig upp mot mig?
- 018:021 Du f?tr?star val nu p?den br?ckta r?staven Egypten, men se, n?r n?gon st?der sig p?den, g?r den in i hans hand och genomborrar den. Ty s?dan ? Farao, konungen i Egypten, f?r alla som f?tr?sta p?honom.
- 018:022 Eller s?ngen I kanh?nda till mig: 'Vi f?tr?sta p?HERREN, v?r Gud'? Var det d?icke hans offerh?der och altaren Hiskia avskaffade, n?r han sade till Juda och Jerusalem: 'Inf?r detta altare skolen I tillbedja, har i Jerusalem'?
- 018:023 Men ing?nu ett vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill giva dig tv?tusen h?star, om du kan skaffa dig ryttare till dem.
- 018:024 Huru skulle du d?kunna sl?tillbaka en enda st?h?lare, en av min herres ringaste tj?nare? Och du s?ter din f?tr?stan till Egypten, i hopp om att s?f?vagnar och ryttare!
- 018:025 Menar du d?att jag utan HERRENS vilja har dragit upp till detta st?le f?r att f?rd?va det? Nej, det ? HERREN som har sagt till mig: Drag upp mot detta land och f?rd?va det.?
- 018:026 D?sade Eljakim, Hilkias son, och Sebna och Joa till Rab-Sake: ?Tala till dina tj?nare p?arameiska, ty vi f?st?det spr?ket, och tala icke med oss p?judiska inf?r folket som st?r p? muren.?
- 018:027 Men Rab-Sake svarade dem: ??r det d?till din herre och till dig som min herre har s?nt mig att tala dessa ord? ?r det icke fastmer till de m?n som sitta p?muren, och som j?mte eder skola n?dgas ?a sin egen tr?ck och dricka sitt eget vatten??
- 018:028 D?efter tr?dde Rab-Sake n?rmare och ropade med h?g r?st p? judiska och talade och sade: H?ren den store konungens, den assyriske konungens, ord.
- 018:029 S?s?ger konungen: L?ten icke Hiskia bedraga eder, ty han f?r m?r icke r?dda eder ur min hand
- 018:030 Och l?ten icke Hiskia f?leda eder att f?tr?sta p?HERREN, d?med att han s?ger: 'HERREN skall f?rvisso r?dda oss, och denna stad skall icke bliva given i den assyriske konungens hand.'
- 018:031 H?ren icke p?Hiskia. Ty s?s?ger konungen i Assyrien: G?ren upp i godo med mig och given eder ? mig, s?skolen I f?r ?a var och en av sitt vintr?d och av sitt fikontr?d och dricka var och en ur sin brunn,
- 018:032 till dess jag kommer och h?mtar eder till ett land som ? likt edert eget land, ett land med s?d och vin, ett land med br?d och ving?rdar, ett land med ?dla olivtr?d och honung; s?skolen I f?r leva och icke d?. Men h?ren icke p?Hiskia; ty han vill f?leda eder, n?r han s?ger: 'HERREN skall r?dda oss.'
- 018:033 Har v?r n?gon av de andra folkens gudar n?gonsin r?ddat sitt land ur den assyriske konungens hand?
- 018:034 Var ?ro Hamats och Arpads gudar? Var ?ro Sefarvaims, Henas och Ivas gudar? Eller hava de r?ddat Samaria ur min hand?
- 018:035 Vilken bland andra l?nders alla gudar har v?r r?ddat sitt land ur min hand, eftersom I menen att HERREN skall r?dda Jerusalem ur min hand??

018:036 Men folket teg och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade s?bjudit och sagt: 'Svaren honom icke.'
018:037 Och 'verhovm'staren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med s'nderrivna kl'der och ber'tade f'r honom vad Rab-Sake hade sagt.

019:001 D?nu konung Hiskia h?rde detta, rev han s'nder sina kl'der och h?jde sig i sorgdr'kt och gick in i HERRENS hus.
019:002 Och 'verhovm'staren Eljakim och sekreteraren Sebna och de 'rdeste bland pr'sterna s'nde han, h?jda i sorgdr'kt, till profeten Jesaja, Amos' son.
019:003 Och de sade till denne: 'S?s'ger Hiskia: En n'ndens, tuktans och sm'jekens dag 'r denna dag, ty fostren hava v' kommit fram till f'rdseln, men kraft att f'rdan finnes icke.
019:004 Kanh'nda skall HERREN, din Gud, h'ra alla Rab-Sakes ord, med vilka hans herre, konungen i Assyrien, har s'nt honom till att sm'nda den levande Guden, s'att han straffar honom f'r dessa ord, som han, HERREN, din Gud, har h'rt. S?bed nu en b'n f'r den kvarleva som 'nnu finnes.'
019:005 N'r nu konung Hiskias tj'nare kommo till Jesaja,
019:006 sade Jesaja till dem: 'S?skolen I s'ga till eder herre: S?s'ger HERREN: Frukta icke f'r de ord som du har h'rt, dem med vilka den assyriske konungens tj'nare hava h'ndat mig.
019:007 Se, jag skall l'ra en s'ndan ande komma in i honom, att han, p? grund av ett rykte som han skall f'h'ra, v'nder tillbaka till sitt land; och jag skall l'ra honom falla f'r sv'rd i hans eget land.
019:008 Och Rab-Sake v'nde tillbaka och fann den assyriske konungen upptagen med att bel'gra Libna; ty han hade h'rt att han hade brutit upp fr'n Lakis.

019:009 Men n'r Sanherib fick h'ra s'ga om Tirhaka, konungen i Etiopien, att denne hade dragit ut f'r att strida mot honom, skickade han 'ter s'ndebud till Hiskia och sade:
019:010 'S?skolen I s'ga till Hiskia, Juda konung: L't icke din Gud, som du f'rtr'star p?, bedraga dig, i det att du t'nker: 'Jerusalem skall icke bliva givet i den assyriske konungens hand.'
019:011 Du har nu h'rt vad konungarna i Assyrien hava gjort med alla andra l'nder, huru de hava givit dem till spillo. Och du skulle nu bliva r'ddad!
019:012 Hava v'r de folk som mina f'der f'r'd'vade, Gosan, Haran, Resef och Edens barn i Telassar, blivit r'ddade av sina gudar?
019:013 Var 'r Hamats konung och Arpads konung och konungen 'ver Sefarvaims stad, 'ver Hena och Iva??

019:014 N'r Hiskia hade mottagit brevet av s'ndebuden och l'st det, gick han upp i HERRENS hus, och d'r bredde Hiskia ut det inf'r HERRENS ansikte.
019:015 Och Hiskia bad inf'r HERRENS ansikte och sade: 'HERRE, Israels Gud, du som tronar p?keruberna, du allena 'r Gud, den som r'der 'ver alla riken p?jorden; du har gjort himmel och jord.
019:016 HERRE, b'j ditt 'ra h'till och h'r; HERRE, 'ppna dina 'gon och se. Ja, h'r Sanheribs ord, det budskap varmed han har sm'ndat den levande Guden.
019:017 Det 'r sant, HERRE, att konungarna i Assyrien hava f'r'tt folken och deras land.
019:018 Och de hava kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga gudar, utan verk av m'niskoh'nder, tr'och sten; d'rff'r kunde

de förgäva dem.

019:019 Men fråns oss nu, HERRE, v? Gud, ur hans hand, s? att alla riken p? jorden fönimma att du, HERRE, allena ? Gud.?

019:020 D?s?nde Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och I? s?ga: 'S? s?ger HERREN, Israels Gud: Det varom du har bett mig ang?ende Sanherib, konungen i Assyrien, det har jag h?t.

019:021 S? ? nu detta det ord som HERREN har talat om honom:

Hon f?raktar dig och bespottar dig,
jungfrun dottern Sion;
hon skakar huvudet efter dig, dottern Jerusalem.

019:022 vem har du sm?dat och h?dat,
och mot vem har du upph?vt din r?st?
Alltf? h?gt har du upplyft dina ?gon--
Ja, mot Israels Helige.

019:023 Genom dina s?ndebud sm?dade du Herren,
n? du sade: 'Med mina m?nga vagnar
drog jag upp p? bergens h?jder,
I?ngst upp p? Libanon;
jag h?gg ned dess h?ga cedrar
och v?rdiga cypresser;
jag tr?ngde fram till dess innersta g?mslen,
dess frodigaste skog;

019:024 jag gr?vde brunnar och drack ut
fr?mmande vatten,
och med min fot uttorkade jag
alla Egyptens str?mmar.'

019:025 Har du icke h?t att jag f? I?nge sedan
beredde detta?
Av ?der best?mde jag ju s?
och nu har jag f?tt det fram:
du fick makt att ?del?gga bef?sta st?der
till grusade stenhopar.

019:026 Deras inv?hare blevo maktl?sa,
de f?f?rades och stodo med skam.
Det gick dem s?som gr?set p?marken
och gr?na ?ter,
s?som det som v?xer p?taken,
och s?d som f?br?hnes,
f?r?n str?et har vuxit upp.

019:027 Om du sitter eller g? ut
eller g? in, s?v? jag det,
och huru du rasar mot mig.

019:028 Men d?du nu s?rasar mot mig,
och d?ditt ?vermod har n?tt till mina ?ron,
skall jag s?ta min krok i din n?sa
och mitt betsel i din mun
och f?a dig tillbaka samma v?g
som du har kommit p?.

019:029 Och detta skall f? dig vara tecknet: man skall detta ? ?a vad
som v?xer upp av spills?d, och n?sta ? sj?vvuxen s?d; men det
tredje ?ret skolen I f?s?och sk?da och plantera ving?rdar och
?a deras frukt.

019:030 Och den r?ddade skara av Juda hus, som bliver kvar, skall ?er
skjuta rot nedtill och b?a frukt upptill.

019:031 Ty fr?n Jerusalem skall utg?en kvarleva, en r?ddad skara fr?n
Sions berg. HERRENS nit?skan skall g?a detta.

019:032 Därför säger HERREN som konungen i Assyrien:

Han skall icke komma in i denna stad
och icke skjuta någon pil ditin;
han skall icke mot den från fram någon sköld
eller kasta upp någon vall mot den.

019:033 Samma väg han kom skall han vända tillbaka,
och in i denna stad skall han icke komma, säger HERREN.

019:034 Ty jag skall besöka och frisa denna stad
för min och min tjänare Davids skull.?

019:035 Och samma natt gick HERRENS ängel ut och slog i assyriernas
läger ett hundra åttiofem tusen man; och när man bittida
följande morgon kom ut, fick man se döda kroppar ligga där
överallt

019:036 Därför Sanherib, konungen i Assyrien, upp och tog tillbaka;
och han stannade sedan i Nineve.

019:037 Men när han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han
dräpt med svärd av Adrammelek och Sareser; därefter flydde dessa
undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blev konung
efter honom.

020:001 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja, Amos'
son, kom till honom och sade till honom: Säg till HERREN:
Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke tillfriskna.?

020:002 Därför vände han sitt ansikte mot väggen och bad till HERREN och
sade:

020:003 Ack HERRE, tänk dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet
och med hängivet hjärta och gjort vad gott för i dina ögon. Och
Hiskia grät bitterligen.

020:004 Men innan Jesaja hade hunnit ut ur den inre staden, kom HERRENS
ord till honom; han sade:

020:005 Vänd om och säg till Hiskia, fursten över mitt folk: Säg till
HERREN, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett
dina tårar. Se, jag vill göra dig frisk; i övermorgon skall du
få gå upp i HERRENS hus.

020:006 Och jag skall fräcka din livstid med femton år; jag skall också
rädda dig och denna stad ur den assyriske konungens hand. Ja,
jag skall besöka denna stad, för min skull och för min tjänare
Davids skull.

020:007 Och Jesaja sade: Hört man hit en fikonskaka? Därför hörde man en
södan och lade den på bulnaden. Och han tillfrisknade.

020:008 Och Hiskia sade till Jesaja: Vad för ett tecken gives mig
därför att HERREN skall göra mig frisk, så att jag i övermorgon
får gå upp i HERRENS hus??

020:009 Jesaja svarade: Detta skall för dig vara tecknet från HERREN
därför att HERREN skall göra vad han har lovat: skuggan har gått
tio steg framåt; skall den nu gå tio steg tillbaka??

020:010 Hiskia sade: Det är lätt för skuggan att sträcka sig tio steg
framåt. Nej, låt skuggan gå tio steg tillbaka.?

020:011 Därför ropade profeten Jesaja till HERREN, och han låt skuggan på
Ahas' solvisare gå tillbaka de tio steg som den redan hade lagt
till rygga.

020:012 Vid samma tid sände Berodak-Baladan, Baladans son, konungen i
Babel, brev och skänker till Hiskia, ty han hade hört att
Hiskia hade varit sjuk.

020:013 Och när Hiskia hade hört på dem, visade han dem hela sitt

f r dshus, sitt silver och guld, sina v luktande kryddor och sina dyrbara oljor, och hela sitt tyghus och allt vad som fanns i hans skattkamarar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans  go, som han icke visade dem.

020:014 Men profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom:  Vad hava dessa män sagt, och varifrån hava de kommit till dig?? Hiskia svarade:  De hava kommit ifrån fjärran land, ifrån Babel.?

020:015 Han sade vidare:  Vad hava de sett i ditt hus?? Hiskia svarade:  Allt som   i mitt hus hava de sett; intet finnes i mina skattkamarar, som jag icke har visat dem.?

020:016 D sade Jesaja till Hiskia:  H  HERRENS ord:

020:017 Se, dagar skola komma, då allt som finnes i ditt hus, och som dina f der hava samlat ända till denna dag skall föras bort till Babel; intet skall bliva kvar, säger HERREN.

020:018 Och söner till dig, de som skola utgå av dig, och som du skall f da, dem skall man taga, och de skola bliva hovtj nare i den babyloniske konungens palats.?

020:019 Hiskia sade till Jesaja:  Gott   det HERRENS ord som du har talat. Och han sade ytterligare:  Ja, om nu blott frid och trygghet f r da i min tid.?

020:020 Vad nu mer   att säga om Hiskia och om alla hans bedrifter, och om huru han anlade dammen och vattenledningen och ledde vatten in i staden, det finnes upptecknat Juda konungars krönika.

020:021 Och Hiskia gick till vila hos sina f der. Och hans son Manasse blev konung efter honom.

021:001 Manasse var tolv   gammal, n  han blev konung, och han regerade femtiofem   i Jerusalem. Hans moder hette Hefsi-Ba.

021:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS  gon, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade f drivit f  Israels barn.

021:003 Han byggde  ter upp de offerhöjder som hans fader Hiskia hade f rst tt, och reste altaren   Baal och gjorde en Asera, likasom Ahab, Israels konung, hade gjort, och tillbad och tj nade himmelens hela h nskara.

021:004 Ja, han byggde altaren i HERRENS hus, det om vilket HERREN hade sagt:  Vid Jerusalem vill jag f sta mitt namn.?

021:005 Han byggde altaren   himmelens hela h nskara p de b da förgårdarna till HERRENS hus.

021:006 Han l  ock sin son g genom eld och övade teckentyderi och svartkonst och skaffade sig andebesv jare och sp m n och gjorde mycket som var ont i HERRENS  gon, så att han f t nade honom.

021:007 Och Aserabel tet som han hade låtit göra satte han i det hus om vilket HERREN hade sagt till David och till hans son Salomo:  Vid detta hus och vid Jerusalem som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag f sta mitt namn f  evig tid

021:008 Och jag skall icke mer låta Israel vandra flyktig bort ifrån det land som jag har givit   deras f der, om de allenast h la och göra allt vad jag har bjudit dem, och det alldeles efter den lag som min tjänare Mose har givit dem.?

021:009 Men de lyssnade icke h till, och Manasse föföde dem, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade f gjort f  Israels barn.

021:010 D talade HERREN genom sina tjänare profeterna och sade:

021:011  Eftersom Manasse, Juda konung, har bedrivit dessa styggelser och så gjort mer ont,  n allt vad amor erna som voro före honom

- hava gjort, s?att han med sina el?ndiga avgudar har kommit
ocks?Juda att synda,
- 021:012 d?ff? s?ger HERREN, Israels Gud, s?. 'Se, jag skall l?ta en
s?dan olycka komma ?ver Jerusalem och Juda, att det skall
genljuda i b?da ?ronen p?var och en som f?r h?ra det.
- 021:013 Och mot Jerusalem skall jag bruka det m?tsn?re som jag
brukade mot Samaria, och det s?nklod som jag brukade mot Ahabs
hus; och jag skall sk?lja Jerusalem tomt, s?som man sk?jer ett
fat och, sedan man har sk?jt det, v?nder det upp och ned.
- 021:014 Och jag skall f?rskjuta kvarlevan av min arvedel och giva dem i
deras fienders hand, s?att de skola bliva ett rov och ett byte
f?r alla sina fiender--
- 021:015 detta d?ff? att de hava gjort vad ont ? i mina ?gon och
best?ndigt f?t?nat mig, fr?n den dag d?deras fader drogo ut
ur Egypten ?nda till denna dag.'?
- 021:016 D?till utg? ock Manasse oskyldigt blod i s?stor myckenhet,
att han d?rmed uppfyllde Jerusalem fr?n den ena ?ndan till den
andra--detta f?rutom den s?skilda syns genom vilken han kom
Juda att synda och g?ra vad ont var i HERRENS ?gon.
- 021:017 Vad nu mer ? att s?ga om Manasse och om allt vad han gjorde s?
ock om den synd han begick det finnes upptecknat i Juda
konungars kr?nika.
- 021:018 Och Manasse gick till vila hos sina f?der och blev begraven i
tr?dg?den till sitt hus, i Ussas tr?dg?d. Och hans son Amon
blev konung efter honom.
- 021:019 Amon var tjugutv? ? gammal n?r han blev konung, och han
regerade tv?? i Jerusalem. Hans moder hette Mesullemet, Harus'
dotter, fr?n Jotba.
- 021:020 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon, s?som hans fader Manasse
hade gjort.
- 021:021 Han vandrade i allt p?samma v?g som hans fader hade vandrat,
och t?nade och tillbad de el?ndiga avgudar som hans fader hade
t?nat.
- 021:022 Han ?vergav HERREN, sina f?ders Gud, och vandrade icke p?
HERRENS v?g.
- 021:023 Och Amons t?nare sammansvuro sig mot honom och d?dade konungen
hemma i hans hus.
- 021:024 Men folket i landet dr?pte alla som hade sammansvurit sig mot
konung Amon. D?efter gjorde folket i landet hans son Josia till
konung efter honom.
- 021:025 Vad nu mer ? att s?ga om Amon, om vad han gjorde, det finnes
upptecknat i Juda konungars kr?nika. Och man begrov honom i
hans grav i Ussas tr?dg?d. Och hans son Josia blev konung efter
honom.
- 022:001 Josia var ?tta ? gammal, n?r han blev konung, och han regerade
trettioett ? i Jerusalem. Hans moder hette Jedida, Adajas
dotter, fr?n Boskat.
- 022:002 Han gjorde vad r?tt var i HERRENS ?gon och vandrade i allt p?
sin fader Davids v?g och vek icke av vare sig till h?ger eller
till v?ster.
- 022:003 I sitt adertonde regerings? s?nde konung Josia sekreteraren
Safan, son till Asalja, Mesullams son, ?stad till HERRENS hus
och sade:
- 022:004 ?G?upp till ?verstepre?sten Hilkia, och bjud honom att g?ra i
ordning de penningar som hava influtit till HERRENS hus, sedan

de hava blivit insamlade ifrån folket av dem som hålla vakt vid tröskeln.

022:005 Och han skall överlämna dem åt de män som får äta arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus, och dessa skola giva dem åt de män som arbeta vid HERRENS hus, för att sätta i stånd vad som är fallet på huset,

022:006 nämligen åt timmermännen, byggningsmännen och murarna, så också till att inköpa trävirke och huggen sten för att sätta huset i stånd.

022:007 Dock skall man icke hålla någon räkenskap med dem angående de penningar som överlämnas åt dem, utan de skola förhandla på heder och tro.

022:008 Och översteprästen Hilkia sade till sekreteraren Safan: Jag har funnit lagboken i HERRENS hus. Och Hilkia gav boken åt Safan, och han läste den.

022:009 Därefter gick sekreteraren Safan in till konungen och avgav sin berättelse inför konungen; han sade: Dina tjänare hava tagit ut de penningar som funnos i templet, och hava överlämnat dem åt de män som får äta arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus.

022:010 Vidare berättade sekreteraren Safan för konungen och sade: Prästen Hilkia har givit mig en bok. Och Safan föreläste den för konungen.

022:011 När konungen nu hörde lagbokens ord, rev han sönder sina kläder.

022:012 Och konungen bjöd prästen Hilkia och Ahikam, Safans son, och Akbor, Mikajas son, och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjänare, och sade:

022:013 Gån och frågen HERREN för mig och för folket, ja, för hela Juda, angående det som står i denna bok som nu har blivit funnen. Ty stor är HERRENS vrede, den som är upptänd mot oss, därför att våra fäder icke hava velat lyssna till denna boks ord och icke hava gjort allt som är oss förskrivet.

022:014 Däringo prästen Hilkia och Ahikam, Akbor, Safan och Asaja till profetissan Hulda, hustru åt Sallum, klädkammarvaktaren, som var son till Tikva, Harhas' son; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade med henne.

022:015 Dä sade hon till dem: Säg till HERREN, Israels Gud: Säg till den man som har sönt eder till mig:

022:016 Säg till HERREN: Se, över denna plats och över dess invånare skall jag låta olycka komma, allt vad som står i den bok som Juda konung har läst--

022:017 detta därför att de hava övergivit mig och sönt offereld åt andra gudar, och så hava förtjänat mig med alla sina händers verk. Min vrede skall upptändas mot denna plats och skall icke bliva utsläckt.

022:018 Men till Juda konung, som har sönt eder för att fråga HERREN, till honom skolen I säga så? Säg till HERRES, Israels Gud,

022:019 angående de ord som du har hört: Eftersom ditt hjerta blev bevekt och du ädmjukade dig inför HERREN, när du hörde vad jag har talat mot denna plats och mot dess invånare, nämligen att de skola bliva ett föremål för hånad och ett exempel som man nämner, när man förbannar, och eftersom du rev sönder dina kläder och grät inför mig, fördenskull har jag också hört dig, säger HERREN.

022:020 Därför vill jag samla dig till dina fäder, så att du får samlas till dem i din grav med frid; och dina söner skola slippa att se all den olycka som jag skall låta komma över denna plats. Och de vände till baka till konungen med detta svar.

- 023:001 D?s s?nde konungen ?stad m?n som f?rsamlade till honom alla de ?ldste i Juda och Jerusalem.
- 023:002 Och konungen gick upp i HERRENS hus, och alla Juda m?n och alla Jerusalems inv?nare f?ljde honom, ocks?pr?sterna och profeterna, ja, allt folket, ifr?n den minste till den st?rste. Och han l?ste upp f?r dem allt vad som stod i f?rbunds boken, som hade blivit funnen i HERRENS hus
- 023:003 Och konungen tr?dde fram till pelaren och sl? inf?r HERRENS ansikte det f?rbundet, att de skulle f?lja efter HERREN och h?lla hans bud, hans vittnesb?rd och hans stadgar, av allt hj?rtat och av all s?j?l, och uppr?th?lla detta f?rbunds ord, dem som voro skrivna i denna bok. Och allt folket tr?dde in i f?rbundet.
- 023:004 D?refter bj?d konungen ?verstepr?sten Hilkia och pr?sterna n?st under honom, s?ock dem som h?llo vakt vid tr?skeln, att de skulle f?ra bort ur HERRENS tempel alla de redskap som voro gjorda ? Baal och Aseran och ? himmelens hela h?skara. Och han l? br?nna upp dem utanf?r Jerusalem p?Kidrons f?t, men askan efter dem l? han f?ra till Betel.
- 023:005 Han avsatte ock de avgudapr?ster som Juda konungar hade tillsatt, f?r att t?nda offereld p?offerh?jderna i Juda st?der och runt omkring Jerusalem, s?ock dem som t?nde offereld ? Baal, ? solen, ? m?nen, ? st?j?nbilderna och ? himmelens hela h?skara.
- 023:006 Och han tog Aseran ur HERRENS hus och f?rde bort den utanf?r Jerusalem till Kidrons dal, och br?nde upp den d?r i Kidrons dal, han st?tte s?nder den till stoft och kastade stoffet p?den allm?nna begravningsplatsen.
- 023:007 Vidare rev han ned tempelbolarhusen som funnos i HERRENS hus, dem i vilka kvinnor v?vde tyg till t?t ? Aseran.
- 023:008 Och han l? f?ra alla pr?sterna bort ifr?n Juda st?der och orenade de offerh?jder d?r pr?sterna hade t?nt offereld, fr?n Geba ?nda till Beer-Seba; och han br? ned offerh?jderna vid stadsportarna, b?de den som l?g vid ing?ngen till stadsh?vitsmannen Josuas port och den som l?g till v?nster, n?r man gick in genom stadsporten.
- 023:009 Dock fingo offerh?dspr?sterna icke stiga upp till HERRENS altare i Jerusalem; de fingo allenast ?ta osyrat br?d ibland sina br?der.
- 023:010 Han orenade ock Tofet i Hinnoms barns dal, f?r att ingen skulle l?ta sin son eller dotter g?genom eld, till offer ? Molok.
- 023:011 Och han skaffade bort de h?star som Juda konungar hade invigt ? solen och st?llt upp s?, att man icke kunde g?in i HERRENS hus, vid hovmannen Netan-Meleks kammare i Parvarim; och solens vagnar br?nde han upp i eld.
- 023:012 Och altarna p?taket ?ver Ahas' sal, vilka Juda konungar hade l?tit g?ra, och de altaren som Manasse hade l?tit g?ra p?de b?da f?rg?darna till HERRENS hus, dem br? konungen ned; sedan skyndade han bort d?rifr?n och kastade stoffet av dem i Kidrons dal.
- 023:013 Och offerh?jderna ?ster om Jerusalem och s?nder om F?d?rvets berg, vilka Salomo, Israels konung, hade byggt ? Astarte, sidoniernas styggelse, ? Kemos, Moabs styggelse, och ? Milkom, Ammons barns sk?ndlighet, dem orenade konungen.
- 023:014 Han slog s?nder stoderna och h?gg ned Aserorna; och platsen d?r de hade st?tt fyllde han med m?niskoben.
- 023:015 Ocks?altaret i Betel, den offerh?jd som Jerobeam, Nebats son,

hade byggt upp, han som kom Israel att synda, också detta altare med offerhögden brände han ned; därefter brände han upp offerhögden och stötte sönder den till stoft och brände tillika upp Aseran.

023:016 När då Josia såg sig om och fick se gravarna som voro där på berget, sönde han ästad och låt hämta benen ur gravarna och brände upp dem på altaret och örenade det så i enlighet med det HERRENS ord som hade blivit förkunnat av gudsmannen som förkunnade att detta skulle ske.

023:017 Och han frågade: Vad är det för en vörd som jag ser där?? Folket i staden svarade honom: Det är den gudsmans grav, som kom från Juda och ropade mot altaret i Betel att det skulle ske, som du nu har gjort.?

023:018 Då sade han: Låt den honom vara; ingen mörta hans ben.? Så lämnade man då hans ben i fred, och tillika benen av den profet som hade kommit dit från Samarien.

023:019 Då jämt skaffade Josia bort alla de offerhögdshus i Samariens städer, som Israels konungar hade byggt upp, och med vilka de hade kommit förändelse ästad; och han gjorde med dem alldeles på samma sätt som han hade gjort i Betel.

023:020 Och alla offerhögdsspråster som funnos där slaktade han på altarna och brände människoben ovanpå dem. Därefter vände han tillbaka till Jerusalem.

023:021 Och konungen bjöd allt folket och sade: Håll HERRENS, eder Guds, påskhögtid, såsom det är förskrivet i denna förbundsbok.?

023:022 Ty en sådan påskhögtid hade icke blivit hållen sedan den tid då domarna därmed Israel, icke under Israels konungars och Juda konungars hela tid.

023:023 Först i konung Josias adertonde regeringsår hölls en sådan HERRENS påskhögtid i Jerusalem.

023:024 Då jämt skaffade Josia bort andebesvärjarna och spåmännen, husgudarna och de eländiga avgudarna, och alla styggelser som voro att se i Juda land och i Jerusalem, på det att han skulle upprätthålla lagens ord, dem som voro skrivna i den bok som prästen Hilkia hade funnit i HERRENS hus.

023:025 Ingen konung lik honom hade funnits före honom, ingen som så av allt sitt hjärta och av all sin själ och av all sin kraft hade vändt sig till HERREN, i enlighet med Moses hela lag; och efter honom uppstod ej heller någon som var honom lik.

023:026 Dock vände HERREN sig icke ifrån sin stora vredes glöd, då nu hans vrede hade blivit upptänd mot Juda, för allt det varmed Manasse hade förtränat honom.

023:027 Och HERREN sade: Också Juda vill jag förskjuta ifrån mitt ansikte, likasom jag har förskjutit Israel; ja, jag vill förkasta Jerusalem, denna stad som jag hade utvalt, så också det hus varom jag hade sagt: Mitt namn skall vara där.?

023:028 Vad nu mer är att säga om Josia och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.

023:029 I hans tid drog Faraos Neko, konungen i Egypten, upp mot konungen i Assyrien, till floden Frat. Då frågade konung Josia emot honom, men blev dödad av honom vid Megiddo, under första sammandrabbningen.

023:030 Och hans tjänare födde hans döda kropp i en vagn bort ifrån Megiddo till Jerusalem och begrovo honom i hans grav. Men folket i landet tog Josias son Joahas och smorde honom och gjorde honom till konung efter hans fader.

023:031 Joahas var tjugutre år gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Hamutal, Jeremias dotter, från Libna.

023:032 Han gjorde vad ont var i HERRENS ågon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.

023:033 Och Faraos Neko låt sätta honom i fångelse i Ribla i Hamats land och gjorde slut på hans regering i Jerusalem; och han pålade landet en skatt av ett hundra talenter silver och en talent guld.

023:034 Och Faraos Neko gjorde Josias son Eljakim till konung i hans faders Josias ställe och förändrade hans namn till Jojakim. Men Joahas tog han med sig, och denne kom till Egypten och dog där.

023:035 Och Jojakim betalade ut silvret och guld till Faraos Neko; men han måste skattlägga landet för att kunna utbetala dessa penningar enligt Faraos befallning. Efter som var och en av folket i landet blev uppskattad, indrevs från dem silvret och guld, för att sedan utbetalas till Faraos Neko.

023:036 Jojakim var tjugufem år gammal, när han blev konung; och han regerade elva år i Jerusalem. Hans moder hette Sebida, Pedajas dotter, från Ruma.

023:037 Han gjorde vad ont var i HERRENS ågon, alldeles såsom hans fäder hade gjort.

024:001 I hans tid drog Nebukadnessar, konungen i Babel, upp, och Jojakim blev honom underdånig och förblev så i tre år; men sedan avföll han från honom.

024:002 Dösende HERREN över honom kaldæernas, aramæernas, moabiternas och Ammons barns härskaror; han sände dem över Juda för att förgräva det--i enlighet med det ord som HERREN hade talat genom sina tjänare profeterna.

024:003 Ja, det var efter HERRENS ord som detta kom över Juda, i det att han förskänt det från sitt ansikte för de synder Manasse hade begått och för allt vad denne hade förävat,

024:004 jämväl för det oskyldiga blod som han utgjut, ty han uppfyllde Jerusalem med oskyldigt blod; det ville HERREN icke förlåta.

024:005 Vad nu mer är att säga om Jojakim och om allt vad han gjorde, det finnes upptecknat i Juda konungars krönika.

024:006 Och Jojakim gick till vila hos sina fäder. Och hans son Jojakin blev konung efter honom.

024:007 Därefter drog konungen i Egypten icke vidare ut ur sitt land, ty konungen i Babel hade intagit allt som tillhörd konungen i Egypten, från Egyptens bäck ända till floden Frat.

024:008 Jojakin var aderton år gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader i Jerusalem. Hans moder hette Nehusta, Elnatans dotter, från Jerusalem.

024:009 Han gjorde vad ont var i HERRENS ågon, alldeles såsom hans fader hade gjort.

024:010 På den tiden drogo den babyloniske konungen Nebukadnessars tjänare upp till Jerusalem, och staden blev belägrad.

024:011 Och Nebukadnessar, konungen i Babel, kom till staden, medan hans tjänare belägrade den.

024:012 Drog sig Jojakin, Juda konung, till konungen i Babel, med sin moder och med sina tjänare, sina håvitsmän och hovmän; och

- konungen i Babel tog honom s? till f?nga i sitt ?ttonde
regerings?.
- 024:013 Och han f?rde bort d?fr?n alla skatter i HERRENS hus och
skatterna i konungshuset, han l?sbr? ock bel?ggningen fr?n alla
gyllene f?rem? som Salomo, Israels konung, hade l?tit g?ra f?r
HERRENS tempel, detta i enlighet med vad HERREN hade hotat.
- 024:014 Och han f?rde bort i f?ngenskap hela Jerusalem, alla h?vitsm?n
och alla tappra stridsm?n; tio tusen f?rde han bort, j?mv? alla
timmerm?n och smeder. Inga andra l?mnades kvar ?n de ringaste av
folket i landet.
- 024:015 Han f?rde Jojakim bort till Babel; d?j?mte f?rde han konungens
moder, konungens hustrur och hans hovm?n samt de m?ktige i
landet s?som f?ngar bort ifr?n Jerusalem till Babel,
- 024:016 s? ock alla stridsm?nnen, sju tusen, och timmerm?nnen och
smederna, ett tusen, allasammans raska och krigsdugliga
m?. Dessa f?rdes nu av den babyloniske konungen i f?ngenskap
till Babel.
- 024:017 Men konungen i Babel gjorde hans farbroder Mattanja till konung
i hans st?le och f?rdrade dennes namn till Sidkia.
- 024:018 Sidkia var tjuguet t? gammal, n? han blev konung, och han
regerade elva ? i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremias
dotter, fr?n Libna.
- 024:019 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon, alldeles s?som Jojakim
hade gjort.
- 024:020 Ty p?grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde med Jerusalem
och Juda, till dess att han kastade dem bort ifr?n sitt ansikte.
- 025:001 D?, i hans nionde regeringst?, i tionde m?naden; p?tionde dagen
i m?naden, kom Nebukadnessar, konungen i Babel, med hela sin h?r
till Jerusalem och bel?grade det; och de byggde en bel?gringsmur
runt omkring det.
- 025:002 S? blev staden bel?grad och f?rblev s? ?nda till konung Sidkias
elfte regeringst?.
- 025:003 Men p?nionde dagen i m?naden var hungersn?den s?stor i staden,
att m?ngden av folket icke hade n?got att ?ta.
- 025:004 Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde om natten
genom porten mellan de b?da murarna (den port som ledde till den
kungliga tr?dg?rden), medan kald?erna l?go runt omkring staden;
och folket tog v?gen ?r Hedmarken till.
- 025:005 Men kald?ernas h?r f?rf?jde konungen, och de hunno upp honom p?
Jerikos hedmarker, sedan hela hans h?r hade ?vergivit honom och
skingrat sig.
- 025:006 Och de grepo konungen och f?rde honom till den babyloniske
konungen i Ribla; d?r h?l man ranns?kning och dom med honom.
- 025:007 Och Sidkias barn slaktade man inf?r hans ?gon, och p?Sidkia
sj?v stack man ut ?gonen; och man f?ngslade honom med
kopparf?rtrar och f?rde honom till Babel.
- 025:008 I femte m?naden, p?sjuende dagen i m?naden, detta i den
babyloniske konungen Nebukadnessars nittonde regeringst?, kom
den babyloniske konungens tj?nare Nebusaradan, ?versten f?r
drabanterna, till Jerusalem.
- 025:009 Denne br?nde upp HERRENS hus och konungshuset: ja, alla hus i
Jerusalem, i synnerhet alla de f?rn?mas hus, br?nde han upp i
eld.
- 025:010 Och murarna runt omkring Jerusalem br?tos ned av hela den h?r av
kald?er, som ?versten f?r drabanterna hade med sig,
- 025:011 och ?erstoden av folket, dem som voro kvar i staden, och de

Verþare som hade gått Ver till konungen i Babel, s ock den
Vriga hopen, dem f de Nebusaradan, Versten f  drabanterna,
bort i fångenskap.

025:012 Men av de ringaste i landet l mnade Versten f  drabanterna
några kvar till ving rdsman och Kerman.

025:013 Kopparpelarna i HERRENS hus, b ckenst len och kopparhavet i
HERRENS hus slogo kald erna s nder och f de kopparen till
Babel.

025:014 Och askk len, skovlarna, knivarna, sk arna och alla koppark l
som hade begagnats vid gudstj nsten togo de bort.

025:015 Likaledes tog Versten f  drabanterna bort fyrfaten och
offersk arna, allt som var av rent guld eller av rent silver.

025:016 Vad angå de tv pelarna, havet, som var allenast ett, och
b ckenst len, som Salomo hade låtit göra till HERRENS hus, så
kunde kopparen i alla dessa färemä icke vägas.

025:017 Aderton alnar hög var den ena pelaren, och ovanp den var ett
pelarhuvud av koppar, och pelarhuvudet var tre alnar högt, och
ett n verk och granatäpplen funnos p pelarhuvudet runt
omkring, alltsammans av koppar; och likadant var det p den
andra pelaren, Ver n verket.

025:018 Och Versten f  drabanterna tog Versteprösten Seraja j nte
Sefanja, prästen n st under honom, s ock de tre som h lo vakt
vid tröskeln,

025:019 och från staden tog han en hovman, den som var anförare f 
krigsfolket, och fem av konungens närmaste m n, som p r ffades
i staden, s ock sekreteraren, den h h vitsman som pl gade
utskriva folket i landet till krigstjänst, och sextio andra m n
av landets folk, som p r ffades i staden--

025:020 dessa tog Nebusaradan, Versten f  drabanterna, och f de dem
till den babyloniske konungen i Ribla.

025:021 Och konungen i Babel l  avliva dem då, i Ribla i Hamats land.
blev Juda bortf tt från sitt land.

025:022 Men Ver det folk som blev kvar i Juda land, det folk som
Nebukadnessar, konungen i Babel, l  bliva kvar då, satte han
Gedalja, son till Ahikam, son till Safan.

025:023 När då alla krigsh vitsm nnen j nte sina män fingo höra att
konungen i Babel hade satt Gedalja Ver landet, kommo de till
Gedalja i Mispa, nämligen Ismael, Netanjas son, Johanan, Kareas
son, netofatiten Seraja, Tanhumets son, och Jaasanja,
maakatitens son, med sina män.

025:024 Och Gedalja gav dem och deras m n sin ed och sade till dem:
Frukten icke få kald ernas tjänare. Stannen kvar i landet,
och tj nen konungen i Babel, så skall det g eder v .?

025:025 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till
Elisama, av konungslig b rd, och hade med sig tio m n, och de
slogo ihj  Gedalja, s ock de judar och kald er som voro hos
honom i Mispa.

025:026 D br t allt folket upp, från den minste till den st rste,
tillika med krigsh vitsm nnen, och begav sig till Egypten; ty de
fruktade f  kald erna.

025:027 Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade
blivit bortf dd i fångenskap, i tolfte månaden, p tjugusjunde
dagen i månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel--samma  
han blev konung--Jojakin, Juda konung, till nåder och befriade

honom ur fängelset;
025:028 Och han talade vånligt med honom och gav honom främsta platsen
bland de konungar som voro hos honom i Babel.
025:029 Han fick lägga av sin fånghår och bestånndigt få vid hans bord,
sån långe han levde.
025:030 Och ett stånndigt underfån gavs honom från konungen, visst fån
var dag, sån långe han levde.

Fånsta Krånikeboken

001:001 Adam, Set, Enos,
001:002 Kenan, Mahalalel, Jered,
001:003 Hanok, Metusela, Lemek,
001:004 Noa, Sem, Ham och Jafet.

001:005 Jafets sånner voro Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mesek och
Tiras.
001:006 Gomers sånner voro Askenas, Difat och Togarma.
001:007 Javans sånner voro Elisa och Tarsisa, kittånerna och rodanånerna.
001:008 Hams sånner voro Kus, Misraim, Put och Kanaan.
001:009 Kus' sånner voro Seba, Havila, Sabta, Raema och Sabteka. Raemas
sånner voro Saba och Dedan.

001:010 Men Kus fånnde Nimrod; han var den fånste som upprånstade ett
vånde pån jorden.
001:011 Och Misraim fånnde ludånerna, anamånerna, lehabånerna, naftuhånerna,
001:012 patrosånerna, kasluhånerna, från vilka filistånerna hava utgånst,
och kaftorånerna.
001:013 Och Kanaan fånnde Sidon, som var hans fånstfånnde, och Het,
001:014 sånock jebusånerna, amorånerna och girgasånerna,
001:015 hivånerna, arkånerna, sinånerna,
001:016 arvadånerna, semarånerna och hamatånerna.

001:017 Sems sånner voro Elam, Assur, Arpaksad, Lud och Aram, sånock Us,
Hul, Geter och Mesek.
001:018 Arpaksad fånnde Sela, och Sela fånnde Eber.
001:019 Men fån Eber fånndes tvån sånner; den ene hette Peleg, ty i hans
tid blev jorden fånndelad; och hans broder hette Joktan.
001:020 Och Joktan fånnde Almodad, Selef, Hasarmavet, Jera,
001:021 Hadoram, Usal, Dikla,
001:022 Ebal, Abimael, Saba,
001:023 Ofir, Havila och Jobab; alla dessa voro Juktans sånner.

001:024 Sem, Arpaksad, Sela,
001:025 Eber, Peleg, Regu,
001:026 Serug, Nahor, Tera,
001:027 Abram, det fån Abraham
001:028 Abrahams sånner voro Isak och Ismael.
001:029 Detta fån deras slånktavla: Nebajot, Ismaels fånstfånnde, vidare
Kedar, Adbeel och Mibsam,
001:030 Misma och Duma, Massa, Hadad och Tema,
001:031 Jetur, Nafis och Kedma. Dessa voro Ismaels sånner.
001:032 Och de sånner som Ketura, Abrahams bihustru, fånnde voro Simran,
Joksan, Medan, Midjan, Jisbak och Sua. Juktans sånner voro Saba
och Dedan.
001:033 Och Midjans sånner voro Efa, Efer, Hanok, Abida och Eldaa. Alla

001:034 dessa voro Keturas s̄ner.
001:034 Och Abraham f̄dde Isak. Isaks s̄ner voro Esau och Israel.

001:035 Esaus s̄ner voro Elifas, Reguel, Jeus, Jaelam och Kora.
001:036 Elifas' s̄ner voro Teman och Omar, Sefi och Gaetam, Kenas, Timna och Amalek
001:037 Reguels s̄ner voro Nahat, Sera, Samma och Missa.

001:038 Men Seirs s̄ner voro Lotan, Sobal, Sibeon, Ana, Dison, Eser och Disan.
001:039 Lotans s̄ner voro Hori och Homam; och Lotans syster var Timna.
001:040 Sobals s̄ner voro Aljan, Manahat och Ebal, Sefi och Onam. Och Sibeons s̄ner voro Aja och Ana.
001:041 Anas s̄ner voro Dison. Och Disons s̄ner voro Hamran, Esban, Jitran och Keran.
001:042 Esers s̄ner voro Bilhan, Saavan, Jaakan. Disans s̄ner voro Us och Aran.

001:043 Och dessa voro de konungar som regerade i Edoms land, innan ʔnu nʔgon israelitisk konung var konung dʔ: Bela, Beors son, och hans stad hette Dinhaba.
001:044 Nʔ Bela dog, blev Jobab, Seras son, frʔn Bosra, konung efter honom.
001:045 Nʔ Jobab dog, blev Husam frʔn temanʔernas land konung efter honom.
001:046 Nʔ Husam dog, blev Hadad, Bedads son, konung efter honom, han som slog midjaniterna pʔMoabs mark; och hans stad hette Avit.
001:047 Nʔ Hadad dog, blev Samla frʔn Masreka konung efter honom.
001:048 Nʔ Samla dog, blev Saul, frʔn Rehobot vid floden, konung efter honom.
001:049 Nʔ Saul dog, blev Baal-Hanan, Akbors son, konung efter honom
001:050 Nʔ Baal-Hanan dog, blev Hadad konung efter honom; och hans stad hette Pagi, och hans hustru hette Mehetabel, dotter till Matred, var dotter till Me-Sahab.
001:051 Men nʔ Hadad hade dʔtt, voro dessa Edoms stamfurstar: fursten Timna, fursten Alja, fursten Jetet,
001:052 fursten Oholibama, fursten Ela, fursten Pinon,
001:053 fursten Kenas, fursten Teman, fursten Mibsar,
001:054 fursten Magdiel, fursten Iram. Dessa voro Edoms stamfurstar.

002:001 Dessa voro Israels s̄ner: Ruben, Simeon, Levi och Juda, Isaskar och Sebulon,
002:002 Dan, Josef och Benjamin, Naftali, Gad och Aser.

002:003 Judas s̄ner voro Er, Onan och Sela; dessa tre f̄ddes ʔ honom av Suas dotter, kananeiskan. Men Er, Judas f̄rstf̄dde, misshagade HERREN; dʔffʔ dʔdade han honom.
002:004 Och Tamar, hans sonhustru, f̄dde ʔ honom Peres och Sera, sʔatt Judas s̄ner voro tillsammans fem.

002:005 Peres' s̄ner voro Hesron och Hamul.
002:006 Seras s̄ner voro Simri, Etan, Heman, Kalkol och Dara, tillsammans fem.
002:007 Men Karmis s̄ner voro Akar, som drog olycka ʔver Israel, nʔ han trolʔst fʔgrep sig pʔdet tillspillogivna.
002:008 Och Etans s̄ner voro Asarja.

002:009 Och de s̄ner som f̄ddes ʔ Hesron voro Jerameel, Ram och Kelubai.

002:010 Och Ram födde Amminadab, och Amminadab födde Naheson, händing
född Juda barn.

002:011 Naheson födde Salma, och Salma födde Boas.

002:012 Boas födde Obed, och Obed födde Isai.

002:013 Isai födde Eliab, som var hans förstfödde, Abinadab, den andre,
och Simea, den tredje,

002:014 Netanel, den fjärde, Raddai, den femte,

002:015 Osem, den sjätte, David, den sjunde.

002:016 Och deras systrar voro Seruja och Abigail. Och Serujas söner
voro Absai, Joab och Asael, tillsammans tre.

002:017 Och Abigail födde Amasa, och Amasas fader var ismaeliten Jeter.

002:018 Och Kaleb, Hesrons son, födde ett barn av kvinnligt, Asuba,
drottning och Jeriot; och dessa voro henne söner: Jeser, Sobab och
Ardon.

002:019 Och när Asuba dog, tog Kaleb Efrat till hustru för sig, och hon
födde honom Hur.

002:020 Och Hur födde Uri, och Uri födde Besalel.

002:021 Därefter gick Hesron in till Makirs, Gileads faders, dotter;
henne tog han till hustru, när han var sextio år gammal. Och hon
födde honom Segub.

002:022 Och Segub födde Jair; denne hade tjugutre städer i Gileads land.

002:023 Men gesurerna och aramerna togo ifrån dem Jairs byar jämte
Kenat med underlydande orter, sextio städer. Alla dessa voro
söner till Makir, Gileads fader.

002:024 Och sedan Hesron hade drottning i Kaleb-Efrata, födde Hesrons hustru
Abia honom Ashur, Tekoas fader.

002:025 Och Jerameels, Hesrons förstföddes, söner voro Ram, den
förstfödde, vidare Buna, Oren och Osem samt Ahia.

002:026 Men Jerameel hade en annan hustru som hette Atara; hon var moder
till Onam.

002:027 Och Rams, Jerameels förstföddes, söner voro Maas, Jamin och
Eker.

002:028 Onams söner voro Sammai och Jada; och Sammais söner voro Nadab
och Abisur.

002:029 Och Abisurs hustru hette Abihail; hon födde honom Aban och
Molid.

002:030 Nadabs söner voro Seled och Appaim. Seled dog barnlös.

002:031 Men Appaims söner voro Jisei; Jiseis söner voro Sesan; Sesans
söner voro Alai.

002:032 Jadas, Sammais broders, söner voro Jeter och Jonatan. Jeter dog
barnlös.

002:033 Men Jonatans söner voro Pelet och Sasa. Dessa voro Jerameels
söner.

002:034 Men Sesan hade inga söner, utan allenast döttrar. Nu hade Sesan
en egyptisk tjänare som hette Jarha.

002:035 Och Sesan gav sin dotter till hustru för sin tjänare Jarha, och
hon födde honom Attai.

002:036 Attai födde Natan, och Natan födde Sabad.

002:037 Sabad födde Eflal, och Eflal födde Obed.

002:038 Obed födde Jehu, och Jehu födde Asarja.

002:039 Asarja födde Heles, och Heles födde Eleasa.

002:040 Eleasa födde Sisamai, och Sisamai födde Sallum.

002:041 Sallum födde Jekamja, och Jekamja födde Elisama.

002:042 Och Kalebs, Jerameels broders, söner voro Mesa, hans förstfödde,
som var Sifs fader, och Mareas, Hebrons faders, söner.

002:043 Men Hebrons söner voro Kora, Tappua, Rekem och Sema.

002:044 Sema födde Raham, Jorkeams fader. Men Rekem födde Sammai.
002:045 Sammais son var Maon, och Maon var Bet-Surs fader.

002:046 Och Efa, Kalebs bihustru, födde Haran, Mosa och Gases; och Haran födde Gases.
002:047 Och Jadais söner voro Regem, Jotam, Gesan, Pelet, Efa och Saaf.
002:048 Kalebs bihustru Maaka födde Seber och Tirhana.
002:049 Hon födde ock Saaf, Madmannas fader, Seva, Makbenas fader och Gibeas fader. Och Kalebs dotter var Aksa.

002:050 Dessa voro Kalebs söner: Hurs, Efratas förstföddes, son var Sobal Kirjat-Jearims fader,
002:051 vidare Salma, Bet-Lehems fader, och Haref, Bet-Gaders fader.
002:052 Söner till Sobal, Kirjat-Jearims fader, voro Haroe och hufven av Hammenuhot-släkten.
002:053 Men Kirjat-Jearims släkter voro jeteriterna, putiterna, sumatiterna och misraiterna. Från dem utgingo sorgatiterna och estaoliterna.
002:054 Salmas söner voro Bet-Lehem och netofatiterna, Atrot-Bet-Joab, söck hufven av manahatiterna, sorgiterna.
002:055 Och de skriftlördes släkter, deras som bodde i Jaebes, voro tireatiterna, simeatiterna, sukatiterna. Dessa voro de kainer som hufstammade från Hammat, fader till Rekabs släkt.

003:001 Dessa voro de söner som föddes åt David i Hebron: Amnon, den förstfödde, av Ahinoam från Jisreel; Daniel, den andre, av Abigail från Karmel;
003:002 Absalom, den tredje, son till Maaka, som var dotter till Talmai, konungen i Gesur; Adonia, den fjärde, Haggits son;
003:003 Sefatja, den femte, av Abital; Jitream, den sjätte, av hans hustru Egla.
003:004 Dessa sex föddes åt honom i Hebron, där han regerade i sju år och sex månader. I Jerusalem åter regerade han i trettio tre år.

003:005 Och dessa söner föddes åt honom i Jerusalem: Simea, Sobab, Natan och Salomo, tillsammans fyra, av Bat-Sua, Ammiels dotter;
003:006 vidare Jibhar, Elisama, Elifelet,
003:007 Noga, Nefeg, Jafia,
003:008 Elisama, Eljada och Elifelet, tillsammans nio.

003:009 Detta var alla Davids söner, förutom sönerna med bihustrurna; och Tamar var deras syster.
003:010 Salomos son var Rehabeam. Hans son var Abia; hans son var Asa; hans son var Josafat.
003:011 Hans son var Joram; hans son var Ahasja; hans son var Joas.
003:012 Hans son var Amasja; hans son var Asarja; hans son var Jotam.
003:013 Hans son var Ahas; hans son var Hiskia; hans son var Manasse.
003:014 Hans son var Amon; hans son var Josia.
003:015 Josias söner voro Johanan den förstfödde, Jojakim, den andre, Sidkia, den tredje, Sallum, den fjärde.
003:016 Jojakims söner voro hans son Jekonja och dennes son Sidkia.

003:017 Jekonjas söner voro Assir och dennes son Sealtiel,
003:018 vidare Malkiram, Pedaja, Senassar, Jekamja, Hosama och Nedabja.
003:019 Pedajas söner voro Serubbabel och Simei. Serubbabels söner voro Mesullam och Hananja, och deras syster var Selomit,
003:020 vidare Hasuba, Ohel, Berekja, Hasadja och Jusab-Hesed, tillsammans fem.
003:021 Hananjas söner voro Pelatja och Jesaja, vidare Refajas söner,

Arnans s ner, Obadjas söner och Sekanjas s ner.

003:022 Sekanjas s ner voro Semaja, Semajas s ner voro Hattus, Jigeal, Baria, Nearja och Safat, tillsammans sex.

003:023 Nearjas s ner voro Eljoenai, Hiskia och Asrikam, tillsammans tre.

003:024 Eljoenais s ner voro Hodauja, Eljasib, Pelaja, Ackub, Johanan, Delaja och Anani, tillsammans sju.

004:001 Judas s ner voro Peres, Hesron, Karmi, Hur och Sobal.

004:002 Och Reaja, Sobals son, födde Jahat, och Jahat födde Ahumai och Lahad. Dessa voro sorgatiternas sl kter.

004:003 Och dessa voro Abi-Etams s ner: Jisreel, Jisma och Jidbas, och deras syster hette Hasselponi,

004:004 vidare Penuel, Gedors fader, och Eser, Husas fader. Dessa voro söner till Hur, Efratas f stf dde, Bet-Lehems fader.

004:005 Och Ashur, Tekoas fader, hade tv hustrur, Helea och Naara.

004:006 Naara födde   honom Ahussam, Hefer, Timeni och ahastariterna. Dessa voro Naaras söner.

004:007 Och Heleas s ner voro Seret, Jishar och Etnan.

004:008 Och Kos födde Anub och Hassobeba, s ock Aharhels, Harums sons, sl kter.

004:009 Men Jaebes var mer ansedd än sina br der; hans moder hade givit honom namnet Jaebes, i det hon sade:   Jag har fått honom med sm ta.  

004:010 Och Jaebes  kallade Israels Gud och sade:   att du ville vårsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig! O att du ville avvända vad ont  , så att jag sluppe att känna någon sm ta! Och Gud l  det ske, som han begärde.

004:011 Och Kelub, Suhas broder, födde Mehira; han var Estons fader.

004:012 Och Eston födde Bet-Rafa, Pasea och Tehinna, Ir-Nahas' fader. Dessa voro m nnen från Reka.

004:013 Och Kenas s ner voro Otniel och Seraja. Otniels s ner voro Hatat.

004:014 Och Meonotai födde Ofra. Och Seraja födde Joab, fader till Timmermansdalens släkt, ty dessa voro timmerm n.

004:015 Och Kalebs, Jefunnes sons, s ner voro Iru, Ela och Naam, s ock Elases söner och Kenas.

004:016 Och Jehalleels s ner voro Sif och Sifa, Tirja och Asarel.

004:017 Och Esras son var Jeter, vidare Mered, Efer och Jalon. Och kvinnan blev havande och födde Mirjam, Sammai och Jisba, Estemoas fader.

004:018 Och hans judiska hustru födde Jered, Gedors fader, och Heber, Sokos fader, och Jekutiel, Sanoas fader. Men de andra voro söner till Bitja, Faraos dotter, som Mered hade tagit till hustru.

004:019 Och söner till Hodias hustru, Nahams syster, voro Kegilas fader, garmiten, och maakatiten Estemoa.

004:020 Och Simons s ner voro Amnon och Rinna, Ben-Hanan och Tilon.

Och Jiseis s ner voro Sohet och Sohets son.

004:021 Söner till Sela, Judas son, voro Er, Lekas fader, och Laeda, Maresas fader, och de släkter som tillhöfde linnearbetarnas hus, av Asbeas hus,

004:022 vidare Jokim och mönnen i Koseba samt Joas och Saraf, som blevo herrar öfver Moab, söck Jasubi-Lehem. Men detta tillhöf en avlöfsen tid.

004:023 Dessa voro krukmakarna och invöfarna i Netaim och Gedera; de bodde dör hos konungen och voro i hans arbete.

004:024 Simeons söner voro Nemuel och Jamin, Jarib, Sera och Saul.

004:025 Hans son var Sallum; hans son var Mibsam; hans son var Misma.

004:026 Mismas söner voro hans son Hammuel, dennes son Sackur och dennes son Simeï.

004:027 Och Simeï hade sexton söner och sex döttrar; men hans bröder hade icke möga barn. Och deras släkt i sin helhet föfökade sig icke sömycket som Juda barn.

004:028 Och de bodde i Beer-Seba, Molada och Hasar-Sual,

004:029 i Bilha, i Esem och i Tolad,

004:030 i Betuel, i Horma och i Siklag,

004:031 i Bet-Markabot, i Hasar-Susim, i Bet-Birei och i Saaraim. Dessa voro deras städer, till dess att David blev konung.

004:032 Och deras byar voro Etam och Ain, Rimmon, Token och Asan--fem städer;

004:033 dertill alla deras byar, som lögo runt omkring dessa städer, önda till Baal. Dessa voro deras boningsorter; och de hade sitt söskilda släkregister.

004:034 Vidare: Mesobab, Jamlek och Josa, Amasjas son,

004:035 och Joel och Jehu, son till Josibja, son till Seraja, son till Asiel,

004:036 och Eljoenai, Jaakoba, Jesohaja, Asaja, Adiel, Jesimiel och Benaja,

004:037 söck Sisa, son till Sifei, son till Allon, son till Jedaja, son till Simri son till Semaja.

004:038 Dessa nu nämnda voro hövdingar i sina släkter, och deras familjer utbredde sig och blevo talrika.

004:039 Och de drogo fram mot Gedor, önda till östra sidan av dalen, fö att söka bete fö sin boskap.

004:040 Och de funno fett och gott bete, och landet hade utrymme nog, och dör var stilla och lugnt, ty de som förut bodde dör voro hamiter.

004:041 Men dessa som höf hava blivit upptecknade vid namn kommo i Hiskias, Juda konungs, tid och föstörde deras töt och slogo de meiniter som funnos dör och gövo dem till spillo, sö att de nu icke mer öro till, och bosatte sig i deras land; ty dör fanns bete fö deras boskap.

004:042 Och av dem, av Simeons barn, drogo fem hundra man till Seirs bergsbygd; och Pelatja, Nearja, Refaja och Ussiel, Jiseis söner, stodo i spetsen fö dem.

004:043 Och de slogo den sista kvarlevan av amalekiterna; sedan bosatte de sig dör och bo dör önnu i dag.

005:001 Och Rubens söner, Israels föstfödes--han var nämligen den föstföde, men döfö att han ösköade sin faders bödd, blev hans föstfödslöf given ö Josefs, Israels sons, söner, dock icke sö, att denne skulle upptagas i släkregistret sösom den föstföde;

005:002 ty vör var Juda den möktigaste bland sina bröder, och furste blev en av hans avkomlingar, men föstfödslöföten blev dock

Josefs--

- 005:003 Rubens, Israels f?stf?ldes, s?ner voro Hanok och Pallu, Hesron och Karmi.
- 005:004 Joels s?ner voro hans son Semaja, dennes son Gog, dennes son Simei,
- 005:005 dennes son Mika, dennes son Reaja, dennes son Baal,
- 005:006 s?ock dennes son Beera, som Tillegat-Pilneeser, konungen i Assyrien, f?rde bort i f?ngenskap; han var h?vding f?r rubeniterna.
- 005:007 Och hans br?der voro, efter sina sl?kter, n?r de upptecknades i sl?ktregistret efter sin ?ttf?jd: Jegiel, huvudmannen, Sakarja
- 005:008 och Bela, son till Asas, son till Sema, son till Joel; han bodde i Aroer, och hans boningsplatser n?dde ?nda till Nebo och Baal-Meon.
- 005:009 Och ?sterut n?dde hans boningsplatser ?nda fram till ?knen som str?cker sig ifr?n floden Frat; ty de hade stora boskapshjordar i Gileads land.
- 005:010 Men i Sauls tid f?rde de krig mot hagariterna, och dessa f?llo f?r deras hand; d?bosatte de sig i deras hyddor utefter hela ?stra sidan av Gilead.
- 005:011 Och Gads barn hade sina boningsplatser gent emot dem i landet Basan ?nda till Salka:
- 005:012 Joel, huvudmannen, och Safam d?rn?st, och vidare Jaanai och Safat i Basan.
- 005:013 Och deras br?der voro, efter sina familjer, Mikael, Mesullam, Seba, Jorai, Jaekan, Sia och Eber, tillsammans sju.
- 005:014 Dessa voro s?ner till Abihail, son till Huri, son till Jaroa, son till Gilead, son till Mikael, son till Jesisai, son till Jado, son till Bus.
- 005:015 Men Ahi, son till Abdiel, son till Guni, var huvudman f?r deras familjer.
- 005:016 Och de bodde i Gilead i Basan och underlydande orter, s?ock p? alla Sarons utmarker, s?i?ngt de str?ckte sig.
- 005:017 Alla dessa blevo upptecknade i sl?ktregistret i Jotams, Juda konungs, och i Jerobeams, Israels konungs, tid.
- 005:018 Rubens barn och gaditerna och ena h?ften av Manasse stam, de av dem, som voro krigsdugliga och buro sk?rd och sv?rd och sp?nde b?ge och voro stridskunniga, utgjorde fyrtiofyra tusen sju hundra sextio stridbara m?n.
- 005:019 Och de f?rde krig mot hagariterna och mot Jetur, Nafis och Nodab.
- 005:020 Och seger besk?rdes dem i striden mot dessa, s?att hagariterna och alla som voro med dem blevo givna i deras hand; ty de ropade till Gud under striden, och han b?nh?rde dem, d?r f?r att de f?tr?stade p? honom.
- 005:021 Och s?som byte f?rde de bort deras boskapshjordar, femtio tusen kameler, tv?hundra femtio tusen f?r och tv?tusen ?snor, s?ock ett hundra tusen m?nniskor.
- 005:022 Ty m?nga hade fallit slagna, eftersom striden var av Gud. Sedan bosatte de sig i deras land och bodde d?r ?nda till f?ngenskapen.
- 005:023 Halva Manasse stams barn bodde ock d?r i landet, fr?n Basan ?nda till Baal-Hermon och Senir och Hermons berg, och de voro talrika.
- 005:024 Och dessa voro huvudm?n f?r sina familjer: Efer, Jisei, Eliel, Asriel, Jeremia, Hodauja och Jadiel, tappra stridsm?n,

namnkunniga män, huvudmän för sina familjer.

005:025 Men de blevo otrogna mot sina fädernas Gud, i det att de i troloshet avförlighet lupo efter de gudar som dyrkades av de folk där i landet, som Gud hade förgjort för dem.

005:026 Dö uppväckte Israels Gud den assyriske konungen Puls ande och den assyriske konungen Tillegat-Pilnesers ande och lät folket föras bort i fångenskap, såväl rubeniterna och gaditerna som ena hälften av Manasse stam, och lät dem komma till Hala, Habor, Hara och Gosans ström, där de äro ännu i dag.

006:001 Levis söner voro Gerson, Kehat och Merari.

006:002 Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel.

006:003 Amrams barn voro Aron, Mose och Mirjam. Arons söner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

006:004 Eleasar födde Pinehas, Pinehas födde Abisua.

006:005 Abisua födde Bucki, och Bucki födde Ussi.

006:006 Ussi födde Seraja, och Seraja födde Merajot.

006:007 Merajot födde Amarja, och Amarja födde Ahitub.

006:008 Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Ahimaas.

006:009 Ahimaas födde Asarja, och Asarja födde Johanan.

006:010 Johanan födde Asarja; det var han som var präst i det tempel som Salomo byggde i Jerusalem.

006:011 Asarja födde Amarja, och Amarja födde Ahitub.

006:012 Ahitub födde Sadok, och Sadok födde Sallum.

006:013 Sallum födde Hilkia, och Hilkia födde Asarja.

006:014 Asarja födde Seraja, och Seraja födde Josadak.

006:015 Men Josadak måste gå med i fångenskap, när HERREN lät Juda och Jerusalem föras bort genom Nebukadnessar.

006:016 Levis söner voro Gersom, Kehat och Merari.

006:017 Och dessa voro namnen på Gersoms söner: Libni och Simei.

006:018 Och Kehats söner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel.

006:019 Meraris söner voro Maheli och Musi. Dessa voro leviternas släkter, efter deras fäder.

006:020 Från Gersom härstammade hans son Libni, dennes son Jahat, dennes son Simma,

006:021 dennes son Joa, dennes son Iddo, dennes son Sera, dennes son Jeaterai.

006:022 Kehats söner voro hans son Amminadab, dennes son Kora, dennes son Assir,

006:023 dennes son Elkana, dennes son Ebjasaf, dennes son Assir,

006:024 dennes son Tahat, dennes son Uriel, dennes son Ussia och dennes son Saul.

006:025 Elkanas söner voro Amasai och Ahimot.

006:026 Hans son var Elkana; hans son var Elkana-Sofai; hans son var Nahat.

006:027 Hans son var Eliab; hans son var Jeroham; hans son var Elkana.

006:028 Och Samuels söner voro Vasni, den förstfödde, och Abia.

006:029 Meraris söner voro Maheli, dennes son Libni, dennes son Simei, dennes son Ussa,

006:030 dennes son Simea, dennes son Haggia, dennes son Asaja.

006:031 Och dessa voro de som David anstälde för att ombesörja sängen i HERRENS hus, sedan arken hade fått en vilostad.

006:032 De gjorde tjänst inför uppenbarelsetåtets tabernakel såsom sängare, till dess att Salomo byggde HERRENS hus i Jerusalem; de stodo där och föraktade sin tjänst, såsom det var föreskrivet för dem.

006:033 Dessa voro de som s?tj?nstgjorde, och dessa voro deras s?ner:

Av kehatiternas barn: Heman, s?ngaren, son till Joel, son till Samuel,

006:034 son till Elkana, son till Jeroham, son till Eliel, son till Toa,

006:035 son till Sif, son till Elkana, son till Mahat, son till Amasai,

006:036 son till Elkana, son till Joel, son till Asarja, son till Sefanja,

006:037 son till Tahat, son till Assir, son till Ebjasaf, son till Kora,

006:038 son till Jishar, son till Kehat, son till Levi, son till Israel;

006:039 vidare hans broder Asaf, som hade sin plats p?hans h?gra sida, Asaf, son till Berekja, son till Simea,

006:040 son till Mikael, son till Baaseja, son till Malkia,

006:041 son till Etni, son till Sera, son till Adaja,

006:042 son till Etan, son till Simma, son till Simei,

006:043 son till Jahat, son till Gersom, son till Levi.

006:044 Och deras br?der, Meraris barn stodo p?den v?nstra sidan: Etan son till Kisi, son till Abdi, son till Malluk,

006:045 son till Hasabja, son till Amasja, son till Hilkia,

006:046 son till Amsi, son till Bani, son till Semer,

006:047 son till Maheli, son till Musi, son till Merari, son till Levi.

006:048 Och deras br?der, de ?vriga leviterna, hade blivit givna till allt slags tj?nstg?ring vid tabernaklet, Guds hus.

006:049 Men Aron och hans s?ner ombes?jde offren p?br?noffersaltaret och p?r?kelsealtaret, och skulle utf?ra all f?r?ttning i det allraheligaste och bringa f?soning f? Israel, alldeles s?som Mose, Guds tj?nare, hade bjudit.

006:050 Och dessa voro Arons s?ner: hans son Eleasar, dennes son Pinehas, dennes son Abisua,

006:051 dennes son Bucki, dennes son Ussi, dennes son Seraja,

006:052 dennes son Merajot, dennes son Amarja, dennes son Ahitub,

006:053 dennes son Sadok, dennes son Ahimaas.

006:054 Och dessa voro deras boningsorter, efter deras t?t?ger inom deras omr?de: ? Arons s?ner av kehatiternas sl?kt--ty dem tr?ffade nu lotten--

006:055 ? dem gav man Hebron i Juda land med dess utmarker runt omkring.

006:056 Men ?kerjorden och byarna som h?rde till staden gav man ? Kaleb, Jefunnes son.

006:057 ? Arons s?ner gav man allts?frist?derna Hebron och Libna med dess utmarker, vidare Jattir och Estemoa med dess utmarker.

006:058 Hilen med dess utmarker, Debir med dess utmarker,

006:059 Asan med dess utmarker och Bet-Semes med dess utmarker;

006:060 och ur Benjamins stam Geba med dess utmarker, Alemet med dess utmarker och Anatot med dess utmarker, s?att deras st?der tillsammans utgjorde tretton st?der, efter deras sl?kter.

006:061 Och Kehats ?vriga barn fingo ur en stamsl?kt, n?mligen den stamhalva som utgjorde ena h?ften av Manasse stam, genom lottkastning tio st?der.

006:062 Gersoms barn ?er fingo, efter sina sl?kter, ur Isaskars stam, ur Asers stam, ur Naftali stam och ur Manasse stam i Basan tretton st?der.

006:063 Meraris barn fingo, efter sina sl?kter, ur Rubens stam, ur Gads stam och ur Sebulons stam genom lottkastning tolv st?der.

006:064 S?g?vo Israels barn ? leviterna dessa st?der med deras

utmärker.

006:065 Genom lottkastning gävo de åt dem ur Juda barns stam, ur Simeons barns stam och ur Benjamins barns stam dessa städer, som de namngävo.

006:066 Och bland Kehats barns släkter fingo några fjärande städer ur Efraims stam såsom sitt område:

006:067 Man gav dem fristäderna Sikem med dess utmärker i Efraims bergsbygd, Geser med dess utmärker,

006:068 Jokmeam med dess utmärker, Bet-Horon med dess utmärker;

006:069 vidare Ajalon med dess utmärker och Gat-Rimmon med dess utmärker;

006:070 och ur ena hälften av Manasse stam Aner med dess utmärker och Bileam med dess utmärker. Detta tillföll Kehats övriga barns släkt.

006:071 Gersoms barn fingo ur den släkt som utgjorde ena hälften av Manasse stam Golan i Basan med dess utmärker och Astarot med dess utmärker;

006:072 och ur Isaskars stam Kedes med dess utmärker, Dobrat med dess utmärker,

006:073 Ramot med dess utmärker och Anem med dess utmärker;

006:074 och ur Asers stam Masal med dess utmärker, Abdon med dess utmärker,

006:075 Hukok med dess utmärker och Rehob med dess utmärker;

006:076 och ur Naftali stam Kedes i Galileen med dess utmärker, Hammon med dess utmärker och Kirjataim med dess utmärker.

006:077 Meraris övriga barn fingo ur Sebulons stam Rimmono med dess utmärker och Tabor med dess utmärker,

006:078 och på andra sidan Jordan mitt emot Jeriko, öster om Jordan, ur Rubens stam Beser i öknen med dess utmärker, Jahas med dess utmärker,

006:079 Kedemot med dess utmärker och Mefaat med dess utmärker;

006:080 och ur Gads stam Ramot i Gilead med dess utmärker, Mahanaim med dess utmärker,

006:081 Hesbon med dess utmärker och Jaeser med dess utmärker.

007:001 Och Isaskars söner voro Tola och Pua, Jasib och Simron, tillsammans fyra.

007:002 Tolas söner voro Ussi, Refaja, Jeriel, Jamai, Jibsam och Samuel, huvudmän för sina familjer, ättlingar av Tola, tappra stridsmän, upptecknade efter sin ättled. I Davids tid var deras antal tjugutvåtusen sex hundra.

007:003 Ussis söner voro Jisraja, och Jisrajas söner voro Mikael, Obadja och Joel samt Jissia, tillhopa fem, allsammans huvudmän.

007:004 Och med dem fjärded stridbara herrar, trettiosex tusen man, efter sin ättled och sina familjer; ty de hade många hustrur och barn.

007:005 Och deras bröder i alla Isaskars släkter voro tappra stridsmän; ättiosju tusen utgjorde tillsammans de som voro upptecknade i deras släkterregister.

007:006 Benjamins söner voro Bela, Beker och Jediael, tillsammans tre.

007:007 Belas söner voro Esbon, Ussi, Ussiel, Jerimot och Iri, tillsammans fem, huvudmän för sina familjer, tappra stridsmän; de som voro upptecknade i deras släkterregister utgjorde tjugutvåtusen trettiofyra.

007:008 Bekers söner voro Semira, Joas, Elieser, Eljoenai, Omri,

Jeremot, Abia, Anatot och Alemet. Alla dessa voro Bekers s ner.
007:009 De som voro upptecknade i deras sl ktregister, efter sin
 ttf rd, efter huvudmannen f r sina familjer, tappra stridsmän,
utgjorde tjugu tusen tvåhundra.
007:010 Jediaels s ner voro Bilhan; Bilhans s ner voro Jeus, Benjamin,
Ehud, Kenaana, Setan, Tarsis och Ahisahar.
007:011 Alla dessa voro Jediaels s ner, upptecknade efter huvudmännen
f r sina familjer, tappra stridsmän, sjutton tusen tvåhundra
stridbara krigsmän.
007:012 Och Suppim och Huppim voro Irs s ner.--Men Husim voro Ahers
s ner.

007:013 Naftalis s ner voro Jahasiel, Guni, Jeser och Sallum, Bilhas
s ner.
007:014 Manasses s ner voro Asriel, som kvinnan födde; hans arameiska
bihustru födde Makir, Gileads fader.
007:015 Och Makir tog hustru   Huppim och Suppim. Hans syster hette
Maaka. Och den andre hette Selofhad. Och Selofhad hade d ttar.
007:016 Och Maaka, Makirs hustru, födde en son och gav honom namnet
Peres, men hans broder hette Seres. Hans söner voro Ulam och
Rekem.
007:017 Ulams s ner voro Bedan. Dessa voro söner till Gilead, son till
Makir, son till Manasse.
007:018 Och hans syster var Hammoleket; hon födde Is-Hod, Abieser och
Mahela.
007:019 Och Semidas s ner voro Ajan, Sekem, Likhi och Aniam.

007:020 Och Efraims s ner voro Sutela, dennes son Bered, dennes son
Tahat, dennes son Eleada, dennes son Tahat,
007:021 dennes son Sabad och dennes son Sutela, s ock Eser och
Elead. Och män från Gat, som voro födda där i landet, dr pte dem,
där för att de hade dragit ned för att taga deras boskapshjordar.
007:022 D s rjde Efraim, deras fader, i lång tid, och hans br der kommo
för att trösta honom.
007:023 Och han gick in till sin hustru, och hon blev havande och födde
en son; och han gav honom namnet Beria, där för
att det hade skett under en olyckstid för hans
hus.
007:024 Hans dotter var Seera; hon byggde Nedre och  vre Bet-Horon, så
ock Ussen-Seera.
007:025 Och hans son var Refa; hans son var Resef,  vensom Tela; hans
son var Tahan.
007:026 Hans son var Laedan; hans son var Ammihud; hans son var Elisama.
007:027 Hans son var Non; hans son var Josua.
007:028 Och deras besittning och deras boningsorter voro Betel med
underlydande orter,  sterut Naaran och v sterut Geser med
underlydande orter, vidare Sikem med underlydande orter, ända
till Aja med underlydande orter.
007:029 Men i Manasse barns  go voro Bet-Sean med underlydande orter,
Taanak med underlydande orter, Megiddo med underlydande orter,
Dor med underlydande orter. H r bodde nu Josefs, Israels sons,
barn.

007:030 Asers s ner voro Jimna, Jisva, Jisvi och Beria; och deras syster
var Sera.
007:031 Berias s ner voro Heber och Malkiel; han var Birsaits fader.
007:032 Och Heber födde Jaflet, Somer och Hotam, s ock Sua, deras
syster.
007:033 Och Jaflets s ner voro Pasak, Bimhal och Asvat. Dessa voro

Jaflets s ner.

007:034 Semers s ner voro Ahi och Rohaga, Jaba och Aram.

007:035 Hans broder Helems s ner voro Sofa, Jimna, Seles och Amal.

007:036 Sofas s ner voro Sua, Harnefer, Sual, Beri och Jimra,

007:037 Beser, Hod, Samma, Silsa, Jitran och Beera.

007:038 Jeters s ner voro Jefunne, Pispas och Ara.

007:039 Och Ullas s ner voro Ara, Hanniel och Risja.

007:040 Alla dessa voro Asers s ner, huvudmän fr  sina familjer, utvalda tappra stridsmän, huvudmän bland h vdingarna; och de som voro upptecknade i deras sl ktregister såsom dugliga till krigstjänst utgjorde ett antal av tjugusex tusen man.

008:001 Och Benjamin födde Bela, sin förstfödde, Asbel, den andre, och Ahara, den tredje,

008:002 Noha, den fjärde, och Rafa, den femte.

008:003 Bela hade följande s ner: Addar, Gera, Abihud,

008:004 Abisua, Naaman, Ahoa,

008:005 Gera, Sefufan och Huram.

008:006 Och dessa voro Ehuds söner, och de voro familjehuvudm n fr  dem som bodde i Geba, och som blevo bortförda till Manahat,

008:007 dit Gera jämte Naaman och Ahia f rde bort dem: han födde Ussa och Ahihud.

008:008 Och Saharaim födde barn i Moabs land, sedan han hade skilt sig från sina hustrur, Husim och Baara;

008:009 med sin hustru Hodes födde han där Jobab, Sibja, Mesa, Malkam,

008:010 Jeus, Sakeja och Mirma. Dessa voro hans söner, huvudmän fr  familjer.

008:011 Med Husim hade han fått Abitub och Elpaal.

008:012 Och Elpaals s ner voro Eber, Miseam och Semed. Han var den som byggde Ono och Lod med underlydande orter.

008:013 Beria och Sema--vilka voro familjehuvudm n fr  Ajalons invånare och f ljagade Gats invånare--

008:014 s ock Ajo, Sasak och Jeremot.

008:015 Och Sebadja, Arad, Eder,

008:016 Mikael, Jispa och Joha voro Berias söner.

008:017 Och Sebadja, Mesullam, Hiski, Heber,

008:018 Jismerai, Jislia och Jobab voro Elpaals söner.

008:019 Och Jakim, Sikri, Sabdi,

008:020 Elienai, Silletai, Eliel,

008:021 Adaja, Beraja och Simrat voro Simeis söner.

008:022 Och Jispan, Eber, Eliel,

008:023 Abdon, Sikri, Hanan,

008:024 Hananja, Elam, Antotja,

008:025 Jifdeja och Peniel voro Sasaks söner.

008:026 Och Samserai, Seharja, Atalja,

008:027 Jaaresja, Elia och Sikri voro Jerohams s ner.

008:028 Dessa vore huvudmän fr  familjer, huvudmän efter sin  ttf jd; de bodde i Jerusalem.

008:029 I Gibeon bodde Gibeons fader, vilkens hustru hette Maaka.

008:030 Och hans förstfödde son var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Nadab,

008:031 Gedor, Ajo och Seker.

008:032 Men Miklot födde Simea. Också dessa bodde jämte sina br der i Jerusalem, gent emot sina br der.

008:033 Och Ner födde Kis, Kis födde Saul, och Saul födde Jonatan,

Malki-Sua, Abinadab och Esbaal.

008:034 Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal födde Mika.

008:035 Mikas söner voro Piton, Melek, Taarea och Ahas.

008:036 Ahas födde Joadda, Joadda födde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri födde Mosa.

008:037 Mosa födde Binea. Hans son var Rafa; hans son var Eleasa; hans son var Asel.

008:038 Och Asel hade sex söner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Alla dessa voro Asels söner.

008:039 Och hans broder Eseks söner voro Ulam, hans förstfödde, Jeus, den andre, och Elifelet, den tredje.

008:040 Och Ulams söner voro tappra stridsmän, som voro skickliga i att spöna böge; och de hade många söner och sönsöner: ett hundra femtio. Alla dessa voro av Benjamins barn.

009:001 Och hela Israel blev upptecknat i släktregister, och de finnas uppskrivna i boken om Israels konungar. Och Juda föddes i förgenskap bort till Babel för sin otrohets skull.

009:002 Men de föra invånarna som bodde där de hade sin arvsbesittning, i sina städer, utgjordes av vanliga israeliter, präster, leviter och tempeltröar.

009:003 I Jerusalem bodde en del av Juda barn, av Benjamins barn och av Efraims och Manasse barn, nämligen:

009:004 Utai, son till Ammihud, son till Omri, son till Imri, son till Bani, av Peres', Judas söns, barn;

009:005 av siloniterna Asaja, den förstfödde, och hans söner;

009:006 av Seras barn Jeguel och deras broder, sex hundra nittio;

009:007 av Benjamins barn Sallu, son till Mesullam, son till Hodauja, son till Hassenua,

009:008 vidare Jibneja, Jerohams son, och Ela, son till Ussi, son till Mikri, och Mesullam, son till Sefatja, son till Reguel, son till Jibneja,

009:009 sju och deras bröder, efter deras åttio, nio hundra femtiosex. Alla dessa män voro huvudmän för familjer, var och en för sin familj.

009:010 Och av prästerna: Jedaja, Jojarib och Jakin,

009:011 vidare Asarja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus,

009:012 vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pashur, son till Malkia, vidare Maasai, son till Adiel, son till Jasera, son till Mesullam, son till Mesillemit, son till Immer,

009:013 sju och deras bröder, huvudmän för sina familjer, ett tusen sju hundra sextio, dugande män i de sysslor som höfdes till tjänstgöringen i Guds hus.

009:014 Och av leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, av Meraris barn,

009:015 vidare Bakbackar, Heres och Galal, sju och Mattanja, son till Mika, son till Sikri, son till Asaf,

009:016 vidare Obadja, son till Semaja, son till Galal, son till Jedutun, sju och Berekja, son till Asa, son till Elkana, som bodde i netofatiternas byar.

009:017 Och dörvaktarna: Sallum, Ackub, Talmon och Ahiman med sina bröder; men Sallum var huvudmannen.

009:018 Och hönda till nu gära de tjänst vid Konungsporten, på östra sidan. Dessa voro dörvaktarna i Levi barns läger.

009:019 Men Sallum, son till Kore, son till Ebjasaf, son till Kora, hade jämt sina bröder, dem som voro av hans familj, koraiterna, till

- tjñstgñingssyssla att hñla vakt vid tñtets trñsklar; deras fñder hade nñmligen i HERRENS lñger hñlit vakt vid ingñngen.
- 009:020 Och Pinehas, Eleasars son, hade fñrut varit furste ñver dem-- med honom vare HERREN!
- 009:021 Sakarja, Meselemjas son, var dñrvaktare vid ingñngen till uppenbarelsetñtet.
- 009:022 Alla dessa voro utvalda till dñrvaktare vid trñsklarna: tvñ hundra tolv. De blevo i sina byar upptecknade i slñktregistret. David och siaren Samuel hade tillsatt dem att tjñna pñheder och tro.
- 009:023 De och deras sñner stodo dñfñt vid portarna till HERRENS hus, tñthuset, och hñlo vakt.
- 009:024 Efter de fyra vñderstrecken hade dñrvaktarna sina platser: i ñster, vñster, norr och sñder.
- 009:025 Och deras brñder, de som fingo bo i sina byar, skulle var sjunde dag, alltid pñ samma timme, infinna sig hos dem.
- 009:026 Ty pñheder och tro voro dessa fyra anstñlda sñsom fñmññ fñt dñrvaktarna. Detta var nu leviterna. De hade ock uppsikten ñver kamrarna och fñvaringsrummen i Guds hus.
- 009:027 Och de vistades om natten runt omkring Guds hus, ty dem ññg att hñla vakt, och de skulle ñppna dñrarna var morgon.
- 009:028 Somliga av dem hade uppsikten ñver de kñl som anvñndes vid tjñstgñningen. De buro nñmligen in dem, efter att hava rñknat dem, och buro sedan ut dem, efter att ñter hava rñknat dem.
- 009:029 Och somliga av dem voro fñordnade till att hava uppsikten ñver de andra kñlen, ñver alla andra helgedomens kñl, sñock ñver det fina mjñlet och vinet och oljan och rñkelsen och de vñlukta kryddorna.
- 009:030 Men somliga av prñsternas sñner beredde salvan av de vñlukta kryddorna.
- 009:031 Och Mattitja, en av leviterna, koraiten Sallums fñstfñdde, hade pñheder och tro uppsikten ñver bakverket.
- 009:032 Och somliga av deras brñder, kehatiternas sñner, hade uppsikten ñver skñdebrñden och skulle tillreda dem fñt var sabbat.
- 009:033 Men de andra, nñmligen sñngarna, huvudmññ fñt levitiska familjer, vistades i kamrarna, fria ifrññ annan tjñstgñning, ty dag och natt voro de upptagna av sina egna sysslor.
- 009:034 Dessa voro huvudmñnnen fñt de levitiska familjerna, huvudman efter sin ñttfñjd; de bodde i Jerusalem.
- 009:035 I Gibeon bodde Gibeons fader Jeguel, vilkens hustru hette Maaka.
- 009:036 Och hans fñstfñdde son var Abdon; vidare Sur, Kis, Baal, Ner, Nadab
- 009:037 Gedor, Ajo, Sakarja och Miklot.
- 009:038 Men Miklot fñdde Simeam. Ocksñde bodde jñnte sina brñder i Jerusalem, gent emot sina brñder.
- 009:039 Och Ner fñdde Kis, Kis fñdde Saul, och Saul fñdde Jonatan, Malki-Sua, Abinadab och Esbaal.
- 009:040 Jonatans son var Merib-Baal, och Merib-Baal fñdde Mika.
- 009:041 Mikas sñner voro Piton, Melek och Taharea.
- 009:042 Ahas fñdde Jaera, Jaera fñdde Alemet, Asmavet och Simri, och Simri fñdde Mosa.
- 009:043 Mosa fñdde Binea. Hans son var Refaja; hans son var Eleasa; hans son var Asel.
- 009:044 Och Asel hade sex sñner, och dessa hette Asrikam, Bokeru, Ismael, Searja, Obadja och Hanan. Dessa voro Asels sñner.
- 010:001 Och filistñerna stridde mot Israel; och Israels mññ flydde fñt

filisterna och fölo slagna på berget Gilboa.

010:002 Och filisterna ansatte ivrigt Saul och hans söner. Och filisterna dödade Jonatan, Abinadab och Malki-Sua, Sauls söner.

010:003 När då Saul själv blev höftigt anfallen och bågskyttarna kommo över honom, greps han av föskräckelse för skyttarna.

010:004 Och Saul sade till sin vapendragare: "Drag ut ditt svärd och genomborra mig därmed, så att icke dessa oomskurna komma och hantera mig skändligt." Men hans vapendragare ville det icke, ty han fruktade storligen. Då tog Saul själv svärdet och stötade sig därpå.

010:005 Men när vapendragaren såg att Saul var död, stötade han sig också sitt svärd och dog.

010:006 Så dogo då Saul och hans tre söner; och alla som höfde till hans hus dogo på samma gång.

010:007 Och när alla israeliterna i dalen förnummo att deras höf hade flytt, och att Saul och hans söner voro döda, övergövo de sina städer och flydde; sedan kommo filisterna och bosatte sig i dem.

010:008 Dagen därpå kommo filisterna för att plundra de slagna och funno då Saul och hans söner, då de lågo fallna på berget Gilboa.

010:009 Och de plundrade honom och togo med sig hans huvud och hans vapen och sönde dem omkring i filisternas land och låto förkunna det glada budskapet för sina avgudar och för folket.

010:010 Och de lade hans vapen i sitt gudahus, men hans huvudskål höngde de upp i Dagens tempel.

010:011 Men när allt folket i Jabes i Gilead höfde allt vad filisterna hade gjort med Saul,

010:012 stodo de upp, alla stridbara män, och togo Sauls och hans söners lik och föfde dem till Jabes; och de begrovo deras ben under terebinten i Jabes och fastade så i sju dagar.

010:013 Detta blev Sauls dö, därför att han hade begärt otrohet mot HERREN, i det att han icke hade höllit HERRENS ord, så också därför att han hade frögat en ande och sökt svar hos en sädan.

010:014 Han hade icke sökt svar hos HERREN; därför dödade HERREN honom. Och sedan överflyttade han konungadömet på David, Isaïs son.

011:001 Då församlade sig hela Israel till David i Hebron och sade: "Vi föro ju ditt kätt och ben.

011:002 Redan för länge sedan, redan då Saul ännu var konung, var det du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har HERREN, din Gud, sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över mitt folk Israel."

011:003 När så alla de äldste i Israel kommo till konungen i Hebron, slöt David ett förbund med dem där i Hebron, inför HERREN; och sedan smorde de David till konung över Israel, i enlighet med HERRENS ord genom Samuel.

011:004 Och David drog med hela Israel till Jerusalem, det fö Jebus; där befunno sig jebuserna, som ännu bodde kvar i landet.

011:005 Och invånarna i Jebus sade till David: "Hitin kommer du icke." Men David intog likväl Sions borg, det fö Davids stad

011:006 Och David sade: "Vemhelst som först slöt ihjäl en jebus, han skall bliva hövding och anförare." Och Joab, Serujas son, kom

- först ditupp och blev s?h?vding.
- 011:007 Sedan tog David sin boning i bergf?stet; d?ff? kallade man det Davids stad.
- 011:008 Och han uppf?rde bef?stningsverk runt omkring staden, fr?n Millo och allt omkring; och Joab ?erst?lde det ?riga av staden.
- 011:009 Och David blev allt m?ktigare och m?ktigare, och HERREN Sebaot var med honom
- 011:010 Och dessa ?ro de f?rn?msta bland Davids hj?tar, vilka g?vo honom kraftig hj?p att bliva konung, de j?mte hela Israel, och s?skaffade honom konungav?det, enligt HERRENS ord ang?ende Israel.
- 011:011 Detta ? f?rteckningen p? Davids hj?tar: Jasobeam, son till en hakmonit, den f?rn?mste bland k?mparna, han som sv?ngde sitt spjut ?ver tre hundra som hade blivit slagna p? en g?ng.
- 011:012 Och efter honom kom ahoaiten Eleasar, son till Dodo; han var en av de tre hj?tarna.
- 011:013 Han var med David vid Pas-Dammim, n? filist?erna d? hade f?samlat sig till strid. Och d? var ett ?kerstycke, fullt med korn. Och folket flydde f?r filist?erna.
- 011:014 D?st?lde de sig mitt p? ?kerstycket och f?svarade det och slog filist?erna; och HERREN l? dem s?vinna en stor seger.
- 011:015 En g?ng drogo tre av de trettio f?rn?msta m?nnen ned ?ver klippan till David vid Adullams grotta, medan en avdelning filist?er var l?grad i Refaimsdalen.
- 011:016 Men David var d?p?borgen, under det att en filisteisk utpost fanns i Bet-Lehem.
- 011:017 Och David greps av lystnad och sade: ?Ack att n?gon ville giva mig vatten att dricka fr?n brunnen vid Bet-Lehems stadsp?rt!?
- 011:018 D?br?to de tre sig igenom filist?ernas l?ger och h?mtade vatten ur brunnen vid Bet-Lehems stadsp?rt och togo det och buro det till David. Men David ville icke dricka det, utan g?r ut det s?som ett drickoffer ? HERREN.
- 011:019 Han sade n?mligen: ?Gud l?te det vara fj?ran ifr?n mig att jag skulle g?ra detta! Skulle jag dricka dessa m?ns blod, som hava v?gat sina liv? Ty med fara f?r sina liv hava de burit det hit.? Och han ville icke dricka det. S?dana ting hade de tre hj?tarna gjort.
- 011:020 Absai, Joabs broder, var den f?rn?mste av tre andra; han sv?ngde en g?ng sitt spjut ?ver tre hundra som hade blivit slagna. Och han hade ett stort namn bland de tre.
- 011:021 Han var dubbelt mer ansedd ?n n?gon annan i detta tretal, och han var deras h?vitsman, men upp till de tre f?sta kom han dock icke.
- 011:022 Vidare Benaja, son till Jojada, som var son till en tapper, segerrik man fr?n Kabseel; han slog ned de tv?Arielerna i Moab, och det var han som en sn?v?dersdag steg ned och slog ihj? lejonet i brunnen.
- 011:023 Han slog ock ned den egyptiske mannen som var s?reslig: fem alnar l?ng. Fast?n egyptiern i handen hade ett spjut som liknade en v?vbom, gick han ned mot honom, v?pnad allenast med sin stav. Och han ryckte spjutet ur egyptiern hand och dr?pte honom med hans eget spjut.
- 011:024 S?dana ting hade Benaja, Jojadas son, gjort. Och han hade ett stort namn bland de tre hj?tarna.
- 011:025 Ja, han var mer ansedd ?n n?gon av de trettio, men upp till de tre f?sta kom han icke. Och David satte honom till anf?rare f?r

sin livvakt.

- 011:026 De tappra hjältarna voro: Asael, Joabs broder, Elhanan, Dodos son, från Bet-Lehem;
- 011:027 haroriten Sammot; peloniten Heles;
- 011:028 tekoaiten Ira, Ickes' son; anatotiten Abieser;
- 011:029 husatiten Sibbekai; ahoaiten Ilai;
- 011:030 netofatiten Maherai; netofatiten Heled, Baanas son;
- 011:031 Itai, Ribais son, från Gibea i Benjamins barns stam; pirgatoniten Benaja;
- 011:032 Hurai från Gaas' dalar; arabatiten Abiel;
- 011:033 baharumiten Asmavet; saalboniten Eljaba;
- 011:034 gisoniten Bene-Hasem; harariten Jonatan, Sages son;
- 011:035 harariten Ahiam, Sakars son; Elifal, Urs son;
- 011:036 mekeratiten Hefer; peloniten Ahia;
- 011:037 Hesro från Karmel; Naarai, Esbais son;
- 011:038 Joel, broder till Natan; Mibhar, Hagris son;
- 011:039 ammoniten Seleke; berotiten Naherai, vapendragare åt Joab, Serujas son;
- 011:040 jeteriten Ira; jeteriten Gareb;
- 011:041 hetiten Uria; Sabad, Alais son;
- 011:042 rubeniten Adina, Sisas son, en huvudman bland rubeniterna, och jänte honom trettio andra;
- 011:043 Hanan, Maakas son, och mitniten Josafat;
- 011:044 astarotiten Ussia; Sama och Jeguel, aroeriten Hotams syster;
- 011:045 Jediael, Simris son, och hans broder Joha, tisiten;
- 011:046 Eliel-Hammahavim samt Jeribai och Josauja, Elnaams syster, och moabiten Jitma;
- 011:047 slutligen Eliel, Obed och Jaasiel-Hammesobaja.
- 012:001 Och dessa voro de som kommo till David i Siklag, medan han ännu höll sig undan från Saul, Kis' son; de hölde till de hjältar som bistodo honom under kriget.
- 012:002 De voro vädjade med bölje och skickliga i att, bölje med höger och med vänster hand, slunga stenar och avskjuta pilar från böljen. Av Sauls stamfränder, benjaminiterna, kommo:
- 012:003 Ahieser, den främste, och Joas, gibeatiten Hassemaas syster; Jesuel och Pelet, Asmavets syster; Beraka; anatotiten Jehu;
- 012:004 gibeoniten Jismaja, en av de trettio hjältarna, anförare för de trettio; Jeremia; Jahasiel; Johanan; gederatiten Josabad;
- 012:005 Eleusai; Jerimot; Bealja; Semarja; harufiten Sefatja;
- 012:006 koraiterna Elkana, Jissia, Asarel, Joeser och Jasobeam;
- 012:007 Joela och Sebadja, syster till Jeroham, av stråvskan.
- 012:008 Och av gaditerna avföll ock några och gingo till David i bergfästet i Äken, tappra män, krigsmän skickliga att strida, rustade med sköld och spjut; de hade en uppsyn såsom lejon och voro snabba såsom gaseller på bergen:
- 012:009 Eser, den främste, Obadja, den andre, Eliab, den tredje,
- 012:010 Masmanna, den fjärde, Jeremia, den femte,
- 012:011 Attai, den sjätte, Eliel, den sjunde,
- 012:012 Johanan, den åttonde, Elsabad, den nionde,
- 012:013 Jeremia, den tionde, Makbannai, den elfte.
- 012:014 Dessa hölde till Guds barn och till de främsta i hären; den ringaste av dem var ensam såsom hundra, men den ypperste såsom god som tusen.
- 012:015 Dessa voro de som i första månen gingo över Jordan, när den var full över alla sina bröder, och som följade alla dem som bodde i dalarna, åt öster och åt väster.

012:016 Av Benjamins och Juda barn kommo nagra mⁿ till David ⁿnda till bergf^ostet.

012:017 D^o gick David ut emot dem och tog till orda och sade till dem:
Om I kommen till mig i fredlig avsikt och viljen bist^o mig, s^o
^o mitt hj^ota redo till f^orening med eder; men om I kommen f^o
att f^or^oda mig ^o mina ov^oner, fast^o ingen or^ot ^o i mina
h^onder, d^om^ov^oa f^oders Gud se d^otill och straffa det.?

012:018 Men Amasai, den f^on^omste bland de trettio, hade blivit bekl^odd
med andekraft, och han sade:

^oDina ^oro vi, David,
och med dig st^ovi, du Isais son.
Frid vare med dig, frid,
och frid vare med dem som bist^odig
ty din Gud har bist^ot dig!?

Och David tog emot dem och gav dem plats bland de f^on^omsta i
sin skara.

012:019 Fr^o Manasse gingo n^ogra ^over till David, n^o han med
filist^oerna drog ut i strid mot Saul, dock fingo de icke bist^o
dessa; ty n^o filist^oernas h^ovdingar hade r^opl^ogat, skickade de
bort honom, i det de sade: ^oDet g^oler huvudet f^o oss, om han
g^o ^over till sin herre Saul.

012:020 N^o han d^o drog till Siklag, gingo dessa fr^o Manasse ^over till
honom: Adna, Josabad, Jediael, Mikael, Josabad, Elihu och
Silletai, huvudmⁿ f^o de ^oter som tillh^ode Manasse.

012:021 Dessa bistodo David mot str^ovskaran, ty de voro allasammans
tappra stridsmⁿ och blevo h^ovitsmⁿ i h^oren.

012:022 Dag efter dag kommo n^omligen allt flera till David f^o att bist^o
honom, s^o att hans l^oger blev ^overm^otan stort.

012:023 Detta ^o de tal som angiva summorna av det v^opnade krigsfolk som
kom till David i Hebron, f^o att efter HERRENS befallning flytta
Sauls konungamakt ^over p^o honom:

012:024 Juda barn, som buro sk^odd och spjut, sex tusen ^ota hundra,
v^opnade till strid;

012:025 av Simeons barn tappra krigsmⁿ, sju tusen ett hundra;

012:026 av Levi barn fyra tusen sex hundra;

012:027 d^otill Jojada, fursten inom Arons sl^okt, och med honom tre
tusén sju hundra;

012:028 s^oock Sadok, en tapper yngling, med sin familj, tjugutv^o
h^ovitsmⁿ;

012:029 av Benjamins barn, Sauls stamfr^onder, tre tusen (ty ^onnu vid den
tiden h^olo de flesta av dem troget med Sauls hus);

012:030 av Efraims barn tjugu tusen ^ota hundra, tappra stridsmⁿ,
namnkunniga mⁿ i sina familjer;

012:031 av ena h^often av Manasse stam aderton tusen namngivna mⁿ, som
kommo f^o att g^oa David till konung;

012:032 av Isaskars barn kommo mⁿ som v^o f^ostodo tidstecknen och
ins^ogo vad Israel borde g^oa, tv^ohundra huvudmⁿ, d^otill alla
deras stamfr^onder under deras bef^o;

012:033 av Sebulon stridbara mⁿ, rustade till krig med alla slags
vapen, femtio tusen, som samlades endr^oktigt;

012:034 av Naftali ett tusen h^ovitsmⁿ, och med dem trettiosju tusen,
v^opnade med sk^odd och spjut;

012:035 av daniterna krigsrustade mⁿ, tjugu^ota tusen sex hundra;

012:036 av Aser stridbara mⁿ, rustade till krig, fyrtio tusen;

012:037 och frän andra sidan Jordan, av rubeniterna, gaditerna och andra hufden av Manasse stam, ett hundra tjugu tusen, vagnade med alla slags vapen som brukas vid krigföring.

012:038 Alla dessa krigsmän, ordnade till strid, kommo i sina hjärtans hängivenhet till Hebron för att göra David till konung över hela Israel. Också hela det öfriga Israel var enigt i att göra David till konung.

012:039 Och de voro där hos David i tre dagar och fö och drucko, ty deras bröder hade fösett dem med livsmedel.

012:040 De som bodde närmast dem, föda upp till Isaskar, Sebulon och Naftali, tillförde dem ock pösnor, kameler, mulsnor och oxar livsmedel i myckenhet till föda: mjöl, fikonkakor och russinkakor, vin och olja, fökreatur och småboskap; ty glödde rödde i Israel.

013:001 Och David rödförde sig med över- och underhövitsmännen, med alla furstarna.

013:002 Sedan sade David till Israels hela församling: Öm i sörfinnen för gott, och om detta för frän HERREN, vår Gud, söför oss sönda bud för alla höll till våra öfriga bröder i alla Israels landsändar, och döjörnte till prästerna och leviterna i de städer kring vilka de hava sina utmarker, att de möförsamla sig till oss;

013:003 och för oss flytta vår Guds ark till oss, ty i Sauls tid förgade vi icke efter den.

013:004 Och hela församlingen svarade att man skulle göra sö, ty föslaget behagade hela folket.

013:005 Söförsamlade döDavid hela Israel, frän Sihor i Egypten föda dit dö vögen gör till Hamat, för att hömta Guds ark frän Kirjat-Jearim.

013:006 Och David drog med hela Israel upp till Baala, det för Kirjat-Jearim, som hö till Juda, för att döfrör föda upp Guds, HERRENS, ark, hans som tronar pökeruberna, och efter vilken den hade fött sitt namn.

013:007 Och de satte Guds ark pöen ny vagn och födde den bort ifrän Abinadabs hus; och Ussa och Ajo ködde vagnen.

013:008 Och David och hela Israel föjdade sig inför Gud av all makt, med sönger och med harpor, psaltare, pukor, cymbaler och trumpeter.

013:009 Men när de kommo till Kidonslogen, röckte Ussa ut sin hand för att fatta i arken, ty oxarna snavade.

013:010 Döupptöndes HERRENS vrede mot Ussa, och döför att han hade röckt ut sin hand mot arken, slog han honom, söatt han föll ned dö dö inför Gud.

013:011 Men det gick David hött till sinnes att HERREN söhade brutit ned Ussa; och han kallade det stölet Peres-Ussa, sösom det heter önu i dag.

013:012 Och David betogs av södan fruktan för Gud pöden dagen, att han sade: Öhuru skulle jag töas föda föda Guds ark till mig??

013:013 Döför fö David icke flytta in arken till sig i Davids stad, utan fö sötta in den i gatiten Obed-Edoms hus.

013:014 Sedan blev Guds ark kvar vid Obed-Edoms hus, dö den stod i sitt eget hus, i tre mönader; men HERREN vösignade Obed-Edoms hus och allt vad som hödde honom till.

014:001 Och Hiram, konungen i Tyrus, skickade söndebud till David med cedertrö, döjörnte ock murare och timmermän, för att de skulle bygga honom ett hus.

014:002 Och David mökte att HERREN hade beföst honom sösom konung över

Israel; ty han hade låtit hans rike bliva övermåttan upphöjt,
för sitt folk Israels skull.

014:003 Och David tog sig ännu flera hustrur i Jerusalem, och David
födde ännu flera söner och döttrar.

014:004 Dessa äro namnen på de söner som han fick i Jerusalem: Sammua,
Sobab, Natan, Salomo,

014:005 Jibhar, Elisua, Elpelet,

014:006 Noga, Nefeg, Jafia,

014:007 Elisama, Beeljada och Elifelet.

014:008 Men när filisterna hördde att David hade blivit smord till
konung över hela Israel, drogo de allsammans upp för att fönga
David. När David hördde detta, drog han ut mot dem.

014:009 Då nu filisterna hade fallit in i Refaims dalen och där företogo
plundringståg,

014:010 frågade David Gud: "Skall jag draga upp mot filisterna? Vill du
då giva dem i min hand?" HERREN svarade honom: "Drag upp; jag
vill giva dem i din hand."

014:011 Och de drogo upp till Baal-Perasim, och där slog David dem. Då
sade David: "Gud har brutit ned mina fiender
genom min hand, likasom en vattenflod bryter ned." Därav fick
det stället namnet Baal-Perasim.

014:012 De lämnade där efter sig sina gudar; och David befallde att
dessa skulle brännas upp i eld.

014:013 Men filisterna företogo ännu en gång plundringståg i dalen.

014:014 När David då åter frågade Gud, svarade Gud honom: "Du skall icke
draga upp efter dem; du må kringgå dem på en omväg, så att du
kommer över dem från det håll där bakträdens stam."

014:015 Så snart du sedan hör ljudet av steg i bakträdens toppar, drag
då ut till strid, ty då har Gud dragit ut framför dig till att
slå filisternas här."

014:016 David gjorde såsom Gud hade bjudit honom; och de slogo
filisternas här och förföljde dem från Gibeon ända till Geser.

014:017 Och ryktet om David gick ut i alla länder, och HERREN låt
fruktan för honom komma över alla folk.

015:001 Och han uppförde sig hus i Davids stad; sedan beredde han en
plats för Guds ark och slog upp ett tält för den.

015:002 Därvid befallde David: "Änga andra än leviterna må bära Guds
ark; ty dem har HERREN utvalt till att bära Guds ark och till
att göra tjänst inför honom för evigtlig tid."

015:003 Och David församlade hela Israel till Jerusalem för att hämta
HERRENS ark upp till den plats som han hade berett för den.

015:004 Och David samlade tillhopa Arons barn och leviterna;

015:005 av Kehats barn: Uriel, deras äldste, och hans bröder, ett
hundra tjugu;

015:006 av Meraris barn: Asaja, deras äldste, och hans bröder, två
hundra tjugu;

015:007 av Gersoms barn: Joel, deras äldste, och hans bröder, ett
hundra trettio;

015:008 av Elisafans barn: Semaja, deras äldste, och hans bröder, två
hundra;

015:009 av Hebrons barn: Eliel, deras äldste, och hans bröder, åtta;

015:010 av Ussiels barn: Amminadab, deras äldste, och hans bröder, ett
hundra tolv.

015:011 Och David kallade till sig prästerna Sadok och Ebjatar jämte
leviterna Uriel, Asaja, Joel, Semaja, Eliel och Amminadab.

015:012 Och han sade till dem: "Ären huvudmän för leviternas familjer.

Helgen eder tillika med edra bröder, och hörten s?HERRENS, Israels Guds, ark upp till den plats som jag har berett ? den.

015:013 Ty d?ff? att I f?ra g?ngen icke voren tillst?des var det som HERREN, v? Gud, br? ned en av oss, till straff f? att vi icke s?kte honom s?, som tillb?ligt var.?

015:014 D?helgade pr?sterna och leviterna sig till att h?mta upp HERRENS, Israels Guds, ark.

015:015 Och s?som Mose hade bjudit i enlighet med HERRENS ord, buro nu Levi barn Guds ark med st?nger, som vilade p?deras axlar.

015:016 Och David sade till de ?versta bland leviterna att de skulle f?rordna sina bröder s?ngarna till t?nstg?ring med musikinstrumenter, psaltare, harpor och cymbaler, som de skulle l?ta ljuda, under det att de h?jde gl?djes?ngen.

015:017 Leviterna f?rordnade d?Heman, Joels son, och av hans bröder Asaf, Berekjas son, och av dessas bröder, Meraris barn, Etan, Kusajas son,

015:018 och j?mte dem deras bröder av andra ordningen Sakarja, Ben, Jaasiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Benaja, Maaseja, Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom och Jegiel, d?rvaktarna.

015:019 Och s?ngarna, Heman, Asaf och Etan, skulle sl?kopparcymbaler.

015:020 Sakarja, Asiel, Semiramot, Jehiel, Unni, Eliab, Maaseja och Benaja skulle spela p?psaltare, till Alam?.

015:021 Mattitja, Elifalehu, Mikneja, Obed-Edom, Jegiel och Asasja skulle leda s?ngen med harpor, till Seminit.

015:022 Kenanja, leviternas anf?rare, n? de buro, skulle undervisa i att b?ra, ty han var kunnig i s?dant.

015:023 Berekja och Elkana skulle vara d?rvaktare vid arken.

015:024 Sebanja, Josafat, Netanel, Amasai, Sakarja, Benaja och Elieser, pr?sterna, skulle bl?sa i trumpeter framf? Guds ark. Slutligen skulle Obed-Edom och Jehia vara d?rvaktare vid arken.

015:025 S?gingo d?David och de ?dste i Israel och ?verh?vitsm?nnen ?stad f? att h?mta HERRENS f?rbundsark upp ur Obed-Edoms hus, under jubel.

015:026 Och d?Gud skyddade leviterna som buro HERRENS f?rbundsark, offrade man sju tjurar och sju v?durar.

015:027 D?vid var David kl?dd i en k?pa av fint linne; s?voro ock alla leviterna som buro arken, s?ock s?ngarna och Kenanja, som anf?rde s?ngarna, n? de buro. Och d?j?mte bar David en linne-efod.

015:028 Och hela Israel h?mtade upp HERRENS f?rbundsark under jubel och basuners ljud; och man bl?ste i trumpeter och slog cymbaler och l? psaltare och harpor ljuda.

015:029 N? d?HERRENS f?rbundsark kom till Davids stad, blickade Mikal, Sauls dotter, ut genom f?nstret, och d?hon s?g konung David dansa och g?ra sig glad, fick hon f?rakt f? honom i sitt hj?ta.

016:001 Sedan de hade f?t Guds ark ditin, st?lde de den i t?tet som David hade slagit upp ? den, och framburo d?refter br?noffer och tackoffer inf? Guds ansikte.

016:002 N? David hade offrat br?noffret och tackoffret, v?signade han folket i HERRENS namn.

016:003 Och ? var och en av alla israeliterna, b?de man och kvinna, gav han en kaka br?, ett stycke k?t och en druvkaka.

016:004 Och han f?ordnade vissa leviter till att g?ra tj?nst inf? HERRENS ark, f? att de skulle prisa, tacka och lova HERREN, Israels Gud:

016:005 Asaf s?som anf?rare, n?st efter honom Sakarja, och vidare Jegiel, Semiramot, Jehiel, Mattitja, Eliab, Benaja, Obed-Edom och Jegiel med psaltare och harpor; och Asaf skulle sl? cymbaler.

016:006 Men pr?sterna Benaja och Jahasiel skulle best?ndigt st? med sina trumpeter framf? Guds f?bundsark.

016:007 P?den dagen var det som David f?st fastst?lde den ordningen att man genom Asaf och hans br?der skulle tacka HERREN p? detta s?tt:

016:008 ?Tacken HERREN,
?kallen hans namn,
g?ren hans g?ningar kunniga bland folken.

016:009 Sjungen till hans ?ra,
lovs?gen honom,
talen om alla hans under.

016:010 Ber?mmen eder av hans heliga namn;
gl?dje sig av hj?tat
de som s?ka HERREN.

016:011 Fr?gen efter HERREN och hans makt,
s?ken hans ansikte best?ndigt.

016:012 T?nken p?de underbara verk som han har gjort,
p?hans under och hans muns domar,

016:013 I Israels, hans tj?hares, s?d,
I Jakobs barn, hans utvalda.

016:014 Han ? HERREN, v? Gud;
?ver hela jorden g?hans domar.

016:015 T?nken evinnerligen p?hans f?bund,
intill tusen sl?kten p?vad han har stadgat,

016:016 p?det f?bund han sl?t med Abraham
och p?hans ed till Isak.

016:017 Han fastst?lde det f? Jakob till en stadga,
f? Israel till ett evigt f?bund;

016:018 han sade: '? dig vill jag giva Kanaans land,
det skall bliva eder arvedels lott.'

016:019 D?voren I ?n nu en liten hop,
I voren ringa och fr?mlingar d?rinne.

016:020 Och de vandrade ?stad ifr?n folk till folk
ifr?n ett rike bort till ett annat.

016:021 Han tillstodde ingen att g?ra dem skada,
han straffade konungar f? deras skull:

016:022 'Kommen icke vid mina smorda,
och g?ren ej mina profeter n?got ont.'

016:023 Sjungen till HERRENS ?ra,
alla I?nder,
b?den gl?dje var dag,
f?kunnen hans fr?sning.

016:024 F?tt?jen bland hedningarna hans ?ra,
bland alla folk hans under.

016:025 Ty stor ? HERREN

- och högt lovad,
och fruktansvärd för han
mer än alla gudar.
- 016:026 Ty folkens alla gudar för avgudar,
men HERREN för den som har gjort himmelen.
- 016:027 Majestet och höglighet för inför hans ansikte,
makt och fröjd i hans boning.
- 016:028 Given för HERREN,
I folkens släkter,
given för HERREN
föra och makt;
- 016:029 given för HERREN
hans namns för,
börjen fram skänker
och kommen inför hans ansikte,
tillbedjen HERREN
i helig skrud.
- 016:030 Böven för hans ansikte,
alla länder;
se, jordkretsen står fast
och vacklar icke.
- 016:031 Himmelen vare glad,
och jorden fröjde sig,
och bland hedningarna säga man:
'HERREN för nu konung!'
- 016:032 Havet bruse
och allt vad dör för,
marken glödde sig
och allt som för döpa?
- 016:033 ja, dö juble
skogens träd
inför HERREN, ty han kommer
för att döma jorden.
- 016:034 Tacken HERREN, ty han för god,
ty hans nåd varar evinnerligen,
- 016:035 och säga: 'För oss, du vår försnings Gud,
församla oss och rädda oss från hedningarna,
så att vi fö prisas ditt heliga namn
och berömma oss av ditt lov.'
- 016:036 Lovad vare HERREN, Israels Gud,
från evighet till evighet!?
- Och allt folket sade: Amen, och lovade HERREN.
- 016:037 Och han gav dö, inför HERRENS förbundsark, för Asaf och hans
bröder uppdraget att beständigt göra tjänst inför arken, var dag
med de för den dagen bestämda sysslorna.
- 016:038 Men Obed-Edom och deras bröder voro sextiofem; och Obed-Edom,
Jedituns son, och Hosa gjorde han till dörvaktare.
- 016:039 Och prästen Sadok och hans bröder, prästerna, anstälde han
inför HERRENS tabernakel, offerhöjden i Gibeon,
- 016:040 för att de beständigt skulle offra för HERREN brännoffer på
brännoffersaltaret, morgon och afton, och göra allt vad som var
föreskrivet i HERRENS lag, den som han hade givit för Israel;
- 016:041 och jönte dem Heman och Jedutun och de övriga namngivna utvalda,

p?det att de skulle tacka HERREN, d?ff? att hans n?d varar evinnerligen.

016:042 Och hos dessa, n?mligen Heman och Jedutun, f?varades trumpeter och cymbaler ? dem som skulle spela, s?ock andra instrumenter som h?rde till gudstj?nsten. Och Jedutuns s?ner gjorde han till d?rvaktare.

016:043 Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt; men David v?nde om f? att h?sa sitt husfolk.

017:001 D?nu David satt i sitt hus, sade han till profeten Natan: ?Se, jag bor i ett hus av cedertr?, under det att HERRENS f?bundsark st? under ett t?t.?

017:002 Natan sade till David: ?G? allt vad du har i sinnet; ty Gud ? med dig.?

017:003 Men om natten kom Guds ord till Natan; han sade:

017:004 ?G? och s? till min tj?nare David: S?s?ger HERREN: Icke du skall bygga mig det hus som jag skall bo i.

017:005 Jag har ju icke bott i n?got hus, fr?n den dag d?jag f?rde Israel hitupp ?nda till denna dag, utan jag har flyttat ifr?n t?t till t?t, ifr?n tabernakel till tabernakel.

017:006 Har jag d?n?gonsin, varhelst jag flyttade omkring med hela Israel, talat och sagt s?till n?gon enda av Israels domare, som jag har f?ordnat till herde f? mitt folk: 'Varf? haven I icke byggt mig ett hus av cedertr?'

017:007 Och nu skall du s?ga s?till min tj?nare David: S?s?ger HERREN Sebaot: Fr?n betesmarken, d? du f?jde f?en, har jag h?mtat dig, f? att du skulle bliva en furste ?ver mitt folk Israel.

017:008 Och jag har varit med dig p?alla dina v?gar och utrotat alla dina fiender f? dig. Och jag vill g?a dig ett namn, s?dant som de st?stes namn p?jorden.

017:009 Jag skall bereda en plats ? mitt folk Israel och plantera det, s?att det f? bo kvar d?, utan att vidare bliva oroat. Or?tf?diga m?niskor skola icke mer f?da det, s?som fordom skedde,

017:010 och s?som det har varit allt ifr?n den tid d?jag f?ordnade domare ?ver mitt folk Israel; och jag skall kuva alla dina fiender. S?f?kunnar jag nu f? dig att HERREN skall bygga ett hus ? dig.

017:011 Ty det skall ske, att n?r din tid ? ute och du g? till dina f?der skall jag efter dig upph?ja din son, en av dina avkomlingar; och jag skall bef?sta hans konungamakt.

017:012 Han skall bygga ett hus ? mig, och jag skall bef?sta hans tron f? evig tid.

017:013 Jag skall vara hans fader, och han skall vara min son; och min n?d skall jag icke l?ta vika ifr?n honom, s?som jag l? den vika ifr?n din f?retr?dare.

017:014 Jag skall h?la honom vid makt i mitt hus och i mitt rike f? evig tid, och hans tron skall vara bef?st f? evig tid.?

017:015 Alldeles i ?verensst?mmelse med dessa ord och med denna syn talade nu Natan till David.

017:016 D?gick konung David in och satte sig ned inf? HERRENS ansikte och sade: ?Vem ? jag, HERRE Gud, och vad ? mitt hus, eftersom du har l?it mig komma h?till?

017:017 Och detta har likv? synts dig vara f? litet, o Gud; du har talat ang?ende din tj?nares hus om det som ligger l?ngt fram i tiden. Ja, du har sett till mig p?m?niskos?t, for att upph?ja mig, HERRE Gud.

017:018 Vad skall nu David vidare s?ga till dig om den ?a du har

- bevisat din tjänare? Du känner ju din tjänare.
- 017:019 HERRE, för din tjänares skull och efter ditt hjärta har du gjort allt detta stora och förkunnat alla dessa stora ting.
- 017:020 HERRE, ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig, efter allt vad vi hava hört med våra öron.
- 017:021 Och var finnes på jorden något enda folk som är likt ditt folk Israel, vilket Gud själv har gjort så att förlösa sig till ett folk--för att sända dig ett stort och fruktansvärt namn, i det att du följade hedningarna för ditt folk, det som du hade förlorat i Egypten?
- 017:022 Och du har gjort ditt folk Israel till ett folk för dig för evig tid, och du, HERRE, har blivit deras Gud
- 017:023 Söm?nu, HERRE, vad du har talat om din tjänare och om hans hus bliva fast för evig tid; gör såsom du har talat.
- 017:024 D?skall ditt namn anses fast och bliva stort till evig tid, så att man skall säga: 'HERREN Sebaot, Israels Gud, är Gud över Israel.' Och så skall din tjänare Davids hus bestyrkas dig.
- 017:025 Ty du, min Gud, har uppenbarat för din tjänare att du skall bygga honom ett hus; därför har din tjänare dristat att bedja inför dig.
- 017:026 Och nu, HERRE, du är Gud; och därför har lovat din tjänare detta goda,
- 017:027 söm?du nu också vår digas välsigna din tjänares hus, så att det förbliver evinnerligen inför dig. Ty vad du, HERRE, välsignar, det är välsignat evinnerligen.?
- 018:001 En tid härefter slog David filisterna och kuvade dem. Därvid tog han Gat med underlydande orter ur filisternas hand.
- 018:002 Han slog också moabiterna; så blevo moabiterna David underdåniga och förde till honom skänker.
- 018:003 Likaledes slog David Hadareser, konungen i Soba, vid Hamat, när denne hade dragit så att befästa sitt värde vid floden Frat.
- 018:004 Och David tog i frän honom ett tusen vagnar och tog till frän sju tusen ryttare och tjugu tusen man fotfolk; och David lät avskära fotsenorna på alla vagnshästarna, utom på ett hundra hästar, som han skonade.
- 018:005 När sedan aramerna från Damaskus kommo för att hjälpa Hadareser, konungen i Soba, nedgjorde David tjugutvå tusen man av dem.
- 018:006 Och David insatte fogdar bland aramerna i Damaskus; och aramerna blevo David underdåniga och förde till honom skänker. Så gav HERREN seger för David, varhelst han drog fram.
- 018:007 Och David tog de gyllene skänkar som Hadaresers tjänare hade burit och förde dem till Jerusalem.
- 018:008 Och från Hadaresers städer Tibhat och Kun tog David koppar i stor myckenhet; därför gjorde sedan Salomo kopparhavet, pelarna och kopparkälen.
- 018:009 D?nu Tou, konungen i Hamat, hörde att David hade slagit Hadaresers, konungens i Soba, hela här,
- 018:010 så hände han sin son Hadoram till konung David för att hälsa honom och lyckönska honom, därför att han hade givit sig i strid med Hadareser och slagit honom; ty Hadareser hade varit Tous fiende. Han så hände också alla slags kär av guld, silver och koppar.
- 018:011 Också dessa helgade konung David för HERREN, likasom han hade gjort med det silver och guld han hade hemfört från alla andra

folk: från edomerna, moabiterna, Ammons barn, filisterna och amalekiterna.

018:012 Och sedan Absai, Serujas son, hade slagit edomerna i Saltdalen, aderton tusen man,

018:013 insatte han fogdar i Edom; och alla edomiter blevo David underdåniga. S?gav HERREN seger åt David, varhelst han drog fram.

018:014 David regerade nu över hela Israel; och han skipade lag och rätt åt allt sitt folk.

018:015 Joab, Serujas son, hade befälet över krigshären, och Josafat, Ahiluds son, var kansler.

018:016 Sadok, Ahitubs son, och Abimelek, Ebjatars son, voro präster, och Sausa var sekreterare.

018:017 Benaja, Jojadas son, hade befälet över kereterna och peleterna; men Davids söner voro de främsta vid konungens sida.

019:001 En tid härefter dog Nahas, Ammons barns konung, och hans son blev konung efter honom.

019:002 D?sade David: ?Jag vill bevisa Hanun, Nahas' son, v?nskap, eftersom hans fader bevisade mig v?nskap.? Och David skickade s?ndebud från att trösta honom i hans sorg efter fadern. När s? Davids tjänare kommo till Ammons barns land, till Hanun, från att trösta honom,

019:003 sade Ammons barns furstar till Hanun: ?Menar du att David d?med att han söndertröstare till dig vill visa dig att han är din fader? Nej, från att undersöka och fördöva och bespeja landet hava hans tjänare kommit till dig.?

019:004 D?tog Hanun Davids tjänare och lå raka dem och skära av deras kläder mitt på,ända uppe vid s?tet, och lå dem s?g?.

019:005 Och man kom och berättade från David vad som hade hänt männen; d?s?nde han bud emot dem, ty männen voro ju mycket vänrade. Och konungen lå säga: ?Stannen i Jeriko, till dess edert skugg hinner växa ut, och kommen s?tillbaka.?

019:006 D?nu Ammons barn insåg att de hade gjort sig f?hatliga från David, sönde Hanun och Ammons barn ett tusen talenter silver från att leja sig vagnar och ryttare från Aram-Naharaim, från Aram-Maaka och från Soba.

019:007 De lejde sig trettiotv?tusent vagnar, ävensom hjälp av konungen i Maaka med hans folk; dessa kommo och lågrade sig framför Medeba. Ammons barn församlade sig ock från sina städer och kommo från att strida.

019:008 När David h?rde detta, sönde han stad Joab med hela hären, de tappreste krigarna.

019:009 Och Ammons barn drogo ut och st?lde upp sig till strid vid ing?ngen till staden; men de konungar som hade kommit dit st?lde upp sig från sig själva p?f?tet.

019:010 D?Joab nu såg att han hade fiender både framför sig och bakom sig, gjorde han ett urval bland allt Israels utvalda manskap och st?lde sedan upp sig mot aramerna.

019:011 Men det v?riga folket överlämnade han åt sin broder Absai, och dessa fingo st?la upp sig mot Ammons barn.

019:012 Och han sade: ?Om aramerna bliva mig v?rmerktiga, s?skall du komma mig till hjälp; och om Ammons barn bliva dig v?rmerktiga, s?vill jag hjälpa dig.

019:013 Var nu vid gott mod; ja, lå oss visa mod i striden från v?rt

folk och f?r v?r Guds st?der. Sedan m?HERREN g?ra vad honom t?rkes.

019:014 D?refter ryckte Joab fram med sitt folk till strid mot aram?erna, och de flydde f?r honom.

019:015 Men n?r Ammons barn s?go att aram?erna flydde, flydde ocks?de f?r hans broder Absai och beg?vo sig in i staden. D?begav sig Joab till Jerusalem.

019:016 D?allts?aram?erna s?go att de hade blivit slagna av Israel, s?nde de bud att de aram?er som bodde p?andra sidan floden skulle rycka ut, anf?rda av Sofak, Hadaresers h?rh?vitsman.

019:017 N?r detta blev ber?tat f?r David, f?rsamlade han hela Israel och gick ?ver Jordan, och d?han kom fram till dem, st?lde han upp sig i slagordning mot dem; och n?r David hade st?lt upp sig till strid mot aram?erna, g?vo dessa sig i strid med honom.

019:018 Men aram?erna flydde undan f?r Israel, och David dr?pte av aram?erna manskapet p?sju tusen vagnar, s?ock fyrtio tusen man fotfolk; h?rh?vitsmannen Sofak d?dade han ock.

019:019 D?, allts?Hadaresers tj?nare s?go att de hade blivit slagna av israeliterna, ingingo de fred med David och blevo honom underd?niga. Efter detta ville aram?erna icke vidare hj?pa Ammons barn.

020:001 F?ljande ?r, vid den tid d?konungarna pl?gade draga i f?t, t?gade Joab ut med krigsh?ren och h?ljade Ammons barns land, och kom s?och bel?grade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem. Och Joab intog Rabba och f?st?de det.

020:002 Och David tog deras konungs krona fr?n hans huvud, den befanns v?ga en talent guld och var prydd med en dyrbar sten. Den sattes nu p?Davids huvud. Och han f?rde ut byte fr?n staden i stor myckenhet.

020:003 Och folket d?rinne f?rde han ut och s?ndersargade dem med s?gar och tr?skvagnar av j?rn och med bilor. S?gjorde David mot Ammons barns alla st?der. Sedan v?nde David med allt folket tillbaka till Jerusalem.

020:004 D?refter uppstod en strid med filist?erna vid Geser; husatiten Sibbekai slog d?ned Sippai, en av rafa?ernas avkomlingar; s?blevo de kuvade.

020:005 ?er stod en strid med filist?erna; Elhanan, Jours son, slog d?ned Lami, gatiten Goljats broder, som hade ett spjut vars skaft liknade en v?vbom.

020:006 ?er stod en strid vid Gat. D?r var en reslig man som hade sex fingrar och sex t?r, tillsammans tjugufyra; han var ock en avkomling av rafa?erna.

020:007 Denne sm?dade Israel; d?blev han nedgjord av Jonatan, son till Simea, Davids broder.

020:008 Dessa voro avkomlingar av rafa?erna i Gat; och de f?llo f?r Davids och hans tj?nares hand.

021:001 Men Satan tr?dde upp mot Israel och uppeggade David till att r?kna Israel.

021:002 D?sade David till Joab och till folkets andra h?vitsman: ?G?n ?stad och r?knen Israel, fr?n Beer-Seba ?nda till Dan, och given mig besked d?rom, s?att jag f?r veta huru m?nga de ?ro.?

021:003 Joab svarade: ?M?HERREN ?n vidare f?r?ka sitt folk hundrafalt.

Varfö de d'icke, min herre konung, allasammans min herres tjänares? Varfö begär d'min herre skändan? Varfö skulle man d' med draga skuld över Israel?

021:004 Likväl blev konungens befallning gällande, trots Joab. Alltså drog Joab ut och för omkring i hela Israel, och kom så hem igen till Jerusalem.

021:005 Och Joab uppgav för David vilken slutsumma folkräkningen utvisade: i Israel funnos tillsammans elva hundra tusen svärdbeväpnade män, och i Juda funnos fyra hundra sjuttio tusen svärdbeväpnade män.

021:006 Men Levi och Benjamin hade han icke räknat jämför de andra, ty konungens befallning var en styggelse för Joab.

021:007 Vad som hade skett misshagade Gud, och han hemsökte Israel.

021:008 D'sade David till Gud: Jag har syndat storligen d'ri att jag har gjort detta; men tillgiv nu din tjänares missgärning, ty jag har handlat mycket d'raktigt.

021:009 Men HERREN talade till Gad, Davids siare, och sade:

021:010 G' och tala till David och säg: S'säger HERREN: Tre ting lägger jag fram för dig; välj bland dem ut ett dig som du vill att jag skall göra dig.

021:011 D'gick Gad in till David och sade till honom: S'säger HERREN:

021:012 Tag vilketdera du vill: antingen hungersnöd i tre år, eller förtärlighet i tre månader genom dina ovänners anfall, utan att du kan undkomma dina fienders svär, eller HERRENS svär och pest i landet under tre dagar, i det att HERRENS ängel sprider förtärlighet inom hela Israels område. Eftersinna nu vilket svar jag skall ge honom som har sökt mig.

021:013 David svarade Gad: Jag är i stor vanda. Men låt mig d'falla i HERRENS hand, ty hans barmhärtighet är mycket stor; i människohand vill jag icke falla.

021:014 Så låt d'HERREN pest komma i Israel, så att sjuttio tusen män av Israel fölo.

021:015 Och Gud sände en ängel mot Jerusalem till att förtärliga det. Men när denne höll på att förtärliga, säg HERREN d'till och ägrade det onda, så att han sade till ängeln, Förtärligaren: Det är nog; drag nu din hand tillbaka. Och HERRENS ängel stod d'vid jebusän Ornans tröskplats.

021:016 När nu David lyfte upp sina ögon och fick se HERRENS ängel stående mellan jorden och himmelen med ett blottat svär i sin hand, uttröckt över Jerusalem, d'fölo han och de äldste, höjda i sorgdrökt, ned på sina ansikten.

021:017 Och David sade till Gud: Det var ju jag som befallde att folket skulle räknas. Det är d' jag som har syndat och gjort vad ont är; men dessa, min hjord, vad hava de gjort? HERRE, min Gud, m' din hand vanda sig mot mig och min faders hus, men icke mot ditt folk, så att det bliver hemsökt.

021:018 Men HERRENS ängel befallde Gad att säga till David att David skulle gå stad och resa ett altare för HERREN på jebusän Ornans tröskplats.

021:019 Och David gick stad på grund av det ord som Gad hade talat i HERRENS namn.

021:020 D'Ornan nu vände sig om, fick han se ängeln; och hans fyra söner som voro med honom, gämdes sig. Men Ornan höll på att tröska vete.

021:021 Och David kom till Ornan; när d'Ornan såg upp och fick se David, gick han fram ifrån tröskplatsen och föll ned till jorden

p? sitt ansikte f?r David.

021:022 Och David sade till Ornan: ?Giv mig den plats d?r du tr?skar din s?d, s? att jag d?r kan bygga ett altare ?r HERREN; giv mig den f?r full betalning; och m?s? hems?kelsen upph?ra bland folket.?

021:023 D?sade Ornan till David: ?Tag den, och m? sedan min herre konungen g?ra vad honom t?ckes. Se, h?r giver jag dig f?r kreaturen till br?nnoffer och tr?skvagnarna till ved och vetet till spisoffer; alltsammans giver jag.?

021:024 Men konung David svarade Ornan: ?Nej, jag vill k?pa det f?r full betalning; ty jag vill icke taga ?r HERREN det som ?r ditt, och offra br?nnoffer som jag har f?tt f?r intet.?

021:025 Och David gav ?r Ornan f?r platsen sex hundra siklar guld, i full vikt.

021:026 Och David byggde d?r ett altare ?r HERREN och offrade br?nnoffer och tackoffer. Han ropade till HERREN, och han svarade honom med eld fr?n himmelen p? br?nnoffersaltaret.

021:027 Och p? HERRENS befallning stack ?ngeln sitt sv?rd tillbaka i skidan.

021:028 D?, n?r David f?rnam att HERREN hade b?rh?rt honom p? jebus?en Ornans tr?skplats, offrade han d?r.

021:029 Men HERRENS tabernakel, som Mose hade l?tit g?ra i ?rnen, stod j?mte br?nnoffersaltaret, vid den tiden p? offerh?jden i Gibeon.

021:030 Dock v?gade David icke komma inf?r Guds ansikte f?r att s?ka honom; s?f?r skr?ckt var han f?r HERRENS ?ngels sv?rd.

022:001 Och David sade: ?H?r skall HERREN Guds hus st?, och h?r altaret f?r Israels br?nnoffer.?

022:002 Och David befallde att man skulle samla tillhopa de fr?mlingar som funnos i Israels land; och han anst?lde hantverkare, som skulle hugga ut stenar f?r att d?rmed bygga Guds hus.

022:003 Och David anskaffade j?rn i myckenhet till spikar p? d?rarna i portarna och till krampor, s?ock koppar i s?dan myckenhet att den icke kunde v?gas,

022:004 och cederbj?rkar i otalig m?ngd; ty sidonierna och tyrierna f?rde cedertr?i myckenhet till David.

022:005 David t?nkte n?mligen: ?Min son Salomo ?r ung och sp?d, men huset som skall byggas ?r HERREN m?ste g?ras ?verm?ttan stort, s? att det bliver namnkunnigt och prisat i alla l?nder; jag vill d?f?r skaffa f?r?d ?r honom. ? S? skaffade David f?r?d i myckenhet f?re sin d?d.

022:006 Och han kallade till sig sin son Salomo och bj?d honom att bygga ett hus ?r HERREN, Israels Gud.

022:007 Och David sade till sin son Salomo: ?Jag hade sj?lv i sinnet att bygga ett hus ?r HERRENS, min Guds, namn.

022:008 Men HERRENS ord kom till mig; han sade: Du har utgjutit blod i myckenhet och f?rt stora krig; du skall icke bygga ett hus ?r mitt namn, eftersom du har utgjutit s? mycket blod p? jorden, i min ?syn.

022:009 Men se, ?r dig skall f?das en son; han skall bliva en frids?l man, och jag skall l?ta honom f?fred med alla sina fiender runt omkring; ty Salomo skall han heta, och frid och ro skall jag l?ta vila ?ver Israel i hans dagar.

022:010 Han skall bygga ett hus ?r mitt namn; han skall vara min son, och jag skall vara hans fader. Och jag skall bef?sta hans konungatron ?ver Israel f?r evig tid.

- 022:011 S?vare nu HERREN med dig, min son; m?du bliva lyckosam och f? bygga HERRENS, din Guds, hus, s?som han har lovat om dig.
- 022:012 M?HERREN allenast giva dig klokhet och f?st?nd, n? han s?ter dig till h?skare ?ver Israel, och f?hj?pa dig till att h?la HERRENS, din Guds, lag.
- 022:013 D?skall du bliva lyckosam, om du h?ler och g? efter de stadgar och r?tter som HERREN har bjudit Mose att ?gga Israel. Var frimodig och of?f?ad; frukta icke och var icke f?sagd.
- 022:014 Och se, trots mitt betryck har jag nu anskaffat till HERRENS hus ett hundra tusen talenter guld och tusen g?nger tusen talenter silver, d?till av koppar och j?n mer ?n som kan v?gas, ty s? mycket ? det; tr?virke och sten har jag ock anskaffat, och mer m?du sj?v anskaffa.
- 022:015 Arbetare har du ock i myckenhet hantverkare, stenhuggare och timmerm?, och d?till allahanda folk som ? kunnigt i allt slags annat arbete.
- 022:016 P?guldet, silvret, kopparen och j?net kan ingen r?kning h?las. Upp d?och g?till verket; och vare HERREN med dig!?
- 022:017 D?refter bj?d David alla Israels furstar att de skulle underst?dja hans son Salomo; han sade:
- 022:018 ?HERREN, eder Gud, ? ju med eder och har l?tit eder f?ro p? alla sidor; ty han har givit landets f?ra inbyggare i min hand, och landet har blivit HERREN och hans folk underd?igt.
- 022:019 S?v?nden nu edert hj?ta och eder sj? till att s?ka HERREN, eder Gud; och st?n upp och byggen HERREN Guds helgedom, s?att man kan f?a HERRENS f?bundsark och vad annat som h? till Guds helgedom in i det hus som skall byggas ? HERRENS namn.?
- 023:001 Och n? David blev gammal och levnadsm?t, gjorde han sin son Salomo till konung ?ver Israel.
- 023:002 Och han f?samlade alla Israels furstar, s?ock pr?sterna och leviterna.
- 023:003 Och leviterna blevo r?knade, de n?mligen som voro trettio ? gamla eller d?rut?ver; och deras antal, antalet av alla personer av mank?, utgjorde trettio?tta tusen.
- 023:004 ?Av dessa?, sade han, ?skola tjugufyra tusen f?rest?sysslorna vid HERRENS hus, och sex tusen vara tillsyningsm?n och domare;
- 023:005 fyra tusen skola vara d?rvaktare och fyra tusen skola lovsjunga HERREN till de instrumenter som jag har l?tit g?a f? lovs?ngen.?
- 023:006 Och David delade dem i avdelningar efter Levis s?ner, Gerson Kehat och Merari.
- 023:007 Till gersoniterna h?de Laedan och Simei.
- 023:008 Laedans s?ner voro Jehiel, huvudmannen, Setam och Joel, tillsammans tre.
- 023:009 Simeis s?ner voro Selomot, Hasiel och Haran, tillsammans tre. Dessa voro huvudm?n f? Laedans familjer.
- 023:010 Och Simeis s?ner voro Jahat, Sina, Jeus och Beria. Dessa voro Simeis s?ner, tillsammans fyra.
- 023:011 Jahat var huvudmannen, och Sisa var den andre. Men Jeus och Beria hade icke m?nga barn; d?f? fingo de utg?a allenast en familj, en ordning.
- 023:012 Kehats s?ner voro Amram, Jishar, Hebron och Ussiel, tillsammans fyra.

023:013 Amrams s ner voro Aron och Mose. Och Aron blev jämte sina söner f r evärdlig tid avskild till att helgas såsom h ghelig, till att för evärdlig tid antända r kelse inför HERREN och göra t jnst inför honom och v signa i hans namn.

023:014 Men gudsmannen Moses s ner räknades till Levi stam.

023:015 Moses s ner voro Gersom och Elieser.

023:016 Gersoms s ner voro Sebu l, huvudmannen.

023:017 Och Eliesers s ner voro Rehabja, huvudmannen. Elieser hade inga andra s ner; men Rehabjas s ner voro  verm ttan talrika.

023:018 Jishars s ner voro Selomit, huvudmannen.

023:019 Hebrons s ner voro Jeria, huvudmannen, Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde.

023:020 Ussiels s ner voro Mika, huvudmannen, och Jissia, den andre.

023:021 Meraris s ner voro Maheli och Musi. Mahelis s ner voro Eleasar och Kis.

023:022 När Eleasar dog, l mnade han inga s ner efter sig, utan allenast döttrar; men Kis' s ner, deras fränder, togo dessa till hustrur.

023:023 Musis s ner voro Maheli, Eder och Jeremot, tillsammans tre.

023:024 Dessa voro Levi barn, efter deras familjer, huvudmännen f r familjerna, s m nga av dem som inm nstrades, vart namn r knat särskilt, var person f r sig, de som kunde förätta sysslor vid t jnstg ringen i HERRENS hus, nämligen de som voro tjugu   gamla eller d rut ver.

023:025 Ty David sade:  HERREN, Israels Gud, har låtit sitt folk komma till ro, och han har nu sin boning i Jerusalem till evig tid;

023:026 d f r beh va icke heller leviterna mer b ra tabernaklet och alla redskap till t jnstg ringen därvid.?

023:027 (Enligt berättelsen om Davids sista tid räknades nämligen av Levi barn de som voro tjugu   gamla eller d rut ver.)

023:028 De fingo i stället sin plats vid Arons söners sida f r t jnstg ringen i HERRENS hus, i vad som rådde förgårdarna och kamrarna och reningen av allt heligt och sysslorna vid t jnstg ringen i Guds hus,

023:029 vare sig det gälde sk debr den eller det fina mj let till spisoffret eller de osyrade tunnkakorna eller plåtarna eller det hopkn dade mj let, eller något m tt och mår,

023:030 eller att var morgon g ra t jnst genom att tacka och lova HERREN, och likaledes var afton,

023:031 eller att offra alla br noffer   HERREN p sabbaterna, vid nym naderna och vid h gtiderna, till best mt antal och såsom det var f reskrivet för dem, beständigt, inför HERRENS ansikte.

023:032 De skulle iakttaga vad som var att iakttaga vid uppenbarelsetåttet och vid det heliga, vad Arons s ner, deras br der, hade att iakttaga vid t jnstg ringen i HERRENS hus.

024:001 Och Arons s ner hade följande avdelningar: Arons s ner voro Nadab och Abihu, Eleasar och Itamar.

024:002 Men Nadab och Abihu dogo före sin fader; och de hade inga s ner. S blevo allenast Eleasar och Itamar präster.

024:003 Och David jämte Sadok, av Eleasars söner, och Ahimelek, av Itamars s ner, indelade dem och bestämde den ordning i vilken de skulle göra t jnst.

024:004 D nu Eleasars s ner befunnos hava flera huvudmän   Itamars s ner, indelade man dem så, att Eleasars s ner fingo sexton huvudmän f r sina familjer och Itamars s ner åtta huvudmän f r sina familjer.

024:005 Man indelade dem genom lottkastning, de föra s v r som de

senare, ty helgedomens furstar och Guds furstar togos både av Eleasars söner och av Itamars söner.

024:006 Och Semaja, Netannels son, sekreteraren, av Levi stam, tecknade upp dem i närvaro av konungen, furstarna och prästen Sadok och Ahimelek, Ebjatars son, och i närvaro av huvudmännen för prästernas och leviternas familjer. Lotterna drog skiftevis för Eleasars och för Itamars familjer.

024:007 Den första lotten föll ut för Jojarib, den andra för Jedaja,

024:008 den tredje för Harim, den fjärde för Seorim,

024:009 den femte för Malkia, den sjätte för Mijamin,

024:010 den sjunde för Hackos, den åttonde för Abia,

024:011 den nionde för Jesua, den tionde för Sekanja,

024:012 den elfte för Eljasib, den tolfte för Jakim,

024:013 den trettonde för Huppa, den fjortonde för Jesebab,

024:014 den femtonde för Bilga, den sextonde för Immer,

024:015 den sjuttonde för Hesir, den adertonde för Happisses,

024:016 den nittonde för Petaja, den tjugonde för Hesekiel,

024:017 den tjuguförsta för Jakin, den tjuguantra för Gamul,

024:018 den tjugutredje för Delaja, den tjugufjärde för Maasja.

024:019 Detta blev den ordning i vilken de skulle gå tjänst, när de gingo in i HERRENS hus, såsom det var föreskrivet för dem genom deras fader Aron, i enlighet med vad HERREN, Israels Gud, hade bjudit honom.

024:020 Vad angår de tre Levi barn, så hördes till Amrams barn Subael, till Subaels barn Jedeja,

024:021 till Rehabja, det är till Rehabjas barn, huvudmannen Jissia,

024:022 till jishariterna Selomot, till Selomots barn Jahat.

024:023 Och benajiter voro Jeria, Amarja, den andre, Jahasiel, den tredje, och Jekameam, den fjärde.

024:024 Ussiels barn voro Mika; till Mikas barn hördes Samur.

024:025 Mikas broder var Jissia; till Jissias barn hördes Sakarja.

024:026 Meraris barn voro Maheli och Musi, Jaasia-Benos söner.

024:027 Meraris barn voro dessa av Jaasia-Beno, och vidare Soham, Sackur och Ibri.

024:028 Mahelis son var Eleasar, men denne hade inga söner.

024:029 Till Kis, det är Kis' barn, hördes Jerameel.

024:030 Men Musis barn voro Maheli, Eder och Jerimot. Dessa voro leviternas barn, efter deras familjer.

024:031 Också dessa kastade lott likaså som deras bröder, Arons söner, i närvaro av konung David, Sadok, Ahimelek och huvudmännen för prästernas och leviternas familjer, huvudmännen för familjerna likaså som deras yngsta bröder.

025:001 Och David jämte hörhjältsmännen avskilde till tjänstgöring Asafs, Hemans och Jedutuns söner, som hade profetisk anda till att spela pöharpor, psaltare och cymbaler. Och detta är förteckningen på dem, på de män som fingo denna tjänstgöring till äiggande.

025:002 Av Asafs söner: Sackur, Josef, Netanja och Asarela, Asafs söner, under ledning av Asaf, som hade profetisk anda till att spela, under konungens ledning.

025:003 Av Jedutun: Jedutuns söner Gedalja, Seri, Jesaja, Hasabja och Mattitja, tillsammans sex, med harpor, under ledning av sin fader Jedutun, som hade profetisk anda till att spela tack och lovsånger till HERREN.

025:004 Av Heman: Hemans söner Buckia, Mattanja, Ussiel, Sebucl och Jerimot, Hananja, Hanani, Eliata, Giddalti och Romamti-Eser, Josbekasa, Malloti, Hotir, Mahasiot.

025:005 Alla dessa voro söner till Heman, som var konungens siare, enligt det 17te Gud hade givit, att han ville upphj a hans horn; därför gav Gud Heman fjorton söner och tre döttrar.

025:006 Alla dessa stodo var och en under sin faders ledning, när de utförde s ngen i HERRENS hus till cymbaler, psaltare och harpor och s gjorde t n st i Guds hus; de stodo under konungens, Asafs, Jedutuns och Hemans ledning.

025:007 Och antalet av dem jämte deras br der, av dem som hade blivit undervisade i s ngen till HERREN  a, alla de däri kunniga, utgjorde tvåhundra  tio ta.

025:008 Och de kastade lott om t n stg ringen, alla, den minste likas v  som den st rste, den kunnige jämte l jungen.

025:009 Den första lotten kom ut för Asaf och f r på Josef; den andre blev Gedalja, han själv med sina br der och s ner, tillsammans tolv;

025:010 den tredje blev Sackur, med sin söner och br der, tillsammans tolv

025:011 den fjärde lotten kom ut för Jisri, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:012 den femte blev Netanja, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:013 den sjätte blev Buckia, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:014 den sjunde blev Jesarela, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:015 den  tonde blev Jesaja, med sin söner och br der, tillsammans tolv

025:016 den nionde blev Mattanja, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:017 den tionde blev Simei, med sina söner och br der, tillsammans tolv

025:018 den elfte blev Asarel, med sin söner och br der, tillsammans tolv

025:019 den tolfte lotten kom ut för Hasabja, med hans söner och br der tillsammans tolv;

025:020 den trettonde blev Subael, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:021 den fjortonde blev Mattitja, med sina söner och br der, tillsammans tolv;

025:022 den femtonde lotten kom ut för Jeremot, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:023 den sextonde f r Hananja, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:024 den sjuttonde f r Josbekasa, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:025 den adertonde f r Hanani, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:026 den nittonde f r Malloti, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:027 den tjugonde f r Elijata, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:028 den tjuguförsta f r Hotir, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:029 den tjugandra f r Giddalti, med hans söner och br der, tillsammans tolv;

025:030 den tjugutredje f r Mahasiot, med hans söner och br der,

- tillsammans tolv;
025:031 den tjugufjärde för Romamti-Eser, med hans söner och bröder,
tillsammans tolv.
- 026:001 Vad angår dörvaktarnas avdelningar, sjuhundra till koraiterna
Meselemja, Kores son, av Asafs barn.
026:002 Och Meselemja hade söner: Sakarja var den förstfödde, Jediael
den andre, Sebadja den tredje, Jatniel den fjärde,
026:003 Elam den femte, Johanan den sjätte, Eljoenai den sjunde.
026:004 Och Obed-Edom hade söner: Semaja var den förstfödde, Josabad den
andre, Joa den tredje, Sakar den fjärde, Netanel den femte,
026:005 Ammiel den sjätte, Isaskar den sjunde, Peulletai den åttonde; ty
Gud hade välsignat honom.
026:006 Och hans son Semaja föddes också söner, som blevo furstar inom sin
familj, ty de voro dugande män.
026:007 Semajas söner voro Otni, Refael och Obed, Elsabad och hans
bröder, dugliga män, Elihu och Semakja.
026:008 Alla dessa hörde till Obed-Edoms avkomlingar, de sjunga och
deras söner och bröder, dugliga och kraftfulla män i tjänsten,
tillsammans sextiotvå avkomlingar av Obed-Edom.
026:009 Meselemja hade också söner och bröder, dugliga män, tillsammans
aderton.
026:010 Och Hosa, av Meraris barn, hade söner: Simri var huvudmannen, ty
visserligen var han icke förstfödd, men hans fader insatte honom
till huvudman;
026:011 Hilkia var den andre, Tebalja den tredje, Sakarja den
fjärde. Hosas söner och bröder voro tillsammans tretton.
- 026:012 Dessa avdelningar av dörvaktarna, nämligen dessa deras
huvudmän, fingo nu, likaså som deras bröder, sina ättlingar
för att göra tjänst i HERRENS hus.
026:013 Och om var port kastade de lott, den minste så som den
störste, efter sina familjer.
026:014 Den lott som angav öster föll på Meselemja; och för hans son
Sakarja, en räklokt man, kastade man lott, och för honom kom ut
den lott som angav norr;
026:015 för Obed-Edom den lott som angav söder, under det att hans söner
fingo på sin del förrådshuset;
026:016 för Suppim och för Hosa den lott som angav platsen västerut, vid
Salleketporten, där vägen höjer sig uppåt, det ena vaktstället
invid det andra.
026:017 Österut voro sex leviter, norrut fyra för var dag, söderut fyra
för var dag, och vid förrådshuset två i söder;
026:018 vid Parbar västerut voro fyra vid vägen och två vid sjunga
Parbar.
026:019 Dessa voro dörvaktarnas avdelningar, av koraiternas barn och
av Meraris barn.
- 026:020 Och av leviterna hade Ahia uppsikten över Guds hus skatter och
värdnaden om de förråd som utgjordes av vad som hade blivit helgat
för HERREN.
026:021 Laedans barn, nämligen gersoniternas barn av Laedans släkt,
huvudmannen för gersoniten Laedans familj, jehieliterna,
026:022 det för jehieliternas barn, Setam och hans broder Joel, hade
uppsikten över skatterna i HERRENS hus.
026:023 Vad angår amramiterna, jishariterna, hebroniterna och
ossieliterna,
026:024 så var Sebucl, son till Gersom, son till Mose, överuppsyningsman
över skatterna.

026:025 Och hans bröder av Eliesers släkt voro dennes son Rehabja, dennes son Jesaja, dennes son Joram, dennes son Sikri och dennes son Selomot.

026:026 Denne Selomot och hans bröder hade uppsikten över alla försärd som utgjordes av vad som hade blivit helgat åt HERREN av konung David, så också av huvudmännen för familjerna, ävensom av över- och underhövitsmännen och av höfhövitsmännen.

026:027 Förhållningen och av bytet hade de helgat detta för att hålla HERRENS hus vid makt;

026:028 likaledes allt vad siaren Samuel och Saul, Kis' son, och Abner, Ners son, och Joab, Serujas son, hade helgat--korteligen, var och en som helgade något lämnade det under Selomits och hans bröders vård.

026:029 Av jishariterna togos Kenanja och hans söner till de världsliga sysslorna i Israel, till att vara tillsyningsmän och domare.

026:030 Av hebroniterna togos Hasabja och hans bröder, dugliga män, ett tusen sju hundra, till ämbetsförvaltningen i Israel på andra sidan Jordan, på västra sidan, till alla slags sysslor åt HERREN och till konungens tjänst.

026:031 För hebroniterna var Jeria huvudman, för hebroniterna efter deras ättförd och familjer. (I Davids fyrtionde regeringsår anställdes undersökning rörande dem; och bland dem funnos då dugande män i Jaeser i Gilead.)

026:032 Hans bröder, dugliga män, vore två tusen sju hundra, huvudmän för familjer. Dem satte konung David över rubeniterna, gaditerna och ena hälften av Manasse stam, för att ombesörja alla Guds och konungens angelägenheter.

027:001 Och detta är förteckningen på Israels barn, efter deras antal med huvudmännen för deras familjer och med över- och underhövitsmännen och med deras tillsyningsmän vilka tjänade konungen i allt som rörde krigsfolkets avdelningar, vilka avdelningar kommo och avgingo skiftevis för var och en av årets alla månader, var avdelning tjugufyra tusen man stark.

027:002 Över den första avdelningen, den som tjänstgjorde under första månaden, hade Jasobeam, Sabdiels son, befälet. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.

027:003 Han hörd till Peres' barn och var huvudanförare för alla höfhövitsmän som tjänstgjorde under första månaden.

027:004 Över den andra månadens avdelning hade ahoaiten Dodai befälet, det var hans avdelning; där var också fursten Miklot. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.

027:005 Den tredje höfhövitsmannen, den som tjänstgjorde under tredje månaden, var Benaja, prästen Jojadas son, såsom huvudanförare. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.

027:006 Denne Benaja var en hjälte bland de trettio och hade befälet över de trettio. Och vid hans avdelning var hans son Ammisabad.

027:007 Den fjärde, den som tjänstgjorde under fjärde månaden, var Asael, Joabs broder, och efter honom hans son Sebadja. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen

027:008 Den femte, den som tjänstgjorde under femte månaden, var hövitsmannen Samhut, jisraiten. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.

027:009 Den sjätte, den som tjänstgjorde under sjätte månaden, var tekoaiten Ira, Ickes' son. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.

027:010 Den sjunde, den som tjänstgjorde under sjunde månaden, var

- peloniten Heles, av Efraims barn. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:011 Den åttonde, den som tjänstgjorde under åttonde månaden, var husatiten Sibbekai, som hörde till seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:012 Den nionde, den som tjänstgjorde under nionde månaden, var anatotiten Abieser, som hörde till benjaminiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:013 Den tionde, den som tjänstgjorde under tionde månaden, var netofatiten Maherai, som hörde till seraiterna. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:014 Den elffte, den som tjänstgjorde under elffte månaden, var pirgatoniten Benaja, av Efraims barn. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:015 Den tolfte, den som tjänstgjorde under tolfte månaden, var netofatiten Heldai, som hörde till Otniels släkt. Och i hans avdelning voro tjugufyra tusen.
- 027:016 Och Israels stamhövdingar voro dessa: furste för rubeniterna var Elieser, Sikris son; för simeoniterna Sefatja, Maakas son;
- 027:017 för Levi Hasabja, Kemuels son; för Arons släkt Sadok;
- 027:018 för Juda Elihu, en av Davids bröder; för Isaskar Omri, Mikaelson;
- 027:019 för Sebulon Jismaja, Obadjas son; för Naftali Jerimot, Asriels son;
- 027:020 för Efraims barn Hosea, Asasjas son; för ena hälften av Manasse stam Joel, Pedajas son;
- 027:021 för andra hälften av Manasse, den i Gilead, Jiddo, Sakarjas son; för Benjamin Jaasiel, Abners son;
- 027:022 för Dan Asarel, Jerohams son. Dessa voro Israels stamhövdingar.
- 027:023 Men David tog i förteckningen icke upp dem som voro under tjuguar, ty HERREN hade lovat att han ville föröka Israel såsom stjärnorna på himmelen.
- 027:024 Joab, Serujas son, begynte räkningen, men fullbordade den icke, ty genom den kom förtärlighet över Israel; och antalet togs icke upp i någon förteckning i konung Davids krönika.
- 027:025 Uppsikten över konungens skatter hade Asmavet, Adiels son; över förträden på fälten, i städerna och byarna och förstningstornen Jonatan, Ussias son;
- 027:026 över dem som arbetade på fältet med jordbruket Esri, Kelubs son;
- 027:027 över vingårdarna ramatiten Simej; över de vingårdar som man hade samlat i vingårdarna sifmiten Sabdi;
- 027:028 över olivplanteringarna och mullbärsfikonträden i Ljudlandet gaderiten Baal-Hanan; över oljefträden Joas.
- 027:029 över de fiskerier som betade i Saron saroniten Sitrai, och över fiskeriet i dalarna Safat, Adlais son;
- 027:030 över kamelerna ismaeliten Obil; över äsninnorna meronotiten Jedeja;
- 027:031 över smedskapen hagariten Jasis. Alla dessa voro uppsyningsmän över konung Davids gördelar.
- 027:032 Men Jonatan, Davids farbroder, var rådgivare; han var en förstärkt och skriftlig man. Jehiel, Hakmonis son, var anställd hos konungens söner.
- 027:033 Ahitofel var konungens rådgivare, och arkitekten Husai var konungens vän.
- 027:034 Efter Ahitofel kom Jojada, Benajas son, och Ebjatar. Och Joab var konungens höfving.

- 028:001 Och David f7samlade till Jerusalem alla Israels h7vdingar, stamh7vdingarna och h7favdelningarnas h7vitsm7n, dem som voro i konungens tj7nst, och 7ver- och underh7vitsm7nnen och uppsyningsm7nnen 7ver alla konungens och hans s7ners 7godelar och boskap, s7ock hovm7nnen och hj7tarna och alla tappra stridsm7n.
- 028:002 Och konung David stod upp fr7n sin plats och sade: 7H7ren mig, mina br7der och mitt folk. Jag hade sj7v i sinnet att bygga ett hus till vilostad f7r HERRENS f7rbundsark och f7r v7r Guds fotapall, och jag hade skaffat f7r7rd till byggnadsverket.
- 028:003 Men Gud sade till mig: 'Du skall icke bygga ett hus 7r mitt namn, ty du 7r en krigsman och har utgjutit blod.'
- 028:004 Dock utvalde HERREN, Israels Gud mig ur hela min faders hus till att vara konung 7ver Israel ev7rdligen. Ty Juda utvalde han till furste, och i Juda hus min faders hus, och bland min faders s7ner hade han behag till mig, s7att han gjorde mig till konung 7ver hela Israel.
- 028:005 Och bland alla mina s7ner--ty HERREN har givit mig m7nga s7ner --utvalde han min son Salomo till att sitta p7HERRENS konungatron och h7rska 7ver Israel.
- 028:006 Och han sade till mig: 'Din son Salomo 7r den som skall bygga mitt hus och mina f7rg7rdar; ty honom har jag utvalt till min son, och jag skall vara hans fader.
- 028:007 Och jag skall bef7sta hans konungamakt f7r evigt, om han 7r st7ndaktig i att g7ra efter mina bud och r7tter, s7som han nu g7r.'
- 028:008 Och nu s7ger jag inf7r hela Israel, HERRENS f7rsamling, och inf7r v7r Gud, som h7r det: H7llen och akten p7alla HERRENS, eder Guds, bud, s7att I f7n besitta det goda landet och I7mna det s7som arv 7r edra barn efter eder till ev7rdlig tid.
- 028:009 Och du, min son Salomo, m7I7ra k7nna din faders Gud och tj7na honom med h7ngivet hj7ta och med villig sj7; ty HERREN rannsakar alla hj7tan och f7rst7r alla upps7r och tankar. Om du s7ker honom, s7I7ter han sig finnas av dig, men om du 7vergiver honom, d7f7rkastar han dig evinnerligen.
- 028:010 S7se nu till; ty HERREN har utvalt dig att bygga ett hus till helgedomen. Var frimodig och g7till verket.?
- 028:011 Och David gav 7r sin son Salomo en m7nsterbild av f7rhuset och tempelbyggnaderna, och av f7r7r7dskamrarna, de 7vre salarna och de inre rummen, och av n7dstolens boning;
- 028:012 vidare en m7nsterbild av allt som han hade t7nkt ut i sitt sinne r7rande f7rg7rdarna till HERRENS hus, och r7rande alla kamrarna runt omkring f7r Guds hus' skatter och f7r de f7r7rd som utgjordes av vad som hade blivit helgat 7r HERREN;
- 028:013 vidare f7reskrifter r7rande pr7sternas och leviternas avdelningar och alla sysslor som skulle f7rekomma vid tj7nstg7ringen i HERRENS hus, och r7rande alla k7rl som skulle anv7ndas vid tj7nstg7ringen i HERRENS hus,
- 028:014 och r7rande guldet, med uppgift p7den vikt i guld, som kom p7 vart s7skilt k7rl till tj7nstg7ringen, och r7rande alla k7rl av silver, med uppgift p7den vikt som kom p7vart s7skilt k7rl till tj7nstg7ringen.
- 028:015 Och han angav vikten p7de gyllene ljustakarna med tillh7rande lampor av guld, med uppgift p7vikten i var s7skild ljustake med dess lampor, s7ock r7rande silverljustakarna, med uppgift p7vikten i var ljustake med dess lampor, alltefter beskaffenheten av den tj7nstf7r7tning vid vilken ljustaken

skulle användas;

028:016 likaledes rändande vikten på guldets till skåpbrädsborden, vart bord för sig, och rändande silvret till silverborden.

028:017 Och han gav honom föreskrifter rändande gafflarna och skåporna och kannorna av rent guld, och rändande de gyllene bågarna, med uppgift på vikten i var särskild bågare, och rändande silverbågarna, med uppgift på vikten i var särskild bågare;

028:018 likaså rändande rökelsealtaret av rent guld, med uppgift på vikten; så också en mårnsterbild av vagnen, de gyllene keruberna, som skulle breda ut sina vingar och återvända HERRENS förbundsark.

028:019 Om alltsammans, sade han, har HERREN undervisat mig genom en skrift av sin hand, om allt som skall utföras enligt mårnsterbilderna.

028:020 Och David sade till sin son Salomo: Var frimodig och oförfärad och gå till verket; frukta icke och var icke försagd. Ty HERREN Gud, min Gud, skall vara med dig. Han skall icke lämna dig och icke återgiva dig, till dess att allt som skall utföras för tjänstgöringen i HERRENS hus har blivit fullbordat.

028:021 Och se, här är för prästernas och leviternas avdelningar, som skola förrätta allt slags tjänst i Guds hus. Och till allt som skall utföras har du hos dig allahanda villigt folk, utrustat med vishet till allt slags arbete; därför äro händingarna och allt folket redo till allt vad du befäller.

029:001 Och konung David sade till hela församlingen: Min son Salomo den ende som Gud har utvalt, är ung och spädd, och arbetet är stort, ty denna borg är icke avsedd för en människa, utan för HERREN Gud.

029:002 Därför har jag, så vitt jag har förmått, för min Guds hus anskaffat guld till det som skall vara av guld, silver till det som skall vara av silver, koppar till det som skall vara av koppar, järn till det som skall vara av järn, och trä till det som skall vara av trä, dessutom onyxstenar och andra infattningsstenar, svartglänsande och brokiga stenar, korteligen, alla slags dyrbara stenar, så också marmor i myckenhet.

029:003 Och därför äro, eftersom jag har min Guds hus kär, giver jag nu vad jag själv äger i guld och silver till min Guds hus, utöver allt vad jag förut har anskaffat för det heliga huset:

029:004 tre tusen talenter guld, guld från Ofir, och sju tusen talenter renat silver till att därmed återdraga byggnadernas väggar,

029:005 till att göra av guld vad som skall vara av guld, och till att göra av silver vad som skall vara av silver, ja, till allt slags arbete som utföres av konstnärer. Vill du någon annan nu i dag frivilligt fylla sin hand med gåvor till HERREN??

029:006 Du kommo frivilligt familjehändingarna och Israels stamhändingar, så också åter- och underhållsmännen och tillika uppsyningsmännen åter konungens arbeten,

029:007 och de gåvo till arbetet på Guds hus fem tusen talenter guld, tio tusen dariker, tio tusen talenter silver, aderton tusen talenter koppar och ett hundra tusen talenter järn.

029:008 Och var och en som hade öla stenar i sin ägo gav dem till skatten i HERRENS hus, under gersoniten Jehiels vård.

029:009 Du gladde sig folket åter deras frivilliga gåvor, ty av hängivet hjärta buro de fram sina frivilliga gåvor till HERREN; konung David gladde sig också högeligen.

- 029:010 Och David lovade HERREN inför hela församlingen; David sade:
 "Lovad vare du, HERRE, vår fader Israels Gud, från evighet till evighet!
- 029:011 Dig, HERRE, tillhör storhet och makt och höglighet och glans och majestät, ja, allt vad i himmelen och på jorden är. Ditt, o HERRE, är riket, och du har upphöjt dig till ett huvud över allt.
- 029:012 Rikedom och ära komma från dig, du råder över allt, och i din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som helst stort och starkt.
- 029:013 Sötacka vi dig nu, vår Gud, och lova ditt heliga namn.
- 029:014 Ty vad är vår jag, och vad är mitt folk, att vi själva skulle försöka att giva sådana frivilliga gåvor? Nej, från dig kommer allt, och ur din hand hava vi givit det åt dig.
- 029:015 Ty vi äro främlingar hos dig och gäster såsom alla våra fäder; såsom en skugga äro våra dagar på jorden, och intet är annat att lita på.
- 029:016 HERRE, vår Gud, alla dessa gåvor som vi hava anskaffat för att bygga dig ett hus åt ditt heliga namn--från din hand hava de kommit, och ditt är alltsammans.
- 029:017 Och jag vet, min Gud, att du prövar hjärtat och har behag till vad rätt är. Med rättsinnigt hjärta har jag burit fram alla dessa frivilliga gåvor; och nu har jag också sett med glädje huru ditt folk, som står här, har burit fram åt dig sina frivilliga gåvor.
- 029:018 HERRE, Abrahams, Isaks och Israels, våra fäders, Gud, låt evinnerligen ditt folks hjärtas höj och tankar vara redo till sådant, och vänd deras hjärtan till dig.
- 029:019 Och giv min son Salomo ett höngivet hjärta, så att han håller dina bud, dina vittnesbörd och dina stadgar, och utför allt detta och bygger denna borg, vartill jag har skaffat förtä.
- 029:020 Därefter sade David till hela församlingen: "Loven HERREN, eder Gud." Därför lovade hela församlingen HERREN, sina fäders Gud, och de bugade sig och föll ned för HERREN och för konungen.
- 029:021 Och dagen efter denna dag slaktade de slaktoffer åt HERREN och offrade brännoffer åt HERREN: tusen tjurar, tusen vädurar och tusen lamm med tillhörande drickoffer, därtill slaktoffer i myckenhet för hela Israel.
- 029:022 Och de äro och drucko inför HERRENS ansikte på den dagen med stor glädje. Och de gjorde för andra gången Salomo, Davids son, till konung; de smorde honom till en HERRENS furste, och Sadok till präst.
- 029:023 Och sattes Salomo på HERRENS tron såsom konung efter sin fader David, och han blev lyckosam; och hela Israel lydde honom.
- 029:024 Och alla hövdingarna och hjärtarna och drottningarna alla konung Davids söner underkastade sig konung Salomo.
- 029:025 Och HERREN gjorde Salomo övermåttan stor inför hela Israel, och låt hans konungliga höglighet bliva större än någons som före honom hade varit konung över Israel.
- 029:026 Men David, Isais son, hade regerat över hela Israel.
- 029:027 Den tid han regerade över Israel var fyrtio år; i Hebron regerade han i sju år, och i Jerusalem regerade han i trettio år.
- 029:028 Och han dog i en god ålder, mått på att leva och mått på rikedom och ära. Och hans son Salomo blev konung efter honom.

029:029 Och vad som fr att sga om konung David, om hans frsta tid sva som om hans sista, det finnes upptecknat i siaren Samuels krnika, i profeten Natans krnika och i siaren Gads krnika, 029:030 tillika med hela hans regering och hans bedrifter och de skickelser som vvergingo honom och Israel och alla andra lnder och riken.

Andra Krnikeboken

001:001 Salomo, Davids son, befste sig nu i sin konungamakt, i det att HERREN, hans Gud, var med honom och gjorde honom vvermtan stor.

001:002 Och sedan Salomo hade ltit kallelse utg till hela Israel, till vver- och underhvitmnen, till domarna och till alla hvdingar i hela Israel, huvudmnen fr familjerna,

001:003 begav han sig med hela denna frsamling till offerhden i Gibeon, ty d stod Guds uppenbarelset, som HERRENS tjhare Mose hade gjort i knen.

001:004 Guds ark dremot hade David hmtat frn Kirjat-Jearim upp till den plats som David hade berett fr den, ty han hade fr den slagit upp ett t i Jerusalem.

001:005 Men kopparaltaret, som Besalel, son till Uri, son till Hur, hade gjort, det hade man stlt upp framfr HERRENS tabernakel; och Salomo och frsamlingen gingo dit fr att frga honom.

001:006 D offrade nu Salomo inf HERRENS ansikte p kopparaltaret, som stod vid uppenbarelsettet; han offrade p det tusen brnoffer.

001:007 Och om natten uppenbarade sig Gud fr Salomo; han sade till honom: Bed mig om vad du vill att jag skall giva dig.?

001:008 Salomo svarade Gud: Du har gjort stor n med min fader David och har ltit mig bliva konung efter honom.

001:009 S i nu, HERRE Gud, ditt ord till min fader David visa sig vara sant; ty du har sjv gjort mig till konung vver ett folk som fr s?talrikt som stoftet p jorden.

001:010 Giv mig nu vshet och frstnd till att vara detta folks ledare och anf?are; ty vem skulle eljest kunna vara domare fr detta ditt stora folk??

001:011 D sade Gud till Salomo: Eftersom du fr s? till sinnes, och icke har bett om rikedom, skatter och ra eller om dina ov?ners liv, och ej heller bett om lngt liv, utan har bett om vshet och frstnd, s? att du kan vara domare fr mitt folk, vver vilket jag har gjort dig till konung,

001:012 d?fr? vare vshet och frstnd dig givna; d? till vill jag ock giva dig rikedom och skatter och ra, s? att ingen konung fr?e dig har haft och ej heller ngon efter dig skall hava s? mycket d? av.?

001:013 Sedan nu Salomo hade varit vid offerhden i Gibeon, begav han sig frn uppenbarelsettet till Jerusalem och regerade d? vver Israel.

001:014 Och Salomo samlade vagnar och ridhstar, s? att han hade ett tusen fyra hundra vagnar och tolv tusen ridhstar; dem flade han dels i vagnst?derna, dels i Jerusalem, hos konungen sjv.

001:015 Och konungen styrde s?, att silver och guld blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cedertr? lika vanligt som mullb?sfikontr? i L?glandet.

- 001:016 Och h&starna som Salomo l& anskaffa inf&des fr&n Egypten; ett antal kungliga uppk&pare h&mtade ett visst antal av dem till best&mt pris.
- 001:017 Var vagn som de h&mtade upp fr&n Egypten och inf&de kostade sex hundra siklar silver, och var h&st ett hundra femtio. Sammalunda inf&des ock genom deras f&rsorg s&dana till hetiternas alla konungar och till konungarna i Aram.
- 002:001 Och Salomo t&hkte nu p& att bygga ett hus & HERRENS namn och ett hus & sig sj&lv till konungaboning.
- 002:002 D&f&f& avr&knade Salomo sjuttio tusen m&n till att vara b&fare, &tio tusen man till att hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att hava uppsikt &ver de andra.
- 002:003 Och Salomo s&hde till Huram, konungen i Tyrus, och l& s&ga: &Visa samma v&hskap mot mig som mot min fader David, till vilken du s&hde cedertr&, f& att han skulle bygga sig ett hus att bo i.
- 002:004 Nu vill jag bygga ett hus & HERRENS, min Guds, namn och helga det & honom, f& att man d& m&ant&nda v&luktande r&kelse inf& hans ansikte, och hava sk&debr&den best&ndigt upplagda, och offra br&noffer morgon och afton, p&sabbaterna, vid nym&naderna och vid HERRENS, v& Guds, h&gtider; ty s&f& det f& ev&rdlig tid stadgat f& Israel.
- 002:005 Och det hus som jag vill bygga skall vara stort, ty v& Gud & st&re &n alla andra gudar.
- 002:006 Vem f& m&f& v& att bygga honom ett hus? Himlarna och himlarnas himmel rymma honom ju icke. Vem & d& jag, att jag skulle kunna bygga honom ett hus, om icke f& att ant&nda r&kelse inf& hans ansikte?
- 002:007 S&s&hd mig nu en konstf&faren man som kan arbeta i guld, silver, koppar och j&n, s&ock i purpurr&t, karmosinr&t och m&rkbl&t garn, och som & skicklig i att utf&ra snidverk, tillsammans med de konstf&farna m&n som jag har hos mig h& i Juda och Jerusalem, och som min fader David har anst&lt.
- 002:008 Och s&hd mig cedertr&, cypresstr&och algumtr&fr&n Libanon, ty jag vet att dina tj&nare &o skickliga i att hugga virke p& Libanon; och mina tj&nare &o redo att vara dina tj&nare behj&pliga.
- 002:009 M&du skaffa mig virke i myckenhet, ty huset som jag vill bygga skall vara stort och h&ligt.
- 002:010 Och jag & villig att & timmerm&nnen som hugga virket giva, f& dina tj&nares r&kning, tjugu tusen korer tr&skat vete, tjugu tusen korer korn, tjugu tusen bat vin och tjugu tusen bat olja.?
- 002:011 H&p& svarade Huram, konungen i Tyrus, i ett brev som han s&hde till Salomo: &D&f&f& att HERREN &skar sitt folk, har han satt dig till konung &ver dem.?
- 002:012 Och Huram skrev ytterligare: &Lovad vare HERREN, Israels Gud, himmelens och jordens skapare, han som har givit konung David en vis son, s&ustrustad med klokhet och f&rst&hd, att han kan bygga ett hus & HERREN och ett hus & sig sj&lv till konungaboning!
- 002:013 S&s&hder jag nu en konstf&faren och f&rst&hdig man, n&mligen Huram-Abi.
- 002:014 Han & son till en av Dans d&trar, och hans fader & en tyrisk man; han & skicklig att arbeta i guld och silver, i koppar, j&n, sten och tr&, s&ock i purpurr&t, m&rkbl&t, vitt och karmosinr&t garn, och tillika att utf&ra alla slags snidverk och att v&va alla slags konstv&nader; honom m&du l&ta utf&ra arbetet tillsammans med dina och min herres, din fader Davids,

konstförfarna m?n.

002:015 M?allts?nu min herre s?nda till sina tj?nare vetet och kornet, oljan och vinet som han har talat om.

002:016 D?vilja vi hugga virke p?Libanon, s?mycket du beh?ver, och flotta det till dig p?havet till Jafo; men d?ifr?n m?du sj?v l?ta f?ra det upp till Jerusalem.?

002:017 Och Salomo l?t r?kna alla fr?mmande m?n i Israels land, likasom hans fader David f?rut hade anst?llt en r?kning av dem. Och de befunnos vara ett hundra femtiotre tusen sex hundra.

002:018 Av dem uts?g han sjuttio tusen till att vara b?rare, ?ttio tusen till att hugga sten i bergen, och tre tusen sex hundra till att hava uppsikt ?ver folket och h?la det till arbete.

003:001 Och Salomo begynte att bygga HERRENS hus i Jerusalem, p?berget Moria, d?r hans fader David hade f?tt sin uppenbarelse, och d?r han nu sj?v hade berett rum, p?det st?le som David hade utsett, n?mligen p?jebus?en Ornans tr?skplats.

003:002 Han begynte att bygga p?andra dagen i andra m?naden, i sitt fj?rde regerings?r.

003:003 N?r Salomo d?skulle bygga Guds hus, lade han grunden s?, att det blev sextio alnar l?ngt och tjugu alnar brett, efter det gamla alnm?ttet.

003:004 F?rhuset, som l?g framf?r l?nghuset, framf?r husets kortsida, m?tte tjugu alnar, och dess h?jd var ett hundra tjugu, och han ?verdrog det innantill med rent guld.

003:005 Huvudbyggnaden bekl?dde han med cypresstr?, detta ?ter bekl?dde han med b?sta guld, och prydde det med palmer och kedjeverk.

003:006 D?rj?mte smyckade han huset med dyrbara stenar. Men guldet var fr?n Parvaim.

003:007 Och han bekl?dde huset, bj?karna, tr?sklarna, ?vensom v?ggarna och d?rrarna d?ri med guld, och l?t inrista keruber p?v?ggarna.

003:008 Vidare tillredde han det rum som skulle vara det allraheligaste; det l?g utefter husets kortsida och var tjugu alnar l?ngt och tjugu alnar brett. Och han bekl?dde det med b?sta guld, sex hundra talenter i vikt.

003:009 Och spikarna d?ri v?gde femtio siklar i guld. De ?vre salarna bekl?dde han ock med guld.

003:010 Och till det rum som var det allraheligaste gjorde han tv?keruber, i bildhuggeriarbete, och man ?verdrog dem med guld.

003:011 L?ngden p?kerubernas vingar tillsammans var tjugu alnar. Den enas ena vinge, fem alnar l?ng, r?rde vid husets ena v?gg, och hans andra vinge, fem alnar l?ng, r?rde vid den andra kerubens vinge.

003:012 Och den andra kerubens ena vinge, fem alnar l?ng, r?rde vid husets andra v?gg, och hans andra vinge, fem alnar l?ng, n?dde intill den f?rsta kerubens vinge.

003:013 Allts?bredde dessa keruber ut sina vingar tjugu alnar vitt, under det att de stodo p?sina f?tter, med ansiktena v?nda in?.

003:014 Och han gjorde f?rl?ten av m?kbl?tt, purpurr?tt, karmosinr?tt och vitt garn och prydde den med keruber.

003:015 Och han gjorde tv?pelare till att st?framf?r huset, trettiofem alnar h?ga; och huvudet som satt ovanp?var och en av dem var fem alnar.

003:016 Och han gjorde kedjor till koret och satte ock s?dana upptill p?pelarna. Och vidare gjorde han hundra granat?pplen och satte dem

p?kedjorna.

003:017 Och pelarna st?lde han upp framf?r tempelsalen, den ena p? h?gra sidan och den andra p?v?nstra; ? den h?gra gav han namnet Jakin och ? den v?nstra namnet Boas.

004:001 Och han gjorde ett altare av koppar, tjugu alnar l?ngt, tjugu alnar brett och tio alnar h?gt.

004:002 Han gjorde ock havet, i gjutet arbete. Det var tio alnar fr?n den ena kanten till den andra, runt allt omkring, och fem alnar h?gt; och ett trettio alnar l?ngt sn?re m?tte dess omf?ng.

004:003 Och runt omkring nedantill voro bilder som f?rest?lde oxar, och omg?vo det runt omkring--tio alnar brett som det var--s?att de omsl?to havet runt omkring; oxarna bildade tv?rader och voro gjutna i ett stycke med det ?riga.

004:004 Det stod ock p?tolv oxar, tre v?nda mot norr, tre v?nda mot v?ster, tre v?nda mot s?der och tre v?nda mot ?ster; havet stod ovanp?dessa, och deras bakdelar voro alla v?nda in?.

004:005 Dess tjocklek var en handsbredd; och dess kant var gjord s?som kanten p?en b?gare, i form av en utslagen lilja. Det rymde och h?l tre tusen bat.

004:006 Vidare gjorde han tio b?cken och st?lde fem p?h?gra sidan och fem p?v?nstra, f?r att brukas vid tvagning; i dem skulle man n?mligen sk?ja vad som h?rde till br?nnoffret. Men havet var f?r pr?sterna till att tv?sig i.

004:007 Vidare gjorde han de gyllene ljusstakarna, tio till antalet, s?dana de skulle vara, och st?lde dem i tempelsalen, fem p? h?gra sidan och fem p?v?nstra.

004:008 Vidare gjorde han tio bord och satte dem i tempelsalen, fem p? h?gra sidan och fem p?v?nstra. Han gjorde ock ett hundra sk?lar av guld.

004:009 Och han gjorde pr?sternas f?rg?rd och den stora yttre f?rg?rden, s?ock d?r?r till denna f?rg?rd; och d?rarna ?verdrog han med koppar.

004:010 Och havet st?lde han p?h?gra sidan, ? sydost.

004:011 Dessutom gjorde Hiram askk?len, skovlarna och sk?arna.

S?f?rde Hiram det arbete till slut, som han fick utf?ra ? konung Salomo f?r Guds hus:

004:012 n?mligen tv?pelare, och de tv?kloten och pelarhuvudena ovanp? pelarna, och de tv?n?verk som skulle bet?cka de b?da klotformiga pelarhuvuden som sutto ovanp?pelarna,

004:013 och d?rj?nte de fyra hundra granat?plena till de b?da n?verken, tv?rader granat?plen till vart n?verk, f?r att de b?da klotformiga pelarhuvuden som sutto uppe p?pelarna s? skulle bliva bet?kta.

004:014 Vidare gjorde han b?ckenst?len och gjorde tillika b?ckenen p? b?ckenst?len,

004:015 s?ock havet, som var allenast ett, och de tolv oxarna d?under.

004:016 Och askk?len, skovlarna och gafflarna och alla dith?rande f?rem? gjorde Hiram-Abiv ? konung Salomo till HERRENS hus. Allt var av blank koppar.

004:017 P?Jordansl?ten l?r konungen gjuta det i lerformar, mellan Suckot och Sereda.

004:018 Och Salomo l?r g?ra en s?stor myckenhet av alla dessa f?rem?,

att kopparens vikt icke kunde utrönas.

004:019 Alltså gjorde Salomo alla föremål som skulle finnas i Guds hus:
det gyllene altaret, borden som skådebröden skulle ligga på,

004:020 sjuock ljusstakarna med sina lampor, som skulle tändas på
föreskrivet sätt, framför koret, av fint guld,

004:021 med blomverket, lamporna och lamptågerna av guld--allt av
yppersta guld;

004:022 vidare knivarna, de båda slagen av skärar och fyrfaten, av fint
guld. Och vad angår ingångarna i huset, så voro både de dörrar
i dess innersta, som ledde till det allraheligaste, och de
dörrar i huset, som ledde till tempelsalen, gjorda av guld.

005:001 Sedan allt det arbete som Salomo låt utföra för HERRENS hus var
färdigt, födde Salomo ditin vad hans fader David hade helgat åt
HERREN: silvret, guldet och alla kärlen; detta lade han in i
skattkammarna i Guds hus.

005:002 Därefter församlade Salomo de äldste i Israel, alla huvudmännen
för stammarna, Israels barns familjehövdingar, till Jerusalem,
för att hämta HERRENS förbundsark upp från Davids stad, det är
Sion.

005:003 Så församlade sig då till konungen alla Israels män under
högtiden, den som firades i sjunde månaden.

005:004 När då alla de äldste i Israel hade kommit tillstädes, lyfte
leviterna upp arken.

005:005 Och de hämtade arken och uppenbarelsetåttet ditupp, jämte alla
heliga föremål som funnos i åttet; de levitiska prästerna
hämtade det ditupp.

005:006 Och konung Salomo stod framför arken jämte Israels hela
menighet, som hade församlats till honom; och de offrade därvid
småboskap och fårfatur i sådan myckenhet, att de icke kunde
räkjas eller räknas.

005:007 Och prästerna buro in HERRENS förbundsark till dess plats i
husets kor, i det allraheligaste, till platsen under kerubernas
vingar.

005:008 Keruberna höll o nämligen sina vingar utbredda över den plats där
arken stod, så att arken och dess stänger o vantill övertäcktes
av keruberna.

005:009 Och stängerna voro så långa, att deras ändar, som sköto ut från
arken, väl kunde ses framför koret, men däremot icke voro
synliga längre ute. Och den har blivit kvar där ända till denna
dag.

005:010 I arken fanns intet annat än de två tavlor som Mose hade lagt
dit vid Horeb, när HERREN slöt förbund med Israels barn, sedan
de hade dragit ut ur Egypten.

005:011 Men när prästerna gingo ut ur helgedomen (ty alla präster som
funnos där hade helgat sig, utan avseende på vilken avdelning de
tillhöro);

005:012 och leviterna, samtliga sångarna, Asaf, Heman och Jedutun med
sina söner och bröder, stodo, klädda i vitt linne, med cymbaler,
psaltare och harpor öster om altaret, och jämte dem ett hundra
tjugu präster som blåste i trumpeter;

005:013 och trumpetblåsarna och sångarna stömdo på en gång och enhälligt
upp HERRENS lov och pris), och när man nu låt trumpeter och
cymbaler och andra instrumenter ljuda och begynte lova HERREN,
då författade han att han är god, och då författade hans nåd varar
evinnerligen, då blev huset, HERRENS hus, uppfyllt av en

molnsky,
006:014 s?att pr?sterna f?r molnskyens skull icke kunde st?d? och g?ra
tj?nst; ty HERRENS h?rlighet uppfyllde Guds hus.

006:001 D?sade Salomo: ?HERREN har sagt att han vill bo i t?cknet.
006:002 Men jag har byggt ett hus till boning ?r dig och berett en plats
d?r du m?f?rbliva till evig tid.?

006:003 Sedan v?rde konungen sig om och v?rsignade Israels hela
f?rsamling, under det att Israels hela f?rsamling f?rblev
st?ende.

006:004 Han sade: ?Lovad vare HERREN, Israels Gud, som med sina h?nder
har fullbordat vad han med sin mun lovade min fader David, i det
han sade:

006:005 'Fr?n den dag d?r jag f?rde mitt folk ut ur Egyptens land har jag
icke i n?gon av Israels stammar utvalt en stad, till att i den
bygga ett hus d?r mitt namn skulle vara, ej heller har jag
utvalt n?gon man till att vara en furste ?ver mitt folk Israel;
006:006 men Jerusalem har jag nu utvalt, f?r att mitt namn skall vara
d?r, och David har jag utvalt till att r?da ?ver mitt folk
Israel.'

006:007 Och min fader David hade v?r i sinnet att bygga ett hus ?r
HERRENS, Israels Guds, namn;
006:008 men HERREN sade till min fader David: 'D?du nu har i sinnet att
bygga ett hus ?r mitt namn, s?g?r du visserligen v?r d?ri att
du har detta i sinnet;

006:009 dock skall icke du f?rbygga detta hus, utan din son, den som har
utg?tt fr?n din l?nd, han skall bygga huset ?r mitt namn.'

006:010 Och HERREN har uppfyllt det l?fte han gav; ty jag har kommit upp
i min fader Davids st?le och sitter nu p?Israels tron, s?som
HERREN lovade, och jag har byggt huset ?r HERRENS, Israels Guds,
namn.

006:011 Och d?r har jag satt arken, i vilken f?rvaras det f?rbund som
HERREN sl?t med Israels barn.?

006:012 D?efter tr?dde han fram f?r HERRENS altare inf?r Israels hela
f?rsamling och utr?ckte sina h?nder.

006:013 Ty Salomo hade gjort en talarstol av koppar, fem alnar l?ng, fem
alnar bred och tre alnar h?g, och st?llt den mitt p?den yttre
f?rg?rden, p?den stod han nu. Och han f?ll ned p?sina kn?n
inf?r Israels hela f?rsamling, och utr?ckte sina h?nder mot
himmelen

006:014 och sade: ?HERRE, Israels Gud, ingen gud ?r dig lik, i himmelen
eller p?jorden, du som h?ller f?rbund och bevarar n?d mot dina
tj?nare, n?r de vandra inf?r dig av allt sitt hj?ta,
006:015 du som har h?llit vad du lovade din tj?nare David, min fader; ty
vad du med din mun lovade, det fullbordade du med din hand, s?
som nu har skett.

006:016 S?h?ll nu ock, HERRE, Israels Gud, vad du lovade din tj?nare
David, min fader, i det att du sade: 'Aldrig skall den tid
komma, d?p?Israels tron icke inf?r mig sitter en avkomling av
dig, om allenast dina barn hava akt p?sin v?g, s?att de vandra
efter min lag, s?som du har vandrat inf?r mig.'

006:017 S?I?r nu, HERRE, Israels Gud, det ord som du har talat till din
tj?nare David bliva sant.

006:018 Men kan d?Gud verkligen bo p?jorden bland m?nskorna?
Himlarna och himlarnas himmel rymma dig ju icke; huru mycket
mindre d?detta hus som jag har byggt!

006:019 Men v?rld dig ?nd?till din tj?nares b?n och ?kallan, HERRE, min

- Gud, s?att du h?r p?det rop och den b?n som din tj?nare upps?nder till dig
- 006:020 och l?ter dina ?gon dag och natt vara ?ppna och v?nda mot detta hus--den plats varom du har sagt att du d? vill f?sta ditt namn--s?att du ock h?r den b?n som din tj?nare beder, v?nd mot denna plats.
- 006:021 Ja, h?r p?de b?ner som din tj?nare och ditt folk Israel upps?nda, v?nda mot denna plats. M?du h?ra dem fr?n himmelen, d? du bor; och n?r du h?, s?m?du f?l?ta.
- 006:022 Om n?gon f?syndar sig mot sin n?sta och man ?gger honom en ed och l?ter honom sv?ja, och han s?kommer och sv?r inf?r ditt altare i detta hus,
- 006:023 m?du d?h?ra det fr?n himmelen och utf?ra ditt verk och skaffa dina tj?nare r?tt, i det att du vederg?ler den skyldige och l?ter hans g?rningar komma ?ver hans huvud, men skaffar r?tt ? den som har r?tt och l?ter honom f? efter hans r?ttf?rdighet.
- 006:024 Och om ditt folk Israel bliver slaget av en fiende, d?ff? att de hava syndat mot dig, men de omv?nda sig och prisa ditt namn och bedja och ?kalla inf?r ditt ansikte i detta hus
- 006:025 m?du d?h?ra det fr?n himmelen och f?l?ta ditt folk Israels synd och l?ta dem komma tillbaka till det land som du har givit ? dem och deras f?der.
- 006:026 Om himmelen bliver tillsluten, s?att regn icke faller, d?ff? att de hava syndat mot dig, men de d?bedja, v?nda mot denna plats, och prisa ditt namn och omv?nda sig fr?n sin synd, n?r du b?nh?r dem,
- 006:027 m?du d?h?ra det i himmelen och f?l?ta dina tj?nares och ditt folk Israels synd, i det att du l?r dem den goda v?g som de skola vandra; och m?du l?ta det regna ?ver ditt land, det som du har givit ? ditt folk till arvedel.
- 006:028 Om hungersn?d uppst?r i landet, om pest uppst?r, om sot och rost, om gr?shoppor och gr?smaskar komma, om fienderna tr?nga folket i det land d? deras st?der st?, eller om n?gon annan pl?ga och sjukdom kommer, vilken det vara m?,
- 006:029 och om d?n?gon b?n och ?kallan h?jes fr?n n?gon m?nniska, vilken det vara m?, eller ock fr?n hela ditt folk Israel, n?r de var f?r sig k?nna den pl?ga och sm?rta som har drabbat dem, och de s?utr?cka sina h?nder mot detta hus,
- 006:030 m?du d?h?ra det fr?n himmelen, d? du bor, och f?l?ta och giva var och en efter alla hans g?rningar, eftersom du k?ner hans hj?ta--ty du allena k?ner m?nniskornas hj?tan--
- 006:031 p?det att de alltid m?frukta dig och vandra p?dina v?gar, s? l?nge de leva i det land som du har givit ? v?ra f?der.
- 006:032 Ocks?om en fr?mling, en som icke ? av ditt folk Israel, kommer ifr?n fj?rran land, f?r ditt stora namns och din starka hands och din utr?ckta arms skull, om n?gon s?dan kommer och beder, v?nd mot detta hus,
- 006:033 m?du d?fr?n himmelen, d? du bor, h?ra det och g?ra allt varom fr?mlingen ropar till dig, p?det att alla jordens folk m?k?nna ditt namn och frukta dig, likasom ditt folk Israel g?, och f?nimma att detta hus som jag har byggt ? uppkallat efter ditt namn.
- 006:034 Om ditt folk drager ut till strid mot sina fiender, p?den v?g

du sänder dem, och de d?bedja till dig, v?nda i riktning mot denna stad som du har utvalt och mot det hus som jag har byggt ? ditt namn,

006:035 m?du d?fr?n himmelen h?ra deras b?n och ?kallan och skaffa dem r?t.

006:036 Om de synda mot dig--eftersom ingen m?nskiska finnes, som icke syndar--och du bliver vred p?dem och giver dem i fiendens v?rd, s?att man tager dem till f?nga och f?r dem bort till n?got annat land, fj?ran eller n?ra,

006:037 men de d?besinna sig i det land d?r de ?ro i f?ngenskap, och omv?nda sig och ?kalla dig i f?ngenskapens land och s?ga: 'Vi hava syndat, vi hava gjort illa och varit ogudaktiga',

006:038 om de s?omv?nda sig till dig av allt sitt hj?ta och av all sin sj?l, i f?ngenskapens land, dit man har f?rt dem i f?ngenskap, och bedja, v?nda i riktning mot sitt land, det som du har givit ? deras f?der, och mot den stad som du har utvalt, och mot det hus som jag har byggt ? ditt namn,

006:039 m?du d?fr?n himmelen, d?r du bor, h?ra deras b?n och ?kallan och skaffa dem r?t och f?rl?ta ditt folk vad de hava syndat mot dig.

006:040 Ja, min Gud, l?t nu dina ?gon vara ?ppna och dina ?ron akta p? vad som bedes p?denna plats.

006:041 Ja:

St?upp, HERRE Gud, och kom till din vilostad, du och din makts ark.

Dina pr?ster, HERRE Gud, vare kl?dda i fr?sning, och dina fromma gl?dje sig ?ver ditt goda.

006:042 HERRE Gud, visa icke tillbaka din smorde; t?nk p?den n?d du har lovat din tj?nare David.

007:001 N? Salomo hade slutat sin b?n, kom eld ned fr?n himmelen och f?rt?de br?noffret och slaktoffren, och HERRENS h?rlighet uppfyllde huset.

007:002 Och pr?sterna kunde icke g?in i HERRENS hus, eftersom HERRENS h?rlighet uppfyllde HERRENS hus.

007:003 D?nu alla Israels barn s?go huru elden kom ned, och s?go HERRENS h?rlighet ?ver huset, f?lo de ned p?den stenlagda g?den, med ansiktena mot jorden, och tillb?do HERREN och tackade honom, d?rf?r att han ? god, och d?rf?r att hans n?d varar evinnerligen.

007:004 Och konungen och allt folket offrade slaktoffer inf? HERRENS ansikte.

007:005 Konung Salomo offrade s?som slaktoffer tjugutv?tusen tjurar och ett hundra tjugu tusen av sm?boskapen. S?invides Guds hus av konungen och allt folket.

007:006 Och pr?sterna stodo d?r i sina tj?nstf?r?tningar, och leviterna stodo med HERRENS musikinstrumenter, som konung David hade l?tit g?ra, f?r att de med dem skulle tacka HERREN, d?rf?r att hans n?d varar evinnerligen; David l?t n?mligen dem utf?ra lovs?ngen. Men pr?sterna stodo mitt emot dem och bl?ste i trumpeter, medan hela Israel f?blev st?ende.

007:007 Och Salomo helgade den mellersta delen av f?rg?den framf?r HERRENS hus; ty d?r offrade han br?noffren och fettstyckena av tackoffret eftersom kopparaltaret som Salomo hade l?tit g?ra icke kunde rymma br?noffret, spisoffret och fettstyckena.

- 007:008 Tid detta tillfalle firade Salomo h?gtiden i sju dagar, och med honom hela Israel, en mycket stor f?rsamling ifr?n hela landet, allt ifr?n det st?le d?r v?gen g?r till Hamat ?nda till Egyptens b?ck.
- 007:009 Och p? ?ttonde dagen h?llo de h?gtidsf?rsamling. Ty altarets invigning firade de i sju dagar och h?gtiden i sju dagar.
- 007:010 Men p?tjugutredje dagen i sjunde m?naden l?t han folket g?hem till sina hyddor; och de voro fulla av gl?dje och fr?jd ?ver det goda som HERREN hade gjort mot David och Salomo och mot sitt folk Israel.
- 007:011 S?fullbordade Salomo HERRENS hus och konungshuset; och allt vad Salomo hade haft i sinnet att utf?ra i HERRENS hus och i sitt eget hus hade lyckats honom v?.
- 007:012 Och HERREN uppenbarade sig f?r Salomo om natten och sade till honom: ?Jag har h?rt din b?n och utvalt denna plats ? mig till offerplats.
- 007:013 Om jag tillsluter himmelen, s?att regn icke faller, om jag bjuder gr?shoppor att f?rd?va landet, eller om jag s?nder pest bland mitt folk,
- 007:014 men mitt folk, det som ?r uppkallat efter mitt namn, d? ?dmj?kar sig och beder och s?ker mitt ansikte och omv?nder sig fr?n sina onda v?gar, s?vill jag h?ra det fr?n himmelen och f?rl?ta deras synd och skaffa bot ? deras land.
- 007:015 S?skola nu mina ?gon vara ?ppna och mina ?ron akta p?vad som bedes p?denna plats.
- 007:016 Och nu har jag utvalt och helgat detta hus, f?r att mitt namn skall vara d?r till evig tid. Och mina ?gon och mitt hj?ta skola vara d?r alltid.
- 007:017 Om du nu vandrar inf?r mig, s?som din fader David vandrade, s? att du g?r allt vad jag har bjudit dig och h?ler mina stadgar och r?tter,
- 007:018 d?skall jag uppr?th?lla din konungatron, s?som jag lovade din fader David, n?r jag sade: 'Aldrig skall den tid komma, d?en avkomling av dig icke r?der ?ver Israel.'
- 007:019 Men om I v?nden om och ?vergiven de stadgar och bud som jag har f?relagt eder, och g?n bort och tj?nen andra gudar och tillbedjen dem,
- 007:020 d?skall jag rycka upp dem som s?g?ra ur mitt land, det som jag har givit dem; och detta hus som jag har helgat ? mitt namn skall jag f?rkasta ifr?n mitt ansikte; och jag skall g?ra det till ett ordspr?k och en visa bland alla folk.
- 007:021 Och ?ver detta hus, som har varit s?upph?jt, skall d?var och en som g?r d?rf?rbi bliva h?pen. Och n?r n?gon fr?gar: 'Varf?r har HERREN gjort s?mot detta land och detta hus?',
- 007:022 d?skall man svara: 'D?rf?r att de ?verg?vo HERREN, sina f?ders Gud, som hade f?rt dem ut ur Egyptens land, och h?llo sig till andra gudar och tillb?do dem och tj?nade dem, d?rf?r har han l?tit allt detta onda komma ?ver dem.'?
- 008:001 N?r de tjugu ?r voro f?rlidna, under vilka Salomo byggde p? HERRENS hus och p?sitt eget hus,
- 008:002 byggde Salomo upp de st?der som Hiram hade givit honom och l?t Israels barn bos?ta sig i dem.
- 008:003 Och Salomo drog till Hamat-Soba och bem?ktigade sig det.
- 008:004 Och han byggde upp Tadmor i ?knen och alla de f?r?dsst?der som i Hamat ?ro byggda av honom.
- 008:005 Vidare byggde han upp ?vre Bet-Horon och Nedre Bet-Horon och gjorde dem till fasta st?der med murar, portar och bommar,

- 008:006 s?ock Baalat och alla Salomos f?r?dsst?der, ?vensom alla vagnsst?derna och h?stst?derna, och allt annat som Salomo k?nde ?stundan att bygga i Jerusalem, p?Libanon och eljest i hela det land som lydde under hans v?rde.
- 008:007 Allt det folk som fanns kvar av hetiterna, amor?erna, periss?erna, hiv?erna och jebus?erna, korteligen, alla de som icke voro av Israel--
- 008:008 deras avkomlingar, s?m?nga som funnos kvar i landet efter dem, i det att Israels barn icke hade utrotat dem, dessa p?lade Salomo att vara arbetspliktiga, s?som de ?ro ?nnu i dag.
- 008:009 Men somliga av Israels barn gjorde Salomo icke till tr?ar vid de arbeten han utf?rde, utan de blevo krigare och h?vitsm?n f?r hans k?mpar, eller uppsyningsm?n ?ver hans vagnar och ridh?star.
- 008:010 Och konung Salomos ?verfogdar voro tv?hundra femtio; dessa hade bef?ret ?ver folket.
- 008:011 Och Salomo l? Faraos dotter flytta upp fr?n Davids stad till det hus som han hade byggt ? henne; ty han sade: ?Jag vill icke att n?gon kvinna skall bo i Davids, Israels konungs, hus, ty det ? en helig plats, eftersom HERRENS ark har kommit dit.?
- 008:012 Nu offrade Salomo br?noffer ? HERREN p?HERRENS, altare, det som han hade byggt framf?r f?rhuset;
- 008:013 han offrade var dag de f?r den dagen best?mda offren, efter Moses bud, p?sabbaterna, vid nym?naderna och vid h?gtiderna tre g?nger om ?ret, n?mligen vid det osyrade br?dets h?gtid, vid veckoh?gtiden och vid l?hyddoh?gtiden.
- 008:014 Och efter sin fader Davids anordning fastst?lde han de avdelningar i vilka pr?sterna skulle tj?nstg?ra, ?vensom leviternas ?igganden, att de skulle utf?ra lovs?ngen och betj?na pr?sterna--var dag de f?r den dagen best?mda ?iggandena--s?ock huru d?rvaktarna, efter sina avdelningar, skulle h?lla vakt vid de s?rskilda portarna; ty s?hade gudsmannen David bjudit.
- 008:015 Och man vek icke av ifr?n vad konungen hade bjudit ang?ende pr?sterna och leviterna, varken i fr?ga om n?gon annan angel?genhet eller i fr?ga om f?r?den.
- 008:016 S?utf?rdes allt Salomos arbete, f?rst intill den dag d?grunden lades till HERRENS hus, och sedan intill dess det blev fullbordat. Och s?var d?HERRENS hus f?rdigt.
- 008:017 Vid denna tid drog Salomo till Esjon-Geber och till Elot, p? havsstranden, i Edoms land.
- 008:018 Och Hiram s?nde till honom skepp genom sitt folk, och d?rj?nte av sitt folk sj?kunnigt manskap. De foro med Salomos folk till Ofir och h?mtade d?rifr?n fyra hundra femtio talenter guld, som de f?rde till konung Salomo.
- 009:001 N? drottningen av Saba fick h?ra ryktet om Salomo, kom hon f?r att i Jerusalem s?ta Salomo p?prov med sv?ra fr?gor. Hon kom med ett mycket stort f?rje och f?rde med sig kameler, som buro v?rluktande kryddor och guld i myckenhet, s?ock ?lla stenar. Och n? hon kom inf?r konung Salomo, f?relade hon honom allt vad hon hade i tankarna.
- 009:002 Men Salomo gav henne svar p?alla hennes fr?gor; intet var f?rborgat f?r Salomo, utan han kunde giva henne svar p?allt.
- 009:003 N? nu drottningen av Saba s?g Salomos vishet, och s?g huset som han hade byggt,

- 009:004 och s?g r?fterna p?hans bord och s?g huru hans tj?nare sutto d?, och huru de som betj?nade honom utf?rde sina ?igganden, och huru de voro kl?dda, och vidare s?g hans munsk?nkar, och huru de voro kl?dda, och n?r hon s?g den trappg?ng p?vilken han gick upp till HERRENS hus, d?blev hon utom sig av fr?undran.
- 009:005 Och hon sade till konungen: ?Sant var det tal som jag h?rde i mitt land om dig och om din vishet.
- 009:006 Jag ville icke tro vad man sade fr?r?n jag sj?lv kom och med egna ?gon fick se det; men nu finner jag att vidden av din vishet icke ens till h?ften har blivit omtalad fr? mig. Du ?r vida fr?mer, ?n jag genom ryktet hade h?tt.
- 009:007 S?la ?ro dina m?n, och s?la ?ro dessa dina tj?nare, som best?ndigt f?st?inf?r dig och h?ra din visdom.
- 009:008 Lovad vare HERREN, din Gud, som har funnit s?dant behag i dig, att han har satt dig p?sin tron till att vara konung inf?r HERREN, din Gud! Ja, d?ff?r att din Gud ?skar Israel och vill h?la det vid makt evinnerligen, d?ff?r har han satt dig till konung ?ver dem, fr? att du skall skipa lag och r?tt.?
- 009:009 Och hon gav ?r konungen ett hundra tjugu talenter guld, s?och v?rluktande kryddor i stor myckenhet, d?rtill ?lla stenar; s?dana v?rluktande kryddor som de vilka drottningen av Saba gav ?r konung Salomo hava eljest icke funnits.
- 009:010 N?r Hiram's folk och Salomos folk h?mtade guld fr?n Ofir, hemf?rde ocks?de algumtr?och ?lla stenar.
- 009:011 Av algumtr?et l?r konungen g?ra tillbeh?r till HERRENS hus och till konungshuset, s?ock harpor och psaltare fr? s?ngarna. S?dant hade aldrig fr?ut blivit sett i Juda land.
- 009:012 Konung Salomo ?ter gav ?r drottningen av Saba allt vad hon ?stundade och beg?rde, fr?utom vad som svarade emot det hon hade medf?rt ?r konungen. Sedan v?rde hon om och for till sitt land igen med sina tj?nare.
- 009:013 Det guld som ?rligen inkom till Salomo v?rde sex hundra sextiosex talenter,
- 009:014 fr?utom det som inf?rdes genom kringresande handelsm?n och andra k?pm?n; ocks?Arabiens alla konungar och st?th?larna i landet fr?rde guld och silver till Salomo.
- 009:015 Och konung Salomo l?r g?ra tv?hundra stora sk?ldar av uthamrat guld och anv?rde till var s?dan sk?ld sex hundra siklar uthamrat guld;
- 009:016 likaledes tre hundra mindre sk?ldar av uthamrat guld och anv?rde till var s?dan sk?ld tre hundra siklar guld; och konungen satte upp dem i Libanonskogshuset.
- 009:017 Vidare l?r konungen g?ra en stor tron av elfenben och ?verdrog den med rent guld.
- 009:018 Tronen hade sex trappsteg och en pall av guld, fastsatta vid tronen; p?b?da sidor om sitsen voro armst?d, och tv?lejon stodo utmed armst?den;
- 009:019 och tolv lejon stodo d?r p?de sex trappstegen, p?b?da sidor. N?got s?dant har aldrig blivit fr?f?rdigat i n?got annat rike.
- 009:020 Och alla konung Salomos dryckesk?l voro av guld, och alla k?l i Libanonskogshuset voro av fint guld; silver aktades icke fr? n?got i Salomos tid.
- 009:021 Ty konungen hade skepp som gingo till Tarsis med Hiram's folk; en g?ng vart tredje ?r kommo Tarsis-skeppen hem och fr?rde med sig guld och silver, elfenben, apor och p?f?glar.

009:022 Och konung Salomo blev st re  n någon annan konung p jorden, både i rikedom och i vishet.
009:023 Alla konungar p jorden kommo för att besöka Salomo och höra den vishet som Gud hade nedlagt i hans hjärta.
009:024 Och var och en av dem förde med sig skänker: färemä av silver och av guld, kläder, vapen, v luktande kryddor, h star och mul snor. S skedde  r efter år.

009:025 Och Salomo hade fyra tusen spann h star med vagnar och tolv tusen ridhästar; dem förlade han dels i vagnsst derna, dels i Jerusalem, hos konungen själv.
009:026 Och han var herre över alla konungar ifrån floden ända till filist ernas land och sedan ända ned till Egyptens gräns.
009:027 Och konungen styrde så, att silver blev lika vanligt i Jerusalem som stenar, och cedertr lika vanligt som mullb rsfikontr i L glandet.
009:028 Och h star infördes till Salomo från Egypten och från alla andra länder.

009:029 Vad nu vidare är att säga om Salomo, om hans första tid s v  som om hans sista, det finnes upptecknat i profeten Natans krönika, i siloniten Ahias profetia och i siaren Jedais syner om Jerobeam, Nebats son.

009:030 Salomo regerade i Jerusalem över hela Israel i fyrtio år.
009:031 Och Salomo gick till vila hos sina f der, och man begrov honom i hans fader Davids stad. Och hans son Rehabeam blev konung efter honom.

010:001 Och Rehabeam drog till Sikem, ty hela Israel hade kommit till Sikem för att göra honom till konung.

010:002 När Jerobeam, Nebats son, h rde detta, där han var i Egypten-- dit hade han nämligen flytt f r konung Salomo--vände han tillbaka från Egypten.

010:003 Och de s nde bort och l to kalla honom  ter. D kom Jerobeam tillst des j nte hela Israel och talade till Rehabeam och sade:

010:004  Din fader gjorde v rt ok för svårt; men låta nu du det svåra arbete och det tunga ok som din fader lade p oss, s vilja vi tj na dig.?

010:005 Han svarade dem:  V nten ännu tre dagar, och kommen s tillbaka till mig.?

010:006 D r df rde sig konung Rehabeam med de gamle som hade varit i tjänst hos hans fader Salomo, medan denne ännu levde; han sade:  Vilket svar r den l mig att giva detta folk??

010:007 De svarade honom och sade:  Om du visar dig god mot detta folk och  r n dig mot dem och talar goda ord till dem, s skola de f r alltid bliva dina tjänare.?

010:008 Men han aktade icke p det r d som de gamle hade givit honom, utan r df rde sig med de unga män som hade vuxit upp med honom, och som nu voro i hans tjänst.

010:009 Han sade till dem:  Vilket svar r den l oss att giva detta folk som har talat till mig och sagt: 'Låta det ok som din fader har lagt p oss'??

010:010 De unga m nnen som hade vuxit upp med honom svarade honom d och sade:  S b r du säga till folket som har talat till dig och sagt: 'Din fader gjorde v rt ok tungt, men låta du det f r oss' --s b r du säga till dem: 'Mitt minsta finger  r tjockare än min faders länd.

010:011 S veten nu, att om min fader har belastat eder med ett tungt

ok, s?skall jag g?ra edert ok ?nnu tyngre; har min fader tuktat eder med ris, s?skall jag g?ra det med skorpiongissel.'?

010:012 S?kom nu Jerobeam med allt folket till Rehabeam p?tredje dagen, s?som konungen hade befallt, i det han sade: ?Kommen tillbaka till mig p?tredje dagen.?

010:013 D?gav konungen dem ett h?rt svar; ty konung Rehabeam aktade icke p?de gamles r?d.

010:014 Han talade till dem efter de unga m?nnens r?d och sade: ?Jag skall g?ra edert ok tungt, ja, jag skall g?ra det ?nnu tyngre ? fr?ut; har min fader tuktat eder med ris, s?skall jag g?ra det med skorpiongissel.?

010:015 Allts?h?rde konungen icke p?folket; ty det var s?skickat av Gud, fr? att HERRENS ord skulle uppfyllas, det som han hade talat till Jerobeam, Nebats son, genom Ahia fr?n Silo.

010:016 D?nu hela Israel fr?nam att konungen icke ville h?ra p?dem, gav folket konungen detta svar:

?Vad del hava vi i David?
Ingen arvslott hava vi i Isais son.
Israel drage hem, var och en till sin hydda.
Se nu sj?v om ditt hus, du David.?

D?refter drog hela Israel hem till sina hyddor.

010:017 Allenast ?ver de israeliter som bodde i Juda st?der fr?blev Rehabeam konung.

010:018 Och n? konung Rehabeam s?nde ?stad Hadoram, som hade uppsikten ?ver de allm?nna arbetena, stenade Israels barn denne till d?ds; och konung Rehabeam sj?v m?ste med hast stiga upp i sin vagn och fly till Jerusalem.

010:019 S?avf?l Israel fr?n Davids hus och har varit skilt d?frfr?n ?nda till denna dag.

011:001 Och n? Rehabeam kom till Jerusalem, fr?samlade han Juda hus och Benjamin, ett hundra ?ttio tusen utvalda krigare, fr? att de skulle strida mot Israel och ?tervinna konungad?met ? Rehabeam.

011:002 Men HERRENS ord kom till gudsmannen Semaja; han sade:

011:003 ?S? till Rehabeam, Salomos son, Juda konung, och till alla israeliter i Juda och Benjamin:

011:004 S?s?ger HERREN: I skolen icke draga upp och strida mot edra br?der. V?nden tillbaka hem, var och en till sitt, ty vad som har skett har kommit fr?n mig. ? Och de lyssnade till HERRENS ord och v?nde om och drogo icke mot Jerobeam.

011:005 Men Rehabeam bodde i Jerusalem, och han bef?ste st?der i Juda och gjorde dem till fasta platser.

011:006 Han bef?ste Bet-Lehem, Etam, Tekoa,

011:007 Bet-Sur, Soko, Adullam

011:008 Gat, Maresa, Sif,

011:009 Adoraim, Lakis, Aseka,

011:010 Sorga, Ajalon och Hebron, alla i Juda och Benjamin, och gjorde dem till fasta st?der.

011:011 Och han gjorde deras bef?stningar starka och tillsatte h?vdingar i dem och lade in i dem fr?r?d av mat, olja och vin;

011:012 var och en s?skild av dessa st?der fr?s?g han med sk?dar och spjut; han bef?ste dem mycket starkt. Och Juda och Benjamin fr?blevo under hans v?rde.

- 011:013 Och prästerna och leviterna i hela Israel gingo över till honom från alla sina områden;
- 011:014 ty leviterna övergav sina utmarker och sina andra besittningar och begav sig till Juda och Jerusalem, eftersom Jerobeam med sina söner drev dem bort från deras tjänst såsom HERRENS präster,
- 011:015 och anställde åt sig andra präster från offerhögarna och från de onda andarna och från kalvarna som han hade låtit göra.
- 011:016 Och dem följde från alla Israels stammar de som vände sina hjärtan till att söka HERREN, Israels Gud; dessa kommo till Jerusalem från att offra åt HERREN, sina fädrens Gud.
- 011:017 I tre år befäste de sönkongamakten i Juda och gjorde Rehabeams, Salomos sons, vände starkt; ty i tre år vandrade de på Davids och Salomos väg.
- 011:018 Och Rehabeam tog till hustru åt sig Mahalat, dotter till Jerimot, Davids son, och till Abihail, Eliabs, Isais sons, dotter.
- 011:019 Hon födde åt honom sönerna Jeus, Semarja och Saham.
- 011:020 Och efter henne tog han till hustru Maaka, Absaloms dotter. Hon födde åt honom Abia, Attai, Sisa och Selomit.
- 011:021 Och Rehabeam hade Maaka, Absaloms dotter, kärare än alla sina andra hustrur och bihustrur--ty han hade tagit aderton hustrur och sextio bihustrur--och han födde tjugoåttio söner och sextio döttrar.
- 011:022 Och Rehabeam satte Abia, Maakas son, till huvud och furste bland sina bröder, ty han hade i sinnet att göra honom till konung.
- 011:023 Och på förmyndigt sätt fördelade han alla Judas och Benjamins landskap och alla fasta städer mellan några av sina söner och gav dem rikligt underhåll; han skaffade dem ock hustrur i mångd.
- 012:001 När Rehabeams konungamakt nu hade blivit befäst och han hade blivit mäktig, övergav han HERRENS lag, han jämt hela Israel.
- 012:002 Men i konung Rehabeams femte regeringsår drog Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem, därför att de hade varit otrogna mot HERREN;
- 012:003 han kom med ett tusen tvåhundra vagnar och sextio tusen ryttare, och ingen kunde räkna det folk som följde honom från Egypten: libyer, sukkiter och etiopier.
- 012:004 Och han intog de fasta städerna i Juda och kom ändå till Jerusalem.
- 012:005 Och profeten Semaja hade kommit till Rehabeam och till Juda furstar, som hade församlat sig i Jerusalem av fruktan från Sisak; och han sade till dem: Sönder HERREN: I haven övergivit mig, därför har ock jag övergivit eder och givit eder i Sisaks hand.
- 012:006 Därför djukade sig Israels furstar och konungen själva och sade: HERREN är rättfärdig.
- 012:007 När nu HERREN såg att de djukade sig, kom HERRENS ord till Semaja; han sade: Eftersom de hava djukat sig, vill jag icke fördöma dem; jag skall låta dem med knapp nöd komma undan, och min vrede skall icke bliva utgjuten över Jerusalem genom Sisaks hand.
- 012:008 Dock skola de någons bliva honom underdåniga, från att de möta sig först vilken skillnad det är mellan att tjäna mig och att tjäna främmande konungar.
- 012:009 Så drog nu Sisak, konungen i Egypten, upp mot Jerusalem. Och han

tog skatterna i HERRENS hus och skatterna i konungshuset; alltsammans tog han. Han tog ock de gyllene skådar som Salomo hade låtit göra.

012:010 I deras ställe låt konung Rehabeam göra skådar av koppar, och dessa låmnade han i förvar åt hvaritsmännen för drabanterna som höll vakt vid ingången till konungshuset.

012:011 Och så ofta konungen gick till HERRENS hus, gingo ock drabanterna och buro dem; sedan förde de dem tillbaka till drabantsalen.

012:012 Därför att nu Rehabeam ådmjukade sig, vände sig HERRENS vrede ifrån honom, så att han icke alldeles fördärvade honom. Också fanns ännu något gott i Juda.

012:013 Alltså befäste konung Rehabeam sitt vande i Jerusalem och fortsatte att regera. Rehabeam var nämligen fyrtioett år gammal, när han blev konung, och han regerade sjutton år i Jerusalem, den stad som HERREN hade utvalt ur alla Israel stammar, till att döma sitt namn. Hans moder hette Naama, ammonitiskan.

012:014 Och han gjorde vad ont var, ty han vände icke sitt hjerta till att söka HERREN.

012:015 Men vad som är att säga om Rehabeam, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i profeten Semajas och siaren Iddos kränikor, enligt släktregistrens sät. Och Rehabeam och Jerobeam lågo i krig med varandra, så länge de levde.

012:016 Men Rehabeam gick till vila hos sina fäder och blev begravnen i Davids stad. Och hans son Abia blev konung efter honom.

013:001 I konung Jerobeams adertonde regeringsår blev Abia konung över Juda.

013:002 Han regerade tre år i Jerusalem. Hans moder hette Mikaja, Uriels dotter, från Gibea. Men Abia och Jerobeam lågo i krig med varandra.

013:003 Och Abia begynte kriget med en hær av tappra krigsmän, fyra hundra tusen utvalda män; men Jerobeam ställde upp sig till strid mot honom med åtta hundra tusen utvalda tappra stridsmän.

013:004 Och Abia steg upp på berget Semaraim i Efraims bergsbygd och sade: Hört en mig, du, Jerobeam, och I, hela Israel.

013:005 Skullen I icke veta att det är HERREN, Israels Gud, som har givit åt David konungadömet över Israel för evig tid, åt honom själv och hans söner, genom ett saltförbund?

013:006 Men Jerobeam, Nebats son, Salomos, Davids sons, tjänare, uppreste sig och avföll från sin herre.

013:007 Och till honom församlade sig låst folk, onda män, och de blevo Rehabeam, Salomos son, för starka, eftersom Rehabeam ännu var ung och försagd och därför icke kunde stå emot.

013:008 Och nu menen I eder kunna stå emot HERRENS konungadöme, som tillhör Davids söner, eftersom I ären en stor hop och haven hos eder de guldkalvar som Jerobeam har låtit göra åt eder till gudar.

013:009 Haven I icke fördrivit HERRENS präster, Arons söner, och leviterna, och själva gjort eder präster, såsom de främmande folken göra? Vemhelst som kommer med en ungtjur och sju vädurar för att taga handfyllning, han får bliva präst åt dessa gudar, som icke äro gudar.

013:010 Men vi hava HERREN till vår Gud, och vi hava icke övergivit honom. Vi hava präster av Arons söner, som göra tjänst inför HERREN, och leviter, som skära tempelsysslorna;

013:011 och de förbränna åt HERREN brännoffer var morgon och var afton

och antända vrluktande rökelse och lägga upp bröd på det gyllene bordet och tända var afton den gyllene ljusstaken med dess lampor. Ty vi hörla vad HERREN, vår Gud, har bjudit oss hörla, men I haven övergivit honom.

013:012 Och se, vi hava Gud i spetsen för oss, och vi hava hans präster med larmtrumpeterna för att blösa till strid mot eder. I Israels barn, striden icke mot HERREN, edra fäders Gud; ty d?skall det icke g?eder v?.

013:013 Men Jerobeam hade l?it kringg?dem och lagt ett bakh?l för att falla dem i ryggen; s?stodo de nu mitt emot Juda m?n och hade sitt bakh?l bakom dem.

013:014 När d?Juda m?n v?nde sig om, fingo de se att de hade fiender både framför sig och bakom sig. D?ropade de till HERREN, och prästerna blöste i trumpeterna.

013:015 D?refter hovo Juda m?n upp ett hörscri; och när Juda m?n hovo upp sitt hörscri, l? Gud Jerobeam och hela Israel bliva slagna av Abia och Juda.

013:016 Och Israels barn flydde för Juda, och Gud gav dem i deras hand.

013:017 Och Abia med sitt folk anst?lde ett stort nederlag bland dem, s?att fem hundra tusen unga m?n av Israel fölo slagna.

013:018 Allts?blevo Israels barn på den tiden kuvade; men Juda barn voro starka, ty de st?dde sig på HERREN sina fäders Gud.

013:019 Och Abia föf?jde Jerobeam och tog ifr?n honom några st?der: Betel med underlydande orter, Jesana med underlydande orter och Efron med underlydande orter.

013:020 Och Jerobeam föm?dde ingenting mer, s?l?nge Abia levde; och han blev hems?kt av HERREN, s?att han dog.

013:021 Men Abia bef?ste sitt v?de; och han tog sig fjorton hustrur och födde tjugutv?s?ner och sexton d?trar.

013:022 Vad nu mer ? att s?ga om Abia, om hans företag och om annat som r? honom, det finnes upptecknat i profeten Iddos ?Utl?gning?.

014:001 Och Abia gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom i Davids stad. Och hans son Asa blev konung efter honom. Under hans tid hade landet ro i tio ?.

014:002 Och Asa gjorde vad gott och rätt var i HERRENS, sin Guds, ?gon.

014:003 Han skaffade bort de fr?mmande altarna och offerh?jderna och slog s?nder stoderna och högg ned Aserorna.

014:004 Och han uppmanade Juda att s?ka HERREN, sina fäders Gud, och hörla lagen och budorden.

014:005 Ur alla Juda st?der skaffade han bort offerh?jderna och solstoderna; och riket hade ro under honom.

014:006 Och han byggde fasta st?der i Juda, eftersom landet hade ro och han under dessa ? icke hade n?got krig; ty HERREN hade givit honom lugn.

014:007 Han sade nämligen till Juda: ?l? oss bygga dessa st?der och föse dem runt omkring med murar och torn, med portar och bommar, medan vi ?nu hava landet i v? makt, d?f? att vi hava s?kt HERREN, vår Gud; ty vi hava s?kt honom, och han har l?it oss fölugn på alla sidor.? S?byggde de d?, och allt gick v?.

014:008 Och Asa hade en h? som var v?pnad med stora sk?dar och med spjut, och som utgjordes av tre hundra tusen man från Juda, vartill kommo tv?hundra ?tio tusen man från Benjamin, som voro v?pnade med sm?sk?dar och sp?nde b?ge. Alla dessa voro tappra stridsm?n.

014:009 Men Sera från Etiopien drog ut mot dem med en h? av tusen

- gånger tusen man och tre hundra vagnar; och han kom till Maresa.
- 014:010 Och Asa drog ut mot honom, och de stälde upp sig till strid i Sefatas dal vid Maresa.
- 014:011 Och Asa ropade till HERREN, sin Gud, och sade: HERRE, förutom dig finnes ingen som kan hjälpa i striden mellan den starke och den svage. Söbjälp oss, HERRE, vår Gud, ty på dig stöddja vi oss, och i ditt namn hava vi kommit hit mot denna hop. HERRE, du är vår Gud; mot dig förmodar ju ingen människas något?
- 014:012 Och HERREN lät etiopierna bliva slagna av Asa och Juda, så att etiopierna flydde.
- 014:013 Och Asa och hans folk förföljde dem nära till Gerar; och av etiopierna föll så många, att ingen av dem kom undan med livet, ty de blevo nedgjorda av HERREN och hans härf. Och folket tog byte i stor myckenhet.
- 014:014 Och de intogo alla städer runt omkring Gerar, ty en förskräckelse inför HERREN hade kommit över dessa; och de plundrade alla städerna, ty i dem fanns mycket att plundra.
- 014:015 Till och med boskapsskjulen bröto de ned och förde bort småboskap i myckenhet och kameler, och vände sig tillbaka till Jerusalem.
- 015:001 Och över Asarja, Odeds son, kom Guds Ande.
- 015:002 Han gick ut mot Asa och sade till honom: Herren mig, du, Asa, och I, hela Juda och Benjamin. HERREN är med eder, när I ären med honom, och om I söken honom, så låter han sig finnas av eder; men om I övergiver honom, så övergiver han ock eder.
- 015:003 En lång tid var ju Israel utan den sanne Guden, utan präster som undervisade dem, och utan någon lag.
- 015:004 Men i sin nödvändighet omvände de sig till HERREN, Israels Gud, och när de sökte honom, lät han sig finnas av dem.
- 015:005 Under de tiderna fanns ingen trygghet, när man gick ut eller in; utan stor förvirring rådde bland alla dem som bodde här i landerna,
- 015:006 och folk drabbade samman med folk och stad med stad; ty Gud förvirrade dem med allt slags nöd.
- 015:007 Men varen I frimodiga, låten icke modet falla, ty edert verk skall försin lös?
- 015:008 När Asa hördessa ord och denna profetia av profeten Oded, tog han mod till sig och skaffade bort styggelserna ur Judas och Benjamins hela land och ur de städer som han hade tagit i Efraims bergsbygd, och upprättade åter HERRENS altare, det som stod framför HERRENS försus.
- 015:009 Och han församlade hela Juda och Benjamin, så ock de främlingar inför Efraim, Manasse och Simeon, som bodde ibland dem; ty många från Israel hade gått över till honom, när de sögo att HERREN, hans Gud, var med honom.
- 015:010 Och de församlade sig till Jerusalem i tredje månaden av Asas femtonde regeringsår,
- 015:011 och offrade på den dagen åt HERREN sju hundra tjurar och sju tusen djur av småboskapen, uttagna av det byte som de hade fått med sig.
- 015:012 Och de ingingo det förbundet att de skulle söka HERREN, sina fädernas Gud, av allt sitt hjerta och av all sin själ,
- 015:013 och att var och en som icke sökte HERREN, Israels Gud, han skulle bliva dödad, liten eller stor, man eller kvinna.
- 015:014 Och de gävo HERREN sin ed med högt röst och under jubel, och under det att trumpeter och basuner ljödo.

- 015:015 Och hela Juda gladda sig över eden; ty de hade svurit den av allt sitt hjärta, och de sörjde HERREN med hela sin vilja, och han låt sig finnas av dem, och han låt dem föröfva alla sidor.
- 015:016 Konung Asa avsatte också sin moder Maaka från hennes drottningssysselsättning, därför att hon hade satt upp en styggelse för Aseran; Asa högg nu ned styggelsen och korsade de och brände upp den i Kidrons dal.
- 015:017 Men offerhögarna blevo icke avskaffade ur Israel; dock var Asas hjärta gudhögivet, så länge han levde.
- 015:018 Och han förde in i Guds hus både vad hans fader och vad han själv hade helgat för HERREN: silver, guld och kär.
- 015:019 Och intet krig uppstod för honom i Asas trettiofemte regeringsår.
- 016:001 I Asas trettiofemte regeringsår drog Baesa, Israels konung, upp mot Juda och begynte befästa Rama, för att hindra att någon komme vare sig från eller till Asa, Juda konung.
- 016:002 Drog Asa silver och guld ur skattkammarna i HERRENS hus och i konungshuset, och sände det till Ben-Hadad, konungen i Aram, som bodde i Damaskus, och låt säga:
- 016:003 Ett förbund består ju mellan mig och dig, såsom det var mellan min fader och din fader. Se, här sänder jag dig silver och guld; så bryt ditt förbund med Baesa, Israels konung, för att han möljerna mig i fred.
- 016:004 Och Ben-Hadad lyssnade till konung Asa och sände sina krigshjältsmän mot Israels städer, och de förhöjade Ijon, Dan och Abel-Maim samt alla föröfshus i Naftali städer.
- 016:005 När Baesa höjde detta, avstod han från att befästa Rama och låt sina arbeten därför upphöra.
- 016:006 Men konung Asa tog med sig hela Juda, och de förde bort ifrån Rama stenar och trävirke som Baesa använde till att befästa det. Därmed befäste han så Geba och Mispa.
- 016:007 Vid samma tid kom siaren Hanani till Asa, Juda konung, och sade till honom: Eftersom du stödde dig på konungen i Aram och icke stödde dig på HERREN, din Gud, därför har den arameiske konungens hjär sluppit undan din hand.
- 016:008 Voro icke etiopierna och libyerna en väldig hjär, med vagnar och ryttare i stor myckenhet? Men därför att du döstödde dig på HERREN, gav han dem i din hand.
- 016:009 TY HERRENS någon överfara hela jorden, för att han med sin kraft skall bistå dem som med sina hjärtan hörgiva sig för honom. Hjärtinnan har du handlat dåraktigt. Därför skall du härnå hädanefter hava stöndiga strider.
- 016:010 Men Asa blev föröfnad på siaren och satte honom i stockhuset; så föröfbittrad var han på honom för vad han hade sagt. Vid samma tid föröffor Asa också vådsamt mot andra av folket.
- 016:011 Men vad som är att säga om Asa, om hans första tid såväl som om hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas och Israels konungar.
- 016:012 Och i sitt trettionionde regeringsår fick Asa en sjukdom i sina fötter, och sjukdomen blev övermåttan svår; men oaktat sin sjukdom sökte han icke HERREN, utan allenast Izkars hjälp.
- 016:013 Och Asa gick till vila hos sina fötter och dog i sitt fyrtiofjärde regeringsår.
- 016:014 Och man begrov honom i den grav som han hade låtit hugga ut för sig i Davids stad; och man lade honom på en bädd som man hade

fyllt med v?lukter och kryddor av olika slag, konstm?ssigt beredda, och anst?lde till hans ?ra en mycket stor f?rbr?nning.

- 017:001 Och hans son Josafat blev konung; efter honom. Han bef?ste sitt v?rde mot Israel.
- 017:002 Han lade in krigsfolk i alla Juda fasta st?der och lade in bes?ttningar i Juda land och i de Efraims st?der som hans fader Asa hade intagit.
- 017:003 Och HERREN var med Josafat, ty han vandrade p? sin fader Davids f?rsta v?gar och s?kte icke Baalerna,
- 017:004 utan s?kte sin faders Gud och vandrade efter hans bud och gjorde icke s?som Israel.
- 017:005 D?r? bef?ste HERREN konungad?met i hans hand, och hela Juda gav sk?nker ? Josafat, s?att hans rikedom och ?ra blev stor.
- 017:006 Och d? hans frimodighet v?rte p? HERRENS v?gar, skaffade han ocks? bort offerh?rderna och Aserorna ur Juda.
- 017:007 Och i sitt tredje regerings? s?nde han ut sina h?vdingar Ben-Hail, Obadja, Sakarja, Netanel och Mikaja, till att undervisa i Juda st?der,
- 017:008 och med dem n?gra leviter, n?mligen leviterna Semaja, Netanja, Sebadja, Asael, Semiramot, Jonatan, Adonia, Tobia och Tob-Adonia; och de hade med sig pr?sterna Elisama och Joram.
- 017:009 Dessa undervisade nu i Juda och hade HERRENS lagbok med sig; de foro omkring i alla Juda st?der och undervisade bland folket.
- 017:010 Och en f?rskr?ckelse ifr?n HERREN kom ?ver alla riken i de l?nder som l?go omkring Juda, s?att de icke v?gade kriga mot Josafat.
- 017:011 Och en del av filist?erna f?rde sk?nker till Josafat och g?vo silver i skatt. D?r? till f?rde ock araberna till honom sm?boskap, sju tusen sju hundra v?durar och sju tusen sju undra bockar.
- 017:012 S? blev Josafat allt m?ktigare och till slut ?verm?tan m?ktig. Och han byggde borgar och f?r?dsst?der i Juda.
- 017:013 Han hade stora upplag i Juda st?der; och krigsfolk, tappra stridsm?n, hade han i Jerusalem.
- 017:014 Och detta var ordningen bland dem, efter deras familjer. Till Juda h?rde f?ljande ?verh?vitsm?n: h?vitsmannen Adna och med honom tre hundra tusen tappra stridsm?n;
- 017:015 d?r?n?st h?vitsmannen Johanan och med honom tv?hundra ?tio tusen;
- 017:016 d?r?n?st Amasja, Sikris son, som frivilligt hade givit sig i HERRENS tj?nst, och med honom tv?hundra tusen tappra stridsm?n.
- 017:017 Men fr?n Benjamin voro: Eljada, en tapper stridsman, och med honom tv?hundra tusen, v?pnade med b?ge och sk?d;
- 017:018 d?r?n?st Josabad och med honom ett hundra ?tio tusen, rustade till strid.
- 017:019 Dessa voro de som gjorde tj?nst hos konungen; d?r? till kommo de som konungen hade f?lagt i de bef?sta st?derna i hela Juda.
- 018:001 N? Josafat nu hade kommit till stor rikedom och ?ra, befryndade han sig med Ahab.
- 018:002 Och efter n?gra ?rs f?rlopp for han ned till Ahab i Samaria. Och Ahab l?f? honom och folket som han hade med sig slakta f? och f?kreatur i myckenhet; och han s?kte intala honom att draga upp mot Ramot i Gilead.
- 018:003 Ahab, Israels konung, fr?gade allts? Josafat, Juda konung: ?Vill du draga med mig mot Ramot i Gilead?? Han svarade honom: ?Jag

- såsom du, och mitt folk såsom ditt folk! Jag vill följa med dig i striden.?
- 018:004 Men Josafat sade ytterligare till Israels konung: 'Förstå dock först HERREN honom.?'
- 018:005 Därför samlade Israels konung profeterna, fyra hundra man, och frågade dem: 'Skola vi draga strid till Ramot i Gilead för att belägga det, eller skall jag avstå?' De svarade: 'Drag ditupp; Gud skall giva det i konungens hand.?'
- 018:006 Men Josafat sade: 'Finnes här ingen annan HERRENS profet, så att vi kunna fråga genom honom?'
- 018:007 Israels konung svarade Josafat: 'Här finnes ännu en man, Mika, Jimlas son, genom vilken vi kunna fråga HERREN; men han är mig förhatlig, ty han profeterar aldrig lycka åt mig, utan beständigt allenast olycka.?' Josafat sade: 'Konungen säger icke så?'
- 018:008 Därför kallade Israels konung till sig en hovman och sade: 'Skaffa skyndsamt hit Mika, Jimlas son.?'
- 018:009 Israels konung och Josafat, Juda konung, sutto nu var och en på sin tron, iklädda sina skrudar; de sutto på en träskplats vid Samarias port, under det att alla profeterna profeterade inför dem.
- 018:010 Därför gjorde sig Sidkia, Kenaanas son, horn av järn och sade: 'Säger HERREN: Med dessa skall du stänga aramäerna, så att de förgöras.?'
- 018:011 Och alla profeterna profeterade på samma sätt och sade: 'Drag upp mot Ramot i Gilead, så skall du bliva lyckosam; HERREN skall giva det i konungens hand.?'
- 018:012 Och budet som hade gått för att kalla på Mika talade till honom och sade: 'Det är så, att profeterna med en mun lova konungen lycka; så är nu ock ditt tal stämmande överens med deras, och lova också du lycka.?'
- 018:013 Men Mika svarade: 'Så sant HERREN lever, jag skall allenast tala det som min Gud säger.?'
- 018:014 När han sedan kom till konungen, frågade konungen honom: 'Mika, skola vi draga strid till Ramot i Gilead för att belägga det, eller skall jag avstå?' Han svarade: 'Dragen ditupp, så skolen I bliva lyckosamma; de skola bliva givna i eder hand.?'
- 018:015 Men konungen sade till honom: 'Huru många gånger skall jag besvärja dig att icke tala till mig annat än sanning i HERRENS namn?'
- 018:016 Därför sade han: 'Jag säger hela Israel förskingrat på bergen, likt för som icke hava någon herde. Och HERREN sade: 'Dessa hava icke någon herde; munde vända tillbaka hem i frid, var och en till sitt.?''
- 018:017 Därför sade Israels konung till Josafat: 'Sade jag dig icke att denne aldrig profeterar lycka åt mig, utan allenast olycka?'
- 018:018 Men han sade: 'Här är alltså HERRENS ord. Jag säger HERREN sitta på sin tron och himmelens hela härskara stå på hans högra sida och på hans vänstra.'
- 018:019 Och HERREN sade: 'Vem vill locka Ahab, Israels konung, att draga upp mot Ramot i Gilead, för att han må falla där?' Därför sade den ene så och den andre så.
- 018:020 Slutligen kom anden fram och stödde sig inför HERREN och sade: 'Jag vill locka honom därtill.' HERREN frågade honom: 'På vad sätt?'
- 018:021 Han svarade: 'Jag vill gå ut och bliva en lögnens ande i alla hans profeters mun.?' Därför sade han: 'Du må försöka att locka honom

- d?till och du skall ocks?lyckas; g?ut och g? s?'
- 018:022 Och se, nu har HERREN lagt en I?gnens ande i dessa dina profeters mun, medan HERREN ?nd?har beslutit att olycka skall komma ?ver dig.?
- 018:023 D?tr?dde Sidkia, Kenaanas son, fram och gav Mika ett slag p? kinden och sade: ?P?vilken v?g har d?HERRENS Ande g?tt bort ifr?n mig f?r att tala med dig??
- 018:024 Mika svarade: ?Du skall f?se det p?den dag d?du n?dgas springa fr?n kammare till kammare f?r att g?mma dig.?
- 018:025 Men Israels konung sade: ?Tagen Mika och f?ren honom tillbaka till Amon, h?vitsmannen i staden, och till Joas, konungasonen.
- 018:026 Och s?ngen: S?s?nger konungen: S?tten denne i f?ngelse och bespisen honom med f?ngkost, till dess jag kommer v?beh?len tillbaka.?
- 018:027 Mika svarade: ?Om du kommer v?beh?len tillbaka, s?har HERREN icke talat genom mig. Och han sade ytterligare: ?H?ren detta, I folk, allasammans.?
- 018:028 S?drog nu Israels konung j?nte Josafat, Juda konung, upp till Ramot i Gilead.
- 018:029 Och Israels konung sade till Josafat: ?Jag vill f?rkl?da mig, n? jag drager ut i striden, men du m?vara kl?dd i dina egna kl?der. S?f?rkl?dde sig Israels konung, n? de drogo ut i striden.
- 018:030 Men konungen i Aram hade bjudit och sagt till sina vagnsh?vitsm?n: ?I skolen icke giva eder i strid med n?gon, vare sig liten eller stor, utom med Israels konung allena.?
- 018:031 N? d?h?vitsmannen ?ver vagnarna fingo se Josafat, t?nkte de: ?Detta ? Israels konung?, och omringade honom d?f?r, i avsikt att anfalla honom. D?gav Josafat upp ett rop, och HERREN hj?pte honom, Gud v?nde dem bort ifr?n honom.
- 018:032 S?s?nart n?mligen h?vitsm?nnen ?ver vagnarna m?rkte att det icke var Israels konung, v?nde de om och l?to honom vara.
- 018:033 Men en man som sp?nde sin b?ge och sk?t p?m?tr?ffade Israels konung i en fog p?rustningen. D?sade denne till sin k?rsven: ?Sv?ng om vagnen och f?r mig ut ur h?ren, ty jag ? s?rad.?
- 018:034 Och striden blev p?den dagen allt h?ftigare, och Israels konung h?ll sig ?nda till aftonen uppr?tt i sin vagn, v?nd mot aram?erna; men vid den tid d?solen gick ned gav han upp andan.
- 019:001 Men Josafat, Juda konung, v?nde v?beh?len hem igen till Jerusalem.
- 019:002 D?gick siaren Jehu, Hananis son, ut mot konung Josafat och sade till honom: ?Skall man d?hj?pa den ogudaktige? Skall du d?ska dem som hata HERREN? F?r vad du har gjort vilar nu HERRENS f?rt?nelse ?ver dig.
- 019:003 Dock har n?got gott blivit funnet hos dig, ty du har utrotat Aserorna ur landet och har v?nt ditt hj?ta till att s?ka Gud.?
- 019:004 Och Josafat stannade nu i Jerusalem, men sedan drog han ?ter ut bland folket, ifr?n Beer-Seba ?nda till Efraims bergsbygd, och f?rde dem tillbaka till HERREN, deras f?ders Gud.
- 019:005 Och han anst?lde domare i landet, i alla Juda bef?sta st?der, s?skilda f?r var stad.
- 019:006 Och han sade till dessa domare: ?Sen till, vad I g?fen; ty I d?men icke m?hniskodom, utan HERRENS dom, och han ? n?varande, s?ofta I d?men.
- 019:007 L?ten allts?nu fruktan f?r HERREN vara ?ver eder. Given akt p? vad I g?fen; ty hos HERREN, v? Gud, finnes ingen or?tt, och han

har icke anseende till personen, ej heller tager han mutor.?
019:008 Också i Jerusalem hade Josafat anställt några av leviterna och prästerna och några av huvudmännen för Israels familjer till att döma HERRENS dom och avgöra rättstvister. När de sedan vände tillbaka till Jerusalem,
019:009 bjöd han dem och sade: 'Sök skolen i gäta i HERRENS fruktan, redligt och med hängivet hjärta.
019:010 Och så ofta någon rättssak drages inför eder av edra bröder, som bo i sina städer, det må gälla dom i en blodssak eller eljest tillämpning av lag och bud, stadgar och rätter, då skolen i varna dem, så att de icke ådraga sig skuld inför HERREN, varigenom förtärlighet kommer över eder och edra bröder. Sök skolen i gäta, för att icke må ådraga eder skuld.
019:011 Och se, översteprästen Amarja skall vara eder förman i alla HERRENS saker, och Sebadja, Ismaels son, fursten för Juda hus, i alla konungens saker; och leviterna skola vara tillsyningsmän under eder. Varen nu ständaktiga i vad i gäten, och HERREN skall vara med den som är god.'

020:001 Därefter kommo Moabs barn och Ammons barn och med dem en del av ammoniterna för att strida mot Josafat.
020:002 Och man kom och berättade detta för Josafat och sade: 'En stor hop kommer mot dig från landet på andra sidan havet, från Aram, och de äro redan i Hasason-Tamar (det är En-Gedi).'
020:003 Då blev Josafat förtvånad och vände sin högen till att söka HERREN; och han lät lysa ut en fasta över hela Juda.
020:004 Och Juda församlade sig för att söka hjälp hos HERREN; ja, från alla Juda städer kom man för att söka HERREN.
020:005 Och Josafat trädde upp i Juda mäns och Jerusalems församling i HERRENS hus, framför den nya församlingen,
020:006 och sade:

HERRE, vår faders Gud, är icke du Gud i himmelen och den som råder över alla hednafolkens riken? I din hand är kraft och makt; och ingen finnes, som kan stå dig emot.

020:007 Var det icke du, vår Gud, som fördrev detta lands inbyggare från ditt folk Israel och gav det åt Abrahams, din väns, så för evig tid?
020:008 De fingro bo där, och de byggde dig där en helgedom åt ditt namn, i det de sade:
020:009 'Om något ont kommer över oss, svär, straffdom eller pest eller hungersnöd, så vilja vi tröda upp inför detta hus och inför dig, ty ditt namn är i detta hus; och vi vilja ropa till dig i vår nöd, och du skall då höra och hjälpa.'
020:010 Se därför nu huru Ammons barn och Moab och folket i Seirs bergsbygd--genom vilkas områden du icke tillstodde Israel att gå, när de kommo från Egyptens land, varför de ock togo en omväg bort ifrån dem och icke förgjorde dem--
020:011 se huru dessa nu vedergälla oss, i det att de komma för att följaga oss ur det land som är din besittning, och som du har givit oss till besittning.
020:012 Du, vår Gud, skall du icke hålla dom över dem? Ty vi förmå intet mot denna stora hop som kommer emot oss, och själva veta vi icke vad vi skola göra, utan till dig se våra ögon.'

020:013 Och hela Juda stod där inför HERREN med sina späda barn, sina hustrur och söner.
020:014 Då kom HERRENS Ande mitt i församlingen över Jahasiel, son till Sakarja, son till Benaja, son till Jegiel, son till Mattanja, en

levit, av Asafs s?ner,
020:015 och han sade: ?Akten h?r?, alla I av Juda, och I Jerusalems
inv?nare, och du konung Josafat. S?s?ger HERREN till eder:
Frukten icke och varen icke f?f?ade f?r denna stora hop, ty
striden ? icke eder, utan Guds.
020:016 Dragen i morgon ned mot dem. De draga d?upp p?Hassish?den,
och I skolen tr?ffa dem vid andan av dalen, framf?r Jeruels
?ken.
020:017 Men d?rvid bliver det icke eder sak att strida. I skolen
allenast tr?da fram och st?still och se p?, huru HERREN
fr?isar eder, I av Juda och Jerusalem. Frukten icke och varen
icke f?f?ade. Dragen i morgon ut mot dem, och HERREN skall
vara med eder.?
020:018 D?b?jde Josafat sig ned med ansiktet mot jorden, och alla Juda
m?n och Jerusalems inv?nare f?llo ned f?r HERREN och tillb?do
HERREN.
020:019 Och de av leviterna, som tillh?rde kehatiternas och koraiternas
barn, stodo upp och lovade HERREN, Israels Gud, med h?g och
stark r?st.

020:020 Men bittida f?ljande morgon drogo de ut till Tekoas ?ken. Och
n?r de drogo ut, tr?dde Josafat fram och sade: ?H?ren mig, I av
Juda och I Jerusalems inv?nare. Haven tro p?HERREN, eder Gud,
s?skolen I hava ro. Och tron p?hans profeter, s?skolen I
bliva lyckosamma.?
020:021 Och sedan han hade r?df?rt sig med folket, st?lde han upp m?n
som skulle sjunga till HERRENS ?ra och lova honom i helig skrud,
under det att de drogo ut framf?r den v?pnade h?ren; de skulle
sjunga: ?Tack HERREN, ty hans n?d varar evinnerligen.?
020:022 Och just som de begynte med s?ngen och lovet, l? HERREN ett
angrepp ske bakifr?n p?Ammons barn och Moab och folket ifr?n
Seirs bergsbygd, dem som hade kommit mot Juda; och de blevo
slagna.
020:023 Och Ammons barn och Moab reste sig mot folket ifr?n Seirs
bergsbygd och g?vo dem till spillo och f?rgjorde dem; och n?r de
hade gjort ?nde p?folket ifr?n Seir, hj?ptes de ? att nedg?ra
varandra.

020:024 N?r sedan Juda m?n kommo upp p?h?den, varifr?n man kunde se ut
?ver ?knen, och v?nde sig mot fiendernas hop, fingo de se dessa
ligga d?da p?jorden, och ingen hade undkommit.
020:025 Och n?r Josafat begav sig dit med sitt folk f?r att plundra och
taga byte fr?n dem, funno de d?r en myckenhet av gods och av
d?da kroppar och av dyrbara ting; och de togo for sig s?mycket
att de icke kunde b?ra det. Och de fortsatte plundringen i tre
dagar; s?stort var bytet.
020:026 Men p?f?rde dagen f?rsamlade de sig i Berakadalen; d?r
lovade de HERREN, och d?rav fick det st?let
namnet Berakadalen, s?som det heter ?nu i dag.

020:027 D?refter v?nde alla Judas och Jerusalems m?n, med Josafat i
spetsen, glada tillbaka igen till Jerusalem; ty HERREN hade
berett dem gl?dje genom vad som hade skett med deras fiender.
020:028 Och de drogo in i Jerusalem med psaltare, harpor och trumpeter
och t?gade till HERRENS hus.
020:029 Och en f?rskr?ckelse ifr?n Gud kom ?ver alla de fr?mmande
rikena, n?r de h?rde att HERREN hade stritt mot Israels fiender.
020:030 Och Josafats rike hade nu ro, ty hans Gud l? honom f?lugn p?
alla sidor.

- 020:031 S?regerade Josafat ?ver Juda. han var trettiofem ? gammal, n? han blev konung, och han regerade tjugufem ? i Jerusalem. Hans moder hette Asuba, Silhis dotter.
- 020:032 Och han vandrade p?s sin fader Asas v?g, utan att vika av ifr?n den; han gjorde n?mligen vad r?tt var i HERRENS ?gon.
- 020:033 Dock blevo offerh?jderna icke avskaffade, och ?n nu hade folket icke v?nt sina hj?rtan till sina f?ders Gud.
- 020:034 Vad nu mer ? att s?ga om Josafat, om hans f?rsta tid s?v? som om hans sista, det finnes upptecknat i Jehus, Hananis sons, kr?nika, som ? upptagen i boken om Israels konungar.
- 020:035 Men sedan f?band sig Josafat, Juda konung, med Ahasja, Israels konung, fast?n denne var ogudaktig i sina g?rningar;
- 020:036 han f?band sig med honom f? att bygga skepp som skulle g?till Tarsis. Och de byggde skepp i Esjon-Geber.
- 020:037 D?profeterade Elieser, Dodavahus son, fr?n Maresa, mot Josafat; han sade: ?D?ff? att du har f?bundit dig med Ahasja, skall HERREN l?ta ditt f?retag bliva om intet.? Och somliga av skeppen ledo skeppsbrott, s?att de icke kunde g?till Tarsis.
- 021:001 Och Josafat gick till vila hos sina f?der och blev begraven hos sina f?der i Davids stad. Och hans son Joram blev konung efter honom.
- 021:002 Denne hade br?der, s?ner till Josafat: Asarja, Jehiel, Sakarja, Asarjahu, Mikael och Sefatja; alla dessa voro s?ner till Josafat, Israels konung.
- 021:003 Och deras fader gav dem stora sk?nker i silver och guld och dyrbarheter, d?rtill ock fasta st?der i Juda; men konungad?met hade han givit ? Joram, ty denne var den f?rstf?dde.
- 021:004 N? Joram nu hade ?vertagit sin faders konungad?me och bef?st sig d?ri, dr?pte han alla sina br?der med sv?rd, s?ock n?gra av Israels furstar,
- 021:005 Joram var trettiovtv? ? gammal, ? han blev konung, och han regerade ?tta ? i Jerusalem.
- 021:006 Men han vandrade p?Israels konungars v?g, s?som Ahabs hus hade gjort, ty en dotter till Ahab var hans hustru; han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon.
- 021:007 Dock ville HERREN icke f?d?va Davids hus, f? det f?bunds skull som han hade slutit med David, och enligt sitt l?fte, att han skulle l?ta honom och hans s?ner hava en lampa f? alltid.
- 021:008 I hans tid avf?l Edom fr?n Juda v?de och satte en egen konung ?ver sig.
- 021:009 D?drog Joram dit med sina h?vitsm?n och med alla sina stridsvagnar. Och om natten gjorde han ett anfall p?edom?erna, som hade omringat honom, och slog dem och h?vitsm?nnen ?ver deras vagnar.
- 021:010 S?avf?l Edom fr?n Juda v?de, och det har varit skilt d?rifr?n ?nda till denna dag. Vid samma tid avf?l ock Libna fr?n hans v?de, d?ff? att han hade ?vergivit HERREN, sina f?ders Gud.
- 021:011 Ocks?han uppf?de offerh?jder p?bergen i Juda och f?ledde s? Jerusalem's inv?nare till trol?s avf?lighet och f?f?de Juda.
- 021:012 Men en skrivelse kom honom till handa fr?n profeten Elia, s? lydande: ?S?s?ger HERREN, din fader Davids Gud: Se, du har icke vandrat p?din fader Josafats v?gar eller p?Asas, Juda konungs,

våg,

021:013 utan du har vandrat p? Israels konungars v?g och f?lett Juda och Jerusalems inv?nare till trol?s avf?lighet, p?samma s?tt som Ahabs hus f?ledde till avf?lighet; du har ocks? dr?pt dina br?der, dem som h?rde till din faders hus, och som voro b?ttre ?n du.

021:014 D?r?r skall HERREN l?ta en stor hems?kelse drabba ditt folk, s? ock dina barn och dina hustrur och allt vad du ?ger;

021:015 och sj?v skall du tr?ffas av sv? sjukdom, en sjukdom i dina in?vor, s?sv? att dina in?vor, efter ? och dagar, skola falla ut i f?jd av sjukdomen.?

021:016 Och HERREN uppv?ckte mot Joram filist?ernas ande och de arabers som bodde n?r mast etiopierna;

021:017 och de drogo upp mot Juda och br?to in d? och f?rde bort allt gods som fanns i konungens hus, d?till ock hans s?ner och hustrur, s?att han icke hade kvar n?gon av sina s?ner frutom Joahas, sin yngste son.

021:018 Och efter allt detta hems?kte HERREN honom med en obotlig sjukdom i in?vorna.

021:019 Och efter ? och dagar, n? tv?? voro f?lidna, f?lo hans in?vor ut i f?jd av sjukdomen, och han dog i sv?ra pl?gor; men hans folk anst?lde ingen f?br?ning till hans ?a, s?som de hade gjort efter hans f?der.

021:020 Han var trettiovt? ? gammal, n? han blev konung, och han regerade ?ta ? i Jerusalem. Och han gick bort utan att bliva saknad, och man begrov honom i Davids stad, men icke i konungagravarna.

022:001 Och Jerusalems inv?nare gjorde Ahasja, hans yngste son, till konung efter honom; ty alla de ?ldre hade blivit dr?pta av den r?varskara som med araberna hade kommit till l?gret. S?blev d? Ahasja, Jorams son, konung i Juda.

022:002 Fyrtiovt? ? gammal var Ahasja, ? han blev konung, ock han regerade ett ? i Jerusalem. Hans moder hette Atalja, Omris dotter.

022:003 Ocks?han vandrade p? Ahabs hus' v?gar, ty hans moder var hans r?dgiverska i ogudaktighet.

022:004 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon likasom Ahabs hus; ty d?ifr?n tog han, efter sin faders d?d, sina r?dgivare, till sitt eget f?rd?v.

022:005 Det var ock deras r?d han f?jde, n? han drog ?stad med Joram, Ahabs son, Israels konung, och stridde mot Hasael, konungen i Aram, vid Ramot i Gilead. Men Joram blev s?rad av aram?erna.

022:006 D?v?nde han tillbaka, f?r att i Jisreel l?ta hela sig fr?n de s?r som han hade f?tt vid Rama, i striden mot Hasael, konungen i Aram. Och Asarja, Jorams son, Juda konung, for ned f?r att bes?ka Joram, Ahabs son, i Jisreel, eftersom denne l?g sjuk.

022:007 Men till Ahasjas f?rd?v var det av Gud best?mt att han skulle komma till Joram. Ty n? han hade kommit dit, for han med Joram f?r att m?ta Jehu, Nimsis son, som HERREN hade smort till att utrota Ahabs hus.

022:008 S?h?nde sig att Jehu, n? han utf?rde straffdomen ?ver Ahabs hus, tr?ffade p?de Juda furstar och de brors?ner till Ahasja, som voro i Ahasjas t?nst, och dr?pte dem.

022:009 Sedan s?kte han efter Ahasja; och man grep denne, d? han h?ll sig g?md i Samaria, och f?rde honom till Jehu och d?dade honom. Men d?efter begrovo de honom, ty de sade: ?Han var dock son till Josafat, som s?kte HERREN av allt sitt hj?ta. Och av

Ahasjas hus fanns sedan ingen dom förmodade återtaga konungadömet.

022:010 När nu Atalja, Ahasjas moder, förnam att hennes son var död, stod hon upp och återgjorde hela konungasläkten i Juda hus.

022:011 Men just när konungabarnen skulle dödas, tog konungadottern Josabeat Joas, Ahasjas son, och skaffade honom hemligen undan, i det att han förde honom jämte hans amma in i sovkammaren; där höll Josabeat, konung Jorams dotter, prästen Jojadas hustru-- som ju ock var Ahasjas syster--honom dold för Atalja, så att denna icke fick döda honom.

022:012 Sedan var han hos dem i Guds hus, där han förblev gömd i sex år, medan Atalja regerade i landet.

023:001 Men i det sjunde året tog Jojada mod till sig och förband sig med underhållsmännen Asarja, Jerohams son, Ismael, Johanans son, Asarja, Obeds son, Maaseja, Adajas son, och Elisafat, Sikris son.

023:002 Dessa foro därefter omkring i Juda och församlade leviterna ur alla Juda städer, så ock huvudmännen för Israels familjer. Och när de kommo till Jerusalem,

023:003 Så helade hela församlingen i Guds hus ett förbund med konungen. Och Jojada sade till dem: Konungens son skall nu vara konung, såsom HERREN har talat angående Davids sårer.

023:004 Detta är alltså vad i skolen gära: en tredjedel av eder, nämligen de präster och leviter som hava att inträda i vakthållningen på sabbaten, skall stå på vakt vid trösklarna

023:005 och en tredjedel vid konungshuset och en tredjedel vid Jesodporten; och allt folket skall vara på förgårdarna till HERRENS hus.

023:006 Dock må ingen annan än prästerna och de tjänstgörande leviterna gå in i HERRENS hus; dessa må gå in, ty de äro heliga. Men allt det öfriga folket skall iakttaga vad HERREN har bjudit dem iakttaga.

023:007 Och leviterna skola stå på sig runt omkring konungen, var och en med sina vapen i handen; och om någon vill tränga sig in i huset, skall han dödas. Och i skolen följa konungen, vare sig han går in eller ut.

023:008 Leviterna och hela Juda gjorde allt vad prästen Jojada hade bjudit dem, var och en av dem tog sina män, både de som skulle inträda i vakthållningen på sabbaten och de som skulle avgå därifrån på sabbaten, ty prästen Jojada läte ingen avdelning vara fri ifrån tjänstgöring.

023:009 Och prästen Jojada gav åt underhållsmännen de spjut och de sköldar av olika slag, som hade tillhört konung David, och som funnos i Guds hus.

023:010 Och han ställde upp allt folket, var och en med sitt vapen i handen, från husets södra sida till husets norra sida, mot altaret och mot huset, runt omkring konungen.

023:011 Därefter förde de ut konungasonen och satte på honom kronan och gavo honom vittnesbrevet och gjorde honom till konung; och Jojada och hans sårer smorde honom och ropade: Leve konungen!?

023:012 När Atalja nu höjde folkets rop, döde de skyndade fram och hyllade konungen, gick hon in i HERRENS hus till folket.

023:013 Där fick hon dösa konungen stå vid sin pelare, nära ingången, och hållsmännen och trumpetblåsarna bredvid konungen, och fick

h?ra huru hela folkm?ngden jublade och st?tte i trumpeterna, och huru s?ngarna med sina instrumenter ledde hyllningss?ngen. D? rev Atalja s?nder sina kl?der och ropade: ?Sammansv?jning! Sammansv?jning!?

023:014 Men pr?sten Jojada l? underh?vitsm?nnen som anf?rde skaran tr?da fram, och han sade till dem: ?F?ren henne ut mellan leden, och om n?gon f?rjer henne, s?m?han d?das med sv?rd.? Pr?sten f?rbj?d dem n?mligen att d?da henne i HERRENS hus.

023:015 Allts?grepo de henne, och n?r hon hade kommit fram dit d?r H?stporten f?r in i konungshuset, d?dade de henne d?r.

023:016 Och Jojada sl? ett f?rbund mellan sig och allt folket och konungen, att de skulle vara ett HERRENS folk.

023:017 Och allt folket begav sig till Baals tempel och rev ned det och slog s?nder dess altaren och bilder; och Mattan, Baals pr?st, dr?pte de framf?r altarna.

023:018 D?refter st?lde Jojada ut vakter vid HERRENS hus och betrodde detta v?rv ? de levitiska pr?sterna, dem som David hade indelat i klasser f?r t?rstg?ringen i HERRENS hus, till att offra br?nnoffer ? HERREN, s?som det var f?reskrivet i Moses lag, med jubel och s?ng, efter Davids anordning.

023:019 Och han st?lde d?rvaktarna vid portarna till HERRENS hus, f?r att ingen skulle komma in, som p?n?got s?tt var oren.

023:020 Och han tog med sig underh?vitsm?nnen och de f?rn?msta och m?ktigaste bland folket och hela folkm?ngden och f?rde konungen ned fr?n HERRENS hus, och de gingo in i konungshuset genom ?vre porten; och de satte konungen p?konungatronen.

023:021 Och hela folkm?ngden gladdede sig, och staden f?rblev lugn. Men Atalja hade de d?dat med sv?rd.

024:001 Joas var sju ? gammal, n?r han blev konung, och han regerade fyrtio ? i Jerusalem. Hans moder hette Sibja, fr?n Beer-Seba.

024:002 Och Joas gjorde vad r?tt var i HERRENS ?gon, s?l?nge pr?sten Jojada levde.

024:003 Och Jojada tog ? honom tv?hustrur, och han f?dde s?ner och d?trar.

024:004 D?refter blev Joas bet?nkt p?att upphj?pa HERRENS hus.

024:005 Och han f?rsamlade pr?sterna och leviterna och sade till dem: ?Faren vart ? ut till Juda st?der, och samlen fr?n hela Israel in penningar till att s?tta eder Guds hus i st?nd; och I skolen bedriva denna sak med skyndsamhet.? Men leviterna skyndade sig icke.

024:006 D?kallade konungen till sig ?verstepr?sten Jojada och sade till honom: ?Varf?r har du icke tillh?llit leviterna att fr?n Juda och Jerusalem indriva den skatt som HERRENS t?nare Mose p?ade, och som Israels f?rsamling skulle erl?gga till vittnesb?rdets tabernakel?

024:007 Ty Ataljas, den ogudaktiga kvinnans, s?ner hava f?rd?rvat Gud hus; ja, allt som var helgat till HERRENS hus hava de anv?nt till Baalerna.?

024:008 P?konungens befallning gjorde man d?refter en kista och st?lde den utanf?r porten till HERREN hus.

024:009 Och man l? utropa i Juda och Jerusalem att den skatt som Guds t?nare Mose hade p?lagt Israel i ?knen skulle erl?ggas ? HERREN.

024:010 Och alla furstarna och allt folket buro fram penningar med gl?dje och kastade dem i kistan, till dess att allt var

insamlat.

- 024:011 Och när tid blev att genom leviternas försorg för kistan till de granskningsmän som konungen hade förordnat, och dessa då märkte att mycket penningar fanns i den, då kommo konungens sekreterare och översteprästens tillsyningsman och tredje kistan och buro den sedan tillbaka till dess plats. Så gjorde de gång efter annan och samlade in penningar i myckenhet.
- 024:012 Därefter lönade konungen och Jojada dessa åt den som skulle utföra arbetet på HERRENS hus, och lejde stenhuggare och timmermän till att upphjupa HERRENS hus, såock järn- och kopparsmeder till att sätta HERRENS hus i stånd.
- 024:013 Och de som utförde arbetet bedrovo det så, att arbetet gick framåt under deras händer, Och de återstälde Guds hus i dess första skick och satte det i gott stånd.
- 024:014 Och när de hade slutat, buro de återstoden av penningarna till konungen och Jojada; och man gjorde därav kring till HERRENS hus, kring till gudstjänsten och offren, skålar och andra kring av guld och silver Och man offrade brännoffer i HERRENS hus beständigt, så länge Jojada levde.
- 024:015 Men Jojada blev gammal och snart på att leva och dog så, ett hundra trettio år gammal var han vid sin död.
- 024:016 Och man begrov honom i Davids stad bland konungarna, därför att han hade gjort vad gott var mot Israel och mot Gud och hans hus.
- 024:017 Men efter Joadas död kommo Juda furstar och föll ned för konungen; då lyssnade konungen till dem.
- 024:018 Och de återgävo HERRENS, sina fäders Guds, hus och tjänade Aserorna och avgudarna. Då kom förtämlelse över Juda och Jerusalem genom den skuld de så drog sig.
- 024:019 Och profeter sändes ibland dem för att omvända dem till HERREN; och dessa varnade dem, men de lyssnade icke därtill.
- 024:020 Men Sakarja, prästen Joadas son, hade blivit bekläd med Guds Andes kraft, och han trädde fram inför folket och sade till dem: *Ärsäger Gud: Varför återtröden I HERRENS bud, eder själva till ingen fromma? Eftersom I haven återgivit HERREN, har han också återgivit eder.?*
- 024:021 Då sammansvuro de sig mot honom och stenade honom, enligt konungens befallning, på förtämliden till HERRENS hus.
- 024:022 Ty konung Joas tänkte icke på den kringlek som Jojada, dennes fader, hade bevisat honom, utan dröpte hans son. Men denne sade i sin dödsstund: *ÄM HERREN se detta och utkräva det.?*
- 024:023 Och när året hade gått till ända, drog aramäernas här upp mot honom, och de kommo till Juda och Jerusalem och utrotade ur folket alla folkets furstar. Och allt byte som de togo sände de till konungen i Damaskus.
- 024:024 Ty fastän aramäernas här som döruckte an utgjorde allenast en ringa skara, gav HERREN likväl i deras hand en mycket talrik här, därför att folket hade återgivit HERREN, sina fäders Gud. Såfingo de utföra straffdomen över Joas.
- 024:025 Och när dessa drogo bort ifrån honom--ty de lönade honom kvar illa sjuk--sammansvuro sig hans tjänare mot honom, därför att han hade utgjutit prästen Joadas sners blod, och dröpte honom på hans säng; detta blev hans död. Och man begrov honom i Davids stad; dock begrov man honom icke i konungagravarna.
- 024:026 Och de som sammansvuro sig mot honom voro Sabad, son till

- ammonitiskan Simeat, och Josabad, son till moabitiskan Simrit.
- 024:027 Men om hans söner, och om de många profetior som f kunnades mot honom, och om huru Guds hus f er upprättades, h rom f  skrivet i  Utl ggning av Konungaboken?. Och hans son Amasja blev konung efter honom.
- 025:001 Amasja var tjugufem f  gammal, när han blev konung, och han regerade tjugonio få i Jerusalem. Hans moder hette Joaddan, från Jerusalem.
- 025:002 Han gjorde vad rätt var i HERRENS  gon, dock icke av fullt h ngivet hjärta.
- 025:003 Och sedan hans konungadöme hade blivit bef st, l r han dr pa dem av sina tjänare, som hade dödat hans fader, konungen.
- 025:004 Men deras barn d dade han icke, utan handlade i enlighet med vad f reskrivet var i Moses lagbok, där HERREN hade bjudit och sagt: F r drarna skola icke d f r sina barns skull, och barnen skola icke d f r sina f r drars skull, utan var och en skall d genom sin egen synd.?
- 025:005 Och Amasja församlade Juda barn och l r dem st la upp sig efter sina familjer, efter sina över- och under- h vitsm n, hela Juda och Benjamin. Därefter inm nstrade han dem som voro tjugu f  gamla eller d rut ver, och fann dem utg ra tre hundra tusen utvalda stridbara m n, som kunde föra spjut och sk d.
- 025:006 D till lejde han f r hundra talenter silver ett hundra tusen tappra stridsmän ur Israel.
- 025:007 Men en gudsmann kom till honom och sade:  O konung, l r icke Israels h  draga  stad med dig, ty HERREN f  icke med Israel, icke med hela hopen av Efraims barn;
- 025:008 utan du sj v m allena draga  stad. Grip verket an, gå frimodigt ut i striden. Gud skall eljest lära dig komma p fall genom fienden; ty Gud f rm r både att hj pa och att stj pa.?
- 025:009 Amasja sade till gudsmannen:  Men huru skall det d g med de hundra talenterna som jag har givit f  skaran från Israel?? Gudsmannen svarade:  HERREN kan v  giva dig mer än det.?
- 025:010 D avskilde Amasja den skara som hade kommit till honom från Efraim och l r dem g hem igen. H r ver blevo dessa högeligen f rgrymmade p Juda och vände tillbaka hem i vredesmod.
- 025:011 Men Amasja tog mod till sig och t gade ut med sitt folk och drog till Saltdalen och nedgjorde där av Seirs barn tio tusen.
- 025:012 Och Juda barn togo andra tio tusen till f nga levande; dem f rde de upp p spetsen av en klippa och störtade dem ned från klippspetsen, s att de alla krossades.
- 025:013 Men de som tillh rde den skara som Amasja hade s nt tillbaka, och som icke hade fått g med honom ut i striden, företogo plundringståg i Juda st der, från Samaria ända till Bet-Horon; och de nedgjorde tre tusen av invärnarna och togo stort byte.
- 025:014 När sedan Amasja kom tillbaka från sin seger över edom erna, f rde han med sig Seirs barns gudar och st lde upp dem till gudar f  sig; och han tillbad inf  dem och tände offereld få dem.
- 025:015 D uppt ndes HERRENS vrede mot Amasja, och han s nde till honom en profet; denne sade till honom:  Varf r s ker du detta folks gudar, som ju icke hava kunnat r dda sitt eget folk ur din hand??
- 025:016 När denne s talade till honom, svarade han honom:  Hava vi satt dig till konungens rådgivare? H l upp, om du icke vill att man

skall dröpa dig.? D?h?l profeten upp och sade: ?Jag f?st? nu att Gud har beslutit att f?d?va dig, eftersom du g? p?detta s?tt och icke vill h?ra p?mitt r?d.?

- 025:017 Och sedan Amasja, Juda konung, hade h?lit r?dpl?gning, s?nde han till Joas, son till Joahas, son till Jehu, Israels konung, och l? s?ga: ?Kom, l? oss drabba samman med varandra.?
- 025:018 Men Joas, Israels konung, s?nde d?till Amasja, Juda konung, och l? svara: ?T?nbusken p?Libanon s?nde en g?ng bud till cedern p?Libanon och l? s?ga: 'Giv din dotter ?t min son till hustru.' Men sedan gingo markens djur p?Libanon fram ?ver t?nbusken och trampade ned den.
- 025:019 Du t?nker p?huru du har slagit Edom, och d?r?ver f?h?ver du dig ditt hj?ta och vill vinna ?nu mer ?a. Men stanna nu hemma. Varf? utmanar du olyckan, dig sj?v och Juda med dig till fall??
- 025:020 Men Amasja ville icke h?ra h?p?, ty Gud skickade det s?, f? att de skulle bliva givna i fiendehand, eftersom de hade s?kt Edoms gudar.
- 025:021 S?drog d?Joas, Israels konung, upp, och de drabbade samman med varandra, han och Amasja, Juda konung, vid det Bet-Semes som h? till Juda.
- 025:022 Och Juda m?n blevo slagna av Israels m?n och flydde, var och en till sin hydda.
- 025:023 Och Amasja, Juda konung, son till Joas, son till Joahas, blev tagen till f?nga i Bet-Semes av Joas, Israels konung. Och n? denne hade f?tt honom till Jerusalem, br? han ned ett stycke av Jerusalems mur, fr?n Efraimsporten ?nda till Poneporten, fyra hundra alnar.
- 025:024 Och han tog allt guld och silver och alla k?fl som funnos i Guds hus, hos Obed-Edom, och konungshusets skatter, d?rtill ock gisslan, och v?nde s?tillbaka till Samaria.
- 025:025 Men Amasja, Joas' son, Juda konung, levde i femton ? efter Joas', Joahas' sons, Israels konungs, d?d.
- 025:026 Vad nu mer ? att s?ga om Amasja, om hans f?sta tid s?v? som om hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas och Israels konungar.
- 025:027 Och fr?n den tid d?Amasja vek av ifr?n HERREN begynte man anstifta en sammansv?jning mot honom i Jerusalem, s?att han m?ste fly till Lakis. D?s?ndes m?n efter honom till Lakis, och dessa d?dade honom d?.
- 025:028 Sedan f?rde man honom d?rifr?n p?h?star och begrov honom hos hans f?der i Juda huvudstad.
- 026:001 Och allt folket i Juda tog Ussia, som d?var sexton ? gammal, och gjorde honom till konung i hans fader Amasjas st?le.
- 026:002 Det var han som bef?ste Elot, och han lade det ?ter under Juda, sedan konungen hade g?tt till vila hos sina f?der.
- 026:003 Ussia var sexton ? gammal, n? han blev konung, och han regerade femtiotv? ? i Jerusalem. Hans moder hette Jekilja, fr?n Jerusalem.
- 026:004 Han gjorde vad r?tt var i HERRENS ?gon, alldeles s?som hans fader Amasja hade gjort.
- 026:005 Och han s?kte Gud, s?I?nge Sakarja levde, han som aktade p? Guds syner. Och s?I?nge han s?kte HERREN, l? Gud det g?honom v?.
- 026:006 Han drog ut och stridde mot filist?erna och br? ned Gats, Jabnes och Asdods murar; och han byggde st?der p?Asdods omr?de

- och annorstädes i filisternas land.
- 026:007 Och Gud hjälpte honom mot filisterna och mot de araber som bodde i Gur-Baal och mot maoniterna.
- 026:008 Och ammoniterna måste giva skänker åt Ussia, och ryktet om honom sträckte sig ända till Egypten, ty han blev ävermötan mäktig.
- 026:009 Och Ussia byggde torn i Jerusalem över Hårporten och över Dalporten och över Vinkeln och befäste dem.
- 026:010 Han byggde ock torn i Åknen och högg ut många brunnar, ty han hade mycken boskap, både i Irglandet och på slätten. Jordbruks- och vingårdsarbetare hade han i bergsbygden och på de bördiga fälten, ty han var en vän av åkerbruk.
- 026:011 Och Ussia hade en krigshär som drog ut till strid i avdelade skaror, med en mansstyrka som hade blivit fastställd vid mårstring genom sekreteraren Jeguel och tillsyningsmannen Maaseja, under överinseende av Hananja, en av konungens hövitsmän.
- 026:012 Hela antalet av de tappra stridsmän som voro huvudmän för familjerna var två tusen sex hundra.
- 026:013 Under deras befäl stod en krigshär av tre hundra sju tusen fem hundra män, som stridde med kraft och mod och voro konungens hjälpar mot fienden.
- 026:014 Och Ussia försåg hela denna hær med sköldar, spjut, hjälmar, pansar och båggar, så ock med slungstenar.
- 026:015 Och han lät i Jerusalem göra krigsredskap, konstmässigt uttänkta, till att slå upp på tornen och på murarnas hörn, för att med dem avskjuta pilar och stora stenar. Och ryktet om honom gick ut vida omkring, ty underbart hjälptes han fram till makt.
- 026:016 Men när han nu var så mäktig, blev hans hjerta högmödig, så att han gjorde vad fördrövtligt var; han förbröt sig trolöst mot HERREN, sin Gud, i det att han gick in i HERRENS tempel för att antända rökelse på rökelsealtaret.
- 026:017 Dögick prästen Asarja ditin efter honom, åförd av åtio HERRENS präster, ofrskräckta män.
- 026:018 Dessa trädde fram mot konung Ussia och sade till honom: Det här icke dig till, Ussia, att antända rökelse åt HERREN, utan det tillhär prästerna, Arons söner, som är helgade till att antända rökelse. Göt ur helgedomen, ty du har begått en förbrytelse, och HERREN Gud skall icke låta detta låda dig till åa.?
- 026:019 Döfor Ussia ut i vrede, dö han stod med ett rökelsekar i sin hand för att antända rökelse. Men just som han för ut mot prästerna, slog spetska ut på hans panna, i prästernas närvaro, inne i HERRENS hus, bredvid rökelsealtaret.
- 026:020 Och när översteprästen Asarja och alla prästerna vände sig till honom och fingo se att han var spetsk i pannan, drevo de honom strax ut döifrån. Sjäv skyndade han också ut, eftersom HERREN söhemsökte honom.
- 026:021 Sedan var konung Ussia spetsk för hela sitt liv och bodde i ett särskilt hus såsom spetsk, ty han var utesluten från HERRENS hus. Hans son Jotam förestod dökonungens hus och dömdde folket i landet.
- 026:022 Vad nu mer är att säga om Ussia, om hans första tid såväl som om hans sista, det har profeten Jesaja, Amos' son, tecknat upp.
- 026:023 Och Ussia gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom hos hans fäder, ute på konungagravens mark, detta med tanke döför att han hade varit spetsk. Och hans son Jotam blev konung efter honom.

- 027:001 Jotam var tjugufem år gammal när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Hans moder hette Jerusa, Sadoks dotter.
- 027:002 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ågon, alldeles såsom hans fader Ussia hade gjort, vartill kom att han icke trängde in i HERRENS tempel; men folket gjorde ännu vad frödvligt var.
- 027:003 Han byggde åter porten till HERRENS hus, och på Ofelmuren utförde han stora byggnadsarbeten.
- 027:004 Där till byggde han städer i Juda bergsbygd, och i skogarna byggde han borgar och torn.
- 027:005 Och när han sårkom i strid med Ammons barns konung, blev han dem övermåttig, så att Ammons barn det året måste giva honom ett hundra talenter silver, tio tusen korer vete och tio tusen korer korn. Lika mycket måste Ammons barn erbjuda honom också nästa år och året därpå.
- 027:006 Sårmåttig blev Jotam, därför att han vandrade ständaktigt inför HERREN, sin Gud.
- 027:007 Vad nu mer är att säga om Jotam och om alla hans krig och andra företag, det finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar.
- 027:008 Han var tjugufem år gammal, när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem.
- 027:009 Och Jotam gick till vila hos sina fäder, och man begrov honom i Davids stad. Och hans son Ahas blev konung efter honom.
- 028:001 Ahas var tjugu år gammal när han blev konung, och han regerade sexton år i Jerusalem. Han gjorde icke vad rätt var i HERRENS ågon, såsom hans fader David,
- 028:002 utan vandrade på Israels konungars väg; ja, han lå och gick gäta gjutna belägen i Baalerna.
- 028:003 Och såväl tände han offereld i Hinnoms sons dal och brände upp sina barn i eld, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade fördrivit från Israels barn.
- 028:004 Och han frambar offer och tände offereld på höjderna och kullarna och under alla gräna träd.
- 028:005 Där för gav HERREN, hans Gud, honom i den arameiske konungens hand; de slog honom och togo av hans folk en stor hop fångar och förde dem till Damaskus. Han blev också given i Israels konungs hand, så att denne tillfogade honom ett stort nederlag.
- 028:006 Ty Peka, Remaljas son, dröpte av Juda ett hundra tjugu tusen man på en enda dag, allasammans stridbara män. Detta skedde därför att de hade övergivit HERREN, sina fäders Gud.
- 028:007 Och Sikri, en tapper man från Efraim, dröpte Maaseja, konungasonen, och Asrikam, slottshövdingen, och Elkana, konungens närmaste man.
- 028:008 Och Israels barn bortförde från sina bröder två hundra tusen fångar, nämligen deras hustrur, söner och döttrar, och togo därjämte mycket byte från dem och förde bytet till Samaria.
- 028:009 Men där var en HERRENS profet som hette Oded; denne gick ut mot hären, när den kom till Samaria, och sade till dem: "Se, i sin vrede över Juda har HERREN, edra fäders Gud, givit dem i eder hand, men lå haven dröpt dem med en häskhet som har nått upp till himmelen.
- 028:010 Och nu tänken lå gäta Judas och Jerusalems barn till tröstar och tröinnor åt eder. Därmed dragen lå ju allenast skuld över eder såvälva inför HERREN, eder Gud.

028:011 S?h?ren mig nu: S?nden tillbaka f?ngarna som I haven tagit fr?n edra br?der; ty HERRENS vrede ? uppt?nd mot eder.?

028:012 N?gra av huvudm?nnen bland Efraims barn, n?mligen Asarja, Johanans son, Berekja, Mesillemots son, Hiskia, Sallums son, och Amasa, Hadlais son, stodo d? upp och gingo emot dem som kommo fr?n kriget

028:013 och sade till dem: ? skolen icke f?ra dessa f?ngar hitin; ty I f?rehaven n?got som drager skuld ?ver oss inf? HERREN, och varigenom I ytterligare f?r?ken v?ra synder och v? skuld. V? skuld ? ju redan stor nog, och vrede ? uppt?nd mot Israel.?

028:014 D?I?mnade krigsfolket ifr?n sig f?ngarna och bytet inf? de ?verste och hela f?rsamlingen.

028:015 Och de n?mnda m?nnen stodo upp och togo sig an f?ngarna. Alla som voro nakna bland dem kl?dde de upp med vad de hade tagit s?som byte; de g?vo dem kl?der och skor, mat och dryck, och smorde dem med olja, och alla som icke orkade g?I?to de s?tta sig upp p? ?snor, och f?rde dem s?till Jeriko, Palmstaden, till deras br?der d?. Sedan v?nde de tillbaka till Samaria.

028:016 Vid samma tid s?nde konung Ahas bud till konungarna i Assyrien, med beg?ran att de skulle hj?pa honom.

028:017 Ty f?rutom allt annat hade edom?erna kommit och slagit Juda och tagit f?ngar.

028:018 Och filist?erna hade fallit in i st?derna i Juda I?gland och sydland och hade intagit Bet-Semes, Ajalon och Gederot, s?ock Soko med underlydande orter, Timna med underlydande orter och Gimso med underlydande orter, och hade bosatt sig i dem.

028:019 Ty HERREN ville f?dmjuka Juda, f? Ahas', den israelitiska konungens, skull, d?f? att denne hade v?lat oordning i Juda och varit otrogen mot HERREN.

028:020 Men Tillegat-Pilneeser, konungen i Assyrien, drog emot honom och angrep honom, i st?let f? att underst?dja honom.

028:021 Ty fast?n Ahas plundrade HERRENS hus och konungshuset och de ?verstes hus och gav allt ? konungen i Assyrien, s?hj?pte det honom dock icke.

028:022 Och i sin n?d f?syndade sig samme konung Ahas ?nu mer genom otrohet mot HERREN.

028:023 Han offrade n?mligen ? gudarna i Damaskus, som hade slagit honom; ty han t?nkte: ?Eftersom de arameiska konungarnas gudar hava f?rm?tt hj?pa dem, vill jag offra ? dessa gudar, f? att de ock m?hj?pa mig.? Men i st?let var det dessa som kommo honom och hela Israel p?fall.

028:024 Ahas samlade ihop de k?rl som funnos i Guds hus och br?t s?nder k?rlen i Guds hus och st?ngde igen d?rarna till HERRENS hus, och gjorde sig altaren i vart h?n i Jerusalem.

028:025 Och i var och en av Juda st?der uppf?rde han offerh?der f? att d? t?nda offereld ? andra gudar, och han f?t?nade s?HERREN, sina f?ders Gud.

028:026 Vad nu mer ? att s?ga om honom och om alla hans f?retag, under hans f?sta tid s?v? som under hans sista, det finnes upptecknat i boken om Judas och Israels konungar.

028:027 Och Ahas gick till vila hos sina f?der, och man begrov honom i Jerusalem, inne i sj?va staden; de lade honom n?mligen icke i Israels konungars gravar. Och hans son Hiskia blev konung efter honom.

029:001 Hiskia var tjugufem ? gammal, n? han blev konung, och han

- regerade tjugonio år i Jerusalem. Hans moder hette Abia, Sakarjas dotter.
- 029:002 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ågon, alldeles såsom hans fader David hade gjort.
- 029:003 I sitt första regeringsår, i första månaden, öppnade han dörarna till HERRENS hus och satte dem i stånd
- 029:004 Och han låt hämta prästerna och leviterna och församlade dem på den öppna platsen mot öster.
- 029:005 Och han sade till dem: Hören mig, I leviter. Helgen nu eder själva, och helgen HERRENS, edra faders Guds, hus, och skaffen orenheten ut ur helgedomen.
- 029:006 Ty våra fäder voro otrogna och gjorde vad ont var i HERRENS, vår Guds, ågon och åverglö honom; de vände sitt ansikte bort ifrån HERRENS boning och vände honom ryggen.
- 029:007 De stängde ock igen dörarna till fästhuset, släckte ut lamporna, vände ingen rökelse och offrade inga brännoffer i helgedomen åt Israels Gud.
- 029:008 Därför har HERRENS fästelse kommit över Juda och Jerusalem, och han har gjort dem till en varnagel, till ett fästefäst för häpnad och begabberi, såsom I sen med egna ågon.
- 029:009 Ja, därför hava ock våra fäder fallit för svärd, och våra syster och döttrar och hustrur hava fädenskull kommit i fångenskap.
- 029:010 Men nu har jag i sinnet att sluta ett förbund med HERREN, Israels Gud, för att hans vredes glöd må vända sig ifrån oss.
- 029:011 Sövaren nu icke försumliga, mina barn, ty eder har HERREN utvalt till att stå inför hans ansikte och göra tjänst inför honom, till att vara hans tjänare och antända rökelse åt honom.?
- 029:012 Döstdo leviterna upp: Mahat, Amasais son, och Joel, Asarjas son, av kehatiternas barn; av Meraris barn Kis, Abdis son, och Asarja, Jehallelels son; av gersoniterna Joa, Simmas son, och Eden, Joas son;
- 029:013 av Elisafans barn Simri och Jeguel; av Asafs barn Sakarja och Mattanja;
- 029:014 av Hemans barn Jehuel och Simej; av Jedutuns barn Semaja och Ussiel.
- 029:015 Dessa församlade nu sina bröder och helgade sig och gingo, såsom konungen hade bjudit i kraft av HERRENS ord, sedan in för att rena HERRENS hus.
- 029:016 Men prästerna gingo in i det inre av HERRENS hus för att rena det, och all orenhet som de funno i HERRENS tempel buro de ut på fästgården till HERRENS hus; därför togo leviterna emot den och buro ut den i Kidrons dal.
- 029:017 De begynte att helga templet på första dagen i första månaden, och på ttonde dagen i månaden hade de hunnit till HERRENS fästhus och helgade sedan HERRENS hus under åtta dagar; och på sextonde dagen i första månaden hade de fullgjort sitt arbete.
- 029:018 Däringo de in till konung Hiskia och sade: Vi hava renat hela HERRENS hus och brännoffersaltaret med alla dess tillbehör och skåpbordebordet med alla dess tillbehör.
- 029:019 Och alla de kätt som konung Ahas under sin regering i sin otrohet förkastade, dem hava vi återställt och helgat, och de stå nu framför HERRENS altare.?
- 029:020 Därför konung Hiskia bittida om morgonen församla de återste i staden och gick upp i HERRENS hus.
- 029:021 Och man förde fram sju tjurar, sju vädurar och sju lamm, såock

sju bockar till syndoffer för riket och för helgedomen och för Juda; och han befälde Arons söner, prästerna, att offra detta på HERRENS altare.

029:022 De slaktade de kreaturen, och prästerna togo upp blodet och stänkte det på altaret; därefter slaktade de vädurarna och stänkte blodet på altaret; sedan slaktade de lammen och stänkte blodet på altaret.

029:023 Därefter födde de syndoffersbockarna fram inför konungen och församlingen, och de lade sina händer på dem.

029:024 Och prästerna slaktade dem och lät deras blod såsom syndoffer komma på altaret, till försoning för hela Israel; ty konungen hade befallt att offra dessa brännoffer och syndoffer för hela Israel.

029:025 Och han lät leviterna stå upp sig till tjänstgöring i HERRENS hus med cymbaler, psaltare och harpor, såsom David och Gad, konungens siare, och profeten Natan hade bjudit; ty budet honom var givet av HERREN genom hans profeter.

029:026 Och leviterna stode upp sig med Davids instrumenter, och prästerna med trumpeterna.

029:027 Och Hiskia befälde att man skulle offra brännoffret på altaret; och på samma gång som offret begynte, begynte också HERRENS sångljuda jämte trumpeterna, och detta under ledning av Davids, Israels konungs, instrumenter.

029:028 Och hela församlingen föll ned, under det att sången sjöngs och trumpeterna skallade--allt detta hönda till dess brännoffret var fullbordat.

029:029 Och när de hade offrat brännoffret, knäböjde konungen och alla som voro där tillståndes med honom, och tillbede.

029:030 Och konung Hiskia och de överste befälde leviterna att lova HERREN med Davids och siaren Asafs ord; och de sjöngo hans lov med glädje och böjde sig ned och tillbede.

029:031 Och Hiskia tog till orda och sade: Än haven nu tagit handfyllning till HERRENS tjänst. Sörden nu hit och fören fram slaktoffer och loffer till HERRENS hus. De födde församlingen fram slaktoffer och loffer, och var och en som av sitt hjerta manades där till offrade brännoffer.

029:032 Antalet av de brännoffersdjur som församlingen födde fram var sjuttio tjurar, ett hundra vädurar och två hundra lamm, alla dessa till brännoffer åt HERREN.

029:033 Och tackoffren utgjordes av sex hundra tjurar och tre tusen djur av småboskapen.

029:034 Men prästerna voro för få, så att de icke kunde draga av huden på alla brännoffersdjuren; därför understöddes de av sina bröder leviterna, till dess detta gromål var fullgjort, och till dess prästerna hade helgat sig. Ty i fruga om att helga sig hade leviterna visat sig mer rättsinniga än prästerna.

029:035 Också var antalet stort av brännoffer, vartill kommo fettstyckena från tackoffren, så ock de drickoffer som höddes till brännoffren.

Så blev det ordnat med tjänstgöringen i HERRENS hus.

029:036 Och Hiskia och allt folket glädde sig över vad Gud hade berett åt folket; ty helt oväntat hade detta kommit till stånd.

030:001 Därefter sände Hiskia ut bud till hela Israel och Juda och skrev också brev till Efraim och Manasse, att de skulle komma till HERRENS hus i Jerusalem för att höra HERRENS, Israels Guds,

påskhögtid.

030:002 Och konungen och hans förnämsta män och hela församlingen i Jerusalem enade sig om att hölja påskhögtiden i andra månaden;

030:003 ty de kunde icke hölja den nu genast, eftersom prästerna ännu icke hade helgat sig i tillräckligt antal och folket icke hade hunnit församla sig till Jerusalem.

030:004 Därför syntes det konungen och hela församlingen rätt att göra så?

030:005 Och de beslöt att låta utropa i hela Israel, från Beer-Seba ända till Dan, att man skulle komma och hölja HERRENS, Israels Guds, påskhögtid i Jerusalem; ty man hade icke eljest höllit den samfällt, såsom föreskrivet var.

030:006 Sökbegäro sig dörilbuden ästad med breven från konungen och hans förnämsta män och drogo genom hela Israel och Juda, enligt konungens befallning, och sade: O Israels barn, vänden om till HERREN, Abrahams, Isaks och Israels Gud, på det att han mervända om till den kvarleva av eder, som har räddats undan de assyriska konungarnas hand.

030:007 Och varen icke såsom edra fäder och bröder, som voro otrogna mot HERREN, sina fäders Gud, så att han priggav dem i förfärdelse, såsom i sjöva haven sett.

030:008 Varen alltså nu icke fördnackade såsom edra fäder, utan underkasten eder HERREN och kommen till hans helgedom, den som han har helgat för evig tid, och tjänen HERREN, eder Gud, på det att hans vredes gläd mervända sig ifrån eder.

030:009 Ty om i vänden om till HERREN, skola edra bröder och edra barn finna barmhärtighet inför dem som hölja dem förgna, så att de förvända tillbaka till detta land; ty HERREN, eder Gud, är nådig och barmhärtig, och han skall icke vända sitt ansikte ifrån eder, om i vänden om till honom.?

030:010 Och ilbuden foro ifrån stad till stad i Efraims och Manasse land och ända till Sebulon; men man gjorde spe av dem och bespottade dem.

030:011 Dock funnos några i Aser, Manasse och Sebulon, som ädmjukade sig och kommo till Jerusalem.

030:012 Också i Juda verkade Guds hand, så att han gav dem ett endröktigt hjerta till att göra efter vad konungen och de äverste hade bjudit i kraft av HERRENS ord.

030:013 Och mycket folk kom tillhoppa i Jerusalem för att hölja det osyrade brödets högtid i andra månaden, en mycket stor församling.

030:014 Och de stodo upp och skaffade bort de altaren som funnos i Jerusalem; också alla offereldsaltarna skaffade de bort och kastade dem i Kidrons dal.

030:015 Och de slaktade påskalammet på fjortonde dagen i andra månaden; prästerna och leviterna, som nu kände blygsel och därför hade helgat sig, förde därvid fram brännoffer till HERRENS hus.

030:016 Och de instälde sig till tjänstgöring på sina platser, såsom det var föreskrivet för dem, efter gudsmannen Moses lag; och prästerna stänkte med blodet, sedan de hade tagit emot det av leviterna.

030:017 Ty många funnos i församlingen, som icke hade helgat sig; därför måste leviterna slakta påskalammen för alla som icke voro rena, och så helga dem för HERREN.

030:018 Det var nämligen en myckenhet av folket, många från Efraim och Manasse, Isaskar och Sebulon, som icke hade renat sig, utan för påskalammet på annat sätt än föreskrivet var. Men Hiskia hade

bett fr̄ dem och sagt: HERREN, den gode, fr̄l̄te var och en
030:019 som har v̄nt sitt hj̄ta till att s̄ka Gud, HERREN, sina fr̄ders
Gud, om han fr̄ icke fr̄ ren efter helgedomens ordning?
030:020 Och HERREN h̄rde Hiskia och skonade folket.

030:021 S̄h̄llo Israels barn, de som d̄voro tillst̄des i Jerusalem,
det osyrade br̄dets h̄gtid i sju dagar med stor gl̄dje; och
leviterna och pr̄sterna lovade HERREN var dag med kraftiga
instrumenter, HERREN till fr̄a.

030:022 Och Hiskia talade v̄h̄ligt till alla de leviter som voro v̄r̄
fr̄farna i HERRENS tj̄nst. Och de fr̄to av h̄gtidsoffren under de
sju dagarna, i det att de offrade tackoffer och prisade HERREN,
sina faders Gud.

030:023 Och hela fr̄samlingen enade sig om att h̄lla h̄gtid under fr̄nu
sju dagar; och s̄h̄l man h̄gtid med gl̄dje ocks̄ under de sju
dagarna.

030:024 Ty Hiskia, Juda konung, hade s̄som offerḡrd givit fr̄
fr̄samlingen ett tusen tjurar och av sm̄boskapen sju tusen djur,
och de fr̄erste hade s̄som offerḡrd givit fr̄ fr̄samlingen ett
tusent tjurar och av sm̄boskapen tio tusent djur. Och ett stort
antal pr̄ster helgade sig.

030:025 Och hela Juda fr̄samling gladde sig med pr̄sterna och leviterna,
s̄ock hela fr̄samlingen av dem som hade kommit fr̄n Israel,
fr̄vensom de fr̄mlingar som hade kommit fr̄n Israels land, eller
som bodde i Juda.

030:026 Och i Jerusalem var stor gl̄dje; ty alltsedan Salomos, Davids
sons, Israels konungs, tid hade icke n̄got s̄dant som detta
skett i Jerusalem.

030:027 Och de levitiska pr̄sterna stodo upp och v̄signade folket, och
deras r̄st blev h̄rd, och deras b̄n kom till himmelen, hans
heliga boning.

031:001 N̄r nu allt detta var till fr̄nda, drogo alla israeliter som hade
varit d̄r tillst̄des ut till Juda st̄der och slogo s̄nder
stoderna, h̄ggo ned Aserorna och br̄to ned offerh̄jderna och
altarna i hela Juda och Benjamin och i Efraim och Manasse, till
dess att de hade gjort fr̄nde p̄ dem; sedan v̄rde alla Israels
barn tillbaka till sina st̄der, var och en till sin egendom.

031:002 Och Hiskia fr̄ordnade om pr̄sternas och leviternas avdelningar,
alltefter som de tillh̄rde den ena eller den andra avdelningen,
s̄att var och en av s̄v̄r pr̄sterna som leviterna fick sitt
best̄mda ḡromfr̄, n̄r br̄noffer och tackoffer skulle offras,
till att d̄rvid ḡra tj̄nst och tacka och lovsjunga i portarna
till HERRENS Īger.

031:003 Och konungen anslog en del av sin egendom till br̄noffren,
n̄mligen till att offra br̄noffer morgon och afton, och till
att offra br̄noffer p̄ sabbaterna, vid nym̄naderna och vid
h̄gtiderna, s̄som det var fr̄reskrivet i HERRENS lag.

031:004 Och han befalldo folket som bodde i Jerusalem att giva pr̄sterna
och leviterna deras del, fr̄ att de skulle kunna h̄lla fast vid
HERRENS lag.

031:005 Och n̄r denna befallning blev k̄nd, ḡvo Israels barn rikligen
en fr̄stling av s̄d, vin, olja och honung och av all markens
avkastning; och tionde av allt fr̄de de fram i myckenhet.

031:006 Och de av Israels och Juda barn, som bodde i Juda st̄der, fr̄de
ocks̄ fram tionde av fr̄kreatur och sm̄boskap, s̄ock tionde av
de heliga ḡvor som helgades fr̄ HERRENS, deras Gud, och lade upp
dem i s̄rskilda h̄gar.

- 031:007 I tredje månaden begynte de att lägga upp högarna, och i sjunde månaden hade de slutat därmed.
- 031:008 När då Hiskia och de överste kommo och sågo högarna, prisade de HERREN och hans folk Israel.
- 031:009 Och Hiskia frågade prästerna och leviterna om högarna.
- 031:010 Därför svarade honom översteprästen Asarja, av Sadoks hus, och sade; Alltsedan man begynte fara fram offergårdens till HERRENS hus, hava vi varit och blivit mäta och dock fått mycket kvar; ty HERREN har välsignat sitt folk, och vad som är kvar är denna stora rikedom.
- 031:011 Och Hiskia befälde att man skulle inreda förrådskamrar i HERRENS hus, och man inredde sådana.
- 031:012 Och i dem fick man in offergårdens och tiondens och de heliga gåvorna, allt på heder och tro. Och överuppsyningsman däröver var leviten Konanja, och hans närmaste man var hans broder Simei.
- 031:013 Men Jehiel, Asasja, Nahat, Asael, Jerimot, Josabad, Eliel, Jismakja, Mahat och Benaja voro tillsyningsmän under Konanja och hans broder Simei, efter förordnande av konung Hiskia och Asarja, fursten i Guds hus.
- 031:014 Och leviten Kore, Jimnas son, som var dörrvaktare på östra sidan, hade uppsikten över de frivilliga gåvorna till Gud och skulle fördela HERRENS offergård och det heliga av offren.
- 031:015 Och under honom sattes Eden, Minjamin, Jesua, Semaja, Amarja och Sekanja till förtroendemän i präststäderna för att ombesörja utdelningen till sina bröder, efter deras avdelningar, till den minste såväl som till den störste.
- 031:016 Huruifrån voro undantagna alla sådana i sina släkteregister upptecknade personer av manken, från tre års ålder och därutöver, som skulle infinna sig i HERRENS hus, där var dag de för den dagen bestämda sysslorna skulle utföras genom dem som hade tjänstgåringen, med de särskilda älgganden de hade efter sina avdelningar.
- 031:017 Och vad angick prästernas släkteregister, så var det uppgjort efter deras familjer; och av leviterna voro de upptagna, som voro tjugu år gamla eller därutöver, efter sina särskilda älgganden, alltefter sina avdelningar.
- 031:018 Och i släkteregistret skulle de vara upptecknade jämte alla sina späda barn, hustrur, söner och döttrar, så många de voro. Ty på heder och tro skulle de förvalta det heliga såsom heligt.
- 031:019 Och från dem av Arons söner, prästerna, som bodde på sina städers utmarker, voro i var särskild stad namngivna män tillsatta, som till allt manken bland prästerna och till alla de leviter som voro upptecknade i släkteregistret skulle utdela vad dem tillkom.
- 031:020 Så förför Hiskia i hela Juda, och han gjorde inför HERREN, sin Gud, vad gott och rätt och sant var.
- 031:021 Och allt som han företog sig, när han nu sökte sin Gud, allt, vare sig det angick tjänstgåringen i Guds hus eller det angick lagen och budorden, det gjorde han av allt sitt hjärta, och det lyckades honom väl.
- 032:001 Sedan han hade utfört detta och bevisat sådan trohet, kom Sanherib, konungen i Assyrien, och drog in i Juda och belägrade dess befästa städer och tänkte erövra dem till sig.
- 032:002 Då nu Hiskia såg att Sanherib kom, i avsikt att belägra Jerusalem,
- 032:003 rådfrände han sig med sina närmaste män och sina hjältar om att

- töpa för vattnet i de källor som lågo utom staden; och de hjälpte honom härmed.
- 032:004 Mycket folk församlades och töpte till alla källorna och därmed för bäckens som flöt mitt igenom trakten, ty de sade: 'Är de assyriska konungarna komma, börja de icke finna vatten i sådan myckenhet?'
- 032:005 Och han tog mod till sig och byggde upp muren överallt där den var nedbruten, och byggde tornen högre, och förde upp en annan mur därutanför, och befäste Millo i Davids stad, och låg gäta skjutvapen i myckenhet, såock sköldar.
- 032:006 Och han tillsatte krigshövitsmän över folket och församlade dem till sig på den öppna platsen vid stadsporten, och talade uppmuntrande till dem och sade:
- 032:007 'Varen frimodiga och oförfädda, frukten icke och varen icke förskräckta för konungen i Assyrien och för hela den hop han har med sig; ty med oss är en som är starkare än den som är med honom.'
- 032:008 Med honom är en arm av kätt, men med oss är HERREN, vår Gud, och han skall hjälpa oss och föra våra krig. Och folket tryggade sig vid Hiskias, Juda konungs, ord.
- 032:009 Därefter sände Sanherib, konungen i Assyrien--som nu med hela sin härsmakt låg framför Lakis--sina tjänare till Jerusalem, till Hiskia, Juda konung, och till alla dem av Juda, som voro i Jerusalem, och låg säga:
- 032:010 'Är sänder Sanherib, konungen i Assyrien: Varpöförrästen I, eftersom I stannen kvar i det belägrade Jerusalem?'
- 032:011 Se, Hiskia uppeggar eder, sått I kommen att dö genom hunger och törst; han säger: 'HERREN, vår Gud, skall rädda oss ur den assyriske konungens hand.'
- 032:012 Har icke denne samme Hiskia avskaffat hans offerhöjder och altaren och sagt till Juda och Jerusalem: 'Inför ett enda altare skolen I tillbedja, och på detta skolen I fönda offereld?'
- 032:013 Vetan I icke vad jag och mina föder hava gjort med andra länders alla folk? Hava väl de gudar som dyrkas av folken i dessa andra länder någonsin förmått rädda sina länder ur min hand?'
- 032:014 Ja, vilket bland alla dessa folk som mina föder hava givit till spillo har väl haft någon gud som har förmått rädda sitt folk ur min hand eftersom I menen att eder Gud förmått rädda eder ur min hand!'
- 032:015 Nej, låten nu icke Hiskia såbedraga och uppegga eder, och tron honom icke; ty ingen gud hos något folk eller i något rike har förmått rädda sitt folk ur min hand eller ur mina föders hand. Huru mycket mindre skall döder Gud kunna rädda eder ur min hand!'
- 032:016 Och hans tjänare talade ännu mer mot HERREN Gud och mot hans tjänare Hiskia.
- 032:017 Han hade ock skrivit ett brev vari han smädade HERREN, Israels Gud, och talade mot honom så. 'Lika litet som de gudar som dyrkas av folken i de andra länderna hava kunnat rädda sina folk ur min hand, lika litet skall Hiskias Gud kunna rädda sitt folk ur min hand.'
- 032:018 Och till Jerusalems folk, dem som stodo på muren, ropade de med hög röst på judiska för att gäta dem modlösa och förskräckta, sått att man sedan skulle kunna intaga staden.
- 032:019 Och de talade om Jerusalems Gud på samma sätt som om de främmande folkens gudar, vilka äro verk av människohänder.
- 032:020 Men vid allt detta bödo konung Hiskia och profeten Jesaja, Amos' son, och ropade till himmelen.

- 032:021 D? s?nde HERREN en ?ngel, som f?gjorde alla de tappra stridsm?nnen och furstarna och h?vitsm?nnen i den assyriske konungens l?ger, s? att han med skam m?ste draga tillbaka till sitt land. Och n?r han en g?ng gick in i sin guds hus, blev han d?r nedhuggen med sv?rd av sina egna s?ner.
- 032:022 S? fr?ste HERREN Hiskia och Jerusalems inv?nare ur Sanheribs, den assyriske konungens, hand och ur alla andras hand; och han beskyddade dem p? alla sidor.
- 032:023 Och m?nga f?rde sk?nker till HERREN i Jerusalem och dyrbara g?vor till Hiskia, Juda konung; och han blev h?refter h?gt aktad av alla folk.
- 032:024 Vid den tiden blev Hiskia d?dssjuk. D?bad han till HERREN, och han svarade honom och gav honom ett undertecken.
- 032:025 Dock ?terg?rdade Hiskia icke det goda som hade blivit honom bevisat, utan hans hj?ta blev h?gmodigt; d?r?r kom f?t?nelse ?ver honom och ?ver Juda och Jerusalem.
- 032:026 Men d? Hiskia ?dmjukade sig, mitt i sitt hj?tas h?gmod, och Jerusalems inv?nare med honom, drabbade HERRENS f?t?nelse dem icke, s? l?nge Hiskia levde.
- 032:027 Och Hiskias rikedom och h?lighet var mycket stor; han hade byggt sig skattkammrar f?r silver och guld och ?lla stenar, och f?r v?luktande kryddor, och f?r sk?dar och f?r allahanda dyrbara h?vor av andra slag,
- 032:028 s? ock f?r ?dshus f?r vad som kom in av s?d, vin och olja, ?vensom stall f?r allt slags boskap; och hjordar hade han skaffat f?r sina f?lor.
- 032:029 Och han hade byggt sig st?der och f?v?vat sig stor rikedom p? f?r och f?kreatur; ty Gud hade givit honom mycket stora ?odelar.
- 032:030 Det var ock Hiskia som t?ppte till Gihonsvattnets ?vre k?lla och ledde vattnet ned?, v?ster om Davids stad. Och Hiskia var lyckosam i allt vad han f?retog sig.
- 032:031 J?mv? n?r fr?n Babels furstar de s?ndebud kommo, som voro skickade till honom f?r att fr?ga efter det under som hade skett i landet, ?vergav Gud honom allenast f?r att pr?va honom, p? det att han skulle f?nimma allt vad som var i hans hj?ta.
- 032:032 Vad nu mer ?r att s?ga om Hiskia och om hans fromma g?rningar, det finnes upptecknat i ?Profeten Jesajas, Amos' sons, syner?, i boken om Judas och Israels konungar.
- 032:033 Och Hiskia gick till vila hos sina f?der, och han begrov honom p? den plats d?r man g?r upp till Davids hus' gravar; och hela Juda och Jerusalems inv?nare bevisade honom ?ra vid hans d?d. Och hans son Manasse blev konung efter honom.
- 033:001 Manasse var tolv ?r gammal, n?r han blev konung, och han regerade femtiofem ?r i Jerusalem.
- 033:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon, efter den styggeliga seden hos de folk som HERREN hade f?drivit f?r Israels barn.
- 033:003 Han byggde ?ter upp de offerh?jder som hans fader Hiskia hade brutit ned, och reste altaren ?r Baalerna och gjorde Aseror, och tillbad och t?nade himmelens hela h?skara.
- 033:004 Ja, han byggde altaren i HERRENS hus, det om vilket HERREN hade sagt: ?r Jerusalem skall mitt namn vara till evig tid.?
- 033:005 Han byggde altaren ?r himmelens hela h?skara p? de b?da f?rg?rdarna till HERRENS hus.
- 033:006 Han l? ock sina barn g? genom eld i Hinnoms sons dal och ?vade

teckentyderi, svartkonst och trolldom och skaffade sig andebesvärjare och spåmän och gjorde mycket som var ont i HERRENS ögon, så att han förtärodade honom.

033:007 Och avgudabeläret som han hade låtit göra satte han i Guds hus, om vilket Gud hade sagt till David och till hans son Salomo: Vid detta hus och vid Jerusalem, som jag har utvalt bland alla Israels stammar, vill jag fösta mitt namn för evig tid.

033:008 Och jag skall icke mer låta Israel vandra bort ifrån det land som jag har bestämt för edra föder, om de allenast hålla och göra allt vad jag har bjudit dem, alldeles efter den lag, de stadgar och rätter som de hava fått genom Mose.

033:009 Men Manasse förtörde Juda och Jerusalems invånare, så att de gjorde mer ont än de folk som HERREN hade förgjort för Israels barn.

033:010 Och HERREN talade till Manasse och hans folk, men de aktade icke därpå.

033:011 Då låt HERREN den assyriske konungens härskare komma över dem; de slogo Manasse i bojor och föngslade honom med kopparfjättrar och föde honom till Babel.

033:012 Men när han nu var i när, blev föll han inför HERREN, sin Gud, och åmjukade sig storligen för sina föders Gud.

033:013 Och när han så bad till honom, låt han beveka sig och hörde hans bön och låt honom komma tillbaka till Jerusalem såsom konung. Och då besinnade Manasse att HERREN är Gud.

033:014 Då efter byggde han en yttre mur till Davids stad västerut mot Gihon i dalen, intill Fiskporten, och runt omkring Ofel, och gjorde den mycket hög. Och han insatte krigshärskare i alla befästa städer i Juda.

033:015 Och han skaffade bort de främmande gudarna och avgudabeläret ur HERRENS hus, så ock alla de altaren som han hade byggt på det berg där HERRENS hus stod och i Jerusalem, och kastade dem utanför staden.

033:016 Och han upprättade HERRENS altare och offrade tackoffer och lovvoffer därpå, och uppmanade Juda att tjäna HERREN, Israels Gud.

033:017 Men folket offrade ännu på höjderna, dock allenast för HERREN, sin Gud.

033:018 Vad nu mer är att säga om Manasse och om hans bön till sin Gud och om de ord som siarna talade till honom i HERRENS, Israels Guds, namn, det står i Israels konungars krönika.

033:019 Och om hans bön och huru han blev bönhörd, och om all hans synd och otrohet, och om de platser på vilka han byggde offerhöjder och ställde upp sina Aseror och belägen, innan han åmjukade sig, honom är skrivet i Hosais krönika.

033:020 Och Manasse gick till vila hos sina föder, och man begrov honom där han bodde. Och hans son Amon blev konung efter honom.

033:021 Amon var tjugutvått gammal, när han blev konung, och han regerade tvått år i Jerusalem.

033:022 Han gjorde vad ont var i HERRENS ögon, såsom hans fader Manasse hade gjort; för alla de belägen som hans fader Manasse hade låtit göra offrade Amon, och han tjänade dem.

033:023 Men han åmjukade sig icke för HERREN, såsom hans fader Manasse hade gjort, utan denne Amon hopade skuld på skuld.

033:024 Och hans tjänare sammansvoro sig mot honom och dödade honom hemma i hans hus.

033:025 Men folket i landet dröpte alla som hade sammansvurit sig mot

konung Amon. Därefter gjorde folket i landet hans son Josia till konung efter honom.

- 034:001 Josia var åtta år gammal, när han blev konung, och han regerade trettioett år i Jerusalem.
- 034:002 Han gjorde vad rätt var i HERRENS ägon och vandrade på sin fader Davids vägar och vek icke av vare sig till höger eller till vänster.
- 034:003 I sitt åttonde regeringsår, medan han ännu var en yngling, begynte han att söka sin fader Davids Gud; och i det tolfte året begynte han att rena Juda och Jerusalem från offerhögarna och Aserorna och från de skurna och gjutna belägena.
- 034:004 Men Baalsaltarna bröts ned i hans äsyn, och solstoderna som voro uppställda på dem högg han ned, och Aserorna och de skurna och gjutna belägena slog han sönder och krossade dem till stoft och strödde ut stoftet på de människors gravar, som hade offrat till dem.
- 034:005 Och prästernas ben brände han upp på deras altaren. Sörenade han Juda och Jerusalem.
- 034:006 Och i Manasses, Efraims och Simeons städer ända till Naftali genomskatte han överallt husen.
- 034:007 Och sedan han hade brutit ned altarna och krossat Aserorna och belägena sönder till stoft och huggit ned alla solstoder i hela Israels land, vände han tillbaka till Jerusalem.
- 034:008 Och i sitt adertonde regeringsår, medan han höll på med att rena landet och templet, sönde han Safan, Asaljas son, och Maaseja, hövitsmannen i staden, och kansleren Joa, Joahas' son, för att söta HERRENS, sin Guds, hus i stånd.
- 034:009 Och de gingo till översteprästen Hilkia och avlämnade de penningar som hade inlutit till Guds hus, sedan de av de leviter som höll vakt vid tröskeln hade blivit insamlade från Manasse, Efraim och hela det övriga Israel, såock från hela Juda och Benjamin och från Jerusalems invånare;
- 034:010 de överlämnade dem till de män som förtätade arbete såsom tillsyningsmän vid HERRENS hus. Sedan gavs penningarna av dessa män, som förtätade arbete och hade befattning vid HERRENS hus med att laga huset och söta det i stånd,
- 034:011 de gavs till timmermännen och byggningsmännen, till att inköpa huggen sten och trävirke till stockar, för att man därmed skulle timra upp de hus som Juda konungar hade förtätt.
- 034:012 Och männen fingo vid sitt arbete handla på heder och tro; och tillsyningsmän över dem och föreståndare för arbetet voro Jahat och Obadja, leviter av Meraris barn, och Sakarja och Mesullam, av kehatiternas barn, såock alla de leviter som voro kunniga på musikinstrumenter.
- 034:013 De hade ock tillsynen över barna, såatt föreståndare funnos för alla arbetarna vid de särskilda grömmen. Av leviterna togos ock skrivare, uppsyningsmän och dörvaktare.
- 034:014 När de nu togo ut penningarna som hade inlutit till HERRENS hus, fann prästen Hilkia HERRENS lagbok, den som hade blivit given genom Mose
- 034:015 Dätog Hilkia till orda och sade till sekreteraren Safan: Jag har funnit lagboken i HERRENS hus. Och Hilkia gav boken till Safan.
- 034:016 Och Safan bar boken till konungen och avgav därjämte sin berättelse inför konungen och sade: Allt vad dina tjänare hava

fåt i uppdrag att gåra, det gåra de.

034:017 Och de hava tåmt ut de penningar som funnos i HERRENS hus, och hava åverlåtmat dem å tillsyningsmånnen och å arbetarna.?

034:018 Vidare berättade sekreteraren Safan få konungen och sade: Årsten Hilkia har givit mig en bok. Å Och Safan fårelåste dårur få konungen

034:019 Nå konungen nu håde lagens ord, rev han sånder sina klåder.

034:020 Och konungen bjåd Hilkia och Ahikam, Safans son, och Abdon, Mikas son, och sekreteraren Safan och Asaja, konungens tjånare, och sade:

034:021 Åån och frågen HERREN få mig och få dem som åro kvar av Israel och Juda, angånende det som stå i den bok som nu har blivit funnen. Ty stor å HERRENS vrede, den som å utgjuten åver oss, dåråå att våra fåder icke hava hålit HERRENS ord och icke hava gjort allt som å fåreskrivet i denna bok.?

034:022 Dågick Hilkia, tillika med andra som konungen sånde åstad, till profetissan Hulda, hustru å Sallum, klådkammarvaktaren, som var son till Tokehat, Hasras son; hon bodde i Jerusalem, i Nya staden. Och de talade med henne såsom dem bjudet var.

034:023 Dåsvarede hon dem: Ååååger HERREN, Israels Gud: Sån till den man som har sånst eder till mig:

034:024 Såååger HERREN: Se, åver denna plats och åver dess invånare skall jag låta olycka komma, alla de fåbannelser som åro skrivna i den bok som man har fårelåst få Juda konung--

034:025 detta dåråå att de hava åvergivit mig och tånst offereld å andra gudar, och såhava fåååmat mig med alla sina hånnders verk. Min vrede skall utgjas åver denna plats och skall icke bliva utslåkt.

034:026 Men till Juda konung, som har sånst eder få att fråga HERREN, till honom skolen lå såga så. Såååger HERREN, Israels Gud, angånende de ord som du har håå:

034:027 Eftersom ditt hjåta blev bevekt och du ådmjukade dig infå Gud, nå du håde hans ord mot denna plats och mot dess invånare, ja, ådmjukade dig infå mig och rev sånder dina klåder och grå infå mig, fådenskull har jag ock håå dig, sååger HERREN.

034:028 Se, jag vill samla dig till dina fåder, såått du få samlas till dem i din grav med frid, och dina ågon skola slippa att se all den olycka som jag skall låta komma åver denna plats och dess invånare. Å Och de vånde tillbaka till konungen med detta svar.

034:029 Dåååde konungen åstad och lå fåsamla alla de ådste i Juda och Jerusalem.

034:030 Och konungen gick upp i HERRENS hus med alla Juda må och Jerusalems invånare, ocksåpråsterna och leviterna, ja, allt folket, ifrå den ståste till den minste. Och han låste upp få dem allt vad som stod i fåbundsoken, som hade blivit funnen i HERRENS hus.

034:031 Och konungen trådde fram på sin plats och slå infå HERRENS ansikte det fåbundet, att de skulle fåja efter HERREN och håla hans bud, hans vittnesbåd och hans stadgar, av allt sitt hjåta och av all sin sjå, och gå efter fåbundets ord, dem som voro skrivna i denna bok.

034:032 Och han lå alla som funnos i Jerusalem och Benjamin tråda in i fåbundet Och Jerusalems invånare gjorde efter Guds, sina fåders Guds, fåbund.

034:033 Och Josia skaffade bort alla styggelser ur Israels barns alla landområden, och tillhåll alla dem som funnos i Israel att tjåna

HERREN, sin Gud. S?I?nge han levde, veko de icke av ifr?n
HERREN, sina f?ders Gud.

035:001 D?efter h?l Josia HERRENS p?skh?gtid i Jerusalem; man slaktade
p?skalammets p?fjortonde dagen i f?sta m?naden.

035:002 Och han fastst?lde pr?sternas ?igganden och styrkte dem till
tj?nstg?ringen i HERRENS hus.

035:003 Och han sade till leviterna som undervisade hela Israel, och som
voro helgade ? HERREN: S?tten den heliga arken i det hus som
Salomo, Davids son, Israels konung, har byggt. Den skall icke
mer vara en b?da p?edra axlar. Tj?nen nu HERREN, eder Gud, och
hans folk Israel.

035:004 G?ren eder redo efter edra familjer, i edra avdelningar, enligt
vad David, Israels konung, har f?reskrivit, och enligt hans son
Salomos f?reskrifter,

035:005 och inst?len eder i helgedomen, ordnade efter edra br?ders, det
meniga folkets, familjeskiften, s?att en avdelning av en
levitisk familj kommer p?vart skifte.

035:006 Och slakten p?skalammets och helgen eder och reden till det f?
edra br?der, s?att I g?ren efter HERRENS ord genom Mose.?

035:007 Och Josia gav ? det meniga folket s?som offerg?rd sm?boskap,
dels lamm och dels killingar, till ett antal av trettio tusen,
alltsammans till p?skoffer, ? alla som voro d? tillst?des, s?
ock tre tusen f?kreatur, detta allt av konungens enskilda
egendom.

035:008 Och hans f?n?msta m?n g?vo efter sin fria vilja offerg?vor ?
folket, ? pr?sterna och leviterna. Hilkia, Sakarja och Jehiel,
furstarna i Guds hus, g?vo ? pr?sterna tv?tusen sex hundra
lamm och killingar till p?skoffer, s?ock tre hundra f?kreatur.

035:009 Men Konanja och hans br?der, Semaja och Netanel, j?mte Hasabja,
Jegiel och Josabad, de ?versta bland leviterna, g?vo ?
leviterna s?som offerg?rd fem tusen lamm och killingar till
p?skoffer, s?ock fem hundra f?kreatur.

035:010 S?blev det d?ordnat f?r gudstj?nsten; och pr?sterna inst?lde
sig till tj?nstg?ring p?sina platser och likaledes leviterna,
efter sina avdelningar, s?som konungen hade bjudit.

035:011 D?efter slaktade de p?skalammets, och pr?sterna st?nkte med
blodet som de togo emot av leviterna; och dessa drogo av huden.

035:012 Och de avskilde br?noffersstyckena och delade ut dem ? det
meniga folket, efter deras familjeskiften, f?r att de skulle
offra dem ? HERREN, s?som det var f?reskrivet i Moses bok. P?
samma s?tt gjorde de ock med f?kreaturen.

035:013 Och de stekte p?skalammets p?eld, p?f?reskrivet s?tt; men
tackoffersk?ttet kokade de i grytor, pannor och kittlar och
delade ut det med hast ? allt det meniga folket.

035:014 Sedan redde de till ? sig sj?va och ? pr?sterna; ty
pr?sterna, Arons s?ner, voro upptagna ?nda till natten med att
offra br?noffret och fettstyckena; d?f?r m?ste leviterna reda
till b?de ? sig och ? pr?sterna, Arons s?ner.

035:015 Och s?ngarna, Asafs barn, stodo p?sin plats, s?som David och
Asaf och Heman och konungens siare Jedutun hade bjudit, och
d?rvaktarna stodo var och en vid sin port; de beh?vde icke g?
ifr?n sin tj?nstg?ring, ty deras br?der, de andra leviterna,
redde till ? dem.

035:016 S?blev allt ordnat f?r HERRENS tj?nst p?den dagen, i det att
man h?l p?skh?gtid och offrade br?noffer p?HERRENS altare,

såsom konung Josia hade bjudit.

035:017 De israeliter som voro dertillstades hällor nu påskhögtid och firade det osyrade brödet högtid i sju dagar.

035:018 En påskhögtid lik denna hade icke blivit hällen i Israel sedan profeten Samuels tid; ty ingen av Israels konungar hade hällit en sådan påskhögtid som den vilken nu hölls av Josia jämte prästerna och leviterna och hela Juda och dem av Israel, som voro dertillstades, jämväl Jerusalems invånare.

035:019 I Josias adertonde regeringsår hölls denna påskhögtid.

035:020 Efter allt detta, sedan Josia hade försatt templet i gott stånd, drog Neko, konungen i Egypten, upp för att strida vid Karkemis, som ligger vid Frat; och Josia drog ut mot honom.

035:021 Döskickade denne sändebud till honom och lät säga: Vad har du med mig att göra, du Juda konung? Det är icke mot dig jag nu kommer, utan mot min arvförande, och Gud har befallt mig att skynda. Hört upp att trotsa Gud, som är med mig, och tag dig till vara, så att han icke fördömar dig.

035:022 Men i stället för att vända om och lämna honom i fred förklarade Josia sig och gick att strida mot honom, utan att höra på Nekos ord, som dock kommo från Guds mun. Och det kom till strid på Megiddos slätt.

035:023 Men skyttarnas skott träffade konung Josia; och konungen sade till sina tjänare: Bären mig undan, ty jag är svårt sårad.

035:024 Döburo hans tjänare honom från stridsvagnen och satte honom i hans andra vagn och förde honom till Jerusalem; och han gav upp andan och blev begravnen dertill hans fäder voro begravna. Och hela Juda och Jerusalem sörjde Josia.

035:025 Och Jeremia sjöng en klagosång över Josia. Och alla sångare och sångerskor talade sedan i sina klagosånger om Josia, såsom man gör ännu i dag; och dessa sånger blevo allmänt sångse i Israel. De finnas upptecknade bland Klagsångerna.

035:026 Vad nu mer är att säga om Josia och om de fromma gärningar han gjorde, efter vad förskrivet var i HERRENS lag,

035:027 och om annat som han företog sig under sin första tid såväl som under sin sista, det finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar

036:001 Och folket i landet tog Josias son Joahas och gjorde honom till konung i Jerusalem efter hans fader.

036:002 Joahas var tjugutre år gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader i Jerusalem.

036:003 Konungen i Egypten avsatte honom i Jerusalem och pålade landet en skatt av ett hundra talenter silver och en talent guld.

036:004 Och konungen i Egypten gjorde hans broder Eljakim till konung över Juda och Jerusalem och förändrade hans namn till Jojakim men hans broder Joahas, honom tog Neko med sig, och han förde honom till Egypten.

036:005 Jojakim var tjugufem år gammal när han blev konung, och han regerade elva år i Jerusalem. Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin Guds, ögon.

036:006 Och Nebukadnessar, konungen i Babel, drog upp mot honom och fånglade honom med kopparfjättrar och förde honom bort till Babel.

036:007 Och en del av kullen i HERRENS hus förde Nebukadnessar till Babel, och han satte in dem i sitt tempel i Babel.

036:008 Vad nu mer är att säga om Jojakim och om de styggelser som han gjorde, och om vad han eljest har befunnits vara skyldig till, det finnes upptecknat i boken om Israels och Juda konungar. Och hans son Jojakim blev konung efter honom.

036:009 Jojakim var åtta år gammal, när han blev konung, och han regerade tre månader och tio dagar i Jerusalem. Han gjorde vad ont var i HERRENS ägon.

036:010 Och vid fjärande års början sände konung Nebukadnessar och låt hämta honom till Babel, tillika med de dyrbara kärlen i HERRENS hus; och han gjorde hans broder Sidkia till konung över Juda och Jerusalem.

036:011 Sidkia var tjuguetta år gammal, när han blev konung, och han regerade elva år i Jerusalem.

036:012 Han gjorde vad ont var i HERRENS, sin Guds, ägon; han ädmjukade sig icke för profeten Jeremia, som talade HERRENS ord.

036:013 Han avföll från konung Nebukadnessar, som hade tagit ed av honom vid Gud. Och han var händnackad och förstod sitt hjärta, så att han icke omvände sig till HERREN, Israels Gud.

036:014 Alla de översta bland prästerna och folket försyndade sig och storligen i otrohet mot Gud med hedningarnas alla styggelser och orenade HERRENS hus, som han hade helgat i Jerusalem.

036:015 Och HERREN, deras faders Gud, skickade sina budskap till dem titt och ofta genom sina sändebud, ty han änkade sig över sitt folk och sin boning.

036:016 Men de begabbade Guds sändebud och föraktade hans ord och bespottade hans profeter, till dess HERRENS vrede över hans folk växte så, att ingen bot mer fanns.

036:017 Därför sände han emot dem kaldäernas konung, och denne dröpte deras unga män med svärd i deras helgedomshus och skonade varken ynglingar eller jungfrur, ej heller gamla och grannsmän; allt blev givet i hans hand.

036:018 Och alla kärl i Guds hus, både stora och små, och skatterna i HERRENS hus, så ock konungens och hans förnämsta mans skatter, allt förde han till Babel.

036:019 Och man brände upp Guds hus och bröt ned Jerusalems mur, och alla dess palats brände man upp i eld och förstörde alla de dyrbara föremål som funnos där.

036:020 Och dem som hade undsluppit svärdet förde han bort i fångenskap till Babel, och de blevo tjänare åt honom och åt hans söner, till dess att perserna kommo till världet--

036:021 för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle uppfyllas-- alltså till dess att landet hade fått gottgörelse för sina sabbater. Ty medan det låg öde, hade det sabbat--till dess att sjuttio år hade gått till ända.

036:022 Men i den persiske konungens Kores' första regeringsår uppväckte HERREN--för att HERRENS ord genom Jeremias mun skulle fullbordas--den persiske konungen Kores' ande, så att denne låt utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra fjärande:

036:023 Äro detta Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda. Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare HERREN, hans Gud, och han drage ditupp.?

Esra

001:001 Men i den persiske konungen Kores' första regeringsår uppväckte HERREN--får att HERRENS ord från Jeremias mun skulle fullbordas--den persiske konungen Kores' ande, så att denne låt utropa över hela sitt rike och tillika skriftligen kungöra följande:

001:002 Så säger Kores, konungen i Persien: Alla riken på jorden har HERREN, himmelens Gud, givit mig; och han har anbefallt mig att bygga honom ett hus i Jerusalem i Juda.

001:003 Vemhelst nu bland eder, som tillhör hans folk, med honom vare hans Gud, och han drage upp till Jerusalem i Juda för att bygga på HERRENS, Israels Guds, hus; han är den Gud som bor i Jerusalem.

001:004 Och varhelst någon ännu finnes kvar, mellan av folket på den ort där han bor såsom främling hjälpa med silver och guld, med gods och boskap, detta jämte vad som frivilligt gives till Guds hus i Jerusalem.?

001:005 Dö stodo huvudmännen för Judas och Benjamins familjer upp, ävensom prästerna och leviterna, alla de vilkas ande Gud uppväckte till att draga upp och bygga på HERRENS hus i Jerusalem.

001:006 Och alla de som bodde i deras grannskap understödde dem med silverkärl, med guld, med gods och boskap och med dyrbara skänker, detta förutom allt vad man eljest frivilligt gav.

001:007 Och konung Kores utlämnade de kärl till HERRENS hus, som Nebukadnessar hade fått bort från Jerusalem och låtit sätta in i sin guds hus.

001:008 Dem utlämnade nu Kores, konungen i Persien, åt skattmästaren Mitredat, och denne räknade upp den åt Sesbassar, hövdingen för Juda.

001:009 Och detta var antalet av dem: trettio bärken av guld, ett tusen bärken av silver, tjugonio andra offerkärl,

001:010 trettio bärgare av guld, fyra hundra tio silverbärgare av ringare slag, därtill ett tusen andra kärl.

001:011 Kärlen av guld och silver utgjorde tillsammans fem tusen fyra hundra. Allt detta fick Sesbassar med sig, när de som hade varit i fångenskapen drogo upp från Babel till Jerusalem.

002:001 Och dessa voro de män från hövdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt och fångenskap i Babel, till vilken de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, konungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och Juda, var och en till sin stad,

002:002 i det att de fick med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Seraja, Reelaja, Mordokai, Bilsan, Mispar, Bigvai, Rehum och Baana.

Detta var antalet män av Israels meniga folk:

002:003 Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttio två;

002:004 Sefatjas barn: tre hundra sjuttio två;

002:005 Aras barn: sju hundra sjuttio fem;

002:006 Pahat-Moabs barn, av Jesusas och Joabs barn: två tusen åtta hundra tolv;

002:007 Elams barn: ett tusen två hundra femtio fyra;

002:008 Sattus barn: nio hundra fyrtio fem;

002:009 Sackais barn: sju hundra sextio;

002:010 Banis barn: sex hundra fyrtyotv?
002:011 Bebais barn: sex hundra tjugutre;
002:012 Asgads barn: ett tusen tv?hundra tjugutv?
002:013 Adonikams barn: sex hundra sextiosex;
002:014 Bigvais barn: tv?tusen femtiosex;
002:015 Adins barn: fyra hundra femtiofyra;
002:016 Aters barn av Hiskia: nittio?tta;
002:017 Besais barn: tre hundra tjugutre;
002:018 Joras barn: ett hundra tolv;
002:019 Hasums barn: tv?hundra tjugutre;
002:020 Gibbars barn: nittiofem;
002:021 Bet-Lehems barn: ett hundra tjugutre;
002:022 m?nne fr?n Netofa: femtiosex;
002:023 m?nne fr?n Anatot: ett hundra tjugu?tta;
002:024 Asmavets barn: fyrtyotv?
002:025 Kirjat-Arims, Kefiras och Beerots barn: sju hundra fyrtyotre;
002:026 Ramas och Gebas barn: sex hundra tjuguen;
002:027 m?nne fr?n Mikmas: ett hundra tjugutv?
002:028 m?nne fr?n Betel och Ai: tv?hundra tjugutre;
002:029 Nebos barn: femtyotv?
002:030 Magbis' barn: ett hundra femtiosex;
002:031 den andre Elams barn: ett tusen tv?hundra femtiofyra;
002:032 Harims barn: tre hundra tjugu;
002:033 Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjugufem;
002:034 Jerikos barn: tre hundra fyrtyofem;
002:035 Senaas barn: tre tusen sex hundra trettio.

002:036 Av pr?sterna: Jedajas barn av Jesusas hus: nio hundra sjuttiotre;
002:037 Immers barn: ett tusen femtyotv?
002:038 Pashurs barn: ett tusen tv?hundra fyrtyosju;
002:039 Harims barn: ett tusen sjutton.

002:040 Av leviterna: Jesusas och Kadmiels barn, av Hodaujas barn:
sjuttiofyra;
002:041 av s?ngarna: Asafs barn: ett hundra tjugu?tta;
002:042 av d?rvaktarnas barn: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn,
Ackubs barn, Hatitas barn, Sobais barn: alla tillsammans ett
hundra trettionio.

002:043 Av tempeltr?arna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
002:044 Keros' barn, Siahas barn, Padons barn,
002:045 Lebanas barn, Hagabas barn, Ackubs barn,
002:046 Hagabs barn, Samlais barn, Hanans barn,
002:047 Giddels barn, Gahars barn, Reajas barn,
002:048 Resins barn, Nekodas barn, Gassams barn,
002:049 Ussas barn, Paseas barn, Besais barn,
002:050 Asnas barn, Meunims barn, Nefisims barn,
002:051 Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn,
002:052 Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,
002:053 Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn,
002:054 Nesias barn, Hatifas barn.

002:055 Av Salomos tj?nares barn: Sotais barn, Hassoferets barn, Perudas
barn,
002:056 Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,
002:057 Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amis barn.

002:058 Tempeltr?arna och Salomos tj?nares barn utgjorde tillsammans
tre hundra nittiotv?.

002:059 Och dessa voro de som drogo ʒstad frʒn Tel-Mela, Tel-Harsa, Kerub, Addan och Immer, men som icke kunde uppgiva sina familjer och sin slʒkt och huruvida de voro av Israel:

002:060 Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex hundra femtiotvʒ.

002:061 Och av prʒsternas barn: Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn, hans som tog en av gileaditen Barsillais dʒtrrar till hustru och blev uppkallad efter deras namn.

002:062 Dessa sʒkte efter sina slʒktregister, men kunde icke finna dem; dʒrfrʒ blevo de sʒsom ovʒrdiga uteslutna frʒn prʒstadʒmet.

002:063 Och stʒthʒlaren tillsade dem att de icke skulle fʒʒta av det hʒgheliga, frʒrʒn en prʒst uppstode med urim och tummim.

002:064 Hela fʒrsamlingen utgjorde sammanrʒknad fyrtiotvʒtusen tre hundra sextio,

002:065 fʒrutom deras tʒjnare och tʒjnarinnor, som voro sju tusen tre hundra trettiosju. Och till dem hʒrde tvʒhundra sʒngare och sʒngerskor.

002:066 De hade sju hundra trettiosex hʒstar, tvʒhundra fyrtiofem mulʒsnor,

002:067 fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju hundra tjugu ʒsnor.

002:068 Och somliga av huvudmʒnnen fʒr familjerna gʒvo, nʒr de kommo till HERRENS hus i Jerusalem, frivilliga gʒvor till Guds hus, fʒr att det ʒer skulle byggas upp pʒ samma plats.

002:069 De gʒvo, efter som var och en frʒmʒdde, till arbetskassan i guld sextioett tusen dariker och i silver fem tusen minor, sʒock ett hundra prʒsterliga livklʒdnader.

002:070 Och prʒsterna, leviterna, en del av meniga folket, sʒngarna, dʒrvaktarna och tempeltrʒarna bosatte sig i sina stʒder: hela Israel i sina stʒder.

003:001 Nʒr sjunde mʒnaden nalkades och Israels barn nu voro bosatta i sina stʒder, fʒrsamlade sig folket sʒsom en man till Jerusalem.

003:002 Och Jesua, Josadaks son, och hans brʒder, prʒsterna, och Serubbabel, Sealtiels son, och hans brʒder stodo upp och byggde Israels Guds altare fʒr att offra brʒnoffer dʒrʒpʒ, sʒsom det var fʒreskrivet i gudsmannen Moses lag.

003:003 De uppfʒrde altaret pʒ dess plats, ty en fʒrskrʒckelse hade kommit ʒver dem fʒr de frʒmmande folken; och de offrade ʒ HERREN brʒnoffer dʒrʒpʒ, morgonens och aftonens brʒnoffer.

003:004 Och de hʒllo lʒhyddohʒgtiden, sʒsom det var fʒreskrivet, och offrade brʒnoffer fʒr var dag till bestʒmt antal, pʒ stadgat sʒtt, var dag det fʒr den dagen bestʒmda antalet,

003:005 och dʒrefter det dagliga brʒnoffret och de offer som hʒrde till nymʒnaderna och till alla HERRENS ʒriga helgade hʒgtider, sʒock alla de offer som man frivilligt frambar ʒ HERREN.

003:006 Pʒ fʒrsta dagen i sjunde mʒnaden begynte de att offra brʒnoffer ʒ HERREN, innan grunden till HERRENS tempel ʒnu var lagd.

003:007 Och de gʒvo penningar ʒ stenhuggare och timmermʒn, sʒock matvaror, dryckesvaror och olja ʒ sidonierna och tyrierna, fʒr att dessa sjʒedes skulle fʒra cedertrʒfrʒn Libanon till Jafo, i enlighet med den tillʒelse som Kores, konungen i Persien, hade givit dem.

003:008 Och ʒret nʒst efter det dʒde hade kommit till Guds hus i

Jerusalem, i andra månaden, begyntes verket av Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, och deras öriga bröder, prästerna och leviterna, och av alla dem som ur fångenskapen hade kommit till Jerusalem; det begyntes därmed att de anstälde leviterna, dem som voro tjugu år gamla eller därutöver, till att återgå arbetet på HERRENS hus.

003:009 Och Jesua med sina söner och bröder och Kadmiel med sina söner, Judas söner, allasammans, blevo anställda till att hava uppsikt över dem som utförde arbetet på Guds hus, sammaledes och Henadads söner med sina söner och bröder, leviterna.

003:010 Och när byggningsmännen lade grunden till HERRENS tempel, ställdes prästerna upp i ämbetsskrud med trumpeter, såock leviterna, Asafs barn, med cymbaler, till att lova HERREN, efter Davids, Israels konungs, anordning.

003:011 Och de sjöngo, under lov och tack till HERREN, därför att han är god, och därför att hans nåd varar evinnerligen över Israel. Och allt folket jublade högt till HERRENS lov, därför att grunden till HERRENS hus var lagd.

003:012 Men många av prästerna och leviterna och huvudmännen för familjerna, de gamle som hade sett det förra huset, grått högljutt, när de sågo grunden läggas till detta hus, många åter jublade och voro såglada att de ropade med hög röst.

003:013 Och man kunde icke skilja mellan det högljudda, glada jubelropet och folkets högljudda gråt; ty folket ropade så högt att ljudet därav hördes vida omkring.

004:001 Men när ovägnerna till Juda och Benjamin fingo höra att de som hade återkommit ifrån fångenskapen höllt på att bygga ett tempel för HERREN, Israels Gud,

004:002 gingo de till Serubbabel och till huvudmännen för familjerna och sade till dem: Vi vilja bygga tillsammans med eder, ty vi söka eder Gud, likasom I, och är honom offra vi alltsedan den tid då den assyriske konungen Esarhaddon låt föra oss hit.?

004:003 Men Serubbabel och Jesua och de öriga huvudmännen för Israels familjer sade till dem: Det är icke tillbörligt att I tillsammans med oss byggen ett hus för vår Gud, utan vi vilja för oss själva med varandra bygga huset för HERREN, Israels Gud, såsom konung Kores, konungen i Persien, har bjudit oss.?

004:004 Men folket i landet bedrev det så, att judafolkets modfäll och de avskräcktes frän att bygga vidare.

004:005 Och de lejde mot dem män som genom sina räd gjorde deras rädslag om intet, såsom Kores, konungen i Persien, levde, och sedan fönda till dess att Darejaves, konungen i Persien, kom till regeringen.

004:006 (Sedermera, under Ahasveros' regering, redan i begynnelsen av hans regering, skrev man en anklagelseskraft mot dem som bodde i Juda och Jerusalem.

004:007 Och i Artasastas tid skrevo Bislam, Mitredat och Tabeel samt dennes öriga medbröder till Artasasta, konungen i Persien. Och det som stod i skrivelsen var skrivet med arameiska bokstäver och avfattat på arameiska.

004:008 Likaledes skrevo rädsherren Rehum och sekreteraren Simsai ett brev om Jerusalem till konung Artasasta av följande innehåll.

004:009 De skrevo då, rädsherren Rehum och sekreteraren Simsai och de andra, deras medbröder: diniterna och afaresatkiterna, tarpeliterna, afaresiterna, arkeviterna, babylonierna, susaniterna, dehaviterna, elamiterna

- 004:010 och de andra folk som den store och m?ktige Asenappar hade f?tt bort och l?tit bos?ta sig i staden Samaria och annorst?des i landet p?andra sidan floden o. s. v.
- 004:011 Och detta ? vad som stod skrivet i det brev som de s?nde till konung Artasasta: ?Dina tj?nare, m?nnen p?andra sidan floden o. s. v.
- 004:012 Det vare veterligt f? konungen att de judar som drogo upp fr?n dig hava kommit hit till oss i Jerusalem, och de h?lla nu p?att bygga upp den upproriska och onda staden, att s?tta murarna i st?nd och att f?rb?tra grundvalarna.
- 004:013 S?m?nu konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd och murarna bliva satta i st?nd, skola de varken giva skatt eller tull eller v?gpenningar, och s?dant skall bliva till men f? konungarnas inkomster.
- 004:014 Alldenstund vi nu ?ta palatsets salt, och det icke ? tillb?rligt att vi ?se huru skada tillskyndas konungen, d?ff? s?nda vi nu och l?ta konungen veta detta,
- 004:015 f? att man m?g?ra efterforskningar i dina f?ders kr?nikor; ty av dessa kr?nikor skall du finna och erfara att denna stad har varit en upprorisk stad, till f?f?ng f? konungar och l?nder, och att man i den har anstiftat oroligheter ?nda ifr?n ?dsta tider, varf? ock denna stad har blivit f?rst?d.
- 004:016 S?l?ta vi nu konungen veta, att om denna stad bliver uppbyggd och dess murar bliva satta i st?nd, s?skall du i f?jd h?rav icke mer hava n?gon del i landet p?andra sidan floden.?
- 004:017 D?s?nde konungen f?jande svar till r?dsheren Rehum och sekreteraren Simsai och de andra, deras medbr?der, som bodde i Samaria och i det ?vriga landet p?andra sidan floden: ?Frid o. s. v.
- 004:018 Den skrivelse som I haven s?nt till oss har noggrant blivit uppl?st f? mig.
- 004:019 Och sedan jag hade givit befallning att man skulle g?ra efterforskningar, fann man att denna stad ?nda ifr?n ?dsta tider har pl?gat s?tta sig upp mot konungar, och att uppror och oroligheter d?r hava anstiftats.
- 004:020 I Jerusalem hava ock funnits m?ktiga konungar, som hava varit herrar ?ver allt land som ligger p?andra sidan floden, och skatt, tull och v?gpenningar hava blivit dem givna.
- 004:021 S?utf?rden nu en befallning att man f?hindrar dessa m?n att bygga upp denna stad, till dess jag giver befallning d?rom.
- 004:022 Och sen till, att I icke handlen f?sumligt i denna sak, s?att skadan icke v?xer, konungarna till f?f?ng.?
- 004:023 S?snart nu vad som stod i konung Artasastas skrivelse hade blivit l?st f? Rehum och sekreteraren Simsai och deras medbr?der, gingo de med hast till judarna i Jerusalem och hindrade dem med v?ld och makt.)
- 004:024 S?f?hindrades nu arbetet p?Guds hus i Jerusalem. Och det blev f?hindrat ?nda till den persiske konungen Darejaves' andra regerings?.
- 005:001 Men profeten Haggai och Sakarja, Iddos son, profeterna, profeterade f? judarna i Juda och Jerusalem, i Israels Guds namn, efter vilket de voro uppkallade.
- 005:002 Och Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua, Josadaks son, stodo d? upp och begynte bygga p?Guds hus i Jerusalem, och med dem Guds profeter, som underst?dde dem.
- 005:003 Vid samma tid kommo till dem Tattenai, st?th?llaren i landet p? andra sidan floden, och Setar-Bosenai och dessas medbr?der, och

sade s? till dem: 'Vem har givit eder tillf?else att bygga detta hus och att s?ta denna mur i st?nd??

005:004 D?sade vi dem vad de m?n hette, som uppfr?de byggnaden.

005:005 Och 'ver judarnas ?dste vakade deras Guds ?ga, s? att man lovade att icke l?gga n?got hinder i v?gen fr? dem, till dess saken hade kommit inf? Darejaves; sedan skulle man s?nda dem en skrivelse h?rom.

005:006 Detta ? nu vad som stod skrivet i det brev som Tattenai, st?th?llaren i landet p? andra sidan floden, och Setar-Bosenai och hans medbr?der, afarsekiterna, som bodde p? andra sidan floden, s?nde till konung Darejaves;

005:007 de s?nde n?mligen till honom en ber?ttelse, och d?ri var s? skrivet:

'Frid vare i allo med konung Darejaves.

005:008 Det vare veterligt fr? konungen att vi kommo till det judiska h?vdingd?met, till den store Gudens hus. Detta h?ler man nu p? att bygga upp med stora stenar, och i v?ggarna l?gger man in tr?virke; och arbetet bedrivs med omsorg och har god framg?ng under deras h?nder.

005:009 D?fr?gade vi de ?dste d?r och sade till dem s?: 'Vem har givit eder tillf?else att bygga detta hus och att s?ta denna mur i st?nd?'

005:010 Vi fr?gade dem ock huru de hette, fr? att kunna underr?tta dig d?rom, och fr? att teckna upp namnen p? de m?n som stodo i spetsen fr? dem.

005:011 Och detta var det svar som de g?vo oss: 'Vi ?ro himmelens och jordens Guds tj?nare, och vi bygga nu upp det hus som fordom, fr? m?nga ? sedan, var uppbyggt h?, och som en stor konung i Israel hade byggt och full?ndat.

005:012 Men eftersom v?ra f?der fr?t?nade himmelens Gud, gav han dem i kald?en Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; och han fr?st?rde detta hus och fr?de folket bort till Babel.

005:013 Men i den babyloniske konungen Kores' f?rsta regerings? gav konung Kores befallning att man ?er skulle bygga upp detta Guds hus.

005:014 Och tillika tog konung Kores ur templet i Babel de k?rl av guld och silver, som hade tillh?rt Guds hus, men som Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem och fr?tt till templet i Babel; och de ?verl?mnades ? en man vid namn Sesbassar, som han hade satt till st?th?llare.

005:015 Och till honom sade han: Tag dessa k?rl och far ?stad och s?tt in dem i templet i Jerusalem; ty Guds hus skall ?er byggas upp p? sin plats.

005:016 S?kom d?denne Sesbassar hit och lade grunden till Guds hus i Jerusalem. Och fr?n den tiden och intill nu har man byggt d?r p?, och det ? ?nnu icke fr?digt.'

005:017 Om det nu t?ckes konungen, m?man g?ra efterforskningar i konungens skattkammare d?rborta i Babel om det ? s?, att konung Kores har givit tillf?else att bygga detta Guds hus i Jerusalem; d?efter m?konungen meddela oss sin vilja h?rom.?

006:001 D?gav konung Darejaves befallning att man skulle g?ra efterforskningar i kansliet i Babel, d?r skatterna nedlades.

006:002 Och i Ametas borg, i h?vdingd?met Medien, fann man en bokrulle i vilken fr?jande var upptecknat till h?gkomst:

006:003 ? konung Kores' f?rsta regerings? gav konung Kores denna befallning: 'Guds hus i Jerusalem, det huset skall byggas upp

- till att vara en plats där man frambring offer; och dess grundvalar skola göras fasta. Det skall byggas sextio alnar högt och sextio alnar brett,
- 006:004 med tre varv stora stenar och med ett varv nytt trävirke; och vad som fordras för omkostnaderna skall utgivas från konungens hus.
- 006:005 De kungar av guld och silver i Guds hus, som Nebukadnessar tog ur templet i Jerusalem och förde till Babel, skall man också giva tillbaka, så att de komma åter till sin plats i templet i Jerusalem, och man skall sätta in dem i Guds hus.'--
- 006:006 Alltså, du Tattenai, som är stathållare i landet på andra sidan floden, och du Setar-Bosenai, och Iafarsekiter, de nämndas medbröder på andra sidan floden: hällen eder fjärran därifrån.
- 006:007 Lärnmen arbetet på detta Guds hus ostört. Judarnas stathållare och judarnas äldste må bygga detta Guds hus på dess plats.
- 006:008 Och härmed giver jag befallning om huru I skolen förfara med dessa judarnas äldste, när de bygga på detta Guds hus. Av de penningar som givas åt konungen i skatt från landet på andra sidan floden skall vad som fordras för omkostnaderna redligt utgivas åt dessa män, så att hinder icke uppstår i arbetet.
- 006:009 Och vad de behöva, ungtjurar, vädurar och lamm till brännoffer åt himmelens Gud, så och vete, salt, vin och olja, det skall, efter uppgift av prästerna i Jerusalem, utgivas åt dem dag för dag utan någon försummelse,
- 006:010 för att de må kunna frambringa offer, till en välbehaglig lukt åt himmelens Gud, och för att de må bedja för konungens och hans söners liv.
- 006:011 Och härmed giver jag befallning, att om någon överträder denna förordning, så skall en björke brytas ut ur hans hus, och på den skall man upphänga och fästa honom, och hans hus skall göras till en plats för orenlighet, därför att han har så gjort.
- 006:012 Och må den Gud som har låtit sitt namn böda sig ned alla konungar och folk som utsträcka sin hand till att överträda denna förordning, och till att förstöra detta Guds hus i Jerusalem. Jag, Darejaves, giver denna befallning. Blive den redligt fullgjord!?
- 006:013 Alldenstund nu konung Darejaves hade sånt ett sådant bud, blev detta redligt fullgjort av Tattenai, stathållaren i landet på andra sidan floden, och av Setar-Bosenai, så och av deras medbröder.
- 006:014 Och judarnas äldste byggde vidare och hade god framgång i arbetet genom profeten Haggais och Sakarjas, Iddos sons, profetiska tal; man byggde och fullbordade det såsom Israels Gud hade befallt, och såsom Kores och Darejaves och Artasasta, den persiske konungen, hade befallt.
- 006:015 Och huset blev färdigt till den tredje dagen i månaden Adar, i konung Darejaves' sjätte regeringsår.
- 006:016 Och Israels barn, prästerna och leviterna och de övriga som hade återkommit ifrån fångenskapen, firade invigningen av detta Guds hus med glädje.
- 006:017 Och till invigningen av detta Guds hus offrade de ett hundra tjurar, två hundra vädurar och fyra hundra lamm, så och till syndoffer för hela Israel tolv bockar, efter antalet av Israels stammar.
- 006:018 Och man anställde prästerna, efter deras skiften, och leviterna, efter deras avdelningar, till att förtrösta Guds tjänst i Jerusalem, såsom det var föreskrivet i Moses bok.

006:019 Och de som hade återkommit ifrån fångenskapen hölo påskhögtid på fjortonde dagen i första månaden.

006:020 Ty prästerna och leviterna hade då allasammans renat sig, så att de alla voro rena; och de slaktade påsklammarna för alla dem som hade återkommit ifrån fångenskapen, också för sina bröder, prästerna, liksom för sig själva.

006:021 Och de israeliter som hade återvänt ifrån fångenskapen till drav, jämte alla sädarna som hade avskilt sig från den hedniska landsbefolkningens orenhet och slutit sig till dem för att saka HERREN, Israels Gud.

006:022 Och de hölo det osyrade brödet högtid i sju dagar med glädje; ty HERREN hade berett dem glädje, i det att han hade vunnit den assyriska konungens hjärta till dem, så att han understödde dem i arbetet på Guds, Israels Guds, hus.

007:001 Efter en tids förlopp, under den persiske konungen Artasastas regering, hörde sig att Esra, son till Seraja, son till Asarja, son till Hilkia,

007:002 son till Sallum, son till Sadok, son till Ahitub,

007:003 son till Amarja, son till Asarja, son till Merajot,

007:004 son till Seraja, son till Ussi, son till Bucki,

007:005 son till Abisua, son till Pinehas, son till Eleasar, son till Aron, översteprästen--

007:006 det hörde sig att denne Esra drog upp från Babel; han var en skriftlärare, var läraren i Moses lag, den som HERREN, Israels Gud, hade utgivit. Och konungen gav honom allt vad han begärde, eftersom HERRENS, hans Guds, hand var över honom.

007:007 Också en del av Israels barn och av prästerna, leviterna, sängarna, dörvaktarna och tempelträngarna drog upp till Jerusalem i Artasastas sjunde regeringsår.

007:008 Och han kom till Jerusalem i femte månaden, i konungens sjunde regeringsår.

007:009 Ty på första dagen i första månaden blev det bestämt att man skulle draga upp från Babel; och på första dagen i femte månaden kom han till Jerusalem, eftersom Guds goda hand var över honom.

007:010 Ty Esra hade vunnit sitt hjärta till att begrunda HERRENS lag och göra efter den, och till att i Israel undervisa i lag och rätt.

007:011 Sö stod nu skrivet i den skrivelse som konung Artasasta gav till prästen Esra, den skriftläraren, som var lärare i det som HERREN hade bjudit och stadgat för Israel:

007:012 Artasasta, konungarnas konung, till prästen Esra, den i himmelens Guds lag lärde, o. s. v. med vilig fortsättning.

007:013 Jag giver härmed befallning att var och en i mitt rike av Israels folk och av dess präster och leviter, som är villig att fara till Jerusalem, må fara med dig,

007:014 all den stund du är sänd av konungen och hans sju rådgivare till att höra undersökning om Juda och Jerusalem efter din Guds lag, som är i din hand,

007:015 och till att föra dit det silver och guld som konungen och hans rådgivare av fritt beslut hava givit till Israels Gud, vilken har sin boning i Jerusalem,

007:016 så också allt det silver och guld som du kan få i hela Babels hövdingdöme, tillika med de frivilliga gåvor som folket och prästerna giva till sin Guds hus i Jerusalem.

007:017 Alltså skall du nu för dessa penningar såsom en redlig man köpa tjurar, vridurar och lamm, jämte sådant som behöves till dithörande spissoffer och drickoffer; och detta skall du offra på

altaret i eder Guds hus i Jerusalem.

007:018 Och vad du och dina bröder finnen för gott att göra med det silver och guld som bliver över, det män i göra efter eder Guds vilja.

007:019 Och alla de kär som givas dig till tempeltjänsten i din Guds hus skall du avlämna inför Jerusalems Gud.

007:020 Och vad du måste utbetala för det som hert över behöves till din Guds hus, det män du låta utbetala ur konungens skattkammare.

007:021 Och jag, konung Artasasta, giver hert med befallning till alla skattmästare i landet på andra sidan floden att allt vad prästen Esra, den i himmelens Guds lag låde, begert av eder, det skall redligt göras och givas,

007:022 tinda till hundra talenter silver, hundra korer vete, hundra bat vin och hundra bat olja, s?ock salt utan särskild f?reskrift.

007:023 Allt vad himmelens Gud befäller skall noggrant göras och givas till himmelens Guds hus, för att icke vrede män komma över konungens och hans söners rike.

007:024 Och vi göra eder veterligt att ingen skall hava makt att lågga skatt, tull eller v?gpenningar på någon präst eller levit, söngare, d?rvaktare, tempeltr? eller annan tjänare i detta Guds hus.

007:025 Och du, Esra, män efter din Guds vishet, den som har blivit dig betrodd, f?ordna domare och lagkloke till att d?ma allt folket i landet på andra sidan floden, alla dem som k?nna din Guds lagar; och om någon icke k?nner dessa, skolen i låta honom dem.

007:026 Och var och en som icke gert efter din Guds lag och konungens lag, över honom skall dom fålas med rättvisa, vare sig till d?d eller till landsf?visning eller till penningb?ter eller till f?ngelse.?

007:027 Lovad vare HERREN, v?ra f?ders Gud, som ingav konungen sådant i hj?rtat, nämligen att han skulle f?rh?liga HERRENS hus i Jerusalem,

007:028 och som låt mig finna nåd inför konungen och hans rådgivare och inför alla konungens mäktiga h?vdingar!

007:029 Och jag k?nde mig frimodig, eftersom HERRENS, min Guds, hand var över mig, och jag f?rsamlade en del av huvudmännen i Israel till att draga upp med mig.

008:001 Och dessa voro de huvudmän för familjerna, som under konung Artasastas regering med mig drogo upp från Babel, och s?f?rh?l det sig med deras sl?kter:

008:002 Av Pinehas' barn Gersom; av Itamars barn Daniel; av Davids barn Hattus;

008:003 av Sekanjas barn, av Pareos' barn, Sakarja och med honom i sl?ktregistret upptagna män, ett hundra femtio;

008:004 av Pahat-Moabs barn Eljoenai, Serajas son, och med honom tv? hundra män;

008:005 av Sekanjas barn Jahasiels son och med honom tre hundra män;

008:006 av Adins barn Ebed, Jonatans son, och med honom femtio män;

008:007 av Elams barn Jesaja, Ataljas son, och med honom sjuttio män;

008:008 av Sefatjas barn Sebadja, Mikaels son, och med honom t?tio män;

008:009 av Joabs barn Obadja, Jehiels son och med honom tv?hundra aderton män;

008:010 av Selomits barn Josifjas son och med honom ett hundra sextio män;

008:011 av Bebais barn Sakarja, Bebais son, och med honom tjugut?ta män;

008:012 av Asgads barn Johanan, Hackatans son, och med honom ett hundra

- tio män;
- 008:013 av Adonikams barn de sistkomna, vilka hette Elifelet, Jegiel och Semaja, och med dem sextio män;
- 008:014 av Bigvais barn Utai och Sabbud och med dem sjuttio män.
- 008:015 Och jag församlade dessa till den ström som flyter till Ahava, och vi voro i tjugrade dagar. Men när jag närmare gav akt på folket och prästerna, fann jag där ingen av Levi barn.
- 008:016 Därför jag städ huvudmännen Elieser, Ariel, Semaja, Elnatan, Jarib, Elnatan, Natan, Sakarja och Mesullam och Iarna Jojarib och Elnatan;
- 008:017 jag bjöd dem gå till Iddo, huvudmannen i Kasifja, och jag lade dem i munnen de ord som de skulle tala till Iddo och hans broder och till tempelträdarna i Kasifja, på det att man skulle säga till oss tjänare för vår Guds hus.
- 008:018 Och eftersom vår Guds goda hand var över oss, såg de till oss en förstärkt man av Mahelis, Levis sons, Israels sons, barn, liksom Serebja med hans söner och bröder, aderton män,
- 008:019 vidare Hasabja och med honom Jesaja, av Meraris barn, med dennes bröder och deras söner, tjugu män,
- 008:020 så och tvåhundra tjugu tempelträdare, alla namngivna, av de tempelträdare som David och hans förnämsta män hade givit till leviternas tjänst.
- 008:021 Och jag läste där, vid Ahavaströmmen, lysa ut en fasta, för att vi skulle förmjuka oss inför vår Gud, till att av honom utbedja oss en lyckosam resa för oss och våra kvinnor och barn och all vår egendom.
- 008:022 Ty jag blygdes för att av konungen begära krigsfolk och ryttare till att hjälpa oss mot fiender på vägen, eftersom vi hade sagt till konungen: Vår Guds hand är över alla dem som söka honom, och såg det dem väl, men hans makt och hans vrede är emot alla dem som övergiva honom.
- 008:023 Därför fastade vi och sökte hjälp av vår Gud, och han bönhörde oss.
- 008:024 Och jag avskilde tolv av de översta bland prästerna, så och Serebja och Hasabja och med dem tio av deras bröder.
- 008:025 Och jag väjde upp åt dem silvret och guldets och kärlen, den gård till vår Guds hus, som hade blivit given av konungen och hans rådgivare och händingar och av alla de israeliter som voro där.
- 008:026 Jag väjde upp åt dem sex hundra femtio talenter silver jämte silverkärl till ett värde av ett hundra talenter, så och ett hundra talenter guld,
- 008:027 där till tjugu bågare av guld, till ett värde av tusen dariker, samt tvåhundra av fin, glänsande koppar, dyrbara såsom guld.
- 008:028 Och jag sade till dem: Är Herren helgade är HERREN, och kärlen är helgade, och silvret och guldets är en frivillig gåva är HERREN, edra fädernas Gud.
- 008:029 Så vaken där över och bevaren det, till dess I för vägen upp det i Jerusalem inför de översta bland prästerna och leviterna och de översta inom Israels familjer, i kamrarna i HERRENS hus.
- 008:030 Därför prästerna och leviterna emot det uppvädda, silvret och guldets och kärlen, för att de skulle föra det till Jerusalem, till vår Guds hus.
- 008:031 Och vi bröt upp från Ahavaströmmen på tolfte dagen i första månaden för att draga till Jerusalem; och vår Guds hand var över oss och räddade oss undan fiender och försatte på vägen.

008:032 Och vi kommo till Jerusalem och blevo stilla d?r i tre dagar.

008:033 Men p?fj?rde dagen uppv?gdes silvret och guldets och k?rten i v?r Guds hus, och ?verl?mnades ?r pr?sten Meremot, Urias son, och j?mte honom ?r Eleasar, Pinehas' son, och j?mte dessa ?r leviterna Josabad, Jesusas son, och Noadja, Binnuis som--

008:034 alltsammans efter antal och vikt, och hela vikten blev d?r upptecknad.

008:035 De landsflyktiga som hade ?terkommit ifr?n f?ngenskapen offrade nu till br?nnoffer ?r Israels Gud tolv tjurar f?r hela Israel, nittiosex v?durar, sjuttiosju lamm och tolv syndoffersbockar, alltsammans till br?nnoffer ?r HERREN.

008:036 Och de ?verl?mnade konungens p?bud ?r konungens satraper och ?r st?th?llarna i landet p?andra sidan floden, och dessa g?rvo underst?d ?r folket och ?r Guds hus.

009:001 Sedan allt detta hade skett, tr?dde n?gra av furstarna fram till mig och sade: ?rarken folket i Israel eller pr?sterna och leviterna hava h?llit sig avskilda fr?n de fr?mmande folken, s?som tillb?rligt hade varit f?r de styggelsers skull som hava bedrivits av dem, av kanan?erna, hetiterna, periss?erna, jebus?erna, ammoniterna, moabiterna, egyptierna och amor?erna.

009:002 Ty av deras d?rtrar hava de tagit hustrur ?r sig och ?r sina s?ner, och s?har det heliga sl?ktet blandat sig med de fr?mmande folken; och furstarna och f?rest?ndarna hava varit de f?rsta att beg?s?dan otrohet.?

009:003 N?r jag nu h?rde detta, rev jag s?nder min livrock och min k?pa och ryckte av mig huvudh?r och sk?gg och blev sittande i djup sorg.

009:004 Och alla de som fruktade f?r vad Israels Gud hade talat mot s?dan otrohet som den de ?terkomna f?ngarna hade beg?tt, de f?rsamlade sig till mig, under det att jag f?rblev sittande i min djupa sorg ?nda till tiden f?r aftonoffret.

009:005 Men vid tiden f?r aftonoffret stod jag upp fr?n min bedr?velse och rev s?nder min livrock och min k?pa; d?refter f?ll jag ned p?mina kn?n och utr?ckte mina h?nder till HERREN, min Gud,

009:006 och sade: ?rMin Gud, jag sk?mmes och blyges f?r att upplyfta mitt ansikte till dig, min Gud, ty v?ra missg?ringar hava v?xt oss ?rver huvudet, och v?r skuld ?r stor allt upp till himmelen.

009:007 Fr?n v?ra f?ders dagar ?nda till denna dag hava vi varit i stor skuld, och genom v?ra missg?ringar hava vi, med v?ra konungar och pr?ster, blivit givna i fr?mmande konungars hand, och hava drabbats av sv?rd, f?ngenskap, plundring och skam, s?som det g?r oss ?nnu i dag.

009:008 Men nu har ett litet ?gonblick n?d vederfarits oss fr?n HERREN, v?r Gud, s?att han har l?tit en r?ddad skara bliva kvar av oss, och givit oss fotf?ste p?sina heliga plats, f?r att han, v?r Gud, s?skulle l?ta ljus g? upp f?r v?ra ?gon och giva oss n?got litet andrum i v?r tr?dedom.

009:009 Ty tr?rar ?r vi, men i v?r tr?dedom har v?r Gud icke ?vergivit oss, utan han har l?tit oss finna n?d inf?r Persiens konungar, s?att de hava givit oss andrum till att uppr?ta v?r Guds hus och bygga upp dess ruiner och bereda oss en h?gnad plats i Juda och Jerusalem.

009:010 Och vad skola vi nu s?ga, o v?r Gud, efter allt detta? Vi hava ju ?vergivit dina bud,

009:011 dem som du gav genom dina tj?nare profeterna, i det du sade: 'Det land dit I nu kommen, f?r att taga det i besittning, ?r ett

besmittat land, genom de främmande folkens besmittelse, och genom de styggelser med vilka de i sin orenhet hava uppfyllt det från den ena ändan till den andra.

009:012 S?given nu icke edra d?trar ? deras s?ner, och tagen icke deras d?trar till hustrur ? edra s?ner. Ja, I skolen aldrig fr?ga efter deras v?f?d och lycka--detta p?det att I m?n bliva starka, s?att I f?n ?a av landets goda och I?mna det till besittning ? edra barn f?r ev?rdlig tid.'

009:013 Skulle vi v? nu, efter allt vad som har kommit ?ver oss genom v?ra onda g?rningar och genom den stora skuld vi hava ?dragit oss, och sedan du, v? Gud, har skonat oss mer ?n v?ra missg?rningar f?tj?nade, och I?tit en skara av oss, s?dan som denna, bliva r?ddad--

009:014 skulle vi v? nu p?nytt bryta mot dina bud och befrynda oss med folk som bedriva s?dana styggelser? Skulle du d?icke vredgas p?oss, ?nda d?h?n att du f?gjorde oss, s?att intet mer vore kvar och ingen r?dning funnes?

009:015 HERRE, Israels Gud, du ? r?tf?dig, ty av oss har allenast blivit kvar en r?ddad skara, s?som i dag nogsamnt synes. Och se, nu ligga vi h? i v?r skuld inf? dig, ty vid s?dant kan ingen best?inf? dig.?

010:001 D?nu Esra s?bad och bek?nde, d? han I?g gr?tande framf? Guds hus, f?samlade sig till honom av Israel en mycket stor skara, m?n, kvinnor och barn; ty ocks?folket gr?t bitterligen.

010:002 Och Sekanja, Jehiels son, av Ulams barn, tog till orda och sade till Esra: ?Ja, vi hava varit otrogna mot v? Gud, i det att vi hava tagit till oss fr?mmande kvinnor fr?n de andra folken h? i landet. Dock finnes ?nnu hopp f? Israel.

010:003 S?I? oss nu sluta ett f?bund med v? Gud, att vi, i kraft av Herrens r?dslut och de m?ns som frukta f? v? Guds bud, vilja avl?gsna ifr?n oss alla s?dana kvinnor j?mte deras barn; s?b? ju ske efter lagen.

010:004 St?upp, ty dig ?igger denna sak, och vi vilja vara med dig. Var frimodig och grip verket an.?

010:005 D?stod Esra upp och tog en ed av de ?versta bland pr?sterna, leviterna och hela Israel, att de skulle g?ra s?som det var sagt; och de gingo eden.

010:006 Och Esra stod upp fr?n platsen framf? Guds hus och gick in i Johanans, Eljasibs sons, tempelkammare. Och n?r han hade kommit dit, kunde han varken ?ta eller dricka; s?s?jde han ?ver den otrohet som de ?terkomna f?ngarna hade beg?tt.

010:007 Och man I?t utropa i Juda och Jerusalem, bland alla dem som hade ?terkommit ifr?n f?ngenskapen, att de skulle f?samla sig i Jerusalem;

010:008 och vilken som icke komme till den tredje dagen d?efter, i enlighet med furstarnas och de ?dstes beslut, hans hela egendom skulle givas till spillo, och han sj?v skulle avskiljas fr?n de ?terkomna f?ngarnas f?samling.

010:009 S?f?samlade sig d?alla Judas och Benjamins m?n i Jerusalem till den tredje dagen, det ? p?tjugonde dagen i nionde m?nadens; och allt folket stannade p?den ?ppna platsen vid Guds hus, sk?vande b?de p?grund av den sak som f?el?g och p?grund av det starka regnet.

010:010 Och pr?sten Esra stod upp och sade till dem: ?I haven varit otrogna, i det att I haven tagit till eder fr?mmande kvinnor och d?igenom ?kat Israels skuld.

010:011 Men bekennen det nu, HERREN, edra faders Gud, till pris, och giften hans vilja: skiljen eder från de andra folken här i landet och från de främmande kvinnorna.?

010:012 Dö svarade hela församlingen och sade med hög röst: 'Såsom du har sagt, så tillkommer det oss att göra.

010:013 Men folket är talrikt, och regntiden är nu inne, och man kan icke stå här ute; detta ärende kan ej heller avslutas på en dag eller två; ty vi hava mycket förbrutit oss härutinnan.

010:014 Må därför våra furstar stå redo för hela församlingen, och må alla i våra städer, som hava tagit till sig främmande kvinnor, infinna sig på bestämda tider, och med dem de äldste i var stad och domarna där, till dess att vi hava avvänt ifrån oss vår Guds vredes glöd i denna sak.?

010:015 Allenast Jonatan, Asaels son, och Jaseja, Tikvas son, trädde upp här emot, och Mesullam jämte leviten Sabbetai understödde dem.

010:016 Men de som hade återkommit ifrån fångenskapen gjorde såsom det var sagt. Och man utsåg prästen Esra och några av huvudmännen från familjerna, efter de särskilda familjerna, alla namngivna; och på första dagen i tionde månaden satte de sig att rannsaka honom.

010:017 Och till första dagen i första månaden hade de avslutat rannsakingen om allt som angick de män vilka hade tagit till sig främmande kvinnor.

010:018 Bland prästernas söner befunnos följande hava tagit till sig främmande kvinnor: Av Jesuas, Josadaks sons, barn och hans bröder: Maaseja, Elieser, Jarib och Gedalja,

010:019 vilka nu gävo sin hand därpå att de skulle avlösna ifrån sig sina kvinnor; och de skulle frambära en värld såsom skuldoffer för den skuld de hade dragit sig;

010:020 av Immers barn: Hanani och Sebadja;

010:021 av Harims barn: Maaseja, Elia, Semaja, Jehiel och Ussia;

010:022 av Pashurs barn: Eljoenai, Maaseja, Ismael, Netanel, Josabad och Eleasa.

010:023 Av leviterna: Josabad, Simei och Kelaja, som ock hette Kelita, Petaja, Juda och Elieser;

010:024 av söngarna: Eljasib; av dörvaktarna: Sallum, Telem och Uri.

010:025 Av det äriga Israel: av Pareos' barn: Ramja, Issia, Malkia Mijamin, Eleasar, Malkia och Benaja;

010:026 av Elams barn: Mattanja, Sakarja, Jehiel, Abdi, Jeremot och Elia;

010:027 av Sattus barn: Eljoenai, Eljasib, Mattanja, Jeremot, Sabad och Asisa;

010:028 av Bebais barn: Johanan, Hananja, Sabbai, Atlai;

010:029 av Banis barn: Mesullam, Malluk, Adaja, Jasub, Seal och Jeremot;

010:030 av Pahat-Moabs barn: Adna och Kelal, Benaja, Maaseja, Mattanja, Besalel, Binnui och Manasse;

010:031 vidare Harims barn: Elieser, Issia, Malkia, Semaja, Simeon,

010:032 Benjamin, Malluk, Semarja;

010:033 av Hasums barn: Mattenai, Mattatta, Sabad, Elifelet, Jeremai, Manasse, Simei;

010:034 av Banis barn: Maadai, Amram och Uel,

010:035 Benaja, Bedeja, Keluhi,

010:036 Vanja, Meremot, Eljasib,

010:037 Mattanja, Mattenai och Jaasu,

010:038 vidare Bani, Binnui, Simei,

010:039 vidare Selemja, Natan och Adaja,

010:040 Maknadebai, Sasai, Sarai,

010:041 Asarel, Selemja, Semarja,

010:042 Sallum, Amarja, Josef;

010:043 av Nebos barn: Jegiel, Mattitja, Sabad, Sebina, Jaddu, Joel och Benaja.

010:044 Alla dessa hade tagit främmande kvinnor till hustrur; och bland dessa funnos kvinnor som hade fått barn.

Nehemja

001:001 Nehemjas, Hakaljas sons, berättelse.

I månaden Kisleu, i det tjugonde året, när jag var i Susans borg,

001:002 hände sig att Hanani, en av mina bröder, och några andra män kommo från Juda. Och jag frågade dem om judarna, den rädade skara som fanns kvar efter fångenskapen, och om Jerusalem.

001:003 De sade till mig: 'De kvarblivna, de som efter fångenskapen finnas kvar i hävdingsdömet, lida stor nöd och smärta, och Jerusalems mur är nedbruten, och dess portar är uppbrända i eld.'

001:004 När jag hade hört detta, satt jag gråtande och sörjande i flera dagar och fastade och bad inför himmelens Gud.

001:005 Och jag sade: 'Ack HERRE, himmelens Gud, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nöd mot dem som äska dig och hålla dina bud,

001:006 låt ditt ära akta hjälp?, och låt dina ögon vara öppna, och hör din tjänares bön, den som jag nu beder inför dig både dag och natt, för Israels barn, dina tjänare, i det att jag bekänner Israels barns synder, dem som vi hava begått mot dig; ty också jag och min faders hus hava syndat.

001:007 Vi hava svårt förbrutit oss mot dig; vi hava icke hållit de bud och stadgar och rätter som du gav din tjänare Mose.

001:008 Men tänk på det ord som du gav din tjänare Mose, när du sade: 'Om I ären otrogna, så skall jag förstöra eder bland folken;

001:009 men om I vänden om till mig och hållen mina bud och gåren efter dem, då vill jag, om ni edra fördrivna vore vid himmelens änd, likväl församla dem återifrån och låta dem komma till den plats som jag har utvalt till boning åt mitt namn.'

001:010 De för ju dina tjänare och ditt folk, som du har förlöslat genom din stora kraft och din starka hand.

001:011 Ack Herre, låt ditt ära akta på din tjänares bön, ja, på vad dina tjänare bedja, de som vilja frukta ditt namn; låt nu din tjänare vara lyckosam och låt honom finna barmhärtighet inför denne man.'

Jag var då munsken hos konungen.

002:001 I månaden Nisan, i Artasastas tjugonde regeringsår, vid ett tillfälle då vin stod framsatt för konungen, tog jag vinet och gav det åt honom. Och jag hade icke för visat mig sorgsen inför honom;

002:002 men nu sade konungen till mig: 'Varför ser du så sorgsen ut? Du är ju icke sjuk; du måste hava någon hjärtesorg? Då blev jag övermåttan häpen.

002:003 Och jag sade till konungen: 'Må konungen leva evinnerligen! Skulle jag icke se sorgsen ut, då den stad där mina fäders gravar för ligger äde och dess portar för förtäda av eld??

002:004 Konungen sade till mig: 'Vad är det då du begär?? D?bad jag en b?n till himmelens Gud

002:005 och sade till konungen: 'Om det s?t?ckes konungen, och om du finner behag i din tj?nare, s?beder jag att du ville l?ta mig fara till Juda, till den stad d?r mina f?ders gravar är, p?det att jag åter m?bygga upp den.?

002:006 D?fr?gade konungen mig, allt under det att drottningen satt vid hans sida: 'Huru l?nge kan din resa r?cka, och n?r kan du komma tillbaka?? D?det nu allts?t?cktes konungen att l?ta mig fara, uppgav jag f?r honom en best?md tid.

002:007 Och jag sade till konungen: 'Om det s?t?ckes konungen, s?m?brev givas mig till st?th?larna i landet p?andra sidan floden, att de l?ta mig fara d?rigenom, till dess jag kommer till Juda,

002:008 s?ock ett brev till Asaf, uppsyningsmannen 'ver den kungliga skogsparken, att han l?ter mig f?virke f?r att d?med timra upp portarna till borgen som h?r till templet, 'vensom virke till stadsmuren, s?ock till det hus d?r jag sj?lv skall hava min bostad.? Och konungen beviljade mig detta, eftersom min Guds goda hand var 'ver mig.

002:009 N?r jag s?kom till st?th?larna i landet p?andra sidan floden, gav jag dem konungens brev. Och konungen hade s?nt med mig h?h?vitsm?n och ryttare.

002:010 Men d?haroniten Sanballat och Tobia, den ammonitiska tj?nstemannen, h?rde detta, f?tr?r det dem h?geligen att n?gon hade kommit f?r att se Israels barn till godo.

002:011 N?r jag sedan hade kommit till Jerusalem och varit d?r i tre dagar,

002:012 stod jag upp om natten j?mte n?gra f?m?n, utan att hava omtalat f?r n?gon m?nskliga vad min Gud ingav mig i hj?rtat att g?ra f?r Jerusalem; och det djur som jag red p?var det enda jag hade med mig.

002:013 Och jag drog om natten ut genom Dalporten fram emot Drakk?lan och Dyngporten och bes?g Jerusalems murar, huru de voro nedbrutna, och huru dess portar voro f?rt?rda av eld.

002:014 Och jag drog vidare till K?lporten och till Konungsdammen, men d?r var det icke m?jligt f?r djuret att komma fram med mig.

002:015 D?begav jag mig uppf?r dalen om natten och bes?g muren och v?rde sedan åter in genom Dalporten och kom s?tillbaka.

002:016 Och f?rest?ndarna hade icke f?tt veta vart jag hade g?tt, och vad jag ville g?ra, ty jag hade ?nnu icke omtalat n?got f?r judarna, pr?sterna, ?dlingarna, f?rest?ndarna och de 'vriga, som skulle f?med arbetet att g?ra.

002:017 Men nu sade jag till dem: 'I sen sj?va i vilken n?d vi är, huru Jerusalem ligger ?de, och huru dess portar är uppbr?nda i eld. V?ran då, l? oss bygga upp Jerusalems mur, f?r att vi icke l?ngre m?vara till sm?ek.?

002:018 Och jag omtalade f?r dem huru min Guds hand hade varit mig n?dig, s?ock vad konungen hade lovat mig. D?sade de: 'Vi vilja st?upp och bygga.? Och de togo mod till sig f?r det goda verket.

002:019 Men n?r horoniten Sanballat och Tobia, den ammonitiska tj?nstemannen, och araben Gesem h?rde detta, bespottade de oss och visade f?rakt f?r oss; och de sade: 'Vad är det l?gen? Viljen l s?tta eder upp mot konungen??

002:020 D?gav jag dem detta svar: 'Himmelens Gud skall l?ta det g?oss

vå, och vi, hans tjänare, vilja stå upp och bygga; men I haven ingen del eller rätt eller minnelse i Jerusalem.?

- 003:001 Och översteprästen Eljasib och hans bröder, prästerna, stodo upp och byggde Fåporten, vilken de helgade, och i vilken de sedan satte in dörarna. Vidare byggde de ända fram till Hammeatornet, som de helgade, och vidare fram till Hananeltornet.
- 003:002 Däbredvid byggde Jerikos män; och däbredvid byggde Sackur, Imris son.
- 003:003 Fiskporten byggdes av Hassenaas barn; de timrade upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.
- 003:004 Däbredvid arbetade Meremot, son till Uria, son till Hackos, på att ståta muren i stånd; däbredvid arbetade Mesullam, son till Berekja, son till Mesesabel; och däbredvid arbetade Sadok, Baanas son.
- 003:005 Däbredvid arbetade tekoaiterna, men de förstämsta bland dem ville icke böja sin hals till att tjäna sin Herre.
- 003:006 Gamla porten sattes i stånd av Jojada, Paseas son, och Mesullam, Besodjas son; de timrade upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.
- 003:007 Däbredvid arbetade gibeoniten Melatja och meronotiten Jadon jämte männen från Gibeon och Mispa, som lydde under ståthållaren i landet på andra sidan floden.
- 003:008 Däbredvid arbetade Ussiel, Harhajas son, jämte guldsmederna; och däbredvid arbetade Hananja, en av salvoberedarna. Det nyständande stycket av Jerusalem lå man vara, ända till Breda muren.
- 003:009 Däbredvid arbetade Refaja, Hurs son, hädningen över ena hälften av Jerusalems område.
- 003:010 Däbredvid arbetade Jedaja, Harumafs son, mitt emot sitt eget hus; och däbredvid arbetade Hattus, Hasabnejas son.
- 003:011 En annan ströcka sattes i stånd av Malkia, Harims son, och av Hassub, Pahat-Moabs son, och däbjämte Ugnstornet.
- 003:012 Däbredvid arbetade Sallum, Hallohes' son, hädningen över andra hälften av Jerusalems område, han sjölv med sina dörrar.
- 003:013 Dalporten sattes i stånd av Hanun och Sanoas invånare; de byggde upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. De byggde ock ett tusen alnar på muren, ända fram till Dyngporten.
- 003:014 Och Dyngporten sattes i stånd av Malkia, Rekabs son, hädningen över Bet-Hackerems område; han byggde upp den och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar.
- 003:015 Och Källporten sattes i stånd av Sallun, Kol-Hoses son, hädningen över Mispas område; han byggde upp den och lade tak på och satte in dess dörrar, dess riglar och bommar. Han byggde ock muren vid Vattenledningsdammen, invid den kungliga trädgården, ända fram till trapporna som föra ned från Davids stad.
- 003:016 Dänt sattes ett stycke i stånd av Nehemja, Asbuks son, hädningen över ena hälften av Bet-Surs område, nämligen stycket ända fram till platsen mitt emot Davidsgravarna och vidare fram till den grävda dammen och till Hjätehuset.
- 003:017 Dänt arbetade leviterna under Rehum, Banis son; däbredvid arbetade Hasabja, hädningen över ena hälften av Kegilas område, på sitt område.
- 003:018 Dänt arbetade deras bröder under Bavai, Henadads son, hädningen över andra hälften av Kegilas område.
- 003:019 Däbredvid sattes en annan ströcka i stånd av Eser, Jesusas son, hädningen över Mispa, nämligen från platsen mitt emot uppgången till tyghuset i Vinkeln.

- 003:020 D¶n¶st sattes, under ivrigt arbete, en annan str¶cka i st¶nd av Baruk, Sabbais son, fr¶n Vinkeln ¶nda fram till ing¶ngen till ¶verstepr¶sten Eljasibs hus.
- 003:021 D¶n¶st sattes en annan str¶cka i st¶nd av Meremot, son till Uria, son till Hackos, fr¶n ing¶ngen till Eljasibs hus ¶nda dit d¶ Eljasibs hus slutar.
- 003:022 D¶n¶st arbetade pr¶sterna, m¶nnen fr¶n Jordansl¶ften.
- 003:023 D¶n¶st arbetade Benjamin och Hassub, mitt emot sitt eget hus; d¶n¶st arbetade Asarja, son till Maaseja, son till Ananja, utmed sitt eget hus.
- 003:024 D¶n¶st sattes en annan str¶cka i st¶nd av Binnui, Henadads son, fr¶n Asarjas hus ¶nda fram till Vinkeln och vidare fram till H¶net.
- 003:025 Palal, Usais son, satte i st¶nd stycket fr¶n platsen mitt emot Vinkeln och det torn som skjuter ut fr¶n det ¶re konungshuset, vid f¶ngelseg¶rden; d¶n¶st kom Pedaja, Pareos' son.
- 003:026 (Men tempeltr¶arna bodde p¶Ofel ¶nda fram till platsen mitt emot Vattenporten mot ¶ster och det utskjutande tornet.)
- 003:027 D¶n¶st sattes en annan str¶cka i st¶nd av tekoaiterna, fr¶n platsen mitt emot det stora utskjutande tornet ¶nda fram till Ofelmuren.
- 003:028 Ovanf¶ H¶stporten arbetade pr¶sterna, var och en mitt emot sitt eget hus.
- 003:029 D¶n¶st arbetade Sadok, Immers son, mitt emot sitt eget hus; och d¶n¶st arbetade Semaja, Sekanjas son, som hade vakten vid ¶straporten.
- 003:030 D¶n¶st sattes en annan str¶cka i st¶nd av Hananja, Selemjas son, och Hanun, Salafs sj¶tte son; d¶n¶st arbetade Mesullam, Berekjas son, mitt emot sin tempelkammare.
- 003:031 D¶n¶st sattes ett stycke i st¶nd av Malkia, en av guldsmederna, ¶nda fram till tempeltr¶arnas och k¶pm¶nnens hus, mitt emot M¶nstringsporten och vidare fram till H¶nsalen.
- 003:032 Och mellan H¶nsalen och F¶porten arbetade guldsmederna och k¶pm¶nnen p¶att s¶tta muren i st¶nd.
- 004:001 N¶ nu Sanballat h¶rde att vi h¶lo p¶att bygga upp muren, vredgades han och blev h¶geligen f¶tt¶nad. Och han bespottade judarna
- 004:002 och talade s¶inf¶ sina br¶der och inf¶ Samariens krigsfolk: ¶vad ¶ det dessa vanm¶ktiga judar g¶ra? Skall man l¶ta dem h¶las? Skola de f¶offra? Skola de kanh¶nda i sinom tid fullborda sitt verk? Skola de kunna giva liv ¶ stenarna i grush¶garna, d¶ de ligga f¶br¶nda??
- 004:003 Och ammoniten Tobia, som stod bredvid honom sade: ¶Huru de ¶ bygga, skall dock en r¶v komma deras stenmur att r¶mna, blott han hoppar upp p¶den.?
- 004:004 H¶r, v¶ Gud, huru f¶raktade vi ¶ro. L¶ deras sm¶delser falla tillbaka p¶deras egna huvuden. Ja, l¶ dem bliva utplundrade i ett land dit de f¶ras s¶som f¶ngar.
- 004:005 ¶verskyl icke deras missg¶ningar, och l¶ deras synd icke varda utpl¶nad ur din ¶syn, eftersom de hava varit de byggande till f¶argelse.
- 004:006 Och vi byggde p¶muren, och hela muren blev hopfogad till sin halva h¶d; och folket arbetade med gott mod.
- 004:007 Men n¶ Sanballat och Tobia och araberna, ammoniterna och asdoditerna h¶rde att man alltj¶mt h¶ll p¶med att laga upp

Jerusalems murar, och att rännorna begynte igentöppas, d?blevo de mycket vreda.

004:008 Och de sammansvuro sig allasammans att g?stod och angripa Jerusalem och st?ra folket i deras arbete.

004:009 D?b?do vi till v? Gud; och vi l?to h?lla vakt mot dem b?de dag och natt f? att skydda oss mot dem.

004:010 Men judarna sade: B?arnas kraft sviker, och gruset ? alltf? mycket; vi f?m?icke mer att bygga p?muren.?

004:011 V?ra ov?rner ?er sade: ?nnan de f?veta eller se n?got, skola vi st?mitt ibland dem och dr?pa dem; s?skola vi g?ra slut p? arbetet.?

004:012 N? nu de judar som bodde i deras grannskap kommo och fr?n alla h?l uppmanade oss, v? tio g?nger, att vi skulle draga oss tillbaka till dem,

004:013 d?st?lde jag upp folket i de l?gsta och mest ?ppna delarna av staden bakom muren; jag st?lde upp dem efter sl?kter, med sina sv?rd, spjut och b?gar.

004:014 Och sedan jag hade besett allt, stod jag upp och sade till ?dlingarna och f?rest?ndarna och det ?vriga folket: Frukten icke f? dem; t?nken p?Herren, den store och fruktansv?rde, och striden f? edra br?der, edra s?ner och d?trar, edra hustrur och edra hus.?

004:015 Sedan v?ra fiender s?unda hade f?tt f?nimma att saken var oss bekant, och att Gud hade gjort deras r?d om intet, kunde vi alla v?nda tillbaka till muren, var och en till sitt arbete.

004:016 Fr?n den dagen var ena h?ften av mina t?jnare sysselsatt med arbetet, under det att andra h?ften stod v?pnad med sina spjut, sk?ldar, b?gar och pansar, medan furstarna stodo bakom hela Juda hus.

004:017 De som byggde p?muren och de som lassade p?och buro b?rdor gjorde sitt arbete med den ena handen, och med den andra h?llo de vapnet.

004:018 Och de som byggde hade var och en sitt sv?rd bundet vid sin l?nd, under det att de byggde; och bredvid mig stod en basunbl?sare.

004:019 Jag hade n?mligen sagt till ?dlingarna och f?rest?ndarna och det ?vriga folket: ?rabetet ? stort och vidstr?ckt, och vi ?o spridda ?ver muren, l?ngt ifr?n varandra.

004:020 D? I nu h?ren basunen ljuda, dit skolen I f?samla eder till oss; v? Gud skall strida f? oss.?

004:021 S?gjorde ock vi v?t arbete, under det att h?ften av folket stod v?pnad med sina spjut fr?n morgonrodnadens uppg?ng, till dess att stj?rnorna kommo fram.

004:022 Vid samma tid sade jag ock till folket att var och en med sin t?jnare skulle stanna ?ver natten inne i Jerusalem, s?att vi om natten kunna hava dem till vakt och om dagen till arbete.

004:023 Och varken jag eller mina br?der eller mina t?jnare eller de som gjorde vakt hos mig lade av kl?derna; vapnen h?llos av var och en f? lika n?v?ndiga som vatten.

005:001 Och m?nnen av folket med sina hustrur hovo upp ett stort rop mot sina judiska br?der.

005:002 N?gra sade: ?vi med v?ra s?ner och d?trar ?o m?nga; l? oss f?s?d, s?att vi hava att ?ta och kunna bliva vid liv.?

005:003 Och n?gra sade: ?V?ra ?krar, ving?rdar och hus m?ste vi pants?ta; l? oss f?s?d till att stilla v? hunger.?

005:004 Och andra sade: ?vi hava m?st l?ha penningar p?v?ra ?krar och ving?rdar till skatten ? konungen.

- 005:005 Nu är ju våra kroppar lika goda som våra bröders kroppar, och våra barn lika goda som deras barn; men ändå måste vi giva våra söner och döttrar i trädning, ja, några av våra döttrar hava redan blivit givna i trädning, utan att vi frimögga något därvid, eftersom våra äkrar och vingårdar är i andras händer.?
- 005:006 När jag nu hörde deras rop och hörde dessa ord, blev jag mycket vred.
- 005:007 Och sedan jag hade gått till råds med mig själv, förberörde jag ädlingarna och frästämdarna och sade till dem: Det är ocker i bedriven mot varandra. Därefter sammankallade jag en stor folksamling emot dem.
- 005:008 Och jag sade till dem: Vi hava efter frimögga friköpt våra judiska bröder som voro sålda åt hedningarna. Skolen nu i själva edra bröder? Skola de behöva själja sig åt oss?? Därför de och hade intet att svara.
- 005:009 Och jag sade: Vad i gäret är icke rätt. I borden ju vandra i vår Guds fruktan, så att våra fiender, hedningarna, ej finge orsak att småda oss.
- 005:010 Också jag och mina bröder och mina tjänare hava penningar och såd att fordra av dem; låt oss nu avstå från vår fordran.
- 005:011 Given dem redan i dag tillbaka deras äkrar, vingårdar, olivplanteringar och hus, och skänken efter den rätta penningarna, på sådden, på vinet och oljan, som i haven att fordra av dem.?
- 005:012 De svarade: Vi vilja giva det tillbaka och icke utkräva något av dem; vi vilja göra såsom du har sagt. Och jag tog en ed av dem, sedan jag hade tillkallat prästerna, att de skulle göra så.
- 005:013 Därjämte skakade jag fränt på min mantel och sade: Var och en som icke håller detta sitt ord, honom må Gud såskaka bort ifrån hans hus och hans gods; ja, varde han såutskakad och tom på allt. Och hela församlingen sade: Amen, och lovade HERREN. Därefter gjorde folket såsom det var sagt.
- 005:014 Ytterligare är att nämna att från den dag då jag förordnades att vara stämälare över dem i Juda land, alltså från Artasastas tjugonde regeringsår ända till hans trettioandra, tolv hela år, varken jag eller mina bröder är av stämälarkosten.
- 005:015 De våra stämälarna, de som hade varit före mig, hade betungat folket och tagit av dem mat och vin till ett värde av mer än fyrtio siklar silver, och jämväl deras tjänare hade förfarit hårt mot folket. Men sågjorde icke jag, ty jag fruktade Gud.
- 005:016 Dessutom hjäl jag i att arbeta på muren, och ingen äker köpte vi oss; och alla mina tjänare voro församlade vid arbetet där.
- 005:017 Och av judarna och deras frästämde är ett hundra femtio man vid mitt bord, frutom dem som kommo till oss ifrån folken runt omkring oss.
- 005:018 Och vad som tillreddes för var dag, nämligen en ox och sex utsäta för, frutom föglar, det tillreddes på min bekostnad; och var tionde dag anskaffades mycket vin av alla slag. Men likväl krävde jag icke ut stämälarkosten, eftersom arbetet tyngde såsvårt på folket.
- 005:019 Tänk, min Gud, på allt vad jag har gjort för detta folk, och rädda mig det till godo!
- 006:001 När nu Sanballat och Tobia och araben Gesem och våra friga fiender hörde att jag hade byggt upp muren, och att det icke mer fanns någon ränna i den--om jag ock vid den tiden ännu icke

hade satt in dörar i portarna--

006:002 d'sände Sanballat och Gesem bud till mig och lät säga: Kom, lät oss träda tillsammans i Kefirim i Onos dal. De tänkte naturligen göra mig något ont.

006:003 Men jag skickade bud till dem och lät säga: Jag har ett stort arbete för händer och kan inte komma ned. Arbetet kan ju inte vila, såsom dock måste ske, om jag lät det och komme ned till eder.?

006:004 Och de sände samma bud till mig fyra gånger; men var gång gav jag dem samma svar som förut.

006:005 D'sände Sanballat för femte gången till mig sin tjänare med samma bud, och denne hade nu med sig ett öppet brev.

006:006 Däri var skrivet: Det följdes bland folken, och förstas jämväl av Gasmu, att du och judarna haven i sinnet att avfalla, och att det är därför du bygger upp muren, ja, att du vill bli deras konung--sådan säger man.

006:007 Du lät också hava beställt profeter som i Jerusalem skola utropa och förkunna att du är konung i Juda. Eftersom nu konungen nog för hära talas honom, därför måste du nu komma, så att vi försäslas med varandra.?

006:008 D'sände jag bud till honom och lät svara: Antet av det du säger har någon grund, utan det är dina egna påfund.?

006:009 De ville naturligen alla skrämma oss, i tanke att vi då skulle förlora allt mod till arbetet, och att detta så skulle bli gjort.

Styrk du nu i stället mitt mod!

006:010 Men jag gick hem till Semaja, son till Delaja, son till Mehetabel; han höll sig därinne. Och han sade: Lät oss tillsammans gå till Guds hus, in i templet, och sedan stånga igen templets dörrar. Ty de skola komma för att dröpa dig; om natten skola de komma för att dröpa dig.?

006:011 Men jag svarade: Skulle en man sådan som jag vilja fly? Eller kan väl en man av mitt slag gå in i templet och dock bli vid liv? Nej, jag vill inte gå dit.?

006:012 Jag förstod naturligen att Gud inte hade sagt honom, utan att han förberedade mig sådant, blott därför att Tobia och Sanballat hade lejt honom.

006:013 Han var lejd, för att jag skulle låta skrämma mig till att göra såsom han sade och därmed försynda mig; på detta sätt ville de framkalla ont rykte om mig, för att sedan kunna småda mig.

006:014 Tänk, min Gud på Tobia, vänsom Sanballat, efter dessa hans gåringar, så också på profetissan Noadja och de andra profeterna som ville skrämma mig!

006:015 Och muren blev färdig på tjugufemte dagen i månaden Elul, efter femtiotvå dagar.

006:016 När nu alla våra fiender höjde detta, betogos de, alla de kringboende folken, av fruktan, och sågo att de hade kommit illa till korta; ty de förstodo nu att detta arbete var väl Guds verk.

006:017 Vid denna tid sände också Juda ädlingar många brev till Tobia, och brev från Tobia ankommo också till dem.

006:018 Ty många i Juda voro genom ed förbundna med honom; han var naturligen mycket till Sekanja, Aras son, och hans son Johanan hade tagit till hustru en dotter till Mesullam, Berekjas son.

006:019 Dessa plöjde också inför mig tala gott om honom, och vad jag sade buro de fram till honom. Tobias sände också brev för att skrömma mig.

007:001 När nu muren var uppbyggd, satte jag in dörarna; och dörrvaktare, sargare och leviter blevo anställda.

007:002 Och till befälhavaren över Jerusalem satte jag min broder Hanani jämte Hananja, hövitsman i borgen, ty denne hölls för en pålitlig man och var gudfruktig mer än många andra.

007:003 Och jag sade till dem: Jerusalems portar måste öppnas, för när solen är högt uppe; och medan vakten ännu står kvar, skall man stänga dörarna och sätta bommarna för. Och i skolen ställa ut vakter av Jerusalems invånare, var och en på hans post, så att envar förstår framför sitt eget hus.

007:004 Och staden var vidsträckt och stor, men där fanns icke mycket folk, och husen voro icke uppbyggda.

007:005 Och min Gud ingav mig i hjärtat att jag skulle församla ädlingarna, presternas och folket för att upptecknas i släkteregister. Då fann jag släkteregistret över dem som först hade dragit upp, och jag fann där i skrivet:

007:006 Dessa voro de män från hövdingdömet, som drogo upp ur den landsflykt och fångenskap till vilken de hade blivit bortförda av Nebukadnessar, konungen i Babel, och som vände tillbaka till Jerusalem och till Juda, var och en till sin stad,

007:007 i det att de följde med Serubbabel, Jesua, Nehemja, Asarja, Raamja, Nahamani, Mordokai, Bilsan, Misperet, Bigvai, Nehum och Baana.

Detta var antalet män av Israels meniga folk:

007:008 Pareos' barn: två tusen ett hundra sjuttio två;

007:009 Sefatjas barn: tre hundra sjuttio två;

007:010 Aras barn: sex hundra femtio två;

007:011 Pahat-Moabs barn, av Jesusas och Joabs barn: två tusen åtta hundra aderton;

007:012 Elams barn: ett tusen två hundra femtio fyra;

007:013 Sattus barn: åtta hundra fyrtio fem;

007:014 Sackais barn: sju hundra sextio;

007:015 Binnuis barn: sex hundra fyrtio åtta;

007:016 Bebais barn: sex hundra tjugo åtta;

007:017 Asgads barn: två tusen tre hundra tjugo två;

007:018 Adonikams barn: sex hundra sextiosju;

007:019 Bigvais barn: två tusen sextiosju;

007:020 Adins barn: sex hundra femtio fem;

007:021 Aters barn av Hiskia: nittio åtta;

007:022 Hasums barn: tre hundra tjugo åtta;

007:023 Besais barn: tre hundra tjugufyra;

007:024 Harifs barn: ett hundra tolv;

007:025 Gibeons barn: nittio fem;

007:026 männen från Bet-Lehem och Netofa: ett hundra åtta åtta;

007:027 männen från Anatot: ett hundra tjugo åtta;

007:028 männen från Bet-Asmavet: fyrtio två;

007:029 männen från Kirjat-Jearim, Kefira och Beerot: sju hundra fyrtiotre;

007:030 männen från Rama och Geba: sex hundra tjuguen;

007:031 männen från Mikmas: ett hundra tjugo två;

007:032 männen från Betel och Ai: ett hundra tjugutre;

007:033 männen från det andra Nebo: femtiotv?
007:034 den andre Elams barn: ett tusen tv?hundra femtiofyra;
007:035 Harims barn: tre hundra tjugu;
007:036 Jerikos barn: tre hundra fyrtiofem;
007:037 Lods, Hadids och Onos barn: sju hundra tjuguen;
007:038 Senaas barn: tre tusen nio hundra trettio.

007:039 Av prästerna: Jedajas barn av Jesusas hus: nio hundra sjuttiotre;
007:040 Immers barn: ett tusen femtiotv?
007:041 Pashurs barn: ett tusen tv?hundra fyrtiosju;
007:042 Harims barn: ett tusen sjutton.

007:043 Av leviterna: Jesusas barn av Kadmiel, av Hodevas barn:
sjuttiofyra;
007:044 av sönerna: Asafs barn: ett hundra fyrtio?ta;
007:045 av dörvaktarna: Sallums barn, Aters barn, Talmons barn, Ackubs
barn, Hatitas barn, Sobais barn: ett hundra trettio?ta.

007:046 Av tempelträngarna: Sihas barn, Hasufas barn, Tabbaots barn,
007:047 Keros' barn, Sias barn, Padons barn,
007:048 Lebanas barn, Hagabas barn, Salmais barn,
007:049 Hanans barn, Giddels barn, Gahars barn,
007:050 Reajas barn, Resins barn, Nekodas barn,
007:051 Gassams barn, Ussas barn, Paseas barn,
007:052 Besais barn, Meunims barn, Nefusesims barn,
007:053 Bakbuks barn, Hakufas barn, Harhurs barn,
007:054 Basluts barn, Mehidas barn, Harsas barn,
007:055 Barkos' barn, Siseras barn, Temas barn,
007:056 Nesias barn, Hatifas barn.

007:057 Av Salomos tjänares barn: Sotais barn, Soferets barn, Peridas
barn,
007:058 Jaalas barn, Darkons barn, Giddels barn,
007:059 Sefatjas barn, Hattils barn, Pokeret-Hassebaims barn, Amons
barn.

007:060 Tempelträngarna och Salomos tjänares barn utgjorde tillsammans
tre hundra nittiotv?.

007:061 Och dessa voro de som drogo ?stad från Tel-Mela, Tel-Harsa,
Kerub, Addon och Immer, men som icke kunde uppgiva sina familjer
och sin sl?kt, och huruvida de voro av Israel:
007:062 Delajas barn, Tobias barn, Nekodas barn, sex hundra fyrtiotv?
007:063 Och av prästerna: Habajas barn, Hackos' barn, Barsillais barn,
hans som tog en av gileaditen Barsillais d?trar till hustru och
blev uppkallad efter deras namn.
007:064 Dessa s?kte efter sina sl?ktregister, men man kunde icke finna
dem; därför blevo de s?som ov?rdiga uteslutna från prästad?met.
007:065 Och st?h?laren tillsade dem att de icke skulle f? ?ta av det
h?gheliga, f?r?n en präst uppstode med urim och tummim.

007:066 Hela f?rsamlingen utgjorde sammanr?knad fyrtiotv?tusen tre
hundra sextio,
007:067 f?rutom deras tjänare och tjänarinnor, som voro sju tusen tre
hundra trettiosju. Och till dem h?de tv?hundra fyrtiofem
s?ngare och s?ngerskor.
007:068
007:069 Och de hade fyra hundra trettiofem kameler och sex tusen sju
hundra tjugu ?snor.

007:070 Och somliga bland huvudmännen för familjerna gävo skänker till arbetet. Stämhlaren gav till kassan i guld ett tusen dariker, dertill femtio skälar och fem hundra trettio prästerliga livklädnader.

007:071 Och somliga bland huvudmännen för familjerna gävo till arbetskassan i guld tjugu tusen dariker och i silver två tusen två hundra minor.

007:072 Och det åriga folkets gävor utgjorde i guld tjugu tusen dariker och i silver två tusen minor, så ock sextiosju prästerliga livklädnader.

007:073 Och prästerna, leviterna, dörvaktarna, sångarna, en del av meniga folket samt tempeltrångarna, korteligen hela Israel, bosatte sig i sina städer.

008:001 När sjunde månaden nalkades och Israels barn voro bosatta i sina städer, församlade sig folket, alla såsom en man, på den öppna platsen framför Vattenporten; och de bödo Esra, den skriftlige, att hämta fram Moses lagbok, den som HERREN hade givit åt Israel.

008:002 Döframlade prästen Esra lagen för församlingen, för både män och kvinnor, alla som kunde förstå vad de hödde; detta var på första dagen i sjunde månaden.

008:003 Och han föreläste därur vid den öppna platsen framför Vattenporten, från dagningen till middagen, för män och kvinnor, dem som kunde förstå det; och allt folket lyssnade till lagboken.

008:004 Och Esra, den skriftlige, stod på en hög tröstålning som man hade gjort för det åndamålet; och bredvid honom stodo Mattitja, Sema, Anaja, Uria, Hilkia och Maaseja på hans högra sida, och till vänster om honom Pedaja, Misael, Malkia, Hasum, Hasbaddana, Sakarja och Mesullam.

008:005 Och Esra öppnade boken, så att allt folket såg det, ty han stod högre än allt folket; och när han öppnade den, stod allt folket upp.

008:006 Och Esra lovade den store HERREN Gud, och allt folket svarade: ÅAmen, Amen?, med uppräckt händer; och de bödo sig ned och tillbödo HERREN med ansiktet mot jorden.

008:007 Och Jesua, Bani, Serebja, Jamin, Ackub, Sabbetai, Hodia, Maaseja, Kelita, Asarja, Josabad, Hanan, Pelaja och de andra leviterna undervisade folket i lagen, medan folket stod där, var och en på sin plats.

008:008 Och de föreläste tydligt ur boken, ur Guds lag; och de utlade meningen, så att man förstod det som lästes.

008:009 Och Nehemja, han som var stämhlare, och prästen Esra, den skriftlige, och leviterna, som undervisade folket, sade till allt folket: ÅDenna dag är helgad åt HERREN, eder Gud; såren icke och gråten icke. Ty allt folket gråt, när de hödde lagens ord.

008:010 Och han sade ytterligare till dem: ÅGån bort och åten eder bästa mat och dricken edert bästa vin, och sånden omkring gävor dertav till dem som icke hava något tillrett åt sig, ty denna dag är helgad åt vår Herre. Och varen icke bedrövade, ty fråd i HERREN är eder starkhet.

008:011 Också leviterna lugnade allt folket och sade: ÅVaren stilla, ty dagen är helig; varen icke bedrövade.

008:012 Och allt folket gick bort och åt och drack; de sånde ock omkring gävor av den mat de hade tillagat och gjorde sig mycket glada;

ty de hade aktat p?det som man hade kungjort f?r dem.

- 008:013 Dagen d?r efter f?rsamlade sig huvudm?nnen f?r hela folkets familjer, s?ock pr?sterna och leviterna, till Esra, den skriftl?rde, f?r att giva n?rmare akt p? lagens ord.
- 008:014 Och de funno skrivet i lagen att HERREN genom Mose hade bjudit att Israels barn skulle bo i l?vhyddor under h?gtiden i sjunde m?naden,
- 008:015 och att man skulle kung?ra och l?ra utropa i alla deras st?der och i Jerusalem och s?ga: ?G?n ut p? bergen och h?mten l?v av olivtr?d, planterade eller vilda, och l?v av myrten, palmtr?d och andra lummiga tr?d, och g?ren l?vhyddor, s?som det ? f?reskrivet.?
- 008:016 D? gick folket ut och h?mtade s?dant och gjorde sig hyddor p? tak och p? g?rdar, var och en ? sig, s?ock p? g?rdarna till Guds hus och p? den ?ppna platsen vid Vattenporten och p? den ?ppna platsen vid Efraimsporten.
- 008:017 Och hela f?rsamlingen, s?m?nga som hade kommit tillbaka ifr?n f?ngenskapen, gjorde sig l?vhyddor och bodde i dessa hyddor. Ty fr?n Jesusas, Nuns sons, dagar ?nda till den dagen hade Israels barn icke gjort s?. Och d? r?dde mycket stor gl?dje.
- 008:018 Och man f?rel?ste ur Guds lagbok var dag, fr?n den f?rsta dagen till den sista. Och de h?llo h?gtid i sju dagar, och p? ?ttonde dagen h?lls en h?gtidsf?rsamling p? f?reskrivet s?tt.
- 009:001 Men p? tjugufj?rde dagen i samma m?nad f?rsamlade sig Israels barn och h?llo fasta och kl?dde sig i sorgdr?kt och str?dde jord p? sina huvuden.
- 009:002 Och de som voro av Israels sl?kt avskilde sig fr?n alla fr?mlingar och tr?dde s?fram och bek?nde sina synder och sina f?ders missg?rningar.
- 009:003 Och de stodo upp, var och en p? sin plats, och man f?rel?ste ur HERRENS, deras Guds, lagbok under en fj?rdedel av dagen; och under en annan fj?rdedel bek?nde de sina synder och tillb?do HERREN, sin Gud.
- 009:004 Och Jesua och Bani, Kadmiel, Sebanja, Bunni, Serebja, Bani och Kenani tr?dde upp p? leviternas upph?jning och ropade med h?g r?st till HERREN, sin Gud.
- 009:005 Och leviterna Jesua och Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serebja, Hodia, Sebanja och Petaja sade:
- ?St?n upp och loven HERREN, eder Gud, fr?n evighet till evighet.
Ja, lovat vare ditt h?rliga namn, som ? upph?jt ?ver allt lov och pris.
- 009:006 Du allena ? HERREN. Du har gjort himlarna och himlarnas himmel och hela deras h?nskara, jorden och allt vad d?r p? ?r, haven och allt vad som ? i dem, och det ? du som beh?ler det allt vid liv; och himmelens h?nskara tillbeder dig.
- 009:007 Du ? HERREN Gud, som utvalde Abram och f?rde honom ut fr?n det kaldeiska Ur och gav honom namnet Abraham.
- 009:008 Och du fann hans hj?rta fast i tron inf?r dig, och du sl?t med honom det f?rbundet att du skulle giva ? hans s?d kanan?ernas, hetiternas, amor?ernas, periss?ernas, jebus?ernas och girkas?ernas land, ja, giva det ? dem; och du uppfyllde dina ord, ty du ? r?ttf?rdig.
- 009:009 Och du s?g till v?ra f?ders betryck i Egypten och h?rde deras rop vid R?da havet.
- 009:010 Du gjorde tecken och under p? Farao och p? alla hans tj?nare och p?

- allt folket i hans land; ty du förtam att dessa handlade övermodigt mot dem, och du gjorde dig ett namn, som är detsamma än i dag.
- 009:011 Havet kläv du itu för dem, så att de gingo mitt igenom havet på torr mark; men deras förföjare låt du sjunka i djupet såsom stenar, i vridiga vatten.
- 009:012 Du ledde dem om dagen med en molnstod, och om natten med en eldstod, för att lysa dem på den väg de skulle gå.
- 009:013 Och du steg ned på berget Sinai och talade till dem från himmelen och gav dem rättfärdiga rätter och riktiga lagar, goda stadgar och bud.
- 009:014 Du gav dem kunskap om din heliga sabbat och gav dem bud och stadgar och lag genom din tjänare Mose.
- 009:015 Och du gav dem bröd från himmelen, när de hungrade, och låt vatten komma ut ur klippan, när de törstade; och du tillsade dem att gå och taga i besittning det land som du med upplyft hand hade lovat giva åt dem.
- 009:016 Men vära föder, de voro övermodiga; de voro hördnackade, så att de icke höjde på dina bud.
- 009:017 De ville icke höra och tänkte icke på de under som du hade gjort med dem, utan voro hördnackade och valde i sin gensträvighet en anförare, för att vända tillbaka till sin trödom. Men du är en förtäande Gud, nådig och barmhärtig, lättnadsgivande och stor i mildhet; och du övergav dem icke.
- 009:018 Nej, fastän de gjorde åt sig en gjuten kalv och sade: 'Detta är din Gud, han som har fört dig upp ur Egypten', och fastän de gjorde sig skyldiga till stora händelser,
- 009:019 så övergav du dem likväl icke i äknen, efter din stora barmhärtighet. Molnstoden vek om dagen icke ifrån dem, utan ledde dem på vägen, ej heller eldstoden om natten, utan lyste dem på den väg de skulle gå.
- 009:020 Din gode Ande sånde du att undervisa dem, och ditt manna förvägrade du icke deras mun, och vatten gav du dem, när de törstade.
- 009:021 I fyrtio år försörjde du dem i äknen, så att intet fattades dem; deras kläder blevo icke utslitna, och deras fötter svullnade icke.
- 009:022 Och du gav dem riken och folk och utskiftade lotter åt dem på skilda håll; och de intogo Sihons land, det land som tillhödde konungen i Hesbon, och det land som tillhödde Og, konungen i Basan
- 009:023 Och du låt deras barn bliva talrika såsom stjärnorna på himmelen, och födde dem in i det land varom du hade sagt till deras föder att de skulle komma dit och taga det i besittning.
- 009:024 Så kommo de barnen och togo landet i besittning, och du kuvade för dem landets inbyggare, kananäerna, och gav dessa i deras hand, både konungarna och folken där i landet, så att de gjorde med dem vad de ville.
- 009:025 Och de intogo befästa städer och ett betydigt land och kommo i besittning av hus, fulla med allt gott, och av uthuggna brunnar, vingårdar, olivplanteringar och fruktträd i myckenhet; och de äto och blevo mätta och feta och gjorde sig glada dagar av ditt myckna goda.
- 009:026 Men de blevo gensträviga och satte sig upp mot dig och kastade din lag bakom sin rygg och dröpte dina profeter, som varnade dem och ville omvända dem till dig; och de gjorde sig skyldiga till stora händelser.
- 009:027 Därför gav du dem i deras öfners hand, så att dessa förtryckte dem; men när de i sin nåds tid ropade till dig, höjde du det från himmelen, och efter din stora barmhärtighet gav du dem försare, som fräste dem ur deras öfners hand.

009:028 När de s?kommo till ro, gjorde de åter vad ont var inför dig. D?
överlämnade du dem i deras fienders hand, så att dessa fingo råda
över dem; men när de åter ropade till dig, d?hörde du det från
himmelen och råddade dem efter din barmh?rtighet, m?nga g?nger.
009:029 Och du varnade dem och ville omvända dem till din lag; men de voro
övermodiga och h?rde icke p?dina bud, utan syndade mot dina
r?tter, om vilka det g?ller att den m?nskiska som g?r efter dem f?
leva genom dem; de spj?fnade emot i genstr?vighet och voro
h?rdnackade och ville icke h?ra.
009:030 Du hade f?rdrag med dem i m?nga ? och varnade dem med din Ande
genom dina profeter, men de lyssnade icke d?till; d?gav du
dem i de fr?mmande folkens hand.
009:031 Men i din stora barmh?rtighet gjorde du icke alldeles ?nde p?dem
och ?vergav dem icke; ty du ? en n?dig och barmh?rtig Gud.

009:032 Och nu, v? Gud, du store, v?dige och fruktansv?rde Gud, du som
h?ller f?rbund och bevarar n?d, nu m?du icke akta f?r ringa all
den vederm?da som har tr?fat oss, v?ra konungar, v?ra furstar,
v?ra pr?ster, v?ra f?der och hela ditt folk, ifr?n de assyriska
konungarnas dagar ?nda till denna dag.

009:033 Nej, du ? r?ttf?rdig vid allt det som har kommit ?ver oss; ty du
har visat dig trofast, men vi hava varit ogudaktiga.

009:034 Och v?ra konungar, v?ra furstar, v?ra pr?ster och v?ra f?der
hava icke gjort efter din lag och icke aktat p?dina bud och p?de
varningar som du har l?tit komma till dem.

009:035 Och fast?n de sutto i sitt eget rike i det myckna goda som du hade
givit dem, och i det rymliga och b?rdiga land som du hade uppl?tit
f?r dem, hava de ?nd?icke t?nat dig och icke omv?nt sig fr?n sina
onda g?rningar.

009:036 Se, vi ?o nu andras t?nare; i det land som du gav ? v?ra f?der,
f?r att de skulle ?ta dess frukt och dess goda, just d?r ?o vi
andras t?nare,

009:037 och sin rika avkastning giver det ? de konungar som du f?r v?ra
synders skull har satt ?ver oss. Och de råda ?ver v?ra kroppar och
v?r boskap s?som de vilja, och vi ?o i stor n?d.?

009:038 P?grund av allt detta sl?to vi ett fast f?rbund och uppsatte det
skriftligen; och p?skrivelsen, som f?rs?gs med sigill, stodo v?ra
furstars, v?ra leviters och v?ra pr?sters namn.

010:001 F?ljande namn stodo p?skrivelserna som buro sigillen: Nehemja,
st?th?laren, Hakaljas son, och Sidkia,

010:002 Seraja, Asarja, Jeremia,

010:003 Pashur, Amarja, Malkia,

010:004 Hattus, Sebanja, Malluk,

010:005 Harim, Meremot, Obadja,

010:006 Daniel, Ginneton, Baruk,

010:007 Mesullam, Abia, Mijamin,

010:008 Maasja, Bilgai, Semaja; dessa voro pr?sterna.

010:009 Och leviterna voro: Jesua, Asanjas son, Binnui, av Henadads barn,
Kadmiel,

010:010 s?ock deras br?der: Sebanja, Hodia, Kelita, Pelaja, Hanan,

010:011 Mika, Rehob, Hasabja,

010:012 Sackur, Serebja, Sebanja,

010:013 Hodia, Bani och Beninu.

010:014 Folkets huvudm?n voro: Pareos, Pahat-Moab, Elam, Sattu, Bani,

010:015 Bunni, Asgad, Bebai,

010:016 Adonia, Bigvai, Adin,

010:017 Ater, Hiskia, Assur,

010:018 Hodia, Hasum, Besai,
010:019 Harif, Anatot, Nobai,
010:020 Magpias, Mesullam, Hesir,
010:021 Mesesabel, Sadok, Jaddua,
010:022 Pelatja, Hanan, Anaja,
010:023 Hosea, Hananja, Hassub,
010:024 Hallohes, Pilha, Sobek,
010:025 Rehum, Hasabna, Maaseja,
010:026 Ahia, Hanan, Anan,
010:027 Malluk, Harim och Baana.

010:028 Och det 7riga folket, pr7sterna, leviterna, d7rvaktarna,
s7ngarna, tempeltr7arna och alla de som hade avskilt sig fr7n de
fr7mmande folken och v7nt sig till Guds lag, s7ock deras hustrur,
s7ner och d7ttrar, alla som hade kommit till moget f7rst7nd,
010:029 dessa sl7to sig till sina f7rn7mligare br7der och gingo ed och
svuro att de skulle vandra efter Guds lag, den som hade blivit
given genom Guds tj7nare Mose, och att de skulle h7la och g7ra
efter alla HERRENS, v7r HERRES, bud och r7tter och stadgar,
010:030 att vi icke skulle giva v7ra d7ttrar 7 de fr7mmande folken, ej
heller taga deras d7ttrar till hustrur 7 v7ra s7ner.
010:031 Och n7r de fr7mmande folken f7rde in handelsvaror eller n7got slags
s7d till salu p7sabbatsdagen, skulle vi icke k7pa det av dem p7
sabbat eller helgdag; och vi skulle l7ta vart sjunde 7 vara fri7
och d7avst7fr7n alla slags krav.
010:032 Och vi fastst7lde f7r oss den f7rpliknelsen att s7som v7r g7rd
7rligen erl7gga en tredjedels sikel till tj7nsten i v7r Guds hus,
010:033 n7mligen till sk7debr7den, och till det dagliga br7noffret, och
till offren p7sabbaterna, vid nym7naderna och h7gtiderna, och till
tackoffren, och till syndoffren f7r Israels f7rsoning, och till
allt arbete i v7r Guds hus.
010:034 Och vi, pr7sterna, leviterna och folket, kastade lott ang7ende
vedoffret, huru man 7rligen skulle f7ra det till v7r Guds hus p7
best7mda tider, efter v7ra familjer, f7r att ant7ndas p7HERRENS,
v7r Guds, altare, s7som det 7 f7reskrivet i lagen.
010:035 Och vi skulle 7rligen f7ra till HERRENS hus f7rstlingen av v7r
mark, och f7rstlingen av all frukt p7alla slags tr7d,
010:036 och de f7rstf7dda av v7ra s7ner och av v7r boskap, s7som det 7
f7reskrivet i lagen; vi skulle f7ra till v7r Guds hus de f7rstf7dda
b7de av v7ra f7kreatur och av v7r sm7boskap, till pr7sterna som
gjorde tj7nst i v7r Guds hus.
010:037 Och f7rstlingen av v7rt mj7l och v7ra offerg7rder, s7ock av allt
slags tr7dfrukt, av vin och olja skulle vi f7ra till pr7sterna, in
i kamrarna i v7r Guds hus, och tionden av v7r jord till leviterna;
ty det var leviterna som skulle uppb7ra tionden i alla de st7der
vid vilka vi brukade jorden.
010:038 Och en pr7st, en av Arons s7ner, skulle vara med leviterna, n7r
leviterna uppburo tionden; och sj7va skulle leviterna f7ra tionden
av sin tionde upp till v7r Guds hus, in i f7r7dshusets kamrar.
010:039 Ty s7v7 de 7riga israeliterna som Levi barn skulle f7ra sin
offerg7rd av s7d, vin och olja in i dessa kamrar, d7r helgedomens
k7rl och de tj7nstg7rande pr7sterna, 7vensom d7rvaktarna och
s7ngarna voro. Allts7skulle vi icke f7rsumma v7r Guds hus.

011:001 Och folkets furstar bodde i Jerusalem; men det 7riga folket
kastade lott, f7r att s7var tionde man skulle utses att bo i
Jerusalem, den heliga staden, medan nio tiondedelar skulle bo i de
andra st7derna.

011:002 Och folket v7rsignade alla de m7n som frivilligt bosatte sig i

Jerusalem.

011:003 Och de huvudmän i händingdömet, som bodde i Jerusalem, bodde var och en där han hade sin arvsbesittning, i sin stad; vanliga israeliter, präster, leviter och tempeltrådar, så också Salomos tjänstares barn.

011:004 I Jerusalem bodde en del av Juda barn och en del av Benjamins barn, nämligen:

Av Juda barn: Ataja, son till Ussia, son till Sakarja, son till Amarja, son till Sefatja, son till Mahalalel, av Peres' barn,
011:005 så också Maaseja, son till Baruk, son till Kol-Hose, son till Hasaja, son till Adaja, son till Jojarib, son till Sakarja, silonitens son.

011:006 Peres' barn som bodde i Jerusalem utgjorde tillsammans fyra hundra sextioåtta stridbara män.

011:007 Och Benjamins barn voro dessa: Sallu, son till Mesullam, son till Joed, son till Pedaja, son till Kolaja, son till Maaseja, son till Itiel, son till Jesaja,

011:008 och näst honom Gabbai och Sallai, nio hundra tjugoåtta.

011:009 Joel, Sikris son, var tillsyningsman över dem, och Juda, Hassenuas son, var den andre i befälet över staden.

011:010 Av prästerna: Jedaja, Jojaribs son, Jakin

011:011 samt Seraja, son till Hilkia, son till Mesullam, son till Sadok, son till Merajot, son till Ahitub, fursten i Guds hus,

011:012 så också deras bröder, som förtjänade sysslorna i huset, åtta hundra tjugutvå, vidare Adaja, son till Jeroham, son till Pelalja, son till Amsi, son till Sakarja, son till Pashur, son till Malkia,

011:013 så också hans bröder, huvudmän för familjer, tvåhundra fyrtiotvå, vidare Amassai, son till Asarel, son till Asai, son till Mesillemot, son till Immer,

011:014 så också deras bröder, dugande män, ett hundra tjugoåtta; och tillsyningsman över dem var Sabdiel, Hagedolims son.

011:015 Och av leviterna: Semaja, son till Hassub, son till Asrikam, son till Hasabja, son till Bunni,

011:016 så också Sabbetai och Josabad, som hade uppsikten över de yttre sysslorna vid Guds hus och hörde till leviternas huvudmän,

011:017 vidare Mattanja, son till Mika, son till Sabdi, son till Asaf, sänganföaren, som vid bänken tog upp lovsången, och Bakbukja, den av hans bröder, som var närmast efter honom, och Abda, son till Sammua, son till Galal, son till Jeditun.

011:018 Leviterna i den heliga staden utgjorde tillsammans tvåhundra åttiofyra.

011:019 Och dörrvaktarna, Ackub, Talmon och deras bröder, som höll vakt vid portarna, voro ett hundra sjuttiotvå.

011:020 Och de övriga israeliterna, prästerna och leviterna bodde i alla de andra städerna i Juda, var och en i sin arvedel.

011:021 Men tempeltråarna bodde på Ofel, och Siha och Gispa hade uppsikten över tempeltråarna.

011:022 Och tillsyningsman bland leviterna i Jerusalem vid sysslorna i Guds hus var Ussi, son till Bani, son till Hasabja, son till Mattanja, son till Mika, av Asafs barn, sångarna.

011:023 Ty ett kungligt påbud var utfärdat angående dem, och en bestämd utanordning var för varje dag fastställd för sångarna.

011:024 Och Petaja, Mesesabels son, av Seras, Judas sons, barn, gick konungen till handa i var sak som rörde folket.

011:025 Och i byarna med tillhörande utmarker bodde ock en del av Juda barn: i Kirjat-Arba och underlydande orter, I Dibon och underlydande orter, i Jekabseel och dess byar,

011:026 vidare i Jesua, Molada, Bet-Pelet

011:027 och Hasar-Sual, s?ock i Beer-Seba och underlydande orter,

011:028 i Siklag, ?vensom i Mekona och underlydande orter,

011:029 i En-Rimmon, Sorga, Jarmut,

011:030 Sanoa, Adullam och deras byar, i Lakis med dess utmarker, i Aseka och underlydande orter; och de hade sina boningsorter fr?n Beer-Seba ?nda till Hinnoms dal.

011:031 Och Benjamins barn hade sina boningsorter fr?n Geba: i Mikmas och Aja, s?ock i Betel och underlydande orter,

011:032 i Anatot, Nob, Ananja,

011:033 Hasor, Rama, Gittaim,

011:034 Hadid, Seboim, Neballat,

011:035 Lod, Ono, och Timmermansdalen.

011:036 Och av leviterna blevo n?gra avdelningar fr?n Juda r?knade till Benjamin.

012:001 Och dessa voro de pr?ster och leviter som drogo upp med Serubbabel, Sealtiels son, och Jesua: Seraja, Jeremia, Esra,

012:002 Amarja, Malluk, Hattus,

012:003 Sekanja, Rehum, Meremot,

012:004 Iddo, Ginnetoi, Abia,

012:005 Mijamin, Maadja, Bilga,

012:006 Semaja, Jojarib, Jedaja,

012:007 Sallu, Amok, Hilkia och Jedaja. Dessa voro huvudm?n fr? pr?sterna och fr? sina br?der i Jesus tid.

012:008 Och leviterna voro: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebja, Juda och Mattanja, som j?mte sina br?der fr?estod lovs?ngen;

012:009 vidare Bakbukja och Unno, deras br?der, som hade sina platser mitt emot dem, s?att var avdelning hade sin tj?nstg?ring.

012:010 Och Jesua f?dde Jojakim, och Jojakim f?dde Eljasib, och Eljasib Jojada,

012:011 och Jojada f?dde Jonatan, och Jonatan f?dde Jaddua.

012:012 Och i Jojakims tid voro huvudm?nnen fr? pr?sternas familjer f?ljande: fr? Seraja Meraja, fr? Jeremia Hananja,

012:013 fr? Esra Mesullam, fr? Amarja Johanan,

012:014 fr? Malluki Jonatan, fr? Sebanja Josef,

012:015 fr? Harim Adna, fr? Merajot Helkai,

012:016 fr? Iddo Sakarja, fr? Ginneton Mesullam,

012:017 fr? Abia Sikri, fr? Minjamen, fr? Moadja Piltai,

012:018 fr? Bilga Sammua, fr? Semaja Jonatan,

012:019 fr? Jojarib Mattenai, fr? Jedaja Ussi,

012:020 fr? Sallai Kallai, fr? Amok Eber,

012:021 fr? Hilkia Hasabja, fr? Jedaja Netanel.

012:022 I Eljasibs, Jojadas, Johanan och Jadduas tid blevo huvudm?nnen fr? leviternas familjer upptecknade, ?vens?pr?sterna under persern Darejaves' regering.

012:023 Huvudm?nnen fr? Levi barns familjer ?ro upptecknade i kr?nikeboken, ?nda till Johanan, Eljasibs sons, tid.

012:024 Och leviternas huvudm?n voro Hasabja, Serebja och Jesua, Kadmiels son, samt deras br?der, som stodo mitt emot dem fr? att lova och tacka, s?som gudsmannen David hade bjudit, den ena tj?nstg?rande avdelningen j?mte den andra.

012:025 Mattanja, Bakbukja, Obadja, Mesullam, Talmon och Ackub h?llo s?som

dörvaktare vakt över fästhusen vid portarna.

012:026 Dessa levde i Jojakims, Jesuas sons, Josadaks sons, tid, och i Nehemjas, stiftarens, och i prästen Esras, den skriftlärdes, tid.

012:027 Och när Jerusalems mur skulle invigas, uppsökte man leviterna på alla deras orter och födde dem till Jerusalem för att höra invignings- och glädjehögtid under tacksägelse och sång, med cymbaler, psaltare och harpor.

012:028 De församlade sig sångarnas barn såväl från nejden runt omkring Jerusalem som från netofatiternas byar,

012:029 Ävensom från Bet-Haggilgal och från Gebas och Asmavets utmarker; ty sångarna hade byggt sig byar runt omkring Jerusalem.

012:030 Och prästerna och leviterna renade sig och renade sedan folket, portarna och muren.

012:031 Och jag läte Juda furstar stiga upp på muren. Därefter anordnade jag två stora lovsångskörer och högtidståg; den ena kören gick till höger ovanpå muren, fram till Dyngporten.

012:032 Och de följde Hosaja och ena hälften av Juda furstar

012:033 samt Asarja, Esra och Mesullam,

012:034 Juda, Benjamin, Semaja och Jeremia,

012:035 Ävensom några av prästerna såner med trumpeter, vidare Sakarja, son till Jonatan, son till Semaja, son till Mattanja, son till Mikaja, son till Sackur, son till Asaf,

012:036 såock hans bröder Semaja, Asarel, Milalai, Gilalai, Maai, Netanel och Juda samt Hanani, med gudsmannen Davids musikinstrumenter; och Esra, den skriftlärde, gick i spetsen för dem.

012:037 Och de gingo över Källporten och rakt fram upp på trapporna till Davids stad, på trappan i muren ovanför Davids hus, höga fram till Vattenporten mot öster.

012:038 Och efter den andra lovsångskören, som gick åt motsatt håll, följde jag med andra hälften av folket, ovanpå muren, upp genom Ugnstornet höga till Breda muren,

012:039 vidare över Efraimspporten, Gamla porten och Fiskporten och genom Hananeltornet, höga fram till Fästporten; och de stannade vid Fångelseporten.

012:040 Sedan trädde de båda lovsångskörerna upp i Guds hus, och likaså jag och ena hälften av fästningarna jämte mig,

012:041 såock prästerna Eljakim, Maaseja, Minjamin, Mikaja, Eljoenai, Sakarja och Hananja, med trumpeterna,

012:042 och Maaseja, Semaja, Eleasar, Ussi, Johanan, Malkia, Elam och Eser. Och sångarna läto sången ljuda under Jisrajas anförarskap.

012:043 Och de offrade på den dagen stora offer och voro glada, ty Gud hade berett dem stor glädje; också kvinnor och barn voro glada. Och glädjen från Jerusalem hördes vida omkring.

012:044 Vid samma tid tillsattes män som skulle fästfästskamrarna där offergårdar, fästling och tionde nedlades; de skulle i dem hopsamla från stadskrarna det som efter lagen tillkom prästerna och leviterna. Ty glädje rådde i Juda över att prästerna och leviterna nu gjorde sin tjänst.

012:045 Dessa iakttago nu vad som var att iakttaga vid gudstjänsten och vid reningarna, och likaså gjorde sångarna och dörvaktarna sin tjänst, såsom David och hans son Salomo hade bjudit.

012:046 Ty redan i fordom tid, på Davids och Asafs tid, hans som var anförare för sångarna, sjöngos lov- och tacksägelsesånger till Gud.

012:047 Och nu under Serubbabels och Nehemjas tid gav hela Israel åt

sångarna och dörvaktarna vad som tillkom dem för var dag; och man gav åt leviterna deras helgade andel, och leviterna gävo åt Arons söner deras helgade andel.

013:001 Vid samma tid föreläste man ur Moses bok för folket, och man fann där i skrivet att ingen ammonit eller moabit någonsin skulle få komma in i Guds församling,

013:002 därför att de icke hade kommit Israels barn till måtes med mat och dryck, utan hade lejt Bileam emot dem till att förbanna dem; fastän vår Gud förvandlade förbannelsen till välsignelse.

013:003 Och när de hade hört lagen, avskilde de allt slags främmande folk från Israel.

013:004 Men en tid förut hade prästen Eljasib, som var satt att förestå kammaren i vår Guds hus, och som var en frände till Tobia,

013:005 åt denne inrett en stor kammare, där man förut plågade lägga in spisoffret, råkelsen och kaneln och den tionde av säd, vin och olja, som var bestämd åt leviterna, sångarna och dörvaktarna, så ock offergårdens åt prästerna.

013:006 Men under allt detta var jag icke i Jerusalem; ty i den babyloniske konungen Artasastas trettioandra regeringsår hade jag återkommit till konungen. Men sedan jag efter någon tid hade utbett mig tillstånd av konungen,

013:007 begav jag mig till Jerusalem. Och när jag där förnam det onda som Eljasib hade gjort till främmande för Tobia, då han hade inrett åt honom en kammare i förgårdarna till Guds hus,

013:008 misshagade detta mig högeligen; och jag låt kasta allt Tobias bohag ut ur kammaren.

013:009 Därefter tillsade jag att man skulle rena kamrarna, och jag låt åter ställa in i dem Guds hus' kanel, så ock spisoffret och råkelsen.

013:010 Och när jag vidare fick veta att man icke hade givit åt leviterna vad dem tillkom, varför ock leviterna och sångarna, i stället för att förrätta sina sysslor, hade avvikit var och en till sitt jordagods,

013:011 därför återbrände jag föreståndarna detta och sade: Varför har Guds hus blivit så förfummad?? Och jag hömtade dem tillhoppa och låt dem inställa sig på sina platser.

013:012 Och hela Juda förde fram till förrådshuset sin tionde av säd, vin och olja;

013:013 och jag satte prästen Selemja och Sadok, den skriftlärde, och Pedaja, en av leviterna, till förvaltare över förrådshuset och gav dem till biträde Hanan, son till Sackur, son till Mattanja; ty dessa voro ansedda såsom pålitliga män, och de skulle nu ombesörja utdelningen åt sina bröder.

013:014 Tänk föredenskull på mig, min Gud, och låt icke de fromma gärningar bli utplånade, som jag har gjort för min Guds hus och för tjänstgöringen där!

013:015 Vid samma tid såg jag i Juda huru man trampade vinpressarna på sabbaten och förde hem säd, som man lastade på åsnor, så ock vin, druvor och fikon och annat lastgods av olika slag, och huru man förde sådant till Jerusalem på sabbatsdagen; och jag varnade dem, när de såde dessa livsförändheter.

013:016 Och tyrierna, som vistades där, förde in fisk och alla slags varor och såde dem på sabbaten till judarna, och detta i Jerusalem.

013:017 Därefter brände jag Juda ådlingar detta och sade till dem: Huru kunnen I handla så illa och därmed ohelga sabbatsdagen?

013:018 Var det icke d?ffr? att edra f?der gjorde s?dant som v? Gud I? all denna olycka komma ?ver oss och ?ver denna stad? Och nu dragen I ?nu st?re vrede ?ver Israel genom att s?ohelga sabbaten.?

013:019 Och s?snart det begynte bliva m?kt i Jerusalems portar f?e sabbaten, tillsade jag att man skulle st?nga d?rarna; jag tillsade ock att man icke skulle ?ppna dem f?r?n efter sabbaten. Och jag st?lde n?gra av mina tj?nare p?vakt vid portarna, f? att intet lastgods skulle kunna f?ras in p?sabbatsdagen.

013:020 D?stannade k?pm?n och f?rs?jare av alla slags varor utanf? Jerusalem ?ver natten, och det b?de en och tv?g?nger.

013:021 Men jag varnade dem och sade till dem: ?Varf? stannen I ?ver natten framf? muren? Om I ?nu en g?ng g?en s?, skall jag I?a min hand drabba eder.?

013:022 Och jag tillsade leviterna att de skulle rena sig och komma och h?la vakt vid portarna, f? att sabbatsdagen m?tte h?las helig.

T?nk ock d?ffr? p?mig, min Gud, och hav misskund med mig efter din stora n?!

013:023 P?den tiden s?g jag ocks?judiska m?n som hade tagit till sig asdoditiska, ammonitiska och moabitiska kvinnor.

013:024 Och deras barn talade till h?ften asdoditiska--ty judiska kunde de icke tala riktigt--eller ock n?got av de andra folkens tungom?.

013:025 D?f?ebr?dde jag dem detta och uttalade f?bannelser ?ver dem, ja, n?gra av dem slog jag och ryckte jag i sk?gget. Och jag besvor dem vid Gud och sade: ? skolen icke giva edra d?trar ? deras s?ner, ej heller skolen I av deras d?trar taga hustrur ? edra s?ner eller ? eder sj?va.

013:026 Var det icke med s?dant som Salomo, Israels konung, f?syndade sig? Det fanns bland de m?nga folken ingen konung som var hans like, ty han var ?skad av sin Gud, och Gud satte honom till konung ?ver hela Israel. Likv? kommo de fr?mmande kvinnorna ocks?honom att synda.

013:027 Och nu skulle vi om eder f?h?ra att I haven gjort allt detta stora onda och varit otrogna mot v? Gud, i det att I haven tagit till eder fr?mmande kvinnor!?

013:028 Och en son till Jojada, ?verstepr?sten Eljasibs son, var m?g till horoniten Sanballat; honom drev jag bort ifr?n mig.

013:029 T?nk p?dem, min Gud, d?ffr? att de hava befl?kat pr?stad?met och pr?stad?mets och leviternas f?bund!

013:030 S?renade jag folket ifr?n allt fr?mmande v?sen; och jag fastst?lde vad pr?sterna och leviterna skulle iakttaga, var och en i sin syssla,

013:031 och huru vedoffret p?best?mda tider skulle avl?mnas, och huru med f?stlingsg?vorna skulle f?faras.

T?nk h?p?, min Gud, och r?kna mig det till godo!

Ester

001:001 I Ahasveros' tid--den Ahasveros' som regerade fr?n Indien ?nda till Etiopien, ?ver ett hundra tjugusju h?vdingd?men--

001:002 under den tiden, medan konung Ahasveros satt p?konungatronen i

Susans borg, tilldrog sig följande.

- 001:003 I sitt tredje regeringsår gjorde han ett gästbud för alla sina furstar och tjänare, varvid Persiens och Mediens höfdingare och hans främsta män och furstarna i höfdingdömena voro samlade inför honom.
- 001:004 Och han lät dem under många dagar se sin konungliga höflighet och rikedom och sin storhets glans och prakt--under ett hundra åttio dagar.
- 001:005 Och när dessa dagar hade gått till ända, gjorde konungen ett sju dagars gästbud för allt det folk som fanns i Susans borg, både stora och små, i den inhägnade trädgården som höjde till konungapalatset.
- 001:006 Där hängde tapeter av linne, bomull och mjukt tyg, uppsatta med vita och purpurfärgade snören i ringar av silver och pärlor av vit marmor. Sofor av guld och silver stodo på ett golv som var inlagt med grön och vit marmor och med präglade och svart sten.
- 001:007 Och dryckerna sattes fram i gyllene kärl, det ena icke likt det andra, och konungligt vin fanns i myckenhet, såsom det höjdes hos en konung.
- 001:008 Och när man drack, gällde den lagen att intet tvång skulle råda; ty konungen hade befallt alla sina hovmän att de skulle rätta sig efter vars och ens önskan.
- 001:009 Samtidigt gjorde också Vasti, drottningen, ett gästbud för kvinnorna i konung Ahasveros' kungliga palats.
- 001:010 När då på sjunde dagen konungens hjerta var glatt av vinet, befallde han Mehuman, Bisseta, Harebona, Bigeta, Abageta, Setar och Karkas, de sju hovmän som gjorde tjänst hos konung Ahasveros,
- 001:011 att de skulle föra drottning Vasti, prydd med kunglig krona, inför konungen, för att han skulle låta folken och furstarna se hennes skönhet, ty hon var fager att skådas.
- 001:012 Men drottning Vasti ville icke komma, fastän konungen befallde henne det genom hovmännen. Då blev konungen mycket förtärad och hans vrede upptändes.
- 001:013 Och konungen frågade de vise som voro kunniga i tidstecknens tydning (ty konungens ärenden pågick så långt fram för alla i lag och rätt kunniga;
- 001:014 och han hade vid sin sida Karsena, Setar, Admata, Tarsis, Meres, Marsena och Memukan, de sju furstar i Persien och Medien, som voro konungens närmaste män och innehade främsta platsen i riket); han frågade:
- 001:015 'Vad skall man efter lag göra med drottning Vasti, då hon nu icke har gjort vad konung Ahasveros befallde genom hovmännen?'
- 001:016 Memukan svarade inför konungen och furstarna: 'Icke mot konungen allena har drottning Vasti gjort illa, utan mot alla furstar och alla folk i alla konung Ahasveros' höfdingdömen.'
- 001:017 Ty vad drottningen har gjort skall komma ut bland alla kvinnor, och skall leda till att de förakta sina män, då de ju kunna säga: 'Konung Ahasveros befallde att man skulle föra drottning Vasti inför honom, men hon kom icke.'
- 001:018 Ja, redan i dag skola furstinnorna i Persien och Medien, när de förhåra vad drottningen har gjort, återopa detta inför alla konungens furstar, och därav skall komma förakt och förtret mer än nog.
- 001:019 Om det så tärkes konungen, må han därför låta en kunglig befallning utgå--och må denna upptecknas i Persiens och Mediens lagar, så att den bliver örygglig--att Vasti icke mer skall förkomma inför konung Ahasveros' ansikte; och hennes

konungsliga v?rdighet give konungen ? en annan, som ? b?tre
?n hon.

001:020 N? s?den f?rdning som konungen utf?dar bliver kunnig i hela
hans rike, s?stort det ?, d?skola alla kvinnor giva sina m?n
tillb?lig ?a, b?de stora och sm??

001:021 Detta tal behagade konungen och furstarna, och konungen gjorde
s?som Memukan hade sagt.

001:022 Skrivelser blevo s?nda till alla konungens h?vdingd?men, till
vart h?vdingd?me med dess skrift och till vart folk p?dess
tungom?, att envar man skulle vara herre i sitt hus och tala
sitt folks tungom?.

002:001 Efter en tids f?lopp, sedan konung Ahasveros' vrede hade lagt
sig, t?kte han ?er p?Vasti och vad hon hade gjort, och vad
som var beslutet om henne.

002:002 D?sade konungens m?n som betj?nade honom: ?M?man f? konungens
r?kning s?ka upp unga och fagra jungfrur,

002:003 och m?konungen i sitt rikets alla h?vdingd?men f?ordna vissa
m?n som samla tillhopa alla dessa unga och fagra jungfrur till
fruhuset i Susans borg och ?verl?mna dem ? konungens hovman
Hege, kvinnovaktaren, och man give dem vad n?digt ? till deras
beredelse.

002:004 Och den kvinna som konungen finner behag i blive drottning i
Vastis st?le.? Detta tal behagade konungen, och han gjorde s?.

002:005 I Susans borg fanns d?en judisk man som hette Mordokai, son
till Jair, son till Simei, son till Kis, en benjaminit;

002:006 denne hade blivit bortf?d fr?n Jerusalem med de f?ngar som
f?des bort tillsammans med Jekonja, Juda konung, n? denne
f?des bort av Nebukadnessar, konungen i Babel.

002:007 Han var fosterfader ? Hadassa, som ock kallades Ester, hans
farbroders dotter; ty hon hade varken fader eller moder. Hon
var en flicka med sk?n gestalt, fager att sk?da; och efter
hennes faders och moders d?d hade Mordokai upptagit henne s?som
sin egen dotter.

002:008 D?nu konungens befallning och p?bud blev kunnigt, och m?nga
unga kvinnor samlades tillhopa till Susans borg och ?verl?mnades
? Hegai, blev ock Ester h?mtad till konungshuset och ?verl?mnad
? kvinnovaktaren Hegai.

002:009 Och flickan behagade honom och fann n?d inf? honom; d?f?r
skyndade han att giva henne vad n?digt var till hennes
beredelse, s?ock den kost hon skulle hava, ?vensom att giva
henne fr?n konungshuset de sju t?nor som uts?gos ? henne. Och
han l? henne med sina t?nor flytta in i den b?sta delen av
fruhuset.

002:010 Men om sitt folk och sin sl?kt hade Ester icke yppat n?got, ty
Mordokai hade f?bjudit henne att yppa n?got d?rom.

002:011 Och Mordokai gick var dag fram och ?er utanf? g?rden till
fruhuset, f? att f?veta huru det stod till med Ester, och vad
som vederfors henne.

002:012 Nu var det s?, att n? ordningen kom till den ena eller andra av
de unga kvinnorna att g?in till konung Ahasveros, sedan med
henne hade f?farits i tolv m?nader s?som det var p?budet om
kvinnorna (s?l?ng tid ?gick n?mligen till att bereda dem: sex
m?nader med myrraolja och sex m?nader med v?luktande kryddor
och annat som var n?digt till kvinnornas beredelse),

002:013 n? allts?en kvinna gick in till konungen, d?fick hon taga med
sig ifr?n fruhuset till konungshuset allt vad hon beg?rde.

002:014 Och sedan hon om aftonen hade g?t ditin, skulle hon om
morgonen, n? hon gick tillbaka, g?in i det andra fruhuset och

Verlänas är konungens hovman Saasgas, som hade vakten över bihustrurna. Hon fick sedan icke mer komma in till konungen, om icke konungen hade funnit sådant behag i henne, att hon uttryckligen blev kallad till honom.

- 002:015 Däru ordningen att gäin till konungen kom till Ester, dotter till Abihail, farbroder till Mordokai, som hade upptagit henne till sin dotter, begärde hon intet annat än det som konungens hovman Hegai, kvinnovaktaren, rådde henne till. Och Ester fann nåd för allas ögon, som sågo henne.
- 002:016 Ester blev hämtad till konung Ahasveros i hans kungliga palats i tionde månaden, det är månaden Tebet, i hans sjunde regeringsår.
- 002:017 Och Ester blev konungen kärare än alla de andra kvinnorna, och hon fann nåd och ynnest inför honom mer än alla de andra jungfrurna, så att han satte en kunglig krona på hennes huvud och gjorde henne till drottning i Vastis ställe.
- 002:018 Och konungen gjorde ett stort gåstabud för alla sina furstar och tjänare, ett gåstabud till Esters ära; och han beviljade skattelindring för sina händingdömen och delade ut skänker, såsom det hävdes en konung.
- 002:019 När sedermera jungfrur för andra gången samlades tillhopa och Mordokai satt i konungens port
- 002:020 (men Ester hade, såsom Mordokai bjöd henne, icke yppat något om sin släkt och sitt folk, ty Ester gjorde efter Mordokais befallning, likasom när hon var under hans vård),
- 002:021 vid den tiden, under det att Mordokai satt i konungens port, blevo Bigetan och Teres, två av de hovmännen hos konungen, som höll vakt vid tröskeln, förbittrade på konung Ahasveros och sökte tillfälle att bera hand på honom.
- 002:022 Honom fick Mordokai kunskap, och han berättade det för drottning Ester; därefter omtalade Ester det för konungen på Mordokais vägnar.
- 002:023 Saken blev nu undersökt och söbefunnen; och de blevo böda upphängda på trä. Och detta upptecknades i krönikan, för konungen.

- 003:001 En tid härefter upphängde konung Ahasveros agagiten Haman, Hammedatas son, till hög vördighet och gav honom främsta platsen bland alla de furstar som voro hos honom.
- 003:002 Och alla konungens tjänare som voro i konungens port böjde knä och föll ned för Haman, ty så hade konungen bjudit om honom. Men Mordokai böjde icke knä och föll icke ned för honom.
- 003:003 Därsade konungens tjänare som voro i konungens port till Mordokai: Varför återtröder du konungens bud??
- 003:004 Och när de dag efter dag hade sagt så till honom, utan att han lyssnade till dem, berättade de det för Haman, för att se om Mordokais förklaring skulle förgå: ty han hade berättat för dem att han var en jude.
- 003:005 När nu Haman såg att Mordokai icke böjde knä eller föll ned för honom, uppfylldes han med vrede.
- 003:006 Men det syntes honom för ringa att bera hand allenast på Mordokai, sedan man berättat för honom av vilket folk Mordokai var, utan Haman sökte tillfälle att utrota alla judar som funnos i Ahasveros' hela rike, därför att de voro Mordokais landsmän.
- 003:007 I första månaden, det är månaden Nisan, i Ahasveros' tolfte regeringsår, kastades pur, det är lott, inför Haman om var särskild dag och var särskild månad intill tolfte månaden, det är månaden Adar.
- 003:008 Och Haman sade till konung Ahasveros: Här finnes ett folk som bor kringspritt och förstört bland de andra folken i ditt rikets

alla h vdingd men. Deras lagar äro olika alla andra folks, och de göra icke efter konungens lagar; därför   det icke konungen värdigt att låta dem vara.

003:009 Om det s t ckes konungen, m f rdens skull en skrivelse utf rdas, att man skall förgöra dem. Tio tusen talenter silver skall jag d kunna v ga upp   t h stem nnen till att l ggas in i konungens skattkamarar.?

003:010 D tog konungen ringen av sin hand och gav den   agagiten Haman, Hammedatas son, judarnas ovän.

003:011 Därefter sade konungen till Haman:  Silvret vare dig skänkt, och med folket m du g ra såsom du finner för gott.?

003:012 S blevo d konungens sekreterare tillkallade p tretttonde dagen i första månaden, och en skrivelse, alldeles sådan som Haman ville, utfärdades till konungens satraper och till st th llarna över de söskilda hövdingdömena och till furstarna över de söskilda folken, till vart hövdingdöme med dess skrift och till vart folk p dess tungom . I konung Ahasveros' namn utfärdades skrivelsen, och den beseglades med konungens ring.

003:013 Sedan krings ndes med ilbud brev till alla konungens h vdingd men, att man skulle utrota, dr pa och förgöra judarna, både unga och gamla, både barn och kvinnor, alla p en och samma dag, nämligen p tretttonde dagen i tolfte månaden, det   månaden Adar, varvid ock deras  godelar såsom byte skulle givas till plundring.

003:014 I skrivelsen stod att i vart s skilt hövdingdöme ett påbud, öppet för alla folk, skulle utf rdas, som inneh ll att de skulle vara redo den dagen.

003:015 Och pågrund av konungens befallning drogo ilbuden med hast  stad, s snart påbudet hade blivit utf rdat i Susans borg. Men konungen och Haman satte sig ned till att dricka, under det att best tning r dde i staden Susan.

004:001 N  Mordokai fick veta allt vad som hade skett, rev han s nder sina kläder och klädde sig i säck och aska, och gick s ut i staden och uppgav h gljudda och bittra klagorop.

004:002 Och han begav sig till konungens port och stannade framför den, ty in i konungens port fick ingen komma, som var klädd i sorgdr kt.

004:003 Och i vart hövdingdöme dit konungens befallning och påbud kom blev stor sorg bland judarna, och de fastade, gr to och klagade, ja, de flesta satte sig i säck och aska.

004:004 N  nu Esters t harinnor och hovmän kommo och berättade detta f r henne, blev drottningen högeligen förskräckt; och hon skickade ut kläder till Mordokai, för att man skulle kl da honom i dem och taga av honom sorgdr kten; men han tog icke emot dem.

004:005 D kallade Ester till sig Hatak, en av de hovmän som konungen hade anställt i hennes t h st, och bjöd honom att gå till Mordokai, för att f veta vad som var påförde, och varför han gjorde så.

004:006 N  d Hatak kom ut till Mordokai p den öppna platsen i staden framför konungens port,

004:007 berättade Mordokai för honom allt vad som hade hänt honom, och uppgav beloppet av den penningssumma som Haman hade lovat v ga upp till konungens skattkamarar, för att han skulle f f rg ra judarna.

004:008 Och en avskrift av det skrivna påbud som hade blivit utf rdat i Susan om att de skulle utrotas l mnade han honom ock, för att han skulle visa Ester den och berätta allt för henne, och  gga henne att g in till konungen och bedja honom om misskund och

söka nå hos honom för sitt folk.

004:009 Och Hatak kom och berättade för Ester vad Mordokai hade sagt.

004:010 Därför Ester Hatak att gå till Mordokai och säga:

004:011 Alla konungens tjänare och folket i konungens hovdingdömen veta, att om någon, vare sig man eller kvinna, går in till konungen på den inre gården utan att vara kallad, så gäller för var och en samma lag: att han skall dödas, såframt icke konungen räcker ut mot honom den gyllene spiran, till tecken på att han får leva. Men jag har icke på trettio dagar varit kallad att komma till konungen.?

004:012 När man nu berättade för Mordokai vad Ester hade sagt,

004:013 sade Mordokai att man skulle giva Ester detta svar: "Tänk icke att du ensam bland alla judar skall slippa undan, därför att du är i konungens hus.

004:014 Nej, om du tiger stilla vid detta tillfälle, så skall nog hjälp och råddning beredas judarna från något annat håll, men du och din faders hus, i skolen förgrävas. Vem vet om du icke just för en sådan tid som denna har kommit till konungslig vördighet??"

004:015 Därför Ester giva Mordokai detta svar:

004:016 "Gåstad och församla alla judar som finnas i Susan, och hållen fasta för mig; i skolen icke äta eller dricka något under tre dygn, vare sig dag eller natt. Jag med mina tjänor vill också sammalunda fasta; därefter vill jag gå in till konungen, fastän det är emot lagen. Och skall jag gå förklarad, såm det döske.?"

004:017 Och Mordokai gick bort och gjorde alldeles såsom Ester hade bjudit honom.

005:001 På tredje dagen klädde Ester sig i konungslig skrud och trädde in på den inre gården till konungshuset, mitt emot själva konungshuset; konungen satt där på sin konungatron i det kungliga palatset, mitt emot palatsets dörr.

005:002 När nu konungen såg drottning Ester stå på gården, fann hon nåd för hans ägon, så att konungen räckte ut mot Ester den gyllene spira, som han hade i sin hand; där gick Ester fram och rörde vid ändan av spiran.

005:003 Och konungen sade till henne: "Vad änskar du, drottning Ester, och vad är din begäran? Gådde den och häften av riket, så skall den beviljas dig.?"

005:004 Ester svarade: "Om det så tärkes konungen, må konungen jämte Haman i dag komma till ett gåstabud, som jag har tillrett för honom.?"

005:005 Där sade konungen: "Skynden att hämta hit Haman, för att såm det ske, som Ester har begärt.?" Så kommo där konungen och Haman till gåstabudet, som Ester hade tillrett.

005:006 Och när vinet dracks, sade konungen till Ester: "Vad är din begäran? Den vare dig beviljad. Och vad är din begäran? Gådde den och häften av riket, så skall den uppfyllas.?"

005:007 Ester svarade och sade: "Min begäran och min begäran är:

005:008 om jag har funnit nåd för konungens ägon, och det tärkes konungen att bevilja min begäran och uppfylla min begäran, så må konungen och Haman komma till ännu ett gåstabud, som jag vill tillreda för dem; då skall jag i morgon gå såsom konungen har befallt.?"

005:009 Och Haman gick därifrån den dagen, glad och väl till mods. Men när han fick se Mordokai i konungens port och denne varken stod upp eller ens rörde sig för honom, då uppfylldes Haman med vrede mot Mordokai.

005:010 Men Haman betvang sig och gick hem; därefter sönde han och låt hämta sina vänner och sin hustru Seres.

- 005:011 Och Haman talade för dem om sin rikedom och höglighet och om sina många barn och om all den storhet, som konungen hade givit honom, och om huru konungen i allt hade upphöjt honom över de andra furstarna och konungens övriga tjänare.
- 005:012 Och Haman sade ytterligare: 'Jäcker heller har drottning Ester låtit någon annan än mig komma med konungen till det gästbuden, som hon hade tillrett; och jämväl i morgon är jag bjuden till henne, jämte konungen.
- 005:013 Men vid allt detta kan jag dock icke vara tillfreds, så länge jag ser juden Mordokai sitta i konungens port.'
- 005:014 Därför sade hans hustru Seres och alla hans väner till honom: 'Låt oss resa upp en präst, femtio alnar hög, och bed i morgon konungen, att Mordokai må bliva upphöjd därpå; då kan du glad komma med konungen till gästbudet.' Detta behagade Haman, och han låt oss resa upp prästen.
- 006:001 Den natten kunde konungen icke sova; därför låt han hämta krönikan, där minnesvärda händelser voro upptecknade, och man föreläste ur den för konungen.
- 006:002 Därför fann man där skrivet, att Mordokai hade berättat, hurusom Bigetana och Teres, tvä av de hovmännen, som höll vakt vid tröskeln, hade sett tillfälle att bära hand på konung Ahasveros.
- 006:003 Konungen frågade: 'Vilken ära och upphöjelse har vederfarits Mordokai för detta?? Konungens män, som betjänade honom, svarade: 'Intet sådant har vederfarits honom.'
- 006:004 Därför sade konungen: 'Är någon nu tillståndes på gården?? Och Haman hade just kommit in på den yttre gården till konungshuset för att bedja konungen, att Mordokai må bliva upphöjd på den präst, som han hade låtit sätta upp för hans räkning.
- 006:005 Svarede honom då konungens tjänare: 'Ja, Haman står därute på gården.' Konungen sade: 'Låt honom komma in.'
- 006:006 När då Haman kom in, sade konungen till honom: 'Huru skall man göra med den man, som konungen vill ära?? Men Haman tänkte i sitt hjärta: 'Vem skulle konungen vilja bevisa ära mer än mig??'
- 006:007 Därför sade Haman till konungen: 'Om konungen vill ära någon, 006:008 så skall man hämta en konungslig klädnad, som konungen själv har burit, och en häst, som konungen själv har ridit på, och på vilkens huvud en kunglig krona är fäst;
- 006:009 och man skall överlämna klädnden och hästen åt en av konungens främsta furstar, och klädnden skall sättas på den man, som konungen vill ära, och man skall föra honom ridande på hästen fram på den öppna platsen i staden och utropa framför honom: 'Så gå man med den man, som konungen vill ära.'
- 006:010 Därför sade konungen till Haman: 'Skynda dig att taga klädnden och hästen, såsom du har sagt, och gå så med juden Mordokai, som sitter i konungens port. Underlått intet av allt vad du har sagt.'
- 006:011 Så tog då Haman klädnden och hästen och satte klädnden på Mordokai och födde honom ridande fram på den öppna platsen i staden och utropade framför honom: 'Så gå man med den man, som konungen vill ära.'
- 006:012 Och Mordokai vände tillbaka till konungens port; men Haman skyndade hem, såjande och med överhöjt huvud.
- 006:013 Och när Haman förtjände för sin hustru Seres och alla sina väner vad som hade hänt honom, sade hans vise män och hans hustru Seres till honom: 'Om Mordokai, som du har begynt att stå tillbaka för, är av judisk börd, så följ du intet mot honom, utan skall komma alldeles till korta för honom.'
- 006:014 Medan de ännu så talade med honom, kommo konungens hovmän för

att skyndsamt hängta Haman till gästbuden, som Ester hade tillrett.

007:001 Sökommo drottningen och Haman till gästbuden hos drottning Ester.

007:002 Och när vinet dracks, sade konungen till Ester, också nu på andra dagen: Vad är din bön, drottning Ester? Den vare dig beviljad. Och vad är din begäran? Gårde den också hängten av riket, så skall den uppfyllas.

007:003 Drottning Ester svarade och sade: Om jag har funnit nåd för dina ögon, o konung, och det sändes konungen, så bli mitt liv mig skänkt på min bön, och mitt folks på min begäran.

007:004 Ty vi föro såda, jag och mitt folk, till att utrotas, dröpas och förgöras. Om vi allenast hade blivit såda till träd och trädinnor, så skulle jag hava tegat; ty den olyckan vore icke sådan, att vi borde besvär konungen därmed.

007:005 Dö svarade konung Ahasveros och sade till drottning Ester: Vem är den, och var är den, som har födristat sig att säga??

007:006 Ester sade: En häsk och illvillig man är det: den onde Haman dö. Dö blev Haman föskräckt för konungen och drottningen.

007:007 Och konungen stod upp i vrede och lämnade gästbuden och gick ut i palatsets trädgård; men Haman trädde fram för att bedja drottning Ester om sitt liv, ty han såg, att konungen hade beslutit hans oföd.

007:008 När konungen därefter kom tillbaka till gästbudssalen från palatsets trädgård, hade Haman sjunkit ned mot den soffa, där Ester satt; dö sade konungen: Vill han också va väd mot drottningen, hängen i min närvaro?? Knappt hade detta ord gått över konungens läppar, förrän man höjde över Hamans ansikte.

007:009 Och Harebona, en av hovmännen hos konungen, sade: Vid Hamans hus står redan en påle, femtio alnar hög, som Haman lätit resa upp för Mordokai, vilkens ord en gång var konungen till sådant gagn. Dö sade konungen: Hängen upp honom på den.

007:010 Så höngde de upp Haman på den påle, som han hade lätit stå upp för Mordokai. Sedan lade sig konungens vrede.

008:001 Samma dag gav konung Ahasveros till drottning Ester Hamans, judarnas örens, hus. Och Mordokai fick tillträde till konungen, ty Ester hade nu omtalat, vad han var för henne.

008:002 Och konungen tog av sig ringen, som han hade lätit taga ifrån Haman, och gav den till Mordokai. Och Ester satte Mordokai över Hamans hus.

008:003 Och Ester talade ytterligare inför konungen, i det att hon föll ned för hans fötter; hon bönföll honom gråtande, att han skulle avvända agagiten Hamans onda råd och det anslag, som denne hade förehaft mot judarna.

008:004 Dö räckte konungen ut den gyllene spiran mot Ester; och Ester stod upp och trädde fram inför konungen

008:005 och sade: Om det sändes konungen, och om jag har funnit nåd inför honom, och det synes konungen vara riktigt och jag är honom till behag, så mjen skrivelse utfördas för att återkalla de brev, som innehåll agagiten Hamans, Hammedatas sons, anslag, och som han skrev för att förgöra judarna i alla konungens hövdingdömen.

008:006 Ty huru skulle jag kunna uthöda att se den olycka, som eljest träffade mitt folk? Ja, huru skulle jag kunna uthöda att se mina landsmän förgöras??

008:007 Dö sade konung Ahasveros till drottning Ester och till juden Mordokai: Se, Hamans hus har jag givit till Ester, och han själv

har blivit upphängd på en påle, därför att han ville bära hand på judarna.

008:008 Men utförd den nu också i en skrivelse angående judarna i konungens namn, såsom i finnen för gott, och beseglen den med konungens ring. Ty en skrivelse, som är utförd i konungens namn och beseglad med konungens ring, kan icke återkallas.

008:009 Så blevo nu strax konungens sekreterare tillkallade, på tjugutredje dagen i tredje månaden, det är månaden Sivan, och en skrivelse, alldeles sådan som Mordokai ville, utfördes till judarna och till satraperna, stämarna och furstarna i hängdömena, från Indien ända till Etiopien, ett hundra tjugusju hängdömen, till vart hängdöme med dess skrift och till vart folk på dess tungomål, jämväl till judarna med deras skrift och på deras tungomål.

008:010 Han utförde skrivelsen i konung Ahasveros' namn och beseglade den med konungens ring. Därefter kringsände han brev med ilbud till häst, som redo på kungliga travare från stuterierna,

008:011 att konungen tillstodde judarna i var särskild stad att församla sig till försvar för sitt liv och att i vart folk och hängdöme utrota, dräpa och förgöra alla väpnade skaror, som angrepe dem, ävensom barn och kvinnor, varvid deras godelar såsom byte skulle givas till plundring,

008:012 detta på en och samma dag i alla konung Ahasveros' hängdömen, nämligen på trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar.

008:013 I skrivelsen stod, att i vart särskilt hängdöme ett påbud, öppet för alla folk, skulle utföras, som innehöll, att judarna skulle vara redo till den dagen att hämnas på sina fiender.

008:014 Och på grund av konungens befallning drogo ilbuden på de kungliga travarna skyndsamt och med hast åstad, så snart påbudet hade blivit utförd i Susans borg.

008:015 Men Mordokai gick ut från konungen i kungslig klädning av mörklätt och vitt tyg och med en stor gyllene krona och en mantel av vitt och purpurätt tyg, under det att staden Susan jublade och var glad.

008:016 För judarna hade nu uppgåt ljus och glädje, fröjd och ära.

008:017 Och i vart hängdöme och i var stad, dit konungens befallning och påbud kom, blev glädje och fröjd bland judarna, och de hölo gästabad och högtid. Och många ur de främmande folken blevo judar, ty förskräckelse för judarna hade fallit över dem.

009:001 På trettonde dagen i tolfte månaden, det är månaden Adar, den dag då konungens befallning och påbud skulle verkställas, och då judarnas fiender hade hoppats att bli dem ärmektiga-- fastän det vände sig så, att judarna i stället skulle bli sina motståndare ärmektiga--

009:002 på den dagen församlade sig judarna i sina städer, i alla konung Ahasveros' hängdömen, för att kasta sig över dem, som såkte deras öförd; och ingen kunde stå dem emot, ty förskräckelse för dem hade fallit över alla folk.

009:003 Och alla furstarna i hängdömena och satraperna och stämarna och konungens tjänstemän understödde judarna, ty förskräckelse för Mordokai hade fallit över dem.

009:004 Ty Mordokai var nu stor i konungens hus, och hans rykte gick ut i alla hängdömen, eftersom denne Mordokai levde allt större och större.

009:005 Och judarna anstälde med sina svär ett nederlag överallt bland sina fiender och dröpte och förgjorde dem och föforo såsom de ville med sina motståndare.

009:006 I Susans borg dröpte och förgjorde judarna fem hundra män.
009:007 Och Parsandata, Dalefon, Aspata,
009:008 Porata, Adalja, Aridata,
009:009 Parmasta, Arisai, Aridai och Vajsata,
009:010 judarnas övriga Hamans, Hammedatas sons, tio syster dröpte de; men till plundring räckte de icke ut sin hand.
009:011 Samma dag fick konungen veta huru många som hade blivit dröpta i Susans borg.
009:012 Därför sade konungen till drottning Ester: Varför Susans borg hava judarna dröpt och förgjort fem hundra män utom Hamans tio syster; vad skola de därför icke hava gjort i konungens övriga händingdömen? Vad är nu din bön? Den vare dig beviljad. Och vad är ytterligare din begäran? Den skall uppfyllas.
009:013 Ester svarade: Om det sötäckes konungen, så må det också i morgon tillstådjäs de judar, som äro i Susan, att gå efter påbudet först i dag; och må Hamans tio syster bliva upphängda på pålen.
009:014 Därför befallde konungen, att så skulle ske, och påbudet blev utfördat i Susan; därefter blevo Hamans tio syster upphängda.
009:015 och de judar, som voro i Susan, församlade sig också på fjortonde dagen i månaden Adar och dröpte i Susan tre hundra män; men till plundring räckte de icke ut sin hand.
009:016 Och de övriga judarna, de som voro i konungen händingdömen, församlade sig till försvar för sitt liv och skaffade sig ro för sina fiender, i det att dröpte sjuttiofem tusen av dessa sina motståndare; men till plundring räckte de icke ut sin hand.
009:017 Detta skedde på trettonde dagen i månaden Adar; men på fjortonde dagen vilade de och firade den såsom en gästbuds- och glädjedag.
009:018 De judar åter, som voro i Susan, hade församlat sig både den trettonde dagen och på den fjortonde; men de vilade på den femtonde dagen och firade den såsom en gästbuds- och glädjedag.
009:019 Därför fira judarna på landsbygden, de som bo i landsortsstäderna, den fjortonde dagen i månaden Adar såsom en glädje-, gästbuds- och högtidsdag, på vilken de sända gåvor till varandra av den mat de hava tillagat.
009:020 Och Mordokai tecknade upp dessa händelser och sände skrivelser till alla judar i konung Ahasveros' händingdömen, både nära och fjärran,
009:021 och stadgade såsom lag för dem, att de alltid, är efter är, skulle fira den fjortonde och den femtonde dagen i månaden Adar,
009:022 eftersom det var på dessa dagar som judarna hade fått ro för sina fiender, och eftersom i denna månad deras bedrövelse hade blivit förvandlad till glädje och deras sorg till högtid. Därför skulle de fira dessa dagar såsom gästbuds- och glädjedagar, på vilka de skulle sända gåvor till varandra av den mat de hade tillagat, så ock skänker till de fattiga.
009:023 Och judarna antogo såsom sed, vad de nu hade begynt att göra, det varom Mordokai hade skrivit till dem--
009:024 detta eftersom agagiten Haman, Hammedatas son, alla judars övriga, hade förhaft sitt anslag mot judarna till att förgöra dem och hade kastat pur, det är lott, till att plösligt överfalla och förgöra dem;
009:025 varemot konungen, när han hade fått veta detta, hade givit befallning och utfördat en skrivelse om att det onda anslag, som denne hade förhaft mot judarna, skulle vända tillbaka på hans eget huvud, så att han själv och hans syster hade blivit upphängda på pålen.
009:026 Fjerdenskull blevo dessa dagar kallade purim efter

ordet pur; och firdens skull, i anledning av allt som stod i detta brev, och vad de själva härav hade sett, och vad som hade vederfarits dem,

009:027 stadgade judarna och antogo såsom orygglig sed för sig och sina efterkommande och för alla, som slöt sig till dem, att alltid, för efter för, fira dessa böda dagar, efter föreskriften om dem och på den för dem bestämda tiden,

009:028 och att dessa dagar skulle ihågkommas och firas i alla tider, i var släkt, i vart hvardingdöme och i var stad, så att dessa purimsdagar oryggligt skulle hållas bland judarna och deras minnelse icke upphöra bland deras efterkommande.

009:029 Men drottning Ester, Abihails dotter, och juden Mordokai uppsatte nyo en skrivelse, i eftertryckliga ordalag, för att stadga såsom en lag, vad som föreskrevs i detta nya brev om purim.

009:030 Och skrivelser, vänligt och välvilligt avfattade, utsändes till alla judar i de ett hundra tjugusju hvardingdömena i Ahasveros' rike,

009:031 för att stadga såsom lag, att de skulle fira dessa purimsdagar på deras bestämda tider så, som juden Mordokai och drottning Ester stadgade för dem, och så, som de stadgade för sig själva och sina efterkommande, nämligen med föreskrivna fastor och olika klagorop.

009:032 Alltså blevo genom Esters befallning dessa föreskrifter om purim stadgade såsom lag; och den tecknades upp i en bok.

010:001 Och konung Ahasveros tog skatt både av fastlandet och av öarna i havet.

010:002 Och allt vad han i sin makt och sin vädighet gjorde, vänsom berättelsen om den storhet, till vilken konungen upphörde Mordokai, det finnes upptecknat i de mediska och persiska konungarnas krönika.

010:003 Ty juden Mordokai var konung Ahasveros' närmaste man, och han var stor bland judarna och önskad av alla sina bröder, eftersom han sörkte sitt folks bästa och lade sig ut för alla sina landsmän till deras välfärd.

Job

001:001 I Us' land levde en man som hette Job; han var en ostrafflig och redlig man, som fruktade Gud och flydde det onda.

001:002 För honom föddes sju söner och tre döttrar;

001:003 och han ägde sju tusen för, tre tusen kameler, fem hundra par oxar och fem hundra åsninnor, därtill tjure i stor mängd. Så var denne man mäktigare än någon annan i österlandet.

001:004 Och hans söner hade för sed att gå åstad och hålla gästbud, den ena dagen i den enes hus, den andra dagen i den andres; de sönde då och inbjödo sina tre systrar att äta och dricka tillsammans med dem.

001:005 När så en omgång av gästbuds dagar var till ända, sönde Job efter dem för att helga dem; bittida om morgonen offrade han då ett brännoffer för var och en av dem. Ty Job tänkte: Kan ända hava mina barn syndat och i sina hjärtan talat förgripligt om Gud? Så gjorde Job för var gång.

001:006 Men nu hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde fram inför HERREN, och klagaren kom också med bland dem.

001:007 Därför frågade HERREN klagaren: "Varifrån kommer du?" Klagaren svarade HERREN och sade: "Från en vandring ut över jorden och från en fjärd omkring på den."

001:008 Därför sade HERREN till klagaren: "Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som söfruktat Gud och flyr det onda."

001:009 Klagaren svarade HERREN och sade: "Är det därför intet som Job fruktat Gud?"

001:010 Du har ju på allt sätt beskådat honom och hans hus och allt vad han äger; du har välsignat hans händers verk, och hans boskapshjordar hava utbredd sig i landet.

001:011 Man rädd ut din hand och kom vid detta allt som han äger; för visso skall han dömitt i ansiktet tala förgripliga ord mot dig."

001:012 HERREN sade till klagaren: "Vilken, allt vad han äger vare givet i din hand; allenast mot honom själv må du icke räcka ut din hand." Sögick klagaren bort ifrån HERRENS ansikte.

001:013 När nu en dag hans söner och dottrar hölo måttid och drucko vin i den äldste broderns hus,

001:014 Kom en budbärare till Job och sade: "Öxarna gingo för plogen, och änninnorna betade därbredvid;

001:015 därför föll säerna in och rövade bort dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom."

001:016 Medan denne ännu talade, kom åter en och sade: "Guds eld föll ifrån himmelen och slog ned bland småboskapen och folket och förtörde dem. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom."

001:017 Medan denne ännu talade, kom åter en och sade: "Kaldarna stälde upp sitt manskap i tre hopar och föll sönder över kamelerna och rövade bort dem, och folket slogo de med svärdsegg. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom."

001:018 Under det att denne ännu talade, kom åter en annan och sade: "Dina söner och dottrar hölo måttid och drucko vin i den äldste broderns hus;

001:019 därför kom en stark storm fram över äknen och tog tag i husets fyra hörn, och det föll omkull över folket, så att de förgingos. Jag var den ende som kom undan, för att jag skulle underrätta dig därom."

001:020 Därför stod Job upp och rev sönder sin mantel och skar av håret på sitt huvud. Och han föll ned till jorden och tillbad

001:021 och sade:
"Naken kom jag ur min moders liv,
och naken skall jag vända åter dit;
HERREN gav, och HERREN tog.
Lovat vare HERRENS namn!?"

001:022 Vid allt detta syndade Job icke och talade intet lasteligt mot Gud.

002:001 Äter hände sig en dag att Guds söner kommo och trädde fram

inför HERREN; och klagaren kom också med bland dem och trädde fram inför HERREN.

002:002 Därför sade HERREN till klagaren: "Varifrån kommer du?" Klagaren svarade HERREN och sade: "Från en vandring ut över jorden och från en fjärd omkring på den."

002:003 Därför sade HERREN till klagaren: "Har du givit akt på min tjänare Job? Ty på jorden finnes icke hans like i ostrafflighet och redlighet, ingen som söfruktar Gud och flyr det onda; och ännu håller han fast vid sin ostrafflighet. Säg har du därför uppeggat mig mot honom till att utan sak fjärdäva honom?"

002:004 Klagaren svarade HERREN och sade: "Hud för hud; allt vad man säger giver man ju för att själv slippa undan.

002:005 Men räck ut din hand och kom vid hans knä och ben; förvisso skall han där mitt i ansiktet tala förgräpliga ord mot dig."

002:006 HERREN sade till klagaren: "Vän, han vare given i din hand; allenast hans liv må du skona."

002:007 Så gick klagaren bort ifrån HERRENS ansikte och slog Job med svarta bulnader, ifrån fotbladet ända till halsen.

002:008 Och han tog sig en lerskärva att skrapa sig med, där han satt mitt i askan.

002:009 Därför sade hans hustru till honom: "Håller du ännu fast vid din ostrafflighet? Tala fritt ut om Gud, och då?"

002:010 Man han svarade henne: "Du talar såsom en dåraktig kvinna skulle tala. Om vi taga emot det goda av Gud, skola vi då icke också taga emot det onda?"

Vid allt detta syndade Job icke med sina fötter.

002:011 Men tre vänner till Job fingo höra om alla de olyckor som hade träffat honom, och de kommo så, var och en från sin ort; Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från Naama. Och de avtalade med varandra att de skulle begiva sig till stad för att hämta honom och trösta honom.

002:012 Men när de, ännu på avstånd, lyfte upp sina röster och sågo att de icke mer kunde höra igen honom, brusto de ut i gråt och revs sönder sina mantlar och kastade stoft mot himmelen, ned över sina huvuden.

002:013 Sedan sutto de med honom på jorden i sju dagar och sju nätter, utan att någon av dem talade ett ord till honom, eftersom de sågo att hans plåga var mycket stor.

003:001 Därefter öpplade Job sin mun och förbannade sin födelsedag;

003:002 Job tog till orda och sade:

003:003 "Må den dag utplånas, på vilken jag föddes, och den natt som sade: 'Ett gossebarn är avlat.'"

003:004 "Må den dagen vändas i mörker, må Gud i höjden ej fröja efter den och intet dagsljus lysa där över."

003:005 "Mörkret och dånsskuggan bölde den åter, molnen lågre sig över den; förskräcke den allt som kan förmörka en dag."

003:006 "Den natten må gripas av tjockaste mörker; ej må den förförda sig bland årets dagar, intet rum må den finna inom människans krets."

003:007 Ja, ofruktsam blive den natten,
aldrig h?je sig jubel under den.
003:008 M?den f?rbannas av dem som besv?ja dagar,
av dem som f?rm?mana upp Leviatan.
003:009 M?dess grynings stj?rnor f?rm?kas,
efter ljus m?den bida, utan att det kommer,
morgonrodnadens ?gonbryn m?den aldrig f?se;
003:010 eftersom den ej tillsl?t d?trarna till min moders liv,
ej l?t olyckan f?rbliva dold f?r mina ?gon.

003:011 Varf?r fick jag ej d?strax i moderssk?tet,
f?rg? vid det jag kom ut ur min moders liv?

003:012 Varf?r funnos kn?n mig till m?tes,
och varf?r br?st, d?r jag fick di?

003:013 Hade s?icke skett, l?ge jag nu i ro,
jag finge d?sova, jag nj?te d?min vila,
003:014 vid sidan av konungar och r?dsherrar i landet,
m?n som byggde sig palatslika gravar,
003:015 ja, vid sidan av furstar som voro rika p?guld
och hade sina hus uppfyllda av silver;
003:016 eller vore jag icke till, lik ett nedgr?vt foster,
lik ett barn som aldrig fick se ljuset.

003:017 D?r hava ju de ogudaktiga upph?t att rasa,
d?r f?de uttr?tade komma till vila;

003:018 d?r hava alla f?ngar f?t ro,
de h?ra d?r ingen p?drivares r?st.

003:019 Sm?och stora ?o d?r varandra lika,
tr?en har d?r blivit fri ifr?n sin herre.

003:020 Varf?r skulle den olycklige sk?da ljuset?

Ja, varf?r gives liv ? dem som pl?gas s?bittert,

003:021 ? dem som v?nta efter d?den, utan att den kommer,
och spana d?refter mer ?n efter n?gon skatt,

003:022 ? dem som skulle gl?djas--ja, intill jubel--
och fr?da sig, allenast de funne sin grav;

003:023 varf?r ? en man vilkens v?g ? h?jd i m?rker,
? en man s?kringst?ngd av Gud?

003:024 Suckan har ju blivit mitt dagliga br?d,
och s?som vatten str?mma mina klagorop.

003:025 ty det som ingav mig f?rskr?ckelse, det drabbar mig nu,
och vad jag fruktade f?r, det kommer ?ver mig.

003:026 Jag f?r ingen rast, ingen ro, ingen vila;
?ngest kommer ?ver mig.

004:001 D?refter tog Elifas fr?n Teman till orda och sade:

004:002 Misstycker du, om man dristar tala till dig?
Vem kan h?la tillbaka sina ord?

004:003 Se, m?nga har du visat till r?ta,
och maktl?sa h?nder har du st?kt;

004:004 dina ord hava uppr?ttat den som stapplade,
och ? vacklande kn?n har du givit kraft.

004:005 Men nu, d?det g?ller dig sj?lv, bliver du ot?ig,
n?r det ? dig det drabbar, f?rskr?ckes du.

004:006 Skulle d?icke din gudsfruktan vara din tillf?tsikt
och dina v?gars ostrafflighet ditt hopp?

004:007 T?nk efter: n?r h?rde det att en oskyldig fick f?rg?ts?
och var skedd det att de redliga m?ste g?under?

004:008 Nej, s?har jag sett det g?, att de som pl?ja f?rd?v
och de som uts?olycka, de sk?rda och s?dant;

004:009 f?r Guds andedr?kt f?rg?ts de
och f?r en frysning av hans n?sa f?rsvinna de.

004:010 Ja, lejonets skri och rytarens r?st m?ste tystna,
och unglejonens t?nder brytas ut;

004:011 Det gamla lejonet f?rg?ts, ty det finner intet rov,
och lejoninnans ungar bliva f?rstr?dda.

004:012 Men till mig sm?g sakta ett ord,
mitt ?ra f?rnam det likasom en viskning,

004:013 N?r tankarna sv?vade om vid nattens syner
och s?nmen f?l tung p?m?nskorna,

004:014 d?kom en f?rskr?ckelse och b?van ?ver mig,
med rysning fyllde den alla ben i min kropp.

004:015 En vindpust for fram ?ver mitt ansikte,
d?rvid reste sig h?ren p?min kropp.

004:016 Och n?got tr?dde inf?r mina ?gon,
en skepnad vars form jag icke sk?hjde;
och jag h?rde en susning och en r?st:

004:017 ?Kan d?en m?nskiska hava r?tt mot Gud
eller en man vara ren inf?r sin skapare?

004:018 Se, ej ens p?sina tj?hare kan han f?rlita sig,
j?mv?r sina ?nglar m?ste han tillvita fel;

004:019 huru mycket mer d?dem som bo i hyddor av ler,
dem som hava sin grundval i stoftet!

De krossas s?nder s?l?tt som mal;

004:020 n?r morgon har bytts till afton, ligga de slagna;
innan man aktar d?r p?, hava de f?rg?ts f?r alltid.

004:021 Ja, deras hyddas f?ste ryckes bort f?r dem,
of?rt?nkt m?ste de d??

005:001 Ropa fritt; vem finnes, som svarar dig,
och till vilken av de heliga kan du v?nda dig?

005:002 Se, d?ren dr?pes av sin gr?melse,
och den f?kunnige d?das av sin bitterhet.

005:003 Jag s?g en d?re, fast var han rotad,
men pl?sligt m?ste jag ropa ve ?ver hans boning.

005:004 Ty hans barn g?nu fj?ran ifr?n fr?sning,
de f?trampas i porten utan r?ddning.

005:005 Av hans sk?rd ?ter vem som ?r hungrig,
den r?vas bort, om och h?gnad med t?nen;
efter hans rikedom gapar ett giller.

005:006 Ty icke upp ur stoftet kommer f?rd?vet,
ej ur marken skjuter olyckan upp;

005:007 nej, m?nskiskan varder f?dd till olycka,
s?som eldgnistor m?ste flyga mot h?den.

005:008 Men vore det nu jag, s?sk?te jag n?d hos Gud,
? Gud hemst?lde jag min sak,
005:009 ? honom som g? stora och outrannsackliga ting,
under, flera ? n?gon kan r?kna,
005:010 ? honom som l?ter regnet falla p?jorden
och s?nder vatten ned ?ver markerna,
005:011 n? han vill upph?ja de ringa
och f?h?j?pa de s?njande till fr?nsning.

005:012 Han ? den som g? de klokas anslag om intet,
s?att deras h?nder intet utr?tta med f?nufft;
005:013 han f?ngar de visa i deras klokskap
och l?ter de illfundiga f?rhasta sig i sina r?dslag:
005:014 mitt p?dagen r?ka de ut f? m?rker
och famla mitt i ljuset, likasom vore det natt.

005:015 S?fr?sar han fr?n deras tungors sv?rd,
han fr?sar den fattige ur den ?verm?ktiges hand.
005:016 Den arme kan s? ?ter hava ett hopp,
och or?tf?rdigheten m?ste tillsluta sin mun.

005:017 Ja, s?l ? den m?nskiska som Gud agar;
den Allsm?ktiges tuktan m? du icke f?rkasta.
005:018 Ty om han och sargar, s?f?rbinder han ock,
om han sl?, s?hela ock hans h?nder.
005:019 Sex g?nger r?ddar han dig ur n?den,
ja, sju g?nger avv?ndes olyckan fr?n dig.

005:020 I hungerstid f?lossar han dig fr?n d?den
och i krig undan sv?rdets v?rd.
005:021 N? tungor sv?nga gisslet, g?mmes du undan;
du har intet att frukta, n? f?rh?jelse kommer.

005:022 Ja, ? f?rh?jelse och dyr tid kan du d?le,
f? vilddjur beh?ver du ej heller k?na fruktan;
005:023 ty med markens stenar st? du i f?rbund,
och med djuren p?marken har du ing?tt fred.
005:024 Och du f? se huru din hydda st? trygg;
n? du synar din boning, saknas intet d?ri.

005:025 Du f? ock se huru din ?tt f?rkas,
huru din avkomma bliver s?som markens ?ter.
005:026 I graven kommer du, n? du har hunnit din mognad,
s?som s?lesskylen b?rgas, d?dess tid ? inne.

005:027 Se, detta hava vi utrannsakat, och s? ? det;
h? d?p?och bet?nk det v?.

006:001 D?tog Job till orda och sade:

006:002 Ack att min gr?melse bleve v?gd
och min olycka lagd j?mte den p?v?gen!
006:003 Se, tyngre ? den nu ? havets sand,
d?f? kan jag icke styra mina ord.
006:004 Ty den Allsm?ktiges pilar hava tr?ffat mig,
och min ande indricker deras gift;
ja, f?skr?ckelser ifr?n Gud st?la sig upp mot mig.

006:005 Icke skriar vild?snan, n? hon har friskt gr?s,

icke r mar oxen, d han stå vid sitt foder?
006:006 Men vem vill äta den mat som ej har smak eller s ta,
och vem finner behag i slem tens saft?
006:007 S v grar nu min sj  att komma vid detta,
det   för mig en vämjelig spis.

006:008 Ack att min b n bleve h rd,
och att Gud ville uppfylla mitt hopp!
006:009 O att det täcktes Gud att krossa mig,
att räcka ut sin hand och avsk ta mitt liv!
006:010 D funnes ännu för mig någon tröst,
jag kunde d jubla, fastän plågad utan f skoning;
jag har ju ej f nekat den Heliges ord.

006:011 Huru stor   d min kraft, eftersom jag alltj mt b r hoppas?
Och vad väntar mig för  nde, eftersom jag skall vara t ig?
006:012 Min kraft   v  ej såsom stenens,
min kropp   v  icke av koppar?
006:013 Nej, f visso gives ingen hj p f r mig,
var utv g har blivit mig stängd.

006:014 Den förtvivlade borde ju r na barmhärtighet av sin vän,
men se, man  vergiver den Allsmäktiges fruktan,
006:015 Mina br der  o trol sa, de  o såsom regnb ckar,
ja, lika bäckarnas r nilar, som snart sina ut,
006:016 som v  kunna g m ka av vinterns flöden,
n  snön har fallit och gömt sig i dem,
006:017 men som  er f svinna, nå de träffas av hettan,
och torka bort ifrån sin plats, d v rmen kommer.

006:018 Vägfarande där i trakten vika av till dem,
men de finna allenast ödslighet och måste f g s.
006:019 Temas vägfarande sk dade dithän,
Sabas k pmanst g hoppades p dem;
006:020 men de kommo p skam i sin f tr stan,
de sågo sig g ckade, nå de hade hunnit ditfram.

006:021 Ja, likas   ren I nu ingenting v rda,
handfallna st n I av f f ran och f skr ckelse.
006:022 Har jag d beg tt att I skolen giva mig g vor,
taga av edert gods för att l sa mig ut,
006:023 att I skolen r dda mig undan min ovän,
k pa mig fri ur v dsverkares hand?

006:024 Undervisen mig, s vill jag tiga,
I  ren mig att f st vari jag har farit vilse.
006:025 Gott   f visso uppriktigt tal,
men tillr tavising av eder, vad båtar den?

006:026 Haven I d i sinnet att h la röst med ord,
och skall den förtvivlade f tala f  vinden?
006:027 D kasten I v  ocks lott om den faderlöse,
d I  ren I v  k psl om eder v n!

006:028 Dock, m det nu täckas eder att akta p mig;
icke vill jag ljuga eder mitt i ansiktet.
006:029 Vänden om! M s dan orätt icke ske;
ja, vänden ännu om, ty min sak   r tf rdig!
006:030 Skulle v  orätt bo p min tunga,

och min mun, skulle den ej föst? vad fördärligt?

007:001 En stridsmans liv lever ju människan på jorden,
och hennes dagar är såsom dagakarlens dagar.

007:002 Hon är lik en träd som flämtar efter skugga,
lik en dagakarl som får bida efter sin lön.

007:003 Sär har jag fått till arvedel månader av elände;
nätter av vedermåda hava blivit min lott.

007:004 Sär snart jag har lagt mig, är min fröga:
Än skall jag döfst? upp??
Ty aftonen synes mig så lång;
jag är övermått av oro, innan morgonen har kommit.

007:005 Med förtuttnelsens maskar höjes min kropp,
med en skorpa lik jord;
min hud skrymper samman och faller sönder.

007:006 Mina dagar fly snabbare än vårens spole;
de fösvinna utan något hopp.

007:007 Tänk där på att mitt liv är en fläkt,
att mitt öga icke mer skall föse någon lycka.

007:008 Den nu ser mig, hans öga skall ej vidare skåda mig;
bäst din blick vilar på mig, är jag icke mer.

007:009 Såsom ett moln som har fösvunnit och gått bort,
så är den som har farit ned i dödsriket;
han kommer ej åter upp därifrån.

007:010 Aldrig mer vänder han tillbaka till sitt hus,
och hans plats vet icke av honom mer.

007:011 Där vill jag nu icke lägga band på min mun,
jag vill taga till orda i min andes ängest,
jag vill klaga i min själ's bedrövelse.

007:012 Icke är jag väl ett hav eller ett havsvidunder,
så att du måste sätta ut vakt mot mig?

007:013 När jag hoppas att min båd skall trösta mig,
att mitt lidande skall lindra mitt bekymmer,

007:014 döföfar du mig genom drömmar,
och med syner föskröcker du mig.

007:015 Nej, hellre vill jag nu bliva kvävd,
hellre dö än vara blott knotor!

007:016 Jag är led vid detta; aldrig kommer jag åter till liv.
Låt mig vara; mina dagar är ju fönglighet.

007:017 Vad är döen människa, att du går så stor sak av henne,
aktar på henne sånoga,

007:018 synar henne var morgon,
prövar henne vart ögonblick?

007:019 Huru länge skall det dröja,
innan du vänder din blick ifrån mig,
länar mig i fred ett litet andetag?

007:020 Om jag än har syndar, vad skadar jag dömed dig,
du människornas bespejare?

Varför har du satt mig till ett mål för dina angrepp

och lätt mig bliva en b rda för mig själv?
007:021 Varför vill du icke förlåta mig min överträdelse,
icke tillgiva mig min missgärning?
Nu måste jag ju snart gå till vila i stoftet;
om du söker efter mig, så får jag icke mer.

008:001 Där efter tog Bildad från Sua till orda och sade:

008:002 Huru l nge vill du h lla på med sådant tal
och låta din muns ord komma såsom en väldig storm?

008:003 Skulle v  Gud kunna kränka rätten?
Kan den Allsmäktige kränka rättfärdigheten?

008:004 Om dina barn hava syndat mot honom
och han gav dem i sina överträdelsers v d,

008:005 s vet, att om du själv s ker Gud

och beder till den Allsmäktige om misskund,

008:006 då, om du f r ren och r tsinnig,

ja, då skall han vakna upp till din rädning

och upprätta din boning, så att du bor där i rättfärdighet;

008:007 och så skall din första tid synas ringa,
då nu din sista tid har blivit så stor.

008:008 Ty fr ga framfarna släkten,

och akta på vad fäderna hava utr nt

008:009 --vi själva föro ju från i g r och veta intet,

en skugga föro våra dagar på jorden;

008:010 men de skola undervisa dig och säga dig det,
ur sina hjärtan skola de hämta fram svar:

008:011  icke kan r ret växa högt, där marken ej f r sank,
eller vassen skjuta i höjden, där vatten ej finnes?

008:012 Nej, bäst den står gr n, ej mogen för skörd,
måste den d vissna, före allt annat gr s.

008:013 S g r det alla som f rg ta Gud;

den gudlöses hopp måste varda om intet.

008:014 Ty hans tillförsikt visar sig bräcklig

och hans f rt stan lik spindelns v v.

008:015 Han förlitar sig på sitt hus, men det har intet best nd;
han tryggar sig därvid, men det  ger ingen fasthet.

008:016 Lik en frodig planta växer han i solens sken,
ut över lustgården str cka sig hans skott;

008:017 kring stenr set slingra sig hans r tter,
mellan stenarna bryter han sig fram.

008:018 Men när så Gud rycker bort honom från hans plats,
d f rnekar den honom: 'Aldrig har jag sett dig.'

008:019 Ja, s g r det med hans levnads fr jd,
och ur mullen f andra växa upp.?

008:020 Se, Gud föaktar icke den som f r ostrafflig,
han håller ej heller de onda vid handen.

008:021 S bida då, till dess han fyller din mun med löje
och dina l ppar med jubel.

008:022 De som hata dig varda d  h jda med skam,
och de ogudaktigas hyddor skola ej mer vara till.

009:001 Därefter tog Job till orda och sade:

009:002 Ja, förvisso vet jag att s? ?;

huru skulle en människa kunna hava rätt mot Gud?

009:003 Vill han g?till rätta med henne,

s?kan hon ej svara honom p?en sak bland tusen.

009:004 Han som ? s?vis i först?nd och s?v?dig i kraft,

vem kan trotsa honom och dock slippa undan;

009:005 honom som of?t?kt flyttar bort berg

och omst?tar dem i sin vrede;

009:006 honom som kommer jorden att vackla fr?n sin plats,

och dess pelare b?va d?vid;

009:007 honom som befaller solen, s?g? hon icke upp,

och som s?tter stj?rnorna under f?segling;

009:008 honom som helt allena sp?nner ut himmelen

och skrider fram ?ver havets toppar;

009:009 honom som har gjort Karlavagnen och Orion,

Sj?stj?rnorna och s?dernas Stj?ngemak;

009:010 honom som g? stora och outrannsaktliga ting

och under, flera ? n?gon kan r?kna?

009:011 Se, han far f?bi mig, innan jag hinner att se det,

han drager framom mig, f?r?n jag bliver honom varse.

009:012 Se, han griper sitt rov; vem kan hindra honom?

Vem kan s?ga till honom: ?Vad g? du??

009:013 Gud, han ryggar icke sin vrede;

f? honom har Rahabs f?je m?st b?ja sig;

009:014 huru skulle jag d?v?ga svara honom,

v?ja ut ord till att tala med honom?

009:015 Nej, om jag ? hade rätt, tordes jag dock ej svara;

jag finge anropa min motpart om misskund.

009:016 Och om han ? svarade mig p?mitt rop,

s?kunde jag ej tro att han lyssnade till min r?st.

009:017 Ty med storm hems?ker han mig

och sl? mig med s? p?s?, utan sak.

009:018 Han unnar mig icke att h?mta andan;

nej, med bedr?velser m?ttar han mig.

009:019 G?ller det f?steg i kraft: ?V?an, jag ? redo!?,

g?ller det rätt: ?Vem st?ller mig till ansvar??

009:020 Ja, hade jag ? rätt, s?d?mde min mun mig skyldig;

vore jag ? ostrafflig, s?l?te han mig synas vr?ng.

009:021 Men ostrafflig ? jag! Jag aktar ej mitt liv,

jag fr?gar icke efter, om jag f? leva.

009:022 Det m?g?som det vill, nu vare det sagt:

han f?g? den ostrafflige j?mte den ogudaktige.

009:023 Om en landspl?ga kommer med pl?slig d?d,

s?bespottar han de oskyldigas f?tvivlan.

009:024 Jorden ? given i de ogudaktigas hand,

och t?ckelse s?tter han f? dess domares ?gon.

? det ej han som g? det, vem ? det d??

009:025 Min dagar hasta undan snabbare ? n?gon l?pare,

de fly bort utan att hava sett n?gon lycka;

009:026 de ila tstad sssom en farkost av rfr,
ssom en fn, nfr han stfrtar sig ned pfsitt byte.

009:027 Om jag fn besluter att frgrfa mitt bekymmer,
att lfa min sorgsenhet fara och gfa mig glad,
009:028 Sfmste jag dock bfa fr alla mina kval;
jag vet ju att du icke skall dma mig fri.

009:029 Nej, sssom skyldig mste jag stdf;
varfr skulle jag dfgfa mig frng mda?

009:030 Om jag fn tvfr mig i sn?
och renar mina hnder i lutsalt,

009:031 s?skall du dock s?nka mig ned i p?en,
s?att mina kl?der mste v?mjas vid mig.

009:032 Ty han fr ej min like, s?att jag v?gar svara honom,
ej en s?dan, att vi kunna g?till doms med varandra;

009:033 ingen skiljeman finnes mellan oss,
ingen som har myndighet frver oss bda.

009:034 M?han blott v?nda av frfn mig sitt ris,
och m?fruktan fr honom ej frskr?cka mig;

009:035 d?skall jag tala utan att r?das fr honom,
ty jag vet med min sjfv att jag icke fr en s?dan.

010:001 Min sjfr fr led vid livet.
Jag vill giva fritt lopp fr min klagan,
jag vill tala i min sjfrs bedr?velse.

010:002 Jag vill s?ga till Gud: D?m mig icke skyldig;
lfr mig veta varfr du s?ker sak mot mig.

010:003 Anstfr det dig att va v?d, att frkasta dina hnders verk,
medan du lfrer ditt ljus lysa frver de ogudaktigas r?dslag?

010:004 Har du d? frgon som en varelse av kft,
eller ser du sssom m?niskor se?

010:005 fr din frder som en m?niskas frder,
eller fo dina fr sssom en mans tider,

010:006 eftersom du letar efter missgfrning hos mig
och s?ker att hos mig finna synd,

010:007 du som dock vet att jag icke fr skyldig,
och att ingen finnes, som kan r?dda ur din hand?

010:008 Dina hnder hava danat och gjort mig,
helt och i allo; och nu frdfrvar du mig!

010:009 Tfrk p?huru du formade mig sssom lera;
och nu lfrer du mig frer varda till stoft!

010:010 Ja, du utgfr mig sssom mjfrk,
och sssom ostfrme lfr du mig stelna.

010:011 Med hud och kft bekl?dde du mig,
av ben och senor v?vde du mig samman.

010:012 Liv och n?d beskfrde du mig,
och genom din v?d bevarades min ande.

010:013 Men dfrvid gfrnde du i ditt hjfrta den tanken,
jag vet att du hade detta i sinnet:

010:014 om jag syndade, skulle du vakta p?mig
och icke lfrna min missgfrning ostraffad.

010:015 Ve mig, om jag befunnes vara skyldig!
Men vore jag än oskyldig, så finge jag ej lyfta mitt huvud,
jag skulle mätas av skam och skada min oförd.

010:016 Hörde jag det likväl, då skulle du såsom ett lejon jaga mig
och alltjämt bevisa din undermakt på mig.

010:017 Nya vittnen mot mig skulle du därför fram
och alltmer låta mig känna din förtärlighet;
med skaror efter skaror skulle du ansätta mig.

010:018 Varför låt du mig då komma ut ur modersskötet?
Jag borde hava förgåtts, innan något äga sig mig,
010:019 hava blivit såsom hade jag aldrig varit till;
från moderlivet skulle jag hava fört till graven.

010:020 Kort är ju min tid; men han då låta mig vara,
låt mig i fred, så att jag får en flyktig glädje,
010:021 innan jag gör händan, får att aldrig komma åter,
bort till mörkrets och dödsduggans land,
010:022 till det land vars dunkel är såsom djupa vatten,
dit där dödsdugga och förvirring råder,
ja, där dagsljuset sjövt är såsom djupa vatten.

011:001 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:

011:002 Skall sådant ordförde bliva utan svar
och en så stortalig man förakt?

011:003 Skall ditt låsa tal någons mer till tystnad,
så att du får bespotta, utan att någon kommer dig att blygas?

011:004 Och skall du så försäga: Vad jag låt är rätt,
och utan fläck har jag varit inför dina ögon??

011:005 Nej, om allenast Gud ville tala
och upplåta sina låppar till att svara dig,
011:006 om han ville uppenbara dig sin visdoms lånligheter,
huru han äger förtänd, ja, i dubbelt mått,
då insäga du att Gud, dig till förmån,
har låmnat är glömskan en del av din missgöning.

011:007 Men kan väl du uttrännsaka Guds djuphet
eller fatta den Allsmåttiges fullkomlighet?

011:008 Hög såsom himmelen är den--vad kan du göra?
djupare än dödsriket--vad kan du fört??

011:009 Dess lågd sträcker sig vidare än jorden,
och i bredd överträffar den havet.

011:010 När han vill fara fram och spärra någon inne
eller kalla någon till doms, vem kan då hindra honom?

011:011 Han är ju den som känner lågnens mått,
fördrövt upptäcker han, utan att leta därefter.

011:012 Men lika lått kan en dårlig man förtänd,
som en vild åsnedje kan fås till måttiska.

011:013 Om du nu rätt bereder ditt hjerta
och uträcker dina händer till honom,
011:014 om du skaffar bort det fördrövt som kan låda vid din hand
och ej låter orättfärdighet bo i dina hyddor,
011:015 ja, då får du upplyfta ditt ansikte utan skam,

du st? fast och har intet att frukta.

011:016 Ja, d? skall du f?g?ta din olycka,
blott minnas den s?som vatten som har f?runnit.
011:017 Ditt liv skall d?str?a klarare ?n middagens sken;
och kommer m?ker p?, s? ? det som en gryning till morgon.
011:018 Du kan d?vara trygg, ty du ?ger ett hopp;
du spanar omkring dig och g? sedan trygg till vila.

011:019 Ja, du f? d?ligga i ro, utan att n?gon f?skr?cker dig,
och m?nga skola s?ka din ynnest.
011:020 Men de ogudaktigas ?gon skola f?sm?kta;
ingen tillflykt skall mer finnas f? dem,
och deras hopp skall vara att f?giva upp andan.

012:001 D?refter tog Job till orda och sade:

012:002 Ja, visst ?ren I det r?ta folket,
och med eder kommer visheten att d?ut!
012:003 Dock, j?mv? jag har f?st?nd s?gott som I,
icke st? jag tillbaka f? eder;
ty vem ? den som ej begriper slikt?

012:004 S?m?ste jag d?vara ett ?l?e f? min v?n,
jag som fick svar, s?snart jag ropade till Gud;
man ler ? en som ? r?tf?dig och ostrafflig!

012:005 Ja, med f?rakt ses olyckan av den som st? s?ker;
f?rakt v?ntar dem vilkas f?tter vackla.
012:006 Men f?h?jares hyddor ?njuta frid,
och trygghet f?s?dana som trotsa Gud,
de som hava sin gud i sin hand.

012:007 Men fr?ga du boskapen, den m?undervisa dig,
och f?glarna under himmelen, de m?upplysa dig;
012:008 eller tala till jorden, hon m?undervisa dig,
fiskarna i havet m?giva dig besked.

012:009 Vem kan icke I?a genom allt detta
att det ? HERRENS hand som har gjort det?
012:010 I hans hand ? ju allt levandes sj?
och alla m?nskliga varelsers anda.

012:011 Skall icke ?a pr?va orden,
likasom munnen pr?var matens smak?
012:012 Vishet tillkommer ju de gamle
och f?st?nd dem som I?nge hava levat.

012:013 Hos Honom finnes vishet och makt,
hos honom r?d och f?st?nd.
012:014 Se, vad han river ned, det bygges ej upp;
f? den han sp?rrar inne kan ingen uppl?a.
012:015 Han h?ler vattnen tillbaka--se, se d?bliver d? torrt,
han sl?pper dem I?sa, d?f?d?va de landet.

012:016 Hos honom ? kraft och klokhet,
den f?villade och f?villaren ?o b?da i hans hand.
012:017 R?dsherrar utblottar han, han f? dem i landsflykt,
och domare g? han till d?ar.

- 012:018 Han upplöser konungars vrede
och sätter färgbåte om deras hfter.
- 012:019 Prster utblottar han, han för dem i landsflykt,
och de snart rotade kommer han påfall.
012:020 Våbetrodna män berättar han måtet
och avhånder de ädste deras insikt.
012:021 Han utgjuter fäkt över furstar
och lossar de starkes gådel.
- 012:022 Han blottar djupen, så att de ej hållas av märker,
dåsskuggan drager han fram i ljuset.
012:023 Han låter folkslag växa till--och förgör dem;
han utvidgar deras gränser, men för dem sedan bort.
012:024 Stamhåvdingar i landet berättar han först ändet,
han leder dem vilse i vglåsa ädemarker.
012:025 De famla i märkret och hava intet ljus,
han kommer dem att ragla såsom druckna.
- 013:001 Ja, alltsammans har mitt öga sett,
mitt öra har hört det och nogsammt givit akt.
013:002 Vad I veten, det vet också jag;
icke står jag tillbaka för eder.
013:003 Men till den Allsmäktige vill jag nu tala,
det lyster mig att gå till råta med Gud.
- 013:004 Dock, I ären män som spinna ihop lågn,
allasammans hopsåten I förglignligt tal.
013:005 Om I ändevillan alldeles tiga!
Det kunde tillräknas eder som vishet.
013:006 Härten nu likväl mitt klagomål,
och akten på mina låppars gensagor.
- 013:007 Viljen I försvara Gud med orättfärdigt tal
och honom till förmån bruka oräligt tal?
013:008 Skolen I visa eder partiska för honom
eller gåra eder till sakfärdare för Gud?
013:009 Icke kan sådant ändas väl,
när han håller råst med eder?
Eller kunnen I gåckas med honom,
såsom man kan gåckas med en människa?
- 013:010 Nej, förvisso skall han straffa eder,
om I visen en hemlig partiskhet.
013:011 Sannerligen, hans majestät skall döfärskräcka eder,
och fruktan för honom skall falla över eder.
013:012 Edra tänkespråk skola döbliva visdomsord av aska,
edra försvarsverk varda såsom vallar av ler.
- 013:013 Tigen nu för min, så skall jag tala,
gånge så över mig vad det vara må?
013:014 Ja, huru det är gå, vill jag fatta mitt kät mellan tänderna
och taga min själ i min hand.
013:015 Måhan dröpa mig, jag hoppas intet annat;
min vandel vill jag ändehålla fram inför honom.
013:016 Redan detta skall lånda mig till frälsning,
ty ingen gudlös dristar komma inför honom.
- 013:017 Härten, härten dömina ord,

- och l?ten min f?klaring tr?nga in i edra ?on.
013:018 Se, h? l?gger jag saken fram;
jag vet att jag skall befinnas hava r?tt.
013:019 Eller gives det n?gon som kan vederl?gga mig?
Ja, d?vill jag tiga--och d?.
- 013:020 Allenast tv?ting m?du ej g?ra mot mig,
s?beh?ver jag ej d?lja mig inf? ditt ansikte:
013:021 din hand m?du ej l?ta komma mig n?,
och fruktan f? dig m?icke f?skr?cka mig.
013:022 Sedan m?du ?klaga, och jag vill svara,
eller ock skall jag tala, och du m?gendriva mig.
- 013:023 Huru ? det allts?med mina missg?ningar och synder?
L? mig f?veta min ?vertr?delse och synd.
013:024 Varf? d?jer du ditt ansikte
och aktar mig s?som din fiende?
013:025 Vill du skr?mma ett l?v som drives av vinden,
vill du f?f?ja ett borttorkat str??
- 013:026 Du skriver ju bedr?velser p?min lott
och giver mig till arvedel min ungdoms missg?ningar;
013:027 du s?tter mina f?tter i stocken,
du vaktar p?alla v?gar,
f? mina fotsulor m?ker du ut stegen.
013:028 Och detta mot en som t?res bort lik murket tr?,
en som liknar en kl?dnad s?nderfr?t av mal!
- 014:001 M?nniskan, av kvinna f?dd,
lever en liten tid och m?ttas av oro;
014:002 lik ett blomster v?xer hon upp och vissnar bort,
hon flyr undan s?som skuggan och har intet best?nd.
- 014:003 Och till att vakta p?en s?dan uppl?ter du dina ?gon,
ja, du drager mig till doms inf? dig.
014:004 Som om en ren skulle kunna framg? av en oren!
S?dant kan ju aldrig ske.
- 014:005 ?o nu m?nniskans dagar oryggligt best?mda,
hennes m?hadars antal fastst?lt av dig,
har du utstakat en gr?ns som hon ej kan ?verskrida,
014:006 v?nd d?din blick ifr?n henne och unna henne ro,
l? henne njuta en dagakarls gl?dje av sin dag.
- 014:007 F? ett tr?d finnes ju kvar n?got hopp;
hugges det ?n ned, kan det ?ter skjuta skott,
och telningar beh?va ej fattas d?r?
014:008 Om ?n dess rot tynar h?n i jorden
och dess stubbe d? bort i mullen,
014:009 s?kan det gr?nska upp genom vattnets ?ngor
och skjuta grenar lik ett nyplantat tr?d.
- 014:010 Men om en man d?, s?ligger han d? slagen;
om en m?nniska har givit upp andan, var finnes hon d?mer?
014:011 S?som n? vattnet har f?runnit ur en sj?,
och s?som n? en flod har sinat bort och uttorkat,
014:012 s?ligger mannen d? och st? ej mer upp,
han vaknar icke ?ter, s?l?nge himmelen varar;
aldrig v?ckes han upp ur sin s?mn.

014:013 Ack, att du ville g?mma mig i d?dsriket,
f?rd?ja mig, till dess din vrede hade upph?rt,
staka ut f?r mig en tidsgr?ns och sedan t?nka p?mig--

014:014 fast?n ju ingen kan f?liv, n?r han en g?ng ?r d?d!
D?skulle jag h?lla min stridstid ut,
?nda till dess att min avl?sning komme.

014:015 Du skulle d?ropa p?mig,
och jag skulle svara dig;
efter dina h?nders verk skulle du l?ngta;

014:016 ja, du skulle d?r?kna mina steg,
du skulle ej akta p?min synd.

014:017 I en f?rseglad pung l?ge d?min ?vertr?delse,
och du ?verskyldde min missg?rning.

014:018 Men s?som sj?va berget faller och f?rvittrar,
och s?som klippan flyttas ifr?n sin plats,

014:019 s?som stenar n?ras s?nder genom vattnet,
och s?som mullen sk?jjes bort av dess fl?den,
s?g?r du ock m?nniskans hopp om intet.

014:020 Du sl?r henne ned f?r alltid, och hon far h?dan;
du f?rvandlar hennes ansikte och driver henne bort.

014:021 Om hennes barn komma till ?ra, s?k?nner hon det icke;
om de sjunka ned till ringhet, s?aktar hon dock ej p?dem.

014:022 Hennes kropp k?nner blott sin egen pl?ga,
hennes sj?l blott den sorg hon sj?v f?r f?rnimma.

015:001 D?r?fter tog Elifas fr?n Teman till orda och sade:

015:002 Skall en vis man tala s?i v?rdet
och fylla upp sitt br?st med ?stanvind?

015:003 Skall han f?rsvara sin sak med haltl?st tal,
med ord som ingenting bevisa?

015:004 ?n mer, du g?r gudsfruktan om intet
och kommer med klagol?r inf?r Gud.

015:005 Ty din ondska l?gger dig orden i munnen,
och ditt behag st?r till illfundigt tal.

015:006 S?d?mes du nu skyldig av din mun, ej av mig,
dina egna l?ppar vittna emot dig.

015:007 Var du den f?rsta m?nniska som f?ddes,
och fick du liv, f?r?n h?jderna funnos?

015:008 Blev du ?n?rare i Guds hemliga r?d
och fick s?visheten i ditt v?d?

015:009 Vad vet du d?, som vi icke veta?
Vad f?rst?r du, som ej ?r oss kunnigt?

015:010 Gr?n?rsman och ?dring finnes ocks?bland oss,
ja, en som ?verg?r din fader i ?der.

015:011 F?sm?r du den tr?st som Gud har att bjuda,
och det ord som i saktmod talas med dig?

015:012 Vart f?res du h?n av ditt sinne,
och varf?r v?va dina ?gon s?,

015:013 i det du v?nder ditt raseri mot Gud
och ?ser ut ord ur din mun?

015:014 Vad är en människa, att hon skulle vara ren?
Vad en av kvinna född, att han skulle vara rättfärdig?
015:015 Se, ej ens påsina heliga kan han förlita sig,
och himlarna är icke rena inför hans ögon;
015:016 huru mycket mindre d?den som är ond och fördärvad,
den man som l?skar sig med orättfärdighet s?som med vatten!

015:017 Jag vill kungöra dig något, s?här nu mig;
det som jag har skadat vill jag förtäja,
015:018 vad visa män hava gjort kunnigt,
lagt fram s?som ett arv inför sina föder,
015:019 inför dem som allena fingo landet till gäva,
och bland vilka ingen frömling ännu hade trängt in:

015:020 Den ogudaktige har ängest i alla sina dagar,
under de är, helt för, som beskåras en v?dsverkare.
015:021 Skräckräster ljuda i hans öron;
när han är som tryggast, kommer fröhetjaren över honom.
015:022 Han har intet hopp om r?dning ur m?kret,
ty svärdet lurar på honom.

015:023 S?som flyktig söker han sitt bröd: var är det?
Han förnimmer att m?krets dag är för handen.
015:024 Ängest och trängmä förskräcka honom,
han nedslås av dem s?som av en stridsrustad konung.

015:025 Ty mot Gud r?ckte han ut sin hand,
och mot den Allsmäktige förh?vde han sig;
015:026 han stormade mot honom med trotsig hals,
med sina sköldars ryggar i slutna hop;
015:027 han höjde sitt ansikte med fetma
och samlade hull på sin l?id;
015:028 han bosatte sig i städer, d?mda till förstoring,
i hus som ej fingo bebos,
ty till stenhöpar voro de best?mda.

015:029 Därför bliver han ej rik, och hans gods best?r ej,
hans sköldar luta ej tunga mot jorden.
015:030 Han kan icke undslippa m?kret;
hans telningar skola förtorka av hetta,
och själva skall han förgrä genom Guds muns anda.

015:031 I sin förvillelse m?han ej lita på vad förhängligt är,
ty förhänglighet måste bliva hans l?id.
015:032 I förtid skall hans m?tt varda fyllt,
och hans krona skall ej gränska mer.
015:033 Han bliver lik ett vintröd som i förtid mister sina druvor,
lik ett olivtröd som förlor sina blommor.

015:034 Ty den gudlöses hus förbliver ofruktsamt,
s?som eld förtör hyddor d?r mutor tagas.
015:035 Man gör havande med olycka och föder fördärv;
den livsfrukt man alstrar är ett sviket hopp.

016:001 Därefter tog Job till orda och sade:

016:002 Över nog har jag fött h?ra av sådant;
usla tr?stare ären i alla.
016:003 Är det nu slut på detta tal i v?dret,

eller eggar dig ännu något till gensvar?

016:004 Jag kunde väl också tala, jag såsom I;
ja, jag ville att I voren i mitt ställe!
Då kunde jag hopsätta ord mot eder
och skaka mot eder mitt huvud till höger.

016:005 Med munnen kunde jag då styrka eder
och med Ipparnas åmkan bereda eder lindring.

016:006 Om jag nu talar, så lindras då av ej min plåga;
och tiger jag, icke släpper den mig ändå?

016:007 Nej, nu har all min kraft blivit tömd;
du har ju fört hela mitt hus.

016:008 Och att du har hemsökt mig, det gäller såsom vittnesbörd;
min sjukdom fört tröda upp och tala mot mig.

016:009 I vrede söndersliter och anstötter man mig,
man biter sina tänder samman emot mig;
ja, min övrigt vässer mot mig sina blickar.

016:010 Man spörrar upp munnen mot mig,
småligt slå man mig på mina kinder;
alla rota sig tillsammans emot mig.

016:011 Gud giver mig till pris för orättfärdiga människor
och kastar mig i de ogudaktigas händer.

016:012 Jag satt i god ro, då krossade han mig;
han grep mig i nacken och slog mig i smulor.

Han satte mig upp till ett mål för sina skott;

016:013 från alla sidor träffa mig hans pilar,
han genomborrar mina njurar utan förskoning,
min galla gjuter han ut på jorden.

016:014 Han bryter ned mig med ståt på ståt,
han stormar emot mig såsom en kämpa.

016:015 Säcktyg bär jag hopfäst över min hud,
och i stoftet har jag mest sänka mitt horn,

016:016 Mitt anlete för glädjande rätt av gråt,
och på mina ånlock för dådsskugga lögard.

016:017 Och detta, fastän väl ej finnes i mina händer,
och fastän min bän för ren!

016:018 Du jord, överskyl icke mitt blod,
och låt för mitt rop ingen vilostad finnas.

016:019 Se, redan nu har jag i himmelen mitt vittne,
och i höjden den som skall tala för mig.

016:020 Mina vänner hava mig nu till sitt ålje,
då för skäddar mitt åga med tårar till Gud,

016:021 Ja, må han här skaffa rätt för en man mot Gud
och för ett människobarn mot dess nästa.

016:022 Ty förtro de för som skola upprinna,
innan jag vandrar den väg där jag ej mer kommer åter.

017:001 Min livskraft för förstörd, mina dagar slockna ut,
bland gravar för jag min lott.

017:002 Ja, i sanning för jag omgiven av gäckeri,
och avoghet för mitt åga ständigt skäddas hos dessa!

- 017:003 S?st?l nu s?kerhet och borgen f?r mig hos dig sj?lv;
vilken annan vill giva mig sitt handslag?
- 017:004 Dessas hj?rtan har du ju tillslutit f?r f?rst?nd,
d?ff?r skall du icke l?ta dem triumfera.
- 017:005 Den som f?r?der sina v?rner till plundring,
p?hans barn skola ?gonen f?rsm?ta.
- 017:006 Jag ?r satt till ett ordspr?k bland folken;
en man som man spottar i ansiktet ?r jag.
- 017:007 D?ff?r ?r mitt ?ga skumt av gr?melse,
och mina lemmar ?ro s?som en skugga allasammans.
- 017:008 De redliga h?rpa ?ver s?dant,
och den oskyldige uppr?res av harm mot den gudl?se.
- 017:009 Men den r?ttf?rdige h?ller fast vid sin v?g,
och den som har rena h?nder bemannar sig dess mer.
- 017:010 Ja, g?rna m?n l alla ans?ta mig p?nytt,
jag l?r ?nd?bland eder ej finna n?gon vis.
- 017:011 Mina dagar ?ro f?rlidna, s?nderslitna ?ro mina planer,
vad som var mitt hj?rtas beg?r.
- 017:012 Men natten vill man g?ra till dag,
ljuset skulle vara n?ra, nu d?m?ker bryter in.
- 017:013 Nej, huru jag ?n bidar, bliver d?dsriket min boning,
i m?rkret skall jag b?dda mitt l?ger;
- 017:014 till graven m?ste jag s?ga: ?Du ?r min fader?
till f?ruttnelsens maskar: ?Min moder?, ?Min syster?.
- 017:015 Vad bliver d?av mitt hopp,
ja, mitt hopp, vem f?r sk?da det?
- 017:016 Till d?dsrikets bommar far det ned,
d?jag nu sj?lv g?r till vila i stoffet.
- 018:001 D?refter tog Bildad fr?n Sua till orda och sade:
- 018:002 Huru l?nge skolen l g?p?jakt efter ord?
Kommen till f?rst?nd; sedan m?vi talas vid.
- 018:003 Varf?r skola vi aktas s?som osk?liga djur,
r?knas i edra ?gon s?som ett f?rstockat folk?
- 018:004 Du som i din vrede sliter s?nder dig sj?lv,
menar du att d?r din skull jorden skall bliva ?de
och klippan flyttas bort fr?n sin plats?
- 018:005 Nej, den ogudaktiges ljus skall slockna ut,
och l?gan av hans eld icke giva n?got sken.
- 018:006 Ljuset skall f?rm?rkas i hans hydda,
och lampan slockna ut f?r honom.
- 018:007 Hans v?rdiga steg skola st?ckas,
hans egna r?dslag bringa honom p?fall.
- 018:008 Ty han rusar med sina f?tter in i n?tet,
f?rs?ten lura, d?r han vandrar fram;
- 018:009 snaran griper honom om h?len,
och gillret tager honom fatt;
- 018:010 garn till att f?nga honom ?ro lagda p?marken
och sn?rjande band p?hans stig.
- 018:011 Fr?n alla sidor ?ngsla honom f?rskr?ckelser,
de jaga honom, varhelst han g?r fram.

- 018:012 Olyckan vill uppsluka honom,
och oförd står redo, honom till fall.
- 018:013 Under hans hud frätas hans lemmar bort,
ja, av djärens förstfödde bortfrätas hans lemmar.
- 018:014 Ur sin hydda, som han förtästar på, ryckes han bort,
och till förtäckelsernas konung vandrar han hit.
- 018:015 I hans hydda för främlingar bo,
och svavel utströms över hans boning.
- 018:016 Nedantill förtorkas hans rätter,
och ovanför vissnar hans krona bort.
- 018:017 Hans minnelse förgås ifrån jorden,
hans namn lever icke kvar i världen.
- 018:018 Från ljus stötes han ned i mörker
och förtjogas ifrån jordens krets.
- 018:019 Utan barn och avkomma bliver han i sitt folk,
och ingen i hans boningar skall slippa undan.
- 018:020 Över hans ofördsdag höra västerns folk,
och västerns män gripas av rysning.
- 018:021 Ja, säger det med den orättfärdiges hem,
säger det dens hus, som ej vill veta av Gud.
- 019:001 Därefter tog Job till orda och sade:
- 019:002 Huru länge skolen I bedröva min själ
och krossa mig sönder med edra ord?
- 019:003 Tio gånger haven I nu talat smäddigt mot mig
och kränkt mig utan all försyn.
- 019:004 Om säger, att jag verkligen har farit vilse,
då är förtvillelsen min egen sak.
- 019:005 Men viljen I ändå verkligen förtäva eder mot mig,
och påstå att smäkten har drabbat mig med skäl,
- 019:006 säger veten fastmer att Gud har gjort mig orätt
och att han har omskrjtit mig med sitt nåd.
- 019:007 Se, jag klagar över väd, men för intet svar;
jag ropar, men för icke rätt.
- 019:008 Min väg har han spärrat, så att jag ej kommer fram,
och över mina stigar breder han mörker.
- 019:009 Min ära har han avklätt mig,
och från mitt huvud har han tagit bort kronan.
- 019:010 Från alla sidor bryter han ned mig, så att jag förgås;
han rycker upp mitt hopp, såsom vore det ett träd.
- 019:011 Sin vrede låter han brinna mot mig
och aktar mig såsom sina ovägners like.
- 019:012 Hans skaror draga samlade fram
och bereda sig väg till anfall mot mig;
de lågra sig runt omkring min hydda.
- 019:013 Långt bort ifrån mig har han drivit mina fränder;
mina bekanta för idel främlingar mot mig.
- 019:014 Mina närmaste hava dragit sig undan,
och mina förtrogna hava förtätit mig.
- 019:015 Mitt husfolk och mina tjänstestekvinnor akta mig såsom främling;

en främmande man har jag blivit i deras ögon.
019:016 Kallar jag på min tjänare, så svarar han icke;
Ödmjukt måste jag bänfalla hos honom.

019:017 Min andedräkt är vidrig för min hustru,
jag väcker leda hos min moders barn.
019:018 Till och med de små barnen visa mig förtakt;
snart jag står upp, tala de ohälsigt emot mig.
019:019 Ja, en styggelse är jag för alla dem jag umgicks med;
de som voro mig kärast hava vändt sig emot mig.

019:020 Benen i min kropp tränga ut i hud och hull;
knappt tanklöst har jag fått behålla kvar.

019:021 Haven misskund, haven misskund med mig, I mina vänner,
då nu Guds hand så har hemsökt mig.
019:022 Varför skolen I förfärliga mig, I såsom Gud,
och aldrig bliva rädda av mitt kär?

019:023 Ack att mina ord skrevs upp,
ack att de bleve upptecknade i en bok,
019:024 ja, bleve med ett stift av järn och med bly
för evig tid inpräglade i klippan!

019:025 Dock, jag vet att min förlösare lever,
och att han till slut skall stå fram över stoffet.
019:026 Och sedan denna min sargade hud är borta,
skall jag fri ifrån mitt kär förskräda Gud.
019:027 Ja, honom skall jag förskräda, mig till hjälp,
för mina ögon skall jag se honom, ej såsom en främling;
därefter tröstar jag i mitt innersta.

019:028 Men när I tänken: Hur skola vi icke ansätta honom!?
--såsom vore skulden att finna hos mig--
019:029 då mår I taga eder till vara för svärdet,
ty vreden här till de synder som straffas med svärd;
så mår I då besinna att en dom skall komma.

020:001 Därefter tog Sofar från Naama till orda och sade:

020:002 På sådant tal giva mina tankar mig ett svar,
här mer, då jag nu är så upprörd i mitt inre.
020:003 Smålig tillrättvisning måste jag här,
och man svarar mig med munvänder på förtärdigt tal.

020:004 Vet du då icke att så har varit från evig tid,
från den stund då människor sattes på jorden:
020:005 att de ogudaktigas jubel varar helt kort
och den gudlöses glädje ett ögonblick?

020:006 Om han hans förhållelse stiger upp till himmelen
och hans huvud når intill molnen,
020:007 Så förgås han dock för alltid och aktas lik sin tråk;
de som säga honom måste fråga: Var är han??
020:008 Lik en dröm flyger han bort, och ingen finner honom mer;
han följagas såsom en syn om natten.
020:009 Det öga som säger honom ser honom icke åter,
och hans plats för ej skräda honom mer.
020:010 Hans barn måste gottgå hans skulder till de arma,

hans händer återbära hans vinning.
020:011 Bäst ungdomskraften fyller hans ben,
skall den ligga i stoftet med honom.

020:012 Om än ondskan smakar ljuvligt i hans mun,
s?att han g?mmer den under sin tunga,
020:013 ? r?dd om den och ej vill g?miste d?rom,
utan h?ler den f?rvarad inom sin gom,
020:014 s?f?rvandlas denna kost i hans inre,
bliver huggormsetter i hans liv.
020:015 Den rikedom han har slukat m?ste han utspy;
av Gud drives den ut ur hans buk.
020:016 Ja, huggormsgift kommer han att dricka,
av etterormens tunga bliver han dr?pt.
020:017 Ingen b?ck f?r vederkvicka hans syn,
ingen str?m med fl?den av honung och gr?ddmj?k.

020:018 Sitt f?rd?v m?ste han återbära, han f?r ej njuta d?rav;
hans fr?jd svarar ej mot den rikedom han har vunnit.
020:019 Ty mot de arma ?vade han v?d och l? dem ligga d?;
han rev till sig hus som han ej kan h?la vid makt.
020:020 Han visste ej av n?gon ro f?r sin buk,
men han skall icke r?dda sig med sina skatter.
020:021 Intet slapp undan hans glupskhet,
d?ff?r ?ger och hans lycka intet best?nd.
020:022 Mitt i hans ?verfl?d p?kommer honom n?d,
och envar el?ndig v?nder d?mot honom sin hand.

020:023 Ja, s?m?ste ske, f?r att hans buk m?bliva fylld;
sin vredes gl?d skall Gud s?nda ?ver honom
och l?ta den tr?nga s?som ett regn in i hans kropp.

020:024 Om han flyr undan f?r vapen av j?rn,
s?genomborras han av kopparb?gens skott.
020:025 N?r han d?drager i pilen och den kommer ut ur hans rygg,
n?r den ljungande udden kommer fram ur hans galla,
d?falla d?dsfasorna ?ver honom.

020:026 Idel m?ker ? f?rvarat ? hans skatter;
till mat gives honom eld som brinner utan pust,
den f?tt? vad som ? kvar i hans hydda.
020:027 Himmelen l?gger hans missg?ning i dagen,
och jorden reser sig upp emot honom.
020:028 Vad som har samlats i hans hus far ?ter sin kos,
likt f?rinnande vatten, p?vredens dag.

020:029 S?dan lott f?r en ogudaktig m?nskiska av Gud,
s?dan arvedel har av Gud blivit best?md ? henne.

021:001 D?refter tog Job till orda och sade:

021:002 H?ren ?minstone p?mina ord;
l?ten det vara den tr?st som I given mig.
021:003 Haven f?rdrag med mig, s?att jag f?r tala;
sedan jag har talat, m?du bespotta.

021:004 ? d?min klagan, s?som n?r m?nskiskor eljest klaga?
Eller huru skulle jag kunna vara annat ?n ot?ig?
021:005 Akten p?mig, s?skolen I h?na

- och n dgas l gga handen p munnen.
021:006 Ja, n  jag tänker d p?, d f skr ckes jag själv,
och f f ran griper mitt k tt.
- 021:007 Varf  f de ogudaktiga leva,
ja, med  dern växa till i rikedom?
021:008 De se sina barn leva kvar hos sig,
och sin avkomma hava de inf  sina  gon.
021:009 Deras hus st trygga, ej hemsökta av f skr ckelse;
Gud låter sitt ris icke komma vid dem.
- 021:010 N  deras boskap parar sig,   det icke f g ves;
l tt kalva deras kor, och icke i otid.
021:011 Sina barn sl ppa de ut såsom en hjord,
deras piltar hoppa lustigt omkring.
021:012 De st mma upp med pukor och harpor,
och glädja sig vid pipors ljud.
021:013 De f n ta sina dagar i lust,
och ned till dödsriket fara de i frid.
- 021:014 Och de sade dock till Gud:  vik ifr  oss,
dina v gar vilja vi icke veta av.
021:015 Vad   den Allsmäktige, att vi skulle tjäna honom?
och vad skulle det hj pa oss att  kalla honom??
- 021:016 Det   sant, i deras egen hand stå ej deras lycka,
och de ogudaktigas r dslag vare fj ran ifr  mig!
- 021:017 Men huru ofta utslocknar v  de ogudaktigas lampa,
huru ofta h nder det att of rd kommer över dem,
och att han tillskiftar dem lotter i vrede?
021:018 De borde ju bliva såsom halm f  vinden,
lika agnar som stormen rycker bort.
- 021:019  Gud spar   hans barn att lida f  hans ondska.?
Ja, men honom själv borde han vedergälla,
s att han finge känna det.
021:020 Med egna  gon borde han se sitt fall,
och av den Allsmäktiges vrede borde han f dricka.
021:021 Ty vad fr gar han efter sitt hus, n  han själv   borta,
n  hans m hadens antal har nått sin  nde?
- 021:022  Skall man d l ra Gud f st nd,
honom som dömer över de h gsta??
- 021:023 Ja, den ene f  d i sin v maktstid,
då han sitter i allsköns frid och ro;
021:024 hans st vor hava f tt st fulla med mjök,
och m gen i hans ben har bevarat sin saft.
021:025 Den andre måste d med bedr vad sjö,
och aldrig fick han njuta av någon lycka.
021:026 Tillsammans ligga de s i stoftet,
och f ruttnelsens maskar  vert cka dem.
- 021:027 Se, jag känner v  edra tankar
och de funder med vilka l viljen nedsl  mig.
021:028 I sp rjen ju:  vad har blivit av de höga herrarnas hus,
av hyddorna nå de ogudaktiga bodde??

021:029 Haven I d?ej fr?gat dem som vida foro,
och akten I ej p?deras vittnesb?rd:
021:030 att den onde bliver sparad p?of?rdens dag
och b?rgad undan p?vredens dag?
021:031 Vem v?gar ens f?eh?la en s?dan hans v?g?
Vem vederg?ler honom, vad han ?n m?g?ra?

021:032 Och n?r han har blivit bortf?rd till graven,
s?vakar man sedan d?r vid kullen.
021:033 Ljuvligt f?r han vilja under dalens torvor.
I hans sp?r drager hela v?rlden fram;
f?re honom har och otaliga g?tt.

021:034 Huru kunnen I d?bjuda mig s?f?f?nglig tr?st?
Av edra svar st?r allenast trol?sheten kvar.

022:001 D?refter tog Elifas fr?n Teman till orda och sade:

022:002 Kan en man bereda Gud n?got gagn,
s?att det I?nder honom till gagn, om n?gon ?r f?rst?ndig?
022:003 Har den Allsm?ktige n?gon b?nad av att du ?r r?tf?rdig,
eller n?gon vinning av att du vandrar ostraffligt?

022:004 ?r det f?r din gudsfruktans skull som han straffar dig,
och som han g?r med dig till doms?
022:005 Har d?icke din ondska varit stor,
och voro ej dina missg?ringar utan ?nde?
022:006 Jo, du tog pant av din broder utan sak,
du plundrade de utblottade p?deras kl?der.
022:007 ?r den f?rsm?ktande gav du intet vatten att dricka,
och den hungrige nekade du br?d.

022:008 F?r den v?rdige ville du uppl?ta landet,
och den myndige skulle f?bo d?ri,
022:009 men ?nkor I?r du g?med tomma h?nder,
och de faderl?sas armar blevo krossade.

022:010 D?r?f?r omgives du nu av snaror
och f?rf?ras av pl?slig skr?ck.
022:011 ja, av ett m?rker d?r du intet ser,
och av vattenfl?den som ?vert?cka dig.

022:012 I himmelens h?jde ?r det ju Gud som har sin boning,
och du ser stj?rnorna d?ruppe, huru h?gt de sitta;
022:013 d?r?f?r t?nker du: ?Vad kan Gud veta?
Skulle han kunna d?ma, han som bor bortom t?cknet?
022:014 Molnen ?ro ju ett t?ckelse, s?att han intet ser;
och p?himlarunden ?r det han har sin g?ng.?

022:015 Vill du d?h?la dig p?fortidens v?g,
d?r f?rd?rvets m?n gingo fram,
022:016 de m?n som borttrycktes, innan deras tid var ute,
och s?som en str?m fl?r deras grundval bort,
022:017 de m?n som sade till Gud: ?Vik ifr?n oss?,
ty vad skulle den Allsm?ktige kunna g?ra dem?
022:018 Det var ju dock han som uppfyllde deras hus med sitt goda.
De ogudaktigas r?dslag vare fj?ran ifr?n mig!

022:019 De r?tf?rdiga skola se det och gl?dja sig,

och den oskyldige skall förespotta dem:
022:020 Ja, nu för förvisso våra motståndare utrotade,
och deras överflöd har elden förtört.

022:021 Men sök nu förlikning och frid med honom;
därigenom skall lycka falla dig till.
022:022 Tag emot undervisning av hans mun,
och förvara hans ord i ditt hjärta.

022:023 Om du omvänder dig till den Allsmäktige, så bliver du upprättad;
men orättfärdighet måste du skaffa bort ur din hydda.
022:024 Ja kasta din gyllene skatt i stoftet
och Ofirs-guldet ibland bäckens stenar,
022:025 så bliver den Allsmäktige din gyllene skatt,
det äldaste silver varder han för dig.

022:026 Ja, du skall du hava din lust i den Allsmäktige
och kunna upplyfta ditt ansikte till Gud.
022:027 När du du beder till honom, skall han höra dig,
och de löften du gör skall du förinfria.
022:028 Allt vad du besluter skall du lyckas för dig,
och ljus skall skina på dina vägar.
022:029 Om de leda mot djupet och du du beder: Uppåt!,
så frälsas han mannen som har ämjukat sig.
022:030 Ja han räddas och den som ej är fri ifrån skuld;
genom dina händers renhet räddas en sådan.

023:001 Därefter tog Job till orda och sade:

023:002 Också i dag vill min klaga göra uppror.
Min hand känner mitt för min suckans skull.
023:003 Om jag blott visste huru jag skulle finna honom,
huru jag kunde komma dit där han bor!

023:004 Jag skulle då lägga fram för honom min sak
och fylla min mun med bevis.
023:005 Jag ville väl höra vad han kunde svara mig,
och förnimma vad han skulle säga till mig.

023:006 Icke med övermakt finge han bekämpa mig,
nej, han borde allenast lyssna till mig.
023:007 Då skulle hans motpart stå högt såsom en redlig man,
ja, då skulle jag för alltid komma undan min domare.

023:008 Men gör jag mot äster, så är han icke där;
gör jag mot väster, så varsnar jag honom ej;
023:009 har han något att skaffa i norr, jag skäddar honom icke;
därjer han sig i söder, jag ser honom ej heller där.

023:010 Han vet ju vilken väg jag har vandrat;
han har prövat mig, och jag har befunnits lik guld.
023:011 Vid hans spår har min för höllit fast,
hans väg har jag följt, utan att vika av.
023:012 Från hans löppars bud har jag icke gjort något avsteg;
mer än egna rådslut har jag aktat hans muns tal.

023:013 Men hans vilja är orygglig; vem kan hindra honom?
Vad honom lyster, det gör han ock.
023:014 Ja, han giver mig fullt upp min beskärda del,

och mycket av samma slag har han ännu i förvar.

023:015 Därför gripes jag av förskräckelse för hans ansikte;
när jag betänker det, fruktar jag för honom.

023:016 Det är Gud som har gjort mitt hjerta försagt,
den Allsmäktige är det som har vållat min förskräckelse,

023:017 ty jag fick icke förgräns, innan märket kom,
dödsnatten undanhöll han mig.

024:001 Varför har den Allsmäktige inga röstetider i förvar?
varför för hans vänner ej skada hans hömndedagar?

024:002 Se, rökriken flyttar man undan,
rövade hjordar driver man i bet;

024:003 de faderlösas äska för man bort
och tager rikens ko i pant.

024:004 Man tränger de fattiga undan från vagnen,
de betryckta i landet måste gåmma sig med varandra.

024:005 Ja, såsom vildäsnor måste de leva i riken;
dit gå de och mörda sig och söka något till tving;
hedmarken är det bröd de hava för sina barn.

024:006 Påfittet för de till skörd vad boskap plögar är,
de hämta upp det sista i den ogudaktiges vingård.

024:007 Nakna ligga de om natten, berövade sina kläder;
de hava intet att skylla sig med i känden.

024:008 Av stiftskurar från bergen genomdränkta de;
de famna klippan, ty de äga ej annan tillflykt.

024:009 Den faderlöse slites från sin moders bröst,
och den betryckte drabbas av utpantning.

024:010 Nakna måste de gå omkring, berövade sina kläder,
hungrande nådgas de bära på kvar.

024:011 Inom sina förtryckares murar måste de bereda olja,
de förtrampa vinpressar och därvid lida tårst.

024:012 Utstötta ur människors samfund jämlra de sig,
ja, från döds slagnas själar uppstiger ett rop.
Men Gud aktar ej på vad förvånt som sker.

024:013 Andra hava blivit fiender till ljuset;
de känna icke dess vagnar
och hålla sig ej på dess stigar.

024:014 Vid dagningen står mardaren upp
för att dröpa den betryckte och fattige;
och om natten går han sig till tjuvars like.

024:015 Rätenskapsbrytarens äga spejar efter skymningen,
han tänker: Äntet äga för känna igen mig?
och sätter sig ett tårkelse framför sitt ansikte.

024:016 När det är märkt, bryta sådana sig in i husen,
men under dagen stånga de sig inne;
ljuset vilja de icke veta av.

024:017 Ty det svarta märket räknas av dem alla såsom morgon,
med märkets förskräckelser för de ju förtrogna.

024:018 Men hastigt, menen i, ryckes en sådan bort av strömmen,
förbannad bliver hans del i landet;
till vingårdarna för han ej mer styra sina steg.

024:019 Såsom snövattnen förtäres av torka och hetta,

s?f?tt? d?dsriket den som har syndat.
024:020 Hans moders liv f?g?ter honom,
maskar frossa p?honom,
ingen finnes, som bevarar hans minne;
s?som ett tr?d brytes or?ttf?rdigheten av.
024:021 S?g? det, n? n?gon plundrar den ofruktsamma, som intet f?der,
och n? n?gon icke g? gott mot ?nkan.?

024:022 Ja, men han uppeh?ler ock v?ldsm?nnen genom sin kraft,
de f?st?upp, n? de redan hade f?lorat hoppet om livet;
024:023 han giver dem trygghet, s?att de f?vila,
och hans ?gon vaka ?ver deras v?gar.
024:024 N? de hava stigit till sin h?jd, besk?es dem en snar h?danf?rd,
de sjunka d?ned och d?som alla andra;
likasom axens toppar vissna de bort.
024:025 ? det ej s?, vem vill d?vederl?gga mig,
vem kan g?ra mina ord om intet?

025:001 D?refter tog Bildad fr?n Sua till orda och sade:

025:002 Hos honom ? v?rdighet och f?skr?ckande makt,
hos honom, som skapar frid i sina himlars h?jd.
025:003 Vem finnes, som f?rm? r?kna hans skaror?
Och vem ?verstr?as ej av hans ljus?

025:004 Huru skulle d?en m?nniska kunna hava r?tt mot Gud
eller en av kvinna f?dd kunna befinnas ren?
025:005 Se, ej ens m?nen skiner nog klart,
ej ens stj?rnorna ?ro rena i hans ?gon;
025:006 huru mycket mindre d?m?nniskan, det krypet,
m?nniskobarnet, den masken!

026:001 D?refter tog Job till orda och sade:

026:002 Vilken hj?p har du ej sk?nkt den vanm?ktige,
huru har du ej st?rkt den maktl?ses arm!
026:003 Vilka r?d har du ej givit den ovise,
och vilket ?verfl?d av klokh?t har du ej lagt i dagen!
026:004 Vem gav dig kraft att tala s?dana ord,
och vems ande var det som kom till orda ur dig?

026:005 D?dsrikets skuggor gripas av ?ngest,
djupets vatten och de som bo d?ri.
026:006 D?dsriket ligger blottat f? honom,
och avgrunden har intet t?ckelse.

026:007 Han sp?nner ut nordanrymden ?ver det tomma
och h?nger upp jorden p?intet.
026:008 Han samlar vatten i sina moln s?som i ett knyte,
och skyarna brista icke under b?rdan.
026:009 Han g?mmer sin tron f? v? ?syn,
han omh?jer den med sina skyar.
026:010 En rundel har han v?vt s?som gr?ns f? vattnen,
d? varest ljus ?ndas i m?rker.

026:011 Himmels pelare sk?va,
de gripas av f?rf?ran vid hans n?pst.
026:012 Med sin kraft f?skr?ckte han havet,
och genom sitt f?st?hd s?nderkrossade han Rahab.

026:013 Blott han andades, blev himmelen klar;
hans hand genomborrade den snabba ormen.

026:014 Se, detta är allenast utkanterna av hans verk;
en sakta viskning är allt vad vi förnimma därfrom.
Hans allmakts dunder, vem skulle kunna fatta det?

027:001 Äter hov Job upp sin röst och kvad:

027:002 Säkert Gud lever, han som har förhållit mig min röst,
den Allsmäktige, som har vållat min själens bedrövelse:

027:003 aldrig, så länge ännu min ande är i mig
och Guds livsflökt är kvar i min näsa,

027:004 aldrig skola mina läppar tala vad orättfärdigt är,
och min tunga bära fram oärligt tal.

027:005 Bort det, att jag skulle giva eder röst!
Intill min död åter jag min ostrafflighet ej tagas ifrån mig.

027:006 Vid min rättfärdighet håler jag fast och släpper den icke,
mitt hjärta förberjer mig ej för någon av mina dagar.

027:007 Nej, såsom ogudaktig mig min fiende stödd
och min motståndare såsom orättfärdig.

027:008 Ty vad hopp har den gudlöse när hans liv avskäres,
när hans själ ryckes bort av Gud?

027:009 Måne Gud skall höra hans rop,
när nöden kommer över honom?

027:010 Eller kan en sådan hava sin lust i den Allsmäktige,
kan han kalla Gud alltid?

027:011 Jag vill undervisa eder om huru Gud går till väga;
huru den Allsmäktige tänker, vill jag icke fördröja.

027:012 Dock, I haven ju själva allasammans skedd det;
huru kunnen I dödbringa eder till så förgäfliga tankar?

027:013 Härnär vad den ogudaktiges lott bliver hos Gud,
vilken arvedel världsvarkaren får av den Allsmäktige:

027:014 Om hans barn bliva många, så är vinningen svärdets;
hans avkomlingar få ej bröda att mäta sig med.

027:015 De som slippa undan lögnas i graven genom pest,
och hans ånkor kunna icke hålla sin klagograt.

027:016 Om han ock hopar silver såsom stoff
och lögger kläder på honom såsom lera,

027:017 så är det den rättfärdige som får kläda sig
i vad han lögger på honom,
och den skuldöse kommer att utskifta silvret.

027:018 Det hus han bygger bliver så förgäfligt som malen,
det skall likna skjulet som vaktaren går sig.

027:019 Rik lögger han sig och menar att intet skall tagas bort;
men när han öppnar sina ögon, är ingenting kvar.

027:020 Såsom vattenfloder taga förskräckelser honom fatt,
om natten rivas han bort av stormen.

027:021 Ästanvinden griper honom, så att han får sin kos,
den rycker honom undan från hans plats.

027:022 Utan f?skoning skjuter Gud sina pilar mot honom;
f?r hans hand m?ste han flykta med hast.

027:023 D?sl?r man ihop h?nderna, honom till h?n;
man visslar ?r honom p?platsen d?r han var.

028:001 Silvret har ju sin gruva,
sin fyndort har guldets, som man renar;

028:002 j?rn h?mtas upp ur jorden,
och stenar sm?ttas till koppar.

028:003 Man s?tter d?gr?nser f?r m?rkret,
och rannsakar ned till yttersta djupet,

028:004 D?r spr?nger man schakt l?ngt under markens bebyggare,
d?r f?rdas man f?rg?ten djupt under vandrarens fot,
d?r h?nger man sv?vande, fj?rran ifr?n m?nniskor.

028:005 Ovan ur jorden uppv?ker br?d,
men d?rnere omv?lves den s?som av eld.

028:006 D?r, bland dess stenar, har safiren sitt f?ste,
guldmalm h?mtar man ock d?r.

028:007 Stigen ditned ?r ej k?nd av ?nen,
och falkens ?ga har ej utspanat den;

028:008 den har ej blivit trampad av stolta vilddjur,
intet lejon har g?tt d?rfram.

028:009 Ja, d?r b?r man hand p?h?rda stenen;
bergen omv?lvas ?nda ifr?n r?tterna.

028:010 In i klipporna bryter man sig g?ngar,
d?r ?gat f?r se allt vad h?rligt ?r.

028:011 Vatten?dror t?ppas till och hindras att gr?ta.
S?dragas dolda skatter fram i ljuset.

028:012 Men visheten, var finnes hon,
och var har f?rst?ndet sin boning?

028:013 Priset f?r henne k?nner ingen m?nniska;
hon st?r ej att finna i de levandes land.

028:014 Djupet s?ger: ?Hon ?r icke h?r?,
och havet s?ger: ?Hos mig ?r hon icke.?

028:015 Hon k?per icke f?r ?dlaste metall,
med silver g?rdas ej hennes v?rde.

028:016 Hon v?ges icke upp med guld fr?n Ofir,
ej med dyrbar onyx och safir.

028:017 Guld och glas kunna ej liknas vid henne;
hon f?r ej i byte mot gyllene klenoder.

028:018 Koraller och kristall m?icke ens n?mnas;
sv?rare ?r f?rv?rva vishet ?n p?lor.

028:019 Etiopisk topas kan ej liknas vid henne;
hon v?ges icke upp med renaste guld.

028:020 Ja, visheten, varifr?n kommer v?r hon,
och var har f?rst?ndet sin boning?

028:021 F?rborgad ?r hon f?r alla levandes ?gon,
f?r himmelens f?glar ?r hon f?rdold;

028:022 avgrunden och d?den giva till k?nna;
?Blott h?r s?gner om henne f?r nummo v?ra ?ron.?

028:023 Gud, han är den som känner vägen till henne,
han är den som vet var hon har sin boning.

028:024 Ty han förmår skåda till jordens ändar,
allt vad som finnes under himmelen ser han.

028:025 När han måste ut i vinden dess styrka
och avvände vattnen efter mitt,

028:026 när han stadgade en lag för regnet
och en väg för tordönets stråle,

028:027 då såg han och uppenbarade henne,
då läste han henne stöfram, då utforskade han henne.

028:028 Och till människorna sade han så:
Är Herrens fruktan, det är vishet,
och att fly det onda är först änd?

029:001 Är hov Job upp sin röst och kvad:

029:002 Ack att jag vore såsom i forna mähader,
såsom i de dagar då Gud gav mig sitt beskydd,

029:003 då hans lykta sken över mitt huvud
och jag vid hans ljus gick fram genom mörkret!

029:004 Ja, vore jag såsom i min mognads dagar,
då Guds huldhet vilade över min hydda,

029:005 då ännu den Allsmäktige var med mig
och mina barn stodo runt omkring mig,

029:006 då mina fötter badade i gräddmjök
och klippan invid mig gick ut bärkar av olja!

029:007 När jag då gick upp till porten i staden
och intog mitt ställe på torget,

029:008 då drogo de unga sig undan vid min äsyn,
de gamla reste sig upp och blevo stående.

029:009 Då hälo hävdingar tillbaka sina ord
och lade handen på munnen;

029:010 furstarnas röst ljöd då dåmpad,
och deras tunga lådde vid gommen.

029:011 Ja, vart ära som höjde prisade mig då såll,
och vart ära som såg bar vittnesbörd om mig;

029:012 ty jag räddade den betryckte som ropade,
och den faderlöse, den som ingen hjälpare hade.

029:013 Den olyckliges väsignelse kom då över mig,
och änkans hjerta uppfyllde jag med jubel.

029:014 I rättfärdighet klädde jag mig, och den var såsom min klädnad;
rättvisa bar jag såsom mantel och huvudbindel.

029:015 Ägon blev jag då i den blinde,
och fötter var jag i den halte.

029:016 Jag var då en fader för de fattiga,
och den okändes sak redde jag ut.

029:017 Jag krossade den orättfärdiges kärkar
och ryckte rovet undan hans tänder.

029:018 Jag tänkte då: I mitt näste skall jag föda,
mina dagar skola bliva många såsom sanden.

029:019 Min rot ligger ju öppen för vatten,

- och i min krona faller nattens dagg.
029:020 Min ära bliver ständigt ny,
och min böge föryngras i min hand.?
- 029:021 Ja, på mig höjde man dö och vändade,
man lyssnade under tystnad på mitt råd.
029:022 Sedan jag hade talat, talade ingen annan;
sål som ett vederkvickande flöde kommo mina ord över dem.
- 029:023 De vändade på mig så som på regn,
de sprötrade upp sina munnar så som efter vändregn.
029:024 När de misströstate, log jag emot dem,
och mitt ansiktes klarhet kunde de icke förmåka.
029:025 Tröcktes jag besöka dem, så måste jag sitta främst;
jag tronade dö så som en konung i sin skara,
lik en man som har tröst för de söjande.
- 030:001 Och nu le de till mig,
människor som äro yngre till ären än jag,
männ vilkas föder jag aktade ringa,
ja, ej ens hade velat söta bland mina vallhundar.
- 030:002 Vad skulle de också kunna gagna mig med sin hjälp,
dessa människor som sakna all manlig kraft?
030:003 Utmöglade äro de ju av brist och svält;
de gnaga sin föda av torra tränen,
som redan i förtvög till äde och ädslig.
030:004 Saltäter plocka de dö bland snären,
och ginsträter till vad de hava till mat.
- 030:005 Ur människors samkväm drives de ut,
man ropar efter dem så som efter tjuvar.
030:006 I gruvliga klyftor måste de bo,
i höror under jorden och i bergens skrevor.
030:007 Bland snären höva de upp sitt tjut,
under nösslor ligga de skockade,
030:008 en av föda av döfar och ärelöst folk,
utjagade ur landet med hugg och slag.
- 030:009 Och för sådana har jag nu blivit en visa,
de hava mig till ämne för sitt tal;
030:010 med avsky hölla de sig fjärran ifrån mig,
de hava ej försyn för att spotta till mig.
030:011 Nej, mig till plöga, lossa de alla band,
alla tyglar kasta de av inför mig.
- 030:012 Invid min högra sida upphöver sig ynglet;
mina fötter vilja de stöta undan.
De gåra sig vögar som skola leda till min oförd.
030:013 Stigen framför mig hava de rivit upp.
De gåra sitt bästa till att fördöva mig,
de som dock sjäva äro hjöplösa.
030:014 Så som genom en bred rännna bryta de in;
de vötra sig fram under murarnas brak.
030:015 Föskräckelser vövas ned över mig.
Så som en storm bortrycka de min ära,
och så som ett moln har min vöförd farit bort.
- 030:016 Och nu utgjuter sig min sjä till inom mig,

- eländesdagar hålla mig fast.
- 030:017 Natten bortfräter benen i min kropp,
och kvalen som gnaga mig veta ej av vila.
- 030:018 Genom övermåttig kraft har mitt kroppshjärte blivit vanställt,
sålös som en livklädnad hånger det omkring mig.
- 030:019 I orenlighet har jag blivit nedstjälpt,
och själva jag nu lik stoft och aska.
- 030:020 Jag ropar till dig, men du svarar mig icke;
jag står här, men de bespejar mig allenast.
- 030:021 Du förvandlas för mig till en grym fiende,
med din starka hand anser du mig.
- 030:022 Du lyfter upp mig i stormvinden och för mig här,
och i bruset låter du mig försmåta av ångest.
- 030:023 Ja, jag förstär att du vill föra mig till döden,
till den boning dit allt levande församlas.
- 030:024 Men skulle man vid sitt fall ej försöka ut handen,
ej ropa efter hjälp, när oförel har kommit?
- 030:025 Gråt jag ej själva över den som hade härda dagar,
och ånkade sig min själ ej över den fattige?
- 030:026 Se, jag viktade mig lycka, men olycka kom;
jag hoppades på ljus, men mörker kom.
- 030:027 Dörför sjuder mitt innersta och för ingen ro,
eländesdagar hava ju mätt mig.
- 030:028 Med mörknad hud gör jag, fastän ej bränd av solen;
mitt i församlingen står jag upp och skriar.
- 030:029 En broder har jag blivit till schakalerna,
och en frände för jag vorden till strutsarna.
- 030:030 Min hud har svartnat och lossnat från mitt kött,
benen i min kropp för förbrända av hetta.
- 030:031 I sorgeligt för mitt harpospel förbytt,
mina pipors klang i högljudd gråt.
- 031:001 Ett förbund slår jag med mina ögon:
aldrig skulle jag skada efter någon jungfru.
- 031:002 Vilken lott finge jag eljest av Gud i världen,
vilken arvedel av den Allsmåttige dörovan?
- 031:003 Oförel kommer ju över de orättfärdiga,
och olycka drabbar ogärningsmän.
- 031:004 Ser icke han mina vingar,
räknar han ej alla mina steg?
- 031:005 Har jag väl umgåtts med lögn,
och har min fot varit snar till svek?
- 031:006 Nej, mör jag väl gas på en riktig vög,
sör skall Gud förnimma min ostrafflighet.
- 031:007 Hava mina steg vikit av ifrån vögen,
har mitt hjärta följt efter mina ögon,
eller låder vid min händer en fläk?
- 031:008 Dör mör en annan äta var jag har stått,
och vad jag har planterat mör ryckas upp med roten.
- 031:009 Har mitt hjärta låtit döra sig av någon kvinna,
sör att jag har stått på lur vid min nästas dörr?
- 031:010 Dör mör min hustru mala mjöl för en annan,

- och frömmade mig med förfämliga henne.
- 031:011 Ja, sådant hade varit en skändlighet,
en straffbar missgärning hade det varit,
- 031:012 en eld som skulle förtöra intill avgrunden
och förtöra till roten all min gräda.
- 031:013 Har jag kränkt min tjänares eller tjänarinnas rätt,
när de hade någon tvist med mig?
- 031:014 Vad skulle jag säga, när Gud stode upp,
och när han höll rätt, vad kunde jag svara honom?
- 031:015 Han som skapade mig skapade ju och dem i moderlivet,
han, densamme, har berett dem i modersskötet.
- 031:016 Har jag vägrat de arma vad de begärde
eller låtit nekans någon förmåta?
- 031:017 Har jag låtit mitt brödstycke allena,
utan att den faderlöse och har fått äta därav?
- 031:018 Nej, för min ungdom fostrades han hos mig såsom hos en fader,
och för min moders liv var jag nekors ledare.
- 031:019 Har jag kunnat se en olycklig gå utan kläder,
se en fattig ej äga något att skyla sig med?
- 031:020 Måste ej fastmer hans länd väsigna mig,
och fick han ej väma sig i ull av mina lamm?
- 031:021 Har jag lyft min hand mot den faderlöse,
där för att jag skulle mig hava medhåll i porten?
- 031:022 Döm min axel lossna för sitt fäste
och min arm brytas av ifrån sin led.
- 031:023 Jag måste döfrukta ofrån Gud
och skulle stå maktlös inför hans majestät.
- 031:024 Har jag satt mitt hopp till guldet
och kallat guldklimpen min förtrostan?
- 031:025 Var det min glädje att min rikedom blev så stor,
och att min hand förtvåvade så mycket?
- 031:026 Hörde det, när jag såg solljuset, huru det sken,
och mönen, huru högligt den gick fram,
- 031:027 att mitt hjerta hemligen låt döra sig,
så att jag med handkyss gav dem min hyllning?
- 031:028 Nej, också det hade varit en straffbar missgärning;
därmed hade jag ju förnekat Gud i hjerten.
- 031:029 Har jag glatt mig åt min fiendes ofrån
och fördats, när olycka träffade honom?
- 031:030 Nej, jag tillstodde ej min mun att synda så,
ej att med förbannelse begära hans liv.
- 031:031 Och kan mitt husfolk icke bevittna
att envar fick måta sig av kött vid mitt bord?
- 031:032 Frömlingen behövde ej stanna över natten på gatan,
mina dörrar låt jag stå öppna utåt vägen.
- 031:033 Har jag på människovis skylt mina återtrödelser
och gömt min missgärning i min barm,
- 031:034 av fruktan för den stora hopen
och av rädsla för stamfänders förtakt,
så att jag teg och ej gick utom min dörr?

031:035 Ack att någon finnes, som ville höra mig!
Jag har sagt mitt ord. Den Allsmäktige m?nu svara mig;
ack att jag finge min vederparts motskrift!
031:036 Sannerligen, jag skulle döb?ra den högt p?min skuldra,
s?som en krona skulle jag fösta den p? mig.
031:037 Jag ville dögr?a honom r?enskap för alla mina steg,
lik en furste skulle jag dötr?da inför honom.

031:038 Har min mark höjt rop över mig,
och hava dess föror gr?it med varandra?

031:039 Har jag fört?tt dess gr?da obetald
eller utpinat dess brukares liv?

031:040 D?m?t?rne v?xa upp för vete,
och ogr?s i st?let för korn.

Slut p?Jobs tal.

032:001 De tre männen upph?rde nu att svara Job, eftersom han höll sig
sj?lv för rättf?rdig.

032:002 D?blev Elihu, Barakels son, från Bus, av Rams sl?kt, uppt?nd
av vrede. Mot Job uppt?ndes han av vrede, döf? att denne
menade sig hava rätt mot Gud;

032:003 och mot hans tre v?nner uppt?ndes hans vrede, döf? att de
icke funno något svar varmed de kunde vederl?gga Job.

032:004 Hittills hade Elihu dört att tala till Job, döf? att de
andra voro ?dre till ?en ?n han.

032:005 Men dönu Elihu s?g att de tre männen icke mer hade något att
svara, uppt?ndes hans vrede.

032:006 S?tog döElihu, Barakels son, från Bus, till orda och sade;

Ung till ?en ? jag,
I döemot ?en gamla.
Döf? höll jag mig tillbaka och var försagd
och lade ej fram för eder min mening.

032:007 Jag t?kte: M? ?dern tala,
och m? ?rens mägd fökunna visdom.?

032:008 Dock, p?anden i mänskorna kommer det an,
den Allsmäktiges livsfl?kt giver dem föst?nd.

032:009 Icke de ?driga ?o alltid visast,
icke de ?dsta föst?b?st vad rätt ?.

032:010 Döf? s?ger jag nu: Hö mig;
jag vill l?gga fram min mening, ocks? jag.

032:011 Se, jag v?ntade p?vad I skullen tala,
jag lyssnade efter föst?nd ifr?n eder,
efter sk? som I skullen draga fram.

032:012 Ja, noga aktade jag p?eder.
Men se, ingen fanns, som vederlade Job,
ingen bland eder, som kunde svara p?hans ord.

032:013 Nu män I icke s?ga: M? mätes av vishet;
Gud, men ingen mänskiska, kan nedsl?denne.?

032:014 Sk? mot min mening har han icke lagt fram,
ej heller skall jag bem?ta honom med edra bevis.

032:015 Se, nu st?de best?ta och svara ej mer,

målet i munnen hava de mist.
032:016 Och jag skulle veta, d?de nu intet kunna säga,
d?de st?d? och ej mer hava något svar!
032:017 Nej, också jag vill svara i min ordning,
jag vill lägga fram min mening, också jag.
032:018 Ty, fullt upp har jag av skä,
anden i mitt inre vill spränga mig sönder.
032:019 Ja, mitt inre är såsom instängt vin,
likt en lågel med nytt vin är det nära att brista.

032:020 S? vill jag d?tala och skaffa mig luft,
jag vill uppläsa mina böcker och svara.
032:021 Jag får ej hava anseende till personen,
och jag skall ej till någon tala instälsamma ord.
032:022 Nej, jag förstär ej att tala instälsamma ord;
huru låt kunde ej eljest min skapare rycka mig bort!

033:001 Men här nu, Job, mina ord,
och lyssna till allt vad jag vill säga.
033:002 Se, jag uppläser nu mina böcker,
min tunga tager till orda i min mun.
033:003 Ur ett redbart hjärta framgår mitt tal,
och vad mina böcker förstär? säga de riktigt ut.

033:004 Guds ande är det som har gjort mig,
den Allsmäktiges flökt beskär mig liv.
033:005 Om du förmär, s?m? du nu svara mig;
red dig till strid mot mig, träd fram.
033:006 Se, jag är likställd med dig inför Gud,
jag är danad av en nypa ler, också jag.
033:007 Ja, fruktan för mig behöver ej förskräcka dig,
ej heller kan min myndighet trycka dig ned.

033:008 Men nu sade du s?inför mina öron,
s?ljädo de ord jag hördde:
033:009 Åren är jag och fri ifrån överträdelse,
oskyldig är jag och utan missgärning;
033:010 men se, han finner p?sak mot mig,
han aktar mig såsom sin fiende.
033:011 Han sätter mina fötter i stocken,
vaktar p? alla mina vägar.?

033:012 Nej, här har du orätt, svarar jag dig.
Gud är ju förmer än en människa.
033:013 Huru kan du gå till rätta med honom,
såsom gäve han aldrig svar i sin sak?
033:014 Både p?ett sätt och p?tv?talar Gud,
om man också ej aktar d?p?

033:015 I drömmen, i nattens syn,
när sömnen har fallit tung över människorna
och de vila i slummer p?sitt låger,
033:016 d? öppnar han människornas öron
och sätter inseglet p?sina varningar till dem,
033:017 när han vill avvända någon från en öfverträdelse
eller hålla höghuset borta ifrån en människa.
033:018 S? bevarar han hennes själ från graven
och hennes liv ifrån att förgås genom vapen.

033:019 Hon bliver ock agad genom plögor p? sitt l?ger
och genom st?ndig oro, allt intill benen.

033:020 Hennes sinne f?r leda vid maten,
och hennes sj?l vid den f?da hon ?skade.

033:021 Hennes hull f?rtvinar, till dess intet ? att se,
ja, hennes ben t?as bort intill osynlighet.

033:022 S?nalkas hennes sj?l till graven
och hennes liv h?n till d?dets makter.

033:023 Men om en ?ngel d?finnes, som vakar ?ver henne,
en medlare, n?gon enda av de tusen,
och denne f?r l?ra m?nniskan hennes plikt,

033:024 d?f?rbarmar Gud sig ?ver henne och s?ger;
?Fr?is henne, s?att hon slipper fara ned i graven;
l?sepenningen har jag nu f?tt.?

033:025 Hennes kropp f?r d?ny ungdomskraft,
hon bliver ?ter s?som under sin styrkas dagar.

033:026 N?r hon d?beder till Gud, ? han henne n?dig
och l?ter henne se sitt ansikte med jubel;
han giver s?den mannen hans r?ttf?rdighet ?ter.

033:027 S?f?r denne d?sjunga inf?r m?nniskorna och s?ga:
?V? syndade jag, och v? kr?kte jag r?ten,
dock vederfors mig ej vad jag hade f?skyllt;

033:028 ty han f?lossade min sj?l, s?att den undslapp graven,
och mitt liv f?r nu med lust sk?da ljuset.?

033:029 Se, detta allt kommer Gud ?stad,
b?de tv?g?nger och tre, f?r den mannen,

033:030 till att r?dda hans sj?l fr?n graven,
s?att han f?r njuta av de levandes ljus.

033:031 Akta nu h?r p?, du Job, och h?r mig;
tig, s?att jag f?r tala.

033:032 Dock, har du n?got att s?ga, s?svara mig;
tala, ty g?rna g?ve jag dig r?tt.

033:033 Varom icke, s? ? det du som m?h?ra p? mig;
du m?tiga, s?att jag f?r l?ra dig vishet.

034:001 Och Elihu tog till orda och sade:

034:002 H?ren, I vise, mina ord;
I f?rst?ndige, lyssnen till mig.

034:003 ?at skall ju pr?va orden,
och munnen smaken hos det man vill ?ta.

034:004 M?vi nu utv?ja ? oss vad r?tt ?,
samf?llt s?ka f?st?vad gott ?.

034:005 Se, Job har sagt: ?Jag ? oskyldig.
Gud har f?rh?llit mig min r?tt.

034:006 Fast?n jag har r?tt, m?ste jag st?s?som l?gnare;
d?dsskjuten ? jag, jag som intet har brutit.?

034:007 Var finnes en man som ? s?som Job?
Han l?skar sig med bespottelse s?som med vatten,

034:008 han g?r sig till og?rningsm?ns stallbroder
och s?lar sig till ogudaktiga m?nniskor.

034:009 Ty han s?ger: ?Det gagnar en man till intet,

om han håller sig väl med Gud.?

034:010 Herren mig döf, i förstördige män:

Bort det, att Gud skulle begön någon orätt,
att den Allsmäktige skulle göra vad orättfärdigt!

034:011 Nej, han vedergöller var människa efter hennes gärningar
och Iher envar såsom hans vandel har förtjättat.

034:012 Ty Gud gör i sanning intet som är orätt,
den Allsmäktige kan icke kränka rätten.

034:013 Vem har bjudit honom att vända sig om jorden,
och vem lade på honom bördan av hela jordens krets?

034:014 Om han ville tänka allenast på sig själv
och åter draga till sig sin anda och livsfäkt,

034:015 då skulle på en gång allt kätt förgås,
och människorna skulle vända åter till stoft.

034:016 Men märk nu väl och hör hörs,
lyssna till vad mina ord fökunna.

034:017 Skulle den förmå regera, som hatade vad rätt är?
Eller fördömer du den som är den störste i rättfärdighet?

034:018 För man dösa till en konung: Du ogärningsman?
eller till en furste: Du ogudaktige??

034:019 Gud har ju ej anseende till någon hövdingens person,
han aktar den rike ej för mer än den fattige,
ty alla är de hans hönders verk.

034:020 I ett ögonblick omkomma de, mitt i natten:
folkhoppar gripas av bövan och förgås,
de vridige ryckas bort, utan människohand.

034:021 Ty hans ögon vakta på var mans vägar,
och alla deras steg, dem ser han.

034:022 Intet märker finnes och ingen skugga så djup,
att ogärningsmän kunna fördöja sig däri.

034:023 Ty Iherge behöver Gud ej vakta på en människa,
innan hon måste stå till doms inför honom.

034:024 Han krossar de vridige utan rannsaking
och Iher så andra tröda fram i deras ställe.

034:025 Ja, han märker väl vad de göra,
han omstörtar dem om natten och Iher dem förgås.

034:026 Såsom ogudaktiga tuktar han dem
öppet, inför människors ösyn,

034:027 eftersom de veko av ifrån honom
och ej aktade på alla hans vägar.

034:028 De bragte så den armes rop inför honom,
och rop av betryckta fick han höra.

034:029 Vem vägar döf, om han stillar larmet?
Ja, vem vill väl sköda honom, om han döjer sitt ansikte,
för ett folk eller för en enskild man,

034:030 när han vill rycka makten ifrån gudlösa människor
och hindra dem att bliva snaror för folket?

034:031 Kan man väl dösa till Gud: Jag måste lida,
jag som höv?intet har förbrutit.

034:032 Visa mig du vad som gör över mitt förstörd;

om jag har gjort något orätt, vill jag det ej göra så mer.?

034:033 Skall det han, för ditt klanders skull,
giva vedergrällning såsom du vill?
Du själv, och icke jag, m?d?ma d?rom;
ja, tala du ut vad du menar.

034:034 Men kloka män skola säga så till mig,
visa män, när de förhålla mig:

034:035 Job talar utan någon insikt,
hans ord för utan förstånd.?

034:036 S?m?nu Job utst?prövningar allt framgent,
det han vill försvara sig på ogärningsmäns sätt.

034:037 Till sin synd lågger han ju uppenbar ondska,
oss till när slår han ihop sina händer
och talar stora ord mot Gud.

035:001 Och Elihu tog till orda och sade:

035:002 Menar du att sådant är riktigt?

Kan du påstå att du har rätt mot Gud,

035:003 du som frågar vad rättfärdighet gagnar dig,
vad den berättar dig mer än synd?

035:004 Svar här på? vill jag giva dig,
jag ock dina vänner med dig.

035:005 Skåda upp mot himmelen och se,
betrakta skyarna, som gård för högt över dig.

035:006 Om du syndar, vad gör du för honom därmed?

Och om dina överträdelse för många, vad skadar du honom därmed?

035:007 Eller om du är rättfärdig, vad giver du honom,
och vad undfar han av din hand?

035:008 Nej, för din like kunde din ogudaktighet något betyda
och för en människoson din rättfärdighet.

035:009 Vår klagar man, när vädsgärningarna för många,
man ropar om hjälp mot de övermåttigas arm;

035:010 men ingen frågar: Var är min Gud, min skapare,
han som låter lovsånger ljuda mitt i natten,

035:011 han som giver oss insikt framför markens djur
och vishet framför himmelens fåglar??

035:012 Därför är det man för ropa utan svar
om skydd mot de ondas övermod.

035:013 Se, på förhålliga böner har icke Gud,
den Allsmåttige aktar icke på slikt;

035:014 allra minst, när du påstå att du icke för skåda honom,
att du måste vända på honom, fastän saken är uppenbar.

035:015 Och nu menar du att hans vrede ej håller någon rätt,
och att han föga bekymrar sig om människors övermod?

035:016 Ja, till förhålligt tal svarar Job upp sin mun,
utan insikt talar han stora ord.

036:001 Vidare sade Elihu:

036:002 Bida ännu litet, så att jag för giva dig besked,
ty ännu något har jag att säga till Guds för svar.

036:003 Min insikt vill jag hämta vida ifrån,
och   min skapare vill jag skaffa r tt.
036:004 Ja, förvisso skola mina ord icke vara l gn;
en man med fullgod insikt har du framför dig.

036:005 Se, Gud   värdig, men han f rsm r dock ingen,
han som   s v rdig i sitt förstånds kraft.
036:006 Den ogudaktige låter han ej bliva vid liv,
men   de arma skaffar han rätt.
036:007 Han tager ej sina  gon från de rättfärdiga;
de f trona i konungars krets,
f r alltid låter han dem sitta där i höghet.

036:008 Och om de l ggas bundna i kedjor
och fångas i eländets snaror,
036:009 s vill han därmed visa dem vad de hava gjort,
och vilka  vertr delser de hava begått i sitt högmod;
036:010 han vill där öppna deras  ra f r tuktan
och mana dem att vända om ifrån f rd vet.

036:011 Om de d h ra p honom och underkasta sig,
s f de framleva sina dagar i lycka
och sina   i ljuvlig ro.
036:012 Men h ra de honom ej, s f g s de genom vapen
och omkomma, n r de minst tänka det.
036:013 Ja, de som med gudlöst hj ta h ngiva sig   vrede
och icke anropa honom, när han l gger dem i band,
036:014 deras sj  skall i deras ungdom ryckas bort av döden,
och deras liv skall dela tempelbolares lott.

036:015 Genom lidandet vill han rädda den lidande,
och genom betrycket vill han öppna hans  ra.
036:016 S s kte han ock draga dig ur n dens gap,
ut p en rymlig plats, där intet tr ngm r r dde;
och ditt bord skulle bliva fullsatt med feta r tter.

036:017 Men nu bör du till fullo ogudaktighetens dom;
ja, dom och r ttvisa h la dig nu fast.
036:018 Ty vrede borde ej f uppegga dig under din tuktans tid,
och huru svårt du   har måst plikta,
borde du ej därav ledas vilse.
036:019 Huru kan han lära dig bedja, om icke genom n d
och genom allt som nu har prövat din kraft?

036:020 Du m ej längta s ivrigt efter natten,
den natt d folken skola ryckas bort ifrån sin plats.
036:021 Tag dig till vara, s att du ej vänder dig till
vad f rd vligt  ;
sådant behagar dig ju mer   att lida.

036:022 Se, Gud   upphöjd genom sin kraft.
Var finnes någon m stare som   honom lik?
036:023 Vem har f eskrivit honom hans väg,
och vem kan säga:  Du gör vad orätt  ??

036:024 Tänk d p att upph ja hans gärningar,
dem vilka m hniskorna besjunga
036:025 och som de alla sk da med lust,
de dödliga, om de   blott skönja dem i fj ran.

036:026 Ja, Gud är för högt för vort förstånd,
hans är för flera än någon kan utrannsaka.
036:027 Se, vattnets droppar drager han uppåt,
och de sila ned såsom regn, där hans dimma går fram;
036:028 skyarna gjuta dem ut såsom en ström,
låt dem drypa ned över talrika människor.

036:029 Ja, kan någon fatta molnens utbredning,
braket som utgår från hans hydda?
036:030 Se, sitt ljungeldsljus breder han ut över molnen,
och sjöva havsgrunden höjer han in där.
036:031 Ty så utfår han sina domar över folken;
så bereder han ock nåring i rikligt mått.
036:032 I ljungeldsljus höjer han sina hönder
och sänder det ut mot dem som begynna strid.
036:033 Budskap om honom bär hans dunder;
sjöva boskapen bebäddar hans antåg.

037:001 Ja, vid sådant förskräckes mitt hjärta,
bävande spritter det upp.
037:002 Herren, Herren huru hans röst ljuder vred,
Herren dörhet som går ut ur hans mun.
037:003 Han sänder det öst, så långt himmelen nå,
och sina ljungeldar bort till jordens ändar.
037:004 Efteråt ryter så dörhet,
när han dundrar med sin vädiga röst;
och på ljungeldarna spar han ej,
där hans röst låter höra sig.
037:005 Ja, underbart dundrar Gud med sin röst,
stora ting går han, utöver vad vi förstå?

037:006 Se, åt snö giver han bud: Fall ned till jorden?
så ock åt regnskuren, åt sitt regnflödes märkliga skur.
037:007 Därmed fjättrar han alla människors hönder,
så att envar som han har skapat kan låta därav.
037:008 Dö draga sig vilddjuren in i sina gåmslen,
och i sina kulor lågga de sig till ro.
037:009 Från Stjärngemaket kommer dö storm
och köd genom nordanhimmelens stjärnor;
037:010 med sin andedräkt sänder Gud frost,
och de vida vattnen betvingas.

037:011 Skyarna lastar han ock med väd
och sprider omkring sina ljungeldsmoln.
037:012 De måste sväva än hit, än dit,
alltefter hans rådslut och de uppdrag de få,
vadhelst han rågger dem på jordens krets.
037:013 Är det som tuktoris, än med hjälp åt hans jord,
är det med nåd som han låter dem komma.

037:014 Lyssna dö hörtill, du Job;
stanna och betänk Guds under.
037:015 Förstå du på vad sätt Gud styr deras gång
och låter ljungeldarna lysa fram ur sina moln?
037:016 Förstå du lagen för skyarnas jämvikt,
den Allvises underbara verk?
037:017 Förstå du huru kläderna bliva dig så heta,
när han låter jorden domna under solens vind?

037:018 Kan du v?va molnhimmelen s?som han,
s?fast som en spegel av gjuten metall?

037:019 L? oss d?vad vi skola s?ga till honom;
f?r v?r m?kers skull hava vi intet att l?gga fram.

037:020 Ej m?det beb?das honom att jag vill tala.
M?nne n?gon beg? sitt eget f?rd?v?

037:021 Men synes icke redan skenet?
Str?lande visar han sig ju mellan skyarna,
d?r vinden har g?tt fram och sopat dem undan.

037:022 I guldglans kommer han fr?n nordn.

Ja, Gud ? h?jd i fruktansv?r majest?t;

037:023 den Allsm?ktige kunna vi icke fatta,
honom som ? s?stor i kraft,
honom som ej kr?nker r?ten, ej str?ngaste r?ttf?rdighet.

037:024 F?denskull frukta m?nskorna honom;
men de sj?vkloka--dem alla aktar han ej p?.

038:001 Och HERREN svarade Job ur stormvinden och sade:

038:002 Vem ? du som st?mplar vishet s?som m?ker,
i det att du talar s?utan insikt?

038:003 Omgjorda nu s?som ej man dina l?nder;
jag vill fr?ga dig, och du m?giva mig besked.

038:004 Var var du, n? jag lade jordens grund?
S?g det, om du har ett s?stort f?st?nd.

038:005 Vem har fastst?lt hennes m?tt--du vet ju det?
Och vem sp?nde sitt m?sn?re ut ?ver henne?

038:006 Var fingo hennes pelare sina f?sten,
och vem var det som lade hennes h?nsten,

038:007 medan morgonstj?rnorna tillsammans jublade
och alla Guds s?ner h?jde gl?djerop?

038:008 Och vem satte d?rrar f?r havet,
n? det f?ddes och kom ut ur moderlivet,

038:009 n? jag gav det moln till bekl?dnad
och l?t t?cken bliva dess linda,

038:010 n? jag ? det utstakade min gr?ns
och satte bom och d?rrar d?ff?

038:011 och sade: ?H?rintill skall du komma, men ej vidare,
h?r skola dina stolta b?jor l?gga sig??

038:012 Har du i din tid bjudit dagen att gry
eller anvisat ? morgonrodnaden dess plats,

038:013 d?r den skulle fatta jorden i dess flikar,
s?att de ogudaktiga skakades bort d?ifr?n?

038:014 D? ?ndrar den form s?som leran under signetet,
och tingen st?fram s?som kl?dda i skrud;

038:015 d?ber?vas de ogudaktiga sitt ljus,
och den arm som lyftes f?r h?gt brytes s?nder.

038:016 Har du stigit ned till havets k?lor
och vandrat omkring p?djupets botten?

038:017 Hava d?dens portar avsl?jat sig f?r dig,
ja, s?g du d?sskuggans portar?

038:018 Har du ?versk?dat jordens vidder?
Om du k?nner allt detta, s?l? h?a.

038:019 Vet du v?gen dit varest ljuset bor,
eller platsen d?r m?rkret har sin boning,
038:020 s?att du kan h?mta dem ut till deras gr?ns
och finna stigarna som leda till deras hus?
038:021 Visst kan du det, ty s?tidigt blev du ju f?dd,
s?stort ? ju dina dagars antal!

038:022 Har du varit framme vid sn?ns f?r?dshus?
Och haglets f?r?dshus, du s?g v? dem
038:023 --de f?r?d som jag har sparat till hems?kelsens tid,
till stridens och drabbningens dag?
038:024 Vet du v?gen dit varest ljuset delar sig,
dit d?r stormen sprider sig ut ?ver jorden?

038:025 Vem har ? regnfl?det ?ppnat en r?nna
och banat en v?g f?r tord?nets str?e,
038:026 till att s?nda regn ?ver l?nder d?r ingen bor,
?ver ?knar, d?r ingen m?nniska finnes,
038:027 till att m?ta ?dsliga ?demarker
och giva v?xt ? gr?sets brodd?

038:028 S?g om regnet har n?gon fader,
och vem han ?, som f?dde daggens droppar?
038:029 Ur vilken moders liv ? det isen gick fram,
och vem ? hon som f?dde himmelens rimfrost?
038:030 Se, vattnet t?fnar och bliver likt sten,
s?ytan sluter sig samman ?ver djupet.

038:031 Knyter du tillhopa Sjustj?rnornas knippe?
Och f?rm? du att lossa Orions band?
038:032 ? det du som, n? tid ?, f?r himmelstecknen fram,
och som leder Bj?rninnan med hennes ungar?
038:033 Ja, f?rst? du himmelens lagar,
och ordnar du dess v?rde ?ver jorden?

038:034 Kan du upph?ja din r?st till molnen
och f?rm?vattenfl?den att ?vert?cka dig?
038:035 Kan du s?nda ljungeldar ?stad, s?att de g?,
s?att de svara dig: ?Ja vi ?ro redo??

038:036 Vem har lagt vishet i de m?rka molnen,
och vem gav f?rst?nd ? j?rtecknen i luften?
038:037 Vem h?ler med sin vishet r?kning p?skyarna?
Och himmelens l?glar, vem h?ler ut dem,
038:038 medan mullen sm?ter s?som malm
och jordkokorna klibbas tillhopa?

039:001 ? det du som jagar upp rov ? lejoninnan
och stillar de unga lejonens hunger,
039:002 n? de trycka sig ned i sina kulor
eller ligga p?lur i sn?ret?
039:003 Vem ? det som skaffar mat ? korpen,
n? hans ungar ropar till Gud,
d?r de sv?va omkring utan f?da?

039:004 Vet du tiden f?r stengetterna att f?da,
vakar du ?ver n? hindarna b?r kalva?
039:005 R?knar du m?haderna som de skola g?dr?ktiga,

ja, vet du tiden för dem att följa?

039:006 De bja sig ned, de avbnda sig sina foster,
hastigt gta de sig fria ifrån förslovndan.

039:007 Deras ungar frodas och vxa till p?marken,
s?springa de sin v?g och vnda ej tillbaka.

039:008 Vem har sknt vildsnan hennes frihet,
vem har lossat den skyggas band?

039:009 Se, hedmarken gav jag henne till hem,
och saltknen blev hennes boning.

039:010 Hon ler i larmet i staden,
hon h? ingen p?drivares rop.

039:011 Vad hon spanar upp p?berget har hon till bete,
hon letar efter allt som i grnt.

039:012 Skall vildoxen finnas h?gad att tjna dig
och att stanna i?ver natten invid din krubba?

039:013 Kan du tvinga vildoxen att g?i från efter t?m
och f?m?honom att i ditt sp? harva markerna j?mna?

039:014 Kan du lita p?honom, d?ju hans kraft i s?stor,
kan du betro i honom ditt arbetes frukt?

039:015 i?verl?ter du i honom att f?ra hem din s?d
och att h?mta den tillhopa till din loge?

039:016 Strutshonans vingar flaxa med frjd,
men vad moders?mhet visa v? hennes pennor, hennes fjdrar?

039:017 i jorden i?verl?ter hon ju sina ?gg
och ruvar dem ovanp?sanden.

039:018 Hon bryr sig ej om att en fot kan krossa dem,
att ett vilddjur kan trampa dem s?nder.

039:019 H?d i hon mot sin avkomma, s?som vore den ej hennes;
att hennes avel kan g?under, det bekymrar henne ej.

039:020 Ty Gud har gjort henne gl?msk f? vishet,
han har ej tilldelat henne f?st?nd.

039:021 Men n? det g?ler, piskar hon sig sj?v upp till spr?ng;
d?ler hon i b?de h?st och man.

039:022 i det du som giver i h?sten hans styrka
och kl?der hans hals med brusande man?

039:023 i det du som l? honom gr?shoppans spr?ng?
Hans stolta frustning, en f?skr?ckelse i den!

039:024 Han skrapar marken och frjdar sig i sin kraft
och rusar s?fram mot v?pnade skaror.

039:025 Han ler i fruktan och k?nner ej f?f?tan,
han ryggar icke tillbaka f? sv?rd.

039:026 Omkring honom ljuder ett rassel av koger,
av ljugande spjut och lans.

039:027 Han skakas och rasar och uppslukar marken,
han kan icke styra sig, n? basunen har ljudit.

039:028 F? var basunst? frustar han: Huj!
i?nu i fj?ran v?drar han striden,
anf?arnas rop och larmet av h?skrin.

039:029 i det ett verk av ditt f?st?nd, att falcken svingar sig upp
och breder ut sina vingar till flykt mot s?der?

039:030 Eller i det p?ditt bud som i?nen stiger s?h?gt
och bygger sitt n?ste i h?den?

039:031 P?klippan bor han, d? har han sitt tillh?l,

p?klippans spets och p?branta berget.
039:032 D?ifr?n spanar han efter sitt byte,
l?ngt bort i fj?ran sk?dar hans ?gon.
039:033 Hans ungar frossa p?blod,
och d?r slagna ligga, d?r finner man honom.

040:034 S?svarade nu HERREN Job och sade:

040:035 Vill du tvista med den Allsm?ktige, du m?stare?
Svara d?, du som s?klagar p?Gud!

040:036 Job svarade HERREN och sade:

040:037 Nej, d?rtill ? jag f?r ringa; vad skulle jag svara dig?
Jag m?ste l?gga handen p?munnen.

040:038 En g?ng har jag talat, och nu s?ger jag intet mer;
ja, tv?g?nger, men jag g?r det icke ?ter.

040:001 Och HERREN talade till Job ur stormvinden och sade:

040:002 Omgjorda s?som en man dina l?nder;
jag vill fr?ga dig, och du m?giva mig besked.

040:003 Vill du g?ra min r?tt om intet
och d?ma mig skyldig, f?r att sj?v st?s?som r?ttf?rdig?

040:004 Har du en s?dan arm som Gud,
och f?m? du dundra med din r?st s?som han?

040:005 Pryd dig d?med ?a och h?ghet,
kl?d dig i majest? och h?lighet.

040:006 Gjut ut din vredes f?rgrymmelse,
?dmjuka med en blick allt vad h?gt ?.

040:007 Ja, kuva med en blick allt vad h?gt ?,
sl?ned de ogudaktiga p?st?let.

040:008 G?m dem i stoftet allasammans,
ja, fj?tra deras ansikten i m?rkret.

040:009 D?vill jag prisa dig, ocks?jag,
f?r segern som din h?gra hand har berett dig.

040:010 Se, Behemot, han ? ju mitt verk s?v? som du.
Han lever av gr?s s?som en ox.

040:011 Och se vilken kraft han ?ger i sina l?nder,
vilken styrka han har i sin buks muskler.

040:012 Han b?r sin svans s?styv som en ceder,
ett konstrikt fl?verk ?o senorna i hans l?.

040:013 Hans benpipor ?o s?som r?r av koppar,
benen i hans kropp likna st?nger av j?rn.

040:014 F?stlingen ? han av vad Gud har gjort;
hans skapare sj?v har givit honom hans sk?a.

040:015 Ty foder ? honom framb?a bergen,
d?r de vilda djuren alla hava sin lek.

040:016 Under lotustr?d l?gger han sig ned,
i skygdet av r? och vass.

040:017 Lotustr?d giva honom tak och skugga,
piltr?d h?gna honom runt omkring.

040:018 ? floden ?n s?v?dsam, s? ?ngslas han dock icke;
han ? trygg, om ock en Jordan bryter fram mot hans gap.

040:019 Vem kan f?nga honom, n? han ? p?sin vakt,
vem borrar en snara genom hans nos?

040:020 Kan du draga upp Leviatan med krok

- och med en metrev betvinga hans tunga?
040:021 Kan du sätta en sårhank i hans nos
eller borra en hake genom hans käft?
040:022 Menar du att han skall slå på dig många gånger
eller tala till dig med mjuka ord?
040:023 Att han skall vilja sluta fördrag med dig,
så att du finge honom till din trö för alltid?
040:024 Kan du hava honom till leksak såsom en fågel
och sätta honom i band till dina tårnor?
040:025 Plåga fiskarlag kopså om honom
och stycka ut hans kropp mellan kråmare?
040:026 Kan du skjuta hans hud full med spjut
och hans huvud med fiskharpuner?
040:027 Ja, försök att bryta hand på honom
du skall minnas den striden och skall ej föra så mer.
040:028 Nej, den sådant vägar, hans hopp bliver sviket,
han fölles till marken redan vid hans åsyn.
- 041:001 Så oförvagen är ingen, att han förs reta denne.
Vem vägar då sätta sig upp mot mig själv?
041:002 Vem har först givit mig något, som jag alltså bör betala igen?
Mitt är ju allt vad som finnes under himmelen.
- 041:003 Jag vill ej höra upp att tala om hans lemmar,
om huru värdig han är, och huru höligt han är danad.
- 041:004 Vem märkar rycka av honom hans pansar?
Vem vägar sig in mellan hans kråars par?
041:005 Hans gaps dörrar, vem vill öppna dem?
Runtom hans tårder bor ju förskräckelse.
- 041:006 Stolta sitta på honom skådarnas rader;
hopslutna är de med fast försegling.
041:007 Till fogar sig den ena intill den andra,
icke en vindfläkt tränger in mellan dem.
041:008 Var och en håller ihop med den nästa,
de gripa in i varandra och skiljas ej.
- 041:009 När han fryser, strölar det av ljus;
hans blickar är såsom morgonrodnadens ögonbryn.
041:010 Bloss fara ut ur hans gap,
eldgnistor springa fram därur.
041:011 Från hans näsborrar utgått rök
såsom ur en sjudande panna på brånslet.
041:012 Hans andedrökt framgnistrar eldkol,
och lågor bryta fram ur hans gap.
- 041:013 På hans hals har kraften sin boning,
och framför honom stapplar försagdhet.
041:014 Själva det veka på hans buk är ett stadigt fogverk,
det sitter orubbligt, såsom gjutet på honom.
- 041:015 Hans hjärta är fast såsom sten,
fast såsom bottenstenen i kvarnen.
041:016 När han reser sig, bryta hjärtar,
av ångest mista de all sans.
041:017 Angripes han med ett svärd, så håller det ej stånd,
ej heller spjut eller pil eller pansar.
041:018 Han aktar järn såsom halm

och koppar såsom murket tr?
041:019 Bågskott skrämma honom ej bort,
slungstenar förvandlas för honom till str?
041:020 ja, stridsklubbor aktar han såsom str?
han ler för rasslet av lansar.

041:021 På sin buk bär han skarpa eggar,
spår såsom av en träskvagn ristar han i dyn.
041:022 Han går djupet sjudande som en gryta,
likt en salvokokares kittel förvandlar han vattnet.
041:023 Bakom honom ströar vågen av ljus,
djupet synes bära silverhår.

041:024 Ja, på jorden finnes intet som för honom likt,
otillgänglig för fruktan skapades han.
041:025 På allt vad högt för ser han med förakt,
konung för han över alla stolta vilddjur.

042:001 Job svarade HERREN och sade:

042:002 Ja, jag vet att du förmer allt,
och att intet som du besluter för dig för svår.
042:003 Vem var det jag som i oförstånd gav vishet namn av mörker?
Jag ordade ju om vad jag icke begrep,
om det som var mig för underbart och det jag ej kunde förstå?
042:004 Men hört nu, så vill jag tala;
jag vill fråga dig, och du må giva mig besked.
042:005 Blott hörsägner hade jag förnummit om dig,
men nu har jag fått se dig med egna ögon.
042:006 Därför tager jag det tillbaka och ångrar mig,
i stoft och aska.

042:007 Sedan HERREN hade talat så till Job, sade han till Elifas från
Teman: Min vrede för upptänd mot dig och dina bröder väner,
därför att I icke haven talat om mig vad rätt för, såsom min
tjänare Job har gjort.

042:008 Så tagen eder nu sju tjurar och sju vädurar, och gå till min
tjänare Job och offren dem såsom brännoffer för eder; och låten
min tjänare Job bedja för eder. Till väntys skall jag dö, av
nåd mot honom, avstå för att göra något förskräckligt mot
eder, till straff därför att I icke haven talat om mig vad rätt
för, såsom min tjänare Job har gjort.?

042:009 Däringo Elifas från Teman, Bildad från Sua och Sofar från
Naaman östad och gjorde såsom HERREN hade tillsagt dem; och
HERREN tog nådigt emot Jobs bön.

042:010 Och då nu Job bad för sina väner, upprättade HERREN åter honom
själv; HERREN gav Job dubbelt igen mot vad han förtut hade haft.

042:011 Och alla hans bröder och systrar och alla hans forna bekanta
kommo till honom och höll honom i hans hus, och
änkade honom för alla de olyckor som HERREN hade låtit komma
över honom. Och de gävo honom vardera en kesita och en
guldring.

042:012 Och HERREN väsignade slutet av Jobs levnad ännu mer än
begränsningen, så att han fick fjorton tusen för, sex tusen
kameler, ett tusen par oxar och ett tusen äsninnor.

042:013 Och han fick sju söner och tre döttrar.

042:014 Den första dottern kallade han Jemima, den andra Kesia och den

tredje Keren-Happuk.

042:015 Och s?sk?na kvinnor som Jobs d?trrar funnos icke i hela landet; och deras fader gav dem arvedel bland deras br?der.

042:016 Och Job levde d?fter ett hundra fyrtio ?r, och fick se sina barn och barnbarn i fyra led.

042:017 Sedan dog Job, gammal och m?tt p? att leva.

Psaltaren

001:001 S?l ? den man
som icke vandrar
i de ogudaktigas r?d
och icke tr?der in
p? syndares v?g,
ej heller sitter

d? bespottare sitta,

001:002 utan har sin lust
i HERRENS lag
och t?nker p? hans lag
b?de dag och natt.

001:003 Han ? s?som ett tr?d,
planterat vid vattenb?ckar,
vilket b?r sin frukt i sin tid,
och vars l?v icke vissna;
och allt vad han g?, det lyckas v?.

001:004 Icke s?de ogudaktiga,
utan de ?o s?som agnar
som vinden bortf?r.

001:005 D?f?r skola de ogudaktiga
icke best?i domen,
ej heller syndarna
i de r?ttf?rdigas f?rsamling.

001:006 Ty HERREN k?nner
de r?ttf?rdigas v?g,
men de ogudaktigas v?g f?rg?s.

002:001 Varf?r larma hedningarna
och t?nka folken f?f?nglighet?

002:002 Jordens konungar resa sig upp,
och furstarna r?dsl?med varandra,
mot HERREN och hans smorde:

002:003 ?L? oss slita s?nder deras bojor
och kasta deras band ifr?n oss.?

002:004 Han som bor i himmelen ler,
HERREN bespottar dem.

002:005 D?talar han till dem i sin vrede,
och i sin f?rgrymmelse f?skr?cker han dem:

002:006 ?Jag sj?v har insatt min konung
p?Sion, mitt heliga berg.?

002:007 Jag vill f?t?ja om vad beslutet ?;
HERREN sade till mig:
?Du ? min son,
jag har i dag f?tt dig.

002:008 Beg r av mig,
så skall jag giva dig hedningarna till arvedel
och jordens ändar till egendom.

002:009 Du skall s ndersl dem med j nspira,
såsom lerk l skall du krossa dem.?

002:010 S kommen nu till förstånd, I konungar;
I ten varna eder, I domare p jorden.

002:011 Tj nen HERREN med fruktan,
och fröjden eder med b van.

002:012 Hyllen sonen, s att han icke vredgas
och I f rg ns pöeder v g;
ty snart kunde hans vrede uppt ndas.
Saliga äro alla de som taga sin tillflykt till honom.

003:001 En psalm av David, när han flydde f r sin son Absalom.

003:002 HERRE, huru många äro icke mina ov rner!
Ja, många resa sig upp mot mig.

003:003 Många säga om mig:
 Det finnes ingen fr sning för honom hos Gud.?

003:004 Men du, HERRE,  r en sköld för mig;
du är min  ra och den som upplyfter mitt huvud.

003:005 Jag höjer min röst och ropar till HERREN,
och han svarar mig från sitt heliga berg. Sela.

003:006 Jag lade mig och somnade in;
jag har  ter vaknat upp, ty HERREN uppeh ler mig.

003:007 Jag fruktar icke f r skaror av många tusen,
som I gra sig mot mig runt omkring.

003:008 St upp, HERRE,
fr s mig, min Gud;
ty du sl t alla mina fiender p kinden,
du krossar de ogudaktigas tänder.

003:009 Hos HERREN  r fräsningen;
 ver ditt folk komme din väsignelse. Sela.

004:001 F r s ngm staren, med strängospel; en psalm av David.

004:002 När jag ropar, s svara mig,
du min r ttf rdighets Gud,
du som i tr ngm  skaffar mig rum;
var mig n dig och h r min bön.

004:003 I herrar, huru länge skall min  ra
vara vänd i sm lek,
huru l nge skolen I  ska fårånglighet
och fara efter I gn? Sela.

004:004 Besinnen dock att HERREN
har utvalt  r sig den fromme;
HERREN h r,
när jag ropar till honom.

004:005 Vredgens, men synden icke;
eftersinnen i edra hjärtan,
p edra I ger, och varen stilla. Sela.

004:006 Offren r ta offer,

och förtrosten på HERREN.

- 004:007 Många säga:
Vem skall låta oss se det gott ???
Upplyft du över oss
ditt ansiktes ljus, o HERRE.
- 004:008 Du giver mig glädje i hjärtat,
större än andras, när de försä
och vin i myckenhet.
- 004:009 I frid vill jag lägga mig ned,
och i frid skall jag somna in,
ty du, HERRE, låter mig bo
avskild och i trygghet.
- 005:001 För sångmästaren, till Nehemja; en psalm av David.
- 005:002 Lyssna till mina ord, HERRE;
förnim min suckan.
- 005:003 Akta på mitt klagorop,
du min konung och min Gud;
ty till dig vill jag ställa min bön.
- 005:004 HERRE, bittida har du nu min röst,
bittida frambring jag mitt offer till dig
och skäddar efter dig.
- 005:005 Ty du är icke en Gud
som har behag till ogudaktighet;
den som är ond får icke bo hos dig.
- 005:006 De förmodiga besticke inför dina ögon;
du hatar alla ogärningsmän.
- 005:007 Du förgift dem som tala lögn;
de blodgiriga och falska
äro en styggelse för HERREN.
- 005:008 Men jag får gå in i ditt hus,
genom din stora dörr;
jag får tillbedja i din fruktan,
vård mot ditt heliga tempel.
- 005:009 HERRE, led mig genom din rättfärdighet,
för mina förfärijares skull;
gör din värdighet för mig.
- 005:010 Ty i deras mun är intet visst,
deras innersta är fördärv,
en öppen grav är deras strupe,
sin tunga gör de hal.
- 005:011 Döm dem, o Gud;
måde komma påfall med sina anslag.
Driv bort dem för deras många överträdelsers skull,
eftersom de äro gensträviga mot dig.
- 005:012 Men låt alla dem glädjas,
som taga sin tillflykt till dig;
evinnerligen måste jubla,
ty du beskärmar dem;
i dig måste fröjda sig,
som hava ditt namn känt.
- 005:013 Ty du, HERRE, välsignar den rättfärdige;

du betäcker honom med n d såsom med en sköld.

006:001 F r s ngm staren, med strängospel, till Seminit; en psalm av David.

006:002 HERRE, straffa mig icke i din vrede,
och tukta mig icke i din f tt rnelse.

006:003 Var mig n dig, HERRE,
ty jag försmäktar;
hela mig, HERRE,
ty ända in i mitt innersta   jag förskräckt.

006:004 Ja, min sj    storligen förskräckt;
ack HERRE, huru l nge?

006:005 Vänd  ter, HERRE,
r dda min sj ,
fr s mig för din n ds skull.

006:006 Ty i döden tänker man icke på dig;
vem tackar dig i dödsriket?

006:007 Jag   s tr tt av suckande;
var natt fuktar jag min s ng
och v ter mitt l ger med mina tårar.

006:008 Av sorg   mitt  ga f rm kat;
det har  drats för alla mina ov rnens skull.

006:009 Viken bort ifrån mig,
alla l g rningsm n;
ty HERREN har hört
min h gljudda gr t.

006:010 HERREN har hört min åkallan,
min b n upptager HERREN.

006:011 Alla mina fiender skola komma p skam
och storligen förskräckas;
de skola vika tillbaka
och komma p skam med hast.

007:001 En s ng av David, som han sjöng till HERREN f r benjaminiten
Kus' ords skull.

007:002 HERRE, min Gud,
till dig tager jag min tillflykt;
fr s mig från alla mina förföljare och rädda mig,

007:003 s att de icke, såsom lejon, sönderslita min sjö
och rycka bort henne utan rädning.

007:004 HERRE, min Gud,
har jag gjort sådant,
och   orätt i mina h nder,

007:005 har jag med ont vederg tt ned som h l frid med mig
eller plundrat den som var min ovän utan sak,

007:006 s f rf lje fienden min sjö
och tage henne fatt
och trampe mitt liv till jorden
och l gge min  a i stoftet. Sela.

007:007 St upp, HERRE, i din vrede,
res dig mot mina ov rnens raseri
och vakna upp till min hj p,

du som har påbjudit dom.
007:008 Må folkens församling omgiva dig,
och må du över den vända åter till höjden.

007:009 HERREN hjälper dom över folken;
skaffa mig rätt, HERRE,
efter min rättfärdighet och ostrafflighet.
007:010 Låt de ogudaktigas ondska förenas,
men låt den rättfärdige vid makt;
ty du, som prävar hjärtan och njurar,
är en rättfärdig Gud.

007:011 Min skädd är i Guds hand;
han försärr de rättsinniga.
007:012 Gud är en rättfärdig domare
och en Gud som dagligen vredgas.
007:013 Om någon icke vill omvända sig,
sövs han sitt svär,
sin böge spänner han och gör den redo;
007:014 och han riktar mot honom dödande skott,
sina pilar gör han brinnande.

007:015 Se, denne är i födsloarbete med fördärv,
han gör havande med olycka,
men han föder ett intet.
007:016 Han gräver en grop och gör den djup,
men han faller själv i den grav som han gräver.
007:017 Den olycka han tänkte väla vänder tillbaka på hans huvud,
och över hans hjässa kommer hans ondska.

007:018 Jag vill tacka HERREN efter hans rättfärdighet
och lovsjunga HERRENS, den Högstes, namn.

008:001 Får sängmästaren, till Giffar; en psalm av David.

008:002 HERRE, vår Herre,
huru heligt är icke ditt namn
över hela jorden,
du som har satt
ditt majestät på himmelen!
008:003 Av barns och spenabarns mun
har du upprättat en makt,
för dina ovägners skull,
till att nedslöfienden och den höndgirige.

008:004 När jag ser din himmel,
dina fingrars verk,
månen och stjärnorna,
som du har berett,
008:005 vad är den människa, att du tänker på henne,
eller en människoson, att du låter dig vända om honom.

008:006 Dock gjorde du honom nästan till ett gudaväsen;
med ära och helighet krönte du honom.
008:007 Du satte honom till herre över dina hönders verk;
allt lade du under hans fötter:
008:008 för och oxar, allasammans,
söck vildmarkens djur,
008:009 fåglarna under himmelen och fiskarna i havet,

vad som vandrar havens v?gar.

008:010 HERRE, v?r Herre,
huru h?rligt ?r icke ditt namn
?ver hela jorden!

009:001 F?r s?ngm?staren, till Mutlabban; en psalm av David.

009:002 Jag vill tacka HERREN av allt mitt hj?ta;
jag vill f?rt?ja alla dina under.

009:003 Jag vill vara glad och fr?das i dig,
jag vill lovsjunga ditt namn, du den H?gste.

009:004 Ty mina fiender vika tillbaka,
de falla och f?rg?s f?r ditt ansikte.

009:005 Ja, du har utf?rt min r?tt och min sak;
du sitter p? din tron
s?som en r?ttf?rdig domare.

009:006 Du har n?pst hedningarna
och f?rgjort de ogudaktiga;
deras namn har du utpl?nat
f?r alltid och evinnerligen.

009:007 Fienderna ?ro nedgjorda,
utrotade f?r alltid;
deras st?der har du omst?tat,
deras ?minnelse har f?rg?ts.

009:008 Men HERREN tronar evinnerligen,
sin stol har han berett till doms;

009:009 och han skall d?ma jordens krets med r?ttf?rdighet,
han skall skipa lag bland folken med r?ttvisa.

009:010 S?vare d? HERREN en borg f?r den f?rtryckte,
en borg i n?dens tider.

009:011 Och m?de som k?nna ditt namn f?tr?sta p? dig;
ty du ?vergiver icke dem som s?ka dig, HERRE.

009:012 Lovsjungen HERREN,
som bor i Sion,
f?rkunnen bland folken hans g?rningar.

009:013 Ty han som utkr?ver blodskulder
har kommit ih?g dem;
han har icke f?rg?tit de betrycktas klagorop.

009:014 Var mig n?dig, HERRE;
se huru jag pl?gas av dem som hata mig,
du som lyfter mig upp fr?n d?dens portar;

009:015 p?det att jag m?f?rt?ja allt ditt lov
och i dottern Sions portar
fr?da mig ?ver din fr?sning.

009:016 Hedningarna hava sjunkit ned
i den grav som de gr?vde;
i det n?t som de lade ut
har deras fot blivit f?ngad.

009:017 HERREN har gjort sig k?nd,
han har h?llit dom;
han sn?jer den ogudaktige

i hans händers verk. Higgajän. Sela.

009:018 DE ogudaktiga vika tillbaka, ned i dödssriket,
alla hedningar, de som förgäta Gud.

009:019 Ty icke för alltid
skall den fattige vara förgäten,
de betrycktas hopp
skall ej varda om intet evinnerligen.

009:020 Stå upp, HERRE;
låt icke människor förverhanden,
låt hedningarna bliva dömda inför ditt ansikte.

009:021 Låt, o HERRE,
förskräckelse komma över dem;
mohedningarna förnimma
att de äro människor. Sela.

010:001 Varför, HERRE,
står du så långt ifrån
och fördöjer dig i nådens tider?

010:002 Genom de ogudaktigas förmod
måste den arme lida.
Må de förgas i de ränder
som de hava uttänkt!

010:003 Ty den ogudaktige berömmar sig
av sin själens lystnad,
och den rovgirige talar förgripligt
och föraktar HERREN.

010:004 Den ogudaktige säger i sitt höghod:
Än frågar icke därefter?
Är det finnes ingen Gud?
sör äro alla hans tankar.

010:005 Trygga äro alltid hans vägar,
dina domar gånget över hans blickar;
alla sina ovänner ränner han för intet.

010:006 Han säger i sitt hjärta:
Äg skall icke vackla,
över mig skall i evighet
ingen olycka komma.

010:007 Hans mun är full av förbannelse,
av svek och förtryck;
hans tunga gämmar
olycka och fördömv.

010:008 Han ligger sig i försät vid gårdarna,
i ländom vill han dröpa den oskyldige;
hans ägon lura på den olycklige.

010:009 Han ligger i försät på högligt ställe,
sör som ett lejon i sitt snär,
han ligger i försät för att gripa den arme;
han griper den arme,
i det han drager honom in i sitt nät.

010:010 Han trycker sig ned, han ligger på lur,
och de olyckliga falla i hans klor.

010:011 Han säger i sitt hjärta:
Är Gud förgäter det,

han har dolt sitt ansikte,
han ser det aldrig.?

010:012 St?upp, HERRE;
Gud, upplyft din hand,
f?r g?r icke de arma.

010:013 Varf?r skall den ogudaktige
f?f?rakta Gud
och s?ga i sitt hj?rta
att du icke fr?gar d?efter?

010:014 Du har ju sett det, ty du giver akt
p?olycka och j?mmer,
f?r att taga det i din hand.
? dig ?verl?mnar den olycklige sin sak;
du blev den faderl?ses hj?pare.

010:015 Bryt s?nder den ogudaktiges arm,
och hems?k de ondas ogudaktighet,
s?att du icke mer finner den.

010:016 Ja, HERREN ?r konung
alltid och evinnerligen;
hedningarna utrotas ur hans land.

010:017 De ?dmjukas tr?ngtan
h?r du, HERRE;
du g?r deras hj?rtan st?ndaktiga;
du l?ter ditt ?ra giva akt

010:018 f?r att skaffa den faderl?se och f?rtryckte r?tt,
s?att m?nniskor, komma av jord,
ej l?ngre v?la skr?ck.

011:001 F?r s?ngm?staren; av David.

Till HERREN Har jag tagit min tillflykt.
Huru kunnen I d?s?ga till mig:

?Flyn s?som f?glar till edert berg;

011:002 ty se, de ogudaktiga sp?hna b?gen,
de hava lagt sin pil p?str?ngen,
f?r att i m?rkret skjuta p?de r?tsinniga.

011:003 N?r grundvalarna upprivas,
vad kan d?den r?tf?rdige utr?ta??

011:004 HERREN ?r i sitt heliga tempel,
HERRENS tron ?r i himmelen;
hans ?gon sk?da,
hans blickar pr?va
m?nniskors barn.

011:005 HERREN pr?var den r?tf?rdige;
men den ogudaktige och den som ?skar v?rd,
dem hatar hans sj?l.

011:006 Han skall l?ta ljungeldssnaror regna ?ver de ogudaktiga;
eld och svavel
och gl?dande vind,
det ?r den kalk som bliver dem besk?rd.

011:007 Ty HERREN ?r r?tf?rdig,
han ?skar r?tf?rdigheten;
de redliga skola sk?da hans ansikte.

012:001 Försångmästaren, till Seminariet; en psalm av David.

012:002 Förs, HERRE;
ty de fromma för bortan,
de trogna för frösvunna
iför människors barn.

012:003 De tala för,
den ene med den andre;
med hälla förpar tala de,
och med dubbelt hjerta.

012:004 HERREN utrote
alla hälla förpar,
den tunga som talar stora ord,

012:005 dem som säga:
Genom vår tunga för vi starka,
vår förpar stö oss bi;
vem för herre över oss??

012:006 Eftersom de arma lida övervärd
och de fattiga klaga,
vill jag nu stö upp?
säger HERREN;
jag vill skaffa frösnung
för den som längtar därefter.?

012:007 HERRENS tal
för ett rent tal,
likt silver som rinner ned mot jorden,
luttrat i degeln,
renat sju gånger.

012:008 Du, HERRE, skall bevara dem,
du skall beskydda dem
för detta släkte evinnerligen.

012:009 Ty runt omkring dem vandra de ogudaktiga,
där nu uselheten för råddande
bland människors barn.

013:001 Försångmästaren; en psalm av David.

013:002 Huru förge, HERRE;
skall du så alldeles förgäta mig?
Huru förge skall du fördröja
ditt ansikte för mig?

013:003 Huru förge skall jag
bekymras i min själ
och ångslas i mitt hjerta dagligen?
Huru förge skall min fiende
förhå sig över mig?

013:004 Sköda ned, svara mig,
HERRE, min Gud;
upplys mina ögon,
så att jag icke somnar in i döden;

013:005 pö det att min fiende icke mö säga:
Jag blev honom övermåtig?
och pö att mina övner ej mö föröda sig,

n? jag vacklar.

013:006 Jag f?tr?star p? din n?d,
mitt hj?ta fr?de sig ?ver din fr?sning.
Jag vill sjunga till HERRENS ?a,
ty han har gjort v? mot mig.

014:001 F? s?ngm?staren; av David.

D?arna s?ga i sina hj?tan:
?Det finnes ingen Gud?
F?d?v och styggelse ? deras verk;
ingen finnes, som g? vad gott ?.

014:002 HERREN sk?dar ned fr?n himmelen
p? m?nskors barn,
f? att se om det finnes n?gon f?st?ndig,
n?gon som s?ker Gud.

014:003 Nej, alla ?o de av?lliga,
allasammans ?o de f?d?vade;
ingen finnes, som g? vad gott ?,
det finnes icke en enda.

014:004 Hava de d?intet f?t f?nimma,
alla dessa og?ningsm?,
dessa som upp?ta mitt folk,
likasom ?e de br?d,
och som icke ?kalla HERREN?

014:005 Jo, d? ?verf?ll dem f?skr?ckelse--
ty Gud ? hos de r?tf?rdigas sl?kte.

014:006 Den betrycktes r?dslag m?n I s?ka bringa p?skam,
HERREN ? ju ?nd? hans tillflykt.

014:007 Ack att fr?n Sion
komme fr?sning f? Israel!
N? HERREN vill ?er
uppr?ta sitt folk,
d? skall Jakob fr?da sig,
d? skall Israel vara glad.

015:001 En psalm av David.

HERRE, vem f? bo i din hydda?
Vem f? dv?jas p? ditt heliga berg?

015:002 Den som vandrar ostraffligt
och g? vad r?tt ?
och talar sanning av hj?tat;

015:003 den som icke b? f?tal p? sin tunga,
den som icke g? sin broder n?got ont
och icke drager sm?ek ?ver sin n?sta;

015:004 den som aktar den f?kastlige f? intet,
men ?ar dem som frukta HERREN;
den som sv? sig till skada, men ej bryter sin ed;

015:005 den som icke driver ocker med sina penningar
och icke tager mutor f? att f?la den oskyldige.
Den som s?handlar, han skall icke vackla till evig tid.

016:001 En s?ng av David.

Bevara mig, Gud,
ty jag tager min tillflykt till dig.

016:002 Jag s?ger till HERREN:
?Du ? ju Herren;

f?r mig finnes intet gott utom dig;

016:003 de heliga som finnas i landet,
de ?ro de h?liga till vilka jag har allt mitt behag.?

016:004 Men de som taga sig en annan gud,
de hava stora vederm?dor;

jag vill icke offra deras drickoffer av blod
eller taga deras namn p?mina l?ppar.

016:005 HERREN ? min besk?da del och b?gare;
du ? den som uppeh?ler min arvedel.

016:006 En lott har tillfallit mig i det ljuvliga,
ja, ett arv som behagar mig v?.

016:007 Jag vill lova HERREN,
ty han giver mig r?d;
?nnu om natten
manar mig mitt innersta.

016:008 Jag har haft HERREN
f?r mina ?gon alltid;
ja, han ? p?min h?gra sida,
jag skall icke vackla.

016:009 F?denskull gl?der sig mitt hj?ta,
och min ?a fr?dar sig;
j?mv? min kropp
f?r bo i trygghet.

016:010 Ty du skall icke l?mna
min sj? ? d?dsriket,
du skall icke l?ta din fromme
f?se graven.

016:011 Du skall kung?ra mig livets v?g;
inf?r ditt ansikte ? gl?dje till fyllest,
ljuvlighet i din h?gra hand evinnerligen.

017:001 En b?n av David.

H?, o HERRE, en r?tf?dig sak,
akta p?mitt rop,
lyssna till min b?n;
den kommer icke ifr?n falska l?ppar.

017:002 Av dig m?jag f?min r?t;
dina ?gon m?sk?da vad r?tvist ?.

017:003 Du pr?var mitt hj?ta,
du utranssakar mig, men du finner intet;
ingen ond tanke g?r ut ur min mun.

017:004 Efter dina l?ppars ord,
och vad m?hniskor ?n m?g?ra,
tager jag mig till vara
f?r v?dsverkares stigar.

017:005 Mina steg h?la sig stadigt
p?dina v?gar,

mina fötter vackla icke.

017:006 Sök kallar jag nu dig,
ty du, Gud, skall svara mig;
börj ditt för till mig,
hör mitt tal.

017:007 Bevisa din underbara nåd,
du som frälsar undan motståndarna
dem som taga sin tillflykt till din högra hand.

017:008 Bevara mig såsom en älskonsten,
beskydda mig under dina vingars skugga

017:009 för de ogudaktiga,
som vilja förför mig,
för mina dödsfiender,
som omringa mig.

017:010 Sitt hjärta förstöcka de;
med sin mun tala de stora ord.

017:011 Nu för de omkring mig, var vi gä,
deras älskon speja efter
huru de skola börja mig till jorden.

017:012 Ja, denne för lik ett lejon
som lättnar efter rov,
lik ett ungt lejon
som ligger i försör.

017:013 Stå upp, HERRE;
träd emot honom, slå honom ned,
rädda med ditt svärd
min själ från den ogudaktige,

017:014 ja, med din hand, från människorna, HERRE,
från denna världens människor,
som hava sin del i detta livet,
och vilkas buk du fyller med dina höror,
som hava söner i mätthet
och lämna sitt överflöd till sina barn.

017:015 Men jag skall skåda
ditt ansikte i rättfärdighet;
när jag uppvaknar,
vill jag mäta mig av din älskon.

018:001 För sångmästaren; av HERRENS tjänare David, som talade till
HERREN denna sångs ord, när HERREN hade räddat honom från alla
hans fienders hand och ur Sauls värld.

018:002 Han sade:

Hjertligen kär har jag dig, HERRE, min starkhet,
018:003 HERRE, mitt bergfäst, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa, till vilken jag tager min tillflykt,
min sköld och min frälsnings horn, mitt väpn.

018:004 HERREN, den högtlovade, kallar jag,
och från mina fiender bliver jag fräst.

018:005 Dödens band omvävde mig,
och förförvets strömmar förskräckte mig.

018:006 Dödsrikets band omslöt mig,

dådens snaror följde över mig.
018:007 Men jag kallade HERREN i min nöd
och ropade till min Gud.
Han höjde från sin himmelska boning min röst,
och mitt rop inför honom kom till hans öron.

018:008 Döskalv jorden och böljade,
och bergens grundvalar darrade;
de skakades, ty hans vrede var upptänd.
018:009 Rök steg upp från hans näsa
och förtörnande eld från hans mun;
eldsglödd ljungade från honom.
018:010 Och han sänkte himmelen och för ned,
och tjocken var under hans fötter.

018:011 Han för på keruben och flög,
han svävade på vindens vingar.
018:012 Han gjorde märken till sitt tecken,
till en hydda som omslöt honom;
märka vatten, tjocka moln.
018:013 Av glansen framför honom veko molnen undan;
hagel föll, och eldsglödd för ned.

018:014 Och HERREN dundrade i himmelen,
den Högste lät höra sin röst;
hagel föll, och eldsglödd för ned.
018:015 Han sköt sina pilar och förskingrade dem,
ljungeldar i mängd och förvirrade dem.
018:016 Vattnens böljor kommo i dagen,
och jordens grundvalar blottades,
för din nöst, o HERRE,
för din vredes stormvind.

018:017 Han räckte ut sin hand från höjden och fattade mig,
han drog mig upp ur de stora vattnen.
018:018 Han räddade mig från min starke fiende
och från mina ovänner, ty de voro mig övermåttiga.
018:019 De överföllo mig på min olyckas dag,
men HERREN blev mitt stöd.
018:020 Han höjde mig ut på rymlig plats;
han räddade mig, ty han hade behag till mig.

018:021 HERREN lät höra mig efter min rättfärdighet;
efter mina handlingars renhet vedergälder han mig.
018:022 Ty jag höll mig på HERRENS vägar
och avföll icke från min Gud i ogudaktighet;
018:023 nej, alla hans rätter hade jag för ögonen,
och hans stadgar lät jag icke vika ifrån mig.
018:024 Så var jag ostrafflig inför honom
och tog mig till vara för missgöning.

018:025 Därför vedergäldade mig HERREN efter min rättfärdighet,
efter mina handlingars renhet inför hans ögon.
018:026 Mot den fromme bevisar du dig from,
mot en ostrafflig man bevisar du dig ostrafflig.
018:027 Mot den rene bevisar du dig ren,
men mot den vrånge bevisar du dig avog.
018:028 Ty du försar ett betryckt folk,
men stolta ögon ämjukar du.

018:029 Ja, du låter min lampa brinna klart;
HERREN, min Gud, g r mitt m rker ljuset.

018:030 Ja, med dig kan jag nedsl h skaror,
och med min Gud stormar jag murar.

018:031 Guds v g   ostrafflig;
HERRENS tal   luttrat.
En sköld   han f r alla
som taga sin tillflykt till honom.

018:032 Ty vem   Gud förutom HERREN,
och vem   en klippa utom vår Gud?

018:033 Gud, du som omgjordade mig med kraft
och l r min väg vara lyckosam,

018:034 du som gjorde mina fötter såsom hindens
och st lde mig på mina h nder,

018:035 du som lärde mina h nder att strida
och mina armar att sp na kopparb gen!

018:036 Du gav mig din fr snings sköld,
och din högra hand st dde mig,
och ditt saktmod gjorde mig stor;

018:037 du skaffade rum för mina steg, där jag gick,
och mina fötter vacklade icke.

018:038 Jag f rf jde mina fiender och hann upp dem;
jag vände icke tillbaka, f r n jag hade gjort  nde på dem.

018:039 Jag slog dem, s att de icke mer kunde resa sig;
de f lo under mina fötter.

018:040 Du omgjordade mig med kraft till striden,
du b jde mina motståndare under mig.

018:041 Mina fiender drev du på flykten f r mig,
och dem som hatade mig förgjorde jag.

018:042 De ropade, men det fanns ingen som fr ste;
till HERREN, men han svarade dem icke.

018:043 Och jag st tte dem s nder till stoft för vinden,
jag kastade ut dem såsom orenlighet på gatan.

018:044 Du r ddade mig ur folkets strider,
du satte mig till ett huvud över hedningar;
folkslag som jag ej kände blevo mina tjänare.

018:045 Vid blotta ryktet hörsammade de mig;
fr mlingar visade mig underdånighet.

018:046 Ja, främlingarnas mod vissnade bort;
med b van  verg vo de sina borgar.

018:047 HERREN lever! Lovad vare min klippa,
och upphöjd vare min fr snings Gud!

018:048 Gud, som har givit mig hämnd
och tvingat folken under mig;

018:049 du som har befriat mig från mina fiender
och upphöjt mig över mina motståndare,
r ddat mig från v dets man!

018:050 F denskull vill jag tacka dig
bland hedningarna, HERRE,
och lovsjunga ditt namn.

018:051 Ty du giver din konung stor seger
och g r n d mot din smorde,
mot David och hans s d till evig tid.

019:001 Får sängmästaren; en psalm av David.

019:002 Himlarna förtjå

Guds å,
och föstet fökunnar
hans hönders verk;

019:003 den ena dagen talar

dårom till den andra,
och den ena natten

kungår det för den andra;

019:004 det är ej ett tal eller språk

vars ljud icke höres.

019:005 De ströcka sig ut över hela jorden,

och deras ord gå till världens ändar.

Är solen har han gjort

en hydda i dem;

019:006 och den är såsom en brudgum

som går ut ur sin kammare,

den frödar sig, såsom en hjöte,

att löpa sin bana.

019:007 Vid himmelens änd

är det den går upp,

och dess omlopp när

intill himmelens gränser,

och intet är skylt för dess hetta.

019:008 HERRENS lag är utan brist

och vederkvicker själen;

HERRENS vittnesbörd är fast

och går den enfaldige vis.

019:009 HERRENS befallningar är rätta

och giva glödjä är hjörtat;

HERRENS bud är klart

och upplyser ögonen.

019:010 HERRENS fruktan är ren

och bestär evinnerligen;

HERRENS rätter är sanning,

allasammans rättfärdiga.

019:011 De är dyrbarare än guld,

ja, än fint guld i mätgd;

de är sötare än honung,

ja, än renaste honung.

019:012 Av dem hämtar ock din tjänare varning;

den som häler dem har stor lönn.

019:013 Vem märker själv huru ofta han felar?

Förlär mig mina hemliga brister.

019:014 Bevara ock din tjänare från fröcka människor;

lär dem icke fömakt med mig,

så bliver jag ostrafflig och varder fri

ifrån svär förtröelse.

019:015 Lär min muns tal tåkaskas dig

och mitt hjörtas tankar,

HERRE, min klippa och min fölossare.

020:001 Försångsboken; en psalm av David.

020:002 HERREN barmhärtig dig
på nådens dag,
Jakobs Guds namn
beskyddde dig.

020:003 Han sökte dig hjärtligt från helgedomen,
och stödde dig från Sion.

020:004 Han tänkte på alla dina spisofer
och upptage med välbegär ditt brännoffer. Sela.

020:005 Han giv dig vad ditt hjärta begär
och fullborde alla dina rädslor.

020:006 Må vi få jubla över din seger
och i väls Guds namn resa upp baneret;
HERREN uppfyller alla dina bönor.

020:007 Nu vet jag att HERREN
giver seger åt sin smorde;
han svarar honom från sin heliga himmel,
genom vändiga gåringar
giver hans högra hand seger.

020:008 De andra prisa vagnar,
de prisa hästar,
men vi prisa HERRENS,
väls Guds, namn.

020:009 De sjunka ned och falla,
men vi resa oss upp och bliva bestående.

020:010 HERRE, giv seger;
ja, konungen svare oss
på den tid då vi ropa.

021:001 Försångsboken; en psalm av David.

021:002 HERRE, över din makt
gläd sig konungen;
huru frödas han icke högeligen
över din seger!

021:003 Vad hans hjärta önskar
har du givit honom,
och hans öppars begär
har du icke vägrat honom. Sela.

021:004 Ty du kommer honom till mötes
med välsignelser av vad gott åt;
du sätter på hans huvud
en gyllene krona.

021:005 Han bad dig om liv,
och du gav honom det,
ett löst liv
alltid och evinnerligen.

021:006 Stor är hans ära
genom din seger;
majestät och höglighet
beskriv du honom.

021:007 Ja, du låter honom bliva
till välsignelse evinnerligen;

du fröjdar honom med glädje
inför ditt ansikte.

021:008 Ty konungen förtrostar på HERREN,
och genom den Högstes nåd skall han icke vackla.

021:009 Din hand skall nå alla dina fiender;
din högra hand skall träffa dem som hata dig.

021:010 Du skall låta dem känna det
sålom i en glädjande ugn,
när du låter se ditt ansikte.
HERREN skall fördöva dem i sin vrede;
eld skall föttra dem.

021:011 Deras livsfrukt skall du utrota från jorden
och deras avkomma från människors barn.

021:012 Ty de ville draga ont över dig;
de tänkte ut ränker, men de förmåintet.

021:013 Nej, du skall driva dem tillbaka;
med din båg skall du sikta mot deras anleten.

021:014 Upphöjd vare du, HERREN, i din makt;
vi vilja besjunga och lovsåga din hjältekraft.

022:001 För sångmästaren, efter Morgonrodnadens hind?, en psalm av
David.

022:002 Min Gud, min Gud,
varför har du förgivit mig?
Jag brister ut och klagar,
men min frälsning är fjärran.

022:003 Men Gud, jag ropar om dagen,
men du svarar icke,
sök om natten,
men jag får ingen ro.

022:004 Och dock är du den Helige,
den som tronar på Israels lovsånger.

022:005 På dig förtrostate våra fäder;
de förtrostate, och du räddade dem.

022:006 Till dig ropade de och blevo hulpna;
på dig förtrostate de och kommo icke på skam.

022:007 Men jag är en mask,
och icke en människa,
till smälek bland män,
förfaktad av folket.

022:008 Alla som se mig
bespotta mig;
de spötra upp munnen,
de skaka huvudet:

022:009 Befall dig på HERREN!
Han befriade honom,
han räddade honom,
ty han har ju behag till honom.?

022:010 Ja, det var du som hömtade mig ut ur moderlivet
och låt mig vila trygg vid min moders bröst.

022:011 På dig är jag kastad allt ifrån modersskötet;

- du är min Gud allt ifrån min moders liv.
022:012 Var icke lättnad ifrån mig,
ty nåd är nåd,
och det finnes ingen hjälpare.
- 022:013 Tjurar i mörkd omgiva mig,
Basans oxar omringa mig.
- 022:014 Såsom glupande och rytande lejon
spårar man upp gapet mot mig.
- 022:015 Jag är lik vatten som utgutes,
alla mina leder hava skilts åt;
mitt hjärta är såsom vax,
det smälter i mitt liv.
- 022:016 Min kraft är förtorkad och lik en lerskåva,
min tunga ligger vid min gom,
och du ligger mig i dödens stoft.
- 022:017 Ty hundar omgiva mig;
de ondas hop har kringringat mig,
mina händer och fötter hava de genomborrat.
- 022:018 Jag kan räkna alla mina ben;
de skåda därpå, de se med lust på mig.
- 022:019 De dela mina kläder mellan sig
och kasta lott om min klädnad.
- 022:020 Men du, HERRE, var icke förtrogen;
du min starkhet, skynda till min hjälp.
- 022:021 Rädsla min själ från svaret,
mitt liv ur hundarnas värld.
- 022:022 Fräls mig från lejonets gap.
Ja, du bär mig och räddar mig undan vildoxarnas horn.
- 022:023 Döskall jag förkunna ditt namn för mina bröder,
mitt i församlingen skall jag prisa dig:
- 022:024 I som frukten HERREN, loven honom;
även honom, alla Jakobs barn,
och även för honom, alla Israels barn.
- 022:025 Ty han förtaktade icke den betrycktes elände
och höll det icke för en styggelse;
han förtolde icke sitt ansikte för honom,
och när han ropade, lyssnade han till honom.
- 022:026 Genom dig skall min lovsång ljuda
i den stora församlingen;
mina löften för jag infria
inför dem som frukta honom.
- 022:027 De ädmjuka skola äta och bliva mätta,
de som saka HERREN skola förlöva honom;
ja, edra hjärtan skola leva evinnerligen.
- 022:028 Alla jordens ändar skola betänka det
och omvända sig till HERREN.
Hedningarnas alla släkter
skola tillbedja inför dig.
- 022:029 Ty riket är HERRENS,
och han råder över hedningarna.
- 022:030 Ja, alla mäktiga på jorden
skola äta och tillbedja;
inför honom skola knäböja
alla de som måste fara ned i graven,

de som icke kunna behålla
sin själ vid liv.

022:031 Kommande följ skolan honom;
man skall följa om Herren för ett annat släkte.

022:032 Man skall tröda upp och förkunna hans rättfärdighet,
ja, bland folk som skola förstå att han har gjort det.

023:001 En psalm av David.

HERREN är min herde, mig skall intet fattas,
023:002 han låter mig vila på gräna ängar;

han för mig till vatten där jag finner ro,

023:003 han vederkvicker min själ;

han leder mig på rätta vägar,
för sitt namns skull.

023:004 Om jag ock vandrar i dödsduggans dal,
fruktar jag intet ont,

ty du är med mig;

din koppel och stav,

de trösta mig.

023:005 Du bereder för mig ett bord

i mina ovägners ösyn;

du smörjer mitt huvud med olja

och låter min bågare flöda över.

023:006 Godhet allenast och nåd skola följa mig

i alla mina livsdagar,

och jag skall åter följa i HERRENS hus,

evinnerligen.

024:001 Av David; en psalm.

Jorden är HERRENS och allt vad därpå är,

jordens krets och de som bo därpå.

024:002 Ty han är den som har lagt hennes grund på havet,

den som på strömmarna har berett henne fötterna.

024:003 Vem följ upp på HERRENS berg,

och vem följ tröda in i hans helgedom?

024:004 Den som har oskyldiga händer och rent hjärta,

den som icke vänder sin själ till lögn

och den som icke svär falskt.

024:005 Han skall undföva tecken av HERREN

och rättfärdighet av sin frälsnings Gud.

024:006 Sådant är det släkte som följ efter honom;

de som söka ditt ansikte, de äro Jakobs barn. Sela.

024:007 Hjärnen, i portar, edra huvuden,

hjärnen eder, i eviga dörrar,

för att Israels konung mödraga därin.

024:008 Vem är dö Israels konung?

Det är HERREN, stark och värdig,

HERREN, värdig i strid.

024:009 Hjärnen, i portar, edra huvuden,

hjärnen dem, i eviga dörrar,

för att Israels konung mödraga därin.

024:010 Vem är dö denne Israels konung?

Det är HERREN Sebaot;

han är Frans konung. Sela.

025:001 Av David.

Till dig, HERRE, upplyfter jag min själ.

025:002 Min Gud, på dig förtrostar jag;
Låt mig icke komma på skam,
Låt icke mina fiender fröjda sig över mig.

025:003 Nej, ingen kommer på skam, som förtrodd dig;
På skam kommer de som, utan sak, handla trolöst.

025:004 HERRE, kung för mig dina vägar,
Låt mig dina stigar.

025:005 Led mig i din sanning, och låt mig,
ty du är min frälsnings Gud;
dig förtrodd jag alltid.

025:006 Tänk, HERRE, på din barmhärtighet och din nåd,
ty de äro av evighet.

025:007 Tänk icke på min ungdoms synder
och på mina överträdelser,
utan tänk på mig efter din nåd,
för din godhets skull, HERRE.

025:008 HERREN är god och rättfärdig,
därför undervisar han syndare om vägen.

025:009 Han leder de ädmjuka rätt,
han låter de ädmjuka sin väg.

025:010 Alla HERRENS vägar äro nåd och trofasthet
för dem som hålla hans förbund och vittnesbörd.

025:011 För ditt namns skull, HERRE,
förstå min missgärning, ty den är stor.

025:012 Finnes det en man som fruktar HERREN,
därför undervisar han honom om den väg han bör välja.

025:013 Han själv skall leva i lycka,
och hans efterkommande skola besitta landet.

025:014 HERREN har sin umgängelse med dem som frukta honom,
och sitt förbund vill han kungöra för dem.

025:015 Mina ögon se alltid till HERREN,
ty han drager mina fötter ur nätet.

025:016 Vänd dig till mig och var mig nådig;
ty jag är ensam och betryckt.

025:017 Mitt hjärtas öngest är stor;
för mig ut ur mitt trängsmål.

025:018 Se till mitt lidande och min vedermäda,

och förlåt mig alla mina synder.

025:019 Se då till att mina fiender förosmånga
och hata mig med orätt.

025:020 Bevara min själ och rädda mig;
låt mig icke komma på skam, ty jag tager min tillflykt till dig.

025:021 Ostrafflighet och redlighet bevara mig,
ty jag förbjudar dig.

025:022 Förlösa Israel, o Gud,
ur all dess nöd.

026:001 Av David.

Skaffa mig rätt, HERRE,
ty jag vandrar i ostrafflighet,
och jag förtvistar på HERREN utan att vackla.

026:002 Pröva mig, HERRE, och försök mig;
rannsaka mina njurar och mitt hjärta.

026:003 Ty din nöd är inför mina ögon,
och jag vandrar i din sanning.

026:004 Jag sitter icke hos lögnens män,
och med hycklare har jag icke min umgängelse.

026:005 Jag hatar de ondas församling,
och hos de ogudaktiga sitter jag icke.

026:006 Jag tvär mina händer i oskuld,
och kring ditt altare, HERRE, vill jag vandra,

026:007 för att häja min rätt till tacksägelse
och förtäja alla dina under.

026:008 HERRE, jag har din boning kär
och den plats där din härlighet bor.

026:009 Ryck icke min själ bort med syndare,
icke mitt liv med de blodgiriga,

026:010 i vilkas händer är skändlighet,
och vilkas högra hand är full av mutor.

026:011 Jag vandrar ju i ostrafflighet;
förlösa mig och var mig nödig.

026:012 Ja, min fot står på jorden mark;
i församlingarna skall jag lova HERREN.

027:001 Av David.

HERREN är mitt ljus och min frölsning;
för vem skulle jag frukta?
HERREN är mitt livs värd;
för vem skulle jag rädas?

027:002 När de onda draga emot mig
och vilja uppsluka mig,
då stappla de själva och falla,
mina motståndare och fiender.

027:003 Om ock en härförar sig mot mig,
så fruktas ändå icke mitt hjärta;
om krig uppstår mot mig,
så är jag dock trygg.

027:004 Ett har jag begär av HERREN,

- d?effter traktar jag:
att jag m?f?bo i HERRENS hus
i alla mina livsdagar,
f?r att sk?da HERRENS ljuvlighet
och betrakta hans tempel.
- 027:005 Ty han d?jer mig i sin hydda
p?olyckans dag,
han besk?rmar mig i sitt tj?l,
han f?r mig upp p?en klippa.
- 027:006 Och nu skall mitt huvud resa sig
?ver mina fiender runt omkring mig,
och jag vill offra i hans hydda
jublets offer,
jag vill sjunga till HERRENS ?ra
och lovs?ga honom.
- 027:007 H?, o HERRE!
Jag h?jer min r?st och ropar,
var mig n?dig och svara mig.
- 027:008 Mitt hj?ta f?reh?ler dig ditt ord:
?S?ken mitt ansikte.?
Ja, ditt ansikte, HERRE, s?ker jag;
- 027:009 f?rd?j icke ditt ansikte f?r mig.
Driv icke bort din tj?nare i vrede,
du som har varit min hj?p;
f?rskjut mig icke, ?vergiv mig icke,
du min fr?snings Gud.
- 027:010 Nej, om ?n min fader och min moder ?vergiva mig,
skall HERREN upptaga mig.
- 027:011 Visa mig, HERRE, din v?g,
och led mig p?en j?mn stig,
f?r mina f?rf?jares skull.
- 027:012 ?verl?mna mig icke ?r mina ov?rners vilja;
ty mot mig uppst?falska vittnen
och m?n som andas v?d.
- 027:013 Ja, jag tror f?rvisso
att jag skall f?se HERRENS goda
i de levandes land.
- 027:014 F?rbida HERREN,
var frimodig och of?f?rad i ditt hj?ta;
ja, f?rbida HERREN.
- 028:001 Av David.
- Till dig, HERRE, ropar jag;
min klippa, var icke stum mot mig.
Ja, var icke tyst mot mig, s?att jag bliver lik
dem som fara ned i graven.
- 028:002 H?r mina b?rners ljud,
n?r jag ropar till dig,
n?r jag upplyfter mina h?nder
mot det allraheligaste i din helgedom.
- 028:003 Tag mig icke bort med de ogudaktiga
och med og?rningsm?nnen,
som tala v?nligt med sin n?sta
men hava ondska i sina hj?tan.

028:004 Giv dem efter deras gärningar
och efter deras onda v sende,
giv dem efter deras h nders verk,
vederg ll dem vad de hava gjort.
028:005 Ty de akta icke påHERRENS gärningar,
icke p hans h nder verk;
d r r skall han sl dem ned
och ej mer bygga upp dem.
028:006 Lovad vare HERREN, ty han har hört
mina böners ljud!
028:007 HERREN  r min starkhet och min sköld;
p honom f tr stade mitt hj ta.
Och jag vart hulpen, d r r fr ddar sig mitt hj ta,
och med min s ng vill jag tacka honom.
028:008 HERREN  r sitt folks starkhet,
och ett fr sningens v rn
 r han f r sin smorde.
028:009 Fr s ditt folk
och v signa din arvedel,
och var deras herde och b r dem
till evig tid.

029:001 En psalm av David.

Given  r HERREN,
I Guds s nder,
given  r HERREN
 ra och makt;
029:002 given  r HERREN
hans namns  ra,
tillbedjen HERREN
i helig skrud.
029:003 HERRENS röst g r ovan vattnen;
Gud, den h rlige, dunderar,
ja, HERREN, ovan de stora vattnen.
029:004 HERRENS röst ljuder med makt,
HERRENS röst ljuder h rligt.
029:005 HERRENS röst
bräcker cedrar,
HERREN bräcker
Libanons cedrar.
029:006 Han kommer dem att hoppa
likasom kalvar,
Libanon och Sirjon
såsom unga vildoxar.
029:007 HERRENS röst
sprider ljungeldsl gor.
029:008 HERRENS röst
kommer  rken att b va,
HERREN kommer Kades'
 ken att b va.
029:009 HERRENS röst
bringar hindarna att föda;
skogarnas klädnad
rycker den bort.
I hans himmelska boning

frikunnar allting hans fra.

029:010 HERREN p?sin tron
bj?d floden komma,
och HERREN tronar
s?som konung evinnerligen.

029:011 HERREN skall giva
makt ? sitt folk,
HERREN skall v?signa
sitt folk med frid.

030:001 En psalm, en s?ng av David, vid templets invigning.

030:002 Jag vill upph?ja dig, HERRE, ty du har dragit mig ur djupet,
du har icke l?tit mina fiender gl?dja sig ?ver mig.

030:003 HERRE, min Gud,
jag ropade till dig, och du helade mig.

030:004 HERRE, du f?rde min sj? upp ur d?dsriket,
du tog mig levande ut fr?n dem som foro ned i graven.

030:005 Lovsjungen HERREN, I hans fromme,
och prisen hans heliga namn.

030:006 Ty ett ?gonblick varar hans vrede,
men hela livet hans n?d;
om aftonen g?star gr?,
men om morgonen kommer jubel.

030:007 Jag sade, n? det gick mig v?:
?Jag skall aldrig vackla.?

030:008 HERRE, i din n?d
hade du gjort mitt berg starkt;
men du f?rdolde ditt ansikte,
d?f?skr?cktes jag.

030:009 Till dig, HERRE, ropade jag,
och till Herren bad jag:

030:010 ?Vad vinning har du av mitt blod,
eller d?rav att jag far ned i graven?
Kan stoftet tacka dig,
kan det f?kunna din trofasthet?

030:011 H?, o HERRE, och var mig n?dig;
HERRE, var min hj?pare.?

030:012 D?f?vandlade du min klagan
i fr?despr?ng;
du kl?dde av mig sorgens dr?kt
och omgjordade mig med gl?dje.

030:013 D?f? skall min fra lovsjunga dig,
utan att tystna;
HERRE, min Gud,
jag vill tacka dig evinnerligen.

031:001 F? s?ngm?staren; en psalm av David.

031:002 Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt;
l? mig aldrig komma p?skam,
befria mig genom din r?ttf?rdighet.

031:003 B? ditt fra till mig,

r dda mig snarligen;
var mig en fast klippa,
en bort till min fr sning.

031:004 Ty du är mitt bergf ste och min bort,
och du skall, för ditt namns skull,
leda och föra mig.

031:005 Du skall draga mig ur det n r
som de lade ut för mig;
ty du är mitt v rn.

031:006 I din hand befaller jag min ande;
du förlössar mig, HERRE,
du trofaste Gud.

031:007 Jag hatar dem som hålla sig
till f rf ngliga avgudar,
men jag f tr star p HERREN.

031:008 Jag vill fr da mig och vara glad över din n d,
att du ser till mitt lidande,

att du låter dig v rda om min sjö i n den
031:009 och icke överlämnar mig i fiendens hand,
utan ställer mina fötter p rymlig plats.

031:010 Var mig n dig, HERRE, ty jag  r i n d;
av sorg är mitt  ga f r m kat,
ja, min sj  s v r som min kropp.

031:011 Ty mitt liv har f svunnit i bedr velse
och mina  r i suckan;
min kraft  r bruten genom min missg fning,
och benen i min kropp äro maktlösa.

031:012 För alla mina ov rners skull har jag blivit till sm tek,
ja, till stor sm tek för mina grannar
och till skräck för mina förtrogna;
de som se mig p gatan
fly undan för mig.

031:013 Jag är bortglömd ur hjärtat, såsom vore jag död;
jag har blivit såsom ett sönderslaget kärl.

031:014 Ty jag h r mig f rtalas av många;
skräck från alla sidor!
De r dsl med varandra mot mig
och stämpla för att taga mitt liv.

031:015 Men jag f tr star p dig, HERRE;
jag säger:  Du  r min Gud. 

031:016 Min tid står i dina h nder; r dda mig
från mina fienders hand och mina förföljare.

031:017 L t ditt ansikte lysa över din tjänare;
fr s mig genom din n d.

031:018 HERRE, l t mig icke komma p skam, ty jag  kallar dig;
l t de ogudaktiga komma p skam
och varda tystade i dödsriket.

031:019 M l gnaktiga l ppar f stummas,
de som tala vad fr ckt   mot den rättfärdige,
med högmod och förakt.

031:020 Huru stor är icke din godhet,

den du f?rvarar ? dem som frukta dig,
och den du bevisar inf? m?nskors barn
mot dem som taga sin tillflykt till dig!
031:021 Du besk?rmar dem i ditt ansiktets besk?rm
mot m?nskors sammangaddning;
du d?rjer dem i din hydda
mot tungors angrepp.

031:022 Lovad vare HERREN,
ty han har bevisat mig sin underbara n?d
genom att besk?ra mig en fast stad!

031:023 Ty v? sade jag i min ?ngest:
?Jag ? bortdriven fr?n dina ?gon.?
Likv? h?rde du mina b?hers ljud,
n? jag ropade till dig.

031:024 ?sken HERREN, alla I hans fromme.
HERREN bevarar de trogna,
men han vederg?ler i fullt m?t
den som ?ver h?gmod.

031:025 Varen frimodiga och of?rf?rade i edra hj?tan,
alla I som s?ten edert hopp till HERREN.

032:001 Av David; en s?ng.

S?l ? den vilkens ?vertr?delse ? f?l?ten,
vilken synd ? ?verskyld.

032:002 S?l ? den m?nskiska
som HERREN icke tillr?knar missg?ning,
och i vilkens ande icke ? n?got svek.

032:003 S?l?nge jag teg, f?sm?ktade mina ben
vid min st?hdiga klagan.

032:004 Ty dag och natt var din hand
tung ?ver mig;
min livssaft f?torkades
s?som av sommarhetta. Sela.

032:005 D?uppenbarade jag min synd f?r dig
och ?verskydde icke min missg?ning.

Jag sade: ?Jag vill bek?nna
f?r HERREN mina ?vertr?delser?
d?f?l? du mig
min synds missg?ning. Sela.

032:006 D?f? skola alla fromma bedja till dig
p?den tid d?du ? att finna;
sannerligen, om ock stora vattenfloder komma,
skola de icke n?till dem.

032:007 Du ? mitt besk?rm,
f?r n?d bevarar du mig;
med r?dningens jubel
omgiver du mig. Sela.

032:008 Jag vill l?ra dig och undervisa dig
om den v?g du skall vandra;
jag vill giva dig r?d
och l?ra mitt ?ga vaka ?ver dig.

032:009 Varen icke s?som h?star och mul?snor

utan förstånd,
p?vilka man l?gger t?m och betsel
f? att t?mja dem,
eljest f? man dem ej fram.

032:010 Den ogudaktige har m?nga pl?gor;
men den som f?tr?star p?HERREN,
honom omgiver han med n?d.

032:011 Varen glada i HERREN
och fr?jden eder, I r?ttf?rdige,
och jublen, alla I r?tsinnige.

033:001 Jublen i HERREN, I r?ttf?rdige;
lovs?ng h?ves de redliga.

033:002 Tacken HERREN p?harpa,
lovsjungen honom till tiostr?ngad psaltare.

033:003 Sjungen honom en ny s?ng,
spelen sk?nt med jubelklang.

033:004 Ty HERRENS ord ? r?t,
och allt vad han g? ? gjort i trofasthet.

033:005 Han ?skar r?ttf?rdighet och r?t;
jorden ? full av HERRENS n?d.

033:006 Himmelen ? gjord genom HERRENS ord
och all dess h? genom hans muns anda.

033:007 Han samlar havets vatten s?som i en h?g;
han l?gger djupen i deras f?varingsrum.

033:008 Hela jorden frukte HERREN;
f? honom b?ve alla som bo p?jordens krets.

033:009 Ty han sade, och det vart;
han bj?d, och det stod d?.

033:010 HERREN gjorde hedningarnas
r?d om intet,
han l? folkens tankar
komma p?skam.

033:011 Men HERRENS r?d
best? evinnerligen,
hans hj?tas tankar
fr?n sl?kte till sl?kte.

033:012 Saligt ? det folk
vars Gud HERREN ?,
det folk som han har utvalt
till arvedel ? sig.

033:013 Ja, fr?n himmelen sk?dade HERREN ned,
han s?g alla m?nniskors barn.

033:014 Fr?n sin boning blickade han ned
till alla dem som bo p?jorden,

033:015 han som har danat allas deras hj?tan,
han som aktar p?alla deras verk.

033:016 En konung segrar icke genom sin stora styrka,
en hj?te r?ddas icke genom sin stora kraft.

033:017 F?g?ves v?ntar man sig seger genom h?star,
med all sin styrka r?dda de icke.

- 033:018 Se, HERRENS tjuga är vända till dem som frukta honom,
till dem som hoppas på hans nåd;
033:019 han vill rädda deras själar från döden
och behålla dem vid liv i hungerns tid.
- 033:020 Vår själ väntar efter HERREN;
han är vår hjälp och sköld.
033:021 Ty i honom gläder sig vår själ,
vi förtrosta på hans heliga namn.
033:022 Din nåd, HERRE, vare över oss,
sål som vi hoppas på dig.
- 034:001 Av David, här han stälde sig vansinnig inför Abimelek, och
denne drev honom ifrån sig, och han gick sin väg.
- 034:002 Jag vill lova HERREN alltid;
hans pris skall ständigt vara i min mun.
- 034:003 Min själ skall berömma sig av HERREN;
de ädmjuka skola hära det och glädja sig.
- 034:004 Loven med mig HERREN,
lät oss med varandra upphäja hans namn.
- 034:005 Jag sökte HERREN, och han svarade mig,
och ur all min försäkelse räddade han mig.
- 034:006 De som sköda upp till honom ströa av fröjd,
och deras ansikten behåva icke rodna av blygsel.
- 034:007 Här är en betryckt som ropade, och HERREN hörde honom
och fräste honom ur all hans nåd.
- 034:008 HERRENS ängel slår sitt läger omkring dem som frukta honom,
och han befriar dem.
- 034:009 Smaken och sen att HERREN är god;
sål är den som tager sin tillflykt till honom.
- 034:010 Frukten HERREN, i hans helige;
ty de som frukta honom lida ingen brist.
- 034:011 Unga lejon lida nåd och hungra,
men de som söka HERREN hava icke brist på något gott.
- 034:012 Kommen, barn, hären mig;
jag skall låta eder HERRENS fruktan.
- 034:013 Är du en man som äskar livet
och äskar att se goda dagar?
- 034:014 Avhåll dig från din tunga från det som är ont
och dina läppar från att tala svek.
- 034:015 Vänd dig bort ifrån det som är ont, och gå vad gott är,
sök friden och trakta därefter.
- 034:016 HERRENS ägon äro vända till de rättfärdiga
och hans äron till deras rop.

034:017 Men HERRENS ansikte är emot dem som gör det onda,
han vill utrota deras minnelse från jorden.

034:018 När de rättfärdiga ropa, då hör HERREN
och räddar dem ur all deras nöd.

034:019 HERREN är nära dem som hava ett fätkrossat hjärta
och frälsar dem som hava en bedrävad ande.

034:020 Den rättfärdige måste lida mycket,
men HERREN räddar honom ur allt.

034:021 Han bevarar alla hans ben;
icke ett enda av dem skall sönderslås.

034:022 Den ogudaktige skall dödas av olyckan,
och de som hata den rättfärdige skola stömed skuld.

034:023 Men sina tjänares själar förlorar HERREN,
och ingen skall stömed skuld,
som tager sin tillflykt till honom.

035:001 Av David.

Gör till rätta, HERRE, med dem som gör till rätta med mig;
strid mot dem som strida mot mig.

035:002 Fatta sköld och skärm,
och stå upp till min hjälp;

035:003 drag fram spjutet, och spärra vägen
för mina förföljare.

Säg till min själ:

Är jag i din frälsning?

035:004 Må de komma på skam och blygas,
som stå efter mitt liv;
må de vika tillbaka och varda utskämda,
som hava ont i sinnet mot mig.

035:005 Må de bliva såsom agnar för vinden,
och HERRENS ängel drive dem bort.

035:006 Deras väg bliva märk och slipprig,
och HERRENS ängel drive dem bort.

035:007 Ty utan sak hava de försärligen tillrett
sin närgrop för mig,
utan sak hava de grävt en grav för mitt liv.

035:008 Fördömv komme över den mannen oförtäkt,
det när han har utlagt måfinga honom;
ja, till sitt fördömv fälle han själv döri.

035:009 Men min själ skall fröjda sig i HERREN
och vara glad över hans frälsning.

035:010 Alla ben i min kropp skola säga:
ÄRRE, vem är dig lik,
du som räddar den betryckte
från den som är honom för stark,
den betryckte och fattige
ifrån den som plundrar honom??

035:011 Orättfärdiga vittnen tröda fram;
de utfröga mig om det jag icke vet.

035:012 De lörna mig med ont för gott;
övergiven är min själ.

035:013 Jag åter bar sorgdräkt,
när de voro sjuka,
jag spökte min själ med fasta,
jag bad med nedsänkt huvud;

035:014 såsom gällde det min vän, min broder,
söskickade jag mig;
lik den som söker sin moder gick jag
sorgklädd och lutande.

035:015 Men de glöda sig över mitt fall och rota sig samman;
ja, eländiga människor, som jag icke känner,
rota sig samman mot mig,
de smöda mig utan uppehåll.

035:016 Dessa gudlösa, som driva gyckel för en kaka bröd,
bita ihop tänderna mot mig.

035:017 Herre, huru länge skall du se hörsel?
Ryck min själ undan det fördärv de bereda,
och mitt liv undan lejonen.

035:018 Döskall jag tacka dig i den stora församlingen,
och bland mycket folk skall jag lova dig.

035:019 Lär icke dem föglöda sig över mig,
som utan skäl för mina fiender;
Lär icke dem som utan sak hata mig
förblinka med ögonen.

035:020 Ty det är icke frid som de tala;
nej, svekets ord tänka de ut
mot de stilla i landet.

035:021 De spärra upp munnen mot mig;
de säga: Rätt s?, rätt s?,
nu se vi det med egna ögon!?

035:022 Du, HERRE, ser det; tig icke.
Herre, var icke långt ifrån mig.

035:023 Vakna och stå upp för att skaffa mig rätt,
för att utföra min sak, du min Gud och Herre.

035:024 Skaffa mig rätt efter din rättfärdighet,
HERRE, min Gud,
och lär dem icke föglöda sig över mig.

035:025 Lär dem icke säga i sina hjärtan:
Rätt s?, det gick såsom vi ville!?
Lär dem icke säga: Vi hava fördärvat honom.?

035:026 Må alla komma på skam och blygas,
som glöda sig över min oförd.
Med skam och blygd må de varda klädda,
som förhåva sig över mig.

035:027 Men må de jubla och glöda sig,
som unna mig min rätt,
och må de alltid kunna säga:
Ölovad vare HERREN,
han som unnar sin tjänare gott!?

035:028 Döskall min tunga förkunna din rättfärdighet

och hela dagen ditt lov.

036:001 Får sörghmästaren; av HERRENS tjänare David.

036:002 I mitt hjärta betänker jag
vad synden säger till den ogudaktige,
till den för vilkens ögon
Guds fruktan ej finnes.

036:003 Den intalar ju honom vad som är behagligt i hans ögon:
att man icke skall finna hans missgärning och hata den.

036:004 Hans muns ord är fördriv och svek;
han vill icke göra vad förstädigt och gott är.

036:005 Fördriv tänker han ut på sitt läger,
han tröder på den väg som icke är god;
han skyr icke för något ont.

036:006 HERRE, upp i himmelen rökter din nåd,
och din trofasthet allt upp till skyarna.

036:007 Din rättfärdighet är såsom väldiga berg,
dina rätter såsom det stora havsdjupet;
både människor och djur hjälper du, HERRE.

036:008 Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud!
Människors barn hava sin tillflykt
under dina vingars skugga.

036:009 De varda måttade av ditt hus' rika hävor,
och av din ljuvlighets ström giver du dem att dricka.

036:010 Ty hos dig är livets kärla,
i ditt ljus se vi ljus.

036:011 Låt din nåd förbliva över dem som känna dig
och din rättfärdighet över de rättsinniga.

036:012 Låt icke de högmödas fot komma över mig
eller de ogudaktigas hand driva mig bort.

036:013 Ja, det ligger ogärningsmännen fallna;
de är nedstötta och kunna icke mer resa sig.

037:001 Av David.

Harmas icke över de onda,
avundas icke dem som göra orätt.

037:002 Ty såsom gräs varda de snart avhuggna,
och såsom gröna åter vissna de.

037:003 Förtrösta på HERREN, och gåt vad gott är,
förbliv i landet och beflita dig om redbarhet,

037:004 och hav din lust i HERREN:
det skall han giva dig vad ditt hjärta begär.

037:005 Befall din väg åt HERREN
och förtrösta på honom; han skall göra det.

037:006 Han skall låta din rättfärdighet gå fram såsom ljuset
och din rätt såsom middagens sken.

037:007 Var stilla för HERREN och förbida honom,
harmas icke över den vilkens väg är lyckosam,
över den man som umgås med ränker.

037:008 Avhåll dig från vrede och låt förbittringen fara;
harmas icke; dör med guds du blott illa.

037:009 Ty de onda skola varda utrotade,
men de som vända efter HERREN, de skola besitta landet.

037:010 Ännu en liten tid, så för den ogudaktige icke mer;
och när du ser efter hans plats, dör för han borta.

037:011 Men de ädmjuka skola besitta landet
och huggas av stor frid.

037:012 Den ogudaktige stämplar mot den rättfärdige
och biter sina tänder samman mot honom;

037:013 men Herren ler för honom,
ty han ser att hans dag kommer.

037:014 De ogudaktiga draga ut svärdet
och spöna sin bröder,
för att följa den som är betryckt och fattig,
för att slakta dem som vandra i redlighet.

037:015 Men deras svärd skall gå in i deras eget hjärta,
och deras bröder skola brista sönder.

037:016 Det lilla som en rättfärdig har
är bättre än många ogudaktigas stora hävor.

037:017 Ty de ogudaktigas armar skola sönderbrytas;
men HERREN uppehåller de rättfärdiga.

037:018 HERREN känner de frommas dagar,
och deras arvedel skall bestå evinnerligen.

037:019 De skola icke komma på skam i den onda tiden,
och i hungerns dagar skola de varda mättade.

037:020 Ty de ogudaktiga skola förgås;
HERRENS fiender äro såsom ångarnas prakt:
de försvinna såsom rök, ja, de försvinna.

037:021 Den ogudaktige lånar och kan icke betala,
men den rättfärdige är barmhärtig och givmild.

037:022 Ty HERRENS välsignade skola besitta landet,
men de som han förbannar skola varda utrotade.

037:023 Genom HERREN bliva en mans steg fasta,
när han har behag till hans väg.

037:024 Om han faller, stöttar han dock icke till marken,
ty HERREN håller honom vid handen.

037:025 Jag har varit ung och är nu gammal,
men jag har icke sett den rättfärdige övergiven
eller hans barn gå efter bröd.

037:026 Han är alltid barmhärtig och villig att låna
och hans barn äro till välsignelse.

037:027 Vänd dig bort ifrån det som är ont, och gå vad gott är,
så skall du föbo kvar evinnerligen.

037:028 Ty HERREN äskar vad rätt är
och övergiver icke sina fromma,
evinnerligen bliva de bevarade;
men de ogudaktigas avkomma varder utrotad.

037:029 De rättfärdiga skola besitta landet

och bo d?ri evinnerligen.

037:030 Den r?ttf?rdiges mun talar visdom,
och hans tunga s?ger vad r?tt ?.

037:031 Hans Guds lag ? i hans hj?rta;
hans steg vackla icke.

037:032 Den ogudaktige vaktar p?den r?ttf?rdige
och st? efter att d?da honom,

037:033 men HERREN ?verl?mnar honom icke i hans hand
och f?rd?mer honom icke, n? han d?mes.

037:034 F?rbida HERREN, och h?l dig p?hans v?g,
s?skall han upph?ja dig till att besitta landet;
du skall se med lust huru de ogudaktiga varda utrotade.

037:035 Jag s?g en ogudaktig som trotsade p?sin makt;
han utbredd sig s?som ett gr?nskande tr?d, v? rotat.

037:036 Men n? man sedan gick d? fram, se, d?var han borta;
jag s?kte efter honom, men han fanns icke mer.

037:037 Giv akt p?den ostrafflige, och se p?den redlige,
huru fridens man har en framtid.

037:038 Men ?vertr?darna skola allasammans f?g?s,
de ogudaktigas framtid varder avskuren.

037:039 Till de r?ttf?rdiga kommer fr?sning ifr?n HERREN;
han ? deras v?n i n?dens tid.

037:040 HERREN hj?per dem och befriar dem;
han befriar dem fr?n de ogudaktiga och fr?sar dem,
ty de taga sin tillflykt till honom.

038:001 En psalm av David; till ?minnelse.

038:002 HERRE, straffa mig icke i din f?t?nelse,
och tukta mig icke i din vrede.

038:003 Ty dina pilar hava tr?ffat mig,
och din hand drabbar mig.

038:004 Det finnes intet helt p?min kropp
f?r din vredes skull,
intet helbr?da i mina ben
f?r min synds skull.

038:005 Ty mina missg?ningar g?mig ?ver huvudet;
s?som en sv? b?rda
?ro de mig f?r tunga.

038:006 Mina s?r stinka och flyta
f?r min d?nskaps skull.

038:007 Jag g?r krokig och mycket lutande;
hela dagen g?r jag s?jande.

038:008 Ty mina l?nder ?ro fulla av brand,
och intet helt finnes p?min kropp.

038:009 Jag ? vanm?ktig och illa s?nderslagen;
jag klagar f?r mitt hj?rtas j?mmers skull.

038:010 Herre, du k?nner all min tr?ngtan,
och min suckan ? dig icke f?rdold.

038:011 Mitt hjärta slår hårt,
min kraft har övergivit mig;
mina ängels ljus,
också det är borta.

038:012 Mina vänner och fränder
hålla sig fjärran ifrån min plåga,
och mina närmaste hava stått sig långt ifrån.
038:013 Snaror låga de ut, som stå efter mitt liv,
och de som säga min ofärd
tala vad förfärligt är;
på svek tänka de hela dagen.

038:014 Men jag är lik en dö, som intet har,
och lik en stum, som icke uppläser sin mun;
038:015 ja, jag är lik en man som intet har,
och som icke har något gensvar i sin mun.

038:016 Se, på dig, HERRE, hoppas jag;
du skall svara, Herre, min Gud.
038:017 Ty jag fruktar att de annars
föglöja sig över mig,
att de skola förhå sig över mig,
när min fot vacklar.

038:018 Ty jag är nära att falla,
och min plåga är alltid infäst mig;
038:019 ja, jag måste bekänna min missgärning,
och jag säger över min synd.

038:020 Men mina fiender föleva och för omerktiga,
och många för de som hata mig utan sak,
038:021 de som låha gott med ont,
och som stå mig emot, därför att jag far efter det goda.

038:022 Övergiv mig icke, HERRE;
min Gud, var icke långt ifrån mig.
038:023 Skynda till min hjälp,
Herre, du min frälsning.

039:001 För sångmästaren, till Jedutun; en psalm av David.

039:002 Jag sade: Jag vill akta på vad jag gör,
så att jag icke syndar med min tunga;
jag vill akta på att tygla min mun,
så långe den ogudaktige är för mina änglar.

039:003 Jag blev stum och tyst,
jag teg i min sorg;
man jag upprätades av smärta.

039:004 Mitt hjärta blev brinnande i mitt bröst:
när jag begrundade, upptändes en eld i mig;
jag talade med min tunga.

039:005 HERRE, lå mig betänka att jag måste föen ände,
och vad som är mina dagars mät,
så att jag förstär huru förgämlig jag är.

039:006 Se, såsom en handsbredd har du gjort mina dagars mät,
och min livslängd är såsom intet infäst dig;
förlänglighet allenast för alla människor,

huru sakra de än st? Sela.
039:007 Säsom en drömbild allenast g?de fram,
frönglighet allenast för deras v?lan;
de samla tillhoppa och veta icke vem som skall f?det.

039:008 Och nu, vad förbidar jag, Herre?
Till dig står mitt hopp.

039:009 Befria mig från alla mina förtrödelser,
låt mig icke bliva till smärtek för d?ren.

039:010 Jag tiger och upplåter icke min mun;
ty det är du som har gjort det.

039:011 Vänd avifrån mig din plöga;
för din hands aga försmäktar jag.

039:012 Om du tuktar någon
med nöst för missgöning,
s? för det ute med hans hörlighet,
säsom när mal krossas.
Frönglighet allenast för alla människor. Sela.

039:013 Hört min bön, o HERRE,
och lyssna till mitt rop,
tig icke vid mina tårar;
ty jag är en främling i ditt h?gn,
en gäst säsom alla mina föder.

039:014 Vänd ifrån mig din blick, s? att jag för vederkvickas,
innan jag gör h?dan och icke mer är till.

040:001 För s?ngmästaren; av David; en psalm.

040:002 Stadigt förbidade jag HERREN,
och han bjöde sig till mig
och höjde mitt rop.

040:003 Han drog mig upp ur fördörets grop,
ur den djupa dyn;
han stödde mina fötter på en klippa,
han gjorde mina steg fasta;

040:004 han lade i min mun en ny s?ng,
en lovs?ng till vår Gud.
Det skola många se och varda höpnar,
och skola förtrosta på HERREN.

040:005 S?il för den man som sätter
sin förtrostan till HERREN;
och icke vänder sig till dem som för stolta
och vika av i lögn.

040:006 Stora för de under du har gjort,
HERRE, min Gud,
och de tankar du har tänkt för oss;
dig är intet likt.
Jag ville förkunna dem och tala om dem,
men de står icke till att räkna.

040:007 Till slaktoffer och spisoffer har du icke behag
--öpnar förn har du givit mig--
brännoffer och syndoffer begär du icke.

040:008 Därför säger jag: Se, jag kommer;
i bokrullen är skrivet vad jag skall göra.

040:009 Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hj?ta.?

040:010 Jag bådar glädje, jag fr kunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen;
se, jag tillsluter icke mina l ppar;
du, HERRE, vet det.

040:011 Din rättfärdighet fr d r jag icke
i mitt hjärta,
om din trohet och din fr sning talar jag;
jag fr ttiger icke din n d och din trofasthet
fr  den stora församlingen.

040:012 Du, HERRE, skall icke tillsluta
din barmhärtighet fr  mig;
din n d och din trofasthet
m  alltid bevara mig.

040:013 Ty lidanden omv rva mig,
flera än jag kan räkna;
mina missg rningar hava tagit mig fatt,
så att jag icke kan se;
de äro flera än h ren på mitt huvud,
och mitt mod har  vergivit mig.

040:014 V rdes, o HERRE, r dda mig;
HERRE, skynda till min hj p.

040:015 M  alla de komma p skam och varda utsk mda,
som stå efter mitt liv fr  att f g ra det;
må de vika tillbaka och blygas,
som  nska min of d.

040:016 Må de h pna i sin skam,
som säga till mig:  R tt så, r tt så??

040:017 Men alla de som s ka dig m  fröjdas
och vara glada i dig;
de som  stunda din fr sning s ge alltid:
 Lovad vare HERREN!?

040:018   jag ock betryckt och fattig,
Herren sörjer dock fr  mig.
Min hj p och min befriare   du;
min Gud, dr  icke.

041:001 F r s ngm staren; en psalm av David.

041:002 S il   den som låter sig v rda om den arme;
honom skall HERREN hj pa
på olyckans dag.

041:003 HERREN skall bevara honom och beh la honom vid liv,
han skall prisas s il i landet.
Icke skall du överlämna honom
  hans fienders vilja!

041:004 HERREN skall p sjukb dden
stå honom bi;
vid hans krankhet fr vandlar du
alldeles hans l ger.

041:005 S s ger jag d  HERRE;
var du mig n dig;
hela du min sj ,
ty jag har syndat mot dig.

041:006 Mina fiender tala

vad ont är mot mig:
Är skall han d?
och hans namn förges??
041:007 Kommer någon och besöker mig,
samtalar han falskhet;
hans hjerta samlar till honom
vad ondskefullt är;
sedan går han ut och talar drom.

041:008 De som hata mig tassa alla
med varandra mot mig;
de tänka ut mot mig
det som är mig till skada.

041:009 Ohjälplig oförd
har drabbat honom,
han som ligger d
skall icke mer stå upp.?

041:010 Ja, också min vän,
som jag litade på,
han som är mitt bröd,
lyfter nu mot mig sin hä.

041:011 Men du, HERRE,
var mig nådig och upprätta mig,
samt vill jag vedergälla dem.

041:012 Att du har behag till mig,
det vet jag d
att min fiende icke
får jubla över mig.

041:013 Ty mig uppehåller du,
får min ostrafflighets skull,
och låter mig stå
inför ditt ansikte evinnerligen.

041:014 Lovad vare HERREN, Israels Gud, från evighet till evighet!
Amen, Amen.

Andra boken

042:001 För sångmästaren; en sång av Koras söner.

042:002 Såsom hjorten trångtar
till vattenbäckar,
samt trångtar min själ
efter dig, o Gud.

042:003 Min själ tårstar efter Gud,
efter den levande Guden.
Är skall jag förtä fram
inför Guds ansikte?

042:004 Mina tårar är min spis
både dag och natt,
ty ständigt säger man till mig:
Är du nu din Gud??

042:005 Men jag vill utgjuta inom mig min själ
och hava i minne
huru jag gick med hopen
upp till Guds hus,
under fröderop och tacksägelse,
i högtidsskaran.

- 042:006 Varföret du söbedrävad, min själ,
och sörolig i mig?
Hoppas på Gud;
ty jag skall åter förtacka honom
för frälsning genom honom.
- 042:007 Min Gud, bedrävad är min själ i mig;
därför tänker jag på dig
i Jordans land och på Hermons höjder,
på Misars berg.
- 042:008 Djup ropar till djup,
vid dörret av dina vattenfall;
alla dina svallande böljor
gå fram över mig.
- 042:009 Om dagen möt HERREN
besökta sin nåd,
och om natten vill jag sjunga till hans ära
och bedja till mitt livs Gud.
- 042:010 Jag vill säga till Gud, min klippta:
Varföret har du förgävt mig,
varföret måste jag gå sökjande,
trängd av fiender??
- 042:011 Det är sösom krossade man benen i min kropp,
när mina öroner smäda mig,
när de beständigt säga till mig:
Var är nu din Gud??
- 042:012 Varföret du söbedrävad, min själ,
och varföret sörolig i mig?
Hoppas på Gud;
ty jag skall åter förtacka honom,
min frälsning och min Gud.
- 043:001 Skaffa mig rätt, o Gud,
och utför min sak
mot ett folk utan fromhet;
rädda mig ifrån falska
och orättfärdiga människor.
- 043:002 Ty du är den Gud som är mitt värn;
varföret har du förtkastat mig?
Varföret måste jag gå sökjande,
trängd av fiender?
- 043:003 Sänd ditt ljus och din sanning;
möt de leda mig,
möt de föra mig till ditt heliga berg
och till dina boningar,
- 043:004 söatt jag förgå till Guds altare,
till Gud, som är min glädje och fröjd,
och tacka dig på harpa,
Gud, min Gud.
- 043:005 Varföret du söbedrävad, min själ,
och varföret sörolig i mig?
Hoppas på Gud;
ty jag skall åter förtacka honom,
min frälsning och min Gud.
- 044:001 För söngmästaren; av Koras söner; en söng.

044:002 Gud, med v?ra ?ron hava vi h?tt,
v?ra f?der hava f?t?jt d?rom f? oss:
om den g?rning du gjorde i deras dagar,
i forntidens dagar.

044:003 Det var du som med din hand
utrotade hedningarna, men planterade dem;
du f?d?rvade andra folk, men dem l?t du utbreda sig.

044:004 Ty icke med sitt sv?rd intogo de landet,
och deras egen arm gav dem icke seger,
utan din h?gra hand och din arm
och ditt ansiktes ljus, ty du hade behag till dem.

044:005 Du, densamme, ? min konung, o Gud;
s?tills?g nu Jakob seger.

044:006 Med din hj?p kunna vi st?ta ned v?ra ov?nner
och i ditt namn f?trampa v?ra motst?ndare.

044:007 Ty icke p? min b?ge f?litar jag mig,
och mitt sv?rd kan icke giva mig seger;

044:008 nej, du giver oss seger ?ver v?ra ov?nner,
och dem som hata oss l?ter du komma p?skam.

044:009 Gud lova vi alltid,
och ditt namn prisa vi evinnerligen. Sela.

044:010 Och dock har du nu f?kastat oss och l?tit oss varda till blygd,
och du drager icke ut med v?ra h?rar.

044:011 Du l?ter oss vika tillbaka f? ov?nnen,
och de som hata oss taga sig byte.

044:012 Du l?ter oss bliva upp?tna s?som f?,
och bland hedningarna han du f?str?tt oss.

044:013 Du s?jer ditt folk f? ett ringa pris,
stor ? icke den vinst du har gjort d?p?

044:014 Du l?ter oss bliva till sm?tek f? v?ra grannar,
till spott och h?n f? dem som bo omkring oss.

044:015 Du g? oss till ett ordspr?k bland hedningarna,
du l?ter folken skaka huvudet ? oss.

044:016 Hela dagen ? min sm?tek inf? mig,
och blygsel h?jer mitt ansikte,

044:017 n? jag h? sm?darens och lastarens tal,
n? jag ser fienden och den h?mndgirige.

044:018 Allt detta har kommit ?ver oss,
och vi hava dock icke f?g?tit dig,
ej heller svikit ditt f?bund.

044:019 V?ra hj?tan avf?lo icke,
och v?ra steg veko ej av ifr?n din v?g,

044:020 s?att du d?f? har krossat oss i schakalers land
och ?vert?ckt oss med d?dsskugga.

044:021 Om vi hade f?g?tit v?r Guds namn
och utr?ckt v?ra h?nder till en fr?mmande gud,

044:022 m?nne icke Gud skulle hava utrannsakat det,
han som k?nner hj?tats l?nligheter?

044:023 Nej, f? din skull varda vi d?dade hela dagen
och bliva aktade s?som slaktf?.

044:024 Vakna upp; varf? sover du, Herre?
Vakna, f?kasta oss icke f? alltid.

044:025 Varf? d?jer du ditt ansikte
och f?g?ter v?t lidande och tr?ngm??

044:026 Se, v?r sj?l ? nedb?jd i stoffet,
v?r kropp ligger nedtryckt till jorden.

044:027 St? upp till v?r hj?lp,
och f?lossa oss f?r din n?ds skull.

045:001 F?r s?ngm?staren, efter ?Liljor?, av Koras s?ner; en s?ng, ett
kv?de om k?lek.

045:002 Mitt hj?ta fl?dar ?ver
av sk?na ord;
jag s?ger: min dikt
g?ler en konung;
en snabb skrivares
penna ?r min tunga.

045:003 Du ?r den sk?naste
bland m?nniskors barn,
ljuvlighet ?r utgjuten
?ver dina l?ppar;
s?se vi att Gud
har v?signat dig evinnerligen.

045:004 Omgjorda din l?nd
med ditt sv?rd, du hj?te,
i ditt majest?t och din h?rlighet.

045:005 Och drag s? ?stad,
lyckosam i din h?rlighet,
till f?r svar f?r sanning,
f?r ?mjukhet och r?ttf?rdighet,
s? skall din h?gra hand l?ra dig
underbara g?ringar.

045:006 Skarpa ?ro dina pilar;
folk skola falla f?r dig;
konungens fiender
skola tr?ffas i hj?ttat.

045:007 Gud, din tron f?rbliver
alltid och evinnerligen;
ditt rikets spira
?r r?ttvisans spira.

045:008 Du ?skar r?ttf?rdighet
och hatar or?ttf?rdighet;
d?r f?r har Gud,
din Gud, smort dig
med gl?djens olja
mer ?n dina medbr?der.

045:009 Av myrra, aloe och kassia
dofta alla dina kl?der;
fr?n elfenbenspalatser
gl?der dig str?ngospel.

045:010 Konungad?trar har du
s?som t?rnor i ditt hov,
en drottning st?r vid din h?gra sida,
i guld fr?n Ofir.

045:011 H?r, dotter, och giv akt,
och b?j ditt ?ra h?rtill:
F?rg?r nu ditt folk
och din faders hus,

045:012 och m?konungen f?hava

sin lust i din skönhet;
ty han är din herre,
och för honom skall du falla ned.

045:013 Se, dottern Tyrus,
ja, de rikaste folk
söka nu att vinna
din ynnest med sköner.

045:014 Idel höglighet är hon,
konungadottern i gemaket:
av guldvirkat tyg
består hennes dräkt,

045:015 i brokigt vrida kläder
föres hon till konungen;
jungfrur, hennes vänner,
följa henne till;
de ledas in till dig.

045:016 Under glädje och fröjd
föres de fram,
de tåga in
i konungens palats.

045:017 I dina fädrens ställe
skola dina söner tröda;
dem skall du söta till furstar
öfverallt i landet.

045:018 Ditt namn vill jag gära prisat
bland alla kommande släkten;
söka skola ock folken lova dig,
alltid och evinnerligen.

046:001 För söngmästaren; av Koras söner; till Alamir; en söng.

046:002 Gud är vår tillflykt
och vår starkhet,
en hjälp i nöden,
vår beprövad.

046:003 Därför skulle vi icke frukta,
om den jorden omvändes
och bergen vacklade
ned i havsdjupet;

046:004 om den dess vagnar
brusade och svallade,
så att bergen bölade
vid dess uppror. Sela.

046:005 En ström går fram, vars flöden
giva glädje åt Guds stad,
den Högstes heliga boning.

046:006 Gud bor därinne,
den vacklar icke;
Gud hjälper den,
när morgonen gryr.

046:007 Hedningarna larma,
riken vackla;
han låter höra sin röst,
därför smälter jorden.

046:008 HERREN Sebaot är med oss,

Jakobs Gud i vår borg. Sela.

- 046:009 Kommen och skåden
HERRENS verk:
gärningar som vicka höpnad
gör han på jorden.
- 046:010 Han stillar strider
intill jordens änd,
bågen bryter han snöder
och bräcker spjutet,
i eld bränner han upp
stridsvagnarna.
- 046:011 Bliven stilla och besinnen
att jag i Gud;
hög varder jag bland hedningarna,
hög på jorden.?

046:012 HERREN Sebaot i men oss,
Jakobs Gud i vår borg. Sela.

047:001 För sångmästaren; av Koras sner; en psalm.

- 047:002 Klappen i hörderna,
alla folk,
högen jubel till Gud
med fröderop.
- 047:003 Ty HERREN i den Högste,
fruktansvärd i han,
en stor konung
över hela jorden.

- 047:004 Han tvingar folk under oss
och folkslag under våra fötter.
- 047:005 Han utvärjer i oss vår arvedel,
Jakobs, hans äskades, stolthet. Sela.

- 047:006 Gud har farit upp under jubel,
HERREN, under basuners ljud.
- 047:007 Lovsjungen Gud, lovsjungen;
lovsjungen vår konung, lovsjungen.

- 047:008 Ty Gud i konung över hela jorden;
lovsjungen honom med en sång.
- 047:009 Gud i nu konung över hedningarna,
Gud har satt sig på sin heliga tron.

047:010 Folkens ypperste hava församlat sig
till att bliva ett Abrahams Guds folk.
Ty Gud tillhåra de som i jordens skådar;
högt i han upphöjd.

048:001 En sång, en psalm av Koras sner.

- 048:002 Stor i HERREN
och högt lovad,
i vår Guds stad,
på sitt heliga berg.
- 048:003 Skönt höjer det sig,
hela jordens fröjd,

berget Sion
I'ngst uppe i norr,
den store konungens stad.
048:004 Gud har i dess palatser
gjort sig k'nd s'som ett v'rn.

048:005 Ty se, konungarna f'rsamlade sig,
tillhopa drogo de fram.

048:006 De s'go det, d'h'pnade de;
de f'rskr'cktes, de flydde.

048:007 B'van grep dem d'f,
'ngest lik en barnaf'derskas.

048:008 S'krossar du Tarsis-skepp
med 'stanvinden.

048:009 S'som vi hade h'ft,
s'fingo vi se det,
i HERREN Sebaots stad,
i v'f Guds stad;
Gud h'ler den vid makt
till evig tid. Sela.

048:010 Vi t'nka, o Gud, p'din n'd,
n'f vi st'f i ditt tempel.

048:011 S'som ditt namn, o Gud,
s'n'f ock ditt lov
intill jordens 'ndar;
din h'gra hand
'f full av r'ff'rdighet.

048:012 Sions berg gl'jde sig,
Juda d'ftrar fr'jde sig,
f'f dina domars skull.

048:013 G'n omkring Sion
och vandren runt d'rom,
r'knen dess torn;

048:014 given akt p'dess murar,
skriden genom dess palatser,
s'att I kunnen f'f'fja d'rom
f'f ett kommande sl'kte.

048:015 Ty s'dan 'f Gud, v'f Gud,
alltid och evinnerligen;
intill d'den skall han
ledsaga oss.

049:001 F'f s'ngm'staren; av Koras s'ner; en psalm.

049:002 H'ren detta, alla folk,
lyssnen h'ftill, I alla som leven i v'flden,

049:003 b'ede I'ga och h'ga,
rika s'v'f som fattiga.

049:004 Hin mun skall tala visdom,
och mitt hj'rtas tanke skall vara f'rst'nd.

049:005 Jag vill b'ja mitt 'fa till I'rorikt tal,
jag vill yppa vid harpan min f'fborgade kunskap.

049:006 Varf'f skulle jag frukta i olyckans dagar,
n'f mina f'f'fjares ondska omgiver mig?

049:007 De f'flita sig p'sina 'godelar
och ber'mma sig av sin stora rikedom.

- 049:008 Men sin broder kan ingen förlissa
eller giva Gud lösepennning för honom.
- 049:009 För dyr är lösen för hans själ
och kan icke betalas till evig tid,
- 049:010 så att han skulle förliva sig för alltid
och undgå att se graven.
- 049:011 Nej, man skall se att visa män det,
att dödar och oförnuftiga förgås likasom de;
de måste lämna sina gödelar åt andra.
- 049:012 De tänka att deras hus skola bestå evinnerligen,
deras boningar från släkte till släkte;
de uppkalla jordagods efter sina namn.
- 049:013 Men en människas har, mitt i sin höglighet, intet bestånd,
hon är lik fädaden, som förgåes.
- 049:014 Den vreden gäde, dödar som de är,
och de följäs av andra som finna behag i deras tal. Sela.
- 049:015 Såsom en fjord drivas de ned till dödsriket,
där döden bliver deras herde.
Så föde redliga makt över dem,
när morgonen gryr,
medan deras skepnader förtäras av dödsriket
och ej för annan boning.
- 049:016 Men min själ skall Gud förlissa
ifrån dödsrikets värld,
ty han skall upptaga mig. Sela.
- 049:017 Frukta icke, när en man bliver rik,
när hans hus växer till i höglighet.
- 049:018 Ty av allt detta för han vid sin död intet med sig,
och hans höglighet föjer honom icke ditned.
- 049:019 Om han ock prisar sig väsignad under sitt liv,
ja, om man än berömmar dig, när du går goda dagar,
så skall dock vars och ens själ gå till hans fäders släkte,
till dem som aldrig mer se ljuset.
- 049:020 En människas som, mitt i sin höglighet, är utan förstånd,
hon är lik fädaden, som förgåes.

050:001 En psalm av Asaf.

Gud, HERREN Gud,
talar och kallar jorden,
allt mellan öster och väster.

- 050:002 Från Sion, skönhetens fullhet,
trödar Gud fram i glans.
- 050:003 Vår Gud kommer, och han skall icke tåga.
Förtörande eld går fram för honom,
och omkring honom stormar det med makt.
- 050:004 Han kallar på himmelen därövan
och på jorden, för att döma sitt folk:
- 050:005 Församlen till mig mina fromma,
som sluta förbund med mig vid offer.
- 050:006 Och himlarna förkunna att han är rättfärdig,
att Gud är den som skipar rätt. Sela.
- 050:007 Här, mitt folk, jag vill tala;
Israel, låt mig varna dig.

Gud, din Gud, är jag.

050:008 Icke för dina slaktoffer vill jag gå till rätta med dig;
dina brännoffer har jag alltid infört mig.

050:009 Jag vill icke taga tjurar ur ditt hus
eller bockar ur dina fjällor;

050:010 ty mina är alla skogens djur,
boskapen på de tusende bergen;

050:011 jag känner alla fåglar på bergen,
och vad som rör sig på marken är mig bekant.

050:012 Om jag hungrade, skulle jag icke säga dig det;
ty min är jordens krets med allt vad dör på den.

050:013 Skulle jag äta tjurars kött,
och skulle jag dricka bockars blod?

050:014 Nej, offra lovens offer är Gud,
sör skall du förinfria dina läften till den Högste.

050:015 Och kalla mig i nöden,
sör vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.?

050:016 Men till den ogudaktige säger Gud:
Ähuru kan du tala om mina stadgar
och föra mitt förbund på tungan,

050:017 du som hatar tuktan
och kastar mina ord bakom dig?

050:018 Om du ser en tjuv, söhler du med honom,
och med äktenskapsbrytare giver du dig i lag.

050:019 Din mun släpper du lösa till vad ont är,
och din tunga hopspinner svek.

050:020 Du sitter där och förtalar din broder,
din moders son lastar du!

050:021 Sör du, och jag tiger,
och nu tror du att jag är såsom du.
Nej, jag vill straffa dig och ställa dig det för ägonen.

050:022 I som förgäven Gud, märken detta,
för att jag icke mörkerriva eder utan rädning:

050:023 den som offerar lovens offer, han är mig;
och den som aktar på sin värd,
honom skall jag låta se Guds försning.?

051:001 För söngmästaren; en psalm av David,
051:002 när profeten Natan kom till honom, då han hade gått in till
Bat-Seba.

051:003 Gud, var mig nådig efter din godhet,
utplåna mina överträdelser efter din stora barmhärtighet.

051:004 Tvör mig värl från min missgärning,
och rena mig från synd.

051:005 Ty jag känner mina överträdelser,
och min synd är alltid infört mig.

051:006 Mot dig allena har jag syndat
och gjort vad ont är i dina ägon;
på det att du mörfinnas rättfärdig i dina ord
och rättvis i dina domar.

051:007 Se, i synd är jag född,
och i synd har min moder avlat mig.

051:008 Du har ju behag till sanning i hjärtgrunden;
sör är mig dövishet i mitt innersta.

051:009 Skär mig med isop, så att jag varder ren;
tvär mig, så att jag bliver vitare än snö.

051:010 Lär mig förnimma fröjd och glädje,
lära de ben som du har krossat för fröjda sig.

051:011 Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
och utplåna alla mina missgärningar.

051:012 Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
och giv mig på nytt en frimodig ande.

051:013 Förkasta mig icke från ditt ansikte,
och tag icke din helige Ande ifrån mig.

051:014 Lär mig åter förfröjdas över din frölsning,
och uppehåll mig med villighetens ande.

051:015 Döskall jag lära överträdarna dina vägar,
och syndarna skola omvända sig till dig.

051:016 Räd mig undan blodstider, Gud,
du min frölsnings Gud,
så skall min tunga jubla över din rättfärdighet.

051:017 Herre, upplär mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov.

051:018 Ty du har icke behag till offer,
eljest skulle jag giva dig sådana;
till brännoffer har du icke lust.

051:019 Det offer som behagar Gud
är en förkrossad ande;
ett förkrossat och bedrövat hjärta
skall du, Gud, icke förakta.

051:020 Gör värd mot Sion i din närhet,
bygg upp Jerusalems murar.

051:021 Döskall du undföra offer, som behaga dig,
brännoffer och heloffer;
döskall man offra tjurar på ditt altare.

052:001 För sängmästaren; en sång av David,

052:002 när edomiten Doeg kom och berättade för Saul och sade till honom:
"David har gått in i Ahimeleks hus."

052:003 Varför berömmar du dig av vad ont är, du världsvare?
Guds närhet varar ju beständigt.

052:004 Din tunga far efter fröjd,
den är lik en skarp rakkniv, du arglistige.

052:005 Du äskar ont mer än gott,
lärn mer än att tala vad rätt är. Sela.

052:006 Ja, du äskar allt fördärligt tal,
du falska tunga.

052:007 Därför skall ock Gud stöta dig ned för alltid,
han skall gripa dig och rycka dig ut ur din hydda
och utrota dig ur de levandes land. Sela.

052:008 Och de rättfärdiga skola se det och frukta,
de skola le till honom:

052:009 "Se där är den man som icke gjorde
Gud till sitt värdn,

utan förlitade sig på sin stora rikedom,
trotsig i sin lystnad!?

052:010 Men jag skall vara såsom ett grönskande olivträd
i Guds hus;
jag förtrostar på Guds nåd
alltid och evinnerligen.

052:011 Jag skall evinnerligen tacka dig
för att du har gjort det;
och inför dina fromma
skall jag förbida ditt namn,
ty det är gott.

053:001 För sångmästaren, till Mahalai; en sång av David.

053:002 Dörrarna öppna i sina hjärtan:
"Det finnes ingen Gud."
Fördärv och styggelse är deras onda verk;
ingen finnes, som gör vad gott är.

053:003 Gud skändar ned från himmelen
på människors barn,
för att se om det finnes någon förtärdig,
någon som söker Gud.

053:004 Nej, alla hava de avfallit,
allasammans för de fördärvade;
ingen finnes, som gör vad gott är,
det finnes icke en enda.

053:005 Hava de då intet förtännumma,
dessa ogärningsmän,
dessa som uppåtta mitt folk,
likasom äte de bröd,
och som icke kalla Gud?

053:006 Jo, då överföll dem förtäckelse,
varest intet förtäckligt var;
ty Gud förtrodde deras ben,
när de lögade sig mot dig.
Så låt du dem komma på skam,
ja, Gud förtkastade dem.

053:007 Ack att från Sion
komme förtänsning för Israel!
När Gud vill åter
upprätta sitt folk,
då skall Jakob förtäda sig,
då skall Israel vara glad.

054:001 För sångmästaren, med strängospel; en sång av David,
054:002 när sifiterna kommo och sade till Saul: "David häler sig nu
gård hos oss.?"

054:003 Gud, förtäns mig genom ditt namn,
och skaffa mig förtä genom din makt.

054:004 Gud, hör min bön,
lyssna till min muns tal.

054:005 Ty förtämlingar resa sig upp mot mig,

och v?rdsverkare st? efter mitt liv;
de hava icke Gud f?r ?gonen. Sela.

- 054:006 Se, Gud ?r min hj?rpare,
Herren uppeh?ller min sj?l.
054:007 M?det onda falla tillbaka p? mina f?rf?ljare,
f?rg?r dem, du som ?r trofast.
054:008 D? skall jag offra ?r dig med villigt hj?rta;
jag skall prisa ditt namn, o HERRE,
ty det ?r gott.
054:009 Ja, ur all n?rd r?ddar det mig,
och mitt ?ga f?r se med lust p? mina fiender.

055:001 F?r s?ngm?staren, med str?ngospel; en s?ng av David.

- 055:002 Lyssna, Gud, till min b?n,
och f?rd?j dig icke f?r min ?kallan.
055:003 Akta p? mig och svara mig.
I mitt bekymmer ?r jag utan ro och m?ste klaga,
055:004 vid fiendens rop,
vid den ogudaktiges skri.

Ty de vilja draga f?rd?v ?ver mig,
och i vrede ans?ta de mig.

- 055:005 Mitt hj?rta ?ngslas i mitt br?st,
och d?dens fador hava fallit ?ver mig.
055:006 Fruktan och b?van kommer ?ver mig,
och f?rf?ran ?vert?cker mig.
055:007 D?r?r s?ger jag:
Ack att jag hade vingar s?som duvan!
D? skulle jag flyga bort och s?ka mig ett bo.
055:008 Ja, l?ngt bort skulle jag fly,
jag skulle taga h?rb?rge i ?knen. Sela.
055:009 Jag skulle skynda att s?ka mig en tillflykt
undan stormvind och ov?der.

- 055:010 F?rd?va dem, Herre;
g?r deras tungor oense.
Ty v?rd och genstridighet
ser jag i staden.
055:011 Dag och natt g?de omkring den,
ovanp?dess murar,
ondska och olycka r?da d?rinne;
055:012 ja, f?rd?v r?der d?rinne,
och fr?n dess torg vika icke
f?rtryck och svek.

- 055:013 Se, det ?r icke en fiende som sm?dar mig,
det kunde jag f?rdraga;
det ?r icke min ov?n som f?rth?ver sig mot mig,
f?r honom kunde jag g?mma mig undan.
055:014 Nej, du g?r det, du som var min j?mlike,
min v?n och f?rtrogne,
055:015 du som levde med mig
i ljuvlig f?rtrolighet,
du som i Guds hus gick med mig
i h?gtidsskaran.

055:016 Däden komme över dem oförhålligt,
levande fare de ned i dödsriket;
ty ondska råder i deras boning, i deras hjärtan.

055:017 Men jag ropar till Gud;
HERREN skall frälsa mig.

055:018 Afton och morgon och middag
vill jag utgjuta mitt bekymmer och klaga,
och han skall höra min röst.

055:019 Han förlösar min själ och skaffar henne ro,
så att de icke komma vid mig;
ty de äro många, som stå mig emot.

055:020 Gud skall höra det och giva dem svar,
han som sitter på sin tron av äder. Sela.
Ty de vilja icke ändra sig,
och de frukta ej Gud.

055:021 Den mannen bör händers på sin värd;
han bryter sitt förbund.

055:022 Orden i hans mun äro hala såsom smör,
men stridslust fyller hans hjärta;
hans ord äro lenare än olja,
dock äro de dragna svår.

055:023 Kasta din böda på HERREN,
han skall uppehålla dig;
han skall i evighet icke tillstå
att den rättfärdige vacklar.

055:024 Gud, du skall ståta dem ned
i gravens djup;
de blodgiriga och falska skola ej nå
sin halva äder.
Men jag förtrostar på dig.

056:001 För sångmästaren, efter Den stumma duvan i fjärran, en sång av
David, när filistärerna grepo honom i Gat.

056:002 Var mig nådig, o Gud,
ty människor stå mig efter livet;
beständigt tränga mig stridsmän.

056:003 Mina förföljare stå mig beständigt efter livet;
ja, de äro många, som i höghet strida mot mig.

056:004 Men när fruktan kommer över mig,
står jag min förtrostan på dig.

056:005 Med Guds hjälp skall jag förpris hans ord,
på Gud förtrostar jag och skall icke frukta;
vad kan det som skall gälla mig?

056:006 Beständigt förbittra de livet för mig,
alla deras tankar gå ut på att skada mig.

056:007 De rota sig samman, de lägga försätt,
de vakta på mina steg,
ty de stå efter mitt liv.

056:008 Skulle de räddas med all sin ondska?
Nej, slä ned folken,
Gud, i din vrede.

056:009 Du har r?knat min flykts dagar.
Samla mina t?rar i din l?gel;
de st?ju i din bok.

056:010 S?m?ste d?mina fiender vika tillbaka
p?den dag d?jag ropar;
det vet jag, att Gud st?r mig bi.

056:011 Med Guds hj?p skall jag f?prisa hans ord;
med HERRENS hj?p skall jag f?prisa hans ord.

056:012 P?Gud f?tr?star jag och skall icke frukta;
vad kunna m?niskor g?ra mig?

056:013 Jag har l?ften att infria till dig, o Gud;
jag vill betala dig lovoffer.

056:014 Ty du har r?ddat min sj? fr?n d?den,
ja, mina f?tter ifr?n fall,
s?att jag kan vandra inf?r Gud
i de levandes ljus.

057:001 F?r s?ngm?staren; F?rd?va icke?, en s?ng av David, n?r han
flydde f?r Saul och var i grottan.

057:002 Var mig n?dig, o Gud, var mig n?dig;
ty till dig tager min sj? sin tillflykt.
Ja, under dina vingars skugga vill jag taga min tillflykt,
till dess att det onda ?r f?rbi.

057:003 Jag ropar till Gud den H?gste,
till Gud, som fullbordar sitt verk f?r mig.

057:004 Han skall s?nda fr?n himmelen och fr?sa mig,
n?r jag sm?das av m?niskor som st?mig efter livet. Sela.
Gud skall s?nda sin n?d och sin trofasthet.

057:005 Min sj? ?r omgiven av lejon,
jag m?ste ligga bland eldsprutare,
bland m?niskor vilkas t?nder ?ro spjut och pilar,
och vilkas tungor ?ro skarpa sv?rd.

057:006 Upph?jd vare du, Gud, ?ver himmelen;
?ver hela jorden str?cke sig din ?ra.

057:007 De l?gga ut n?r f?r mina f?tter,
min sj? b?jes ned,
de gr?va f?r mig en grop,
men de falla sj?va d?ri. Sela.

057:008 Mitt hj?ta ?r frimodigt, o Gud,
mitt hj?ta ?r frimodigt;
jag vill sjunga och lova.

057:009 Vakna upp, min ?ra;
upp, psaltare och harpa!
Jag vill v?cka morgonrodnaden.

057:010 Jag vill tacka dig bland folken, Herre;
jag vill lovsjunga dig bland folkslagen.

057:011 Ty din n?d ?r stor allt upp till himmelen
och din trofasthet allt upp till skyarna.

057:012 Upph?jd vare du, Gud, ?ver himmelen;

¶ver hela jorden str¶cke sig din ¶ra.

058:001 F¶r s¶ngm¶staren; ¶¶rd¶va icke?, av David; en s¶ng.

058:002 Talen l v¶ i eder stumhet
vad r¶tt¶rdigt ¶?
D¶men l s¶som r¶tt ¶,
l m¶nskors barn?

058:003 Nej, i hj¶tat uppg¶ren l
onda anslag;
l v¶gen ut i landet
edra h¶nders v¶d.

058:004 De ogudaktiga ¶ro av¶lliga
allt ifr¶n moderssk¶tet;
de l¶gnaktiga fara vilse
¶nda fr¶n sin moders liv.

058:005 Gift ¶ i dem,
likt ormens gift;
en d¶v huggorm likna de,
en som tillstoppas sitt ¶ra,

058:006 s¶att han icke h¶ tjusarnas r¶st,
icke den f¶farne besv¶jarens.

058:007 Gud, krossa t¶nderna
i deras mun;
bryt ut, o HERRE,
de unga lejonens kindt¶nder.

058:008 L¶ dem bliva till intet,
likasom vatten som f¶rinner.
N¶ n¶gon skjuter sina pilar,
blive de s¶som utan udd.

058:009 M¶han vara lik snigeln,
som uppl¶ses och f¶rg¶s,
lik en kvinnas foster,
som ej fick sk¶da solen.

058:010 F¶r¶n edra grytor
hava hunnit m¶rka br¶slet,
och medan k¶ttet ¶nnu ¶ r¶tt,
skall en gl¶dvind rycka bort det.

058:011 Den r¶tt¶rdige skall gl¶dja sig,
n¶ han sk¶dar h¶mnden,
han skall tv¶sina f¶tter
i den ogudaktiges blod.

058:012 Och m¶nskorna skola s¶ga:
¶Ja, den r¶tt¶rdige f¶ sin l¶n;
ja, det finnes en Gud
som d¶mer p¶jorden.¶

059:001 F¶r s¶ngm¶staren; ¶¶rd¶va icke?, en s¶ng av David, n¶ Saul
s¶nde och l¶t bevaka hans hus f¶ att d¶da honom.

059:002 R¶dda mig, min Gud, fr¶n mina fiender,
beskydda mig f¶r mina motst¶ndare.

059:003 R¶dda mig fr¶n og¶rningsm¶nnen,
och fr¶s mig fr¶n de blodgiriga.

059:004 Ty se, de ligga i f¶s¶ f¶r mig;

- grymma människor rota sig samman mot mig,
utan någon min överträdelse
eller synd, o HERRE.
- 059:005 Utan någon min missgärning
löp de fram och gå sig redo;
vakna upp, kom mig till rädes,
och se hitill.
- 059:006 Ja, du HERRE Gud Sebaot,
Israels Gud,
vakna och hemsök alla hedningar,
hemsök utan nåd alla trolösa ogärningsmän. Sela.
- 059:007 Var afton komma de tillbaka,
de tjuta såsom hundar
och stryka omkring i staden.
- 059:008 Se, deras mun flödar över,
svärd för deras löpar,
ty vem skulle höra det??
- 059:009 Men du, HERRE, lär åt dem;
du bespottar alla hedningar.
- 059:010 Mot deras makt vill jag höla mig till dig,
ty Gud är min borg.
- 059:011 Min Gud kommer mig till rädes med sin nåd,
Gud låter mig se med lust för mina förföljare.
- 059:012 Dröp dem icke,
för det att mitt folk ej mörkade det;
låt dem genom din kraft driva ostadiga omkring,
och slå dem ned,
du vä sköld, o Herre.
- 059:013 Vart ord för deras löpar
är en synd i deras mun.
Må de förgås i sitt höghod,
genom den förbannelse och lögn som de tala.
- 059:014 Förgör dem i vrede,
förgör dem, så att de ej mer för till;
och må de förnimma
att det är Gud som råder i Jakob,
allt intill jordens ändar. Sela.
- 059:015 Ja, var afton komma de tillbaka,
de tjuta såsom hundar
och stryka omkring i staden.
- 059:016 De driva omkring efter rov;
om de icke bliva mäta, så stanna de kvar över natten.
- 059:017 Men jag vill sjunga om din makt
och jubla var morgon över din nåd;
ty du var för mig en borg
och en tillflykt, när jag var i nåd.
- 059:018 Min starkhet, dig vill jag lovsjunga,
ty Gud är min borg,
min närrike Gud.
- 060:001 För sångmästaren, efter Vittnesbördets lilja, en sång, till
att införas; av David,
- 060:002 när han var i fejd med Aram-Naharaim och Aram-Soba, och Joab kom

tillbaka och slog edomäerna i Saltdalen, tolv tusen man.

060:003 Gud, du har förkastat och förskingrat oss,
du har varit vred; upprätta oss igen.

060:004 Du har kommit jorden att bäva och rättna;
hela nu dess revor, ty den vacklar.

060:005 Du har låtit ditt folk se hårda ting,
du har iskränkt åt oss rusande vin.

060:006 Men åt dem som frukta dig gav du ett baner,
dit de kunde samla sig för att undfly bögen. Sela.

060:007 På det att dina vänner mövada räddade,
må du giva seger med din högra hand och bärbara oss.

060:008 Gud har talat i sin helgedom:
Jag skall triumfera, jag skall utskifta Sikem
och skall avmätta Suckots dal.

060:009 Mitt åt Gilead, och mitt åt Manasse,
Efraim åt mitt huvuds vän,
Juda min hörskarstav;

060:010 Moab åt mitt tvagningskär,
på Edom kastar jag min sko;
hört jubelrop till min ära, du filistäernas land.?

060:011 Vem skall föra mig till den fasta staden,
vem leder mig till Edom?

060:012 Har icke du, o Gud, förkastat oss,
så att du ej drager ut med våra hästar, o Gud?

060:013 Giv oss hjälp mot ovännen;
ty människors hjälp är förgäpplighet.

060:014 Med Gud kunna vi göra märkliga ting;
han skall förtrampa våra ovänner.

061:001 För sängmästaren, till strängospel; av David.

061:002 Hört, o Gud, mitt rop,
akta på min bön.

061:003 Från jordens ändor
ropar jag till dig,
ty mitt hjärta försmäktar;
för mig upp på en klippa,
som åt mig alltför högt.

061:004 Ty du åt min tillflykt,
ett starkt torn mot fienden.

061:005 Låt mig bo i din hydda evinnerligen;
under dina vingars beskärm tager jag min tillflykt. Sela.

061:006 Ty du, o Gud,
hört mina låten,
åt dem som frukta ditt namn
giver du en arvedel.

061:007 Du förklar konungens dagar;
hans åt skola vara från släkte till släkte.

061:008 Må han sitta på sin tron
inför Gud evinnerligen;
låt nåd och trofasthet
bevåra honom.

061:009 Dö skall jag lovsjunga
ditt namn till evig tid,

i det jag f?r infria mina l?ften
dag efter dag.

062:001 F?r s?ngm?staren, till Jedutun; en psalm av David.

062:002 Allenast hos Gud s?ker min sj? sin ro;
fr?n honom kommer min fr?sning.

062:003 Allenast han ? min klippa och min fr?sning,
min borg, jag skall ej mycket vackla.

062:004 Huru l?nge viljen I rasa mot denne man,
samf?lt sl? honom ned,
s?som vore han en lutande v?gg,
en s?nderbr?ckt mur?

062:005 De r?dsl?allenast om att st?ta honom ned fr?n hans h?jd,
de hava behag till l?gn;
med munnen v?signa de,
men i sitt innersta f?rbanna de. Sela.

062:006 Allenast i Gud m?du hava din ro, min sj?;
ty fr?n honom kommer mitt hopp.

062:007 Allenast han ? min klippa och min fr?sning,
min borg, jag skall icke vackla.

062:008 Hos Gud ? min fr?sning och min ?a;
min starka klippa,
min tillflykt har jag i Gud.

062:009 F?tr?sta p? honom
alltid, du folk;
utgjuten f?r honom edra hj?rtan.
Gud ? v?r tillflykt. Sela.

062:010 Allenast ett intet ?o m?nskors barn,
myndiga herrar f?r?nglighet;
i v?rsk?len ?o de f?r l?ta,
mindre ?n intet ?o de allasammans.

062:011 F?rliten eder icke p?or?t vinning,
s?ften icke ett f?r?ngligt hopp till rov:
om ock eder rikedom v?ker,
s?akten icke d?p?.

062:012 En g?ng har Gud sagt det,
ja, tv?g?nger har jag h?rt det,
att hos Gud ? makten;

062:013 och hos dig, Herre, ? n?d.
Ty du vederg?ler
var och en efter hans g?rningar.

063:001 En psalm av David, n?r han var i Juda ?ken.

063:002 Gud, du ? min Gud,
bittida s?ker jag dig;
min sj? t?star efter dig,
min kropp l?ngtar efter dig,
i ett torrt land,
som f?rsm?ktar utan vatten.

063:003 S?sk?dar jag nu efter dig i helgedomen,
f?r att f?se din makt och ?a.

063:004 Ty din n?d ? b?tre ?n liv;

mina l ppar skola prisa dig.

063:005 S skall jag d lova dig, s l nge jag lever;
i ditt namn skall jag upplyfta mina h nder.

063:006 Min själ varder m ttad
såsom av m tg och fett;
och med jublande l ppar
lovsjunger min mun,

063:007 n  jag kommer ihåg dig på mitt läger
och under nattens v kter tänker på dig.

063:008 Ty du är min hjälp,
och under dina vingars skugga jublar jag.

063:009 Min själ h ler sig intill dig;
din högra hand uppeh ler mig.

063:010 Men dessa som stå efter mitt liv
och vilja f rd va det,
de skola fara ned i jordens djup.

063:011 De skola givas till pris  r svärdet,
rovdjurs byte skola de varda.

063:012 Men konungen skall glädja sig i Gud;
ber mma sig skall var och en som svår vid honom,
ty de l gnaktigas mun skall varda tillstoppad.

064:001 F r s ngm staren; en psalm av David.

064:002 H r, o Gud,
min röst, n  jag klagar,
bevara mitt liv,
ty fienden förskräcker mig.

064:003 F rd j mig för de ondas hemliga r d,
f r ogärningsmännens larmande hop;

064:004 ty de vässa sina tungor likasom svärd,
med bittra ord l gga de an såsom med pilar,

064:005 för att i l ndom skjuta den ostrafflige;
plötsligt skjuta de på honom, utan försyn.

064:006 De befästa sig i sitt onda upps t,
de orda om huru de skola lägga ut snaror;
de säga:  vem skulle se oss??

064:007 De tänka ut onda anslag:
 Nu äro vi redo med det r d vi hava uttänkt!?
Ja, djupa äro m nnens tankar och hjärtan.

064:008 D skjuter Gud dem;
plötsligt s rar dem hans pil.

064:009 De bringas p fall och f straff f r sina tungors skull;
var och en som ser dem rister huvudet.

064:010 Och alla mänskors varda förskräkta;
de f kunna vad Gud har gjort
och f st  hans verk.

064:011 Den rättfärdige skall glädja sig i HERREN
och taga sin tillflykt till honom,
och alla r tsinniga
skola ber mma sig.

065:001 Försångsboken; en psalm; en sång av David.

065:002 Gud, dig lovar man
i stillhet i Sion,
och till dig för man infria löfte.

065:003 Du som hört bön,
till dig kommer allt kätt.

065:004 Mina missgärningar voro mig övermåttiga;
men du förlåter våra överträdelser.

065:005 Själ är den som du utväljer och låter komma till dig,
så att han får bo i dina gårdar.

Må vi följta oss med det goda i ditt hus,
det heliga i ditt tempel.

065:006 Med underbara gärningar bönhört du oss i rättfärdighet,
du vår frälsnings Gud,
du som är en tillflykt för alla jordens ändar
och för havet i fjärran;

065:007 du som går bergen fasta genom din kraft,
ty du är omgjordad med makt;

065:008 du som stillar havens brus,
deras böljors brus
och folkens larm.

065:009 De som bo vid jordens ändar
hörna för dina tecken;
Österland och västerland
uppfyller du med jubel.

065:010 Du låter dig vända om landet och giver det överflöd,
rikedom i ymnigt mått;
Guds källa har vatten till fyllest.
Du bereder säd för människorna,
när du sörbereder jorden.

065:011 Dess föror vattnar du,
du jämnar det som är upplagt;
med regnskurar uppmjukar du den,
det som växer därpå välsignar du.

065:012 Du kröner året med ditt goda,
och dina spår drypa av fetma.

065:013 Betesmarkerna i åknen drypa,
och höjderna omgjorda sig med fröd.

065:014 Ängarna höja sig i hjordar,
och dalarna betäckas med säd;
man höjer jubelrop och sjunger.

066:001 Försångsboken; en sång, en psalm.

Höj jubel till Gud, alla änder;

066:002 lovsjungen hans namns ära,
given honom ära och pris.

066:003 Söngen till Gud:
Huru underbara äro icke dina gärningar!
För din stora makts skull
visa dina fiender dig underdåghet.

066:004 Alla änder skola tillbedja och lovsjunga dig;
de skola lovsjunga ditt namn. Sela.

066:005 Kommen och sen

- vad Gud har gjort;
underbara för hans gärningar
mot människors barn.
- 066:006 Han förvandlade havet till torrt land;
till fots gingo de genom floden;
då gladdes vi över honom.
- 066:007 Genom sin makt råder han evinnerligen,
hans ägon giva akt på hedningarna;
de gensträva mig men icke förhåva sig. Sela.
- 066:008 Prisen, I folk, vör Gud,
och loften hans lov ljuda högt;
066:009 ty han har beskärt liv åt vör själ
och har icke löst vör fot vackla.
- 066:010 Ty vör prövade de oss, o Gud,
du luttrade oss, såsom silver luttras;
066:011 du fört oss in i förgelse,
du lade en tung bärda på vör rygg;
066:012 du lät människor fara fram över vört huvud,
vi måste gå genom eld och vatten.
Men du har fört oss ut och vederkvickt oss.
- 066:013 Sör kommer jag då till ditt hus med brännoffer,
jag vill infria mina löften till dig,
066:014 dem till vilka mina läppar öppnade sig,
och som min mun uttalade i min nöd.
- 066:015 Brännoffer av fetta för vill jag frambringa åt dig,
med offergåva av vädurar;
jag vill offra både tjurar och bockar. Sela.
- 066:016 Kommen och Herren, så vill jag förtälja
för eder, I alla som frukten Gud,
vad han har gjort mot min själ.
- 066:017 Till honom ropade jag med min mun,
och lovsång var redan på min tunga.
- 066:018 Om jag hade förhaft något orätt i mitt hjärta,
så skulle Herren icke höra mig.
- 066:019 Men Gud har hört mig,
han har aktat på mitt bönrop.
- 066:020 Lovad vare Gud,
som icke har förkastat min bön
eller vört ifrån mig sin nöd!
- 067:001 För sångmästaren, med strängospel; en psalm, en sång.
- 067:002 Gud vare oss nödig och välsigne oss,
han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, Sela,
- 067:003 för att man på jorden märkanna din välg,
bland alla hedningar din frälsning.
- 067:004 Folken tacke dig, o Gud,
alla folk tacke dig.
- 067:005 Folkslagen glädje sig och jubla,
ty du dömer folken rätt,
och du leder folkslagen på jorden. Sela.
- 067:006 Folken tacke dig, o Gud,
alla folk tacke dig.

067:007 Jorden har givit sin gröda.
Gud, vör Gud, vörsigne oss.

067:008 Gud vörsigne oss,
och alla jordens ändar
frukta honom.

068:001 För sängmästaren; av David; en psalm, en säng.

068:002 Gud stått upp;
hans fiender varda förskingrade,
och de som hata honom
fly för hans ansikte.

068:003 Såsom rök fördrivas,
söf fördrivas de av dig;
likasom vaxet
smälter för eld,
söf för göds de ogudaktiga
för Guds ansikte.

068:004 Men de rättfärdiga äro glada,
de fröjda sig inför Gud
och jubla i glädje.

068:005 Sjung en till Guds ära,
lovsöngen hans namn.
Gören vör för honom
som drager fram genom äknarna.

Hans namn är HERREN,
fröjdens inför honom;

068:006 de faderlösas fader
och änkors försvarare,
Gud i sin heliga boning,

068:007 en Gud som förhjäper
de ensamma till ett hem,
och som för de förgnna
ut till lycka;
allenast de gensträviga
måste bo i en äken.

068:008 Gud, när du drog ut
i spetsen för ditt folk,
när du gick fram i ädemarken, Sela,

068:009 då bådade jorden,
då utgick himmelen sina flöden
inför Guds ansikte;
ja, Sinai bådade
för Guds ansikte;
Israels Guds.

068:010 Ett närderikt regn
lät du falla, o Gud;
ditt arvland, som försmyktade,
vederkvickte du.

068:011 Din skara fick bo där;
genom din godhet beredde du det
är de betryckta, o Gud.

068:012 Herren lät höra sitt ord,
stor är skaran av kvinnor som bådade glädje:

068:013 Älskarornas konungar

- fly, de fly,
och husmodern d?hemma
f?r utskifta byte.
- 068:014 Viljen I d?ligga stilla
inom edra h?gnader?
Duvans vingar
?o h?jda i silver,
och hennes fj?drar
skimra av guld.
- 068:015 N?r den Allsm?ktige f?rstr?r
konungarna i landet,
faller sn?p?Salmon.?
- 068:016 Ett Guds berg
?r Basans berg,
ett h?gtoppigt berg
?r Basans berg.
- 068:017 Men varf?r sen I s?avogt,
I h?ga berg,
p?det berg som Gud
har utkorat till sitt s?te,
det d?r ock HERREN
skall bo f?r alltid?
- 068:018 Guds vagnar ?o tiotusenden,
tusen och ?ter tusen;
Herren drog fram med dem,
Sinai ?r nu i helgedomen.
- 068:019 Du for upp i h?jden,
du tog f?ngar,
du undfick g?vor
bland m?nniskorna,
ja, ocks?de genstr?viga
skola bo hos HERREN Gud.
- 068:020 Lovad vare Herren!
Dag efter dag b?r han oss;
Gud ?r v?r fr?lsning. Sela.
- 068:021 Gud ?r f?r oss
en Gud som fr?lsar,
och hos HERREN, Herren
finnes r?ddning fr?n d?den.
- 068:022 Men Gud s?nderkrossar
sina fienders huvuden,
krossar hj?ssan
p?den som g?r d?r med skuld.
- 068:023 Herren s?ger:
?Fr?n Basan skall jag h?mta dem,
fr?n havets djup
skall jag h?mta dem upp,
- 068:024 s?att du kan stampa
med din fot i blod
och l?ta dina hundars tunga
f?sin del av fienderna.?
- 068:025 Man ser, o Gud,
ditt h?gtidst?g,
min Guds, min konungs, t?g
inne i helgedomen.
- 068:026 Fr?mst g?s?ngare,

harpospelare f?ja efter,
mitt ibland unga kvinnor
som sl?p?pukor.
068:027 Lova Gud i f?rsamlingarna,
loven Herren, I av Israels brunn.
068:028 D?r g?r Benjamin,
den yngste, han f?r dem an;
d?r g?r skaran
av Juda furstar,
Sebulons furstar,
Naftalis furstar.

068:029 Din Gud har besk?ft dig makt;
s?h?l nu vid makt, o Gud,
vad du har gjort f?r oss.
068:030 I ditt tempel i Jerusalem
b?re konungar fram
sina sk?nker ? dig.
068:031 N?ps odjuret i vassen,
tjurarnas hop
med deras kalvar, folken,
m?de ?dmjukt hylla dig
med sina silverstycken.
Ja, han f?str?r de folk
som finna behag i krig.
068:032 De m?ktige skola komma
hit fr?n Egypten,
Etiopien skall skynda hit till Gud,
med g?vor i h?nderna.

068:033 I riken p?jorden,
sjungen till Guds ?a;
lovs?gen Herren, Sela,
068:034 honom som far fram
p?urtidshimlarnas himmel.
Ja, d?r l?ter han h?ra sin r?st,
en m?ktig r?st.
068:035 Given Gud makten;
?ver Israel ? hans h?rlighet,
och hans makt ? i skyarna.
068:036 Fruktansv?rd ? du,
Gud, i din helgedom;
Israels Gud,
han giver makt
och styrka ? sitt folk.
Lovad vare Gud!

069:001 F?r s?ngm?staren, efter ?Liljor?, av David.

069:002 Fr?s mig, Gud; ty vattnen
tr?nga mig inp?livet.
069:003 Jag har sjunkit ned i djup dy,
d?r ingen botten ?;
jag har kommit i djupa vatten,
och svallet vill f?dr?nka mig.
069:004 Jag har ropat mig tr?tt,
min strupe ? f?torkad;
mina ?gon f?sm?kta
av f?bidan efter min Gud.

069:005 Flera än Herren på mitt huvud
    för de som hata mig utan sak;
    många för de som vilja förgöra mig,
    de som för mina fiender utan skäl;
    vad jag icke har råvat,
    det måste jag gäda.

069:006 Du, o Gud,
    känner min dårskap,
    och mina skulder för icke
    förborgade för dig.

069:007 Låt icke i mig dem komma på skam,
    som förbida dig, Herre,
    HERRE Sebaot;
    Låt icke i mig dem varda till blygd,
    som skäma dig,
    du Israels Gud.

069:008 Ty för din skull bör jag smålek,
    för din skull hjälper blygsel mitt ansikte;

069:009 främmande har jag blivit för mina bröder
    och en främling för min moders barn.

069:010 Ty nitiskan för ditt hus har förtört mig,
    och dina smådares smådelser hava fallit över mig.

069:011 Jag grät, ja, min själ grät under fasta,
    men det blev mig till smålek.

069:012 Jag klädde mig i sorgdräkt,
    men jag blev för dem ett ordspråk.

069:013 Om mig tassa de, när de sitta i porten;
    i dryckeslag göra de visor om mig.

069:014 Men jag kommer med min barm till dig,
    HERRE, i behaglig tid,
    genom din stora nåd, o Gud;
    svara mig i din frälsande trofasthet.

069:015 Rädde mig ur dyn, så att jag icke sjunker ned;
    låt mig bliva räddad från dem som hata mig
    och från de djupa vattnen.

069:016 Låt icke vattensvallet fördränka mig
    eller djupet uppsluka mig;
    och låt ej graven tillsluta sitt gap över mig.

069:017 Svara mig, HERRE,
    ty god är din nåd;
    vänd dig till mig
    efter din stora barmhärtighet.

069:018 Fördöjl icke ditt ansikte för din tjänare,
    ty jag är i nåd; skynda att svara mig.

069:019 Kom till min själ och förlösa henne;
    befria mig för mina fienders skull.

069:020 Du känner min smålek,
    min skam och blygd;
    du ser alla mina ovärner.

069:021 Smålek har krossat mitt hjärta,
    så att jag är vanmäktig;
    jag vändade på medlidande, men då var intet,
    och påtröstare, men jag fann ingen.

069:022 De gävo mig galla att äta,
    och ätaka att dricka, i min tirst.

069:023 Må deras bord framför dem bliva till en snara

och till ett giller, bäst de g?d? s?kra;
069:024 m?deras ?gon fr?m?kas, s?att de icke se;
g? deras l?nder vacklande alltid.
069:025 Gjut ut ?ver dem din ogunst,
och l? din vredes gl?d hinna upp dem.
069:026 Deras g?rd blive ?de,
ingen m?finnas, som bor i deras hyddor,
069:027 eftersom de fr?f?ja dem som du sj?v har slagit
och orda om huru de pl?gas, som du har stungit.
069:028 L? dem g?fr?n missg?ning till missg?ning,
och l? dem icke komma till din r?ttf?dighet.
069:029 M?de utpl?nas ur de levandes bok
och icke varda uppskrivna bland de r?ttf?diga.

069:030 Men mig som ? betryckt och pl?gad,
mig skall din fr?sning, o Gud, beskydda.
069:031 Jag vill lova Guds namn med s?ng
och upph?ja honom med tacks?gelse.
069:032 Det skall behaga HERREN b?tre ? n?gon tjur,
n?got offerdjur med horn och kl?var.
069:033 N? de ?dmjuka se det, skola de gl?dja sig;
I som s?ken Gud, edra hj?tan skola leva.
069:034 Ty HERREN lyssnar till de fattiga
och fr?aktar icke sina f?ngna.
069:035 Honom love himmelen och jorden,
havet och allt vad som r? sig d?ri.
069:036 Ty Gud skall fr?sa Sion,
han skall bygga upp Juda st?der;
man skall bo i dem och besitta landet.
069:037 Hans tj?nares barn skola f?det till arvedel,
och de som ?ska hans namn skola bo d?ri.

070:001 F? s?ngm?staren; av David, till ?minnelse.

070:002 Gud, kom till min r?dning;
HERRE, skynda till min hj?p.
070:003 M?de komma p?skam och varda utsk?nda,
som st? efter mitt liv;
m?de vika tillbaka och blygas,
som ?ska min of?rd.
070:004 M?de v?nda tillbaka i sin skam,
som s?ga: ?R?t s?, r?t s??

070:005 Men alla de som s?ka dig m?fr?das
och vara glada i dig;
och de som ?stunda din fr?sning s?ge alltid:
?Lovad vare Gud!?
070:006 Jag ? betryckt och fattig;
Gud, skynda till mig.
Min hj?p och min befriare ? du;
HERRE, dr? icke.

071:001 Till dig, HERRE, tager jag min tillflykt;
l? mig aldrig komma p?skam.
071:002 R?dda mig och befria mig genom din r?ttf?dighet;
b? ditt ?a till mig och fr?s mig.
071:003 Var mig en klippa d? jag f? bo,
och dit jag alltid kan fly,
du som besk? mig fr?sning.

- Ty du är mitt bergfäst och min borg.
071:004 Min Gud, befria mig ur den ogudaktiges våld,
ur den orättfärdiges och förtäckarens hand.
- 071:005 Ty du är mitt hopp, o Herre,
HERRE, du är min förtrostan allt ifrån min ungdom.
071:006 Du har varit mitt stöd allt ifrån moderlivet,
ja, du har förlöst mig ur min moders liv;
dig gäller ständigt mitt lov.
- 071:007 Jag har blivit såsom ett vidunder för många;
men du är min starka tillflykt.
071:008 Låt min mun vara full av ditt lov,
hela dagen av din nåde.
071:009 Förtästa mig icke i min ålderdoms tid,
återgiv mig ej, när min kraft försvinner.
- 071:010 Ty mina fiender säga som mig,
och de som vakta på min själ
rädslas med varandra:
071:011 "Gud har återgivit honom;
förtästen och gripen honom,
ty det finnes ingen som räddar."
- 071:012 Gud, var icke lönligt ifrån mig;
min Gud, skynda till min hjälp.
071:013 Må de komma på skam och förgås,
som stå emot min själ;
må de hånas med smälek och blygd,
som säga min oförd.
- 071:014 Men jag skall alltid hoppas
och är mer förtrosta allt ditt lov.
071:015 Min mun skall förtälja din rättfärdighet,
hela dagen din frälsning,
ty jag känner intet annat därtill.
071:016 Jag skall frambrä Herrens, HERRENS våldiga gärningar;
jag skall priså din rättfärdighet, ja, din allenast.
- 071:017 Gud, du har undervisat mig allt ifrån min ungdom;
och intill nu förkunnar jag dina under.
071:018 Så återgiv mig ej heller, o Gud,
i min ålderdom, när jag varder grå,
till dess jag förtälja om din arm för ett annat släkte,
om din makt för alla dem som skola komma.
- 071:019 Din rättfärdighet när till himmelen, o Gud.
Du som har gjort så stora ting,
o Gud, vem är dig lik?
071:020 Du som har löst oss från
så mycken nöd och olycka,
du skall åter göra oss levande
och föra oss upp igen
du jordens djup.
071:021 Ja, låt mig våka till alltmer;
och trösta mig igen.
- 071:022 Så vill ock jag tacka dig
med psaltarspel

för din trofasthet, min Gud;
jag vill lovsjunga dig till harpa,
du Israels Helige.
071:023 Mina lärjare skola jubla,
ty jag vill lovsjunga dig;
ja, jubla skall min själ,
som du har förlöslat.
071:024 Och min tunga skall hela dagen
tala om din rättfärdighet;
ty de som sökte min ofärd
hava kommit på skam och måste blygas.

072:001 Av Salomo.

Gud, giv åt konungen dina rättor
och din rättfärdighet åt konungasonen.
072:002 Han döme ditt folk med rättfärdighet
och dina betryckta med rätt.
072:003 Bergen bære frid åt folket,
söck hjälperna, genom rättfärdighet.
072:004 Han skaffe rätt åt de betryckta i folket,
han fröse de fattiga
och krosse förttyckaren.
072:005 Dig frukte man, sölnge solen varar,
och sölnge månen skiner,
från sökte till sökte.
072:006 Han vare lik regnet som faller på jorden,
lik en regnskur som vattnar jorden.
072:007 I hans dagar blomstre den rättfärdige,
och stor frid råde,
till dess ingen måne mer finnes.
072:008 Måhan hörska från hav till hav
och ifrån floden intill jordens ändar.
072:009 För honom buge sig folkens inbyggare,
och hans fiender sliche stoftet.
072:010 Konungarna från Tarsis och havsänderna
hembære skänker,
konungarna av Saba och Seba
bære fram guld.
072:011 Ja, alla konungar falle ned för honom,
alla hedningar tjene honom.
072:012 Ty han skall rådda den fattige som ropar
och den betryckte och den som ingen hjälpare har.
072:013 Han skall vara mild mot den arme och fattige;
de fattigas själar skall han frösa.
072:014 Ifrån förttyck och våd skall han förlösa deras själ,
och deras blod skall aktas dyrt i hans ögon.
072:015 Måhan leva; må man föra till honom
guld från Saba.
Ständigt bedje man för honom,
alltid välsigne man honom.
072:016 Ymnigt växer såden i landet,
ända till bergens topp;
dess frukt må susa
likasom Libanons skog;
och folk blomstre upp i ständerna

såsom åter på marken.
072:017 Hans namn förblive evinnerligen;
så länge solen skiner, fortplante sig hans namn.
Och i honom välsigne man sig;
alla hedningar prise honom så.

072:018 Lovad vare HERREN Gud, Israels Gud, som allena gå under!
072:019 Och lovat vare hans heliga namn evinnerligen, och hela jorden
vare full av hans å! Amen, Amen.

072:020 Slut på Davids, Isais sons, böcker.

Tredje boken

073:001 En psalm av Asaf.

Sannerligen, Gud är god mot Israel,
mot dem som hava rena hjärtan.

073:002 Men jag hade snart stapplat med mina fötter,
mina steg voro nära att slinta;

073:003 ty jag upptändes av avund mot de övermodiga,
närlig jag såg att det gick dem väl i deras ogudaktighet.

073:004 Ty fria ifrån vedermådor är de till sin död,
och deras hull är frodigt.

073:005 De komma icke i olycka såsom andra dödliga
och varda icke plågade såsom andra människor.

073:006 Därför är högmod deras halsprydnad,
värd den klädnad som höjer dem.

073:007 Ur fetma skada deras ögon fram,
deras hjärtans inbillningar hava intet mer.

073:008 De höra och tala förtrodd i sin ondska;
med höga åhör tala de.

073:009 Med sin mun stiga de upp i himmelen,
och deras tunga far fram på jorden;

073:010 därför vänder sig deras folk till dem
och super så in vattnet i fulla drag.

073:011 Och de säga: Hur skulle Gud kunna veta det?
Skulle sådan kunskap finnas hos den Högste??

073:012 Ja, så är det med de ogudaktiga;
det går dem alltid väl, och de växa i makt.

073:013 Sannerligen, förgiven bevarade jag mitt hjärta rent
och tvädde mina händer i oskuld;

073:014 jag vart dock plågad hela dagen,
och var morgon kom tuktan över mig.

073:015 Om jag hade sagt: Åh vill jag låta?
då hade jag svikit dina barns släkte.

073:016 När jag nu tänkte efter för att begripa detta,
syntes det mig alltför snart,

073:017 till dess jag trängde in i Guds heliga rädslut
och aktade på dess råde.

073:018 Sannerligen, på slipprig mark ställer du dem,
du stötar dem ned i fördärv.

073:019 Huru varda de ej till intet i ett ögonblick!
De förgås och fören råde med förtäckelse.

073:020 Såsom det är med en dröm, när man vaknar, o Herre,
så aktar du dem för intet, såsom skuggbilder, när du vaknar.

073:021 När mitt hjärta förbittrades

och jag kände styng i mitt inre,
073:022 d?var jag of?rnuftig och f?stod intet;
s?som ett osk?ligt djur var jag inf? dig.

073:023 Dock f?rbliver jag st?dse hos dig;
du h?ller mig vid min h?gra hand.

073:024 Du skall leda mig efter ditt r?d
och sedan upptaga mig med ?a.

073:025 Vem har jag i himmelen utom dig!
Och n?r jag har dig, d?fr?gar jag efter intet p?jorden.

073:026 Om ?n min kropp och min sj?l f?rsm?kta,
s? ?r dock Gud mitt hj?rtas klippa
och min del evinnerligen.

073:027 Ty se, de som hava vikit bort ifr?n dig skola f?rg?s;
du f?rg?r var och en som trol?st avfaller fr?n dig.

073:028 Men jag har min gl?dje i att h?la mig intill Gud;
jag s?ker min tillflykt hos Herren, HERREN,
f?r att kunna f?rt?ja alla dina g?ningar.

074:001 En s?ng av Asaf.

Varf?, o Gud,
har du s?aldeles f?rkastat oss,
varf? ryker din vredes eld
mot f?ren i din hjord?

074:002 T?nk p?din menighet,
som du i fordom tid f?rv?vade,
som du f?lossade, till att bliva
din arvedels stam;
t?nk p?Sions berg,
d?r du har din boning.

074:003 V?nd dina steg till den plats
d?r evig f?r?delse r?der;
allt har ju fienden
f?rd?rvat i helgedomen.

074:004 Dina ov?nner hava skr?nat
inne i ditt f?rsamlingshus,
de hava satt upp sina tecken
s?som r?ta tecken.

074:005 Det var en syn, s?som n?r man h?jer
yxor mot en tjock skog.

074:006 Och alla dess snidverk hava de nu krossat
med yxa och bila.

074:007 De hava satt eld p?din helgedom
och osk?rat ?nda till grunden
ditt namns boning.

074:008 De hava sagt i sina hj?rtan:
?Vi vilja alldeles kuva dem?
Alla Guds f?rsamlingshus
hava de br?nt upp h?r i landet.

074:009 V?ra tecken se vi icke;
ingen profet finnes mer,
och hos oss ?r ingen
som vet f?r huru l?nge.

074:010 Huru l?nge, och Gud,
skall ov?nnen f?sm?da

- och fienden oavfärligen
förfäktar ditt namn?
074:011 Varför håller du tillbaka din hand,
din högra hand?
Drag den fram ur din barm
och förgift dem.
- 074:012 Gud, du är ju
min konung av älder,
du är den som skaffar
frälsning på jorden.
- 074:013 Det var du som delade
havet genom din makt;
du krossade drakarnas
huvuden mot vattnet.
- 074:014 Det var du som bröckte
Leviatans huvuden
och gav honom till mat
är äknens skaror.
- 074:015 Det var du som låt källa
och bäck bryta fram;
du låt också starka
strömmar uttorka.
- 074:016 Din är dagen,
din är också natten,
du har berett
ljuset och solen.
- 074:017 Det är du som har fastställt
alla jordens gränser;
sommar och vinter
är skapade av dig.
- 074:018 Sätt ihop nu på huru fienden
smådar HERREN,
och huru ett därtuktigt folk
förfäktar ditt namn.
- 074:019 Lärna ej ut är vilddjuren
din turturduvas själ;
förgift icke för alltid
dina betrycktas liv.
- 074:020 Tänk på förbundet;
ty i landets smygvrår
finnes fullt upp av vildsnösten.
- 074:021 Lär icke den förtryckte
vika tillbaka med blygd,
lär den betryckte och den fattige
lova ditt namn.
- 074:022 Stå upp, o Gud;
utför din sak.
Betänk huru du varder smådd
hela dagen av dären.
- 074:023 Glöm icke bort
dina ovärdners rop,
dina motståndares larm,
som alltjämt höres.
- 075:001 För sängmästaren; fördriva icke, en psalm, en sång av Asaf.

075:002 Vi tacka dig,
o Gud, vi tacka dig.
Ditt namn är oss nära;
man förtärljer dina under.

075:003 Om jag än bidar min tid,
södermer jag dock rätt.

075:004 Om än jorden är i upplösning med alla som bo därpå,
söherler dock jag dess pelare stadiga. Sela.

075:005 Jag säger till de övermodiga: Varen icke övermodiga,
och till de ogudaktiga: Upphöjen ej hornet.

075:006 Ja, upphöjen icke söhögt edert horn,
talen ej söhödnackat vad frökt är.

075:007 Ty icke från öster eller väster,
ej heller från bergsknena kommer hjälpen;

075:008 nej, Gud är den som sömer;
den ene ömjukar han, den andre upphöjer han.

075:009 Ty en kalk är i HERRENS hand,
den skummar av vin
och är full av tillblandad dryck,
och han skänker i döfav;
sannerligen, alla ogudaktiga på jorden
måste dricka dess drögg i botten.

075:010 Men jag skall förkunna det evinnerligen,
jag skall lovsjunga Jakobs Gud.

075:011 Och de ogudaktigas alla horn skall jag förhugga av;
men den rättfödiges horn skola varda upphöjda.

076:001 För söngmästaren, med strömgospel; en psalm, en söng av Asaf.

076:002 Gud är känd i Juda,
i Israel är hans namn stort;

076:003 i Salem vart hans hydda rest
och hans boning på Sion.

076:004 Därför är han sönder bögens ljungeldar,
sköld och svärd och vad till kriget hö. Sela.

076:005 Full av ljus och hörlighet
gär du fram ifrån segerbytenas berg.

076:006 De stormodiga är avöpnade,
de hava slumrat in och sova;
alla stridsmännen hava mest låta hönderna falla.

076:007 För din nöpst, du Jakobs Gud,
ligga domnade både man och höst.

076:008 Du, du är fruktansvärd;
vem kan bestöfö dig, när du vredgas?

076:009 Från himmelen lå du höra din dom;
döföskröktes jorden och vart stilla,

076:010 döner Gud stod upp till dom,
till att försa alla ömjuka på jorden. Sela.

076:011 Ty mänskors vrede varder dig till pris;
du har vrede till övers att omgjorda dit med.

076:012 Herren lften och infrien dem
i HERREN, eder Gud;
alla de som iro omkring honom
bri fram skiker i den Fruktansvri de.

076:013 Ty han stcker furstarnas i vermod;
fruktansvri d i han fi konungarna pi jorden.

077:001 Fi sngmstaren, till Jedutun; av Asaf; en psalm.

077:002 Jag vill hja min rist till Gud och ropa;
jag vill hja min rist till Gud,
fi att han mlyssna till mig.

077:003 Pi min nids dag sker jag Herren;
min hand i utstrckt om natten
och fi trttas icke;

min sj vill icke lta trsta sig.

077:004 Jag vill tika pi Gud och klaga;
jag vill utgjuta mitt bekymmer, ty min ande fi smktar. Sela.

077:005 Mina gionlock hler du ppna;
jag i full av oro och kan icke tala.

077:006 Jag tiker pi forntidens dagar,
pi i som lngesedan hava gtt.

077:007 Jag vill om natten komma ihu mitt strngospel;
i mitt hjta vill jag utgjuta mitt bekymmer,
och min ande skall eftersinna.

077:008 Skall dHerren fikasta evinnerligen
och ingen nid mer bevisa?

077:009 i det dute med hans godhet fi bestndigt,
har hans ord blivit till intet fi alla tider?

077:010 Har Gud fi gtt att vara nidig
eller i vrede tillslutit sin barmhrtighet? Sela.

077:011 Jag svarar: Nej, detta i min plgas tid,
den Hgstes hgra hand i ej s som fir.

077:012 Jag vill prisa HERRENS gningar,
ja, jag vill tika pi dina fordomtima under;

077:013 jag vill begrunda alla dina gningar
och eftersinna dina verk.

077:014 Gud, i helighet gi din v;g;
vem i en gud sstor som Gud?

077:015 Du i Gud, en Gud som gi under;
du har uppenbarat din makt bland folken.

077:016 Med vridig arm fi lossade du ditt folk,
Jakobs och Josefs barn. Sela.

077:017 Vattnen sgo dig, och Gud,
vattnen sgo dig och vhdades,
sjva djupen darrade.

077:018 Molnen gto ut strmmar av vatten,
skyarna lto hta sin rist,
och dina pilar foro omkring.

077:019 Ditt dunder ljd i stormvirveln,
ljungeldar lyste upp jordens krets,
jorden darrade och bade.

077:020 Genom havet gick din v;g,
din stig genom stora vatten,

och dina fotspråk fann man icke.
077:021 Söföde du ditt folk såsom en hjord
genom Moses och Arons hand.

078:001 En sång av Asaf.

- Lyssna, mitt folk, till min undervisning;
börjen edra öron till min muns ord.
- 078:002 Jag vill öppna min mun till Iööröikt tal,
uppenbara förborgade ting ifröfn fördom.
- 078:003 Vad vi hava hört och känna,
och vad våra föder hava förtöjt för oss,
- 078:004 det vilja vi icke döja för deras barn;
för ett kommande slökte vilja vi förtöja HERRENS lov
och hans makt och de under han har gjort.
- 078:005 Ty han uppröttade ett vittnesbörd i Jakob
och stiftade en lag i Israel;
han påbjöd den för våra föder,
och de skulle kungöra den för sina barn.
- 078:006 Söskulle det bliva kunnigt för ett kommande slökte,
för barn som en göng skulle födas,
och dessa skulle stå upp och förtöja det för sina barn.
- 078:007 Döskulle de söta sitt hopp till Gud
och icke förgöra Guds verk,
utan taga hans bud i akt.
- 078:008 Och de skulle icke bliva, såsom deras föder,
ett genströvig och upproriskt slökte,
ett slökte som icke höll sitt höfta stöndaktigt,
och vars ande icke var trofast mot Gud.
- 078:009 Efraims barn, väbevöpnade bögskyttar,
vände om på stridens dag.
- 078:010 De höll icke Guds förbund,
och efter hans lag ville de ej vandra.
- 078:011 De glömdes hans görningar
och de under han hade löst dem se.
- 078:012 Ja, inför deras föder hade han gjort under,
i Egyptens land, på Soans mark.
- 078:013 Han klöv havet och löste dem gödörigenom
och löste vattnet stö såsom en högrö.
- 078:014 Han ledde dem om dagen med molnskyn,
och hela natten med eldens sken.
- 078:015 Han klöv sönder klippor i öknens
och gav dem rikligen att dricka, såsom ur vöddiga hav.
- 078:016 Rinnande böcker löste han framgöur klippan
och vatten flyta ned såsom strömmar.
- 078:017 Likväl syndade de allt framgent mot honom
och voro genströviga mot den Högste, i öknens.
- 078:018 De frestade Gud i sina höftan,
i det de begöfde mat för sin lystnad.
- 078:019 Och de talade mot Gud, de sade:
ökan vä Gud
duka ett bord i öknens?
- 078:020 Se, visst slog han klippan,
stö att vatten flödade

och b kar strömmade fram,
men kan han ock giva bröd
eller skaffa k tt   sitt folk??

078:021 S f grymmades döHERREN, när han hörde det;
och eld upptändes i Jakob,
j g, vrede kom över Israel,

078:022 eftersom de icke trodde p Gud
och ej f tr stade p hans fr sning.

078:023 Och han gav befallning   skyarna i höjden
och  pnade himmelens d rjar;

078:024 han l t manna regna över dem till föda,
och korn från himmelen gav han dem.

078:025  nglabr d fingo människor  ta;
han s nde dem mat till fyllest.

078:026 Han l t ästanvinden fara ut p himmelen,
och genom sin makt f rde han sunnanvinden fram.

078:027 Och han l t k tt regna över dem såsom stoft,
bevingade fåglar såsom havets sand;

078:028 han l t det falla ned i sitt l ger,
runt omkring sin boning.

078:029 D  to de och blevo  verm tta;
han l t dem f vad de hade lystnad efter.

078:030 Men ännu hade de icke stillat sin lystnad,
Ännu var maten i deras mun,

078:031 d kom Guds vrede över dem;
han s nde död bland deras ypperste
och slog ned Israels unga män.

078:032 Likv  syndade de alltj mt
och trodde icke p hans under.

078:033 D l r han deras dagar försvinna i färg  ngelse
och deras   i pl slig underg ng.

078:034 När han dr pte folket, fr gade de efter honom
och vände om och sökte Gud.

078:035 De tänkte d p att Gud var deras klippa,
och att Gud den Högste var deras förlossare;

078:036 och de talade inst lsamt för honom med sin mun
och skrymtade för honom med sin tunga.

078:037 Men deras hjärtan h lo sig icke st ndaktigt vid honom,
och de voro icke trogna i hans förbund.

078:038 Dock, han   barmhärtig, han f rl ter missgärning,
och han vill icke f rd va.

D f r avvände han ofta sin vrede
och låt ej hela sin f rt rnelse bryta fram.

078:039 Ty han tänkte d r att de voro k tt,
en vind som far bort och icke kommer  ter.

078:040 Huru ofta voro de ej genstr viga mot honom i öknen
och bedr vade honom i  demarken!

078:041 Ja, de frestade Gud allt framgent
och f rt rnade Israels Helige.

078:042 De betänkte icke vad hans hand hade uträttat
p den tid d han f rlossade dem från ov nnen,

- 078:043 d?han gjorde sina tecken i Egypten
och sina under p?Soans mark.
- 078:044 D? f?vandlade han deras str?mmar till blod,
s?att de ej kunde dricka ur sina rinnande vatten;
078:045 han s?nde bland dem flugsv?rmar, som ?to dem,
och paddor, som voro dem till f?rd?v.
- 078:046 Han gav deras gr?da ? gr?smaskar
och deras arbetes frukt ? gr?shoppor;
078:047 han slog deras vintr?d med hagel
och deras fikontr?d med hagelstenar;
078:048 han gav deras husdjur till pris ? hagel
och deras boskap ? ljungeldar.
- 078:049 Han s?nde ?ver dem sin vredes gl?d,
f?rgrymmelse och ogunst och n?d,
en skara av olycks?nglar.
078:050 Han gav fritt lopp ? sin vrede;
han skonade icke deras sj? fr?n d?den,
utan gav deras liv till pris ? pesten.
078:051 Och han slog allt f?stf?t i Egypten,
kraftens f?stling i Hams hyddor.
- 078:052 Och han l? sitt folk bryta upp s?som en f?hjord
och f?de dem s?som en boskapshjord genom ?nen.
078:053 Han ledde dem s?kert, s?att de icke beh?vde frukta;
men deras fiender ?vert?ktes av havet.
078:054 Och han l? dem komma till sitt heliga land,
till det berg som hans h?gra hand hade f?v?vat.
078:055 Han f?jagade hedningarna f? dem
och gav dem deras land till arvslott
och l? Israels stammar bo i deras hyddor.
- 078:056 Men i sin genstr?vighet frestade de Gud den H?gste
och h?lo icke hans vittnesb?rd;
078:057 de veko trol?st tillbaka, de s?som deras f?der,
de v?nde om, lika en b?ge som sviker.
078:058 De f?t?nade honom med sina offerh?der
och retade honom genom sina bel?ten.
- 078:059 Gud f?nam det och vart f?rgrymmad
och f?kastade Israel med harm.
078:060 Och han f?sk? sin boning i Silo,
det t?t han hade slagit upp bland m?niskorna;
078:061 han gav sin makt i f?ngenskap
och sin ?ra i fiendehand.
- 078:062 Ja, han gav sitt folk till pris ? sv?rdet,
och p?sin arvedel f?rgrymmades han.
078:063 Deras unga m?n f?t?des av eld,
och deras jungfrur blevo utan bruds?ng.
078:064 Deras pr?ster f?lo f? sv?rd,
och inga ?nkor kunde h?la klagogr?.
- 078:065 D?vaknade Herren s?som ur en s?mn,
han reste sig, lik en hj?te som hade legat d?vad av vin.
078:066 Och han slog sina ov?nner tillbaka,
evig sm?lek l? han komma ?ver dem.

078:067 Han f?kastade ock Josefs hydda
och utvalde icke Efraims stam.

078:068 Men han utvalde Juda stam,
Sions berg, som han ?skade.

078:069 Och han byggde sin helgedom h?g s?som himmelen,
fast s?som jorden, som han har grundat f?r evigt.

078:070 Och han utvalde sin tj?nare David
och tog honom ifr?n f?hjordens f?llor.

078:071 Ja, ifr?n f?ren h?mtade han honom
och satte honom till en herde f?r Jakob, sitt folk,
och f?r Israel, sin arvedel.

078:072 Och han var deras herde med redligt hj?ta
och ledde dem med f?rst?ndig hand.

079:001 En psalm av Asaf.

Gud, hedningarna hava fallit in i din arvedel,
de hava orenat ditt heliga tempel,
de hava gjort Jerusalem till en stenhop.

079:002 De hava givit dina tj?nares kroppar
till mat ?r himmelens f?glar,
dina frommas k?tt ?r markens djur.

079:003 De hava utgjutit deras blod s?som vatten,
runt omkring Jerusalem,
och ingen fanns, som begrov dem.

079:004 Vi hava blivit till sm?tek f?r v?ra grannar,
till spott och h?n f?r dem som bo omkring oss.

079:005 Huru l?nge, o HERRE,
skall du s?oavl?ligen vredgas,
huru l?nge skall din nit?skan
brinna s?som eld?

079:006 Utgjut din f?tt?rnelse
?ver hedningarna, som ej k?nna dig,
och ?ver de riken
som icke ?kalla ditt namn.

079:007 Ty de hava upp?tit Jakob,
och hans boning hava de f?tt.

079:008 T?nk ej, oss till men,
p?f?ff?rdernas missg?rningar,
l?r din barmh?rtighet snarligen
komma oss till m?tes,
ty vi ?ro i stort el?nde.

079:009 Hj?lp oss, du v?r fr?snings Gud,
f?r ditt namns ?ras skull;
r?dda oss och f?rl? oss
v?ra synder f?r ditt namns skull.

079:010 Varf?r skulle hedningarna f?s?ga:
?Var ?r nu deras Gud??
L?r det inf?r v?ra ?gon
bliva kunnigt p?hedningarna
huru du h?mnas dina tj?nares
utgjutna blod.

079:011 L?r de f?ngnas klagan
komma inf?r ditt ansikte,

- I? efter din arms v?dighet
d?dens barn bliva vid liv.
079:012 Och giv v?ra grannar sjufalt
tillbaka i deras sk?te
den sm?delse varmed de hava
sm?dat dig, Herre.
- 079:013 Men vi som ?o ditt folk
och f? i din hjord,
vi vilja tacka dig evinnerligen,
vi vilja f?t?ja ditt lov
fr?n sl?kte till sl?kte.
- 080:001 F? s?ngm?staren, efter ?Liljor?, ett vittnesb?rd; av Asaf; en
psalm.
- 080:002 Lyssna, du Israels herde,
du som leder Josef s?som din hjord;
du som tronar p?keruberna, tr?d fram i glans.
080:003 L? din makt vakna upp
till att g?framf? Efraim och Benjamin och Manasse,
och kom till v? fr?sning.
- 080:004 Gud, uppr?ta oss,
och I? ditt ansikte lysa, s?att vi varda fr?sta.
- 080:005 HERRE Gud Sebaot,
huru I?nge skall du vredgas
vid ditt folks b?n?
080:006 Du har I?tit dem ?a t?rebr?d
och givit dem t?rar att dricka i fullt m?tt.
080:007 Du g? oss till ett tr?o?mne f? v?ra grannar,
och v?ra fiender bespotta oss.
- 080:008 Gud Sebaot, uppr?ta oss,
och I? ditt ansikte lysa, s?att vi varda fr?sta.
- 080:009 Ett vintr?d flyttade du fr?n Egypten,
du f?jagade hedningarna och planterade det.
080:010 Du r?jde rum f? det,
och det slog r?tter
och uppfyllde landet.
080:011 Bergen blevo bet?ckta av dess skugga
och Guds cedrar av dess rankor;
080:012 det utbredde sina revor ?nda till havet
och sina telningar intill floden.
- 080:013 Varf? har du d?brutit ned dess h?gnad,
s?att alla v?gfarande riva till sig d?rav?
080:014 Vildsvinet fr?n skogen frossar d?rp?,
och djuren p?marken ?a d?rav.
- 080:015 Gud Sebaot, v?nd ?er,
sk?da ned fr?n himmelen och se h?till,
och I? dig v?rda om detta vintr?d.
080:016 Skydda tr?det som din h?gra hand har planterat,
och den son som du har fostrat ? dig.
080:017 Det ? f?br?nt av eld och kringhugget;
f? ditt ansiktes n?pst f?g?s de.

080:018 Håll din hand över din högra hands man,
över den människoson som du har fostrat åt dig.

080:019 Döskola vi icke vika ifrån dig;
behåll oss vid liv, söskola vi kalla ditt namn.

080:020 HERRE Gud Sebaot, upprätta oss;
låt ditt ansikte lysa, så att vi varda frästa.

081:001 För sängmästaren, till Gittit; av Asaf.

081:002 Hågen glädjjerop till Gud, över starkhet,
hågen jubel till Jakobs Gud.

081:003 Stämman upp lovsång och låten pukor ljuda,
ljuvliga harpor tillsammans med psaltare.

081:004 Ståten i basun vid nymånaden,
vid fullmånen, på vår högtidsdag.

081:005 Ty detta är en stadga för Israel,
en Jakobs Guds rätt.

081:006 Det bestämde han till ett vittnesbörd i Josef,
när han drog ut mot Egyptens land.

Jag har ett tal som är mig nytt:

081:007 Jag lyfte bärdan från hans skuldra,
hans händer blevo fria ifrån lastkorgen.

081:008 I nåden ropade du, och jag räddade dig;
jag svarade dig, höjd i tordönet,
jag prövade dig vid Meribas vatten. Sela.

081:009 Här, mitt folk, och låt mig varna dig;
Israel, o att du ville hära mig!

081:010 Hos dig skall icke finnas någon annan gud,
och du skall ej tillbedja någon främmande gud.

081:011 Jag är HERREN, din Gud,
som har fört dig upp ur Egyptens land;
låt din mun vitt upp, så att jag får uppfylla den.

081:012 Men mitt folk ville ej hära min röst,
och Israel var mig icke till viljes.

081:013 Därför jag dem gäi deras hjärtans härdhet,
det fingo vandra efter sina egna rådslag.

081:014 O att mitt folk ville hära mig,
och att Israel ville vandra på mina vägar!

081:015 Döskulle jag snart kuva deras fiender
och vända min hand mot deras ovänner.

081:016 De som hata HERREN skulle dövisa honom underdöghet,
och hans folks tid skulle vara evinnerligen.

081:017 Och han skulle bespisa det med bästa vete;
ja, med honung ur klippan skulle jag mäta dig.?

082:001 En psalm av Asaf.

Gud står i gudaförsamlingen,
mitt ibland gudarna häler han dom:

082:002 Huru länge skolen i döma orätt
och vara partiska för de ogudaktiga? Sela.

082:003 Skaffen den arme och faderlöse råt,
given den betryckte och torftige råttvisa.
082:004 Befrien den arme och fattige,
rättden honom från de ogudaktigas hand.

082:005 Men de veta intet och hava intet förstånd,
de vandra i mörker;
jordens alla grundvalar vackla.
082:006 Jag har väl sagt att I ären gudar
och allasammans den Högstes söner;
082:007 men I mästen dock d?, såsom människor d?,
och falla, likaväl som var furste faller.?

082:008 Ja, stå upp, o Gud;
här dom över jorden,
ty med arvsrätt råder du
över alla folk.

083:001 En sång, en psalm av Asaf.

083:002 Gud, var icke stötst,
tig icke och var icke stötstill, o Gud.
083:003 Ty se, dina fiender larma,
och de som hata dig resa upp huvudet.
083:004 Mot ditt folk förhava de listiga anslag
och rådsl? mot dem som du beskyddar.
083:005 De säga: Kom, lå oss utrota dem,
så att de ej mer för ett folk,
och så att ingen mer tänker
på Israels namn.?

083:006 Ty endrätigt rådsl? dem med varandra,
de sluta mot dig ett förbund:
083:007 Edoms t?tt och ismaeliterna,
Moab och hagariterna,
083:008 Gebal och Ammon och Amalek,
filist?erna tillika med dem som bo i Tyrus;
083:009 Assur har ock slutit sig till dem,
han har låhat sin arm för Lots barn. Sela.

083:010 Gå med dem såsom du gjorde med Midjan,
såsom med Sisera och Jabin vid Kissons bäck,
083:011 dem som förjordes vid En-Dor
och blevo till gödning för marken.
083:012 Låt det gå deras ödlingar
såsom det gick Oreb och Seeb,
och alla deras furstar
såsom det gick Seba och Salmunna,
083:013 eftersom de säga: Guds ängder
vilja vi intaga för oss.?

083:014 Min Gud, lå dem bliva såsom virvlande låv,
såsom ströf? vinden.
083:015 Lik en eld som förbr?ner skog
och lik en låga som avsvedjar berg
083:016 för?je du dem med ditt ovåd,er,
och förskr?cke du dem med din storm.
083:017 Gå deras ansikten fulla med skam,
så att de skå ditt namn, o HERRE.

083:018 Ja, m?de komma p?skam och f?skr?ckas till evig tid,
m?de f?blygas och f?g?.

083:019 Och m?de f?nimma att du allena
b? namnet ?HERREN?,
den H?gste ?ver hela jorden.

084:001 F? s?ngm?staren, till Gitt?; av Koras s?ner; en psalm.

084:002 Huru ljuvliga ?ro icke dina boningar,
HERRE Sebaot!

084:003 Min sj? l?ngtar och tr?ngtar
efter HERRENS g?rdar,
min sj? och min kropp
jubla mot levande Gud.

084:004 Ty sparven har funnit ett hus
och svalan ett bo ? sig,
d? hon kan l?gga sina ungar:
dina altaren, HERRE Sebaot,
min konung och min Gud.

084:005 Saliga ?ro de som bo i ditt hus;
de lova dig best?ndigt. Sela.

084:006 Saliga ?ro de m?niskor
som i dig hava sin starkhet,
de vilkas h?g st? till dina v?gar.

084:007 N? de vandra genom T?redalen,
g?a de den rik p?k?llor,
och h?stregnet h?jer den med v?signelser.

084:008 De g?fr?n kraft till kraft;
s?tr?da de fram inf? Gud p?Sion.

084:009 HERRE Gud Sebaot,
h? min b?n,
lyssna, du Jakobs Gud. Sela.

084:010 Gud, v? sk?d, ser h?till,
och akta p?din smordes ansikte.

084:011 Ty en dag i dina g?rdar ? b?ttre
?n eljest tusen.

Jag vill hellre vakta d?ren
i min Guds hus
?n dv?jas i de ogudaktigas hyddor.

084:012 Ty HERREN Gud
? sol och sk?d;
HERREN giver
n?d och ?a;
han v?grar icke dem n?got gott,
som vandra i ostrafflighet.

084:013 HERRE Sebaot,
salig ? den m?niska
som f?tr?star p?dig.

085:001 F? s?ngm?staren; av Koras s?ner; en psalm.

085:002 HERRE, du var f?r ditt land n?dig,
du uppr?tade ?ter Jakobs hus.

085:003 Du f?l? ditt folks missg?ning,

du överskyldde all dess synd. Sela.
085:004 Du låt all din förgrymmelse fara
och vände dig ifrån din vredes glöd.

085:005 Sövänd dig nu åter till oss, du vår frälsnings Gud,
och upphör med din förtäpnelse mot oss.

085:006 Vill du dö vredgas på oss evinnerligen
och låta din vrede vara från släkte till släkte?

085:007 Vill du icke åter giva oss liv,
så att ditt folk får glädjas i dig?

085:008 HERRE, låt oss se din nåd,
och giv oss din frälsning.

085:009 Jag vill höra vad Gud, HERREN, talar:
se, han talar frid till sitt folk
och till sina fromma;
måde blott icke vända åter till dårskap.

085:010 Ja, hans frälsning är när dem som frukta honom,
och så skall de bo i vårt land.

085:011 Godhet och trofasthet skola där måttas,
rättfärdighet och frid kyssas;

085:012 trofasthet skall växa upp ur jorden
och rättfärdighet blicka ned från himmelen.

085:013 HERREN skall giva oss vad gott är,
och vårt land skall giva sin gröda.

085:014 Rättfärdighet skall gäframför honom,
den skall ock stadigt följa i hans spår.

086:001 En bön av David.

HERRE, bön till mig ditt ära
och svara mig,
ty jag är betryckt och fattig.

086:002 Bevara min själ,
ty jag är from;

du min Gud,
fräls din tjänare,
som förtrostar på dig.

086:003 Var mig nådig, o Herre,
ty hela dagen
ropar jag till dig.

086:004 Gläd din tjänares själ,
ty till dig, Herre,
upplyfter jag min själ.

086:005 Ty du, o Herre,
är god och förfärande
och stor i nåd mot alla
som kalla dig.

086:006 Lyssna, HERRE, till mitt bedjande,
och akta på mina böners ljud.

086:007 På min nåds dag kallar jag dig,
ty du skall svara mig.

086:008 Ingen är dig lik bland gudarna, Herre,
och intet är såsom dina verk.

086:009 Hedningarna, som du har gjort,
skola alla komma
och tillbedja inför dig, Herre,
och skola ära ditt namn.

086:010 Ty du är stor,
och du gör stora under;
du allena är Gud.

086:011 Visa mig, HERRE, din väg;
jag vill vandra i din sanning.
Behåll mitt hjärta vid det ena
att jag fruktar ditt namn.

086:012 Dö vill jag tacka dig, Herre, min Gud,
av allt mitt hjärta
och för ditt namn evinnerligen;

086:013 ty din nåd är stor över mig,
och du räddar min själ
ur dödsrikets djup.

086:014 Gud, fräcka människor
hava rest sig upp mot mig,
och våldsverkarnas hop
står efter mitt liv;
de hava icke dig för ögonen.

086:015 Men du, Herre,
är en barmhärtig och nådig Gud,
långmodig och stor
i mildhet och trofasthet.

086:016 Vänd dig till mig och var mig nådig,
giv mig din tjänare din makt,
och fräls din tjänarinnas son.

086:017 Gör ett tecken med mig, så att det gör mig väg;
och munde som hata mig se med blygd
att du, o HERRE,
hjälp mig och tröst mig.

087:001 Av Koras söner; en psalm, en sång.

Den stad han har grundat står på de heliga bergen;

087:002 HERREN älskar Sions portar
mest bland alla Jakobs boningar.

087:003 Högliga ting för talade om dig,
du Guds stad. Sela.

087:004 Rahab och Babel
skall jag nämna bland mina bekännare;
söck Filisteen och Tyrus och Kus,
dessa för frädda dig?

087:005 Ja, om Sion skall det säga:
Den ene som den andre för frädd därinne?
Och han, den Högste, skall häla det vid makt.

087:006 Ja, när HERREN tecknar upp folken,
då skall han räkna sö?
Dessa för frädda dig? Sela.

087:007 Och under sång och dans skall man säga:
Alla mina källor för i dig?

088:001 En sång, en psalm av Koras söner; för sångmästaren, till
Mahalat-leannan; en sång av esraiten Heman.

088:002 HERRE, min frösnings Gud,
dag och natt ropar jag inför dig.
088:003 Låt min bön komma inför ditt ansikte,
bön ditt Ja till mitt rop.

088:004 Ty min själ är mätad med lidanden,
och mitt liv har kommit nära dödsriket.
088:005 Jag är aktad lik dem som hava farit ned i graven,
jag är såsom en man utan livskraft.
088:006 Jag är övergiven bland de döda,
lik de slagna som ligga i graven,
dem på vilka du icke mer tänker,
och som är avskilda från din hand.
088:007 Ja, du har släkt mig ned underst i graven,
ned i mörkret, ned i djupet.
088:008 Din vrede vilar tungt på mig,
och alla dina böjors svall låter du gå över mig. Sela.

088:009 Du har drivit mina förtrogna långt bort ifrån mig;
du har gjort mig till en styggelse för dem;
jag ligger fröngen och kan icke komma ut.
088:010 Mitt öga förtvinar av lidande;
HERRE, jag kallar dig dagligen,
jag uträcker mina händer till dig.

088:011 Gör du väl under för de döda,
eller kunna skuggorna stå upp och tacka dig? Sela.
088:012 Förtäjer man i graven om din nåd,
i avgrunden om din trofasthet?
088:013 Kan man i mörkret dina under,
och din rättfärdighet i glömskans land?

088:014 Men jag ropar till dig, HERRE,
och bittida kommer min bön dig till mötes.
088:015 Varför förkastar du, HERRE, min själ,
varför döjer du ditt ansikte för mig?

088:016 Betryckt är jag och dände allt ifrån min ungdom;
jag måste bära dina förskräckelser,
så att jag är nära att förtvivla.
088:017 Din vredes lågor gå över mig,
dina favor för mig.
088:018 De omgiva mig beständigt såsom vatten,
de kringröna mig allasammans.
088:019 Du har drivit väl och frände långt bort ifrån mig;
i mina förtrognas ställe har jag nu mörkret.

089:001 En sång av esraiten Etan.

089:002 Jag vill sjunga om HERRENS
nådegörlingar evinnerligen;
jag vill låta min mun förkunna din trofasthet,
från släkte till släkte.
089:003 Ja, jag säger: För evig tid
skall nåd byggas upp;
i himmelen, där befäster du
din trofasthet.

089:004 Jag har slutit ett förbund med min utvalde,

med ed har jag lovat min tjänare David:
089:005 'Jag skall befästa din såd för evig tid
och bygga din tron från släkte till släkte.'? Sela.

089:006 Av himlarna prisas
dina under, o HERRE,
och i de heligas församling
din trofasthet.

089:007 Ty vilken i skyn
kan liknas vid HERREN,
vilken bland Guds söhner
kan aktas lik HERREN?

089:008 Ja, Gud är mycket förskräcklig
i de heligas råd
och fruktansvärd utöver alla
som är omkring honom.

089:009 HERRE, härskarornas Gud,
vem är dig lik?
Stark är HERREN;
och din trofasthet är runt omkring dig.

089:010 Du är den som råder
över havets uppror;
när dess böljor resa sig,
stillar du dem.

089:011 Du krossade Rahab,
så att han låg lik en slagen;
med din mäktiga arm
föströdde du dina fiender.

089:012 Din är himmelen,
din är ock jorden;
du har grundat jordens krets
med allt vad därpå är.

089:013 Norr och söder,
dem har du skapat;
Tabor och Hermon
jubla i ditt namn.

089:014 Du har en arm
med hjältekraft,
mäktig är din hand,
hög är din högra hand.

089:015 Rättfärdighet och rätt
är din trons fäste,
nåd och sanning
stämmer ditt ansikte.

089:016 Saligt är det folk
som vet vad jubel är,
de som vandra, o HERRE,
i ditt ansiktets ljus.

089:017 I ditt namn fröjda de sig alltid,
och genom din rättfärdighet upphöjas de.

089:018 Ty du är deras starkhet och prydnad,
och genom din nåd upphöjer du vårt horn.

089:019 Ty han som þú vör skáld tilhæf HERREN,
vör konung tilhæf Israels Helige.

089:020 Þú den tiden talade du i en syn
till dina fromma och sade:
Jag har lagt hjálpi en hjáltes hans,
jag har upphæft en yngling ur folket.

089:021 Jag har funnit min tjáhare David
och smort honom med min helig olja.

089:022 Min hand skall stadigt vara med honom,
och min arm skall styrka honom.

089:023 Ingen fiende skall ofþætþkt komma áver honom,
och ingen orþttfþdig skall fþtrycka honom;

089:024 nej, jag skall krossa hans ovþner framfþr honom,
och jag skall hemsþka dem som hata honom.

089:025 Min trofasthet och min náð skola vara med honom,
och i mitt namn skall hans horn varða upphæft.

089:026 Jag skall lþgga havet under hans hand
och strþmmarna under hans hþgra hand.

089:027 Han skall kalla mig sþ. 'Du min fader,
min Gud och min frþsnings klippa.'

089:028 Ja, jag skall gþra honom till den fþstfþdde,
till den hþgste bland konungarna þþjorden.

089:029 Jag skall bevара min náð á honom evinnerligen,
och mitt fþbund med honom skall fþbliva fast.

089:030 Jag skall lþta hans sþð bestþtill evig tid,
och hans tron, sþlþnge himmelen varar.

089:031 Om hans barn ávergiva min lag
och icke vandra efter mina rþtter,

089:032 om de bryta mot mina stadgar
och icke hþla mina bud,

089:033 dþskall jag vþr hemsþka deras áverþrþðelse med ris
och deras missgþrning med þlþgor,

089:034 men min náð skall jag ej taga ifrþn honom,
och jag skall icke svika i trofasthet.

089:035 Jag skall icke bryta mitt fþbund,
och vad mina lþppar hava talat skall jag ej fþþndra.

089:036 En gþng har jag svurit det vid min helighet,
och mitt lþfte till David skall jag icke bryta.

089:037 Hans sþð skall fþbliva evinnerligen
och hans tron infþr mig sþlþnge som solen;

089:038 sþsom mþnen skall den bestþevinnerligen.
Och trofast þú vittnet i skyn.þ Sela.

089:039 Men nu har du fþkastat och fþskjutit din smorde
och handlat i vrede mot honom.

089:040 Du har upplþst fþbundet med din tjáhare,
du har oskþrat hans krona
och kastat den ned till jorden.

089:041 Du har brutit ned alla hans murar,

du har gjort hans fästet till spillror.
089:042 Alla som g?v?gen fram plundra honom,
han har blivit till sm?tek f?r sina grannar.

089:043 Du har upph?jt hans ov?rners h?gra hand
och berett alla hans fiender gl?dje.

089:044 Ja, du har l?tit hans sv?rdsegg vika tillbaka
och icke h?llit honom uppe i striden.

089:045 Du har gjort slut p?hans glans
och slagit hans tron till jorden.

089:046 Du har f?rkortat hans ungdoms dagar,
du har h?jt honom med skam. Sela.

089:047 Huru l?nge, o HERRE,
skall du s?alldeles f?rd?ja dig?
Huru l?nge skall din vrede
brinna s?som eld?

089:048 T?nk p?huru kort
mitt liv varar,
och huru f?rg?ngliga du har skapat
alla m?nskors barn.

089:049 Ty vilken ? den man som f?r leva
och undg? att se d?den?

Vem r?ddar din sj?
fr?n d?dsrikets v?rd? Sela.

089:050 Herre, var ?o
din forna n?deg?ningar,
vad du lovade David med ed
i din trofasthet.

089:051 T?nk, Herre,
p?dina tj?nares sm?tek,
p?vad jag m?ste f?rdraga
av alla de m?nga folken;

089:052 t?nk p?huru dina fiender
sm?da, o HERRE,
huru de sm?da
din smordes fotsp?r.

089:053 Lovad vare HERREN evinnerligen! Amen, Amen.
Fj?rde boken

090:001 En b?n av gudsmannen Mose.

Herre, du har varit v?r tillflykt fr?n sl?kte till sl?kte.

090:002 F?r?n bergen blevo till
och du frambragte jorden och v?rlden,
ja, fr?n evighet till evighet
? du, o Gud.

090:003 Du l?ter m?nskorna v?nda ?er till stoft,
du s?ger: ?V?nden ?er, I m?nskors barn.?

090:004 Ty tusen ? ?o i dina ?gon
s?som den dag som f?rgick i g?r;
ja, de ?o s?som en nattv?kt.

090:005 Du skj jer dem bort; de äro såsom en s mn.
Om morgonen likna de gräset som frodas;
090:006 det blomstrar upp och frodas om morgonen,
men om aftonen torkar det bort och f vissnar.

090:007 Ty vi f rg  genom din vrede,
och genom din f tt nelse ryckas vi plötsligt bort.
090:008 Du ställer våra missg rningar inför dig,
våra förborgade synder i ditt ansiktets ljus.

090:009 Ja, alla våra dagar försvinna genom din förgrymmelse,
vi lykta våra   såsom en suck.
090:010 Vårt liv varar sjuttio  
eller åttio  , om det bliver långt;
och n r det   som bäst,   det m da och f f nglighet,
ty det g r snart förbi, likasom fl ge vi bort.

090:011 Vem besinnar din vredes makt
och din förgrymmelse, s att han fruktar dig?
090:012 L  oss betänka huru f v ra dagar  o,
få att vi må undf visa hjärtan.

090:013 HERRE, vänd  ter. Huru l nge dröjer du?
Förbarma dig över dina tjänare.
090:014 M ta oss med din n d, n r morgonen gryr,
s att vi f jubla och vara glada i alla våra livsdagar.

090:015 Giv oss glädje s m nga dagar som du har pl gat oss,
s m nga   som vi hava lidit olycka.
090:016 L  dina gärningar uppenbaras för dina tjänare
och din h rlighet över deras barn.

090:017 Och HERRENS, vår Guds, ljuvlighet
komme över oss.
M du fr mjja f r oss
våra h nders verk;
ja, våra h nders verk fr mje du.

091:001 Den som sitter under den Högstes beskärm
och vilar under den Allsmäktiges skugga,
091:002 han säger:   HERREN har jag min tillflykt och min borg,
min Gud, p vilken jag f tr star.?

091:003 Ja, han skall r dda dig ifrån f gelf ngarens snara
och ifrån pesten, som fördärvar.
091:004 Med sina fjädrar skall han betäcka dig,
och under hans vingar skall du finna tillflykt;
hans trofasthet   sk d och skärm.

091:005 Du skall icke beh va frukta nattens fador,
icke pilen, som flyger om dagen,
091:006 icke pesten, som g r fram i m kret,
eller farsoten, som  del gger vid middagens ljus.

091:007 Om ock tusen falla vid din sida,
ja, tio tusen vid din högra sida,
s skall det dock icke drabba dig.
091:008 Dina  gon skola blott sk da där p med lust,
och du skall se de ogudaktigas l n.

091:009 Ty du har sagt: "Du, HERRE, är mitt skydd,
och du har gjort den Högste till din tillflykt.

091:010 Ingen olycka skall vederfaras dig,
och ingen plåga skall nåkas din hydda.

091:011 Ty han skall giva sina änglar befällning om dig,
att de skola bevara dig på alla dina vägar.

091:012 De skola bära dig på höfterna,
så att du icke stöter din fot mot någon sten.

091:013 Äver lejon och huggormar skall du gå fram,
du skall trampa ned unga lejon och drakar.

091:014 Ähan höller sig intill mig, därför skall jag befria honom;
jag skall beskydda honom, därför att han känner mitt namn.

091:015 Han äkallar mig, och jag skall svara honom;
jag är med honom i nöden,
jag skall rädda honom och låta honom komma till äa.

091:016 Jag skall mäta honom med långt liv
och låta honom se min frälsning.?

092:001 En psalm, en sång för sabbatsdagen.

092:002 Det är gott att tacka HERREN
och att lovsjunga ditt namn, du den Högste,

092:003 att om morgonen förkunna din nåd,
och när natten har kommit din trofasthet,

092:004 med tiostämmigt instrument och psaltare,
med spel på harpa.

092:005 Ty du gläder mig, HERRE, med dina gåfningar;
jag vill jubla äver dina hönders verk.

092:006 Huru stora äro icke dina verk, o HERRE!
Ja, ävermåttan djupa äro dina tankar.

092:007 En oförnuftig man besinnar det ej,
och en däre förstär icke sådant.

092:008 Om ock de ogudaktiga gräska såsom gräs
och ogränsväxterna blomstra allasammans,
så sker det till förädelse för evig tid.

092:009 Men du, HERRE, är högt evinnerligen.

092:010 Ty se, dina fiender, HERRE,
se, dina fiender förgräs,
alla ogränsväxterna bliva förstörda.

092:011 Men mitt horn går du högt såsom vildoxens;
jag varder ävergjuten med frisk olja.

092:012 Och med lust för mitt äga skada på mina förfjäre
och mina äron hära om de onda
som resa sig upp mot mig.

092:013 Den rättfärdige gräska såsom ett palmträd,
såsom en ceder på Libanon växer han till.

092:014 Ja, sådana äro planterade i HERRENS hus;
de gräska i värd Guds gårdar.

092:015 Ännu när de bliva gamla, skjuta de skott,
de frodas och gräska;

092:016 så för att de skola förkunna att HERREN är rättfärdig,
min klippa, han i vilken orätt icke finnes.

- 093:001 HERREN är min konung!
Han har klätt sig i höglighet.
HERREN har klätt sig,
omgjordat sig med makt;
där är stjärnans jordkretsen fast
och vacklar icke.
- 093:002 Din tron står fast inför fordom tid,
du är för evighet.
- 093:003 HERRE, strömmarna hava upphört,
strömmarna hava upphört sin röst,
ja, strömmarna upphäva sitt dån.
- 093:004 Men väd dig är HERREN i höjden,
mer än bruset av stora vatten,
vädiga vatten, havets bränningar.
- 093:005 Dina vittnesbörd är fasta alltigenom;
helighet häves ditt hus,
HERRE, evinnerligen.
- 094:001 Du hömdens Gud, o HERRE,
du hömdens Gud, träd fram i glans.
- 094:002 Res dig, du jordens domare,
vedergäll de hömodiga vad de hava gjort.
- 094:003 Huru länge skola de ogudaktiga, o HERRE,
huru länge skola de ogudaktiga triumfera?
- 094:004 Deras mun flödar över av fröckt tal;
de förhäva sig, alla ogärningsmännen.
- 094:005 Ditt folk, o HERRE, krossa de,
och din arvedel förtrycka de.
- 094:006 Äkor och frömlingar dröpa de,
och faderlösa mäda de.
- 094:007 Och de säga: HERREN ser det icke,
Jakobs Gud märker det icke.?
- 094:008 Märken själva, I oförnuftiga bland folket;
I dagar, när kommen I till förstånd?
- 094:009 Den som har planterat ätt,
skulle han icke hära?
Den som har danat ätt,
skulle han icke se?
- 094:010 Den som häler hedningarna i tukt,
skulle han icke straffa,
han som I är människorna förstånd?
- 094:011 HERREN känner
människornas tankar,
han vet att de själva är förhöglighet.
- 094:012 Säg är den man
som du, HERRE, undervisar,
och som du I är genom din lag,
- 094:013 för att skaffa honom ro för olyckans dagar,
till dess de ogudaktigas grav varder grävd.
- 094:014 Ty HERREN förskjuter icke sitt folk,

- och sin arvedel övergiver han icke.
- 094:015 Nej, rättfärdighet skall åter gälla i rätten,
och alla rättsinniga skola hälsa sig därtill.
- 094:016 Vem står upp till att försvara mig mot de onda,
vem bistår mig mot ogärningsmännen?
- 094:017 Om HERREN icke vore min hjälpa,
skäddes min själ snart i det tysta.
- 094:018 När jag tänkte: Min fot vacklar?
dödade mig din nåd, o HERRE:
- 094:019 När jag hade mycket bekymmer i mitt hjärta,
dögladde din tröst min själ.
- 094:020 Kan fädernes domarsäte hava gemenskap med dig,
det säte där man lever vid i lagens namn,
- 094:021 där de tränga den rättfärdiges själ
och fäderna oskyldigt blod?
- 094:022 Men HERREN bliver för mig en borg,
min Gud bliver min tillflykts klippa.
- 094:023 Och han låter deras färd vända tillbaka över dem
och förgår dem för deras onskas skull.
Ja, HERREN, vår Gud, förgår dem.
- 095:001 Kommen, låtom oss häja glädjehrop till HERREN,
jubel till vår frälsnings klippa.
- 095:002 Låtom oss tröda fram för hans ansikte med tacksägelse
och häja jubel till honom med lovsånger.
- 095:003 Ty HERREN är en stor Gud,
en stor konung över alla gudar.
- 095:004 Han har jordens djup i sin hand,
och bergens höjder till hans;
- 095:005 hans är havet, ty han har gjort det,
och hans hönder hava danat det torra.
- 095:006 Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla,
låtom oss knäböja för HERREN, vår skapare.
- 095:007 Ty han är vår Gud,
och vi till honom som folk som han har till sin hjord,
vi till honom som stå under hans värd.
- 095:008 O att I villen i dag häja hans röst!
- Fjärden icke edra hjärtan såsom i Meriba,
såsom på Massas dag i öken,
- 095:009 där edra fäder frestade mig,
där de provade mig, fastän de hade sett mina verk.
- 095:010 I fyrtio år var det slaktet mig till leda,
och jag sade: De till honom ett folk som far vilse med sitt hjärta,
och de vilja icke veta av mina vägar?
- 095:011 Svor jag då i min vrede:
De skola icke komma in i min vila?
- 096:001 Sjungen till HERRENS åra
en ny sång,
sjungen till HERRENS åra,
alla hönder.
- 096:002 Sjungen till HERRENS åra,

- loven hans namn.
Bjden gljdie var dag,
frkunken hans frsning.
096:003 Frtjjen bland hedningarna hans ra,
bland alla folk hans under.
- 096:004 Ty stor r HERREN
och hgt lovad,
fruktansvrd r han
mer n alla gudar.
- 096:005 Ty folkens alla gudar ro avgudar,
men HERREN r den som har gjort himmelen.
- 096:006 Majestt och hrlighet ro inf r hans ansikte,
makt och glans i hans helgedom.
- 096:007 Given r HERREN,
I folkens slkter,
given r HERREN
ra och makt;
- 096:008 given r HERREN
hans namns ra,
bren fram sknker,
och kommen i hans gudar.
- 096:009 Tillbedjen HERREN
i helig skrud,
bven fr hans ansikte,
alla lnder.
- 096:010 Sjgen bland hedningarna:
HERREN r nu konung!
Drfr st r jordkretsen fast och vacklar icke;
han drmer folken med rttvisa.?
- 096:011 Himmelen vare glad,
och jorden frjde sig;
havet bruse
och allt vad dri r.
- 096:012 Marken gljdie sig
och allt som r drp?
ja, d?juble
alla skogens trd.
- 096:013 inf r HERREN, ty han kommer,
ty han kommer fr att drma jorden.
Han skall drma jordens krets med rttfrdighet
och folken med sin trofasthet.
- 097:001 HERREN r nu konung!
Drfr frjde sig jorden;
havslnderna gljdie sig, smnga som de ro.
- 097:002 Moln och tcken omgiva honom,
rttfrdighet och rtt
ro hans trons fste.
- 097:003 Eld g r framfr honom
och frbrner hans ovner runt omkring.
- 097:004 Hans ljungeldar lysa upp jordens krets;
jorden ser det och bvar.
- 097:005 Bergen smta
s som vax fr HERREN,
fr hela jordens Herre.

097:006 Himlarna frkanna hans rttfdighet,
och alla folk se hans ra.

097:007 Alla de skola komma p?skam, som dyrka bel?ten,
de som ber?mma sig av avgudar.
Alla gudar skola tillbedja honom.

097:008 Sion h? det och gl?der sig,
och Juda d?trar fr?da sig
fr dina domars skull, HERRE.

097:009 Ty du, HERRE, ? den H?gste
?ver hela jorden;
du ? h?gt upph?d
?ver alla gudar.

097:010 I som ?sken HERREN, haten det onda.
Han bevarar sina frommas sj?lar,
ur de ogudaktigas hand r?ddar han dem.

097:011 Ljus ? uts?t fr den rttfdige
och gl?dje fr de r?tsinniga.

097:012 Gl?djens, I rttfdige, i HERREN,
och prisen hans heliga namn.

098:001 En psalm.

Sjungen till HERREN ra
en ny s?ng,

ty han har gjort under.

Han har vunnit seger med sin h?gra hand
och med sin v?diga arm.

098:002 HERREN har l?tit sin fr?sning bliva kunnig,
han har uppenbarat sin rttfdighet
fr hedningarnas ?gon.

098:003 Han har t?nkt p?sin n?d och trofasthet
mot Israels hus;
alla jordens ?ndar hava sett
huru v? Gud fr?sar.

098:004 H?jen jubel till HERREN, alla l?nder;
bristen ut i gl?djerop och lovsjungen.

098:005 Lovsjungen HERREN med harpa,
med harpa och med lovs?ngs ljud.

098:006 H?jen jubel med trumpeter och med basuners ljud
inf? HERREN, konungen.

098:007 Havet bruse och allt vad d?ri ?,
jordens krets och de som bo d?p?

098:008 Str?mmarna klappe i h?nderna,
bergen juble med varandra,

098:009 inf? HERREN, ty han kommer
fr att d?ma jorden.

Han skall d?ma jordens krets med rttfdighet
och folken med r?tvisa.

099:001 HERREN ? nu konung!
D?ff? darra folken.

Han som tronar p?keruberna!
D?ff? sk?ver jorden.

099:002 HERREN ? stor i Sion,
och upph?d ? han

Över alla folk.
099:003 Därför prisar man ditt namn,
det stora och fruktansvärda.
Helig är han.

099:004 Och konungen i sin makt
frågar vad rätt är.
Ja, du håller rättvisa vid makt,
rätt och rättfärdighet
Var du i Jakob.

099:005 Upphöj den HERREN, vår Gud,
och tillbedjen vid hans fotapall.
Helig är han.

099:006 Mose och Aron voro bland hans präster,
och Samuel bland dem som kallade hans namn;
de ropade till HERREN,
och han svarade dem.

099:007 I molnstoden talade
han därtill dem;
de höll hans vittnesbörd
och den lag som han gav dem.

099:008 Ja, HERRE, vår Gud,
du svarade dem;
du var mot dem
en förtärande Gud--
och en hömnare över deras gärningar.

099:009 Upphöj den HERREN, vår Gud,
och tillbedjen inför hans heliga berg.
Ty helig är HERREN, vår Gud.

100:001 En tacksägelsepsalm.

Höj den jubel till HERREN, alla länder.

100:002 Tjöhnen HERREN med glädje,
kommen inför hans ansikte med fröjderop.

100:003 Förmimmen att HERREN är Gud.
Han har gjort oss, och icke vi själva,
till sitt folk och till fört i sin hjord.

100:004 Gån in i hans portar med tacksägelse,
i hans gårdar med lov;
tacken honom, loven hans namn.

100:005 Ty HERREN är god,
hans nåd varar evinnerligen
och hans trofasthet från släkte till släkte.

101:001 Av David; en psalm.

Om nåd och rätt vill jag sjunga,
dig, HERRE, lovsäga.

101:002 Jag vill akta på ostrafflighetens väg--
när kommer du till mig?

Jag vill föra en ostrafflig vandring,
där jag bor i mitt hus.

101:003 Jag vänder mitt öga ej till det
som fördärligt är.

- Att þva orþtfþdighet hatar jag;
sþdant skall ej lþda vid mig.
- 101:004 Ett vrþngt hjþta vare fjþran ifrþn mig;
vad ont þ vill jag ej veta av.
- 101:005 Den som i hemlighet fjþtalar sin nþsta,
honom vill jag fjþgþa;
den som har stolta þgon och hþgmodigt hjþta,
honom lider jag icke.
- 101:006 Mina þgon se efter de trogna i landet,
fþ att de mþbo hos mig;
den som vandrar pþostrafflighetens vþg,
han fþ vara min tjþhare.
- 101:007 Den fþ icke bo i mitt hus,
som þvar svek;
den som talar lþgn skall ej bestþ
infþ mina þgon.
- 101:008 Morgon efter morgon skall jag fjþgþa
alla ogudaktiga i landet
och utrota alla ogþningsmþn
ur HERRENS stad.
- 102:001 Bþn av en betryckt, nþ han fjþsmþktar och utgjuter sitt
bekymmer infþ HERREN.
- 102:002 HERRE, hþ min bþn,
och lþ mitt rop komma infþ dig.
- 102:003 Dþj icke ditt ansikte fþ mig,
nþ jag þ i nþd.
Bþ ditt þa till mig;
nþ jag ropar,
sþskynda att svara mig.
- 102:004 Ty mina dagar hava fjþsvunnit sþsom rþk,
benen i min kropp þro fjþtorkade sþsom av eld.
- 102:005 Mitt hjþta þ fjþbrþnt sþsom grþs och fjþvissnat;
ty jag fjþgþer att þa mitt brþd.
- 102:006 Fþ min hþgljudda suckans skull
trþnga benen i min kropp ut till huden.
- 102:007 Jag þ lik en pelikan i þknen,
jag þ sþsom en uggla bland ruiner.
- 102:008 Jag fþ ingen sþmn och har blivit lik
en ensam fjþgel pþtaket.
- 102:009 Hela dagen smþda mig mina fiender;
de som rasa mot mig fjþbanna med mitt namn.
- 102:010 Ty jag þer aska sþsom brþd
och blandar min dryck med grþ,
- 102:011 fþ din vredes och fjþþnelses skull,
dþfþ att du har gripit mig och kastat mig bort.
- 102:012 Mina dagar þro sþsom skuggan, nþ den fjþlþnges,
och jag sjþv fjþvissnar sþsom grþs.
- 102:013 Men du, o HERRE,
tronar evinnerligen,

- och din minnelse varar från släkte till släkte.
102:014 Du skall stå upp
och förbarma dig över Sion;
se, det är tid att du bevisar det nå;
ja, stunden har kommit.
102:015 Ty dina tjänare hava dess stenar krossat
och ämta sig över dess grus.
- 102:016 Döskola hedningarna frukta HERRENS namn
och alla jordens konungar din hörlighet,
102:017 när en gång HERREN har byggt upp Sion
och uppenbarat sig i sin hörlighet;
102:018 när han har vänt sig till de utblottades barn
och upphört att förakta deras barn.
- 102:019 Det skall tecknas upp
för ett kommande släkte,
och det folk som varder skapat
skall lova HERREN,
102:020 att han har blickat ned
från sin heliga höjd,
att HERREN har skådats
från himmelen ned till jorden,
102:021 för att höra den förgnes klagan,
för att befria dödens barn,
102:022 på det att man i Sion
må förkunna HERRENS namn
och hans lov i Jerusalem,
102:023 när alla folk församlas,
och alla riken, för att tjäna HERREN.
- 102:024 Han har påvägen nedbrutit min kraft,
han har förkortat mina dagar.
102:025 Jag säger: Min Gud,
tag mig icke bort i mina halva dagar,
du vilkens är vara från släkte till släkte.
102:026 I urtiden lade du jordens grund,
och himlarna är dina händer verk:
102:027 de skola förgås, men du förbliver,
de skola alla nästas ut såsom en klädnad;
du skall förvanda dem såsom man byter om sin dräkt,
och de fara hårt.
- 102:028 Men du är densamme,
och dina är skola icke hava någon ändring.
102:029 Dina tjänares barn skola förbo i landet,
och deras avkomma skall bestå inför dig.

103:001 Av David.

- Lova HERREN, min själ,
och allt det i mig är hans heliga namn.
103:002 Lova HERREN, min själ,
och förgå icke vad gott han har gjort,
103:003 han som förläster dig alla dina missgärningar
och helar alla dina brister,
103:004 han som förlössar ditt liv från graven
och kräver dig med nåd och barmhärtighet,
103:005 han som mottar ditt begär med sitt goda,

s?att du bliver ung p?nytt s?som en ?n.

103:006 HERREN g?r r?ttf?rdighetens verk
och skaffar r?tt ? alla f?tryckta.

103:007 Han l? Mose se sina v?gar,
Israels barn sina g?ningar.

103:008 Barmh?rtig och n?dig ? HERREN,
l?ngmodig och stor i mildhet.

103:009 Han g? icke st?ndigt till r?ta
och beh?ller ej vrede evinnerligen.

103:010 Han handlar icke med oss efter v?ra synder
och vederg?ller oss icke efter v?ra missg?ningar.

103:011 Ty s?h?g som himmelen ? ?ver jorden,
s?v?dig ? hans n?d ?ver dem som frukta honom.

103:012 S?l?ngt som ?ster ? fr?n v?ster
l?ter han v?ra ?vertr?delser vara fr?n oss.

103:013 S?som en fader f?rbarmar sig ?ver barnen,
s?f?rbarmar sig HERREN ?ver dem som frukta honom.

103:014 Ty han vet vad f?r ett verk vi ?o,
han t?nker d?r p?att vi ?o stoff.

103:015 En m?nniskas dagar ?o s?som gr?set,
hon blomstrar s?som ett blomster p?marken.

103:016 N?r vinden g?r d?r?ver, d?r? det icke mer,
och dess plats vet icke mer d?rav.

103:017 Men HERRENS n?d varar fr?n evighet till evighet
?ver dem som frukta honom,
och hans r?ttf?rdighet intill barnbarn,

103:018 n?r man h?ler hans f?rbund
och t?nker p?hans befallningar och g?r efter dem.

103:019 HERREN har st?lt sin tron i himmelen,
och hans konungav?rde omfattar allt.

103:020 Loven HERREN, I hans ?nglar,
I starke hj?tar, som utr?tten hans befallning,
s?snart I h?ren ljudet av hans befallning.

103:021 Loven HERREN, I alla hans h?rskaror,
I hans tj?nare, som utr?tten hans vilja.

103:022 Loven HERREN, I alla hans verk,
varhelst hans herrad?me ?.
Min sj?, lova HERREN.

104:001 Lova HERREN, min sj?.
HERRE, min Gud, du ? h?g och stor,
i majest?t och h?rlighet ? du kl?dd.

104:002 Du h?jer dig i ljus s?som i en mantel,
du sp?nner ut himmelen s?som ett t?t;

104:003 du timrar p?vattnen dina salar,
molnen g?r du till din vagn,
och du far fram p?vindens vingar.

104:004 Du g?r vindar till dina s?ndebud,
elds!gor till dina tj?nare.

104:005 Du grundade jorden p?hennes f?sten,
s?att hon icke vacklar till evig tid.

104:006 Med djupet bet?ckte du henne s?som med en kl?dnad;
upp?ver bergen stodo vattnen.

104:007 Men f?r din n?pst flydde de;

för ljudet av ditt donder hastade de undan.
104:008 Berg höjde sig, och dalar sänktes sig,
på den plats som du hade bestämt för dem.
104:009 En gräns satte du, som vattnen ej fingo överskrida,
så att de icke åter skulle beträcka jorden.

104:010 Du låt källor flyta fram i dalarna,
mellan bergen tog de sin väg.
104:011 De vattna alla markens djur,
vildsnorna släcka i dem sin törst.
104:012 Vid dem bo himmelens fåglar,
från trädens grenar höja de sin röst.

104:013 Du vattnar bergen från dina salar,
jorden mättas av den frukt du skapar.
104:014 Du låter gräs skjuta upp för djuren
och åter till människans tjänst.
Så framalstrar du bröd ur jorden
104:015 och vin, som gläder människans hjärta;
så gör du hennes ansikte glänsande av olja,
och brödet styrker människans hjärta.
104:016 HERRENS träd varda ock mättade,
Libanons cedrar, som han har planterat;
104:017 fåglarna bygga där sina nästen,
högn går sitt bo i cypresserna.
104:018 Stenbockarna hava fått de höga bergen,
klyftorna är klippdassarnas tillflykt.

104:019 Du gjorde månen till att bestämma tiderna;
solen vet stunden då den skall gå ned.
104:020 Du sänder månen, och det bliver natt;
då komma alla skogens djur i rörelse,
104:021 de unga lejonerna ryta efter rov
och begära sin föda av Gud.
104:022 Solen går upp; då draga de sig tillbaka
och lägga sig ned i sina kulor.
104:023 Människan går då ut till sin gårdning
och till sitt arbete intill aftonen.

104:024 Huru mångfaldiga äro icke dina verk, o HERRE!
Med vishet har du gjort dem alla.
Jorden är full av vad du har skapat.
104:025 Se ock havet, det stora ock vida:
ett tallöst vimmel rör sig där,
djur både stora och små.
104:026 Där gå skeppen sin väg fram,
Leviatan, som du har skapat att leka där.

104:027 Alla vänta de efter dig,
att du skall giva dem deras mat i rätt tid.
104:028 Du giver dem, då samlas de in;
du upplåter din hand,
då varda de mättade med goda hävor.
104:029 Du fördöjer ditt ansikte, då förtäckas de;
du tager bort deras ande, då förgås de
och vända åter till sitt stoff igen.
104:030 Du sänder ut din ande, då varda de skapade,
och du förnyar jordens anlete.

104:031 HERRENS ?a f?blive evinnerligen;
m?HERREN gl?dja sig ?ver sina verk,
104:032 han som sk?dar p?jorden, och hon b?var,
han som r? vid bergen, och de ryka.
104:033 Jag vill sjunga till HERRENS ?a, s?I?hge jag lever;
jag vill lovsjunga min Gud, s?I?hge jag ? till.
104:034 Mitt tal behage honom v?;
m?jag sj?v f?gl?dja mig i HERREN.
104:035 Men m?syndare f?svinna ifr?n jorden
och inga ogudaktiga mer vara till.
Lova HERREN, min sj?

Halleluja!

105:001 Tacken HERREN,
?kallen hans namn,
g?ren hans g?ningar kunniga bland folken.
105:002 Sjungen till hans ?a,
lovs?gen honom,
talen om alla hans under.
105:003 Ber?mmen eder av hans heliga namn;
gl?dje sig av hj?ttat
de som s?ka HERREN.
105:004 Fr?gen efter HERREN och hans makt,
s?ken hans ansikte best?ndigt.
105:005 T?nken p?de underbara verk som han har gjort,
p?hans under och hans muns domar,
105:006 I Abrahams, hans tj?hars, s?,
I Jakobs barn, hans utvalda.
105:007 Han ? HERREN, v? Gud;
?ver hela jorden g?hans domar.
105:008 Han t?nker evinnerligen p?sitt f?bund,
intill tusen sl?kten p?vad han har stadgat,
105:009 p?det f?bund han sl? med Abraham
och p?sin ed till Isak.
105:010 Han fastst?lde det f? Jakob till en stadga,
f? Israel till ett evigt f?bund;
105:011 han sade: ?t dig vill jag giva Kanaans land,
det skall bliva eder arvedels lott.?
105:012 D?voro de ?nu en liten hop,
de voro ringa och fr?mlingar d?inne.
105:013 Och de vandrade ?stad ifr?n folk till folk,
ifr?n ett rike bort till ett annat.
105:014 Han tillstodde ingen att g?ra dem skada,
han straffade konungar f? deras skull:
105:015 ?Kommen icke vid mina smorda,
och g?ren ej mina profeter n?got ont.?
105:016 Och n? han bj?d hungersn?d komma ?ver landet
och f?d?vade allt deras livsuppeh?le,
105:017 d?s?nde han ?stad en man framf? dem:
Josef blev s?id till tr?.
105:018 Man slog hans f?tter i bojor,
i j?n fick han ligga fj?trad,
105:019 till den tid d?hans ord uppfylldes,

d?HERRENS tal bevisade hans oskuld.

105:020 D?s?nde konungen och l?t sl?ppa honom l?s,
folkens beh?rskare gav honom fri.

105:021 Han satte honom till herre ?ver sitt hus,
till att r?da ?ver all hans egendom;

105:022 han skulle binda hans furstar efter sin vilja
och l?ra hans ?dste vishet.

105:023 Och Israel kom till Egypten,
Jakob blev en g?st i Hams land.

105:024 Och HERREN gjorde sitt folk mycket fruktsamt
och m?ktigare ?n dess ov?rner voro,

105:025 de vilkas hj?rtan han v?nde till att hata hans folk,
till att l?gga onda r?d mot hans tj?nare.

105:026 Han s?nde Mose, sin tj?nare,
och Aron, som han hade utvalt.

105:027 De gjorde hans tecken ibland dem
och under i Hams land.

105:028 Han s?nde m?rker och l?t allt bliva m?rkt;
och de stodo icke emot hans ord.

105:029 Han f?vandlade deras vatten till blod
och l?t s?deras fiskar d?

105:030 Deras land kom att vimla av paddor,
?nda in i deras konungars kamrar.

105:031 Han bj?d, och flugsv?rmar kommo,
mygg i hela deras land.

105:032 Han gav dem hagel f?r regn,
elds?gor s?nde han i deras land.

105:033 Och han slog deras vintr?d och fikontr?d
och br?t s?nder tr?den i deras land.

105:034 Han bj?d, och gr?shoppor kommo,
och gr?smaskar i tall?s m?ngd.

105:035 De ?to upp alla ?ter i deras land,
de ?to upp frukten p?deras mark.

105:036 Och han slog allt f?rstf?tt i deras land,
f?rstlingen av all deras kraft.

105:037 S?f?rde han dem ut, med silver och guld,
och i hans stammar var ingen som stapplade.

105:038 Egyptierna gladdo sig, n?r de drogo ut;
ty f?rskr?ckelse f?r Israel hade fallit ?ver dem.

105:039 Han bredde ut ett moln till skygd,
och en eld f?r att lysa om natten.

105:040 De beg?rde, d?l?t han vaktlar komma,
och med br?d fr?n himmelen m?ttade han dem.

105:041 Han ?ppnade klippan, och vatten fl?dade;
det gick genom ?knen s?som en str?m.

105:042 Ty han t?nkte p?sitt heliga ord,
p?sin tj?nare Abraham.

105:043 S?f?rde han ut sitt folk med fr?jd,
med jubel dem som han hade utvalt.

105:044 Han gav ? dem hedningarnas l?nder,

och folkens f?v?v fingo de till besittning,
105:045 f? att de skulle h?la hans stadgar
och taga hans lagar i akt.

Halleluja!

106:001 Halleluja!

Tacken HERREN, ty han ? god,
ty hans n?d varar evinnerligen.

106:002 Vem kan uttala HERRENS v?diga g?ningar
och f?kunna allt hans lov?

106:003 Saliga ?o de som akta p?vad r?tt ?,
de som alltid ?va r?tf?rdighet.

106:004 T?nk p?mig, HERRE, efter din n?d mot ditt folk,
bes?k mig med din fr?sning,

106:005 s?att jag med lust f? se dina utvaldas lycka,
gl?dja mig med ditt folks gl?dje,
ber?mma mig med din arvedel.

106:006 Vi hava syndat likasom v?ra f?der,
vi hava gjort illa, vi hava varit ogudaktiga.

106:007 V?ra f?der i Egypten aktade icke p?dina under;
de t?nkte icke p?dina m?nga n?deg?ningar,
utan voro genstr?viga vid havet, invid R?da havet.

106:008 Men han fr?ste dem f? sitt namns skull,
f? att g?ra sin makt kunnig.

106:009 Han n?pste R?da havet, s?att det blev torrt,
och f?rde dem genom djupen s?som genom en ?ken.

106:010 Han fr?ste dem fr?n deras motst?ndares hand
och f?lossade dem ifr?n fiendens hand.

106:011 Vattnet ?vert?ckte deras ov?rner;
icke en enda av dem blev kvar.

106:012 D?trodde de p?hans ord,
d?s?nggo de hans lov.

106:013 Men snart gl?mde de hans g?ningar,
de f?bidade icke hans r?d.

106:014 De grepos av lystnad i ?knen
och frestade Gud i ?demarken.

106:015 D?gav han dem vad de beg?rde,
men s?nde t?rande sjukdom ?ver dem.

106:016 Och de uppt?ndes av avund mot Mose i I?gret,
mot Aron, HERRENS helige.

106:017 Men jorden ?pnade sig och uppslukade Datan
och ?vert?ckte Abirams hop.

106:018 Och eld begynte brinna i deras hop,
en I?ga br?nde upp de ogudaktiga.

106:019 De gjorde en kalv vid Horeb
och tillb?do ett gjutet bel?te;

106:020 sin ?a bytte de bort
mot bilden av en oxe, som ?er gr?s.

106:021 De gl?mde Gud, sin fr?lsare,

som hade gjort s? stora ting i Egypten,
106:022 s? underbara verk i Hams land,
s? fruktansv?rda g?rningar vid R?da havet.

106:023 D?hotade han att f?g?ra dem;
men Mose, den man som han hade utvalt,
tr?dde fram s?som medlare inf? honom
till att avv?rda hans vrede, s?att den icke skulle f?d?rva.

106:024 De f?raktade det ljuvliga landet
och trodde icke p?hans ord.

106:025 De knorrade i sina t?t
och lyssnade icke till HERRENS r?st.

106:026 D?lyfte han upp sin hand mot dem
och svor att sl?ned dem i ?knen,

106:027 att sl?ned deras barn ibland hedningarna
och f?str?dem i l?nderna.

106:028 Och de sl?to sig till Baal-Peor
och ?to det som var offrat ? d?da.

106:029 De f?t?nade Gud med sina g?rningar,
och en hems?kelse br? in ?ver dem.

106:030 Men Pinehas tr?dde fram och skipade r?tt,
och s?upph?rde hems?kelsen;

106:031 det vart honom r?knat till r?ttf?rdighet
fr?n sl?kte till sl?kte, f? evig tid.

106:032 De f?t?nade honom ock vid Meribas vatten,
och det gick Mose illa f? deras skull.

106:033 Ty de voro genstr?viga mot hans Ande,
och han talade obet?nksamt med sina l?ppar.

106:034 De f?gjorde icke de folk
om vilka HERREN hade givit dem befallning,

106:035 utan beblandade sig med hedningarna
och l?rde sig deras g?rningar.

106:036 De t?n?ade deras avgudar,
och dessa blevo dem till en snara.

106:037 Och de offrade sina s?ner och d?trar
till offer ? onda andar.

106:038 Ja, de utg?to oskyldigt blod,
sina s?ners och d?trars blod
och offrade dessa ? Kanaans avgudar;
och landet vart ohelgat genom blodskulder.

106:039 S?blevo de orena genom sina g?rningar
och betedde sig trol?st i sina verk.

106:040 D?uppt?ndes HERRENS vrede mot hans folk,
och hans arvedel blev honom en styggelse.

106:041 Och han gav dem i hedningars hand,
s?att de som hatade dem fingo r?da ?ver dem.

106:042 Deras fiender tr?ngde dem,
och de blevo kuvade under deras hand.

106:043 M?nga g?n?ger r?ddade han dem,
men de voro genstr?viga i sin egenvilja

och f?rgingos s?genom sin missg?rning.

- 106:044 Men han s?g till dem i deras n?d,
n?r han h?rde deras rop.
106:045 Och han t?nkte, dem till fromma, p?sitt f?rbund
och ?nkade sig efter sin stora n?d.
106:046 Och han l?r dem finna barmh?rtighet
inf?r alla dem som hade f?rt dem i f?rngenskap.

106:047 Fr?s oss, HERRE, v?r Gud,
och f?rsamla oss fr?n hedningarna,
s?att vi f?prisa ditt heliga namn
och ber?mma oss av ditt lov.

106:048 Lovad vare HERREN, Israels Gud, fr?n evighet till evighet! Och
allt folket s?ge: ?Amen, Halleluja!?

Femte boken

- 107:001 Tacken HERREN, ty han ?r god,
ty hans n?d varar evinnerligen.
107:002 S?s?ge HERRENS f?rlossade,
de som han har f?rlossat ur n?den,
107:003 de som han har f?rsamlat ifr?n l?nderna,
fr?n ?ster och fr?n v?ster,
fr?n norr och fr?n havssidan.
- 107:004 De irrade omkring i ?knen p? ?de stigar,
de funno ingen stad d?r de kunde bo;
107:005 de hungrade och t?rstade,
deras sj?l f?rsm?ktade i dem.
107:006 Men de ropade till HERREN i sin n?d,
och han r?ddade dem ur deras tr?ngm?.
107:007 Och han ledde dem p? en r?tt v?g,
s?att de kommo till en stad d?r de kunde bo.
107:008 De m?tacka HERREN f?r hans n?d
och f?r hans under med m?nniskors barn,
107:009 att han m?ttade den f?rsm?ktande sj?len
och uppfyllde den hungrande sj?len med sitt goda.
- 107:010 De sutto i m?rker och d?dsskugga,
f?rngna i el?nde och j?rnbojor,
107:011 d?r f?r att de hade varit genstr?viga mot Guds ord
och hade f?raktat den H?gstes r?d.
107:012 Han kuvade deras hj?rtan med olycka;
de kommo p?fall och hade ingen hj?lpare.
107:013 Men de ropade till HERREN i sin n?d,
och han fr?ste dem ur deras tr?ngm?;
107:014 han f?rde dem ut ur m?rkret och d?dsskuggan,
och deras bojor slet han s?nder.
107:015 De m?tacka HERREN f?r hans n?d
och f?r hans under med m?nniskors barn,
107:016 att han krossade kopparportarna
och br?t s?nder j?rnbombarna.
- 107:017 De voro of?rnuftiga, ty de vandrade i ?vertr?delse,
och blevo nu pl?gade f?r sina missg?rningars skull;
107:018 deras sj?l v?mjdes vid all mat,

- och de voro nra dldens portar.
107:019 Men de ropade till HERREN i sin nrd,
och han frste dem ur deras trngm.
107:020 Han snde sitt ord och botade dem
och rddade dem frn graven.
107:021 De m?tacka HERREN fr hans nrd
och fr hans under med m?nniskors barn;
107:022 de m?offra lovets offer
och frtja hans verk med jubel.
- 107:023 De foro p?havet med skepp
och drevo sin handel p?stora vatten;
107:024 d?tingo de se HERRENS g?ningar
och hans under p?havsdjupet.
107:025 Med sitt ord uppv?ckte han stormvinden,
s?att den h?vde upp dess b?jor.
107:026 De foro upp mot himmelen, ned i djupen;
deras sj? uppl?stes av ?ngest.
107:027 De raglade och stapplade s?som druckna,
och all deras vishet blev till intet.
107:028 Men de ropade till HERREN i sin nrd,
och han frde dem ut ur deras trngm.
107:029 Han frbytte stormen i lugn,
s?att b?jorna omkring dem tystnade.
107:030 Och de blevo glada att det vart stilla,
och han frde dem till den hamn dit de ville.
107:031 De m?tacka HERREN fr hans nrd
och fr hans under med m?nniskors barn;
107:032 de m?upph?a honom i folkets frsamling
och lova honom d? de ?dste sitta.
- 107:033 Han gjorde str?mmar till ?ken,
k?lspr?ng till torr mark,
107:034 b?rdigt land till salthet,
fr dess inbyggares onskas skull.
107:035 Han gjorde ?knen till en vattenrik sj?
och torrt land till k?lspr?ng.
107:036 Och han l? de hungrande bo d?,
och de byggde en stad d? de kunde bo.
107:037 De bes?dde ?krar och planterade ving?rdar,
som g?vo dem sin frukt i avkastning.
107:038 Han v?signade dem, och de fr?kades storligen,
och deras boskapshjordar l? han icke fr?minskas.
107:039 V? blevo de sedan ringa och nedb?da,
i det olycka och bedr?velse tryckte dem,
107:040 men han som utgjuter frakt ?ver furstar
och l?er dem irra omkring i v?gl?sa ?demarker,
107:041 han upph?de d?den fattige ur el?ndet
och l? sl?kterna v?xa till s?som frhjordar.
107:042 De redliga se det och gl?dja sig,
och all or?tf?rdighet m?ste tillsluta sin mun.
- 107:043 Den som ? vis, han akte h?p?
och besinne HERRENS n?deg?ningar.
- 108:001 En s?ng, en psalm av David.
- 108:002 Mitt hj?ta ? frimodigt, o Gud,
jag vill sjunga och lova; ja, s?vill min ?a.

- 108:003 Vakna upp, psaltare och harpa;
jag vill v?cka morgonrodnaden.
- 108:004 Jag vill tacka dig bland folken, HERREN,
och lovsjunga dig bland folkslagen.
- 108:005 Ty din n?d ? stor ?nda upp?ver himmelen,
och din trofasthet allt upp till skyarna.
- 108:006 Upph?jd vare du, Gud, ?ver himmelen,
och ?ver hela jorden str?cke sig din ?a.
- 108:007 P?det att dina v?ner m?varda r?ddade,
m?du giva seger med din h?gra hand och b?nh?ra mig.
- 108:008 Gud har talat i sin helgedom:
?Jag skall triumfera, jag skall utskifta Sikem
och skall avm?ta Suckots dal.
- 108:009 Mitt ? Gilead, mitt ? Manasse,
Efraim ? mitt huvuds v?n,
- 108:010 Juda min h?skarstav;
Moab ? mitt tvagningsk?l,
p?Edom kastar jag min sko;
?ver filist?ernas land h?er jag jubelrop.?
- 108:011 Vem skall f?ra mig till den fasta staden,
vem leder mig till Edom?
- 108:012 Har icke du, o Gud, f?kastat oss,
s?att du ej drager ut med v?ra h?ar, o Gud?
- 108:013 Giv oss hj?p mot ov?nnen;
ty m?nniskors hj?p ? f?f?nglighet.
- 108:014 Med Gud kunna vi g?ra m?ktiga ting;
han skall f?trampa v?ra ov?ner.
- 109:001 F? s?ngm?staren; av David; en psalm.
- Min lovs?ngs Gud, tig icke.
- 109:002 Ty sin ogudaktiga mun,
sin falska mun
hava de uppl?tit mot mig,
de hava talat mot mig
med l?gnaktig tunga.
- 109:003 Med h?tska ord
hava de omgivit mig,
de hava begynt strid
mot mig utan sak.
- 109:004 Till l?n f? min k?lek
st?de mig emot,
men jag beder allenast.
- 109:005 De hava bevisat mig
ont f? gott
och hat f? min k?lek.
- 109:006 L? en ogudaktig man tr?da upp emot honom,
och l? en ?klagare st?p?hans h?gra sida.
- 109:007 N? han kommer inf? r?ta, m?han d?mas skyldig,
och hans b?n vare synd.
- 109:008 Blive hans dagar f?,
hans ?mbete tage en annan.
- 109:009 Varde hans barn faderl?sa

och hans hustru hka.
 109:010 M?hans barn alltid
 g?husvilla och tigga
 och s?ka sitt br?d fj?ran ifr?n ?delagda hem.
 109:011 M?ockraren f?i sin snara
 allt vad han ?ger,
 och m?f?r?mmande plundra hans gods.
 109:012 M?ingen finnas,
 som hyser misskund med honom,
 och ingen, som f?rbarmar sig
 ?ver hans faderl?sa.
 109:013 Hans framtid varde avskuren,
 i n?sta led vare s?danas
 namn utpl?hat.
 109:014 Hans f?ders missg?ning
 varde ih?gkommen inf? HERREN,
 och hans moders synd
 varde icke utpl?had.
 109:015 M?den alltid st?
 inf? HERRENS ?gon;
 ja, s?dana m?ns ?minnelse
 m?utrotas fr?n jorden.
 109:016 Ty han t?nkte ju icke
 p?att ?va misskund,
 utan f?rf?jde den
 som var betryckt och fattig
 och den vilkens hj?ta var bedr?vat,
 f? att d?da dem.
 109:017 Han ?skade f?rbannelse,
 och den kom ?ver honom;
 han hade icke behag till v?signelse,
 och den blev fj?ran ifr?n honom.
 109:018 Han kl?dde sig i f?rbannelse s?som i en kl?dnad,
 och s?som vatten tr?ngde den in i hans liv
 och s?som olja in i hans ben.
 109:019 Den varde honom s?som en mantel att h?ja sig i,
 och s?som en g?rdel att alltid omgjorda sig med.
 109:020 Detta vare mina motst?ndares
 l?n fr?n HERREN,
 och deras som tala ont mot min sj?.
 109:021 Men du, HERRE, Herre,
 st?mig bi f?r ditt namn skull;
 god ? ju din n?d, s?m?du d?r?dda mig.
 109:022 Ty jag ? betryckt och fattig,
 och mitt hj?ta ? genomborrat i mitt br?st.
 109:023 S?som skuggan, n? den f?rl?nges, g?r jag bort;
 jag ryckes bort s?som en gr?shoppsv?rm.
 109:024 Mina kn?n ?ro vacklande av fasta,
 och min kropp f?rlorar sitt hull.
 109:025 Till sm?ek har jag blivit inf? dem;
 n? de se mig, skaka de huvudet.
 109:026 Hj?p mig, HERRE, min Gud;
 fr?s mig efter din n?d;
 109:027 och m?de f?nimma att det ? din hand,
 att du, HERRE, har gjort det.
 109:028 Om de f?rbanna,
 s?v?signa du;

om de resa sig upp,
s?komme de p?skam,
men m?din tj?nare f?gl?dja sig.
109:029 Mina motst?ndare varde kl?dda i blygd
och h?jd i skam s?som i en mantel.

109:030 Min mun skall storligen
tacka HERREN;
mitt ibland m?nga vill jag lova honom.

109:031 Ty han st?t p?den fattiges h?gra sida
f?r att fr?sa honom fr?n dem som f?rd?ma hans sj?l.

110:001 Av David; en psalm.

HERREN sade till min herre:
?S?t dig p?min h?gra sida,
till dess jag har lagt dina fiender
dig till en fotapall.?

110:002 Din makts spira skall HERREN
utstr?cka fr?n Sion;
du skall h?ska mitt ibland dina fiender.

110:003 Villigt kommer ditt folk,
n? du samlar din h?r;
i helig skrud kommer
din unga skara inf?r dig,
s?som daggen kommer
ur morgonrodnadens sk?te.

110:004 HERREN har svurit
och skall icke ?ngra sig:
?Du ? en pr?st till evig tid
efter Melki-Sedeks s?t.?

110:005 Herren ? p?din h?gra sida,
han skall krossa konungar
p?sin vredes dag.

110:006 Han skall h?la dom bland hedningarna,
?verallt skola d?da ligga;
han skall s?nderkrossa huvuden
vida omkring p?jorden.

110:007 Ur b?cken skall han dricka p?v?gen;
d?f?r skall han upplyfta huvudet.

111:001 Halleluja!

Jag vill tacka HERREN av allt hj?ta
i de r?tsinnigas r?d och f?samling.

111:002 Stora ?ro HERRENS verk,
de begrundas av alla som hava sin lust i dem.

111:003 Majest?t och h?rlighet ? vad han g?,
och hans r?ttf?rdighet f?rbliver evinnerligen.

111:004 Han har s?gjort, att hans under ?ro i ?minnelse;
n?dig och barmh?rtig ? HERREN.

111:005 Han giver mat ? dem som frukta honom,
han t?nker evinnerligen p?sitt f?rbund.

111:006 Sina g?rningars kraft har han gjort kunnig f?r sitt folk,
i det han gav dem hedningarnas arvedel.

111:007 Hans h?nders verk ?ro trofasthet och r?tt,
oryggliga ?ro alla hans ordningar.

111:008 De st?fasta f?r alltid och f?r evigt,
de fullbordas med trofasthet och r?ttvisa.

111:009 Han har s nt sitt folk f lossning,
han har stadgat sitt f bund f  evig tid;
heligt och fruktansvärt   hans namn.
111:010 HERRENS fruktan   vishetens begynnelse,
ett gott förstånd få alla de som göra då efter.
Hans lov f bliver evinnerligen.

112:001 Halleluja!

S l   den man som fruktar HERREN
och har sin stora lust i hans bud.

112:002 Hans efterkommande skola bliva värdiga på jorden;
de redligas sl kte skall varda väsignat.

112:003 Gods och rikedom skall finnas i hans hus,
och hans rättfärdighet best  evinnerligen.

112:004 Få de redliga gå han upp såsom ett ljus i m rkret,
n dig och barmhärtig och rättfärdig.

112:005 V  den som   barmhärtig och giver l n,
den som st der all sin sak på rätt!

112:006 Ty han skall icke vackla till evig tid;
den rättfärdige skall vara i evig  minnelse.

112:007 F  ont budskap fruktar han icke;
hans hjärta   frimodigt, det f tr star på HERREN.

112:008 Hans hjärta   fast, det fruktar icke,
till dess han få se med lust på sina ov rner.

112:009 Han utstr , han giver   de fattiga,
hans rättfärdighet f bliver evinnerligen;
hans horn skall varda upphöjt med  a.

112:010 Den ogudaktige skall se det och harmas;
han skall bita sina tänder samman och t ras bort.
Vad de ogudaktiga  ska bliver till intet.

113:001 Halleluja!

Loven, I HERRENS tjänare,
loven HERRENS namn.

113:002 V signat vare HERRENS namn
från nu och till evig tid.

113:003 Från solens uppg ng ända till dess nedgång
vare HERRENS namn h gtlovat.

113:004 HERREN   hög över alla folk,
hans  a n  över himmelen.

113:005 Ja, vem   såsom HERREN, v  Gud,
han som sitter s h gt,

113:006 han som ser ned s djupt--
ja, vem i himmelen och på jorden?

113:007 Han som upprättar den ringe ur stoftet,
han som lyfter den fattige ur dyn,

113:008 få att s ta honom bredvid furstar,
bredvid sitt folks furstar;

113:009 han som låter den ofruktsamma hustrun
sitta med glädje såsom moder, omgiven av barn!

Halleluja!

114:001 N  Israel drog ut ur Egypten,
Jakobs hus ut ifrån folket med främmande tunga,

114:002 d vart Juda hans helgedom,
Israel hans herradöme.

114:003 Havet s g det och flydde,

Jordan vände tillbaka.
114:004 Bergen hoppade såsom vädurar,
höjderna såsom lamm.

114:005 Varfö flyr du undan, du hav?
Du Jordan, varfö vänder du tillbaka?
114:006 I berg, varfö hoppen I såsom vädurar,
I höjder, såsom lamm?

114:007 För Herren m?du väl b?va, du jord,
för Jakobs Guds ansikte,
114:008 för honom som förvandlar klippan till en vattenrik sjö,
höjda stenen till en vattenkälla.

115:001 Icke för oss, HERRE, icke för oss,
utan för ditt namn giv förän,
för din nåds, för din sannings skull.
115:002 Varfö skulle hedningarna försöka:
Var för nu deras Gud??

115:003 Vår Gud för ju i himmelen;
han kan göra allt vad han vill.
115:004 Men deras avgudar för silver och guld,
verk av människohönder.

115:005 De hava mun och tala icke,
de hava ögon och se icke,
115:006 de hava förn och höra icke,
de hava näsa och lukta icke.
115:007 Med sina hönder taga de icke,
med sina fötter gå de icke;
de hava intet ljud i sin strupe.
115:008 De som hava gjort dem skola bliva dem lika,
ja, alla som förtrosta på dem.

115:009 I av Israel, förtrosten på HERREN.
Ja, han för deras hjälp och sköld.
115:010 I av Arons hus, förtrosten på HERREN.
Ja, han för deras hjälp och sköld.
115:011 I som frukten HERREN, förtrosten på HERREN.
Ja, han för deras hjälp och sköld.

115:012 HERREN har tänkt på oss, han skall välsigna,
han skall välsigna Israels hus,
han skall välsigna Arons hus,
115:013 han skall välsigna dem som frukta HERREN,
de små såväl som de stora.

115:014 Ja, HERREN för?ke eder,
seder själva och edra barn.
115:015 Varen välsignade av HERREN,
av honom som har gjort himmel och jord.
115:016 Himmelen för HERRENS himmel,
och jorden har han givit för människors barn.

115:017 De döda prisa icke HERREN,
ingen som har farit ned i det tysta.
115:018 Men vi, vi skola lova HERREN
från nu och till evig tid.

Halleluja!

116:001 Jag har HERREN k t, ty han h t
min röst och mina böner.

116:002 Ja, han har böjt sitt  ra till mig;
i hela mitt liv skall jag  kalla honom.

116:003 D dens band omv rvtde mig,
och dödsrikets  ngest grep mig;
jag kom i n d och bedr velse.

116:004 Men jag  kallade HERRENS namn:
 ack HERRE, r dda min själ.?

116:005 HERREN   n dig och rättfärdig,
vår Gud   barmhärtig.

116:006 HERREN bevarar de enfaldiga;
jag var i elände, och han fr ste mig.

116:007 Vänd nu åter till din ro, min själ,
ty HERREN har gjort vår mot dig.

116:008 Ja, du har r ddat min själ från döden,
mitt  ga från tårar, min fot ifrån fall;

116:009 jag skall f vandra inför HERREN
i de levandes land.

116:010 Jag tror, ty därför talar jag,
jag som var storligen plågad,

116:011 jag som måste säga i min  ngest:
 lla mänskors  o lögnaktiga.?

116:012 Huru skall jag vederg la HERREN
alla hans v rg rningar mot mig?

116:013 Jag vill taga fr sningens b gare
och  kalla HERRENS namn.

116:014 Jag vill infria   HERREN mina l ften,
ja, i hela hans folks  syn.

116:015 Dyrt aktad i HERRENS  gon
  hans frommas död.

116:016 Ack HERRE, jag   ju din tjänare,
jag   din tjänare, din tjänarinnas son;
du har lossat mina band.

116:017 Dig vill jag offra lovets offer,
och HERRENS namn vill jag  kalla.

116:018 Jag vill infria   HERREN mina l ften,
ja, i hela hans folks  syn,

116:019 i gårdarna till HERRENS hus,
mitt i dig, Jerusalem.

Halleluja!

117:001 Loven HERREN, alla hedningar,
prisen honom, alla folk.

117:002 Ty hans n d   värdig över oss,
och HERRENS sanning varar i evighet.

Halleluja!

- 118:001 Tacken HERREN, ty han är god,
ty hans nåd varar evinnerligen.
- 118:002 Säg till Israel,
ty hans nåd varar evinnerligen.
- 118:003 Säg till Arons hus,
ty hans nåd varar evinnerligen.
- 118:004 Säg till de som frukta HERREN,
ty hans nåd varar evinnerligen.
- 118:005 I mitt trängnisskrik kallade jag HERREN,
och HERREN svarade mig och ställde mig på rymlig plats.
- 118:006 HERREN stöd mig, jag skall icke frukta;
vad kunna människor göra mig?
- 118:007 HERREN stöd mig, han är min hjälpare,
och jag skall följa med lust på dem som hata mig.
- 118:008 Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN
än att förlita sig på människor.
- 118:009 Bättre är att taga sin tillflykt till HERREN
än att förlita sig på furstar.
- 118:010 Alla hedningar omringa mig,
men i HERRENS namn skall jag förgöra dem.
- 118:011 De omringa mig, ja, de omringa mig,
men i HERRENS namn skall jag förgöra dem.
- 118:012 De omringa mig såsom bin,
men de slockna såsom eld i träne;
i HERRENS namn skall jag förgöra dem.
- 118:013 Man stöter mig hördeligen, för att jag skall falla,
men HERREN hjälper mig.
- 118:014 HERREN är min starkhet och min lovsång,
och han blev mig till frälsning.
- 118:015 Man sjunger med jubel om frälsning
i de rättsfärdigas hyddor:
HERRENS högra hand gör märkliga ting.
- 118:016 HERRENS högra hand upphöjer,
HERRENS högra hand gör märkliga ting.
- 118:017 Jag skall icke dö, utan leva
och förtäcka HERRENS gärningar.
- 118:018 Vår tuktade mig HERREN,
men han gav mig icke till döden.
- 118:019 Öppnen för mig rättsfärdighetens portar;
jag vill gå in genom dem och tacka HERREN.
- 118:020 Detta är HERRENS port,
de rättsfärdiga skola gå in genom den.
- 118:021 Jag tackar dig för att du svarade mig
och blev mig till frälsning.
- 118:022 Den sten som byggningsmännen förkastade
har blivit en hörnsten.
- 118:023 Av HERREN har den blivit detta;
underbart är det i vår tid.
- 118:024 Detta är den dag som HERREN har gjort;

Ikom oss p?den fr?das och vara glada.
118:025 Ack HERRE, fr?s!
Ack HERRE, I? v? g?
118:026 V?signad vare han som kommer,
i HERRENS namn.
Vi v?signa eder
fr?n HERRENS hus.
118:027 HERREN ? Gud,
och han gav oss ljus.
Ordnen eder i h?g?idsled,
med I?rika kvistar i h?nderna,
fram till altarets horn.
118:028 Du ? min Gud, och jag vill tacka dig;
min Gud, jag vill upph?ja dig.
118:029 Tacka HERREN, ty han ? god,
ty hans n?d varar evinnerligen.
119:001 Saliga ?o de vilkas v?g ? ostrafflig,
de som vandra efter HERRENS lag.
119:002 Saliga ?o de som taga hans vittnesb?d i akt,
de som av allt hj?ta s?ka honom,
119:003 de som icke g?ra vad or?t ?,
utan vandra p?hans v?gar.
119:004 Du har givit befallningar,
f? att de skola h?las med all flit.
119:005 O att mina v?gar vore r?ta,
s?att jag h?le dina stadgar!
119:006 D?skulle jag icke komma p?skam,
n? jag sk?dade p?alla dina bud.
119:007 Jag vill tacka dig av uppriktigt hj?ta,
n? jag f? I?ra din r?ttf?rdighets r?tter.
119:008 Dina stadgar vill jag h?la;
?vergiv mig icke s?helt och h?let.
119:009 Huru skall en yngling bevara sin v?g obesmittad?
N? han h?ler sig efter ditt ord.
119:010 Jag s?ker dig av allt mitt hj?ta;
I? mig icke fara vilse fr?n dina bud.
119:011 Jag g?mmer ditt tal i mitt hj?ta,
f? att jag icke skall synda mot dig.
119:012 Lovad vare du, HERRE!
L? mig dina stadgar.
119:013 Med mina I?ppar f?t?jer jag
alla din muns r?tter.
119:014 Jag fr?dar mig ?ver dina vittnesb?ds v?g
s?som ?ver alla skatter.
119:015 Jag vill begrunda dina befallningar
och sk?da p?dina stigar.
119:016 Jag har min lust i dina stadgar,
jag f?g?ter icke ditt ord.
119:017 G? v? mot din tj?nare, s?att jag f? leva,
d?vill jag h?la ditt ord.
119:018 ?ppna mina ?gon, s?att jag kan sk?da
undren i din lag.
119:019 Jag ? en fr?mling p?jorden;
f?d?j icke dina bud f? mig.
119:020 Min sj? ? s?nderkrossad

- av ständigt trängtan efter dina rätter.
- 119:021 Du närpar de fräcka, de förbannade,
dem som fara vilse från dina bud.
- 119:022 Tag bort ifrån mig smärtek och förtakt,
ty jag tager i akt dina vittnesbörd.
- 119:023 Ja, furstar sitta och lygga rådt mot mig,
men din tjänare begrundar dina stadgar;
- 119:024 ja, dina vittnesbörd är min lust,
de är mina rådgivare.
- 119:025 Min själ ligger nedtryckt i stoffet;
behåll mig vid liv efter ditt ord.
- 119:026 Jag förtvånade om mina vänner, och du svarade mig;
Ihåll mig dina stadgar.
- 119:027 Låt mig att först dina befallningars vagn,
så vill jag begrunda dina under.
- 119:028 Min själ gråter av bedrövelse;
upprätta mig efter ditt ord.
- 119:029 Låt lygnens vagn vara fjärran ifrån mig,
och förunna mig din undervisning.
- 119:030 Jag har utvalt sanningens vagn,
dina rätter har jag ställt fram för mig.
- 119:031 Jag häller mig till dina vittnesbörd;
HERRE, låt mig icke komma på skam.
- 119:032 Jag vill lyda dina buds vagn,
ty du tröstar mitt hjärta.
- 119:033 Visa mig, HERRE, dina stadgars vagn,
så vill jag taga den i akt intill änden.
- 119:034 Giv mig först änd, så vill jag taga din lag i akt
och hålla den av allt hjärta.
- 119:035 Led mig på dina buds stig,
ty till den har jag behag.
- 119:036 Blij mitt hjärta till dina vittnesbörd,
och låt det icke vika av till orätt vinning.
- 119:037 Vänd bort mina ögon, så att de icke se efter förfärlighet;
behåll mig vid liv på dina vänner.
- 119:038 Uppfyll på din tjänare ditt tal,
ty det leder till din fruktan.
- 119:039 Vänd bort ifrån mig den smärtek som jag fruktar;
ty dina rätter är goda.
- 119:040 Se, jag längtar efter dina befallningar;
behåll mig vid liv genom din rättfärdighet.
- 119:041 Din nåd komme över mig, HERRE,
din frölsning efter ditt tal;
- 119:042 Sökan jag giva den svar, som smäddar mig;
ty jag förtrostar på ditt ord.
- 119:043 Ryck icke sanningens ord
så helt och hållet bort ifrån min mun,
ty jag hoppas på dina domar.
- 119:044 Så vill jag hålla din lag beständigt,
ja, alltid och evinnerligen.
- 119:045 Låt mig gå fram på rymlig plats,
ty jag begrundar dina befallningar.
- 119:046 Jag vill tala om dina vittnesbörd inför konungar,
och jag skall icke komma på skam.
- 119:047 Jag vill hava min lust i dina bud,
ty de är mig kärta;

119:048 jag vill lyfta mina h nder upp till dina bud,
ty de äro mig k ra,
och jag vill begrunda dina stadgar.

119:049 Tänk p ordet till din t nare,
eftersom du har givit mig hopp.

119:050 Det   min tröst i mitt lidande
att ditt tal beh ler mig vid liv.

119:051 De fr cka bespotta mig  verm tan;
likväl viker jag icke ifrån din lag.

119:052 Jag tänker p dina domar i forna tider,
HERRE, och jag varder tröstar.

119:053 Gl dande harm griper mig för de ogudaktigas skull,
d r r att de  vergiva din lag.

119:054 Dina stadgar äro lovsånger f r mig
i det hus där jag dv rjes.

119:055 Jag tänker om natten p ditt namn,
HERRE, och jag h ler din lag.

119:056 Detta har blivit mig besk ft:
att jag får taga dina befallningar i akt.

119:057 Min del   HERREN;
jag har beslutit att h la dina ord.

119:058 Jag bönfaller inför dig av allt hjärta;
var mig n dig efter ditt tal.

119:059 Jag betänker mina v gar
och vänder mina fötter till dina vittnesbörd.

119:060 Jag skyndar mig och dröjer icke
att h la dina bud.

119:061 De ogudaktigas snaror omgiva mig,
men jag förgäter icke din lag.

119:062 Mitt i natten står jag upp för att tacka dig
för din r ttf rdighets r tter.

119:063 Jag sluter mig till alla dem som frukta dig
och till dem som h la dina befallningar.

119:064 Jorden   full av din n d, o HERRE;
lär mig dina stadgar.

119:065 Du g r din t nare gott,
HERRE, efter ditt ord.

119:066 Lär mig gott förstånd och kunskap,
ty jag tror p dina bud.

119:067 F r n jag fick lida, for jag vilse,
men nu h ler jag mig vid ditt tal.

119:068 Du   god och gör vad gott  ;
lär mig dina stadgar.

119:069 De fr cka hopspinna l gn mot mig,
men jag vill av allt hjärta taga dina befallningar i akt.

119:070 Deras hjärtan äro okänsliga såsom fett,
men jag har min lust i din lag.

119:071 Det var mig gott att jag vart tuktrad,
s att jag fick lära mig dina stadgar.

119:072 Din muns lag   mig b tre
 n tusentals stycken guld och silver.

119:073 Dina h nder hava gjort och berett mig;
giv mig förstånd, s att jag kan lära dina bud.

119:074 De som frukta dig skola se mig och glädjas,
ty jag hoppas p ditt ord.

119:075 HERRE, jag vet att dina domar ?o r?ttf?rdiga,
och att du har tuktat mig i trofasthet.
119:076 Din n?d vare min tr?st,
s?som du har lovat din tj?nare.
119:077 Din barmh?rtighet komme ?ver mig, s?att jag f?r leva;
ty din lag ?r min lust.
119:078 P?skam komme de fr?cka,
ty de hava gjort mig or?tt utan sak;
men jag vill begrunda dina befallningar.
119:079 Till mig m?de v?nda sig, som frukta dig,
och de om k?nna dina vittnesb?rd.
119:080 Mitt hj?rta vare ostraffligt i dina stadgar,
s?att jag icke kommer p?skam.

119:081 Min sj?l tr?ngtar efter din fr?sning,
jag hoppas p?ditt ord.
119:082 Mina ?gon tr?ngta efter ditt tal,
och jag s?ger: ?N?r vill du tr?sta mig??
119:083 Ty jag ?r s?som en vinl?gel i r?k,
men jag f?rg?ter icke dina stadgar.
119:084 Huru f?r ?o icke din tj?nares dagar!
N?r vill du h?la dom ?ver mina f?rf?ljare?
119:085 De fr?cka gr?va gropar f?r mig,
de som icke leva efter din lag.
119:086 Alla dina bud ?ro sanning;
utan sak f?rf?ljer man mig; hj?lp mig.
119:087 De hava s?n?r f?rd?vat mig p?jorden,
fast?n jag icke har ?vergivit dina befallningar.
119:088 Beh?l mig vid liv efter din n?d,
s?vill jag h?la din muns vittnesb?rd.

119:089 Evinnerligen, HERRE,
st?r ditt ord fast i himmelen.
119:090 Fr?n sl?kte till sl?kte varar din trofasthet;
du har grundat jorden, och den best?r.
119:091 Till att utf?ra dina r?tter best?r allt ?n i dag,
ty allting m?ste tj?na dig.
119:092 Om din lag icke hade varit min lust,
s?hade jag f?rg?ts i mitt el?nde.
119:093 Aldrig skall jag f?rg?ta dina befallningar,
ty genom dem har du beh?lit mig vid liv.
119:094 Jag ?r din, fr?s mig;
ty jag begrundar dina befallningar.
119:095 P?mig vakta de ogudaktiga f?r att f?rg?ra mig;
men jag aktar p?dina vittnesb?rd.
119:096 P?all annan fullkomlighet har jag sett en ?nde,
men ditt bud ?r om?ligt i vidd.

119:097 Huru k?r har jag icke din lag!
Hela dagen begrundar jag den.
119:098 Visare ?n mina fiender ?ro, g?ra mig dina bud,
ty de tillh?ra mig f?r evig tid.
119:099 Jag ?r klokare ?n alla mina l?rare,
ty jag begrundar dina vittnesb?rd.
119:100 Jag ?r f?rst?ndigare ?n de gamle,
ty jag tager dina befallningar i akt.
119:101 Jag avh?ler mina f?tter ifr?n alla onda v?gar,
f?r att jag m?h?la ditt ord.
119:102 Jag viker icke ifr?n dina r?tter,

- ty du undervisar mig.
119:103 Huru ljuvt f?r min tunga ?r icke ditt tal!
Det ?r ljuvare ?n honung f?r min mun.
119:104 Av dina befallningar f?r jag fr?st?nd;
d?r?r hatar jag alla l?gnens v?gar.
- 119:105 Ditt ord ?r mina fr?ters lykta
och ett ljus p?r min stig.
119:106 Jag har svurit och h?llit det:
att taga din r?ttf?rdighets r?tter i akt.
119:107 Jag ?r storligen pl?gad;
HERRE, beh?l mig vid liv efter ditt ord.
119:108 L?r min muns frivilliga offer behaga dig, HERRE,
och l?r mig dina r?tter.
119:109 Jag b?r min sj? alltid i min hand,
men jag fr?g?ter icke din lag.
119:110 De ogudaktiga l?gga ut snaror f?r mig,
men jag far icke vilse fr?n dina befallningar.
119:111 Jag har dina vittnesb?rd till min eviga arvedel,
ty de ?ro mitt hj?rtas fr?jd.
119:112 Jag har b?jt mitt hj?rta till att g?ra efter dina stadgar,
alltid och intill ?nden.
- 119:113 Jag hatar dem som halta p?r b?da sidor,
men din lag har jag k?r.
119:114 Du ?r mitt besk?m och min sk?d;
jag hoppas p?r ditt ord.
119:115 Viken bort ifr?n mig, I onde;
jag vill taga min Guds bud i akt.
119:116 Uppeh?l mig efter ditt tal, s? att jag f?r leva,
och l?r mig icke komma p?r skam med mitt hopp.
119:117 St?d mig, s? att jag varder fr?st,
s? vill jag alltid se med lust p?r dina stadgar.
119:118 Du aktar f?r intet alla som fara vilse fr?n dina stadgar,
ty fr?g?ves ?r deras svek.
119:119 Du fr?kastar s?som slagg alla ogudaktiga p?r jorden;
d?r?r har jag dina vittnesb?rd k?ra.
119:120 Av fruktan f?r dig ryser mitt k?tt,
och jag r?des f?r dina domar.
- 119:121 Jag ?var r?tt och r?ttf?rdighet;
du skall icke ?verl?mna mig ?r mina fr?tryckare.
119:122 Tag dig an din tj?narens sak, och l?r det g?r honom v?r;
l?r icke de fr?cka fr?trycka mig.
119:123 Mina ?gon tr?ngta efter din fr?sning
och efter din r?ttf?rdighets tal.
119:124 G?r med din tj?nare efter din n?d,
och l?r mig dina stadgar.
119:125 Jag ?r din tj?nare; giv mig fr?st?nd,
s? att jag kan k?rna dina vittnesb?rd.
119:126 Det ?r tid f?r HERREN att handla,
ty de hava gjort din lag om intet.
119:127 D?r?r har jag dina bud k?ra
mer ?n guld, jag, mer ?n fint guld.
119:128 D?r?r h?ler jag alla dina befallningar i allo f?r r?tta,
men alla l?gnens v?gar hatar jag.
- 119:129 Underbara ?ro dina vittnesb?rd,
d?r?r tager min sj? dem i akt.

- 119:130 När dina ord uppläsas, giva de ljus
och skänka förstånd åt de enfaldiga.
- 119:131 Jag spårar upp min mun och flämtar,
ty jag längtar ivrigt efter dina bud.
- 119:132 Vänd dig till mig och var mig nådig,
såsom rätt åt mot dem som hava ditt namn kär.
- 119:133 Går mina steg fasta genom ditt tal,
och låt ingen orätt varda mig övermåttig.
- 119:134 Förlösa mig från människors förtryck,
så vill jag höra dina befallningar.
- 119:135 Låt ditt ansikte lysa över din tjänare,
och låt mig dina stadgar.
- 119:136 Vattenbäckar rinna ned från mina ögon,
därför att man icke håller din lag.
- 119:137 HERRE, du är rättfärdig,
och dina domar äro rättvisa.
- 119:138 Du har påbjudit dina vittnesbörd i rättfärdighet
och i stor trofasthet.
- 119:139 Jag förtäres av nitiskan,
därför att mina örhörer förgåta dina ord.
- 119:140 Ditt tal är väl luttrat,
och din tjänare har det kär.
- 119:141 Jag är ringa och förtaktad,
men jag förgäter icke dina befallningar.
- 119:142 Din rättfärdighet är en evig rättfärdighet,
och din lag är sanning.
- 119:143 När och trängmästarna hava träffat mig,
men dina bud äro min lust.
- 119:144 Dina vittnesbörd äro rättfärdiga evinnerligen;
giv mig förstånd, så att jag får leva.
- 119:145 Jag ropar av allt hjerta, svara mig, HERRE;
jag vill taga dina stadgar i akt.
- 119:146 Jag ropar till dig, fräls mig,
så vill jag höra dina vittnesbörd.
- 119:147 Jag kommer tidigt i morgongryningen och ropar;
jag hoppas på dina ord.
- 119:148 Mina ögon hasta före nattens vakter
till att begrunda ditt tal.
- 119:149 Här min röst efter din nåd;
HERRE, behåll mig vid liv efter dina rätter.
- 119:150 När äro de som jaga efter skändlighet,
de som äro långt ifrån din lag.
- 119:151 När är också du, HERRE,
och alla dina bud äro sanning.
- 119:152 Längesedan vet jag genom dina vittnesbörd
att du har stadgat dem för evig tid.
- 119:153 Se till mitt lidande och rädda mig,
ty jag förgäter icke din lag.
- 119:154 Utför min sak och förlösa mig;
behåll mig vid liv efter ditt tal.
- 119:155 Frälsning är långt borta från de ogudaktiga,
ty de fröga icke efter dina stadgar.
- 119:156 HERRE, din barmhärtighet är stor;
behåll mig vid liv efter dina rätter.
- 119:157 Mina förfäjjare och örhörer äro många,
men jag viker icke ifrån dina vittnesbörd.

- 119:158 När jag ser de trolösa, känner jag leda vid dem,
därför att de icke hålla sig vid ditt tal.
- 119:159 Se därför till att jag har dina befallningar kära;
HERRE, behåll mig vid liv efter din nåd.
- 119:160 Summan av ditt ord är sanning,
och alla din rättfärdighets rätter vara evinnerligen.
- 119:161 Furstar förföja mig utan sak,
men mitt hjärta fruktar för dina ord.
- 119:162 Jag frödar mig över ditt tal
såsom den som vinner stort byte.
- 119:163 Jag hatar lögnen, den skall vara mig en styggelse;
men din lag har jag kär.
- 119:164 Jag lovar dig sju gånger om dagen
för din rättfärdighets rätter.
- 119:165 Stor frid äga de som hava din lag kär,
och intet finnes, som bringar dem pöfall.
- 119:166 Jag väntar efter din frösnings, HERRE,
och jag går efter dina bud.
- 119:167 Min själ håller dina vittnesbörd,
och jag har dem storligen kära.
- 119:168 Jag håller dina befallningar och vittnesbörd,
ty du känner alla mina vägar.
- 119:169 HERRE, mitt rop komme inför ditt ansikte;
giv mig fröstånd efter ditt ord.
- 119:170 Min bön komme inför ditt ansikte;
rödda mig efter ditt tal.
- 119:171 Mina läppar mörkna över av lov,
ty du lär mig dina stadgar.
- 119:172 Min tunga sjunge om ditt ord,
ty alla dina bud äro rättfärdiga.
- 119:173 Din hand vare mig till hjälp,
ty jag har utvalt dina befallningar.
- 119:174 Jag längtar efter din frösnings, HERRE,
och din lag är min lust.
- 119:175 Lär min själ leva, så skall hon lova dig;
och lär dina rätter hjälpa mig.
- 119:176 Om jag far vilse, så uppsök din tjänare
såsom ett förlorat får,
ty jag förgäter icke dina bud.
- 120:001 En vallfartssång.
- Jag ropar till HERREN i min nåd,
och han svarar mig.
- 120:002 HERRE, rödda min själ
från lögnaktiga läppar,
från en falsk tunga.
- 120:003 Varmed bliver du löhad,
både nu och allt framgent,
du falska tunga?
- 120:004 Jo, med en världsvarkares skarpa pilar
och med glöddande ginstkol.
- 120:005 Ve mig, att jag måste dväjas i Meseks land
och bo ibland Kedars hyddor!
- 120:006 Långe nog har min själ mest bo
ibland dem som hata friden.

120:007 Jag själv håller frid, men säger jag blott ett ord,
 o de redo till strid.

121:001 En vallfartssång.

Jag lyfter mina ögon upp till bergen:
varifrån skall min hjälp komma?

121:002 Min hjälp kommer från HERREN,
som har gjort himmel och jord.

121:003 Icke skall han låta din fot vackla,
icke slumrar han som bevarar dig!

121:004 Nej, han som bevarar Israel,
han slumrar icke,
han sover icke.

121:005 HERREN  r den som bevarar dig,
HERREN är ditt skygd
på din högra sida.

121:006 Solen skall icke
skada dig om dagen,
ej heller m nen om natten.

121:007 HERREN skall bevara dig
fr  allt ont,
han skall bevara din själ.

121:008 HERREN skall bevara
din utgång och din ingång,
från nu och till evig tid.

122:001 En vallfartssång; av David.

Jag gladdes, när man sade till mig:
 vi skola gå till HERRENS hus.?

122:002 Våra fötter fingo träda in
i dina portar, Jerusalem,

122:003 Jerusalem, du nyuppbyggda stad,
där hus sluter sig vår till hus,

122:004 dit stammarna draga upp,
HERRENS stammar,
efter lagen fr  Israel,
till att prisa HERRENS namn.

122:005 Ty där äro st lida
domarstolar,
stolar fr  Davids hus.

122:006  nsken Jerusalem frid;
ja, dem gånge vår, som  ska dig.

122:007 Frid vare inom dina murar,
v rg ng i dina palats!

122:008 För mina bröders och vänners skull
vill jag tillsäga dig frid.

122:009 F r HERRENS, vår Guds, hus' skull
vill jag s ka din v rf rd.

123:001 En vallfartssång.

Jag lyfter mina ögon upp till dig,

du som bor i himmelen.
123:002 Ja, s?som tj?nares ?gon sk?da
p?deras herres hand,
s?som en tj?narinnas ?gon
p?hennes frus hand,
s?sk?da v?a ?gon
upp till HERREN, v? Gud,
till dess han varder oss n?dig.

123:003 Var oss n?dig, HERRE, var oss n?dig,
ty vi ?ro rikligen m?ttade med f?rakt.

123:004 Rikligen m?ttad ? v? sj?
med de s?kras bespottelse,
med de h?gmodigas f?rakt.

124:001 En vallfartss?ng; av David.

Om HERREN icke hade varit med oss
--s?s?ge Israel--

124:002 om HERREN icke hade varit med oss,
n? m?nskorna reste sig upp emot oss,

124:003 d?hade de uppslukat oss levande,
n? deras vrede uppt?ndes mot oss;

124:004 d?hade vattnen f?dr?nkt oss,
str?mmen g?tt ?ver v? sj?;

124:005 ja, d?hade de g?tt ?ver v? sj?,
de svallande vattnen.

124:006 Lovad vare HERREN
f? att han ej gav oss
till rov ? deras t?nder!

124:007 V? sj? kom undan s?som en f?gel
ur f?gelf?ngarnas snara;
snaran gick s?nder,
och vi kommo undan.

124:008 V? hj?p ? i HERRENS namn,
hans som har gjort himmel och jord.

125:001 En vallfartss?ng.

De som f?tr?sta p?HERREN,
de likna Sions berg, som icke vacklar,
utan f?bliver evinnerligen.

125:002 Jerusalem omh?gnas av berg,
och HERREN omh?gnar sitt folk,
ifr?n nu och till evig tid.

125:003 Ty ogudaktighetens spira skall icke f?bliva
?ver de r?tf?rdigas arvslott,
p?det att de r?tf?rdiga ej m?utr?cka
sina h?nder till or?tf?rdighet.

125:004 G? gott, o HERRE, mot de goda
och mot dem som hava redliga hj?tan.

125:005 Men dem som vika av p?vr?nga v?gar,
dem rycke HERREN bort
tillika med og?rningsm?nnen.
Frid vare ?ver Israel!

126:001 En vallfartssång.

När HERREN åter
upprättade Sion,
då voro vi såsom drömande.

126:002 Då blev vår mun
uppfylld med lovsång
och vår tunga med jubel;
då sade man bland hedningarna:
"HERREN har gjort
stora ting med dem."

126:003 Ja, HERREN hade gjort
stora ting med oss;
därför voro vi glada.

126:004 HERRE, upprätta oss igen,
såsom du återfört
benkarna i Sydlandet.

126:005 De som så med tårar
skola skåda med jubel.

126:006 De gå stadgråtande
och bera sitt utsäde;
de komma åter med jubel
och bera sina korn.

127:001 En vallfartssång; av Salomo.

Om HERREN icke bygger huset,
så arbeta de förgävt, som bygga därpå.
Om HERREN icke bevarar staden,
så vakar vaktaren förgävt.

127:002 Det är förgävt att i bittida stån upp
och sent gå till vila,
och äro eder bröda med vedermåda;
detsamma giver han åt sina vänner,
medan de sova.

127:003 Se, barn äro en HERRENS gåva,
livsfrukt en löst.

127:004 Likasom pilar i en hjertes hand,
så äro söner som man får vid unga år.

127:005 Så är den man som har sitt koger
fyllt av sådana.
De komma icke på skam, när de mot fiender
föra sin talan i porten.

128:001 En vallfartssång.

Så är det envar som fruktar HERREN
och vandrar på hans vägar.

128:002 Ja, av dina händers arbete
får du njuta frukten;
så är det du, och vår dig!

128:003 Lik ett fruktsamt vinträd varder din hustru,
därinne i ditt hus,
lika olivtelningar dina barn,
omkring ditt bord.

128:004 Ty se, så varder den man välsignad,
som fruktar HERREN.

128:005 HERREN v?signe dig fr?n Sion;
m?du f?se Jerusalems v?g?ng
i alla dina livsdagar,
128:006 och m?du f?se barn av dina barn.
Frid ?ver Israel!

129:001 En vallfartss?ng.

Mycken n?d hava de v?lat mig allt ifr?n min ungdom
--s?s?ge Israel--

129:002 mycken n?d hava de v?lat mig allt ifr?n min ungdom,
dock blevo de mig ej ?verm?ktiga.
129:003 P?min rygg hava pl?jare pl?jt
och dragit upp l?nga f?ror.
129:004 Men HERREN ? r?ttf?rdig och har huggit av
de ogudaktigas band.

129:005 De skola komma p?skam och vika tillbaka,
s?m?nga som hata Sion.
129:006 De skola bliva lika gr?s p?taken,
som vissnar, f?r?n det har vuxit upp;
129:007 ingen sk?deman fyller d?med sin hand,
ingen k?vbindare sin famn,
129:008 och de som g?d? fram kunna icke s?ga:
?HERRENS v?signelse vare ?ver eder!
Vi v?signa eder
i HERRENS namn.?

130:001 En vallfartss?ng.

Ur djupen ropar jag till dig, HERRE.

130:002 Herre, h?r min r?st,
l? dina ?on akta p?
mina b?hers ljud.
130:003 Om du, HERRE, vill tillr?kna missg?ningar,
Herre, vem kan d?best??
130:004 Dock, hos dig ? ju f?l?else,
p?det att man m?frukta dig.
130:005 Jag v?ntar efter HERREN,
min sj? v?ntar,
och jag hoppas p?hans ord.
130:006 Min sj? v?ntar efter Herren
mer ?n v?ktarna efter morgonen,
ja, mer ?n v?ktarna efter morgonen.
130:007 Hoppas p?HERREN, Israel;
ty hos HERREN ? n?d,
och mycken f?lossning ? hos honom.
130:008 Och han skall f?lossa Israel
fr?n alla dess missg?ningar.

131:001 En vallfartss?ng; av David.

HERRE, mitt hj?ta st? icke efter vad h?gt ?,
och mina ?gon se ej efter vad upph?jt ?,
och jag umg?s icke med stora ting,

med ting som höro mig för svära.
131:002 Nej, jag har lugnat och stillat min själ;
sål som ett avvant barn i sin moders famn,
ja, sål som ett avvant barn, så för min själ i mig.

131:003 Hoppas på HERREN, Israel,
för nu och till evig tid.

132:001 En vallfartssång.

Tänk, HERRE, David till godo,
på allt vad han fick lida,
132:002 han som svor HERREN en ed
och gjorde ett löfte åt den Starke i Jakob;
132:003 Jag skall icke gå in i den hydda där jag bor,
ej heller bestiga mitt viloläger,
132:004 jag skall icke unna mina ägon sömn
eller mina ägonlock slummer,
132:005 för när jag har funnit en plats åt HERREN,
en boning åt den Starke i Jakob.?

132:006 Ja, vi höorde där om i Efrata,
vi förnummo det i skogsbygden.
132:007 Låt oss gå in i hans boning,
tillbedja vid hans fotapall.

132:008 Stå upp, HERRE, och kom till din vilostad,
du och din makts ark.
132:009 Dina präster vare klädda i rättfärdighet,
och dina fromma jubla.
132:010 För din tjänare Davids skull
må du icke visa tillbaka din smorde.

132:011 HERREN har svurit David
en osviklig ed, som han icke skall rygga:
Av ditt livs frukt skall jag sätta konungar på din tron.

132:012 Om dina barn hålla mitt förbund
och hålla mitt vittnesbörd, som jag skall låta dem,
så skola ock deras barn till evig tid
fåsitta på din tron.

132:013 Ty HERREN har utvalt Sion,
där vill han hava sin boning.

132:014 Detta är min vilostad till evig tid;
här skall jag bo, ty till detta ställe har jag lust.

132:015 Dess förord skall jag rikligen välsigna,
och dess fattiga skall jag giva bröd till fyllest.

132:016 Dess präster skall jag kläda i frönsning,
och dess fromma skola jubla högt.

132:017 Där skall jag låta ett horn skjuta upp åt David;
där har jag rätt till en lampa åt min smorde.

132:018 Hans fiender skall jag kläda i skam,
men på honom skall hans krona glösa.?

133:001 En vallfartssång; av David.

Se huru gott och ljuvligt det är
att bröder bo endröktigt tillsammans.
133:002 Det är likt den dyrbara oljan på huvudet,
som flyter ned i skåpet,

ned i Arons skögg, som flyter ned
över linningen på hans kläder.
133:003 Det är likt Hermons dagg, som faller ned
på Sions-bergen.
Ty du beskär HERREN vår signelse,
liv till evig tid.

134:001 En vallfartssång.

Upp, vår signen HERREN,
alla I HERRENS tjänare,
I som står om natten
i HERRENS hus.
134:002 Lyften edra händer upp mot helgedomen
och vår signen HERREN.

134:003 HERREN vår signe dig från Sion,
han som har gjort himmel och jord.

135:001 Halleluja!

Loven HERRENS namn,
loven det, i HERRENS tjänare,
135:002 I som står i HERRENS hus,
i gårdarna till vår Guds hus.
135:003 Loven HERREN, ty HERREN är god,
lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt.

135:004 Se, HERREN har utvalt Jakob är sig,
Israel till sin egendom.

135:005 Ty jag vet att HERREN är stor,
att vår Herre är främre än alla gudar.

135:006 HERREN kan göra
allt vad han vill,
i himmelen och på jorden,
i haven och i alla djup;

135:007 han som låter regnskyar stiga upp
från jordens ändor,
han som låter ljungeldar komma med regn
och får vinden ut ur dess förvaringsrum;

135:008 han som slog de förstfödda i Egypten,
både människor och boskap;

135:009 han som sände tecken och under
över dig, Egypten,
över Farao och alla hans tjänare;

135:010 han som slog stora folk
och dröpte mäktiga konungar:

135:011 Sihon, amorternas konung,
och Og, konungen i Basan,
med alla Kanaans riken,

135:012 och gav deras land till arvedel,
till arvedel för sitt folk Israel.

135:013 HERRE, ditt namn varar evinnerligen,
HERRE, din minnelse från släkte till släkte.

135:014 Ty HERREN skaffar rikt för sitt folk,
och över sina tjänare förbarmar han sig.

135:015 Hedningarnas avgudar är silver och guld,

verk av människohänder.

- 135:016 De hava mun och tala icke,
de hava ögon och se icke,
135:017 de hava öron och lyssna icke till,
och ingen ande är i deras mun.
135:018 De som hava gjort dem skola bliva dem lika,
ja, alla som förtästa på dem.

- 135:019 I av Israels hus, loven HERREN;
I av Arons hus, loven HERREN;
135:020 I av Levis hus, loven HERREN;
I som frukten HERREN, loven HERREN.
135:021 Lovad vare HERREN från Sion,
han som bor i Jerusalem!

Halleluja!

- 136:001 Tackén HERREN, ty han är god,
ty hans nåd varar evinnerligen.
136:002 Tackén gudarnas Gud,
ty hans nåd varar evinnerligen.
136:003 Tackén herrarnas HERRE,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:004 honom som allena gör stora under,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:005 honom som har gjort himmelen med förstärkt,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:006 honom som har utbrett jorden över vattnen,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:007 honom som har gjort de stora ljusen,
ty hans nåd varar evinnerligen:
136:008 solen till att rida över dagen,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:009 månen och stjärnorna till att rida över natten,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:010 honom som slog Egypten i dess förstärkta,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:011 och som förde Israel ut därifrån,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:012 med stark hand och uträkt arm,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:013 honom som delade Røde havet itu,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:014 och led Israel genom mitt därigenom,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:015 och kringströdde Farao och hans här i Røde havet,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:016 honom som förde sitt folk genom öknen,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:017 honom som slog stora konungar,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:018 och dröpte våldiga konungar,
ty hans nåd varar evinnerligen:
136:019 Sihon, amorernas konung,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:020 och Og, konungen i Basan,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:021 och som gav deras land till arvedel,
ty hans nåd varar evinnerligen,

136:022 till arvedel åt sin tjänare Israel,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:023 honom som tänkte på oss i vår förnedring,
ty hans nåd varar evinnerligen,
136:024 och som ryckte oss ur våra ovänners värld,
ty hans nåd varar evinnerligen;
136:025 honom som giver mat åt allt levande,
ty hans nåd varar evinnerligen.
136:026 Tackem himmelens Gud,
ty hans nåd varar evinnerligen.

137:001 Vid Babels floder,
där suto vi och gråto,
när vi tänkte på Sion.
137:002 I pilträden som där voro
hörgde vi upp våra harpor.

137:003 Ty de som höll oss fångna
båd oss där att sjunga,
och våra plågare
båd oss vara glada:
Sjungen för oss
en av Sions sånger?

137:004 Huru skulle vi kunna sjunga
HERRENS sång
i främmande land?

137:005 Nej, om jag förgäter dig, Jerusalem,
söförgäte min högsta hand sin tjänst.

137:006 Min tunga låde vid min gom,
om jag upphört att tänka på dig,
om jag icke låter Jerusalem
vara min allra högsta glädje.

137:007 Tänk, HERRE, på Jerusalems dag,
och straffa Edoms barn,
dem som ropade: Riven ned, riven ned det
ända till grunden?

137:008 Dotter Babel, du ädelögelsens stad,
sål du den som fört vedergåla dig
allt vad du har gjort oss.

137:009 Sål du den som fört gripa dina späda barn
och krossa dem mot klippan.

138:001 Av David.

Jag vill tacka dig av allt mitt hjärta;
inför gudarna vill jag lovsjunga dig.

138:002 Jag vill tillbedja, värld mot ditt heliga tempel,
och prisa ditt namn
för din nåd och sanning,
ty du har gjort ditt löftesord stort
utöver allt vad ditt namn hade sagt.

138:003 När jag ropade, svarade du mig;
du gav mig frimodighet, och min själ fick kraft.

138:004 HERRE, alla jordens konungar skola tacka dig,

- när de höra din muns tal.
138:005 De skola sjunga om HERRENS vingar,
ty HERRENS är stor.
138:006 Ja, HERREN är högt, men han ser till det låga,
och han känner den högmåttige fjärran ifrån.
- 138:007 Om ock min väg går genom nöd,
söbehåller du mig vid liv;
du räck ut din hand till vreden
mot mina fienders vrede,
och din högra hand frälsar mig.
138:008 HERREN skall fullborda sitt verk för mig.
HERRE, din nöd varar evinnerligen;
förlägg icke dina hönders verk.
- 139:001 För söngmästaren; av David; en psalm.
- HERRE, du uttrännsakar mig och känner mig.
139:002 Evad jag sitter eller uppstår, vet du det;
du förstär mina tankar fjärran ifrån.
139:003 Evad jag går eller ligger, utforskar du det,
och med alla mina vingar är du förtrogen.
139:004 Ty förhör ett ord är på min tunga,
se, sök känner du, HERRE, det till fullo.
139:005 Du omsluter mig på alla sidor
och håller mig i din hand.
139:006 En sådan kunskap är mig alltför underbar;
den är mig för högt, jag kan icke begripa den.
- 139:007 Vart skall jag gå för din Ande,
och vart skall jag fly för ditt ansikte?
139:008 Fore jag upp till himmelen, sö är du där,
och bådade jag är mig i dödsriket, se, sö är du ock där.
- 139:009 Toge jag morgonrodnadens vingar,
gjorde jag mig en boning ytterst i havet,
139:010 sö skulle också där din hand leda mig
och din högra hand fatta mig.
139:011 Och om jag sade: Märker mig beträcka mig
och ljuset bliva natt omkring mig?
139:012 sö skulle själva märket icke vara märkt för dig,
natten skulle lysa sösom dagen:
ja, märket skulle vara sösom ljuset.
- 139:013 Ty du har skapat mina njurar,
du sammanvådde mig i min moders liv.
139:014 Jag tackar dig för att jag är danad sö övermåttan underbart;
ja, underbara är dina verk,
min själ vet det väl.
139:015 Benen i min kropp voro icke förborgade för dig,
när jag bereddes i det fördolda,
när jag bildades i jordens djup.
139:016 Dina ägon sögo mig, när jag ännu knappast var formad;
alla mina dagar blevo uppskrivna i din bok,
de voro bestämda, förhör nägon av dem hade kommit.
- 139:017 Huru outgrundliga är icke för mig dina tankar, o Gud,
huru stor är icke deras mångfald!
139:018 Skulle jag räkna dem, sö vore de flera än sanden;

nå jag uppvaknade, vore jag ännu hos dig.

139:019 Gud, o att du ville dröpa de ogudaktiga!
Ja, måste de blodgiriga vika bort ifrån mig,
139:020 de som tala om dig med rånker i sinnet,
de som hava bragt dina städer i fördärv!
139:021 Skulle jag icke hata dem som hata dig, HERRE?
Skulle jag icke känna leda vid dem som stå dig emot?
139:022 Jag hatar dem med starkaste hat;
ja, mina fiender hava de blivit.

139:023 Utrannsaka mig, Gud, och kän mitt hjärta;
pröva mig och kän mina tankar,
139:024 och se till, om jag är stadd på en olycksväg,
och led mig på den eviga vägen.

140:001 För sängmästaren; en psalm av David.

140:002 Räd mig, HERRE,
från onda människor,
bevara mig från världets män,
140:003 för dem som uttänka
ont i sina hjärtan
och dagligen rota sig samman till strid.
140:004 De vässa sina tungor
likasom ormar,
huggormsgift är inom deras läppar. Sela.

140:005 Bevara mig, HERRE,
från de ogudaktigas händer,
beskydda mig från världets män,
som uttänka planer
för att bringa mig på fall.
140:006 Stolta människor lägga ut för mig
snaror och garn;
de breda ut nätet
invid vägens rand,
gillar ståta de för mig. Sela.

140:007 Jag säger till HERREN:
Är du min Gud?
Lyssna, o HERRE,
till mina bärners ljud.
140:008 HERRE, Herre,
du min starka hjälpe,
du beskärmar mitt huvud,
på stridens dag.
140:009 Tillstånd icke, HERRE;
vad de ogudaktiga begära;
I deras anslag ej lyckas,
de skulle eljest förhåva sig. Sela.

140:010 Äver de mäns huvuden,
som omringa mig,
må den olycka komma,
som deras läppar bereda.
140:011 Eldsglöd må regna över dem;
må de kastas i eld,
i djup som de ej komma upp ur.

140:012 En f?talets man
skall ej best?i landet;
en ond v?dsman skall jagas,
med slag p?slag.

140:013 Jag vet att HERREN skall utf?ra
den betrycktes sak
och skaffa de fattiga r?t.

140:014 Ja, de r?tf?rdiga skola prisa ditt namn
och de redliga bo inf?r ditt ansikte.

141:001 En psalm av David.

HERRE, jag ropar till dig,
skynda till mig;
lyssna till min r?t,
d?jag nu ropar till dig.

141:002 Min b?n g?le inf?r dig
s?som ett r?koffer,
mina h?nders upplyftande
s?som ett aftnonffer.

141:003 S?t, o HERRE,
en vakt f?r min mun,
bevaka mina l?ppars d?r.

141:004 L?t icke mitt hj?ta
vika av till n?got ont,
till att ?va ogudaktighetens g?ringar
tillsammans med m?n som g?ra vad or?t ?;
av deras l?ckerheter vill jag icke ?a.

141:005 M?den r?tf?rdige sl?mig
i k?lek och straffa mig;
det ? s?som olja p?huvudet,
och mitt huvud skall icke f?sm?det.

Ty ?nnu en tid, s?skall min b?n uppfyllas,
genom att det g?r dem illa;

141:006 deras ledare skola st?tas
ned utf?r klippan,
och man skall d?h?ra
att mina ord ?o ljuvliga.

141:007 S?som n?r man har pl?t
och ristat upp jorden,
s?ligga v?ra ben kringstr?dda
vid d?srikets rand.

141:008 Ja, till dig, HERRE,
Herre, se mina ?gon;
till dig tager jag min tillflykt,
f?rkasta icke min sj?.

141:009 Bevara mig f?r de snaror
som de l?gga ut p?min v?g
och f?r og?rningsm?nnens giller.

141:010 De ogudaktiga falle i sina egna garn,
medan jag g?r oskadd f?rbi.

142:001 En s?ng av David; en b?n, n?r han var i grottan.

142:002 Jag höjer min röst och ropar till HERREN,
jag höjer min röst och beder till HERREN.
142:003 Jag utgjuter inför honom mitt bekymmer,
min n d kung r jag f r honom.
142:004 När min ande försmäktar i mig,
 r du den som k rner min stig.

P den v g där jag skall gå
hava de lagt ut snaror f r mig.

142:005 Sk da på min högra sida och se:
där finnes ingen som k rnes vid mig.
Ingen tillflykt  erst r f r mig,
ingen finnes, som fr gar efter min själ.

142:006 Jag ropar till dig, o HERRE,
jag säger:  Du  r min tillflykt,
min del i de levandes land.?

142:007 Akta på mitt rop,
ty jag  r i stort elände;
r dda mig från mina förföljare,
ty de äro mig  verm ktiga.

142:008 För min själ ut ur f ngelset,
så att jag f r prisa ditt namn.
Omkring mig skola de rättfärdiga församlas,
n r du g r vår mot mig.

143:001 En psalm av David.

HERRE, h r min b n,
lyssna till min åkallan,
svara mig i din rättfärdighet, för din trofasthets skull.

143:002 Och gå?icke till doms med din t r nare,
ty inför dig är ingen levande rättfärdig.

143:003 Se, fienden förföljer min själ,
han trampar mitt liv till jorden;
han l gger mig i m rker
såsom de l ngesedan döda.

143:004 Och min ande försmäktar i mig,
mitt hjärta  r stelnat i mitt bröst.

143:005 Jag tänker p forna dagar,
jag begrundar alla dina gärningar,
dina h nders verk eftersinnar jag.

143:006 Jag uträcker mina h nder till dig;
såsom ett törstigt land
längtar min själ efter dig. Sela.

143:007 HERRE, skynda att svara mig,
ty min ande förgås;
d rj icke ditt ansikte för mig,
må jag ej varda lik dem
som hava farit ned i graven.

143:008 Lär mig bittida förnimma din n d,
ty jag förtröstar på dig.
Kung r mig den v g som jag b r vandra,
ty till dig upplyfter jag min själ.

143:009 Rådada mig från mina fiender, HERRE;
hos dig söker jag skygd.
143:010 Låt mig att göra din vilja,
ty du är min Gud;
din gode Ande lede mig
på jorden mark.

143:011 HERRE, behåll mig vid liv
för ditt namns skull;
tag min själ ut ur världen
för din rättfärdighets skull.

143:012 Utrota mina fiender för din nådes skull,
och förgör alla dem som tränga min själ;
ty jag är din tjänare.

144:001 Av David.

Lovad vare HERREN, min klippa,
han som lät de mina armar att kriga,
mina händer att strida;

144:002 min nådes Gud och min borg,
mitt värn och min råddare,
min skydd och min tillflykt,
han som lät mig folk under mig.

144:003 HERRE, vad är en människa, att du vill veta av henne,
en människoson, att du tänker på honom?

144:004 En människa är lik en flökt,
hennes dagar såsom en fösvinnande skugga.

144:005 HERRE, sänk din himmel och far ned,
rätt vid bergen, så att de ryka.

144:006 Låt ljungeldar ljunga och skingra dem,
skjut dina pilar och förvirra dem.

144:007 Räck ut dina händer från höjden,
fräs mig och rådda mig
ur de stora vattnen,
ur främlingarnas hand,

144:008 vilkas mun talar lögn
och vilkas hägra hand
är en falskhetens hand.

144:009 Gud, en ny sång
vill jag sjunga till din ära,
till tiosträngad psaltare
vill jag lovsjunga dig,

144:010 dig som giver seger åt konungarna,
dig som fräste din tjänare David
från det onda svärdet.

144:011 Fräs mig och rådda mig
ur främlingarnas hand,
vilkas mun talar lögn,
och vilkas hägra hand
är en falskhetens hand.

144:012 När våra söner stå i sin ungdom
såsom hägröta plantor,
våra döttrar lika härnstoder,
huggna såsom föt palatser;

144:013 n? v?ra visthus ?o fulla
och sk?nka f?r?d p?f?r?d;
n? v?ra f? ?ka sig tusenfalt,
ja, tiotusenfalt p?v?ra utmarker;
144:014 n? v?ra oxar g?rikt lastade;
n? ingen r?mna har brutits i muren
och ingen n?dgas draga ut s?som f?nge,
n? intet klagorop h?res p?v?ra gator--
144:015 saligt ? det folk som det s?g?;
ja, saligt ? det folk vars Gud HERREN ?.

145:001 En lovs?ng av David.

Jag vill upph?ja dig, min Gud, du konung,
och lova ditt namn alltid och evinnerligen.

145:002 Jag vill dagligen lova dig
och prisa ditt namn alltid och evinnerligen.

145:003 Stor ? HERREN och h?gtlovad,
ja, hans storhet ? outrannsaktlig.

145:004 Det ena sl?ktet prisar f? det andra dina verk,
de f?kunna dina v?rdiga g?ningar.

145:005 Ditt majest?ts h?rlighet och ?a vill jag begrunda
och dina underfulla verk.

145:006 Man skall tala om dina fruktansv?rda g?ningars makt;
dina storverk skall jag f?t?ja.

145:007 Man skall utbreda ryktet om din stora godhet
och jubla ?ver din r?ttf?rdighet.

145:008 N?dig och barmh?rtig ? HERREN,
l?ngmodig och stor i mildhet.

145:009 HERREN ? god mot alla
och f?barmar sig ?ver alla sina verk.

145:010 Alla dina verk, HERRE, skola tacka dig,
och dina fromma skola lova dig.

145:011 De skola tala om ditt rikes ?a,
och din makt skola de f?kunna.

145:012 S?skola de kung?ra f? m?nniskors barn dina v?rdiga g?ningar
och ditt rikes ?a och h?rlighet.

145:013 Ditt rike ? ett rike f?r alla evigheter,
och ditt herrad?me varar fr?n sl?kte till sl?kte.

145:014 HERREN uppeh?ller alla dem som ?o p?v?g att falla,
och han uppr?ttar alla nedb?da.

145:015 Allas ?gon v?nta efter dig,
och du giver dem deras mat i r?tt tid.

145:016 Du uppl?ter din hand

och m?ttar allt levande med n?d.

145:017 HERREN ? r?ttf?dig i alla sina v?gar
och n?dig i alla sina verk.

145:018 HERREN ? n?a alla dem som ?kalla honom,
alla dem som ?kalla honom oppriktigt.

145:019 Han g? vad de gudfruktiga beg?a
och h? deras rop och fr?sar dem.

145:020 HERREN bevarar alla dem som ?ska honom,
men alla ogudaktiga skall han f?g?a.

145:021 Min mun skall uttala HERREN lov,
och allt k?t skall prisa hans heliga namn
alltid och evinnerligen.

146:001 Halleluja!

Lova HERREN, min sj?.

146:002 Jag vill lova HERREN, s?l?nge jag lever,
jag vill lovsjunga min Gud, s?l?nge jag ? till.

146:003 F?liten eder icke p?furstar,
icke p?en m?nskason, han kan icke hj?pa.

146:004 Hans ande m?ste sin v?g,
han v?nder tillbaka till den jord
varav han ? kommen;
d?varda hans anslag om intet.

146:005 S?l ? den vilkens hj?p ? Jakobs Gud,
den vilkens hopp st? till HERREN, hans Gud,

146:006 till honom som har gjort himmelen och jorden
och havet och allt vad i dem ?,
till honom som h?ler tro evinnerligen,

146:007 som skaffar r?t ? de f?tryckta,
som giver br?d ? de hungrande.

HERREN l?ser de f?ngna,

146:008 HERREN ?pnar de blindas ?gon,
HERREN oppr?ttar de nedb?da,
HERREN ?skar de r?ttf?diga,

146:009 HERREN bevarar fr?mlingar,
faderl?sa och ?nkor uppeh?ler han;
men de ogudaktigas v?g v?nder han i villa.

146:010 HERREN ? konung evinnerligen,
din Gud, Sion, fr?n sl?kte till sl?kte.

Halleluja!

147:001 Halleluja!

Ja, det ? gott att lovsjunga v? Gud,
ja, det ? ljuvligt; lovs?ng h?ves oss.

147:002 HERREN ? den som bygger upp Jerusalem,
Israels f?drivna samlar han tillhopa.

147:003 Han helar dem som hava f?krossade hj?tan,
och deras s? f?binder han.

147:004 Han best?mmer stj?rnornas m?ngd,

han nämner dem alla vid namn.
147:005 Vår Herre är stor och väldigt i kraft,
hans förtjusning har ingen gräns.
147:006 HERREN uppehåller de ädmjuka,
men de ogudaktiga slå han till jorden.

147:007 Herren sång till HERREN med tacksägelse,
lovsjungan vår Gud till harpa,
147:008 honom som betäckert himmelen med moln,
honom som bereder regn på jorden,
honom som låter gräs skjuta upp på bergen,
147:009 honom som ger föda åt djuren,
och korpens ungar som ropa.
147:010 Han har icke sin lust i hästens styrka,
hans behag står ej till mannens snabbhet.
147:011 HERRENS behag står till dem som frukta honom,
till dem som hoppas på hans nåd.

147:012 Jerusalem, pris HERREN;
Sion, lova din Gud.
147:013 Ty han har gjort bommarna från dina portar fasta;
han har välsignat dina barn i dig.
147:014 Han skaffar dina gränsar frid,
han mottar dig med bästa vete.
147:015 Han låter sitt tal gå ut till jorden,
hans ord låter stad med hast.
147:016 Han låter snöfalla såsom ull,
rimfrost strö han ut såsom aska.
147:017 Han kastar sitt hagel såsom smulor;
vem kan bestå mot hans frost?
147:018 Äter sånder han sitt ord, dösmåter det frusna;
sin vind låter han blåsa, döströmmar vatten.
147:019 Han har förkunnat från Jakob sitt ord,
från Israel sina stadgar och rätter.
147:020 Så har han icke gjort från något hednafolk;
och hans rätter, dem kända de icke.

Halleluja!

148:001 Halleluja!

Loven HERREN från himmelen,
loven honom i höjden.
148:002 Loven honom, alla hans änglar,
loven honom, all hans härf.
148:003 Loven honom, sol och måne,
loven honom, alla lysande stjärnor.
148:004 Loven honom, i himlars himlar
och i vatten ovan himmelen.

148:005 Ja, de må lova HERRENS namn,
ty han bjöd, och de blevo skapade.
148:006 Och han gav dem deras plats
från alltid och från evigt;
han gav dem en lag,
och ingen överträder den.

148:007 Loven HERREN från jorden,
i havsdjur och alla djup,

148:008 eld och hagel,
snö och torken,
du stormande vind,
som uttrötat hans befallning,
148:009 I berg och alla höjder,
I fruktträd och alla cedrar,
148:010 I vilda djur och all boskap,
I kräddjur och bevingade fåglar,
148:011 I jordens konungar och alla folk,
I furstar och alla domare på jorden,
148:012 I ynglingar, så också I jungfrur,
I gamle med de unga.

148:013 Ja, de må lova HERRENS namn,
ty hans namn allena är högt,
hans majestät när över jorden och himmelen.
148:014 Och han har upphöjt ett horn åt sitt folk--
ett ämne till lovsång
för alla hans fromma,
för Israels barn,
det folk som stå honom nära.

Halleluja!

149:001 Halleluja!

Sjungen till HERRENS ära en ny sång,
hans lov i de frommas församling.
149:002 Israel glädje sig över sin skapare,
Sions barn fröjde sig över sin konung.
149:003 Må de lova hans namn under dans,
till puka och harpa må de lovsjunga honom.
149:004 Ty HERREN har behag till sitt folk,
han smyckar de ädmjuka med frönsning.
149:005 De fromma fröjde sig och give honom ära,
de jubla på sina lögar.
149:006 Guds lov skall vara i deras mun
och ett tveeggat svärd i deras hand,
149:007 för att utkräva hämnd på hedningarna
och hemska folken med tuktan,
149:008 för att binda deras konungar med kedjor
och deras ädlingar med järnbojor,
149:009 för att utföra på dem den dom som är skriven.
En hörlighet bliver det för alla hans fromma.

Halleluja!

150:001 Halleluja!

Loven Gud i hans helgedom,
loven honom i hans makts fröste.
150:002 Loven honom för hans vädiga gåfningar,
loven honom efter hans stora hörlighet
150:003 Loven honom med basunklang,
loven honom med psaltare och harpa.
150:004 Loven honom med puka och dans,
loven honom med strängospel och pipa.
150:005 Loven honom med ljudande cymbaler,
loven honom med klingande cymbaler.

150:006 Allt vad anda har love HERREN.

Halleluja!

Ordspråksboken

001:001 Detta är Salomos ordspråk, Davids sons, Israels konungs.

001:002 Av dem kan man lära vishet och tukt,

001:003 såock att först?först?ndigt tal.

Av dem kan man undf?uktan till insikt och lära
rättf?rdighet, rätt och redlighet.

001:004 De kunna giva är de f?kunniga klokhet,
är den unge kunskap och eftert?nksamhet.

001:005 Genom att hära p?dem f?kar den vise sin lärdom
och f?v?var den först?ndige r?dklokhet.

001:006 Av dem lär man först?ordspråk och djupsinnigt tal,
de vises ord och deras gåtor.

001:007 HERRENS fruktan är begynnelsen till kunskap;
vishet och tuktan f?aktas av of?nuftiga.

001:008 Här, min son, din faders tuktan,
och f?kasta icke din moders undervisning.

001:009 Ty sådant är en skön krans för ditt huvud
och en kedja till prydnad för din hals.

001:010 Min son, om syndare locka dig,
s?f?j icke.

001:011 Om de säga: Kom med oss;
vi vilja l?gga oss p?lur efter blod,
s?tta förs? för de oskyldiga, utan sak;

001:012 såsom d?dsriket vilja vi uppsluka dem levande,
friska och sunda, såsom fore de ned i graven;

001:013 allt vad dyrbart är skola vi vinna,
vi skola fylla v?ra hus med byte;

001:014 dela du med oss v?r lott,
alla skola vi hava samma pung?-

001:015 d?, min son, m?du ej vandra samma v?g som de.
Nej, h?ll din fot ifr?n deras stig,

001:016 ty deras f?tter hasta till vad ont är,
och äro snara, n? det g?ller att utgjuta blod.

001:017 Ty v? är det f?f?ngt, d?man vill f?nga f?glar,
att breda ut nätet i hela flockens ?syn.

001:018 Men dessa ligga p?lur efter sitt eget blod,
de s?tta förs? för sina egna liv.

001:019 S?g? det envar som söker or?tt vinning:
sin egen herre ber?var den livet.

001:020 Visheten h?jer sitt rop p?gatan,
p?torgen lär hon hära sin r?st.

001:021 I bullrande gath?n predikar hon;
d?r portarna i staden ?ppna sig,
d?r talar hon sina ord:

001:022 Huru l?nge, I f?kunnige, skolen I ?ska f?kunnighet?
Huru l?nge skola bespottarna hava sin lust i bespottelse
och d?rarna hata kunskap?

001:023 Vården om och akten på min tillrättvisning;
se, det skall jag låta min anda få eder
jag skall låta eder få minna mina ord.

001:024 Eftersom I icke villen höra, när jag ropade,
eftersom ingen aktade på, när jag råkade ut min hand,

001:025 eftersom I låten allt mitt råd fara
och icke villen veta av min tillrättvisning

001:026 därför skall också jag le vid eder oförd
och bespotta, när det kommer, som I frukten,

001:027 ja, när det I frukten kommer såsom ett oväder,
när oförden nalkas eder såsom en storm
och över eder kommer nåd och ångest.

001:028 Det skall man ropa till mig, men jag skall icke svara,
man skall söka mig, men icke finna mig.

001:029 Därför att de hatade kunskap
och icke funno behag i HERRENS fruktan,

001:030 ej heller ville fåja mitt råd,
utan föraktade all min tillrättvisning,

001:031 därför skola de få låta sina gärningars frukt
och varda måttade av sina egna anslag.

001:032 Ty av sin avfällighet skola de förkunniga dröpas.
och genom sin säkerhet skola dörarna få gå.

001:033 Men den som hört mig, han skall bo i trygghet
och vara säker mot olyckans skräck.

002:001 Min son, om du tager emot mina ord
och gämnar mina bud inom dig,

002:002 så att du låter ditt hjärta akta på visheten
och bär ditt hjärta till klokheten,

002:003 ja, om du ropar efter förstärkt
och höjer din röst till att kalla på klokheten,

002:004 Om du söker efter henne såsom efter silver
och letar efter henne såsom efter en skatt,

002:005 det skall du först HERRENS fruktan,
och Guds kunskap skall du få finna.

002:006 Ty HERREN är den som giver vishet;
från hans mun kommer kunskap och förstärkt.

002:007 För de redliga förvarar han sanningen,
han är en sköld för dem som vandra i ostrafflighet,

002:008 ty han beskyddar det rättas stigar,
och sina frommas väg bevarar han.

002:009 Det skall du först rättfärdighet och rätt
och redlighet, ja, det godas alla vägar.

002:010 Ty visheten skall draga in i ditt hjärta
och kunskapen känns ljuvlig för din själ,

002:011 eftertänksamheten skall vaka över dig,
klokheten skall beskydda dig.

002:012 Så skall hon rädda dig från de ondas väg,
från män som tala vad vrånget är,

002:013 från dem som hava övergivit det rättas stigar.
för att fåddas på mörkrets vägar,

002:014 från dem som glöddas att gå om
och fröda sig på ondskans vrånge väsen,

002:015 från dem som gå på krokiga stigar
och vandra på förvirrade vägar.

002:016 S? skall hon r?dda dig ifr?n fr?mmande kvinnor,
fr?n din n?stas hustru, som talar hala ord,
002:017 fr?n henne som har ?vergivit sin ungdoms v?n
och f?rg?tit sin Guds f?rbund.
002:018 Ty en s?dan sjunker med sitt hus ned i d?den,
och till skuggornas boning leda hennes stigar.
002:019 Ingen som har g?tt in till henne v?nder ?ter
Och hittar tillbaka till livets v?gar.

002:020 Ja, s? skall du vandra p? de godas v?g
och h?la dig p? de r?ttf?rdigas stigar.
002:021 Ty de redliga skola f?rbliva boende i landet
och de ostraffliga f?stanna kvar d?ri.
002:022 Men de ogudaktiga skola utrotas ur landet
och de trol?sa ryckas bort d?rur.

003:001 Min son, f?rg?t icke min undervisning,
och l? ditt hj?ta bevara mina bud.
003:002 Ty l?ngt liv och m?nga levnads?r
och frid, mer och mer, skola de bereda dig.

003:003 L? dhet och sanning ej vika ifr?n dig;
bind dem omkring din hals,
skriv dem p? ditt hj?tas tavla;
003:004 s? skall du finna n?d och f?gott f?rst?nd,
i Guds och i m?nskors ?gon.

003:005 F?tr?sta p? HERREN av allt ditt hj?ta,
och f?rlita dig icke p? ditt f?rst?nd.
003:006 P? alla dina v?gar m? du akta p? honom,
s? skall han g?ra dina stigar j?mna.

003:007 H?l dig icke sj?v f?r vis;
frukta HERREN, och fly det onda.
003:008 Det skall vara ett h?somedel f?r din kropp
och en vederkvickelse f?r benen d?ri.

003:009 ?ra HERREN med dina ?odelar!
och med f?stlingen av all din gr?da,
003:010 s? skola dina lador fyllas med ymnighet,
och av vinmust skola dina pressar fl?da ?ver.

003:011 Min son, f?rkasta icke HERRENS tuktan,
och f?rargas icke, n? du agas av honom.
003:012 Ty den HERREN ?skar, den agar han,
likasom en fader sin son, som han har k?r.

003:013 S?l ? den m?nskiska som har funnit visheten,
den m?nskiska som undf?r f?rst?nd.
003:014 Ty b?ttre ? att f?rv?rva henne ?n att f?rv?rva silver,
och den vinning hon giver ? b?ttre ?n guld.
003:015 Dyrbarare ? hon ?n p?lor;
allt vad h?ligt du ?ger g?r ej upp emot henne.
003:016 L?ngt liv b?r hon i sin h?gra hand,
i sin v?nstra rikedom och ?ra.
003:017 Hennes v?gar ?o ljuvliga v?gar,
och alla hennes stigar ?o trygga.
003:018 Ett livets tr?d ? hon f?r dem som f? henne fatt,

och sälla m?de prisa, som hälla henne kvar.

003:019 Genom vishet har HERREN lagt jordens grund,
himmelen har han berett med först?nd.

003:020 Genom hans insikt br?to djupens vatten fram,
och genom den l?ta skyarna dagg drypa ned.

003:021 Min son, l? detta icke vika ifr?n dina ?gon,
tag klokhets och eftert?nksamhet i akt;

003:022 s?skola de l?nda din sj? till liv
bliva ett smycke f?r din hals.

003:023 D? skall du vandra din v?g fram i trygghet,
och din fot skall du d? icke st?ta.

003:024 N? du l?gger dig, skall intet f?rskr?cka dig,
och sedan du har lagt dig, skall du sova s?tt.

003:025 Du beh?ver d?ej frukta f?r pl?slig skr?ck,
ej f?r ov?dret, n? det kommer ?ver de ogudaktiga.

003:026 Ty HERREN skall d?vara ditt hopp,
och han skall bevara din fot f?r snaran.

003:027 Neka icke den beh?vande din hj?lp,
? det st? i din makt att giva den.

003:028 S? icke till din n?sta: ?G? din v?g och kom igen;
i morgon vill jag giva dig?, fast?n du kunde strax.

003:029 St?mpla intet ont mot din n?sta,
n? han menar sig bo trygg i din n?het.

003:030 Tvista icke med n?gon utan sak,
d?han icke har gjort dig n?got ont.

003:031 Avundas icke den or?tr?dige,
och finn ej behag i n?gon av hans v?gar.

003:032 Ty en styggelse f?r HERREN ? den vr?nge,
men med de redliga har han sin umg?ngelse.

003:033 HERRENS f?rbannelse vilar ?ver den ogudaktiges hus,
men de r?ttf?rdigas boning v?signar han.

003:034 Har han att skaffa med bespottare, s? bespottar ocks? han;
men de ?dmjuka giver han n?d.

003:035 De visa f? ?ra till arvedel,
men d?arna f? uppb?ra skam.

004:001 H?ren, I barn, en faders tuktan,
och akten d?rp?, s? att I l?ren först?nd.

004:002 Ty god l?rdom giver jag eder;
min undervisning m?n I icke l?ta fara.

004:003 Ty sj?v har jag varit barn och haft en fader,
arit sp?d och f?r min moder ende sonen.

004:004 D? undervisade han mig och sade till mig:

L? ditt hj?ta h?lla fast vid mina ord;
bevara mina bud, s? f?r du leva.

004:005 S?k f?rv?va vishet, s?k f?rv?va först?nd,
f?rg? icke min muns tal och vik icke d?ifr?n.

004:006 ?vergiv henne icke, s? skall hon bevara dig;
?ska henne, s? skall hon beskydda dig.

004:007 Vishetens begynnelse ?: ?S?k f?rv?va vishet?,
ja, f?r allt ditt f?rv?v s?k f?rv?va först?nd.

004:008 Akta henne h?gt, s? skall hon upph?ja dig;
hon skall g?ra dig ?rad, om du sluter henne i din famn.

004:009 Hon skall s?ta p? ditt huvud en sk?n krans;
en ?rekrona skall hon r?cka ? dig.

004:010 Hør, min son, och tag emot mina ord,
s?skola dina levnads?r bliva m?nga.
004:011 Om vishetens v?g undervisar jag dig,
jag leder dig p?det r?ttas stigar.
004:012 N?r du g?r, skall sedan intet vara till hinder f?r dina steg,
och n?r du l?per, skall du icke falla;
004:013 h?r blott oavl?rligt fast vid min tuktan;
bevara henne, ty hon ?r ditt liv.

004:014 Tr?d icke in p?de ogudaktigas stig,
och skrid icke fram p?de ondas v?g.
004:015 Undfly den, g?ej in p?den,
vik av ifr?n den och g?undan.
004:016 Ty de kunna icke sova, om de ej f?g?ra vad ont ?r,
s?mnen f?rtages dem, om de ej f?v?la n?gons fall.
004:017 Ja, ogudaktighet ?r det br?d som de ?ta,
och v?rd ?r det vin som de dricka.

004:018 De r?ttf?rdigas stig ?r lik gryningens ljus,
som v?ker i klarhet, till dess dagen n?r sin h?jd;
004:019 men de ogudaktigas v?g ?r s?som tjocka m?rkret:
de m?ka icke det som skall v?la deras fall.

004:020 Min son, akta p?mitt tal,
b?r ditt ?ra till mina ord.
004:021 L?r dem icke vika ifr?n dina ?gon,
bevara dem i ditt hj?rtas djup.
004:022 Ty de ?ro liv f?r envar som finner dem,
och en l?kedom f?r hela hans kropp.
004:023 Framf?r allt som skall bevaras m?du bevara ditt hj?rta,
ty d?rifr?n utg?r livet.
004:024 Skaffa bort ifr?n dig munnens vr?nghet,
och l?r l?pparnas falskhet vara fj?ran ifr?n dig.
004:025 L?r dina ?gon sk?da r?tt fram?r
och dina blickar vara riktade rakt ut.
004:026 Akta p?den stig d?r din fot g?r fram,
och l?r alla dina v?gar vara r?tta.
004:027 Vik ej av, vare sig till h?ger eller till v?nster,
v?rd din fot bort ifr?n vad ont ?r.

005:001 Min son, akta p?min vishet,
b?r ditt ?ra till mitt f?rst?nd,
005:002 s?att du bevarar eftert?nksamhet
och l?r dina l?ppar taga kunskap i akt.

005:003 Se, av honung drypa en trol?s kvinnas l?ppar,
och halare ?n olja ?r hennes mun.
005:004 Men p?sistone bliver hon bitter s?som mal?r
och skarp s?som ett tveeggat sv?rd.
005:005 Hennes f?tter styra ned?r mot d?den
till d?dsriket draga hennes steg.
005:006 Livets v?g vill hon ej akta p?,
hennes stigar ?ro villostigar, fast?n hon ej vet det.

005:007 S?h?ren mig nu, I barn,
och viken icke ifr?n min muns tal.
005:008 L?r din v?g vara fj?ran ifr?n henne,
och nalkas icke d?ren till hennes hus.

005:009 M?du ej ? andra f?offra din ?a,
ej dina ? ? en som h?mnas grymt;
005:010 m?icke fr?mmande f?m?ta sig av ditt gods
och dina m?dors frukt komma i en annans hus,
005:011 s?att du sj?v p?sistone m?ste sucka,
n? ditt hull och ditt k?t ? f?t?t.
005:012 och s?ga: ?Huru kunde jag s?hata tuktan,
huru kunde mitt hj?ta s?f?akta tillr?tavisning!
005:013 Varf? lyssnade jag icke till mina l?ares r?t,
och b?de icke mitt ?a till dem som ville undervisa mig?
005:014 F?ga fattas nu att jag har drabbats av allt vad ont ?,
mitt i f?samling och menighet.

005:015 Drick vatten ur din egen brunn
det vatten som rinner ur din egen k?la.
005:016 Icke vill du att dina fl?den skola str?mma ut p?gatan,
dina vattenb?kar p?torgen?
005:017 Nej, dig allena m?de tillh?ra,
och ingen fr?mmande j?nte dig.
005:018 Din brunn m?vara v?signad,
och av din ungdoms hustru m?du h?mta din gl?dje;
005:019 hon, den ?skliga hinden, den t?cka gasellen,
hennes barm f?n ?je dig alltid,
i hennes k?lek finne du st?ndig din lust.
005:020 Min son, icke skall du hava din lust i en fr?mmande kvinna?
Icke skall du sluta din n?stas hustru i din famn?

005:021 Se, f? HERRENS ?gon ligga var m?niskas v?gar blottade,
och p?alla hennes stigar giver han akt.
005:022 Den ogudaktige f?ngas av sina egna missg?ningar
och fastnar i sin egen synds snaror.
005:023 Han m?ste d?, d?f? att han icke l?t tukta sig;
ja, genom sin stora d?skap kommer han p?fall.

006:001 Min son, om du har g?t i borgen f? din n?sta
och givit ditt handslag f? en fr?mmande,
006:002 om du har blivit bunden genom din muns tal,
ja, f?ngad genom din muns tal,
006:003 d?, min son, m?du g?ra detta f? att r?dda dig,
eftersom du har kommit i din n?stas v?id:
g?och kasta dig ned f? honom och ans?t honom,
006:004 unna dina ?gon ingen s?mn
och dina ?gonlock ingen slummer.
006:005 S?k r?dning s?som en gasell ur j?garens v?id,
och s?som en f?gel ur f?gelf?garens v?id.

006:006 G? bort till myran, du late;
se huru hon g?, och bliv vis.
006:007 Hon har ingen furste ?ver sig,
ingen tillsyningsman eller herre;
006:008 dock bereder hon om sommaren sin f?da
och samlar under sk?detiden in sin mat.
006:009 Huru l?nge vill du ligga, du late?
N? vill du st?upp ifr?n din s?mn?
006:010 Ja, sov ?nu litet, slumra ?nu litet,
l?gg ?nu litet h?nderna i kors f? att vila,
006:011 s?skall fattigdomen komma ?ver dig s?som en r?vare
och armodet s?som en v?pnad man.

006:012 En f?rd?vlig m?niska, ja, en og?rningsman
? den som g? omkring med vr?nighet i munnen,
006:013 som blinkar med ?gonen, skrapar med f?tterna,
giver tecken med fingrarna.
006:014 Svek b? en s?dan i sitt hj?ta,
ont bringar han alltid ?bane,
tr?tor kommer han ?stad.
006:015 D?ff? skall of?rd pl?sligt komma ?ver honom;
of?t?nkt varder han krossad utan r?dning.

006:016 Sex ting ? det som HERREN hatar,
ja, sju ?ro styggelser f?r hans sj?
006:017 stolta ?gon, en l?gnaktig tunga,
h?nder som utgjuta oskyldigt blod,
006:018 ett hj?ta som hopsmider f?rd?vliga anslag,
f?tter som ?ro snara till att l?pa efter vad ont ?,
006:019 den som fr?mjar l?gn genom falskt vittnesb?rd,
och den som v?lar tr?tor mellan br?der.

006:020 Min son, bevara din faders bud,
och f?rkasta icke din moders undervisning.
006:021 Hav dem alltid bundna vid ditt hj?ta,
f?st dem omkring din hals.
006:022 N? du g?, m?de leda dig,
n? du ligger, m?de vaka ?ver dig,
och n? du vaknar upp, m?de tala till dig.
006:023 Ty budet ? en lykta och undervisningen ett ljus,
och tillr?ttavisningar till tukt ?ro en livets v?g.
006:024 De kunna bevara dig f?r onda kvinnor,
f?r din n?stas hustrus hala tunga.
006:025 Hav icke beg?relse i ditt hj?ta till hennes sk?nhet,
och l?t henne icke f?nga dig med sina blickar.
006:026 Ty f?r sk?kan m?ste du l?mna din sista br?dkaka,
och den gifta kvinnan g?r p?jakt efter ditt dyra liv.
006:027 Kan v?r n?gon h?mta eld i sitt mantelveck
utan att hans kl?der bliva f?rbr?nda?
006:028 Eller kan n?gon g?p?gl?dande kol,
utan att hans f?tter varda svedda?
006:029 S?sker ock med den som g?r in till sin n?stas hustru;
ostraffad bliver ingen som kommer vid henne.
006:030 F?raktar man icke tjuven som stj?l
f?r att m?ta sitt beg?, n? han hungrar?
006:031 Och han m?ste ju, om han ertappas, betala sjufalt igen
och giva allt vad han ?ger i sitt hus.
006:032 S? ?r ock den utan f?rst?nd, som f?ff?r en annans hustru;
ja, en sj?vspilling ? den som s?dant g?.
006:033 Pl?ga och skam ? vad han vinner,
och hans sm?lek utpl?nas icke.
006:034 Ty svartsjuk ? mannens vrede,
och han skonar icke p?h?mndens dag;
006:035 l?sepenny aktar han alls icke p?,
och bryr sig ej om att du bjuder stora sk?nker.

007:001 Min son, tag vara p?mina ord,
och g?m mina bud inom dig.
007:002 H?l mina bud, s?f?r du leva,
och bevara min undervisning s?som din ?gonsten.
007:003 Bind dem vid dina fingrar,
skriv dem p?ditt hj?tas tavla.

007:004 S?g till visheten: ?Du ? min syster?
och kalla f?rst?ndet din f?trogna,
007:005 s?att de bevara dig f? fr?mmande kvinnor,
f? din n?stas hustru, som talar hala ord.

007:006 Ty ut genom f?nstret i mitt hus,
fram genom gallret d? blickade jag;
007:007 d?s?g jag bland de f?kunniga,
jag blev varse bland de unga en yngling utan f?rst?nd.
007:008 Han gick fram p?gatan invid h?rnet d? hon bodde,
p?v?gen till hennes hus skred han fram,
007:009 skymningen, p?aftonen av dagen,
nattens dunkel, n? m?rker r?dde
007:010 Se, d?kom d? en kvinna honom till m?tes;
hennes dr?kt var en sk?kas, och hennes hj?rta illfundigt.
007:011 Yster och l?tsinnig var hon,
hennes f?tter hade ingen ro i hennes hus.
007:012 ?n var hon p?gatan, ?n var hon p?torgen
vid vart gath?n stod hon p?lur.

007:013 Hon tog nu honom fatt och kysste honom
och sade till honom med fr?ckhet i sin uppsyn:
007:014 ?Tackoffer har jag haft att framb?ra;
i dag har jag f?tt infria mina l?ften.
007:015 D?f?r gick jag ut till att m?ra dig
jag ville s?ka upp dig, och nu ha jag funnit dig.
007:016 Jag har b?ddat min s?ng med sk?na t?cken,
med brokigt linne fr?n Egypten.
007:017 Jag har best?rkt min b?dd med myrra,
med aloe och med kanel.
007:018 Kom, l? oss f?rn?ja oss med k?lek intill morgonen,
och f?rlusta oss med varandra i ?skog.
007:019 Ty min man ? nu icke hemma
han har rest en l?ng v?g bort.
007:020 Sin penningpung tog han med sig;
f?rst vid fullm?nstiden kommer han hem.?

007:021 S?f?leder hon honom med allahanda fagert tal;
genom sina l?ppars halhet f?r? hon honom.
007:022 Han f?rjer efter henne med hast,
lik oxen som g?r f? att slaktas,
och lik f?ngen som f?res bort till straffet f? sin d?skap;
007:023 ja, han f?rjer, till dess pilen genomborrar hans lever,
lik f?geln som skyndar till snaran,
utan att f?rst?att det g?ller dess liv.

007:024 S?h?ren mig nu, I barn,
och given akt p?min muns tal.
007:025 L? icke ditt hj?rta vika av till hennes v?gar,
och f?villa dig ej in p?hennes stigar.
007:026 Ty m?nga som ligga slagna ?o f?lda av henne,
och stor ? hopen av dem hon har dr?pt.
007:027 Genom hennes hus g?d?srikets v?gar,
de som f?ra ned? till d?dens kamrar.

008:001 H?, visheten ropar,
och f?rst?ndet h?jer sin r?st.
008:002 Uppe p?h?jderna st?r hon,
vid v?gen, d?r stigarna m?tas.

008:003 Invid portarna, vid ingången till staden
där man tråder in genom dörarna, höjer hon sitt rop:

008:004 Till eder, I man, vill jag ropa,
och min röst skall utgå till människors barn.

008:005 Låten klokhet, I frkunnige,
och I dödar, låten frsthd.

008:006 Håten, ty om höga ting vill jag tala,
och mina löppar skola upplåta sig till att säga vad rätt är.

008:007 Ja, sanning skall min mun tala,
en styggelse för mina löppar är ogudaktighet.

008:008 Rättfärdiga är alla min muns ord;
i dem finnes intet falskt eller vrängt.

008:009 De är alla sanna för den rättfärdige
och rätta för dem som hava funnit kunskap.

008:010 Sötagen emot min tuktan hellre än silver,
och kunskap hellre än utvalt guld.

008:011 Ty visheten är bättre än pengar;
allt vad höligt som finnes går ej upp emot henne.

008:012 Jag, visheten, är förtrogen med klokheten,
och jag råder över eftertänksam insikt.

008:013 Att frukta HERREN är att hata det onda;
ja, högfärd, hömod, en ond vandel
och en ränkfull mun, det hatar jag.

008:014 Hos mig finnes rätt och utväg;
jag är rättfärdig, hos mig är makt.

008:015 Genom mig regera konungarna
och stadga furstarna vad rätt är.

008:016 Genom mig hörska hörskarna
och hövdingarna, ja, alla domare på jorden.

008:017 Jag äskar dem som äska mig,
och de som söka mig, de finna mig.

008:018 Rikedom och ära vinnas hos mig,
måla skatter och rättfärdighet.

008:019 Min frukt är bättre än guld, ja, finaste guld
och den vinning jag skänker bättre än utvalt silver.

008:020 På rättfärdighetens väg går jag fram,
mitt på det rättas stigar,

008:021 till att giva dem som äska mig en rik arvedel
och till att fylla deras förtroendshus.

008:022 HERREN skapade mig såsom sitt föstlingsverk,
i urminnes tid, innan han gjorde något annat.

008:023 För evighet är jag insatt, för begynnelsen,
ända ifrån jordens urtidsdagar.

008:024 Innan djupen voro till, blev jag född,
innan källor ännu funnos, fyllda med vatten

008:025 För den bergens grund var lagd,
för den höjderna funnos, blev jag född,

008:026 när han ännu icke hade skapat land och mark,
ej ens det första av jordkretsens stoff.

008:027 När han beredde himmelen, var jag tillstädes,
när han spände ett valv över djupet,

008:028 när han föste skyarna i höjden,
när djupets källor bröto fram med makt,

008:029 när han satte för havet dess gränser,

s?att vattnet icke skulle ?vertr?da hans befallning,
n?r han fastst?lde jordens grundvalar--
008:030 d?fostrades jag s?som ett barn hos honom,
d?hade jag dag efter dag min lust
och min lek inf?r hans ansikte best?ndigt;
008:031 jag hade min lek p?hans jordkrets
och min lust bland m?nniskors barn.

008:032 S?h?ren mig nu, I barn,
ty saliga ?ro de som h?la mina v?gar.
008:033 H?ren tuktan, s?att I bliven visa,
ja, I?ren henne icke fara.
008:034 S?i I ?r den m?nniska som h?r mig,
s?att hon vakar vid mina d?rrar dag efter dag
och h?ler vakt vid d?rposterna i mina portar.
008:035 Ty den som finner mig, han finner livet
och undf?r n?d fr?n HERREN.
008:036 Men den som g?r miste om mig han skadar sig sj?v;
008:037 alla de som hata mig, de ?ska d?den.

009:001 Visheten har byggt sig ett hus,
hon har huggit ut sitt sjutal av pelare.
009:002 Hon har slaktat sin boskap, blandat sitt vin,
hon har j?mv? dukat sitt bord
009:003 Sina tj?narinnor har hon uts?nt och I?er ropa ut sin bjudning
uppe p?stadens ?versta h?jder:
009:004 ?Den som ?r f?kunnig, han komme hit.?
Ja, till den of?rst?ndige s?ger hon s?
009:005 ?Kommen och ?ten av mitt br?d,
och dricken av vinet som jag har blandat.
009:006 ?vergiven eder f?kunnighet, s?att I f?n leva,
och g?n fram p?f?rst?ndets v?g.
009:007 (Den som varnar en bespottare, han f?r skam igen,
och den som tillr?tavisar en ogudaktig f?r sm?lek d?r?av.
009:008 Tillr?tavisa icke bespottaren, p?det att han icke m?hata dig;
tillr?tavisa den som ?r vis, s?skall han ?ska dig.
009:009 Giv ?r den vise, s?bliver han ?nnu visare;
undervisa den r?ttf?rdige, s?I?r han ?n mer.
009:010 HERRENS fruktan ?r vishetens begynnelse,
och att k?nna den Helige ?r f?rst?nd.)
009:011 Ty genom mig skola dina dagar bliva m?nga
och levnads?r givas dig i f?r?kat m?tt.
009:012 ?r du vis, s? ?r din vishet dig sj?v till gagn,
och ?r du en bespottare, s?umg?ler du det sj?v allena.?

009:013 En d?raktig, yster kvinna
?r f?kunnigheten, och intet f?st?hon.
009:014 Hon har satt sig vid ing?ngen till sitt hus,
p?sin stol, h?gt uppe i staden,
009:015 f?r att ropa ut sin bjudning till dem som f?rdas p?v?gen,
dem som d?r vandra sin stig r?tt fram:
009:016 ?Den som ?r f?kunnig, han komme hit.?
Ja, till den of?rst?ndige s?ger hon s?
009:017 ?Stulet vatten ?r s?tt,
br?d i I?ndom smakar ljuvligt.?
009:018 han vet icke att det b?r till skuggornas boning,
hennes g?ster hamna i d?dsrikets djup.

010:001 Detta är Salomos ordspråk.

En vis son gör sin fader glädje,
men en dåraktig son är sin moders bedrövelse.

010:002 Ogudaktighetens skatter gagna till intet
men rättfärdigheten räddar från döden.

010:003 HERREN Iminnar ej den rättfärdiges hunger omättad,
men de ogudaktigas lystnad avvisar han.

010:004 Fattig bliver den som arbetar med lat hand,
men de idogas hand skaffar rikedom.

010:005 En förstärktig son samlar om sommaren,
men en vanartig son sover i skärretiden.

010:006 Vårsignelser komma över den rättfärdiges huvud,
men de ogudaktigas mun gämmar på orätt.

010:007 Den rättfärdiges minnelse lever i vårsignelse,
men de ogudaktigas namn multnar bort.

010:008 Den som har ett vist hjärta tager emot tillsägelse,
men den som har oförnuftiga löpar gör till sin undergång.

010:009 Den som vandrar i ostrafflighet, han vandrar trygg,
men den som gör vränga vägar, han bliver rädd.

010:010 Den som blinkar med ögonen, han kommer ont till stad,
och den som har oförnuftiga löpar gör till sin undergång.

010:011 Den rättfärdiges mun är en livets källa,
men de ogudaktigas mun gämmar på orätt.

010:012 Hat uppväcker trötter,
men kärlek skyler allt som är brutet.

010:013 På den förstärktiges löpar finner man vishet,
men till den oförnuftiges rygg hänger ris.

010:014 De visa gämma på sin kunskap,
men den oförnuftiges mun är en förhållande olycka.

010:015 Den rikes skatter äro honom en fast stad,
men de armas fattigdom är deras olycka.

010:016 Den rättfärdiges försvär bliver honom till liv;
den ogudaktiges vinning bliver honom till synd.

010:017 Att taga vara på tuktan är vägen till livet,
men den som ej aktar på tillrättvisning, han far vilse.

010:018 Den som gämmar på hat är en lögnare med sina löpar,
och den som utsprider förtal, han är en dår.

010:019 Därför många ord äro bliver förtröelse icke borta;
men den som styr sina löpar, han är förstärktig.

- 010:020 Den rättdiges tunga är utvalt silver,
men de ogudaktigas förstånd är föga vär.
- 010:021 Den rättdiges löpar vederkvicka män,
men de ofruftiga dög genom brist på förstånd.
- 010:022 Det är HERRENS väsignelse som giver rikedom,
och egen mäda löger intet därtill
- 010:023 Därens fröjd är att äva skändlighet,
men den förständiges är att vara vis.
- 010:024 Vad den ogudaktige fruktar, det vederfares honom,
och vad de rättediga änska, del varder dem givet.
- 010:025 När stormen kommer, är det ute med den ogudaktige;
men den rättedige är en grundval som evinnerligen består.
- 010:026 Sösom syra för tänderna och sösom rök för ägonen,
sör den late för den som har sönt honom ästad.
- 010:027 HERRENS fruktan för änger livet
men de ogudaktigas är varda förkortade.
- 010:028 De rättedigas väntan för en glad fullbordan,
men de ogudaktigas hopp varder om intet.
- 010:029 HERRENS vägar äro den ostraffliges vänt,
men till olycka för ägärningsmännen.
- 010:030 Den rättedige skall aldrig vackla
men de ogudaktiga skola icke förbliva boende i landet.
- 010:031 Den rättdiges mun bär vishet sösom frukt,
men en vräng tunga bliver utrotad.
- 010:032 Den rättdiges löpar först vad väbehagligt är,
men de ogudaktigas mun är idel vränghet.
- 011:001 Falsk vä är en styggelse för HERREN,
men full vikt behagar honom vä.
- 011:002 När härför kommer, kommer ock smäk,
men hos de ämjuka är vishet.
- 011:003 De redligas ostrafflighet vägleder dem,
men de troläsas vränghet är dem till fördälv.
- 011:004 Gods hjälper intet på vredens dag
men rättedighet räddar från döden.
- 011:005 Den ostraffliges rättedighet gör hans vä jämn,
men genom sin ogudaktighet faller den ogudaktige.
- 011:006 De redligas rättedighet räddar dem,
men de troläsa ängas genom sin egen lystnad.
- 011:007 När en ogudaktig dö, varder hans hopp om intet;

ja, onskans väntan bliver om intet.

- 011:008 Den rättfärdige räddas ur n den,
och den ogudaktige f r träda i hans st le.
- 011:009 Genom sin mun f rd var den gudl se sin nästa,
men genom sitt förstånd bliva de rättfärdiga r ddade.
- 011:010 När det g r de rättfärdiga vår, fr jdar sig staden,
och n r de ogudaktiga förgås, r der jubel.
- 011:011 Genom de redligas v rsignelse varder en stad upphöjd,
men genom de ogudaktigas mun brytes den ned.
- 011:012 Den  r utan vett, som visar förakt för sin nästa;
en man med förstånd tiger stilla.
- 011:013 Den som g r med förtal, han f r der din hemlighet,
den som har ett trofast hjärta d rjer vad han får veta.
- 011:014 Där ingen r dklokhet finnes kommer folket p fall,
där de r dvisa äro många, där g r det vår.
- 011:015 En som g r i borgen för en annan, honom g r det illa,
den som skyr att giva handslag, han är trygg.
- 011:016 En skön kvinna vinner  ra,
och v rdsverkare vinna rikedom.
- 011:017 En barmhärtig man g r vår mot sig själv
men den grymme misshandlar sitt eget k tt.
- 011:018 Den ogudaktige g r en bedräglig vinst,
men den som uts r rättfärdighet f r en säker l n.
- 011:019 Den som står fast i rättfärdighet, han vinner liv,
men den som far efter ont drager över sig död.
- 011:020 En styggelse för HERREN äro de vr nghj rtade,
men de vilkas v g  r ostrafflig behaga honom vår.
- 011:021 De onda bliva förvisso icke ostraffade,
men de rättfärdigas avkomma f r g fri.
- 011:022 Såsom en gyllene ring i svinets tryne,
s  r skönhet hos en kvinna som saknar vett.
- 011:023 Vad de rättfärdiga  nska f r i allo en god fullbordan,
men vad de ogudaktiga kunna hoppas  r vrede.
- 011:024 Den ene utstr r och får dock mer,
den andre spar över h van, men bliver allenast fattigare.
- 011:025 Den frikostige varder rikligen m ttad,
och den som vederkvicker andra, han bliver själv vederkvickt.
- 011:026 Den som h ler inne sin s d, honom förbannar folket,
den som lämnar ut sin s d, över hans huvud kommer v rsignelse.

- 011:027 Den som vinnlögger sig om vad gott är, han strävar efter nåd,
men den som söker vad ont är, över honom kommer ock ont.
- 011:028 Den som förtästar på sin rikedom, han kommer påfall,
men de rättfärdiga skola granska likasom I så.
- 011:029 Den som drager olycka över sitt hus, han får vind till arvedel,
och den oförnuftige bliver tråkig till den som har ett vist hjärta.
- 011:030 Den rättfärdiges frukt är ett livets träd,
och den som är vis, han vinner hjärtan.
- 011:031 Se, den rättfärdige får sin lön på jorden;
huru mycket mer då den ogudaktige och syndaren!
- 012:001 Den som äskar tuktan, han äskar kunskap,
men oförnuftig är den som hatar tillrättvisning.
- 012:002 Den gode undfår nåd av HERREN,
men den ränkfulla varder av honom fördömd.
- 012:003 Ingen människas bliver beständande genom ogudaktighet,
men de rättfärdigas rot kan icke rubbas.
- 012:004 En idog hustru är sin mans krona,
men en vanartig är såsom råtta i hans ben.
- 012:005 De rättfärdigas tankar gå ut på vad rätt är,
men de ogudaktigas rökloshet gå ut på svek.
- 012:006 De ogudaktigas ord ligga på lur efter blod,
men de redliga räddas genom sin mun.
- 012:007 De ogudaktiga varda omstörtade och försov icke mer,
men de rättfärdigas hus består.
- 012:008 I mån av sitt vett varder en man prisad,
men den som har ett förvånt förstånd, han bliver föraktad.
- 012:009 Bättre är en ringa man, som likväl har en tjänare,
än den som vill vara förnäm och saknar bröd.
- 012:010 Den rättfärdige vet huru hans boskap känner det,
men de ogudaktigas hjärtelag är grymt.
- 012:011 Den som brukar sin äker för bröd till fyllest,
men oförståndig är den som far efter förgäfliga ting.
- 012:012 Den ogudaktige vill in i det nät som fångar de onda,
men de rättfärdigas rot skjuter skott.
- 012:013 Den som är ond bliver snöjd i sina löppars synd,
men den rättfärdige undkommer ur nåden
- 012:014 Sin muns frukt får envar njuta sig fullt till godo,
och vad en människas händer hava föravat,
det varder henne vedergäfligt.
- 012:015 Den oförnuftige tycker sin egen väg vara den rätta,

med den som är vis lyssnar till rådet.

012:016 Den oförnuftiges förändelse bliver kunnig samma dag,
men den som är klok, han dör sin skam

012:017 Den som talar vad rätt är, han främjar sanning,
men ett falskt vittne talar svek.

012:018 Mången talar i obetänksamhet ord som stinga likasom svär,
men de visas tunga är en lögdom.

012:019 Sannfärdiga öppnar bestöevinnerligen,
men en lögnaktig tunga allenast ett ögonblick.

012:020 De som bringa ont öbane hava falskhet i hjärtat,
men de som stifta frid, de undföglöje.

012:021 Intet ont vederfares den rättfärdige,
men över de ogudaktiga kommer olycka i fullt mått.

012:022 En styggelse för HERREN för lögnaktiga öppnar,
men de som handla redligt behaga honom väl.

012:023 En klok man dör sin kunskap,
men dörs hjärtan ropa ut sitt oförnuft.

012:024 De idogas hand kommer till värde,
men en lat hand måste gåa tröttnost.

012:025 Sorg i en mans hjärta trycker det ned,
men ett värligt ord skaffar det glöje.

012:026 Den rättfärdige visar sin vär till rätta,
men de ogudaktigas väg för dem själva vilse.

012:027 Den late för icke upp något villebröd,
men idoghet är för människans en dyrbar skatt.

012:028 Pörfärdighetens väg är liv,
och det dess stig gå fram för frihet ifrån död.

013:001 En vis son hör pösin faders tuktan,
men en bespottare hör icke pö någon nöst.

013:002 Sin muns frukt för envar njuta sig till godo,
de trolösa hungra efter vär.

013:003 Den som bevakar sin mun, han bevarar sitt liv,
men den som är lösmunt kommer i olycka

013:004 Den late är full av lystnad, och han för dock intet,
men de idogas hunger varder rikligen måttad.

013:005 Den rättfärdige skyr lögnaktigt tal,
men den ogudaktige är förhatlig och skändlig.

013:006 Rättfärdighet bevarar den vilkens väg för ostrafflig,
men ogudaktighet kommer syndarna pöfall.

013:007 Den ene vill hällas för rik och har dock alls intet,

den andre vill h llas för fattig och har dock stora g delar.

013:008 Den rike måste giva sin rikedom såsom l sepennning f r sitt liv,
den fattige h r icke av något

013:009 De rättfärdigas ljus brinner glatt,
men de ogudaktigas lampa slocknar ut.

013:010 Genom  vermod kommer man allenast split  stad,
men hos dem som taga emot r d  r vishet.

013:011 L ttf nget gods försvinner,
men den som samlar efter hand f r mycket.

013:012 Förlängd väntan t r p hjtat,
men en uppfylld önskan är ett livets tr d.

013:013 Den som föraktar ordet hemfaller  r dess dom,
men den som fruktar budet, han f r vedergällning.

013:014 Den vises undervisning  r en livets källa;
genom den undviker man d dens snaror.

013:015 Ett gott förstånd bereder ynnest,
men de trol sas v g är alltid sig lik.

013:016 Var och en som  r klok g r till väga med förstånd,
men d ren breder ut sitt oförnuft.

013:017 En ogudaktig budb rare störtar i olycka,
men ett tillförlitligt sändebud  r en l kedom.

013:018 Fattigdom och skam för den som ej vill veta av tuktan,
men den som tager vara på tillrättavisning, han kommer till  ra.

013:019 Uppfylld önskan  r ljuvlig f r själen,
men att fly det onda  r en styggelse f r d rar.

013:020 Hav din umgängelse med de visa, s varder du vis;
den som giver sig i sällskap med d rar, honom g r det illa.

013:021 Syndare f rf jas av olycka,
men de rättfärdiga f r till l n vad gott  r.

013:022 Den gode lämnar arv  r barnbarn,
men syndarens gods förvaras  r den rättfärdige.

013:023 De fattigas nyodling giver riklig f da,
men mången f rg  genom sin or tr dighet.

013:024 Den som spar sitt ris, han hatar sin son,
men den som  skar honom agar honom i tid.

013:025 Den rättfärdige f r  ra, s att hans hunger bliver m ttad,
men de ogudaktigas buk måste lida brist.

014:001 Genom visa kvinnor varder huset uppbyggt,
men oförnuft river ned det med egna h nder.

014:002 Den som fruktar HERREN, han vandrar i redlighet,
men den som fraktar honom, han gfr krokiga vgar.

014:003 I den ofruftiges mun fr ett gissel fr hans hmod,
men de visa bevaras genom sina lppar.

014:004 Dfr inga dragare finnas, dfr frbliver krubban tom,
men riklig vinning fr man genom oxars kraft.

014:005 Ett sannfrdigt vittne ljuger icke,
men ett falskt vittne frmjtar lgn.

014:006 Bespottaren ssker vishet och finner ingen,
men fr den frsthdige fr kunskap ltt.

014:007 Gfbort ifrhn den man som fr dfraktig;
aldrig fann du p?hans lppar ngot frsthd.

014:008 Det fr den klokes vishet, att han aktar p?sin vgu,
men det fr dfrars ofruft, att de va svek.

014:009 De ofruftiga bespottas av sitt eget skuldoffer,
men bland de redliga rder gott behag.

014:010 Hjrtat kanner sjvt bst sin egen sorg,
ej heller kan en frnmande intrnga i dess gldje.

014:011 De ogudaktigas hus frdes,
men de rtsinnigas hydda blomstrar.

014:012 Mnngen hller sin vgu fr den i rttta,
men p?sistone leder den dock till dden.

014:013 Mitt under ljet kan hjrtat sja,
och slutet p?gljden bliver bedrvelse.

014:014 Av sina gfrningars frukt varder den avflige mttad,
och den gode bliver upphjd ver honom.

014:015 Den frkunnige tror vart ord,
men den kloke aktar p?sina steg.

014:016 Den vise tager sig till vara och flyr det onda,
men dfrn fr vermodig och sorgls.

014:017 Den som fr snar till vrede gfr vad ofruftigt fr,
och en rnkfull man bliver hatad.

014:018 De frkunniga hava frt ofruft till sin arvedel,
men de kloka bliva krnta med kunskap.

014:019 De onda mste falla ned inf? de goda,
och de ogudaktiga vid den rttfrdiges portar.

014:020 Jmv? av sina n?maste fr den fattige hatad,
men den rike har mnga vfrner.

014:021 Den som visar frakt fr sin nsta, han begfr synd,
men s?l fr den som frbarmar sig ver de betryckta.

014:022 De som bringa ont ?bane skola f?rvisso fara vilse,
men barmh?rtighet och trofasthet r?na de som bringa gott ?bane.

014:023 Av all m?da kommer n?gon vinning,
men tomt tal ?ren f?rlust.

014:024 De visas rikedom ?f?r dem en krona
men d?arnas of?rnuft f?rbliver of?rnuft.

014:025 Ett sannf?rdigt vittne r?ddar liv,
men den som fr?mjar l?gn, han ?full av svek.

014:026 Den som fruktar HERREN har ett tryggt f?ste,
och hans barn f?d? en tillflykt.

014:027 I HERRENS fruktan ?en livets k?lla
genom dem undviker man d?dens snaror

014:028 Att hava m?nga unders?rar ?en konungs h?rlighet,
men brist p?folk ?en furstes olycka.

014:029 Den som ?t?modig visar gott f?rst?nd,
men den som ?snar till vrede g?r l?ngt i of?rnuft.

014:030 Ett saktmodigt hj?rta ?kroppens liv,
men bittert sinne ?r?ta i benen.

014:031 Den som f?rtrycker den arme sm?dar hans skapare,
men den som f?rbarmar sig ?ver de fattiga, han ?far honom.

014:032 Genom sin ondska kommer de ogudaktige p?fall,
men den r?ttf?rdige ?frimodig in i d?den.

014:033 I den f?rst?ndiges hj?rta bor visheten,
och i d?arnas krets g?r hon sig kunnig.

014:034 R?ttf?rdighet upph?jer ett folk
men synd ?folkens van?ra.

014:035 En f?rst?ndig tj?nare behaga konungen v?,
men ?ver en vanartig skall han vrede komma.

015:001 Ett mjukt svar stillar vrede,
men ett h?rt ord kommer harm ?stad.

015:002 De visas tunga meddelar god kunskap,
men d?ars mun fl?dar ?ver av of?rnuft.

015:003 HERRENS ?gon ?ro ?verallt;
de giva akt p?b?de onda och goda.

015:004 En saktmodig tunga ?ett livets tr?d,
men en vr?ng tunga giver hj?rtes?.

015:005 Den of?rnuftige f?aktar sin faders tuktan,
men den som tager vara p?tillr?tavisning, han varder klok.

015:006 Den r?ttf?rdiges hus g?mmer stor rikedom,

men i de ogudaktigas vinning är olycka.

015:007 De visas loppas strö ut kunskap,
men dörars hjärtan är icke såsom sig bör.

015:008 De ogudaktigas offer är en styggelse för HERREN,
men de redligas bör behagar honom väl.

015:009 En styggelse för HERREN är den ogudaktiges väg,
men den som far efter rättfärdighet, honom äskar han.

015:010 Svär tuktan drabbar den som övergiver vägen;
den som hatar tillrättvisning, han måste dö.

015:011 Dödsriket och avgrunden ligga uppenbara inför HERREN;
huru mycket mer dömmäniskornas hjärtan!

015:012 Bespottaren finner ej behag i tillrättvisning;
till dem som är visa gör han icke.

015:013 Ett glatt hjärta gör ansiktet ljus,
men vid hjärtesorger är modet brutet.

015:014 Den förständiges hjärta söker kunskap,
men dörars mun far med oförnuft.

015:015 Den betryckte har aldrig en glad dag,
men ett gott mod är ett ständigt gästbud.

015:016 Bättre är något litet med HERRENS fruktan
än en stor skatt med oro.

015:017 Bättre är ett fat kött med kärlek
än en guld ox med hat.

015:018 En snarsticken man uppväcker tråta,
men en tåmodig man stillar kiv.

015:019 Den lates stig är såsom spår av tåne,
men de redliga hava en banad stig.

015:020 En vis son gör sin fader glädje,
och en dåraktig människa är den som föraktar sin moder.

015:021 I oförnuft har den vettlöse sin glädje,
men en förständig man gör sin väg rätt fram.

015:022 Dår rådslögning fattas varda planerna om intet,
men beständande bliva de, där de rådvisa är mårnga.

015:023 En man gläder sig, när hans mun kan giva svar;
ja, ett ord i sinom tid, det är gott.

015:024 Den förständige vandrar livets väg uppåt,
Dått han undviker dödsriket därnere.

015:025 Den högmödiges hus rycker HERREN bort,
men åkans råmårke låter han stå fast.

- 015:026 Fö HERREN för onskans anslag en styggelse,
men milda ord rena.
- 015:027 Den som söker orätt vinning drager olycka över sitt hus,
men den som hatar mutor, han får leva.
- 015:028 Den rättfärdiges hjärta betänker vad svaras bör,
men de ogudaktigas mun flödar över av onda ord.
- 015:029 HERREN för fjärran ifrån de ogudaktiga,
men de rättfärdigas bör han.
- 015:030 En mild blick gör hjärtat glatt,
ett gott budskap giver mörk för benen.
- 015:031 Den vilkens för han för pöhsosam tillrättavisning,
han skall fördömas i de vises krets.
- 015:032 Den som ej vill veta av tuktan frögar icke efter sitt liv,
men den som för tillrättavisning, han förvar förstärkt.
- 015:033 HERRENS fruktan för en tuktan till vishet,
och ödmjukhet gör för för.
- 016:001 En människas gör upp planer i sitt hjärta,
men från HERREN kommer vad tungan svarar.
- 016:002 Var man tycker sina vögar vara goda,
men HERREN för den som prävar andarna.
- 016:003 Befall dina verk för HERREN,
sö hava dina planer framgång.
- 016:004 HERREN har gjort var sak för dess söskilda män,
sök den ogudaktige för olyckans dag.
- 016:005 En styggelse för HERREN för var högmödig man;
en sådan bliver för visso icke ostraffad.
- 016:006 Genom barmhärtighet och trofasthet försonas missgöning,
och genom HERRENS fruktan undflyr man det onda.
- 016:007 Om en mans vögar behaga HERREN väl
sök för han ock hans fiender till hans vänner.
- 016:008 Bättre för något litet med rättfärdighet
än stor vinning med orätt.
- 016:009 Människans hjärta tänker ut en väg,
men HERREN för den som styr hennes steg.
- 016:010 Gudasvar för pökonungens löpar,
i domen felar icke hans mun.
- 016:011 Väg och rätt vägning för från HERREN,
alla vikter i pungen för hans verk.
- 016:012 En styggelse för konungar för ogudaktiga göningar,
ty genom rättfärdighet bliver tronen befäst.

- 016:013 Rättfärdiga löpar behaga konungar vä,
Och den som talar vad rätt är, han bliver äskad.
- 016:014 Konungens vrede är dädens förbud,
men en vis man blidkar den.
- 016:015 När konungen läser sitt ansikte lysa, är det liv,
och hans väbehag är såsom ett moln med väregn.
- 016:016 Långt bättre är att förvärva vishet än guld
förstänkt är mer värt att förvärfvas än silver.
- 016:017 De redligas vä är att fly det onda;
den som aktar på sin vä, han bevarar sitt liv.
- 016:018 Stolthet gör före undergång,
och högmod gör före fall.
- 016:019 Bättre är att vara ämjuk bland de betryckta
än att utskifta byte med de högmodiga.
- 016:020 Den som aktar på ordet, han finner lycka,
och så är den som förtästar på HERREN.
- 016:021 Den som har ett vist hjärta, honom kallar man förstänkt,
och det såma är på löpparna hämtas mer lödom.
- 016:022 En livets källa är förstänkt för den som äger det,
men oförnuftet är de oförnuftigas tuktan.
- 016:023 Den vises hjärta gör hans mun förstänkt
och lägger lödom på hans löpar, allt mer och mer.
- 016:024 Milda ord är honungskakor;
de är ljuvliga för själen och en lökedom för kroppen.
- 016:025 Mången häler sin vä för den rätta,
men på sistone leder den dock till däd.
- 016:026 Arbetarens hunger hjälper honom att arbeta
ty hans egen mun driver på honom.
- 016:027 Fördärlig är den människa som gör grovar för att skada;
det är såsom brunne en eld på hennes löpar.
- 016:028 En värg människa kommer trötta ästad,
och en äontasslare gör väner oense.
- 016:029 Den orättfärdige förför sin nästa
och leder honom in på en vä som icke är god.
- 016:030 Den som ser under lugg, han umgås med värga tankar;
den som biter ihop löpparna, han är fördig med något ont.
- 016:031 En äkrona är gräns;
den vinnes på rättfärdighetens vä.
- 016:032 Bättre är en fömodig man än en stark,
och bättre den som styr sitt sinne än den som intager en stad.

- 016:033 Lotten varder kastad i skåtet,
men den faller alltid vart HERREN vill.
- 017:001 Bättre är ett torrt brödstycke med ro
än ett hus fullt av högsmat med kiv.
- 017:002 En förstädig tjänare för ridda är en vanartig son,
och bland bröderna för han skifta arv.
- 017:003 Degeln prävar silver och smittugnen guld,
söprävar HERREN hjärtan.
- 017:004 En ond människa aktar på ondskefulla löpar,
falskheten lyssnar till fördärliga tungor.
- 017:005 Den som bespottar den fattige smådar hans skapare;
den som glöder sig på andras oförd bliver icke ostraffad.
- 017:006 De gamlas krona är barnbarn,
och barnens är deras fäder.
- 017:007 Stortaliga löpar harvas icke dären,
mycket mindre lögnaktiga löpar en furste.
- 017:008 En gäva är en lyckosten i dens ägon, som ger den;
vart den än kommer bereder den framgång.
- 017:009 Den som skyler vad som är brutet, han vill främja kätlek,
men den som river upp gammalt, han gör vänner oense.
- 017:010 En förbräelse verkar mer på den förstädige
än hundra slag på dären.
- 017:011 Upprorsmakaren vill allenast vad ont är,
men en budbärare utan förbarmande skall söndas mot honom.
- 017:012 Bättre är att mäta en björninna från vilken man har tagit ungarna,
än att mäta en däre i hans oförnuft.
- 017:013 Den som vedergäler gott med ont,
från hans hus skall olyckan icke vika.
- 017:014 Att begynna tröta är att släppa ett vattenflöde löst;
här dreför inne, förän kivet har brutit ut.
- 017:015 Den som friar den skyldige och den som föler den oskyldige,
de är båda en styggelse för HERREN.
- 017:016 Vartill gagna vär penningar i dærens hand?
Han kunde köpa sig vishet, men han saknar förstäd.
- 017:017 En värns kätlek består alltid.
och en broder födes till hjärp i nåden.
- 017:018 En människa utan förstäd är den som giver handslag,
den som gör i borgen för sin nåsta.
- 017:019 Den som äskar split, han äskar återvändelse;

Men som bygger sin d?r h?g, han far efter fall.

017:020 Den som har ett vr?ngt hj?rta vinner ingen framg?ng,
och den som har en f?rv?nd tunga, han faller i olycka.

017:021 Den som har f?tt en d?raktig son f?r bedr?velse av honom,
en d?res fader har ingen gl?dje.

017:022 Ett glatt hj?rta ?r en god l?skedom,
men ett brutet mod tager m?rten ur benen.

017:023 Den ogudaktige tager g?rna sk?nker i l?ndom,
f?r att han skall vr?nga r?ttens v?gar.

017:024 Den f?rst?ndige har sin blick p?visheten,
men d?rens ?gon ?ro vid jordens ?nda.

017:025 En d?raktig son ?r sin faders gr?melse
och en bitter sorg f?r henne som har f?tt honom.

017:026 Att plikt?rla j?mv? den r?ttf?rdige ?r icke tillb?rligt;
att sl? ?dla m?n strider mot r?ttvisan.

017:027 Den som har vett, han spar sina ord;
och lugn till sinnes ?r en man med f?rst?nd.

017:028 Om den of?rnuftige tege, s?aktades ocks?han f?r vis;
den som tillsluter sina l?ppar ?r f?rst?ndig.

018:001 Den egensinnige f?rjer sin egen lystnad,
med all makt s?ker han strid.

018:002 D?ren fr?gar ej efter f?rst?nd,
allenast efter att f?l?gga fram vad han har i hj?rtat.

018:003 D?r den ogudaktige kommer, d?r kommer f?rakt,
och med skamlig vandel f?rjer sm?ek.

018:004 Orden i en mans mun ?ro s?som ett djupt vatten,
s?som en fl?dande b?ck, en vishetens k?rla.

018:005 Att vara partisk f?r den skyldige ?r icke tillb?rligt
ej heller att vr?nga r?tten f?r den oskyldige.

018:006 D?rens l?ppar komma med kiv,
och hans mun ropar efter slag.

018:007 D?rens mun ?r honom sj?v till olycka,
och hans l?ppar ?ro en snara hans liv.

018:008 ?rontasslarens ord ?ro s?som l?ckerbitar
och tr?nga ned till hj?rtats innand?men.

018:009 Den som ?r f?rsumlig i sitt arbete,
han ?r allaredan en broder till r?varen.

018:010 HERRENS namn ?r ett starkt torn;
den r?ttf?rdige hastar dit och varder beskyddad.

- 018:011 Den rikes skatter är honom en fast stad,
högga murar likna de, i hans inbillning.
- 018:012 Före fall gör högmod i mannens hjärta,
och ämjuhet gör före ära.
- 018:013 Om någon giver svar, förän han har hört,
sätillräknas det honom såsom oförnuft och skam.
- 018:014 Mod uppehåller mannen i hans svaghet;
men ett brutet mod, vem kan bära det?
- 018:015 Den först ändiges hjärta försvävar kunskap,
och de visas från saka kunskap.
- 018:016 Gör öppna väg för en människas
och föra henne fram inför de store.
- 018:017 Den som först lägger fram sin sak har rätt;
sedan kommer vederparten och uppdragar huru det är.
- 018:018 Lottkastning gör en ändepåtröror,
den skiljer mellan mäktiga män.
- 018:019 En förortad broder är svärfare att vinna än en fast stad,
och tröror är såsom bommar för ett slott.
- 018:020 Av sin muns frukt för envar sin buk mättad,
han varder mättad av sina läppars gräda.
- 018:021 Dä och liv har tungan i sitt värd,
de som gärna bruka henne för äta hennes frukt.
- 018:022 Den som har funnit en rätt hustru, han har funnit lycka
och har undfött nåd av HERREN.
- 018:023 Bihfallande är den fattiges tal,
men den rike svarar med höda ord.
- 018:024 Den som ålmas att förvärner, han kommer i olycka;
men värner finnas, mer trogna än en broder.
- 019:001 Bättre är en fattig man som vandrar i ostrafflighet
än en man som har vränga läppar och därtill är en däre.
- 019:002 Ett obetänksamt sinne, redan det är illa;
och den som är snar påfoten, han stiger miste.
- 019:003 En människas eget oförnuft kommer henne påfall,
och dock är det påHERREN som hennes hjärta vredgas
- 019:004 Gods skaffar många värner,
men den arme bliver övergiven av sin värn.
- 019:005 Ett falskt vittne bliver icke ostraffat,
och den som främjar lög, han kommer icke undan.
- 019:006 Många saka en furstes ynnest,
och alla är värner till den givmilde.

- 019:007 Den fattige är hatad av alla sina fränder,
ännu längre draga sig hans vänner bort ifrån honom;
han far efter liften som är ett intet.
- 019:008 Den som försvävar förstäd har sitt liv käft;
den som tager vara på insikt, han finner lycka
- 019:009 Ett falskt vittne bliver icke ostraffat,
och den som främjar lögn, han skall förgås.
- 019:010 Det häves icke dären att hava goda dagar,
mycket mindre en trö att rida över furstar.
- 019:011 Förstäd gör en människas tåmodig,
och det är hennes ära att tillgiva vad någon har brutit.
- 019:012 En konungs vrede är såsom ett ungt lejons rytande,
hans nåd är såsom dagg på gräset.
- 019:013 En duktig son är sin faders förtroende,
och en kvinnas trö är ett oavlåligt takdropp.
- 019:014 Guld och gods för man i arv från sina fäder,
men en förstädig hustru är en gåva från HERREN.
- 019:015 Låtja försöker i dödsighet,
och den hjälps för lida hunger.
- 019:016 Den som håller budet för behåla sitt liv;
den som ej aktar på sin vandel han varder dödad.
- 019:017 Den som förbarmar sig över den arme, han lifar till HERREN
och för vedergällning av honom för vad gott han har gjort.
- 019:018 Tukta din son, medan något hopp är,
och är icke att vilja hans död.
- 019:019 Den som förgift sig i vrede, han måste död,
ty om du vill stå till rätta, så gör du det allenast vore.
- 019:020 Här rådd och tag emot tuktan,
på det att du för framtiden måste bliva vis.
- 019:021 Många planer har en man i sitt hjerta,
men HERRENS rådd, det bliver beständande.
- 019:022 Efter en människas goda vilja räknas hennes barmhärtighet,
och en fattig man är bättre än en som ljuger.
- 019:023 HERRENS fruktan för till liv;
så för man vila mått och hemsäkes icke av något ont.
- 019:024 Den late sticker sin hand i fatet,
men gitter icke för den åter till munnen.
- 019:025 Slår man bespottaren, så bliver den förkunnige klok;
och tillrättavisar man den förstädige, så vinner han kunskap.

019:026 Den som var vrid mot sin fader eller driver bort sin moder,
han är en vanartig och skändlig son.

019:027 Min son, om du icke vill hära tuktan,
söfar du vilse från de ord som giva kunskap.

019:028 Ett ont vittne bespottar vad rätt är,
och de ogudaktigas mun är glupsk efter orätt.

019:029 Straffdomar ligga redo för bespottarna
och slag för dörarnas rygg.

020:001 En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken,
och ovis är envar som raglar därav.

020:002 Söm som ett ungt lejons rytande är den skräck en konung ingiver;
den som drager sig hans vrede har förverkat sitt liv.

020:003 Det är en ära för en man att hälla sig ifrån kiv,
den oförnuftige söker alltid strid.

020:004 När hösten kommer, vill den late icke plåga;
därför söker han vid skördetiden förgäves efter frukt.

020:005 Planerna i en mans hjärta är som ett djupt vatten,
men en man med förstånd hämtar ändöpp dem.

020:006 Många finnas, som ropa ut var och en sin barmhärtighet;
men vem kan finna en man som är att lita på??

020:007 Den som vandrar i ostrafflighet som en rättfärdig man,
hans barn gå det val efter honom.

020:008 En konung, som sitter på domarstolen,
rensar med sina ängons kastskövel bort allt vad ont är.

020:009 Vem kan säga: Jag har bevarat mitt hjärta rent,
jag är fri från synd??

020:010 Tvåslags vikt och tvåslags mått,
det ena som det andra är en styggelse för HERREN.

020:011 Redan barnet rör sig i sina gåringar,
om dess vandring är rättskaffens och redlig.

020:012 Ärat, som hörs, och ägat, som ser,
det ena som det andra har HERREN gjort.

020:013 Äska icke sömn, på det att du icke må bliva fattig;
häll dina ängon öppna, så för du bröd till fyllest.

020:014 Uselt, uselt?, säger köparen;
men när han gör sin vagn, rosar han sitt köp.

020:015 Man må hava guld, så ock pärlor i myckenhet,
den dyrbaraste klenoden är dock löpar som tala förstånd.

020:016 Tag kläderna av honom, ty han har gått i borgen för en annan,
och panta ut vad han har, för de främmandes skull.

020:017 Ordföringet bröd smakar mannen ljuvligt,
men efteråt bliver hans mun full av stenar.

020:018 Planer hava framgång, när de äro väl överlagda,
och med rådklokhets man föra krig.

020:019 Den som gåt med förtal, han förtöder hemligheter;
med den som är lösmunt må du ej giva dig i lag.

020:020 Den som uttalar förbannelser över fader eller moder,
hans lampa skall slockna ut mitt i mörkret.

020:021 Det försvär man i förtal älsas efter,
det varder på sistone icke väsignat.

020:022 Säg icke: Jag vill vedergälla ont med ont?
förbida HERREN, han skall hjälpa dig.

020:023 Tvåfaldig vikt är en styggelse för HERREN,
och falsk värd är icke något gott.

020:024 Av HERREN bero en mans steg;
ja, en människas förtal icke själv sin värd.

020:025 Det är farligt för en människa att obetänksamt helga något
och att övergå sina löften, förtal när de äro gjorda.

020:026 En vis konung rensar bort de ogudaktiga såsom med en kastskovel
och löter traskhjulet över dem.

020:027 Anden i människan är en HERRENS lykta;
den utrannsakar alla hjertats innandömen.

020:028 Mildhet och trofasthet äro en konungs vakt;
genom mildhet stöder han sin tron.

020:029 De ungas ära är deras kraft,
och de gamlas prydnad äro deras gråhår.

020:030 Sär som svida rena frön ondska,
ja, tuktan renar hjertats innandömen.

021:001 Konungars hjertan äro i HERRENS hand såsom vattenbäckar:
han leder dem varthelst han vill.

021:002 Var man tycker sin värd vara den rätta,
men HERREN är den som prövar hjertan.

021:003 Att ära rättfärdighet och rätt,
det är mer värt för HERREN än offer.

021:004 Stolta äron och högmodigt hjerta--
de ogudaktigas lykta är dem till synd.

021:005 Den idoges omtanke leder allenast till vinning,
men all fikenhet allenast till förlust.

021:006 De skatter som försväras genom falsk tunga,

de för en försvinnande dunst och hasta till döden.

021:007 De ogudaktigas överväld bortrycker dem själva,
eftersom de icke vilja göra vad rätt är.

021:008 En oärlig mans väg är idel vrånghet,
men en rättskaffens man handla redligt

021:009 Bättre är att bo i en vröptaket
än att hava hela huset gemensamt med en trögirig kvinna.

021:010 Den ogudaktiges själ har lust till det onda;
hans nästa finner ingen barmhärtighet hos honom.

021:011 Straffar man bespottaren, så bliver den förkunnige vis:
och undervisar man den vise, så inhämtar han kunskap.

021:012 Den Rättfärdige giver akt på den ogudaktiges hus,
han stötar de ogudaktiga i olycka.

021:013 Den som tillsluter sitt öra för den armes rop,
han skall själv ropa utan att få svar.

021:014 En hemlig göra stillar vrede
och en skänk i lördom vedsammaste förbittring.

021:015 Det är den rättfärdiges glädje att rätt skipa,
men det är ogärningsmännens skräck.

021:016 Den mänskliga som far vilse ifrån förståndets väg,
hon hamnar i skuggornas krets.

021:017 Den som öskar glada dagar varder fattig;
den som öskar vin och olja bliver icke rik.

021:018 Den ogudaktige varder given såsom lösepenning för den rättfärdige,
och den trolöse sättes i de redligas ställe.

021:019 Bättre är att bo i ett öde land
än med en trögirig och besvärlig kvinna.

021:020 Dyrbara skatter och salvor har den vise i sin boning,
men en dåraktig mänskliga förlorar sitt gods.

021:021 Den som far efter rättfärdighet och godhet,
han finner liv, rättfärdighet och öra.

021:022 En vis man kan storma en stad full av hjältar
och bryta ned det fäste som var dess förtröstan.

021:023 Den som besvarar sin mun och sin tunga
han bevarar sitt liv för nåd.

021:024 Bespottare möden kallas, som är fräck och förmodig,
den som far fram med fräck förmodighet.

021:025 Den lates begärelse för honom till döden,
i det att hans händer icke vilja arbeta.

- 021:026 Den snikne är alltid full av snikenhet;
men den rättfärdige giver och spar icke.
- 021:027 De ogudaktigas offer är en styggelse;
mycket mer, när det frambringas i skändligt uppsåt.
- 021:028 Ett lögnaktigt vittne skall förgås;
men en man som har på sig allt framgent tala.
- 021:029 En ogudaktig man uppträder fräckt;
men den redlige vandrar sina vägar ständaktigt.
- 021:030 Ingen vishet, intet förstånd,
intet råd för mig när jag mot HERREN.
- 021:031 Hjästar rustas ut för stridens dag,
men från HERREN är det som segern kommer.
- 022:001 Ett gott namn är mer värt än stor rikedom,
ett gott anseende är bättre än silver och guld.
- 022:002 Rik och fattig föleva jämte varandra;
HERREN har gjort dem båda.
- 022:003 Den kloke ser faran och söker skydd;
men de förkunniga löpa i stad och förplikta därför.
- 022:004 Ödmjukhet har sin lön i HERRENS fruktan,
i rikedom, frä och liv.
- 022:005 Tjänen och snaror ligga på den vränges väg;
den som vill bevara sitt liv håller sig fjärran ifrån dem.
- 022:006 Vänj den unge vid den väg han bör vandra,
sövikar han ej därför, när han bliver gammal.
- 022:007 Den rike råder över de fattiga,
och löntagaren bliver löngivarens träl.
- 022:008 Den som står vad orätt är, han får skända fädern,
och hans förmodas ris för en ände.
- 022:009 Den som unnar andra gott, han varder välsignad,
ty han giver av sitt bröd åt den arme.
- 022:010 Driv ut bespottaren, söupphör trötan,
och tvist och smädelse för en ände.
- 022:011 Den som äskar hjärtats renhet,
den vilkens löppar tala ljuvligt, hans vän är konungen.
- 022:012 HERRENS ägon bevara den förständige;
därför omstår han den trolöses planer.
- 022:013 Den late säger: Ätt lejon är på gatan;
därför på torget kunde jag bliva dröpt.
- 022:014 En trolös kvinnas mun är en djup grop;
den som har träffats av HERRENS vrede, han faller därför.

022:015 Oförnuft löder vid barnets hjärta,
men tuktans ris driver det bort.

022:016 Den som förttrycker den arme bereder honom vinning
men den som giver åt den rike vörlar honom allenast förlust.

022:017 Böj ditt ära hörtill, och hört de vises ord,
och lögga mina lödomar på hjärtat.

022:018 Ty det bliver dig ljuvligt, om du bevarar dem i ditt innersta;
må de alla ligga redo på dina löppar.

022:019 För att du skall sätta din förtrostan till HERREN,
undervisar jag i dag just dig.

022:020 Ja, redan förtut har jag ju skrivit regler för dig
och meddelat dig råd och insikt,

022:021 för att låta dig tillförlitliga sanningsord,
så att du rått kan svara den som har sönt dig östad.

022:022 Plundra icke den arme, därför att han är arm,
och förttrampa icke den fattige porten.

022:023 Ty HERREN skall utföra deras sak,
och dem som råva från dem skall han beröva livet.

022:024 Giv dig icke i sällskap med den som lått vredgas
eller i lag med en snarsticken man,

022:025 på det att du icke må låta dig hans vöggar
och bereda en snara för ditt liv.

022:026 Var icke en av dem som giva handslag,
en av dem som gå i borgen för lånen.

022:027 Icke vill du att man skall taga ifrån dig söngen där du ligger,
om du icke har något att betala med?

022:028 Flytta icke ett gammalt rumärke,
ett sådant som dina föder hava satt upp.

022:029 Ser du en man som är vaf förfaren i sin syssla,
hans plats är att tjäna konungar;
icke må han tjäna ringa män.

023:001 När du sitter till bords med en furste,
så besinna vad du har framför dig,

023:002 och sätt en kniv på din strupe,
om du är alltför hungrig.

023:003 Var ej lysten efter hans smakliga rätter,
ty de äro en bedräglig kost.

023:004 Måda dig icke för att bliva rik;
avstå från att bruka klokskap.

023:005 Låt icke dina blickar flyga efter det som ej har bestånd;
ty förvisso gå det sig vingar
och flyger sin väg, såsom ånen mot himmelen.

023:006 Är icke den missunnsammes bråd,
och var ej lysten efter hans smakliga rätter;

023:007 ty han förfar efter sina själviska beräkningar.
Ät och drick? kan han väl säga till dig,

men hans hjärta är icke med dig.
023:008 Den bit du har ätit måste du utspy,
och dina vänliga ord har du föspillt.

023:009 Tala icke för en döttes äron,
ty han föaktar vad klokt du säger.

023:010 Flytta icke ett gammalt ränkne,
och gå icke inring på de faderlösas äkrar.
023:011 Ty deras bördeman är stark;
han skall utföra deras sak mot dig.

023:012 Vänd ditt hjärta till tuktan
och dina äron till de ord som giva kunskap.

023:013 Lär icke gossen vara utan äga;
ty om du slår honom med riset, sörbevaras han från döden;
023:014 ja, om du slår honom med riset,
söräddar du hans själ undan dödsriket.

023:015 Min son, om ditt hjärta bliver vist,
sörglädder sig ock mitt hjärta;
023:016 ja, mitt innersta fröddar sig,
nä dina löppar tala vad rätt är.

023:017 Lär icke ditt hjärta avundas syndare,
men nitiska för HERRENS fruktan beständigt.
023:018 Förvisso har du döen framtid,
och ditt hopp varder icke om intet.

023:019 Här, du min son, och bliv vis,
och lär ditt hjärta göräta vägar.
023:020 Var icke bland vindrinkare,
icke bland dem som äro äverdäiga i mat.
023:021 Ty drinkare och frossare bliva fattiga,
och sömnaktighet giver trasiga kläder.

023:022 Här din fader, som har fött dig,
och föakta icke din moder, nä hon varder gammal.
023:023 Sör förvåva sanning, och avhänd dig henne icke,
sörk vishet och tukt och föständ.
023:024 Stor frödd har den rättfärdiges fader;
den som har fött en vis son har glädje av honom.
023:025 Mördd?din fader och din moder föglädje,
och möhon som har fött dig kunna frödda sig.

023:026 Giv mig, min son, ditt hjärta,
och lär mina vägar behäga dina ägon.
023:027 Ty skäkan är en djup grop,
och nästans hustru är en träng brunn.
023:028 Ja, sösom en rövare ligger hon på lur
och de trolösas antal föäkar hon bland möniskorna.

023:029 Var är ve, var är jämmen?
Var äro tröror, var är klagan?
Var äro sö utan sak?
Var äro ägon häjda i dunkel?
023:030 Jo, dö man länge sitter kvar vid vinet,
dö man samlas för att präva kryddade drycker.

023:031 S?se d?icke p?vinet, att det ? s?r?tt,
att det giver s?dan glans i b?garen,
och att det s?l?tt rinner ned.

023:032 P?sistone stinger det ju s?som ormen,
och likt basilisken sprutar det gift.

023:033 Dina ?gon f?d?sk?da s?lsamma syner,
och ditt hj?ta talar f?v?nda ting.

023:034 Det ? dig s?som l?ge du i havets djup,
eller s?som sv?vade du uppe i en mast:

023:035 ?De sl?mig, men ? v?lar mig ingen sm?ta,
de st?ta mig, men jag k?nner det icke.
N? skall jag d?vakna upp,
s?att jag ?terigen f? skaffa mig s?dant??

024:001 Avundas icke onda m?niskor,
och hav ingen lust till att vara med dem.

024:002 Ty p? ?verv?d t?nka deras hj?tan,
och deras l?ppar tala olycka.

024:003 Genom vishet varder ett hus uppbyggt,
och genom f?st?nd h?les det vid makt.

024:004 Genom klokhet bliva kamrarna fyllda
med allt vad dyrbart och ljuvligt ?.

024:005 En vis man ? stark,
och en man med f?st?nd ? v?dig i kraft.

024:006 Ja, med r?dklokhet skall man f?a krig,
och d? de r?dvisa ?ro m?nga, d? g? det v?.

024:007 S?lsynt korall ? visheten f? den of?nuftige,
i porten kan han icke uppl?ta sin mun.

024:008 Den som t?nker ut onda anslag,
honom m?man kalla en r?ksmidare.

024:009 Ett of?nuftigt p?fund ? synden,
och bespottaren ? en styggelse f? m?niskor.

024:010 L?ter du modet falla, n? n?d kommer p?,
s?saknar du n?dig kraft.

024:011 R?dda dem som sl?pas till d?den,
och bist?dem som stappla till avr?tsplatsen.

024:012 Om du s?ger: ?Se, vi visste det icke?,
s?bet?nk om ej han som pr?vat hj?tan m?ker det,
och om ej han som har akt p?din sj? vet det.
Och han skall vederg?la var och en efter hans g?ringar.

024:013 ? honung, min son, ty det ? gott,
och sj?vrunnen honung ? s? f? din mun.

024:014 Lik s?dan m?du r?kna visheten f? din sj?.
Om du finner henne, s?har du en framtid,
och ditt hopp varder d?icke om intet.

024:015 Lura icke, du ogudaktige, p?den r?tf?diges boning,
?va intet v?d mot hans vilostad.

024:016 Ty den r?tf?dige faller sju g?nger och st? ?ter upp;
men de ogudaktiga st?ta ?ver ?nda olyckan.

024:017 Glöd dig icke, när din fiende faller,
och låt ej ditt hjärta fröda sig, när han störtar över ända,
024:018 p?det att HERREN ej m?se det med misshag
och flytta sin vrede ifrån honom.

024:019 Harms icke över de onda,
avundas icke de ogudaktiga.
024:020 Ty den som är ond har ingen framtid;
de ogudaktigas lampor skall slockna ut.

024:021 Min son, frukta HERREN och konungen;
giv dig icke i lag med upprorsmän.
024:022 Ty plösligt skall ofrö komma över dem,
och vem vet när deras är fören olycklig ände?

024:023 Dessa ord äro ock av visa män.

Att hava anseende till personen,
när man dömer, är icke tillbringligt.
024:024 Den som säger till den skyldige: Ädu är oskyldig?
honom skola folk förbanna,
honom skola folkslag änska ofrö.
024:025 Men dem som skipa rättvisa skall det g?v?
och över dem skall komma v?signelse av vad gott är.

024:026 En kyss på läpparna är det,
när någon giver ett rätt svar.

024:027 Fullborda ditt arbete på marken,
gör allting redo för dig på äkern;
sedan m?du bygga dig bo.

024:028 Bär icke vittnesbörd mot din nästa utan sak;
icke vill du bedraga med dina läppar?

024:029 Säg icke: Äsom han gjorde mot mig vill jag gå mot honom,
jag vill vedergälla mannen efter hans gärningar.?

024:030 Jag gick förbi en lat mans äker,
en ofröstädig människas vingård.

024:031 Och se, den var alldeles full av ogräs,
dess mark var övertöckt av nässlor,
och dess stenmur låg nedriven.

024:032 Och jag betraktade det och aktade döpa?
jag såg det och tog varning döpa?

024:033 Ja, sov ännu litet, slumra ännu litet,
låg ännu litet händerna i kors för att vila,

024:034 så skall fattigdomen komma farande över dig,
och armodet såsom en v?pnad man.

025:001 Dessa ordspråk äro ock av Salomo; och Hiskias, Juda konungs,
män hava gjort detta utdrag.

025:002 Det är Guds ära att fördöja en sak,
men konungars ära att utforska en sak.

025:003 Himmelens höjd och jordens djup
och konungars hjärtan kan ingen utrannsaka.

025:004 Skaffa slagget bort ifrån silvret,
s?för guldsmeden fram en klenod d?rav.

025:005 Skaffa de ogudaktiga bort ur konungens tjänst,
s?varder hans tron befäst genom r?ttf?rdighet.

025:006 F?h? dig icke inf? konungen,
och tr?d icke fram p?de stores plats.

025:007 Ty det ? b?ttre att man s?ger till dig: ?Stig hitupp?,
? att man flyttar ned dig f? n?gon f?n ?mligare man,
n?gon som dina ?gon redan hava sett.

025:008 Var icke f? hastig att begynna en tvist;
vad vill du eljest g?ra l?ngre fram,
om din vederpart kommer dig p?skam?

025:009 Utf? din egen sak mot din vederpart,
men uppenbara icke en annans hemlighet,

025:010 p?det att icke envar som h? det m?lasta dig
och ditt rykte bliva ont f? best?ndigt.

025:011 Gyllene ?pplen i silversk?lar
?ro ord som talas i r?ttan tid.

025:012 S?som en gyllene ?ring passar till ett br?stsp?ne av fint guld,
s?passar en vis bestraffare till ett h?rsamt ?a.

025:013 S?som sn?ns svalka p?en sk?dedag,
s? ? en p?itlig budb?rare f? avs?ndaren;
sin herres sj? vederkvicker han.

025:014 S?som regnskyar och bl?st, och likv? intet regn,
s? ? en man som skryter med givmildhet, men icke h?ler ord.

025:015 Genom t?amod varder en furste bevekt,
och en mjuk tunga krossar ben.

025:016 Om du finner honung, s? ? icke mer ? du t?,
s?att du ej bliver ?verm?tt d?rav och f? utspy den.

025:017 L? din fot icke f? ofta komma i din v?ns hus,
S?att han ej bliver m?tt p?dig och f? motvilja mot dig.

025:018 En stridshammare och ett sv?rd och en skarp pil
? den som b? falskt vittnesb?rd mot sin n?sta.

025:019 S?som en gnagande tand och s?som ett skadedjurs fot
? den trol?ses tillf?rsikt p?n?dens dag.

025:020 S?som att taga av dig manteln p?en vinterdag,
och s?som syra p?lutsalt,
s? ? det att sjunga visor f? ett sorgset hj?ta.

025:021 Om din ov?n ? hungrig, s? giv honom att ?ta,
och om han ? t?stig, s? giv honom att dricka;

025:022 s?samlar du gl?dande kol p?hans huvud,
och HERREN skall vederg?la dig.

025:023 Nordanvind f?der regn
och en tasslande tunga mulna ansikten.

025:024 Bättre är att bo i en vråpötaget
än att hava hela huset gemensamt med en trögirig kvinna.

025:025 Sålösom friskt vatten från den frösmåktande,
så är ett gott budskap ifrån fjärran land.

025:026 Sålösom en grumlad källa och en fördärvad brunn,
så är en rättfärdig som vacklar inför den ogudaktige.

025:027 Att ära är mycket honung är icke gott,
och den som vinner ära för sin ära nagelfaren.

025:028 Sålösom en stad vars murar är nedbrutna och borta,
så är en man som icke kan styra sitt sinne.

026:001 Sålösom snö icke här till sommaren och regn icke till skördetiden,
så häves det ej heller att dären är ära.

026:002 Sålösom sparven får sin kos, och sålösom svalan flyger bort,
så får en oförtjönt förbannelse förbi.

026:003 Piskan från hästen, betslet från åsnan
och riset från dörarnas rygg!

026:004 Svara icke dären efter hans oförtuft,
så att du icke själv bliver honom lik.

026:005 Svara dären efter hans oförtuft,
för att han icke må tycka sig vara vis.

026:006 Den som sönder bud med en däre,
han hugger själv av sig fötterna, och får olycka till dryck.

026:007 Lika den lames ben, som hänga kraftlösa ned,
är ordspråk i dörars mun.

026:008 Sålösom att binda slungstenen fast vid slungan,
så är det att giva ära till en däre.

026:009 Sålösom när en tårntagg kommer i en drucken mans hand,
så är det med ordspråk i dörars mun.

026:010 En måstare går själv allt,
men dären lejer, och lejer vem som kommer.

026:011 Lik en hund som vänder åter till i sina spår
däre som på nytt begynner sitt oförtuft.

026:012 Ser du en man som tycker sig själv vara vis,
det är mer hopp om en däre än om honom.

026:013 Den late säger: Ett vilddjur är på vägen,
ja, ett lejon är på gatorna.

026:014 Dären vänder sig på sitt gångjärn,
och den late vänder sig i sin söng.

026:015 Den late sticker sin hand i fatet,

men finner det m?dosamt att f?ra den ?ter till munnen.

026:016 Den late tycker sig vara vis,
mer ?n sju som giva f?st?ndiga svar.

026:017 Lik en som griper en hund i ?ronen
? den som f?rivrar sig vid andras kiv, d?r han g? fram.

026:018 Lik en rasande, som slungar ut brandpilar
och skjuter och d?dar,

026:019 ? en man som bedrager sin n?sta
och sedan s?ger: ?Jag gjorde det ju p?sk?mt.?

026:020 N?r veden tager slut, slocknar elden.
och n?r ?rontasslaren ? borta, stillas tr?tan.

026:021 S?som gl?d kommer av kol, och eld av ved,
s?uppt?ndes kiv av en tr?tgirig man.

026:022 ?rontasslarens ord ?ro s?som l?ckerbitar
och tr?nga ned till hj?tats innand?men.

026:023 S?som silverglasering p?ett s?ndrigt lerk?l
?ro k?rleksgl?dande l?ppar, d?r hj?tat ? ondskefullt.

026:024 En fiende f?st?ler sig i sitt tal,
men i sitt hj?ta b?r han p?svek.

026:025 Om han g? sin r?st ljuvlig, s?tro honom dock icke,
ty sjufaldig styggelse ? i hans hj?ta.

026:026 Hatet brukar list att f?rd?ja sig med,
men den hatfulles ondska varder dock uppenbar i f?rsamlingen.

026:027 Den som gr?ver en grop, han faller sj?v d?ri,
och den som v?trar upp en sten, p?honom rullar den tillbaka.

026:028 En l?gnaktig tunga hatar dem hon har krossat,
och en hal mun kommer fall ?stad.

027:001 Ber?m dig icke av morgondagen,
ty du vet icke vad en dag kan b?ra i sitt sk?te.

027:002 M?en annan ber?mma dig, och icke din egen mun,
fr?mmande, och icke dina egna l?ppar.

027:003 Sten ? tung, och sand ? sv?r att b?ra,
men tyngre ?n b?da ? f?rargelse genom en of?rnuftig man.

027:004 Vrede ? en grym sak och harm en st?tflod,
men vem kan best?mot svartsjuka?

027:005 B?tre ? ?ppen tillr?ttavisning
?n k?rlek som h?les f?dd.

027:006 V?nnens slag givas i trofasthet,
men ov?nnens kyssar till ?verfl?d.

027:007 Den m?tte trampar honung under f?tterna,
men den hungrige finner allt vad bittert ? s?tt.

- 027:008 Lik en fågel som har mest fly ifrån sitt bo
än en man som har mest fly ifrån sitt hem.
- 027:009 Salvor och rökelse gör hjärtat glatt,
ämhets hos en vän som giver värbetänkta råd.
- 027:010 Din vän och din faders vän m? du icke låta fara,
g? icke till din broders hus, när of?rd drabbar dig;
bättre är en granne som står dig nära
än broder som står dig fjärran.
- 027:011 Bliv vis, min son, s? glöder du mitt hjärta;
jag kan d? giva den svar, som sm?dar mig.
- 027:012 Den kloke ser faran och söker skydd;
de förkunniga låpa ästad och förplikta d? för?
- 027:013 Tag kläderna av honom, ty han har gått i borgen för en annan,
och pantsa ut vad han har, för den främmande kvinnans skull.
- 027:014 Den som väsignar sin nästa med högt röst bittida om morgonen,
honom kan det tillräknas såsom en förbannelse.
- 027:015 Ett oavlåligt takdropp på en regnig dag
och en trögirig kvinna, det kan aktas lika.
- 027:016 Den som vill lågga band på en sådan vill lågga band på vinden,
och hala oljan mer hans högra hand.
- 027:017 J?n giver sk?pa för j?n;
s? sk?per den ena människans den andra.
- 027:018 Den som värdar sitt fikontråd, han får äta dess frukt;
och den som värdar sig om sin herre, han kommer till äta.
- 027:019 Såsom spegelbilden i vattnet liknar ansiktet,
s? avspeglar den ena människans hjärta den andras.
- 027:020 Dädsriket och avgrunden kunna icke m?ttas;
s? bliva ej heller människans ägon m?tta.
- 027:021 Silvret pr?vas genom degeln och guldets genom sm?tugnen,
s? ock en man genom sitt rykte.
- 027:022 Om du st?tte den of?nuftige mortel
med en st?tt, bland grynen,
s? skulle hans of?nuft änd?g?ur honom.
- 027:023 Se väl till dina för,
och hav akt på dina hjordar.
- 027:024 Ty rikedom varar icke evinnerligen;
best?r ens en krona från sl?kte till sl?kte?
- 027:025 När ny brodd skjuter upp efter gräset som försvann,
och när foder samlas in på bergen,
- 027:026 d? äger du lamm till att bereda dig kläder
och bockar till att köpa dig äker;
- 027:027 d? giva dig getterna mj?lk nog,
till föda för dig själv och ditt hus

och till underhåll åt dina tjänarinnor.

028:001 De ogudaktiga fly, om ock ingen förföljer dem;
men de rättfärdiga för oförskränkta såsom unga lejon.

028:002 För sin överträdelses skull för ett land många herrar;
men då folket har förstånd och inser vad rätt är,
då blir det beståndande.

028:003 En usel herre, som förtrycker de arma,
är ett regn som förhärjar i stället för att giva bröd.

028:004 De som övergiva lagen prisa de ogudaktiga,
men de som hålla lagen gå till strids mot dem.

028:005 Onda människor först? icke vad rätt är,
men de som säga HERREN, de först? allt.

028:006 Bättre är en fattig man som vandrar i ostrafflighet
rik som i vrånghet gå dubbla vägar.

028:007 Den yngling är förståndig, som tager lagen i akt;
men som giver sig i sällskap med slösare gå sin fader skam.

028:008 De som förkar sitt gods genom ocker och rån,
han samlar åt den som förbarmar sig över de arma.

028:009 Om någon vänder bort sitt ära och icke vill hära lagen,
så är till och med hans bän en styggelse.

028:010 Den som leder de redliga vilse in på en ond väg,
han faller själv i sin grop;
men de ostraffliga för till sin arvedel vad gott är.

028:011 En rik man tycker sig vara vis,
men en fattig man med förstånd uppdagar hurudan han är.

028:012 När de rättfärdiga triumfera, står allt högligt till;
men när de ogudaktiga komma till makt,
för man leta efter människor.

028:013 Den som fördöjer sina överträdelser, honom gå det icke vä;
men den som bekänner och övergiver dem, han för barmhärtighet.

028:014 Så är den människa som ståndigt tager sig till vara;
men den som förhärdar sitt hjärta, han faller i olycka.

028:015 Lik ett rytande lejon och en glupande björn
är en ogudaktig furste över ett fattigt folk.

028:016 Du furste utan förstånd, du som var mycket värd,
att den som hatar orätt vinning, han skall länge leva.

028:017 En människa som tryckes av blodskuld
bliver en flykting ända till sin grav,
och ingen möhjäpa en sådan.

028:018 Den som vandrar ostraffligt, han bliver fräst;
men den som i vrånghet gå dubbla vägar, han faller på en av dem.

- 028:019 Den som brukar sin  ker f r bröd till fyllest;
men den som far efter f r ngliga ting för fattigdom till fyllest.
- 028:020 En redlig man f r mycken v rsignelse;
men den som fikar efter att varda rik, kan bliver icke ostraffad.
- 028:021 Att hava anseende till personen är icke tillbörligt;
men f r ett stycke br d gör sig m nngen till  vertr dare.
- 028:022 Den missunnsamme  blas efter  godelar
och f rst r icke att brist skall komma över honom.
- 028:023 Den som tillrättavisar en avf lling skall vinna ynnest,
mer än den som g r sin tunga hal.
- 028:024 Den som plundrar sin fader eller sin moder
och säger:  Det   ingen synd?,
han  r stallbroder till r varen.
- 028:025 Den som  r lysten efter vinning uppväcker tr ta;
men den som förtröstar p HERREN varder rikligen m ttad.
- 028:026 Den som förlitar sig p sitt förstånd, han  r en d re;
men den som vandrar i vishet, han bliver hulpen.
- 028:027 Den som giver   den fattige, honom skall intet fattas;
men den som tillsluter sina  gon drabbas av mycken förbannelse.
- 028:028 När de ogudaktiga komma till makt, g mna sig möniskorna;
men n r de förgås, växa de rättfärdiga till.
- 029:001 Den som f r mycken tillrättavisning, men förbliver hårdnackad,
han varder of rt nkt krossad utan rädning.
- 029:002 När de rättfärdiga växa till, gl der sig folket,
men n r den ogudaktige kommer till värde, suckar folket.
- 029:003 Den som  skar vishet g r sin fader glädje;
men den som giver sig i s lskap med sk kor f rst r vad han  ger.
- 029:004 Genom r ttvisa h ler en konung sitt land vid makt;
men den som utpressar göder, har fördärvar det.
- 029:005 Den man som smickrar sin nästa
han breder ut ett n r f r han fötter.
- 029:006 En ond m niskas överträdelse bliver henne en snara,
men den rättfärdige f r jubla och glädjas.
- 029:007 Den rättfärdige v rdar sig om de armas sak,
men den ogudaktige f rst r intet.
- 029:008 Bespottare uppvigla staden,
men visa m n stilla vreden.
- 029:009 När en vis man vill gå till rätta med en oförnuftig man,
d vredgas denne eller ler, och har ingen ro.

- 029:010 De blodgiriga hata den som är ostrafflig,
men de redliga ska skydda hans liv.
- 029:011 Därför släpper all sin vrede lös,
men den vise stillar den till slut.
- 029:012 Den furste som aktar på lögnaktigt tal,
hans tjänare är alla ogudaktiga.
- 029:013 Den fattige och förtryckaren följa jämte varandra;
av HERREN förbådas någon sitt ljus.
- 029:014 Den konung som dömer de armas rätt.
hans tron skall bestå evinnerligen.
- 029:015 Ris och tillrättvisning giver vishet,
men ett oupptuktat barn drager skam över sin moder.
- 029:016 Därför de ogudaktiga vända till, därför väntas överträdelsen till,
men de rättfärdiga skola se deras fall med lust.
- 029:017 Tukta din son, så skall han bliva dig till hugnad
och giva ljuvlig spis åt din själ.
- 029:018 Därför profetia icke finnes, därför bliver folket tygellöst;
men så är den som hjälper lagen.
- 029:019 Med ord kan man icke tukta en tjänare
ty om han är förstärkt, så rättar han sig icke därefter.
- 029:020 Ser du en man som är snar till att tala,
det är mer hopp om en däre än om honom.
- 029:021 Om någon är först efterlåten mot sin tjänare i hans ungdom,
så visar denne honom på sistone förtakt.
- 029:022 En snarsticken man uppväcker tråta,
och den som låter förtjänas begär ofta överträdelse.
- 029:023 En människas höghud bliver henne till förtämjukelse,
men den förtämjuka vinner frä.
- 029:024 Den som skiftar rov med en tjuv hatar sitt eget liv;
när han har edsförtpliktelsen, yppar han intet.
- 029:025 Människofruktan har med sig snaror,
men den som förtärstar på HERREN, han varder beskyddad.
- 029:026 Många ska en furstes ynnest,
men av HERREN får var och en sin rätt.
- 029:027 En orättfärdig man är en styggelse för de rättfärdiga,
och den som vandrar i redlighet är en styggelse för den ogudaktige.
- 030:001 Detta är Agurs, Jakes sons, ord och utsaga. Sötalade den mannen
till Itiel--till Itiel och Ukal:
- 030:002 Ja, jag är förtroffad att kunna räknas såsom människa,
jag har icke mänskligt förtroffad;

030:003 vishet har jag icke fått I?ra,
s?att jag ?ger kunskap om den Helige.

030:004 Vem har stigit upp till himmelen och åter farit ned?
Vem har samlat vinden i sina h?nder?
Vem har knutit in vattnet i ett kl?de?
Vem har fastst?lt jordens alla gr?nser?
Vad heter han, och vad heter hans son--du vet ju det?

030:005 Allt Guds tal ?r luttrat;
han ?r en sk?ld f?r dem som taga sin tillflykt till honom.

030:006 L?gg icke n?got till hans ord,
p?det att han icke m?besl? dig med I?gn.

030:007 Om tv?ting beder jag dig,
v?gra mig dem icke, intill min d?d:

030:008 L?r f?r?nglighet och I?gn vara fj?rran ifr?n mig;
och giv mig icke fattigdom, ej heller rikedom,
men I?r mig f?det br?d mig tillkommer.

030:009 Jag kunde eljest, om jag bleve alltf?r matt, f?rneka dig,
att jag sporde: ?Vem ?r HERREN??
eller om jag bleve alltf?r fattig, kunde jag bliva en tjuv,
ja, f?rgripa mig p?min Guds namn.

030:010 F?rtala icke en tj?nare inf?r hans herre;
han kunde eljest f?rbanna dig, s?att du stode d?r med skam.

030:011 Ett sl?kte d?r man f?rbannar sin fader,
och d?r man icke v?signar sin moder;

030:012 ett sl?kte som tycker sig vara rent,
fast?n det icke har avtv?tt sin orenlighet;

030:013 ett sl?kte--huru stolta ?ro icke dess ?gon,
och huru fulla av h?gmod ?ro icke dess blickar!

030:014 ett sl?kte vars t?nder ?ro sv?rd,
och vars kindt?nder ?ro knivar,
s?att de ?ra ut de betryckta ur landet
och de fattiga ur m?nniskornas krets!

030:015 Blodigeln har tv?d?rtrar:
?Giv hit, giv hit.?

Tre finnas, som icke kunna m?ttas,
ja, fyra, som aldrig s?ga: ?Det ?r nog?.

030:016 d?dsriket och den ofruktsammas kved,
jorden, som icke kan m?ttas med vatten,
och elden, som aldrig s?ger: ?Det ?r nog.?

030:017 Den som bespottar sin fader
och f?rsm?r att lyda sin moder
hans ?ga skola korparna vid b?cken hacka ut,
och ?nens ungar skola ?ra upp det.

030:018 Tre ting ?ro mig f?r underbara,
ja, fyra finnas, som jag icke kan sp?ra:

030:019 ?nens v?g under himmelen,
ormens v?g ?ver klippan,
skeppets v?g mitt i havet
och en mans v?g hos en ung kvinna.

030:020 S?dant ?r ?ktenskapsbryterskans s?tt:

hon njuter sig m?tt och stryker sig s?om munnen
och s?ger: ?Jag har intet or?tt gjort.?

030:021 Tre finnas, under vilka jorden darrar,
ja, fyra, under vilka den ej kan uth?rda:
030:022 under en tr?, n? han bliver konung,
och en d?re, n? han f?r ?ta sig m?tt,
030:023 under en f?rsm?dd kvinna, n? hon f?r man
och en tj?nstekvinna, n? hon tr?nger undan sin fru.

030:024 Fyra finnas, som ?ro sm?p?jorden,
och likv?l ? stor vishet dem besk?rd:
030:025 myrorna ?ro ett svagt folk,
men de bereda om sommaren sin f?da;
030:026 klippdassarna ?ro ett folk med ringa kraft,
men i klippan bygga de sig hus;
030:027 gr?shopporna hava ingen konung,
men i h?rordning draga de alla ut;
030:028 gecko-?llan kan gripas med h?nderna,
dock bor hon i konungapalatser.

030:029 Tre finnas, som skrida st?ligt fram,
ja, fyra, som hava en st?lig g?ng:
030:030 lejonet, hj?ten bland djuren,
som ej viker tillbaka f?r n?gon,
030:031 en stridsrustad h?st och en bock
och en konung i spetsen f?r sin h?r.

030:032 Om du har f?rh?vt dig, evad det var d?rskap
eller det var medveten synd, s?l?gg handen p?munnen.
030:033 Ty s?som ost pressas ut ur mj?lk,
och s?som blod pressas ut ur n?san,
s?utpressas kiv ur vrede.

031:001 Detta ? konung Lemuels ord, vad hans moder sade, n? hon
f?rmanade honom:

031:002 H?r, min son, ja, h?r, du mitt livs son,
h?r, du mina l?ftens son.
031:003 Giv icke din kraft ? kvinnor,
v?nd icke dina v?gar till dem som ?ro konungars f?rdr?v.

031:004 Ej konungar tillkommer det, Lemoel,
ej konungar tillkommer det att dricka vin
ej furstar att fr?ga efter starka drycker.
031:005 De kunde eljest under sitt drickande f?rg?ta lagen
och f?rv?nda r?ften f?r alla el?ndets barn.
031:006 Nej, ? den olycklige give man starka drycker
och vin ? dem som hava en bedr?vad sj?l.
031:007 M?dessa dricka och f?rg?ta sitt armod
och h?ra upp att t?nka p?sin vederm?da.

031:008 Uppl? din mun till f?rm?n f?r den stumme
och till att skaffa alla hj?pl?sa r?tt.
031:009 Ja, uppl? din mun och d?m med r?tvisa,
och skaffa den betryckte och fattige r?tt.

031:010 En idog hustru, var finner man en s?dan?
L?ngt h?gre ?n p?flor st? hon i pris.

- 031:011 P?henne f?rlitar sig hennes mans hj?ta,
och b?rning kommer icke att fattas honom.
- 031:012 Hon g?r honom vad ljuvt ? och icke vad lett ?,
i alla sina levnadsdagar.
- 031:013 Omsorg har hon om ull och lin
och l?ter sina h?nder arbeta med lust.
- 031:014 Hon ? s?som en k?pmans skepp,
sitt f?r?d h?mtar hon fj?ran ifr?n.
- 031:015 Medan det ?nu ? natt, st? hon upp
och s?tter fram mat ? sitt husfolk,
? tj?narinnorna deras best?mda del.
- 031:016 Hon har planer p?en ?ker, och hon skaffar sig den;
av sina h?nders f?v?v planterar hon en ving?d.
- 031:017 Hon omgjordar sina l?nder med kraft
och l?gger driftighet i sina armar.
- 031:018 S?f?m?ker hon att hennes hush?lning g?r v?;
hennes lampa sl?ckes icke ut om natten.
- 031:019 Till spinnrocken griper hon med sina h?nder,
och hennes fingrar fatta om sl?ndan.
- 031:020 F?r den betryckte ?ppnar hon sin hand
och r?cker ut sina armar mot den fattige.
- 031:021 Av sn?tiden fruktar hon intet f?r sitt hus,
ty hela hennes hus har kl?der av scharlakan.
- 031:022 Sk?na t?cken g?r hon ? sig,
hon har kl?der av finaste linne och purpur.
- 031:023 Hennes man ? k?nd i stadens portar,
d? han sitter bland landets ?dste.
- 031:024 Fina linneskjortor g?r hon och s?ljer dem,
och b?ten avyttrar hon till kr?maren.
- 031:025 Kraft och heder ? hennes kl?dnad,
och hon ler mot den dag som kommer.
- 031:026 Sin mun uppl?ter hon med vishet,
och har v?rlig f?rmaning p? sin tunga.
- 031:027 Hon vakar ?ver ordningen i sitt hus
och ?ter ej i l?ttja sitt br?d.
- 031:028 Hennes s?ner st? upp och prisa henne s?l,
hennes man likas? och f?rkunnar hennes lov:
- 031:029 ?M?nga idoga kvinnor hava funnits,
men du, du ?verg? dem allasammans.?

031:030 Skönhet är frögnlig och frögring en vindflökt;
men prisas mer en hustru som fruktar HERREN.

031:031 Men hon frönjuta sina fröningars frukt;
hennes verk skola prisa henne i portarna.

Predikaren

001:001 Detta är predikarens ord, Davids sons, konungens i Jerusalem.

001:002 Fröngligheters frönglighet! säger Predikaren. Fröngligheters
frönglighet! Allt är frönglighet!

001:003 Vad fröman har meräniskan av all merda som hon ger sig under
solen?

001:004 Slökte ger, och slökte kommer, och jorden står evinnerligen
kvar.

001:005 Och solen ger upp, och solen ger ned, och har sedan åter brätt
att komma till den ort där hon ger upp.

001:006 Vinden far mot söder och vänder sig söm mot norr; den vänder sig
och vänder sig, allt under det att den far fram, och söbegynner
den åter sitt kretslopp.

001:007 Alla floder rinna ut i havet, och ändöbliver havet aldrig
fullt; där floderna fröut hava runnit, dit rinna de ständigt
åter.

001:008 Alla arbetar utan rast; ingen kan utsöga det. Ögat merittas icke
av att se, och örat bliver icke fullt av att höra.

001:009 Vad som har varit är vad som kommer att vara, och vad som har
hört är vad som kommer att höra; intet nytt sker under solen.

001:010 Intröffar något varom man ville söga: Öse, detta är nytt?, sö
har detsamma ändöskett redan fröut, i gamla tider, som voro
frö oss.

001:011 Man kommer icke ihö dem som levde frö oss. Och dem som skola
uppstå efter oss skall man icke heller komma ihö bland dem som
leva ännu senare.

001:012 Jag, Predikaren, var konung över Israel i Jerusalem.

001:013 Och jag vände mitt höfta till att begrunda och utrannsaka genom
vishet allt vad som hönder under himmelen; södant är ett uselt
besvör, som Gud har givit meräniskors barn till att plöga sig
med.

001:014 När jag nu sög på allt vad som hönder under himmelen, se, där var
det allt frönglighet och ett jagande efter vind.

001:015 Det som är krokigt kan icke bliva rakt, och det som ej finnes
kan ej komma med i någon rökning.

001:016 Jag sade i mitt höfta: Öse, jag har frövövat mig stor vishet,
och jag har frökast den, sö att den överger allas som frö mig
hava regerat över Jerusalem; ja, vishet och insikt har mitt
höfta inhömtat i rikt mätt?

001:017 Men när jag nu vände mitt höfta till att fröstövishet och till
att fröstöföfnuft och döskap, döinsö jag att också detta
var ett jagande efter vind.

001:018 Ty där mycken vishet är, där är mycken gröelse; och den som

förklar sin insikt, han förklar sin plåga.

002:001 Jag sade i mitt hjärta: 'Vilan, jag vill pröva huru glädje kommer dig, gör dig nu goda dagar.' Men se, också detta var förglighet.

002:002 Jag måste säga om livet: 'Det är detskap, och om glädjen: 'Vad gagnar den till?'

002:003 I mitt hjärta begrundade jag huru jag skulle plåga min kropp med vin--allt under det att mitt hjärta ägnade sig åt vishet--och huru jag skulle hålla fast vid detskap, till dess jag finge se vad som vore bäst för människors barn att göra under himmelen, de dagar de leva.

002:004 Jag företog mig stora arbeten, jag byggde hus åt mig, jag planterade vingårdar åt mig.

002:005 Jag anlade åt mig lustgårdar och parker och planterade i dem alla slags fruktträd.

002:006 Jag anlade vattendammar åt mig för att ur dem vattna den skog av träd, som växte upp.

002:007 Jag köpte trädor och trädinnor, och hemfödda tjänare fostrades åt mig; jag fick ock boskap, fåkreatur och få, i större myckenhet än någon som före mig hade varit i Jerusalem.

002:008 Jag samlade mig jämväl silver och guld och allt vad konungar och händor kunna äga; jag skaffade mig sängare och sängerskor och vad som är människors lust: en hustru, ja, många.

002:009 Så blev jag stor, allt mer och mer, större än någon som före mig hade varit i Jerusalem; och under detta bevarade jag ända min vishet.

002:010 Intet som mina ägon begärde undanhöll jag dem, och ingen glädje nekade jag mitt hjärta. Ty mitt hjärta fann glädje i all min mada, och detta var min behållna del av all min mada.

002:011 Men när jag såvände mig till att betrakta alla de verk som mina händor hade gjort, och den mada som jag hade nedlagt på dem, se, där var det allt förglighet och ett jagande efter vind. Ja, under solen finnes intet som kan räknas för vinning.

002:012 När jag alltså vände mig till att jämföra vishet med oförnuft och detskap--ty vad kunna de människor göra, som komma efter konungen, annat än detsamma som man redan förtut har gjort?--

002:013 där insåg jag att visheten väl har samma företända framför detskapen, som ljuset har framför mörkret:

002:014 Den vise har ägon i sitt huvud, men dären vandrar i mörker.

Dock märkte jag att det gör den ene som den andre.

002:015 Där sade jag i mitt hjärta: 'Såsom det gör dären, så skall det ock göra mig; vad gagn har därav att jag är förmer i vishet?' Och jag sade i mitt hjärta att också detta var förglighet.

002:016 Ty den vises minne varar icke evinnerligen, lika litet som drens; i kommande dagar skall ju alltsammans redan vara förgått. Och måste icke den vise dö såväl som dären?

002:017 Och jag blev led vid livet, ty illa behagade mig vad som händor under solen, eftersom allt är förglighet och ett jagande efter

vind.

002:018 Ja, jag blev led vid all den mårda som jag hade gjort mig under solen, eftersom jag är någon annan som skall komma efter mig mårste lårna vad jag har gjort.

002:019 Och vem vet om denne skall vara en vis man eller en dår? Men ånd? skall han fåråda åver allt det varp? jag har nedlagt min mårda och min vishet under solen. Också detta är fårånglighet.

002:020 Så begynte jag dår att åter fåråtvivla i mitt hjårta åver all den mårda som jag hade gjort mig under solen.

002:021 Ty om en mårnskiska med vishet och insikt och skicklighet har utstått sin mårda, så mårste hon dock lårna sin del är en annan som icke har haft någon mårda dårmed. Också detta är fårånglighet och ett stort elårnde.

002:022 Ja, vad gagn har mårnskiskan av all mårda och hjårteoro som hon går sig under solen?

002:023 Alla hennes dagar åro ju fulla av plåga, och det besvår hon har är fullt av grårnelse; icke ens om natten får hennes hjårta någon ro. Också detta är fårånglighet.

002:024 Det är icke en lycka som beror av mårnskiskan sjårv, att hon kan åta och dricka och går sig goda dagar under sin mårda. Jag inså att också detta kommer från Guds hand, hans som har sagt:

002:025 Åvem kan åta, och vem kan njuta, mig fårutan??

002:026 Ty är den mårnskiska som tårkes honom giver han vishet och insikt och glådje; men är syndaren giver han besvårret att samla in och lågga tillhoppa, får att det sedan mår tillfalla någon som tårkes Gud. Också detta är fårånglighet och ett jagande efter vind.

003:001 Allting har sin tid, och vart fåråtag under himmelen har sin stund.

003:002 Fårådas har sin tid, och dår har sin tid. Plantera har sin tid, och rycka upp det planterade har sin tid.

003:003 Dråpa har sin tid, och lårka har sin tid. Bryta ned har sin tid, och bygga upp har sin tid.

003:004 Gråta har sin tid, och le har sin tid. Klaga har sin tid, och dansa har sin tid.

003:005 Kasta undan stenar har sin tid, och samla ihopp stenar har sin tid. Taga i famn har sin tid, och avhåla sig från famntag har sin tid.

003:006 Sårka upp har sin tid, och tappa bort har sin tid. Fåråvara har sin tid, och kasta bort har sin tid.

003:007 Riva sånder har sin tid, och sy ihopp har sin tid. Tåga har sin tid, och tala har sin tid.

003:008 Åska har sin tid, och hata har sin tid. Krig har sin tid, och fred har sin tid.

003:009 Vad fåråmån av sin mårda har dården som arbetar?

003:010 Jag såg vilket besvår Gud har givit mårnskors barn till att plåga sig med.

003:011 Allt har han gjort skånt får sin tid, ja, han har ock lagt evigheten i mårnskornas hjårtan, dock så, att de icke fåråm? att till fullo, ifrån begynnelsen intill ånden, fatta det verk som Gud har gjort.

003:012 Jag inså att intet är bårre får dem, ån att de åro glada och

- göra sig goda dagar, så länge de leva.
- 003:013 Men om någon kan äta och dricka och njuta vad gott är under all sin mäda, så är också detta en Guds gåva.
- 003:014 Jag insåg att allt vad Gud gör skall förbli evinnerligen; man kan inte lägga något därtill, ej heller ta något därifrån. Och Gud har så gjort, för att man skall frukta honom.
- 003:015 Vad som är, det var redan förut, och vad som kommer att ske, det skedde också redan förut; Gud ser blott fram det förutgående.
- 003:016 Ytterligare såg jag under solen att pödomars äret rådde orättfärdighet, och pöretfärdighetens sätte orättfärdighet.
- 003:017 Dagsade jag i mitt hjärta: Både den rättfärdige och den orättfärdige skall Gud döma; ty vart företag och allt vad man gör har sin tid hos honom.
- 003:018 Jag sade i mitt hjärta: För människornas skull sker detta, på det att Gud mörkna dem, och på det att de själva misse att de äro såsom förnad.
- 003:019 Ty det gör människors barn såsom det gör förnaden, dem alla gör det lika. Såsom förnaden dö, så dö också de; enahanda ande hava de också alla. Ja, människorna hava intet framför förnaden, ty allt är förlänglighet.
- 003:020 Alla gör de till samma märke; alla have de kommit av stoft, och alla skola de åter varda stoft.
- 003:021 Vem kan veta om människornas ande att den stiger uppåt, och om förnadens ande att den far ned under jorden?
- 003:022 Och jag såg att intet är bättre för människan, än att hon är glad under sitt arbete; ty detta är den del hon får. Ty vem kan göra henne tillbaka, så att hon får se och hava glädje av vad som skall ske efter henne?
- 004:001 Och ytterligare såg jag på alla de vändsgränningar som förävas under solen. Jag såg förtryckta fåla tårar, och ingen fanns, som tröstade dem; jag såg dem lida öfvermått av sina förtryckares hand, och ingen fanns, som tröstade dem.
- 004:002 Dagsade jag de döda, som redan hade fått dö, lyckliga framför de levande, som ännu leva;
- 004:003 Men lycklig framför döda dagsade jag den som ännu icke hade kommit till, den som hade sluppit att se vad ont som göres under solen.
- 004:004 Och jag såg att all mäda och all skicklighet i vad som göres icke är annat än den enes avund mot den andre. Också detta är förlänglighet och ett jagande efter vind.
- 004:005 Därför lägger händerna i kors och tår sitt eget käft.
- 004:006 Ja, bättre är en handfull ro än döda händerna fulla med mäda och med jagande efter vind.
- 004:007 Och ytterligare såg jag något som är förlänglighet under solen:
- 004:008 männigen finnes, som står ensam och icke har någon jänte sig, varken son eller broder; och likväl är det ingen ände på all hans mäda, och hans ägon bliva icke mätta på rikedom. Och får vem mädar jag mig dö och nekar mig själv vad gott är? Också detta är förlänglighet och ett uselt besvär.

004:009 Bättre är att vara tvär än en, ty de tvärfästare vinning av sin mårda.

004:010 Om någondera faller, så kan ju den andre resa upp sin medbroder. Men ve den ensamme, om han faller och icke en annan finnes, som kan resa upp honom.

004:011 Likaledes, om tvärligga tillsammans, så hava de det varmt; men huru skall den ensamme bliva varm?

004:012 Och om någon kan slä ned den som är ensam, så hjälpa dock tvärsänd mot angriparen. Och en tretvinnad träd brister icke så snart.

004:013 Bättre är en gammal konung som är duktig och ej har förständ nog att låta varna sig för en fattig yngling med vishet.

004:014 Ty ifrån fångelset gick en gång en sådan till konungaväde, fastän han var född i fattigdom inom den andres rike.

004:015 Jag såg huru alla som levde och rörde sig under solen följde ynglingen, denne nye som skulle tråda i den föres ställe;

004:016 det var ingen ände på hela skaran av alla dem som han gick i spetsen för. Men ända hava de efterkommande ingen glädje av honom. Ty också detta är fånglighet och ett jagande efter vind.

004:017 Bevara din fot, när du går till Guds hus; att komma dit för att hära är bättre än något slaktoffer som därarna frambringa; ty de äro oförständiga och göra så vad ont är.

005:001 Var icke obetänksam med din mun, och låt icke ditt hjärta förhastiga sig med att uttala något ord inför Gud. Gud är ju i himmelen, och du är på jorden; låt därför dina ord vara försä.

005:002 Ty tanklöshet har med sig många handa besvär, och en döres röst har överflöd på ord.

005:003 När du har gjort ett löfte till Gud, så dröj icke att infria det; ty till dörrar har han icke behag. Det löfte du har givit skall du infria.

005:004 Det är bättre att du intet lovar, än att du går ett löfte och icke infriar det.

005:005 Låt icke din mun draga skuld över hela din kropp; och såg icke inför Guds sändebud att det var ett förhastande. Icke vill du att Gud skall förtämas för ditt tals skull, så att han fördärvar sina änders verk?

005:006 Se, där mycken tanklöshet och fånglighet är, där är också en myckenhet av ord. Ja, Gud må du frukta.

005:007 Om du ser att den fattige förtryckes, och att rätt och rättfärdighet värdas i landet, så förundra dig icke därför; ty på den höge vaktar en högre, och andra ännu högre vakta på dem bäda.

005:008 Och vid allt detta är det en förman för ett land att hava en konung som styr, att marken bliver brukad.

005:009 Den som söker penningar bliver icke mätt på penningar, och den som söker rikedom har ingen vinning därav.

Också detta är fånglighet.

005:010 När godelarna förkas, bliva också de som äro av dem många; och till vad gagn äro de därför ägaren, utom att hans ägon försä

dem?

005:011 S t   arbetarens s mn, vare sig han har litet eller mycket att  ta; men den rikes överflöd tillst djer honom icke att sova.

005:012 Ett bedr ligt elände som jag har sett under solen   det att hopsparat rikedom kan bliva sin ägare till skada.

005:013 Och om rikedomen har gått fälorad f r någon genom en olycka, så f r hans son, om han har fått en son, alls intet därav.

005:014 Sådan som han kom ur sin moders liv måste han själv  ter gå bort, lika naken som han kom, och f r sin m da f r han alls intet som han kan taga med sig.

005:015 Ocks det   ett bedr ligt elände. Om han måste gå bort alldeles sådan som han kom, vad förmån har han d d rav att han s m dar sig--f r vind?

005:016 Nej, alla sina livsdagar framlever han i m rker; och mycken gr melse har han, och pl ga och förtret.

005:017 Se, vad jag har funnit vara bäst och sk nast f r m nskiskan, det   att hon  ter och dricker och gör sig goda dagar vid den m da som hon har under solen, medan de livsdagar vara, som Gud giver henne; ty detta   den del hon f r.

005:018 Och om Gud   någon har givit rikedom och skatter, och därtill förunnat honom makt att njuta härav och att göra sig till godo sin del och att vara glad under sin m da, så   ocks detta en Guds g va.

005:019 Ty man tänker d icke s mycket på sina livsdagars gång, n  Gud förlänar glädje i hjärtat.

006:001 Ett elände som jag har sett under solen, och som kommer tungt över m nskiskorna   det,

006:002 n  Gud   någon har givit rikedom och skatter och  ra, s att denne f r sin r kning intet saknar av allt det han  nskar sig, och Gud sedan icke f runnar honom makt att själv njuta därav, utan låter en främling f njuta därav; detta   f  nglighet och en usel pl ga.

006:003 Om en man än finge hundra barn och finge leva i många  , ja, om hans livsdagar bleve  n s m nga, men hans sj  icke finge njuta sig m tt av hans goda, och om han s bleve utan begravning, d  säger jag: lyckligare  n han   ett ofullg ngt foster.

006:004 Ty såsom ett f  ngligt ting har detta kommit till världen, och i m rker gå det bort, och i m rker h jes dess namn;

006:005 det fick ej ens se solen, och det vet av intet. Ett sådant har bättre ro  n han.

006:006 Ja, om han  n levde i tv g nger tusen   utan att f njuta något gott--g icke  nd alla till samma m ?

006:007 All m nskisks m da   för hennes mun, och likv  blir hennes hunger icke m ttad.

006:008 Ty vad förmån har den vise framför d ren? Vad båtar det den fattige, om han f rst  att skicka sig inför de levande?

006:009 Bättre   att se något f   gonen   att fara efter något med begäret.

Ocks detta   f  nglighet och ett jagande efter vind.

006:010 Vad som  , det var redan förut nämnt vid namn; förutbestämt var vad en m nskiska skulle bliva. Och hon kan icke gå till rätta

med honom som är mäktigare än hon själv.
006:011 Ty om man också ordar är så mycket och därmed förklarar
förhålligheten, vad förman har man därav?

007:001 Ty vem vet vad gott som skall hända en människa i livet, under
de förhålliga livsdagar som hon får framleva, lik en skugga? Och
vem kan säga en människa vad som efter henne skall ske under
solen?

007:002 Bättre är gott namn än god salva,
och bättre är dödens dag än födelsedagen.

007:003 Bättre än att gå i gästbudshus
är det att gå i sorgehus;
ty det är änden för alla människor,
och den efterlevande möjligheten att på hjärtat.

007:004 Bättre är gråmelse än ljus,
ty av det som går ansiktet sorgset får hjärtat vila.

007:005 De visas hjärtan för i sorgehus,
och därarnas hjärtan i hus där man glödes.

007:006 Bättre är att ha flera förebilder av en vis man
än att ha flera söner av där.

007:007 Ty såsom sprakandet av tårne under grytan,
så är därarnas ljus.

Också detta är förhållighet.

007:008 Ty vinningslystnad går den vise till en däre,
och mutor fördriva hjärtat.

007:009 Bättre är slutet på en sak än dess begynnelse;
bättre är en tåmodig man än en hömodig.

007:010 Var icke för hastig i ditt sinne till att gråma dig,
ty gråmelse bor i därars bröst.

007:011 Spörj icke: Varav kommer det att forna dagar voro bättre än
våra?? Ty icke av vishet kan du fråga så.

007:012 Jämgod med arvgoods är vishet, ja, hon är förmer i värde för dom
som se solen.

007:013 Ty under vishetens beskär är man såsom under penningens
beskär, men den förständiges förman är att visheten behåller
sin ågare vid liv.

007:014 Se på Guds verk; vem kan gå rakt vad han har gjort krokigt?

007:015 Var alltså vid gott mod under den goda dagen, och betänk under
den onda dagen att Gud har gjort denna såväl som den andra, för
att människan icke skall kunna utfinna något om det som skall
ske, när hon är borta.

007:016 Det ena som det andra har jag sett under mina förhålliga dagar:
mången rättfärdig som har förgåtts i sin rättfärdighet, och
mången orättfärdig som länge har fått leva i sin ondska.

007:017 Var icke alltför rättfärdig, och var icke alltför mycket vis;
icke vill du fördriva dig själv?

007:018 Var icke alltför orättfärdig, och var icke en däre; icke vill du
dö i förtid?

007:019 Det är bäst att du håller fast vid det ena, utan att ändraslappa
det andra; ty den som fruktar Gud finner en utväg ur allt detta.

007:020 Visheten gör den vise starkare än tio vädiga i staden.

007:021 Ty ingen människas sörstfördig på jorden, att hon gör vad
gott och icke begär någon synd.

007:022 Akta icke heller på alla ord som man talar, eljest kunde du få
håra din egen tjånare uttala förbannelser över dig.

007:023 Ditt hjärta vet ju att du själv många gånger har uttalat
förbannelser över andra.

007:024 Detta allt har jag försäkt att utröna genom vishet. Jag sade:
Jag vill bli vis, men visheten förblev fjärran ifrån mig.

007:025 Ja, tingens väsen ligger i fjärran, djupt nere i djupet; vem kan
utgrunda det?

007:026 När jag vände mig med mitt hjärta till att eftersinna och
begrunda, och till att söka visheten och det som är huvudsumman,
och till att förstögudaktigheten i dess dödskap och
döaktigheten i dess oförnuft,

007:027 då fann jag något som var bittrare än döden: kvinnan, hon som
själv är ett nät, och har ett hjärta som är en snara, och armar
som är bojar. Den som tärkes Gud kan undkomma henne, men
syndaren bliver hennes fånge.

007:028 Se, detta fann jag, säger Predikaren, i det jag lade det ena
till det andra för att komma till huvudsumman.

007:029 Något gives, som min själ beständigt har sökt, men som jag icke
har funnit: väl har jag funnit en man bland tusen, men en kvinna
har jag icke funnit i hela hopen.

007:030 Dock se, detta har jag funnit, att Gud har gjort människorna
sådana de borde vara, men själva tänka de ut mångahanda funder.

008:001 Vem är lik den vise,
och vem förstär att söruttyda en sak?
Visheten gör människans ansikte ljus,
genom den förvandlas det rätta i hennes uppsyn.

008:002 Jag säger er: Akta på konungens bud,
ja, gör det för den eds skull som du har svurit vid Gud.

008:003 Fårhastadig icke att förgiva honom,
inlärdig ej på något som är ont;
han kan ju göra allt vad han vill.

008:004 Ty en konungs ord är viktigt,
och vem kan säga till honom: Vad gör du??

008:005 Den som håller budet skall icke veta av något ont;
och tid och sår skall den vises hjärta lära känna.

008:006 Ty vart fördrag har sin tid och sitt sår,
och en människas ondska kommer tungt över henne.

008:007 Hon vet ju icke vad som kommer att ske;
vem kan säga henne huru något kommer att ske?

008:008 Ingen människa har makt över vinden, till att hejda den,
ej heller har någon makt över dödens dag,
ej heller finnes undflykt i krig;
sökan ogudaktigheten icke rätta sin man.

- 008:009 Allt detta s?g jag, n?r jag gav akt p?allt vad som h?nder under solen, i en tid d?den ena m?nniskan har makt ?ver den andra, henne till olycka.
- 008:010 Ock likaledes s?g jag att de ogudaktiga fingo komma i sin grav och g?till vila, under det att s?dana som hade gjort vad r?tt var m?ste draga bort ifr?n den Heliges boning och blevo f?rg?tna i staden. Ocks?detta ? f?f?nglighet.
- 008:011 D?r?r att dom icke strax g?r ?ver vad ont som g?res, f? m?nniskors barn dristighet att g?ra det ont ?,
- 008:012 eftersom syndaren hundra g?nger kan g?ra vad ont ? och likv?r f?r l?nge leva. Dock vet jag ju att det skall g?de gudfruktiga v?r, d?r?r att de frukta Gud,
- 008:013 men att det icke skall g?den ogudaktige v?r, och att hans dagar icke skola f?rl?ngas, s?som skuggan f?rl?nges, eftersom han icke fruktar Gud.
- 008:014 En f?f?nglighet som h?nder h?r p?jorden ? det att r?ttf?rdiga finnas, vilka det g?r s?som hade de gjort de ogudaktigas g?ringar, och att ogudaktiga finnas, vilka det g?r s?som hade de gjort de r?ttf?rdigas g?ringar. Jag sade: Ocks?detta ? f?f?nglighet.
- 008:015 S?prisade jag d?gl?djen och fann att intet ? b?tre f?r m?nniskan under solen, ?n att hon ?ter ock dricker och ? glad, s?att detta f?r f?lja henne vid hennes m?da, under de livsdagar som Gud giver henne under solen.
- 008:016 N?r jag v?nde mitt hj?rta till att f?rst?vishet, och till att betrakta det besv?r som man g?r sig p?jorden utan att f?s?mn i sina ?gon, varken dag eller natt,
- 008:017 d?ins?g jag att det ? s?med alla Guds verk, att m?nniskan icke f?rm?r fatta vad som h?nder under solen; ty huru mycket en m?nniska ?n m?dar sig f?r att utforska det, fattar hon det ?nd? icke. Och om n?gon vis man t?nker att han skall kunna f?rst? det, s?kommer han ?nd?icke att kunna fatta det.
- 009:001 Ja, allt detta har jag besinnat, och jag har s?kt pr?va allt detta, huru de r?ttf?rdiga och de visa och deras verk ?ro i Guds v?rd. Varken om k?rlek eller hat kan en m?nniska veta n?got f?rut; allt kan f?rest? henne.
- 009:002 Ja, allt kan vederfaras alla; det g?r den r?ttf?rdige s?som den ogudaktige, den gode och rene s?som den orene, den som offerar s?som den vilken icke offerar; den gode r?knas lika med syndaren, den som sv?r bliver lik den som har f?rsyn f?r att sv?rja.
- 009:003 Ett el?nde vid allt som h?nder under solen ? detta, att det g?r alla lika. D?r?r ?ro ock m?nniskornas hj?rtan fulla med ondska, och of?rnuft ? i deras hj?rtan, s?l?nge de leva; och sedan m?ste de ned bland de d?da.
- 009:004 F?r den som utkoras att vara i de levandes skara finnes ju ?nru n?got att hoppas; ty b?tre ? att vara en levande hund ?n ett d?tt lejon.
- 009:005 Och v?r veta de som leva att de m?ste d?, men de d?da vet alls intet, och de hava ingen vinning mer att v?nta, utan deras ?minnelse ? f?rg?ten.
- 009:006 B?de deras k?rlek och deras hat och deras avund hava redan n?tt sin ?nde, och aldrig n?gonsin f?de mer n?gon del i vad som

händer under solen.

009:007 Vän, s? du ditt bröd med glädje, och drick ditt vin med glatt hjärta, ty Gud har redan i förväg givit sitt bifall till vad du gör.

009:008 Låt dina kläder alltid vara vita, och låt aldrig olja fattas på ditt huvud.

009:009 Njut livet med någon kvinna som du älskar, så länge de frögliga livsdagar vara, som följans dig under solen, ja, under alla dina frögliga dagar; ty detta är den del du får i livet vid den måda som du gör dig under solen.

009:010 Allt vad du förmår uträtta med din kraft må du söka uträtta; ty i dödsriket, dit du går, kan man icke verka eller tänka, där finnes ingen insikt eller vishet.

009:011 Ytterligare säger jag under solen att det icke beror av de snabba huru de lyckas i löpandet, icke av hjärtarna huru striden utfaller, icke av de visa huru de föritt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvänta, eller av de förständiga vad ynnest de vinna, utan att allt för dem beror av tid och lögenhet.

009:012 Ty människans känner icke sin tid, lika litet som fiskarna, vilka fångas i olycksnätet, eller fåglarna, vilka fastna i snaran. Såsom dessa, så snöjas ock människornas barn på olyckans tid, när oförd plösligt faller över dem.

009:013 Också detta säger jag under solen, ett visdomsverk, som tycktes mig stort:

009:014 Det fanns en liten stad med förinvånare, och mot den kom en stor konung och belögrade den och byggde stora befästningar mot den.

009:015 Men därinne fanns en fattig man som var vis; och denne räddade staden genom sin vishet. Dock, sedan tänkte ingen människa på denne fattige man.

009:016 Dödsade jag: Vår är vishet bättre än styrka, men den fattiges vishet bliver icke föraktad, och hans ord varda icke hörd.

010:017 De vises ord, om de ock höras helt stilla,
är förmer än allt ropande av en dörarnas överste.

010:018 Bättre är vishet än krigsredskap;
ty en enda som felar kan fördärva mycket gott.

010:001 Giftflugor vålla stank och jäsning i salvoberedarens salva;
så uppväcker ett grand av dörskap både vishet och ära.

010:002 Den vise har sitt hjärta i höger,
men dörren har sitt hjärta i vänster.

010:003 Ja, varhelst dörren går kommer hans förstörd till korta,
och till alla säger han ifrån, att han är en dörre.

010:004 Om hos en furste vrede uppstår mot dig, så
håll dig dock stilla,
ty saktmod går stora synder ogjorda.

010:005 Ett elände gives, som jag har sett under solen,
ett fel som beror av den som har makten:

010:006 att dörskap sötes på höga platser,
medan förnämliga män fösitta i förnedring.

010:007 Jag har sett tröar fördas till höst
och hövdingar fög till fots såsom tröar.

- 010:008 Den som gräver en grop, han faller själv däri,
och den som bryter ned en mur, honom stinger ormen.
- 010:009 Den som vörtrar bort stenar bliver skadad av dem,
den som hugger ved kommer i fara därvid.
- 010:010 Om man icke slipar eggen,
när ett järn har blivit slätt,
sörmste man anstränga krafterna dess mer;
och vishet är att göra allt på bästa sätt.
- 010:011 Om ormen får stinga, innan han har blivit tjusad,
sör har besvärjaren intet gagn av sin konst.
- 010:012 Med sin muns ord förklarar den vise ynnest,
men dærens lärpar fördriva honom själv.
- 010:013 Begynnelsen på hans muns ord är dærskap,
och änden på hans tal är uselt oförnuft.
- 010:014 Och dæren är rik på ord;
dock vet ingen människa vad som skall ske;
vem kan säga en människa vad som efter henne skall ske?
- 010:015 Dærens mäda bliver honom tung,
ty icke ens till staden hittar han fram.
- 010:016 Ve dig, du land vars konung är ett barn,
och vars furstar hålla mätid redan på morgonen!
- 010:017 Vär dig, du land vars konung är en ädling,
och vars furstar hålla mätid i tillbörlig tid,
med mätlighet, och icke får att överlasta sig!
- 010:018 Genom lätja förfalla husets björkar,
och genom försumlighet dryper det in i huset.
- 010:019 Till sin förlustelse håller man gästbud,
och vinet gör livet glatt;
men penningen är det som förlorar alltsammans.
- 010:020 Uttala ej ens i din tanke förbannelser över en konung,
och ej ens i din sovkammare förbannelser över en rik man;
ty himmelens fåglar bär fram ditt tal,
och de bevingade förkunna vad du har sagt.
- 011:001 Sörnd ditt bröd över vattnet,
ty i tidens lögd får du det tillbaka.
- 011:002 Dela vad du har i sju delar, ja, i åtta,
ty du vet icke vilken olycka som kan gå över landet.
- 011:003 Om molnen är fulla av regn,
sör tärma de ut det på jorden;
och om ett träd faller omkull,
det må falla mot söder eller mot norr,
sör ligger det på den plats där det har fallit.
- 011:004 En vindspejare får aldrig sör,
och en molnspanare får aldrig skärda.

- 011:005 Lika litet som du vet vart vinden far,
eller huru benen bildas i den havandes liv,
lika litet f?st? du Guds verk,
hans som verkar alltsammans.
- 011:006 S?ut om morgonen din s?d,
och underl? det ej heller om aftonen,
ty du vet icke vilketdera som ? gagneligast,
eller om det ena j?nte det andra ? b?st.
- 011:007 Och ljuset ? ljuvligt,
och det ? gott f? ?gonen att f?se solen.
- 011:008 Ja, om en m?niska f? leva ? s?m?nga ?,
s?m?hon vara glad under dem alla,
men bet?nka, att eftersom m?krets dagar bliva s?m?nga,
? ?nd?allt som h?nder f?f?nglighet.
- 012:009 Gl?d dig, du yngling, din ungdom,
och l? ditt hj?ta unna dig fr?d i din ungdomstid;
ja, vandra de v?gar ditt hj?ta lyster
och s?, som det behagar dina ?gon.
Men vet att Gud f? allt detta
skall draga dig till doms.
- 012:010 Ja, l? gr?melse vika ur ditt hj?ta,
och h?l pl?ga borta fr?n din kropp.
Ty ungdom och blomstring ? f?f?nglighet.
- 012:001 S?t?nk d?p?din Skapare i din ungdomstid,
f?r?n de onda dagarna komma
och de ? nalkas, om vilka du skall s?ga:
?Jag finner icke behag i dem?,
- 012:002 Ja, f?r?n solen bliver f?m?kad,
och dagsljuset och m?nen och stj?rnorna;
f?re den ?der d?molnen komma igen efter regnet,
- 012:003 den tid d?v?ktarna i huset darra
och de starka m?nnen kr?ka sig;
d?malerskorna sitta f?f?nga, s?f?som de nu hava blivit,
och sk?derskorna hava det m?kt i sina f?nster;
- 012:004 d?d?rarna ? gatan st?ngas till,
medan ljudet fr?n kvarnen f?svagas;
d?man st?r upp, n? f?geln begynner kvittra,
och alla s?ngens t?nor s?nka r?sten;
- 012:005 d?man fruktar f? var backe
och f?skr?ckelser bo p?v?garna;
d?mandeltr?det blommar
och gr?shoppan sl?par sig fram
och kaprisknoppen bliver utan kraft,
nu d?m?niskan skall fara till sin eviga boning
och gr?arna redan g?och v?nta p?gatan;
- 012:006 ja, f?r?n silversn?ret ryckes bort
och den gyllene sk?en sl?s s?nder,
och f?r?n ?mbaret vid k?llan krossas
och hjulet sl?s s?nder och faller i brunnen
- 012:007 och stoftet v?nder ?er till jorden, varifr?n det har kommit,
och anden v?nder ?er till Gud, som har givit den.
- 012:008 F?f?nglighetens f?f?nglighet! s?ger Predikaren. Allt ?
f?f?nglighet!

012:009 Får årigt är att säga att Predikaren var en vis man, som också
annars lärde folket insikt och övervände och rannsokade; många
ordspråk författade han.

012:010 Predikaren sökte efter att finna värdefulla ord, sådant som
med rätt kunde skrivas, och sådant som med sanning kunde sägas.

012:011 De visas ord för såsom uddar,
och lika indrivna spikar för deras tänkespråk.
De för gävor från en och samma Herde.

012:012 Och får årigt är utom detta att säga: Min son, lär varna dig!

Ingen ände är på det myckna bokskrivandet,
och mycket studerande gör kroppen trött.

012:013 Änden påtalet, om vi vilja höra huvudsumman, är detta: Frukta
Gud och höll hans bud, ty det höll alla människor till.

012:014 Ty Gud skall draga alla gärningar till doms, när han dömer allt
vad förborgat är, evad det är gott eller ont.

Höga Visan

001:001 Sångernas sång av Salomo.

001:002 Kyssar give han mig, kyssar av sin mun!
Ty din kärlek är mer ljuv än vin.

001:003 Ljuv är doften av dina salvor,
ja, en utgjuten salva är ditt namn;
frändeskull hava tårnorna dig kär.

001:004 Drag mig med dig! Med hast vilja vi följa dig.
Ja, konungen har fört mig in i sina gemak;
Vi vilja fröjdas och vara glada över dig,
vi vilja prisa din kärlek högre än vin;
med rätta har man dig kär.

001:005 Svart är jag, dock är jag tåk,
I Jerusalems dötrar,
lik Kedars hyddor,
lik Salomos tår.

001:006 Sen icke döpa att jag är svart,
att solen har bränt mig svart.
Min moders söner blevo vrede på mig
och satte mig till vingårdsvakterska;
min egen vingård kunde jag icke vakta.

001:007 Säg mig, du som min själ har kär:
Var för du din hjord i bet?
Var lär du den vila om middagen?
Må jag slippa att gålik en vilsekommen kvinna
vid dina vägners hjordar?

001:008 Om du icke vet det,

du skånaste bland kvinnor,
sög?blott åstad i hjordens spå,
och få dina killingar i bet
vid herdarnas tåt.?

- 001:009 Åvid ett sto i Faraos spann
fåliknar jag dig, min åskade.
- 001:010 Dina kinder åo s?tåcka med sina kedjehången,
din hals med sina p?lerader.
- 001:011 Kedjehången av guld vilja vi skaffa å dig
med silverkulor p??
- 001:012 ÅMedan konungen håler sin fest,
sprider min nardus sin doft.
- 001:013 Min vån å få mig ett myrragåmme,
som jag bå i min barm.
- 001:014 Min vån å få mig en klase cyperblommor
från En-Gedis vingådar.?
- 001:015 ÅVad du å skån, min åskade!
Vad du å skån!
Dina ågon åo duvor.?
- 001:016 ÅVad du å skån, min vån!
Ja, ljuvlig å du,
och grånskande å våt vilolåger.
- 001:017 Bjåkarna i vå boning åo cedrar,
och cypresser vå våggpanel.?
- 002:001 ÅJag å ett ringa blomster i Saron,
en lilja i dalen.?
- 002:002 ÅJa, såsom en lilja bland tånen,
s?å min åskade bland jungfrur.?
- 002:003 ÅSåsom ett åpeltråd bland vildmarkens tråd,
s?å min vån bland ynglingar;
ljuvligt å mig att sitta i dess skugga,
och så å dess frukt få min mun.
- 002:004 I vinsalen har han få mig in,
och kåleken å hans baner åver mig.
- 002:005 Vederkvicken mig med druvkakor,
styrken mig med åplen;
ty jag å sjuk av kålek.?
-
- 002:006 Hans vånstra arm vilar under mitt huvud,
och hans hågra omfamnar mig.
- 002:007 Jag besvå eder,
I Jerusalems dåtrar,
vid gaseller och hindar p?marken:
Oroen icke kåleken, ståren den icke,
fåran den sjåv s?vill.
-
- 002:008 Hå, då å min vån!

Ja, d?r kommer han,
springande ?ver bergen,
hoppande fram p?h?jderna.
002:009 Lik en gasell ?r min v?n
eller lik en ung hjort.

Se, nu st?r han d?r
bakom v?r v?gg,
han blickar in genom f?n?stret,
han sk?dar genom gallret.
002:010 Min v?n begynner tala,
han s?ger till mig:

St?upp, min ?skade,
du min sk?na, och kom hitut.

002:011 Ty se, vintern ?r f?rbi,
regntiden ?r f?rliden
och har g?tt sin kos.

002:012 Blommorna visa sig p?marken,
tiden har kommit, d?vintr?den sk?ras,
och turturduvan l?ter h?ra
sin r?st i v?rt land.

002:013 Fikontr?dets frukter begynna att mogna,
vintr?den st?redan i blom,
de sprida sin doft.
St?upp, min ?skade, min sk?na,
och kom hitut.

002:014 Du min duva i bergsklyftan,
i klippv?ggens g?msle,
l?t mig se ditt ansikte,
l?t mig h?ra din r?st;
ty din r?st ?r s?ljuv,
och ditt ansikte ?r s?t?ckt.?

002:015 F?n?gen r?v?rna ?r oss,
de sm?r?v?rna,
ving?rdarnas f?rd?vare,
nu d?v?ra ving?rdar st?i blom.

002:016 Min v?n ?r min,
och jag ?r hans,
d?r han f?r sin hjord i bet ibland liljor.

002:017 Till dess morgonvinden bl?ser
och skuggorna fly,
m?du str?v?va omkring,
lik en gasell, min v?n,
eller lik en ung hjort,
p?de kassiadoftande bergen.

003:001 D?r jag l?g p?mitt l?ger om natten,
s?kte jag honom som min sj?l har k?r;
jag s?kte honom, men fann honom icke.

003:002 ?Jag vill st?upp och g?omkring i staden,
p?gatorna och p?torgen;
jag vill s?ka honom som min sj?l har k?r.?

Jag sökte honom, men fann honom icke.

003:003 Väktarna m tte mig,
där de gingo omkring i staden.
Haven I sett honom som min själ har k tt??

003:004 Knappt hade jag kommit förbi dem,
så fann jag honom som min själ har k tt.
Jag tog honom fatt, och jag sl ppte honom icke,
f r n jag hade fått honom in i min moders hus,
in i min fostrarinnas kammare.

003:005 Jag besv r eder,
I Jerusalems döttrar,
vid gaseller och hindar p r marken:
Oroen icke kärleken, st ren den icke,
f r n den själv så vill.

003:006 Vem är hon som kommer hitupp från  knen
såsom i stoder av r k,
kringdoftad av myrra och r kelse
och alla slags k pmannakryddor?

003:007 Se, det  r Salomos bärstol!
Sextio hjärtar omgiva den,
utvalda bland Israels hjärtar.

003:008 Alla b ra de svärd
och äro vår förfarna i strid.
Var och en har sitt svärd vid sin länd,
till v rn mot nattens faror.

003:009 En praktb r  r det som konung Salomo
har låtit göra är sig
av virke från Libanon.

003:010 Dess sidostöd äro gjorda av silver,
ryggstödet av guld,
sätet belagt med purpurrött tyg.
Innantill  r den prydd i kärlek
av Jerusalems döttrar.

003:011 I Sions döttrar,
g n ut och sk den
konung Salomo med lust,
sk den kransen som hans moder har krönt honom med
p r hans bröllopsdag,
p r hans hj rtefr jds dag.

004:001 Vad du är sk n, min  skade, vad du är sk n!
Dina  gon äro duvor,
där de skymta genom din slöja.
Ditt h r  r likt en hjord av getter
som strömma nedför Gileads berg.

004:002 Dina tänder likna en hjord av nyklippta tackor,
nyss uppkomna ur badet,
allasammans med tvillingar,
ofruktsam  r ingen ibland dem.

004:003 Ett rosenr tt snöre likna dina l ppar,

- och täck   din mun.
Lik ett brustet granatäpple   din kind,
då den skymtar genom din slöja.
- 004:004 Din hals   lik Davids torn,
det v  befästa;
tusen skäddar hänga d p ,
hj rtarnas alla skäddar.
- 004:005 Din barm   lik ett killingpar,
tvillingar av en gasell,
som g i bet ibland liljor.
- 004:006 Till dess morgonvinden blåser
och skuggorna fly,
vill jag g bort till myrraberget,
till den r kelsedoftande h den.
- 004:007 Du   sk n alltigenom, min  skade,
på dig finnes ingen fl ck.

- 004:008 Kom med mig från Libanon, min brud,
kom med mig från Libanon.
Stig ned från Amanas topp,
från toppen av Senir och Hermon,
från lejonens hemvist,
från pantrarnas berg.

- 004:009 Du har tagit mitt hjärta, du min syster, min brud;
du har tagit mitt hjärta med en enda blick,
med en enda länk av kedjan kring din hals.
- 004:010 Huru sk n   icke din k lek,
du min syster, min brud!
Huru ljuv   icke din k lek!
Ja, mer ljuv  n vin;
och doften av dina salvor
 verg  all v rlukt.
- 004:011 Av sötma drypa
dina l ppar, min brud;
din tunga gömmer
honung och mjölk,
och doften av dina kläder
  såsom Libanons doft.

- 004:012  En tillsluten lustg rd
  min syster, min brud,
en tillsluten brunn,
en f seglad k la.
- 004:013 Såsom en park av granattr d skjuter du upp,
med de ädlaste frukter,
med cyperblommor och nardusplantor,
- 004:014 med nardus och saffran,
kalmus och kanel
och r kelsetr d av alla slag,
med myrra och aloe
och de yppersta kryddor av alla slag.

004:015 Ja, en källa i lustgården är du,
en brunn med friskt vatten
och ett rinnande flöde ifrån Libanon.?

004:016 Vakna upp, du nordanvind,
och kom, du sunnanvind;
blås genom min lustgård,
låt dess vällukt strömma ut.
Må min vän komma till sin lustgård
och äta dess ädla frukter.?

004:001 Ja, jag kommer till min lustgård,
du min syster, min brud;
jag hämtar min myrra och mina välluktande kryddor,
jag äter min honungskaka och min honung,
jag dricker mitt vin och min mjölk.?

Än, i kända, och dricken,
ja, berusen eder av käftlek.

005:002 Jag låg och sov, dock vakade mitt hjärta.
Här, dök klappar min vän på dörren:

Öppna för mig, du min syster,
min älskade, min duva, min fromma;
ty mitt huvud är fullt av dagg,
mina lockar av nattens droppar.?

005:003 Jag har lagt av mina kläder;
skulle jag nu åter taga dem på mig?
Jag har tvagit mina fötter;
skulle jag nu orena dem??

005:004 Min vän råkade in sin hand genom luckan;
där råkades mitt hjärta över honom.

005:005 Jag stod upp för att öppna för min vän,
och mina händer dröpo av myrra,
mina fingrar av flytande myrra,
som fuktade rigelns handtag.

005:006 Så öppnade jag för min vän,
men min vän var borta och försvunnen.
Min själ blev utom sig vid tanken på hans ord.

Jag sökte honom, men fann honom icke;
jag ropade på honom, men han svarade mig icke.

005:007 Vaktarna mätte mig,
där de gingo omkring i staden,
de slogo mig, de söfode mig;
de ryckte av mig min mantel,
vaktarna på murarna.

005:008 Jag besvår eder,
I Jerusalems dörrar,
om I finnen min vän,
sö sögen--ja, vad skolen I söga honom?
Att jag är sjuk av käftlek!?

005:009 ?Vad ?r d?din v?n f?rmer ?n andra v?nner,
du sk?naste bland kvinnor?
Vad ?r din v?n f?rmer ?n andra v?nner,
eftersom du s?besv?r oss??

005:010 ?Min v?n ?r str?lande vit och r?d,
h?rlig framf?r tio tusen.

005:011 Hans huvud ?r finaste guld,
hans lockar palmtr?dsvippor,
och svarta s?som korpen.

005:012 Hans ?gon likna duvor
invid vattenb?ckar,
duvor som bada sig i mj?k
och sitta invid br?dfull rand.

005:013 Hans kinder liknar v?luktrika blomsters?ngar,
skrin med doftande kryddor.
Hans l?ppar ?ro r?da liljor;
de drypa av flytande myrra.

005:014 Hans h?nder ?ro tenar av guld,
besatta med krysoliter.

Hans midja ?r formad av elfenben,
?vert?ckt med safirer.

005:015 Hans ben ?ro pelare av vitaste marmor,
som vila p?fotstycken av finaste guld.

Att se honom ?r s?som att se Libanon;
st?lig ?r han s?som en ceder.

005:016 Hans mun ?r idel s?ma,
hela hans v?sende ?r ljuvlighet.
S?dan ?r min v?n, ja, s?dan ?r min ?skade,
I Jerusalems d?trar.?

005:017 ?Vart har han d?g?tt, din v?n,
du sk?naste bland kvinnor?
Vart har din v?n tagit v?gen?
L?t oss hj?lpa dig att s?ka honom.?

006:001 ?Min v?n har g?tt ned till sin lustg?rd,
till sina v?luktrika blomsters?ngar,
f?r att l?ta sin hjord beta i lustg?rdarna
och f?r att plocka liljor.

006:002 Jag ?r min v?ns,
och min v?n ?r min,
d?r han f?r sin hjord i bet ibland liljor.

006:003 Du ?r sk?n s?som Tirsas, min ?skade,
ljuvlig s?som Jerusalem,
?verv?rdigande s?som en h?rskara.

006:004 V?nd bort ifr?n mig dina ?gon,
ty de hava underkuvat mig.
Ditt h?r ?r likt en hjord av getter
som str?mma nedf?r Gilead.

006:005 Dina t?nder likna en hjord av tackor,
nyss uppkomna ur badet,
allasammans med tvillingar,
ofruktsam ?r ingen ibland dem.

006:006 Lik ett brustet granat?pple ?r din kind,

d?r den skymtar genom din sl?a.

006:007 Sextio ?o drottningarna,
och ?tio bihustrurna,
och t?rnorna en otalig skara.

006:008 Men en enda ?r hon,
min duva, min fromma,
hon, sin moders endaste,
hon, sin fostrarinnas utkorade.
N?r jungfrur se henne, prisa de henne s?ll,
drottningar och bihustrur h?ja hennes lov.

006:009 Vem ?r hon som d?r blickar fram lik en morgonrodnad,
sk?n s?som m?nen,
str?lande s?som solen,
?ver?digande s?som en h?rskara?

006:010 Till valn?slunden gick jag ned,
f?r att gl?dja mig ?r gr?nskan i dalen,
f?r att se om vintr?den hade slagit ut,
om granattr?den hade f?tt blommor.

006:011 Of?tt?nkt satte mig d?min k?rlek
upp p?mitt furstefolks vagnar.

007:012 ?V?nd om, v?nd om,
du brud fr?n Sulem,
v?nd om, v?nd om, s?att vi f?se p?dig?
?Vad finnen l att se hos bruden fr?n Sulem,
d?r hon r?r sig s?som i vapendans??

007:001 ?Huru sk?na ?o icke dina f?tter
i sina skor, du ?dla!
Dina h?fters rundning
?r s?som ett br?stsp?nnes kupor,
gjorda av en konstn?rs h?nder.

007:002 Ditt sk?te ?r en rundad sk?l,
m?vinet aldrig fattas d?ri.
Din midja ?r en veteht?g,
omh?gnad av liljor.

007:003 Din barm ?r lik ett killingpar,
tvillingar av en gasell.

007:004 Din hals liknar Elfenbenstornet,
dina ?gon dammarna i Hesbon,
vid Bat-Rabbimsporten.
Din n?sa ?r s?som Libanonstornet,
som sk?dar ut mot Damaskus.

007:005 Ditt huvud h?jer sig s?som Karmel,
och lockarna p?ditt huvud hava purpurglans.
En konung ?r f?ngad i deras snara.?

007:006 ?Huru sk?n och huru ljuv ?r du icke,
du k?rlek, s?f?jd av lust!

007:007 Ja, din v?xt ?r s?som ett palmtr?ds,
och din barm liknar fruktklasar.

007:008 Jag t?nker: l det palmtr?det vill jag stiga upp,

jag vill gripa tag i dess kvistar.
M? din barm d? vara mig
s? som vintr?dets klasar
och doften av din andedr?kt
s? som ?pplens doft
007:009 och din mun s? som ljuvaste vin!?

?Ja, ett vin som l?tt glider ned i min v?n
och fuktar de slumrandes l?ppar.
007:010 Jag ? min v?ns,
och till mig st? hans ?r??

007:011 Kom, min v?n;
l? oss g? ut p? landsbygden
och stanna i byarna ?ver natten.
007:012 Bittida m? vi g? till ving?rdarna, f? att se
om vintr?den hava slagit ut,
om knopparna hava ?ppnat sig,
om granattr?den hava f?tt blommor.
D? vill jag giva
min k?rlek ? dig.

007:013 K?rleks?pplena sprida sin doft,
och vid v?ra d?rrar finnas alla slags ?dla frukter,
b?de nya och gamla;
? dig, min v?n, har jag f?rvarat dem.

008:001 Ack att du vore s? som en min broder,
ammad vid min moders br?st!
Om jag d?m?te dig d?rute, s? finge jag kyssa dig,
och ingen skulle t?nka illa om mig d?f?.

008:002 Jag finge d? ledsaga dig,
f?ra dig in i min moders hus,
och du skulle undervisa mig;
kryddat vin skulle jag giva dig att dricka,
saft fr?n mitt granattr?d.

008:003 Hans v?nstra arm vilar under mitt huvud,
och hans h?gra omfamnar mig.

008:004 Jag besv?r eder,
I Jerusalems d?ttrar:
Oroen icke k?rleken, st?ren den icke,
f?r?n den sj?v s?vill.

008:005 Vem ? hon som kommer hitupp fr?n ?knen,
st?dd p? sin v?n?

?D? under ?ppeltr?det v?ckte jag dig;
d? var det som din moder hade f?tt dig,
d? f?dde dig hon som gav dig livet.

008:006 Hav mig s? som en signetring vid ditt hj?ta,
s? som en signetring p? din arm.

Ty k?rleken ? stark s? som d?den,
dess tr?ngtan obetvinglig s? som d?dsriket;

dess glöd är såsom eldens glöd,
en HERRENS låga är den.

008:007 De största vatten från?ej utsläcka kåleken,
strömmar kunna icke från?hka den.
Om någon ville giva alla gådelar i sitt hus från kåleken,
skulle han då?bliva frånsmådd.?

008:008 Vi hava en syster, en helt ung,
som ännu icke har någon barm.
Vad skola vi göra med vår syster,
när tiden kommer, att man vill vinna henne??

008:009 Är hon en mur,
sk?bygga vi på?den
ett krån av silver;
men är hon en dörr,
sk?bomma vi från den
med en cederplanka.?

008:010 Jag är en mur,
och min barm är såsom tornen dörr?
sk?blev jag i hans ägon
en kvinna som var ynnest vår.?

008:011 En vingård ägde Salomo i Baal-Hamon,
den vingården lämnade han åt vaktare;
tusen siklar silver var
kunde de hämta ur dess frukt.

008:012 Men min vingård, den har jag själv i min värld.
Du, Salomo, må?taga dina tusen,
och tvåhundra må?de få, som vakta dess frukt.

008:013 Du lustgårdarnas inbyggarska,
vännerna lyssna efter din röst;
lätt mig hära den.?

008:014 Skynda stad, min vän,
lik en gasell
eller lik en ung hjort,
upp på?de välluktrika bergen.?

Jesaja

001:001 Detta är Jesajas, Amos' sons, syner, vad han skådade angående
Juda och Jerusalem i Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda
konungars, tid.

001:002 Herren, I himlar,
och lyssna, du jord;
ty HERREN talar.
Barn har jag uppfört och fostrat,
men de hava avfallit från mig.

001:003 En oxen känner sin ägare
och en äsna sin herres krubba,

men Israel känner intet,
mitt folk förstört intet.

- 001:004 Ve dig, du syndiga släkte,
du skuldbelastade folk,
du ogärningsmännens avfädda,
I vanartiga barn,
som haven övergivit HERREN,
föraktat Israels Helige
och vikit bort ifrån honom!
- 001:005 Var skall man mer slöder,
då i söfortgången i avfallighet?
Hela huvudet är ju krankt,
och hela hjärtat är sjukt.
- 001:006 Ifrån fotbladet nåda upp till huvudet
finnes intet helt,
blott smärten och blånader
och friska sår,
icke utkramade eller förbundna
eller lenade med olja.
- 001:007 Edert land är en ödemark,
edra städer äro uppbrända i eld,
edra äkrar bliva i eder ösyn
förträda av främlingar;
en ödeläggelse är det,
såsom då främlingar hava omstrött allt.
- 001:008 Allenast dottern Sion står kvar då,
såsom en hydda i en vingård,
såsom ett vaktskjul på ett gurkfält,
såsom en inspärnad stad.
- 001:009 Om HERREN Sebaot icke hade lämnat
en liten återstod kvar åt oss,
då vore vi såsom Sodom,
vi vore Gomorra lika.
- 001:010 Hären HERRENS ord,
I Sodomsfurstar,
lyssna till vår Guds lag,
du Gomorra-folk.
- 001:011 Vad skall jag med edra många slaktoffer?
säger HERREN.
Jag är mätt på brännoffer av vädurar
och på gäddkalvars fett,
och till blod av tjurar och lamm
och bockar har jag intet behag.
- 001:012 När I kommen för att tröda fram
inför mitt ansikte,
vem begär då av eder det,
att mina förgärdar trampas ned?
- 001:013 Bären ej vidare fram
förlängliga spisoffer;
ingen av dem är
en styggelse för mig.
Nymånader och sabbater
och utlysta fester,
ondska i förening med högtidsfestsamlingar,
sådan kan jag icke lida.
- 001:014 Edra nymånader och högtider
hatar min själ;

- de hava blivit mig en bårda,
jag orkar ej båra den.
- 001:015 Ja, huru I än utrücken edra händer,
sögimmer jag mina ägon för eder,
och om I än mycket bedjen,
säger jag icke dert?
Edra händer äro fulla av blod;
001:016 tvän eder dert, och renen eder.
Skaffen edert onda vände
bort ifrån mina ägon.
Hären upp att gå, vad ont är.
001:017 Lären att gå vad gott är,
faren efter det rätt är,
visen förtryckaren påbättre vägar,
skaffen den faderlige rätt,
utfären änkans sak.
- 001:018 Kom, låt oss gå till rätta
med varandra, säger HERREN.
Om edra synder är äro blodröda,
säg kunna de bliva snövit,
och om de äro röda såsom scharlakan,
säg kunna de bliva såsom vit ull.
- 001:019 Om I ären villiga att gå,
skolen I följa av landets goda.
- 001:020 Men ären I ovilliga och gensträviga,
skolen I förtäras av svärd;
ty säger HERRENS mun talat.
- 001:021 Huru har hon icke blivit en skåka,
den trogna staden!
Den var full av rätt,
rättfärdighet bodde därinne,
men nu bo där mardare.
- 001:022 Ditt silver har blivit slagg,
ditt ädla vin är utspätt med vatten.
- 001:023 Dina styresmän äro upprorsmän
och tjuvars stallbröder.
Alla äskar de mutor
och fara efter vinning.
Den faderlige skaffa de icke rätt,
och änkans sak
kommer icke inför dem.
- 001:024 Därför säger Herren,
HERREN Sebaot,
den Starke i Israel:
Ve! Jag vill slå
min harm på mina ovänner
och hämnas på mina fiender.
- 001:025 Jag vill vända min hand emot dig
och bortrensa ditt slagg såsom med lutsalt
och skaffa bort all din ödla malm.
- 001:026 Jag vill åter giva dig
sådana domare som tillfärne,
och sådana risherrar
som du fört äde.
Därefter skall du kallas
rättfärdighetens stad?
Än trogen stad?

- 001:027 Sion skall genom råt bli förlössad
och dess omvända genom rättfärdighet.
- 001:028 Men fördärv skall drabba
alla överträdare och syndare,
och de som övergiva HERREN,
de skola förgås.
- 001:029 Ja, de skola komma på skam med de terebinter
som voro eder fröjd;
och i skolen förblygas över de lustgärdar
som i haden sörka.
- 001:030 Ty i skolen bliva såsom en terebint
med vissnade löv
och varda lika en lustgärd
utan något vatten.
- 001:031 Och de vridige skola varda såsom blö,
och deras verk såsom en gnista,
och de skola tillsammans brinna,
och ingen skall kunna släcka.
- 002:001 Detta är vad Jesaja, Amos' son, skändade angående Juda och
Jerusalem.
- 002:002 Och det skall ske i kommande dagar
att det berg där HERRENS hus är
skall stå där fast grundat
och vara det yppersta ibland bergen
och upphöjt över andra höjder;
och alla hednafolk skola strömma dit,
- 002:003 ja, många folk skola gå till
och skola säga:
Upp, låt oss draga till
till HERRENS berg,
upp till Jakobs Guds hus,
för att han må undervisa oss om sina vägar,
så att vi kunna vandra på hans stigar.
Ty från Sion skall lag utgå,
och HERRENS ord från Jerusalem.
- 002:004 Och han skall döma mellan hednafolken
och skipa rätt till många folk.
Där skola de smida sina svär till plogbillar
och sina spjut till vingårdsknivar.
Folken skola ej mer lyfta svär mot varandra
och icke mer låta sig strida.
- 002:005 I av Jakobs hus, kommen,
låt oss vandra i HERRENS ljus.
- 002:006 Ty du har förskjutit ditt folk,
Jakobs hus,
därför att de äro fulla av österlandets väsende
och äva teckentyderi såsom filisterna;
ja, med frömlingar förbinda de sig.
- 002:007 Deras land är fullt av silver och guld,
och på deras skatter är ingen änd;
deras land är fullt av hästar,
och på deras vagnar är ingen änd;
- 002:008 deras land är också fullt av avgudar,
och sina egna hönders verk tillbedja de,
det som deras fingrar hava gjort.
- 002:009 Därför bliva människorna nedböjda

och m?nnen ?mjukade;
du kan icke f?r?ta dem.

- 002:010 Fly in i klippan,
och g?m dig i jorden,
f?r HERRENS fruktansv?rda makt
och f?r hans h?ga majest?t.
- 002:011 Ty m?niskornas h?gmodiga ?gon
skola bliva ?mjukade,
och m?nnens ?vermod skall bliva nedb?jt,
och HERREN allena
skall vara h?g p?den dagen.
- 002:012 Ty en dag har HERREN Sebaot best?mt,
som skall komma ?ver allt stolt och ?vermodigt
och ?ver allt som ?r upph?jt,
och det skall bliva ?mjukat,
- 002:013 ja, ?ver alla Libanons cedrar,
de h?ga och stolta,
och ?ver alla Basans ekar;
- 002:014 ?ver alla h?ga berg
och alla stolta h?jder,
- 002:015 ?ver alla h?ga torn
och alla fasta murar,
- 002:016 ?ver alla Tarsis-skepp,
ja, ?ver allt som ?r sk?nt att sk?da.
- 002:017 Och m?niskornas h?gmod skall bliva nedb?jt
och m?nnens ?vermod nedbrutet,
och HERREN allena
skall vara h?g p?den dagen.
- 002:018 Men avgudarna skola aldeles f?rg?s.
- 002:019 Och man skall fly in i klippgrottor
och in i jordh?lor,
f?r HERRENS fruktansv?rda makt
och f?r hans h?ga majest?t,
n?r han st?r upp f?r att f?rskr?cka jorden.
- 002:020 P?den dagen skola m?niskorna kasta bort
?r mullvadar och fl?derm?s
de avgudar av silver
och de avgudar av guld,
som de hava gjort ?r sig f?r att tillbedja.
- 002:021 Ja, de skola fly in i klippr?mnor
och in i bergsklyftor,
f?r HERRENS fruktansv?rda makt
och f?r hans h?ga majest?t,
n?r han st?r upp f?r att f?rskr?cka jorden.
- 002:022 S?f?rliten eder nu ej mer p?m?niskor,
i vilkas n?sor ?r allenast en fl?kt;
ty huru ringa ?ro icke de att akta!
- 003:001 Ty se, Herren, HERREN Sebaot skall taga bort ifr?n Jerusalem och
Juda allt slags st?d och uppeh?le--all mat till uppeh?le
och all dryck till uppeh?le--
- 003:002 hj?rtar och krigsm?n, domare och profeter, sp?m?n och ?dste,
003:003 underh?vitsm?n och h?gtuppsatta m?n, r?dsherrar och sl?dkunnigt
folk och m?n som ?ro f?rfarna i besv?rjelsekonst.
- 003:004 Och jag skall giva dem ynglingar till furstar, och barnsligt
sj?vsv?d skall f?r?da ?ver dem.
- 003:005 Av folket skall den ene f?rtrycka den andre, var och en sin

nåsta; den unge skall stå sig upp mot den gamle, den ringe mot den högt anseende.

003:006 När dets sker, att någon fattar tag i en annan i hans faders hus och säger: Du gör en mantel, du skall bliva vår styresman; tag du hand om detta vacklande rike?--

003:007 det skall denne svara och säga: Jag kan icke skaffa bot; i mitt hus finnes varken bröd eller mantel. Mig skolen I icke stå till styresman över folket.?

003:008 Ty Jerusalem vacklar, och Juda faller, det de nu med sitt tal och sina gärningar stå emot HERREN och förögenstråviga mot hans höglighets blickar.

003:009 Deras uppsyn vittnar emot dem; och likasom Sodoms folk bedriva de sina synder uppenbart och döja dem icke. Ve över deras själar, ty själva hava de berett sig olycka!

003:010 Om den rättfärdige män I tänka att det skall gå honom väl, ty sådana skola få sina gärningars frukt.

003:011 Men ve över den ogudaktige! Honom skall det gå illa, ty efter hans gärningar skall hans vedergällning bliva.

003:012 Mitt folks behöskare för ett barn, och kvinnor råda över det.
Mitt folk, dina ledare föra dig vilse och fördärva den väg, som du skulle gå.

003:013 Men HERREN står redo att gå till rätta, han tröder fram för att döma folken;

003:014 HERREN vill gå till doms med sitt folks ädste och med dess furstar.
I haven skövat vingården;
rov från de fattiga för i edra hus.

003:015 Huru kunnen I skrossa mitt folk och söndermala de fattiga??
Säg till Herren, HERREN Sebaot.

003:016 Och HERREN säger: Eftersom Sions dötrar förögenstråviga, och gå med rak hals och spela med flöjten, och gå därt och trippa och pingla med sina fotringar,

003:017 dötra skall Herren låta Sions dötrars hjässor bliva fulla av skorv, och HERREN skall blotta deras blygd.

003:018 På den dagen skall Herren taga bort all deras ståt: fotringar, pannband och halsprydnader,

003:019 hörhögen, armband och slöjor,

003:020 huvudprydnader, fotstegskedjor, gårdlar, luktblaskor och amuletter,

003:021 fingerringar och näsringar,

003:022 högtidsdräkter, kappor, mantlar och pungar,

003:023 speglar, fina linneskjortor, huvudbindlar och flor.

003:024 Och det skall vara stank i stället för välukt, rep i stället

för bätte, skalligt huvud i stället för krusat hår, hänge av söcktyg i stället för högtidsmantel, märken av brännjärn i stället för skönhets.

003:025 Dina män skola falla för svärd och dina hjältar i krig:

003:026 hennes portar skola klaga och sörja, och övergiven skall hon sitta på marken.

004:001 Och p?den tiden skola sju kvinnor fatta i en och samma man och s?ga: Vi vilja sj?va f?da oss och sj?va kl?da oss; l? oss allenast f?b?ra ditt namn, och tag s? bort v?r sm?lek.?

004:002 P?den tiden skall det som HERREN l?ter v?xa bliva till prydnad och h?rlighet, och vad landet alstrar bliva till ber?mmelse och ?ra, f?r den r?ddade skaran i Israel.

004:003 Och det skall ske att den som l?mnas ?vrig i Sion och den som bliver kvar i Jerusalem, han skall d?kallas helig, var och en som ? upptecknad till liv i Jerusalem--

004:004 n?r en g?ng Herren har avtv?tt Sions d?trars orenlighet och bortsk?jt ur Jerusalem dess blodskulder genom r?ttens och reningens ande.

004:005 Och HERREN skall ?ver hela Sions bergs omr?de och ?ver dess h?gtidsskaror skapa en molnsky och en r?k om dagen, och skenet av en l?gande eld om natten; ty ett besk?mande t?ckelse skall vila ?ver all dess h?rlighet.

004:006 Och ett skygd skall vara d?r?ver till skugga under dagens hetta, och till en tillflykt och ett v?rn mot st?tskurar och regn.

005:001 Jag vill sjunga om min v?n, min v?ns s?ng om hans ving?rd.

Min v?n hade en ving?rd
p?en b?dig bergskulle.

005:002 Och han hackade upp den
och rensade den fr?n stenar
och planterade d?r ?dla vintr?d;
han byggde ett vaktorn d?rinne,
han h?gg ock ut ett presskar d?ri.
S?v?ntade han att den skulle b?ra ?kta druvor,
men den bar vilddruvor.

005:003 Och nu, I Jerusalems inv?nare
och I Juda m?n,
f?llen nu eder dom
mellan mig och min ving?rd.

005:004 Vad kunde mer g?ras f?r min ving?rd,
?n vad jag har gjort f?r den?
Varf?r bar den d?vilddruvor,
n?r jag v?ntade att den skulle b?ra ?kta druvor?

005:005 S?vill jag nu kung?ra f?r eder
vad jag skall g?ra med min ving?rd:
Jag skall taga bort dess h?gnad,
och den skall givas till sk?mning;
jag skall bryta ned dess mur,
och den skall bliva nedtrampad.

005:006 Jag skall i grund f?rd?rva den,
ingen skall sk?ra den eller gr?va d?ri.
Den skall fyllas med tistel och t?rne;
och molnen skall jag f?bjuda
att s?nda ned regn p?den.

005:007 Ty HERREN Sebaots ving?rd,
det ? Israels hus;
och Juda folk
? hans ?sklingsplantering.
Men n?r han v?ntade laglydnad,
d?fann han lagbrott,
och n?r han v?ntade r?ttf?rdighet,
fann han skriande or?ttf?rdighet.--

- 005:008 Ve eder som löggen hus till hus
och fogen ker till ker,
intill dess att rum ej mer finnes
och I ren de enda som bo i landet!
- 005:009 Från HERREN Sebaot
ljuder det s?i mina ren:
Sannerligen, de många husen
skola bliva de;
huru stora och sköna de är,?
skola de bliva tomma p?invånare.
- 005:010 Ty en vingård p?tio plogland
skall giva allenast ett batmåt,
och en homers utsäde
skall giva blott en efa.
- 005:011 Ve dem som st?bittida upp
fr? att hasta till starka drycker,
och som sitta intill sena natten
fr? att upphetta sig med vin!
- 005:012 Harpor och psaltare,
pukor och flöter och vin
hava de vid sina dryckeslag,
men p?HERRENS g?ningar
akta de icke,
p?hans händers verk
se de icke.
- 005:013 Därför skall mitt folk oförtäkt
föras bort i fångenskap;
dess ädlingar skola lida hunger
och dess larmande skaror försmäktas av tirst.
- 005:014 Ja, därför sprärras dödsriket
upp sitt gap,
det öppnar sina käftar
utan allt mått,
och stadens ypperste
måste fara ditned,
jämte dess larmande och sorlande skaror,
envar som frödar sig därinne.
- 005:015 S?bliva människororna nedbjöda
och männen ämjukade,
ja, ämjukade varda
de högmödigas ögon.
- 005:016 Men HERREN Sebaot
bliver hög genom sin dom,
Gud, den helige,
bevisar sig helig genom rättfärdighet.
- 005:017 Och lamm göd? i bet
s?som p?sin egen mark,
och p?de rikas ädetomter
ska vandrande herdor sin fåda.
- 005:018 Ve dem som draga fram missgärningsstraff
med lögnens tög
och syndastraff
s?som med vagnslinor,
- 005:019 dem som säga: M?han hasta,
m?han skynda med sitt verk,
s?att vi fåse det;

m?det som Israels Helige har beslutit
nalkas och komma,
s?att vi f?nrimma det!?

005:020 Ve dem som kalla det onda gott,
och det goda ont,
dem som g?ra m?ker till ljus,
och ljus till m?ker,
dem som g?ra surt till s?tt,
och s?tt till surt!

005:021 Ve dem som ?o visa i sina egna ?gon
och h?la sig sj?va f? kloka!

005:022 Ve dem som ?o hj?tar
i att dricka vin
och som ?o tappra

i att blanda starka drycker,
005:023 dem som giva den skyldige r?tt
f? mutors skull,
men ber?va den oskyldige
vad som ? hans r?tt!

005:024 D?ff?, s?som eldsflamman f?t? str?,
och s?som halm sjunker tillsammans i l?gan,
s?skall deras rot f?ruttna,
och deras l?v skola flyga bort s?som stoft,
eftersom de f?kastade HERREN Sebaots lag
och f?aktade Israels Heliges ord.

005:025 D?ff? har HERRENS vrede
uppt?nts mot hans folk,
och han utr?cker sin hand
emot det och sl? det,
s?att bergen darra,
och s?att d?da kroppar ligga
s?som orenlighet p?gatorna.
Vid allt detta v?nder hans vrede icke ?er,
hans hand ? ?nnu utr?ckt.

005:026 Och han reser upp ett baner
f? hednafolken i fj?ran,
och lockar p?dem att de skola komma
fr?n jordens ?nda;
och se, snart och med hast
komma de dit.

005:027 Ingen finnes bland dem, som ? tr?t,
ingen som ? stapplande.
Ingen unnar sig slummer
och ingen s?mn;
p?ingen lossnar b?tet
omkring hans l?nder,
och f? ingen brister
en skorem s?nder.

005:028 Deras pilar ?o skarpa,
och deras b?gar ?o alla sp?nda;
deras h?stars hovar
?o s?som av flinta,
och deras vagnshjul likna stormvinden.

005:029 Deras skriande ? s?som en lejoninnas;

de skria s̄som unga lejon,
rytande gripa de sitt rov och b̄ra bort det,
och ingen finnes, som r̄ddar.
005:030 Ett rytande ųver folket
h̄res p̄den dagen,
likt rytandet av ett hav;
och sk̄dar man ned p̄jorden,
se, d̄? ų d̄? m̄ker och n̄d,
och ljuset ų f̄m̄kat genom t̄cken.

006:001 I det ų d̄?konung Ussia dog s̄g jag Herren sitta p̄en h̄g och
upph̄d tron, och sl̄pet p̄hans mantel uppfyllde templet.
006:002 Serafer stodo omkring honom. Var och en av dem hade sex vingar:
med tv̄bet̄ckte de sina ansikten, med tv̄bet̄ckte de sina
f̄tter, och med tv̄fl̄go de.
006:003 Och den ene ropade till den andre och sade:

ųHelig, helig, helig ų HERREN Sebaot;
hela jorden ų full av hans h̄lighet.?

006:004 Och d̄rtr̄sklarnas f̄sten darrade, n̄? ropet lj̄d; och huset
blev uppfyllt av r̄k.

006:005 D̄?sade jag: ųVe mig, jag f̄ḡs! Ty jag har orena l̄ppar,
och jag bor ibland ett folk som har orena l̄ppar, och mina ųgon
hava sett Konungen, HERREN Sebaot.?

006:006 Men en av seraferna fl̄g fram till mig, och han hade i sin
hand ett gl̄dande kol, som han med en t̄ng hade tagit p̄altaret.

006:007 Och han r̄de d̄?med vid min mun. D̄?efter sade han: ųSe, d̄?
nu detta har r̄tt vid dina l̄ppar, har din missḡning blivit
tagen ifr̄n dig, och din synd ų f̄sonad.?

006:008 Och jag h̄de Herren tala, och han sade: ųVem skall jag s̄nda,
och vem vill vara v̄r budb̄are?? Och jag sade: ųSe, h̄? ų jag,
s̄nd mig.?

006:009 D̄?sade han: ųḠ?stad och s̄g till detta folk:

'H̄ren alltj̄mt, men f̄st̄n intet;
sen alltj̄mt, men f̄nimmen intet'.

006:010 F̄stocka detta folks hj̄ta,
och tillslut dess ųron,
och f̄blinda dess ųgon,
s̄att det icke kan se med sina ųgon,
eller h̄ra med sina ųron,
eller f̄st̄?med sitt hj̄ta,
och omv̄nda sig och bliva helat.?

006:011 Men jag sade: ųF̄? huru l̄ng tid, Herre?? Han svarade:
ųTill dess att st̄derna bliva ųde och utan n̄gon inv̄nare,
och husen utan folk, och till dess att f̄ten ligga ųde och
f̄h̄j̄jade.

006:012 Och n̄? HERREN har f̄tt folket bort i fj̄ran och ųsligheten
bliver stor i landet,

006:013 och allenast en tiondedel ųnu ų kvar d̄?i, d̄?skall denna
ytterligare f̄ųdas s̄som en terebint eller en ek av vilken en
stubbe har l̄mnats kvar, n̄? den f̄ldes. Den stubben skall vara
en helig s̄d.?

007:001 Och i Ahas', Jotams sons, Ussias sons, Juda konungs, tid h̄nde

sig att Resin, konungen i Aram, och Peka, Remaljas son, Israels konung, drogo upp mot Jerusalem för att erövra det (vilket de likväl icke förmådde göra).

007:002 Och när det blev berättat för Davids hus att aramäerna hade lågat sig i Efraim, då skövde hans och hans folks hjärtan, såsom skogens träd skäva för vinden.

007:003 Men HERREN sade till Jesaja: Åg? Åstad med din son Sear-Jasub och mör Ahas vid ändan av övre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfästet,

007:004 och säg till honom: Tag dig till vara och håll dig stilla; frukta icke och var icke försagd i ditt hjärta för dessa tvärykande brandstumpar, för Resin med aramäerna och för Remaljas son, i deras förgrymmelse.

007:005 Eftersom Aram med Efraim och Remaljas son hava gjort upp onda planer mot dig och sagt:

007:006 'Vi vilja draga upp mot Juda och slå det med skräck och erövra det för oss och göra Tabals son till konung då',

007:007 då för säger Herren, HERREN: Det skall icke lyckas, det skall icke ske.

007:008 Ty Damaskus är Arams huvud, och Resin är Damaskus' huvud; och om sextiofem år skall Efraim vara krossat, så att det icke mer är ett folk.

007:009 Och Samaria är Efraims huvud, och Remaljas son är Samarias huvud. Om I icke haven tro, skolen I icke hava ro.?

007:010 Och HERREN talade ytterligare till Ahas och sade:

007:011 Åbegör ett tecken från HERREN, din Gud; du må begöra det vare sig nedifrån djupet eller uppifrån höjden.?

007:012 Men Ahas svarade: Jag begör intet, jag vill icke fresta HERREN.?

007:013 Då sade han: Ås? hören då, I av Davids hus: Är det eder icke nog att I sätten människors tålamod på prov? Viljen I ock pröva min Guds tålamod?

007:014 Så skall då Herren själv giva eder ett tecken: Se, den unga kvinnan skall varda havande och föda en son, och hon skall giva honom namnet Immanuel.

007:015 Gräddmjåk och honung skall bliva hans mat inemot den tid då han förstär att förkasta vad ont är och utvärja vad gott är.

007:016 Ty innan gossen förstär att förkasta vad ont är och utvärja vad gott är, skall det land för vars böda konungar du grubar dig vara öde.

007:017 Och över dig och över ditt folk och över din faders hus skall HERREN låta dagar komma, sådana som icke hava kommit allt ifrån den tid då Efraim skilde sig från Juda: konungen i Assyrien.

007:018 Ty på den tiden skall HERREN locka påflugorna långt borta vid Egyptens strömmar och påbisvärma i Assyriens land;

007:019 och de skola komma och slå ned, alla tillhoppa, i bergsdäder och stenklyftor, i alla tränsar och på alla betesmarker.

007:020 På den tiden skall HERREN med en rakkniv som tingas på andra sidan floden--nåmligen med konungen i Assyrien--raka av allt han böde på huvudet och nedtill; ja, också skägget skall den taga bort.

007:021 På den tiden skall en kviga och två tackor vara vad en man föder upp.

007:022 Men han skall förmjåk i sådan myckenhet att han kan leva av gräddmjåk; ja, alla som finnas kvar i landet skola leva av

grödmjök och honung.

007:023 Och det skall ske på den tiden, att du nu tusen vinträd stå,
växa tusen siklar silver, du skall överallt växa tistel och
tärne.

007:024 Med pilar och båg skall man gå dit, ty hela landet skall vara
tistel och tärne.

007:025 Och alla de berg du man nu arbetar med hackan, dem skall man ej
mer beträda, av fruktan för tistel och tärne; de skola bliva
platser dit oxar drivas, och marker som trampas ned av fötter.

008:001 Och HERREN sade till mig: Tag dig en stor tavla och skriv på
den med tydlig stil Maher-salal Has-bas.

008:002 Och jag vill taga mig pålitliga vittnen: prästen Uria och
Sakarja, Jeberekjas son.

008:003 Och jag gick in till profetissan, och hon blev havande och födde
en son. Och HERREN sade till mig: Giv honom namnet
Maher-salal Has-bas.

008:004 Ty för den gossen kan söga 'fader' och 'moder' skall man bära
Damaskus' skatter och byte från Samaria fram för konungen i
Assyrien.

008:005 Och HERREN talade vidare till mig och sade:

008:006 Eftersom detta folk förtaktar Siloas vatten, som flyter så
stilla, och har sin fröjd med Resin och Remaljas son,

008:007 se, du för skall HERREN låta komma över dem flodens vatten, de
väldiga och stora, nämligen konungen i Assyrien med all hans
höglighet. Och den skall stiga över alla sina brädor och gå
över alla sina stränder.

008:008 Den skall tränga fram i Juda, svärma över och utbreda sig och
röka hönda upp till halsen; och med sina utbredda vingar, skall
den uppfylla ditt land, Immanuel, så vitt det är.

008:009 Rasen, I folk; I skolen dock krossas.

Lyssnen, alla I förtan ländor.

Rusten eder; I skolen dock krossas.

Ja, rusten eder; I skolen dock krossas.

008:010 Gåren upp planer; de varda dock om intet.

Avtalen, vad I viljen; det skall dock ej lyckas.

Ty Gud är med oss.

008:011 Ty så sade HERREN till mig, när hans hand kom över mig med makt
och han varnade mig för att vandra på detta folks väg:

008:012 I skolen icke kalla för sammansväjning allt vad detta folk
kallar sammansväjning, ej heller skolen I frukta vad det
fruktar, I skolen icke förtäckas du för.

008:013 Nej, HERREN Sebaot skolen I hölla helig; honom skolen I frukta,
och för honom skolen I förtäckas.

008:014 Så skall han varda för eder något heligt; men för de två Israels
hus skall han bliva en stötesten och en klippta till fall och för
Jerusalems invånare en snara och ett giller.

008:015 Många av dem skola stupa därpå, de skola falla och krossas, de
skola snörjas och varda förgade.

008:016 Läg vittnesbrevet ombundet och lagen förseglad i mina
längars hjärtan.

008:017 Så vill jag förbida HERREN, du han nu dujer sitt ansikte för
Jakobs hus; jag vill vänta efter honom.

008:018 Se, jag och barnen som HERREN har givit mig, vi för tecken och

fr̄ebilder i Israel, fr̄n HERREN Sebaot, som bor p̄Sions berg.

008:019 Och n̄r man s̄ger till eder: Fr̄ngen andebesv̄jare och sp̄m̄n, dem som viska och mumla?, s̄svaren: Skall icke ett folk fr̄ga sin Gud? Skall man fr̄ga de d̄da fr̄ de levande??

008:020 Nej, h̄llen eder till lagen, till vittnesb̄det!? S? skola fr̄visso en ḡng de n̄dgas mana, fr̄ vilka nu ingen morgonrodnad finnes.

008:021 De skola draga omkring i landet, nedtryckta och hungrande, och i sin hunger skola de fr̄bittras och skola fr̄banna sin konung och sin Gud. Och de skola v̄nda blicken upp̄, de skola ock sk̄da ned p̄jorden;

008:022 men se, d̄r ? n̄d och m̄ker och natt av ?ngest. Ja, tjockt m̄ker ? de fr̄drivnas liv.

009:001 Dock, natt skall icke fr̄bliva d̄r nu ?ngest r̄der. I den fr̄ḡngna tiden har han Irit Sebulons och Naftalis land vara ringa aktat, men i framtiden skall han Iira det komma till ?ra, trakten utmed Havsv̄gen, landet p̄andra sidan Jordan, hedningarnas omr̄de.

009:002 Det folk som vandrar i m̄kret skall se ett stort ljus; ja, ?ver dem som bo i d̄dsskuggans land skall ett ljus skina klart.

009:003 Du skall ḡra folket talrikt, du skall ḡra dess gl̄dje stor; inf̄r dig skola de gl̄dja sig, s̄som man gl̄des under sk̄rdetiden, s̄som man fr̄jdar sig, n̄r man utskiftar byte.

009:004 Ty du skall bryta s̄nder deras b̄rdors ok och deras skuldrors gissel och deras pl̄gares stav, likasom i Midjans tid.

009:005 Och skon som krigaren bar i stridslarmet, och manteln som s̄fades i blod, allt s̄dant skall br̄nnas upp och fr̄t̄ras av eld.

009:006 Ty ett barn varder oss fr̄tt, en son bliver oss given, och p̄hans skuldror skall herrad̄met vila; och hans namn skall vara: Underbar i r̄d, V̄dig Gud, Evig fader, Fridsfurste.

009:007 S?skall herrad̄met varda stort och friden utan ?nde ?ver Davids tron och ?ver hans rike; s?skall det bef̄stas och st̄djas med r̄tt och r̄ttf̄rdighet, fr̄n nu och till evig tid. HERREN Sebaots nit̄skan skall ḡra detta.

009:008 Ett ord sänder Herren mot Jakob,
och det slår ned i Israel,
009:009 och allt folket för förmimma det,
Efraim och Samarias invånare,
de som säga i sitt förmod
och i sitt hjärtas stolthet:
009:010 Tegelmurar hava fallit,
men med huggen sten bygga vi upp nya;
mullbärsfikonträdet har man huggit ned,
men cederträdet sätta vi i deras ställe.
009:011 Och HERREN uppreser mot dem Resins ovänner
och uppeggar deras fiender,
009:012 aramäerna från den ena sidan
och filistäerna från den andra,
och de slå upp Israel med glupska gap.
Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträckt.

009:013 Men folket vänder ej åter
till honom som slå dem;
Herren Sebaot
slå de icke.
009:014 Därför avhugger HERREN på Israel
både huvud och svans,
han hugger av både palmtopp och sästr,
allt på en dag--
009:015 de äldste och högst uppsatte
de för huvudet,
och profeterna, de falska vägvisarna,
de för svansen.
009:016 Ty detta folks ledare föra det vilse,
och de som låta leda sig gå i fördärvet.
009:017 Därför kan Herren icke glädja sig
över dess unga män,
ej heller hava förbarmade
med dess faderlösa och änkor;
ty de för allasammans gudlösa ogärningsmän,
och var mun talar dårskap.
Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträckt.

009:018 Ty ogudaktigheten förbränner såsom en eld,
den förtär tistel och träne;
den tänder på den tjocka skogen,
så att den går upp i högga virvlar av rök.
009:019 Genom HERREN Sebaots förgrymmelse
har landet räkat i brand,
och folket är likasom eldmat;
den ene skonar icke den andre.
009:020 Man river sig till höger och förbliver dock hungrig,
man tager för sig till vänster och bliver dock ej mätt;
envar åter kätet på sin egen arm:
009:021 Manasse åter Efraim,
och Efraim Manasse,
och båda tillhoppa vända sig mot Juda.
Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträckt.

- 010:001 Ve eder som stadgen orättfärdiga stadgar!
I skriven, men vädslagar skriven I
- 010:002 för att vränga de ringas sak
och beröva de fattiga i mitt folk deras rätt,
för att göra änkor till edert byte
och plundra de faderlösa.
- 010:003 Vad viljen I göra på hemsökelsens dag,
när ovärdet kommer fjärran ifrån?
Till vem viljen I fly för att flykta,
och var viljen I lämna edra skatter i förvar?
- 010:004 Om man ej bjer knä som fånge,
sammste man falla bland de dröpta.
Vid allt detta vänder hans vrede icke åter,
hans hand är ännu uträkt.
- 010:005 Ve över Assur, min vredes ris,
som bär min ogunst såsom en stav i sin hand!
- 010:006 Mot ett gudlöst folk vänder jag honom,
och mot min förgrymmelses folk bjuder jag honom gå,
för att taga rov och göra byte,
och för att nedtrampa det såsom orenlighet på gatorna.
- 010:007 Men som menar icke han,
och i sitt hjärta tänker han ej så,
utan hans hjärta står efter att förgöra
och efter att utrota folk i mörkd.
- 010:008 Han säger: Är mina handlingar ej allasammans konungar?
- 010:009 Har det icke gått Kalno såsom Karkemis,
och Hamat såsom Arpad,
och Samaria såsom Damaskus?
- 010:010 Dämin hand har träffat de andra gudarnas riken,
vilka beläten voro förmer än Jerusalems och Samarias,
- 010:011 skulle jag då ej kunna göra med Jerusalem och dess gudabilder
vad jag har gjort med Samaria och dess gudar??
- 010:012 Men när Herren har fullbordat allt sitt verk på Sions berg
och i Jerusalem, då skall jag hemsöka den assyriske konungens
hjärtas högmödsfrukt och hans stolta ögons förhållelse.
- 010:013 Ty han säger:
- Med min hands kraft har jag utfört detta
och genom min vishet, ty jag har förstärkt.
Jag flyttade folkens gränser,
deras förtid utplundrade jag,
och i min vädighet stötte jag höskarna från tronen.
- 010:014 Och min hand grep efter folkens skatter
såsom efter fögelns sten,
och såsom man samlar övergivna ägg,
samlade jag jordens alla länd;
ingen fanns, som rörde vingen
eller öppnade näbben till något ljud.?
- 010:015 Skall då yxan berömma sig mot honom som hugger med den,
eller sägen förhå sig mot honom som sätter den i rörelse?
Som om kappen satte i rörelse honom som lyfter den,
eller staven lyfte en som dock är förmer än ett stycke trä?
- 010:016 Ska skall då Herren, HERREN Sebaot
sända förfärande sjukdom i hans feta kropp,
och under hans hörlighet skall brinna en brand
likasom en brinnande eld.

- 010:017 Och Israels ljus skall bliva en eld
och hans Helige en lampa,
och den skall brinna upp och förtära dess tårnen
och dess tistlar, allt på en dag.
- 010:018 Och på hans skogars och parkers höglighet
skall han alldeles göra en ände;
det skall vara, såsom när en sjuk tårnes bort.
- 010:019 De träd som bliva kvar i hans skog
skola vara lättränkade;
ett barn skall kunna teckna upp dem.
- 010:020 På den tiden skall kvarlevan av Israel
och den rättdade skaran av Jakobs hus
ej vidare stöja sig vid honom som slog dem;
i trohet skola de stöja sig
vid HERREN, Israels Helige.
- 010:021 En kvarleva skall omvända sig,
en kvarleva av Jakob,
till Gud, den vördige.
- 010:022 Ty om du ditt folk, Israel,
vore såsom sanden i havet,
så skall dock allenast en kvarleva ditt omvända sig.
Fördelsen är oryggligt besluten,
den kommer med rättsfördighet såsom en flod.
- 010:023 Ty förstärking och oryggligt besluten straffdom
skall Herren, HERREN Sebaot
låt komma över hela jorden.
- 010:024 Därför säger Herren, HERREN Sebaot så: Frukta icke, mitt
folk, du som bor i Sion, för Assur, när han slå dig med riset
och upplyfter sin stav mot dig, såsom man gjorde i Egypten.
- 010:025 Ty ännu allenast en liten tid, och ogunsten skall hava en
ände, och min vrede skall vända sig till deras fördärv.
- 010:026 Och HERREN Sebaot skall svärka sitt gissel över dem, såsom
när han slog Midjan vid Orebsklippan; och sin stav, som han rökte
ut över havet, skall han åter upplyfta, såsom han gjorde i
Egypten.
- 010:027 På den tiden skall hans bröda tagas bort ifrån din skuldra
och hans ok ifrån din hals, ty oket skall brista sönder för fetmas
skull.
- 010:028 Han kommer över Ajat,
han drager fram genom Migron;
i Mikmas lämnar han sin tross.
- 010:029 De draga fram över passet;
i Geba taga de nattkvarter.
Rama bär;
Sauls Gibeon flyr.
- 010:030 Ropa högt,
du dotter Gallim.
Giv akt, du Laisa.
Arma Anatot!
- 010:031 Madmen flyktar;
Gebims invånare bärga sitt gods.
- 010:032 Ännu samma dag
stör han i Nob;
han lyfter sin hand
mot dottern Sions berg,
mot Jerusalems höjd.

010:033 Men se, d?avhugger Herren, HERREN Sebaot
den lummiga kronan, med f?rskr?ckande makt;
de resliga stammarna ligga f?rlda,
de h?ga tr?den st?ta ned.

010:034 Den tjocka skogen nedhugges med j?rnet;
Libanons skogar falla f?r den v?rdige.

011:001 Men ett skott skall skjuta upp ur Isais avhuggna stam, och en
telning fr?n dess r?tter skall b?ra frukt.

011:002 Och p?honom skall HERRENS
Ande vila,
vishets och f?rst?nds Ande,
r?ds och starkhets Ande,
HERRENS kunskaps
och fruktans Ande.

011:003 Han skall hava sitt v?rbehag i HERRENS fruktan;
och han skall icke d?ma efter som ?gonen se
eller skipa lag efter som ?ronen h?ra.

011:004 Utan med r?ttf?rdighet skall han d?ma de arma
och med r?ttvisa skipa lag
? de ?dmjuka p?jorden.
Och han skall sl?jorden
med sin muns stav,
och med sina l?ppars anda
d?da de ogudaktiga.

011:005 R?ttf?rdighet skall vara b?tet
omkring hans l?nder
och trofasthet b?tet
omkring hans h?fter.

011:006 D?skola vargar bo tillsammans med lamm
och pantrar ligga tillsammans med killingar;
och kalvar och unga lejon
och g?dboskap skola s?mjas tillhopa,
och en liten gosse
skall valla dem.

011:007 Kor och bj?rnar skola g?och beta,
deras ungar skola ligga tillhopa,
och lejon skola ?a halm
likasom oxar.

011:008 Ett spenabarn skall leka
invid en huggorms h?r
och ett avvant barn str?cka ut sin hand
efter basiliskens ?ga.

011:009 Ingenst?des p?mitt heliga berg skall man d?g?ra
vad ont och f?rd?vligt ?,
ty landet skall vara fullt
av HERRENS kunskap,
likasom havsdjupet ? fyllt av vattnet.

011:010 Och det skall ske p?den tiden att hednafolken skola s?ka
telningen fr?n Isais rot, d?r han st?r s?som ett baner f?r folken;
och hans boning skall vara idel h?rlighet.

011:011 Och HERREN skall p?den tiden ?nnu en g?ng r?cka ut sin hand,
f?r att f?rv?va ? sig kvarlevan av sitt folk, vad som har blivit
r?ddat fr?n Assyrien, Egypten, Patros, Etiopien, Elam, Sinear,
Hamat och havsl?nderna.

011:012 Och han skall resa upp ett baner f?r hednafolken
och samla Israels f?rdrivna m?n;

och Juda f?rskingrade kvinnor skall han h?mta
tillhopa fr?n jordens fyra h?n.

011:013 D?skall Efraims avund upph?ra
och Juda ov?hskap bliva utrotad;
Efraim skall ej hysa avund mot Juda,
och Juda icke ov?hskap mot Efraim.

011:014 Men s?som rovf?glar skola de sl?ned
p?falist?ernas skuldra v?sterut,
tillsammans skola de taga byte
av ?sterl?nningarna;
Edom och Moab
skola gripas av deras hand,
och Ammons barn
skola bliva dem h?rsamma.

011:015 Och HERREN skall giva till spillo
Egyptens havsvik
och lyfta sin hand
mot floden i f?rgrymmelse;
och han skall klyva den i sju b?ckar
och g?ra s?, att man torrskodd kan g?d?r?ver.

011:016 S?skall d?r bliva en banad v?g
f?r den kvarleva av hans folk,
som har blivit r?ddad fr?n Assur,
likasom det var f?r Israel
p?den dag d?de drogo upp
ur Egyptens land.

012:001 P?den tiden skall du s?ga:

?Jag tackar dig, HERRE,
ty v?r var du vred p? mig,
men din vrede har upph?rt,
och du tr?star mig.

012:002 Se, Gud ?r min fr?sning,
jag ?r trygg och fruktar icke;
ty HERREN, HERREN
?r min starkhet och min lovs?ng,
och han blev mig till fr?sning.?

012:003 Och I skolen ?sa vatten med fr?jd
ur fr?sningens k?llor

012:004 och skolen s?ga p?den tiden:

?Tacken HERREN,
?kallen hans namn,
g?ren hans g?ringar kunniga bland folken;
f?rt?rjen att hans namn ?r h?gt.

012:005 Lovsjungen HERREN,
ty han har gjort h?rliga ting;
detta vare kunnigt
?ver hela jorden.

012:006 Ropen av fr?jd och jublen,
I Sions inv?nare,
ty Israels Helige
?r stor bland eder.

013:001 Detta ?r en utsaga om Babel, vad som uppenbarades f?r Jesaja,
Amos' son.

- 013:002 Resen upp ett baner p?ett kalt berg,
ropen h?gt till dem;
viften med handen att de m?draga in
genom de m?ktiges portar.
- 013:003 Jag sj?lv har b?dat upp mina invigda,
ja, kallat mina hj?tar till mitt vredesverk,
min stolta skara, som jublar.
- 013:004 H?, det larmar p?bergen
s?som av ett stort folk.
H?, det sorlar av riken
med hopade hednafolk.
HERREN Sebaot m?nstrar
sin krigarskara.
- 013:005 Ifr?n fj?ran land komma de,
ifr?n himmelens ?nda,
HERREN och hans vredes redskap,
f? att f?d?va hela jorden.
- 013:006 J?mren eder, ty n?ra ? HERRENS dag;
s?som v?d fr?n den Allsv?dige kommer den.
- 013:007 D?f? sjunka alla h?nder ned,
och alla m?nniskohj?tan f?f?ras.
- 013:008 Man f?skr?ckes, man gripes
av ?ngest och kval,
ja, v?ndas s?som en barnaf?derska.
H?pen stirrar den ene p?den andre;
r?da s?som eldsl?gor ?o deras ansikten.
- 013:009 Se, HERRENS dag kommer,
gruvlig och med f?grymmelse
och med vredesgl?d,
f? att g?ra jorden till en ?demark
och utrota syndarna som d? bo.
- 013:010 Ty himmelens stj?rnor och stj?rnbilder
s?nda ej mer ut sitt ljus,
solen g?r m?rk upp,
och m?hens ljus skiner icke.
- 013:011 Jag skall hems?ka jordens krets f? dess ondska
och de ogudaktiga f? deras missg?ning;
jag skall g?ra slut p?de fr?ckas ?vermod
och sl?ned v?dsverkarnas h?gmod.
- 013:012 Jag skall g?ra en man mer s?lsynt ? fint guld,
en m?nniska mer s?lsynt ? guld fr?n Ofir.
- 013:013 D?f? skall jag komma himmelen att darra,
och jorden skall b?va och vika fr?n sin plats--
genom HERREN Sebaots f?grymmelse,
p?hans gl?dande vredes dag.
- 013:014 Och likasom jagade gaseller
och en hjord som ingen samlar
v?nda de d?hem, var och en till sitt folk,
och fly, var och en till sitt land.
- 013:015 Men envar som upphinnes bliver genomborrad,
och envar som gripes faller f? sv?d.
- 013:016 Deras sp?da barn krossas
inf? deras ?gon,
deras hus plundras,
och deras kvinnor sk?ndas.
- 013:017 Ty se, jag vill uppv?cka mot dem mederna,

- som akta silver för intet
och icke fröga efter guld.
- 013:018 Deras bögar skola följa de unga männen,
med frukten i moderlivet hava de intet förbarmade,
och barnen skona de icke.
- 013:019 Och det skall gå med Babel, rikenas krona,
kaldäernas ära och stolthet,
likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra.
- 013:020 Aldrig mer skall det bliva bebyggt,
från släkte till släkte skall det ligga obebott;
ingen arab skall där slå upp sitt tält,
ingen herde lågra sig där med sin hjord.
- 013:021 Nej, äknens djur skola lågra sig där,
och dess hus skola fyllas av uvar;
strutsar skola bo där,
och gästar skola hoppa där.
- 013:022 Schakaler skola tjuta i dess palatser
och äkenhundar i praktbyggnaderna.
Snart kommer dess tid;
dess dagar skola ej fördröjas.
- 014:001 Ty HERREN skall förbarma sig över Jakob och ännu en gång
utväja Israel och låta dem komma till ro i deras land; och
främlingar skola sluta sig till dem och hålla sig till Jakobs hus.
- 014:002 Och folk skola taga dem och föra dem hem igen; men Israels hus
skall låga dem under sig såsom sin arvedel i HERRENS land, och
skall göra dem till tröstar och tröinnor. Sådola de försina
fångvaktare till fångar och råda över sina plågare.
- 014:003 Och på den dag då HERREN låter dig föro från din vedermåda
och ängest, och från den hårda trödom som har varit dig pålagd,
014:004 då skall du ståmma upp denna visa över konungen i Babel, du
skall säga:
- Ävilken ände har icke plågaren fött,
vilken ände pinoorten!
- 014:005 HERREN har brutit sånder
de ogudaktigas stav,
tyrannernas ris,
014:006 det ris som i grymhet slog folken
med slag på slag,
och i vrede häskade över folkslagen
med skoningslös förföjelse.
- 014:007 Hela jorden har nu fött vila och ro;
man brister ut i jubel.
- 014:008 Sjåva cypresserna glöda sig över ditt fall,
såock Libanons cedrar:
'Sedan du nu ligger där, drager ingen hitupp
för att hugga ned oss.'
- 014:009 Dädsriket därnere störes i sin ro för din skull,
när det måste taga emot dig.
Skuggorna där väckas upp för din skull,
jordens alla värdige;
folkens alla konungar måste stå upp
från sina troner.
- 014:010 De upphäva alla sin röst
och säga till dig:
'Så har döcks du blivit mäktlös såsom vi,

ja, blivit v?r like.'
014:011 Ned till d?dsriket har din h?lighet m?st fara,
och dina harpors buller;
f?ruttnelse ? b?den under dig,
och maskar ?o ditt t?cke.

014:012 Huru har du icke fallit ifr?n himmelen,
du str?lande morgonstj?rna!
Huru har du icke blivit f?ld till jorden,
du folkens f?rg?rare!

014:013 Det var du som sade i ditt hj?ta:
'Jag vill stiga upp till himmelen;
h?gt ovanf?r Guds stj?rnor
vill jag st?la min tron;
jag vill s?tta mig p?gudaf?rsamlingens berg
l?ngst uppe i norr.

014:014 Jag vill stiga upp ?ver molnens h?jder,
g?ra mig lik den H?gste.'

014:015 Nej, ned till d?dsriket m?ste du fara,
l?ngst ned i graven.

014:016 De som se dig stirra p? dig,
de betrakta dig och s?ga:
'?r detta den man som kom jorden att darra
och riken att b?va,

014:017 den som f?rvandlade jordkretsen till en ?ken
och f?st?de dess st?der,
den som aldrig frigav sina f?ngar,
s?att de fingo ?erv?nda hem?'

014:018 Folkens alla konungar
ligga allasammans med ?ra
var och en i sitt vilorum;

014:019 men du ligger obegraven och bortkastad,
lik en f?raktad gren;
du ligger d?r ?verh?jd av dr?pta,
av sv?rdsslagna m?n,
av d?da som hava farit ned i gravkammaren,
lik ett f?rtrampat as.

014:020 Du skulle icke s?som de
f?vila i en grav,
ty du f?rd?vade ditt land
och dr?pte ditt folk.

Om og?rningsm?nnens avf?da
skall man aldrig mer tala.

014:021 Anst?len ett blodbad p?hans s?ner
f?r deras f?ders missg?rning.
De f?ej st?upp och besitta jorden
och fylla jordkretsens yta med st?der.?

014:022 Nej, jag skall st?upp emot dem, s?ger HERREN Sebaot; och jag
skall utrota ur Babel b?de namn och kvarleva, b?de barn och
efterkommande, s?ger HERREN.

014:023 Och jag skall g?ra det till ett tillh?ll f?r r?drommar och
fylla det med sumpsj?ar; ja, jag skall bortsopa det med
?del?ggelsens kvast, s?ger HERREN Sebaot.

014:024 HERREN Sebaot har svurit och sagt:

Sannerligen, s?som jag har t?nkt, s?skall det ske,
och vad jag har beslutit, det skall fullbordas.

014:025 Jag skall krossa Assur i mitt land,
och p?mina berg skall jag f?trampa honom.
S?skall hans ok bliva borttaget ifr?n dem
och hans b?da tagas av deras skuldra.

014:026 Detta ? det beslut som ? fattat
mot hela jorden;
detta ? den hand som ? utr?ckt
mot alla folk.

014:027 Ty HERREN Sebaot har beslutit det;
vem kan d?g?ra det om intet?
Hans hand ? det som ? utr?ckt;
vem kan avv?nda den?

014:028 I det ? d?konung Ahas dog f?kunnades f?jande utsaga:

014:029 Gl?d dig icke, du filist?ernas hela land,
?ver att det ris som slog dig ? s?nderbrutet;
ty fr?n ormens rot skall en basilisk komma fram,
och dennes avkomma bliver en flygande drake.

014:030 De utarmade skola sedan f?bete
och de fattiga f?l?gra sig i trygghet;
men telningarna fr?n din rot skall jag d?da genom hunger,
och vad som bliver kvar av dig skall dr?pas.

014:031 J?mra dig, du port; ropa, du stad;
f?sm?t av ?ngest, du filist?ernas hela land.
Ty norrifr?n kommer en r?k;
i fiendeskarornas t?g bliver ingen efter.

014:032 Vad skall man d?svara
det fr?nmande folkets s?ndebud?

Jo, att det ? HERREN som har grundat Sion,
och att de betryckta bland hans folk d?r hava sin tillflykt.

015:001 Utsaga om Moab.

Ja, med Ar-Moab ? det ute den natt d?det f?st?res.
Ja, med Kir-Moab ? det ute den natt d?det f?st?res.

015:002 Habbait och Dibon stiga upp
p?offerh?jderna f? att gr?ta;
uppe i Nebo och Medeba
j?mrar sig Moab;
alla huvuden d?r ?o skalliga,
alla sk?gg avskurna.

015:003 P?dess gator b?r man sorgdr?kt,
s?ock p?dess tak;
p?dess torg j?mra sig alla
och flyta i t?rar.

015:004 Hesbon och Eleale h?ja klagorop,
s?att det h?res ?nda till Jahas.
D?f? skria ock Moabs krigare;
hans sj? v?ndas i honom.

015:005 Mitt hj?ta klagar ?ver Moab,
ty hans flyktingar fly ?nda till Soar,
till Eglat-Selisia;
uppf?r Halluhits h?jd
stiger man under gr?t,

- och p?v?gen till Horonaim
h?jas klagorop ?ver f?rst?elsen.
- 015:006 Nimrims vatten
bliva torr ?kenmark,
gr?set f?rtorkas, brodden vissnar,
intet gr?nt l?mnas kvar.
- 015:007 ?erstoden av sitt f?rv?v,
sitt sparda gods,
b?r man d?r?r nu bort
?ver Piltr?dsb?cken.
- 015:008 Ja, klagoropen ljuda
runtom i Moabs land;
till Eglaim n?r dess j?mmer
och till Beer-Elim dess j?mmer.
- 015:009 Dimons vatten
?ro fulla av blod.
Ja, ?nnu n?got mer
skall jag l?ta komma ?ver Dimon;
ett lejon ?ver Moabs r?ddade,
?ver det som bliver kvar av landet.
- 016:001 ??nden ?stad de lamm
som landets herre b?r hava
fr?n Sela genom ?knen
till dottern Sions berg.?
- 016:002 Och s?som flyktande f?glar,
lika skr?mda f?gelungar
komma Moabs d?rtrar
till Arnons vadst?len.
- 016:003 De s?ga: ?Giv oss r?d,
bliv medlare f?r oss.
L?r din skugga vara s?som natten,
nu mitt i middagshettan.
Skydda de f?rdrivna;
r?j icke de flyktande.
- 016:004 L?r mina f?rdrivna
finna h?rb?rge hos dig,
var f?r Moab ett besk?rmt
mot f?rd?varen,
till dess att utpressaren ej mer ?r till
och f?rd?vet f?r en ?nde
och f?rtryckarna f?rsvinna
bort ur landet.
- 016:005 S?skall genom eder mildhet
eder tron bliva bef?st,
och p?den skall sitta trygg
i Davids hydda
en furste som far efter vad r?tt ?r
och fr?mjar r?ttf?rdighet.?
- 016:006 Vi hava h?rt om Moabs h?gmod,
det ?verm?ttan h?ga,
om hans h?gf?rd, h?gmod och ?vermod
och op?rligheten i hans l?sa tal.
- 016:007 D?r?r m?ste nu Moab j?mra sig ?ver Moab,
hela landet m?ste j?mra sig.
?ver Kir-Haresets druvkakor m?sten l sucka
i djup bedr?velse.
- 016:008 Ty Hesbons f?rt ?ro f?vissnade,

s?ock Sibmas vintr?d,
vilkas ?dla druvor
slogo folkens herrar till marken,
vilkas rankor n?dde till Jaeser
och f?irrade sig i ?knen,
vilkas skott bredde ut sig
och gingo ?ver havet.

016:009 D?ff? gr?ter jag ?ver Sibmas vintr?d,
s?som Jaeser gr?ter;
med mina t?rar vattnar jag dig, Hesbon,
och dig, Eleale.
Ty mitt i din sommar och din b?rgningstid
har ett sk?deskri slagit ned.

016:010 Gl?dje och fr?jd ? nu avb?rgad
fr?n de b?rdiga f?ten,
och i ving?rdarna h?jes intet gl?djerop,
h?res intet jubel;
ingen trampar vin i pressarna,
p?sk?deskriet har jag gjort slut.

016:011 D?ff? klagar mitt hj?ta
s?som en harpa ?ver Moab,
ja, mitt innersta ?ver Kir-Heres.

016:012 Ty huru ?n Moab ?vlas att tr?da upp p?offerh?den
och huru han ?n g? in i sin helgedom och beder,
s?utr?ttar han intet d?med.

016:013 Detta ? det ord, som HERREN tillf?rne talade till Moab.

016:014 Men nu har HERREN ?ter talat och sagt: Inom tre ?, s?som
dagakarlen r?knar ?ren, skall Moab i sin h?rlighet, med alla
sina stora skaror, varda aktad f? intet; och vad som bliver
kvar skall vara litet och ringa, icke mycket v?ft.

017:001 Utsaga om Damaskus.

Se, Damaskus skall upph?ra att vara en stad;
det skall falla och bliva en stenhop.

017:002 Aroers st?der varda ?vergivna;
de bliva tillh?ll f?r hjordar,
som l?gra sig d?r ost?rda.

017:003 Det ? f?rbi med Efraims v?rn,
med Damaskus' konungad?me
och med kvarlevan av Aram.

Det skall g?med dem s?som med Israels barns h?rlighet,
s?ger HERREN Sebaot.

017:004 Och det skall ske p?den tiden
att Jakobs h?rlighet v?ndes i armod,
och att hans feta kropp bliver mager.

017:005 Det g?r, s?som n?r sk?demannen samlar ihop s?den
och med sin arm sk?dar axen;
det g?r, s?som n?r man plockar ax
i Refaims-dalen:

017:006 en ringa eftersk?rd l?mnas kvar d?r,
s?som n?r man sl?r ned oliver,
tv?eller tre b?r l?mnas kvar
h?gst uppe i toppen,
fyra eller fem
p?tr?dets kvistar,
s?ger HERREN, Israels Gud.

017:007 P?den tiden skola m?nskorna
blicka upp till sin Skapare
och deras ?gon se upp
till Israels Helige.

017:008 M?nskorna skola ej v?nda sin blick till de altaren
som deras h?nder hava gjort;
p?sina fingrars verk
skola de icke se,
icke p?Aserorna eller p?solstoderna.

017:009 P?den tiden skola deras fasta st?der bliva lika de ?vergivna
f?sten i skogarna och p?bergstopparna, som ?verg?vos, n?r
Israels barn drogo in; allt skall bliva ?delagt.

017:010 Ty du har f?g?tit din fr?snings Gud,
och du t?nker icke p?din fasta klippa.
D?ff? planterar du ljuvliga planteringar
och s?tter i dem fr?mmande vintr?d.

017:011 Och v?r f?r du dem att v?xa h?gt samma dag du planterar dem,
och morgonen d?refter f?r du dina plantor att blomma,
men sk?den f?rsvinner p?hems?kelsens dag,
d?pl?gan bliver olidlig.

017:012 H?r, det brusar av m?nga folk,
det brusar, s?som havet brusar.
Det d?nar av folkslag,
det d?nar, s?som v?ridiga vatten d?na.

017:013 Ja, det d?nar av folkslag,
s?som stora vatten d?na.
Men han n?rser dem, och de fly bort i fj?ran;
de jagas bort s?som agnar f?r vinden, uppe p?bergen,
och s?som virvlande l?v f?r stormen.

017:014 N?r aftonen ? inne, se, d?kommer f?rskr?ckelsen,
och f?r?n morgonen gryr, ?ro de sin kos.
Detta bliver v?ra sk?vares del,
v?ra plundrades lott.

018:001 H?r, du land d?r flygf?n surra,
du land bortom Etiopiens str?mmar,

018:002 du som har s?nt budb?fare ?ver havet,
i r?rskepp h?n ?ver vattnet!

G?n ?stad, I snabba s?ndebud,
till det resliga folket med gl?nsande hy,
till folket som ? s?fruktat vida omkring,
det starka och segerrika folket,
vars land genomsk?res av str?mmar.

018:003 I jordkretsens alla inbyggare,
I som bon p?jorden:
sen till, n?r man reser upp
baner p?bergen,
och n?r man st?ter i basun,
s?lyssnen d?till.

018:004 Ty s?har HERREN sagt till mig:
? stillhet vill jag sk?da ned fr?n min boning,
s?som solglans gl?der
fr?n en klar himmel,

som molnet utgjuter dagg
under skifdetidens hetta.?

018:005 Ty ffrån skifdetiden fr inne,
just när blomningen fr slut
och blomman fr bytes
i mognad druva,
skall han avskära rankorna
med vingfridskniv
och hugga av rotskotten
och skaffa dem bort.

018:006 Alltsammans skall lfrmnas till pris
fr rovfglarna pbergen
och fr djuren pmarken;
rovfglarna skola dfr hava sina nsten frver sommaren
och markens alla djur ligga dfr om vintern.

018:007 Pden tiden skola sknker bfras fram till HERREN Sebaot frfr
det resliga folket med glfrnsande hy, frfr folket som fr s?
fruktat vida omkring, det starka och segerrika folket, vars land
genomskfrs av strfrmmar--till den plats dfr HERREN Sebaots
namn bor, till Sions berg.

019:001 Utsaga om Egypten.

Se, HERREN far fram
pfr ett ilande moln
och kommer till Egypten.
Egyptens avgudar
bfrva dfrfr honom,
och egyptiernas hjfrtan
frfrfras i deras brfrst.

019:002 Och jag skall uppegga egyptier mot egyptier,
sfr att broder skall strida mot broder
och vfrn mot vfrn,
stad mot stad
och rike mot rike.

019:003 Och egyptiernas frfrstfrnd
skall frfrsvinna ur deras hjfrtan,
och deras rfrd skall jag gfr om intet;
de skola dfrfrga sina avgudar och signare,
sina andebesvfrjare och spfrmnfrn.

019:004 Men jag skall giva egyptierna
i en hfrd herres hand,
och en grym konung skall frfrda frver dem,
sfrger Herren, HERREN Sebaot.

019:005 Och vattnet skall frfrsvinna ur havet,
och floden skall sina bort och uttorka.

019:006 Strfrmmarna skola utbreda stank,
Egyptens kanaler
skola frfrminskas och sina bort;
rfr och vass skall frfrvissna.

019:007 frngarna vid Nilfloden,
lfrngs flodens strand,
och alla sfrdesfrft vid floden,
de skola frfrtorka, frfrdfrvas och varda till intet.

019:008 Dess fiskare skola klaga,
alla som kasta ut krok i floden skola sfrja;
och de som lfrgga ut nfr i vattnet
skola stfrdfr modlfrsa.

- 019:009 De som arbeta i h cklat lin
skola komma p skam,
s ock de som väva fina tyger.
- 019:010 Landets stödjepelare skola bliva krossade
och alla de som arbeta för l n
gripas av  ngest.
- 019:011 Såsom idel d rar
st d Soans furstar;
Faraos visaste rådgivare
giva blott oförnuftiga r d.
Huru kunnen l d s ga till Faraos:
 Jag   en son av visa m n,
en son av forntidens konungar??
- 019:012 Ja, var   dina vise?
M de f kunna f  dig--ty de veta det ju--
vad HERREN Sebaot
har beslutit över Egypten.
- 019:013 Nej, Soans furstar hava blivit d rar,
Nofs furstar  o bedragna,
Egypten föres vilse
av dem som voro h nstenar i dess stammar.
- 019:014 HERREN har där utgjutit
en f virringens ande,
s att de komma Egypten att ragla,
vadhelst det företager sig,
såsom en drucken raglar i sina spyor.
- 019:015 Och Egypten skall icke hava framgång
i vad någon där g r,
evad han   huvud eller svans,
evad han   palmtopp eller s vstr?
- 019:016 P den tiden skola egyptierna vara såsom kvinnor: de skola b va
och f skr ckas f  HERREN Sebaots upplyfta hand, när han lyfter
den mot dem.
- 019:017 Och Juda land skall bliva en skräck f  egyptierna; s ofta man
n mner det få dem, skola de f skr ckas, få det besluts skull
som HERREN Sebaot har fattat över dem.
- 019:018 P den tiden skola i Egyptens land finnas fem st der som tala
Kanaans tungom , och som svärja vid HERREN Sebaot; en av dem
skall heta Ir-Haheres.
- 019:019 P den tiden skall ett altare vara rest   HERREN mitt i
Egyptens land, s ock en stod   HERREN vid landets gräns.
- 019:020 Och de skola vara till tecken och vittnesbörd f  HERREN Sebaot
i egyptiernas land: n r de ropa till HERREN om hj p mot
f tryckare, d skall han s nda dem en fr sare och f svarare,
och han skall r dda dem.
- 019:021 Och HERREN skall göra sig känd f  egyptierna, ja, egyptierna
skola lära k na HERREN p den tiden; och de skola tj na honom
med slaktoffer och spisofer, de skola g ra l ften   HERREN och
f infria dem.
- 019:022 S skall döHERREN sl Egypten--sl , men ock hela; när de
omvända sig till HERREN, skall han b rh ra dem och hela dem.
- 019:023 P den tiden skall en banad v g leda från Egypten till Assyrien,
och assyrierna skola komma in i Egypten, och egyptierna in i
Assyrien; och egyptierna skola h lla gudstjänst tillsammans med

assyrierna.

019:024 P?den tiden skall Israel, s?som den tredje i f?bundet, st?vid sidan av Egypten och Assyrien, till en v?signelse p?jorden.

019:025 Och HERREN Sebaot skall v?signa dem och s?ga:

V?signad vare du Egypten, mitt folk,
och du Assyrien, mina h?nder verk,
och du Israel, min arvedel!

020:001 I det ? d?Tartan kom till Asdod, uts?nd av Sargon, konungen i Assyrien--varefter han ock bel?grade Asdod och intog det--

020:002 p?den tiden talade HERREN genom Jesaja, Amos' son, och sade: ?Upp, l?s s?cktygskl?dnaden fr?n dina l?nder, och drag dina skor av dina f?tter.? Och denne gjorde s?och gick naken och barfota.

020:003 Sedan sade HERREN: ?Likasom min tj?nare Jesaja har g?tt naken och barfota och nu i tre ? varit till tecken och f?rebild ang?ende Egypten och Etiopien,

020:004 s?skall konungen i Assyrien l?ta f?ngarna ifr?n Egypten och de bortf?rda fr?n Etiopien, b?de unga och gamla, vandra ?stad nakna och barfota, med blottad bak, Egypten till blygd.

020:005 D?skola de h?na och blygas ?ver Etiopien, som var deras hopp, och ?ver Egypten, som var deras stolthet.

020:006 P?den dagen skola inbyggarna h? i kustlandet s?ga: 'Se, s? gick det med dem som voro v?tt hopp, med dem till vilka vi flydde, f? att f?hj?p och bliva r?ddade undan konungen i Assyrien; huru skola vi d?s?j?va kunna undkomma?'

021:001 Utsaga om ?knen vid havet.

Likasom en storm
som far fram i Sydlandet
kommer det fr?n ?knen,
fr?n det fruktansv?rda landet.

021:002 En gruvlig syn
har blivit mig kungjord:
?H?jare h?ja,
r?vare r?va.

Drag upp, du Elam!
Tr?ng p?, du Mediens folk!

P?all suckan
vill jag g?ra slut.?

021:003 F?rdens skull darra
nu mina l?nder,
?ngest griper mig,
lik en barnaf?derskas ?ngest;
f?virring kommer ?ver mig,
s?att jag icke kan h?ra,
f?skr?ckelse fattar mig,
s?att jag icke kan se.

021:004 Mitt hj?ta ? utom sig,
jag kv?ljes av f?f?ran;
skymningen, som jag l?ngtade efter,
v?lar mig nu skr?ck.

021:005 Man dukar bord,
man breder ut t?cken,
man ?ter och dricker.
Nej, st?n upp, I furstar;

sm?rjen edra sk?ldar!

021:006 Ty s?har Herren
sagt till mig:
?G?och st?l ut en v?ktare;
vad han f?r se, det m?han f?rkunna.

021:007 Och om han ser ett t?g,
ryttare par efter par,
ett t?g av ?snor,
ett t?g av kameler,
d?m?han giva akt,
noga giva akt.?

021:008 Och denne ropade,
s?som ett lejon ryter:
?Herre, h?r st?r jag
p?vakt best?ndigt,
dagen igenom,
och jag f?rbliver
h?r p?min post
natt efter natt.

021:009 Och se, nu kommer h?r
ett t?g av m?n,
ryttare par efter par!?
Och ?ter talade han och sade:
?Fallet, fallet ? Babel!
Alla dess gudabel?ten
?ro nedbrutna till jorden.?

021:010 O du mitt krossade,
mitt s?ndertr?skade folk,
vad jag har h?rt
av HERREN Sebaot,
Israels Gud,
det har jag f?rkunnat f?r eder.

021:011 Utsaga om Duma.

Man ropar till mig fr?n Seir:
?V?ktare, vad lider natten?
V?ktare, vad lider natten??

021:012 V?ktaren svarar:
?Morgon har kommit,
och likv?r ? det natt.
Viljen I fr?ga mer, s?fr?gen;
kommen tillbaka igen.?

021:013 Utsaga ?ver Arabien.

Tagen natth?b?rge i Arabiens vildmark,
I karavaner fr?n Dedan.

021:014 M?man komma emot de t?rstande
och giva dem vatten.
Ja, inbyggarna i Temas land
g?de flyktande till m?tes med br?d.

021:015 Ty de fly undan sv?rd,
undan draget sv?rd,
och undan sp?nd b?rge
och undan krigets tunga.

021:016 Ty s?har Herren sagt till mig: Om ett ?r, s?som dagakarlen
r?knar ?ret, skall all Kedars h?rlighet vara f?g?ngen,
021:017 och f?ga skall d?vara kvar av Kedars hj?rtars b?gar, s?m?nga
de ?ro. Ty s?har HERREN, Israels Gud, talat.

022:001 Utsaga om Synernas dal.

Vad ?r d?p?f?rde,
eftersom allt ditt folk
stiger upp p?taken?
022:002 Du larmuppfyllda,
du bullrande stad,
du glada stad!
Dina slagna hava icke
blivit slagna med sv?rd,
ej d?dats i strid.
022:003 Alla dina furstar
hava samf?llt flytt undan,
utan b?gskott blevo de f?ngar.
Ja, s?m?nga som p?r?ffades hos dig
blevo allasammans f?ngar,
huru l?ngt bort de ?n flydde.
022:004 D?r?f?r s?ger jag:
V?nden blicken ifr?n mig,
jag m?ste gr?ta bitterligen;
trugen icke p?mig tr?st
f?r att dottern mitt folk
har blivit f?st?rd.
022:005 Ty en dag med f?virring, nedtrampning och best?rtning
kommer fr?n Herren, HERREN Sebaot,
i Synernas dal,
med nedbrutna murar
och med rop upp mot berget.
022:006 Elam hade fattat kogret,
vagnsk?mpar och ryttare f?jde honom;
Kir hade blottat sk?lden.
022:007 Dina sk?nhaste dalar voro fyllda med vagnar,
och ryttarna hade fattat st?nd vid porten.
022:008 Juda blev blottat och l?g utan skydd. D?sk?dade du bort efter
vapnen i Skogshuset.
022:009 Och i s?gen att Davids stad hade m?nga r?mnor, och i samladen
upp vattnet i Nedre dammen.
022:010 Husen i Jerusalem r?knaden i, och i br?ten ned husen f?r att
bef?sta muren.
022:011 Och mellan de b?da murarna gjorden i en beh?llare f?r vattnet
fr?n Gamla dammen. Men i sk?daden icke upp till honom som hade
verkat detta; till honom som f?r l?nge sedan hade best?mt det
s?gen i icke.
022:012 Herren, HERREN Sebaot kallade eder p?den dagen till gr?t och
klagan, till att raka edra huvuden och h?lja eder i sorgdr?kt.
022:013 Men i st?llet h?ng?ven i eder ?r fr?jd och gl?dje; i d?daden
oxar och slaktaden f?r, i ?ten k?tt och drucken vin, i saden:
?r?tom oss ?ta och dricka, ty i morgon m?ste vi d??
022:014 D?r?f?r ljuder fr?n HERREN Sebaot denna uppenbarelse i mina ?ron:
Sannerligen, denna eder missg?fning skall icke bliva f?rsonad,
s?l?nge i leven, s?ger Herren, HERREN Sebaot.

022:015 S? sade Herren, HERREN Sebaot: G? bort till honom d?,
f?rvaltaren, ?verhovm?staren Sebna, och s?g till honom:
022:016 Vad g?r du h?, och vem t?nker du l?gga h?, eftersom du h?
hugger ut en grav ? dig? Du som hugger ut din grav s?h?gt uppe,
du som i klippan urholkar en boning ? dig,
022:017 du m?veta att HERREN skall slunga dig l?ngt bort, en s?dan
man som du ?. Han skall rulla dig tillhopa till en klump,
022:018 han skall hopnysta dig s?som ett nystan, och kasta dig s?som en
boll bort till ett land som har utrymme nog f?r dig; d?r skall
du d?, och dit skola dina h?rliga vagnar komma, du skamfl?ck f?r
din herres hus.

022:019 Ja, jag skall st?ta dig bort ifr?n din plats, och fr?n din
tj?nst skall du bliva avsatt.

022:020 Och p?den dagen skall jag kalla p?min tj?nare Eljakim,
Hilkias son;

022:021 honom skall jag ikl?da din livkl?dnad, och med ditt b?te skall
jag omgjorda honom, och skall l?gga ditt v?de i hans hand, s?
att han bliver en fader f?r Jerusalems inv?nare och f?r Juda
hus.

022:022 Och jag skall giva honom Davids hus' nyckel att b?ra; n?r han
uppl?ter, skall ingen tillsluta, och n?r han tillsluter, skall
ingen uppl?ta.

022:023 Och jag skall sl?in honom till en stadig spik i en fast v?gg,
och han skall bliva ett ?res?te f?r sin faders hus.

022:024 Men om d?hans faders hus, s?tungt det ?, h?nger sig p?
honom, med ?tlingar och avkomlingar--alla slags sm?k?rl av
vad slag som helst, sk?lar eller allahanda krukor--

022:025 d?, p?den dagen, s?ger HERREN Sebaot, skall spiken, som var
inslagen i den fasta v?ggen lossna; den skall g?s?nder och
falla ned, och b?rdan som h?ngde d?p?, skall krossas. Ty s?har
HERREN talat.

023:001 Utsaga om Tyrus.

J?mren eder, I Tarsis-skepp! Ty det ? ?delagt, utan hus och utan
g?ster; fr?n kitt?rnas land n?r dem budskapet h?rom.

023:002 Sitten stumma, I kustlandets inv?nare!

K?pm?n fr?n Sidon, sj?farande m?n, uppfyllde dig;

023:003 av Sihors s?d och Nilflodens sk?rdar skaffade du dig vinning, i
det du for ?ver stora vatten och drev handel d?med bland folken.

023:004 Men st?d?r nu med skam, du Sidon; ty s?s?ger havet, havets
f?ste: ?S?r jag d?utan avkomma och har icke f?tt n?gra
barn, icke uppf?tt ynglingar, icke fostrat jungfrur.?

023:005 N?r man f?r h?ra detta i Egypten, d?b?var man vid ryktet om
Tyrus.

023:006 Dragen bort till Tarsis och j?mren eder,
I kustlandets inv?nare.

023:007 ? detta eder glada stad,
hon den urgamla,
som av sina f?tter bars till fj?ran land,
f?r att g?sta d??

023:008 Vem besl?r detta ?ver Tyrus,
henne som delade ut kronor,
vilken k?pm?n voro furstar,
vilken kr?mare voro storm?n p?jorden?

- 023:009 HERREN Sebaot var den som beslöt det,
fört att slå ned all den stolta högheten
och ämjuka alla stormen på jorden.
- 023:010 Bred nu ut dig över ditt land såsom Nilfloden,
du dotter Tarsis;
du bör ingen boja mer.
- 023:011 Han räckte ut sin hand över havet,
han kom konungariket att darra;
HERREN bjöd om Kanaans fästen
att de skulle ädelöggas.
- 023:012 Han sade: Du skall ej allt framgent
föreläva i fröjd,
du kränkta jungfru,
du dotter Sidon.
Stå upp och drag bort till kittöernas land;
dock, ej heller dör du för ro.
- 023:013 Se, kaldöernas land,
folket som förr ej var till,
de vilkas land Assyrien gjorde till boning
för djuren,
de resa dör sina belägringstorn
och omstyrta stadens platser
och gör den till en grushög.
- 023:014 Jämren eder, I Tarsis-skepp,
ty edert fäste är förstört.
- 023:015 På den tiden skall Tyrus ligga förgädd i sjuttio år, såsom
rädde du alljämt en och samma konung; men efter sjuttio år
skall det gå med Tyrus, såsom det heter i visan om skökan:
- 023:016 Tag din harpa
och gå omkring i staden,
du förgädda sköka;
spela vackert
och sjung flitigt,
så att man kommer ihåg dig.
- 023:017 Ty efter sjuttio år skall HERREN se till Tyrus, och det skall
äro förebegynna att taga emot skökol och bedriva otukt med
jordens alla konungariket i den vida världen.
- 023:018 Men hennes handelsfärd och vad hon fört såsom skökol skall
vara helgat för HERREN; det skall icke läggas upp och icke
gämmas, utan de som bo inför HERRENS ansikte skola av hennes
handelsfärd hava mat till fyllest och prätiga kläder.
- 024:001 Se, HERREN ädelögger jorden
och föder den;
han omväver, vad dörrer,
och föstrer dess inbyggare.
- 024:002 Och det gör prästen såsom folket,
husbonden såsom tjänaren,
husfrun såsom tjänarinnan,
söjaren såsom köparen,
låttagaren såsom läggivaren,
gäddaren såsom borgenären.
- 024:003 Jorden bliver i grund ädelagd
och i grund utplundrad;

- ty HERREN har talat
detta ord.
- 024:004 Jordan s?jer och tvinar bort,
jordkretsen f?sm?ktar och tvinar bort,
vad h?gt ? bland jordens folk f?sm?ktar.
- 024:005 Ty jorden har blivit ohelgad
under sina inbyggare;
de hava ?vertr?tt lagarna,
de hava f?vandlat r?ten,
brutit det eviga f?bundet.
- 024:006 D?f? uppfr?ter f?bannelse jorden,
och de som bo d? m?ste lida, vad de hava f?skyllt;
d?f? f?t?ras jordens inbyggare av hetta,
s?att ej m?nga m?niskor finnas kvar.
- 024:007 Vinmusten s?jer,
vintr?det f?sm?ktar;
de som voro s?hjt?eglada sucka nu alla.
- 024:008 Det ? f?bi med fr?den vid pukornas ljud,
de gladas larm ha tystnat;
det ? f?bi med fr?den vid harpans klang.
- 024:009 Vin dricker man icke mer under s?ng,
rusdrycken k?nes bitter f? dem som dricka den.
- 024:010 Nedbruten ligger den ?de staden;
vart hus ? st?ngt, s?att ingen kommer d?in.
- 024:011 D?rute h?res klagorop ?ver vinet;
all gl?dje ? s?som en nedg?ngen sol,
all jordens fr?d har flyktat.
- 024:012 ?del?ggelse allenast ? kvar i staden,
och porten ? slagen i spillror.
- 024:013 Ty det m?ste s?g?p?jorden bland folken, s?som det g?, n?
man sl? ned oliver, s?som n? man g? en eftersk?d, sedan
vinb?gningen ? slut.
- 024:014 Dessa h?va d?upp sin r?st och jubla; fr?derop ?ver HERRENS
h?ghet ljuda borta i v?ster:
- 024:015 ?ren d?f? HERREN i ?sterns bygder, ?ven i havsl?nderna
HERRENS, Israels Guds, namn.?
- 024:016 Fr?n jordens ?nda h?ra vi lovs?nger: ?En h?rlig lott f? den
r?tf?rdige!? Men jag s?ger: Jag arme, jag arme, ve mig!
H?jare h?ja, ja h?jande fara h?jare fram.
- 024:017 Faror, fallgropar och f?lor v?nta eder, I jordens inbyggare.
- 024:018 Och om n?gon flyr undan farlighetsropen, s?st?tar han i
fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen, s?f?ngas han i
f?lan. Ty f?nstren i h?den ?o ?pnade, och jordens grundvalar
b?va.
- 024:019 Jordan brister, ja, den brister; jorden r?mnar, ja, den r?mnar;
jorden vacklar, ja, den vacklar;
- 024:020 jorden raglar, ja, den raglar s?som en drucken; den gungar s?som
vaktskjulet i tr?dets topp. Dess ?vertr?delse vilar tung p?den,
och den faller och kan icke mer st?upp.
- 024:021 P?den tiden skall HERREN hems?ka h?dens h?r uppe i h?den och
jordens konungar nere p?jorden.
- 024:022 Och de skola samlas tillhopa, s?som f?ngar hopsamlas i
f?nggropen, och skola inneslutas i f?ngelse; sent omsider n?
dem hems?kelsen.
- 024:023 D?skall m?nen blygas och solen sk?mmas; ty HERREN Sebaot skall
d?vara konung p?Sions berg och i Jerusalem, och hans ?dste
skola sk?da h?lighet.

- 025:001 HERRE, du är min Gud;
jag vill upphäva dig, jag vill prisa ditt namn,
ty du gör underfulla ting,
du utför rättslut ifrån fordom tid,
fasta och beständande.
- 025:002 Ja, du har gjort staden till en stenhop,
den befästa staden till en grushög;
främlingarnas palats står ej mer där såsom en stad,
aldrig skall det byggas upp igen.
- 025:003 Därför måste nu det vilda folket ära dig,
den grymma hednastaden frukta dig.
- 025:004 Ty du har varit ett värn för den arme,
ett värn för den fattige i hans nöd,
en tillflykt mot stråtskurar,
ett skydd under hettan.
Ty värdsverkarnas raseri
är likasom en stråtskur mot en vägg.
- 025:005 Och såsom du kuvar hettan, när det är som torrast,
så kuvar du främlingarnas larm;
ja, såsom hettan dräpas genom molnens skugga,
så dräpas de grymmas segersång.
- 025:006 Och HERREN Sebaot skall på detta berg
göra ett gästbud för alla folk,
ett gästbud med feta råttor,
ett gästbud med starkt vin,
ja, med feta, mätiga fulla råttor,
med starkt vin, väl klart.
- 025:007 Och han skall på detta berg göra om intet
det dok som häjjer alla folk,
och det tånkelse som betänker alla folkslag.
- 025:008 Han skall för alltid göra världen om intet;
och Herren, HERREN
skall avtorka tårarna
från alla ansikten,
och skall taga bort
sitt folks smärta
överallt på jorden.
Ty så har HERREN talat.
- 025:009 På den tiden skall man säga:
Se, där är vår Gud,
som vi förbidade
och som skulle frälsa oss.
Ja, där är HERREN, som vi förbidade;
låt oss fröjdas och vara glada över hans frälsning.
- 025:010 Ty HERRENS hand skall vila över detta berg,
men Moab skall bli nedtrampad i sitt eget land,
likasom strötrampas ned i gudselpåren.
- 025:011 Och huru han än där breder ut sina händer,
lik simmaren, när han simmar,
så skall dock hans högmod bli nedbrutet,
trots hans händers alla konst.
- 025:012 Ja, dina murars höga fäste
störtar han omkull och ämjukar,
han slår det till jorden, ned i stoffet.
- 026:001 På den tiden skall man sjunga denna sång i Juda land:

- Vår stad giver oss styrka;
    murar och vårn
    bereda oss frönsning.
026:002 Låten upp portarna,
    så att ett rättfärdigt folk
    får draga därin,
    ett som håller tro.
026:003 Den som är fast i sitt sinne
    bevarar du i frid, i frid;
    ty på dig förtrostar han.
026:004 Förtrosten döpa HERREN
    till evig tid;
    ty HERREN, HERREN
    är en evig klippa.
026:005 Ty dem som trona i höjden,
    dem störtar han ned,
    ja, den höga staden;
    han ämjukar den,
    ämjukar den till jorden,
    han slår den ned i stoftet.
026:006 Den trampas under fötterna,
    under de förtäcktas fötter,
    under de armas steg.

026:007 Men den rättfärdiges väg är jämn;
    är den rättfärdige bereder du
    en jämnad stig.
026:008 Ja, på dina domars väg,
    HERRE, förbida vi dig;
    till ditt namn och ditt pris
    står vår själars trängtan.
026:009 Min själ trängtar efter dig om natten,
    och anden i mig söker dig bittida;
    ty när dina domar drabbar jorden,
    lär sig jordkretsens
    inbyggare rättfärdighet.
026:010 Om nåd bevisas mot den ogudaktige,
    så lär han sig icke rättfärdighet;
    i det land, där rätt skulle ävas,
    går han dövad orätt är
    och ser icke HERRENS höghet.

026:011 HERRE, din hand är upplyft,
    men de se det icke;
    må de nu med blygsel
    se din nitfiskan för folket;
    ja, må eld förtära
    dina ovänner.
026:012 HERRE, du skall skaffa
    frid åt oss,
    ty allt vad vi hava utträttat
    har du utfört åt oss.
026:013 HERREN, vår Gud,
    andra herrar än du
    hava häskat över oss,
    men allenast dig prisa vi,
    allenast ditt namn.
026:014 De döda förticke liv igen,

skuggorna st?ej ?ter upp;
d?ff? hems?kte och f?gjorde du dem
och utrotade all deras ?minnelse.

026:015 Du f?rkade en g?ng folket, HERRE;
du f?rkade folket och bevisade dig h?flig;
du utvidgade landets alla gr?nser.

026:016 HERRE, i n?den hava de nu s?kt dig,
de hava utgjutit tysta b?ner,
n? din tuktan kom ?ver dem.

026:017 S?som en havande kvinna,
d?hon ? n?a att f?da,
v?ndas och ropar
i sina kval,
s?var det med oss
inf? ditt ansikte, o HERRE.

026:018 Vi voro ocks?havande och v?ndades;
men n? vi f?dde, var det vind.

Vi kunde icke bereda
fr?sning ? landet;
inga m?niskor f?das mer
till att bo p?jordens krets.

026:019 Men dina d?da m?f?liv igen;
mina d?das kroppar m? ?ter st?upp.
Vaknen upp och jublen,
I som liggen i graven;
ty din dagg ? en ljusets dagg,
och jorden skall giva igen de avsomnade.

026:020 V?an d?, mitt folk,
g?in i dina kamrar
och st?ng igen d?rarna om dig;
g?m dig ett litet ?gonblick,
till dess att vreden har g?tt f?bi.

026:021 Ty se, HERREN
tr?der ut ur sin boning,
f? att hems?ka jordens inbyggare
f? deras missg?rning;
och jorden skall l?a komma i dagen
allt blod som d? har blivit utgjutet,
och skall icke l?ngre bet?cka
dem som d? hava blivit dr?pta.

027:001 P?den tiden skall HERREN
med sitt sv?rd, det h?rda,
det stora och starka,
hems?ka Leviatan,
den snabba ormen,
och Leviatan,
den ringlande ormen,
och skall dr?pa draken,
som ligger i havet.

027:002 P?den tiden skall finnas
en ving?d, rik p?vin,
och man skall sjunga om den:

027:003 Jag, HERREN, ? dess vaktar,
?ter och ?ter vattnar jag den.
F? att ingen skall skada den,

- vaktar jag den natt och dag.
027:004 Jag vredgas icke p?den;
nej, om tistel och t?rne
ville begynna strid,
s?skulle jag g?l?st d?rp?
och br?nna upp alltsammans.
027:005 Eller ock m?ste man s?ka skydd hos mig
och g?ra fred med mig;
ja, fred m?ste man g?ra med mig.
- 027:006 I tider som komma skall Jakob skjuta r?tter
och Israel gr?nska och blomstra;
jordkretsen skola de uppfylla med sin frukt.
027:007 Har man v? pl?gat dem s?, som han pl?gade deras pl?gare?
Eller dr?ptes de s?, som deras dr?pta fiender blevo dr?pta?
027:008 Nej, v? n?pste han folket, n? han f?kastade och f?sk? det,
v? ryckte han bort det med sin h?rda vind,
p? ?stanstormens dag;
027:009 men d?ff? kan ock Jakobs missg?ning
d?bliva f?sonad
och deras synds borttagande
d?giva fullmogen frukt,
n? alla stenar i deras altaren ?o f?st?rda
--s?som d?man krossar s?nder kalkstycken--
och n? Aseror och solstoder ej mer resas upp.
- 027:010 Se, den fasta staden ligger ?de,
den har blivit en folktom plats,
?vergiven s?som en ?ken,
kalvar g?d? i bet
och l?gra sig d?
och avbita de kvistar d? finnas.
027:011 Och n? grenarna ?o torra, bryter man av dem,
och kvinnor komma
och g?ra upp eld med dem.
Ty detta ? icke ett folk med f?st?nd;
d?ff? visar deras skapare dem intet f?barmande,
och deras danare dem ingen misskund.
- 027:012 Och det skall ske p?den tiden
att HERREN anst?ler en inb?gning,
fr?n den strida floden intill Egyptens b?ck;
och I skolen varda insamlade,
en och en, I Israels barn.
027:013 Och det skall ske p?den tiden
att man st?ter i en stor basun;
och de som hava varit borttappade i Assyriens land
och f?drivna till Egyptens land,
de skola d?komma;
och de skola tillbedja HERREN
p?det heliga berget i Jerusalem.
- 028:001 Ve dig, du Efraims
druckna m?ns stolta krona,
du hans str?ande h?lighets
vissnande blomster
p?bergshj?ssan ovan de vinberusades
b?diga dal!
028:002 Se, fr?n Herren kommer

- en som är stark och vädig,
 lik en hagelskur,
 en fördömande storm,
 lik en störtskur med vädiga,
 översvämmande vatten,
 som slå allt till jorden med mat.
- 028:003 Under fötterna bliver den dötrampad,
 Efraims druckna möns
 stolta krona.
- 028:004 Och det går med hans strålande hörlighets
 vissnande blomma
 på bergshjässan ovan
 den fördiga dalen,
 såsom det går med ett fikon därnere,
 ett som har mognat före sommarskörden:
 snart någon får syn därpå, slukar han det,
 medan han ännu har det i sin hand.
- 028:005 På den tiden skall HERREN Sebaot
 bliva en hörlig krona
 och en strålande krans
 för kvarlevan av sitt folk;
- 028:006 och han skall bliva en rättens ande
 för den som skipar rätt,
 och en starkhetsmakt
 för dem som driva fienden på porten.
- 028:007 Men också här
 raglar man av vin,
 stapplar man av starka drycker;
 både präster och profeter
 ragla av starka drycker,
 de som överlastade av vin,
 de stappla av starka drycker;
 de ragla, när de profetera,
 de vackla, när de skipa rätt.
- 028:008 Ja, alla bord som fulla
 av vädjliga spyor,
 ingen ren fläck finnes.
- 028:009 --Vem är det därhan vill låta förstöra,
 och vem skall han få att giva akt på sin predikan?
 som vi dönyss använda från modersmjöken,
 nyss tagna från modersbröstat?
- 028:010 Det är ju gnat på gnat, gnat på gnat,
 prat på prat, prat på prat,
 litet här, litet där?
- 028:011 --Ja väl, genom stammande öppar
 och på ett främmande tungomål
 skall han tala till detta folk,
- 028:012 han som en gång sade till dem:
 Här är vilostaden,
 låten den trötte få vila;
 här är vederkvickelsens ort?
 Men sådant ville de icke höra.
- 028:013 Så skall döHERRENS ord bliva för dem
 gnat på gnat, gnat på gnat,
 prat på prat, prat på prat,
 litet här, litet där?
 Och så skola de, bäst de gå där,
 falla baklänges och krossas,

varda snöjda och föngade.

- 028:014 Herren döfö HERRENS ord,
I bespottare,
I som räden över folket
hö i Jerusalem.
- 028:015 Eftersom I sögen: övi hava slutit
ett förbund med däden,
med dödsriket hava vi
ingött ett fördrag;
om ock gisslet far fram likt en översvömmande flod,
skall det icke nöoss,
ty vi hava gjort lögnen till vöt tillflykt
och falskheten till vöt beskörmö,
- 028:016 döfö söger Herren, HERREN sö.
Se, jag har lagt i Sion en grundsten,
en beprövad sten,
en dyrbar hönsten, fast grundad;
den som tror pöden behöver icke fly.
- 028:017 Och jag skall löta röten vara mäsnöret
och rötfördigheten söklodet.
Och hagel skall söned eder löntillflykt,
och vatten skall sköja bort edert beskörmö.
- 028:018 Och edert förbund med däden
skall bliva utplöhat,
och edert fördrag med dödsriket
skall icke bestö,
nö gisslet far fram likt en översvömmande flod,
dösolen I varda nedtrampade.
- 028:019 Söofta det far fram,
skall det träffa eder;
ty morgon efter morgon skall det fara fram,
ja, böde dag och natt.
Idel förskröckelse bliver det,
nö I mästen akta pöden predikan.
- 028:020 Ty söngen bliver döfö kort
att ströcka ut sig pö
och töcket fö knapp
att svepa in sig i.
- 028:021 Ty HERREN skall stöupp
likasom pöPerasims berg,
och han skall löta se sin vrede
likasom i Gibeons dal.
Han skall utföta sitt verk,
ett sölsamt verk;
han skall förtöta sitt arbete,
ett föunderligt arbete.
- 028:022 Söhöen nu upp med eder bespottelse,
fö att edra band ej möbliva öhödare;
ty om föstöring och öryggligt beslutet straffdom
över hela jorden har jag hött föhö Herren, HERREN Sebaot.
- 028:023 Lyssnen och höen min röst,
akten höpöoch höen mitt tal.
- 028:024 Nö ökermannen vill sö,
plöjer han döbestöndigt
och hackar upp och harvar sin markö
- 028:025 Nej, fastmer: sedan han har jömnat fötet,
strö han ju dö svartkummin

- och kastar dit kryddkummin
och s?r vete i rader
och korn p?dess s?skilda plats
och sp?t i kanten.
- 028:026 Ty hans Gud har undervisat honom
och l?tt honom det r?ta s?ttet.
- 028:027 Man tr?skar ju ej heller svartkummin med tr?skvagn
och l?ter ej vagnshjul g? ?ver kryddkummin,
utan klappar ut svartkummin med stav
och kryddkummin med k?pp.
- 028:028 Och br?ds?den, tr?skar man s?nder den?
Nej, man pl?gar icke oavl?ligt tr?ska den
och driva sina vagnshjul och h?star d?r?ver;
man vill ju icke tr?ska s?nder den.
- 028:029 Ocks? detta kommer
fr?n HERREN Sebaot;
han ? underbar i r?d
och stor i vishet.
- 029:001 Ve dig, Ariel, Ariel,
du stad, d? David slog upp sitt l?ger!
L?ggen ? till ?
och l?ten h?gtiderna fullborda sitt kretslopp,
- 029:002 s? skall jag bringa Ariel i tr?ngm?;
j?mmer skall f?ja p?j?mmer,
och d? bliver det f? mig ett verkligt Ariel.
- 029:003 Jag skall sl? l?ger runt omkring dig
och omsluta dig med vallar
och resa upp b?verk emot dig.
- 029:004 D? skall du tala djupt nedifr?n jorden,
och dina ord skola d?mpade komma fram ur stoftet;
din r?st skall h?ras s?som en andes ur jorden,
och ur stoftet skall du viska fram dina ord.
- 029:005 Men fr?mlingshopen skall bliva s?som fint damm
och v?ldsverkarhopen s?som bortflyende agnar;
pl?tsligt och med hast skall detta ske.
- 029:006 Fr?n HERREN Sebaot skall hems?kelsen komma,
med tord?n och jordb?vning och stort dunder,
med storm och ov?der
och med l?gor av f?tt?rande eld.
- 029:007 Och hela hopen av alla de folk
som drogo i strid mot Ariel,
de skola vara s?som en dr?msyn om natten,
alla som drogo i strid mot det och dess borg
och bragte det i tr?ngm?.
- 029:008 S?som n? den hungrige dr?mmer att han ?ter,
men vaknar och k?nner sin buk vara tom,
och s?som n? den t?stande dr?mmer att han dricker,
men vaknar och k?nner sig t?stig och f?sm?ktande,
s? skall det g? med hela hopen av alla de folk
som drogo i strid mot Sions berg.
- 029:009 St?n d? med h?pnad, ja, varen h?pna;
stirren eder blinda, ja, varen blinda,
I som ?en druckna, men icke av vin,
I som raglen, men icke av starka drycker.
- 029:010 Ty HERREN har utgjutit ?ver eder
en tung s?mns ande
och har tillslutit edra ?gon;

han har höjtt märke över profeterna
och över siarna, edra ledare.

029:011 Och så har profetsynen om allt detta blivit för eder lik orden i
en förseglad bok: om man söker en sådan i någon som kan läsa
och säga: Läs detta?, svarar han: Jag kan det icke, den är
ju förseglad?

029:012 och om man söker den i någon som icke kan läsa och säga: Läs
detta?, svarar han: Jag kan icke läsa.?

029:013 Och HERREN har sagt:
Eftersom detta folk nalkas mig med sin mun
och äro mig med sina löpar,
men åter sitt hjerta vara långt ifrån mig,
så att deras fruktan för mig
består i inlöda människobud,

029:014 därför skall jag ännu en gång
göra underbara ting mot detta folk,
ja, underbara och förunderliga;
de visas vishet skall förgås,
och de förständigas förstånd skall bliva försmätkat.

029:015 Ve eder, I som säga att denna edra rädslag för HERREN i djupet,
och som bedriven edra verk i mörkret, I som säga: Vem ser oss,
och vem känner oss??

029:016 Huru förvånade äro I icke! Skall döljert aktas lika med
krukmakaren? Skall verket säga om sin mästare: Han har icke
gjort mig?? Eller skall bilden säga om honom som har format
den: Han förstär intet??

029:017 Se, ännu allenast en liten tid,
och Libanon skall förvandlas till ett bölldigt fält
och det bölldiga fältet räknas såsom vildmark.

029:018 De döva skola på den tiden
höra vad som läses för de,
och de blindas ögon skola se
och vara fria ifrån dunkel och mörker;

029:019 och de ämjuke skola dökna
allt större glädje i HERREN;
och de fattigaste bland människor
skola fröjda sig i Israels Helige.

029:020 Ty vädverkarna äro icke mer till,
bespottarna hava fött en ände,
och de som stodo efter fördärv äro alla utrotade,

029:021 de som genom sitt tal gjorde att oskyldiga blevo földa
och snärjde den som skulle skipa rätt i porten
och genom lögn vrängde rätten för den rättfärdige.

029:022 Därför säger HERREN så till Jakobs hus,
han som förlössade Abraham:
Nu skall Jakob icke mer behöva blygas,
nu skall hans ansikte ej vidare blekna;

029:023 ty när han--hans barn--föse mina händer verk ibland sig,
döskola de hölla mitt namn heligt,
de skola hölla Jakobs Helige helig
och förskräckas för Israels Gud.

029:024 De förvillade skola döföförständ,
och de knorrande skola taga emot lördom.

030:001 Ve eder, I vanartiga barn,
säger HERREN,
I som gåren upp rädslag
som icke komma från mig,
och sluten förbund,
utan att min Ande är med,
så att I drigenom hopen
synd på synd,

030:002 I som dragen ned till Egypten,
utan att hava rådfördrag min mun,
för att säga eder ett värn hos Farao
och en tillflykt under Egyptens skugga!

030:003 Se, Faraos värn
skall bliva eder till skam,
och tillflykten under Egyptens skugga
skall bliva eder till blygd.

030:004 Ty om ock hans furstar äro i Soan,
och om än hans sändebud komma ända till Hanes,

030:005 så skall dock var man förblygas över detta folk,
som icke kan hjälpa dem,
icke vara till bistånd och hjälp,
utan allenast till skam och smärlek.

030:006 Utsaga om Söderlandets odjur.

Genom ett farornas och ängstens land,
där lejoninnor och lejon hava sitt tillhåll,
jämte huggormar och flygande drakar,
där föra de på snors ryggar sina rikedomar
och på kamelers pucklar sina skatter
till ett folk som icke kan hjälpa dem.

030:007 Ty Egyptens bistånd är förfärlighet och tomhet;
därför kallar jag det landet
Rahab, som ingenting uträttar?

030:008 Säg nu in och skriv detta på en tavla, som må förvaras bland
dem, och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för
kommande dagar, alltid och evinnerligen.

030:009 Ty det är ett gensträvt folk, trolösa barn, barn som icke
vilja höra HERRENS lag,

030:010 utan säga till siarna: Upphören med edra syner, och till
profeterna: Profeteren icke för oss vad sant är; talen till oss
sådant som är oss värbagligt, profeteren bedrägliga ting;

030:011 viken av ifrå vagen, gå till sidan från stigen, skaffen bort ur
vår syn Israel Helige?

030:012 Därför säger Israels Helige så: Eftersom I frakten detta ord
och förtrösten på vad och vränghet och städjen eder på sådant,

030:013 därför skall denna missgärning bliva för eder såsom ett
fallfärdigt stycke på en hög mur, vilket mer och mer giver sig
ut, till dess att muren plösligt och med hast störtar ned och
krossas;

030:014 den krossa, såsom när man vådsamt slår en lerkruka i bitar, så
vådsamt att man bland bitarna icke kan finna en skäva stor nog
att därmed taga eld från eldstaden eller äsa upp vatten ur
dammen?

030:015 Ty säger Herren, HERREN, Israels Helige: Om i världen om och
även stilla, skolen I bliva frästa, genom stillhet och
förtröstan varden I starka? Men i viljen icke.

030:016 I säger: Nej, på hvar vilja vi jaga fram?--därför skolen I

ocks?bliva jagade; ?p?snabba springare vilja vi rida ?stad?-
d?ff? skola ock edra f?ffjare vara snabba.

030:017 Tusen av eder skola fly f?r en enda mans hot eller f?r fem m?ns
hot, till dess att vad som ?r kvar av eder bliver s?som en ensam
st?ng p?bergets topp, s?som ett baner p?h?jden.

030:018 Ja, d?ff? v?ntar HERREN, till dess att han kan vara eder n?dig;
d?ff? tronar han i h?ghet, till dess att han kan f?barma sig
?ver eder. Ty en domens Gud ?r HERREN; saliga ?ro alla de som
v?nta efter honom.

030:019 Ja, du folk som bor p?Sion, i Jerusalem, ingalunda m?du gr?ta.
Han skall f?rvisso vara dig n?dig, n?r du ropar; s?snart han
h?r din r?st, skall han svara dig.

030:020 Ty v?r skall Herren giva eder n?dens br?d och f?ngenskapens
dryck, men sedan skola dina l?fare icke mer s?ttas ?sido, utan
dina ?gon skola se upp till dina l?fare.

030:021 Och om du viker av, vare sig ?r h?ger eller ?r v?nster, s?skola
dina ?ron h?ra detta ord ljuda bakom dig; ?H?r ?r v?gen, vandren
p?en.?

030:022 D?skolen I akta f?r orent silvret varmed edra skurna bel?ten
?ro ?verdragna, och guldet varmed edra gjutna bel?ten ?ro
belagda; du skall kasta ut det s?som orenlighet och s?ga till
det: ?Bort h?ifr?n!?

030:023 Och han skall giva regn ?r s?den som du har s?tt p?din mark,
och han skall av markens gr?da giva dig br?d som ?r kraftigt och
n?rande; och din boskap skall p?den tiden g?i bet p?vida
?ngar.

030:024 Och oxarna och ?snorna med vilka man brukar jorden, de skola ?ta
saltad blands?d om man har kastat med vanna och kastskovel.

030:025 Och p?alla h?ga berg och alla stora h?jder skola b?ckar rinna
upp med str?mmande vatten--n?r den stora slaktingens dag
kommer, d?torn skola falla.

030:026 Och m?nens ljus skall bliva s?som solens ljus, och solens ljus
skall varda sju g?nger klarare, s?som ett sjufaldigt dagsljus,
n?r den tid kommer, d?HERREN f?rbinder sitt folks skador och
helar s?ren efter slagen som det har f?tt.

030:027 Se, HERRENS namn
kommer fj?ran ifr?n,
med brinnande vrede
och med tunga r?kmoln;
hans l?ppar ?ro fulla av f?rgrymmelse,
och hans tunga ?r s?som f?tt?rande eld;

030:028 hans andedr?kt ?r lik en str?m som sv?mmar ?ver,
s?att den n?r ?nd?upp till halsen.

Ty han vill s?la folken
i f?rintelsens s?l
och l?gga i folkslagens mun
ett betsel, till att leda dem vilse.

030:029 D?skolen I sjunga s?som i en natt
d?man firar helig h?gtid,
och edra hj?tan skola gl?dja sig,
s?som n?r man under fl?jters ljud
t?gar upp p?HERRENS berg,
upp till Israels klippa.

030:030 Och HERREN skall l?ta h?ra
sin r?st i majest?t
och visa huru hans arm drabbar,
i vredesf?rgrymmelse

- och med förtörande eldsögga,
med storm och stötskurar
och hagelstenar.
- 030:031 Ty för HERRENS röst
skall Assur bliva förtörd,
när han slå honom med sitt ris.
- 030:032 Och så ofta staven far fram
och HERREN efter sitt rädslut
lärer den falla på honom
skola pukor och harpor ljuda.
Gång på gång skall han lyfta sin arm
till att strida mot honom.
- 030:033 Ty en Tofetplats
är i Hagesedan tillredd,
ja också för konungen är den gjord redo,
och djup och vid är den;
dess rund är fylld av eld
och av ved i myckenhet,
och lik en svavelström
skall HERRENS Ande
sätta den i brand.
- 031:001 Ve dem som draga ästad
ned till Egypten för att följa,
i det de förlita sig på hästar,
dem som sätta sin förtrostan på vagnar,
därför att de finnas så många,
och på ryttare,
därför att mångden är så stor,
men som ej vända sin blick
till Israels Helige
och icke fråga efter HERREN!
- 031:002 Också han är ju vis;
han lär olyckan komma,
och han ryggar icke sina ord.
Han reser sig upp mot de ondas hus
och mot den hjälp som ogärningsmännen sända.
- 031:003 Ty egyptierna är människor och är icke Gud,
deras hästar är kött och icke ande.
Och HERREN skall ricka ut sin hand,
och de skall hjälparen vackla
och den hjälpte falla,
och båda skola tillhoppa förgås.
- 031:004 Ty så har HERREN sagt till mig:
Såsom ett lejon ryter,
ett ungt lejon över sitt rov,
och icke skrämmes bort
av herdarnas rop
eller rådes för deras larm,
när de i mångd samlas dit,
så skall HERREN Sebaot fara ned
för att strida på Sions berg
och uppe på dess höjd.
- 031:005 Såsom fågeln breder ut sina vingar,
så skall HERREN Sebaot
beskräma Jerusalem;
han skall beskräma och hjälpa,
han skall skona och rådda.

- 031:006 S?v?nden nu om till honom, fr?n vilken I haven avfallit genom ett s?djupt fall, I Israels barn.
- 031:007 Ty p?den tiden skall var och en av eder kasta bort de avgudar av silver och de avgudar av guld, som edra h?nder hava gjort ? eder till synd.
- 031:008 Och Assur skall falla, men icke f?r en mans sv?rd; ett sv?rd, som icke ?r en m?nniskas, skall f?rt?ra honom. Han skall fly f?r sv?rd, och hans unga m?n skola bliva tr?rar.
- 031:009 Och hans klippa skall f?rg? av skr?ck, och hans furstar skola i f?rf?ran fly ifr?n baneret. S?s?ger HERREN, han som har sin eld p?Sion och sin ugn i Jerusalem.
- 032:001 En konung skall uppst?, som skall regera med r?ttf?rdighet, och h?rskare, som skola h?rska med r?ttvisa.
- 032:002 Var och en av dem skall vara s?som en tillflykt i stormen, ett skydd mot st?tskuren; de skola vara s?som vattenb?ckar i en ?demark, s?som skuggan av en v?dig klippa i ett t?stigt land.
- 032:003 D?skola de seendes ?gon icke vara f?rblindade, och de h?randes ?ron skola lyssna till.
- 032:004 D?skola de l?tsinnigas hj?rtan bliva f?rst?ndiga och vinna kunskap, och de stammandes tungor skola tala flytande och tydligt.
- 032:005 D?ren skall d?icke mer heta ?dling, ej heller bedragaren kallas herre.
- 032:006 Ty en d?e talar d?skap, och hans hj?rtan reder till f?rd?v; s? ?var han gudl?shet och talar, vad f?v?nt ?r, om HERREN, s?I?ter han den hungrige sv?ta och nekar den t?rstige en dryck vatten.
- 032:007 Och bedragaren brukar onda vapen, han t?nker ut sk?ndliga anslag till att f?rd?va de betryckta genom l?gnaktiga ord, f?rd?va en fattig, som har r?tt i sin talan.
- 032:008 Men en ?dling t?nker ?dla tankar och st? fast vid det som ?delt ?r.
- 032:009 I kvinnor, som ?ren s?s?kra, st?n upp och h?ren min r?st; I sorgl?sa jungfrur, lyssnen till mitt tal.
- 032:010 N?r ?r och dagar hava g?tt, d?skolen I darra, I som ?ren s?sorgl?sa, ty d? ?r det slut med all vinb?gning, och ingen fruktsk?d kommer mer.
- 032:011 B?ven, I som ?ren s?s?kra, darren, I som ?ren s?sorgl?sa, l?ggen av edra kl?der och blotten eder, kl?den edra l?nder med s?cktyg.
- 032:012 Si?n eder f?r br?stet och klagen ?ver de sk?na f?ten, ?ver de fruktsamma vintr?den,
- 032:013 ?ver mitt folks ?krar som fyllas av t?rne och tistel, ja, ?ver alla gl?djens boningar

i den yra staden.
032:014 Ty palatsen ?o ?vergivna,
den folkrika staden ligger ?de,
Ofelh?den med vaktornet
? f?vandlad till groth?or f? evig tid,
till en plats, d? vild?snor hava sin fr?d
och d? hjordar beta--
032:015 detta intill dess att ande fr?n h?den
bliver utgjuten ?ver oss.
D?skall ?knen bliva ett b?rdigt f?t
och det b?rdiga f?tet r?knas s?som vildmark;
032:016 d?skall r?ten taga sin boning i ?knen
och r?tf?rdigheten bo p?det b?rdiga f?tet.
032:017 Och r?tf?rdighetens frukt skall vara frid
och r?tf?rdighetens vinning vara ro
med trygghet till evig tid.
032:018 Och mitt folk skall bo i fridshyddor,
i trygga boningar
och p?s?kra viloplatser.
032:019 Men under hagelskurar skall skogen f?llas,
och djupt skall staden bliva ?dmjukad.
032:020 S?la ?ren d?l som f?n s?vid alla vatten,
I som kunnen l?ta edra oxar och ?snor fritt str?va omkring.

033:001 Ve dig, du f?rd?vare,
som sj?v har g?t fri ifr?n f?d?vet!
Ve dig, du h?jare,
som sj?v har undg?t f?h?jning!
N? du har fyllt ditt m?t att f?d?va,
drabbas du sj?v av f?d?vet;
n? du har fullbordat till h?jande
drabbas du sj?v av f?h?jning.
033:002 HERRE, var oss n?dig,
dig f?bida vi.
Var dessas arm var morgon;
ja, var v? fr?sning i n?dens tid.
033:003 F? ditt v?diga d?n
fly folken bort;
n? du reser dig upp,
f?rskingras folkslagen.
033:004 Och man f? sk?la och taga byte efter eder,
s?som gr?smaskar sk?la;
s?som gr?shoppor st?ta fram,
s?st?tar man ?ver det.

033:005 HERREN ? h?g,
ty han bor i h?den;
han uppfyller Sion
med r?t och r?tf?rdighet.
033:006 Ja, trygga tider skola komma f? dig!
Vishet och kunskap
bereda Sion fr?sning i rikt m?t,
och HERRENS fruktan
skall vara deras skatt.
033:007 H?, deras hj?tar
klaga d?ute,
fredsbudb?arna
gr?ta bitterligen.
033:008 V?garna ?o ?de,

ingen g?r mer p?stigarna.
 Han bryter f?rbund,
 han aktar st?der ringa,
 m?nniskor r?knar han f?r intet.

033:009 Landet ligger s?rjande och f?rsm?ktar,
 Libanon blyges och st?r f?rvissnat,
 Saron har blivit likt en hedmark,
 Basans och Karmels skogar f?r?la sina l?v.

033:010 Men nu vill jag st?upp,
 s?ger HERREN,
 nu vill jag resa mig upp,
 nu vill jag upph?v?va mig.

033:011 Med halm g?r i havande,
 och str?f?den i;
 edert raseri ?r en eld,
 som skall f?rt?ra eder sj?va.

033:012 Folken skola f?rbr?nnas
 och bliva till aska,
 ja, likna avhugget t?rne,
 som brinner upp i eld.

033:013 S?h?ren nu, i som fj?ran ?er,
 vad jag har gjort;
 f?rnimmen min makt,
 i som n?ra ?en.

033:014 Syndarna i Sion bliva f?rskr?ckta,
 b?van griper de gudl?sa.
 ?vem av oss kan h?rda ut
 vid en f?rt?rande eld,
 vem av oss kan bo
 vid en evig gl?d??

033:015 Den som vandrar i r?ttf?rdighet
 och talar, vad r?tt ?r,
 den som f?raktar, vad som vinnes
 genom or?tt och v?rd,
 och den som avh?ler sina h?nder
 fr?n att taga mutor,
 den som tillstoppas sina ?ron
 f?r att icke h?ra om blodsg?ringar
 och tillsluter sina ?gon
 f?r att icke se, vad ont ?r,

033:016 han skall bo p?h?jderna,
 klippf?sten skola vara hans v?rn,
 sitt br?d skall han f?,
 och vatten skall han hava best?ndigt.

033:017 Ja, dina ?gon skola sk?da
 en konung i hans h?rlighet,
 de skola blicka ut
 ?ver ett vidstr?ckt land.

033:018 D?skall ditt hj?ta t?nka tillbaka
 p?f?rskr?ckelsens tid:
 ?var ?r nu skatter?knaren,
 var ?r nu skattev?garen,
 var ?r den som r?knade tornen??

033:019 Du slipper d?att se
 det fr?cka folket,
 folket, vars obegripliga spr?k
 man ej kunde f?rst?,
 vars stammande tungom?
 ingen kunde tyda.

- 033:020 Men skåda på Sion,
 på högtidens stad,
 I dina ögon betrakta Jerusalem:
 det är en säker boning,
 ett tårn, som icke flyttas bort,
 ett vars pluggar
 aldrig ryckas upp
 och av vars streck
 intet enda brister sönder.
- 033:021 Ja, vi hava ditt
 HERREN, den vridige;
 han är för oss såsom floder
 och breda strömmar;
 ingen roddflotta kommer ditt fram,
 och det vridigaste skepp kan ej fara ditt över.
- 033:022 Ty HERREN är vår domare,
 HERREN är vår hälsare,
 HERREN är vår konung,
 han frälsar oss.
- 033:023 Dina tåg höga slappa,
 de hålla ej masten stadig,
 ej seglet spänt.
 Men ditt skall råvat gods
 utskiftas i myckenhet,
 ja, också de lama
 skola ditt taga byte.
- 033:024 Och ingen av invånarna
 skall säga: Jag är svag,
 ty folket, som ditt bor,
 har fått sin missgörelse förliten.
- 034:001 Träden fram, I folk, och hären;
 I folkslag, akten härp?
 Jordan häre och allt vad på den är,
 jordens krets och vad som alstras ditt av.
- 034:002 Ty HERREN är förtäring på alla folk
 och vred på all deras härt;
 han giver dem till spillo,
 han överlämnar dem till att slaktas.
- 034:003 Deras slagna kämpar ligga bortkastade,
 och stank stiger upp från deras döda kroppar,
 och bergen flyta av deras blod.
- 034:004 Himmels hela härska färg,
 och himmelen själv hoprullas såsom en bokrulle;
 hela dess härska faller förvissnad ned,
 lik visnade I från vinrankan,
 lik visnade blad ifrån fikontret.
- 034:005 Ty mitt svärd har druckit sig rusigt i himmelen;
 se, det far ned på Edom till dom,
 på det folk jag har givit till spillo.
- 034:006 Ja, ett svärd har HERREN,
 det dryper av blod
 och är dräkt i fett,
 i lamms och bockars blod,
 i fett ifrån vädurars njurar;
 ty HERREN anställer ett offer i Bosra,
 ett stort slaktande i Edoms land.
- 034:007 Vildoxar fållas ock ditt vid,
 tjurar, både små och stora.

- Deras land dricker sig rusigt av blod,
och deras jord bliver drökt i fett.
- 034:008 Ty detta är en HERRENS hömndedag,
ett vedergöningens är,
därhan utför Sions sak.
- 034:009 Dörbliva Edoms böcker förvandlade till tjära
och dess jord till svavel;
ja, dess land bliver förbytt
i brinnande tjära.
- 034:010 Varken natt eller dag skall den branden slockna,
evinnerligen skall riken därav stiga upp.
Förhållande till släkte skall landet ligga öde,
aldrig i evighet
skall någon gå där fram.
- 034:011 Pelikaner och råddrommar skola taga det i besittning,
uvar och korpar skola bo där;
ty förödelsens mänskar och förstörelsens murlod
skall han låta komma däröver.
- 034:012 Av dess ödlingar skola inga finnas kvar där,
som kunna utropa någon till konung;
och alla dess furstar för en önde.
- 034:013 Dess palatser fyllas av tärne,
nässlor och tistlar växa i dess fästen;
och det bliver en boning för kenhundar
och ett tillhåll för strutsar.
- 034:014 Schakaler bo där tillsammans med andra djur,
och gästar ropa där till varandra;
ja, där kan Lilit förro,
där kan hon finna en vilostad.
- 034:015 Där reder pilormen sitt bo
och lågger sina ögg
och kläcker söt ynglet och samlar det i sitt skygd;
ja, där komma gamarna tillhoppa,
den ene mer där den andre.
- 034:016 Släkten efter i HERRENS bok
och låsen där;
icke ett enda av de djuren
skall utebliva,
det ena skall icke föröngt
söka det andra.
Ty det är hans mun, som bjuder det,
det är hans Ande, som samlar dem tillhoppa.
- 034:017 Det är han, som kastar
lott för dem,
hans hand tillskiftar dem
deras mark efter mänskar;
till evig tid skola de hava den till besittning,
förhållande till släkte bo där?
- 035:001 Öken och ödemarken skola glädja sig,
och hedmarken skall fröjas
och blomstra såsom en lilja.
- 035:002 Den skall blomstra skönt och fröja sig,
ja, fröja sig och jubla;
Libanons höghet skall bliva den given,
Karmels och Sarons prakt.
Ja, de skola förse
HERRENS höghet,
värd Guds prakt.

- 035:003 Stårken maktlösa händer,
given kraft åt vacklande knän.
- 035:004 Sjungen till de försagda:
Varen frimodiga, frukten icke?
Se, eder Gud
kommer med hämnd;
vedergällning kommer från Gud,
ja, själv kommer han och försar eder.
- 035:005 Döskola de blindas ögon öppnas
och de dövas öron upplåtas.
- 035:006 Döskall den lame hoppa såsom en hjort,
och den stummes tunga skall jubla.
Ty vatten skola bryta fram i åknen
och strömmar på hedmarken.
- 035:007 Av förbränt land skall bliva en sjö
och av torr mark vattenkällor;
på den plats, där åkenhundar lågrade sig,
skall vassa gräs jämte vass och rå.
- 035:008 Och en banad väg, en farväg,
skall gå där fram,
och den skall kallas Åden heliga vägen?
ingen ören skall förådas där?
den skall vara för dem själva.
Den som vandrar den vägen skall icke gå vilse,
om han ock här till de förkunniga.
- 035:009 Där skall icke vara något lejon,
ej heller skall något annat vilddjur komma dit.
Intet sådant skall finnas där,
men ett försat folk skall vandra på den.
- 035:010 Ja, HERRENS förlösta skola vända tillbaka
och komma till Sion med jubel;
evig glädje skall kröna deras huvuden,
fröjd och glädje skola de undfå,
men sorg och suckan skola fly bort.
- 036:001 Och i konung Hiskias fjortonde regeringsår hände sig, att
Sanherib, konungen i Assyrien, drog upp och angrep alla befästa
städer i Juda och intog dem.
- 036:002 Och konungen i Assyrien sände från Lakis stad Rab-Sake med en
stor här till Jerusalem mot konung Hiskia; och han stannade vid
tre dammens vattenledning, på vägen till Valkarfåtet.
- 036:003 Dögingo överhovmästaren Eljakim, Hiskias son, och sekreteraren
Sebna och kansleren Joa, Asafs son, ut till honom.
- 036:004 Och Rab-Sake sade till dem: Sjungen till Hiskia: Sönger den
store konungen, konungen i Assyrien: Vad är det för en
färd, som du nu har hängivit dig åt?
- 036:005 Jag sönger: Det är allenast munväder, att du vet rådet och har makt
att föra kriget. På vem färdstar du då, eftersom du har satt
dig upp mot mig?
- 036:006 Du färdstar väl på den bräckta rästaven Egypten, men se, när
någon stöder sig på den, går den i hans hand och genomborrar
den. Ty sådan är Farao, konungen i Egypten, för alla som
färdsta på honom.
- 036:007 Eller sönger du kanhända till mig: 'Vi färdsta på HERREN, vår
Gud?' Var det då icke hans offerhärdar och altaren Hiskia
avskaffade, när han sade till Juda och Jerusalem: 'Inför detta
altare skolen I tillbedja'?
- 036:008 Men ingå nu ett vad med min herre, konungen i Assyrien: jag vill
giva dig tvåtusen hästar, om du kan skaffa dig ryttare till

dem.

036:009 Huru skulle du d?kunna sl?tillbaka en enda st?h?llare, en av min herres ringaste tj?nare? Och du s?ter din f?tr?stan till Egypten i hopp om att s?f?vagnar och ryttare!

036:010 Menar du d?att jag utan HERRENS vilja har dragit upp till detta land f?r att f?rd?va det? Nej, det ? HERREN, som har sagt till mig: Drag upp mot detta land och f?rd?va det.?

036:011 D?sade Eljakim och Sebna och Joa till Rab-Sake: ?Tala till dina tj?nare p?arameiska, ty vi f?rst?det spr?ket, och tala icke till oss p?judiska inf?r folket som st?r p?muren.?

036:012 Men Rab-Sake svarade: ??r det d?till din herre och till dig, som min herre har s?nt mig att tala dessa ord? ?r det icke fastmer till de m?n som sitta p?muren och som j?mte eder skola n?dgas ?ta sin egen tr?ck och dricka sitt eget vatten??

036:013 D?refter tr?dde Rab-Sake n?rmare och ropade med h?g r?st p? judiska och sade: ?H?ren den store konungens, den assyriske konungens, ord.

036:014 S?s?ger konungen: L?ten icke Hiskia bedraga eder, ty han f?r m?r icke r?dda eder.

036:015 Och l?ten icke Hiskia f?rleda eder att f?tr?sta p?HERREN, d?rmed att han s?ger: 'HERREN skall f?rvisso r?dda oss; denna stad skall icke bliva given i den assyriske konungens hand.'

036:016 H?ren icke p?Hiskia. Ty s?s?ger konungen i Assyrien: G?ren upp i godo med mig och given eder ? mig, s?skolen I f? ?ta var och en av sitt vintr?d och av sitt fikontr?d och dricka var och en ur sin brunn,

036:017 till dess jag kommer och h?mtar eder till ett land som ? likt edert eget land, ett land med s?d och vin, ett land med br?d och ving?rdar.

036:018 L?ten icke Hiskia f?rleda eder, n?r han s?ger: 'HERREN skall r?dda oss.' Har v?r n?gon av de andra folkens gudar r?ddat sitt land ur den assyriske konungens hand?

036:019 Var ?ro Hamats och Arpads gudar? Var ?ro Sefarvaims gudar? Eller hava de r?ddat Samaria ur min hand?

036:020 Vilken bland dessa l?nders alla gudar har v?r r?ddat sitt land ur min hand, eftersom I menen, att HERREN skall r?dda Jerusalem ur min hand??

036:021 Men de tego och svarade honom icke ett ord, ty konungen hade s? bjudit och sagt: ?Svaren honom icke.?

036:022 Och ?verhovm?staren Eljakim, Hilkias son, och sekreteraren Sebna och kansleren Joa, Asafs son, kommo till Hiskia med s?nderrivna kl?der och ber?tade f?r honom, vad Rab-Sake hade sagt.

037:001 D?nu konung Hiskia h?rde detta, rev han s?nder sina kl?der och h?jde sig i sorgdr?kt och gick in i HERRENS hus.

037:002 Och ?verhovm?staren Eljakim och sekreteraren Sebna och de ?dste bland pr?sterna s?nde han, h?jda i sorgdr?kt, till profeten Jesaja, Amos' son.

037:003 Och de sade till denne: ?S?s?ger Hiskia: En n?dens, tuktans och sm?tekens dag ?r denne dag, ty fostren hava v?r kommit fram till f?dseln, men kraft att f?da finnes icke.

037:004 Kanh?nda skall HERREN, din Gud, h?ra Rab-Sakes ord, med vilka hans herre, konungen i Assyrien, har s?nt honom till att sm?da den levande Guden, s?att han straffar honom f?r dessa ord som han, HERREN, din Gud, har h?rt. S?bed nu en b?n f?r den kvarleva som ?nnu finnes.?

037:005 N?r nu konung Hiskias tj?nare kommo till Jesaja,

037:006 sade Jesaja till dem: 'S?skolen I s?ga till eder herre: S?
s?ger HERREN: Frukta icke f?r de ord som du har h?rt, dem, med
vilka den assyriske konungens tj?nare hava h?dat mig.

037:007 Se, jag skall l?ta en s?dan ande komma in i honom, att han p?
grund av ett rykte som han skall f?h?ra v?nder tillbaka till
sitt land; och jag skall l?ta honom falla f?r sv?rd i hans eget
land.?

037:008 Och Rab-Sake v?nde tillbaka och fann den assyriske konungen
upptagen med att bel?gra Libna; ty han hade h?rt, att han hade
brutit upp fr?n Lakis.

037:009 Men n?r Sanherib fick h?ra s?gas om Tirhaka, konungen i
Etiopien, att denne hade dragit ut f?r att strida mot honom,
skickade han, s?snart han h?rde detta, s?ndebud till Hiskia och
sade:

037:010 'S?skolen I s?ga till Hiskia, Juda konung: L?t icke din Gud,
som du f?tr?star p?, bedraga dig, i det att du t?nker:
'Jerusalem skall icke bliva givet i den assyriske konungens
hand.'

037:011 Du har ju h?rt, vad konungarna i Assyrien hava gjort med alla
andra l?nder, huru de hava givit dem till spillo. Och du skulle
nu bliva r?ddad!

037:012 Hava v?r de folk, som mina f?der f?rd?vade, Gosan, Haran, Resef
och Edens barn i Telassar, blivit r?ddade av sina gudar?

037:013 Var ?r Hamats konung och Arpads konung och konungen ?ver
Sefarvaims stad, ?ver Hena och Iva??

037:014 N?r Hiskia hade mottagit brevet av s?ndebuden och l?st det,
gick han upp i HERRENS hus, och d?r bredde Hiskia ut det inf?r
HERRENS ansikte.

037:015 Och Hiskia bad till HERREN och sade:

037:016 'HERRE Sebaot, Israels Gud, du som tronar p?keruberna, du
allena ?r Gud, den som r?der ?ver alla riken p?jorden; du har
gjort himmel och jord.

037:017 HERRE, b?j ditt ?ra h?rtill och h?r; HERRE, ?ppna dina ?gon och
se. Ja, h?r alla Sanheribs ord, det budskap, varmed han har
sm?dat den levande Guden.

037:018 Det ?r sant, HERRE, att konungarna i Assyrien hava f?rt?t alla
l?nder s?som ock sitt eget land.

037:019 Och de hava kastat deras gudar i elden; ty dessa voro inga
gudar, utan verk av m?nskoh?nder, tr?och sten; d?ff? kunde
de f?ng?ra dem.

037:020 Men fr?s oss nu, HERRE, v?r Gud, ur hans hand, s?att alla
riken p?jorden f?rnimma, att du, HERRE, ?r den ende.?

037:021 D?s?nde Jesaja, Amos' son, bud till Hiskia och l?t s?ga: 'S?
s?ger HERREN, Israels Gud, jag, till vilken du har b?tt ang?ende
Sanherib, konungen i Assyrien:

037:022 Detta ?r det ord, som HERREN har talat om honom:

Hon f?raktar dig och bespottar dig,
jungfrun dottern Sion;
hon skakar huvudet efter dig,
dottern Jerusalem.

037:023 Vem har du sm?dat och h?dat,
och mot vem har du upph?vt din r?st?
Alltf?r h?gt har du upplyft dina ?gon--
ja, mot Israels Helige.

- 037:024 Genom dina tjänare smådade du HERREN,
när du sade: 'Med mina många vagnar
drog jag upp på bergens höjder,
längst upp på Libanon;
jag högg ned dess höga cedrar
och vridiga cypresser;
jag trängde fram till dess översta höjder,
dess frodigaste skog;
- 037:025 jag grävde brunnar
och drack ut vatten,
och med min fot uttorkade jag
alla Egyptens strömmar.'
- 037:026 Har du icke hört, att jag för länge sedan
beredde detta?
Av öder bestämde jag ju s,
och nu har jag fört det fram:
du fick makt att ödelägga befästa städer
till grusade stenhöpar.
- 037:027 Deras invånare blevo maktlösa,
de förfäddes och stodo med skam.
Det gick dem såsom gräset på marken
och gräna åter,
såsom det som växer på taken,
och såd, som förgås,
för när ströet har vuxit upp.
- 037:028 Om du sitter eller går ut
eller går in, så vet jag det,
och huru du rasar mot mig.
- 037:029 Men då du nu så rasar mot mig
och då ditt förmod har nått till mina öron,
skall jag slå min krok i din näsa
och mitt betsel i din mun
och föra dig tillbaka samma väg,
som du har kommit på.
- 037:030 Och detta skall för dig vara tecknet: man skall detta förstå,
vad som växer upp av spillsäd, och nästa för självvuxen såd, men
det tredje året skolen i förs och skärda och plantera vingårdar
och äta deras frukt.
- 037:031 Och den riddade skaran av Juda hus, som bliver kvar, skall åter
skjuta rot nedtill och bära frukt upptill.
- 037:032 Ty för Jerusalem skall utgå en kvarleva, en riddad skara för
Sions berg. HERREN Sebaots nitiskan skall göra detta.
- 037:033 Då för säger HERREN såsom konungen i Assyrien:
- Han skall icke komma in i denna stad
och icke skjuta någon pil ditin;
han skall icke mot den föra fram någon sköld
eller kasta upp någon vall mot den.
- 037:034 Samma väg han kom skall han vända tillbaka,
och in i denna stad skall han icke komma, säger HERREN.
- 037:035 Ty jag skall besöka och frisa denna stad
för min tjänare Davids skull.?
- 037:036 Och HERRENS ängel gick ut och slog i assyriernas läger ett
hundra åttiofem tusen man; och när man bittida följande morgon
kom ut, fick man se döda kroppar ligga där överallt.
- 037:037 Då bröt Sanherib, konungen i Assyrien, upp och togade tillbaka;
och han stannade sedan i Nineve.

037:038 Men när han en gång tillbad i sin gud Nisroks tempel, blev han dräpt med svärd av sina söner Adrammelek och Sareser; därefter flydde dessa undan till Ararats land. Och hans son Esarhaddon blev konung efter honom.

038:001 Vid den tiden blev Hiskia dödssjuk; och profeten Jesaja, Amos' son, kom till honom och sade till honom: "Säg till HERREN: Beställ om ditt hus; ty du måste dö och skall icke tillfriskna."
038:002 Döende Hiskia sitt ansikte mot väggen och bad till HERREN.
038:003 Och han sade: "Ack HERRE, tänk dock på huru jag har vandrat inför dig i trohet och med höngivet hjärta och gjort, vad gott är i dina ögon." Och Hiskia grät bitterligen.
038:004 Dök HERRENS ord till Jesaja: han sade:
038:005 "Gör och säg till Hiskia: Säg till HERREN, din fader Davids Gud: Jag har hört din bön, jag har sett dina tårar. Se, jag skall förlänga din livstid med femton år;
038:006 jag skall också rädda dig och denna stad ur den assyriske konungens hand. Ja, jag skall besöka denna stad.
038:007 Och detta skall för dig vara tecknet från HERREN därför att HERREN skall göra, vad han nu har lovat:
038:008 se, solvisarskuggan, som nu på Ahas' solvisare har gått ned över solen, skall jag låta gå tio steg tillbaka." Så gick solen tillbaka på solvisaren de tio steg, som den redan hade lagt till rygga.

038:009 En sång, skriven av Hiskia, Juda konung, när han hade varit sjuk och tillfrisknat från sin sjukdom:
038:010 Jag tänkte: Jag gick här
i mina bästa dagar,
in genom dödsrikets portar;
jag varder berövat återstoden av mina år.
038:011 Jag tänkte: Jag får icke mer se HERREN,
HERREN i de levandes land.
Hos dem som bo i förgångens rike
får jag ej mer skåda människor.
038:012 Min hydda ryckes upp och flyttas bort ifrån mig
sål som en herdes tält.
Jag har vänt mitt liv till slut så som en värdare sin värd,
och jag skäres nu ned från bommen;
innan dagen har gått över till natt, är du för dig med mig.
038:013 Jag måste ryta så som ett lejon intill morgonen;
skrossas alla ben i min kropp.
Ja, innan dagen har gått över till natt, är du för dig med mig.
038:014 Jag klagade så som en svala, så som en trana,
jag suckade så som en duva;
matta blickade mina ögon mot höjden:
"HERRE, jag lider när; tag dig an min sak."
038:015 Men vad skall jag vara säga,
därhan nu har talat till mig
och själv utfört sitt verk?
I ro får jag nu leva alla mina år till slut
efter all min själens bedrävelse.
038:016 Herre, sådant låter till liv,
min ande har i allo sitt liv dövat.
Och så helar du mig--ja, giv mig liv!
038:017 Se till mitt bästa kom denna bittra bedrävelse över mig.
I din kärlek räddade du min själ
ifrån förintelsens grop,
i det du kastade alla mina synder

- bakom din rygg.
- 038:018 Ty d'ädsriket tackar dig icke,
d'äden prisar dig icke,
och de som hava farit ned i graven hoppas ej mer
p'din trofasthet.
- 038:019 De som leva, de som leva, de tacka dig,
s'som ock jag nu g'f;
och f'äerna g'fa din trofasthet
kunnig f'f barnen.
- 038:020 HERREN skall fr'isa mig,
och mina s'nger skola vi d'spela
i alla v'ra livsdagar
d'ruppe i HERRENS hus.
- 038:021 Och Jesaja tillsade, att man skulle taga en fikonkaka och l'gga
den s'som pl'ster p'bulnaden, s'skulle han tillfriskna.
- 038:022 Men Hiskia sade: 'Vad f'f ett tecken gives mig d'f'p'att jag
skall f'g'upp i HERRENS hus??
- 039:001 Vid samma tid s'nde Merodak-Baladan, Baladans son, konungen i
Babel, brev och sk'oker till Hiskia; och han fick h'ra, att
denne hade varit sjuk, men blivit 'erst'ld.
- 039:002 Och Hiskia gladde sig 'ver deras ankomst och visade dem sitt
f'r'dshus, sitt silver och guld, sina v'luktande kryddor och
sina dyrbara oljor och hela sitt tyghus och allt vad som fanns i
hans skattkamrar. Intet fanns i Hiskias hus eller eljest i hans
'go, som han icke visade dem.
- 039:003 Men profeten Jesaja kom till konung Hiskia och sade till honom:
'Vad hava dessa m'n sagt, och varifr'n hava de kommit till dig??
Hiskia svarade: 'De hava kommit till mig ifr'n fj'ran land,
ifr'n Babel.?
- 039:004 Han sade vidare: 'Vad hava de sett i ditt hus?? Hiskia svarade:
'Allt som ' i mitt hus hava de sett: intet finnes i mina
skattkamrar, som jag icke har visat dem.?
- 039:005 D'sade Jesaja till Hiskia: 'H'f HERREN Sebaots ord:
- 039:006 Se, dagar skola komma, d'allt som finnes i ditt hus och som
dina f'der hava samlat 'nda till denna dag skall f'ras bort till
Babel; intet skall bliva kvar, s'ger HERREN.
- 039:007 Och s'her till dig, de som skola utg' av dig och som du skall
f'nda, dem skall man taga, och de skola bliva hovtj'nare i den
babyloniske konungens palats.?
- 039:008 Hiskia sade till Jesaja: 'Gott ' det HERRENS ord, som du har
talat.?' Och han sade ytterligare: 'Frid och trygghet skola ju
f'r'nda i min tid.?
- 040:001 Tr'sten, tr'sten mitt folk,
s'ger eder Gud.
- 040:002 Talen ljuvligt till Jerusalem
och prediken f'f det,
att dess vederm'nda ' slut,
att dess missg'ning ' f'fsonad
och att det har f'tt dubbelt igen av HERRENS hand
f'f all sina synder.
- 040:003 H'f, man ropar;
'Bereden v'g
f'f HERREN i 'nen,
banen p'hedmarken
en j'mn v'g f'f v'f Gud.

040:004 Alla dalar skola höjas
och alla berg och höjder sänkas;
vad ojmnt  r skall jämnas,
och vad ol ndigt  r skall bliva sl t mark.

040:005 HERRENS h rlighet skall varda uppenbarad,
och allt k tt skall tillsammans se den.
Ty s har HERRENS mun talat.?

040:006 H r, någon talar:  Predika!?,
och en annan svarar:  Vad skall jag predika??
 Allt k tt  r gräs
och all dess h rlighet såsom ett blomster p marken.

040:007 Gräset torkar bort,
blomstret förvissnar,
n  HERRENS andedr kt blåser d p?

040:008 Gräset torkar bort,
blomstret förvissnar,
men vår Guds ord
förbliver evinnerligen.?

040:009 Stig upp p ett högt berg,
Sion, du gl ddjens budb rarinna;
h v upp din röst med kraft,
Jerusalem, du gl ddjens budb rarinna:
h v upp den utan fruktan,
s g till Juda st der:
 Se, där är eder Gud!?

040:010 Ja, Herren, HERREN kommer
med v rdighet,
och hans arm visar sin makt.
Se, han har med sig sin l n,
och hans segerbyte g r framför honom.

040:011 Han f r sin hjord i bet såsom en herde,
han samlar lammen i sin famn
och b r dem i sitt sk te
och sakta f r han moderf ren fram.

040:012 Vem är det, som m ter upp havens vatten i sin hand
och m rker ut himmelens vidd med sina utspända fingrar?
Vem möter upp stoftet p jorden med ett tredingsm tt?
Vem väger bergen p en v g
och höjderna p en viktsk t?

040:013 Vem kan utrannsaka HERRENS Ande,
och vem kan giva honom r d och undervisa honom?

040:014 G r han till r ds med någon,
för att denne skall giva honom förstånd
och lära honom den r ta stigen,
lära honom kunskap
och visa honom förståndets v g?

040:015 Nej, folken äro att akta såsom en droppe ur  mbaret
och såsom ett grand p v gsk nen;
se, havsländerna lyfter han såsom ett stoftkorn.

040:016 Libanons skog vore icke nog till offerved
och dess djur icke nog till br noffer.

040:017 Folken äro allasammans såsom ett intet inför honom;
såsom alls intet och idel tomhet aktas de av honom.

040:018 Vid vem viljen l d likna Gud,
och vad finnes honom likt att st la vid hans sida?

040:019 M rne ett avgudabel te?--det gjutes av någon konstnär,
och guldsmeden  verdrager det sedan med guld,
och med silverkedjor pryder s guldsmeden det.

040:020 Den som icke har råd att offra s mycket,

han v?jer ut ett stycke tr?, som icke ruttnar,
och s?ker sig en f?rfaren konstn?,
som kan f?rf?rdiga ett bel?e, som ej faller omkull.

040:021 Haven I d?intet f?rst?nd?
H?ren I d?intet?
Blev detta icke f?kunnat
f?r eder fr?n begynnelsen?
Haven I icke f?rst?tt,
vad jordens grundvalar s?ga?

040:022 Han ? den som tronar ?ver jordens rund,
och dess inbyggare ?o s?som gr?shoppor;
han ? den som utbreder himmelen s?som ett flor
och sp?nner ut den s?som ett t?tt att bo inunder.

040:023 Han ? den som g?r furstarna till intet,
f?rvandlar domarna p?jorden till idel tomhet.

040:024 Knappt ?o de planterade,
knappt ?o de s?dda,
knappt har deras stam
slagit rot i jorden,
s?bl?ser han p?dem, och de f?torka,
och en stormvind f?r dem bort s?som str?.

040:025 Vid vem viljen I d?likna mig, s?agg jag skulle vara s?som han?
s?ger den Helige.

040:026 Lyften upp edra ?gon mot h?den
och sen: vem har skapat allt detta?
Det har han som f?r h?skaran d?ruppe fram i r?knade hopar;
han n?mner dem alla vid namn.
S?stor ? hans makt, s?v?rdig hans kraft,
att icke en enda utebliver.

040:027 Huru kan du s?ga s?dant, du Jakob,
och tala s?, du Israel:
?Min v?g ? f?rdold f?r HERREN,
och min r?tt ? f?rsvunnen f?r min Gud??

040:028 Vet du d?icke,
har du ej h?tt det,
att HERREN ? en evig Gud,
han som har skapat jordens ?ndar?
Han bliver ej tr?tt och uppgives icke,
hans f?rst?nd ? outrannsaktigt.

040:029 Han giver den tr?tte kraft
och f?rkar den maktl?ses styrka.

040:030 Ynglingar kunna bliva tr?tta och uppgivas,
och unga m?n kunna falla;

040:031 men de som bida efter HERREN h?mta ny kraft,
de f?nya vingfj?drar s?som ?rnarna.
S?hasta de ?stad utan att uppgivas,
de f?rdas fram? utan att bliva tr?tta.

041:001 Tigen, I havsl?nder, och lyssnen till mig,
och m?folken h?mta ny kraft;
m?de s?komma fram och tala,
ja, I? oss med varandra tr?da inf?r r?tta.

041:002 Vem har i ?ster I?tt denne uppst?,
som m?tes av seger, var han g?r fram?
Vem giver folkslag i hans v?d
och g?r honom till h?skare ?ver konungar?
Vem g?r deras sv?rd till stoft
och deras b?gar till str?som f?res bort av vinden?

041:003 Han f?rjagar dem, d?r han g?r lyckosam fram,

vanliga v?gar trampar icke hans fot.
 041:004 Vem har verkat och utf?rt detta?
 Det har han som fr?n begynnelsen
 kallade m?niskors sl?kten fram:
 jag, HERREN, som ?r den f?rste
 och som intill det sista ?r densamme.
 041:005 Havsl?nderna se det och frukta,
 och jordens ?ndar f?rskr?ckas.
 Man n?rmar sig till varandra och kommer tillhopa.
 041:006 Den ene vill hj?pa den andre;
 han s?ger till den andre: ?Fatta mod!?
 041:007 Tr?snidaren s?tter mod i guldsmeden,
 bleckslagaren i den som hamrar p?st?d.
 Han s?ger om l?dningen: ?Den ?r god?
 och f?ster bilden med spikar, s?att den ej faller omkull.
 041:008 Men du Israel, min tj?nare,
 du Jakob, som jag har utvalt,
 du ?tling av Abraham, min v?n,
 041:009 du som jag har h?mtat fr?n jordens ?ndar
 och kallat hit fr?n dess yttersta h?n
 och till vilken jag har sagt: ?Du ?r min tj?nare,
 dig har jag utvalt och icke f?rsm?tt?
 041:010 frukta icke, ty jag ?r med dig;
 var ej f?rsagd, ty jag ?r din Gud.
 Jag styrker dig, jag hj?per dig ock,
 jag uppeh?ller dig med min r?ttf?rdighets h?gra hand.
 041:011 Se, alla som ?ro dig h?ska
 skola komma p?skam och blygas;
 dina motst?ndare skola bliva till intet
 och skola f?rg?.
 041:012 Du skall s?ka efter dina vedersakare,
 men icke finna dem;
 ja, de som strida mot dig skola bliva till intet
 och f?en ?nde.
 041:013 Ty jag ?r HERREN, din Gud, som h?ller dig
 vid din h?gra hand
 och som s?ger till dig: Frukta icke,
 jag hj?per dig.
 041:014 S?frukta nu icke, du mask Jakob,
 du Israels lilla hop.
 Jag hj?per dig, s?ger HERREN;
 din f?rl?ssare ?r Israels Helige.
 041:015 Se, jag g?r dig till en tr?skvagn,
 ny och med skarpa taggar,
 s?att du skall s?ndertr?ska berg och krossa dem till stoft
 och g?ra h?jder lika agnar.
 041:016 Du skall kasta dem med kastskovel,
 och vinden skall f?ra dem bort
 och stormen f?rskingra dem;
 men du sj?lv skall fr?da dig i HERREN
 och ber?mma dig av Israels Helige.
 041:017 De betryckta och fattiga
 s?ka f?rg?ves efter vatten,
 deras tunga f?rsm?ktar av t?st;
 men jag, HERREN, skall b?nh?ra dem,
 jag, Israels Gud, skall icke ?vergiva dem.
 041:018 Jag skall l?ta str?mmar rinna upp p?h?jderna
 och k?llor i dalarna;
 jag skall g?ra ?knen till en vattenrik sj?

- och torrt land till källsprång.
- 041:019 Och jag skall låta cedrar och akacieträd växa upp i Jordan
jämte myrten och olivträd
och skall på hedmarken plantera cypress
tillsammans med alm och buxbom,
- 041:020 för att man skall både se och veta
och akta på och fröst?
att HERRENS hand har gjort detta,
att Israels Helige har skapat det.
- 041:021 Sörträden nu fram med eder sak,
sörger HERREN;
kommen med edra bevis,
sörger Jakobs konung.
- 041:022 Ja, mår man komma med dem
och förkunna för oss, vad som skall ske.
Var för edra forna utsagor?
Låggen fram dem, för att vi må akta på dem
och se till, huru de hava gått i fullbordan.
Eller låten oss höra, vad som nu skall komma,
- 041:023 förkunnen, vad framdeles skall hända,
för att vi må se, att låten gudar.
Ja, gåren nögonting, vad det nu vara må,
så att vi alla höra, när vi se det.
- 041:024 Men se, låten ett intet,
och edert verk är alls intet;
den som utväjer eder är en styggelse.
- 041:025 Jag låt i norr en man uppstå, och han kom,
ja, i öster en som skulle kalla mitt namn;
och han skulle gå fram över landsherrarna, såsom vore de lerjord,
lik en krukmakare, som trampar lera.
- 041:026 Vem förkunnade detta förut, så att vi fingo veta det,
eller i förväg, så att vi kunde säga: Du hade rätt??
Ingen fanns, som förkunnade det,
ingen, som låt oss höra det,
ingen, som höorde eder tala där om.
- 041:027 Jag är den förste, som sörger till Sion: Se, se där för de?
den förste, som bringar Jerusalem detta glädjens budskap.
- 041:028 Jag ser mig om, men här finnes ingen,
ingen bland dessa, som kan giva besked;
ingen som kan giva ett svar på min fråga.
- 041:029 Se, de för allasammans förhållighet,
deras verk för ett intet,
deras belåten vind och tomhet.
- 042:001 Se, över min tjänare som jag uppehåller,
min utkorade, till vilken min själ har behag,
över honom har jag låtit min Ande komma;
han skall utbreda rätten bland folken.
- 042:002 Han skall icke skria eller ropa
och icke låta höra sin röst på gatorna.
- 042:003 Ett brutet rår skall han icke sönderkrossa,
och en tynande veke skall han icke utsläcka;
han skall i trofasthet utbreda rätten.
- 042:004 Hans kraft skall icke förtyna eller brytas,
intill dess att han har grundat rätten på jorden;
havsländerna vänta efter hans lag.
- 042:005 Så säger Gud, HERREN,
han som har skapat himmelen och utspänt den,
han som har utbredd jorden med vad som alstras därav,

han som har givit liv åt folket som du dör?
och ande åt dem som vandra dör:

042:006 Jag, HERREN, har kallat dig i rättfärdighet,
och jag vill fatta dig vid handen
och bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket
och sätta dig till ett ljus för folkslagen,

042:007 för att du må öppna blinda ögon
och föra förgar ut ur förgelset,
ja, ur förgenskapen dem som sitta i mörkret.

042:008 Jag, HERREN, det är mitt namn;
och jag giver icke min ära åt någon annan
eller mitt lov åt beläna.

042:009 Se, vad jag förut förkunnade, det har nu kommit.
Nu förkunnar jag nya ting;
förinnan de visa sig,
lärer jag eder höra om dem.

042:010 Sjungen till HERRENS ära en ny sång,
hans lov från jordens änd,
I som faren på havet, så ock allt vad dörri är,
I havsländer med edra inbyggare;

042:011 stämman upp, du äken med dina städer
och I byar, där Kedar bor;
jublen, I klippornas invånare,
ropen från bergens toppar.

042:012 Given HERREN ära
och förkunnen hans lov i havsländerna.

042:013 HERREN drager ut såsom en hjälte,
han eggar upp sig till iver såsom en krigare;
han uppgiver hörsken, han ropar högt
och visar sin makt mot sina fiender.

042:014 I lång tid har jag tegat,
jag hjälpte mig stilla och betvang mig;
men nu skall jag höra rop såsom en barnafaderska,
jag vill skaffa mig luft och andas ut.

042:015 Jag skall föräda berg och höjder
och låta allt gräs på dem förtorka;
jag skall göra strömmar till land
och låta allt gräs på dem förtorka;
jag skall göra strömmar till land
och låta sjöar torka ut.

042:016 Och de blinda skall jag leda
på en väg som de icke känna;
på stigar som de icke känna
skall jag föra dem.
Jag skall göra mörkret framför dem till ljus
och det som är ojämnt till jämn mark.
Detta är, vad jag skall göra,
och jag skall ej rygga mitt ord.

042:017 Men de som förtörsta på skurna beläen
och som säga till gjutna beläen:
Är ären våra gudar?
de skola vika tillbaka
och stöda med skam.

042:018 Herren, I dörve;
I blinde, sköden och sen.

042:019 Vem är blind, om icke min tjänare,
och sådär som den budbärare jag sänder ästad?

042:020 Du har fått se mycket,
men du aktar icke dörp?

- fast'n t'onen hava blivit t'ppnade,
lyssnar ingen till.
- 042:021 Det t' HERRENS behag, f'r hans r'ttf'r'dighets skull,
att han vill l'ta sin lag komma till makt och t'a.
- 042:022 Men detta t' ett plundrat och sk'tlat folk;
dess ynglingar t'o alla lagda i bojor,
och i f'ngelser h'tlas de g'mda,
de hava blivit givna till plundring,
och ingen finnes, som r'ddar,
till sk'tling, och ingen s'tger:
t'Giv tillbaka.?
- 042:023 Ack att n'tgon bland eder ville lyssna h'ttill,
f'r framtiden giva akt och h'ta h'tp't!
- 042:024 Vem har l'tmnat Jakob till sk'tling
och Israel i plundrares v'td?
Har icke HERREN gjort det;
han, mot vilken vi hava syndat,
han, p'tvilkens v'tgar
man icke ville vandra
och p'tvilkens lag
man icke ville h'ta?
- 042:025 D'tf't utg't han t'ver dem i sin vrede
f't't'nelse och krigets raseri.
Och de f'tbr'tndes d'tav runt omkring,
men besinnade det icke;
de f't't'des d'tav,
men aktade icke d'tp'?
- 043:001 Men nu s'tger HERREN s't,
han som har skapat dig, Jakob,
han som har danat dig, Israel:
Frukta icke, ty jag har f'tlossat dig,
jag har kallat dig vid ditt namn, du t' min.
- 043:002 Om du ock m'tste g't genom vatten, s't t' jag med dig,
eller genom str'mmar, s't skola de icke f'tdr'tnka dig;
m'tste du t' g't genom eld, s't skall du ej bliva svedd,
och l'tgorna skola ej f't't'a dig.
- 043:003 Ty jag t' HERREN, din Gud,
Israels Helige, din fr'tsare;
jag giver Egypten till l'tsepennning f't dig,
Etiopien och Seba i ditt st'tle.
- 043:004 Eftersom du t' s't dyrbar i mina t'gon,
s't h'tgt aktad och s't t'skad av mig,
d'tf't giver jag m't'niskor till l'tsen f't dig
och folk till l'tsen f't ditt liv.
- 043:005 Frukta d't icke, ty jag t' med dig.
Jag skall l'ta dina barn komma fr't t'ster,
och fr't v'tster skall jag samla dig tillhopa.
- 043:006 Jag skall s'tga till Norden: t'Giv hit?
och till s'tdern: t' t'h'tl mig dem icke;
f't hit mina s'tner ifr't fj'tran
och mina d'ttrar ifr't jordens t'nda,
- 043:007 envar som t' uppkallad efter mitt namn
och som jag har skapat till min t'a,
envar som jag har danat och gjort.?
- 043:008 F't hitut det blinda folket, som dock har t'gon,
och de d'tva, som dock hava t'on.
- 043:009 Alla folk hava kommit tillsammans,
folkslagen samla sig tillhopa.

- Vem bland dem finnes, som skulle kunna frutsäga sådant?
 M?de låta oss höra sina forna utsagor.
 M?de ställa fram sina vittnen och bevisa sin rätt,
 så att dessa, när de höra det, kunna säga: 'Det är sant.'
- 043:010 Men I ären mina vittnen, säger HERREN,
 I ären min tjänare, den som jag har utvalt,
 på det att I må veta och tro mig
 och först, att det är jag;
 för mig är ingen Gud danad,
 och efter mig skall ingen komma.
- 043:011 Jag, jag är HERREN,
 och förutom mig finnes ingen frälsare.
- 043:012 Jag har förkunnat det och skaffat frälsning,
 jag har kungjort det och ingen främmande gud bland eder.
 I ären mina vittnen, säger HERREN;
 och jag är Gud.
- 043:013 Ja, allt framgent är jag densamme,
 och ingen kan rädsla från min hand.
 När jag vill göra något, vem kan då avvända det?
- 043:014 Så säger HERREN, eder frälsare,
 Israels Helige:
 För eder skall sända jag mitt bud mot Babel,
 och jag skall driva dem allasammans på flykten,
 jag skall driva kaldäerna ned på skeppen som voro deras fräjd.
- 043:015 Jag är HERREN, eder Helige,
 Israels skapare, eder konung.
- 043:016 Så säger HERREN,
 han som gör en våg i havet,
 en stig i våldiga vatten,
- 043:017 han som för vagnar och hästar ditut,
 ja, härskara och och stridsmakt,
 sedan ligga de där tillhopa och kunna icke stå upp,
 de äro utsläckta, de hava slocknat såsom en veke:
- 043:018 Tärken icke på vad för har varit,
 akten icke på vad fordom har skett.
- 043:019 Se, jag vill göra något nytt.
 Redan nu visar det sig; märken I det icke?
 Ja, jag skall göra en våg i ären
 och strömmar i ädemarken,
- 043:020 så att markens djur skola ära mig,
 schakaler och strutsar,
 därför att jag låter vatten flyta i ären,
 strömmar i ädemarken,
 så att mitt folk, min utkorade, kan fördricka.
- 043:021 Det folk, som jag har danat är mig,
 skall förtäja mitt lov.
- 043:022 Men icke har du, Jakob, kallat mig hit,
 i det du har gjort dig måda för min skull, du Israel.
- 043:023 Icke har du framburit är mig dina brännoffersfä
 eller ärat mig med dina slaktoffer;
 icke har jag vålat dig arbete med spisoffer,
 ej heller måda med rökelse.
- 043:024 Icke har du köpt kalmus är mig för dina penningar
 eller måttat mig med dina slaktoffers fett.
 Nej, du har vålat mig arbete genom dina synder
 och måda genom dina missgärningar.
- 043:025 Jag, jag är den som utplägar
 dina äverträdelse för min egen skull,
 och dina synder kommer jag icke mer ihåg.

043:026 Låt mig höra, vad du har att säga,
och låt oss gå till rätta med varandra;
tala du, för att du måste rättfärdiga dig.
043:027 Men se, redan din stamfader syndade,
och de som födde din talan begingo överträdelser mot mig.
043:028 Därför har jag mest låta helgedomens furstar utstå vanära
och har överlämnat Jakob åt tillspillogivning,
Israel åt förtäring.

044:001 Men hör nu, du Jakob, min tjänare,
du Israel, som jag har utvalt.
044:002 Säg till HERREN, han som har skapat dig,
han som danade dig redan i moderlivet och som hjälper dig:
Frukta icke, du min tjänare Jakob,
du Jesurun, som jag har utvalt.
044:003 Ty jag skall utgjuta vatten över de torkiga
och strömmar över det torra;
jag skall utgjuta min Ande över din barn
och min välsignelse över dina telningar,
044:004 så att de växa upp mitt ibland gräset
såsom pilträ vid vattenbäckar.
044:005 Därför skall den ene säga: HERREN tillhör jag?
och den andre skall beröpa Jakobs namn,
och en tredje skall skriva på sin hand: HERRENS egen?
och skall bruka Israel såsom ett ärenamn.
044:006 Säg till HERREN, Israels konung,
och hans förtäringare, HERREN Sebaot:
Jag är den förste, och jag är den sista,
och förutom mig finnes ingen Gud.
044:007 Och vem talar, såsom jag har gjort,
alltsedan jag låt urtidsfolket framträda?
Må han förkunna det och lågga det fram för mig.
Ja, må de förkunna det tillkommande, vad som skall ske.
044:008 Frukten icke och varen icke förskräckta.
Har jag icke för länge sedan låtit dig höra om detta
och förkunnat det? I ären ju mina vittnen.
Finnes väl någon Gud förutom mig?
Nej, ingen annan klippa finnes, jag vet av ingen.

044:009 Avgudamakarna äro allasammans idel tomhet, och deras kära gudar
kunna icke hjälpa. Deras bekännare se själva intet och först
intet; därför måste de också komma på skam.
044:010 Om någon formar en gud och gjuter ett beäret, så är det honom
till intet gagn.
044:011 Se, hela dess följande skall komma på skam; konstnärerna själva äro
ju allenast människor. Må de församlas, så många de äro, och
träda fram; de skola då alla tillhoppa med förskräckelse komma på
skam.

044:012 Smeden tager sitt verktyg och bearbetar sitt smide i glöden, han
formar det med hammare, han bearbetar det med kraftig arm; till
äventyrs för han dåvid sväta, så att han bliver vanmäktig, och
försaka att dricka, så att han bliver matt.
044:013 Träsnidaren spänner ut sitt träsnöre och gör måken på
trästycket med sitt ritstift, han arbetar därpå med sina äggjärn
och marker ut det med passaren; och han gör sådärav en
mansbild, en prydlig människogestalt, som för bo i ett hus.

044:014 Man följär åt sig cedrar; man tager plantor av stenek och vanlig

- ek och uppdrager dem ¶ sig bland skogens tr¶d; man planterar ¶ sig l¶ktr¶d, och regnet giver dem v¶xt.
- 044:015 Detta hava m¶niskorna till br¶nsle; och man tager d¶rav och v¶rmer sig d¶rmed, man t¶nder p¶det och bakar br¶d d¶rvid. Men d¶rj¶mte f¶r¶digar man en gud d¶rav och tillbeder den, man g¶r d¶rav ett bel¶te och faller ned f¶r det.
- 044:016 En del av tr¶et br¶nner man allts¶ upp i eld, ¶ver en annan del d¶rav tillagar man k¶tt till att ¶ta, steker sin stek och ¶ter sig m¶tt; n¶r man s¶har v¶rmt sig, s¶ger man: ¶Gott, nu ¶ jag varm, nu njuter jag av brasan.¶
- 044:017 Men av det som ¶ kvar g¶r man en gud, man g¶r sig ett bel¶te, och f¶r det faller man ned och tillbeder, man b¶nfaller inf¶r det och s¶ger: ¶R¶dda mig, ty du ¶ min gud.¶-
- 044:018 Ja, s¶dana veta intet och f¶rst¶intet, ty igent¶ppta ¶ro deras ¶gon, s¶att de icke se, och deras hj¶rtan, s¶att de intet begripa.
- 044:019 Ingen har s¶mycken eftertanke, s¶mycket vett eller f¶rst¶nd, att han s¶ger: ¶En del d¶rav har jag br¶nt upp i eld, och p¶ kolen har jag bakat br¶d och stekt k¶tt och har s¶¶tit; skulle jag d¶rav ¶erstoden g¶ra en styggelse? Skulle jag falla ned f¶r ett stycke tr¶¶¶
- 044:020 Den som s¶h¶ler sig till vad som blott ¶ aska, han ¶ f¶rledd av ett d¶rat hj¶rtat, s¶att han icke f¶rst¶ att r¶dda sin sj¶, icke att t¶nka: ¶Blott f¶¶nglighet ¶, vad jag h¶ler i min h¶gra hand.¶
- 044:021 T¶nk h¶r¶, du Jakob,
du Israel, ty du ¶ min t¶¶hare;
jag har danat dig, ja, du ¶ min t¶¶hare.
Israel, du varder icke f¶rg¶ten av mig.
- 044:022 Jag utpl¶nar dina ¶vertr¶delser s¶som ett moln
och dina synder s¶som en sky.
V¶nd om till mig, ty jag f¶rllossar dig.
- 044:023 Jublen, I himlar,
ty HERREN utf¶r sitt verk;
h¶jen gl¶djerop, I jordens djup,
bristen ut i jubel, I berg,
du skog med alla dina tr¶d;
ty HERREN f¶rllossar Jakob,
han bevisar sig h¶rlig i Israel.
- 044:024 S¶s¶ger HERREN, din f¶rllossare,
han som danade dig redan i moderlivet:
¶Jag, HERREN, ¶ den som f¶r allt,
den som ensam utsp¶nner himmelen
och utan n¶gons hj¶p breder ut jorden.
- 044:025 Jag ¶ den som g¶r I¶gnprofeternas tecken om intet
och g¶r sp¶m¶nnen till d¶rar,
den som l¶ter de vise komma till korta
och g¶r deras klokhet till d¶rskap,
- 044:026 men som l¶ter sin t¶¶hares ord bliva best¶ndande
och fullbordar sina s¶ndebuds r¶dslag.
Jag ¶ den som s¶ger om Jerusalem: ¶Det skall bliva bebott?
och om Juda st¶der: ¶De skola varda uppbyggda;
jag skall uppr¶tta ruinerna d¶r.¶
- 044:027 Jag ¶ den som s¶ger till havsdjupet: ¶Sina ut;
dina str¶mmar vill jag l¶ta uttorka.¶
- 044:028 Jag ¶ den som s¶ger om Kores: ¶Han ¶ min herde,
han skall fullborda all min vilja,
och han skall s¶ga om Jerusalem:
'Det skall bliva uppbyggt'

och till templet: 'Din grund skall åter varda lagd.'?

- 045:001 S?s?ger HERREN till sin smorde,
till Kores som jag har fattat vid hans h?gra hand,
d?jag nu vill sl?ned folken inf?r honom
och l?sa sv?rdet fr?n konungarnas l?nd,
d?jag vill ?ppna d?rarna f?r honom
s?att inga portar mer ?ro st?ngda:
- 045:002 Sj?v skall jag g?framf?r dig,
backarna skall jag j?mna ut;
kopparportarna skall jag krossa,
och j?nbommarna skall jag bryta s?nder.
- 045:003 Och jag skall giva dig dolda skatter
och bortg?mda rikedomar,
f?r att du m?f?rnimma, att jag, HERREN, ?r den
som har kallat dig vid ditt namn, jag, Israels Gud.
- 045:004 F?r min tj?nare Jakobs skull,
f?r Israels, min utkorades, skull
kallade jag dig vid ditt namn
och gav dig ?renamn, innan du k?nde mig.
- 045:005 Jag ?r HERREN och eljest ingen,
utom mig finnes ingen Gud;
innan du k?nde mig, omgjordade jag dig,
- 045:006 f?r att man skulle f?rnimma b?de i ?ster och i v?ster,
att alls ingen finnes f?rutom mig,
att jag ?r HERREN och eljest ingen,
- 045:007 jag som danar ljuset och skapar m?kret,
jag som giver lyckan och skapar olyckan.
Jag, HERREN, ?r den som g?r allt detta.
- 045:008 Drypen, I himlar d?rovan,
och m?skyarna l?ta r?ttf?rdighet str?mma ned.
M?jorden ?ppna sig,
och m?dess frukt bliva fr?sning;
r?ttf?rdighet l?te den ock v?xa upp.
Jag, HERREN, skapar detta.
- 045:009 Ve dig som vill g?till r?tta med din Skapare,
ja, ve dig, du sk?va bland andra sk?vor av jord!
Skall v?r leret s?ga till krukmakaren: ?Vad kan du g?ra??
Och skall ditt verk s?ga om dig: ?Han har inga h?nder??
- 045:010 Ve dig som s?ger till din fader: ?icke kan du avla barn?
och till hans hustru: ?icke kan du f?da barn?!
- 045:011 S?s?ger HERREN,
Israels Helige, som ock ?r hans skapare:
Fr?gen mig om det tillkommande;
l?mnen ?r mig omsorgen om mina s?ner, mina h?nder verk.
- 045:012 Det ?r jag, som har gjort jorden och skapat m?nskorna d?p?
det ?r mina h?nder, som hava utsp?nt himmelen,
och hela dess h?nskara har jag b?dat upp.
- 045:013 Det ?r ock jag, som har l?tit denne uppst?i r?ttf?rdighet,
och alla hans v?gar skall jag g?ra j?mna.
Han skall bygga upp min stad
och sl?ppa mina f?ngar l?sa,
och det icke f?r betalning eller f?r g?vor,
s?ger HERREN Sebaot.
- 045:014 S?s?ger HERREN:
Vad egyptierna hava f?v?rvat med sitt arbete
och etiopiernas och Sebas resliga folk med sin handel,
det skall allt ?verg?i din hand och h?ra dig till.
De skola f?lja bakom dig,

- i kedjor skola de g?
 Och de skola falla ned inf?r dig
 och st?la sin b?n till dig:
 ?Allenast i dig ? Gud,
 och eljest finnes ingen,
 alls ingen annan Gud.?
- 045:015 Ja, du ? sannerligen en outgrundlig Gud,
 du Israels Gud, du fr?lsare
- 045:016 De komma alla p?skam och varda till blygd,
 de m?ste allasammans g?d?r med blygd,
 alla avgudamakarna.
- 045:017 Men Israel bliver fr?st genom HERREN
 med en evig fr?sning;
 aldrig i evighet skolen I komma p?skam
 och varda till blygd.
- 045:018 Ty s?s?ger HERREN,
 han som har skapat himmelen,
 han som ? Gud,
 han som har danat jorden och gjort den,
 han som har berett den
 och som icke har skapat den till att vara ?de,
 utan danat den till att bebos:
 Jag ? HERREN
 och eljest ingen.
- 045:019 Jag har icke talat i det f?rdolda,
 n?gonst?des i ett m?kt land;
 jag har icke sagt till Jakobs sl?kt:
 F?g?ves skolen I s?ka mig.
 Jag ? HERREN, som talar sanning,
 som f?kunnar, vad r?tt ?.
- 045:020 S?f?rsamlen eder nu och kommen hit,
 tr?den fram allasammans,
 I r?ddade, som ?ren kvar av folken.
 Ty de hava intet f?st?nd,
 de som f?ra sina tr?bel?en omkring i h?gtidst?g
 och bedja till en gud
 som icke kan fr?sa.
- 045:021 F?kunnen n?got och I?ggen fram det;
 alla tillhopa m?r?dsi?d?rom.
 Vem har I?ngt f?rut I?it eder h?ra detta
 och f? I?nge sedan f?kunnat det?
 Har icke jag, HERREN, gjort det
 jag, f?utom vilken ingen Gud mer finnes,
 ingen Gud, som ? r?tf?rdig och som fr?lsar,
 nej, ingen finnes j?mte mig.
- 045:022 V?nden eder till mig, s?varden I fr?sta,
 I jordens alla ?ndar;
 ty jag ? Gud
 och eljest ingen.
- 045:023 Jag har svurit vid mig sj?v,
 fr?n min mun har utg?tt ett sanningsord,
 ett ord, som icke skall ryggas:
 F?r mig skola alla kn?n b?ja sig,
 och mig skola alla tungor giva sin ed.
- 045:024 S?har man betygat om mig:
 Allenast hos HERREN finnes r?tf?rdighet och makt.
 Till honom skola komma med blygd
 alla de som hava varit honom h?ska.
- 045:025 Ja, genom HERREN f?r all Israels sl?kt sin r?tt,

och av honom skola de berömma sig.

- 046:001 Bel sjunker ned,
Nebo mörste bja sig,
deras bilder lörnas
i djur och färd;
de som i färdens omkring i högtidstid,
de lastas nu på
som bja sig trötta av bärden.
- 046:002 Ja, de mörste bja bja sig och sjunka ned;
de kunna icke rätta någon bja,
själva vandra de bort i färdenskap.
- 046:003 Sörhen nu på mig, I av Jakobs hus,
I alla som ären kvar av Israels hus,
I som haven varit lastade på mig allt ifrån moderlivet
och burna av mig allt ifrån modersskäpet.
- 046:004 ända till eder äderdom i jag densamme,
och intill dess I varden grä, skall jag bja eder;
sör har jag hittills gjort,
och jag skall också framgent hålla eder uppe,
jag skall bja och rätta eder.
- 046:005 Med vem viljen I likna och jämföra mig,
och med vem viljen I sammanställa mig,
sör att jag skulle vara honom lik?
- 046:006 Man skakar ut guld ur pungen
och väger upp silver på vägen,
och sör lejer man en guldsmed att göra det till en gud,
för vilken man kan falla ned och tillbedja.
- 046:007 Den lyfter man på axeln och bja den bort
och sör ner ned den på dess plats,
för att den skall stå dör och ej vika från stålet.
Men ropar någon till den, sör svarar den icke
och försar honom icke ur hans nåd.
- 046:008 Törken hör på och kommen till försnufft;
besinnen eder, I äverträdare.
- 046:009 Törken på vad för var, redan i forntiden;
ty jag i Gud och eljest ingen,
en Gud, vilkens like icke finnes;
- 046:010 jag som i försör försör, vad komma skall,
och lörngt försör, vad ännu ej har skett;
jag som sörger: Mitt rördslut skall gå i fullbordan,
och allt vad jag vill, det gör jag?
- 046:011 jag som kallar på änen från äster
och ifrån fjärran land på mitt rördsluts man.
Vad jag har bestämt, det sör jag ock i verket.
- 046:012 Sörhen nu på mig, I stormodige,
I som menen, att hjälpen i lörngt borta.
- 046:013 Se, jag lör min hjäp nalkas, den i ej lörngt borta,
och min försörning drör icke;
jag giver försörning i Sion
och min hörlighet i Israel.
- 047:001 Stig ned och sör dig i stoffet,
du jungfru dotter Babel,
sör dig på jorden utan tron,
du kaldäernas dotter;
ty man skall icke mer kalla dig
äden bortklemade och yppiga?
- 047:002 Tag till kvarnen och mal mjör,

- Igg av din slöja,
lyft upp slöpet, blotta benet,
vada genom strömmarna.
- 047:003 Din blygd skall varda blottad,
och din skam skall ses.
Hämd skall jag utkräva
och ej skona någon mänskliga.
- 047:004 Vår förlössares namn är HERREN Sebaot,
Israels Helige!
- 047:005 Sitt tyst och drag dig undan i märkret,
du kaldæernas dotter;
ty du skall icke mer bliva kallad
Konungarikenas drottning?
- 047:006 Jag förtjänades på mitt folk,
jag ohelgade min arvedel
och gav dem i din hand.
Och du visade dem intet förbarmande;
på gamla män
Istället ditt ok tynga hjärt.
- 047:007 Du tänkte: Jag skall evinnerligen
förbli en drottning?
därför ville du ej akta på
och tänkte ej på Herren.
- 047:008 Sökt du nu detta, du som lever i vädelse,
du som tronar sig trygg,
du som säger i ditt hjärta:
Jag och ingen annan;
aldrig skall jag sitta som ena,
aldrig veta av, vad barnlöshet är?
- 047:009 Se, både dessa olyckor skola komma över dig med hast,
på en och samma dag:
både barnlöshet och äkthet skola komma över dig
i fullaste mått,
trots myckenheten av dina trolldomskonster,
trots dina besvärjelsers starka kraft.
- 047:010 Du kände dig trygg i din ondska, du tänkte:
Ingen ser mig?
Din vishet och din kunskap var det,
som förförde dig,
så att du såg i ditt hjärta:
Jag och ingen annan?
- 047:011 Därför skall en olycka komma över dig,
som du ej förmår besvärja bort,
och ett fördärv skall falla över dig,
som du icke skall kunna avvärja;
ja, plössligen skall delägelse komma över dig,
när du minst anar det.
- 047:012 Träda fram med de besvärjelser och många trolldomskonster
som du har mådat dig med från din ungdom;
se till, om du så kan skaffa hjälp,
om du så kan skrämja bort faran.
- 047:013 Du har arbetat dig trött med dina många rådslag.
Måde nu träda fram,
måde försä dig, dessa som avmåta himmelen
och spana i stjärnorna
och var nymädat kungä, varifrån ditt äde
skall komma över dig.
- 047:014 Men se, de fö att likna vid strö
som brännes upp i eld,

- de kunna icke rädda sitt liv
ur Irgornas värld.
Detta är ju ingen köleld att värma sig framför,
ingen brasa att sitta vid.
- 047:015 Ja, sörger det för dig med dem som du mardade dig för.
Och dina handelsvänner från ungdomstiden draga bort,
var och en är sitt hjärta
och ingen finnes, som frälsar dig.
- 048:001 Härten detta, I av Jakobs hus,
I som är en uppkallade med Israels namn
och flutna ur Juda källa,
I som svärjen vid HERRENS namn
och prisen Israels Gud--
dock icke i sanning och rättfärdighet,
- 048:002 allt medan I kallen eder efter den heliga staden
och städjen eder på Israels Gud,
på honom vilkens namn är HERREN Sebaot.
- 048:003 Vad förut skedde, det hade jag för länge sedan förkunnat;
av min mun var det förutsagt, och jag hade låtit eder höra därfrom.
Plössligt satte jag det i verket, och det inträffade.
- 048:004 Eftersom jag visste, att du var söstyvsint,
ja, att din nacksena var av järn
och din panna av koppar,
- 048:005 därför förkunnade jag det för länge sedan
och låt dig höra därfrom, innan det skedde,
på det att du icke skulle kunna säga:
Min gudastod har gjort det,
min gudabild, den skurna eller den gjutna har skickat det sö?
- 048:006 Du hade hört det, nu kan du se alltsammans;
viljen I därför icke erkänna det?
- Nu låter jag dig åter höra om nya ting,
om fördolda ting som du ej har vetat av.
- 048:007 Först nu hava de blivit skapade, icke tidigare,
och för när i dag fick du icke höra om dem,
på det att du ej skulle kunna säga: Det visste jag ju förut?
- 048:008 Du fick icke för höra något därfrom eller veta något därav,
ej heller kom det tidigare för dina öron,
eftersom jag visste, huru trolös du var
och att du hette "överträdare" allt ifrån moderlivet.
- 048:009 Men för mitt namns skull är jag långmodig,
och för min äras skull härlar jag tillbaka min vrede,
så att du icke bliver utrotad.
- 048:010 Se, jag har smitt dig, men silver har jag icke fått;
jag har prövat dig i lidandets ugn.
- 048:011 För min egen skull, ja, för min egen skull gör jag sö,
ty huru skulle jag kunna låta mitt namn bliva ohelgat?
Jag giver icke min ära åt någon annan.
- 048:012 Här på mig, du Jakob,
du Israel, som jag har kallat.
Jag är det; jag är den förste,
jag är också den siste.
- 048:013 Min hand har lagt jordens grund,
och min högra hand har utspänt himmelen;
jag kallar på dem,
dödsstöde det bärda.
- 048:014 För samlan eder, I alla, och härten:
Vem bland dessa andra har förutsagt detta,

att den man, som HERREN öskar, skall utföra hans vilja mot Babel
och vara hans arm mot kaldäerna?

048:015 Jag, jag har talat detta,
jag har ock kallat honom,
jag har fört honom fram, så att hans vagn har blivit lyckosam.

048:016 Tröden hit till mig och hären detta;
Mina förtutsögelser har jag icke talat i det fördolda;
när tiden kom, att något skulle ske, då var jag där.
Och nu har Herren, HERREN
sönt mig och sönt sin Ande.

048:017 Så säger HERREN, din förlössare,
Israels Helige:
Jag är HERREN, din Gud,
den som låter dig, vad nyttigt är,
den som leder dig på den väg du skall vandra.

048:018 O att du ville akta på mina bud!
Då skulle frid tillflyta dig såsom en ström
och din röt såsom havets böljor;

048:019 dina barn skulle då vara såsom sanden
och din livsfrukt såsom sandkornen,
dess namn skulle aldrig bliva utrotat
eller utplöjat ur min ösyn.

048:020 Dragen ut från Babel,
flyn ifrån kaldäernas land;
fruktunden det med fröderop
och låten det bliva känt,
utbredden ryktet där om
till jordens änd;
sagen: Herren har förlössat
sin tjänare Jakob.

048:021 De ledo ingen trest,
när han födde dem genom ödemarker,
ty han låt vatten strömma fram
ur klippan åt dem,
han klöv sönder klippan,
och vattnet flödade.

048:022 Men de ogudaktiga få ingen frid,
säger HERREN.

049:001 Härn på mig, I havsländer,
och akten här på, I folk, som bon i fjärran.
HERREN kallade mig, när jag ännu var i moderlivet,
han nämnde mitt namn, medan jag låg i min moders sköte.

049:002 Och han gjorde min mun lik ett skarpt svärd
och gjorde mig under sin hands skugga;
han gjorde mig till en vass pil
och dolde mig i sitt koger.

049:003 Och han sade till mig: Du är min tjänare,
Israel, genom vilken jag vill förhålliga mig.

049:004 Men jag tänkte: Förgäves har jag mätat mig,
fruktöst och förgävt har jag fört min kraft;
dock, min röt är hos HERREN
och min låt hos min Gud.

049:005 Och nu säger HERREN,
han som danade mig till sin tjänare,
när jag ännu var i moderlivet,
på det att jag måtte föra Jakob tillbaka till honom,
så att Israel icke rycktes bort
--ty jag är i HERRENS ögon,

och min Gud har blivit min starkhet--

049:006 han säger: Det är för litet för dig, då du är min tjänare,
att allenast upprätta Jakobs stammar
och föra tillbaka de bevarade av Israel;
jag vill sätta dig till ett ljus för hednafolken,
för att min frälsning må nå till jordens ändor.

049:007 Säg till HERREN,
Israels förlössare, hans Helige,
till den djupt förtaktade som är en styggelse för människor,
en träd under tyranner:
Konungar skola se det och stå upp,
furstar skola se det och buga sig
för HERRENS skull, som har bevisat sig trofast,
för Israels Heliges skull, som har utvalt dig.

049:008 Säg till HERREN:
Jag bär dig i behaglig tid,
och jag hjälper dig på frälsningens dag;
jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket,
så att du skall upprätta landet
och utskifta de förlorade arvslotterna

049:009 och säga till de förgämliga: Dragen ut?
till dem som sitta i mörkret: Kommen fram?
De skola finna bete utmed vägarna,
ja, betesplatser på alla kala höjder;

049:010 de skola varken hungra eller törsta,
varken hetta och solen skola icke skada dem,
ty deras förbarmare skall leda dem
och skall föra dem till vattenkällor.

049:011 Och jag skall göra alla mina berg till öppna vägar,
och mina farvägar skola byggas höga.

049:012 Se, då kommer de fjärran ifrån,
ja, somliga från norr och andra från väster,
somliga också från sinernas land.

049:013 Jublen, I himlar, och fröjda dig, du jord,
och bristen ut i jubel, I berg;
ty HERREN tröstar sitt folk
och förbarmar sig över sina betryckta.

049:014 Men Sion säger: HERREN har förgivit mig,
Herren har förgått mig?

049:015 Kan då en moder förgåta sitt barn,
så att hon icke har förbarmade med sin livsfrukt?
Och om hon inte kunde förgåta sitt barn,
så skulle dock jag icke förgåta dig.

049:016 Se, på mina höjder har jag upptecknat dig;
dina murar stå alltid inför mina ögon.

049:017 Redan hasta dina söner fram,
under det dina förstfödda och hjältar draga bort ifrån dig.

049:018 Lyft upp dina ögon och se dig omkring:
alla komma fräsamlade till dig.
Så sant jag lever, säger HERREN,
du skall förläsa dig dem alla såsom en skrud
och lik en brud omgöra dig med dem.

049:019 Ty om du fört ut i ruiner och var förlagd,
ja, om också ditt land var förtört,
så skall du nu i stället bliva förtört för dina inbyggare,
och dina förtörvare skola vara förtört borta.

049:020 Den tid stundar, då du skall förtörvade av barnen
som förtörvades under din barnlöshet:
Platsen är mig förtört,

- giv rum, s?att jag kan bo h?r.?
049:021 D?skall du s?ga i ditt hj?rta:
?Vem har f?tt dessa ? mig?
Jag var ju barnl?s och ofruktsam,
landsflyktig och f?driven;
vem har d?fostrat dessa?
Se, jag var l?mnad ensam kvar;
varifr?n komma d?dessa??
- 049:022 S?s?ger Herren, HERREN:
Se, jag skall upplyfta min hand till tecken ? folken
och resa upp mitt baner till tecken ? folkslagen;
d?skola de b?ra dina s?ner hit i sin famn
och f?ra dina d?tror fram p?sina axlar.
- 049:023 Och konungar skola vara dina barns v?rdare
och furstinnor deras ammor,
de skola falla ned inf? dig med ansiktet mot jorden
och slicka dina f?tters stoft.
Och du skall f?nimma, att jag ? HERREN
och att de som f?rbida mig icke komma p?skam.
- 049:024 Kan man taga ifr?n hj?ten hans byte
eller rycka f?ngarna ifr?n den som har segerns r?tt?
- 049:025 Och om ?n s?vore, s?ger HERREN,
om man ?n kunde taga ifr?n hj?ten hans f?ngar
och rycka bytet ur den v?rdiges hand,
s?skulle jag dock sj?v st? emot dina motst?ndare,
och sj?v skulle jag fr?sa dina barn.
- 049:026 Ja, jag skall tvinga dina f?tryckare att ?a sitt eget k?tt,
och av sitt eget blod skola de bliva druckna s?som av druvsaft.
Och allt k?tt skall d?f?nimma, att jag, HERREN, ? din fr?lsare
och att den Starke i Jakob ? din f?lossare.
- 050:001 S?s?ger HERREN:
Var ? eder moders skiljebrev,
det, varmed jag skulle hava f?rskjutit henne?
Eller finnes bland mina borgen?er n?gon
som jag har s?tt eder ??
Nej, genom edra missg?ningar bleven I s?da,
och f? edra ?vertr?delsers skull blev eder moder f?rskjuten.
- 050:002 Varf?r var ingen tillst?des, n?r jag kom?
Varf?r svarade ingen, n?r jag ropade?
Har d?min arm blivit f?r kort, s?att den ej kan f?lossa,
eller finnes hos mig ingen kraft till att hj?pa?
Med min n?pst uttorkar jag ju havet,
och str?mmarna g?r jag till torrt land,
s?att fiskarna ruttna och d?av t?st,
eftersom vattnet ? borta;
- 050:003 sj?va himmelen kl?der jag i m?ker
och giver den sorgdr?kt att b?ra.
- 050:004 Herren, HERREN har givit mig
en tunga med l?rdom,
s?att jag f?rst? att genom mina ord
hugsvala den tr?tte;
han v?cker var morgon mitt ?a,
han v?cker det
till att h?ra p?l?junges?t.
- 050:005 Ja, Herren, HERREN har ?ppnat mitt ?a,
och jag har ej varit genstr?vig,
jag har ej vikit tillbaka.
- 050:006 Jag h?ll fram min rygg ? dem som slogo mig

- och mina kinder ¶ dem som ryckte mig i sk¶gget;
jag skylde icke mitt ansikte
mot sm¶delse och spott.
- 050:007 Men Herren, HERREN hj¶per mig,
d¶r¶r k¶nde jag ej sm¶delsen,
d¶r¶r gjorde jag min panna h¶rd s¶som sten;
jag visste ju, att jag ej skulle komma p¶skam.
- 050:008 Den som d¶mer mig fri ¶ n¶ra, vem vill d¶g¶till r¶ta med mig?
M¶han tr¶da fram j¶nte mig.
Vem vill vara min anklagare?
M¶han komma hit till mig.
- 050:009 Se, Herren, HERREN hj¶per mig;
vem vill d¶d¶ma mig skyldig?
Se, de skola allasammans falla s¶nder s¶som en kl¶dnad;
mal skall f¶t¶ra dem.
- 050:010 Vem bland eder, som fruktar HERREN
och h¶ hans tj¶nares r¶st?
Om han ¶ vandrar i m¶kret
och icke ser n¶gon ljusning,
s¶f¶r¶ste han dock p¶HERRENS namn
och st¶dje sig vid sin Gud.
- 050:011 Men se, I alla som t¶nden upp en brand
och v¶rnen eder med gl¶dande pilar,
I hemfallen sj¶va ¶ I¶gorna fr¶n eder brand
och ¶ pilarna som I haven ant¶nt.
Av min hand skall detta vederfaras eder;
i kval skolen I komma att ligga.
- 051:001 H¶en p¶mig, I som faren efter r¶tf¶dighet,
I som s¶ken HERREN.
Sk¶den p¶klippan, ur vilken I ¶en uthuggna,
och p¶gruvan, ur vilken I haven framh¶mtats:
- 051:002 ja, sk¶den p¶Abraham, eder fader,
och p¶Sara som f¶dde eder.
Ty n¶ han ¶nu var ensam, kallade jag honom
och v¶signade honom och f¶¶kade honom.
- 051:003 Ja, HERREN skall varkunna sig ¶ver Sion,
han skall varkunna sig ¶ver alla dess ruiner;
han g¶r dess ¶ken lik ett Eden
och dess hedmark lik en HERRENS lustg¶rd.
Fr¶d och gl¶dje skall h¶ras d¶rinne,
tacks¶gelse och lovs¶ngs ljud.
- 051:004 Akta p¶mig, du mitt folk;
lyssna till mig, du min menighet.
Ty fr¶n mig skall lag utg¶,
och min r¶tt skall jag s¶tta till ett ljus f¶ folken.
- 051:005 Min r¶tf¶dighet ¶ n¶ra, min fr¶sning g¶ fram,
och mina armar skola skaffa r¶tt bland folken;
havsl¶nderna bida efter mig
och hoppas p¶min arm.
- 051:006 Lyften upp edra ¶gon till himmelen,
sk¶den ock p¶jorden h¶nere:
se, himmelen skall uppl¶sa sig s¶som r¶k
och jorden n¶ras ut s¶som en kl¶dnad,
och dess inbyggare skola d¶s¶som mygg;
men min fr¶sning f¶bliver evinnerligen,
och min r¶tf¶dighet varder icke om intet.
- 051:007 H¶en p¶mig, I som k¶nnen r¶tf¶digheten,
du folk, som b¶r min lag i ditt hj¶ta;

- Frukten icke frö människors smädelse
och varen ej förfädd frö deras hö.
- 051:008 Ty mal skall förtä dem såsom en klädnad,
och mott skall förtä dem såsom ull;
men min rättfärdighet förbliver evinnerligen
och min försning ifrån släkte till släkte.
- 051:009 Vakna upp, vakna upp, kläd dig i makt,
du HERRENS arm;
vakna upp såsom i forna dagar,
i förgångna tider.
Var det icke du, som slog Rahab
och genomborrade draken?
- 051:010 Var det icke du, som uttorkade havet,
det stora djupets vatten,
och som gjorde havsbotten till en väg,
där ett försat folk kunde gå fram?
- 051:011 Ja, HERRENS förlöste skola vända tillbaka
och komma till Sion med jubel;
evig glädje skall kröna deras huvuden,
förd och glädje skola de undfå,
sorg och suckan skola fly bort.
- 051:012 Jag, jag är den som tröstar eder.
Vem är det du, att du fruktar frö dödliga människor,
frö människobarn som bliva såsom torrt gräs?
- 051:013 Och därvid förgäter du HERREN, som har skapat dig,
honom som har utspänt himmelen och lagt jordens grund.
Ja, beständigt, dagen igenom,
förskräcker du frö tryckarens vrede,
såsom stode han just redo till att fördöva.
Men vad bliver väl av tryckarens vrede?
- 051:014 Snart skall den förttrade läsas ur sitt tvång;
han skall icke dö och hemfalla i graven,
ej heller skall han lida brist på bröd.
- 051:015 ty jag är HERREN, din Gud,
han som rör upp havet, så att dess böljor brusa,
han vilkens namn är HERREN Sebaot;
- 051:016 och jag har lagt mina ord i din mun
och återvänt dig med min hands skugga
för att plantera en himmel och grunda en jord
och för att säga till Sion: Du är mitt folk.
- 051:017 Vakna upp, vakna upp,
stanna upp, Jerusalem,
du som av HERRENS hand har fått att dricka
hans vredes böjare,
ja, du som har tåmt berusningens kalk
till sista droppen.
- 051:018 Bland alla de söner hon hade fått fanns ingen
som ledde henne,
bland alla de söner hon hade fostrat ingen
som fattade henne vid handen.
- 051:019 Dubbel är den olycka som har drabbat dig,
och vem visar dig medlidande?
Här är fördelse och förstoring, hunger och svår.
Huru skall jag trösta dig?
- 051:020 Dina söner försmyktade,
de lågo vid alla gathörn,
lika antiloper i jägarens garn,
drabbade i fullt mått av HERRENS vrede,
av din Guds nöst.

- 051:021 Döfö m?du h?a detta, du arma,
som ö drucken, fast?n icke av vin:
- 051:022 S?s?ger HERREN, som ö din Herre,
och din Gud, som utf? sitt folks sak:
Se, jag tager bort ur din hand
berusningens b?gare;
av min vredes kalk
skall du ej vidare dricka.
- 051:023 Och jag s?tter den i dina pl?gares hand,
deras som sade till dig:
?Fall ned, s?att vi f?g?fram ?ver dig?,
och s?n?dgades du g?a din rygg likasom till en mark
och till en gata f? dem som gingo d? fram.
- 052:001 Vakna upp, vakna upp, ikl?d dig
din makt, o Sion;
ikl?d dig din h?gtidsskrud, Jerusalem,
du heliga stad;
ty ingen oomskuren eller oren skall vidare
komma in i dig.
- 052:002 Skaka stoftet av dig, st?upp
och intag din plats, Jerusalem;
I? banden fr?n din hals,
du f?ngna dotter Sion.
- 052:003 Ty s?s?ger HERREN: I haven blivit s?da f? intet; s?skolen I
ock utan penningar bliva I?sk?pta.
- 052:004 Ja, s?s?ger Herren, HERREN: Mitt folk drog i forna dagar ned
till Egypten och bodde d? s?som fr?mlingar; sedan f?tryckte
Assur dem utan all r?t.
- 052:005 Och vad skall jag nu g?a h?, s?ger HERREN, nu d?man har f?t
bort mitt folk utan sak, nu d?dess tyranner s?skr?na, s?ger
HERREN, och mitt namn best?ndigt, dagen igenom, varder sm?dat?
- 052:006 Jo, just d?f? skall mitt folk f?I?a k?na mitt namn, just
d?f? skall det f?nimma p?den dagen, att jag ö den som
talar; ja, se h? ö jag.
- 052:007 Huru ljuvliga ?o icke gl?djebudb?arens fotsteg,
n? han kommer ?ver bergen
f? att f?kunna frid och framb?a gott budskap
och f?kunna fr?sning,
i det han s?ger till Sion:
?Din Gud ö nu konung!?
- 052:008 H?, huru dina v?ktare upph?va sin r?t
och jubla allasammans,
ty de se f? sina ?gon, huru HERREN
v?nder tillbaka till Sion.
- 052:009 Ja, bristen ut i jubel tillsammans,
I Jerusalems ruiner;
ty HERREN tr?star sitt folk,
han f?lossar Israel.
- 052:010 HERREN blottar sin heliga
arm inf? alla hedningars ?gon,
och alla jordens ?ndar f?se
v? Guds fr?sning.
- 052:011 Bort, bort, dragen ut d?ifr?,
kommen icke vid det orent ?;
dragen ut ifr? henne, renen eder,
I som b?en HERRENS k?.
- 052:012 Se, I beh?ven icke draga ut med hast,
icke vandra bort s?som flyktingar,

ty HERREN g?r framf?r eder,
och Israels Gud slutar edert t?g.

- 053:013 Se, min tj?nare skall hava framg?ng;
han skall bliva upph?jd och stor och h?gt uppsatt.
- 053:014 S?som m?nga h?pnade ?ver honom,
d?r?r att hans utseende var vanst?llt mer ?n andra m?nniskors
och hans gestalt oansenligare ?n andra m?nniskobarns,
- 053:015 s?skall han ock v?rka f?undran hos m?nga folk;
ja, konungar skola f?stummas i f?undran ?ver honom.
Ty vad aldrig har varit f?tt?jt f?r dem, det f?de se,
och vad de aldrig hava h?tt, det f?de f?nimma.
- 053:001 Men vem trodde, vad som predikades f?r oss,
och f?r vem var HERRENS arm uppenbar?
- 053:002 Han sk?r upp s?som en ringa telning inf?r honom,
s?som ett rotskott ur f?rtorkad jord.
Han hade ingen gestalt eller f?gning;
n?r vi s?go p?honom, kunde hans utseende ej behaga oss.
- 053:003 F?raktat var han och ?vergiven av m?nniskor,
en sm?tornas man och f?trogen med krankhet;
han var s?som en, f?r vilken man skyler sitt ansikte,
s?f?raktat, att vi h?llo honom f?r intet.
- 053:004 Men det var v?ra krankheter han bar,
v?ra sm?tor, dem lade han p?sig,
medan vi h?llo honom f?r att vara hems?kt,
tuktad av Gud och pinad.
- 053:005 Ja, han var sargad f?r v?ra ?vertr?delsers skull
och slagen f?r v?ra missg?rningars skull;
n?rsten var lagd p?honom, f?r att vi skulle f?frid,
och genom hans s?r bliva vi helade.
- 053:006 Vi gingo alla vilse s?som f?r,
var och en av oss ville vandra sin egen v?g,
men HERREN l?r allas v?r missg?rning drabba honom.
- 053:007 Han blev pl?gad, fast?n han ?dmjukade sig
och icke ?pnade sin mun,
lik ett lamm, som f?res bort att slaktas,
och lik ett f?r, som ?r tyst inf?r dem som klippa det
ja, han ?pnade icke sin mun.
- 053:008 Undan v?rd och dom blev han borttagen,
men vem i hans sl?kte bet?nker detta?
Ja, han rycktes bort ifr?n de levandes land,
och f?r mitt folks ?vertr?delsers skull kom pl?ga ?ver honom.
- 053:009 Och bland de ogudaktiga fick hans in grav
bland de rika kom han f?rst, n?r han var d?d
fast?n han ingen or?tt hade gjort
och fast?n svek icke fanns i hans mun.
- 053:010 Det behagade HERREN att sl?honom med krankhet:
om hans liv s?bleve ett skuldoffer,
d?skulle han f?se avkomlingar och l?nge leva,
och HERRENS vilja skulle genom honom hava framg?ng.
- 053:011 Ja, av den vederm?da hans sj?l har utst?tt
skall han se frukt och s?bliva m?ttad;
genom sin kunskap skall han g?ra m?nga r?ttf?rdiga,
han, den r?ttf?rdige, min tj?nare,
i det han b?r deras missg?rningar.
- 053:012 D?r?r skall jag tillskifta honom hans lott bland de m?nga,
och med talrika skaror skall han f?utskifta byte,
eftersom han utgav sitt liv i d?den

och blev rånad bland överträdare,
han som bar människas synder
och bad för överträdarna.

- 054:001 Jubla, du ofruktsamma,
du som icke har fått barn;
brist ut i jubel och ropa av fröjd,
du som icke har blivit moder.
Ty den ensamma skall hava många barn,
flera än den som har man, säger HERREN.
- 054:002 Vidga ut platsen för ditt tjäl,
låt spöna ut tältet, under vilket du bor,
och spar icke;
förhög dina tältstreck
och gör dina tältpluggar fastare.
- 054:003 Ty du skall utbreda dig både åt höger och vänster,
och dina avkomlingar skola taga hedningarnas ländor i besittning
och åter befolka ödelagda städer.
- 054:004 Frukta icke, ty du skall ej komma på skam;
blygs icke, ty du skall ej varda utskämd.
Nej, du skall förförögna din ungdoms skam,
och ditt änkets smärte skall du icke mer komma ihåg.
- 054:005 Ty den som har skapat dig är din man,
han vilkens namn är HERREN Sebaot;
och Israels Helige är din förlössare,
han som kallas hela jordens Gud.
- 054:006 Ty såsom en övergiven kvinna i hjärtesorg
kallades du av HERREN.
Sin ungdomsbrud, vill någon förskjuta henne?
säger din Gud.
- 054:007 Ett litet ögonblick övergav jag dig,
men i stor barmhärtighet vill jag åter församla dig.
- 054:008 I min förtäpnelses översvall dolde jag
ett ögonblick mitt ansikte för dig,
men med evig nåd vill jag nu förbarma mig över dig,
säger HERREN, din förlössare.
- 054:009 Ty såsom jag gjorde vid Noas flod, såg jag ock nu:
såsom jag dösvar, att Noas flod icke mer
skulle komma över jorden,
såsvär jag ock nu, att jag icke mer
skall förtäpnas på dig eller nåsa dig.
- 054:010 Ja, om än bergen vika bort
och höjderna vackla,
så skall min nåd icke vika ifrån dig
och mitt fridsförbund icke vackla,
säger HERREN; din förbarmare.
- 054:011 Du arma, som har blivit söhemsakt av stormar utan att
föregå tröst,
se, med spetsglans vill jag nu mura dina stenar
och giva dig grundvalar av safirer,
- 054:012 jag vill göra dina tinnar av rubiner
och dina portar av kristall
och hela din ringmur av ödda stenar.
- 054:013 Och dina barn skola alla bliva HERRENS lärjungar,
och stor frid skola dina barn dö hava.
- 054:014 Genom rättfärdighet skall du bliva befäst.
All tanke på förtäpnelse vare fjärran ifrån dig,
ty du skall intet hava att frukta,
och all tanke på förtäpnelse,

- ty sådant skall icke nalkas dig.
- 054:015 Om man dörotar sig samman till anfall,
 så kommer det ingalunda från mig;
 och vilka de är för, som rota sig samman mot dig,
 så skola de falla för dig.
- 054:016 Se, jag är den som skapar smeden,
 vilken blåser upp kolelden
 och så frambringar ett vapen, sådant han vill göra det;
 men jag är ock den som skapar fjädervaren, vilken förstär det.
- 054:017 Och nu skall intet vapen, som smides mot dig,
 hava någon lycka;
 var tunga, som upphäver sig för att gå till rätta med dig,
 skall du fördomfäld.
 Detta är HERRENS tjänares arvedel,
 den rätt de skola undgå av mig, säger HERREN.
- 055:001 Upp, alla I som ären tärstiga,
 kommen hit och från vatten;
 och I som inga penningar haven,
 kommen hit och hämta såd och ären.
 Ja, kommen hit och hämta såd utan penningar
 och för intet både vin och mjök.
- 055:002 Varför given I ut penningar för det som ej är bröd
 och edert försvär för det som icke kan mätta?
 Härn på mig, så skolen I för äta det gott är
 och förnjä eder med feta råter.
- 055:003 Bjen edra äron hit och kommen till mig;
 härn, så för eder själva leva.
 Jag vill sluta med eder ett evigt förbund:
 att I skolen undgå all den trofasta nåd jag har lovat David.
- 055:004 Se, honom har jag satt till ett vittne för folken,
 till en furste och hävdning för folken.
- 055:005 Ja, du skall kalla på folkslag som du icke känner,
 och folkslag, som icke känna dig, skola hasta till dig
 för HERRENS, din Guds, skull,
 för Israels Heliges skull, när han förhörligar dig.
- 055:006 Såken HERREN, medan han låter sig finnas;
 kallen honom, medan han är när.
- 055:007 Den ogudaktige ärgive sin vä
 och den orättfärdige sina tankar
 och vända om till HERREN, så skall han förbarma sig över honom,
 och till vä Gud, ty han skall beskära mycken förläelse.
- 055:008 Se, mina tankar är icke edra tankar,
 och edra vägar är icke mina vägar, säger HERREN.
- 055:009 Nej, så mycket som himmelen är högre än jorden,
 så mycket är ock mina vägar högre än edra vägar
 och mina tankar högre än edra tankar.
- 055:010 Ty likasom regnet och snö
 faller ifrån himmelen
 och icke vänder tillbaka dit igen,
 för när det har vattnat jorden
 och gjort den fruktsam och bärande,
 så att den giver såd till att så
 och bröd till att äta,
- 055:011 så skall det ock vara med ordet
 som utgår ur min mun;
 det skall icke vända tillbaka till mig förtigt
 utan att hava verkat, vad jag vill,
 och utfört det, vartill jag hade sånt ut det.

- 055:012 Ty med glädje skolen I draga ut,
och i frid skolen I fästas ästad.
Bergen och höjderna
skola brista ut i jubel, där I gå fram,
och alla träd på marken skola klappa i höjderna.
- 055:013 Där tränsnär nu finnas
skola cypresser växa upp,
och där nässlor stå?
skall myrten uppväxa.
Och detta skall bliva HERREN till ära
och ett evigt tecken, som ej skall plågas ut.
- 056:001 Säg till HERREN:
Akten på vad rätt ä
och även rättfärdighet,
ty min frälsning kommer snart,
och snart bliver min rättfärdighet uppenbarad.
- 056:002 Säg till ä den mänskiska, som gör detta,
den mänskiska, som står fast därvid,
den som härlar sabbaten, så att han icke ohelgar den,
och den som avhärlar sin hand
frän att göra något ont.
- 056:003 Främlingen, som har slutit sig till HERREN,
må icke säga så?
Äkert skall HERREN avskilja mig frän sitt folk.?
Ej heller må den snöpte säga:
Äse, jag ä ett förtorkat träd.?
- 056:004 Ty säg till HERREN:
De snöpta, som häla mina sabbater
och utväja det mig behagar
och stå fast vid mitt förbund,
- 056:005 ä dem skall jag i mitt hus och inom mina murar
giva en äminnelse och ett namn,
en väsignelse, som ä främer ä sner och dättrar;
jag skall giva dem ett evigt namn,
som icke skall varda utrotat.
- 056:006 Och främlingarna, som hava slutit sig till HERREN
för att tjäna honom och för att äska HERRENS namn
och så vara hans tjänare,
alla som häla sabbaten, så att de icke ohelga den,
och som stå fast vid mitt förbund,
- 056:007 dem skall jag i ära komma till mitt heliga berg
och giva dem glädje i mitt bänhus,
och deras bränoffer och slaktoffer
skola vara mig väbehagliga på mitt altare;
ty mitt hus skall kallas
ett bänhus för alla folk.
- 056:008 Säg till Herren, HERREN,
han som församlar de fördrivna av Israel:
Jag skall församla ännu flera till honom,
utöver dem som redan äo församlade till honom.
- 056:009 I alla djur på marken,
kommen och äen,
ja, I alla skogens djur.
- 056:010 Vätarna hä ä ällasammans blinda,
de hava intet förständ;
de ä ällasammans stumma hundar,
som icke kunna skäla;
de ligga och drämma

- och vilja g?na slumra.
- 056:011 Men de hundarna ?o ock glupska
och kunna ej bliva m?ta.
Ja, s?dana m?niskor ?o herdar,
dessa som intet kunna f?st?
De vilja allasammans vandra sin egen v?g;
var och en s?ker sin egen vinning,
alla, s?m?nga de ?o.
- 056:012 ?Kommen, jag skall h?mta vin,
och s?skola vi dricka oss druckna av starka drycker.
Och morgondagen skall bliva denna dag lik,
en ?verm?ttan h?rlig dag!?
- 057:001 Den r?ttf?rdige f?rg?s, och ingen finnes,
som t?nker d?r?
fromma m?niskor ryckas bort,
utan att n?gon l?gger m?ke d?r?
Ja, genom onskans makt ryckes den r?ttf?rdige bort
- 057:002 och g?r d?in i friden;
de som hava vandrat sin v?g r?tt fram
f?ro i sina vilorum.
- 057:003 Men tr?den fram hit,
I s?ner av teckentyderskor,
I barn av ?ktenskapsbrytare och sk?kor.
- 057:004 ?ver vem g?ten I eder lustiga?
Mot vem sp?ren I upp munnen
och r?cken I ut tungan?
Sannerligen, I ?ren ?vertr?delsens barn,
en l?gnens avf?da,
- 057:005 I som uppt?ndens av br?had vid terebinterna,
ja, under alla gr?na tr?d,
I som slakten edra barn i dalarna,
i bergsklyftornas djup.
- 057:006 Stenarna i din dal har du till din del,
de, just de ?o din lott;
ocks? ? dem utgjuter du drickoffer
och framb?r du spisoffer.
Skulle jag giva mig till freds vid s?dant?
- 057:007 P?h?ga och stora berg
redde du dig l?ger;
ocks? upp p?s?dana begav du dig
f?r att offra slaktoffer.
- 057:008 Och bakom d?ren och d?rposten
satte du ditt m?ke.
Du ?vergav mig; du kl?dde av dig och besteg ditt l?ger
och beredde plats d?r.
Du gjorde upp med dem, g?na delade du l?ger med dem
vid f?sta vink du s?g.
- 057:009 Du begav dig till Melek med olja
och tog med dig dina m?nga salvor;
du s?nde dina budb?rare till fj?ran land,
ja, ?nda ned till d?dsriket.
- 057:010 Om du ?n blev tr?tt av din l?nga f?rd,
sade du dock icke: ?F?rg?ves!?
S?l?nge du kunde r?ra din hand,
mattades du icke.
- 057:011 F?r vem r?ddes och fruktade du d?
eftersom du var s?trol?s
och eftersom du icke t?nkte p?mig

- och ej ville akta p??
 ? det icke s? eftersom jag har tegat, och det sedan l?nge,
 d?ff? fruktar du mig icke?
- 057:012 Men jag skall visa, huru det ? med din r?ttf?rdighet
 och med dina verk,
 de skola icke hj?pa dig.
- 057:013 N? du ropar, d?m?ditt avgudaf?lje r?dda dig.
 Nej, en vind skall taga dem med sig allasammans
 och en fl?kt f?ra dem bort.
 Men den som tager sin tillflykt till mig skall f?
 landet till arvedel
 och f?besitta mitt heliga berg.
- 057:014 Ja, det skall heta: ?Banen v?g,
 banen och bereden v?g;
 skaffen bort st?testenarna
 fr?n mitt folks v?g.?
- 057:015 Ty s?s?ger
 den h?ge och upph?de,
 han som tronar till evig tid
 och heter ?den Helige?
 Jag bor i helighet uppe i h?den,
 men ock hos den som ? f?krossad och har en ?dmjuk ande;
 ty jag vill giva liv ? de ?dmjukas ande
 och liv ? de f?krossades hj?tan.
- 057:016 Ja, jag vill icke evinnerligen g?till r?ta
 och icke st?ndigt f?t?nas;
 eljest skulle deras ande f?sm?ta inf? mig,
 de sj?ar, som jag sj?v har skapat.
- 057:017 F? hans girighetssynd f?t?nades jag;
 jag slog honom, och i min f?t?nelse h?l jag mig dold.
 Men i sin avf?lighet fortfor han att vandra p?sitt hj?tas v?g.
- 057:018 Hans v?gar har jag sett, men nu vill jag hela honom
 och leda honom och giva honom och hans s?rjande tr?st.
- 057:019 Jag skall skapa frukt ifr?n hans l?ppar.
 Frid ?ver dem som ?o fj?ran och frid ?ver dem som ?o n?a!
 s?ger HERREN; jag skall hela honom.
- 057:020 Men de ogudaktiga ?o s?som ett uppr?t hav,
 ett som icke kan vara stilla,
 ett hav, vars v?gor r?a upp dy och orenlighet.
- 057:021 De ogudaktiga hava ingen frid, s?ger min Gud.
- 058:001 Ropa med full hals utan ?erh?l,
 h?v upp din r?st s?som en basun
 och f?kunna f? mitt folk deras ?vertr?delse,
 f? Jakobs hus deras synder.
- 058:002 V? s?ka de mig dag ut och dag in
 och vilja hava kunskap om mina v?gar.
 S?som vore de ett folk, som ?vade r?ttf?rdighet
 och icke ?verg?ve sin Guds r?t,
 s?fr?ga de mig om r?ttf?rdighetens r?tter
 och vilja, att Gud skall komma till dem:
- 058:003 ?Vartill gagnar det, att vi fasta, n? du icke ser det,
 vartill, att vi sp?ka oss, n? du icke m?ker det??
 Men se, p?edra fastedagar sk?ten i edra sysslor,
 och alla edra arbetare driven i blott p?.
- 058:004 Och se, i h?len eder fasta med kiv och split,
 med hugg och slag av gudl?sa n?var.
 I h?len icke mer fasta p?s?dant s?t,
 att i kunnen g?ra eder r?st h?rd i h?den.

- 058:005 Skulle detta vara en fasta, sådan som jag vill hava?
Skulle detta vara en rätt spökningssdag?
Att man hänger med huvudet såsom ett svår?
och sätter sig i sänk och aska,
vill du kalla sådant att hälla fasta,
att fira en dag till HERRENS behag?
- 058:006 Nej, detta är den fasta, som jag vill hava:
att i lossen orättfärdiga bojer
och Ilsen okets band,
att i given de förtryckta fria
och krossen sänder alla ok,
- 058:007 ja, att du bryter ditt bröd i den hungrige
och skaffar de fattiga och husvilla hänge
att du kläder den nakne, var du ser honom,
och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod.
- 058:008 D?skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad,
och dina sår skola läkas med hast,
och din rätt skall dig framför dig
och HERRENS höghet följa dina spår.
- 058:009 D?skall HERREN svara, när du kallar honom;
när du ropar, skall han säga: Se, här är jag.
Om hos dig icke för finnas någon som påger ok
och pekar finger och talar, vad fördärligt är,
- 058:010 om du delar med dig av din nöd i den hungrige
och mättar den som är i betryck,
d?skall ljus gå upp för dig i mörkret,
och din natt skall bliva lik middagens sken.
- 058:011 Och HERREN skall leda dig beständigt;
han skall mätta dig mitt i ödemarken
och giva styrka åt benen i din kropp.
Och du skall vara lik en vattenrik trädgård
och likna ett källsprång,
vars vatten aldrig tryter.
- 058:012 Och dina avkomlingar skola bygga upp de gamla ruinerna,
du skall åter upprätta grundvalar ifrån forna släkten;
och du skall kallas som murar igen revor,
som återställer stigar, så att man kan bo i landet.
- 058:013 Om du är varsam med din fot på sabbaten,
så att du icke på min heliga dag utför dina sysslor;
om du kallar sabbaten din lust
och HERRENS helgdag en fredag,
ja, om du är den, så att du icke gör dina egna vägar
eller skär dina sysslor eller talar tomma ord,
- 058:014 d?skall du finna din lust i HERREN,
och jag skall föra dig fram över landets höjder
och giva dig till nåd din fader Jakobs arvedel.
Ja, så har HERRENS mun talat.
- 059:001 Se, HERRENS arm är icke för kort,
så att han ej kan frisa,
och hans åra är icke tillslutet,
så att han ej kan hära.
- 059:002 Nej, det är edra missgöningar, som skilja
eder och eder Gud från varandra,
och edra synder följa hans ansikte för eder,
så att han icke härt eder.
- 059:003 Ty edra hönder är föckade av blod
och edra fingrar av missgöning,
edra läppar tala lögn,

- och eder tunga frambror örfärdighet.
- 059:004 Ingen hjer sin röst i örfärdighetens namn,
och ingen visar redlighet i vad till rätten hjer.
De förtästa pöidel tomhet,
de tala falskhet,
de g?havande med olycka
och föda fördöv.
- 059:005 De kläcka ut basiliskög
och v?va spindeln?.
Om någon är av deras ögg, s?d? han,
och trampas ett sådant s?nder, s?kommer en huggorm ut.
- 059:006 Deras spindeln? duga icke till kläder,
och de kunna ej skyla sig med vad de hava tillverkat;
deras verk ?o fördövliga verk,
och v?dsgörningar ?va deras h?nder.
- 059:007 Deras fötter hasta till vad ont ?
och ?o snara, n? det g?ler att utgjuta oskyldigt blod;
deras tankar ?o fördövliga tankar,
f?rdelse och föstöring ? p?deras v?gar.
- 059:008 Fridens v?g k?nna de icke,
och r?ten föjer ej i deras sp?;
de g?krokiga stigar,
och ingen som vandrar s?vet, vad frid ?.
- 059:009 D?r? ? r?ten föjran ifr?n oss,
och örfärdighet tillfaller oss icke;
vi bida efter ljus, men se, m?ker r?der,
efter solsken, men vi f?vandra i djupaste natt.
- 059:010 Vi m?ste famla utefter v?ggen s?som blinda,
famla, s?som hade vi inga ögon;
vi stapla mitt p?dagen, s?som vore det skymning,
mitt i v? fulla kraft ?o vi s?som döda.
- 059:011 Vi brumma allasammans s?som bj?nar
och sucka alltj?mt s?som duvor;
vi bida efter r?ten, men den kommer icke,
efter fr?snigen, men den ? föjran ifr?n oss.
- 059:012 Ty m?nga ?o v?ra ?vertr?delser inf? dig,
och v?ra synder vittna emot oss;
ja, v?ra ?vertr?delser hava vi fö v?ra ögon,
och v?ra missg?ringar k?nna vi.
- 059:013 Genom ?vertr?delse och fönekelse hava vi felat mot HERREN,
vi hava vikit bort ifr?n v? Gud;
vi hava talat fötryck och avf?lighet,
l?gnl?ror hava vi fökunnat och h?mtat fram ur v?ra hj?tan.
- 059:014 R?ten tr?nges tillbaka,
och örfärdigheten st? l?ngt borta,
ja, sanningen vacklar p?torget,
och vad r?t ? kan ej komma fram.
- 059:015 S?m?ste sanningen h?la sig undan,
och den som v?nde sig ifr?n det onda blev plundrad.
Detta s?g HERREN, och det misshagade honom,
att det icke fanns någon r?t.
- 059:016 Och han s?g, att ingen tr?dde fram;
han föundrade sig ?ver att ingen grep in.
D?hj?pte honom hans egen arm,
och hans örfärdighet underst?dde honom.
- 059:017 Och han kl?dde sig i örfärdighet s?som i ett pansar
och satte fr?snigens hj?m p?sitt huvud;
han kl?dde sig i h?mndens dr?kt s?som i en livkl?dnad
och h?jde sig i nit?skan s?som i en mantel.

059:018 Efter deras g?ringar skall han nu vederg?la dem;
vrede skall han l?ta komma ?ver sina ov?nner
och ?ver sina fiender l?nen fr? vad de hava gjort;
ja, havsl?nderna skall han vederg?la, vad de hava gjort.

059:019 S?skall HERRENS namn bliva fruktat i v?ster
och hans h?lighet, d?r solen g?r upp.
N?r fienden bryter fram lik en str?m,
skall HERRENS andedr?kt fr?jaga honom.

059:020 Men s?som en fr?lossare kommer HERREN fr? Sion
och fr? dem i Jakob, som omv?nda sig fr?n sin ?vertr?delse,
s?ger HERREN.

059:021 Och detta ?r det fr?bund, som jag ?min sida g?r med dem, s?ger
HERREN: min Ande, som ?r ?ver dig, och orden, som jag har lagt i
din mun, de skola icke vika ur din mun, ej heller ur dina barns
eller barnbarns mun fr?n nu och till evig tid, s?ger HERREN.

060:001 St?upp, var ljus, ty ditt ljus kommer,
och HERRENS h?lighet g?r upp ?ver dig.

060:002 Se, m?rker ?vert?cker jorden
och t?cken folken,
men ?ver dig uppg?r HERREN,
och hans h?lighet uppenbaras ?ver dig.

060:003 Och folken skola vandra i ditt ljus
och konungarna i glansen som g?r upp ?ver dig.

060:004 Lyft upp dina ?gon och se dig omkring:
alla komma fr?samlade till dig;
dina s?ner komma fj?ran ifr?n,
och dina d?trar b?ras fram p?armen.

060:005 D?, vid den synen skall du str?a av fr?jd,
och ditt hj?rta skall b?va och vidga sig;
ty havets rikedomar skola fr?as till dig,
och folkens skatter skola falla dig till.

060:006 Skaror av kameler skola ?vert?cka dig,
kamelf?rar fr?n Midjan och Efa;
fr?n Saba skola de alla komma,
guld och r?kelse skola de b?ra
och skola fr?kunna HERRENS lov.

060:007 Alla Kedars hjordar skola fr?samlas till dig,
Nebajots v?durar skola vara dig till tj?nst.
Mig till v?behag skola de offras p?mitt altare,
och min h?lighets hus skall jag s?f?rh?liga.

060:008 Vilka ?ro dessa som komma farande lika moln,
lika duvor, som flyga till sitt duvslag?

060:009 Se, havsl?nderna bida efter mig,
och fr?mst komma Tarsis' skepp;
de vilja fr?a dina s?ner hem ifr?n fj?ran land,
och de hava med sig silver och guld
? HERRENS, din Guds, namn,
? Israels Helige, ty han f?h?ligar dig.

060:010 Och fr?mlingar skola bygga upp dina murar,
och deras konungar skola betj?na dig.
Ty v? har jag slagit dig i min f?t?nelse,
men i min n?d fr?barmar jag mig nu ?ver dig.

060:011 Och dina portar skola h?las ?ppna best?ndigt,
varken dag eller natt skola de st?ngas,
s?att folkens skatter kunna fr?as in i dig,
med deras konungar i hyllningst?get.

060:012 Ty det folk eller rike,

- som ej vill tjäna dig, skall förgås;
ja, sådana folk skola i grund förgöras.
- 060:013 Libanons höghet skall komma till dig,
både cypress och alm och buxbom,
för att pryda platsen, där min helgedom är;
ty den plats, där mina fötter står, vill jag göra frad.
- 060:014 Och bugande skola dina förtäckares söner
komma till dig,
och dina förtäckare skola allasammans
falla ned för dina fötter.
Och man skall kalla dig HERRENS stad,
Israels Heliges Sion?
- 060:015 I stället för att du var övergiven och hatad,
så att ingen ville taga vägen genom dig,
skall jag göra dig till en höghetens boning evinnerligen
och till en fröjdestort ifrån släkte till släkte.
- 060:016 Och du skall dia folkens mjök,
ja, konungabrost skall du dia;
och du skall förtimma, att jag, HERREN, är din frälsare
och att den Starke i Jakob är din förtlossare.
- 060:017 Jag skall låta guld komma i stället för koppar
och låta silver komma i stället för järn
och koppar i stället för träd
och järn i stället för sten.
Och jag vill sätta frid till din överhet
och rättfärdighet till din behärskare.
- 060:018 Man skall icke mer höra talas om väd i ditt land,
om ädelöggelse och förtstöring inom dina gränser,
utan du skall kalla dina murar för försäkring?
och dina portar för övsnög?
- 060:019 Solen skall icke mer vara ditt ljus om dagen,
och månen skall icke mer lysa dig med sitt sken,
utan HERREN skall vara ditt eviga ljus,
och din Gud skall vara din höghet.
- 060:020 Din sol skall därför icke mer gå ned
och din måne icke mer taga av;
ty HERREN skall vara ditt eviga ljus,
och dina sorgedagar skola hava en änd.
- 060:021 Och i ditt folk skola alla vara rättfärdiga,
evinnerligen skola de besitta landet;
de för ju en telning, som jag har planterat,
ett verk av mina händer, som jag vill förhörliga mig med.
- 060:022 Av den minste skola komma tusen,
och av den ringaste skall bliva ett talrikt folk.
Jag är HERREN;
när tiden är inne, skall jag med hast fullborda detta.
- 061:001 Herrens, HERRENS Ande är över mig,
ty HERREN har smört mig
till att förkunna glädjens budskap för de ädmjuka;
han har sönt mig till att låta dem som hava ett
förkrossat hjärta,
till att predika frihet för de föngna
och förtlossning för de bundna,
- 061:002 till att predika ett nådens är från HERREN
och en hömdens dag från vår Gud,
en dag, där han skall trösta alla sönjande,
- 061:003 där han skall låta de sönjande i Sion
förhuvudprydna i stället för aska,

- glädjeolja i stället för sorg,
högskälder i stället för en bedrövad ande;
och de skola kallas rättfärdighetens terebinter?
HERRENS plantering, som han vill förhögliga sig med?
- 061:004 Och de skola bygga upp de gamla ruinerna
och upprätta rättfärdernas ädelplatser;
de skola återställa de födda städerna,
de platser, som hava legat öde slökte efter slökte.
- 061:005 Frömlingar skola störedo
att föra edra hjordar i bet,
och utlänningar skola bruka öder
örar och vingårdar.
- 061:006 Men I skolen heta HERRENS präster,
och man skall kalla eder för Guds tjänare;
I skolen fönjuta av folkens skatter,
och deras höglighet skall övergå till eder.
- 061:007 För eder skam skolen I födubbelt igen,
och de som ledo smärk skola nu jubla över sin del.
Söskola de födubbelt att besitta i sitt land;
evig glädje skola de undfö.
- 061:008 Ty jag, HERREN, öskar, vad rätt ö,
och hatar orättfärdigt rov;
och jag skall giva dem deras lön i trofasthet
och sluta ett evigt förbund med dem.
- 061:009 Och deras slökte skall bliva könt bland folken
och deras avkomma bland folkslagen;
alla som se dem skola märka på dem,
att de fö ett slökte, som HERREN har väsignat.
- 061:010 Jag glöder mig storligen i HERREN,
och min själ frödar sig i min Gud,
ty han har iklätt mig frösnings klädnad
och höjt mig i rättfärdighetens mantel,
likasom när en brudgum söter högskädeln på sitt huvud
eller likasom när en brud pryder sig med sina smycken.
- 061:011 Ty likasom jorden lör sina växter spira fram
och en trädgård sin södd växa upp,
söskall Herren, HERREN lör rättfärdighet uppväxa
och lovsög inför alla folk.
- 062:001 För Sions skull vill jag icke tiga,
och för Jerusalems skull vill jag ej unna mig ro,
för när dess rätt göt upp sösom solens sken
och dess frösnings lyser sösom ett brinnande bloss.
- 062:002 Och folken skola se din rätt
och alla konungar din höglighet;
och du skall fö ett nytt namn,
som HERRENS mun skall bestämma.
- 062:003 Söskall du vara en höglig krona i HERRENS hand,
en konungslig huvudbindel i din Guds hand.
- 062:004 Du skall icke mer kallas
öden övergivna?
ej heller skall ditt land
mer kallas ödemark?
utan du skall fö heta
önon som jag har min lust i?
och ditt land skall fö heta
ökta hustrun?
ty HERREN har sin lust i dig,
och ditt land har fött sin ökta man.

062:005 Ty s?som n? en ung man bliver en jungrus ?ta herre,
s?skola dina barn bliva dina ?ta herrar,
och s?som en brudgum fr?dar sig ?ver sin brud,
s?skall din Gud fr?da sig ?ver dig.

062:006 P?dina murar, Jerusalem,
har jag st?lt v?ktare;
varken dag eller natt
f?de n?gonsin tystna.
I som skolen ropa till HERREN,
given eder ingen ro.

062:007 Och given honom ingen ro f?r?n han ?ter
har byggt upp Jerusalem
och l?tit det bliva ett ?mne
till lovs?ng p?jorden.

062:008 HERREN har svurit vid sin h?gra hand
och sin starka arm:
Jag skall icke mer giva din s?d
till mat ? dina fiender,
och fr?mlingar skola icke dricka ditt vin,
frukten av din m?da.

062:009 Nej, de som insamla s?den skola ock ?ta den
och skola lova HERREN,
och de som inb?ga vinet skola dricka det
i min helgedoms g?dar.

062:010 Dragen ut, dragen ut genom portarna,
bereden v?g f? folket;
banen, ja, banen en farv?g
rensen den fr?n stenar,
resen upp ett baner f? folken.

062:011 H?, HERREN h?jer ett rop, och det n?
till jordens ?nda:
S?gen till dottern Sion:
Se, din fr?lsning kommer.
Se, han har med sig sin l?n,
och hans segerbyte g? framf? honom.

062:012 Och man skall kalla dem ?det heliga folket?,
?HERRENS f?lossade?,
och dig sj?v skall man kalla ?den m?ngbes?kta staden?,
?staden, som ej varder ?vergiven?.

063:001 Vem ? han som kommer fr?n Edom,
fr?n Bosra i h?gr?da kl?der,
s?pr?ktig i sin dr?kt,
s?stolt i sin stora kraft?
?Det ? jag, som talar i r?ttf?rdighet,
jag, som ? en m?stare till att fr?sa.?

063:002 Varf? ? din dr?kt s?r?d?
Varf? likna dina kl?der en vintrampares?

063:003 ?Jo, en vinpress har jag trampat, jag sj?v allena,
och ingen i folken bistod mig.
Jag trampade dem i min vrede,
trampade s?nder dem i min f?t?nelse.
D?st?nkte deras blod p?mina kl?der,
och s?fick jag hela min dr?kt nedfl?kad.

063:004 Ty en h?mndedag hade jag beslutit,
och mitt f?lossnings? hade kommit.

063:005 Och jag sk?dade omkring mig, men ingen hj?pare fanns;
jag stod d? i f?undran, men ingen fanns, som underst?dde mig.
D?hj?pte mig min egen arm,

och min fr̄tt̄nelse underst̄dde mig.

063:006 Jag trampade ned folken i min vrede
och gjorde dem druckna i min fr̄tt̄nelse,
och jag l̄tt̄ deras blod rinna ned p̄jorden.?

063:007 HERRENS n̄deḡtningar vill jag fr̄kunna,
ja, HERRENS lov,
efter allt vad HERREN har gjort mot oss,
den n̄derike mot Israels hus,
vad han har gjort mot dem efter sin barmh̄rtighet
och sin stora n̄d.

063:008 Ty han sade: Dēr̄o ju mitt folk,
barn, som ej svika.?
Och s̄blev han deras fr̄sare.

063:009 I all deras n̄d var ingen verklig n̄d,
ty hans ansiktes̄ngel fr̄ste dem.
D̄tt̄ att han̄skade dem och ville skona dem,
fr̄lossade han dem.
Han lyfte dem upp och bar dem alltj̄mt,
i forna tider.

063:010 Men de voro genstr̄viga, och de bedr̄vade
hans heliga Ande;
d̄tt̄ fr̄vandlades han till deras fiende,
han sj̄v stridde mot dem.

063:011 D̄tt̄nkte hans folk p̄fora tider,
de t̄nkte p̄Mose:
Var̄tt̄ nu han som fr̄de dem upp ur havet,
j̄nte herdarna fr̄ hans hjord?
Var̄tt̄ han som lade i deras br̄st
sin helige Ande,

063:012 var̄tt̄ han som l̄tt̄ sin h̄rliga arm ḡfram
vid Moses h̄gra sida,
han som kl̄v vattnet framfr̄ dem
och s̄gjorde sig ett evigt namn,

063:013 han som l̄tt̄ dem fr̄das genom djupen,
s̄som h̄star fr̄das genom̄nen, utan att stapla?

063:014 Likasom n̄tt̄ boskapen ḡtt̄ ned i dalen
s̄fr̄des de av HERRENS Ande till ro.
Ja, s̄ledde du ditt folk
och gjorde dig ett h̄rligt namn.

063:015 Sk̄da ned fr̄n himmelen och se h̄rtill
fr̄n din heliga och h̄rliga boning.
Var̄tt̄o nu din nit̄skan och dina v̄diga ḡtningar,
var̄tt̄ ditt hj̄tt̄as varkunnsamhet och din barmh̄rtighet?
De h̄lla sig tillbaka fr̄n mig.

063:016 Dūtt̄ ju dock v̄tt̄ fader;
ty Abraham vet icke av oss,
och Israel k̄nner oss icke.
Men du, HERRE,̄tt̄ v̄tt̄ fader;
v̄tt̄ fr̄lossare av evighet?, det̄tt̄ ditt namn.

063:017 Varfr̄, o HERRE, l̄tt̄er du oss d̄ḡvilse fr̄n dina v̄gar
och fr̄h̄rdar v̄tt̄a hj̄tt̄an, s̄att vi ej frukta dig?
V̄nd tillbaka fr̄n dina t̄tt̄ares skull,
fr̄n din arvedels stammars skull.

063:018 Allenast helt kort fick ditt heliga folk beh̄lla sin besittning;
v̄tt̄a ov̄tt̄ner trampade ned din helgedom.

063:019 Det̄tt̄ oss nu s̄tt̄ som om du aldrig hade varit herrēver oss,
om om vi ej hade blivit uppkallade efter ditt namn.

064:001 O att du l̄tt̄e himmelen r̄mna och fore hitned,

s?att bergen sk?lvde inf? dig,
064:002 likasom n? ris ant?ndes av eld
och vatten genom eld bliver sjudande,
s?att du gjorde ditt namn kunnigt bland dina ov?rner
och folken darrade f? dig!
064:003 O att du fore hitned
med underbara g?rningar som vi icke kunde v?rta,
s?att bergen sk?lvde inf? dig!
064:004 Aldrig n?gonsin har man ju h?t,
aldrig har n?got ?a f?rnummit,
aldrig har n?got ?ga sett en annan Gud ?n dig
handla s?mot dem som v?rta efter honom.
064:005 Du kom dem till m?tes, som ?vade r?ttf?rdighet med fr?jd,
dem som p?dina v?gar t?nkte p? dig.

Men se, du blev f?t?rnad, och vi stodo d?r s?som syndare.
S?hava vi l?nge st?tt; skola vi v?r bliva fr?sta?
064:006 Vi blevo allasammans lika orena m?nskors,
och all v?r r?ttf?rdighet var s?som en fl?ckad kl?dnad.
Vi vissnade allasammans s?som l?v,
och v?ra missg?rningar f?rde oss bort s?som vinden.
064:007 Ingen fanns, som ?kallade ditt namn,
ingen, som vaknade upp f?r att h?rta sig till dig;
ty du dolde ditt ansikte f?r oss
och l?t oss f?rsm?kta genom v?r missg?rning.
064:008 Men HERRE, du ?r ju v?r fader;
vi ?ro leret, och du ?r den som har danat oss,
vi ?ro allasammans verk av din hand.
064:009 Var d?ej s?h?geligen f?t?rnad, HERRE;
och t?nk icke evinnerligen p?v?r missg?rning;
nej, se d?rtill att vi allasammans ?ro ditt folk.
064:010 Dina heliga st?der hava blivit en ?ken,
Sion har blivit en ?ken,
Jerusalem en ?demark.
064:011 V?rt heliga och h?rliga tempel,
d?r v?ra f?der lovade dig,
det har blivit uppbr?nt i eld;
och allt vad dyrbart vi ?gde har l?mnats ?r f?rdelsen.
064:012 Kan du vid allt detta h?rta dig tillbaka, o HERRE?
Kan du t?ga stilla och pl?ga oss s?sv?rt?

065:001 Jag har l?tit mig bliva uppenbar f?r dem som icke fr?gade efter
mig, jag har l?tit mig finnas av dem som icke s?kte mig;
till ett folk som icke var uppkallat efter mitt namn
har jag sagt: Se, h?r ?r jag, h?r ?r jag.
065:002 Hela dagen har jag utr?ckt mina h?nder
till ett genstr?vigt folk
som vandrar p?den v?g som icke ?r god,
i det att de f?lja sina egna tankar--
065:003 ett folk, som best?ndigt f?t?rnar mig
utan att hava n?gon f?rsyn,
som framb? offer i lustg?rdar
och t?nder offereld p?tegelaltaren,
065:004 som har sitt tillh?r bland gravar
och tillbringar natten i undang?mda n?sten,
som ?ter svinens k?tt
och har vederstygglig spis i sina k?fl,
065:005 som s?ger: ?Bort med dig,
kom icke vid mig, ty jag ?r helig f?r dig.?

De 7o s7som r7k i min n7sa,
en eld, som brinner best7ndigt.

065:006 Se, detta st7t upptecknat inf7t mina 7gon;
jag skall icke t7ga, f7r7n jag har givit vederg7llning,
ja, vederg7llning i deras sk7te,

065:007 b7de f7t deras egna missg7tningar
och f7t deras f7ders, s7ger HERREN,
vederg7llning f7t att de t7nde offereld p7bergen
och f7t att de sm7dade mig p7h7jderna;
ja, f7rst skall jag m7ta upp l7nen
7t dem i deras sk7te.

065:008 S7s7ger HERREN:
Likasom man s7ger om en druvklase,
n7t d7ti finnes saft:
7f7rd7va den icke, ty v7tsignelse 7t d7ti?
s7skall ock jag g7ra f7t mina tj7nares skull:
jag skall icke f7rd7va alltsammans.

065:009 Jag skall l7ta en avkomma utg7fr7n Jakob,
fr7n Juda en arvinge till mina berg;
ty mina utkorade skola besitta landet,
och mina tj7nare skola bo d7ti.

065:010 Saron skall bliva en betesmark f7t f7t
och Akors dal en l7gerplats f7t f7kreatur,
och de skola givas 7t mitt folk, n7t det s7ker mig.

065:011 Men l7 som 7vergiven HERREN
och f7g7ten mitt heliga berg,
l7 som duken bord 7t Gad
och isk7nken vindryck 7t Meni,

065:012 eder har jag best7mt 7t sv7rdet,
och l7 skolen alla f7b7ja eder ned till att slaktas,
d7f7t att l7 icke svaraden, n7t jag kallade,
och icke h7rden, n7t jag talade,
utan gjorden, vad ont var i mina 7gon,
och utvalden det som var mig misshagligt.

065:013 D7f7t s7ger Herren, HERREN s7?
Se, mina tj7nare skola 7ta,
men l7 skolen hungra;
se, mina tj7nare skola dricka,
men l7 skolen t7rsta;
se, mina tj7nare skola gl7djas,
men l7 skolen f7blygas.

065:014 Ja, mina tj7nare skola jubla
i sitt hj7rtas fr7jd,
men l7 skolen ropa
i edert hj7rtas pl7ga
och j7mra eder i f7ttivlan.

065:015 Och l7 skolen l7mna edert namn
till ett f7rbannelsens ord,
s7att mina utkorade skola s7ga:
77dan d7d give dig Herren, HERREN.?
Men 7t sina tj7nare skall han giva ett annat namn:

065:016 den som d7v7tsignar sig i landet skall v7tsigna sig
i 7den sannf7rdige Guden?
och den som sv7t i landet, han skall sv7tja
vid 7den sannf7rdige Guden?
Ty de f7ra bedr7velserna 7to d7f7tg7tina
och dolda f7t mina 7gon.

065:017 Ty se, jag vill skapa nya himlar
och en ny jord;

- och man skall ej mer komma ihåg det förgångna
eller tänka derpå?
- 065:018 Nej, I skolen fröjdas och jubla till evig tid
över det som jag skapar;
ty se, jag vill skapa Jerusalem till jubel
och dess folk till fröjd.
- 065:019 Och jag skall jubla över Jerusalem
och fröjda mig över mitt folk,
och det skall icke mer höras gråt
eller klagorop.
- 065:020 Det skola icke mer finnas barn som leva
allenast några dagar,
ej heller gamla män, som icke fylla
sina dagars mått;
nej, den som det ung skall dö
först vid hundra års ålder,
och först vid hundra års ålder skall syndaren
drabbas av förbannelsen.
- 065:021 När de bygga hus,
skola de också bo i dem;
när de plantera vingårdar,
skola de också äta deras frukt.
- 065:022 När de bygga hus,
skall det ej bliva andra, som bo i dem;
när de plantera något,
skall det ej bliva andra, som äta därav.
Ty samma ålder, som ett träd uppnår,
skall man uppnå i mitt folk,
och mina utkorade skola själva njuta
av sina händers verk.
- 065:023 De skola icke måda sig förgåes,
och barnen, som de föda, drabbas ej av plågsig död;
ty de äro ett släkte
av HERRENS välsignade,
och deras avkomlingar föleva kvar bland dem.
- 065:024 Och det skall ske, att för när de ropa,
skall jag svara,
och medan de ännu tala,
skall jag höra.
- 065:025 Det skola vargar gå i bet
tillsammans med lamm,
och lejon skola äta halm
likasom oxar,
och stoft skall vara ormens föda.
Ingenstades på mitt heliga berg skall man dögra,
vad ont och fördärligt är,
säger HERREN.
- 066:001 Säger HERREN:
Himmelen är min tron,
och jorden är min fotapall;
vad för ett hus skullen I då kunna bygga för mig,
och vad för en plats skulle tjäna mig till vilostad?
- 066:002 Min hand har ju gjort allt detta,
och säger allt detta blivit till, säger HERREN.
Men till den skäddar jag ned,
som är betryckt och har en förkrossad ande,
och till den som fruktar för mitt ord.
- 066:003 Den där emot, som slaktar sin offertjur,

men ock är en mandräpare,
 den som offerar sitt lamm,
 men tillika krossar nacken på en hund,
 den som frambring ett spisoffer,
 men därvid frambring svinblod,
 den som offerar råkött,
 men därunder hyllar en förtiglig avgud--
 likasom det lyster dessa att göra sina egna vägar
 och likasom deras själ har behag till deras styggelser,
 066:004 så lyster det också mig att fara illa fram med dem
 och att låta förskräckelse komma över dem,
 eftersom ingen svarade, när jag kallade,
 och eftersom de icke höörde, när jag talade,
 utan gjorde, vad ont var i mina ögon,
 och hade sin lust i att göra, vad mig misshagligt var.
 066:005 Herren HERRENS ord,
 I som frukten för hans ord.
 Edra bröder, som hata eder
 och stöta eder bort för mitt namns skull,
 de säga: Åh HERREN förhålliga sig,
 så att vi få se eder glädje?
 Men de skola komma på skam.
 066:006 Här, huru det larmar i staden,
 här dörnet i templet!
 Här dörnet, när HERREN vedergäler
 sina fiender, vad de hava gjort!
 066:007 Innan Sion har känt någon förslovända,
 där hon barnet;
 innan kval har kommit över henne,
 bliver hon förtrost med ett gossebarn.
 066:008 Vem har hört något sådant,
 vem har sett något dylikt?
 Kan det ett land komma till liv
 på en enda dag,
 eller kan ett folk födas
 i ett ögonblick,
 eftersom Sion födde fram sina barn,
 just då vändan begynte?
 066:009 Ja, ty skulle jag vil låta fostret bliva fullgånget,
 men icke giva kraft att föda fram det?
 säger HERREN.
 Eller skulle jag giva kraft att föda,
 men sedan hålla fostret tillbaka?
 säger din Gud.
 066:010 Glädjens med Jerusalem
 och fröjden eder över henne, alla I som haven henne kä;
 jublen högt med henne,
 alla I som haven såjt över henne.
 066:011 Så skolen I föda eder mätta
 vid hennes hugsvalelses bröst;
 så skolen I få suga med lust
 av hennes rika barm.
 066:012 Ty säger HERREN:
 Se, jag vill låta frid komma över henne
 såsom en ström
 och folkens rikedomar
 såsom en översvämmande flod,
 och I skolen så föda,
 I skolen bliva burna på armen

- och skolen f?sitta i kn?et
och bliva smekta.
- 066:013 S?som en moder tr?star sin son,
s?skall jag tr?sta eder;
ja, i Jerusalem skolen I f?tr?st.
- 066:014 Och edra hj?rtan skola gl?dja sig, n? I f?n se detta,
och benen i edra kroppar skola hava livskraft s?som
spirande gr?s;
och man skall f?nimma, att HERRENS hand ? med hans tj?nare
och att ogunst kommer ?ver hans fiender.
- 066:015 Ty se, HERREN skall komma i eld,
och hans vagnar skola vara s?som en stormvind;
och han skall I?ta sin vrede drabba med hetta
och sin n?st med eldsl?gor.
- 066:016 Ty HERREN skall h?la dom med eld,
och med sitt sv?rd skall han sl?allt k?tt,
och m?nga skola de vara, som bliva slagna av HERREN.
- 066:017 De som I?ta inviga sig och rena sig till gudstj?nst i
lustg?rdar, anf?rda av en som st? d? i mitten, de som ?ta
svink?tt och annan styggelse, ja, ocks?m?ss, de skola
allasammans f?g?s, s?ger HERREN.
- 066:018 Jag k?nner deras g?rningar och tankar. Den tid kommer, d?jag
skall f?rsamla alla folk och tungom?; och de skola komma och se
min h?rlighet.
- 066:019 Och jag skall g?ra ett tecken bland dem; och n?gra av dem som
bliva r?ddade skall jag s?nda s?som budb?rare till hednafolken,
till Tarsis, till Pul och Lud, b?gskyttefolken, till Tubal och
Javan, till havsl?nderna i fj?ran, som icke hava h?rt n?got om
mig eller sett min h?rlighet; och de skola f?rkunna min
h?rlighet bland folken.
- 066:020 Och p?h?star och i vagnar och b?rstolar och p?mul?snor och
dromedarer skola de fr?n alla folk f?ra alla edra br?der fram
till mitt heliga berg i Jerusalem s?som ett spisoffer ? HERREN,
s?ger HERREN, likasom Israels barn i rena k?l f?ra fram
spisoffer till HERRENS hus.
- 066:021 Och j?mv? s?dana skall jag taga till mina pr?ster, till mina
leviter, s?ger HERREN.
- 066:022 Ty likasom de nya himlar och den nya jord, som jag vill g?ra,
bliva best?ndande inf? mig, s?ger HERREN, s?skall det ock vara
med edra barn och med edert namn.
- 066:023 Och nym?nadsdag efter nym?nadsdag och sabbatsdag efter
sabbatsdag skall det ske, att allt k?tt kommer och tillbeder
inf? mig, s?ger HERREN.
- 066:024 Och man skall g?ut och se med lust, huru de m?niskor, som
avf?lo fr?n mig, nu ligga d? d?da; ty deras mask skall icke
d?, och deras eld skall icke utsl?ckas, och de skola vara till
v?mjelse f? allt k?tt.

Jeremia

- 001:001 Detta ? vad som talades av Jeremia, Hilcias son, en av
pr?sterna i Anatot i Benjamins land.
- 001:002 Till honom kom HERRENS ord i Josias, Amons sons, Juda konungs,
tid, i hans trettonde regerings?,

001:003 Och sedan i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, tid, intill slutet av Sidkias, Josias sons, Juda konungs, elfte regeringsår, d?Jerusalems invånare i femte månaden fördes bort i fångenskap.

001:004 HERRENS ord kom till mig; han sade:

001:005 Först jag danade dig i moderlivet, utvalde jag dig, och först du utgick ur modersskötet, helgade jag dig; jag satte dig till en profet för folket.?

001:006 Men jag svarade: Ack Herre HERRE! Se, jag först icke att tala, ty jag är för ung.

001:007 D?sade HERREN till mig: Äg icke: 'Jag är för ung', utan gå stad vart jag är sänder dig, och tala vad jag är bjuder dig.

001:008 Frukta icke för dem; ty jag är med dig och vill hjälpa dig, säger HERREN.?

001:009 Och HERREN räckte ut sin hand och rörde vid min mun; och HERREN sade till mig: Se, jag lägger mina ord i din mun.

001:010 Ja, jag sätter dig i dag över folk och riket, för att du skall upprycka och nedbryta, förgöra och fördärva, uppbygga och plantera.?

001:011 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: Vad ser du, Jeremia?? Tag svarade: Jag ser en gren av ett mandelträd.?

001:012 Och HERREN sade till mig: Du har sett rätt, ty jag skall vaka över mitt ord och låta det gå i fullbordan.?

001:013 Och HERRENS ord kom till mig för andra gången; han sade: Vad ser du?? Jag svarade: Jag ser en sjudande gryta; den synes är norr till.?

001:014 Och HERREN sade till mig: Ja, först norr skall olyckan bryta in över alla landets inbyggare.

001:015 Ty se, jag skall kalla på alla folkstammar i rikena norrut, säger HERREN; och de skola komma och resa upp var och en sitt ställe vid ingången till Jerusalems portar och mot alla dess murar, runt omkring, och mot alla Juda städer.

001:016 Och jag skall gå till rätta med dem för all deras ondska, därför att de hava övergivit mig och trott offereld åt andra gudar och tillbett sina hönders verk.

001:017 Sömgjorda nu du dina länder, och stå upp och tala till dem allt vad jag bjuder dig. Var icke förfärad för dem, på det att jag icke må låta vad förfärligt är komma över dig inför dem.

001:018 Ty se, jag sjöva gåt dig i dag till en fast stad och till en järnpelare och en kopparmur mot hela landet, mot Juda konungar, mot dess furstar, mot dess präster och mot det meniga folket,

001:019 så att de icke skola bliva dig övermåttiga, om de vilja strida mot dig; ty jag är med dig, säger HERREN, och jag vill hjälpa dig.?

002:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
002:002 Gå stad och predika för Jerusalem och säga: Säg för HERREN:

Jag kommer ihåg, dig till godo, din ungdoms kärlek,
huru du äskade mig under din brudtid,
huru du följde mig i kärnen,
i landet där man intet ser.

002:003 Ja, en HERRENS heliga egendom är Israel,
förstlingen av hans skörd;
alla som vilja låta därav draga sig skuld,
olycka kommer över dem,
säger HERREN.

002:004 Här en HERRENS ord, I av Jakobs hus,
I alla släkter av Israels hus.

- 002:005 S? s?ger HERREN:
Vad or?tt funno edra f?der hos mig,
eftersom de gingo bort ifr?n mig
och f?jde efter f?f?ngliga avgudar
och bedrevo f?f?nglighet?
- 002:006 De fr?gade icke: ?Var ? HERREN,
han som f?rde oss upp ur Egyptens land,
han som ledde oss i ?knen,
det ?de och ol?ndiga landet,
torrhetens och d?dsskuggans land,
det land d?r ingen v?gfarande f?rdades,
och d?r ingen m?nniska bodde??
- 002:007 Och jag f?rde eder in i det b?rdiga landet,
och I fingen ?ta av dess frukt och dess goda.
Men n?r I haden kommit ditin, orenaden I mitt land
och gjorden min arvedel till en styggelse.
- 002:008 Pr?sterna fr?gade icke: ?Var ? HERREN??
De som hade lagen om h?nder ville icke veta av mig,
och herdarna avf?lo fr?n mig;
profeterna profeterade i Baals namn
och f?jde efter s?dana som icke kunde hj?pa.
- 002:009 D?r?r skall jag ?n vidare g?till r?tta med eder, s?ger HERREN,
ja, ?nnu med edra barnbarn skall jag g?till r?tta.
- 002:010 Dragen bort till kitt?ernas ?nder
och sen efter,
s?nden bud till Kedar
och forsken noga efter;
sen till, om n?got s?dant d?r har skett.
- 002:011 Har v?r n?got hednafolk bytt bort sina gudar?
Och dock ?ro dessa inga gudar.
Men mitt folk har bytt bort sin ?ta
mot en avgud som icke kan hj?pa.
- 002:012 H?nen h?r?ver, I himlar;
f?rskr?ckens och b?ven storligen, s?ger HERREN.
- 002:013 Ty mitt folk har beg?tt
en dubbel synd:
mig hava de ?vergivit,
en k?lla med friskt vatten,
och de hava gjort sig brunnar,
usla brunnar,
som icke h?la vatten.
- 002:014 ?r v?r Israel en tr?r
eller en hemf?dd slav,
eftersom han s?har I?mnats till plundring?
- 002:015 Lejon ryta mot honom,
de I?ta h?ra sitt skri.
De g?ra hans land till en ?demark,
hans st?der br?nnas upp,
s?att ingen kan bo i dem.
- 002:016 Till och med Nofs och Tapanhes' barn
avbeta dina berg.
- 002:017 Men ?r det ej du sj?lv som v?lar dig detta,
d?rmed att du ?vergiver HERREN din Gud,
n?r han vill leda dig p?den r?tta v?gen?
- 002:018 Varf?r vill du nu g?till Egypten
och dricka av Sihors vatten?
Och varf?r vill du g?till Assyrien

- och dricka av flodens vatten?
- 002:019 Det är din ondska som bereder dig tuktan,
det är din avfärlighet som drager dig straff.
Märk därför och besinna
vilken olycka och sorg det har med sig
att du övergiver HERREN, din Gud,
och icke vill frukta mig,
säger Herren, HERREN Sebaot.
- 002:020 Ty för länge sedan
bröt du sönder ditt ok
och slet av dina band
och sade: Jag vill ej tjäna?
Och på alla höga kullar
och under alla gräna träd
lade du dig ned för att vara otukt.
- 002:021 Jag hade ju planterat dig såsom ett delat vinträd
av alltigenom äkta art;
huru har du då kunnat förvandlas för mig
till vilda rankor av ett främmande vinträd?
- 002:022 Ja, om du ock tvär dig med lutsalt
och tager in så mycken söpa,
så förbliver dock din missgärning oren inför mig,
säger Herren, HERREN.
- 002:023 Huru kan du säga: Jag har ej orenat mig,
jag har icke följt efter Baalerna??
Besinna vad du har bedrivit i dalen,
ja, betänk vad du har gjort.
Du är lik ett ystert kamelsto, som löper hit och dit.
- 002:024 Du är lik en vildäsnä,
fostrad i äknen,
en som flödar i sin brunst,
och vars bränd ingen kan stävja;
om någon vill till henne,
behöver han ej löpa sig tröt;
när hennes mörk kommer,
tröffar man henne.
- 002:025 Äkta din fot, så att den icke tappar skon,
och din strupe, så att den ej bliver torr av törst.
Men du svarar: Du mördar dig förgäves.
Nej, jag äskar de främmande,
och efter dem vill jag följa?
- 002:026 Såsom tjuven står där med skam, när han ertappas,
så skall Israels hus komma på skam,
med sina konungar, och furstar,
med sina präster och profeter,
- 002:027 dessa som säga till tröststycket:
Du är min fader?
och säga till stenen:
Du har fött mig?
Ty de vända ryggen till mig
och icke ansiktet;
men när olycka är påförd, ropa de:
Upp och fräs oss!?
- 002:028 Var för då dina gudar,
de som du gjorde åt dig?
Må de stå upp. Kunna de fräsa dig
i din olyckas tid?
Ty så många som dina städer för,

s?m?nga hava dina gudar blivit, du Juda.

002:029 Huru kunnen I g?till r?tta med mig?
I haven ju alla avfallit fr?n mig, s?ger HERREN.

002:030 F?rg?ves har jag slagit edra barn;
de hava icke velat taga emot tuktan.
Edert sv?rd har f?rt?t edra profeter,
s?som vore det ett f?rh?jande lejon.

002:031 Du onda sl?kte, giv akt p?HERRENS ord.
Har jag d?f?t Israel varit en ?ken
eller ett m?rkrets land,
eftersom mitt folk s?ger: ?Vi hava gjort oss fria,
vi vilja ej mer komma till dig??

002:032 Icke f?rg?ter en jungfru sina smycken
eller en brud sin g?rdel?
Men mitt folk har f?rg?tit mig
sedan urminnes tid.

002:033 Huru skickligt g?r du icke till v?ga,
n?r du s?ker ?skog!
D?ff?r har du ock blivit f?rfaren
p?det ondas v?gar.

002:034 Ja, p?dina mantelflikar finner man blod
av arma och oskyldiga, som du har d?dat,
icke d?ff?r att de ertappades vid inbrott,
nej, d?ff?r att din h?g st?r till allt s?dant.

002:035 Och dock s?ger du: ?Jag g?r fri ifr?n straff;
hans vrede mot mig har f?rvisso upph?tt.?
Nej, jag vill g?till r?tta med dig,
om du ?n s?ger: ?Jag har icke syndat.?

002:036 Varf?r har du nu s?br?tt
att vandra ?stad p?en annan v?g?
Ocks?med Egypten skall du komma p?skam,
likasom du kom p?skam med Assyrien.

002:037 Ocks?d?fr?n skall du f?g?din v?g,
med h?nderna p?huvudet.
Ty HERREN f?rkastar dem som du f?rlitar dig p?,
och du skall icke bliva lyckosam med dem.

003:001 Det ?r sagt: Om en man skiljer sig fr?n sin hustru, och hon s?
g?r bort ifr?n honom och bliver en annan mans hustru, icke f?r
han d?fter komma tillbaka till henne? Blev icke d?det landet
ohelgat? Och du, som har bedrivit otukt med s?m?nga ?skare,
du vill ?nd?f?komma tillbaka till mig! s?ger HERREN.

003:002 Lyft upp dina ?gon till h?nderna och se:
var I?r du icke sk?nda dig?
Vid v?garna satt du och spejade efter dem,
s?som en arab i ?ken,
och ohelgade landet genom din otukt
och genom din ondska.

003:003 V?r blevo regnskurarna f?rh?lna,
och intet v?regn f?ll;
men du hade en ?ktenskapsbryterskas panna,
du ville icke blygas.

003:004 Och ?nd?har du nyss ropat till mig: ?Min fader!?,
Min ungdoms v?n ?r du!?

003:005 ?Skulle han kunna beh?la vrede evinnerligen,
skulle han framh?rda s?f?r alltid??
S?talar du och g?r dock vad ont ?r,

ja, fullbordar det ock.

003:006 Och HERREN sade till mig i konung Josias tid: Har du sett vad Israel, den avfälliga kvinnan, har gjort? Hon gick upp på alla höga berg och bort under alla gråna träd och bedrev där otukt.

003:007 Och jag tänkte att sedan hon hade gjort allt detta, skulle hon vända tillbaka till mig. Men hon vände icke tillbaka. Och hennes syster Juda, den trolösa kvinnan, såg det.

003:008 Och jag såg, att fastän jag hade skilt mig från Israel, den avfälliga, och givit henne skiljebrev just för hennes äktenskapsbrotts skull, så skrämdes dock hennes syster Juda den trolösa, icke därav, utan gick likaledes åt stad och bedrev otukt

003:009 och ohelgade så landet genom sin lötfärdiga otukt, i det hon begick äktenskapsbrott med sten och träd.

003:010 Ja, oaktat allt detta vände hennes syster Juda, den trolösa, icke tillbaka till mig av fullt hjärta, utan allenast med skrymteri, säger HERREN.

003:011 Och HERREN sade till mig: Israel, den avfälliga, har bevisat sig rättsfärdigare än Juda, den trolösa.

003:012 Gå bort och predika så norrut och så: Vänd om, Israel, du avfälliga, säger HERREN, så vill jag icke längre med ogunst se på eder; ty jag är nådig, säger HERREN, jag behåller icke vrede evinnerligen.

003:013 Allenast må du besinna din missgärning, att du har varit avfällig från HERREN, din Gud, och lupit hit och dit till främmande gudar under alla gråna träd; ja, I haven icke velat höra min röst, säger HERREN.

003:014 Vänd om, I avfälliga barn, säger HERREN, ty jag är eder rätte herre; så vill jag hämta eder, en från var stad och tvärfra var släkt, och föra eder till Sion.

003:015 Och jag vill giva eder herdor efter mitt hjärta, och de skola föra eder i bet med fröstöd och insikt.

003:016 Och det skall ske, att när I på den tiden förenas eder och bliven fruktsamma i landet, säger HERREN, då skall man icke mer tala om HERRENS förbundsark eller tänka på den; man skall icke komma ihåg den eller sakna den, och man skall icke göra någon ny sådan.

003:017 Utan på den tiden skall man kalla Jerusalem HERRENS tron?, och dit skola församla sig alla hednafolk, till HERRENS namn i Jerusalem. Och de skola icke mer vandra efter sina onda hjärtans härdhet.

003:018 På den tiden skall Juda hus gå till Israels hus, och tillsammans skola de komma från nordlandet in i det land som jag gav edra fäder till arvedel.

003:019 Jag tänkte: Vilken plats skall jag ej förlösa dig bland barnen, och vilket ljuvligt land skall jag icke giva dig, den allra härligaste arvedel bland folken!? Och jag tänkte: Ät skolen I kalla mig fader och icke mer vika bort ifrån mig.?

003:020 Men såsom när en hustru är trolös mot sin make, så haven I av Israels hus varit trolösa mot mig, säger HERREN.

003:021 Därför höras rop på höjderna, gråt och bön av Israels barn; ty de hava gått på fötterna vagnar och förgått HERREN, sin Gud.

003:022 S?v?nden nu om, I avf?liga barn,
s?vill jag hela eder fr?n edert avfall.

Ja se, vi komma till dig,
ty du ? HERREN, v? Gud.

003:023 Sannerligen, bedr?gligt var v?t hopp till h?derna,
blott tomt larm g?vo oss bergen.

Sannerligen, det ? hos HERREN, v? Gud,
som fr?sning finnes f? Israel.

003:024 Men sk?ndlighetsguden har f?t?
frukten av v?ra f?ders arbete,
allt ifr?n v? ungdom,
deras f? och f?kreatur,
deras s?ner och d?trar.

003:025 S?vilja vi nu ligga h? i v? skam,
och blygd m?h?ja oss.

Ty mot HERREN, v? Gud, hava vi syndat,
vi och v?ra f?der,
ifr?n v? ungdom ?nda till denna dag;
vi hava icke velat h?ra HERRENS, v? Guds, r?st.

004:001 om du omv?nder dig, Israel, s?ger HERREN,
skall du f?v?nda tillbaka till mig;
och om du skaffar bort dina styggelser fr?n min ?syn,
skall du slippa vandra flyktig omkring.

004:002 D?skall du sv?ja i sanning, r?t och r?tf?rdighet:
?s?sant HERREN lever?
och hednafolken skola v?signa sig i honom
och ber?mma sig av honom.

004:003 Ja, s?s?ger HERREN
till Juda m?n och till Jerusalem:
Bryten eder ny mark,
och s?n ej bland t?nen.

004:004 Omsk?ren eder ? HERREN; skaffen bort
edert hj?rtas f?hud,
I Juda m?n och I Jerusalems inv?nare.
Eljest skall min vrede bryta fram s?som en eld
och brinna s?, att ingen kan utsl?cka den,
f? edert onda v?sandes skull.

004:005 F?kungen i Juda,
kung?ren i Jerusalem och p?bjuden,
ja, st?ten i basun i landet,
ropen ut med h?g r?st och s?gen:
?rsamlen eder och l?t oss fly
in i de bef?sta st?derna.?

004:006 Resen upp ett baner som visar ? Sion,
b?gen edert gods och dr?gen icke
ty jag skall l?ta olycka komma fr?n norr,
med stor f?rst?ring.

004:007 Ett lejon drager fram ur sitt sn?
och en folkf?rd?vare bryter upp,
han g? ut ur sin boning,
f? att g?ra ditt land till en ?demark;
d?bliva dina st?der f?rst?da,
s?att ingen kan bo i dem.

004:008 S?h?jen eder nu i sorgdr?kt,
klagen och j?mren eder,
ty HERRENS vredes gl?d

upphört icke över oss.

004:009 På den tiden, säger HERREN, skall det vara förtä med konungens och furstarnas mod, och prästerna skola bli förtä och profeterna stötta.

004:010 Men jag sade: Ack Herre, HERRE, svårt bedrog du sannerligen detta folk och Jerusalem, då du sade: Det skall gå eder väl. Svårt det är ju när att taga vårt liv.

004:011 På den tiden skall det sägas om detta folk och om Jerusalem: En brännande vind från höjderna i öken kommer emot dottern mitt folk, icke en sådan vind som passar, när man kastar säd eller rensar korn;

004:012 nej, en vindsammare vind än som säger jag komma. Ja, nu vill jag gå till rädda med dem!

004:013 Se, såsom ett moln kommer han upp och såsom en stormvind för hans vagnar; hans höstar för snabbare än örnar, ve oss, vi för förlorade!

004:014 Säg tvänu ditt hjerta rent från ondska, Jerusalem, för att du må bli fräst. Huru länge skola förtärets tankar bo i ditt bröst?

004:015 Från Dan höres ju en budbärare ropa, och från Efraims bergsbygd en som bär förtä.

004:016 Förfärdig kommer från fjärran land och höver upp sitt rop mot Juda städer.

004:017 Såsom vaktare kring ett kerfvet samla de sig runt omkring henne, då för att hon har varit gensträvig mot mig, säger HERREN.

004:018 Ja, ditt eget leverne och dina egna varningar väla dig detta; det är din onskas frukt att det bliver dig sött, och att plögan träffar dig ända in i hjerta.

004:019 I mitt innersta vädas jag, i mitt hjertas djup. Mitt hjerta klagar i mig, jag kan icke tå, ty basunljud hörs du, min själ, och krigiskt hörs kri.

004:020 Olycka efter olycka ropas ut, ja, hela landet bliver förtä; plösligt bli mina hyddor förtä, i ett ögonblick mina tår.

004:021 Huru länge skall jag se stridsbaneret och höra basunljud?

004:022 Ja, mitt folk är oförnuftigt, de vilja ej veta av mig. De för duktiga barn och hava intet förtä. Visa för de till att gå vad ont är, men att gå vad gott är förtä de ej.

004:023 Jag såg på jorden, och se, den var öde och tom, och upp mot himmelen, och då lyst intet ljus.

- 004:024 Jag såg p bergen,
och se, de b vade,
och alla h nder vacklade.
- 004:025 Jag s g mig om,
och d fanns där ingen människa,
och alla himmelens fåglar
hade flytt bort.
- 004:026 Jag s g mig om,
och d var det bördiga landet en  ken,
och alla dess st der voro nedbrutna,
f r HERRENS ansikte,
för hans vredes gl d,
- 004:027 Ty s s ger HERREN:
Hela landet skall bliva en  demark,
om jag än ej alldeles vill göra  nde där?.
- 004:028 D r r sörjer jorden,
och himmelen d rovan kläder sig i sorgdr kt,
d r r att jag s har talat och beslutit
och ej kan ångra det eller taga det tillbaka.
- 004:029 För larmet av ryttare och b gskyttar
tager hela staden till flykten.
Man giver sig in i skogssn ren
och upp bland klipporna.
Alla st der äro övergivna,
ingen människa bor mer i dem.
- 004:030 Vad vill du göra i din f r delse?
Om du  n kläder dig i scharlakan,
om du  n pryder dig med gyllene smycken
om du  n s ker förstora dina  gon genom smink,
s g r du dig dock sk n f rg ves.
Dina  skare f rakta dig,
ja, de stå efter ditt liv.
- 004:031 Ty jag h r rop såsom av en barnaföderska,
nödrop såsom av en förstföderska.
Det   dottern Sion som ropar;
hon flämtar, hon r cker ut sina h nder:
 ack, ve mig! I m rdares v rd
försmäktar min själ.?
- 005:001 G n omkring p gatorna i Jerusalem,
och sen till och given akt;
s ken p dess torg
om I finnen någon,
om där   någon som g r r tt
och befilitar sig om sanning;
d vill jag förlåta staden.
- 005:002 Men säga de än:  s sant HERREN lever?
s sv rja de dock falskt.
- 005:003 HERRE,   det ej sanning dina  gon s ka?
Du slog dem,
men de kände ingen sveda.
Du förgjorde dem,
men de ville ej taga emot tuktan.
De gjorde sina pannor h rdare  n sten,
de ville icke omvända sig.
- 005:004 D t nkte jag:
 Detta   allenast de ringa i folket;
de äro d raktiga,

- ty de känna icke HERRENS v g,
sin Guds rätt.
- 005:005 Jag vill nu g till de stora
och tala med dem;
de måste ju känna HERRENS v g,
sin Guds rätt?
Men ock dessa hade alla brutit s nder oket
och slitit av banden.
- 005:006 D rfr  bliva de slagna av lejonet från skogen
och fördärvade av vargen från hedmarken;
pantern lurar vid deras st der,
och envar som vågar sig ut därifrån bliver ihj riven.
Ty många fr  deras  vertr delser
och talrika deras avf llighetssynder.
- 005:007 Huru skulle jag d kunna förlåta dig? Dina barn hava ju
 vergivit mig och svurit vid gudar som icke fr o gudar. Jag gav
dem allt till fyllest, men de blevo mig otrogna och samlade sig
i skaror till sk kohuset.
- 005:008 De likna v rf dda, ystra h star; de vrenskas var och en efter sin
nästas hustru.
- 005:009 Skulle jag icke få sådant hems ka dem? säger HERREN. Och skulle
icke min sj  h mnas p ett sådant folk som detta fr ?
- 005:010 Stormen d  hennes murar och få st ten dem, dock utan att
alldeles g ra  nde på henne. Riven bort hennes vinrankor, de fr 
ju icke HERRENS.
- 005:011 Ty både Israels hus och Juda hus hava varit mycket trol sa mot
mig, säger HERREN.
- 005:012 De hava f nekat HERREN och sagt:  Han betyder intet. Olycka
skall icke komma över oss, svärd och hunger skola vi icke se.
- 005:013 Men profeterna skola försvinna såsom en vind, och han som s ges
tala fr  icke i dem; dem sj va skall det s g ??
- 005:014 D rfr  säger HERREN, härskarornas Gud: Eftersom I f ren ett
sådant tal, se, d rfr  skall jag göra mina ord i din mun till en
eld, och detta folk till ved, och elden skall f tt ra dem.
- 005:015 Se, jag skall låta komma över eder, I av Israels hus, ett folk
ifrån fjärran land, säger HERREN, ett starkt folk, ett urgammalt
folk, ett folk vars tungom  du icke känner, och vars tal du
icke f rst .
- 005:016 Deras koger fr  en öppen grav; de fr o allasammans hj tar.
- 005:017 De skola f tt ra din skörd och ditt br d, de skola f tt ra dina
söner och döttrar, de skola f tt ra dina f r och f kreatur, de
skola f tt ra dina vintr d och fikontr d. Dina befästa st der,
som du förlitar dig på, dem skola de förstöra med svärd.
- 005:018 Dock vill jag p den tiden, säger HERREN, icke alldeles g ra
 nde på eder.
- 005:019 Och om I d fr gen:  Varfr  har HERREN, vår Gud, gjort oss allt
detta??, s skall du svara dem:  S som I haven  vergivit mig och
tjänat främmande gudar i edert eget land, s skolen I nu f 
tj na fr mlingar i ett land som icke fr  edert.?
- 005:020 F kunnan detta i Jakobs hus, kungären det i Juda och s gen:
005:021 H r detta, du d raktiga och of rst ndiga folk, I som haven  gon,
men icke sen, I som haven från, men icke h ren.
- 005:022 Skullen I icke frukta mig, säger HERREN, skullen I icke b va f r
mig, for mig som har satt stranden till en damm for havet, till
en evärdlig gräns, som det icke kan överskrida, s att dess
b jor, huru de fr  svalla,  nd intet förmå, och huru de fr 
brusa, likv  icke kunna överskrida den?

- 005:023 Men detta folk har ett genströvt och upproriskt hjärta; de
hava avfallit och gått sin väg.
- 005:024 De sade icke i sina hjärtan: Låt oss frukta HERREN, vår Gud,
honom som giver regn i rätt tid, både höst och vår, och som
stärkt beskär oss de beständiga skärdeveckorna.?
- 005:025 Edra missgärningar hava nu fått dessa i olag, och edra synder
hava förhållit för eder detta goda.
- 005:026 Ty bland mitt folk finnas ogudaktiga människor: de ligga i
färs, likasom fögelningaren ligger på lur, de sätta ut giller
till att fånga människor.
- 005:027 Såsom när en bur är full av fåglar, så är deras hus fulla av
svek. Därigenom hava de blivit så stora och rika; de hava
blivit feta och skinande.
- 005:028 För sina öfningar veta de icke av någon gräns, de hålla icke
rätten vid makt, icke den faderlösens rätt, till att främja den;
och i den fattiges sak fålla de icke rätt dom.
- 005:029 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN. Skulle
icke min själ hämnas på ett sådant folk som detta är?
- 005:030 Förfärliga och gruvliga ting ske i landet.
- 005:031 Profeterna profetera lögn, och prästerna styra efter deras råd;
och mitt folk vill så hava det. Men vad skolen i gära, när änden
på detta kommer?
- 006:001 Bågen edert gods ut ur Jerusalem,
I Benjamins barn,
stämten i basun i Tekoa,
och resen upp ett högt baner
ovanför Bet-Hackerem;
ty en olycka hotar från norr,
med stor förstärking.
- 006:002 Hon som är så fager och förklemad, dottern Sion,
hennes skall jag förstärka.
- 006:003 Herdar skola komma över henne
med sina hjordar;
de skola slå upp sina tält runt omkring henne,
avbeta var och en sitt stycke.
- 006:004 Ja, invigen eder till strid mot henne.
Upp, låt oss draga stad, medan middagsljuset varar!
Ack att dagen redan lider till ända!
Ack att aftonens skuggor förlängas!
- 006:005 Vårn, så låt oss draga ditupp om natten
och förstärka hennes palatser.?
- 006:006 Ty säger HERREN Sebaot:
Fållen träd och kasten upp vallar
emot Jerusalem.
Hon är staden som skall hemsökas,
hon som i sig har idel förtryck
- 006:007 Likasom en brunn låter vatten välla fram,
så låter hon ondska framvälla.
Våd och fördelse har man där,
sår och slag
är så beständigt inför min ösyn.
- 006:008 Låt varna dig, Jerusalem, så att min själ
ej vänder sig ifrån dig,
så att jag icke går dig till en ädemark,
till ett obebott land.

006:009 S? s?ger HERREN Sebaot:
 En eftersk?d, likasom p?ett vintr?d,
 skall man h?la p? kvarlevan av Israel.
 R?ck ut din hand ?ter och ?ter,
 s?som n?r man plockar av druvor fr?n rankorna.

006:010 Men inf?r vem skall jag tala
 och betyga f?r att bliva h?rd?
 Se, deras ?ron ?ro oomskurna,
 s?att de icke kunna h?ra.
 Ja, HERRENS ord har blivit till sm?ek bland dem;
 de hava intet behag d?rtill.

006:011 D?rf?r ? jag uppfylld av HERRENS vrede,
 jag f?rm?r icke h?la den inne.
 Utgjut den ?ver barnen p?gatan
 och ?ver alla de unga m?nnens samkv?m;
 ja, b?de man och kvinna skola drabbas d?rav,
 j?mv?r den gamle och den som har fyllt sina dagars m?tt.

006:012 Och deras hus skola g? ?ver i fr?mmandes ?go
 s?ock deras ?krar och deras hustrur,
 ty jag vill utr?cka min hand
 mot landets inbyggare, s?ger HERREN.

006:013 Ty alla, b?de sm? och stora,
 s?ka d?r or?tt vinning,
 och b?de profeter och pr?ster
 fara allasammans med l?gn,

006:014 de taga det l?ft med helandet
 av mitt folks skada;
 de s?ga: ?Allt st?r v?r till, allt st?r v?r till?
 och dock st?r icke allt v?r till.

006:015 De skola komma p?skam, ty de ?vade styggelse.
 Likv?r k?nna de alls icke n?gon skam
 och veta icke av n?gon blygsel.
 D?rf?r skola de falla bland de andra;
 n?r min hems?kelse tr?ffar dem,
 skola de komma p?fall, s?ger HERREN,

006:016 S?sade HERREN: ?St?llen eder vid v?rgarna och sen till, och
 fr?gen efter forntidens stigar, fr?gen vilken v?rg som ?r den
 goda v?gen, och vandren p?den, s?skolen I finna ro f?r edra
 sj?lar.? Men de svarade: ?Vi vilja icke vandra p?den.?

006:017 Och n?r jag d?satte v?ktare ?ver eder och sade: ?Akten p?
 basunens ljud?, svarade de: ?Vi vilja icke akta d?r p???

006:018 H?ren d?rf?r, I hednafolk, och m?rk, du menighet, vad som sker
 bland dem.

006:019 Ja h?r, du jord: Se, jag skall l?ta olycka komma ?ver detta
 folk, s?som en frukt av deras anslag, eftersom de icke akta p?
 mina ord, utan f?rkasta min lag.

006:020 Vad fr?gar jag efter r?kelse, komme den ock fr?n Saba, eller
 efter b?sta kalmus ifr?n fj?rran land? Edra br?noffer t?ckas
 mig icke, och edra slaktoffer behaga mig icke.

006:021 D?rf?r s?ger HERREN s?. Se, jag skall l?gga st?testenar f?r
 detta folk; och genom dem skola b?de fader och s?ner komma p?
 fall, den ene borgaren skall f?rg?s med den andre.

006:022 S?s?ger HERREN:
 Se, ett folk kommer
 fr?n nordlandet,

- ett stort folk reser sig
vid jordens yttersta änd.
- 006:023 De från berge och lans,
de för grymma och utan förbarmande.
Drottet av dem är såsom havets brus,
och på sina hästar rida de fram,
rustade såsom krigsfolk till strid,
mot dig, du dotter Sion.
- 006:024 När vi höra ryktet om dem,
sjunka våra händer ned,
ängslan griper oss,
ängest lik en barnafaderskas.
- 006:025 Gå icke ut på marken,
och vandra ej på vägen,
ty fienden är svärtd;
skräck från alla sidor!
- 006:026 Du dotter mitt folk, höll dig i sorgdräkt,
vätra dig i aska,
höj sorgelikt likasom efter ende sonen,
och höll bitter dödsklagan;
ty plågsamt kommer från fjärran över oss.
- 006:027 Jag har satt dig till en proberare i mitt folk--såväl som till
ett först--på det att du mäta korna och prova deras värd.
- 006:028 De för allasammans avfäliga och genstrifiga, de gå med förtal,
de för koppar och järn, allasammans för de förfäliga
människor.
- 006:029 Blåsbägen pustar, men ur elden kommer allenast bly fram; allt
luttrande är förgåves, slagget bliver ändeligt frånskilt.
- 006:030 Ett silver som mäkastas bort?, så kan man kalla dem, ty HERREN
har förkastat dem.
- 007:001 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han sade:
007:002 Ståll dig i porten till HERRENS hus, och predika där detta ord
och säg: Herren HERRENS ord, I alla av Juda, som gå in genom
dessa portar för att tillbedja HERREN.
- 007:003 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Bättre än edert leverne och
edert väsende, så vill jag låta eder bo kvar på denna plats.
- 007:004 Förliten eder icke på lögnaktigt tal, när man säger: Här är
HERRENS tempel, HERRENS tempel, HERRENS tempel!
- 007:005 Nej, om I bättre än edert leverne och edert väsende, om I dömen
rätt mellan man och man,
007:006 om I upphäven att förtrycka frömlingen, den faderlöse och önkne,
att utgjuta oskyldigt blod på denna plats och att följa efter
andra gudar, eder själva till olycka,
007:007 så vill jag för evärdliga tider låta eder bo på denna plats, i
det land som jag har givit åt edra föder.
- 007:008 Men se, I förliten eder på lögnaktigt tal, som icke kan hjälpa.
007:009 Huru är det? I stjäl, märdar och begår äktenskapsbrott, I
svärjen falskt, I döden offereld åt Baal och följa efter andra
gudar, som I icke känna;
007:010 sedan kommen I hit och tröden fram inför mitt ansikte i detta
hus, som är uppkallat efter mitt namn, och säger: Med oss är
ingen nöd--för att därför fortfara med alla dessa
styggelser.
007:011 Herren I det döf är en råvarkula, detta hus, som är uppkallat
efter mitt namn? Ja, sannerligen, också jag anser det så, säger
HERREN.

- 007:012 Gån bort till den plats i Silo, där jag först lät mitt namn bo, och sen huru jag har gjort med den, för mitt folk Israels onskas skull.
- 007:013 Och eftersom I haven gjort alla dessa gärningar, säger HERREN, och icke haven velat höra, fastän jag titt och ofta har talat till eder, och icke haven velat svara, fastän jag har ropat på eder,
- 007:014 därför vill jag nu med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, och som I förliten eder på, och med denna plats, som jag har givit åt eder och edra fäder, göra såsom jag gjorde med Silo.
- 007:015 Och jag skall kasta eder bort ifrån mitt ansikte, såsom jag har bortkastat alla edra bröder all Efraims släkt.
- 007:016 Sömdu nu icke bedja för detta folk eller frambringa någon klagan och förbön för dem eller lågga dig ut för dem hos mig, ty jag vill icke höra dig.
- 007:017 Ser du icke vad de göra i Juda städer och på Jerusalems gator?
- 007:018 Barnen samla tillhoppa ved, fäderna tända upp eld och kvinnorna knåda deg, allt för att baka offerkakor åt himmelens drottning; och drickoffer utgjuta de åt andra gudar, mig till sorg.
- 007:019 Men är det där mig som de bereda sorg därmed, säger HERREN, och icke fastmer sig själva, så att de komma på skam?
- 007:020 Därför säger Herren, HERREN så: Se, min vrede och förtärelse skall utgjuta sig över denna plats, över både människor och djur, över både träden på marken och frukten på jorden; och den skall brinna och icke bliva utsläckt.
- 007:021 Så säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Låggen edra brännoffer tillhoppa med edra slaktoffer och ären såkär.
- 007:022 Ty på den tid där jag förde edra fäder ut ur Egyptens land gav jag dem icke någon befallning eller något bud angående brännoffer och slaktoffer;
- 007:023 utan detta var det bud jag gav dem: Ären min röst, så vill jag vara eder Gud, och I skolen vara mitt folk; och vandren i allt på den väg som jag bjuder eder, på det att det må gå eder väl.
- 007:024 Men de ville icke höra eller böja sitt ära till mig, utan vandrade efter sina egna rådslag, i sina onda hjärtans härdhet, och veko tillbaka i stället för att gå framåt.
- 007:025 Allt ifrån den dag där edra fäder drogo ut ur Egyptens land ända till nu har jag dag efter dag, titt och ofta, sått till eder alla mina tjänare profeterna.
- 007:026 Men man ville icke höra mig eller böja sitt ära till mig; de voro härdnackade och gjorde ännu mer ont än deras fäder.
- 007:027 Och om du än säger dem allt detta, så skola de dock icke höra dig; och om du än ropar till dem, så skola de dock icke svara dig.
- 007:028 Så säger därför till dem: Detta är det folk som icke vill höra HERRENS, sin Guds, röst eller taga emot tuktan. Sanningen är försvunnen och utrotad ur deras mun.
- 007:029 Skär av dig ditt huvud och kasta det bort, och stäm upp en klagosång på hjärtorna. Ty HERREN har förkastat och förskjutit detta släkte, som har uppväckt hans vrede.
- 007:030 Juda barn hava ju gjort vad ont åt i mina ögon, säger HERREN; de hava satt upp sina styggelser i det hus som är uppkallat efter mitt namn, och de hava sårenat det.
- 007:031 Och Tofethjarderna i Hinnooms sons dal hava de byggt upp, för att där uppbringa sina söner och döttrar i eld, fastän jag aldrig

har bjudit eller ens tänkt mig något sådant.

007:032 Se, därför ska dagar komma, säger HERREN, då man inte mer skall säga Tofet? eller Hinnooms sons dal?, utan Dröpdalen?, och då man skall begrava i Tofet, därför att ingen annan plats finnes.

007:033 Ja, detta folks döda kroppar ska bli mat åt himmelens fåglar och markens djur, och ingen skall skrämma bort dem.

007:034 Och i Juda städer och på Jerusalems gator skall jag göra slut på fröderop och glädjehrop, på rop från brudgum och rop från brud, ty landet skall bli ödelagt.

008:001 på den tiden, säger HERREN, skall man kasta Juda konungars och furstarnas ben, och prästernas och profeternas ben, och Jerusalems invånarnas ben ut ur deras gravar

008:002 och kringströdem inför solen och månen och himmelens hela härskara, som de hava älskat, tjänat och efterfört, sakt och tillbett; man skall inte sedan samla dem tillhoppa eller begrava dem, utan de ska bli gäddor på marken.

008:003 Och alla kvarblivna, de som lämnas kvar av detta onda släkte, ska hellre vilja dö än leva, vilka är de orter många, dit dessa kvarlämnade bli drivna av mig, säger HERREN Sebaot.

008:004 Du skall också säga till dem: Så säger HERREN:

Om någon faller, stå han ju upp igen;
om någon går bort, vänd han ju tillbaka.

008:005 Varför gick det så bort
i beständigt avfallighet,
detta folk i Jerusalem?
Varför hålla de fast vid sitt svek
och vilja inte vända tillbaka?

008:006 Jag har givit akt och härt
huru de tala vad orätt är;
ingen enda finnes,
som ångrar sin ondska,
ingen säger: Vad har jag gjort!?
Alla låpa de bort, lika hästar
som rusa i striden.

008:007 Till och med hägern under himmelen
känner ju sin bestämda tid,
och turturduvan, svalan och tranan
taga i akt tiden för sin återkomst;
mitt folk dremot
känner ej HERRENS rätter.

008:008 Huru kunnen I säga: Vi är visa
och hava HERRENS lag ibland oss?
Icke så, de skriftlärdes lägnenna
har förvandlat den i lögn.

008:009 Sådana visa ska komma på skam,
komma till korta och bli snärda.
De hava ju förkastat HERRENS ord,
varför de säga?

008:010 Så skall jag nu giva deras hustrur och andra
och deras ättlingar till erövare
Ty alla, både små och stora,
saka orätt vinning;
både profeter och präster
fara allsammans med lögn,

008:011 de taga det löftet med helandet

- av dottern mitt folks skada;
de s?ga: ?Allt st? v? till, allt st? v? till?
och dock st? icke allt v?
- 008:012 De skola komma p?skam, ?vade styggelse.
Likv? k?hna de alls icke skam
och veta icke av att blygas.
D?f? skola de falla bland de andra;
n? hems?kelsen tr?ffar dem,
skola de komma p?fall, s?ger HERREN.
- 008:013 Jag skall bortrycka och f?g?ra dem, s?ger HERREN.
Inga druvor v?xa p?vintr?den,
och inga fikon p?fikontr?den,
utan till och med l?ven ?o vissnade:
De bud jag gav dem ?vertr?da de.
- 008:014 Varf? sitta vi h? stilla?
F?samlen eder och l? oss fly
in i de bef?sta st?derna
och f?g?s d?;
ty HERREN, v? Gud, vill f?g?ra oss,
han giver oss gift att dricka
d?f? att vi syndade mot HERREN.
- 008:015 V bida efter frid,
men intet gott kommer,
efter en tid d?vi skulle bliva helade,
men se, f?skr?ckelse kommer.
- 008:016 Fr?n Dan h? man
frustandet av hans h?star;
f? hans hingstars gn?gande
b?var hela landet.
De komma och f?t?ra
landet med allt vad d?ri ?,
staden med dem som bo d?ri.
- 008:017 Ty se, jag s?nder emot eder
ormar, basilisker,
mot vilka ingen besv?rjelse hj?per,
och de skola stinga eder,
s?ger HERREN.
- 008:018 Var skall jag finna vederkvickelse i min sorg?
Mitt hj?ta ? sjukt i mig.
- 008:019 H?, dottern mitt folk ropar
i fj?ran land:
?Finnes d?icke HERREN i Sion?
? dennes konung icke mer d???
Ja, varf? hava de f?t?nat mig med sina bel?ten,
med sina fr?mmande avgudar?
- 008:020 Sk?detiden ? f?bi,
sommaren ? till ?nda,
och ingen fr?sning har kommit oss till del.
- 008:021 Jag ? f?krossad,
d?f? att dottern mitt folk s?krossas,
jag g? s?jande,
h?pnad har gripit mig.
- 008:022 Finnes d?ingen balsam i Gilead,
finnes ingen l?kare d??
Eller varf? bliver dottern mitt folk
icke helad fr?n sina s??

- 009:001 Ack att mitt huvud vore en vattenbrunn
och mina ögon en tårkälla,
så att jag kunde gråta dag och natt
över de slagna hos dottern mitt folk!
- 009:002 Ack att jag hade
ett hjärtsorge i knen,
så att jag kunde övergiva mitt folk
och draga bort ifrån dem!
Ty de är allasammans äktenskapsbrytare,
en församling av trolösa.
- 009:003 Sin tungas böge spårna de
till att avskjuta lögnen,
och till sanning bruka de icke
sin makt i landet.
Nej, de gör fruktning till ogärning,
men mig vilja de ej veta av, säger HERREN.
- 009:004 Var och en tage sig till vara för sin vän,
och ingen förlite sig på någon sin broder;
ty den ene brodern gör allt för att bedraga den andre,
och den ene vännen gör omkring och förtalar den andre.
- 009:005 Var och en handlar svikligt mot sin vän,
och ingen talar vad sant är;
de äro sina tungor i att tala lögn
de arbeta sig trötta med att göra illa.
- 009:006 Du bor mitt ibland falskhet;
i sin falskhet vilja de ej veta av mig, säger HERREN.
- 009:007 Därför säger HERREN Sebaot så?
Se, jag måste luttra och pröva dem;
ty vad annat kan jag göra,
där nu dottern mitt folk är sådan?
- 009:008 Deras tunga är en mardandande pil;
vad den talar är svek.
Med munnen tala de vårligt till sin nästa,
men i hjärtat löga de försärf för honom.
- 009:009 Skulle jag icke för sådant hemsöka dem? säger HERREN.
Skulle icke min själ hämnas
på ett sådant folk som detta är?
- 009:010 Över bergen vill jag gråta och sjunga sorgesång;
jag vill höra klagosång över betesmarkerna i knen.
Ty de är förförändra, så att ingen gör det fram
och inga löten av boskap det häras;
både himmelens fåglar och fyrfotadjuren
hava flytt och är borta.
- 009:011 Jag skall göra Jerusalem till en stenhop,
till en boning för schakaler,
och Juda städer till en ödemark, det ingen bor.
- 009:012 Vem är en vis man, så att han förstär detta? Och till vem har
HERRENS mun talat, så att han kan förklara detta: varför landet
har blivit så förförändrat, förbränt såsom en åker, det ingen gör
fram?
- 009:013 Och HERREN svarade: Jo, därför att de hava övergivit min lag,
den som jag förelade dem, och icke hava hört min röst och
vandrat efter den
- 009:014 utan vandrat efter sina egna hjärtans härdhet och efterföjt
Baalerna, såsom deras fader lödde dem.

009:015 Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall giva detta folk mat att äta och gift att dricka.

009:016 Och jag skall förstöra dem bland folk som varken de eller deras fäder hava känt, och skall sända svärdet efter dem, till dess att jag har gjort ändring på dem.

009:017 Så säger HERREN Sebaot:
Giv en akt; tillkallen gräterskor,
för att de möta,
och sända efter fröfarna kvinnor,
och låten dem komma.

009:018 Låten dem med hast strömma upp
sorgesång över oss,
så att våra ån flyta i åsar
och vatten strömmar från våra ånlock.

009:019 Ty sorgesång hères ljuda från Sion:
Huru har ej förstörelse drabbat oss!
Vi hava kommit illa på skam, vi måste ju förgiva landet,
ty våra boningar hava de slagit ned.

009:020 Ja, hären, I kvinnor,
HERRENS ord,
och edert ära fatte
hans muns tal.
Låten edra döttrar sorgesång;
ja, låten varandra klagosång.

009:021 Ty döden stiger in genom våra fönster,
han kommer in i våra palats;
han utrotar barnen från gatan
och ynglingarna från torgen.

009:022 Ja, tala: Så säger HERREN:
Och människornas döda kroppar ligga
såsom gödsel på marken
och såsom kvar efter skördemannen,
vilka ingen samlar upp.

009:023 Så säger HERREN:
Den vise berömma sig icke av sin vishet,
den starke berömma sig icke av sin styrka,
den rike berömma sig icke av sin rikedom.

009:024 Nej, den som vill berömma sig, han berömma sig därav
att han har förstöd till att känna mig:
att jag är HERREN, som gör nåd,
rätt och rättfärdighet på jorden.
Ty till sändana har jag behag, säger HERREN.

009:025 Se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall hemsöka alla
oomskurna som dock äro oomskurna:

009:026 Egypten, Juda, Edom, Ammons barn, Moab och alla äkenbor med
kantklippt hår. Ty hednafolken äro alla oomskurna, och hela
Israels hus har ett oomskuret hjärta.

010:001 Här är det ord som HERREN talar till eder, I av Israels hus.
Så säger HERREN:

010:002 I skolen icke vända eder vid hedningarnas sät
och icke förfäras för himmelens tecken,
därför att hedningarna förfäras för dem.

010:003 Ty vad folken predika för förfärliga avgudar.

- Se, av ett stycke tr?fr?n skogen hugger man ut dem,
och konstn?rens h?nder tillyxa dem;
010:004 med silver och guld pryder man dem
och f?ster dem med spikar och hammare,
f?r att de icke skola falla omkull.
010:005 Lika f?gelskr?mmor p?ett gurkf?t
st?de d?r och kunna ej tala;
man m?ste b?ra dem,
ty de kunna ej g?.
Frukten d?icke f?r dem,
ty de kunna ej g?ra n?got ont;
och att g?ra n?got gott,
det f?r m?de ej heller.
- 010:006 Men dig, HERRE,
?r ingen lik;
du ?r stor,
ditt namn ?r stort i makt.
010:007 Vem skulle icke frukta dig,
du folkens konung?
S?dant tillkommer ju dig.
Ty bland folkens alla vise
och i alla deras riken
finnes ingen som ?r dig lik.
- 010:008 Nej, allasammans ?ro de of?rnuftiga och d?rar.
Avgudadyrkan ?r att dyrka tr?,
010:009 silverpl?t, h?mtad fr?n Tarsis,
guld, f?rt ifr?n Ufas,
arbetat av en konstn?r, av en guldsmeds h?nder.
I bl?tt och r?tt purpurtyg st?de kl?dda,
allasammans blott verk av konstf?farna m?n.
010:010 Men HERREN ?r en sann Gud,
han ?r en levande Gud
och en evig konung;
f?r hans f?rt?nelse b?var jorden,
och folken kunna icke uth?rda hans vrede.
- 010:011 S?skolen I s?ga till dem:
De gudar som icke hava gjort himmel och jord,
de skola utrotas fr?n jorden och ej f?finnas under himmelen.
010:012 Han har gjort jorden genom sin kraft,
han har berett jordens krets genom sin vishet,
och genom sitt f?rst?nd har han utsp?nt himmelen.
010:013 N?r han vill l?ta h?ra sin r?st,
d?brusa himmelens vatten,
d?l?ter han regnskyar stiga upp fr?n jordens ?nda;
han l?ter ljungeldar komma med regn
och f?r vinden ut ur dess f?rvaringsrum.
010:014 S?som d?rar st?d?alla m?niskor d?r och begripa intet;
guldsmederna komma d?alla p?skam med sina bel?ten,
ty deras gjutna bel?ten ?ro l?gn,
och ingen ande ?r i dem.
010:015 De ?ro f?r?nglighet, en tillverkning att le ?r;
n?r hems?kelsen kommer ?ver dem, m?ste de f?g?s.
010:016 Men s?dan ?r icke han som ?r Jakobs del;
nej, det ?r han som har skapat allt,
och Israel ?r hans arvedels stam.
HERREN Sebaot ?r hans namn.

010:017 Samlen edert gods och fr̄en det bort ur landet,
I som sitten under bel̄gring.

010:018 Ty s̄s̄ger HERREN:
Se, denna ḡng skall jag slunga bort
landets inbyggare;
jag skall bereda dem ̄ngest,
s̄ att de fr̄nimma det.

010:019 Ve mig, jag ̄ s̄nderkrossad!
Ol̄kligt ̄ mitt s̄.
Men jag s̄ger: Ja, detta ̄ min pl̄ga,
jag m̄ste b̄ra den!

010:020 Mitt t̄t ̄ fr̄st̄t,
och mina t̄tstreck ̄o alla avslitna.
Mina barn ̄o borta,
de finnas icke mer;
ingen ̄ kvar, som kan sl̄upp mitt t̄t
och s̄tta upp mina t̄tdukar.

010:021 Ty herdarna voro of̄nuftiga,
de fr̄gade icke efter HERREN;
d̄ff̄ hade de ingen framḡng,
och hela deras hjord blev fr̄skingrad.

010:022 Lyssna, n̄got h̄res!
Se, det nalkas!
Ett stort d̄n kommer
fr̄n nordlandet
fr̄ att ḡra Juda st̄der
till en ̄demark,
till en boning fr̄ schakaler.

010:023 Jag vet det, HERRE:
m̄niskans v̄g beror ej av henne,
det st̄r icke i vandrarens makt
att r̄tt styra sina steg.

010:024 S̄tukta mig, HERRE
likv̄ med m̄ta;
icke i din vrede,
p̄ det att du ej m̄ḡra mig till intet.

010:025 Utgjut din fr̄t̄nelse ̄ver hedningarna,
som icke k̄nna dig,
och ̄ver de sl̄kter
som ej ̄kalla ditt namn.
ty de hava upp̄tit Jakob,
ja, upp̄tit och gjort ̄nde p̄ honom,
och hans boning hava de fr̄tt.

011:001 Detta ̄ det ord som kom till Jeremia fr̄n HERREN; han sade:

011:002 ̄H̄ren detta fr̄bunds ord, och talen till Juda m̄n och till
Jerusalems inv̄nare;

011:003 s̄g till dem: S̄s̄ger HERREN, Israels Gud: Fr̄bannad vare den
man som icke h̄r detta fr̄bunds ord,

011:004 det som jag bj̄d edra fader p̄ den tid d̄ jag fr̄de dem ut ur
Egyptens land, den sm̄tugnen, i det jag sade: H̄ren min r̄st
och ḡren detta, alldeles s̄som jag bjuder eder, s̄skolen I
vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud,

011:005 p̄ det att jag m̄h̄la den ed som jag har svurit edra fr̄der:
att giva dem ett land som flyter av mj̄k och honung, s̄som ock

nu har skett.? Och jag svarade och sade: Ja, amen, HERRE.?

011:006 Och HERREN sade till mig: Predika allt detta i Juda städer och pargatorna i Jerusalem och säg: Herren detta förbunds ord och gäfen efter dem.

011:007 Ty både på den dag då jag förde edra fäder ut ur Egyptens land och sedanända till denna dag har jag varnat dem, ja, titt och ofta har jag varnat dem och sagt: Herren min röst?

011:008 men de ville icke höra eller böja sitt ära därtill, utan vandrade var och en i sitt onda hjärtas härdhet. Därför låt jag också komma över dem allt vad jag hade sagt i det förbund som jag bjöd dem hålla, men som de dock icke höll.

011:009 Och HERREN sade till mig: Jag vet huru Juda män och Jerusalems invånare hava sammansvurit sig.

011:010 De hava vänt tillbaka till sina färfäders missgärningar, deras som icke ville höra mina ord. Själva hava de söfjtt efter andra gudar och tjänt dem. Ja, Israels hus och Juda hus hava brutit det förbund som jag slöt med deras fäder.

011:011 Därför säger HERREN så: Se, jag skall låta en olycka komma över dem, som de icke skola kunna undkomma; och när de döropa till mig, skall jag icke höra dem.

011:012 Och om så Juda städer och Jerusalems invånare görbort och ropa till de gudar till vilka de plöga tända offereld, så skola dessa alls icke kunna frälsa dem i deras olyckas tid.

011:013 Ty så många som dina städer äro, så många hava dina gudar blivit, du Juda; och så många som gatorna äro i Jerusalem, så många altaren haven I satt upp till skändlighetsguden: altaren till att tända offereld till Baal.

011:014 Såsom du nu icke bedja för detta folk eller frambringa någon klagan och förbön för dem; ty jag vill icke höra, när de ropa till mig för sin olyckas skull.

011:015 Vad har min äskade att göra i mitt hus, då hon, ja, hela hopen, är sådan skändlighet? Kan heligt kätt komma såsom offer från dig? När du för bedriva din ondska, då frödar du dig ju.

011:016 Ett gränskande olivträd, prytt med sköna frukter, så kallade HERREN dig; men nu har han med stort och värdigt dän tätt upp en eld omkring det trädet, så att dess grenar fördrivas.

011:017 Ja, HERREN Sebaot, han som planterade dig, har beslutit olycka över dig, för den onskas skull som Israels och Juda hus hava bedrivit till att förtäna mig, i det att de hava tätt offereld till Baal.

011:018 HERREN kungjorde det för mig, så att jag fick veta det; ja, du låt mig se vad de förhade.

011:019 Själva var jag såsom ett menligt lamm som föres bort till att slaktas; jag visste ej att de förhade anslag mot mig; låt oss fördriva trädet med dess frukt, låt oss utrota honom ur de levandes land, så att man icke mer kommer ihåg hans namn.?

011:020 Men HERREN Sebaot är en rättfärdig domare, som prövar njurar och hjärta. Så låt mig döfse din hämnd på dem, ty för dig har jag lagt fram min sak.

011:021 Därför säger HERREN så om Anatots män, dem som stå efter ditt

liv och s?ga: ?Profetera icke i HERRENS namn, om du icke vill d?
f?r v?r hand?

011:022 ja, d?r f?r s?ger HERREN Sebaot s?. Se, jag skall hems?ka dem;
deras unga m?n skola d?genom sv?rd, deras s?ner och d?trar
skola d?genom hunger.

011:023 Och intet skall bliva kvar av dem; ty jag skall l?ta olycka
drabba Anatots m?n, n?r deras hems?kelses ? kommer.

012:001 HERRE, om jag vill g?till r?ta med dig,
s?beh?ler du dock r?ten.

Likv?r m?ste jag tala med dig om vad r?t ?.

Varf?r g?r det de ogudaktiga s?v?r?

Varf?r hava alla trol?sa s?god lycka?

012:002 Du planterar dem, och de sl?rot;
de v?xa och b?ra frukt.

N?ra ? du i deras mun,
men fj?ran ? du fr?n deras innersta.

012:003 Men du, HERRE, k?nner mig;
du ser mig och pr?var

huru mitt hj?ta ? mot dig.

Ryck dem bort s?som f?r till att slaktas,
och invig dem till en d?dens dag.

012:004 Huru l?nge skall landet ligga s?rjande
och gr?set p?marken allest?des f?rtorka,
s?att b?de fyrfotadjur och f?glar f?rg?s
f?r inbyggarnas onskas skull,
under det att dessa s?ga:
?Han skall icke se v?r underg?ng?

012:005 Om du icke orkar l?pa
i kapp med fotg?ngare,
huru vill du d?taga upp
t?vlan med h?star?
Och om du nu k?nner dig trygg
i ett fredligt land,
huru skall det g?dig
bland Jordanbygdens sn?r?

012:006 Se, till och med dina br?der
och din faders hus
?o ju trol?sa mot dig;
till och med dessa ropa
med full hals
bakom din rygg.
Du m?icke tro p?dem,
om de ock tala v?nligt till dig.

012:007 Jag har ?vergivit mitt hus,
f?rskjutit min arvedel;
det som var k?rast f?r min sj?
l?mnade jag i fiendehand.

012:008 Hon som ? min arvedel blev mot mig
s?som ett lejon i skogen;
hon har h?t sin r?st mot mig,
d?r f?r har jag fattat hat till henne.

012:009 Skall min arvedel vara mot mig s?som en brokig rovf?gel--
d?m?ock rovf?glar komma emot henne fr?n alla sidor.
Upp, samlen tillhopa alla markens djur,
och l?ten dem komma f?r att ?a!

- 012:010 Herdar i m?ngd f?rd?va min ving?d
och f?trampa min ?ker;
de g?ra min sk?na ?ker
till en ?de ?ken.
Man g?r den till en ?demark;
- 012:011 s?jande och ?de ligger den framf?r mig.
Hela landet ?del?ges,
ty ingen finnes, som vill akta p?
- 012:012 ?ver alla h?der i ?ken
rycka f?rh?jare fram,
ja, HERRENS sv?rd f?t?r allt,
fr?n den ena ?ndan av landet till den andra;
intet k?tt kan finna r?ddning.
- 012:013 De hava s?tt vete,
men sk?dat tistel;
de hava m?dat sig f?f?ngt.
Ja, I skolen komma p?skam med eders gr?da
f?r HERRENS gl?dande vredes skull.
- 012:014 S?s?ger HERREN om alla de onda grannar som f?rgripa sig p?den
arvedel jag har givit ? mitt folk Israel: Se, jag skall rycka
dem bort ur deras land, och Juda hus skall jag rycka undan ifr?n
dem.
- 012:015 Men d?refter, sedan jag har ryckt dem bort, skall jag ?er
f?rbarma mig ?ver dem och l?ta dem komma tillbaka, var och en
till sin arvedel och var och en till sitt land.
- 012:016 Om de d?r?tt l?ta sig mitt folks v?gar, s?att de sv?ja vid
mitt namn: ?S?sant HERREN lever?, likasom de f?rut l?de mitt
folk att sv?ja vid Baal, d?skola de bliva uppr?tade mitt
ibland mitt folk.
- 012:017 Men om de icke vilja h?ra, s?skall jag alldeles bortrycka och
f?rg?ra det folket, s?ger HERREN.
- 013:001 S?sade HERREN till mig: ?G?bort och k?p dig en linneg?rdel,
och s?tt den omkring dina l?nder, men l?t den icke komma i
vatten.?
- 013:002 Och jag k?pte en g?rdel, s?som HERREN hade befallt, och satte
den omkring mina l?nder.
- 013:003 D?kom HERRENS ord till mig f?r andra g?ngen; han sade:
- 013:004 ?Tag g?rdeln som du har k?pt, och som du b?r omkring dina
l?nder, och st?upp och g?bort till Frat, och g?m den d?r i en
stenklyfta.?
- 013:005 Och jag gick bort och g?mde den vid Frat, s?som HERREN hade
bjudit mig.
- 013:006 Sedan, en l?ng tid d?refter, sade HERREN till mig: ?St?upp och
g?bort till Frat, och h?mta d?ifr?n den g?rdel som jag bj?d
dig g?mma d?r.?
- 013:007 Och jag gick bort till Frat och gr?vde upp g?rdeln och h?mtade
fram den fr?n det st?le d?r jag hade g?mt den. Och se, g?rdeln
var f?rd?vad, s?att den icke mer dugde till n?got.
- 013:008 D?kom HERRENS ord till mig; han sade:
- 013:009 S?s?ger HERREN: P?samma s?tt skall jag s?nda f?rd?v ?ver
Judas och Jerusalem's stora h?gmod.
- 013:010 Detta onda folk, som icke vill h?ra mitt ord, utan vandrar i
sitt hj?rtas h?rdhet och f?jer efter andra gudar och tj?nar och
tillbeder dem, det skall bliva s?som denna g?rdel vilken icke
duger till n?got.

013:011 Ty likasom en mans g?rdel sluter sig t?tt omkring hans l?nder,
s?l? jag hela Israels hus och hela Juda hus sluta sig till
mig, s?ger HERREN, p?det att de skulle vara mitt folk och bliva
mig till ber?mmelse, lov och ?ra; men de ville icke h?ra.

013:012 S?g d?ff? till dem detta ord: S?s?ger HERREN, Israels Gud:
Alla vink?l ?o till f? att fyllas med vin. Och n? de d?s?ga
till dig: ?Skulle vi icke veta att alla vink?l ?o till f? att
fyllas med vin??

013:013 s?svara dem: S?s?ger HERREN: Se, jag skall fylla detta lands
alla inbyggare, konungarna som sitta p?Davids tron, och
pr?sterna och profeterna, ja, alla Jerusalems inv?nare, s?att
de bliva druckna.

013:014 Och jag skall krossa dem, den ene mot den andre, b?de f?der och
barn, s?ger HERREN. Jag skall icke hava n?gon misskund, icke
skona och icke f?barma mig, s?att jag avst? fr?n att f?d?va
dem.

013:015 H?ren och lyssnen h?till, varen icke ?vermodiga;
ty HERREN har talat.

013:016 Given HERREN, eder Gud, ?ra,
f?r?n han l?ter m?kret komma,
och f?r?n edra f?ter snubbla p?bergen,
n? det skymmer;
ty det ljus i f?biden skall han byta i d?sskugga
och g?ra till t?cken.

013:017 Men om I icke h?ren h?p?,
s?m?ste min sj? i l?ndom s?ja ver s?dant ?vermod,
och mitt ?ga m?ste bitterligen gr?ta och flyta i t?rar,
d?ff? att HERRENS hjord d?bliver bortf?d i f?ngenskap.

013:018 S?g till konungen och konungamodern:
S?tten eder l?gt ned,
ty den h?rlighetens krona som prydde edert huvud
har fallit av eder.

013:019 St?derna i Sydlandet ?o tillslutna,
och ingen finnes, som ?ppnar dem;
hela Juda ? bortf?t i f?ngenskap,
ja, bortf?t helt och h?let.

013:020 Lyften upp edra ?gon och sen
huru de komma norrifr?n.
Var ? nu hjorden som var dig given,
den hjord som var din ?ra?

013:021 Vad vill du s?ga, n? han s?ter
till herrar ?ver dig m?n
som du sj?v har l?t att komma
till dig s?som ?skare?
Skulle du d?icke gripas av v?nda
s?som en kvinna i barnsn?d?

013:022 Men om du s?ger i ditt hj?ta:
?Varf? har det g?t mig s???
s?vet: for din stora missg?rnings skull blev
ditt mantelsl?p upplyft
och dina f?ter nesligt blottade.

013:023 Kan v? en etiopier f?vandla sin hud
eller en panter sina fl?kar?

D?skullen ocks? I kunna g?ra n?got gott,
 I som ?en s? ?vade i ondska.
 013:024 V?ran, jag vill f?rskingra dem s?som str?
 som far bort f?r ?knens vind.
 013:025 Detta skall vara din lott och din besk?rda del fr?n mig,
 s?ger HERREN,
 d?r?r att du har f?rg?tit mig
 och f?rlitat dig p?l?gn.
 013:026 D?r?r skall jag ock draga upp
 ditt mantelsl?p ?ver ditt ansikte,
 s?att man f?r se din skam.
 013:027 Din otukt, ditt vrenskande,
 ditt sk?ndliga otuktsv?sen--
 p?h?jderna, p?f?ttet
 har jag sett dina styggelser.
 Ve dig, Jerusalem!
 Du kommer icke att bliva ren--
 p?huru l?ng tid ?nnu?

014:001 Detta ? det HERRENS ord som kom till Jeremia ang?ende torkan.

014:002 Juda ligger s?rjande,
 dess portar ?ro f?rfallna,
 likasom i sorgdr?kt
 luta de mot jorden,
 och ett klagorop stiger
 upp fr?n Jerusalem.

014:003 Storm?nnen d?r
 s?nda de sm? efter vatten,
 men n?r de komma till dammarna,
 finna de intet vatten;
 de m?ste v?nda tillbaka
 med tomma k?rl.
 De st?d?r med skam och blygd
 och m?ste h?lja ?ver sina huvuden.

014:004 F?r markens skull, som ligger vanm?ktig,
 d?r?r att intet regn faller p?jorden,
 st?r ?kerm?nnen med skam
 och m?ste h?lja ?ver sina huvuden.

014:005 Ja, ocks?hinden p?f?ttet
 ?vergiver sin nyf?dda kalv,
 d?r?r att intet gr?nt finnes

014:006 Och vild?snorna st?p?h?jderna
 och fl?mta s?som schakaler;
 deras ?gon f?rsm?kta,
 d?r?r att gr?set ? borta.

014:007 Om ?n v?ra missg?rningar
 vittna emot oss,
 s?hj?p dock, HERRE,
 f?r ditt namns skull.
 Ty v?r avf?llighet ? stor;
 mot dig hava vi syndat.

014:008 Du Israels hopp
 dess fr?sare i n?dens tid,
 varf?r ? du s?som en fr?mling i landet,
 lik en v?gfarande som sl?r upp sitt t?rt
 allenast f?r en natt?

014:009 Varf?r ? du lik en r?dl?s man,

lik en hjärte som icke kan hjälpa?
Du bor ju dock mitt ibland oss, HERRE,
och vi för uppkallade efter ditt namn;
sörj över oss därför icke.

014:010 Sörjer HERREN om detta folk:

Varför detta sörjt driva de gerna omkring,
de hålla icke sina fötter i styr.
Därför har HERREN intet behag till dem;
nej, han kommer nu ihåg deras missgärning
och hemsöker deras synder.

014:011 Och HERREN sade till mig: Du måste bedja om något gott för
detta folk.

014:012 Ty om de är fasta, sör vill jag dock icke höra deras rop, och om
de är offra brännoffer och spisoffer sör har jag intet behag till
dem, utan vill förgöra dem med svär, hungersnöd och
pest.

014:013 Dör sade jag: Ack Herre, HERRE! Profeterna sörja ju till dem: I
skolen icke se något svär, ej heller skall hungersnöd träffa
eder, nej, en varaktig frid skall jag giva eder på denna plats.

014:014 Men HERREN sade till mig: Profeterna profetera i mitt namn;
jag har icke sörnt dem eller givit dem någon befallning eller
talat till dem. Lörnsyner och tomma spördomar och förtungligt tal
och sina egna hjärtans svek är det de profetera för eder.

014:015 Därför sörjer HERREN sör om de profeter som profetera i mitt namn,
fastär jag icke har sörnt dem, och som sörja att svär och
hungersnöd icke skola komma i detta land: Jo, genom svär och
hunger skola dessa profeter förgöras.

014:016 Och folket som de profetera för, både män och hustrur, både
sörner och dörtrar, skola komma att ligga på Jerusalems gator,
slagna av hunger och svär, och ingen skall begrava dem; och jag
skall utgjuta deras ondska över dem.

014:017 Men du skall sörja till dem detta ord:

Mina örjon flyta i törar
natt och dag
och fört ingen ro,
ty jungfrun, dottern mitt folk
har drabbats av stor förtstörning,
av ett svär och olörkligt sör.

014:018 Om jag gör ut på marken,
se, där ligga där svärds slagna män;
och kommer jag in i staden,
sör mörtes jag där av hungerns plörgor.
Ja, både profeter och präster
nördgas draga från ort till ort,
till ett land som de icke körna.

014:019 Har du därför alldeles förtkastat Juda?
Har din sörja begynt fört smör Sion?
Eller varför har du slagit oss sör,
att ingen kan hela oss?
Vi bida efter frid,
men intet gott kommer,
efter en tid där vi skulle bliva helade,
men se, fört skörökelse kommer.

014:020 HERRE, vi körna vär ogudaktighet,

vår faders missgärning,
ty vi hava syndat mot dig.
014:021 För ditt namns skull,
fräkasta oss icke,
låt din höghets tron
ej bliva fräktad;
kom ihåg ditt förbund med oss,
och bryt det icke.
014:022 Finnas vår bland hedningarnas
främliga avgudar
sådana som kunna giva regn?
Eller kan himmelen av sig själv
låtta regnskurar falla?
För det icke dig,
HERRE, vår Gud,
som vi måste förbida?
Det är ju du
som har gjort allt detta.

015:001 Men HERREN sade till mig; Om du Mose och Samuel trädde inför
mig, så skulle min själ dock icke vända sig till detta folk.
Driv dem bort ifrån mitt ansikte och låt dem gå.

015:002 Och om de fråga dig: Vart skola vi gå??, så skall du svara dem:
Så säger HERREN: I pestens värld den som höra pesten till, i
svärdets värld den som höra svärdet till, i hungerns värld den som
höra hungern till, i främlingskapets värld den som höra främlingskapen
till.

015:003 Fyra slags hemsökelse skall jag låta komma över dem, säger
HERREN: svärdet, som skall dräpa dem, hundarna, som skola släpa
bort dem, himmelens fåglar och vilddjuren på marken, som skola
räta upp och fördärva dem.

015:004 Och jag skall göra dem till en varnagel för alla riken på
jorden, till straff för det som Manasse, Hiskias son, Juda
konung, har gjort i Jerusalem.

015:005 Ty vem kan hava misskund med dig, Jerusalem,
och vem kan ämka dig,
och vem kan vilja komma för att fråga
om det står vår till med dig?

015:006 Du själv förskrämt mig, säger HERREN;
du gick din väg bort.
Därför uträckte jag mot dig min hand och fördärvade dig;
jag hade tröttnat att förbarma mig.

015:007 Ja, jag kastade dem med kastskövel
vid landets portar,
jag gjorde främlingarna barnlös, jag förgjorde mitt folk,
därför ej ville vända om från sina vägar.

015:008 Deras ättor blevo genom mig
talrikare än sanden i havet;
över mädrarna till deras unga
låt jag främlingar komma
mitt på ljusa dagen;
plötsligt låt jag ängest och fräskräkelse
falla över dem.

015:009 Om en moder du hade sju söner,
måste hon dock giva upp andan i sorg;
hennes sol gick ned, medan det ännu var dag,
hon måste bliva till skam och blygd.
Och vad som är kvar av dem skall

jag giva till pris
i deras fienders svår, säger HERREN

015:010 "Ve mig, min moder, att du har fört mig,
mig som är till kiv och tröta för hela landet!
Jag har icke drivit ocker,
ej heller har någon behövt ockra på mig;
likväl förbanna de mig alla."

015:011 Men HERREN svarade: "Sannerligen, jag skall styrka dig och låta
det gå dig väl. Sannerligen, jag skall säga, att dina fiender
komma och bänfalla inför dig i olyckans och nödens
tid.

015:012 Kan man bryta sönder järn, järn från nord, eller koppar??-

015:013 Ditt gods och dina skatter skall jag lämna till plundring, och
det utan betalning, till straff för allt vad du har syndat i
hela ditt land.

015:014 Och jag skall låta dina fiender föra dig in i ett land som du
icke känner. Ty min vredes eld är upptänd; mot eder skall det
brinna.

015:015 HERRE, du vet det.

Tänk på mig och låt dig vända om mig,
och skaffa mig hämnd på mina förföljare;
tag mig icke bort, du som är lögnmodig.
Betänk huru jag bär smärtek för din skull

015:016 När jag fick dina ord, blevo de min spis,
ja, dina ord blevo för mig
mitt hjärtas fröjd och glädje;
ty jag är uppkallad efter ditt namn,
HERRE, härskarornas Gud.

015:017 Jag har icke suttit i gycklares samkväm
och förlustat mig där;
för din hands skull har jag mest sitta ensam,
ty du har uppfyllt mig med förgrymmelse.

015:018 Varför skall jag döplågas så oavlåligt,
och varför är mitt sår så ohelbart?
Det vill ju icke låkas.

Ja, du bliver för mig såsom en försinande bäck,
såsom ett vatten som ingen kan lita på.

015:019 Därför säger HERREN så:

Om du vänder åter, så vill jag låta dig komma åter
och bli min tjänare.

Och om du frambrer ädel metall utan slagg,
så skall du förtjäna mig såsom mun.

Dessa skola döva vända åter till dig,
men du skall icke vända åter till dem.

015:020 Och jag skall göra dig inför detta folk
till en fast kopparmur,
så att de icke skola bli dig övermåttiga,
om de vilja strida mot dig;
ty jag är med dig och vill frälsa dig
och vill hjälpa dig, säger HERREN.

015:021 Jag skall hjälpa dig ut ur de ondans värld
och skall förlösa dig ur världens verkarnas hand.

016:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

016:002 Du skall icke taga dig någon hustru eller skaffa dig några söner

och dättrar p?denna plats.

016:003 Ty s?säger HERREN om de s?ner och dättrar som bliva I f?dda p? denna plats, och om m?drarna som hava f?tt dem, och om f?derna som hava avlat dem i detta land:

016:004 Av sv?ra sjukdomar skola de d?, man skall icke h?la d?dsklagan efter dem eller begrava dem, utan de skola bliva g?dsel p? marken. Och genom sv?rd och hunger skola de f?g?s, och deras d?da kroppar skola bliva mat ? himmelens f?glar och markens djur. I

016:005 Ty s?säger HERREN: Du skall icke g?in i n?got sorgehus och icke begiva dig ?stad f? att h?la d?dsklagan, ej heller ?mka dem; ty jag har tagit bort min frid ifr?n detta folk, s?ger HERREN, ja, min n?d och barmh?rtighet.

016:006 Och b?de stora och sm?skola d?i detta land, utan att bliva begravna; och man skall icke h?la d?dsklagan efter dem, och ingen skall f? deras skull rista m?ken p?sig eller raka sitt huvud.

016:007 Man skall icke bryta br?d ? n?gon, f? att tr?sta honom i sorgen efter en d?d, och icke giva n?gon tr?steb?garen att dricka, n? han har f?lorat fader eller moder.

016:008 Och i g?stabudshus skall du icke heller g?in f? att sitta med dem och ?ta och dricka.

016:009 Ty s?säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, inf? edra ?gon, och medan I ?nnu leven, skall jag p?denna plats g?ra slut p? fr?derop och gl?djerop, p?rop f? brudgum och rop f? brud. I

016:010 N? du nu f?kunnat alla dessa ord f? detta folk och de d? fr?ga dig: ?Varf? har HERREN uttalat ?ver oss all denna stora olycka? Och vari best? den missg?ning och synd som vi hava beg?tt mot HERREN, v? Gud??

016:011 d?skall du svara dem: ?Jo, edra f?der ?verg?vo mig, s?ger HERREN, och f?jde efter andra gudar och t?hade och tillb?do dem; ja, mig ?verg?vo de och h?lo icke min lag.

016:012 Och I sj?va haven gjort ?nnu mer ont, ?n edra f?der gjorde; ty se, I vandren var och en efter sitt onda hj?rtas h?rdhet, och I viljen icke h?ra mig.

016:013 D?ff? skall jag ock slunga eder bort ur detta land, till ett land son varken I eller edra f?der haven k?nt, och d? Skolen I f?t?na andra gudar b?de dag och natt; ty jag skall icke hava n?gon misskund med eder.?

016:014 Se, d?ff? skola dagar komma, s?ger HERREN, d?man icke mer skall s?ga: ?S?sant HERREN lever, han som har f?tt Israels barn upp ur Egyptens land?,

016:015 utan: ?S?sant HERREN lever, han som har f?tt Israels barn upp ur nordlandet, och ur alla andra l?nder till vilka han hade drivit dem bort.? Ty jag skall f?ra dem tillbaka till deras land, det som jag gav ? deras f?der.

016:016 Se, jag skall s?nda bud efter m?nga fiskare, s?ger HERREN, och de skola fiska upp dem; och sedan skall jag s?nda bud efter m?nga j?gare, och de skola jaga dem ned fr?n alla berg och alla h?jder och ut ur stenklyftorna.

016:017 Ty mina ?gon ?ro riktade p?alla deras v?gar; de kunna icke g?mma sig f? mitt ansikte och deras missg?ning ? icke f?dold f? mina ?gon.

016:018 Och f?rst skall jag i dubbelt m?tt vederg?la dem f? deras missg?ning och synd, f? att de hava osk?rat mitt land, i det att de hava uppfyllt min arvedel med sina styggeliga och

skändliga avgudars döda kroppar.

016:019 HERRE, du min starkhet och mitt värn,
du min tillflykt på nädens dag,
till dig skola hedningarna komma
från jordens ändar och skola säga:
Allenast Igen hava våra fäder fått i arv.
Fringliga avgudar, av vilka ingen kan hjälpa.

016:020 Kan väl en människas gåta sig gudar?
Nej, de gudarna är inga gudar.

016:021 Därför vill jag nu denna gång låta dem förnimma det,
jag vill låta dem känna min hand och min makt,
för att de möveta att mitt namn är HERREN.

017:001 Juda synd är uppskriven med järnstift, med diamantgriffel; den
är inristad på deras hjältas tavla och på edra altarens horn,
017:002 så visst som deras barn vid gråna träd och på hänga kullar komma
ihjög sina altaren och Aseror.

017:003 Du mitt berg på fjället, ditt gods, ja, alla dina skatter skall
jag lämna till plundring, så ock dina offerhjärd, till straff
för vad du har syndat i hela ditt land.

017:004 Och du skall nådgas avstå--och detta genom din egen förskyllan
--från den arvedel som jag har givit dig; och jag skall låta
dig tjäna dina fiender i ett land som du icke känner. Ty I haven
upptönt min vredes eld, och den skall brinna till evig tid.

017:005 Så säger HERREN:

Förbannad är den man
som förtästar på människor
och sätter kät sig till arm
och med sitt hjerta viker av ifrån HERREN.

017:006 Han skall bliva såsom en torr buske på hedmarken
och skall icke få se något gott komma,
utan skall bo på förtärdade platser i kenen,
i ett land med salthedar, där ingen bor.

017:007 Men välsignad är den man
som förtästar på HERREN,
den som har HERREN till sin förtästan.

017:008 Han är lik ett träd som är planterat vid vatten,
och som sträcker ut sina rötter till bänken;
ty om han hetta kommer, så förtäskes det icke,
utan bevarar sina löv grönskande;
och om ett torrt är kommer, så sätter det icke
och upphör ej heller att bara frukt.

017:009 Ett illfundigt och förtävat ting
är hjärtat framför allt annat;
vem kan förtädet?

017:010 Dock, Jag, HERREN, uttrannsakar hjärtat
och prövar njurarna,
och giver så för var och en efter hans vägar,
efter hans gåringars frukt.

017:011 Lik en raphana som ruvar på ägg, vilka hon ej själv har lagt,
är den som samlar rikedom med orätt;
i sina halva dagar måste han lämna den
och vid sitt slut skall han stå såsom en däre.

- 017:012 En h?rlighetens tron,
en urgammal h?jd
? v? helgedoms plats.
- 017:013 HERREN ? Israels hopp;
alla som ?vergiva dig komma p?skam.
de som vika av ifr?n mig likna en skrift i sanden;
ty de hava ?vergivit HERREN,
k?llan med det friska vattnet.
- 017:014 Hela du mig, HERRE, s?varde jag helad;
fr?s mig du, s?varder jag fr?st.
Ty du ? mitt lov.
- 017:015 Se, dessa s?ga till mig:
?vad bliver av HERRENS ord?
M?det fullbordas!?
- 017:016 Det ? ju s?, att jag ej har undandragit mig
herdekallet i din efterf?jd,
och f?d?vets dag
har jag icke ?stundat;
du vet det sj?v.
Vad mina l?ppar hava uttalat,
det har talats inf?r ditt ansikte.
- 017:017 S?bliv d?icke
till skr?ck f?r mig;
du som ? min tillflykt
p?olyckans dag.
- 017:018 L? dem som f?f?ja mig
komma p?skam,
men l? icke mig
komma p?skam;
l? dem bliva f?f?ade,
men l? ej mig bliva f?f?ad.
L? en olycksdag komma ?ver dem,
och krossa dem i dubbelt m?tt.
- 017:019 S?sade HERREN till mig: G? ?stad och st?l dig i
Menighetsporten, d?r Juda konungar g?in och g?ut, och sedan i
Jerusalems alla andra portar;
- 017:020 och s?g till dem: H?ren HERRENS ord, I Juda konungar med hela
Juda, och I alla Jerusalems inv?nare som g?n in genom dessa
portar.
- 017:021 S?s?ger HERREN: Tagen eder val till vara f?r att p?
sabbatsdagen b?ra n?gon b?rda eller f?ra in n?gon s?dan genom
Jerusalems portar.
- 017:022 Och f?ren icke p?sabbatsdagen n?gon b?rda ut ur edra hus, och
g?ren ej heller n?got annat arbete, utan helgen sabbatsdagen,
s?som jag bj?d edra f?der,
- 017:023 fast?n de icke ville h?ra eller b?ja sitt ?ra d?rtill, utan voro
h?dnackade, s?att de icke h?rde eller togo emot tuktan.
- 017:024 Men om I viljen h?ra mig, s?ger HERREN, s?att I p?sabbatsdagen
icke f?ren n?gon b?rda in genom denna stads portar, utan helgen
sabbatsdagen, s?att I p?den icke g?ren n?got arbete,
- 017:025 d?skola konungar och furstar som komma att sitta p?Davids tron
f?draga in genom denna stads portar, p?vagnar och h?star,
f?jda av sina furstar, av Juda man och Jerusalems inv?nare; och
denna stad skall d?f?rbliva bebodd evinnerligen.
- 017:026 Och fr?n Juda st?der, fr?n Jerusalems omnejd och fr?n Benjamins
land, fr?n L?glandet, Bergsbygden och Sydlandet skall man komma

och frambringa brännoffer, slaktoffer, spisofer och råkelse och frambringa lovoffer till HERRENS hus.

017:027 Men om I icke hören mitt bud att helga sabbaten och att icke bringa någon bringa in genom Jerusalems portar på sabbatsdagen, då skall jag tända eld på dess portar, och elden skall förtära Jerusalems palatser och skall icke kunna utsläckas.

018:001 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN; han sade

018:002 Åstopp och gå ned till krukmakarens hus; då vill jag låta dig höra mina ord.

018:003 Då gick jag ned till krukmakarens hus och fann honom upptagen med arbete på krukmakarskivan.

018:004 Och när kretlet som krukmakare höll på att göra av leret misslyckades i hans hand, begynte han omigen, och gjorde därav ett annat kretl så, som han ville hava det gjort.

018:005 Och HERRENS ord kom till mig han sade:

018:006 Skulle jag icke kunna göra med eder, I är Israels hus, såsom denne krukmakare gör? säger HERREN Jo, såsom leret är i krukmakarens hand, så är en ock I i min hand, I av Israels hus.

018:007 Den ena gången hotar jag ett folk och ett rike att jag vill upprycka, nedbryta och förgöra det;

018:008 men om då det folket omvänder sig från det onda vädande mot vilket jag vände mitt hot, så ångrar jag det onda som jag hade tänkt att göra dem.

018:009 En annan gång lovar jag ett folk och ett rike att jag vill uppbygga och plantera det;

018:010 men om det då gör vad ont för i mina ögon och icke hört min röst, så ångrar jag det goda som jag hade sagt att jag ville göra dem.

018:011 Så säger du nu till Juda man och Jerusalems invånare: Så säger HERREN: Se, jag bereder för eder en olycka, och jag har i sinnet ett anslag mot eder. Vänden därför om, var och en från sin onda väg, och båtren edert leverne och edert vädande.

018:012 Men de skola svara: Du mår dig förgäves. Vi vilja följa våra egna tankar och göra var och er efter sitt onda hjärtas hördhet.

018:013 Då säger HERREN så:

Frågen efter bland hednafolken
om någon har hört något sådant.

Alltför gruvliga ting
har jungfrun Israel bedrivit.

018:014 Åvergiver då Libanons snö

sin upphöjda klippa,
eller sina de friska vatten ut,
som strömma ifrån fjärran,

018:015 eftersom mitt folk förgäver mig

och tänker offereld för avgudar?
Se, av dem skola de bringas på fall,
när de gå sin gamla stråt
och vandra på villostigar,
på obanade vägar.

018:016 Så göra de sitt land till ett föremål för höfnad,

för begabberi evinnerligen;
alla som gå där fram skola höna
och skaka huvudet.

018:017 Såsom en åstanvind skall jag förskingra dem,

när fienden kommer;
jag skall visa dem ryggen och icke ansiktet,
på deras oförds dag.

018:018 Men de sade: Kom, lå oss tänka ut något anslag mot Jeremia. Ty prästerna skola icke komma till korta med undervisning, ej heller de vise med råd, ej heller profeterna med förkunnelse. Ja, kom, lå oss följa honom med vara tungor, vi behöva alls icke akta på vad han säger.?

018:019 HERRE, akta du på mig,
och hör rad mina motståndare tala.

018:020 Skall man förvedergålla gott med ont,
eftersom dessa hava grävt en grop för mitt liv?
Tänk på huru jag har stått inför ditt ansikte
för att mana gott för dem,
till att avvända från dem din vrede.

018:021 Dörför m?du överlåtma deras barn åt hungersnöden
och giva dem själva till pris åt svärdet,
så att deras hustrur bliva barnlösa och ökor,
deras män dröpta av pesten,
och deras ynglingar slagna med svärd striden.

018:022 M?klagorop hörs från deras hus,
i det att du plåsligt låter r?varskaror komma över dem.
Ty de hava grävt en grop för att förga mig,
och snaror hava de lagt ut för mina fötter.

018:023 Men du, HERRE, känner
alla deras mordiska anslag mot mig;
s?m?du döicke förlåta dem deras missgärning
eller utplåna deras synd ur din ösyn.
M?de bringas påfall inför dig;
ja, utför ditt verk mot dem på din vredes tid.

019:001 S?sade HERREN: G?stad och köp dig en lerkruka av krukmakaren;
och tag med dig några av de ädste i folket och av de ädste
bland prästerna,

019:002 och gå ut till Hinnoms sons dal, som ligger framför
Lerskrivsporten, och predika där de ord som jag skall tala till
dig.

019:003 Du skall säga: Herren HERRENS ord, I Juda konungar och I
Jerusalems invånare: S?säger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se,
jag skall låta en sådan olycka komma över denna plats, att det
skall genljuda i öronen på var och en som för höra det.

019:004 Eftersom de hava övergivit mig och icke aktat denna plats, utan
där t?nt offereld åt andra gudar, som varken de själva eller
deras fäder eller Juda konungar hava känt, och eftersom de hava
uppfyllt denna plats med oskyldigas blod,

019:005 och byggt sina Baalshädder, för att där bränna upp sina barn i
eld, till brännoffer åt Baal, fastän jag aldrig har bjudit eller
talat om eller ens tänkt mig något sådant,

019:006 se, därför skola dagar komma, säger HERREN, då man icke mer
skall kalla denna plats 'Tofet' eller 'Hinnoms sons dal', utan
'Dröpdalen'.

019:007 Och då skall jag på denna plats gå om intet Judas och
Jerusalems råd, och jag skall låta dem falla för deras fienders
svärd och för de mäns hand, som stå efter deras liv och jag
skall giva deras döda kroppar till mat åt himmelens fåglar och
markens djur.

019:008 Och jag skall gå denna stad till ett föremål för höpnad och
begabberi; alla som gå där från skola hoppna och vissla vid
tanken på alla dess plågor.

019:009 Och jag skall låta dem låta sina egna söners och d?trars kär,

ja, den ene skall någas få den andres kätt. I sådan nå och sådant trångt skola de komma genom sina fiender och genom dem som stå efter deras liv.?

019:010 Och du skall stå sönder krukan inför de mäns ögon, som hava gått med dig,

019:011 och du skall säga till dem: Säg till HERREN Sebaot: Jag skall sönderlå detta folk och denna stad, på samma sätt som man slå sönder ett krukmakarkärl, så att det icke kan bliva helt igen; och man skall begrava i Tofet, därför att ingen annan plats finnes att begrava på.

019:012 Så skall jag gå med denna plats, säger HERREN, och med dess invånare; jag skall gå denna stad lik Tofet.

019:013 Och husen i Jerusalem och Juda konungars hus, de orena, skola bliva såsom Tofetplatsen, ja, alla de hus på vilkas tak man har tätt offereld till himmelens hela hörska och utgjutit drickoffer till andra gudar.?

019:014 När sedan Jeremia kom igen från Tofet, dit HERREN hade stått honom för att profetera, ställde han sig i fångtullen till HERRENS hus och sade till allt folket:

019:015 Säg till HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, över denna stad med alla dess lydigheter skall jag låta all den olycka komma, som jag har beslutit över den--detta därför att de hava varit hördnackade och icke velat höra mina ord.?

020:001 Dänu Pashur, Immers son, prästen, som var överuppsyningsman i HERRENS hus, höjde Jeremia profetera detta,

020:002 låt han hudflånga profeten Jeremia och satte honom i stocken i övre Benjaminsporten till HERRENS hus.

020:003 Men när Pashur dagen där efter släppte Jeremia lås ur stocken, sade Jeremia till honom: Pashur till icke det namn varmed HERREN benämner dig, utan Magor-Missabib;

020:004 ty säger HERREN: Se, jag skall gå dig till skräck såväl för dig själv som för alla dina vänner; och de skola falla för sina fienders svär, i din egen ösyn. Och hela Juda skall jag giva i den babyloniske konungens hand, och han skall föra dem bort till Babel och dröpa dem med svär.

020:005 Och jag skall giva denna stads alla rikedomar, allt dess gods och alla dyrbarheter däri, ja, Juda konungars alla skatter skall jag giva i deras fienders hand; och de skola gå det till sitt byte och taga det och föra det till Babel.

020:006 Och du själv, Pashur, skall gå i fångenskap, med alla som bo i ditt hus. Du skall komma till Babel; där skall du dö, och där skall du begravas, Sjungen till HERRENS föra, jämte alla dina vänner, för vilka du har profeterat lågn.?

020:007 Du, HERRE, övertalade mig, och jag låt mig övertalas; du grep mig och blev mig övertygad. Så har jag blivit ett ständigt följande; var man bespottar mig.

020:008 Ty så ofta jag talar, måste jag klaga; jag måste ropa över värld och förtryck, ty HERRENS ord har blivit mig till smärtek och hön beständigt.

020:009 Men när jag sade: Jag vill icke tänka på honom eller vidare tala i hans namn, då blev det i mitt hjärta såsom brunne där en eld, inständad i mitt innersta; jag mådade mig med att utfrida den,

men jag kunde det icke.
020:010 Ty jag h r mig f rtalas av många;
skräck från alla sidor!
 Anklagen honom!  Ja, vi vilja anklaga honom!
Alla som hava varit mina vänner
vakta på att jag skall falla:
 Kanh nda skall han låta locka sig,
så att vi bliva honom  verm ktiga
och förta hämnd på honom.  

020:011 Men HERREN  r med mig
såsom en värdig hjärte;
d r r skola mina förföljare komma p fall
och intet förmå.

Ja, de skola storligen komma p skam,
d r r att de ej hade förstånd;
de skola drabbas av en evig blygd,
som icke skall varda förgäten

020:012 Ty HERREN Sebaot pr var med rättfärdighet,
han ser njurar och hjärta.
S skall jag d r se din hämnd p dem,
ty för dig har jag lagt fram min sak.

020:013 Sjungen till HERRENS  ra,
loven HERREN;
ty han r ddar den fattiges själv
ur de ondas hand.

020:014 Förbannad vare den dag
p vilken jag föddes;
utan v rsignelse blive den dag
d min moder födde mig.

020:015 Förbannad vare den man
som förkunnade för min fader:  Ett
gossebarn  r dig f tt?
och s gjorde honom stor glädje.

020:016 G nge det den mannen såsom det gick de st der
som HERREN omstörtade utan förbarmande.
M han f h ra klagorop om morgonen
och h rskri om middagen.

020:017 d r r att han icke dr pte mig strax i moderlivet,
s att min moder fick bliva min grav
och hennes liv vara havande f r evigt.

020:018 Varför kom jag ut ur moderlivet
och fick se olycka och bedr velse,
s att mina dagar måste försvinna i skam?

021:001 Detta  r det ord som kom till Jeremia från HERREN, n r konung
Sidkia s nde till honom Pashur, Malkias son, och prästen
Sefanja, Maasejas son, och l r säga:

021:002  Fr ga HERREN för oss, d nu Nebukadressar, konungen i Babel,
har angripit oss; kanh nda vill HERREN handla med oss i enlighet
med alla sina föra under, s att denne lämnar oss i fred.

021:003 Jeremia svarade dem:

S skolen l säga till Sidkia:

021:004 S s ger HERREN, Israels Gud Se, de vapen i eder hand, med vilka
l utanför muren striden mot konungen i Babel och kald erna, som
belägra eder, dem skall jag vända om och skall famla dem inne i
denna stad.

021:005 Och jag skall själv strida mot eder med uträckt hand och stark

arm, vrede och harm och stor förtärlighet.

021:006 Och jag skall slå dem som bo i denna stad, både människor och djur; i svär pest skola de dö.

021:007 Och därefter, säger HERREN, skall jag låta Sidkia, Juda konung, och hans tjänare och folket, dem som i denna stad är kvar efter pesten svärdet och hungersnöden, falla i Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand och i deras fienders hand, i de mäns hand, som stöter deras liv. Och han skall slå dem med svärdsugg; han skall icke skona dem och icke hava någon misskund eller något förbarmande.

021:008 Och till detta folk skall du säga Säg till HERREN: Se, jag föreligger eder vägen till livet och vägen till döden.

021:009 Den som stannar kvar i denna stad, han skall dö genom svärdsugg eller hunger eller pest, men den som går ut och ger sig åt kallaröarna, som belöva eder, han skall förliva och vinna sitt liv såsom ett byte.

021:010 Ty jag har vänt mitt ansikte mot denna stad, till dess olycka och icke till dess lycka, säger HERREN. Den skall bliva given i den babyloniske konungens hand, och han skall bränna upp den i eld.

021:011 Och till Juda konungs hus skall du säga: Herren HERRENS ord:

021:012 I av Davids hus, säger HERREN: Försten var morgon rätt dom, och rödden den plundrade ur förtäckarens hand, för att icke min vrede mö bryta fram såsom en eld och brinna så, att ingen kan utsläcka den--detta för deras onda väsendes skull.

021:013 Se, jag skall vända mig mot dig, du som bor i dalen, du bergfäst på slätten, säger HERREN, ja, mot eder som säger: Vem kan falla över oss, och vem kan tränga in i våra boningar??

021:014 Jag skall hemsöka eder efter edra gärningars frukt, säger HERREN. Ja, jag skall tända upp en eld i deras skog, och den skall förtära allt därt runt omkring.

022:001 Säg till HERREN: Gå ned till Juda konungs hus och tala där följande ord;

022:002 säg: Herren HERRENS ord, du Juda konung, som sitter på Davids tron, hör det du med dina tjänare och ditt folk, I som går in genom dessa portar.

022:003 Säg till HERREN: Vem rätt och rättfärdighet, och rödden den plundrade ur förtäckarens hand; förorten icke frömlingen, den faderlöse och önkne, går icke överväld mot dem, och utgjuten icke oskyldigt blod på denna plats.

022:004 Ty om I går efter detta ord, så skola konungar som komma att sitta på Davids tron fördraga in genom portarna till detta hus, på vagnar och hästar, följda av sina tjänare och sitt folk.

022:005 Men om I icke hören dessa ord, då har jag svurit vid mig själv, säger HERREN, att detta hus skall bliva ödelagt.

022:006 Ty säger HERREN om Juda konungs hus:

Väl är du för mig såsom ett Gilead,
såsom Libanons topp;
men jag skall sannerligen göra dig till en öken,
till obebodda städer.

022:007 Och jag skall inviga fördärvare till att komma över dig,
var och en med sina vapen,
och de skola hugga ned dina värdiga cedrar
och kasta dem i elden

022:008 Och många folk skola gå fram vid denna stad, och man skall fråga varandra: Varför har HERREN gjort så mot denna stora stad??

022:009 Och man skall svara Därför att de övergav HERREN sin Guds, förbund och tillbede andra gudar och tjänade dem.?

022:010 Gräven icke över en död man,
och ämken honom icke;
men gräven bitterligen över honom som har måst vandra bort,
ty han skall icke mer komma tillbaka
och återse sitt fädernesland.

022:011 Ty säger HERREN om Sallum, Josias son, Juda konung, som blev konung efter sin fader Josia, och som har dragit bort ifrån denna plats: Han skall icke mer komma hit tillbaka,

022:012 utan på den ort dit han har blivit bortförd i fångenskap, där skall han dö, detta land skall han icke mer återse.

022:013 Ve dig, du som bygger ditt hus med orättfärdighet
och dina salar med orätt,
du som låter din nästa arbeta för intet
och icke giver honom hans lön,

022:014 du som säger: Jag vill bygga mig ett stort hus
med rymliga salar,
och säga till dig vida fönster
och belägger huset med cederträ
och målar det rött med dyrbar färg!

022:015 Kallar du det att vara konung,
att du vålas med att bygga cederhus?
Din fader är ju och drack,
dock våde han rätt och rättfärdighet;
och dö gick det honom väl.

022:016 Han skaffade den betryckte och fattige rätt;
och dö gick det väl.
Är icke detta att känna mig?
säger HERREN.

022:017 Men dina ögon och ditt hjärta
ställes allena efter vinning
och efter att utgjuta den oskyldiges blod
och att våa förtryck och våd.

022:018 Därför säger HERREN som Jojakim, Josias son, Juda konung:

Man skall ej häla dösklagan efter honom och ropa:
Ack ve, min broder! Ack ve, syster!?

Man skall ej häla dösklagan efter honom och ropa:
Ack ve, herre! Ack ve, huru hälig han var!?

022:019 Såsom man begraver en äna, så skall han begravas;
han skall släpas ut och kastas bort,
långt utanför Jerusalems portar.

022:020 Stig upp på Libanon och ropa,
häv upp din röst i Basan,
och ropa från Abarim,
ty alla dina äskare äro krossade.

022:021 Jag talade till dig, när det gick dig väl,
men du sade: Jag vill icke hära.
Sådan har din väg varit allt ifrån din ungdom,
att du icke har velat hära min röst.

022:022 Alla dina herdor skola nu få en stormvind till sin herde,

och dina åskare måste gå i fångenskap.
Ja, du skall du komma på skam och förblygas
för all din onskas skull.

022:023 Du som bor på Libanon,
du som har ditt näste i cedrarna,
huru skall du icke jämla dig,
när vinda kommer över dig,
än gest lik en barnaföderskas!

022:024 Säkert jag lever, säger HERREN, om du, Konja, Jojakims son,
Juda konung, är vore en signetring på min högra hand, så skulle
jag dock rycka dig därifrån.

022:025 Och jag skall giva dig i de mäns hand, som står efter ditt liv,
och i de mäns hand som du fruktas för, nämligen i
Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand och i kaldäernas
hand.

022:026 Och dig och din moder, den som har fött dig, skall jag slunga
bort till ett annat land, där I icke är födda; och där skolen
I dör.

022:027 Till det land dit deras själ ängtar att återvända, dit skola de
icke förvända åter.

022:028 Är det han, denne Konja, ett förtärligt, krossat ben eller ett
vårdelöst korn? Eller varför hava de blivit bortslungade, han
och hans avkomlingar, och kastade bort till ett land som de icke
hava känt?

022:029 O land, land, land, hör HERRENS ord!

022:030 Så säger HERREN: Tecknen upp denne man såsom barnlös, såsom en
man som ingen lycka har haft i sina livsdagar. Ty ingen av hans
avkomlingar skall vara så lyckosam att han får sitta på Davids
tron och i framtiden råda över Juda.

023:001 Ve över de herdor som fördäva och förskingra fåren i min hjord!
säger HERREN.

023:002 Därför säger HERREN, Israels Gud, som de herdor som föra mitt
folk i bet: Det är I som haven förskingrat mina får och drivit
bort dem och underlåtit att söka deras bästa. Men se, nu skall
jag hemsöka eder för edert onda vändes skull, säger HERREN.

023:003 Och jag skall själv församla kvarlevan av mina får ur alla de
länder till vilka jag har drivit dem bort, och skall föra dem
tillbaka till deras betesmarker, och de skola bliva fruktsamma
och föröka sig.

023:004 Och jag skall låta herdor uppstå för dem, vilka skola föra dem i
bet; och de skola icke mer behöva frukta eller förskräckas och
skola icke mer drabbas av hemsökelse, säger HERREN.

023:005 Se, dagar skola komma, säger HERREN,
då jag skall låta en rättfärdig telning
uppstå för David.
Han skall regera såsom konung och hava framgång,
och han skall skaffa rätt
och rättfärdighet på jorden.

023:006 I hans dagar skall Juda varda fränt
och Israel bo i trygghet;
och detta skall vara det namn han skall för
HERREN vår rättfärdighet.

023:007 Se, därför skola dagar komma, säger HERREN, då man icke mer
skall säga: Säkert HERREN lever, han som har fött Israels barn

upp ur Egyptens land?
023:008 utan: S? sant HERREN lever, han som har f?rt upp Israels hus
sl?kt och h?mtat dem ut ur nordlandet och ur alla andra l?nder
till vilka jag hade drivit dem bort.? Och s? skola de f?bo i
sitt land.

023:009 Om profeterna.

Mitt hj?ta vill brista i mitt br?st,
alla ben i min kropp ?o vanm?ktiga.
Jag ? s?som en drucken man,
en man ?verv?digad av vin,
inf? HERREN och inf? hans heliga ord.

023:010 Ty landet ? fullt av ?ktenskapsbrytare,
under f?rbannelse ligger landet s?jande,
och betesmarkerna i ?knen ?o f?rtorkade;
man hastar till vad ont ?
och har sin styrka i or?tr?dighet.

023:011 Ty b?de profeter och pr?ster ?o gudl?sa;
?nda inne i mitt hus har jag m?tt deras ondska, s?ger HERREN.

023:012 D?f? skall deras v?g bliva f? dem
s?som en slipprig stig i m?kret,
de skola p?den st?ta emot och falla.
Ty jag vill l?ta olycka drabba dem,
n? deras hems?kelses ? kommer, s?ger HERREN.

023:013 V? s? jag ock hos Samarias profeter
vad f?v?nt var;
de profeterade i Baals namn
och f?de mitt folk Israel vilse.

023:014 Men hos Jerusalems profeter
har jag sett de gruvligaste ting:
de leva i ?ktenskapsbrott och fara med l?gn;
de styrka modet hos dem som g?ra ont,
s?att ingen vill omv?nda sig fr?n sin ondska.
De ?o alla f? mig s?som Sodom, och stadens inv?nare s?som
Gomorras.

023:015 D?f? s?ger HERREN Sebaot s?om profeterna:

Se, jag skall giva dem mal?tt att ?ta
och gift att dricka,
ty fr?n profeterna i Jerusalem
har gudl?shet g?tt ut ?ver hela landet.

023:016 S?s?ger HERREN Sebaot: H?ren icke p?de profeters ord, som
profetera f? eder, ty de bedraga eder; sina egna hj?tans syner
tala de, icke vad som kommer fr?n HERRENS mun.

023:017 De s?ga alltj?mt till dem som f?akta mig: ?HERREN har s?talat:
Det skall g?eder v?.? Och till var och en som vandrar i sitt
hj?tans h?rdhet s?ga de: ?ngen olycka skall komma ?ver eder.?

023:018 Vilken av dem har d?f?tt tilltr?de till HERRENS r?d, s?att han
kan f?nimma och h?ra hans ord? Och vilken har aktat p?hans
ord och lyssnat d?till?

023:019 Se, en stormvind fr?n HERREN ? h?,
hans f?tt?nelse bryter fram,
en virvlande storm!
?ver de ogudaktigas huvuden virvlar den ned.

023:020 Och HERRENS vrede skall icke upph?ra,

för den han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar;
i kommande dagar skolen I förvisso förnimma det.

- 023:021 Jag sände icke dessa profeter, utan själva lupo de stad; jag talade icke till dem, utan själva profeterade de.
- 023:022 Om de verkligen hade tilltröde till mitt råd, skulle de förkunna mina ord för mitt folk och för dem att vända om från sin onda väg och sitt onda väsende.
- 023:023 Är jag verkligen en Gud allenast på denna höjd, säger HERREN, och icke en Gud också i fjärran?
- 023:024 Eller skulle någon kunna gämma sig på ett själviskt ställe att jag icke skulle se honom? säger HERREN. Är jag icke den som uppfyller himmel och jord? säger HERREN.
- 023:025 Jag har hört vad profeterna säga, de som profetera i mitt namn; de säga: Jag har haft en dröm, jag har haft en dröm?
- 023:026 Huru länge skall detta vara? Hava de något i sinnet, dessa profeter som profetera i mig, och som för profeter genom sina egna hjärtans svek,
- 023:027 dessa som tänka att de genom sina drömmar; dem som de förtälja för varandra, skola komma mitt folk att förgäta mitt namn, likasom deras fäder glömdo mitt namn för Baal?
- 023:028 Den profet som har haft en dröm, han må förtälja sin dröm; men den som bara undfört mitt ord, han må tala mitt ord i sanning. Vad har halmen att skaffa med säden? säger HERREN.
- 023:029 Är icke mitt ord såsom en eld, säger HERREN, och likt en hammare som krossar sönder klippor?
- 023:030 Se, därför skall jag komma över profeterna, säger HERREN, dessa som stjäla mina ord, den ene från den andre;
- 023:031 ja, jag skall komma över profeterna, säger HERREN, dessa som frambräa sin egen tungas ord, men säga: Så säger HERREN? säger HERREN.
- 023:032 Ja, jag skall komma över dem som profetera i öndrömmar, säger HERREN, och som, när de förtälja dem, föra mitt folk vilse med sina lögnor och sin stortalighet, fastän jag icke har sönt dem eller givit dem något uppdrag, och fastän de alls icke kunna hjälpa detta folk, säger HERREN.
- 023:033 Om nu detta folk eller en profet eller en präst gör dig denna fråga: Vad förkunnar HERRENS tunga??, skulle skall du säga till dem vad som är den verkliga tungan?, och att jag därför skall kasta eder bort, säger HERREN.
- 023:034 Och den profet eller den präst eller den av folket, som säger HERRENS tunga?, den mannen och hans hus skall jag hemsöka.
- 023:035 Nej, skulle skolen I fråga varandra och säga eder emellan: Vad har HERREN svarat??, eller: Vad har HERREN talat??
- 023:036 Men Om HERRENS tunga? mår I icke mer orda; ty en tunga skall dö vars och ens eget ord bliva för honom, eftersom I förvänder den levande Gudens, HERRENS Sebaots, vår Guds, ord.
- 023:037 S skulle du säga till profeten: Vad har HERREN svarat dig??, eller: vad har HERREN talat??
- 023:038 Men om I säga HERRENS tunga?, då säger HERREN s? Eftersom I säga detta ord 'HERRENS tunga', fastän jag har sönt bud till eder och låtit säga: I skolen icke säga 'HERRENS tunga',
- 023:039 därför skall jag nu alldeles förgäta eder och kasta eder bort ifrån mitt ansikte, med den stad som jag har givit för eder och edra fäder.
- 023:040 Och jag skall låta en evig smärtek komma över eder, och en evig blygd, som icke skall varda förgäten?.
- 024:001 HERREN låter mig se följande syn: Jag fick se tvåkorgar med fikon

uppstälda framför HERRENS tempel; och det var efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, hade fört bort ifrån Jerusalem Jekonja, Jojakims son, konungen i Juda, s ock Juda furstar, jämt timmermännen och smederna, och låtit dem komma till Babel.

024:002 I den ena korgen funnos mycket goda fikon, sådana som fikon ifrån f stlingssk den äro; och i de andra korgen funnos mycket usla fikon, s usla att de icke kunde ätas.

024:003 Och HERREN sade till mig:   vad ser du, Jeremia?? Jag svarade   Fikon; och de goda fikonen är mycket goda, men de usla fikonen äro mycket usla, s usla att de icke kunna ätas.?

024:004 Och HERRENS ord kom till mig han sade:

024:005 S s  ger HERREN, Israels Gud: Såsom man med v behag ser p de goda fikonen, s vill jag med v behag se till de bortförda av Juda, dem som jag från denna plats har s nt bort till kald ernas land.

024:006 Jag skall med v behag vända mitt  ga till dem och låta dem komma tillbaka till detta land. Jag skall uppbygga dem och icke sl ned dem; jag skall plantera dem och icke upprycka dem.

024:007 Och jag skall giva dem hjärtan till att känna att jag är HERREN; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Ty de skola omvända sig till mig av allt sitt hj ta.

024:008 Men såsom man g r med usla fikon, som äro s usla att de icke kunna ätas, likas , säger HERREN, skall jag göra med Sidkia, Juda konung, och med hans furstar och med kvarlevan i Jerusalem, ja, både med dem som hava blivit kvar här i landet och med dem som hava bosatt sig i Egyptens land.

024:009 På alla orter dit jag fördriver dem skall jag göra dem till en varnagel och en skräckbild för alla riken jorden, till en sm tek, till ett ordspråk och en visa, och till ett exempel som man n mner, när man förbannar.

024:010 Och jag skall s nda bland dem svärd, hungersnöd och pest, till dess att de bliva utrotade ur det land som jag har givit   dem och deras f der.

025:001 Detta  r det ord som kom till Jeremia angående hela Juda folk, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår, vilket var Nebukadressars, den babyloniske konungens, första regeringsår.

025:002 Och detta ord talade profeten Jeremia till hela Juda folk och till alla Jerusalems invånare; han sade:

025:003 Allt ifrån Josias, Amons sons, Juda konungs, trettonde regeringsår ända till denna dag, eller nu under tjugutre år, har HERRENS ord kommit till mig; men fastän jag titt och ofta har talat till eder, haven I icke velat höra.

025:004 Och fastän HERREN titt och ofta har sänt till eder alla sina tjänare profeterna, haven I icke velat h ra. I b jden icke edra  ron till att höra,

025:005 när de sade:   vänden om, var och en från sin onda v g och sitt onda v sende, s skolen I f r evärdliga tider f bo kvar i det land som HERREN har givit   eder och edra f der.

025:006 Och f jjen icke efter andra gudar, s att I tj nen och tillbedjen dem; och f t nen mig icke genom edra h nders verk, p det att jag icke m l ta olycka komma över eder.

025:007 I villen icke h ra på mig, säger HERREN, och s f t naden I mig genom edra h nders verk, eder sj va till olycka.

025:008 D r r säger HERREN Sebaot så. Eftersom I icke villen h ra mina

ord,

025:009 d?r? skall jag s?nda ?stad och h?mta alla nordens folkstammar, s?ger HERREN, och skall s?nda bud till min tj?nare Nebukadressar, konungen i Babel; och jag skall l?ta dem komma ?ver detta land och dess inbyggare, s?ock ?ver alla folken h?r runt omkring. Och dem skall jag giva till spillo, och skall g?ra dem till ett f?rem? f?r h?pnad och begabberi, och l?ta deras land bliva ?demarker f?r ev?rdlig tid.

025:010 Och jag skall i dem g?ra slut p?fr?jderop och gl?djerop, p?rop f?r brudgum och rop f?r brud, p?buller av kvarn och ljus fr?n lampa.

025:011 Ja, hela detta land skall bliva ?delagt och f?r?tt, och dessa folk skola vara Babels konung underd?niga i sjuttio ?.

025:012 Men n?r sjuttio ? ?o till ?nda skall jag hems?ka konungen i Babel och folket d?r f?r deras missg?ning, s?ger HERREN, och hems?ka kald?ernas land och g?ra det till en ?demark f?r ev?rdlig tid.

025:013 Och jag skall p?det landet l?ta alla de ord fullbordas, som jag har talat mot det, allt vad som ? skrivet i denna bok, och vad Jeremia har profeterat mot alla dessa folk.

025:014 Ty ocks?dem skola m?ktiga folk och stora konungar g?ra sig underd?niga, och jag skall vederg?la dem efter deras g?ningar och deras h?nders verk.

025:015 Ty s?sade HERREN, Israels Gud, till mig: ?Tag denna kalk med vredesvin ur min hand, och giv alla de folk till vilka jag s?nder dig att dricka d?rur.

025:016 M?de dricka, s?att de ragla och mista sansen, n?r det sv?rd kommer, som jag skall s?nda ibland dem.?

025:017 Och jag tog kalken ur HERRENS hand och gav alla de folk att dricka, till vilka HERREN s?nde mig,

025:018 n?mligen Jerusalem med Juda st?der och med dess konungar och furstar, f?r att s?g?ra dem till en ?demark, och till ett f?rem? f?r h?pnad och begabberi, och till ett exempel som man n?mner, n?r man f?rbannar, s?som ock nu har skett;

025:019 vidare Faraos konungen i Egypten, med hans tj?nare, hans furstar och allt hans folk,

025:020 s?ock allt Erebs folk med alla konungar i Us' land och alla konungar i filist?ernas land, b?de Askelon och Gasa och Ekron och kvarlevan i Asdod;

025:021 vidare Edom, Moab och Ammons barn;

025:022 vidare alla konungar i Tyrus, alla konungar i Sidon och konungarna i kustl?nderna p?andra sidan havet;

025:023 vidare Dedan, Tema, Bus och alla dem som hava kantklippt h?r;

025:024 vidare alla konungar i Arabien och alla konungar ?ver Erebs folk, som bo i ?kenen,

025:025 s?ock alla konungar i Simri, alla konungar i Elam och alla konungar i Medien,

025:026 slutligen alla konungar i nordlandet--b?de dem som bo n?ra och dem som bo fj?rran, den ene s?v? som den andre--och alla ?riga riken i v?rlden, ut?ver jordens yta. Och Sesaks konung skall dricka efter dem.

025:027 Och du skall s?ga till dem: S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Dricken, s?att I bliven druckna, och spyn, och fallen omkull utan att kunna st?upp; ja, fallen, n?r det sv?rd kommer, som jag skall s?nda bland eder.--

025:028 Men om de icke vilja taga emot kalken ur din hand och dricka, s?

säg till dem: Säg till HERREN Sebaot: I mörsten dricka.
025:029 Ty se, med den stad som är uppkallad efter mitt namn skall jag
begrinna hemsökelsen. Skullen de bli ostraffade? Nej, I
skolen icke bli ostraffade, utan jag skall bäda upp ett svär
mot jordens alla inbyggare, säger HERREN Sebaot.

025:030 Och du skall profetera för dem allt detta och säga till dem:

HERREN upphäver ett rytande från höjden
och från sin heliga boning I åter han hära sin röst;
ja, han upphäver ett högt rytande över sin ägd
och höjer skrik, såsom en vintrampare,
över alla jordens inbyggare.

025:031 Däret häres intill jordens ända,
ty HERREN har sak med folken,
han går till rätta med allt kät;
de ogudaktiga giver han till pris för sväret, säger HERREN.

025:032 Säg till HERREN Sebaot: Se, en olycka går fram ifrån det ena
folket till det andra, och ett stort öder stiger upp från
jordens yttersta ända.

025:033 Och de som bli slagna av HERREN på den tiden skola ligga
ströda från jordens ena ända till den andra; man skall icke
häla dösklagan efter dem eller samla dem tillhoppa och begrava
dem, utan de skola bli gädel på marken.

025:034 Jämren eder, I herdarn, och klagan;
värtren eder på marken, I vädige i hjorden;
ty tiden är inne, att I skolen slaktas.
I skolen bli förskingrade, I skolen komma på fall,
såsom det händer jämväl ett dyrbart kät.

025:035 De finnes icke mer någon undflykt för herdarna,
icke mer någon räddning för de vädige i hjorden.

025:036 Här huru herdarna ropa,
huru de vädige i hjorden jämsra sig!
Ty HERREN ädelgger deras betesmark,

025:037 och de fredliga ägdena fögras
genom HERRENS vredes gläd.

025:038 Han drager ut såsom ett lejon ur sitt snär.
Ja, deras land bliver en ädemark
under från äjelsens gläd,
under hans vredes gläd.

026:001 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs, regering
kom detta ord från HERREN; han sade:

026:002 Säg till HERREN: Stäl dig i fögrden till HERRENS hus och
tala mot alla Juda städer, från vilka man kommer för att
tillbedja i HERRENS hus, tala alla de ord som jag har bjudit dig
tala till dem; tag intet därifrån.

026:003 Kan hända skola de de hära och vända om, var och en från sin onda
väg; de vill jag ägra det onda som jag har i sinnet att gå
med dem för deras onda väsendes skull.

026:004 Du skall säga till dem: Säg till HERREN: Om I icke viljen hära
mig och vandra efter den lag som jag har förelagt eder,

026:005 och hära vad mina tjäre profeterna tala--de som jag titt och
ofta händer till eder, fastän I icke viljen hära--

026:006 de skall jag gå med detta hus såsom jag gjorde med Silo, och
skall hära denna stad för alla jordens folk bli ett exempel
som man nämner, när man förbannar.

- 026:007 Och prästerna och profeterna och allt folket höorde Jeremia tala dessa ord i HERRENS hus.
- 026:008 Och när Jeremia hade slutat att tala allt vad HERREN hade bjudit honom tala till allt folket, grepo honom prästerna och profeterna och allt folket och sade: 'Du måste döden dö?'
- 026:009 Huru djävles du profetera i HERRENS namn och säga: 'Det skall gå detta hus likasom det gick Silo, och denna stad skall ödeläggas, så att ingen mer bor där?'' Och allt folket församlade sig mot Jeremia i HERRENS hus.
- 026:010 Däru Juda furstar höorde detta, gingo de från konungshuset upp till HERRENS hus och satte sig vid ingången till HERRENS nya port.
- 026:011 Dä sade prästerna och profeterna till furstarna och till allt folket så unda: 'Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot denna stad, såsom I haven hört med egna öron?'
- 026:012 Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade: 'Det är HERREN som har sånt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det som I haven hört.'
- 026:013 Sö båtren nu edert leverne och edert väsende, och Herren HERRENS, eder Guds, rätt; dö vill HERREN ingra det onda som han har talat mot eder.
- 026:014 Och vad mig angår, så är jag i eder hand; gåren med mig vad eder gott och rätt synes.
- 026:015 Men det skolen I veta, att om I döden mig, så dragen I oskyldigt blod över eder och över denna stad och dess invånare; ty det är i sanning HERREN som har sånt mig till eder att tala allt detta inför eder?'
- 026:016 Dä sade furstarna och allt folket till prästerna och profeterna: 'Denne man förtjänar icke döden, ty i HERRENS, vår Guds, namn har han talat till oss.'
- 026:017 Och några av de äldste i landet stodo upp och sade till folkets hela församling så unda:
- 026:018 'Morastiten Mika profeterade i Hiskias, Juda konungs, tid och sade till hela Juda folk:
- 'Sö säger HERREN Sebaot:
Sion skall varda upplagt till en öker,
och Jerusalem skall bliva en stenhop
och tempelberget en skogbevuxen höjd.'
- 026:019 Men lå vår Hiskia, Juda konung, med hela Juda, döda honom? Fruktade han icke i stället HERREN och bänfil inför honom, så att HERREN ingrade det onda som han hade beslutit över dem, medan tvärtom vi nu stöfödiga att draga över oss själva så mycket ont?'
- 026:020 Där var ock en annan man, Uria, Semajas son, från Kirjat-Hajearim, som profeterade i HERRENS namn; och han profeterade mot denna stad och detta land alldeles såsom Jeremia hade gjort.
- 026:021 När dö konung Jojakim med alla sina hjältar och alla furstar höorde vad han sade, ville han döda honom. Men när Uria fick höra honom, blev han föskräckt och flydde och kom till Egypten.
- 026:022 Dä sönde konung Jojakim några män till Egypten, nämligen Elnatan, Akbors son, och några andra med honom, in i Egypten.
- 026:023 Och dessa hömtade Uria ut ur Egypten och föde honom till konung Jojakim; och denne lå dröpa honom med svärd, och lå sökasta

hans d?da kropp p?den allm?nna begravningsplatsen.

026:024 Men Ahikam, Safans son, h?ll sin hand ?ver Jeremia, s?att man icke l?mnade honom i folkets hand till att d?das.

027:001 I begynnelsen av Jojakims, Josias sons, Juda konungs, regering kom detta ord till Jeremia fr?n HERREN;

027:002 han sade: S?har HERREN sagt till mig: G?r dig band och ok och s?tt detta p?din hals.

027:003 S?nd det sedan till konungen i Edom, konungen i Moab, konungen ?ver Ammons barn, konungen i Tyrus och konungen i Sidon, genom de s?ndebud som hava kommit till Sidkia, Juda konung, i Jerusalem.

027:004 Och bjud dem med dessa ord framf?ra sitt budskap till sina herrar: S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: S?skolen I s?ga till edra herrar:

027:005 Jag ?r den som genom min stora kraft och min utr?kta arm har gjort jorden, med de m?nskior och djur som ?ro p?jorden; och jag giver den ?r vem jag vill.

027:006 S?giver jag nu alla dessa l?nder i min tj?nare Nebukadnessars, den babyloniske konungens, hand; ja ock markens djur giver jag honom, f?r att de m?tj?na honom.

027:007 Och alla folk skola vara honom och hans son och hans sonson underd?niga, till dess att ocks?f?r hans land tiden ?r inne, att m?ktiga folk och stora konungar skola g?ra honom sig underd?nig.

027:008 Och det folk och det rike som icke vill vara honom, Nebukadnessar, konungen i Babel, underd?nigt, och som icke vill giva sin hals under den babyloniske konungens ok, det folket skall jag hems?ka med sv?rd, hungersn?d och pest, s?ger HERREN, till dess att jag har f?rgjort dem genom hans hand.

027:009 D?r?f?r m?n I icke h?ra p?edra profeter och sp?man, p?edra dr?mmar, p?edra teckentydare och trollkarlar, n?r dessa s?ga till eder: ?r skolen icke komma att tj?na konungen i Babel?

027:010 ty de profetera l?gn f?r eder, och komma s??stad att I bliven f?rda l?ngt undan fr?n edert land, i det jag m?ste driva eder bort, s?att I f?rg?ns.

027:011 Men det folk som b?jer sin hals under den babyloniske konungens ok och tj?nar honom, det skall jag l?ra f?ro i sitt land, s?ger HERREN, s?att de kunna bruka det och bo d?ri.

027:012 Till Sidkia, Juda konung, talade jag p?aldeles samma s?tt; jag sade: B?jen eder hals under den babyloniske konungens ok, och tj?nen honom och hans folk, s?skolen I f?leva.

027:013 Icke viljen I d?, du och ditt folk, genom sv?rd, hunger och pest, s?som HERREN har sagt att det skall ske med det folk som icke vill tj?na konungen i Babel?

027:014 H?ren allts?icke p?de profeters ord, som s?ga till eder ?r skolen icke komma att tj?na konungen i Babel?, ty de profetera l?gn f?r eder.

027:015 Jag har icke s?nt dem, s?ger HERREN; det ?r de sj?lva som profetera l?gn i mitt namn, och de komma s??stad att jag m?ste driva eder bort, s?att I f?rg?ns, j?nte de profeter som profetera f?r eder.

027:016 Och till pr?sterna och till hela detta folk talade jag och sade: S?s?ger HERREN: H?ren icke p?edra profeters ord, n?r de profetera f?r eder och s?ga: ?Se, de k?l som h?ra till HERRENS hus skola nu snart f?ras tillbaka fr?n Babel?, ty de profetera

I?gn f?r eder.

027:017 H?ren icke p?dem, utan tj?nen konungen i Babel, s?skolen I f?leva. Icke viljen I att denna stad skall bliva ?delagd?

027:018 Om de verkligen ?ro profeter och hava HERRENS ord, s?m?de I?gga sig ut hos HERREN Sebaot, f?r att de k?rl som ?nnu ?ro kvar i HERRENS hus och i Juda konungs hus och i Jerusalem icke ocks?m?f?ras bort till Babel

027:019 Ty s?s?ger HERREN Sebaot om pelarna och havet och b?ckenst?len och det ?rriga som ?nnu ?r kvar h?r i staden,

027:020 d?rf?r att Nebukadnessar, konungen i Babel, icke tog det med sig, n?r han f?rde bort Jekonja, Jojakims son, Juda konung, fr?n Jerusalem till Babel, j?mte alla ?dlingar i Juda och Jerusalem--

027:021 ja, s?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud, om det som ?nnu ?r kvar h?r i HERRENS hus och i Juda konungs hus och i Jerusalem:

027:022 Till Babel skall det f?ras, och d?r skall det f?rbliva ?nda till den dag d?jag ser d?rtill, s?ger HERREN, och f?r det upp till denna plats igen.

028:001 Men samma ?r, i begynnelsen av Sidkias, Juda konungs, regering, i femte m?naden av hans fj?rde regerings?r, talade profeten Hananja, Assurs son, fr?n Gibeon, s?till mig i HERRENS hus, i pr?sternas och allt folkets n?rvaro; han sade:

028:002 ?S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Jag skall s?nderbryta den babyloniske konungens ok.

028:003 Inom tv? ?rs tid skall jag f?ra tillbaka till denna plats alla de k?rl i HERRENS hus, som Nebukadnessar, konungen i Babel, har tagit bort ifr?n denna plats och f?rt till Babel.

028:004 Och Jekonja, Jojakims son, Juda konung, och alla f?ngar ifr?n Juda, som hava kommit till Babel, skall jag f?ra tillbaka till denna plats, s?ger HERREN; ty jag skall s?nderbryta den babyloniske konungens ok.?

028:005 Men profeten Jeremia svarade profeten Hananja, i n?rvaro av pr?sterna och allt det folk som stod i HERRENS hus;

028:006 profeten Jeremia sade: ?Amen. S?g?re HERREN. Det som du har profeterat m?HERREN uppfylla, i det att han f?r tillbaka fr?n Babel till denna plats de k?rl som funnos i HERRENS hus, s?ock alla f?ngarna.

028:007 Men h?r dock detta ord som jag vill tala inf?r dig och allt folket.

028:008 Forna tiders profeter, de som hava varit f?re mig och dig, hava mot m?ktiga I?nder och stora riken profeterat om krig, olycka och pest.

028:009 D?rf?r, om nu en profet profeterar om lycka, s?kan man f?rst d?n?r den profetens ord g?r i fullbordan veta att han ?r en profet som HERREN i sanning har s?nt.?

028:010 D?tog profeten Hananja oket fr?n profeten Jeremias hals och br?t s?nder det.

028:011 Och Hananja sade i allt folkets n?rvaro: ?S?s?ger HERREN: Just s?skall jag inom tv? ?rs tid bryta s?nder den babyloniske konungen Nebukadnessars ok och taga det fr?n alla folkens hals.? Men profeten Jeremia gick sin v?g.

028:012 Sedan, efter det att profeten Hananja hade brutit s?nder oket och tagit det fr?n profeten Jeremias hals, kom HERRENS ord till Jeremia; han sade:

028:013 ?G? ?stad och s?g till Hananja: S?s?ger HERREN: Ett ok av tr? har du brutit s?nder, men i dess st?lle har du skaffat ett ok av j?rn.

028:014 Ty s? s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Ett ok av j?rn skall jag s?tta p? alla dessa folks hals, f? att de m? tj?na Nebukadnessar, konungen i Babel; ty honom skola de tj?na. Ja ock markens djur har jag givit honom.?

028:015 Och profeten Jeremia sade ytterligare till profeten Hananja: ?H?, du Hananja: HERREN har icke s?nt dig; du har f?lett detta folk att s?tta sin lit till I?gn.

028:016 D?ff? s?ger HERREN s?. Se, jag skall taga dig bort ifr?n jorden. I detta ? skall du d?, eftersom du har predikat avfall fr?n HERREN.?

028:017 Och samma ?, i sjunde m?naden, dog profeten Hananja.

029:001 Detta ? vad som stod i det brev som profeten Jeremia s?nde fr?n Jerusalem till de ?ldste som ?nnu levde kvar i f?ngenskapen, och till pr?sterna och profeterna och allt folket, dem som Nebukadnessar hade f?rt bort ifr?n Jerusalem till Babel,

029:002 sedan konung Jekonja hade givit sig f?ngen i Jerusalem, j?mte konungamodern och hovm?nnen, Judas och Jerusalems furstar, s? ock timmerm?nnen och smederna.

029:003 Han s?nde brevet genom Eleasa, Safans son, och Gemarja, Hilkias son, n? Sidkia, Juda konung, s?nde dessa till Babel, till Nebukadnessar, konungen i Babel; det lydde s?.

029:004 S? s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud, till alla de f?ngar som jag har I?tit f?ra bort ifr?n Jerusalem till Babel:

029:005 Byggen hus och bon i dem; planteren tr?dg?dar och ?ten deras frukt.

029:006 Tagen hustrur, och f?den s?ner och d?ttar; och tagen hustrur ? edra s?ner och given edra d?ttar ? m?n, och m? dessa f?da s?ner och d?ttar; och f?rken eder d?, och f?rminskens icke.

029:007 Och s?ken den stads b?sta, dit jag har f?rt eder bort i f?ngenskap, och bedjen f? den till HERREN; ty d?det g? den v?, s?g? det ock eder val.

029:008 Ty s? s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: L?ten icke bedraga eder av de profeter som ?ro bland eder, ej heller av edra sp?man, och akten icke p? de dr?mmar som I dr?mmen.

029:009 Ty man profeterar I?gn f? eder i mitt namn; jag har icke s?nt dem, s?ger HERREN.

029:010 Ty s? s?ger HERREN: F?rst n? sjuttio ? hava g?tt till ?nda i Babel, skall jag se till eder och uppfylla p? eder mitt I?tesord att f?ra eder tillbaka till denna plats.

029:011 Jag vet v? vilka tankar jag har f?r eder, s?ger HERREN, n?mligen fridens tankar och icke of?rdens, till att giva eder en framtid och ett hopp.

029:012 Och I skolen ?kalla mig och g? ?stad och bedja till mig, och jag vill h?ra p? eder.

029:013 I skolen s?ka mig, och I skolen ock finna mig, om I fr?ngen efter mig av allt edert hj?ta.

029:014 Ty jag vill I?ta mig finnas av eder, s?ger HERREN; och jag skall ?ter uppr?tta eder och skall f?rsamla eder fr?n alla de folk och alla de arter till vilka jag har drivit eder bort, s?ger HERREN; och jag skall I?ta eder komma tillbaka till denna plats, varifr?n jag har I?tit f?ra eder bort i f?ngenskap.

029:015 Detta skriver jag, d?ff? att I s?gen: ?HERREN har I?tit profeter uppst?t oss i Babel.?

029:016 Ty s? s?ger HERREN om den konung som sitter p? Davids tron, och om allt det folk som bor i denna stad, edra br?der som icke hava

- med eder g?tt bort i f?ngenskap,
029:017 ja, s?s?ger HERREN Sebaot: Se, jag skall s?nda mot dem sv?rd, hungersn?d och pest, och l?ta dem r?knas lika med odugliga fikon, som ?ro s?usla att man icke kan ?ta dem.
- 029:018 Ja, jag skall f?rf?lja dem med sv?rd, hungersn?d och pest, och g?ra dem till en varnagel f?r alla riken p?jorden, till ett exempel som man n?mner, n?r man f?rbannar, till ett f?rem? f?r h?pnad, begabberi och sm?tek bland alla de folk till vilka jag skall driva dem bort--
- 029:019 detta d?r?r att de icke ville h?ra mina ord, s?ger HERREN, n?r jag titt och ofta s?nde till dem mina tj?nare profeterna. Ty I villen ju icke h?ra, s?ger HERREN.
- 029:020 Men h?ren nu I HERRENS ord, alla I f?ngna som jag fr?n Jerusalem har s?nt bort till Babel:
- 029:021 S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud, om Ahab, Kolajas son, och om Sidkia, Maasejas son, som i mitt namn profeterna l?gn f?r eder: Se, jag skall giva dem i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, och han skall l?ta dr?pa dem inf?r edra ?gon.
- 029:022 Och alla f?ngar ifr?n Juda, som ?ro i Babel, skola fr?n dem h?mta ett f?rbannelsens ord; de skola ?HERREN g?re med dig s?som med Sidkia och Ahab, vilka Babels konung l?t steka i eld.?
- 029:023 De hava ju gjort vad som ?r ens galenskap i Israel, de hava beg?tt ?ktenskapsbrott med varandras hustrur och hava f?rt l?gnaktigt tal i mitt namn, s?dant som jag icke hade bjudit dem. Jag ?r den som vet det och betygar det, s?ger HERREN.
- 029:024 Och till nehelamiten Semaja skall du s?ga s?unda:
029:025 S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Du har i ditt namn s?nt brev till allt folket i Jerusalem och till pr?sten Sefanja, Maasejas son, och till alla de andra pr?sterna, s?lydande:
029:026 ?HERREN har satt dig till pr?st i pr?sten Jojadas st?le, f?r att i HERRENS hus skall finnas tillsyningsm?n ?ver alla vanvettingar som profeterna, s?att du kan s?ta s?dana i stock och halsj?rn.
- 029:027 Varf?r har du d?icke n?pst Jeremia fr?n Anatot, som profeterar f?r eder?
- 029:028 D?rigenom att du har underl?tit detta har han kunnat s?nda bud till oss i Babel och l?ta s?ga: '?nnu ?r l?ng tid kvar, byggen eder hus och bon i dem, och plantereren tr?dg?rdar och ?ten deras frukt.'?
- 029:029 Och pr?sten Sefanja har l?st upp detta brev f?r profeten Jeremia.
- 029:030 Och nu har HERRENS ord kommit till Jeremia, han har sagt:
029:031 S?nd bud till alla de f?ngna och l?t s?ga dem: S?s?ger HERREN om nehelamiten Semaja: Eftersom Semaja, utan att vara s?nd av mig, har profeterat f?r eder och f?rlett eder att s?ta eder lit till l?gn,
029:032 d?r?r s?ger HERREN s?. Se, jag skall hems?ka nehelamiten Semaja och hans avkomlingar. Ingen av dem skall f?bo ibland detta folk, och han skall icke f?se det goda som jag vill g?ra med mitt folk, s?ger HERREN. Ty han har predikat avfall fr?n HERREN.
- 030:001 Detta ?r det ord som kom till Jeremia fr?n HERREN; han sade:
030:002 S?s?ger HERREN, Israels Gud: Teckna upp ? dig i en bok alla de ord som jag har talat till dig.
030:003 Ty se, dagar skola komma, s?ger HERREN, d?jag ?ter skall uppr?tta mitt folk, Israel och Juda, s?ger HERREN, och l?ta dem

komma tillbaka till det land som jag har givit åt deras fäder;
och de skola taga det i besittning.
030:004 Och detta är vad HERREN har talat om Israel och Juda.
030:005 Säger HERREN:

- Ett färfäns rop fingo vi höra;
färskräckelse utan någon rädning!
- 030:006 Frögen efter och sen till:
plöga dömnen föda barn?
Eller varför ser jag alla män
hålla sina händer på kinderna såsom kvinnor i barnsnäd, och
varför hava alla ansikten blivit så dödsbleka?
- 030:007 Ve! Detta är en stor dag,
en sådan att ingen är den lik.
Ja, en tid av nöd är inne för Jakob;
dock skall han bliva fräst därför.
- 030:008 Och det skall ske på den tiden,
Säger HERREN Sebaot,
att jag skall bryta snöder oket och taga det från din hals
och slita av dina band.
Ja, inga främmande skola låggre
tvinga honom att tjäna sig,
- 030:009 utan han skall förtjäna HERREN, sin Gud,
och David, sin konung,
ty honom skall jag låta uppstå för dem.
- 030:010 Söfrukta nu icke, du min tjänare Jakob, säger HERREN.
och var ej förfärad du Israel;
ty se, jag skall frälsa dig ur det avlägsna landet,
och dina barn ur deras frägenskaps land.
Och Jakob skall fökomma tillbaka
och leva i ro och säkerhet,
och ingen skall föskräcka honom.
- 030:011 Ty jag är med dig, säger HERREN, till att frälsa dig.
Ja, jag skall göra ände på alla de folk;
bland vilka jag har fösträtt dig;
men på dig vill jag icke alldeles göra ände,
jag vill blott tukta dig med mätta;
ty alldeles ostraffad kan jag ju ej låta dig bliva.
- 030:012 Ty säger HERREN:
Ohelbar är din skada,
oläskligt det som du har fött.
- 030:013 Ingen tager sig an din sak, så att han skäler ditt sör;
ingen helande läkedom finnes för dig.
- 030:014 Alla dina äskare hava fögätt dig;
de fröga icke efter dig.
Ty såsom man slått en fiende, så har jag slagit dig,
med grym tuktan,
därför att din missgärning var så stor
och dina synder så många.
- 030:015 Huru kan du klaga över din skada,
över att bot ej finnes för din plöga?
Därför att din missgärning var så stor
och dina synder så många,
har jag gjort dig detta.
- 030:016 Söskola dö alla dina uppätare nu bliva uppätta,
och alla dina ovänner skola allasammans gå i frägenskap;
dina skämlare skola varda skämlade,

- och alla dina plundrare skall jag lämna till plundring.
- 030:017 Ty jag vill hela dina sår
och låta dig från de slag du har fått, säger HERREN,
där man nu kallar dig den fördrivna?
Är det Sion som ingen frögar efter?
- 030:018 Säg till HERREN:
Se, jag skall åter upprätta Jakobs hyddor
och förbarma mig över hans boningar;
staden skall åter bliva uppbyggd på sin höjd,
och palatset skall stå på sin rätta plats.
- 030:019 I från folket skall ljuda tacksägelse
och rop av glada människor.
Jag skall föröka dem, och de skola icke förminskas;
jag skall låta dem komma till frälsa, och de skola ej aktas ringa.
- 030:020 Hans sårer skola vara såsom fordom,
hans menighet skall bestå för mig,
jag skall hemsöka alla hans förtryckare.
- 030:021 Hans vädige skall stamma från honom själva,
och hans herre skall utgå från honom själva,
och honom skall jag låta komma mig nära och nalkas mig;
ty vilken annan vill väga sitt liv
med att nalkas mig? säger HERREN.
- 030:022 Och i skolen vara mitt folk
och jag skall vara eder Gud.
- 030:023 Se, en stormvind från HERREN är här,
hans förskräkelse bryter fram,
en hjändande storm!
Över de ogudaktigas huvuden virvlar den ned.
- 030:024 HERRENS vredes gård skall icke upphöra,
för när han har utfört och fullbordat sitt hjärtas tankar;
i kommande dagar skolen i förnimma det.
- 031:001 På den tiden, säger HERREN, skall jag vara alla Israels
släkters Gud, och de skola vara mitt folk.
- 031:002 Säg till HERREN:
Det folk som undslipper svärdet
finner nåd i kenen;
Israel får draga åter till dit där det får ro.
- 031:003 Fjättran ifrån uppenbarade sig HERREN för mig:
Ja, med evig kärlek har jag älskat dig;
därför åter jag min nåd förbliva över dig.
- 031:004 Ännu en gång skall jag upprätta dig,
så att du varder upprättad, du jungfru Israel;
Ännu en gång skall du förutrusta dig med puka
och draga ut i dans bland dem som gör sig glada.
- 031:005 Ännu en gång skall du förplantera vingårdar
på Samariens berg,
och planteringsmännen skola själva skörda frukten.
- 031:006 Ty en dag kommer, där vaktare skola ropa
på Efraims berg:
'Upp, låt oss draga till Sion,
upp till HERREN, vår Gud.'
- 031:007 Ty säger HERREN:
Jublen i glädje över Jakob,
härifrån fröderop över honom som är huvudet bland folken,

Låten lovsång ljuda och säga:
HERRE, giv frälsning åt ditt folk,
åt kvarlevan av Israel.?

031:008 Ja, jag skall föra dem från nordlandet
och församla dem från jordens yttersta ändar--
bland dem både blinda och halta,
både havande kvinnor och barnaföderskor;
i en stor skara skola de komma hit tillbaka.

031:009 Under gråt skola de komma,
men jag skall leda dem, då de gå bedjande fram;
Jag skall föra dem till vattenbäckar,
på en jämn väg, då de ej skola stappla.
Ty jag har blivit en fader för Israel,
och Efraim är min förstfödde son.

031:010 Herren HERRENS ord, I hednafolk,
och förkunnen det i havsänderna i fjärran;
sägen: Han som förskingrade Israel skall ock församla det
och bevara det, såsom en herde sin hjord.

031:011 Ty HERREN skall förlösa Jakob
och lösköpa honom ur den övermåttigets hand.

031:012 Och de skola komma och jubla på Sions höjd
och strömma dit då HERRENS goda är,
dit då man för såd, vin och olja
och unga hjordar av för och för,
deras själ skall vara lik en vattenrik trädgård,
och de skola icke vidare försmäkta.

031:013 Däskola jungfrurna förlusta sig med dans;
unga och gamla skola glädja sig tillsammans.
Jag skall förvandla deras sorg i fröjd,
trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse.

031:014 Och prästerna skall jag vederkvicka med fetarätter;
och mitt folk skall bliva mättat av mitt goda, säger HERREN.

031:015 Säg till HERREN:

Ett rop höres i Rama,
klagan och bitter gråt;
det är Rakel som begräver sina barn,
hon vill icke låta trösta sig
i sorgen över att hennes barn icke mer är till.

031:016 Men säg till HERREN:

Hör upp med din högljudda gråt,
och låt dina ögon icke mer följa tårar;
ty ditt verk skall för sin låt, säger HERREN,
och de skola vända tillbaka från sina fienders land.

031:017 Ja, det finnes ett hopp för din framtid, säger HERREN;
dina barn skola vända tillbaka till sitt land.

031:018 Jag har nogsamt hört

huru Efraim klagat:
"Du har tuktat mig, ja, jag har blivit tuktad
såsom en otäm kalv;
tag mig nu åter, så att jag för vända åter;
du är ju HERREN, min Gud.

031:019 Ty sedan jag har vänt mitt sinne,

ångrar jag mig,
och sedan jag har kommit till besinning,
slår jag mig på bröstet;
jag både blyges och skämmas,

d?jag nu b?r min ungdoms sm?lek?
031:020 ? d?Efraim for mig en s?dyrbar son,
? han mitt ?sklingsbarn,
eftersom jag alltj?mt t?nker p?honom,
huru ofta jag ? har m?st hota honom?
Ja, s?mycket ?nkar sig mitt hj?ta ?ver honom;
jag m?ste f?rbarma mig ?ver honom,
s?ger HERREN.

031:021 S?t upp v?gm?ken f?r dig,
res ? dig v?gvisare;
giv akt p?v?gen,
p?stigen d?r du vandrade.
Och v?nd s?tillbaka, du jungfru Israel,
v?nd tillbaka till dessa dina st?der.

031:022 Huru l?nge skall du g?ra bukter hit och dit,
du avf?lliga dotter?
Se, HERREN vill skapa n?got nytt i landet:
det bliver nu kvinnan som tager mannen i sitt besk?m.

031:023 S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: I Juda land med dess st?der
skall man ?nnu en g?ng, n?r jag ?ter har uppr?tat det, f?s?ga
det ordet: ?HERREN v?rsigne dig, du r?ttf?rdighetens boning, du
heliga berg.?

031:024 Och Juda folk med alla sina st?der skall samlad bo d?ri, ?kerm?n
j?nte vandrande herdar.

031:025 Ty jag skall vederkvicka tr?ta sj?ar, och alla f?rsm?ktande
sj?ar skall jag m?ta.

031:026 (H?rvid uppvaknade jag och s?g mig om, och min s?mn hade varit
ljuvlig.)

031:027 Se, dagar skola komma, s?ger HERREN, d?jag skall bes?Israels
land och Juda land med s?d av m?nskors och med s?d av djur.

031:028 Och likasom jag har vakat ?ver dem till att upprycka, nedbryta,
f?rd?va, f?rg?ra och pl?ga, s?vill jag nu vaka ?ver dem till
att uppbygga och plantera, s?ger HERREN.

031:029 P?den tiden skall man icke mer s?ga: ??derna hava ?tit sura
druvor, och barnens t?nder bliva ?mma d?rav.?

031:030 Nej, var och en skall d?genom sin egen missg?ning; var man som
?ter sura druvor, hans t?nder skola bliva ?mma d?rav.

031:031 Se, dagar skola komma, s?ger HERREN, d?jag skall sluta ett nytt
f?rbund med Israels hus och med Juda hus;

031:032 icke ett s?dant f?rbund som det jag sl?t med deras f?der p?den
dag d?jag tog dem vid handen till att f?ra dem ut ur Egyptens
land det f?rbund med mig, som de br?to, fast?n jag var deras
r?tte herre, s?ger HERREN.

031:033 Nej, detta ? det f?rbund som jag skall sluta med Israels hus
i kommande dagar, s?ger HERREN: Jag skall l?gga min lag i deras
br?st och i deras hj?tan skall jag skriva den, och jag skall
vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

031:034 D?skola de icke mer beh?va undervisa varandra, icke den ene
brodern den andre, och s?ga: ?? ? k?nna HERREN?, ty de skola
alla k?nna mig, fr?n den minste bland dem till den st?rste,
s?ger HERREN. Ty jag skall f?rl?ta deras missg?ning, och deras
synd skall jag icke mer komma ih?g.

031:035 S?s?ger HERREN,

han som har satt solen till att lysa om dagen
och månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång,
han som rör upp havet, så att dess böljor brusa,
han vilkens namn är HERREN Sebaot:

031:036 Först när denna ordning icke mer består inför mig, säger HERREN,
först då skall Israels släkt upphöra
att inför mig alltiðt vara ett folk.

031:037 Ja, säger HERREN:
Först när himmelen varder uppmitt därövan
och jordens grundvalar uttrännsakade därnere,
först då skall jag förkasta all Israels släkt,
till straff för allt vad de hava gjort, säger HERREN.

031:038 Se, dagar skola komma, säger HERREN, då staden åter skall varda
uppbyggd till HERRENS ära, från Hananeltornet intill Hårporten.

031:039 Och mårnåret skall vidare dragas rätt fram mot Garebshåden och
skall sedan vändas mot Goa.

031:040 Och hela lik- och askdalen och alla åften intill bäcken Kidron
och intill håret vid Hårporten återut skola vara helgade åt
HERREN. Aldrig mer skall där tima någon omställning eller någon
förstärking.

032:001 Detta är det ord som från HERREN kom till Jeremia i Sidkias,
Juda konungs, tionde regeringsår, vilket var Nebukadressars
adertonde regeringsår.

032:002 Vid den tiden belägrade den babyloniske konungens hær Jerusalem,
och profeten Jeremia låg därifrån i fångelsegårdens i Juda
konungs hus.

032:003 Ty Sidkia, Juda konung, hade låtit spåra in honom, i det han
sade: Åhuru djärfves du profetera och säga: 'Säger HERREN: Se,
jag skall giva denna stad i de babyloniske konungens hand, och
han skall intaga den.

032:004 Och Sidkia, Juda konung, skall icke undkomma kaldæernas hand,
utan skall förvisso bliva given i den babyloniske konungens
hand, så att han nådgas muntligen tala med honom och stöfnär
honom, säga mot säga.

032:005 Och Sidkia skall av honom föras till Babel och skall förbliva
där, till dess jag ser till honom, säger HERREN. När i striden
mot kaldæerna, skolen i icke hava någon framgång?

032:006 Och Jeremia sade: ÅHERRENS ord kom till mig; han sade:

032:007 Se, Hanamel, din farbroder Sallums son, skall komma till dig och
säga: 'Kör du min åter i Anatot, ty du har såsom bådeman rätt
att köpa den.'?

032:008 Och Hanamel, min farbroders son, kom till mig i fångelsegårdens,
såsom HERREN hade sagt, och sade till mig: Kör min åter i
Anatot, i Benjamins land, ty du har arvsrätt därtill och är
bådeman; så kör den där till dig? Döfästod jag att det var
HERRENS ord

032:009 och köpte åter kern av Hanamel, min farbroders son, i Anatot, och
vände upp penningarna åt honom, sjutton siklar silver.

032:010 Jag skrev ett köpbrev och förseglade det och tillkallade
vittnen och vände upp penningarna på en gång.

032:011 Och jag tog köpbrevet, såväl det förseglade, som innehåll
avtalet och de särskilda bestämmelserna, som ock det öppna
brevet,

032:012 och gav köpbrevet åt Baruk, son till Neria, son till Mahaseja,
i närvaro av min frände Hanamel och de vittnen som hade
underskrivit köpbrevet, och alla andra judar som voro

tillst des i fängelsegården.

032:013 Och jag bjöd Baruk, i deras närvaro, och sade:

032:014 S s ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Tag du dessa brev, både detta förseglade köpbrev och detta öppna brev, och lägg dem i ett lerkärl, för att de mövara i beh ll f r lång tid.

032:015 Ty s s ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Ännu en gång skall man komma att i detta land k pa hus och  krar och vingårdar.?

032:016 Och sedan jag hade givit köpbrevet   Baruk, Nerias son, bad jag till HERREN och sade:

032:017  ack Herre, HERRE, du   ju den som har gjort himmel och jord genom din stora kraft och din utr ckta arm. Intet   så underbart att du icke skulle f r m det,

032:018 du som g r n d med tusenden och vedergäler f dernas missgärning i deras barns sk te efter dem; du store och v rdige Gud, vilkens namn   HERREN Sebaot;

032:019 du som   stor i r d och mäktig i gärningar; du vilkens  gon  o öppna över m nskobarnens alla v gar, så att du giver   var och en efter hans v gar och efter hans gärningars frukt;

032:020 du som gjorde tecken och under i Egyptens land, och som har gjort sådana intill denna dag, både i Israel och bland andra m nskor, och som har gjort dig ett namn, som   detsamma   i dag.

032:021 Du f rde ditt folk Israel ut ur Egyptens land med tecken och under, med stark hand och uträckt arm, och genom stor f rskr ckelse.

032:022 Och du gav dem detta land, som du med ed hade lovat deras f der att giva dem, ett land som flyter av mjölk och honung.

032:023 Och de kommo och togo det i besittning, men de ville icke h ra din röst och vandrade icke efter din lag; de gjorde intet av det du hade bjudit dem att göra. D r r l  du all denna olycka vederfaras dem.

032:024 Se, bel gringsvallarna g redan s l ngt fram mot staden, att man kan intaga den och genom svärd, hungersnöd och pest   staden given i de kaldeiska bel grarnas hand. Vad du hotade med, det har skett, och du har det nu inför dina ögon.

032:025 Och likväl, fastän staden   given i kald ernas hand, sade du, Herre HERRE, till mig: 'K p du  kern f r penningar, och tag vittnen d p?!'

032:026 Och HERRENS ord kom till Jeremia han sade: Se,

032:027 jag   HERREN, allt k ts Gud; skulle något vara s underbart att jag icke f r m dde det?

032:028 D r r säger HERREN så. Se, jag vill giva denna stad i kald ernas och Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, och han skall intaga den.

032:029 Och kald erna, som belägra denna stad, skola komma och t nda eld p staden och bränna upp den, tillika med de hus p vilkas tak man har t nt offereld   Baal och utgjutit drickoffer   andra gudar, till att f t na mig.

032:030 Ty allt ifrån sin ungdom hava Israels barn och Juda barn allenast gjort vad ont   i mina  gon; ja, Israels barn hava med sina h nders verk berett mig allenast f t nelse, säger HERREN.

032:031 Ty allt ifrån den dag då denna stad byggdes ända till nu har den uppväckt min vrede och f t nelse, så att jag måste f kasta den från mitt ansikte,

032:032 för all den onskas skull som Israels barn och Juda barn med sina konungar, furstar, präster och profeter, både Juda m n och Jerusalems invånare, hava bedrivit, till att f t na mig.

- 032:033 De vände ryggen till mig och icke ansiktet; och fastän de titt och ofta blevo varnade, ville de icke höra och taga emot tuktan.
- 032:034 De satte upp sina styggelser i det hus som är uppkallat efter mitt namn och orenade det så,
- 032:035 och Baalshäjderna i Hinnoms sons dal byggde de upp, för att de offera sina söner och dottrar åt Molok, fastän jag aldrig hade bjudit dem att göra sådan styggelse eller ens tänkt mig något sådant; och så följde de Juda till synd.
- 032:036 Men så säger nu HERREN, Israels Gud, om denna stad, som I menen vara genom svärtd, hungersnöd och pest given i den babyloniske konungens hand:
- 032:037 Se, jag skall församla dem ur alla de länder till vilka jag i min vrede och harm och stora förtärlighet har fördrivit dem, och jag skall föra dem tillbaka till denna plats och låta dem bo bär i trygghet.
- 032:038 Och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.
- 032:039 Och jag skall giva dem alla ett och samma hjerta och låta dem en och samma väg, så att de frukta mig beständigt; för att det mig gädem väl, och deras barn efter dem.
- 032:040 Och jag skall sluta med dem ett evigt förbund, så att jag icke upp höra att följa dem och göra dem gott; och min fruktan skall jag ingiva i deras hjertan, så att de icke vika av inför mig.
- 032:041 Och jag skall hava min fröjd i att göra dem gott, och skall plantera dem i detta land med trofasthet, av allt mitt hjerta och all min själ.
- 032:042 Ty så säger HERREN: Likasom jag har låtit all denna stora olycka komma över detta folk, så skall jag också låta allt det goda som jag lovade dem komma dem till del.
- 032:043 Och man skall komma att köpa äkrar i detta land, om vilket I säga att det är en ödemark, de varken människor eller djur kunna bo, och att det är givet i kaldäernas hand.
- 032:044 Ja, äkrar skall man köpa för penningar, och man skall skriva och försegla köpbrev och tillkalla vittnen i Benjamins land, i Jerusalems omnejd och i Juda städer, både i Bergsbygdens och i Länglandets och i Sydlandets städer; ty jag skall åter upprätta dem, säger HERREN.
- 033:001 Och HERRENS ord kom till Jeremia för andra gången, medan han ännu var inspirerad i förgelsegärden; han sade:
- 033:002 Så säger HERREN, han som också utför sitt verk, HERREN, som bereder det för att låta det komma till stånd, han vilkens namn är HERREN:
- 033:003 Ropa till mig, så vill jag svara dig och förkunna för dig stora och förunderliga ting, som du icke känner.
- 033:004 Ty så säger HERREN, Israels Gud, om husen i denna stad och om Juda konungars hus, som nu brytas ned för belägringsvallarna och världen:
- 033:005 Man har kommit hitin för att strida med kaldäerna, och man skall så fylla husen med döda kroppar av människor som jag har slagit i min vrede och förtärlighet, människor som genom all sin ondska hava vållat att jag har mest följa mitt ansikte för denna stad.
- 033:006 Dock, jag skall hela dess sår och skaffa läkedom och låka dem, och jag skall låta dem skada frid och trygghet i överflöd.
- 033:007 Och jag skall åter upprätta Juda och Israel och uppbygga dem, så att de bliva såsom förut.
- 033:008 Och jag skall rena dem från all missgärning varmed de hava syndat mot mig, och förlåta alla missgärningar genom vilka de

hava syndat mot mig och avfallit från mig.

033:009 Och staden skall bliva mig till fröjd och berömmelse, och till lov och fröjd för alla jordens folk, när de förhålla allt det goda som jag gör med dem; och de skola förskräckas och darra vid synen av all den lycka och all den framgång som jag bereder henne.

033:010 Säg till HERREN: På denna plats, om vilken I säga att den är så öde att varken människor eller djur kunna bo där, ja, här i Juda städer och på Jerusalems gator, som för sägdelagda att inga människor, inga invånare, inga djur där finnas,

033:011 här skall man ännu en gång höra fröjderop och glädjeterop, rop för brudgum och rop för brud, rop av människor som säga: Tack HERREN Sebaot, ty HERREN är god, ty hans nåd varar evinnerligen, och av människor som frambringa lovoffer i HERRENS hus. Ty jag vill åter upprätta landet, så att det bliver såsom förut, säger HERREN.

033:012 Säg till HERREN Sebaot: På denna plats, som nu är så öde att varken människor eller ens djur kunna bo här, ja ock i alla hithörande städer, här skola åter en gång finnas betesmarker där herdarna kunna låta sina hjordar låta sig.

033:013 I Bergsbygdens, Låglandets och Sydlandets städer, i Benjamins land i Jerusalems omnejd och i andra Juda städer skola ännu en gång hjordar draga fram, förbi herdarna som räknar dem, säger HERREN.

033:014 Se, dagar skola komma, säger HERREN, då jag skall uppfylla det löstesord som jag har talat om Israels hus och angående Juda hus.

033:015 I de dagarna och på den tiden skall jag låta en rättfärdig tälning växa upp till David.

Han skall skaffa rätt och rättfärdighet på jorden.

033:016 I de dagarna skall Juda varda fröst och Jerusalem bo i trygghet; och man skall kalla det så. HERREN väntar rättfärdighet.

033:017 Ty så säger HERREN: Aldrig skall den tid komma, då icke en avkomling av David sitter på Israels hus' tron,

033:018 aldrig den tid då icke en avkomling av de levitiska prästerna gör tjänst inför mig och alla dagar bringar fram brännoffer och förbränner spisoffer och anställer slaktoffer.

033:019 Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade:

033:020 Säg till HERREN: Först när I gåren om intet mitt förbund med dagen och mitt förbund med natten, så att det icke bliver dag och natt i rätt tid,

033:021 först då skall mitt förbund med min tjänare David bliva om intet, så att icke längre en avkomling av honom sitter såsom konung på hans tron, och först då mitt förbund med de levitiska prästerna, som göra tjänst till mig.

033:022 Lika oräknelig som himmelens hörska är, och lika otalig som sanden är i havet, lika talrik skall jag låta min tjänare Davids såd bliva och lika många leviterna, som göra tjänst till mig.

- 033:023 Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade:
033:024 Har du icke märkt huru detta folk talar och säger: De böda släkter som HERREN utvalde, dem har han förkastat?? Och säger de föraktligt om mitt folk att det icke mer synes dem vara ett folk.
- 033:025 Men säger HERREN: Om mitt förbund med dag och natt icke är beständande, och om jag icke har stadgat en fast ordning för himmel och jord,
033:026 allenast då skall jag förkasta Jakobs och Davids, min tjñares, så, så att jag icke mer av hans såd tager dem som skola råda över Abrahams, Isaks och Jakobs såd. Ty jag skall åter upprätta dem och förbarma mig över dem.
- 034:001 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN, när Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin hñ och med alla de riken på jorden, som lydde under hans våld, och med alla folk angrep Jerusalem och alla dess lydståder; han sade:
034:002 Säger HERREN, Israels Gud: Gå stad och gå till Sidkia, Juda konung, ja, gå till honom: Säger HERREN: Se, jag skall giva denna stad i den babyloniske konungens hand, och han skall bränna upp den i eld.
034:003 Och du själv skall icke kunna undkomma hans hand, utan skall förvisso bliva gripen och given i hans hand, så att du någons stöfnär konungen i Babel, gå mot gå; och han skall muntligen tala med dig, och du skall komma till Babel.
034:004 Men hñ HERRENS ord, du Sidkia, Juda konung: Säger HERREN om dig: Du skall icke dö genom svärd.
034:005 Nej, i frid skall du dö, och likasom man har anstått förbrñning till dina fñders, de föra konungarnas, ja, deras som hava varit före dig, så skall man ock anstålla förbrñning till din ja och hñlla dödsklagan efter dig: Ack ve, Herre!? Ty detta har jag talat, säger HERREN.
- 034:006 Och profeten Jeremia talade till Sidkia, Juda konung, allt detta i Jerusalem,
034:007 under det att den babyloniske konungens hñ belägrade Jerusalem och allt som ännu återstod av städer i Juda, nämligen Lakis och Aseka; ty dessa voro de enda av Juda städer, som ännu voro kvar och voro befästa.
- 034:008 Detta är det ord som kom till Jeremia från HERREN, sedan konung Sidkia hade slutit ett förbund med allt folket i Jerusalem därom att de bland sig skulle utropa frihet,
034:009 så att var och en skulle släppa sin trñ och sin trñinna fria, om det var en hebreisk man eller kvinna, på det att icke den ene juden skulle hava den andre till trñ.
034:010 Och detta hörsammades av alla furstarna och allt folket, av dem som hade varit med om förbundet och lovat att var och en skulle släppa sin trñ och sin trñinna fria, så att han icke mer skulle hava dem till trñar; de hörsammade det och släppte dem.
034:011 Men sedermera ändrade de sig och togo tillbaka de trñar och trñinnor som de hade släppt fria, och gjorde dem åter till trñar och trñinnor.
034:012 Dök HERRENS ord till Jeremia från HERREN; han sade:
034:013 Säger HERREN, Israels Gud: Jag själv slöt ett förbund med edra fñder på den tid då jag förde dem ut ur Egyptens land, ur trñdomshuset; jag sade:
034:014 Än sju är år för lidna, skall var och en av eder släppa sin broder, hebræn, som har sått sig åt dig och tjñat dig i sex

- ¶; du skall d?sl?ppa honom fri ur din tj?nst.? Dock ville edra
 f?der icke h?ra p?mig eller b?ja sina ¶on d?till.
- 034:015 Men I haven nyss v?nt om och gjort vad r?tt ¶ i mina ¶gon, i
 det att I haven utropat frihet var och en f?r sin broder. Och I
 haven h?rom slutit ett f?rbund inf?r mitt ansikte, i det hus som
 ¶ uppkallat efter mitt namn.
- 034:016 Men nu haven I ¶er ¶ndrat eder och ohelgat mitt namn och tagit
 tillbaka var och en sin tr? och sin tr?inna, dem som I haden
 sl?ppt fria till att g?vart de ville; ja, I haven nu ¶er gjort
 dem till edra tr?ar och tr?innor.
- 034:017 D?r¶ s?ger HERREN s?. I haven icke h?t p?mig och utropat
 frihet var och en f?r sin broder och sin n?sta. S?utropar d?
 jag, s?ger HERREN, f?r eder frihet att hemfalla ¶ sv?rd, pest
 och hungersn?d; ja, jag skall g?ra eder till en varnagel f?r
 alla riken p?jorden.
- 034:018 Och de m?n som hava ¶vertr?tt mitt f?rbund och icke h?lit
 f?rpliktelserna vid det f?rbund de sl?to inf?r mitt ansikte--
 vid kalven som av dem blev huggen i tv?stycken, mellan vilka de
 gingo--
- 034:019 dessa m?n, n?mligen Judas och Jerusalems furstar, hovm?nnen och
 pr?sterna och allt folket i landet, som gingo mellan styckena av
 kalven,
- 034:020 dem skall jag giva i deras fienders hand, i de m?ns hand, som
 st? efter deras liv; och deras d?da kroppar skola bliva mat ¶
 himmelens f?glar och markens djur.
- 034:021 Och Sidkia, Juda konung, med hans furstar skall jag giva i deras
 fienders hand, i de m?ns hand, som st? efter deras liv, och i
 h?nderna p?den babyloniske konungens h?r, som nu har dragit
 bort ifr?n eder.
- 034:022 Se, jag skall giva dem befallning, s?ger HERREN, att de ¶er
 skola draga mot denna stad och bel?gra den; och de skola d?
 intaga den och br?nna upp den i eld. Och Juda st?der skall jag
 g?ra till en ¶demark, d?r ingen bor.
- 035:001 Detta ¶ det ord som kom till Jeremia fr?n HERREN i Jojakims,
 Josias sons, Juda konungs, tid; han sade
- 035:002 G? bort till rekabiternas sl?kt och tala med dem, och f?r dem
 till HERRENS hus, in i en av kamrarna, och giv dem vin att
 dricka.
- 035:003 D?tog jag med mig Jaasanja, son till Jeremia, son till
 Habassinja, j?nte hans br?der och alla hans s?ner och
 rekabiternas hela ¶riga sl?kt,
- 035:004 och f?rde dem till HERRENS hus, in i den kammare som innehades
 av s?nerna till gudsmannen Hanan, Jigdaljas son, den kammare som
 ligger bredvid furstarnas, ovanom d?rvaktaren Maasejas, Sallums
 sons, kammare.
- 035:005 Och jag satte fram f?r rekabiternas sl?kt kannor, fulla med vin,
 s?ock b?gare, och sade till dem: ¶Dricken vin??
- 035:006 Men de svarade: ¶Vi dricka icke vin. Ty v?r fader Jonadab,
 Rekabs son, har bjudit oss och sagt: 'I och edra barn skolen
 aldrig dricka vin;
- 035:007 och hus skolen I icke bygga, och s?d skolen I icke s?, och
 ving?rdar skolen I icke plantera, ej heller ¶ga s?dana, utan I
 skolen bo i t?tt i all eder tid, f?r att I m?n I?nge leva i det
 land d?r I bon s?som fr?mlingar.'
- 035:008 Och vi hava h?sammat v?r fader Jonadabs, Rekabs sons,
 befallning, i allt vad han har bjudit oss, s?att vi med v?ra
 hustrur och v?ra s?ner och d?trar aldrig dricka vin,

- 035:009 ej heller bygga hus till att bo i, ej heller ?ga ving?rdar eller
?krar eller s?d.
- 035:010 Vi hava allts?bott i t?t och hava h?sammat och gjort allt vad
v?r fader Jonadab har bjudit oss.
- 035:011 Men n? Nebukadressar, konungen i Babel, drog upp och f?l in i
landet, sade vi: 'V?an, vi vilja begiva oss till Jerusalem,
undan kald?ernas och aram?ernas h?.' Och s?bosatte vi oss i
Jerusalem.?
- 035:012 Och HERRENS ord kom till Jeremia; han sade:
- 035:013 S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: G? ?stad och s?g till Juda
m?n och till Jerusalems inv?nare: Skolen I d?icke taga emot
tuktan, s?att I h?en mina ord, s?ger HERREN?
- 035:014 Det bud som Jonadab, Rekabs son, gav sina barn, att de icke
skulle dricka vin, det har blivit iakttaget, och ?nnu i dag
dricka de icke vin, av h?samhet mot sin faders bud. Men sj?v
har jag titt och ofta talat till eder, och I haven dock icke
h?sammat mig.
- 035:015 Och titt och ofta har jag s?nt till eder alla mina tj?nare
profeterna och I?it s?ga: ?V?nden om, var och en fr?n sin onda
v?g, och b?tren edert v?sende, och f?jen icke efter andra
gudar, s?att I tj?nen dem; d?skolen I f?bo i det land som jag
har givit ? eder och edra f?der.? Men I b?den icke edert ?a
d?till och h?den icke p?mig.
- 035:016 Eftersom nu detta folk icke har h?sammat mig, s?som Jonadabs,
Rekabs sons, barn hava iakttagit det bud som deras fader gav
dem,
- 035:017 d?f? s?ger HERREN, h?skarornas Gud, Israels Gud, s? Se, ?ver
Juda och ?ver alla Jerusalems inv?nare skall jag I?ta all den
olycka komma, som jag har f?kunnat ?ver dem, d?f? att de icke
h?rde, n? jag talade till dem, och icke svarade, n? jag
kallade p?dem.
- 035:018 Och till rekabiternas sl?kt sade Jeremia: S?s?ger HERREN
Sebaot, Israels Gud: D?f? att I haven h?sammat eder fader
Jonadabs bud och h?lit alla hans bud och i alla stycken gjort
s?som han har bjudit eder,
- 035:019 d?f? s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud, s? Aldrig skall den
tid komma, d?icke en avkomling av Jonadab, Rekabs son, st?
inf? mitt ansikte.
- 036:001 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fj?rde regerings? kom
detta ord till Jeremia fr?n HERREN; han sade:
- 036:002 Tag dig en bokrulle och teckna d?ri upp allt vad jag har talat
till dig ang?ende Israel och Juda och alla hednafolk, fr?n den
dag d?jag f?rst talade till dig i Josias tid ?nda till denna
dag.
- 036:003 Kanh?nda skall Juda hus, n? de h?ra all den olycka som jag har
i sinnet att g?ra dem, v?nda om, var och en fr?n sin onda v?g,
och s?skall jag f?l?ta dem deras missg?ning och synd.
- 036:004 D?kallade Jeremia till sig Baruk, Nerias son; och efter
Jeremias diktamen tecknade Baruk i en bokrulle upp alla de ord
som HERREN hade talat till honom.
- 036:005 Och Jeremia bj?d Baruk och sade: ?Jag ? sj?v under tv?ng, s?
att jag icke kan begiva mig till HERRENS hus.
- 036:006 Men g?du dit; och ur den rulle som du har skrivit efter min
diktamen m?du d?p?fastedagen I?sa UPP HERRENS ord inf?
folket i HERRENS hus. Inf? hela Juda, s?m?nga som komma in

- från sina städer, men du också läs upp dem.
- 036:007 Kanhanda skola de dåbänfalla inför HERREN och vända om, var och en från sin onda väg. Ty stor är den vrede och förtärelse som HERREN har uttalat över detta folk.
- 036:008 Och Baruk, Nerias son, gjorde alldeles såsom profeten Jeremia hade bjudit honom: i HERRENS hus läste han ur boken upp HERRENS ord.
- 036:009 I Jojakims, Josias sons, Juda konungs, femte regeringsår, i nionde månaden, utlystes nämligen en fasta inför HERREN, vilken hölls av allt folket i Jerusalem och av allt det folk som från Juda städer hade kommit till Jerusalem.
- 036:010 Då läste Baruk ur boken upp Jeremias ord; han läste upp dem i HERRENS hus, i sekreteraren Gemarjas, Safans sons, kammare på den övre förgården, vid ingången till nya porten på HERRENS hus, inför allt folket.
- 036:011 När nu Mika; son till Gemarja, son till Safan, hade hört alla HERRENS ord uppläsas ur boken,
- 036:012 gick han ned till konungshuset och in i sekreterarens kammare; där sutto då alla furstarna: sekreteraren Elisama, Delaja, Semajas son, Elnatan, Akbors son, Gemarja, Safans son, Sidkia, Hananjas son, och alla de andra furstarna.
- 036:013 Och Mika omtalade för dem allt vad han hade hört Baruk läsa upp ur boken inför folket.
- 036:014 Då sände alla furstarna Jehudi, son till Netanja, son till Selemja, Kuis son, tjänst till Baruk och läto säga honom: Tag med dig den rulle varur du har läst inför folket, och kom hit. Och Baruk, Nerias son, tog rullen med sig och kom till dem.
- 036:015 Då sade de till honom: Sätt dig ned och läs den inför oss. Och Baruk läste inför dem.
- 036:016 När de då hördet allt som stod där, sågo de med förskräckelse på varandra och sade till Baruk: Vi måste omtala för konungen allt som står här.
- 036:017 Och de frågade Baruk och sade: Tala om för oss huru det skedde att du efter hans diktamen tecknade upp allt detta.
- 036:018 Baruk svarade dem: Han dikterade för mig allt detta, och jag tecknade upp det i boken med blyck.
- 036:019 Då sade furstarna till Baruk: Gå och gåm dig, du jämte Jeremia, och låten ingen veta var låten.
- 036:020 Därefter, sedan de hade lämnat rullen i förvar i sekreteraren Elisamas kammare, gingo de in till konungen på förgården och omtalade så allt för konungen.
- 036:021 Då sände konungen Jehudi att hämta rullen; och denne hämtade den från sekreteraren Elisamas kammare. Sedan läste Jehudi upp den inför konungen och inför alla furstarna, som stodo omkring konungen.
- 036:022 Konungen bodde då i vinterhuset, ty det var den nionde månaden. Och kolpannan stod på änd framför honom;
- 036:023 och så ofta Jehudi hade läst tre eller fyra spalter, skar han av rullen med pennkniven och kastade stycket på elden i kolpannan, ända till dess att hela rullen var förtörd av elden i kolpannan.
- 036:024 Och varken konungen sjölv eller någon av hans tjänare blev förskräckt eller rev sänder sina kläder, när de hördet allt detta som upplästes.
- 036:025 Och fastän Elnatan, Delaja och Gemarja bad konungen att han icke skulle bränna upp rullen, lyssnade han icke till dem.
- 036:026 I stället bjöd konungen Jerameel, konungasonen, och Seraja, Asriels son, och Selemja, Abdeels son, att de skulle gripa

skrivaren Baruk och profeten Jeremia. Men HERREN g mde dem undan.

036:027 Men sedan konungen hade bränt upp rullen med det som Baruk efter Jeremias diktamen hade skrivit däri, kom HERRENS ord till Jeremia; han sade:

036:028 Tag dig nu  ter en annan rulle och teckna däri upp allt vad som förut stod i den första rullen, den som Jojakim, Juda konung, brände upp.

036:029 Men angående Jojakim, Juda konung, skall du säga: S s ger HERREN: Du har bränt upp denna rulle och sagt:  Huru kunde du skriva däri att konungen i Babel förvisso skall komma och f rd va detta land, och göra slut på både människor och djur däri??

036:030 D r f r säger HERREN s om Jojakim, Juda konung: Ingen  tling av honom skall sitta på Davids tron; och hans egen döda kropp skall komma att ligga utkastad, prigsiven   hettan om dagen och   kölden om natten.

036:031 Och jag skall hems ka honom och hans avkomlingar och hans tjänare f  deras missg rnings skull, och över dem och över Jerusalems invånare och över Juda m n skall jag låta all den olycka komma, som jag har förkunnat över dem, fastän de icke hava velat h ra.

036:032 D tog Jeremia en annan rulle och gav den   skrivaren Baruk, Nerias son; och efter Jeremias diktamen tecknade denne däri upp allt vad som hade stått i den bok som Jojakim, Juda konung, hade bränt upp i eld. Och till detta lades ytterligare mycket annat av samma slag.

037:001 Och Sidkia, Josias son, blev konung i stället för Konja, Jojakims son; ty Nebukadressar, konungen i Babel, gjorde honom till konung i Juda land.

037:002 Men varken han eller hans tjänare eller folket i landet h rda på HERRENS ord, dem som han talade genom profeten Jeremia.

037:003 Dock s nde konung Sidkia  stad Jehukal, Selemjas son, och prästen Sefanja, Maasejas son, till profeten Jeremia och l t säga:  Bed f r oss till HERREN, vår Gud.?

037:004 Jeremia gick d r n nu ut och in bland folket, ty man hade  nu icke satt honom i f ngelse.

037:005 Och Faraos här hade d dragit ut från Egypten; och n r kald erna, som bel grade Jerusalem, hade fått höra ryktet d rom, hade de dragit sig tillbaka från Jerusalem.

037:006 D kom HERRENS ord till profeten Jeremia; han sade:

037:007 S s ger HERREN, Israels Gud: S skolen l  svara Juda konung, som har s nt eder till mig för att fråga mig:  Se, Faraos h r, som har dragit ut till eder hj p, skall vända tillbaka till sitt land Egypten.

037:008 Sedan skola kald erna komma tillbaka och belägra denna stad och de skola d intaga den och bränna upp den i eld.

037:009 D r f r säger HERREN så Bedragen icke eder sj va med att tänka: 'Kald erna skola nu en gång för alla draga bort ifrån oss'; ty de skola icke draga bort.

037:010 Nej, om l n s slogen kald ernas hela h r, n r de strida mot eder, att allenast några svårt s dade m n blevo kvar av dem, så skulle dessa resa sig upp, var och en i sitt tätt, och skulle bränna upp denna stad i eld.

037:011 Men när kald ernas här hade dragit sig tillbaka från Jerusalem

- f? Faraos har,
037:012 ville Jeremia l?mna Jerusalem och begiva sig till Benjamins land, f? att d? taga i besittning en jordlott bland folket.
- 037:013 N? han d?kom till Benjaminsporten, stod d? s?som vakthavande en man vid namn Jiria, son till Selemja, son till Hananja; denne grep profeten Jeremia och sade: ?Du vill g? ?ver till kald?erna.?
- 037:014 Jeremia svarade: ?Det ? icke sant; jag vill icke g? ?ver till kald?erna?, men ingen h?rde p? honom. Och Jiria grep Jeremia och f?rde honom till furstarna.
- 037:015 Och furstarna f?t?nades p? Jeremia och l?to hudfl?nga honom och satte honom i h?kte i sekreteraren Jonatans hus, ty detta hade de gjort till f?ngelse.
- 037:016 Men n? Jeremia hade kommit i f?ngelseh?an, ned i f?ngvalven, och suttit d? en l?ng tid,
037:017 s?nde konung Sidkia och l? h?mta honom; och hemma hos sig fr?gade konungen honom hemligen och sade: ?Har n?got ord kommit fr?n HERREN? Jeremia svarade: ?Ja?, och han tillade: ?Du skall bliva given i den babyloniske konungens hand.
- 037:018 D?refter fr?gade Jeremia konung Sidkia: ?Varmed har jag f?syndat mig mot dig och dina t?nare och detta folk, eftersom I haven satt mig i f?ngelse?
- 037:019 Och var ?o nu edra profeter, som profeterade f? eder och sade: 'Konungen i Babel skall icke komma ?ver eder och ?ver detta land'?
- 037:020 S?h? mig nu, herre konung; v?rdes upptaga min b?n: s?nd mig icke tillbaka till sekreteraren Jonatans hus, p?det att jag icke m?d?d?.?
- 037:021 P?konung Sidkias befallning satte man d? Jeremia i f?var i f?ngelseg?den, och gav honom en kaka br?d om dagen fr?n Bagargatan, till dess att det var slut p? allt br?det i staden. S?stannade Jeremia i f?ngelseg?den.
- 038:001 Men Sefatja, Mattans son, och Gedalja, Pashurs son, och Jukal, Selemjas son, och Pashur, Malkias son, h?rde huru Jeremia talade till allt folket och sade:
038:002 ?S?s?ger HERREN: Den som stannar kvar i denna stad, han skall d? genom sv?rd eller hunger eller pest, men den som giver sig ? kald?erna, han skall f?leva, ja, han skall vinna sitt liv s?som ett byte och f?leva.
- 038:003 Ty s?s?ger HERREN: Denna stad skall f?visso bliva given i h?nderna p?den babyloniske konungens h?, och han skall intaga den.
- 038:004 D?sade furstarna till konungen: ?Denne man b? d?das, eftersom han g? folket modl?st, b?de det krigsfolk som ?nu ? kvar h? i staden och j?mv? allt det ?rig: folket, i det att han talar s?dan: ord till dem. Ty denne man s?ker icke folkets v?f?rd, utan dess olycka.
- 038:005 Konung Sidkia svarade: ?V?an han ? i eder hand; ty konungen f?m? intet mot eder.?
- 038:006 D?togo de Jeremia och kastad honom i konungasonen Malkias brunn p?f?ngelseg?den; de sl?ppte Jeremia ditned med t?. I brunnen var intet vatten, men dy, och Jeremia sj?nk ned i dyn.
- 038:007 N? nu etiopiern Ebed-Melek, en hovman, som befann sig i konungshuset, under det att konungen uppeh?l sig i Benjaminsporten, fick h?a att de hade s?nkt Jeremia ned i brunnen,

- 038:008 begav han sig 3stad fr3n konungshuset och talade till konungen och sade:
- 038:009 3Min herre konung, dessa m3n hava handlat illa i allt vad de hava gjort mot profeten Jeremia; ty de hava kastat honom i brunnen, d3r han strax m3ste d3 av hunger, d3 nu intet br3d finnes i staden.
- 038:010 D3bj3d konungen etiopiern Ebed-Melek och sade: 3Tag med dig h3fr3n trettio m3n, och drag profeten Jeremia upp ur brunnen, innan han d3r.?
- 038:011 S3tog d3Ebed-Melek m3nnen med sig och begav sig till konungshuset, till rummet under skattkammaren, och h3mtade d3fr3n trasor av s3nderrivna och utslitna kl3der och l3 s3nka ned dem med t3g till Jeremia i brunnen.
- 038:012 Och etiopiern Ebed-Melek sade till Jeremia: 3L3gg trasorna av de s3nderrivna och utslitna kl3derna under dina armar, mellan dem och t3gen.? Och Jeremia gjorde s3.
- 038:013 Sedan drogo de med t3gen Jeremia upp ur brunnen. Men Jeremia m3ste stanna i f3ngelseg3rden.
- 038:014 D3refter s3nde konung Sidkia 3stad och l3 h3mta profeten Jeremia till sig vid tredje ing3ngen till HERRENS hus. Och konungen sade till Jeremia: 3Jag vill fr3ga dig n3got d3j intet f3r mig.?
- 038:015 Jeremia sade till Sidkia: 3Om jag s3ger dig n3got, s3kommer du f3rvisso att l3ta d3da mig; och om jag giver dig ett r3d, s3h3r du icke p3mig.?
- 038:016 D3gav konung Sidkia Jeremia sin ed, hemligen, och sade: 3S3 sant HERREN lever, han som har givit oss detta v3rt liv: jag skall icke l3ta d3da dig, ej heller skall jag l3mna dig i h3nderna p3dessa m3n som st3 efter ditt liv.?
- 038:017 D3sade Jeremia till Sidkia: 3S3s3ger HERREN, h3skarornas Gud, Israels Gud: Om du giver dig 3 den babyloniske konungens furstar, s3skall du f3leva, och denna stad skall d3icke bliva uppbr3nd i eld, utan du och ditt hus skolen f3leva.
- 038:018 Men om du icke giver dig 3 den babyloniske konungens furstar, d3skall denna stad bliva given i kald3ernas hand, och de skola br3nna upp den i eld, och du sj3lv skall icke undkomma deras hand.?
- 038:019 Konung Sidkia svarade Jeremia: 3Jag r3des f3r de judar som hava g3tt 3ver till kald3erna; kanh3nda skall man l3mna mig i deras h3nder, och de skola d3hantera mig sk3ndligt.?
- 038:020 Jeremia sade: 3Man skall icke g3ra det. H3r blott HERRENS r3st i vad jag s3ger dig, s3skall det g3 dig v3, och du skall f3leva.
- 038:021 Men om du v3grar att giva dig, s33r detta vad HERREN har uppenbarat f3r mig:
- 038:022 Se, alla de kvinnor som 3ro kvar i Juda konungs hus skola d3 f3ras ut till den babyloniske konungens furstar; och kvinnorna skola klaga:
- 'Dina v3nner s3kte f3leda dig,
och de fingo makt med dig.
Dina f3tter fastnade i dyn;
d3drogo de sig undan'
- 038:023 Och alla dina hustrur och dina barn skall man f3ra ut till kald3erna, och du sj3lv skall icke undkomma deras hand, utan skall varda gripen av den babyloniske konungens hand och bliva en orsak till att denna stad br3nnes upp i eld.?

- 038:024 D?sade Sidkia till Jeremia: 'L? ingen f?veta vad h? har blivit talat; eljest m?ste du d?'
- 038:025 Och om furstarna f?h?ra att jag har talat med dig, och de komma till dig och s?ga till dig: 'L? oss veta vad du har sagt till konungen; d?j intet f?r oss, s?skola vi icke d?da dig; s?g oss ock vad konungen har sagt till dig'--
- 038:026 d?skall du svara dem: 'Jag b?nf?l inf?r konungen att han icke skulle s?nda mig tillbaka till Jonatans hus f?r att d?d?.'
- 038:027 Och alla furstarna kommo till Jeremia och fr?gade honom; men han svarade dem alldeles s?som konungen hade bjudit honom. D?tego de och gingo bort ifr?n honom, eftersom ingen hade h?tt huru det verkligen hade g?tt till.
- 038:028 Men Jeremia fick stanna i f?ngelseg?rden ?nda till den dag d? Jerusalem blev intaget.
- 039:001--efter det att Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin h? hade kommit till Jerusalem och begynt bel?gra det i Sidkia, Juda konungs, nionde regerings?, i tionde m?naden,
- 039:002 och efter det att staden; hade blivit stormad i Sidkias elfte regerings?, i fj?rde m?naden, p?nionde dagen m?naden
- 039:003 drogo alla den babyloniske konungens furstar d?in och stannade i Mellersta porten: n?mligen Nergal Sareser, Samgar-Nebo, Sarsekim, ?verste hovmannen, Nergal-Sareser, ?verste magern, och alla den babyloniske konungens ?vriga furstar.
- 039:004 Och n? Sidkia, Juda konung, med allt sitt krigsfolk fick se dem, flydde de och drogo om natten ut ur staden, p?den v?g som ledde till den kungliga tr?dg?rden, genom porten mellan de b?da murarna; och han tog v?gen bort ? Hedmarken till.
- 039:005 Men kald?ernas h? f?f?jde dem och de hunno upp Sidkia p? Jeriko hedmarker. Och de togo fatt honom och f?rde honom till Nebukadressar, den babyloniske konungen, i Ribla i Hamats land; d? h?l denne rannsaking och dom med honom.
- 039:006 Och den babyloniske konungen l? i Ribla slakta Sidkias barn inf?r hans ?gon; ocks?alla andra Juda ?dlingar l? konungen i Babel slakta.
- 039:007 Och p?Sidkia sj?v l? han sticka ut ?gonen och l? f?ngsla honom med kopparfj?trar, f?r att f?ra honom till Babel.
- 039:008 Och kald?erna br?nde upp i eld b?de konungens hus och folkets hus och br?to ned Jerusalems murar.
- 039:009 Och ?erstoden av folket, dem som voro kvar i staden, och de ?ver l?pare som hade g?tt ?ver till honom, och vad som f?r ?vrigt var kvar av folket, dem f?rde Nebusaradan, ?versten f?r drabanterna, bort till Babel.
- 039:010 Men av de ringaste bland folket, av dem som ingenting hade, l?mnade Nebusaradan, ?versten f?r drabanterna, n?gra kvar i Juda land, och gav dem samtidigt ving?dar och ?kerf?t.
- 039:011 Och Nebukadressar, konungen Babel, gav genom Nebusaradan, ?versten f?r drabanterna, befallning ang?ende Jeremia och sade:
- 039:012 ?Tag honom och se i honom till godo, och g?r honom icke n?got ont, utan g?r med honom efter som han sj?v beg?r av dig.?
- 039:013 D?s?nde Nebusaradan, ?versten f?r drabanterna, och Nebusasban, ?verste hovmannen, och Nergal-Sareser, ?verste magern, och alla den babyloniske konungens ?vriga v?rdige--
- 039:014 dessa s?nde bort och l?to h?mta Jeremia ifr?n f?ngelseg?rden och l?mnade honom ? Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, p? det att denne skulle f?ra honom hem; s?fick han stanna d?r bland folket.

- 039:015 Men HERRENS ord hade kommit till Jeremia, medan han var inspärtrad i fångelsegård; han hade sagt:
- 039:016 G?och s?g till etiopiern Ebed-Melek: S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, vad jag har f?kunnat, det skall jag l?ta komma ?ver denna stad, till dess olycka och icke till dess lycka, och det skall uppfyllas i din ?syn p?den dagen.
- 039:017 Men dig skall jag r?dda p?den dagen, s?ger HERREN, och du skall icke bliva given i de m?ns hand, som du fruktar f?.
- 039:018 Ty jag skall f?visso l?ta dig komma undan, och du skall icke falla f? sv?rd, utan vinna ditt liv s?som ett byte, d?ff? att du har f?tr?stat p?mig, s?ger HERREN.
- 040:001 Detta ? det ord som kom till Jeremia fr?n HERREN, sedan Nebusaradan, ?versten f? drabanterna, hade sl?ppt honom l?s fr?n Rama; denne l?t n?mligen h?mta honom, d? han l?g bunden med kedjor bland alla andra f?ngar ifr?n Jerusalem och Juda, som skulle f?ras bort till Babel.
- 040:002 ?versten f? drabanterna l?t allts?h?mta Jeremia och sade till honom: ?HERREN, din Gud, hade f?kunnat denna olycka ?ver denna plats;
- 040:003 och HERREN har l?tit den komma och har gjort s?som han hade sagt. I haden ju syndat mot HERREN och icke h?t hans r?st, och d?ff? har detta vederfarits eder.
- 040:004 Och se, nu l?s?er jag dig i dag ur kedjorna som dina h?nder hava varit bundna med. Om du ? sinnad att komma med mig till Babel, s?kom, och jag skall d?se dig till godo; men om du icke ? sinnad att komma med mig till Babel, s?g? det icke. Se, hela landet ligger ?ppet f? dig; dit dig synes gott och r?t att g?, dit m?du g??
- 040:005 Och d?han ?nu dr?jde att v?nda tillbaka, tillade han: ?V?nd tillbaka till Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, som konungen i Babel har satt ?ver Juda st?der, och stanna hos honom bland folket. Eller g? ? vilket annat h?l som helst dit det behagar dig att g?? Och ?versten f? drabanterna gav honom v?gkost och sk?nker och l?t honom g?.
- 040:006 S?begav sig d?Jeremia till Gedalja, Ahikams son, i Mispa och stannade hos honom bland folket som var kvar i landet.
- 040:007 N? d?alla krigsh?vitsm?nnen p?landsbygden j?mte sina m?n fingo h?ra att konungen i Babel hade satt Gedalja, Ahikams son, ?ver landet, och att han hade anf?rtrott ? honom m?n kvinnor och barn, och dem av de ringaste i landet, som man icke hade f?rt bort till Babel,
- 040:008 kommo de till Gedalja i Mispa, n?mligen Ismael, Netanjas son, Johanan och Jonatan, Kareas s?ner, Seraja, Tanhumets son, netofatiten Ofais s?ner och Jesanja, maakatitens son, med sina m?n.
- 040:009 Och Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, gav dem och deras m?n sin ed och sade: ?Frukten icke f? att tj?na kald?erna. Stannen kvar i landet, och tj?nen konungen i Babel, s?skall det g?eder v?.
- 040:010 Se, sj?v stannar jag kvar i Mispa, f? att vara till tj?nst ? kald?er som komma till oss; men l m?n insamla vin och frukt och olja och l?gga det i edra k?l, och stanna kvar i de st?der som l haven tagit i besittning.?
- 040:011 D?nu ocks?alla de judar som voro i Moabs och Ammons barns och Edoms land, och de som voro i andra l?nder h?rde att konungen i Babel hade l?tit n?gra av judarna bliva kvar, och att han hade

satt över dem Gedalja, son till Ahikam, son till Safan,
040:012 vände alla dessa judar tillbaka från alla de orter dit de hade
blivit fördrivna, och kommo till Juda land, till Gedalja i
Mispa. Och de inbringade vin och frukt i stor myckenhet.

040:013 Men Johanan, Kareas son, och alla krigshjältsmännen på
landsbygden kommo till Gedalja i Mispa

040:014 och sade till honom: Du vet väl att Baalis, Ammons barns
konung, har sändt hit Ismael, Netanjas son, för att slå ihjäl
dig?? Men Gedalja, Ahikams son, trodde dem icke.

040:015 Och Johanan, Kareas son, sade i hemlighet till Gedalja i Mispa:
Låt mig gå till staden och dröpa Ismael, Netanjas son; ingen skall för
veta det. Varför skulle han försöka ihjäl dig och så bli en
orsak till att vi judar, som hava församlats till dig,
allasammans förskingras, och vad som är kvar av Juda förgås??

040:016 Men Gedalja, Ahikams son, sade till Johanan, Kareas son: Du för
icke gära detta; ty vad du säger om Ismael är icke sant.?

041:001 Men i sjunde månaden kom Ismael, son till Netanja, son till
Elisama, av kungslig börd och en av kungens vridige, med tio
män till Gedalja, Ahikams son, i Mispa, och de höll månad
tillsammans i Mispa.

041:002 Och Ismael, Netanjas son, jämte de tio män som voro med honom,
överföll Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, och slog
honom till dets med svärd, honom som konungen i Babel hade satt
över landet.

041:003 Där jämte dröpte Ismael alla de judar som voro hos Gedalja i
Mispa, så också alla de kaldäer som funnos där, och som tillhörd
krigsfolket.

041:004 Dagen efter den där han hade dödat Gedalja, och innan någon
visste av detta,

041:005 kom en skara av åtta män från Sikem, Silo och Samaria; de hade
rakat av sig skägget och rivit sönder sina kläder och ristat
märken på sig, och hade med sig spisoffer och råkelse till att
frambringa i HERRENS hus.

041:006 Och Ismael, Netanjas son, gick ut emot dem från Mispa, gråtande
utan uppehåll. Och när han mötte dem, sade han till dem: Kommen
in till Gedalja, Ahikams son.?

041:007 Men när de hade kommit in i staden, blevo de nedstuckna av
Ismael, Netanjas son, och de män som voro med honom, och kastade
i brunnen.

041:008 Men bland dem funnos tio män som sade till Ismael: Döda oss
icke; ty vi hava förtärd av vete, korn, olja och honung gånda på
landsbygden.? Döda han dem vara och dödade dem icke med de
andra.

041:009 Och brunnen i vilken Ismael kastade kropparna av alla de män som
han hade dröpt, när han dröpte Gedalja, var densamma som konung
Asa hade låtit göra, när Baesa, Israels konung, anföll honom;
denna fylldes nu av Ismael, Netanjas son, med ihjälslagna män.

041:010 Därefter bortförde Ismael såsom fångar allt det folk som var
kvar i Mispa, konungadöttrarna och allt annat folk som hade
lämnats kvar i Mispa, och som Nebusaradan, översten för
drabanterna, hade anförtrott till Gedalja, Ahikams son; dem
bortförde Ismael, Netanjas son; såsom fångar och drog staden bort
till Ammons barn.

041:011 Men när Johanan, Kareas son, och alla de krigshjältsmän som voro
med honom fingo höra om allt det onda som Ismael, Netanjas son,

- hade gjort,
041:012 togo de alla sina män och gingo åter till strida mot Ismael, Netanjas son; och de träffade honom vid det stora vattnet i Gibeon.
- 041:013 Däru hela skaran av dem som Ismael följde med sig fick se Johanan, Kareas son, och alla de krigshjältsmän som voro med honom, blevo de glada;
- 041:014 och de vände om, hela skaran av dem som Ismael hade bortfört såsom följde ifrån Mispa, och gingo till sig åter till Johanan, Kareas son.
- 041:015 Men Ismael, Netanjas son, räddade sig med sina män undan Johanan och begav sig till Ammons barn.
- 041:016 Och Johanan, Kareas son, och alla de krigshjältsmän som voro med honom togo med sig allt som var kvar av folket, dem av Mispas invånare, som han hade vunnit tillbaka från Ismael, Netanjas son, sedan denne hade drött Gedalja, Ahikams son: både krigsmän och kvinnor och barn och hovmän, som han hade hämtat tillbaka från Gibeon.
- 041:017 Och de drogo åter till Kimhams hällinge i Bet-Lehem stannade de, för att sedan draga vidare och komma till Egypten,
041:018 undan kaldäerna; ty de fruktade för dessa, eftersom Ismael, Netanjas son, hade drött Gedalja, Ahikams son, vilken konungen i Babel hade satt över landet
- 042:001 Däträdde alla krigshjältsmännen fram, jämte Johanan, Kareas son, och Jesanja, Hosajas son, söck allt folket, både små och stora,
042:002 och sade till profeten Jeremia: Vårdes upptaga vår bön: bed för oss till HERREN, din Gud, för hela denna kvarleva--ty vi äro blott några få, som hava blivit kvar av många; du ser med egna ögon att det är så med oss.
- 042:003 Må HERREN, din Gud, kungöra för oss vilken väg vi böra gå, och vad vi hava att göra?
- 042:004 Profeten Jeremia svarade dem: Jag vill lyssna till eder. Ja, jag vill bedja till HERREN, eder Gud, såsom I haven begärt. Och vadhelst HERREN svarar eder skall jag förkunna för eder; intet skall jag undanhålla för eder?
- 042:005 Dä sade de till Jeremia: HERREN vare ett sannfärdigt och osvikligt vittne mot oss, om vi icke i alla stycken göra efter det ord varmed HERREN, din Gud, sänder dig till oss.
- 042:006 Det må vara gott eller ont, så vilja vi höra HERRENS, vår Guds, röst, hans som vi sända dig till; på det att det må gå oss väl, när vi höra HERRENS, vår Guds, röst?
- 042:007 Och tio dagar därefter kom HERRENS ord till Jeremia.
042:008 Dä kallade han till sig Johanan, Kareas son, och alla de krigshjältsmän som voro med honom, och allt folket, både små och stora,
042:009 och sade till dem: Så säger HERREN, Israels Gud, han som I haven sändt mig till, för att jag skulle hos honom bönfalla för eder:
042:010 Om I stannen kvar i detta land, så skall jag uppbygga eder och ej mer slå eder ned; jag skall plantera eder och ej mer upprycka eder. Ty jag ångrar det onda som jag har gjort eder.
042:011 Frukten icke mer för konungen i Babel, som I nu frukten för, frukten icke för honom, säger HERREN. Ty jag är med eder och vill frisa eder och rädda eder ur hans hand.
042:012 Jag vill låta eder finna barmhärtighet; ja, han skall bliva barmhärtig mot eder och låta eder vända tillbaka till edert

land.

042:013 Men om I s?gen: ?Vi vilja icke stanna i detta land?, om I allts?
icke h?ren HERRENS, eders Guds, r?st,

042:014 utan t?nken: ?Nej, vi vilja begiva oss till Egyptens land, d?r
vi slippa att se krig och h?ra basunljud och hungra efter br?d,
d?r vilja vi bo?-

042:015 v?ran, h?ren d?HERRENS ord, I kvarblivna av Juda: S?s?ger
HERREN Sebaot, Israels Gud: Om I verkligen st?llen eders f?rd
till Egypten och kommen dit, f?r att bo d?r s?som fr?mlingar,

042:016 s?s skall sv?rdet, som I frukten f?r, hinna upp eders d?r i
Egyptens land, och hungersn?den, som I r?dens f?r, skall f?lja
efter eders dit till Egypten, och d?r skolen I d?.

042:017 Ja, de m?niskor som st?lla sin f?rd till Egypten, f?r att bo
d?r, skola alla d?genom sv?rd, hunger och pest, och ingen av
dem skall slippa undan och kunna r?dda sig fr?n den olycka som
jag skall l?ta komma ?ver dem.

042:018 Ty s?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Likasom min vrede och
f?rt?nelse har utgjutit sig ?ver Jerusalems inv?nare, s?s skall
ock min f?rt?nelse utgjuta sig ?ver eders, om I begiven eders
till Egypten, och I skolen bliva ett exempel som man n?mner, n?r
man f?rbannar, och ett f?rem? f?r h?pnad, bannande och sm?lek,
och I skolen aldrig mer f?se denna ort.

042:019 Ja, HERREN s?ger till eders, I kvarblivna av Juda: Begiven eders
icke till Egypten. M?ken v? att jag i dag har varnat eders.

042:020 Ty I bedrogen eders sj?lva, n?r I s?nden mig till HERREN, eders
Gud, och saden: ?Bed f?r oss till HERREN, v? Gud; och vadhelst
HERREN, v? Gud, s?ger, det m?du f?rkunna f?r oss, s?vilja vi
g?ra det.?

042:021 Jag har nu i dag f?rkunnat det f?r eders. Men I haven icke velat
h?ra HERRENS, eders Guds, r?st, i allt det varmed han har s?nt
mig till eders.

042:022 S?veten nu att I skolen d?genom sv?rd, hunger och pest, p?den
ort dit I ?stunden att komma, f?r att bo d?r s?som fr?mlingar.

043:001 Men n?r Jeremia hade talat till allt folket alla HERRENS, deras
Guds, ord, med vilka HERREN, deras Gud, hade s?nt honom till
dem, allt som sagt ?r,

043:002 d?svarade Asarja, Hosajas son, och Johanan, Kareas son, och
alla de ?vriga fr?cka m?nnen--dessa svarade Jeremia: ?Det ?r
icke sant vad du s?ger; HERREN, v? Gud, har icke s?nt dig och
l?tit s?ga: 'I skolen icke begiva eders till Egypten, f?r att bo
d?r s?som fr?mlingar.'

043:003 Nej, det ?r Baruk, Nerias son, som uppeggat dig mot oss, p?det
att vi m?bliva givna i kald?ernas hand, f?r att dessa skola
d?da oss eller f?ra oss bort till Babel.?

043:004 Och varken Johanan, Kareas son, eller n?gon av krigsh?vitsm?nnen
eller n?gon av folket ville h?ra HERRENS r?st och stanna kvar i
Juda land.

043:005 I st?let togo Johanan, Kareas son, och alla krigsh?vitsm?nnen
med sig alla de kvarblivna av Juda, dem som fr?n alla de folk
till vilka de hade varit f?rdrivna hade kommit tillbaka, f?r att
bo i Juda land,

043:006 b?de m?n, kvinnor och barn, d?r till konungad?trarna och alla
andra som Nebusaradan, ?versten f?r drabanterna, hade l?mnat
kvar hos Gedalja, son till Ahikam, son till Safan, j?mv?r
profeten Jeremia och Baruk, Nerias son,

043:007 och beg?vo sig till Egyptens land, ty de ville icke h?ra HERRENS
r?st. Och de kommo s?fram till Tapanhes.

- 043:008 Och HERRENS ord kom till Jeremia i Tapanhes; han sade:
 043:009 Tag dig några stora stenar och mura in dem i murbruket, där tegelgolvet lägges, vid ingången till Faraos hus i Tapanhes; gör detta inför judiska mans ögon
- 043:010 och säg till dem: Säg till HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall sända stad och hämta min tjänare Nebukadressar, konungen i Babel, och hans tron skall jag sätta upp ovanpå de stenar som jag har låtit mura in här, och han skall på dem breda ut sin tronmatta.
- 043:011 Ty han skall komma och slå Egyptens land och giva i pestens värld den som har pesten till, i fångenskapens värld den som har fångenskapen till, i svärdets värld den som har svärdet till.
- 043:012 Och jag skall tända eld på Egyptens gudahus, och han skall bränna upp dem och föra gudarna bort. Och han skall rensa Egyptens land från ohyra, likasom en herde rensar sin mantel; sedan skall han draga därifrån i god ro.
- 043:013 Och han skall slå sönder stoderna i Bet-Semes i Egyptens land, och Egyptens gudahus skall han bränna upp i eld.
- 044:001 Detta är det ord som kom till Jeremia angående alla de judar som bodde i Egyptens land, dem som bodde i Migdol, Tapanhes, Nof och Patros' land; han sade:
- 044:002 Säg till HERREN Sebaot, Israels Gud: I haven sett all den olycka som jag har låtit komma över Jerusalem och över alla Juda städer--Se, de är nu delagda, och ingen bor i dem;
- 044:003 detta för den onskas skull som de bedrev till att förtärna mig, i det att de gingo bort och tände offereld och tjänade andra gudar, som varken i själva eller edra fäder hadn känd.
- 044:004 Och titt och ofta sände jag till eder alla mina tjänare profeterna och låt säga: 'Bedriven icke denna styggelse, som jag hatar.'
- 044:005 Men de ville icke höra eller bja sitt ja därtill, så att de omvände sig från sin ondska och upphörde att tända offereld för andra gudar.
- 044:006 Därför blev min förtärnelse och vrede utgjuten, och den brann i Juda städer och på Jerusalems gator, så att de blevo delagda och födda, såsom de nu är.
- 044:007 Och nu säger HERREN, härskarornas Gud, Israels Gud, så: Varför bereden I eder själva stor olycka? I utroten ju ur Juda både man och kvinna, både barn och spenabarn bland eder, så att ingen kvarleva av eder kommer att återstå?
- 044:008 I förtärnen ju mig genom edra händers verk, i det att I tänden offereld för andra gudar i Egyptens land, dit I haven kommit, för att bo där såsom främlingar. Härav måste ske att I varden utrotade, och bliven ett exempel som man nämner, när man förbannar, och ett föremål för smälek bland alla jordens folk.
- 044:009 Haven I förgått edra fäders onda gärningar och Juda konungars onda gärningar och deras hustrurs onda gärningar och edra egna onda gärningar och edra hustrurs onda gärningar, vad de gjorde i Juda land och på Jerusalems gator?
- 044:010 Änu i dag är de icke ädmjukade; de frukta intet och vandra icke efter min lag och mina stadgar, dem som jag förelade eder och edra fäder.
- 044:011 Därför säger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall vända mitt ansikte mot eder till eder olycka, till att utrota hela Juda.
- 044:012 Och jag skall gripa de kvarblivna av Juda, som hava stått sin färd till Egyptens land, för att bo där såsom främlingar. Och de

skola allasammans fr̄ḡs, i Egyptens land skola de falla; genom sv̄rd och hunger skola de fr̄ḡs, b̄de sm̄och stora, ja, genom sv̄rd och hunger skola de d̄. Och de skola bliva ett exempel som man n̄mner, n̄t man fr̄bannar, och ett fr̄em̄ fr̄ h̄pnad, bannande och sm̄tek.

044:013 Och jag skall hems̄ka dem som bo i Egyptens land, likasom jag hems̄kte Jerusalem, med sv̄rd, hunger och pest.

044:014 Och bland de kvarblivna av Juda, som hava kommit fr̄ att bo s̄som fr̄mlingar d̄ i Egyptens land, skall ingen kunna r̄dda sig och slippa undan, s̄att han kan v̄nda tillbaka till Juda land, dit de dock s̄stunda att fr̄v̄nda tillbaka, fr̄ att bo d̄. Nej, de skola icke fr̄v̄nda tillbaka dit, fr̄utom n̄gra fr̄ som bliva r̄ddade.?

044:015 D̄svarade alla m̄nnen--vilka v̄ visste att deras hustrur t̄nda offereld fr̄ andra gudar--och alla kvinnorna, som stodo d̄ i en stor hop, s̄ock allt folket som bodde i Egyptens land, i Patros, de svarade Jeremia och sade:

044:016 fr̄ det som du har talat till oss i HERRENS namn vilja vi icke h̄rsamma dig,

044:017 utan vi vilja ḡra allt vad v̄r mun har lovat, n̄mligen t̄nda offereld fr̄ himmelens drottning och utgjuta drickoffer fr̄ henne, s̄som vi och v̄ra fader, v̄ra konungar och furstar gjorde i Juda st̄der och p̄ Jerusalems gator. D̄ hade vi br̄d nog, och det gick oss v̄r, och vi s̄go icke till n̄gon olycka.

044:018 Men fr̄n den stund d̄ vi upph̄rde att t̄nda offereld fr̄ himmelens drottning och utgjuta drickoffer fr̄ henne hava vi lidit brist p̄ allt, och fr̄ḡts genom sv̄rd och hunger.

044:019 Och n̄t vi nu t̄nda offereld fr̄ himmelens drottning och utgjuta drickoffer fr̄ henne, fr̄ det d̄ utan v̄ra m̄ns samtycke som vi fr̄ henne ḡra offerkakor, vilka fr̄o avbilder av henne, och som vi utgjuta drickoffer fr̄ henne??

044:020 Men Jeremia sade till allt folket, till m̄nnen och kvinnorna och allt folket, som hade givit honom detta svar, han sade:

044:021 Fr̄visso har HERREN kommit ih̄ḡ och t̄nkt p̄ huru I haven t̄nt offereld i Juda st̄der och p̄ Jerusalems gator, b̄de I sj̄va och edra f̄der, b̄de edra konungar och furstar och folket i landet.

044:022 Och HERREN kunde icke I h̄gre hava fr̄drag med eder fr̄ edert onda v̄sendes skull, och fr̄ de styggelsers skull som I bedreven, utan edert land blev r̄delagt och ett fr̄em̄ fr̄ h̄pnad och fr̄bannelse, s̄att ingen kunde bo d̄, s̄som vi nu se.

044:023 D̄fr̄ att I t̄nden offereld och syndaden mot HERREN och icke villen h̄ra HERRENS r̄st eller vandra efter hans lag, efter hans stadgar och vittnesb̄rd, d̄fr̄ har denna olycka tr̄ffat eder, s̄som vi nu se?

044:024 Och Jeremia sade ytterligare till allt folket och till alla kvinnorna: H̄ren HERRENS ord, I alla av Juda, som fr̄en i Egyptens land,

044:025 S̄s̄ger HERREN Sebaot, Israels Gud: I och edra hustrur haven med edra h̄nder fullgjort vad I taladen med eder mun, n̄t I saden: 'Fr̄visso vilja vi fullḡra de I fr̄ten som vi gjorde, att t̄nda offereld fr̄ himmelens drottning och utgjuta drickoffer fr̄ henne.' V̄ran, I m̄n h̄la edra I fr̄ten och fullḡra edra I fr̄ten;

044:026 men h̄ren d̄ocks HERRENS ord, I alla av Juda, som bon i

Egyptens land: Se, jag svär vid mitt stora namn, säger HERREN, att i hela Egyptens land mitt namn icke mer skall varda nämmt av någon judisk mans mun, så att han säger: 'Så sant Herren, HERREN lever.'

044:027 Ty se, jag skall vaka över dem, till deras olycka, och icke till deras lycka, och alla män av Juda, som är i Egyptens land, skola förgås genom svärtd och hunger, till dess att de hava fått en änd.

044:028 Och allenast några som undkomma svärdet skola förvända tillbaka från Egyptens land till Juda land, en ringa hop. Och så skola alla kvarblivna av Juda, som hava kommit till Egyptens land, för att bo där såsom främlingar, förfärligast vilkens ord det är som bliver beständande, mitt eller deras.

044:029 Och detta skall för eder vara tecknet till att jag skall hemsöka eder på denna ort, säger HERREN, och I skolen så förfärligast att mina ord om eder förvisso skola bliva beständande, eder till olycka:

044:030 Så säger HERREN: Se, jag skall giva Faraos Hofra, konungen i Egypten i hans fienders hand och i de mäns hand, som stå efter hans liv, likasom jag har givit Sidkia, Juda konung, i Nebukadressars, den babyloniske konungens, hand, hans som var hans fiende, och som stod efter hans liv.?

045:001 Detta är det ord som profeten Jeremia talade till Baruk, Nerias son, när denne efter Jeremias diktamen tecknade upp dessa tal i en bok, under Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår; han sade:

045:002 Så säger HERREN, Israels Gud, om dig, Baruk:

045:003 Du säger: 'Ve mig, ty HERREN har lagt ny sorg till min förtärliga! Jag är så tröttn på suckande och finner ingen ro.'

045:004 Men så skall du svara honom: Så säger HERREN: Se, vad jag har byggt upp, det måste jag riva ned, och vad jag har planterat, det måste jag rycka upp; och detta gäller hela jorden.

045:005 Och du begär stora ting för dig! Begär icke något sådant; ty se, jag skall låta olycka komma över all kött, säger HERREN, men dig skall jag låta vinna ditt liv såsom ett byte, till vilken ort du än må gå?

046:001 Detta är vad som kom till profeten Jeremia såsom HERRENS ord om hednafolken.

046:002 Om Egypten, angående den egyptiske konungen Faraos Nekos hustru, som stod i vid floden Frat, vid Karkemis, och som blev slagen av Nebukadressar, konungen i Babel, i Jojakims, Josias sons, Juda konungs, fjärde regeringsår.

046:003 Reden till sköld och skärm, och rycken fram till strid.

046:004 Spårnen för hästarna och bestigen springarna, och ställen upp eder, med hjälmarna på.
Gåren spjuten blanka, ikliden eder pansaren.

046:005 Men varav kommer detta som jag nu ser?
De är förfärligast.
De vika tillbaka;
deras hjältar bliva slagna.

- De taga till flykten
utan att vända sig om.
Skräck från alla sidor!
säger HERREN.
- 046:006 Ej ens den snabbaste kan fly undan,
ej ens hjerten kan rätta sig.
Norrut, invid floden Frat,
där stappla de och falla.
- 046:007 Vem är denne som stiger upp såsom Nilfloden,
denne vilkens vatten svalla såsom strömmar?
- 046:008 Det är Egypten som stiger upp såsom Nilfloden,
och såsom strömmar svalla hans vatten.
Han säger: Jag vill stiga upp och återvända landet;
jag vill fördriva städerna och dem som bo därinne.?
- 046:009 Ja, dragen ditupp, I hästar;
stormen fram, I vagnar.
Må hjertarna tåga fram,
etiopier och putter,
rustade med sköldar,
och ludter, rustade med båggar,
båggar som de spåna.
- 046:010 Ty detta är Herrens; HERREN Sebaots, dag,
en hämndedag, därhan skall hämnas på sina motståndare;
nu skall svärdet frossa sig mot
och dricka sig rusigt av deras blod.
Ty ett slaktoffer vill Herren, HERREN Sebaot, anställa
i nordlandet vid floden Frat.
- 046:011 Drag upp till Gilead och hämta balsam,
du jungfru dotter Egypten.
Men förgäves skaffar du dig läkemedel i mörkd;
du kan icke bli helad.
- 046:012 Folken förtä om din skam,
och av dina klagerop bliver jorden full;
ty den ene hjerten stapplar på den andre,
och de falla båda tillsammans.
- 046:013 Detta är det ord som HERREN talade till profeten Jeremia om att
Nebukadressar, konungen i Babel, skulle komma och slå Egyptens
land:
- 046:014 Förtä i Egypten
och kungären i Migdol,
ja, kungären i Nof,
söck i Tapanhes,
och säger: Träd fram och gåt dig redo,
ty svärdet frossar runt omkring dig.?
- 046:015 Varför är dina vridiga slagna till marken?
De kunde ej hålla stånd, ty HERREN stötte dem bort.
- 046:016 Han kom många att stappla,
och söfölo de, den ene över den andre;
de ropade: Upp, låt oss vända tillbaka till vårt folk
och till vårt fädernesland,
undan det hånjande svärdet.?
- 046:017 Ja, man ropar där:
Faraos är förlorad, Egyptens konung!
Han har förfelat sin tid.?
- 046:018 Säkert jag lever, säger konungen,
han vilkens namn är HERREN Sebaot,

- en skall komma, vridig s3som Tabor ibland bergen,
s3som Karmel vid havet.
- 046:019 S?reden nu till 3 eder, I dottern Egyptens inbyggare,
vad man beh3ver, n3r man skall g?i landsflykt.
Ty Nof skall bliva en 3emark
och varda uppbr3nt, s?att ingen kan bo d3r.
- 046:020 En sk3n kviga 3 Egypten;
men en broms kommer farande norrifr3n.
- 046:021 Ocks?de legoknektar hon har i sitt land,
lika g3dda kalvar,
ja, ocks?de v3nda d?om och fly allasammans,
de kunna icke h3la st3nd.
Ty deras of3rds dag har kommit 3ver dem,
deras hems3kelses tid.
- 046:022 Tyst smyger hon undan s3som en kr3lande orm,
ty med h3rsmakt draga de fram,
och med yxor komma de 3ver henne,
s3som g3lde det att hugga ved.
- 046:023 De f3la hennes skog, s3ger HERREN,
ty ogenomtr3nglig 3 den;
talrikare 3o de 3n gr3shoppor,
ja, de kunna ej r3knas.
- 046:024 P?skam kommer dottern Egypten;
hon bliver given i nordlandsfolkets hand.
- 046:025 S?s3ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Se, jag skall hems3ka Amon
fr3n No, s?ock Faraos och Egypten med dess gudar och dess
konungar, ja, b3de Faraos och dem som f3lita sig p?honom.
- 046:026 Och jag skall giva dem i de mans hand, som st?efter deras liv,
i Nebukadressars, den babyloniske konungens, och i hans tj3nares
hand. Men d3refter skall landet bliva bebott s3som i forna
dagar, s3ger HERREN.
- 046:027 S?frukta d?icke, du min tj3nare Jakob,
och var ej f3rf3rad, du Israel;
ty se, jag skall fr3sa dig ur det avl3gsna landet,
och dina barn ur deras f3ngenskaps land.
Och Jakob skall f3komma tillbaka
och leva i ro och s3kerhet,
och ingen skall f3skr3cka honom.
- 046:028 Ja, frukta icke, du min tj3nare Jakob, s3ger HERREN,
ty jag 3r med dig.
Och jag skall g3ra 3nde p?alla de folk
till vilka jag har drivit dig bort;
men p?dig vill jag ej alldeles g3ra 3nde,
jag vill blott tukta dig med m3tta;
ty alldeles ostraffad kan jag ju ej l3ta dig bliva.
- 047:001 Detta 3r vad som kom till profeten Jeremia s3som HERRENS ord om
fili3terna, f3r3n Faraos hade intagit Gasa.
- 047:002 S?s3ger HERREN:
Se, vatten stiga upp norrifr3n
och v3xa till en 3versv3mmande str3m;
de 3versv3mma landet och allt vad d3ri 3r,
st3derna med dem som bo d3rinne.
Och m3nniskorna ropa,
alla landets inbyggare j3mra sig
- 047:003 N3r bullret h3res av hans hingstars hovslag,

n?r hans vagnar d?ra,
n?r hans hjuldon rassla,
d?se ej f?rderna sig om efter barnen,
s?maktl?sa st?de
047:004 inf?r den dag som kommer
med f?rd?r v?r alla filist?er,
med underg?ng f?r alla dem som ?o kvar
till att f?rsvara Tyrus och Sidon.
Ty HERREN skall f?rd?rva filist?erna,
kvarlevan fr?n Kaftors ?
047:005 Skallighet stundar f?r Gasa,
det ? f?rbi med Askelon,
med kvarlevan i deras dalbygd.
Huru l?nge skall du rista m?rken p? dig?

047:006 Ack ve! Du HERRENS sv?rd,
n?r skall du ?ntligen f?ro,
Drag dig tillbaka i din skida,
vila dig och var stilla.
047:007 Dock, huru skulle det kunna f?ro,
d?det ? HERRENS bud det utf?r?
Mot Askelon, mot Kustlandet vid havet,
mot dem har han best?mt det.

048:001 Om Moab.

S?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud:
Ve ?ver Nebo, ty det ? f?rst?r!
Kirjataim har kommit p?skam och ? intaget,
f?stet har kommit p?skam och ligger krossat.
048:002 Moabs ber?mmelse ? icke mer.
I Hesbon f?rehar man onda anslag mot det:
?Upp, l? oss utrota det, s?att det icke mer ? ett folk.?
Ocks?du, Madmen, skall f?rg?ras,
sv?rdet skall f?rja dig i sp?ren.
048:003 Klagorop h?ras fr?n Horonaim,
f?r?rdelse och stort brak.
048:004 Ja, Moab ligger f?rst?rt;
h?gljutt klaga dess barn.
048:005 Uppf?r Halluhots h?jd stiger man under gr?t,
och p?v?ngen ned till Horonaim
h?ras ?ngestfulla klagorop ?ver f?rst?relsen.
048:006 Flyn, r?dden edra liv,
och bliven som torra buskar i ?knen.
048:007 Ty d?r?r att du f?rlitar dig p?dina verk
och dina skatter, skall ock du bliva intagen;
och Kemos skall g?bort i f?ngenskap
och hans pr?ster och furstar med honom.
048:008 Och en f?rh?njare skall komma ?ver var stad,
s?att ingen stad skall kunna r?dda sig;
dalen skall bliva f?rst?rd och sl?ten ?delagd,
s?som HERREN har sagt.
048:009 Given vingar ? Moab,
ty flygande m?ste han fly bort.
Hans st?der skola bliva mark,
och ingen skall bo i dem.
048:010 F?rbannad vare den som f?rsumligt
utf?r HERRENS verk,
f?rbannad vare den som dr?jer

att bloda sitt svärd.

- 048:011 I sårkerhet har Moab levat från sin ungdom
och har legat i ro på sin drögg;
han har icke varit tänd ur ett korn i ett annat,
icke vandrat bort i fröngenskap;
därför har hans smak behållit sig,
och hans lukt har ej förvandlats.
- 048:012 Se, därför skola dagar komma, säger HERREN,
då jag skall sända till honom vintappare,
som skola tappa honom
och tända hans korn
och krossa hans krukor.
- 048:013 Då skall Moab komma på skam med Kemos,
likasom Israels hus kom på skam med Betel,
som det förlitade sig på.
- 048:014 Huru kunnen I säga: Vi är hjältar
och tappra män i striden??
- 048:015 Moab skall ändå bliva förstört,
dess städer skola gå upp i rök,
och dess utvalda unga manskap
måste ned till att slaktas;
så säger konungen,
han vilkens namn är HERREN Sebaot.
- 048:016 Snart kommer Moabs öfverd,
och hans olycka hastar fram med fart.
- 048:017 Änken honom, I alla som bon omkring honom,
I alla som känna hans namn.
Sägen: Huru sänderbruten är icke den starka spiran,
den präktiga staven!?
- 048:018 Stig ned från din höghet och sätt dig på torra marken,
du dottern Dibons folk;
ty Moabs förhållare drager upp mot dig
och förstört dina fästner.
- 048:019 Ställ dig vid vägen och spela omkring dig,
du Aroers folk;
fråga männen som fly och kvinnorna som söka rädda sig,
säg: Vad har hänt??
- 048:020 Moab har kommit på skam, ja, det är krossat;
jämnen eder och ropen
Förkunnen vid Arnon
att Moab är förstört.
- 048:021 Domen har kommit över slättlandet, över Holon, Jahas och Mofaat,
048:022 över Dibon, Nebo och Bet-Diblataim,
048:023 över Kirjataim, Bet-Gamul och Bet-Meon,
048:024 över Keriot och Bosra och över alla andra städer i Moabs land,
vare sig de ligga fjärran eller nära.
- 048:025 Avhugget är Moabs horn, och hans arm är sänderbruten, säger
HERREN.
- 048:026 Gåren honom drucken, ty han har förhått sig mot HERREN;
ja, må Moab ragla omkull i sina egna spjor
och bli till ålång, också han.
- 048:027 Eller var icke Israel till ett ålång för dig?
Blev han dertappad bland tjuvar,
eftersom du skakar huvudet, så ofta du talar om honom?

- 048:028 Övergiven edra städer
och byggen bo i klipporna,
I Moabs inbyggare,
och bliven lika duvor
som bygga sina nästen
bortom klyftans gap.
- 048:029 Vi hava hört om Moabs hömod,
det övermåttan höga,
om hans stolthet, hömod och högfärd
och hans hjärtas förhållelse.
- 048:030 Jag känner, säger HERREN, hans övermod och opålitlighet,
hans lösa tal och opålitliga handlingssätt.
- 048:031 Därför måste jag jämra mig för Moabs skull;
Över hela Moab måste jag klaga.
Över Kir-Heres' män män sucka.
- 048:032 Mer än Jaeser gräter, måste jag gråta över dig,
du Sibmas vinträd,
du vars rankor gingo över havet
och nådde till Jaesers hav;
mitt i din sommar och din vinbörkning
har ju en förhållare slagit ned.
- 048:033 Glädje och fröjd är nu avbrödad
från de bördiga fälten
och från Moabs land.
På vinet i pressarna har jag gjort slut;
man trampar ej mer vin under skådeskri,
skådeskriet är intet skådeskri mer.
- 048:034 Från Hesbon, jimmerstaden, ända till Eleale,
ända till Jahas upphöjer man rop,
och från Soar ända till Horonaim,
till Eglat-Selisia;
ty också Nimrims vatten
bliva torr äkenmark.
- 048:035 Och jag skall i Moab säga, säger HERREN,
att ingen mer frambring offer på offerhöjden
och ingen mer tänder offereld åt sin gud.
- 048:036 Därför klagar mitt hjärta såsom en flöjt över Moab, ja, mitt
hjärta klagar såsom en flöjt över Kir-Heres' män: vad de hava
kvar av sitt förvärv går ju förlorat.
- 048:037 Ty alla huvuden äro skalliga och alla skugg avskurna; på alla
höjder äro sårmarken och omkring höjderna
sårkyg.
- 048:038 På alla Moabs tak och på dess torg höres allenast dödsklagan, ty
jag har krossat Moab såsom ett vattendelstätt käll, säger HERREN.
- 048:039 Huru förfärad är han icke! I män jämra eder. Huru vänder icke
Moab ryggen till med blygd! Ja, Moab bliver ett ällje och en
skräck för alla dem som bo däromkring.
- 048:040 Ty säger HERREN: Se, en som liknar en ärn svävar fram och
breder ut sina vingar över Moab.
- 048:041 Keriot bliver intaget, bergfästena bliva erövrade. Och Moabs
hjärtars hjärtan bliva på den dagen såsom en kvinnas hjärta, när
hon är barnsnål.
- 048:042 Ja, Moab skall förgöras så att det icke mer är ett folk, ty det
har förhått sig mot HERREN.

048:043 Faror, fallgropar och fällor vända eder, I Moabs inbyggare, säger HERREN.

048:044 Om någon flyr undan faran, sstättar han i fallgropen, och om han kommer upp ur fallgropen, sftngas han i fällan. Ty jag skall låta ett hemsökelsens t komma över dem, över Moab, säger HERREN.

048:045 I Hesbons skugga stanna de, det t ute med flyktingarnas kraft.

Ty eld gick ut från Hesbon,
en låga från Sihons land;
och den föttade Moabs tinning,
hjässan pstridslarmets sner.

048:046 Ve dig, Moab!

Fölorat t Kemos' folk.
Ty dina sner to tagna till fnga,
och dina dtrrar föda bort i fngenskap.

048:047 Men i kommande dagar skall jag åter upprätta Moab, säger HERREN.

Sfingt om domen över Moab.

049:001 Om Ammons barn.

Ssger HERREN:
Har Israel nu inga barn,
eller har han ingen arvinge mer?
Eller varft har Malkam tagit arv, efter Gad,
och varft bor hans folk i dess stder?

049:002 Se, dft skola dagar komma, säger HERREN

d?jag skall låta hta ett htskri
mot Rabba i Ammons barns land;
och d?skall det bliva en de grushg,
och dess lydstder skola brtnas upp i eld;
och Israel skall d?taga arv
efter dem som hava tagit hans arv, säger HERREN.

049:003 Jmra dig, du Hesbon, ty Ai t fttsttt;
ropen, I Rabbas dtrrar.

Hjen eder i sorgdrkt, klagan,
och gtn omkring i gtdarna;
ty Malkam mste vandra bort i fngenskap,
och hans prster och furstar med honom.

049:004 Varft bermmmer du dig av dina dalar, av att din dal fldar
över, du avflliga dotter? Du som flitar dig p?dina skatter
och sger: Vem skall vt komma t mig??

049:005 se, jag skall låta ftskrckelse komma över dig från alla dem
som bo omkring dig, säger Herren, HERREN Sebaot. Och I skolen
varda bortdrivna, var och en t sitt htl och ingen skall
ftsamla de flyktande.

049:006 Men dtefter skall jag åter upprätta Ammons barn, säger HERREN.

049:007 Om Edom.

Ssger HERREN Sebaot:
Finnes d?ingen vishet mer i Teman?
Har all rdighet ftsvunnit ifrtn de fttsthdiga?
t deras vishet uttmd?

049:008 Flyn, vnden om, gmmen eder djupt nere,
I Dedans inbyggare.

- Ty Äver Esau skall jag IÄta ofÄrd komma
pÄhans hemsÄkelses tid.
- 049:009 NÄ vinbÄrgare komma Äver dig,
skola de icke IÄmna kvar nÄgon efterskÄrd.
NÄ tjuvar komma om natten,
skola de fÄrdÄva sÄ mycket dem lyster.
- 049:010 Ty jag skall blotta Esau,
jag skall uppenbara hans gÄmslen,
och han skall icke lyckas hÄlla sig dold;
fÄrdÄv skall drabba hans barn, hans brÄder och grannar,
och han skall icke mer vara till.
- 049:011 Bekymra dig ej om dina faderlÄsa, jag vill behÄlla dem vid liv;
och mÄ dina Änkor fÄtrÄsta pÄ mig.
- 049:012 Ty sÄ Äger HERREN: Se, de som icke hade fÄskyllt att dricka
kalken, de nÄdgas att dricka den; skulle dÄ du bliva ostraffad?
Nej, du skall icke bliva ostraffad, utan skall nÄdgas att dricka
den.
- 049:013 Ty vid mig sjÄv har jag svurit, sÄ Äger HERREN, att Bosra skall
bliva ett fÄremÄ fÄ hÄpnad och smÄek; det skall fÄÄlas och
bliva ett exempel som man nÄmner, nÄ man fÄbannar; och alla
dess lydstÄder skola bliva Ädemarker fÄ evÄrdlig tid.
- 049:014 Ett budskap har jag hÄrt frÄn HERREN,
och en budbÄrare Ä utsÄnd bland folken:
ÄÄrsamlen eder och kommen emot det,
och stÄn upp till strid.
- 049:015 Ty se, jag skall gÄta dig ringa bland folken,
fÄraktad bland mÄnniskorna.
- 049:016 Den fÄfÄtan du vÄckte har bedragit dig,
ja, ditt hjÄrtas Ävermod,
dÄ du sitter ibland bergsklyftorna
och hÄller dig fast hÄgst uppe pÄ hÄden.
Om du Än byggde ditt nÄste sÄ hÄgst uppe som Änen,
sÄ skulle jag dock stÄta dig ned dÄifrÄn, sÄ Äger HERREN.
- 049:017 Och Edom skall bliva ett fÄremÄ fÄ hÄpnad; alla som gÄdÄ
fram skola hÄpna och vissla vid tanken pÄ alla dess plÄgor.
- 049:018 Likasom nÄ Sodom och Gomorra med sina grannstÄder omstÄtades,
sÄ Äger HERREN, sÄ skall ingen mer bo dÄ och intet mÄnniskobarn
dÄ vistas.
- 049:019 Se, lik ett lejon som drager upp frÄn Jordanbygdens snÄ och
bryter in pÄ frodiga betesmarker skall jag i ett Ägonblick jaga
dem bort dÄifrÄn; och den som jag utvÄjer skall jag sÄta till
herde Äver dem. Ty vem Ä min like, och vem kan stÄlla mig till
ansvar? Och vilken Ä den herde som kan bestÄnfÄ mig?
- 049:020 HÄren dÄfÄ det rÄd som HERREN har lagt mot Edom, och de tankar
som han har mot Temans inbyggare: Ja, herdegossarna skola
sannerligen slÄpas bort; sannerligen, deras betesmark skall
hÄpna Äver dem.
- 049:021 Vid dÄnet av deras fall bÄvar jorden; man skriar sÄ, att ljudet
hÄres Ända borta vid RÄda havet.
- 049:022 Se, en som liknar en Än lyfter sig och svÄvar fram och breder
ut sina vingar Äver Bosra. Och Edoms hjÄrtars hjÄtan bliva pÄ
den dagen sÄsom en kvinnas hjÄta, nÄ hon Ä i barnsnÄ.
- 049:023 Om Damaskus.

Hamat och Arpad komma p?skam;
ty ett ont budskap f?de h?ra,
och de betagas av ?ngest.
I havet r?der oro;
det kan ej vara stilla.

049:024 Damaskus f?lorar modet,
det v?nder sig om till flykt,
ty skr?ck har fattat det;
?ngest och v?nda har gripit det,
lik en barnaf?derskas.

049:025 Varf?r l?r man den icke vara,
den ber?mda staden,
min gl?djes stad?

049:026 S?m?ste nu dess unga m?n
falla p?dess gator,
och alla dess stridsm?n
f?ng?ras p?den dagen,
s?ger HERREN Sebaot.

049:027 Och jag skall t?nda eld
p?Damaskus' murar,
och elden skall f?t?ra
Ben-Hadads palatser.

049:028 Om Kedar och Hasors riken, som blevo slagna av Nebukadressar,
konungen i Babel.

S?s?ger HERREN:

Upp, ja, dragen ?stad upp mot Kedar,
och f?rd?ven ?sterlandets s?ner.

049:029 Deras hyddor och deras hjordar m?man taga,
deras t?it och allt deras bohag
och deras kameler m?f?ras bort ifr?n dem
och man m?ropa ?ver dem; ?Skr?ck fr?n alla sidor!?

049:030 Flyn, ja, flykten med hast,
g?mmen eder djupt nere, I Hasors inbyggare, s?ger HERREN,
ty Nebukadressar, konungen i Babel,
har lagt r?d mot eder
och t?nkt ut mot eder ett anslag.

049:031 Upp, s?ger HERREN, ja, dragen ditupp
mot ett fredligt folk, som bor d?r i trygghet,
utan b?de portar och bommar,
i sin avskilda boning.

049:032 Deras kameler skola bliva edert byte,
och deras myckna boskap skall bliva edert rov;
och jag skall f?str?dem ? alla v?derstreck,
m?nnen med det kantklippta h?ret
och fr?n alla sidor skall jag l?ra of?rd
komma ?ver dem, s?ger HERREN.

049:033 Och Hasor skall bliva en boning f?r schakaler
en ?demark till ev?rdlig tid;
ingen skall mer bo d?r
och intet m?niskobarn d?r vistas.

049:034 Detta ? vad som kom till profeten Jeremia s?som HERRENS ord om
Elam, i begynnelsen av Sidkias, Juda konungs, regering; han
sade:

049:035 S?s?ger HERREN Sebaot: Se, jag skall bryta s?nder Elams b?ge,
deras yppersta makt.

049:036 Och fr?n himmelens fyra ?ndar skall jag l?ra fyra vindar komma

mot Elam, och skall föstr?dess folk i alla dessa v?derstreck;
och intet folk skall finnas, dit icke de födrivna ifr?n Elam
skola komma.

049:037 Och jag skall g?ra elamiterna föf?ade fö sina fiender och fö
dem som st? efter deras liv, och jag skall i?ta olycka komma
?ver dem, min vredes gl?d, s?ger HERREN. Jag skall s?nda
sv?rdet efter dem, till dess att jag har gjort ?nde p?dem.

049:038 Och jag skall s?tta upp min tron i Elam och fög?ra d? b?de
konung och furstar, s?ger HERREN.

049:039 Men i kommande dagar skall jag ?ter uppr?ta Elam, s?ger HERREN.

050:001 Detta i det ord som HERREN talade om Babel, om kald?ernas land,
genom profeten Jeremia.

050:002 F?kunnen detta bland folken och kung?ren det, och resen upp ett
baner; kung?ren det, d?jen det icke. S?gen: Babel i intaget,
Bel har kommit p?skam, Merodak i krossad, ja, dess avgudar
hava kommit p?skam, dess el?ndiga avgudar i krossade.

050:003 Ty ett folk drager upp mot det norrifr?n, som skall g?ra dess
land till en ?demark, s?att ingen kan bo d?ri; b?de m?nskors
och djur skola fly bort.

050:004 I de dagarna och p?den tiden, s?ger HERREN, skola Israels barn
komma vandrande tillsammans med Juda barn; under gr? skola de
g? ?stad och s?ka HERREN, sin Gud.

050:005 De skola fr?ga efter Sion; hit? skola deras ansikten vara
v?nda: ?Kommen! M?man nu h?la fast vid HERREN i ett evigt
f?bund, som aldrig varder fög?tet.?

050:006 En vilsekommen hjord var mitt folk. Deras herdar hade föt dem
vilse och i?to dem irra omkring p?bergen. S?str?vade de fr?n
berg till h?d och gl?mde sin r?ta i?gerplats.

050:007 Alla som tr?f?ade p?dem i?to upp dem, och deras ov?ner sade:
?Vi ?draga oss ingen skuld d?med.? S?skedde, d?f? att de
hade syndat mot HERREN, r?tf?dighetens boning, mot HERREN,
deras f?ders hopp.

050:008 Flyn ut ur Babel, dragen bort ifr?n kald?ernas land, och bliven
lika bockar som hasta framf?r hjorden.

050:009 Ty se, jag skall uppv?cka fr?n nordlandet en hop av stora folk
och föra dem upp mot Babel, och de skola rusta sig till strid
mot det; fr?n det h?let skall det bliva intaget. Deras pilar
skola vara s?som en lyckosam hj?tes, som icke v?nder tillbaka
utan seger.

050:010 Och Kaldeen skall i?mnas till plundring; dess plundrare skola
alla f?nog, s?ger HERREN.

050:011 Ja, om I i gl?djens och fr?den eder, I som sk?vlen min
arvedel, om I i hoppen s?som kvigor p?tr?skplatsen och frusten
s?som hingstar,

050:012 eder moder skall dock komma storligen p?skam; hon som har föt
eder skall föblygas. Se, bland folken skall hon bliva den
yttersta--en ?ken, ett torrt land och en hedmark!

050:013 F? HERRENS föt?nelses skull m?ste det ligga obebott och
alltigenom vara en ?demark. Alla som g?fram vid Babel skola
h?pna och vissla vid tanken p?alla dess pl?gor.

050:014 Rusten eder till strid mot Babel fr?n alla sidor, I som sp?nnen
b?ge; skjuten p?henne, sparen icke p?pilarna; ty mot HERREN
har hon syndat.

- 050:015 Højen segerrop over henne på alla sidor: Hon har måst giva sig; fallna för hennes städjelpelare, nedrivna hennes murar!? Detta för ju HERRENS hömd, så hömnens då på henne. Såsom hon har gjort, så må hon i gåta mot henne.
- 050:016 Utroten ur Babel både dem som så och dem som i skändens tid föra lien. Undan det höjande svärdet må envar nu vända om till sitt folk och envar fly hem till sitt land.
- 050:017 Israel var ett vilsekommet för som jagades av lejon. Först förs det upp av konungen i Assyrien, och sist har Nebukadressar, konungen i Babel, gnagt dess ben.
- 050:018 Döför såger HERREN Sebaot, Israels Gud, så: Se, jag skall hemsöka konungen i Babel och hans land, likasom jag har hemsökt konungen i Assyrien.
- 050:019 Och jag skall föra Israel tillbaka till hans betesmarker, och han skall fögöbet på Karmel och i Basan; och på Efraims berg och i Gilead skall han fö föta sig mått.
- 050:020 I de dagarna och på den tider såger HERREN, skall man söka efter Israels missgöning, och den skall icke mer vara till, och efter Juda synder, och de skola icke mer bliva funna; ty jag skall fö föta dem som jag låter leva kvar.
- 050:021 Drag ut mot Merataims land och mot inbyggarna i Pekod. Fö föj dem och döda dem och giv dem till spillo, såger HERREN, och gå i alla stycken såsom jag har befallt dig.
- 050:022 Krigsrop hörs i landet, och stort brak.
- 050:023 Huru sönderbruten och krossad för den icke, den hammare som slog hela jorden! Huru har icke Babel blivit till höpnad bland folken!
- 050:024 Jag lade ut en snara för dig, och så blev du föngad, Babel, fö fö du visste döfav; du blev ertappad och gripen, ty det var med HERREN som du hade givit dig i strid.
- 050:025 HERREN öppnade sin rustkammare och tog fram sin vredes vapen. Ty ett verk hade Herren, HERREN Sebaot, att utföra i kaldæernas land.
- 050:026 Ja, kommen över det fö fö alla sidor, öppnen dess fö fö skammare, kasten i en hö vad dö finnes, såsom man gå med såd, och given det till spillo; låten intet döfav bliva kvar.
- 050:027 Nedgåren alla dess tjuvar, fö fö dem ned till att slaktas. Ve dem, ty deras dag har kommit, deras hemsökelses tid!
- 050:028 Hö fö huru de fly och söka röda sig ur Babels land, fö att i Sion fö fö kunna HERRENS, fö fö Guds, hömd, hömden fö fö hans tempel.
- 050:029 Böden upp mot Babel folk i mångd, allt vad bögskyttar heter; lågren eder runt omkring det, låten ingen undkomma. Vedergåren det efter dess göning; gåren mot det alldeles såsom det sjövt har gjort. Ty mot HERREN har det handlat förmodigt, mot Israels Helige.
- 050:030 Dö fö skola dess unga man falla på dess gator, och alla dess stridsmän skola fö fö fö på den dagen, såger HERREN.
- 050:031 Se, jag skall vända mig mot dig, du förmodige, såger Herren, HERREN Sebaot, ty din dag har kommit, den tid då jag vill hemsöka dig.
- 050:032 Dö skall den förmodige stappla och falla, och ingen skall kunna upprätta honom. Och jag skall tända eld på hans städer, och elden skall fö fö fö allt omkring honom.
- 050:033 Så såger HERREN Sebaot: Fö fö tryckta för Israels barn, och Juda

barn jämte dem. Alla de som hava fart dem i fångenskap h la dem fast och vilja icke sl ppa dem.

050:034 Men deras f lossare   stark; HERREN Sebaot   hans namn. Han skall förvisso utföras deras sak, så att han skaffar ro   jorden--men oro   Babels inv hare.

050:035 Svärd komme över kald erna, säger HERREN,  ver Babels inv hare, över dess furstar och dess visa m n!

050:036 Svärd komme över l gnprofeterna, så att de st d  såsom d rar! Svärd komme över dess hjärtar, så att de bliva f rf dade!

050:037 Svärd komme över dess h star och vagnar och över allt främmande folk därinne, så att de bliva såsom kvinnor! Svärd komme över dess skatter, så att de bliva tagna såsom byte!

050:038 Torka komme över dess vatten, så att de bliva uttorkade! Ty det   ett bel enas land, och skr ckgudar dyrka de såsom vanvettiga människor.

050:039 D f  skola nu schakaler bo d  tillsammans med andra  kendjur, och strutsar skola d  få sin boning. Aldrig mer skall det bliva bebyggt, från sl kte till sl kte skall det vara obebott.

050:040 Likasom n  Sodom och Gomorra med sina grannst der omst tades av Gud, säger HERREN, så skall ingen mer bo d  och intet människobarn d  vistas.

050:041 Se, ett folk kommer norrifrån; ett stort folk och många konungar resa sig och komma från jordens yttersta ända.

050:042 De föra b ge och lans, de  o grymma och utan f barmande. D net av dem   såsom havets brus, och p sina h star rida de fram, rustade såsom k mpar till strid, mot dig, du dotter Babel.

050:043 N  konungen i Babel h  ryktet om dem, sjunka hans h nder ned;  ngslan griper honom,  ngest lik en barnaf derskas.

050:044 Se, lik ett lejon som drager upp från Jordanbygdens snö och bryter in på frodiga betesmarker skall jag i ett ögonblick jaga dem bort därifrån; och den som jag utväjer skall jag sätta till herde över dem. Ty vem   min like, och vem kan st la mig till ansvar? Och vilken   den herde som kan best inf  mig?

050:045 H ren d f  det r d som HERREN har lagt mot Babel, och de tankar som han har mot kald ernas land: Ja, herdegossarna skola sannerligen släpas bort; sannerligen, deras betesmark skall h pna över dem.

050:046 N  man ropar:  Babel   intaget?, d b var jorden, och ett skriande h res bland folken.

051:001 S s ger HERREN: Se, jag skall uppväcka mot Babel och mot Leb-Kamais inbyggare en f d vares ande.

051:002 Och jag skall s nda fr mlingar mot Babel, och de skola kasta det med kastskovlar och ödelägga dess land. Ja, från alla sidor skola de komma emot det på olyckans dag.

051:003 Skyttar skola spänna sina b gar mot dem som då spänna b ge, och mot dem som då yvas i pansar. Skonen icke dess unga män, given hela dess h  till spillo.

051:004 D dsslagna m n skola döfalla i kald ernas land och genomborrade man på dess gator.

051:005 Ty Israel och Juda  o icke  kor som hava blivit övergivna av sin Gud, av HERREN Sebaot, d f  att deras land var fullt av skuld mot Israels Helige.

051:006 Flyn ut ur Babel; m var och en s ka r dda sitt liv, så att I icke f g  genom dess missg ning. Ty detta   f  HERREN en

hämndens tid, d han vill vederg la det vad det har gjort.

051:007 Babel var i HERRENS hand en gyllene kalk som gjorde hela jorden drucken. Av dess vin drucko folken, och s blevo folken såsom vanvettiga.

051:008 Men plötsligt   nu Babel fallet och krossat. J mren eder över henne, h mten balsam för hennes pl ga, om hon till  ventyrs kan helas.

051:009  Ja, vi hava sökt hela Babel, men hon har icke kunnat helas; låt oss l mna henne och g var och en till sitt land. Ty hennes straffdom r cker upp till himmelen och när allt upp till skyarna.

051:010 HERREN har låtit vår r tt g fram; kom, låt oss f tt ja i Sion HERRENS, vår Guds, verk.?

051:011 V ssen pilarna, fatten sk darna. HERREN har uppväckt de mediska konungarnas ande; ty hans tankar äro vända mot Babel till att f rd va det. Ja, HERRENS hämnd   h r, hämnden för hans tempel.

051:012 Resen upp ett baner mot Babels murar, h len sträng vakt, st len ut väktare, l ggen bakh l; ty HERREN har fattat sitt beslut, och han gör vad han har talat mot Babels invånare.

051:013 Du som bor vid stora vatten och   s rik p skatter, din  nde har nu kommit, din vinningslystnads m tt   fyllt.

051:014 HERREN Sebaot har svurit vid sig själv: sannerligen, om jag  n har uppfyllt dig med mänskors s talrika som gr shoppor, så skall man dock f upph va skådeskri över dig.

051:015 Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han utspänt himmelen.

051:016 När han vill låta höra sin röst, d brusa himmelens vatten, d l ter han regnskyar stiga upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och f r vinden ut ur dess f varingsrum.

051:017 Såsom d rar st d alla mänskors där och begripa intet; guldsmederna komma då alla p skam med sina bel ten, ty deras gjutna bel ten äro l gn, och ingen ande   i dem.

051:018 De äro f f nglighet, en tillverkning att le  ; n r hemsökelsen kommer över dem, måste de förgås.

051:019 Men sådan   icke han som   Jakobs del; nej, det   han som har skapat allt, och s skilt sin arvedels stam. HERREN Sebaot   hans namn.

051:020 Du var min hammare, mitt stridsvapen; med dig krossade jag folk, med dig f rd vade jag riken.

051:021 Med dig krossade jag h st och ryttare; med dig krossade jag vagn och k sven.

051:022 Med dig krossade jag man och kvinna; med dig krossade jag gammal och ung; med dig krossade jag yngling och jungfru.

051:023 Med dig krossade jag herden och hans hjord; med dig krossade jag  kermannen och hans oxpar; med dig krossade jag st th lare och landshövding.

051:024 Men nu skall jag vederg la Babel och alla Kaldeens inbyggare

allt det onda som de hava f?r?vat mot Sion, inf?r edra ?gon,
s?ger HERREN.

051:025 Se, jag skall v?nda mig mot dig, du f?rd?rvets berg, s?ger
HERREN, du som f?rd?rvade hela jorden; och jag skall utr?cka min
hand mot dig och v?tra dig ned fr?n klipporna och g?ra dig till
ett f?br?nt berg,

051:026 s?att man icke av dig skall kunna taga vare sig h?nsten eller
grundsten, utan du skall bliva en ?demark f?r ev?rdlig tid,
s?ger HERREN.

051:027 Resen upp ett baner p?jorden, st?ten i basun ibland folken,
invigen folk till strid mot det, b?den upp mot det riken, b?de
Ararats, Minnis och Askenas', tills?ten h?vdingar mot det,
dragen ditupp med h?star som likna borstiga gr?shoppor.

051:028 Invigen folk till strid mot det: Mediens konungar, dess
st?th?lare och alla dess landsh?vdingar, och hela det land som
lyder under deras v?de.

051:029 D?darrar jorden och b?var, ty nu fullbordas vad HERREN t?nkte
mot Babel: att han ville g?ra Babels land till en ?demark, d?r
ingen skulle bo.

051:030 Babels hj?tar upph?ra att strida, de sitta stilla i sina
f?sten; deras styrka har f?svunnit, de hava blivit s?som
kvinnor. Man har t?nt eld p?dess boningar; dess bommar ?ro
s?nderbrutna.

051:031 L?parna l?pa mot varandra, den ene budb?aren korsar den andres
v?g, med bud till konungen i Babel om att hela hans stad ?r
intagen,

051:032 att vadst?lena ?ro besatta och dammarna f?br?nda i eld och
krigsm?nnen gripna av skr?ck.

051:033 Ty s?s?ger HERREN Sebaot, Israels Gud: Dottern Babel ?r s?som
en tr?skplats, n?r man just har trampat till den; ?nu en liten
tid, och sk?rdetiden kommer f?r henne.

051:034 Upp?tit mig och f?rgjort mig har han, Nebukadressar, konungen i
Babel. Han har gjort mig till ett tomt k?t; lik en drake har
han uppslukat mig, han har fyllt sin buk med mina l?ckerheter
och drivit mig bort.

051:035 ?Den or?tt mig har skett och det som har vederfarits mitt k?tt,
det komme ?ver Babel?, s?m?Sions inv?hare s?ga; och ?Mitt blod
komme ?ver Kaldeens inbyggare?, s?m?Jerusalem s?ga.

051:036 D?r?r s?ger HERREN s?

Se, jag skall utf?ra din sak
och utkr?va din h?mnd.

Jag skall l?ta dess hav sina bort
och dess brunn uttorka,

051:037 och Babel skall bliva en stenhop,
en boning f?r schakaler,
ett f?rem? f?r h?pnad och begabberi,
s?att ingen kan bo d?r.

051:038 Alla ryta de nu s?som lejon;
de skria s?som lejonungar.

051:039 Men n?r de ?ro som mest uppt?nda,
skall jag tillreda ? dem ett g?stabud;
jag skall g?ra dem druckna,
s?att de jubla.

S?skola de somna in i en evig s?mn,
ur vilken de aldrig skola uppvakna,

säger HERREN.

051:040 Jag skall föra dem ned till att slaktas såsom lamm,
likasom vädurar och bockar.

051:041 Huru har icke Sesak blivit intaget
och hon som var hela jordens berömmelse erövrade!
Huru har icke Babel blivit ett föremål
för höfnad bland folken!

051:042 Havet steg upp över Babel;
av dess brusande böljor blev det övertöckt.

051:043 Så blev av dess städer en ödemark,
ett torrt land och en hedmark,
ett land där ingen bor,
och där intet människobarn går fram.

051:044 Ja, jag skall hemsöka Bel i Babel
och taga ut ur hans gap vad han har slukat;
och folken skola icke mer strömma till honom.
Babels murar skola ock falla.

051:045 Dragen ut dörförh, mitt folk; mörvar och en söka rädda sitt liv
undan HERRENS vredes gård.

051:046 Varen icke försägd i edra hjärtan, och frukten icke för de
olycksbud som hörs i landet, om för ett olycksbud kommer det ena
fört och sedan nästa för ett nytt olycksbud, och om för vad råder
på jorden och hörs skare stört mot hörs skare.

051:047 Se, dörför skola dagar komma, där jag skall hemsöka Babels
belägen, och där hela dess land skall stå med skam och alla skola
falla slagna därinne.

051:048 Dö skola himmel och jord jubla över Babel, de och allt vad i dem
är, där nu förhöjarna komma över det norrför, säger HERREN.

051:049 Ja, I slagna av Israel, också Babel måste falla, likasom för
Babel människor fölo slagna över hela jorden.

051:050 I som haven lyckats rädda eder undan svärdet, gör stad, stannen
icke. Kommen ihåg HERREN, i fjärran land, och tänken på
Jerusalem.

051:051 Vi stå höft med skam, ja vi måste höra smädelse; blygsel höjer
vårt ansikte, ty frömlingar hava kastat sig över vad heligt som
fanns i HERRENS hus.

051:052 Se, dörför skola dagar komma, säger HERREN, där jag skall hemsöka
dess belägen, och där slagna män skola jämsa sig i hela dess
land.

051:053 Om Babel för stege upp till himmelen, och om det gjorde sin
befästning för söhö och stark sö skulle dock förhöjare iför
mig komma över det, säger HERREN.

051:054 Klagorop hörs från Babel, och stort brak från kaldæernas land.

051:055 Ty HERREN förhöjer Babel och gör slut på det stora larmet
därinne. Och deras böljor brusa såsom stora vatten; dönet av dem
ljuder högt.

051:056 Ty över det, över Babel, kommer en förhöjare, och dess hjärtar
tagas till fönga, deras böljor brytas sönder. Se, HERREN för en
vedergällningens Gud; han lör till fullt.

051:057 Ja, jag skall göra dess furstar druckna, sö också dess visa män,
dess störtare, dess landshövdingar och dess hjärtar, och de
skola somna in i en evig sömn, ur vilken de aldrig skola
uppvakna, säger konungen, han vilkens namn för HERREN Sebaot.

051:058 S? s?ger HERREN Sebaot:
Det vida Babels murar
skola i grund omst?rtas,
och dess h?ga portar
skola br?nnas upp i eld.
S? m?da sig folken
f?r det som skall bliva till intet,
och folkslagen arbeta sig tr?ta
f?r det som skall f?rbr?nnas av elden.

051:059 Detta ?r vad profeten Jeremia bj?d Seraja, son till Neria, son till Mahaseja, n?r denne begav sig till Babel med Sidkia, Juda konung, i hans fj?rde regerings?. Seraja var n?mligen den som hade bestyret med l?gerplatserna.

051:060 Och Jeremia tecknade i en och samma bok upp alla de olyckor som skulle komma ?ver Babel, allt detta som nu ?r skrivet om Babel.

051:061 Jeremia sade till Seraja: ?N? du kommer till Babel, s?se till, att du l?ser upp allt detta.

051:062 Och du skall s?ga: 'HERRE, du har sj?v talat om denna ort att du vill f?rd?va den, s?att ingen mer skall bo d?r, varken n?gon m?nskiska eller n?got djur; ty den skall vara en ?demark f?r ev?rdlig tid.'

051:063 Och n?r du har l?st upp boken till slut, s?bind en sten vid den och kasta den ut i Frat,

051:064 och s?g: 'P?detta s?tt skall Babel sjunka ned och icke mer komma upp, f?r den olyckas skull som jag skall l?ta komma ?ver det, mitt under deras ?lan.'?

S?l?ngt Jeremias ord.

052:001 Sidkia var tjuuett ?r gammal, n?r han blev konung, och han regerade elva ?r i Jerusalem. Hans moder hette Hamital, Jeremias dotter, fr?n Libna.

052:002 Han gjorde vad ont var i HERRENS ?gon, alldeles s?som Jojakim hade gjort.

052:003 Ty p?grund av HERRENS vrede skedde vad som skedde med Jerusalem och Juda, till dess att han kastade dem bort ifr?n sitt ansikte.

Och Sidkia avf?l fr?n konungen i Babel.

052:004 D?, i hans nionde regerings?, i tionde m?naden, p?tionde dagen i m?naden, kom Nebukadressar, konungen i Babel, med hela sin h?r till Jerusalem, och de bel?grade det; och de byggde en bel?gringsmur runt omkring det.

052:005 S?blev staden bel?grad och f?rblev s? ?nda till konung Sidkias elfte regerings?.

052:006 Men i fj?rde m?naden, p?nionde dagen i m?naden, var hungersn?den s?stor i staden, att m?ngden av folket icke hade n?got att ?ta.

052:007 Och staden stormades, och allt krigsfolket flydde och drog ut ur staden om natten genom porten mellan de b?da murarna (den port som ledde till den kungliga tr?dg?rden), medan kald?erna l?go runt omkring staden; och de togo v?gen ?r Hedmarken till.

052:008 Men kald?ernas h?r f?rf?jde konungen, och de hunno upp Sidkia p?Jerikos hedmarker, sedan hela hans h?r hade ?vergivit honom och skingrat sig.

052:009 Och de grepo konungen och f?rde honom till den babyloniske konungen i Ribla i Hamats land; d?r h?l denne ranns?kning och dom med honom.

052:010 Och konungen i Babel l?t slakta Sidkias barn inf?r hans ?gon;

- d?j?nte I? han ock slakta alla Juda furstar i Ribla.
- 052:011 Och p?Sidkia sj?v I? han sticka ut ?gonen och I? f?ngsla honom med kopparfj?trar. Och konungen i Babel f?de honom d?fter till Babel och I? honom sitta i f?ngelsehuset ?nda till hans d?dsdag.
- 052:012 I femte m?naden, p?tionde dagen i m?naden, detta i den babyloniske konungen Nebukadressars nittonde regerings?, kom Nebusaradan, ?versten f? drabanterna; denne var den babyloniske konungens f?troendeman vid Jerusalem.
- 052:013 Han br?nde upp HERRENS hus och konungshuset; ja, alla hus i Jerusalem, i synnerhet alla de f?n?mas hus, br?nde han upp i eld.
- 052:014 Och alla murar runt omkring Jerusalem br?tos ned av hela den h? av kald?er, som ?versten f? drabanterna hade med sig.
- 052:015 Och en del av de ringaste bland folket och den ?vriga ?erstoden av folket, dem som voro kvar i staden, och de ?verl?pare som hade g?tt ?ver till konungen i Babel, s?ock det hantverksfolk som fanns kvar, dem f?de Nebusaradan, ?versten f? drabanterna, bort i f?ngenskap.
- 052:016 Men av de ringaste i landet I?mnade Nebusaradan, ?versten f? drabanterna, n?gra kvar till ving?rdsman? och ?kerm?.
- 052:017 Kopparpelarna i HERRENS hus, b?ckenst?len och kopparhavet i HERRENS hus slogo kald?erna s?nder och f?de all kopparen till Babel.
- 052:018 Och askk?len, skovlarna, knivarna, de b?da slagen av sk?lar och alla koppark?l som hade begagnats vid gudstj?nsten togo de bort.
- 052:019 Likaledes tog ?versten f? drabanterna bort faten, fyrfaten, offersk?larna, askk?len, ljusstakarna, de andra sk?larna och b?garna, allt vad som var av rent guld eller av rent silver.
- 052:020 Vad ang? de tv?pelarna, havet som var allenast ett, och de tolv kopparoxarna under b?ckenst?len, som konung Salomo hade I?tit g?a till HERRENS hus, s?kunde kopparen i alla dessa f?rem? icke v?gas.
- 052:021 Och vad pelarna ang?, s?var den ena pelaren aderton alnar h?, och en tolv alnar I?ng tr?d m?tte dess omf?ng, och den var fyra finger tjock och ih?lig.
- 052:022 Och ovanp?den var ett pelarhuvud av koppar; och detta ena pelarhuvud var fem alnar h?gt, och ett n?verk och granat?plen funnos p?pelarhuvudet runt omkring, alltsammans av koppar. Och likadant var det p?den andra pelaren med fina granat?plen.
- 052:023 Och granat?plena voro nittiosex ut?; men tillsammans voro granat?plena p?n?verket runt omkring ett hundra.
- 052:024 Och ?versten f? drabanterna tog ?verstepr?sten Seraja j?nte Sefanja pr?sten n?st under honom, s?ock de tre som h?lo vakt vid tr?skeln,
- 052:025 och fr?n staden tog han en hovman, den som var anf?rare f? krigsfolket, och sju av konungens n?maste m?, som p?r?ffades i staden, s?ock h?h?vitsmannens sekreterare, som pl?gade utskri?a folket i landet till krigstj?nst, och sextio andra m? av landets folk, som p?r?ffades i staden--
- 052:026 dessa tog Nebusaradan, ?versten f? drabanterna, och f?de dem till den babyloniske konungen i Ribla.
- 052:027 Och konungen i Babel I? avliva dem d?, i Ribla i Hamats land. S?blev Juda bortf?t fr?n sitt land.

052:028 Detta är antalet av dem som Nebukadnessar förde bort: i det sjunde året tre tusen tjugutre judar,
 052:029 och i Nebukadnessars adertonde: regeringens är åtta hundra trettiofyra personer från Jerusalem.
 052:030 Men i Nebukadnessars tjugutredje regeringens är bortförde Nebusaradan, översten för drabanterna, av judarna sju hundra fyrtiofem personer. Hela antalet utgjorde fyra tusen sex hundra personer.

052:031 Men i det trettiosjunde året sedan Jojakin, Juda konung, hade blivit bortförd i fångenskap, i tolfte månaden, på tjugufemte dagen i månaden, tog Evil-Merodak, konungen i Babel--samma år han blev konung--Jojakin, Juda konung, till nåder och förde honom ut ur fångelset.
 052:032 Och han talade vänligt med honom och gav honom översta platsen bland de konungar som voro hos honom i Babel.
 052:033 Han fick lägga av sin fångdräkt och beständigt äta vid hans bord, så länge han levde.
 052:034 Och ett ständigt underhåll gavs honom från konungen i Babel, visst för var dag, ända till hans dödsdag, så länge han levde.

Klagovisorna

001:001 Huru övergiven sitter hon icke,
 den folkrika staden!
 Hon har blivit lik en äska.
 Hon som var så mäktig bland folken,
 en furstinna bland landerna,
 hon måste nu gå från tröst.
 001:002 Bittert gråter hon i natten,
 och tårar rinna utför hennes kind.
 Ingen finnes, som tröstar henne,
 bland alla hennes vännar.
 Alla hennes närmaste hava varit trolösa mot henne;
 de hava blivit hennes fiender.
 001:003 Juda har måst gå i landsflykt efter att hava utsträtt elände
 och svåra vedermådor;
 hon bor nu bland hedningarna
 och finner ingen ro.
 Alla hennes förföljare hava fallit över henne,
 mitt i hennes trängnär.
 001:004 Vagnarna till Sion ligga stående,
 då nu ingen kommer till högtiderna.
 Alla hennes portar äro öde,
 hennes präster sucka.
 Hennes jungfrur äro bedrävade,
 och själva sörjer hon bittert.
 001:005 Hennes övänner hava fört övermakten,
 för hennes fiender gå allt väl.
 Ty HERREN har sått henne bedrävelser
 för hennes många överträdelsers skull.
 Hennes barn hava måst gå i fångenskap,
 bortdrivna av övnen.
 001:006 Söhar all dottern Sions hörlighet
 försvunnit ifrån henne.
 Hennes furstar likna hjortar

- som icke finna n̄got bete;
vanm̄ktiga s̄ka de fly bort,
undan sina f̄f̄jare.
- 001:007 I denna sitt el̄hdes och sin husvillhets tid
kommer Jerusalem ih̄g
allt vad dyrbart hon ̄gde
i forna dagar.
Nu d̄?hennes folk har fallit f̄r ov̄nnens hand
och hon icke har n̄gon hj̄pare
nu se hennes ov̄nner
med h̄n p̄?hennes underḡng.
- 001:008 Sv̄t hade Jerusalem f̄rsynda sig;
d̄f̄r har hon blivit en styggelse.
Alla som ̄rade henne f̄rakta henne nu,
d̄?de se hennes blygd.
D̄f̄r suckar hon ock sj̄lv
och drager sig undan.
- 001:009 Orenhet fl̄ckar hennes kl̄desf̄lar;
hon t̄nkte icke p̄anden.
D̄f̄r vart hennes fall s̄?gruvligt;
ingen finnes, som tr̄star henne.
Se, HERRE, till mitt el̄hde,
ty fienden f̄h̄ver sig.
- 001:010 Ov̄nnen r̄ckte ut sin hand
efter allt vad dyrbart hon ̄gde;
ja, hon fick se huru hedningar
kommo in i hennes helgedom,
just s̄dana som du hade f̄rbjudit
att komma in i din f̄rsamling.
- 001:011 Allt hennes folk m̄ste med suckan
tigga sitt br̄d;
f̄r vad dyrbart de ̄gde m̄ste de k̄pa sig mat
till att stilla sin hunger.
Se, HERRE, och akta p̄
huru f̄raktad jag har blivit.
- 001:012 Ḡr detta eder ej till sinnes, I alla som dragen v̄gen fram?
Akten h̄r p̄?och sen till:
kan n̄gon pl̄ga vara lik den
varmed jag har blivit hems̄kt,
den varmed HERREN har bedr̄vat mig
p̄sin gl̄dande vredes dag?
- 001:013 Fr̄n h̄den s̄nde han en eld
i mina ben och f̄rd̄vade dem.
Han bredde ut ett n̄t f̄r mina f̄tter,
han st̄tte mig tillbaka.
F̄r̄delse l̄t han ḡ?ver mig,
han gjorde mig maktl̄s f̄r alltid.
- 001:014 Mina ̄vertr̄delser kn̄tos samman
av hans hand till ett ok,
hoppbundna lades de p̄min hals;
s̄br̄t han ned min kraft.
Herren gav mig i h̄nderna p̄m̄nskors
som jag ej kan st̄?emot.
- 001:015 Alla de tappra k̄mpar jag hyste
aktade Herren f̄r intet.
Han lyste ut h̄gtid, mig till f̄rd̄v,
f̄r att krossa mina unga m̄n.
Ja, vinpressen trampade Herren
till of̄rd f̄r jungfrun dottern Juda.

001:016 Fjerdenskull gråter jag;
mitt åga, det flyter i tårar;
ty fjärran ifrån mig är de som skulle trösta mig
och vederkvicka min själ.
Fjärdelse har gått över mina barn,
ty fienden har blivit mig övermåttig.

001:017 Sion räck ut sina händer,
men ingen finnes, som tröstar henne;
mot Jakob bådade HERREN upp
övernär från alla sidor;
Jerusalem har blivit
en styggelse ibland dem.

001:018 Ja, HERREN är rättfärdig,
ty jag var gensträvig mot hans bud.
Hären då, alla I folk,
och sen min plåga:
mina jungfrur och mina unga män
fingo gå i fångenskap.

001:019 Jag kallade på mina vännar,
men de bedrogo mig.
Mina präster och mina äldste
fångingos i staden,
medan de tiggde sig mat
för att stilla sin hunger.

001:020 Se HERRE, huru jag är i nöd,
mitt innersta är upprört.
Mitt hjärta vänder sig i mitt bröst,
därför att jag var så gensträvig.
Ute har svärdet förgjort mina barn,
och inomhus pesten.

001:021 Vår här man huru jag suckar,
men ingen finnes, som tröstar mig;
alla mina fiender hära om min olycka och fröda sig
över att du har gjort detta.
Den dag du förkunnade har du låtit komma.
Dock, dem skall det gå såsom mig.

001:021 Låt all deras ondska komma inför ditt ansikte,
och hemsök dem,
likasom du har hemsökt mig
för alla mina överträdelsers skull
ty många är mina suckar,
och mitt hjärta är sjukt.

002:001 Huru häjjer icke Herren genom sin vrede
dottern Sion i mörker!
Från himmelen ned till jorden kastade han
Israels härlighet.
Han vördade sig icke om sin fotapall
på sin vredes dag.

002:002 Utan skonsamhet fördärvade Herren
alla Jakobs boningar;
i sin förgrymmelse bröt han ned
dottern Judas fästning,
ja, han slog dem till jorden, han oskådade
riket och dess furstar.

002:003 I sin vredes glöd högg han av
vart Israels horn;
han höll sin högra hand tillbaka,
när fienden kom.

Jakob f?br?nde han lik en l?gande eld,
 som f?t? allt runt omkring.
 002:004 Han sp?nde sin b?ge s?som en fiende,
 med sin h?gra hand stod han fram s?som en ov?n
 och dr?pte alla som voro v?a ?gons lust.
 ?ver dottern Sions hydda utg? han
 sin vrede s?som en eld.
 002:005 Herren kom s?som en fiende
 och f?d?vade Israel,
 han f?d?vade alla dess palats,
 han f?st?de dess f?sten;
 s?hopade han ?ver dottern Juda
 j?mmer p?j?mmer.
 002:006 Och han br? ned sin hydda s?som en tr?dg?rd,
 han f?st?de sin h?gtidsplats.
 B?de h?gtid och sabbat l? HERREN
 bliva f?g?na i Sion,
 och i sin vredes f?grymmelse f?sk? han
 b?de konung och pr?st.
 002:007 Herren f?kastade sitt altare,
 han gav sin helgedom till spillo.
 Murarna omkring hennes palatser
 gav han i fiendernas hand.
 De hovo upp rop i HERRENS hus
 s?som p?en h?gtidsdag.
 002:008 HERREN hade beslutit att f?st?a
 dottern Sions murar;
 han sp?nde m?sn?ret till att f?d?v
 och drog sin hand ej tillbaka.
 Han l? sorg komma ?ver vallar och murar;
 f?fallna ligga de nu alla.
 002:009 Hennes portar sj?nko ned i jorden,
 han br?kte och krossade hennes bommar.
 Hennes konung och furstar leva bland hedningar,
 ingen lag finnes mer;
 hennes profeter undf?ej heller
 n?gon syn fr?n HERREN.
 002:010 Dottern Sions ?dste sitta d?
 stumma p?jorden,
 de hava str?t stoft p?sina huvuden
 och h?jt sig i sorgdr?kt;
 Jerusalems jungfrur
 s?nka sina huvuden mot jorden.
 002:011 Mina ?gon ?o f?t?da av gr?,
 mitt innersta ? uppr?t,
 min lever ? s?som utgjuten p?jorden
 f? dottern mitt folks skada;
 ty barn och spenabarn f?sm?ta
 p?gatorna i staden.
 002:012 De ropa till sina m?drar:
 ?Var f?vi br?d och vin??
 Ty f?sm?ktande ligga de s?som slagna
 p?gatorna i staden;
 ja, de uppgiva sin anda
 i sina m?drars famn.
 002:013 Vad j?mf?ligt skall jag framl?gga f? dig,
 du dotter Jerusalem?
 Vilket liknande ?de kan jag draga fram till din tr?st,
 du jungfru dotter Sion?

- Din skada är ju stor såsom ett hav;
vem kan hela dig?
- 002:014 Dina profeters syner
voro falskhet och flöjd,
de blottade icke för dig din missgärning,
så att du kunde bli upprättad;
de utsagor de förkunnade för dig
voro falskhet och förfäelse.
- 002:015 Alla vädjefarande samlas ihop händerna,
dig till hjälp;
de vissla och skaka huvudet
till dottern Jerusalem:
Är detta den stad som man kallade 'skönhetsens fullhet',
'hela jordens fröjd'??
- 002:016 Alla dina fiender spötra upp
munnen emot dig,
de vissla och bita samman tänderna,
de säga: Vi hava fördärvat henne.
Ja, detta är den dag som vi bidade efter;
nu hava vi upplevat och sett den.?
- 002:017 HERREN har gjort vad han hade beslutit,
han har fullbordat sitt ord,
vad han för länge sedan hade förordnat;
han har brutit ned utan förskning.
Och han har låtit fienden glädjas över dig,
han har upphöjt dina ovägners horn.
- 002:018 Deras hjärtan ropa till Herren.
Du dottern Sions mur,
låt dina tårar rinna som en bäck,
både dag och natt;
låt dig icke förtäras,
unna ditt äga ingen ro.
- 002:019 Stå upp, ropa högt i natten,
när dess vakter begynna,
utgjut ditt hjärta såsom vatten
inför Herrens ansikte;
lyft upp till honom dina händer
för dina barns liv,
ty de fösmäktas av hunger
i alla gators hörd.
- 002:020 Se, HERRE, och akta på
vem du söker hemsäkt.
Skola då kvinnor någons äta sin livsfrukt,
barnen som de hava burit i sin famn?
Skall man i Herrens helgedom
dröpa präster och profeter?
- 002:021 På jorden, ute på gatorna, ligga de,
både unga och gamla;
mina jungfrur och mina unga män
hava fallit för svär.
Du dröpte på din vredes dag,
du slaktade utan förskning.
- 002:022 Såsom till en högtidsdag kallade du samman mot mig
förskräckelser ifrån alla sidor;
och på HERRENS vredes dag fanns ingen
som blev räddad och slapp undan.
Dem som jag hade burit i min famn och fostrat,
dem förgjorde min fiende.

003:001 Jag är en man som har prövat elände
under hans vredes ris.
003:002 Mig har han fört och låtit vandra
genom mörker och genom ljus.
003:003 Ja, mot mig vänder han sin hand beständigt,
äter och äter.
003:004 Han har uppbrutit mitt kött och min hud,
han har krossat benen i mig.
003:005 Han har kringskansat och omvänt mig
med gift och vedermåda.
003:006 I mörker har han lagt mig
sål som de löggesedan döda.
003:007 Han har kringmurat mig, så att jag ej kommer ut,
han har lagt på mig tunga fjättrar.
003:008 Huru jag än klagar och ropar,
tillstoppas han äronen för min bän.
003:009 Med huggen sten har han murat för mina vägar,
mina stigar har han gjort svåra.
003:010 En lurande björn är han mot mig,
ett lejon som ligger i försät.
003:011 Han födde mig på villovåg och rev mig i stycken,
förödelse låt han göra över mig.
003:012 Han spände sin båg och satte mig upp
till ett mål för sin pil.
003:013 Ja, pilar från sitt koger sände han
in i mina njurar.
003:014 Jag blev ett följande för hela mitt folk
en visa för dem hela dagen.
003:015 Han mätade mig med bittra äter,
han gav mig malört att dricka.
003:016 Han låt mina tänder bita sänder sig på stenar,
han höjde mig med aska.
003:017 Ja, du förkastade min själ och tog bort min frid;
jag visste ej mer vad lycka var.
003:018 Jag sade: Det är ute med min livskraft
och med mitt hopp till HERREN.
003:019 Tänk på mitt elände och min husvillhet,
på malörten och giftet!
003:020 Stadigt tänker min själ döpa
och är bedrövad i mig.
003:021 Men detta vill jag besinna,
och därför skall jag hoppas:
003:022 HERRENS nåd är det att det icke är ute med oss,
ty det är icke slut med hans barmhärtighet.
003:023 Den är var morgon ny,
ja, stor är din trofasthet.
003:024 HERREN är min del, det säger min själ mig;
därför vill jag hoppas på honom.
003:025 HERREN är god mot dem som förbida honom,
mot den själ som söker honom.
003:026 Det är gott att hoppas i stillhet
på hjälpa från HERREN.
003:027 Det är gott för en man att han för bär
ett ok i sin ungdom.
003:028 Må han sitta ensam och tyst,
när ett sådant pågges honom.
003:029 Må han sänka sin mun i stoffet;
kanhända finnes ännu hopp.
003:030 Må han vända kinden till den som slår honom

och låta mäta sig med smälek.
003:031 Ty Herren förkastar icke
för evig tid;
003:032 utan om han har bedrivit, så förbarmar han sig igen,
efter sin stora nåd.
003:033 Ty icke av villigt hjerta plågar han människors barn
och vålar dem bedrävelse.
003:034 Att man krossar under sina fötter
alla fögar i landet,
003:035 att man vränger en mans rätt
inför den Högstes ansikte,
003:036 att man går orätt mot en människa i någon hennes sak,
skulle Herren icke se det?
003:037 Vem sade, och det vart,
om det ej var Herren som bjöd?
003:038 Kommer icke från den Högstes mun
både ont och gott?
003:039 Varför knorrar du en människa här i livet,
varför en man, om han drabbas av sin synd?
003:040 Låt oss rannsaka våra vägar och pröva dem
och omvända oss till HERREN.
003:041 Låt oss upplyfta våra hjärtan, såväl som våra händer,
till Gud i himmelen.
003:042 Vi hava varit avfäliga och gensträliga,
och du har icke förlåtit det.
003:043 Du har häjt dig i vrede och förfäjt oss,
du har dröpt utan förskoning.
003:044 Du har häjt dig i moln,
så att ingen bär har nått fram.
003:045 Ja, orena och förtäta låter du oss stå
mitt ibland folken.
003:046 Alla våra fiender spärra upp
munnen emot oss.
003:047 Faror och fallgropar mäta oss
fördärv och skada.
003:048 Vattenbäckar rinna ned från mitt äga
för dottern mitt folks skada.
003:049 Mitt äga flödar utan uppehåll
och förtäras icke,
003:050 till dess att HERREN blickar ned från himmelen
och ser härtill.
003:051 Mitt äga vålar mig plåga
för alla min stads dättrars skull.
003:052 Jag bliver ivrigt jagad såsom en fågel
av dem som utan sak äro mina fiender.
003:053 De vilja förgöra mitt liv här i djupet,
de kasta stenar på mig.
003:054 Vatten strömma över mitt huvud,
jag säger: Det är ute med mig.
003:055 Jag kallar ditt namn, o HERRE,
har underst i djupet.
003:056 Du här min röst; tillslut icke ditt ära,
bered mig lindring, då jag nu ropar.
003:057 Ja, du nalkas mig, när jag kallar dig;
du säger: Frukta icke.
003:058 Du utför, Herre, min själ's sak,
du förlösar mitt liv.
003:059 Du ser, HERRE, den orätt mig vederfares;
skaffa mig rätt.

- 003:060 Du ser all deras h ndgirighet,
alla deras anslag mot mig.
- 003:061 Du h r deras sm delser, HERRE,
alla deras anslag mot mig.
- 003:062 Vad mina motståndare tala och tänka ut
 r beständigt riktat mot mig.
- 003:063 Akta p huru de hava mig till sin visa,
evad de sitta eller st upp.
- 003:064 Du skall giva dem vedergällning, HERRE,
efter deras h nders verk.
- 003:065 Du skall lägga ett t ckelse över deras hjärtan;
din förbannelse skall komma över dem.
- 003:066 Du skall förfölja dem i vrede och förgöra dem,
s att de ej best under HERRENS himmel.
- 004:001 Huru har icke guldets berövats sin glans,
den  dla metallen förvandlats!
Heliga stenar ligga kringkastade
i alla gators h n.
- 004:002 Sions ädlaste söner
som aktades lika med fint guld,
huru räknas de icke nu såsom lerkärl,
krukmakarh nders verk!
- 004:003 Sj va schakalerna räcka spenarna   sina ungar
för att giva dem di;
men dottern mitt folk har blivit grym,
lik strutsen i  nen.
- 004:004 Spenabarnets tunga
l der av t rst vid dess gom;
le späda barnen bedja om br d,
men ingen bryter sådant   dem.
- 004:005 De som f r  o läckerheter
försmäkta nu p gatorna;
de som uppf ddes i scharlakan
måste nu ligga i dyn.
- 004:006 S var dottern mitt folks missgärning st re
  Sodoms synd,
Sodoms, som omst ttades i ett ögonblick,
utan att m nskoh nder kommo därvid.
- 004:007 Hennes furstar voro mer glänsande   snö,
de voro vitare   mjök,
deras hy var r dare   korall,
deras utseende var likt safirens.
- 004:008 Nu hava deras ansikten blivit mörkare   svart färg,
man känner icke igen dem p gatorna;
deras hud sitter fastklibbad vid benen,
den har f rtorkats och blivit såsom tr .
- 004:009 Lyckligare voro de som dr ptes med svärd,
  de  o, som dr pas av hunger,
de som t ras bort under kval,
utan n ring från marken.
- 004:010 Med egna h nder måste  msinta kvinnor
koka sina barn
för att hava dem till föda
vid dottern mitt folks skada.
- 004:011 HERREN har uttömt sin f t nelse,
utgjutit sin vredes gl d;
i Sion har han t nt upp en eld,
som har f tt t dess grundvalar.

004:012 Ingen konung p?jorden hade trott det,
ingen som bor p?jordens krets,
att n?gon ov?n eller fiende skulle komma in
genom Jerusalems portar.

004:013 F?r dess profeters synders skull har s?skett,
f?r dess pr?sters missg?rningar,
d?r?r att de d?rinne utg?to
de r?ttf?rdigas blod.

004:014 S?som blinda irra de omkring p?gatorna,
fl?ckade av blod.
s?att ingen finnes, som v?gar
komma vid deras kl?der.

004:015 ?Viken undan!? ?Oren!?, s?ropar man framf?r dem;
?Viken undan, viken undan, kommen icke vid den!?
ja, flyktiga och ostadiga m?ste de vara;
bland hedningarna s?ger man om dem:
?De skola ej mer finna n?gon boning.?

004:016 HERRENS ?syn f?rskingrar dem,
han vill icke mer akta p?dem;
mot pr?sterna visas intet undseende,
mot de ?dste ingen misskund.

004:017 ?nnu f?rsm?kta v?ra ?gon
i f?r?ng v?ntan efter hj?p;
fr?n v?rt v?rdtorn speja vi
efter ett folk som ?nd?ej kan fr?sa oss.

004:018 Han lurar p?vara steg,
s?att vi ej v?ga g?p?v?ra gator.
V?r ?nde ?r n?ra, vara dagar ?ro ute;
ja, v?r ande har kommit.

004:019 V?ra f?rf?ljare voro snabbare
?n himmelens ?nar;
p?bergen jagade de oss,
i ?knen lade de f?rs?r f?r oss.

004:020 HERRENS smorde, han som var v?r livsfl?kt,
blev f?ngad i deras gropar,
han under vilkens skugga vi hoppades
att f?leva bland folken.

004:021 Ja, fr?da dig och var glad, du dotter Edom,
du som bor i Us' land!
Ocks?till dig skall kalken komma;
du skall varda drucken och f?ligga blottad.

004:022 Din missg?rning ?r ej mer, du dotter Sion;
han skall ej ?ter f?ra dig bort i f?ngenskap.
Men din missg?rning, du dotter Edom, skall han hems?ka;
han skall uppenbara dina synder.

005:001 T?nk, HERRE, p?vad som har vederfarits oss
sk?da ned och se till v?r sm?lek.

005:002 V?r arvedel har kommit i fr?mlingars ?go,
v?ra hus i utl?nningars.

005:003 Vi hava blivit v?rnl?sa, vi hava ingen fader;
v?ra m?drar ?ro s?som ?kor.

005:004 Vattnet som tillh?r oss f?vi dricka allenast f?r penningar;
v?r egen ved m?ste vi betala.

005:005 V?ra f?rf?ljare ?ro oss p?halsen;
huru tr?ta vi ?n ?ro, unnas oss dock ingen vila.

005:006 Vi hava m?st giva oss under Egypten,
under Assyrien, f?r att f?br?d till att m?ta oss med.

005:007 V?ra f?der hava syndat, de ?ro icke mer,

vi måste bära deras missgöningar.
005:008 Trävar för rida över oss;
ingen finnes, som rycker oss ur deras vrid.
005:009 Med fara för vårt liv hämta vi vårt bröd,
bärga det undan äknens svird.
005:010 Vår hud är glädande såsom en ugn,
för brännande hungers skull.
005:011 Kvinnorna kränktes man i Sion,
jungfrurna i Juda städer.
005:012 Furstarna blevo upphängda av deras händer,
för de ädste visade de ingen försyn.
005:013 Ynglingarna måste bära pöskvarnstenar,
och gossarna dignade under vedbördor.
005:014 De gamla sitta icke mer i porten,
de unga hava upphört med sitt strängospel.
005:015 Vår hjärtan hava icke mer någon fröjd
i sorgeligt för vårt dans förvandlad.
005:016 Kronan har fallit ifrån vårt huvud;
ve oss, att vi syndade så!
005:017 Därför hava också vår hjärtan blivit sjuka,
därför för vår någon försmäktade,
005:018 för Sions bergs skull, som nu ligger öde,
så att rånarna ströva omkring därpå?
005:019 Du, HERRE, tronar evinnerligen;
din tron består från släkte till släkte.
005:020 Varför vill du för alltid förgöra oss,
förkasta oss för beständigt?
005:021 Tag oss åter till dig, HERRE, så att vi förvånas åter;
för nya våra dagar, så att de bliva såsom fordom.
005:022 Eller har du alldeles förkastat oss?
Förtämnas du på oss så förvermtan?

Hesekiel

001:001 I det trettionde året, på femte dagen i fjärde månaden, när jag
var bland de fångna vid strömmen Kebar, öppnades himmelen, och
jag såg en syn från Gud.
001:002 På femte dagen i månaden, när femte året gick, efter att konung
Jojakin hade blivit bortförd i fångenskap,
001:003 kom HERRENS ord till prästen Hesekiel, Busis son, i kaldäernas
land vid strömmen Kebar, och HERRENS hand kom där över honom.
001:004 Och jag fick se en stormvind komma norrifrån, ett stort moln med
flammande eld, och ett sken omgav det; och mitt däri, mitt i
elden, syntes något som var såsom glänsande malm.
001:005 Och mitt däri syntes något som liknade fyra vändanden, och dessa
sågo ut på följande sätt: de liknade människor,
001:006 men vart vändande hade fyra ansikten, och vart och ett av dem
hade fyra vingar,
001:007 och deras ben voro raka och deras fötter såsom fötterna på en
kalv och de glimmade såsom glänsande koppar.
001:008 Och de hade människohänder under sina vingar på alla fyra
sidorna. Och med de fyras ansikten och vingar förhöll det sig
så?
001:009 deras vingar slöt sig intill varandra; och när de gingo,
behövde de icke vända sig, utan gingo alltid rakt fram.

001:010 Och deras ansikten liknade människoansikten, och alla fyra hade lejonansikten på högra sidan, och alla fyra hade tjuransikten på vänstra sidan, och alla fyra hade också människansikten.

001:011 Så var det med deras ansikten. Och deras vingar voro utbredda upptill; vart vände hade två vingar med vilka de slöt sig intill varandra, och tvärsom betrökte deras kroppar.

001:012 Och de gingo alltid rakt fram; vart anden ville gå, dit gingo de, och när de gingo, behövde de icke vända sig.

001:013 Och vändena voro till sitt utseende lika eldsglöd, som brunno likasom bloss, under det att elden för omkring mellan vändena; och den gav ett sken ifrån sig, och ljungeldar förde ut ur elden.

001:014 Och vändena hastade fram och tillbaka likasom blixnar.

001:015 När jag nu såg på vändena, fick jag se ett hjul stå på jorden, invid vändena, vid var och en av deras fyra framsidor.

001:016 Och det såg ut som om hjulen voro gjorda av något som liknade krysolit, och alla fyra voro likadana; och det såg vidare ut som om de voro så gjorda, att ett hjul var insatt i ett annat.

001:017 När de skulle gå, kunde de gå till alla fyra sidorna, de behövde icke vända sig, när de gingo.

001:018 Och deras låtar voro höga och fräsklyckliga, och på alla fyra voro låtarna fullsatta med ljud runt omkring.

001:019 Och när vändena gingo, gingo också hjulen invid dem, och när vändena lyfte sig upp över jorden lyfte sig också hjulen.

001:020 Vart anden ville gå, dit gingo de, ja, varhelst anden ville gå, och hjulen lyfte sig jämte dem, ty vändenas ande var i hjulen.

001:021 När vändena gingo, gingo också dessa; när de stodo stilla, stodo också dessa stilla; när de lyfte sig upp över jorden, lyfte sig också hjulen jämte dem, ty vändenas ande var i hjulen.

001:022 Och över vändenas huvuden syntes något som liknade ett himlafäste, till utseendet såsom underbar kristall, utspänt ovanpå deras huvuden.

001:023 Och under fästet voro deras vingar utbredda rakt emot varandra Vart särskilt vände hade två vingar med vilka det kunde beträcka sin kropp.

001:024 Och när de gingo, låt de höret av deras vingar i mina öron såsom de höret av stora vatten, såsom den Allsmäktiges röst; ja, det var ett väldigt dån, likt de höret från en härskara. Men när de stodo stilla, höll de sina vingar nedsänkta.

001:025 Och ovan fästet, som vilade på deras huvuden, de höde det; när de dästodo stilla, höll de sina vingar nedsänkta.

001:026 Och ovanpå fästet, som vilade på deras huvuden, syntes något som såg ut att vara av safirsten, och som liknade en tron; och ovanpå det som liknade en tron satt en som till utseendet liknade en människa,

001:027 Och jag såg något som var såsom glänsande malm och omgivet runt omkring av något som såg ut såsom eld, höda ifrån det som såg ut att vara hans lånder och sedan allt uppåt. Men nedåt från det som såg ut att vara hans lånder såg jag något som såg ut såsom eld; och ett sken omgav honom.

001:028 Såsom bogen som synes i skyn, när det regnar, så såg skenet ut därt runt omkring.

Så såg det ut, som tycktes mig vara HERRENS höglighet; och när jag såg det, föll jag ned på mitt ansikte, och jag höde röst av en som talade

002:001 Och han sade till mig: Du människobarn, stå upp på dina fötter,

s?vill jag tala med dig.?

002:002 N?r han s?talade till mig, kom en andekraft i mig och reste upp mig p?mina f?tter; och jag h?rde p?honom som talade till mig.

002:003 Och han sade till mig: ?Du m?nniskobarn, jag s?nder dig till Israels barn, de avf?lliga hedningarna som hava avfallit fr?n mig; de och deras f?der hava beg?tt ?vertr?delser mot mig allt intill den dag som i dag ?r.

002:004 Till barnen med h?rda pannor och f?rstockade hj?rtan s?nder jag dig, och du skall s?ga till dem: 'S?s?ger Herren, HERREN'

002:005 Och evad de h?ra d?r?eller icke--ty de ?ro ett genstr?vigt sl?kte--s?skola de dock f?rnimma att en profet har varit ibland dem.

002:006 Och du, m?nniskobarn, frukta icke f?r dem, och frukta icke f?r deras ord, fast?n du omgives av tistlar och t?rnen och bor ibland skorpioner. Nej, frukta icke f?r deras ord, och var icke f?rf?rad f?r dem sj?lva, d?de nu ?ro ett genstr?vigt sl?kte.

002:007 Utan tala mina ord till dem, evad de h?ra p?dem eller icke, d? de nu ?ro s?genstr?viga.

002:008 Men du, m?nniskobarn, h?r nu vad jag talar till dig; var icke genstr?vig s?som detta genstr?viga sl?kte. ?ppna din mun och ? vad jag giver dig.?

002:009 Och jag fick se en hand utr?ckas mot mig, och i den s?g jag en bokrulle.

002:010 Och denna breddes ut framf?r mig, och den var fullskriven innan och utan; och d?r voro uppskrivna klagos?nger, suckan och verop.

003:001 Och han sade till mig: ?Du m?nniskobarn, ? vad du h?r finner, ? upp denna rulle, och g? sedan ?stad och tala till Israels hus.?

003:002 D?r ?ppnade jag min mun, och han gav mig rullen att ?ta.

003:003 Och han sade till mig: ?Du m?nniskobarn, du m?ste m?ta din buk och fylla dina in?vor med den rulle som jag nu giver dig.? Och jag ?r, och den var i min mun s?r s?som honung.

003:004 Och han sade till mig: ?Du m?nniskobarn, g? bort till Israels hus och tala till dem med mina ord.

003:005 Ty du bliver ju icke s?nd till ett folk med obegripligt spr?k och tr?g tunga, utan till Israels hus,

003:006 icke till m?ngahanda folk med obegripligt spr?k och tr?g tunga, vilkas tal du icke f?rst?r; sannerligen, s?nde jag dig till s?dana, s?skulle de h?ra p?dig

003:007 Men Israels hus vill icke h?ra p?dig, ty de vilja icke h?ra p? mig; hela Israels hus har h?rda pannor och f?rh?rdade hj?rtan.

003:008 Men se, jag g?r ditt ansikte h?rt s?som deras ansikten, och din panna h?rd s?som deras pannor.

003:009 Ja, jag g?r din panna h?rd s?som diamant, h?rdare ?n flinta. Du skall icke frukta f?r dem och icke f?rf?ras f?r dem, d?de nu ?ro ett genstr?vigt sl?kte.?

003:010 Och han sade till mig: ?Du m?nniskobarn, allt vad jag talar till dig skall du upptaga i ditt hj?rta och h?ra med dina ?ron.

003:011 Och g? bort till dina f?ngna landsm?n, och tala till dem och s?g till dem: 'S?s?ger Herren, HERREN'--evad de nu h?ra d?r? eller icke.?

003:012 Och en andekraft lyfte upp mig, och jag h?rde bakom mig ljudet av ett v?rdigt d?n: ?Lovad vare HERRENS h?rlighet, d?r varest

den ?!?

003:013 s?ock ljudet av v?sendenas vingar, som r?de vid varandra, och ljudet av hjulen j?nte dem och ljudet av ett v?digt d?n.

003:014 Och en andekraft lyfte upp mig och f?rde mig bort, och jag f?rdades ?stad, bedr?vad och uppr?d i min ande, och HERRENS hand var stark ?ver mig.

003:015 Och jag kom till de f?ngna i Tel-Abib, till dem som bodde vid str?mmen Kebar, till den plats d?r de bodde; och jag satt d?r ibland dem i sju dagar, f?rs?nkt i djup sorg.

003:016 Men efter sju dagar kom HERRENS ord till mig; han sade:

003:017 ?Du m?nskobarn, jag har satt dig till en v?ktare f?r Israels hus, f?r att du ?mina vagnar skall varna dem, n?r du h?r ett ord fr?n min mun.

003:018 Om jag s?ger till den ogudaktige: 'Du m?ste d? och du d?icke varnar honom, ja, om du icke s?ger n?got till att varna den ogudaktige f?r hans ogudaktiga v?g och r?dda hans liv, d?skall v? den ogudaktige d?genom sin missg?ning, men hans blod skall jag utkr?vva av din hand.

003:019 Men om du varnar den ogudaktige och han likv? icke v?nder om fr?n sin ogudaktighet och sin ogudaktiga v?g, d?skall visserligen han d?genom sin missg?ning, men du sj?v har r?ddat din sj?.

003:020 Och om en r?tf?rdig man v?nder om fr?n sin r?tf?rdighet och g?r vad or?t ?r, s?skall jag l?gga en st?sten i hans v?g, och han skall d?. Om du d?icke har varnat honom, s?skall han v? d?genom sin synd, och den r?tf?rdighet som han f?r har ?vat skall icke varda ih?kommen, men hans blod skall jag utkr?vva av din hand.

003:021 Men om du har varnat den r?tf?rdige, f?r att han, den r?tf?rdige, icke skall synda, och han s?avh?ller sig fr?n synd, d?skall han f?rvisso f?leva, d?f?r att han l?t varna sig, och du sj?v har d?r?ddat din sj?.

003:022 Och HERRENS hand kom d?r ?ver mig, och han sade till mig: ?St? upp och g?ut p?s?l?ten; d?r skall jag tala med dig.?

003:023 D?stod jag upp och gick ut p?s?l?ten; och se, d?r stod HERRENS h?rlighet, alldeles s?dan som jag hade sett den vid str?mmen Kebar; och jag f?ll ned p?mitt ansikte.

003:024 Men en andekraft kom i mig och reste upp mig p?mina f?tter. Och han talade med mig och sade till mig: ?G?och st?ng dig inne i ditt hus.

003:025 Och se, du m?nskobarn, bojor skola l?ggas p?dig, och du skall bliva bunden med s?dana, s?att du icke kan g?ut bland de andra.

003:026 Och jag skall l?ta din tunga l?da vid din gom, s?att du bliver stum och icke kan bestraffa dem, d?de nu ?ro ett genstr?vigt sl?kte.

003:027 Men n?r jag talar med dig, skall jag uppl?ta din mun, s?att du kan s?ga till dem: 'S?s?ger Herren, HERREN.' Den som d?vill h?ra, han h?re, och den som icke vill, han h?re icke, d?de nu ?ro ett genstr?vigt sl?kte.?

004:001 Och du, m?nskobarn, tag dig en tegeltavla och l?gg den framf?r dig och rista p?den in en stad, n?mligen Jerusalem.

004:002 Och res upp b?verk mot den och bygg en bel?gringsmur mot den och kasta upp en vall mot den och sl?upp l?ger mot den och s?tt upp murbr?ckor mot den runt omkring.

004:003 Och tag dig en j?rnpl? och s?tt upp den s?som en j?rnv?gg

mellan dig och staden; och vänd s?ditt ansikte emot den och
håll den bel?grad och ans?tt den. Detta skall vara ett tecken
f? Israels hus.

004:004 Och l?gg du dig p?din v?nstra sida och l?gg Israels hus'
missg?ning ovanp?, lika m?nga dagar som du ligger s?, skall du
b?ra p?deras missg?ning.

004:005 Jag skall l?ta deras missg?nings? f? dig motsvaras av ett
lika antal dagar, n?mligen av tre hundra nittio dagar; s?l?nge
skall du bara p?Israels hus' missg?ning.

004:006 Och sedan, n? du har fullgjort detta, skall du l?gga dig p?din
h?gra sida och b?ra p?Juda hus' missg?ning; i fyrtio dagar,
var dag svarande mot ett ?, skall denna min f?reskrift g?la
f? dig.

004:007 Och du skall v?nda ditt ansikte och din blottade arm mot det
bel?grade Jerusalem och profetera mot det.

004:008 Och se, jag skall l?gga bojor p?dig, s?att du icke kan v?nda
dig fr?n den ena sidan p?den andra, f?r?n dina bel?gringsdagar
?o slut.

004:009 Och tag dig vete, korn, b?nor, lins?ter, hirs och sp?t och
l?gg detta i ett och samma k?l och baka dig br?d d?rav; lika
m?nga dagar som du ligger p?ena sidan, allts?tre hundra nittio
dagar, skall detta vara vad du har att ?a.

004:010 Den mat som du f? att ?a skall du ?a efter vikt, tjugu siklar
om dagen; detta skall du hava att ?a fr?n en viss timme ena
dagen till samma timme n?sta dag

004:011 Du skall ock dricka vatten efter m?tt, n?mligen en sj?tedels
hin; s?mycket skall du hava att dricka fr?n en viss timme ena
dagen till samma timme n?sta dag.

004:012 Tillredd s?som kornkakor skall maten ?as av dig, och du skall
tillreda den inf? deras ?gon p?br?nsle av m?nskotr?ck.

004:013 Och HERREN tillade: ?Likas?skola Israels barn ?a sitt br?d
orent bland hedningarna, till vilka jag skall f?driva dem.?

004:014 Men jag svarade: ?Ack, Herre, HERRE! Se, jag har ?nnu aldrig
blivit orenad. Jag har aldrig, fr?n min ungdom och intill nu,
?tit n?got sj?vd?tt eller ihj?rivet djur; och s?dant k?tt som
r?knas f? vederstyggligt har aldrig kommit i min mun.?

004:015 D?sade han till mig: ?V?an, jag vill l?ta dig taga kospillning
i st?let f? m?nskotr?ck; vid s?dan m?du baka ditt br?d.?

004:016 Och han sade ?er till mig: ?Du m?nskobarn, se, jag vill
f?dr?va livsuppeh?let f? Jerusalem, s?att de skola ?a br?d
efter vikt, och det med oro, och dricka vatten efter m?tt, och
det med f?f?an;

004:017 ja, s?att de lida brist p?br?d och vatten och gripas av
f?f?an, den ene med den andre, och f?sm?ta genom sin
missg?ning.

005:001 Och du, m?nskobarn, tag dig ett skarpt sv?rd och bruka det
s?som rakkniv, och f? det ?ver ditt huvud och din haka; tag dig
s?en v?gsk?l och dela det avrakade h?ret.

005:002 En tredjedel skall du br?na upp i eld mitt i staden, n?n?
bel?gringsdagarna hava g?tt till ?nda; en tredjedel skall du
taga ut och sl?den med sv?det d? runt omkring; och en
tredjedel skall du str?ut f? vinden, och mitt sv?rd skall jag
draga ut efter dem.

005:003 Men n?gra f?str?n skall du taga undan d?rifr?n, och dem skall
du knyta in i flikarna av din mantel.

005:004 Och av dessa ströfn skall du återigen taga några och kasta dem i elden och bränna upp dem i eld. Härifrån skall en eld gå ut över hela Israels hus.

005:005 S? säger Herren, HERREN: Detta är Jerusalem, som jag har satt mitt ibland hednafolken, med länder runt d?romkring.

005:006 Men det var genströvt mot mina rätter p?ett ännu ogudaktigare sätt än hednafolken, och var ännu mer genströvt mot mina stadgar än länderna runt d?romkring; ty de förkastade mina rätter och vandrade icke efter mina stadgar.

005:007 Därför säger Herren, HERREN s?. Eftersom I haven rasat v?re i hednafolken runt omkring eder, och icke haven vandrat efter mina stadgar och icke gjort efter mina rätter, ja, icke ens gjort efter de hednafolks rätter, som bo runt omkring eder,

005:008 därför säger Herren, HERREN s?. Se, fördenskull skall jag också komma över dig och skipa rätt mitt ibland dig inför hednafolkens ögon;

005:009 jag skall gåra med dig vad jag aldrig för har gjort, och sådant som jag aldrig mer vill gåra, för alla dina styggelsers skull.

005:010 Därför skola i dig förändras äta sina barn, och barn sina förändras; och jag skall skipa rätt i dig och strö ut för alla vindar allt som bliver kvar av dig.

005:011 Ja, sant jag lever, säger Herren, HERREN: sannerligen, därför att du har orenat min helgedom med alla dina skändligheter och alla dina styggelser, skall jag också utan skonsamhet vända bort mitt öga och icke hava någon misskund.

005:012 En tredjedel av dig skall dö av pest och förgås av hunger i dig, en tredjedel skall falla för svärd runt omkring dig; och en tredjedel skall jag strö ut för alla vindar, och mitt svärd skall jag draga ut efter dem.

005:013 Ja, min vrede skall förtämma sig, och jag skall slåcka min förtäpnelse p?dem och hämnas p?dem; och när jag s?uttämmar min förtäpnelse p?dem, skola de förnimma att jag, HERREN, har talat i min nitiskan.

005:014 Och jag skall läta dig bliva en ädemark och en smärtek bland folken runt omkring dig, inför var mans ögon, som går d? fram.

005:015 Ja, det skall bliva till smärtek och h?n, till varnagel och skräck för folken runt omkring dig, när jag s?skipar rätt i dig med vrede och förtäpnelse och förtäpnelses tuktan. Jag, HERREN, har talat.

005:016 När jag sänder bland dem hungerns onda pilar, som bliva till fördärv, ja, när jag sänder dessa till att fördärva eder och s? läter eder hunger bliva allt v?re, d? skall jag förstöra för eder edert livsuppehälle.

005:017 Jag skall sända över eder hungersnöd och vilddjur, som skola döda edra barn; och pest och blodsutgjutelse skall gå över dig, och svärd skall jag läta komma över dig. Jag, HERREN, har talat.

006:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

006:002 Du m?niskobarn, vänd ditt ansikte mot Israels berg och profetera mot dem

006:003 och säg: I Israels berg, hören Herrens, HERRENS ord: S? säger Herren, HERREN till bergen och höjderna, till björkarna och dalarna: Se, jag skall läta svärd komma över eder och förstöra edra offerhöjder.

006:004 Och edra altaren skola varda förödda och edra solstoder sänderkrossade, och dem av eder, som bliva slagna, skall jag läta bliva kastade inför edra eländiga avgudar.

006:005 Och jag skall låta Israels barns döda kroppar ligga där inför deras eländiga avgudar, och jag skall förstöra edra ben runt omkring edra altaren.

006:006 Var i den bosatta skolan städerna bliva røde och offerhögarna delagda, så att edra altaren stöta och förstöras, och edra eländiga avgudar bliva sönderslagna och förenade, och edra solstoder bliva nedhuggna, och edra verk utplånade.

006:007 Dödsöslagna män skola döfalla bland eder; och i skolen förnimma att jag är HERREN.

006:008 Och om jag låter några leva kvar, så att somliga av eder, när i bliven förstörda i länderna, räddas undan svärdet ute bland folken,

006:009 så skola dessa edra räddade ute bland folken, där de är i främskap, tänka på mig, när jag har krossat deras trohets hjärtan, som veko av ifrån mig, och deras ögon, som i trohets avfärlighet skändade efter deras eländiga avgudar; och de skola känna leda vid sig själva för det onda som de hava gjort med alla sina styggelser.

006:010 Och de skola förnimma att jag är HERREN. Det är icke ett tomt ord att jag skall låta denna olycka komma över dem.

006:011 Säg till Herren, HERREN: Slå dina händer tillsammans, och stampa med dina fötter, och ropa ack och ve över alla de onda styggelserna i Israels hus, ty genom svärd, hunger och pest måste de falla.

006:012 Den som är långt borta skall dö av pest, och den som är nära skall falla för svärd, och den som bliver kvar och varder bevarad skall dö av hunger; så skall jag uttänna min vrede på dem.

006:013 Och i skolen förnimma att jag är HERREN, när deras slagna män ligga där mitt ibland sina eländiga avgudar, runt omkring sina altaren, på alla höga kullar, på alla bergstoppar, under alla gröna träd och under alla lummiga terebinter, varhelst de hava låtit en värbaglig lukt uppstiga till alla sina eländiga avgudar.

006:014 Och jag skall uträcka min hand mot dem och gripa landet mer røde och tomt än knen vid Dibla, var de är bosatta; och de skola förnimma att jag är HERREN.

007:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

007:002 Du människobarn, säg till Herren, HERREN till Israels land: Herren! Ja, Herren kommer över landets fyra hörn.

007:003 Nu kommer Herren över dig, ty jag skall sönda min vrede mot dig och döma dig efter dina gärningar och låta alla dina styggelser komma över dig.

007:004 Jag skall icke visa dig någon skonsamhet och icke hava någon misskund; nej, jag skall låta dina gärningar komma över dig, och dina styggelser skola vila på dig. Och i skolen förnimma att jag är HERREN.

007:005 Säg till Herren, HERREN: Se, en olycka kommer, en olycka ensam i sitt slag!

007:006 En røde kommer, ja, Herren kommer, den vaknar upp och kommer över dig.

007:007 Ja se, det kommer! Nu kommer ordningen till dig, du folk som bor här i landet; din stund kommer, förvirringens dag är nära, det intet skäddesmer skall häras på bergen.

007:008 Nu skall jag snart utgjuta min förtärlighet över dig och uttänna min vrede på dig, och döma dig efter dina gärningar och låta

- alla dina styggelser komma över dig.
- 007:009 Jag skall icke visa någon skonsamhet och icke hava någon missskund, jag skall giva dig efter dina gärningar, och dina styggelser skola vila på dig. Och I skolen förnimma att jag, HERREN, är den som slår.
- 007:010 Se, dagen är inne; se, det kommer! Ordningen går sin gång, riset blomstrar upp, förmodet gräskar;
- 007:011 vädret reser sig till ett ris för ogudaktigheten. Det bliver intet kvar av dem, intet av hela deras hop, intet av deras gods, och till intet bliver deras hörlighet.
- 007:012 Stunden kommer, dagen nalkas; korpren måste glädja sig, och sårjaren måste sårja, ty vredesgläd kommer över hela hopen därinne.
- 007:013 Sårjaren skall icke få tillbaka vad han har sått, om han ens får förbliva vid liv. Ty profetian om hela hopen därinne skall icke ryggas och ingen som lever i missgärning skall kunna hålla stånd.
- 007:014 Man stöter i basun och rustar allt i ordning, men ingen drager ut till strid; ty min vredesgläd går fram över hela hopen därinne.
- 007:015 Ute härjar svädret och därinne pest och hungersnöd, den som är ute på marken där genom svädret, och den som är i staden, honom förtär hungersnöd och pest.
- 007:016 Och om några av dem bliva räddade, så skola de söka sin tillflykt i bergen och vara lika klyftornas duvor, som allasammans klaga. Så skall det gåvar och en genom hans missgärning.
- 007:017 Alla händer skola sjunka ned, och alla knän skola bliva såsom vatten.
- 007:018 Människorna skola kläda sig i sorgdräkt, och förfäran skall återvända dem, alla ansikten skola härjas av skam, och alla huvuden skola bliva skalliga.
- 007:019 Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke kunna rädda dem på HERRENS vredes dag, de skola icke kunna möta sig därmed eller därmed fylla sin buk; ty det har varit för dem en stötesten till missgärning.
- 007:020 Dess sköna glans brukade man till hörförd, ja, de gjorde därav sina styggeliga bilder, sina skändliga avgudar. Därför skall jag göra det till orenlighet för dem.
- 007:021 Jag skall giva det såsom byte i främlingars hand och såsom rov till de ogudaktigaste på jorden, för att de möhelga det.
- 007:022 Och jag skall vända bort mitt ansikte ifrån dem, så att man får ohelga min klenod; vädsmän skola få draga därin och ohelga den.
- 007:023 Går kedjorna redo; ty landet är fullt av blodsdomar, och staden är full av orätt.
- 007:024 Och jag skall låta de värsta hednafolk komma och taga deras hus i besittning. Så skall jag göra slut på de fräckas förmod, och deras helgedomar skola varda oskräde.
- 007:025 Förskräckelse skall komma, och när de söka räddning, skall ingen vara att finna.
- 007:026 Den ena olyckan skall komma efter den andra, det ena sorgebudet skall följa det andra. Man skall förtigga profeterna om syner, prästerna skola komma till korta med sin undervisning och de äldste med sina råd.
- 007:027 Konungen skall sårja, hävdingarna skola kläda sig i förskräckelse, och folket i landet skall stöda med darrande händer. Jag skall göra med den efter deras gärningar och skipa

rätt till dem såsom rätt till dem; och de skola förnimma att jag
är HERREN.

- 008:001 Och i sjätte året, i sjätte månaden, på femte dagen i månaden,
när jag satt i mitt hus och de äldste i Juda suto hos mig, kom
Herrens, HERRENS hand över mig.
- 008:002 Och jag fick se något som till utseendet liknade eld; allt, ända
ifrån det som steg ut att vara hans ländor och sedan allt nedåt,
var eld. Men från hans ländor och sedan allt uppåt syntes något
som liknade strålande ljus, och som var såsom glänsande malm.
- 008:003 Och han räckte ut något som var bildat såsom en hand och fattade
mig vid en lock av mitt huvud; och en andekraft lyfte mig upp
mellan himmel och jord och födde mig, i en syn från Gud, till
Jerusalem, dit där man går in till den inre försättden genom den
port som vetter till norr, där varest avgudabeläret, det som hade
uppväckt Guds nitiskan, hade sin plats.
- 008:004 Och se, där syntes Israels Guds härlighet, alldeles sådan som
jag hade sett den på slätten.
- 008:005 Och han sade till mig: 'Du människobarn, lyft upp dina ögon mot
norr.' När jag nu lyfte upp mina ögon mot norr, fick jag se
avgudabeläret, det som hade uppväckt Guds nitiskan, stå där
norr om altarporten, vid sjätte ingången.
- 008:006 Och han sade till mig: 'Du människobarn, ser du vad de göra här?
Stora äro de styggelser som Israels hus här bedriver, så att jag
måste draga långt bort ifrån min helgedom; men du skall förse
ännu flera, ståre styggelser.'
- 008:007 Sedan födde han mig till försättdens ingång, och jag fick där se
ett härligt i väggen.
- 008:008 Och han sade till mig: 'Du människobarn, bryt igenom väggen? D?
brä jag igenom väggen och fick nu se en dörr.
- 008:009 Och han sade till mig: 'Gå in och se vilka onda styggelser de
här bedriva.'
- 008:010 När jag nu kom in, fick jag se allahanda bilder av
vederstyggliga kräddjur och fyrfotadjur, så ock Israels hus'
alla eländiga avgudar, inristade runt omkring på väggarna.
- 008:011 Och framför dem stodo sjuttio av: de äldste i Israels hus, och
Jaasanja, Safans son, stod mitt ibland dem, och var och en av
dem hade sitt rökelsekar i handen, och värlukt steg upp från
rökelsemolnet.
- 008:012 Och han sade till mig: 'Du människobarn, ser du vad de äldste i
Israels hus bedriva i märket, var och en i sin avgudakammare?
Ty de säga: 'HERREN ser oss icke, HERREN har förgivit landet.'
- 008:013 Därefter sade han till mig: 'Du skall förse ännu flera, ståre
styggelser som dessa bedriva.'
- 008:014 Och han födde mig fram mot ingången till norra porten på HERRENS
hus, och se, där suto kvinnor som begräto Tammus.
- 008:015 Och han sade till mig: 'Du människobarn, ser du detta? Men du
skall förse ännu flera styggelser, ståre än dessa.'
- 008:016 Och han födde mig till den inre försättden till HERRENS hus, och
se, vid ingången till HERRENS tempel, mellan försäuset och
altaret, stodo vid pass tjugufem män, som vände ryggarna till
HERRENS tempel och ansiktena till äster, och som tillbödo solen i
äster.
- 008:017 Och han sade till mig: 'Du människobarn, ser du detta? Till det
icke nog för Juda hus att bedriva de styggelser som de här hava
bedrivit, eftersom de nu ock hava uppfyllt landet med orätt och
äro hava förtänat mig? Se nu huru de ståta vinträskvisten för

nåsan!

- 008:018 Därför skall också jag utföra mitt verk i vrede; jag skall icke visa någon skonsamhet och icke hava någon misskund. Och om de ropade med högt röst inför mig, skall jag dock icke höra dem.?
- 009:001 Och jag höorde honom ropade med högt röst och säga: Kommen hit med hemsökelse över staden, och var och en hade sitt mordvapen i handen.?
- 009:002 Och se, där kommo sex män från övre porten, den som vetter åt norr och var och en hade sin stridshammare i handen; och bland dem fanns en man som var klädd i linnekläder och hade ett skrivtyg vid sin länd. Och de kommo och stälde sig vid sidan av koppelaltaret.
- 009:003 Och Israels Guds hörlighet hade lyft sig från keruben, som den vilade på, och hade flyttat sig till tempelhusets tröskel, och ropade nu till mannen som var klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd;
- 009:004 HERREN sade till honom: Gå igenom Jerusalems stad, och teckna med ett tecken på pannan de män som sucka och jåmra sig över alla styggelser som bedrivs därinne.?
- 009:005 Och till de andra höorde jag honom säga: Dragen fram i staden efter honom och slå ned folket; visen ingen skonsamhet och haven ingen misskund.
- 009:006 Både ådringar och ynglingar och jungfrur, både barn och kvinnor skolen i dröpa och förgöra, men lå män icke komma vid någon som har tecknet på sig, och lå skolen begynna vid min helgedom. Och de begynte med de äldste, med de män som stodo framför tempelhuset.
- 009:007 Han sade nämligen till dem: Örenen tempelhuset, och fyllen upp förgörarna med slagna; dragen sedan ut. Och de drogo ut och slog ned folket i staden.
- 009:008 Där nu jag blev lämnad kvar, när de så slog folket, följ jag ned på mitt ansikte och ropade och sade: Ack, Herre, HERRE, vill du därför förgöra hela kvarlevan av Israel, eftersom du så utgjuter din vrede över Jerusalem??
- 009:009 Han sade till mig: Israels och Juda hus' missgärning är alltför stor; landet är uppfyllt med orätt, och staden är full av lagvårdning. Ty de säga: 'HERREN har åvergift land, HERREN ser det icke.'
- 009:010 Därför skall icke heller jag visa någon skonsamhet eller hava någon misskund, utan skall lå deras gärningar komma över deras huvuden.?
- 009:011 Och mannen som var klädd i linnekläderna och hade skrivtyget vid sin länd kom nu tillbaka och gav besked och sade: Jag har gjort såsom du bjöd mig.?
- 010:001 Och jag fick se att på fötterna, som vilade på kerubernas huvuden, fanns något som tycktes vara av safirsten, något som till utseendet liknade en tron; detta syntes ovanpå dem.
- 010:002 Och han sade till mannen som var klädd i linnekläderna, han sade: Gå in mellan rundlarna, in under keruben, och tag dina hönder fulla med eldsguld från platsen mellan keruberna, och strö ut dem över staden. Och jag såg honom gå.
- 010:003 Och keruberna stodo till höger om huset, när mannen gick ditin, och molnet uppfyllde den inre förgården.
- 010:004 Men HERRENS hörlighet höjde sig upp från keruben och flyttade sig till husets tröskel; och huset uppfylldes då av molnet, och förgården blev full av glansen från HERRENS hörlighet.

010:005 Och d?het av kerubernas vingar h?des ?nda till den yttre f?rg?den, likt Gud den Allsm?ktiges r?st, d?han talar.

010:006 Och n?r han nu bj?d mannen som var kl?dd i linnekl?derna och sade: ?Tag eld fr?n platsen mellan rundlarna, inne mellan keruberna?, d?gick denne ditin och st?lde sig bredvid ett av hjulen.

010:007 D?r?ckte keruben d?r ut sin hand, mellan de andra keruberna, till elden som brann mellan keruberna, och tog d?r?v och lade i h?nderna p?honom som var kl?dd i linnekl?derna; och denne tog det och gick s?ut.

010:008 Och under vingarna p?keruberna s?syntes n?got som var bildat s?som en m?nskohand.

010:009 Och jag fick se fyra hjul st?nvid keruberna ett hjul invid var kerub och det s?g ut som om hjulen voro av n?got som liknade krysolitsten.

010:010 De s?go alla fyra likadana ut, och ett hjul tycktes vara insatt i ett annat.

010:011 N?r de skulle g?, kunde de g?? alla fyra sidorna, de beh?vde icke v?nda sig, n?r de gingo. Ty ? det h?l dit den fr?mste begav sig gingo de andra efter, utan att de beh?vde v?nda sig, n?r de gingo.

010:012 Och hela deras kropp, deras rygg, deras h?nder och deras vingar, s?ock hjulen, voro fulla med ?gon runt omkring; de fyra hade n?mligen var sitt hjul.

010:013 Och jag h?de att hjulen kallades ?undlar?

010:014 Och var och en hade fyra ansikten; det f?sta ansiktet var en kerubs, det andra en m?nskas, det tredje ett lejons, det fj?rde en ?ns.

010:015 Och keruberna h?jde sig upp; de var samma v?senden som jag hade sett vid str?mmen Kebar.

010:016 Och n?r keruberna gingo, gingo ock hjulen invid dem; och n?r keruberna lyfte sina vingar f?r att h?ja sig ?ver jorden, skilde sig hjulen icke ifr?n dem.

010:017 N?r de stodo stilla, stodo ock dessa stilla, och n?r de h?jde sig, h?jde sig ock dessa med dem, ty v?sendenas ande var i dem.

010:018 Och HERRENS h?rlighet flyttade I sig bort ifr?n husets tr?skel och stannade ?ver keruberna.

010:019 D?s?g jag huru keruberna lyfte sina vingar och h?jde sig fr?n jorden, n?r de beg?vo sig bort, och hjulen j?mte dem; och de stannade vid ing?ngen till ?stra porten p?HERRENS hus, och Israels Guds h?rlighet vilade ovanp?dem.

010:020 Det var samma v?senden som jag: hade sett under Israels Gud vid str?mmen Kebar, och jag m?rkte att det var keruber.

010:021 Var och en hade fyra ansikten och fyra vingar, och under deras vingar var n?got som liknade m?nskoh?nder.

010:022 Och deras ansikten voro likadana som de ansikten jag hade sett vid str?mmen Kebar, s?s?go de ut, och s?dana voro de. Och de gingo alla rakt fram.

011:001 Och en andekraft lyfte upp mig och f?rde mig till ?stra porten p?HERRENS hus, den som vetter ?r ?ster. D?r fick jag se tjugufem m?n st?vid ing?ngen till porten; och jag s?g bland dem Jaasanja, Assurs son, och Pelatja, Benajas son, som voro furstar i folket.

011:002 Och han sade till mig: ?Du m?nskobarn, det ? dessa m?n som t?nka ut vad f?rd?vligt ?r och r?da till vad ont ?r, h?r i staden;

- 011:003 det är de som säga: 'Hus byggas icke upp så snart. Här är grytan, och vi är kättet.
- 011:004 Profetera därför mot dem, ja, profetera, du människobarn.?
- 011:005 Därför HERRENS Ande över mig, han sade till mig: Säg: Säg till HERREN: Säkert säger I, I av Israels hus, och edra hjärtans tankar känner jag väl.
- 011:006 Många ligga genom eder slagna här i staden; I haven uppfyllt dess gator med slagna.
- 011:007 Därför säger Herren, HERREN så: De slagna vilkas fall I haven väljat i staden, de är kättet, och den är grytan; men eder själva skall man föra bort ur den.
- 011:008 I frukten för svär, och svär skall jag också låta komma över eder, säger Herren, HERREN.
- 011:009 Jag skall föra eder bort härifrån och giva eder i främlingars hand; och jag skall hålla dom över eder.
- 011:010 För svär skolen I falla; vid Israels gräns skall jag döma eder. Och I skolen förnimma att jag är HERREN.
- 011:011 Staden skall icke vara en gryta för eder, och I skolen icke vara kättet i den; nej, vid Israels gräns skall jag döma eder.
- 011:012 Därför skolen I förnimma att jag är HERREN, I som icke haven vandrat efter mina stadgar och icke haven gjort efter mina rätter, utan haven gjort efter de hednafolks rätter, som bo runt omkring eder.?
- 011:013 Medan jag så profeterade, hade Pelatja, Benajas son, uppgivit andan. Därför jag ned på mitt ansikte och ropade med hög röst och sade: Ack, Herre, HERRE, vill du då alldeles göra ändepå kvarlevan av Israel??
- 011:014 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 011:015 Du människobarn, dina bröder, ja, dina bröder dina nära fränder och hela Israels hus, alla de till vilka Jerusalems invånare säger: 'Hälen eder borta från HERREN; det är det oss som landet har blivit givet till besittning'--
- 011:016 om dem skall du alltså säga: Säg till Herren, HERREN: Ja, väl har jag fört dem långt bort ibland folken och fösträtt dem i länderna, och med nåd har jag varit för dem en helgedom i de länder dit de hava kommit;
- 011:017 men därför skall du nu säga: Säg till Herren, HERREN: Jag skall församla eder ifrån folkslagen och hämta eder tillhoppa från de länder dit I haven blivit fösträdda, och skall giva eder Israels land.
- 011:018 Och när de hava kommit dit, skola de skaffa bort därifrån alla de skändliga och styggeliga avgudar som nu finnas där.
- 011:019 Och jag skall giva dem alla ett och samma hjärta, och en ny ande skall jag låta komma i deras bröst; jag skall taga bort stenhjärtat ur deras kropp och giva dem ett hjärta av kött,
- 011:020 så att de vandra efter mina stadgar och hålla mina rätter och göra efter dem, och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud.
- 011:021 Men de vilkas hjärtan efterfäja de skändliga och styggeliga avgudarnas hjärtan, deras gärningar skall jag låta komma över deras huvuden, säger Herren, HERREN.?
- 011:022 Och keruberna, fjäda av hjulen, lyfte sina vingar, och Israels Guds härlighet vilade ovanpå dem.
- 011:023 Och HERRENS härlighet höjde sig och lämnade staden och stannade på berget öster om staden.
- 011:024 Men mig hade en andekraft lyft upp och fört bort till de fjärgna i Kaldeen, så hade skett i synen, genom Guds Ande. Sedan

- försvann för mig den syn jag hade fått se.
011:025 Och jag talade till de förgnagna alla de ord som HERREN hade uppenbarat för mig.
- 012:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade;
012:002 Du människobarn, du bor mitt i det genstråviga släktet, bland människor som hava ögon att se med, men dock icke se, och höra att höra med, men dock icke höra, eftersom de för ett s?genstråvigt släkte.
012:003 S?red nu till för dig, du människobarn, vad man behöver, när man skall gå i landsflykt. Och vandra i deras ösyn östad på ljusa dagen, ja, vandra i deras ösyn östad från det ställe där du nu bor bort till en annan ort--om de till äventyrs ville akta d?p?, d?de nu för ett s?genstråvigt släkte.
012:004 För ut ditt bohag, på ljusa dagen och i deras ösyn, såsom skulle du gå i landsflykt, och vandra s?i deras ösyn själv östad på aftonen, såsom landsflyktiga plöja.
012:005 G?r dig i deras ösyn en öppning i väggen, och för bohaget ut genom den.
012:006 Lyft det sedan i deras ösyn upp på axeln och för bort det, när det har blivit alldeles märkt; och bet?ck ditt ansikte, s?att du icke ser landet. Ty jag g?r dig till ett tecken för Israels hus.?
012:007 Och jag gjorde såsom han bjöd mig; på ljusa dagen förde jag ut mitt bohag, såsom skulle jag gå i landsflykt. Sedan, om aftonen, gjorde jag mig med handen en öppning i väggen, och när det hade blivit alldeles märkt, förde jag det ut genom den och bar det s? på axeln, i deras ösyn.
- 012:008 Och HERRENS ord kom till mig den följande morgonen; han sade:
012:009 Du människobarn, såkert har Israels hus, det genstråviga släktet, frågat dig: Vad för det du g?r??
012:010 S?svara dem nu: S?s?ger Herren, HERREN: Denna utsaga gäller fursten i Jerusalem och alla dem av Israels hus, som för d?rinne.
012:011 S?g: Jag för ett tecken för eder; såsom jag har gjort, s?skall det g?dem: de skola vandra bort i landsflykt och förgenskap.
012:012 Och fursten som de hava ibland sig skall lyfta upp sin bröda på axeln, när det har blivit alldeles märkt, och skall s?draga ut. Man skall g?ra en öppning i väggen, s?att han genom den kan b?ra ut sin bröda; och han skall bet?cka sitt ansikte, s?att han icke ser landet med sitt öga.
012:013 Och jag skall breda ut mitt nät över honom, och han skall bliva förgad i min snara; och jag skall föra honom till Babel i kaldæernas land, som han dock icke skall se; och där skall han d?.
012:014 Och alla som för omkring honom, till hans hjälp, och alla hans h?skaror skall jag föstr? för alla v?derstreck, och mitt sv?rd skall jag draga ut efter dem.
012:015 Och de skola fönimma att jag för HERREN, när jag föskingrar dem bland folken och föstr? dem i l?nderna.
012:016 Men några för av dem skall jag l?ta bliva kvar efter sv?rd, hungersnöd och pest, för att de bland de folk till vilka de komma skola kunna föt?ja om alla sina styggelser; och de skola fönimma att jag för HERREN.
- 012:017 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
012:018 Du människobarn, för nu ditt bröd med b?van, och drick ditt vatten darrande och med oro.

- 012:019 Och s g till folket i landet: S s ger Herren, HERREN om Jerusalems invånare i Israels land: De skola  a sitt bröd med oro och dricka sitt vatten med förfäran; så skall landet bliva  delagt och plundrat på allt vad däri  , f r den or ts skull som alla dess inbyggare hava  vat.
- 012:020 Och de st der som nu äro bebodda skola komma att ligga  de, och landet skall bliva en  demark; och I skolen förnimma att jag   HERREN.
- 012:021 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 012:022 Du m nskobarn, vad   det f r ett ordspråk I haven i Israels land, n r I s gen:  Tiden g r, och av alla profetsynerna bliver intet??
- 012:023 S g nu till dem: S s ger Herren, HERREN: Jag skall göra slut på det ordspråket, så att man icke mer skall bruka det i Israel. Tala i st let så till dem:  Tiden kommer snart, med alla profetsynernas fullbordan.?
- 012:024 Ty inga falska profetsyner och inga I gnaktiga spådomar skola mer finnas i Israels hus;
- 012:025 nej, jag, HERREN, skall tala det ord som jag vill tala, och det skall fullbordas, utan att I nge fördröjas. Ja, du genstr viga sl kte, i edra dagar skall jag tala ett ord och skall ock fullborda det, säger Herren, HERREN.
- 012:026 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 012:027 Du m nskobarn, se, Israels hus säger:  Den syn som han sk dar g ler dagar som icke komma så snart; han profeterar om tider som ännu äro I ngt borta.?
- 012:028 S g därför till dem: S s ger Herren, HERREN: Intet av vad jag har talat skall I ngre fördröjas; vad jag talar, det skall ske, säger Herren, HERREN.
- 013:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 013:002 Du m nskobarn, profetera mot Israels profeterande profeter; s g till dem som profetera efter sina egna hjärtans ingivelser: H ren HERRENS ord.
- 013:003 S s ger Herren, HERREN: Ve eder, I d raktiga profeter, som följen eder egen ande och syner som I icke haven sett!--
- 013:004 Lika r var på  de platser äro dina profeter, Israel.
- 013:005 I haven icke tr tt fram i gapet eller fått upp någon mur omkring Israels hus, så att det har kunnat best i striden på HERRENS dag.
- 013:006 Nej, deras syner voro falskhet och deras spådomar I gn, fastän de sade  S har HERREN sagt.? HERREN hade ju icke s nt dem, men de hoppades att deras tal  nd skulle g i fullbordan.
- 013:007 Ja, förvisso var det falska syner som I sk daden och I gnaktiga spådomar som I uttaladen, fastän I saden:  S har HERREN sagt.? Jag hade ju icke talat något sådant.
- 013:008 Därför säger Herren, HERREN så. Eftersom edert tal   falskhet och edra syner äro I gn, se, därför skall jag komma över eder, säger Herren, HERREN.
- 013:009 Och min hand skall drabba profeterna som sk da falska syner och sp I gnaktiga spådomar. De skola icke f en plats i mitt folks församling och skola icke bliva upptagna i förteckningen på Israels hus, ej heller skola de f komma till Israels land; och I skolen förnimma att jag   Herren, HERREN.
- 013:010 Eftersom, ja, eftersom de f rde mitt folk vilse, i det att de sade:  Allt st r v  till?, och dock stod icke allt v  till,

och eftersom de, när folket bygger upp en mur, vitmena den,
013:011 därför m?du s?ga till dessa vitmenare att den m?ste falla. Ett
slagregn skall komma--ja, I skolen fara ned, I hagelstenar,
och du skall bryta ned den, du stormvind!
013:012 Och när s?v?ggen faller, d?skall man f?rvisso s?ga till eder:
?Var ? nu vitmeningen som I str?ken p???
013:013 D?r?r s?ger Herren, HERREN s?, Jag skall i min f?r?nelse l?ta
en stormvind bryta I?s, ett slagregn skall komma genom min
vrede, och hagelstenar genom min f?r?nelse, s?att det bliver
en ?nde d?r?
013:014 Och jag skall f?rst?ra v?ggen som I bestr?ken med vitmening, jag
skall sl?den till jorden, s?att dess grundval bliver
blottad. Och när den faller, skolen I f?g?s d?rinne; och I
skolen f?rnimma att jag ? HERREN.
013:015 Och jag skall ut?mma min f?r?nelse p?v?ggen och p?dem som
hava bestrukt den med vitmening; och s?skall jag s?ga till
eder: Det ? ute med v?ggen, det ? ute med dess vitmenare,
013:016 med Israels profeter, som profeterade om Jerusalem och sk?dade
syner, det till behag, om att allt stod v? till, och dock stod
icke allt v? till, s?ger Herren, HERREN.

013:017 Och du, m?nniskobarn, v?nd ditt ansikte mot dina landsmaninnor
som profetera efter sina egna hj?rtans ingivelser; profetera mot
dem

013:018 och s?g: S?s?ger Herren, HERREN: Ve eder som syn bindlar till
alla handleder och g?ren sl?or till alla huvuden, b?de ungas
och gamlas, f? att s?f?nga sj?ar! Skullen I f?f?nga sj?ar
bland mitt folk och d?ma somliga sj?ar till liv, eder till
vinning,

013:019 I som f?r n?gra n?var korn och n?gra bitar br?d ohelgen mig hos
mitt folk, d?rmed att I d?men till d?den sj?ar som icke skola
d?, och d?men till liv sj?ar som icke skola leva, i det att I
ljugen f?r mitt folk, som g?na h?r I?gn?

013:020 Nej, och d?r?r s?ger Herren, HERREN s?. Se, jag skall v?r n?
edra bindlar, i vilka I f?ngen sj?arna s?som f?glar, och skall
slita dem fr?n edra armar; och jag skall giva sj?arna fria, de
sj?ar som I haven f?ngat s?som f?glar.

013:021 Och jag skall slita s?nder edra sl?or och r?dda mitt folk ur
eder hand, och de skola icke mer vara ett byte i eder hand; och
I skolen f?rnimma att jag ? HERREN.

013:022 Eftersom I genom I?gnaktigt tal haven gjort den r?ttf?rdige
f?rsagd i hj?rtat, honom som jag ingalunda ville pl?ga, men
d?remot haven styrkt den ogudaktiges mod, s?att han icke v?nder
om fr?n sin onda v?g och r?ddar sitt liv,

013:023 d?r?r skolen I icke f?forts?ta att sk?da falska syner och att
?va sp?dom; utan jag skall r?dda mitt folk ur eder hand, och I
skolen f?rnimma att jag ? HERREN.

014:001 Och n?gra av de ?ldste i Israel kommo till mig och satte sig ned
hos mig.

014:002 D?kom HERRENS ord till mig; han sade:

014:003 Du m?nniskobarn, dessa m?n hava l?tit sina el?ndiga avgudar f?
insteg i sina hj?rtan och hava st?lt upp framf?r sig vad som ?
dem en st?esten till missg?ning. Skulle jag v?r l?ta fr?ga mig
av s?dana?

014:004 Nej; tala d?r?r med dem och s?g till dem: S?s?ger Herren,
HERREN: Var och en av Israels hus, som l?ter sina el?ndiga
avgudar f?insteg i sitt hj?rtat och st?ller upp framf?r sig vad
som ? honom en st?esten till missg?ning, och s?kommer till

- profeten, honom skall jag, HERREN, giva svar såsom han har förtjänat genom sina många eländiga avgudar.
- 014:005 Så skall jag gripa Israels barn i hjärtat, därför att de allasammans hava vikit bort ifrån mig genom sina eländiga avgudar.
- 014:006 S g därför till Israels hus: Så säger Herren, HERREN: Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån edra eländiga avgudar, vänden edra ansikten bort ifrån alla edra styggelser.
- 014:007 Ty om någon av Israels hus, eller av främlingarna som bo i Israel, viker bort ifrån mig, och låter sina eländiga avgudar f  insteg i sitt hjärta och ställer upp framför sig vad som är honom en st testen till missgärning, och så kommer till profeten, för att denne skall fråga mig för honom, så vill jag, HERREN, själv giva honom svar:
- 014:008 jag skall vända mitt ansikte mot den mannen och göra honom till ett tecken och till ett ordspråk, och utrota honom ur mitt folk; och i skolen förnimma att jag är HERREN.
- 014:009 Men om profeten låter förföra sig och talar något ord, så har jag, HERREN, låtit den profeten bliva f rf rd; och jag skall utr cka min hand mot honom och förgöra honom ur mitt folk Israel.
- 014:010 Och de skola b da b ra p sin missgärning: profetens missgärning skall räknas lika med den frågandes missgärning--
- 014:011 p det att Israels barn icke mer m g  bort ifrån mig och fara vilse, ej heller mer orena sig med alla sina  vertr delser, utan vara mitt folk, såsom jag skall vara deras Gud, säger Herren, HERREN.
- 014:012 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 014:013 Du m nskobarn, om ett land syndade mot mig och beginge otrohet, så att jag måste utr cka min hand mot det och f rd va dess livsuppehälle och s nda hungersnöd över det och utrota d rur både mänskors och djur,
- 014:014 och om d d rinne finnes dessa tre m n: Noa, Daniel och Job, så skulle de genom sin rättfärdighet r dda allenast sina egna liv, säger Herren, HERREN.
- 014:015 Om jag l te vilddjur draga fram genom landet och göra det folktomt, så att det bleve s  de att ingen v gade draga där fram för djuren skall,
- 014:016 då skulle, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, dessa tre m n, om de vore därinne, icke kunna r dda vare sig s ner eller d trar; allenast de sj va skulle räddas, men landet måste bliva  de.
- 014:017 Eller om jag l te svärd komma över det landet, i det att jag sade:  Sv rdet fare fram genom landet! , och jag så utrotade d rur både mänskors och djur,
- 014:018 och om då dessa tre m n vore därinne, så skulle de, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna r dda s ner eller d trar; allenast de sj va skulle räddas.
- 014:019 Eller om jag s nde pest i det landet och utg te min vrede där över i blod, för att utrota d rur både mänskors och djur,
- 014:020 och om då Noa, Daniel och Job vore därinne, så skulle de, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, icke kunna r dda vare sig son eller dotter; de skulle genom sin rättfärdighet r dda allenast sina egna liv.
- 014:021 Och så säger Herren, HERREN: Men huru mycket v re bliver det icke, när jag p en gång s nder mina fyra sv ra straffdomar: svärd, hungersnöd, vilddjur och pest, över Jerusalem, för att utrota d rur både mänskors och djur!

014:022 Likv? skola n?gra r?ddade bliva kvar d?, n?gra s?her och d?trrar, som skola f?ras bort. Och se, dessa skola draga bort till eder; och n?r I f?h se deras vandel och deras g?ningar, d? skolen I tr?sta eder f?r den olycka som jag har l?tit komma ?ver Jerusalem, ja, f?r allt som jag har l?tit komma ?ver det.

014:023 De skola vara eder till tr?st, n?r I sen deras vandel och deras g?ningar; I skolen d?f?rst? att jag icke utan sak har gjort allt vad jag har gjort mot det, s?ger Herren, HERREN.

015:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

015:002 Du m?nniskobarn, varutinnan ?r vinstockens tr?f?rmer ?n annat tr?, vinstockens, vars rankor v?xa upp bland skogens andra tr?d?

015:003 Tager man v?r virke d?rav till att f?rf?rdiga n?got nyttigt? G?r man ens d?rav en plugg f?r att p?den h?nga upp n?gotonting?

015:004 Och om det nu d?rtill har varit livet till mat ?r elden, s? att dess b?da ?ndar hava blivit f?rt?da av eld, och vad d?remellan finnes ?r svett, duger det d?rtill n?got nyttigt?

015:005 Icke ens medan det ?nnu var oskadat, kunde man f?rf?rdiga n?got nyttigt d?rav; huru mycket mindre kan man f?rf?rdiga n?got nyttigt d?rav, sedan det endels har blivit f?rt?t av elden och endels ?r svett!

015:006 D?r?r s?ger Herren, HERREN s?. S?som det h?nder med vinstockens tr?bland annat tr?f?r skogen, att Jag l?mnar det till mat ?r elden, s? skall jag ock g?ra med Jerusalems inv?nare.

015:007 Jag skall v?nda mitt ansikte mot dem; ur elden hava de kommit undan, men eld skall dock f?rt?ra dem. Och I skolen f?rnimma att jag ?r HERREN, n?r jag v?nder mitt ansikte mot dem.

015:008 Och jag skall g?ra landet till en ?demark, d?r?r att de hava varit otrogna, s?ger Herren, HERREN.

016:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

016:002 Du m?nniskobarn, f?reh?l Jerusalem dess styggelser

016:003 och s?g: S?s?ger Herren, HERREN till Jerusalem: Fr?n Kanaans land stammar du, och d?r ?r du f?dd; din fader var en amor? och din moder en hetitisk kvinna.

016:004 Och vid din f?delse gick det s?rtill. N?r du f?ddes, skar ingen av din navelstr?ng, och du blev icke rentvagen med vatten, ej heller ingniden med salt och lindad.

016:005 Ingen s?g p?dig med s?mycken ?mkan, att han villa g?ra n?got s?dant med dig eller visa dig n?gon misskund, utan man kastade ut dig p? ?ppna f?ttet den dag du f?ddes; s?ringa aktade man ditt liv.

016:006 D?gick jag f?rbi d?r du l?g och fick se dig sprattla i ditt blod, och jag sade till dig: ?Du skall f?bliva vid liv, du som ligger d?r i ditt blod.? Ja, jag sade till dig: ?Du skall f?bliva vid liv, du som ligger d?r i ditt blod;

016:007 ja, jag skall f?rka dig till m?nga tusen, s?som v?xterna ?ro p? marken.? Och du sk?r upp och blev stor och mycket fager; dina br?st hade h?jt sig, och ditt h?r hade v?xt, men du var ?nnu naken och blottad.

016:008 D?gick jag ?er f?rbi d?r du var och fick se att din tid var inne, din ?skogstid; och jag bredde min mantel ?ver dig och bet?ckte din blygd. Och s?gav jag dig min ed och ingick f?rbund med dig, s?ger Herren, HERREN, och du blev min.

016:009 Och jag tv?dde dig med vatten och sk?jde blodet av dig, och smorde dig med olja,

016:010 och kl?dde p?dig brokigt v?da kl?der och satte p?dig skor av

tahasskinn och en huvudbindel av fint linne och en slöja av silke.

016:011 Och jag prydd dig med smycken: jag satte armband på dina armar och en kedja om din hals,

016:012 jag satte en ring i din näsa och hängslen i dina öron och en hänglig krona på ditt huvud.

016:013 Så blev du prydd med guld och silver, och dina kläder voro av fint linne, av siden och av tyg i brokig vävnad. Fint mjöl, honung och olja fick du äta. Du blev övermåttan skön, och så vart du omsider en drottning.

016:014 Och ryktet om dig gick ut bland folket för din skönhets skull, ty den var fullkomlig genom de hängliga prydnader som jag hade satt på dig, säger Herren, HERREN.

016:015 Men du förlitade dig på din skönhet och bedrev otukt, sedan du nu hade fått sådant rykte; du slösade din otukt på var och en som gick ditt fram: det vore ju något för honom.

016:016 Och du tog dina kläder och gjorde dig med dem brokiga offerhängslen och bedrev på dessa otukt, sådana gärningar som eljest aldrig någonsin hava förekommit, ej heller mer skolas göras.

016:017 Och du tog dina hängliga smycken, det guld och silver som jag hade givit dig, och gjorde dig såmansbilder, med vilka du bedrev otukt.

016:018 Och du tog dina brokigt vävda kläder och hängde dem i dessa; och min olja och min rökelse satte du fram för dem.

016:019 Och det bränd som jag hade givit dig--ty fint mjöl, olja och honung hade jag ju låtit dig få äta--detta satte du fram för dem till en välbefäglig lukt; ja, ditt hjärta kom det, säger Herren, HERREN.

016:020 Och du tog dina söner och döttrar, dem som du hade fått av mig, och offrade dessa åt dem till spis. Var det ditt icke nog att du bedrev otukt?

016:021 Skulle du också slakta mina söner och giva dem till pris såsom offer åt dessa?

016:022 Och vid alla dina styggelser och din otukt tänkte du icke på din ungdoms dagar, då du var naken och blottad och låg ditt sprattlande i ditt blod.

016:023 Och sedan du hade bedrivit all denna ondska--ve, ve dig! säger Herren, HERREN--

016:024 byggde du dig kummel och gjorde dig hängdaltaren på alla öppna platser.

016:025 I alla gathörn byggde du dig hängd altaren och låt din skönhet skändas och språdde ut benen åt alla som gingo ditt fram; ja, du bedrev mycken otukt.

016:026 Du bedrev otukt med egyptierna, dina grannar med det stora kättet, ja, mycken otukt till att förtäna mig.

016:027 Men se, ditt uträckte jag min hand mot dig och minskade ditt underhåll och gav dig till pris åt dina fiender, filisternas döttrar, som blygdes över ditt skändliga väsende.

016:028 Men sedan bedrev du otukt med assyrierna, ty du hade ännu icke blivit mätt; ja, du bedrev otukt med dem och blev ännu icke mätt.

016:029 Du gick med din otukt ända bort till karamlandet, kaldæernas land; men icke ens så blev du mätt.

016:030 Huru åskogskrant var icke ditt hjärta, säger Herren, HERREN, eftersom du gjorde allt detta, sådana gärningar som allenast den frökaste skäka kan göra.

016:031 Med dina döttrar uppförde du åt dig kummel i alla gathörn och

- hjdaltaren p? alla ?ppna platser. Men d?ri var du olik andra sk?kor, att du f?rsm?dde sk?kol?n,
- 016:032 du ?ktenskapsbryterska, som i st?llet f?r den man du hade tog andra m?n till dig.
- 016:033 ?r alla andra sk?kor m?ste man giva sk?nker, men h?r var det du som gav sk?nker ?r alla dina ?skare och mutade dem, f?r att de skulle komma till dig fr?n alla h?l och bedriva otukt med dig.
- 016:034 S?gjorde du vid din otukt tv?rt emot vad andra kvinnor g?ra; efter dig lopp ingen f?r att bedriva otukt, men du gav sk?kol?n, utan att sj?lv f?n?gon sk?kol?n; du gjorde tv?rt emot andra.
- 016:035 H?r d?r?r HERRENS ord, du sk?ka.
- 016:036 S?s?ger Herren, HERREN: Eftersom du har varit s?frikostig med din skam och blottat din blygd i otukt med din ?skare, d?r?r, och f?r alla dina vederstyggliga el?ndiga avgudars skull och f?r dina s?ners blods skull, dina s?ners, som du gav ?r dessa,
- 016:037 se, d?r?r skall jag f?rsamla alla dina ?skare, dem som du har varit till behag, ja, alla dem som du har ?skat mer eller mindre; dem skall jag f?rsamla mot dig fr?n alla h?l och blotta din blygd inf?r dem, s?att de f?se all din blygd.
- 016:038 Och jag skall d?ma dig efter den lag som g?ller f?r ?ktenskapsbryterskor och blodsutgjuterskor, och skall l?ta dig bliva ett blodigt offer f?r min vrede och nit?iskan.
- 016:039 Och jag skall giva dig i deras hand, och de skola sl?ned dina kummel och bryta ned dina hj?daltaren, och slita av dig kl?derna och taga ifr?n dig dina h?liga smycken och l?ta dig ligga naken och blottad.
- 016:040 Och de skola sammankalla en f?rsamling mot dig, och man skall stena dig och hugga s?nder dig med sv?rd;
- 016:041 och dina hus skall man br?nna upp i eld. S?skall man h?lla dom ?ver dig inf?r m?nga kvinnors ?gon. Och s?skall jag g?ra slut p?din otukt, och du skall icke mer kunna giva n?gon sk?kol?n.
- 016:042 Och jag skall sl?cka min vrede p?dig, s?att min nit?iskan kan vika ifr?n dig, och s?att jag f?r ro och slipper att mer f?rt?nas.
- 016:043 Eftersom du icke t?nkte p?din ungdoms dagar, utan var avog mot mig i allt detta, se, d?r?r skall ocks?jag l?ta dina g?rningar komma ?ver ditt huvud, s?ger Herren, HERREN, p?det att du icke mer m?l?gga s?dan sk?ndlighet till alla dina andra styggelser.
- 016:044 Se, alla som bruka ordspr?k skola p?dig till?mpa det ordspr?ket: ?S?dan moder, s?dan dotter.?
- 016:045 Ja, du ?r din moders dotter, hennes som ?vergav sin man och sina barn; du ?r dina systrars syster deras som ?verg?vo sina m?n och sina barn; eder moder var en hetitisk kvinna och eder fader en amor?.
- 016:046 Din st?re syster var Samaria med sina d?trar, hon som bodde norrut fr?n dig; och din mindre syster, som bodde s?derut fr?n dig, var Sodom med sina d?trar.
- 016:047 Men du n?jde dig icke med att vandra p?deras v?gar och att g?ra efter deras styggelser; inom kort bedrev du v?re ting ?n de, p? alla dina v?gar.
- 016:048 S?sant jag lever, s?ger Herren, HERREN: din syster Sodom och hennes d?trar hava icke gjort vad du och dina d?trar haven gjort.
- 016:049 Se, detta var din syster Sodoms missg?rning: fast?n h?ghet, ?verfl?d och tryggad ro hade blivit henne och hennes d?trar besk?rd, underst?dde hon likv? icke den arme och fattige.

016:050 Tvåtom blevo de hånfulla och bedrevo vad styggeligt var inför mig; därför förskä jag dem, när jag säger detta.

016:051 Ej heller Samaria har syndat höften så mycket som du. Du har gjort så många flera styggelser än dessa, att du genom alla de styggelser du har bedrivit har kommit dina systrar att synas rånfulla.

016:052 Såsom också du nu bara din skam, du som nu kan låta dina systrar till ursäkt; ty därför genom att du har bedrivit ännu vederstyggligare synder än de, stå nu såsom rånfulla i jämförelse med dig. Ja, blygs och bär din skam över att du så har kommit dina systrar att synas rånfulla.

016:053 Därför skall jag också åter upp rätta dem, Sodom med hennes döttrar och Samaria med hennes döttrar. Dig skall jag också åter upprätta mitt ibland dem,

016:054 för att du må bära din skam och skämmas för allt vad du har gjort, och därmed bliva dem till tröst.

016:055 Och med dina systrar skall säga: Sodom och hennes döttrar skola åter bliva vad de fordom voro, och Samaria och hennes döttrar skola åter bliva vad de fordom voro. Också du själv och dina döttrar skolen åter bliva vad i fordom voren.

016:056 Men om du för icke ens hädes nämna din syster Sodom, under din höghetstid,

016:057 innan ännu din egen ondska hade blivit uppenbarad--såsom den blev på den tid då du vart till smärk för Arams döttrar och för alla de kringboende filisternas döttrar, som häade dig på alla sidor--

016:058 Såsom stå du nu själv bära på din skändlighet och dina styggelser, säger HERREN.

016:059 Ty säger Herren, HERREN: Jag har handlat med dig efter dina gärningar, ty du hade ju föraktat eden och brutit förbundet.

016:060 Men jag vill nu tänka på det förbund som jag slöt med dig i din ungdoms dagar, och upprätta med dig ett evigt förbund.

016:061 Därför skall du tänka tillbaka på dina vägar och skämmas, när du för taga till dig dina systrar, de större jänte de mindre; ty jag skall giva dem åt dig till döttrar, dock icke för din trohet i förbundet.

016:062 Men jag skall upprätta mitt förbund med dig, och du skall förnimma att jag är HERREN;

016:063 och så skall du tänka därpå och blygas, så att du av skam icke mer kan upplåta din mun, då när jag för åter dig allt vad du har gjort, säger Herren, HERREN.

017:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

017:002 Du människobarn, förhel dig Israels hus en gåta, och tala till det en liknelse;

017:003 säger: Så säger Herren, HERREN: Den stora tränen med de stora vingarna och de långa pennorna, han som är så full med brokiga fjädrar, han kom till Libanon och tog bort toppen på cedern.

017:004 Han bröt av dess översta kvist och förde den till kråmarlandet och satte den i en karpmansstad.

017:005 Sedan tog han en telning som växte i landet och planterade den i fruktbar jordmån; han tog den och satte den bland pilträ, på ett ställe där mycket vatten fanns.

017:006 Och den fick växa upp och bliva ett utgrenat vinträ, dock med låg stam, för att dess rankor skulle växa sig till honom och dess rötter vara under honom. Den blev alltså ett vinträ som bar grenar och sköt skott.

- 017:007 Men d?r var ock en annan stor ?n med stora vingar och fj?drar i m?ngd; och se, till denne b?jde nu vintr?det l?ngtansfullt sina grenar, och fr?n platsen d?r det var planterat str?ckte det sina rankor mot honom, f?r att han skulle vattna det.
- 017:008 Och dock var det planterat i god jordm?n, p?ett st?le d?r mycket vatten fanns, s?att det kunde f?grenar och b?ra frukt och bliva ett h?rligt vintr?d.
- 017:009 S?g vidare: S?s?ger Herren, HERREN: Kan det nu g?det v?r? Skall man icke rycka upp dess r?ter och riva av dess frukt, s? att det f?rtorkar, och s?att alla blad som hava vuxit ut d?r p? f?rtorka? Och sedan skall varken stor kraft eller mycket folk beh?vas f?r att flytta det bort ifr?n dess r?ter.
- 017:010 Visst st?r det fast planterat, men kan det g?det v?r? Skall det icke alldeles f?rtorka, n?r ?stanvinden n?r det, ja, f?rtorka p? den plats d?r det har vuxit upp?
- 017:011 Och HERRENS ord kom till mig, han sade:
- 017:012 S?g till det genstr?viga sl?ktet F?st?n I icke vad detta betyder? S?s?g d?r. Se, konungen i Babel kom till Jerusalem och tog dess konung och dess furstar och h?mtade dem till sig i Babel.
- 017:013 Och han tog en ?tling av konungahuset och sl? f?rbund med honom och l?r honom anl?gga ed. Men de m?ktige i landet hade han f?rt bort med sig,
- 017:014 f?r att landet skulle bliva ett oansenligt rike, som icke kunde uppresas, och som skulle n?dgas h?lla f?rbundet med honom, om det ville best?.
- 017:015 Men han avf?l fr?n honom och skickade sina s?ndebud till Egypten, f?r att man d?r skulle giva honom h?star och mycket folk. Kan det g?den v?r, som s?g?r? Kan han undkomma? Kan den som bryter f?rbund undkomma?
- 017:016 S?sant jag lever, s?ger Herren, HERREN: d?r den konung bor, som gjorde honom till konung, den vilkens ed han likv?r f?raktade, och vilkens f?rbund han br?r, d?r, hos honom i Babel, skall han sannerligen d?r.
- 017:017 Och Farao skall icke med stor h?rsmakt och mycket folk bist? honom i kriget, n?r en vall kastas upp och en bel?gringsmur bygges, till underg?ng f?r m?nga m?niskor.
- 017:018 Eftersom han f?raktade eden och br?r f?rbundet och gjorde allt detta fast?n han hade givit sitt l?fte, d?r f?r skall han icke undkomma.
- 017:019 Ja, d?r f?r s?ger Herren, HERREN s?. S?sant jag lever, jag skall f?rvisso l?ra min ed, som han har f?raktat, och mitt f?rbund, som han har brutit, komma ?ver hans huvud.
- 017:020 Och jag skall breda ut mitt n?r ?ver honom, och han skall bliva f?ngad i min snara; och jag skall f?ra honom till Babel och d?r h?lla dom ?ver honom, f?r den otrohets skull som han har beg?tt mot mig.
- 017:021 Och alla flyktingar ur alla hans h?rskaror skola falla f?r sv?rd, och om n?gra bliva r?ddade, s?skola de varda f?rstr?dda ?r alla v?derstreck. Och I skolen f?rnimma att jag, HERREN, har talat.
- 017:022 S?s?ger Herren, HERREN: Jag vill ock sj?lv taga en kvist av toppen p?den h?ga cedern och s?tta den; av dess ?versta skott skall jag avbryta en sp?d kvist och sj?lv plantera den p?ett h?gt och brant berg.
- 017:023 P?Israels stolta berg skall jag plantera den, och den skall b?ra grenar och f?rfrukt och bliva en h?rlig ceder. Och allt vad

fåglar heter av alla slag skall bo under den; de skola bo i skuggan av dess grenar.

017:024 Och alla träd på marken skola förnimma att det är jag, HERREN, som förädjugar höga träd och upphöjer låga träd, som låter friska träd förtorka och gör torra träd grönskande. Jag, HERREN, har talat det, och jag fullbordar det också?

018:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

018:002 Vad orsak haven I till att bruka detta ordspråk i Israels land:

Änderna ära sura druvor, och barnens tänder bliva ämma därav??

018:003 Säkert jag lever, säger Herren, HERREN, I skolen ingen orsak mer hava att bruka detta ordspråk i Israel.

018:004 Se, alla själar äro mina, faderns själ säväl som sonens är min; den som syndar, han skall dö.

018:005 Om nu en man är rättfärdig och ävar rätt och rättfärdighet,

018:006 om han icke håller offermått på bergen, ej heller upplyfter sina ögon till Israels hus' eländiga avgudar, om han icke skändar sin närstas hustru, ej heller kommer vid en kvinna under hennes orenhets tid,

018:007 om han icke förtrycker någon, utan giver tillbaka den pant han har fått för skuld, om han icke tager rov, utan giver sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne,

018:008 om han icke ockrar eller tager ranta, om han håller sin hand tillbaka från vad orätt är och följer rätta domar människor emellan--

018:009 ja, om han sövandrar efter mina stadgar och håller mina rätter, i det att han gör vad redligt är, då är han rättfärdig och skall förvisso föleva, säger Herren, HERREN.

018:010 Men om han söfäder en son som bliver en vådsverkare, vilken utgjuter blod eller gör allenast något av allt detta

018:011 som han själv icke gjorde, en som håller offermått på bergen, skändar sin närstas hustru,

018:012 förtrycker den arme och fattige, tager rov, icke giver pant tillbaka, upplyfter sina ögon till de eländiga avgudarna, bedriver vad styggeligt är,

018:013 ockrar och tager ranta--skulle då denne föleva? Nej, han skall icke föleva, utan eftersom han bedriver sådana styggelser, skall han straffas med döden; hans blod skall komma över honom.

018:014 Och om sedan denne fäder en son, vilken ser alla de synder som hans fader begär, och vid åsynen av dem själv tager sig till vara för att göra sådant,

018:015 en som icke håller offermått på bergen, icke upplyfter sina ögon till Israels hus' eländiga avgudar, icke skändar sin närstas hustru,

018:016 en som icke förtrycker någon, icke fordrar pant eller tager rov, utan giver sitt bröd åt den hungrige och kläder den nakne,

018:017 en som icke förgriper sig på den arme, ej heller ockrar eller tager ranta, utan gör efter mina rätter och vandrar efter mina stadgar, då skall denne icke dö genom sin faders missgärning, utan skall förvisso föleva.

018:018 Hans fader däremot, som begick vådsåtgärningar och råvade från sin broder och gjorde bland sina fränder det som icke var gott, se, han måste dö genom sin missgärning.

018:019 Huru kunnen I nu fråga: Varför skulle icke sonen bära på sin faders missgärning?? Jo, sonen råvade ju rätt och rättfärdighet och höll alla mina stadgar och gjorde efter dem; därför skall

han förvisso förläva.

018:020 Den som syndar, han skall dö, en son skall icke bära pater sin faders missgärning, och en fader skall icke bära pater sin sons missgärning. Över den rättfärdige skall hans rättfärdighet komma, och över den ogudaktige skall hans ogudaktighet komma.

018:021 Men om den ogudaktige omvänd sig från alla de synder som han har begått, och håller alla mina stadgar och är rätt och rättfärdighet, dö skall han förvisso leva och icke dö.

018:022 Ingen av de överträdelser han har begått skall du tillräknas honom; genom den rättfärdighet han har vad skall han förläva.

018:023 Menar du att jag har lust till den ogudaktiges dö, säger Herren, HERREN, och icke fastmer dö till att han vänder om från sin väg och förläva?

018:024 Men om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och går vad orätt är, alla sådana styggelser som den ogudaktige gör-- skulle han dö förläva, om han gör så? Nej, intet av all den rättfärdighet han har vad skall dö ihjälkommas, utan genom den otrohet han har begått och den synd han har vad skall han dö.

018:025 Men nu säger I: Herrens väg är icke alltid densamma? Huru dö, I av Israels hus: Skulle verkligen min väg icke alltid vara densamma? Är det icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma?

018:026 Om den rättfärdige vänder om från sin rättfärdighet och går vad orätt är, så måste han dö till straff dö för; genom det orätta som han gör måste han dö.

018:027 Men om den ogudaktige vänder om från den ogudaktighet som han har vad, och i stället är rätt och rättfärdighet, dö för han behålla sin själ vid liv.

018:028 Ja, eftersom han kom till insikt och vände om från alla de överträdelser han hade begått, skall han förvisso leva och icke dö.

018:029 Och ändå säga de av Israels hus: Herrens väg är icke alltid densamma? Skulle verkligen mina vägar icke alltid vara densamma, I av Israels hus? Är det icke fastmer eder väg som icke alltid är densamma?

018:030 Alltså: jag skall döma var och en av eder efter hans vägar, I av Israels hus, säger Herren, HERREN. Vänden om, ja, vänden eder bort ifrån alla edra överträdelser, för att eder missgärning icke må bli va eder till en ståtsten.

018:031 Kasten bort ifrån eder alla de överträdelser som I haven begått, och skaffen eder ett nytt hjärta och en ny ande; ty icke viljen I va dö, I av Israels hus?

018:032 Jag har ju ingen lust till någons dö, säger Herren HERREN. Omvänden eder dö för, så för I leva.

019:001 Men du, stå upp en klagosång över Israels furstar;

019:002 säg:

Huru var icke din moder en lejoninna!
Bland lejon låg hon;
hon födde upp sina ungar
bland kraftiga lejon.

019:003 Så födde hon upp en av sina ungar,
så att han blev ett kraftigt lejon;
han låg sig att taga rov,

- människor åt han upp.
- 019:004 Men folken finga håta om honom
och han blev fångad i deras grop;
och man fådde honom med krok i nosen
till Egyptens land.
- 019:005 När hon nu såg att hon fick vända fågålves,
och att hennes hopp blev om intet,
då tog hon en annan av sina ungar
och gjorde denne till ett kraftigt lejon.
- 019:006 Stolt gick han omkring bland lejonen,
ja, han blev ett kraftigt lejon;
han lådde sig att taga rov,
människor åt han upp.
- 019:007 Han våddfådde deras ånkor,
deras ståder fådde han.
Och landet med vad dåri var blev fåfårat
vid dånet av hans rytande.
- 019:008 Då bådade man upp folk mot honom
runt omkring från lånderna;
och de bredde ut sitt nåt få honom,
och han blev fångad i deras grop
- 019:009 Sedan satte de honom i en bur, med krok i nosen,
och fådde honom till konungen Babel
Då satte man honom in i fasta borgar,
få att hans råst ej mer skulle håras
bort till Israels berg.
- 019:010 Medan de levde i ro, var din moder såsom ett vintråd,
planterat vid vatten.
Och det blev ett fruktsamt tråd, rikt påskott,
genom det myckna vattnet.
- 019:011 Det fick starka grenar,
tåhliga till håskarspiror,
och dess stam våxte håg,
omgiven av låverk,
så att det syntes vida, ty det var hågt
och rikt pårankor.
- 019:012 Då ryckte man upp det i vrede,
och det blev kastat på jorden,
och stormen från åster
få torkade dess frukt.
Dess starka grenar
bråtos av och torkade bort,
elden fick fåtå dem.
- 019:013 Nu å det utplanterat i ånen,
i ett torrt och tåstande land.
- 019:014 Och eld har gått ut från dess yppersta gren
och har fåtå dess frukt.
Så finnes då nu ingen stark gren kvar,
ingen håskarspira!

En klagosång å detta, och den har fått tåha såsom klagosång.

- 020:001 I sjunde året, på tionde dagen i femte måhaden, kommo några av
de ådste i Israel få att fråga HERREN; och de satte sig ned
hos mig.
- 020:002 Då kom HERRENS ord till mig han sade:

- 020:003 Du m?nskobarn, tala med de ?dste i Israel och s?g till dem: S?s?ger Herren, HERREN: Haven I kommit f?r att fr?ga mig? S? sant jag lever, jag l?ter icke fr?ga mig av eder, s?ger Herren, HERREN.
- 020:004 Men vill du d?ma dem, ja, vill du d?ma, du m?nskobarn, s? f?reh?l dem deras f?ders styggelser
- 020:005 och s?g till dem: S?s?ger Herren, HERREN: P?den dag d? jag utvalde Israel, d? upplyfte jag min hand till ed inf?r Jakobs hus' barn och gjorde mig k?nd f?r dem i Egyptens land; jag upplyfte min hand till ed inf?r dem och sade: ?Jag ? HERREN, eder Gud.
- 020:006 P?den dagen lovade jag dem med upplyft hand att f?ra dem ut ur Egyptens land, till det land som jag hade utsett ? dem, ett land som skulle flyta av mj?k och honung, och som vore h?ligast bland alla l?nder.
- 020:007 Och jag sade till dem: ?Var och en av eder kaste bort sina ?gons styggelser, och ingen orene sig p? Egyptens el?ndiga avgudar; jag ? HERREN, eder Gud.?
- 020:008 Men de voro genstr?viga mot mig och ville icke h?ra p? mig; de kastade icke bort var och en sina ?gons styggelser, och de ?verg?vo icke Egyptens el?ndiga avgudar. D?t?nkte jag p? att utgjuta min f?t?nelse ?ver dem och att utt?mma min vrede p? dem mitt i Egyptens land.
- 020:009 Men vad jag gjorde, det gjorde jag f?r mitt namns skull, f?r att detta icke skulle bliva van?rat i de folks ?gon, bland vilka de levde, och i vilkas ?syn jag gjorde mig k?nd f?r dem, i det jag f?rde dem ut ur Egyptens land.
- 020:010 S?f?rde jag dem d? ut ur Egyptens land och l?t dem komma in i ?knen.
- 020:011 Och jag gav dem mina stadgar och kungjorde f?r dem mina r?tter; den m?nskiska som g?r efter dem f?r leva genom dem.
- 020:012 Jag gav dem ock mina sabbater, till att vara ett tecken mellan mig och dem, f?r att man skulle veta att jag ? HERREN, som helgar dem.
- 020:013 Men Israels hus var genstr?vigt mot mig i ?knen; de vandrade icke efter mina stadgar, utan f?raktade mina r?tter, fast?n den m?nskiska som g?r efter dem f?r leva genom dem; de ohelgade ock sv?rt mina sabbater. D?t?nkte jag p? att utgjuta min f?t?nelse ?ver dem i ?knen och s?f?rg?ra dem.
- 020:014 Men vad jag gjorde, det gjorde jag f?r mitt namns skull, f?r att detta icke skulle bliva van?rat i de folks ?gon, i vilkas ?syn jag hade f?rt dem ut.
- 020:015 Likv?l upplyfte jag min hand inf?r dem i ?knen och svor att jag icke skulle l?ta dem komma in i det land som jag hade givit dem, ett land som skulle flyta av mj?k och honung, och som vore h?ligast bland alla l?nder--
- 020:016 detta d?r f?r att de f?raktade mina r?tter och icke vandrade efter mina stadgar, utan ohelgade mina sabbater, i det att deras hj?rtan f?jde efter deras el?ndiga avgudar.
- 020:017 Men jag visade dem skonsamhet och f?rd?vade dem icke; jag gjorde icke alldeles ?nde p? dem i ?knen.
- 020:018 Och jag sade till deras barn i ?knen: ?I skolen icke vandra efter edra f?ders stadgar och icke h?la deras r?tter, ej heller orena eder p? deras el?ndiga avgudar.
- 020:019 Jag ? HERREN, eder Gud; vandren efter mina stadgar och h?ler mina r?tter och g?ren efter dem.
- 020:020 Och helgen mina sabbater, och m?de vara ett tecken mellan mig

- och eder, för att man måste veta att jag är HERREN, eder Gud.
- 020:021 Men deras barn voro gensträviga mot mig; de vandrade icke efter mina stadgar och höll icke mina rätter, så att de gjorde efter dem fastän den människasom gick efter dem för leva genom dem; de ohelgade ock mina sabbater. Därför tänkte jag på att utgjuta min förtäpnelse över dem och att uttänna min vrede på dem i öken.
- 020:022 Men jag drog min hand tillbaka, och vad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull, för att detta icke skulle bliva vanligt i de folks ögon, i vilkas ösyn jag hade fört dem ut.
- 020:023 Likväl upplyfte jag min hand inför dem i öken och svor att förskingra dem bland folken och förstöra dem i länderna,
- 020:024 eftersom de icke gjorde efter mina rätter, utan föraktade mina stadgar och ohelgade mina sabbater, och eftersom deras ögon högde vid deras fädernas eländiga avgudar.
- 020:025 Därför gav jag dem ock stadgar som icke voro till deras bättnad, och rätter genom vilka de icke kunde bliva vid liv.
- 020:026 Och jag lät dem örena sig med sina offerskänker, med att låta allt som öppnade moderlivet gå genom eld, ty jag ville slå dem med förtäpnelse, på det att de skulle förstöra att jag är HERREN.
- 020:027 Tala därför till Israels hus, du människobarn, och säga till dem: Säg till Herren, HERREN: Också därför med hava edra fäder hädat mig, att de hava begått otrohet mot mig.
- 020:028 När jag hade låtit dem komma in i det land som jag med upplyft hand hade lovat att giva dem, och när de så därför fingo se någon högg kulle eller något lummigt träd, då offrade de där sina slaktoffer och framburo där sina offergåvor, mig till förtäpnelse, och låto där sina offers välbefägliga lukt uppstiga och utgå till där sina drickoffer.
- 020:029 Därför sade jag till dem: Vad är detta för en offerhöjd, denna som I kommit till?? Därav fick en sådan plats namnet offerhöjd?, såsom man säger ännu i dag.
- 020:030 Säg därför till Israels hus: Säg till Herren, HERREN: Skolen då I örena eder på samma sätt som edra fäder gjorde, och i trolös avfällighet låpa efter deras styggelser?
- 020:031 I örenen eder ännu i dag på alla edra eländiga avgudar, i det att I frambären är dem edra offerskänker och låten edra barn gå genom eld. Skulle jag därför låta fröja mig av eder, I av Israels hus? Nej, så sant jag lever, säger Herren, HERREN, ja låter icke fröja mig av eder.
- 020:032 Och förvisso skall icke det förske som har kommit eder i sinnet, då I tänken: Vi vilja bliva såsom hedningarna, såsom folken i andra länder: vi vilja tjäna trä och sten.
- 020:033 Så sant jag lever, säger Herren, HERREN, med stark hand och utsträckt arm och utgjuten förtäpnelse skall jag sannerligen regera över eder.
- 020:034 Och med stark hand och utsträckt arm och utgjuten förtäpnelse skall jag föra eder utifrån folken och församla eder från de länder i vilka I ären förstörda.
- 020:035 Och jag skall föra eder in i Folkens öken, och där skall jag gå till rätta med eder, ansikte mot ansikte.
- 020:036 Likasom jag gick till rätta med edra fäder i öken vid Egyptens land, så skall jag ock gå till rätta med eder, säger Herren, HERREN.
- 020:037 Och jag skall låta eder draga fram under staven och tvinga eder in i förbundets band.
- 020:038 Och jag skall rensa bortifrån eder dem som stå sig upp emot mig och avfalla från mig, jag skall skaffa bort dem ur det land

d?r de nu bo, men in i Israels land skola de icke f?komma; och
I skolen f?nimma att jag ? HERREN.

020:039 Men h?ren nu, I av Israels hus: S?s?ger Herren, HERREN: V?an,
g?n ?stad och tj?nen edra el?ndiga avgudar, var och en dem han
har. Sedan skolen I f?visso komma att h?ra p?mig, och I
skolen d?icke mer ohelga mitt heliga namn med edra offersk?nker
och edra el?ndiga avgudar.

020:040 Ty p?mitt heliga berg, p?Israels h?ga berg, s?ger Herren,
HERREN d?r skall hela Israels hus tj?na mig, s?m?nga d?rav som
finnas i landet; d?r skall jag finna behag i dem, d?r skall jag
hava lust till edra offerg?rder och till f?stlingen av edra
g?vor, vadhelst I viljen helga.

020:041 Vid den v?behagliga lukten skall jag finna behag i eder, n?r
tiden kommer, att jag f?r eder ut ifr?n folken och f?samlar
eder fr?n de l?nder i vilka I ?ren f?str?dda. Och jag skall
bevisa mig helig p?eder inf?r folkens ?gon.

020:042 Ja, I skolen f?nimma att jag ? HERREN, n?r jag l?ter eder
komma in i Israels land, det land som jag med upplyft hand
lovade att giva ? edra f?der.

020:043 Och d?r skolen I t?nka tillbaka p?edra v?gar och p?alla de
g?ningar som I orenaden eder med; och I skolen k?nna leda vid
eder sj?va f?r allt det onda som I haven gjort.

020:044 Och I skolen f?nimma att jag ? HERREN, n?r jag s?handlar med
eder, f?r mitt namns skull och icke efter edra onda v?gar och
edra sk?ndliga g?ningar, I av Israels hus, s?ger Herren,
HERREN.

020:045 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

020:046 Du m?nskobarn, v?nd ditt ansikte s?derut och predika mot
s?der; ja, profetera mot skogslandet s?derut;

020:047 s?g till skogen s?derut: H?r HERRENS ord: S?s?ger Herren,
HERREN: Se, jag skall t?nda upp en eld i dig, och den skall
f?t?ra alla tr?d i dig, b?de de friska och de torra; den
flammande l?gan skall icke kunna sl?ckas, och av den skola allas
ansikten f?br?nnas, allas mellan s?der och norr.

020:048 Och allt k?tt skall se att jag, HERREN, har uppt?nt den; den
skall icke kunna sl?ckas.

020:049 Och jag sade: ?Ack, Herre, HERRE! Dessa s?ga om mig: 'Denne
talar ju g?tor.'?

021:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

021:002 Du m?nskobarn, v?nd ditt ansikte mot Jerusalem och predika mot
helgedomarna, ja, profetera mot Israels land.

021:003 Och s?g till Israels land: S?s?ger HERREN: Se, jag skall v?nda
mig mot dig och draga ut mitt sv?rd ur skidan och utrota ur dig
b?de r?tf?rdiga och ogudaktiga.

021:004 Ja, eftersom jag skall utrota ur dig b?de r?tf?rdiga och
ogudaktiga, d?r?r skall mitt sv?rd fara ut ur skidan och v?nda
sig mot allt k?tt mellan s?der och norr;

021:005 och allt k?tt skall f?nimma att jag, HERREN, har dragit ut mitt
sv?rd ur skidan; det skall icke mer stickas in igen.

021:006 Men du, m?nskobarn, m?sucka, ja, du m?sucka inf?r deras
?gon, som om dina l?nder skulle brista s?nder i din bittra
sm?ta.

021:007 Och n?r de fr?ga dig: ?Varf?r suckar du??, d?skall du svara:
?F?r ett olycksbud, som n?r det kommer, skall g?ra att alla
h?rtan f?f?ras och alla h?nder sjunka ned och alla sinnen

omtöknas och alla knö bli va sösom vatten. Se, det kommer, ja, det fullbordas! säger Herren, HERREN.?

021:008 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

021:009 Du möniskobarn, profetera och säg: Säg till Herren: Säg: Ett svärd, ja, ett svärd har blivit väst och har blivit fejat.

021:010 Det har blivit väst, för att det skall anställa ett slaktande; det har blivit fejat, för att det skall blixtra. Eller skola vi förfröjd döva? Fröjd av det som bliver ett tuktoris för min son, ett för vilket intet trökan bestö?

021:011 Nej, han har lämnat det till att fejas, för att det skall fattas i handen; svärdet har blivit väst och fejat för att söttas i en dröparens hand.

021:012 Ropa och röra dig, du möniskobarn, ty det drabbar mitt folk, det drabbar alla Israels hövdingar. De rö med mitt folk hemfallna till svärdet; döför mödu lödig pölönden.

021:013 Ty rannsaking har redan skett; huru skulle det dövara möjligt att riset icke drabbade, det ris för vilket intet kan bestö?
säger Herren, HERREN.

021:014 Men du, möniskobarn, profetera och löhönderna tillsammans; mö svärdet fördubblas, ja, bli va sösom tre, mödet bli va ett mordsvärd, ett mordsvärd römvö för den stöste, svärdet som drabbar dem för alla höl.

021:015 Ja, för att deras hörtan möfösmöta av rögest, och för att mönga möfalla, skall jag sönda det lönkande svärdet mot alla deras portar. Ack, det rö gjort likt en blix, det rö draget för att slakta!

021:016 Hugg lö med all makt till höger, möta till vänster, varthelst din egg kan bli va riktad.

021:017 Ocksö jag skall lömina hönder tillsammans och löcka min vrede. Jag, HERREN, har talat.

021:018 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

021:019 Du möniskobarn, mök ut till dig tvövägar pövilka den babyloniske konungens svärd kan göfram; lö böda göut för ett och samma land. Skö söut en vövisare, skö ut den för den plats dö stadsvögarna skilja sig.

021:020 Mök ut sösom det höl dit svärdet kan gödels Rabba i Ammons barns land, dels Juda med det befösta Jerusalem.

021:021 Ty konungen i Babel stö redan vid vögsköet dö de böda vögarna begynna; han vill löta spö till sig, han skakar pilarna, han röfröggar sina husgudar, han ser pölevern.

021:022 I sin högra hand för han döut lotten öJerusalemö, för att han dö skall söta upp murbröckor, öppna sin mun till krigsrop, upphöva sin röst till höskri, för att han dö skall söta upp murbröckor mot portarna, kasta upp en vall och bygga en belögringsmur.--

021:023 Detta synes dem vara en falsk södom: de hava ju heliga eder. Men han oppvöcker minnet av deras missgöning, och söryckas de bort.

021:024 Döför säger Herren, HERREN sö. Eftersom I haven oppvöckt minnet av eder missgöning i det att edra övertrödelser hava blivit uppenbara, söatt eder syndfullhet visar sig i allt vad I göen, ja, eftersom minnet av eder har blivit oppvöckt, döför skolen I komma att med makt ryckas bort.

021:025 Och du, dödsdöme, ogudaktige furste över Israel, du vilkens dag kommer, nö din missgöning har nött sin gröns,

021:026 sö säger Herren, HERREN: Tag av dig huvudbindeln, löft av dig kronan. Det som nu rö skall icke föbli va vad det rö; vad lögt

¶ skall upph¶jas, och vad h¶gt ¶ skall f¶rdmjukas.

021:027 Omst¶ttas, omst¶ttas, omst¶ttas skall detta av mig; ocks¶detta skall vara utan best¶nd, till dess han kommer, som har r¶tt d¶rtill, den som jag har givit det ¶.

021:028 Och du, m¶nniskobarn, profetera Och s¶g: S¶s¶ger Herren, HERREN om Ammons barn och om deras sm¶delser: S¶g: Ett sv¶rd, ja, ett sv¶rd ¶ draget, det ¶ fejat f¶ att slakta f¶ att varda m¶ttat och f¶ att blixtra,

021:029 mitt under det att man sk¶dar ¶ dig falska profetsyner och sp¶ ¶ dig l¶gnaktiga sp¶domar om att du skall s¶ttas p¶ de d¶dsd¶mda ogudaktigas hals, vilkas dag kommer, n¶ missg¶ningen har n¶tt sin gr¶ns.

021:030 M¶det stickas i skidan igen. I den trakt d¶ du ¶ skapad, i det land varifr¶ du stammar, d¶ skall jag d¶ma dig.

021:031 Jag skall Utgjuta min vrede ¶ver dig, jag skall mot dig bl¶sa upp min f¶rgrymmelses eld; och jag skall giva dig till pris ¶ vilda m¶nniskor, ¶ m¶ som ¶to m¶stare i att f¶rd¶va.

021:032 Du skall bliva till mat ¶ elden, ditt blod skall flyta i landet; ingen skall mer t¶nka p¶ dig. Ty jag, HERREN, har talat.

022:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

022:002 Du m¶nniskobarn, vill du d¶ma ja, vill du d¶ma blodstaden? F¶reh¶l henne d¶alla hennes styggelser

022:003 och s¶g: S¶s¶ger Herren, HERREN: Du stad som utgjuter dina inv¶nares blod, s¶ att din stund m¶ste komma, du som g¶ el¶ndiga avgudar ¶ dig och s¶bliver orenad!

022:004 Genom det blod som du har utgjutit har du ¶dragit dig skuld, och genom de el¶ndiga avgudar som du har gjort har du orenat dig; s¶ har du p¶skyndat dina dagars slut och nu hunnit gr¶nsen f¶ dina ¶. D¶f¶ skall jag l¶ta dig bliva till sm¶lek f¶ folken och till spott f¶ alla l¶nder.

022:005 Ja, b¶de n¶ta och fj¶ran skall man bespotta dig, du vilkens namn ¶ sk¶ndat, du f¶virringens stad.

022:006 Se, hos dig trotsa Israels h¶vdingar var och en p¶ sin arm, om det g¶ler att utgjuta blod.

022:007 ¶ver fader och moder uttalar man f¶bannelser hos dig; mot fr¶mlingen ¶var man v¶d hos dig; den faderl¶se och ¶kan f¶trycker man hos dig.

022:008 Mina heliga ting f¶raktar du, och mina sabbater ohelgar du.

022:009 F¶talare finnas hos dig, om det g¶ler att utgjuta blod. Man h¶ler hos dig offerm¶tider p¶ bergen; man bedriver hos dig vad sk¶ndligt ¶.

022:010 Man blottar sin faders blygd hos dig; man kr¶nker hos dig kvinnan, n¶ hon har sin orenhets tid.

022:011 Man bedriver styggelse, var och en med sin n¶stas hustru; ja, man orenar i sk¶ndlighet sin sons hustru; man kr¶nker hos dig sin syster, sin faders dotter.

022:012 Man tager hos dig mutor f¶ att utgjuta blod; ja, du ockrar och tager r¶nta och skinnar din n¶sta med v¶d, och mig f¶g¶ter du, s¶ger Herren, HERREN.

022:013 Men se, jag sl¶ mina h¶nder tillsammans i harm ¶ver det skinneri du ¶var, och i harm ¶ver det blod som du utgjuter hos dig.

022:014 Menar du att ditt mod skall best¶, eller att dina h¶nder skola vara starka nog, n¶ tiden kommer, att jag utf¶ mitt verk p¶ dig? Jag HERREN, har talat, och jag fullbordar det ocks¶.

022:015 Jag skall f¶skingra dig bland folken och f¶str¶ dig i

I änderna; s? skall jag taga bort ifrån dig all din orenhet.
022:016 Du skall bliva vanträd inför folkens ögon, genom din egen skuld;
och du skall förnimma att jag är HERREN.

022:017 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

022:018 Du människobarn, Israels hus har för mig blivit slagg; de är
allasammans blott koppar, tenn, järn och bly i ugnen; de är ett
silver som kan rännas för slagg.

022:019 Därför säger Herren, HERREN s?. Eftersom I allasammans haven
blivit slagg, se, därför skall jag hopsamla eder i Jerusalem.

022:020 Likasom man hopsamlar silver, koppar, järn, bly och tenn i ugnen
och där blåser upp eld under det och smälter det, s? skall jag i
min vrede och förtråne hopsamla eder och kasta eder i ugnen
och smälta eder.

022:021 Ja, jag skall samla eder tillhoppa; och blåsa upp min
förgrimmelses eld under eder, för att I man smältas där.

022:022 Likasom silver smältas i ugnen, s? skolen I smältas där; och I
skolen förnimma att det är jag, HERREN, som utgjuter min
förtråne över eder.

022:023 Och HERRENS ord kom till mig; han sade: Du människobarn, säger
till dem:

022:024 Du är ett land som icke bliver renat, icke varder skäjt av regn
p?vredens dag.

022:025 De profeter som där finnas hava sammansvurit sig och blivit
s?som rytande, rovgiriga lejon; de är upp sjöar, de riva till
sig gods och dyrbarheter och göra många till åkor därinne.

022:026 Prästerna där vädjra min lag och ohelga mina heliga ting; de
göra ingen åskillnad mellan heligt och oheligt och undervisa
icke om skillnaden mellan rent och orent. De tillsluta sina
ögon för mina sabbater, och s? bliver jag ohelgad mitt ibland
dem.

022:027 Furstarna därinne är s?som rovgiriga vargar; de utgjuta blod
och förgöra sjöar för att skaffa sig vinning.

022:028 De profeter som de hava tjäna dem s?som vitmenare; de skäda å
dem falska profetsyner och sp? för dem lögnaktiga sp?domar; de
säga: S? säger Herren, HERREN?, och det fastän HERREN icke har
talat.

022:029 Folket i landet begär vädsgörningar och tager rov; den arme och
fattige fötrycka de, och mot främlingen äva de väd, utan lag
och rätt.

022:030 Jag söker bland dem efter någon som skulle kunna uppföra en mur
och träda fram i gapet inför mig till försvaret för landet, p?det
att jag icke m?fördräva det; men jag finner ingen.

022:031 Därför utgjuter jag min vrede över dem och gör ånde p?dem med
min förgrimmelses eld. Deras görningar skall jag låta komma över
deras huvuden, säger Herren, HERREN.

023:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

023:002 Du människobarn, det var en gång två kvinnor, dättrar till en
och samma moder.

023:003 Dessa bedrev otukt i Egypten; de gjorde det redan i sin ungdom.
Dät kramades deras bröst, och där smekte man deras jungfruliga
barn.

023:004 Den äldre hette Ohola, och hennes syster Oholiba. Därefter blevo
de mina, och födde söner och dättrar. Och om deras namn är att
veta att Ohola är Samaria, och Oholiba Jerusalem.

023:005 Men Ohola bedrev otukt i stället för att hälla sig till mig; hon

upptändes av lusta till sina äskare hennes grannar assyrierna,
023:006 d? de kommo klädda i m?kbl? purpur och voro st?th?lare och
landsh?dingar, vackra unga m?n allasammans, ryttare som redo p?
h?star.

023:007 Hon gav ? dem sin trol?sa ?skog, ? Assurs alla yppersta
s?ner; och varhelst hon upptändes av lusta, d? orenade hon sig
p? alla deras el?ndiga avgudar

023:008 Men ?nd? uppgav hon icke sin otukt med egyptierna, som hade f?tt
ligga hos henne i hennes ungdom, och som hade smekt hennes
jungfruliga barm och sl?sat p? henne sin otukt.

023:009 D?f? gav jag henne till pris ? hennes ?skare, ? Assurs
s?ner, till vilka hon var upptänd av lusta.

023:010 Och sedan dessa hade blottat hennes blygd, f?rde de bort hennes
s?ner och d?trar och dr?pte henne sj?v med sv?rd; s? blev hon
en varnagel f? andra kvinnor, d?nu dom blev h?len ?ver henne.

023:011 Men fast? hennes syster Oholiba s?g detta, upptändes hon av
lusta ?nu v?re och drev sin otukt ?nu l?ngre ? systemen.

023:012 Hon upptändes av lusta till Assurs s?ner; de voro ju st?th?lare
och landsh?dingar och voro hennes grannar, de kommo klädda i
pr?ktig dr?kt, ryttare som redo p? h?star, vackra unga m?n
allasammans.

023:013 Och jag s?g att ocks? hon orenade sig; b?da gingo de samma v?g.

023:014 Men denna drev sin otukt ?nu l?ngre. Ty n? hon fick se
mansbilder inristade i v?ggen, bel?ten av kald?er, som man hade
inristat och m?at r?da med dyrbar f?g,

023:015 framst?lda med g?rdlar kring sina l?nder och med st?liga
huvudbonader, allasammans lika k?mpar, ja, n? hon fick se dessa
bilder av Babels s?ner, av de m?n som hade sitt f?dernesland i
Kaldeen;

023:016 d? upptändes hon av lusta till dem, strax n? hon s?g dem f?
sina ?gon. Och hon s?nde bud till dem i Kaldeen;

023:017 och Babels s?ner kommo till henne och l?go hos henne i ?skog
och orenade henne genom sin otukt. F?st sedan hon hade blivit
orenad av dem, v?nde sig hennes sj? ifr? dem.

023:018 Men n? hon s? ?ppet bedrev sin otukt och blottade sin blygd, d?
v?nde sig min sj? ifr? henne, likasom den hade v?nt sig ifr?
hennes syster.

023:019 Dock drev hon sin otukt ?nu l?ngre: hon mindes sin ungdoms
dagar, d? hon bedrev otukt i Egyptens land;

023:020 och s? upptändes hon ?ter av lusta till bolarna d?, som hade
k?tt s?som ?snor och fl?de s?som h?star.

023:021 Ja, din h?g stod ?ter till din ungdoms sk?ndlighet, n?
egyptierna smekte din barm, d?f? att du hade s? ungdomliga
br?st.

023:022 D?f?, du Oholiba, s?ger Herren, HERREN s? Se, jag skall
uppv?cka mot dig dina ?skare, dem som din sj? har v?nt sig
ifr?, och jag skall l?ta dem komma ?ver dig fr? alla sidor,

023:023 Babels s?ner och alla kald?er, pekod?er, so?er och ko?er och
alla Assurs s?ner med dem, vackra unga m?n, st?th?lare och
landsh?dingar allasammans, k?mpar och ber?mliga m?n, som rida
p? h?star allasammans.

023:024 De skola komma ?ver dig med vagnar och hjuldon i m?ngd och med
skaror av folk; rustade med sk?mar och sk?dar och klädda
hj?mar skola de anfalla dig fr? alla sidor. Och jag skall
?verl?mna domen ? dem, och de skola d?ma dig efter sina r?ter.

023:025 Jag skall l?ta min nit?skan g? ?ver dig, s? att de fara grymt

fram mot dig; de skola skära av dig näsa och öron, och de som bliva kvar av dig skola falla för svärd. Man skall föra bort dina söner och döttrar, och vad som bliver kvar av dig skall förtäras av eld.

023:026 Man skall slita av dig dina kläder och taga ifrån dig dina hängliga smycken.

023:027 S? skall jag göra slut på din skändlighet och på den otukt som du begynte äva i Egyptens land; och du skall icke mer lyfta upp dina ögon till dem och icke mer tänka på Egypten.

023:028 Ty s? säger Herren, HERREN: Se, jag vill giva dig till pris åt dem som du nu hatar, åt dem som din själ har vänt sig bort ifrån.

023:029 Och de skola fara fram mot dig såsom fiender, och skola taga ifrån dig allt vad du har förvärvat och lämna dig naken och blottad; ja, din otuktiga blygd skall vara blottad, med din skändlighet och din otukt.

023:030 Detta skall man göra dig, därför att du i otukt lopp efter hedningarna och orenade dig på deras eländiga avgudar.

023:031 Du vandrade på din systems väg; därför skall jag sätta i din hand samma kalk som gavs åt henne.

023:032 Ja, s? säger Herren, HERREN: Du skall någons dricka din systems kalk, så djup och så vid som den är, och den skall bringa dig ålÅe och smÅek i fullt mått.

023:033 Du skall bliva drucken och bliva full av bedrävelse, ty en ÅdelÅggelsens och föÅdelsens kalk är din syster Samarias kalk.

023:034 Du skall någons dricka ut den till sista droppen, ja ock slicka dess skåvor, och du skall sarga ditt bröst. Ty jag har talat, säger Herren, HERREN.

023:035 DÅför säger Herren, HERREN s?. Eftersom du har förgåt mig och kastat mig bakom din rygg, därför måste du ock bära på din skändlighet och din otukt.

023:036 Och HERREN sade till mig: Du människobarn, vill du döma Ohola och Oholiba? FÅrehÅl dem dö deras styggelser.

023:037 Ty de hava begÅtt Åktenskapsbrott, och blod Åder vid deras hÅnder. Ja, med sina eländiga avgudar hava de begÅtt Åktenskapsbrott; och till mat åt dem hava de offrat sina barn, dem som de hade fött åt mig.

023:038 DÅtill gjorde de mig detta: samma dag som de orenade min helgedom ohelgade de ock mina sabbater.

023:039 Ty samma dag som de slaktade sina barn åt de eländiga avgudarna gingo de in i min helgedom och ohelgade den. Se, sådant hava de gjort i mitt hus.

023:040 Ån mer, de sånde bud efter män som skulle komma fjÅran ifrån; budbÅrare skickades till dem, och se, de kommo, de män för vilka du hade tvÅtt dig och sminkat dina ögon och prytt dig med smycken.

023:041 Och du satt på en hÅlig vilobÅdd, med ett dukat bord framför, och du hade dö stÅlt fram min råkelse och min olja.

023:042 SorglÅst larm hÅrdes döinne, och till de män ur hopen, som voro dö, hÅmtade man ytterligare in dryckesbrÅder från Åknen. Och dessa satte armband på kvinnornas armar och hÅliga kronor på deras huvuden.

023:043 DÅsade jag: Åskall hon, den utlevade, föhÅla i med att begÅ Åktenskapsbrott? Skall man alltjÅmt föbedriva otukt med henne, döhon är en sådan??

023:044 Ty man gick in till henne, såsom man går in till en skÅka; ja, sågick man in till Ohola och till Oholiba, de skÅndliga

kvinnorna.

023:045 Men rättsdiga man skola döma dem efter den lag som gäller för
rättskapsbryterskor och blodsutgjuterskor; ty
rättskapsbryterskor för de, och blod ligger vid deras händer.

023:046 Ja, säger Herren, HERREN: Men sammankalla en församling
mot dem och prisgiva dem för misshandling och plundring.

023:047 Och församlingen skall stena dem och hugga dem i stycken med
svärd, och dröpa deras söner och döttrar, och bränna upp deras
hus i eld.

023:048 Sjä skall jag göra slut på skändligheten i landet, och alla
kvinnor måste varna sig, så att de icke bedriva sådan
skändlighet som I.

023:049 Och man skall låta eder skändlighet komma över eder, och I
skolen förbära på de synder I haven begått med edra eländiga
avgudar; och I skolen förnimma att jag är Herren, HERREN.

024:001 Och HERRENS ord kom till mig i nionde året, på tionde dagen i
tionde månaden; han sade:

024:002 Du människobarn, skriv upp för dig namnet på denna dag, just
denna dag; ty konungen i Babel har på just denna dag ryckt fram
mot Jerusalem.

024:003 Och tala till det gensträviga släktet i en liknelse; säger till
dem: Säger Herren, HERREN: Sätt på grytan, och när du har
satt på den, saggjut vatten däri.

024:004 Lagg sedan köttstyckena tillhoppa däri, allahanda goda stycken,
av året och bogen; och fyll den så med de bästa mjögenen.

024:005 Tag härtill det bästa av hjorden; och lagg bränsle under den för
att koka benen. Låt den koka starkt, så att ock benen bliva
kokta i den.

024:006 Säger nu Herren, HERREN: Ve över blodstaden, den rostiga
grytan, varifrån rosten icke har kunnat tagas bort! Det ena
köttstycket efter det andra har man redan tagit ut därur, utan
att kasta lott om ordningen.

024:007 Ty det blod hon har utgjutit är ännu kvar därinne; på kala
klippan låt hon det rinna ned; hon utgått det icke på sådan mark
att mullen har kunnat skyla det.

024:008 För att vreden skulle hava sin gång, och för att jag skulle
utkräva hämnd, låt jag det blod hon utgått komma på kala klippan,
där det icke kunde skylas.

024:009 Därför säger Herren, HERREN så: Ve över blodstaden! Jag skall nu
ytterligare kräva på bränslet därunder.

024:010 Ja, lagg på mer ved, tänd upp eld, låt köttet bliva förstört och
spadet koka in och benen bliva förbrända.

024:011 Och låt den sedan stötom på eldsglädjen, till dess att den
bliver så upphettad att dess koppar glödgas och orenligheten
småtes bort därur och rosten försvinner.

024:012 Tung måda har den kostat, och ändå har dess myckna rost icke
gått bort. Så men nu dess röst komma i elden!

024:013 Därför att din orenhet är så skändlig, och därför att du icke
blev ren, huru jag än sökte rena dig, därför skall du nu icke
mer bliva fri ifrån din orenhet, för när jag har släckt min vrede
på dig.

024:014 Jag, HERREN, har talat. Det kommer! Jag skall fullborda det!
Jag skall icke släppa efter och icke skona och icke ångra mig.
Efter dina vägar och dina gärningar skall man döma dig, säger
Herren, HERREN.

024:015 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
024:016 Du m?niskobarn, se, genom en pl?slig d?d skall jag taga ifr?n dig den som ? dina ?gons lust, men du m?icke h?lla d?dsklagen eller gr?ta eller f?la t?rar.
024:017 Tyst m? du j?mra dig; men du skall icke h?lla sorgfest s?som efter en d?d. Nej, s?tt p? dig din huvudbindel och tag skor p? dina f?tter; skyl icke ditt sk?gg, och ? icke det s?skilda br?d som eljest ? ?lligt.

024:018 Sedan talade jag n?sta morgon till folket, men p?aftonen dog min hustru; och f?ljande morgon gjorde jag s?som mig var befallt.
024:019 D?sade folket till mig: ?Will du icke omtala f?r oss vad det betyder att du s?g???
024:020 Jag svarade dem: HERRENS ord kom till mig; han sade:
024:021 S?g till Israels hus: S?s?ger Herren, HERREN: Se, jag vill ohelga min helgedom, eder stolta h?lighet, edra ?gons lust och eder sj?s l?ngtan. Och edra s?ner och d?trar, som I haven m?st ?vergiva, skola falla f?r sv?rd.
024:022 D?skolen I komma att g?ra s?som jag har gjort: I skolen icke skyla sk?gget och icke ?ta det ?lliga br?det.
024:023 Och I skolen beh?lla huvudbindlarna p?edra huvuden och skorna p?edra f?tter; I skolen icke h?lla d?dsklagen eller gr?ta, utan skolen sitta d?r f?rsm?ktande genom edra missg?ningar och sucka med varandra.
024:024 Hesekiel skall vara ett tecken f?r eder; alldeles s?som han g?r skolen I komma att g?ra. N?r detta h?nder, skolen I f?nimma att jag ? Herren, HERREN.

024:025 Men du, m?niskobarn, m?veta att p?den tid d?jag tager ifr?n dem deras v?rn, deras h?liga fr?jd, deras ?gons lust och deras sj?s beg?, deras s?ner och d?trar,
024:026 p?den tiden skall en r?ddad flykting komma till dig och f?rkunna detta.
024:027 Och d?n? flyktingen ? d?, skall din mun uppl?as, och du skall tala och icke mer vara stum; och du skall vara ett tecken f?r dem, och de skola f?nimma att jag ? HERREN.

025:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
025:002 Du m?niskobarn, v?nd ditt ansikte mot Ammons barn och profetera mot dem.
025:003 Och s?g till Ammons barn: H?ren Herrens, HERRENS ord: S?s?ger Herren, HERREN: Eftersom du ropar: ?R?tt s?? ?ver min helgedom, som har blivit osk?rad, och ?ver Israels land, som har blivit ?delagt, och ?ver Juda folk, som har m?st vandra bort i f?ngenskap,
025:004 se, d?f?r vill jag giva dig till besittning ? ?sterl?ningarna, s?att de f?sl? upp sina t?t?ger i dig och s?tta upp sina boningar i dig; de skola f? ?ta din frukt, och de skola dricka din mj?k.
025:005 Och jag skall g?ra Rabba till en betesmark f?r kameler och Ammons barns land till en l?gerplats f?r f?r; och I skolen f?nimma att Jag ? HERREN.
025:006 Ty s?s?ger Herren, HERREN: Eftersom du klappar i h?nderna och stampar med f?terna och i ditt sinnes hela ?vermod gl?der dig vid Israels lands of?d,
025:007 se, d?f?r skall jag utr?cka min hand mot dig och giva dig till byte ? hedningarna och utrota dig ifr?n folken och utpl?na dig ur l?nderna; jag skall f?rg?ra dig, och du skall f?nimma att

jag ¶ HERREN.

025:008 S¶s¶ger Herren, HERREN: Eftersom Moab och Seir s¶ga: ¶Se, nu ¶ det med Juda hus likasom med alla andra folk¶,

025:009 se, d¶ff¶ skall jag l¶gga Moabs bergsluttning ¶ppen och f¶rst¶ra dess st¶der, Ja, dess st¶der s¶m¶nga de ¶o, vad h¶¶ligast ¶ i landet, Bet-Hajesimot, Baal-Meon och Kirjatama.

025:010 ¶ ¶sterl¶ningarna skall jag giva det till besittning, likasom jag skall g¶ra med Ammons barns land, s¶ att man icke mer t¶nker p¶ Ammons barn ibland folken.

025:011 Ja, ¶ver Moab skall jag h¶¶la dom, och de skola f¶¶nimma att jag ¶ HERREN.

025:012 S¶s¶ger Herren, HERREN: Eftersom Edom har handlat s¶ h¶¶ndgirigt mot Juda hus och ¶dragit sig sv¶ skuld genom sin h¶¶nd p¶ dem,

025:013 d¶ff¶ s¶ger Herren, HERREN s¶. Jag skall utr¶cka min hand mot Edom och utrota d¶¶ur b¶¶de m¶niskor och djur. Och jag skall g¶ra det till en ¶demark ¶nda fr¶¶n Teman, och ¶nda borta i Dedan skola de falla f¶ sv¶rd.

025:014 Och jag skall utf¶ra min h¶¶nd p¶ Edom genom mitt folk Israel, och dessa skola g¶ra med Edom efter min vrede och f¶¶t¶nelse; och det skall s¶f¶k¶¶na min h¶¶nd, s¶ger Herren, HERREN.

025:015 S¶s¶ger Herren, HERREN: Eftersom filist¶erna hava handlat s¶ h¶¶ndgirigt, ja, eftersom de i sitt sinnes ¶vermod hava velat utkr¶va h¶¶nd och i sin eviga fiendskap hava velat bereda f¶¶d¶v,

025:016 d¶ff¶ s¶ger Herren, HERREN s¶. Se, jag vill utr¶cka min hand mot filist¶erna och utrota keret¶erna och f¶¶g¶ra vad som ¶ kvar av Kustlandet vid havet.

025:017 Och jag skall taga stor h¶¶nd p¶ dem och tukta dem i f¶¶t¶nelse. Och n¶ jag l¶¶ter min h¶¶nd drabba dem, d¶ skola de f¶¶nimma att jag ¶ HERREN.

026:001 Och i elfte ¶ret, p¶f¶sta dagen i m¶haden, kom HERRENS ord till mig; han sade:

026:002 Du m¶niskobarn, eftersom Tyrus sade om Jerusalem:

¶¶t s¶, uppbruten ¶ nu
folkens port,
den ¶ ¶ppnad f¶ mig;
jag bliver rik, nu d¶ hon ¶ f¶¶dd¶,

026:003 d¶ff¶ s¶ger Herren, HERREN s¶.

Se, jag skall komma
¶ver dig, Tyrus,
och jag skall upph¶va
m¶nga folk mot dig,
likasom havet
upph¶ver sina b¶¶jor.

026:004 De skola f¶¶st¶ra Tyrus' murar
och riva ned dess torn.

S¶ skall jag sopa bort sj¶va dess grus
och f¶¶vandla staden
till en kal klippa.

026:005 En torkplats f¶ fiskn¶
skall den vara ute i havet;
ty jag har talat,

säger Herren, HERREN.
Ja, den skall bliva
ett byte för folken;
026:006 och dess döttrar på fastlandet
skola dröpas med svärd.
De skola förnimma
att jag är HERREN.

026:007 Ty säger Herren, HERREN: Se, jag vill låta Nebukadressar,
konungen i Babel, konungarnas konung, komma norrifrån över
Tyros, med hästar och vagnar och ryttare och med en stor hop
folk.

026:008 Dina döttrar på fastlandet
skall han dröpa med svärd;
han skall bygga en belägringsmur mot dig
och kasta upp mot dig en vall
och resa ett sköldtak mot dig.

026:009 Sin murbräckas stjär
skall han rikta mot dina murar
och skall med sina krigsredskap
bryta ned dina torn.

026:010 Hans hästar för sörmliga
att dammet skall överhjä dig.
Vid dörret av hans ryttare
och av hans hjuldon och vagnar
skola dina murar darra,
när han drager in genom dina portar,
sål som man drager in
i en erövrad stad.

026:011 Med sina hästars hovar
skall han trampa sönder alla dina gator;
ditt folk skall han dröpa med svärd,
och dina stolta stoder
skola stört till jorden.

026:012 Man skall riva dina skatter
och plundra dina handelsvaror;
man skall riva dina murar
och bryta ned dina sköna hus;
och stenarna, träverket och gruset
skall man kasta i havet.

026:013 Jag skall göra slut på dina söngers buller,
och man skall icke mer höra
klangen av dina harpor.

026:014 Ja, jag skall göra dig till en kal klippa
en torkplats för fisknät skall du bliva;
aldrig mer skall du varda uppbyggd.
Ty jag, HERREN, har talat,
säger Herren, HERREN.

026:015 Så säger Herren, HERREN till Tyrus:

Sannerligen, vid dörret av ditt fall,
när de slagna jämlra sig,
vid det att man dröper och mördar i dig,
skola havsländerna biva.

026:016 Och alla hövdingar vid havet
skola stiga ned från sina troner,
de skola lägga bort sina mantlar

och taga av sig sina brokigt v?vda kl?der;
f?rskr?ckelse bliver deras kl?dnad,
och nere p?jorden skola de sitta;
deras f?rskr?ckelse varder st?ndigt ny,
och de h?rna ?ver ditt ?de.

026:017 De st?mma upp en klagos?ng ?ver dig
och s?ga om dig:

Huru har du icke blivit f?rst?rd, du havsfolkens tillh?ll,
du h?gtprisade stad,
du som var s?m?ktig p?havet,
d?r du l?g med dina inv?nare,
vilka fyllde m?nniskorna med skr?ck
f?r alla som bodde i dig!

026:018 Nu f?rskr?ckas havsl?nderna
p?ditt falls dag,
och ?arna i havet
f?rf?ras vid din underg?ng.

026:019 Ty s?s?ger Herren, HERREN:
N?r jag g?r dig till en ?delagd stad,
lik n?gon stad som ingen bebor,
ja, n?r jag l?ter djupet upph?va sig mot dig
och de stora vattnen bet?cka dig,

026:020 d?st?tar jag dig ned till dem som hava farit ned i graven,
till folk som levde f?r l?nge sedan;
och lik en l?ngesedan ?delagd plats
f?r du ligga d?r i jordens djup,
hos dem som hava farit ned i graven.
S?skall du f?rbliva obebodd,
medan jag g?r h?fliga ting i de levandes land.

026:021 Jag skall l?ta dig taga en ande med f?rskr?ckelse,
s?att man aldrig i evighet skall finna dig,
huru man ?n s?ker efter dig,
s?ger Herren, HERREN.

027:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

027:002 Du m?nniskobarn, st?m upp en klagos?ng ?ver Tyrus;

027:003 s?g till Tyrus:

Du som bor vid havets portar
och driver k?penskap med folken,
h?n till m?nga havsl?nder,
s?s?ger Herren, HERREN:

O Tyrus, du s?ger sj?v: ?Jag ? sk?nhetens fullhet.?

027:004 Ja, dig som har ditt rike ute i havet,
dig gjorde dina byggningsm?n fullkomlig i sk?nhet.

027:005 Av cypress fr?n Senir timrade de
allt plankverk p?dig;
de h?mtade en ceder fr?n Libanon
f?r att g?ra din mast.

027:006 Av ekar fr?n Basan
tillverkade de dina ?ror.
Ditt d?ck prydde de med elfenben i ?delt tr?
fr?n kitt?ernas ?nder.

027:007 Ditt segel var av fint linne,
med brokig v?vnad fr?n Egypten,
och det stod s?som ditt baner.

Mörklätt och purpurätt tyg
från Elisás änder
hade du till saltätt.
027:008 Sidons och Arvads invånare
voro roddare åt dig;
de föfarna män du sjölv hade, o Tyrus,
dem tog du till skeppare.
027:009 Gebals ädste och dess föfarnaste män
tjänade dig
med att bota dina läkor.

Alla havets skepp med sina sjömän
tjänade dig
vid ditt varubyte.
027:010 Perser, ludärer och putärer
funnos i din höf
och voro ditt krigsfolk.
Skäddar och hjämar högde de upp i dig;
dessa gävo dig glans.
027:011 Arvads söner stodo med din höf
runt om på dina murar,
gamadärer hade sin plats i dina torn.
Sina stora skäddar högde de upp
runt om på dina murar;
de gjorde din sköhet fullkomlig.
027:012 Tarsis var din handelsvän,
ty du var rik på allt slags gods
silver, järn, tenn och bly
gavs dig såsom betalning.
027:013 Javan, Tubal och Mesek,
de drevo köpenskap med dig;
träar och kopparkärl
gävo de dig i utbyte.
027:014 Vagnshästar, ridhästar och mulhästar
gävos åt dig såsom betalning
från Togarmas land.
027:015 Dedans söner drevo köpenskap med dig
ja, många havsänder
drevo handel i din tjänst;
elfenben och ebenholts
tillfäde de dig såsom hyllningsgåvor.
027:016 Aram var din handelsvän,
ty du var rik på konstarbeten;
karbunkelstenar, purpurätt tyg,
brokiga vävnader och fint linne.
koraller och rubiner
gävo de dig såsom betalning.
027:017 Juda och Israels land
drevo köpenskap med dig;
vete från Minnit,
bakverk och honung,
olja och balsam
gävo de dig i utbyte.
027:018 Damaskus var din handelsvän,
ty du var rik på konstarbeten,
ja, på allt slags gods;
de kommo med vin från Helbon
och med ull från Sahar.
027:019 Vedan och Javan

- g?vo dig sp?nad s?som betalning;
konstsmitt j?rn och kassia och kalmus
fick du i utbyte.
- 027:020 Dedan drev k?penskap hos dig
med sadelt?cken att rida p?.
- 027:021 Araberna och Kedars alla furstar,
de drevo handel i din tj?nst;
med lamm och v?durar och bockar
drevo de handel hos dig.
- 027:022 Sabas och Raemas k?pm?n
drevo k?penskap med dig;
kryddor av allra yppersta slag
och alla slags ?dla stenar och guld
g?vo de dig s?som betalning.
- 027:023 Haran, Kanne och Eden,
Sabas k?pm?n,
Assur och Kilmad
drevo k?penskap med dig.
- 027:024 De drevo k?penskap hos dig med sk?na kl?der,
med m?kbl?, brokigt v?vda mantlar,
med m?ngf?rgade t?cken,
med v?spunna, starka t?g,
p?din marknad.
- 027:025 Tarsis-skepp foro ?stad
med dina bytesvaror.
- S?fylldes du med gods och blev tungt lastad,
d? du l?g i havet.
- 027:026 Och dina roddare f?rde dig ?stad,
ut p?de vida vattnen.
D?kom ?stanvinden och krossade dig.
d? du l?g i havet.
- 027:027 Ditt gods, dina handels- och bytesvaror,
dina sj?m?n och skeppare,
dina l?ckors botare och dina bytesm?klare,
allt krigsfolk p? dig,
allt manskap som fanns ombord p? dig,
de sjunka nu ned i havet,
p?ditt falls dag.
- 027:028 Vid dina skeppares klagorop
b?va markerna,
- 027:029 och alla som ro med ?ror
?vergiva sina skepp;
sj?m?n och alla skeppare p?havet
begiva sig i land.
- 027:030 De ropa h?gt ?ver ditt ?de
och klaga bittert;
de str?stoff p?sina huvuden
och v?tra sig i aska.
- 027:031 De raka sig skalliga f?r din skull
och h?ja sig i sorgdr?kt;
de gr?ta ?ver dig i bitter sorg,
under bitter klagan.
- 027:032 Med j?mmer st?mma de upp en klagos?ng om dig,
en klagos?ng ?ver ditt ?de:
?vem var s?som Tyrus, hon som nu ligger i det tysta
ute i havet??
- 027:033 D? dina handelsvaror sattes i land fr?n havet
m?ttade du m?nga folk;

med ditt myckna gods och dina många bytesvaror
riktade du jordens konungar.
027:034 Men nu, då du har förlit och försvunnit ifrån havet,
ned i vattnens djup,
nu hava dina bytesvaror och allt ditt manskap
sjunkit med dig.
027:035 Havsländernas alla inbyggare
hörna över ditt öde,
deras konungar störysande,
med förfäran i sina ansikten.
027:036 Kärnorna ute bland folken
vissla åt dig;
du har tagit en ände med förskräckelse
till evig tid.

028:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
028:002 Du människobarn, säg till fursten i Tyrus: Säg till Herren,
HERREN:

Eftersom ditt hjärta är höghödigt
och du säger: Jag är en gud,
ja, på ett gudasäte tronar jag
mitt ute i havet?
du som dock är en människa och icke en gud,
huru mycket du är i ditt hjärta tycker dig vara en gud--
028:003 och sant är att du är visare än Daniel;
ingen hemlighet är förborgad för dig;
028:004 genom din vishet och ditt förstärkt
har du skaffat dig rikedom,
guld och silver har du skaffat dig
i dina förtäringar;
028:005 och genom den stora vishet varmed du drev din köpskap
har du ätat din rikedom,
och så har ditt hjärta blivit höghödigt
för din rikedom skull--
028:006 därför säger Herren, HERREN så:
Eftersom du i ditt hjärta
tycker dig vara en gud,
028:007 se, därför skall jag låta främlingar komma över dig,
de grymmaste folk;
och de skola draga ut sina svärter
mot din visdoms skönhet
och skola oskåda din glans.
028:008 De skola stöta dig ned i graven, och du skall då
såsom en dödslagen man,
mitt ute i havet.
028:009 Måne du då skall säga till din dröpare:
Jag är en gud?
du som ej är en gud, utan en människa,
i dens värld, som slöt dig till döds?
028:010 Såsom de oomsurna då, så skall du då
för främlingars hand.
Ty jag har talat,
säger Herren, HERREN.

028:011 Och HERRENS ord kom till mig han sade:
028:012 Du människobarn, stå upp en klagosång över konungen i Tyrus och
säg till honom: Säg till Herren, HERREN:

- Du var ypperst bland h?fliga skapelser,
full med vishet och fullkomlig i sk?nhet.
- 028:013 I Eden, Guds lustg?rd, bodde du,
h?jd i alla slags ?lla stenar:
karneol, topas och kalcedon,
krysolit, onyx och jaspis,
safir, karbunkel och smaragd, j?mte guld;
du var prydd med smycken och klenoder,
beredda den dag d?du skapades.
- 028:014 Du var en kerub, som skuggade vida,
och jag hade satt dig att vara p?det heliga gudaberget,
du fick d? g?omkring bland gnistrande stenar.
- 028:015 Lyckosam var du p?dina v?gar
fr?n den dag d?du skapades,
till dess att or?ttf?rdighet blev funnen hos dig.
- 028:016 Men under din myckna k?penskap
blev ditt inre fyllt med or?tt, och du f?l i synd.
D?f?rvisade jag dig fr?n gudaberget
och f?gjorde dig, du vittskuggande kerub;
du fick ej stanna bland de gnistrande stenarna.
- 028:017 Eftersom ditt hj?rta h?gmodades ?ver din sk?nhet
och du f?spillde din vishet f? ditt pr?s skull,
d?f?f slog jag dig ned till jorden
och gav dig till pris ? konungarna,
s?att de fingo se sin lust p?dig.
- 028:018 Genom dina m?nga missg?rningar vid din or?tr?diga k?penskap
ohelgade du dina helgedomar.
D?f?r l? jag eld g?ut ifr?n dig,
och av den blev du f?tt?rd.
Jag l? dig ligga s?som aska p?jorden
inf?r alla som bes?kte dig.
- 028:019 Alla som k?nde dig bland folken
h?pnade ?ver ditt ?de.
Du tog en ?nde med f?rskr?ckelse
f?r evig tid.
- 028:020 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:
- 028:021 Du m?nskobarn, v?nd ditt ansikte mot Sidon och profetera mot
det
- 028:022 och s?g: S?s?ger Herren, HERREN: Se, jag skall komma ?ver dig,
Sidon, och f?rh?fliga mig i dig. Ja, att jag ? HERREN, det
skall man f?rnimma, n?r jag h?ler dom ?ver henne och bevisar
mig helig p?henne.
- 028:023 Och jag skall s?nda ?ver henne pest och blod p?hennes gator,
och d?dsslagna m?n skola falla d?rinne f?r ett sv?rd som skall
drabba henne fr?n alla sidor; och man skall f?rnimma att jag ?
HERREN.
- 028:024 Sedan skall f?r Israels hus icke mer finnas n?gon stingande tagg
eller n?got s?rande t?rne bland alla de grannfolk som nu h?na
dem; och man skall f?rnimma att jag ? Herren, HERREN.
- 028:025 Ja, s?s?ger Herren, HERREN: N?r jag f?samlar Israels barn fr?n
de folk bland vilka de ?o f?str?dda, d?skall jag bevisa mig
helig p?dem inf?r folkens ?gon, och de skola sedan f?bo i sitt
land, det som jag har givit ? min tj?nare Jakob.
- 028:026 De skola bo d?r i trygghet och bygga hus och plantera ving?dar
ja, de skola bo i trygghet, n?r jag h?ler dom ?ver alla som
h?na dem p?alla sidor; och de skola f?rnimma att jag ? HERREN,
deras Gud.

029:001 I tionde året, på tolfte dagen i
tionde månaden, kom HERRENS
ord till mig; han sade:
029:002 Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Farao, konungen i
Egypten, och profetera mot honom och mot hela Egypten.
029:003 Tala och säga: Säg till Herren, HERREN:

Se, jag skall komma över dig, Farao,
du Egyptens konung,
du stora drake, som ligger död
i dina strömmar
och säger: Min Nilflod är min;
själv har jag gjort mig.

029:004 Jag skall sätta krokarna i dina kätters
och låta fiskarna i dina strömmar
fastna vid dina fjäll,
och skall jag draga dig upp ur dina strömmar
med alla de fiskar i dina strömmar,
som hänga fast vid dina fjäll.

029:005 Och jag skall kasta dig ut i kenen
med alla fiskarna ifrån dina strömmar;
du skall falla på marken
och ej tagas bort därifrån eller upphämtas,
ty är markens djur och himmelens fåglar
vill jag giva dig till mat;

029:006 och alla Egyptens inbyggare skola förnimma
att jag är HERREN.

Ty de är en röst
för Israels barn;

029:007 ja, när dessa fatta i dig med handen, gå du sönder
och sönder envar av dem i sidan;
och när de stöta sig på dig, brytes du av
och lämnar dem alla med vacklande länder.

029:008 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag vill låta svärd komma
över dig, och jag skall utrota ur dig både människor och djur.

029:009 Och Egyptens land skall bli förödelat och ödelagt, och man skall
förnimma att jag är HERREN. Detta därför att han sade:
Min floden är min; själv har jag gjort den.

029:010 Ja, därför skall jag komma över dig och dina strömmar, och göra
Egyptens land till en ödemark, ett ödelagt land, från Migdol
till Sevene, fram till Etiopiens gränser.

029:011 Ingen människofot skall gå fram, och ingen fot av något
boskapsdjur skall gå fram; och det skall ligga obebott i
fyrtio år.

029:012 Och jag skall göra Egyptens land till en ödemark bland ödelagda
länder, och dess städer skola ligga öde bland förhärjade städer
i fyrtio år; och jag skall förskingra egyptierna bland folken
och förstöra dem i länderna.

029:013 Ty säger Herren, HERREN: När fyrtio år är förflutna, skall
jag församla egyptierna från de folk bland vilka de är
förskingrade.

029:014 Och jag skall åter upprätta Egypten och låta egyptierna komma
tillbaka till Patros' land, varifrån de stamma. Där skola de
bliva ett oansenligt rike,

029:015 ja, ett rike oansenligare än andra riken, så att det icke mer
skall kunna upphäva sig över folken; jag skall låta dem bli så

f?att de icke kunna r?da ?ver folken.

029:016 Och Israels barn skola icke mer s?tta sitt hopp till dem som allenast uppv?cka minnet av deras missg?ring, n? de v?nda sig till dem; och de skola f?nimma att jag ? Herren, HERREN.

029:017 I tjugusjunde ?ret, p?f?rsta dagen i f?rsta m?naden, kom HERRENS ord till mig; han sade:

029:018 Du m?nskobarn, Nebukadressar konungen i Babel, har l?tit sin h? f?r?ta ett sv?rt arbete mot Tyrus; alla huvuden hava blivit skalliga och alla skuldror s?nderskavda. Men han och hans h? hava icke f?tt n?gon l?n fr?n Tyrus f?r det arbete som han har f?r?ttat mot det.

029:019 D?r? s?ger Herren, HERREN s?. Se, jag vill giva Egyptens land ? Nebukadressar, konungen i Babel; och han skall f?ra bort dess rikedomar och taga rov d?rifr?n och g?a byte d?, och detta skall hans h? f?till l?n.

029:020 S?som en vederg?lning f?r hans arbete giver jag honom Egyptens land; ty f?r min r?kning hava de utf?rt sitt verk, s?ger Herren, HERREN.

029:021 P?den tiden skall jag l?ta ett horn v?xa upp ? Israels hus, och du skall f?uppl?ta din mun mitt ibland dem; och de skola f?nimma att jag ? HERREN.

030:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

030:002 Du m?nskobarn, profetera och s?g: S?s?ger Herren, HERREN: J?mren eder: ?Ack ve, vilken dag!?

030:003 Ty dagen ? n?ra, HERRENS dag ? n?ra; en molnh?jd dag ? det, hednafolkens stund ? inne.

030:004 Ett sv?rd kommer ?ver Egypten, och Etiopien fattas av ?ngest, n? de slagna falla i Egypten och dess rikedomar f?ras bort och dess grundvalar upprivas.

030:005 Etiopier, put?er och lud?er, och hela hopen av fr?mmande folk, och kub?er och f?bundslandets s?ner skola med dem falla f?r sv?rd.

030:006 S?s?ger HERREN: Ja, Egyptens f?rsvare skola falla, och dess stolta makt skall st?ttas ned; fr?n Migdol till Sevene skola de som bo d?r falla f?r sv?rd, s?ger Herren, HERREN.

030:007 Och deras land skall ligga ?de bland ?delagda l?nder, och st?derna d?r skola vara bland f?rh?jade st?der.

030:008 Och man skall f?nimma att jag ? HERREN, n? jag t?nder eld p? Egypten och l?ter alla dess hj?pare varda krossade.

030:009 P?den dagen skola s?ndebud draga ut fr?n mig p?skepp, f?r att injaga skr?ck hos Etiopien mitt i dess trygghet; och man skall d?r fattas av ?ngest p?Egyptens dag; ty se, det kommer!

030:010 S?s?ger Herren, HERREN: Ja, jag skall g?a slut p?Egyptens rikedomar genom Nebukadressar, konungen i Babel.

030:011 Han och hans folk med honom, de grymmaste hedningar, skola h?ntas dit till att f?rd?va landet; de skola draga sina sv?rd mot Egypten och uppfylla landet med slagna.

030:012 Och jag skall g?a str?mmarna till torr mark och s?ja landet i onda m?ns hand. Jag skall ?del?gga landet med allt vad d?r ?r, genom fr?mmande m?n. Jag, HERREN, har talat.

030:013 S?s?ger Herren, HERREN: Jag skall ock f?rst?ra de el?ndiga avgudarna och g?a slut p?avgudarna i Nof, och ur Egyptens land skall ingen furste mer uppst?, och jag skall l?ta fruktan komma ?ver Egyptens land.

030:014 Jag skall ?del?gga Patros och t?nda eld p?Soan och h?la dom

Äver No.

- 030:015 Och jag skall utgjuta min vrede Äver Sin, Egyptens vörn, och utrota den larmande hopen i No.
- 030:016 Ja, jag skall tända eld på Egypten, Sin skall gripas av Ängest, No skall bliva intaget och Nof Äverfallas på ljusa dagen.
- 030:017 Avens och Pi-Besets unga män skola falla för svärd, och själva skola de vandra bort i förgenskap.
- 030:018 I Tehafnehes bliver dagen märk, när jag där bryter sönder Egyptens ok och dess stolta makt där för en Ände; ja, ett moln skall Ävertäcka det, och dess döttrar skola vandra bort i förgenskap.
- 030:019 Jag skall höra dom Äver Egypten, och man skall förnimma att jag är HERREN.
- 030:020 I elfte Äret, på sjunde dagen i första månaden, kom HERRENS ord till mig; han sade:
- 030:021 Du människobarn, jag har brutit sönder Faraos, den egyptiske konungens, arm; och se, den har icke blivit förbunden, man har icke brukat läkemedel, icke lindat den, icke lagt på den förband, för att Äter göra den stark nog till att föra svärdet.
- 030:022 Därför säger Herren, HERREN så: Se, jag skall komma Äver Faraos, konungen i Egypten, och bryta sönder hans armar, både den som Ännu är stark och den som redan är sönderbruten, och skall låta svärdet falla ur hans hand.
- 030:023 Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i länderna.
- 030:024 Den babyloniske konungens armar skall jag stjäka, och jag skall sätta milt svärd i hans hand; men Faraos armar skall jag bryta sönder, så att han upphäver jättemerrop inför honom, såsom en dödsströken kämpa gör.
- 030:025 Ja, jag skall stjäka den babyloniske konungens armar, men Faraos armar skola sjunka ned; och man skall förnimma att jag är HERREN, när jag sätter mitt svärd i den babyloniske konungens hand, för att han skall svärta det mot Egyptens land.
- 030:026 Och jag skall förskingra egyptierna bland folken och förströ dem i länderna; och de skola förnimma att jag är HERREN.

- 031:001 I elfte Äret, på första dagen i tredje månaden, kom HERRENS ord till mig; han sade:
- 031:002 Du människobarn, säg till Faraos, konungen i Egypten, och till hans larmande hop:

Vem kan förliknas
med dig i din storhet?

- 031:003 Se, du är ett ädelt träd,
en ceder på Libanon,
med sköna grenar
och skuggrik krona
och högt stam,
en som med sin topp
räcker upp bland molnen.
- 031:004 Vatten gävo den växt,
djupets källor gjorde den högt.
Ty med sina strömmar omflöt de
platsen där den var planterad;
först sedan sönde de sina flöden
till alla andra träd på marken.
- 031:005 Så fick den högre stam
än alla träd på marken,

- den fick talrika kvistar
och långa grenar,
genom det myckna vatten den hade,
när den skött skott.
- 031:006 Alla himmelens fåglar
byggde sig nästen bland dess kvistar,
under dess grenar födde
alla markens djur sina ungar,
och i dess skugga bodde
allahanda stora folk.
- 031:007 Och den blev sk n genom sin storhet
och genom sina grenars längd,
där den stod med sin rot
invid stora vatten.
- 031:008 Ingen ceder i Guds lustg rd
gick upp emot denna,
ingen cypress hade kvistar
som kunde f liknas med dennas,
ingen l n bar grenar,
jämförliga med dennas;
nej, intet tr d i Guds lustg rd
liknade den i skönhet
- 031:009 S sk n hade jag låtit den bliva,
i dess rikedom p grenar,
att alla Edens tr d i Guds lustg rd
måste avundas den.
- 031:010 D r r säger Herren, HERREN s Eftersom du v xte s h g, ja,
eftersom ditt tr d str ckte sin topp upp bland molnen och
f rh vde sig i sitt h jta över att det var s h gt,
- 031:011 d r r skall jag prigsiva det   en som   värdig bland
folken. Han skall f visso utföra sitt verk där på, ty för dess
ogudaktighets skull har jag f kastat det.
- 031:012 Ja, fr mlingar hava f tt hugga ned det, de grymmaste folk, och
hava låtit det ligga. Dess kvistar hava nu fallit p bergen och
i alla dalar; dess grenar hava blivit avbrutna och kastade i
alla landets bäckar, och alla folk p jorden hava måst draga
bort därifrån och försaka dess skugga och låta det ligga.
- 031:013 P dess kullfallna stam bo alla himmelens fåglar, och p dess
grenar l gra sig alla markens djur.
- 031:014 S sker, för att ett träd som växer vid vatten aldrig skall yvas
 ver sin höjd och str cka sin topp upp bland molnen; ja, för att
icke ens de värdigaste av dem skola st och yvas, intet tr d som
har haft vatten att dricka. Ty de äro allasammans hemfallna  
döden och måste ned i jordens djup, till att vara där bland
människors barn, hos dem som hava farit ned i graven.
- 031:015 S s ger Herren, HERREN: P den dag d det for ned till
dödsriket l  jag djupet för dess skull h ja sig i sorgdr kt;
jag hämmade str mmarna där, och de stora vattnen h los
tillbaka. Jag l  Libanon för dess skull kl da sig i svart, och
alla träd p marken f tvinnade i sorg över det.
- 031:016 Genom d net av dess fall kom jag folken att b va, när jag
stöttade det ned i dödsriket, till dem som hade farit ned i
graven. Men d tr stade sig i jordens djup alla Edens tr d, de
yppersta och bästa p Libanon, alla de som hade haft vatten att
dricka.
- 031:017 Ocks de hade, såsom det tr det, måst fara ned till dödsriket,

till dem som voro slagna med svärd; dit foro ock de som hade varit dess städ och hade bott i dess skugga bland folken.

031:018 Kan nu något bland Edens träd förliskas med dig i hörlighet och storhet? Och dock skall du, såsom Edens träd, stötas ned i jordens djup och ligga där bland oomskurna, hos dem som är slagna med svärd. Säg skall det gå Farao och hela hans larmande hop, säger Herren, HERREN.

032:001 I tolfte året, på första dagen i tolfte månaden, kom HERRENS ord till mig; han sade:

032:002 Du människobarn, stå upp en klagosång över Farao, konungen i Egypten, och säg till honom:

Det är förtä med dig, du lejon bland folken!
Och du var dock lik draken i havet,
där du for fram i dina strömmar
och rörde upp vattnet med dina fötter
och grumlade dess strömmar.

032:003 Säg nu Herren, HERREN:

Jag skall breda ut mitt nät över dig
genom skaror av många folk,
och de skola draga upp dig i mitt garn.

032:004 Jag skall kasta dig upp på jorden,
jag skall slunga dig bort på marken
och låta alla himmelens fåglar
slä ned på dig
och låta de vilda djuren på hela jorden
mätta sig med dig.

032:005 Jag skall kasta ditt kät på bergen
och fylla dalarna med ditt stora skrov.

032:006 Och landet som du har nedsatt
skall jag vattna med ditt blod
ända upp till bergen,
och björkarna skola bliva fulla av dig.

032:007 Och när jag utsläcker dig, skall jag återvända himmelen
och förmörka dess stjärnor;
jag skall återvända solen med moln,
och månens ljus skall icke lysa mer.

032:008 Alla ljus på himmelen
skall jag förmörka för din skull
och låta mörker komma över ditt land,
säger Herren, HERREN.

032:009 Och många folks hjärtan
skall jag slå med skräck,
när jag gör din undergång bekant bland folkslagen,
ja, i länder som du icke känner.

032:010 Jag skall komma många folk
att häpna för din skull,
och deras konungar skola för din skull
gripas av bån,
när jag i deras ösyn svänger mitt svärd;
vart ögonblick skola de frukta,
envar för sitt liv,
på ditt falls dag.

032:011 Ty säger Herren, HERREN:
Den babyloniske konungens svärd
skall komma över dig.

- 032:012 Jag skall låta din larmande hop
falla för hjältars svärd,
grymmast bland hedningar för de alla.
De skola förda Egyptens höglighet,
och hela dess larmande hop skall förgrävas;
- 032:013 jag skall utrota all dess boskap,
den som betar vid det myckna vattnet.
Av människofot skall det icke mer rivas upp,
ej heller rivas upp av boskapsklävar.
- 032:014 Sedan skall jag låta deras vatten sjunka undan
och deras strömmar flyta bort såsom olja,
säger Herren, HERREN,
- 032:015 i det jag gör Egyptens land
till en ödslig ödemark
och berövar landet allt vad det är,
när jag nu slå alla dess inbyggare,
så att man förnimmer att jag är HERREN.
- 032:016 Detta är en klagosång som man skall sjunga,
ja, folkens döttrar skola sjunga den;
de skola sjunga den över Egypten
med hela dess larmande hop,
säger Herren, HERREN.
- 032:017 I tolfte året, på femtonde dagen i månaden, kom HERRENS ord
till mig; han sade:
- 032:018 Du människobarn, sjung sorgesång över Egyptens larmande
hop. Bjud henne att såsom döttrarna av de vridigaste folk fara
ned i jordens djup, till dem som redan hava farit ned i graven.
- 032:019 Finnes någon som ringa att du är förmer än hon? Nej, far du ned
och låt dig biddas bland de oomskurna.
- 032:020 Bland män som för slagna med svärd skola ock dina falla. Svärdet
är redo; släp bort henne med hela hennes larmande hop.
- 032:021 Märktiga hjältar skola tala till Faraos dödsriket, till honom
och till hans hjälpare: Ja, de hava mest fara hitned, och nu
ligga de där, de oomskurna, slagna med svärd.
- 032:022 Där ligger redan Assur med hela sin skara; runt omkring honom
har denna sin gravplats. Allasammans ligga de där slagna, fallna
för svärd.
- 032:023 Sin grav har han fått längst ned i underjorden, och runt omkring
honom ligger hans skara begravnen. Allasammans ligga de slagna,
fallna för svärd, de man som en gång utbredde skräck i de
levandes land.
- 032:024 Där ligger Elam med hela sin larmande hop, vilande runt omkring
hans grav. Allasammans ligga de slagna, männen som fölo för
svärd, och som oomskurna mest fara, ned i jordens djup, desamma
som en gång utbredde skräck omkring sig i de levandes land; nu
mest de bera sin skam bland de andra som hava farit ned i
graven.
- 032:025 Ja, bland slagna har han fått sitt lög med hela sin larmande
hop; runt omkring honom har denna sin gravplats. Allasammans
ligga de där oomskurna, slagna med svärd; en gång utbredde sig
ju skräck omkring dem i de levandes land, men de mest nu bera
sin skam bland dem som hava farit ned i graven. Ja, bland
slagna har han fått sin plats.

032:026 D?r ligger Mesek-Tubal med hela sin larmande hop; runt omkring honom har denna sin gravplats. Allasammans ligga de d?r oomskurna, slagna med sv?rd; en g?ng utbredde de ju skr?ck omkring sig i de levandes land.

032:027 Men dessa fallna m?n ur de oomskurnas hop, de f?icke vila bland hj?rtarna, bland dem som hava farit ned till d?dsriket i sin krigiska rustning och f?tt sina sv?rd lagda under sina huvuden. Nej, deras missg?rningar hava kommit ?ver deras ben. De utbredde ju skr?ck i de levandes land, s?som hj?rtar g?ra.

032:028 Ja, ocks? du skall bliva krossad bland de oomskurna och f?ligga bland dem som ?ro slagna med sv?rd.

032:029 D?r ligger Edom med sina konungar och alla sina h?vdingar; huru m?ktiga de ?n voro, hava de nu f?tt sin plats bland dem som ?ro slagna med sv?rd; de m?ste ligga bland de oomskurna, bland dem som hava farit ned i graven.

032:030 D?r ligga Nordlandets furstar allasammans, med alla sidonier, ty de hava m?st fara ned till de slagna, de hava kommit p?skam, trots den skr?ck de utbredde genom sina v?rdiga g?rningar. Och de ligga d?r oomskurna bland dem som hava blivit slagna med sv?rd; de m?ste b?ra sin skam bland dem som hava farit ned i graven.

032:031 Dem skall nu Farao f?se, och han skall s?tr?sta sig ?ver hela sin larmande hop. Ja, Farao och hela hans har ?ro slagna med sv?rd, s?ger Herren, HERREN.

032:032 Ty v?r utbredde jag skr?ck f?r honom i de levandes land, men nu m?ste han, Farao, med hela sin larmande hop, l?ta sig b?ddas bland de oomskurna, hos dem som ?ro slagna med sv?rd, s?ger Herren, HERREN.

033:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

033:002 Du m?niskobarn, tala till dina landsm?n och s?g till dem: Om jag vill l?ta sv?rdet komma ?ver ett land, och folket i landet har utsett bland sig en man som det har gjort till sin v?ktare,

033:003 och denne ser sv?rdet komma ?ver landet och st?ter i basunen och varnar folket,

033:004 men den som f?r h?ra basunljudet ?nda icke l?ter varna sig, och sv?rdet sedan kommer och tager honom bort, d?kommer hans blod ?ver hans eget huvud.

033:005 Ty han h?rde ju basunljudet, men l?t icke varna sig; d?f?r kommer hans blod ?ver honom sj?lv. Om han hade l?tit varna sig, s?hade han r?ddat sitt liv.--

033:006 Men om v?ktaren ser sv?rdet komma och icke st?ter i basunen och folket s?icke bliver varnat, och sv?rdet sedan kommer och tager bort n?gon bland dem, d?bliver visserligen denne borttagen genom sin egen missg?rning, men hans blod skall jag utkr?va av v?ktarens hand.

033:007 Dig, du m?niskobarn, har jag satt till en v?ktare f?r Israels hus, f?r att du ?mina v?gnar skall varna dem, n?r du h?r ett ord fr?n min mun.

033:008 Om jag s?ger till den ogudaktige: ?Du ogudaktige, du m?ste d?, och du d?icke s?ger n?got till att varna den ogudaktige f?r hans v?g, s?skall v?r den ogudaktige d?genom sin missg?rning, men hans blod skall jag utkr?va av din hand.

033:009 Men om du varnar den ogudaktige f?r hans v?g, p?det att han m? v?nda om ifr?n den, och han likv?l icke v?nder om ifr?n sin v?g,

d? skall visserligen han d? genom sin missg?ring, men du sj?lv har r?ddat din sj?.

033:010 Och du, m?nniskobarn, s?g till Israels hus: I s?ngen s? ?vara ?vertr?delser och synder tynga p? oss och vi f?rsm?kta genom dem. Huru kunna vi d?bliva vid liv??

033:011 Men svara dem: S? sant jag lever, s?ger Herren, HERREN, jag har ingen lust till den ogudaktiges d?d, utan fastmer d?r till att den ogudaktige v?nder om fr?n sin v?g och f?r leva. S?v?nden d? om, ja, v?nden om fr?n edra onda v?gar; ty icke viljen I v? d?, I av Israels hus?

033:012 Men du, m?nniskobarn, s?g till dina landsm?n: Den r?ttf?rdiges r?ttf?rdighet skall icke r?dda honom, n?r han beg?r ?vertr?delser; och den ogudaktige skall icke komma p?fall genom sin ogudaktighet, n?r han v?nder om fr?n sin ogudaktighet, lika litet som den r?ttf?rdige skall kunna leva genom sin r?ttf?rdighet, n?r han syndar.

033:013 Om jag s?ger till den r?ttf?rdige att han skall f?leva, och han sedan i f?rlitande p? sin r?ttf?rdighet g?r vad or?tt ?r, s? skall intet ih?gkommas av all hans r?ttf?rdighet, utan genom det or?tta som han g?r skall han d?.

033:014 Och om jag s?ger till den ogudaktige: ?Du m?ste d?, och han sedan v?nder om fr?n sin synd och ?var r?tt och r?ttf?rdighet,

033:015 s? att han, den ogudaktige, give tillbaka den pant han har f?tt och ers?tter vad han har r?vat och vandrar efter livets stadgar, s? att han icke g?r vad or?tt ?r, d? skall han f?rvisso leva och icke d?.

033:016 Ingen av de synder han har beg?tt skall d? tillr?knas honom; han har ?vat r?tt och r?ttf?rdighet, d?r f?r skall han f?rvisso f?leva.--

033:017 Men nu s?ga dina landsm?n: ?Herrens v?g ?r icke alltid densamma?, d? det fastmer ?r deras egen v?g som icke alltid ?r densamma.

033:018 Om den r?ttf?rdige v?nder om fr?n sin r?ttf?rdighet och g?r vad or?tt ?r, s? m?ste han just d?r f?r d?.

033:019 Men om den ogudaktige v?nder om fr?n sin ogudaktighet och ?var r?tt och r?ttf?rdighet, d? skall han just d?r f?r f?leva.

033:020 Och ?nd?s?ngen I: ?Herrens v?g ?r icke alltid densamma.? Jo, jag skall d?ma var och en av eder efter hans v?gar, I av Israels hus.

033:021 I det tolfte ?ret sedan vi hade blivit bortf?rda i f?ngenskap, p? femte dagen i tionde m?naden, kom en flykting ifr?n Jerusalem till mig med budskapet: ?Staden ?r intagen.?

033:022 Nu hade p?aftonen f?re flyktingens ankomst HERRENS hand kommit ?ver mig; men p?morgonen ?ppnade han ?ter min mun, just f?re mannens ankomst, s? att jag, d? nu min mun blev ?ppnad, upph?rde att vara stum.

033:023 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

033:024 Du m?nniskobarn, de som bo ibland ruinerna d?r borta i Israels land s?ga ?Abraham var en ensam man, och han fick dock landet till besittning. Vi ?ro m?nga, oss m?ste v?r landet d? vara givet till besittning!?

033:025 S?g d?r f?r till dem: S?s?ger Herren, HERREN: I ?ten k?tt med blodet i, I upplyften edra ?gon till edra el?ndiga avgudar, och I utgjuten blod; och likv?r skullen I f?hava landet till besittning!

033:026 I trotsen p? edra sv?rd, I bedriven vad styggeligt ?r, I sk?nden

varandras hustrur; och likväl skullen I få hava landet till besittning!

033:027 Nej; så skall du säga till dem: Säg till Herren, HERREN: Säk sant jag lever, de som bo där bland ruinerna skola falla för svärd; och dem som bo på landsbygden skall jag giva till mat åt de vilda djuren, och de som bo i bergfästet eller i grottor skola dö genom pest.

033:028 Jag skall göra landet öde och tomt, och dess stolta makt skall fören öde; och Israels berg skola ödeläggas, så att ingen går där fram.

033:029 Och de skola förnimma att jag är HERREN, när jag gör landet öde och tomt, för alla de styggelsers skull som de hava bedrivit.

033:030 Men du, människobarn, dina landsmän, som orda om dig invid vägarna och i ingångarna till husen, de tala sinsemellan, den ene med den andre, och säga: Kom, låt oss höra vad det är för ett ord som nu utgår från HERREN.?

033:031 Och de komma till dig, såsom gjorde det en folkförsamling, och sätta sig hos dig såsom mitt folk; och de höra dina ord, men göra icke efter dem. Ty väl hopgöra de med munnen ljuvliga ord, men deras hjärtan stå blott efter egen vinning.

033:032 Och se, du är för dem, såsom när någon som har vacker röst och spelar väl sjunger en kallelsvisa; de höra väl dina ord, men göra icke efter dem.

033:033 Men när det kommer--ty se det kommer!--då skola de förnimma att en profet har varit ibland dem.

034:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

034:002 Du människobarn, profetera mot Israels herdor, profetera och säg till dem, till herdarna: Säg till Herren, HERREN: Ve eder, I Israels herdor, som haven säjt allenast för eder själva! Var det då icke för hjorden som herdarna borde säga?

034:003 I stålet ären I upp det feta, med ullens kläderna I eder, det goda slaktaden I; men om hjorden vädaden I eder icke.

034:004 De svaga ståkten I icke, det sjuka heladen I icke, det sargade förbunden I icke, det fördrivna förden I icke tillbaka, det förlorade uppsåkten I icke, utan med förtryck och hårdhet ären I fram mot dem.

034:005 Så blevo de förskingrade, därför att de icke hade någon herde, de blevo till mat åt alla markens djur, ja, de blevo förskingrade.

034:006 Mina för g?nu vilse på alla berg och alla höga kullar; över hela jorden för mina för förskingrade, utan att någon frögar efter dem eller uppsöker dem.

034:007 Herren därför HERRENS ord, I herdor:

034:008 Säk sant jag lever, säg till Herren, HERREN, sannerligen, eftersom mina för hava lämnats till rov, ja, eftersom mina för hava blivit till mat åt alla markens djur, då de nu icke hava någon herde, och eftersom mina herdor icke fröga efter mina för ja, eftersom herdarna säga för sig själva och icke säga för mina för,

034:009 därför, I herdor: Herren HERRENS ord:

034:010 Säg till Herren, HERREN: Se, jag skall komma över herdarna och utkräva mina för ur deras hand och göra slut på deras herdetjänst; och herdarna skola då icke mer kunna säga för sig själva, ty jag skall radda mina för ur deras gap, så att de icke bliva till mat åt dem.

034:011 Ty säg till Herren, HERREN: Se, jag skall själv taga mig an mina

- får och leta dem tillsammans.
- 034:012 Likasom en herde letar tillsammans sin hjord, nå hans får för
fårströdda omkring honom, så skall också jag leta tillsammans mina
får och rödda dem från alla de orter till vilka de fårskingrades
på en dag av moln och tjcken.
- 034:013 Och jag skall fåra dem ut från folken och fårsamla dem ur
länderna, och skall låta dem komma till sitt eget land och fåra
dem i bet på Israels berg, vid björkarna och var man eljest kan
bo i landet.
- 034:014 På goda betesplatser skall jag fåra dem i bet, på Israels höga
berg skola de få sina betesmarker; där skola de lågra sig på
goda betesmarker, och fett bete skola de hava på Israels berg.
- 034:015 Jag skall själv fåra mina får i bet och själv utse lågerplatser
för dem, säger Herren, HERREN.
- 034:016 Det förflorade skall jag uppsöka, det fördrivna skall jag fåra
tillbaka, det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall
jag stärka. Men det feta och det starka skall jag fårgöra; ja,
jag skall skära det såsom rått för.
- 034:017 Men I, mina får, säger Herren, HERREN: Se, jag vill döma
mellan får och får, mellan vädurar och bockar.
- 034:018 För det eder icke nog att I från beta på den bästa betesplatsen,
eftersom I med edra fåtter trampen ned vad som för kvar på eder
betesplats? Och för det eder icke nog att I från dricka det
klaraste vattnet, eftersom I med edra fåtter grumlen vad som har
lånats kvar?
- 034:019 Skola mina får beta av det som edra fåtter hava trampat ned, och
dricka vad edra fåtter hava grumlat?
- 034:020 Nej; därför säger Herren, HERREN så till dem: Se, jag skall
själv döma mellan de feta fåren och de magra fåren.
- 034:021 Eftersom I med sida och bog stärken undan alla de svaga och med
edra horn stärken dem, till dess att I haven drivit dem ut och
fårskingrat dem,
- 034:022 därför skall jag fråsa mina får, så att de icke mer bliva till
rov, och skall döma mellan får och får.
- 034:023 Och jag skall låta en herde uppstå, gemensam för dem alla, och
han skall fåra dem i bet, nämligen min tjänare David; ja, han
skall fåra dem i bet, han skall vara deras herde.
- 034:024 Jag, HERREN, skall vara deras Gud, men min tjänare David skall
vara hövdning bland dem. Jag, HERREN, har talat.
- 034:025 Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund; jag skall göra
ände på vilddjuren i landet, så att man i trygghet kan bo mitt i
skogen och sova i skogarna.
- 034:026 Och jag skall låta dem själva och landet runt omkring min höjd
bliva till värsignelse. Jag skall låta regn falla i rätt tid;
regnskurar till värsignelse skall det bliva.
- 034:027 Tröden på marken skola bära sin frukt, och jorden skall giva sin
gröda, och själva skola de bo i sitt land i trygghet; och de
skola förnimma att jag för HERREN, nå jag bryter sönder deras ok
och röddar dem från de människors hand, som hava hållit dem i
trödom.
- 034:028 De skola sedan icke mer bliva ett byte för folken, och markens
djur skola ej låta upp dem, utan de skola bo i trygghet, och
ingen skall förskräcka dem.
- 034:029 Och jag skall för dem låta en plantering växa upp, som skall
bliva dem till berömmelse; och de som bo i landet skola icke mer
ryckas bort av hunger, ej heller skola de mer lida smärta av
folken.
- 034:030 Och de skola förnimma att jag, HERREN, deras Gud, för med dem,

och att de, Israels hus, höro mitt folk, säger Herren, HERREN.
034:031 Ja, I Herren mina fötter, I Herren fötter i min hjord, människor som I
Herren, och jag höro eder Gud, säger Herren, HERREN.

035:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

035:002 Du människorbarn, vänd ditt ansikte mot Seirs berg och profetera
mot det;

035:003 säger till det: Säg till Herren, HERREN: Se, jag skall komma över
dig, du Seirs berg, och uträcka min hand mot dig och gripa dig
håll och tomt.

035:004 Jag skall gripa dina städer till ruiner, och självt skall du
bliva håll; och du skall förnimma att jag höro HERREN.

035:005 Eftersom du har hyst en evig fiendskap mot Israels barn och
givit dem till pris till svärdet under deras ofreds tid, den tid
där missgöningen hade nätt sin gräns,

035:006 därför, sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall jag
förvandla dig till blod, och blod skall förfäja dig; eftersom
du icke har hatat blod, skall blod förfäja dig.

035:007 Ja, jag skall gripa Seirs berg tomt och håll och utrota därifrån
envar som fördas där, fram eller tillbaka.

035:008 Och jag skall uppfylla dess berg med dess slagna män; ja, på
dina höjder, i dina dalar och vid alla dina bäckar skola
svärdsslagna män falla.

035:009 Jag skall gripa dig till en hållmark för evig tid, och dina
städer skola icke mer bliva bebodda; och I skolen förnimma att
jag höro HERREN.

035:010 Eftersom du sade: Håll bäda folken och de bäda länderna skola
bliva mina, vi skola taga dem i besittning--detta fastän
HERREN bodde där--

035:011 därför, sant jag lever, säger Herren, HERREN, skall jag
utföra mitt verk med samma vrede och nitiskan varmed du i din
häskhet har utfört ditt verk mot dem; och jag skall gripa mig
känd bland dem, när jag dömer dig.

035:012 Och du skall förnimma att jag höro HERREN. Jag har hört alla de
smådelser som du har talat mot Israels berg, i det du har sagt:
Håll höro en hållmark; de höro givna till oss till mat.?

035:013 Ja, I spötraden upp munnen mot mig och togen den full av ord mot
mig; jag har varit hört det.

035:014 Säg till Herren, HERREN: Till hela jordens glädje skall jag gripa
dig till en hållmark.

035:015 Därför att du glädde dig till att Israels hus' arvedel blev
hållagd, därför skall jag gripa likaså med dig. Du skall bliva en
hållmark, du Seirs berg, du hela Edom, säger till dig sträcker dig;
och man skall förnimma att jag höro HERREN.

036:001 Och du, människorbarn, profetera om Israels berg och säger: I
Israels berg, höro HERRENS ord.

036:002 Säg till Herren, HERREN: Eftersom fienden säger om eder: Rätt
säger de urgamla offerhögarna hava nu blivit varit besittning?

036:003 därför m?du profetera och säga: Säg till Herren, HERREN:
Eftersom, ja, eftersom man har fört eder och fikar efter eder
från alla sidor, för att I mästen tillfalla de friga folken
såsom deras besittning och eftersom I höro utsatta för onda
tungors höro och folks förtal,

036:004 därför, I Israels berg, män I nu höro Herrens, HERRENS ord: Säg
till Herren, HERREN till bergen och höjderna, till bäckarna och
dalarna, till de förtädda ruinerna och de övergivna städerna, som
hava lämnats till rov och spott till de friga folken runt

omkring,

036:005 ja, därför säger Herren, HERREN så: Sannerligen, i brinnande nitiskan talar jag mot de friga folken och mot Edom, så ihgt det strcker sig, ja, mot dessa som med hela sitt hjrtas glde och i sitt sinnes rvermod hava tillgnat sig mitt land såsom besittning, fr att driva ut dess inbyggare och gta det till sitt byte.

036:006 Profetera alltsom Israels land och sgt till bergen och hrderna, till bckarna och dalarna: Sgsger Herren, HERREN: Se, i nitiskan och vrede r det som jag talar, eftersom I liden sdan smtek av folken.

036:007 Dfrfr sger Herren, HERREN så: Jag upplyfter min hand och betygar: Sannerligen, folken runt omkring eder skola sjva fr lida smtek.

036:008 Men I, Israels berg, I skolen rter grnska och brta frukt r mitt folk Israel, ty snart skola de komma rter.

036:009 Ty se, jag skall komma till eder, jag skall vnda mig till eder, och I skolen bliva brukade och besdda.

036:010 Och jag skall frsamla peder mnskiskor i myckenhet, alla Israels barn, smnga de ro; och stderna skola rhyo bliva bebodda och ruinerna rter byggas upp.

036:011 Ja, jag skall frsamla peder mnskiskor och boskap i myckenhet, och de skola frka sig och bliva fruktsamma. Jag skall lra eder bliva bebodda, alldeles såsom I fordom voren; ja, jag skall gta eder rnu mer gott, r I frut fingen rra; och I skolen frnimma att jag r HERREN.

036:012 Jag skall lra mnskiskor rter vandra fram rver eder, nmligen mitt folk Israel; de skola hava dig till besittning, och du skall vara deras arvedel; och du skall icke vidare dda deras barn.

036:013 Sgsger Herren, HERREN: Eftersom man sger till dig: Du r en mnskiskosterska, du har ddat ditt eget folks barn,

036:014 dfrfr skall du nu icke mer frta upp mnskiskor och icke mer fr dda ditt folks barn, sger Herren, HERREN.

036:015 Jag skall icke mer lra dig hra smtek av folken, och du skall icke mer ndgas brta folkslagens frakt; ej heller skall du mer bringa ditt folk pfall, sger Herren, HERREN.

036:016 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

036:017 Du mnskiskobarn nr Israels barn rnu bodde i sitt land, dorenade de det genom sitt vsende och sina gningar; såsom en kvinnas orenhet var deras vsende fr mig.

036:018 D?utg r jag min vrede rver dem, fr det blods skull som de hade utgjtit rver landet, och dfrfr att de hade orenat det med sina elndiga avgudar.

036:019 Jag frskingrade dem bland folken, och de blevo frstrdda i lrderna; efter deras vsende och deras gningar dnde jag dem.

036:020 Men till vilka folk de r kommo vanrade de mitt heliga namn, i det att man sade om dem: Detta r HERRENS folk, och de hava likv r mst draga ut ur sitt land.

036:021 D?ville jag skona mitt heliga namn, som Israels barn vanrade bland de folk till vilka de kommo.

036:022 Sgt dfrfr till Israels barn: Sgsger Herren, HERREN: Icke fr eder skull gr jag detta, I Israels barn, utan fr mitt heliga namns skull, som I haven vanrat bland de folk till vilka I haven kommit.

036:023 Jag vill nu helga mitt stora namn, som har blivit vanrat bland folken, i det att I haven vanrat det bland dem; och folken skola frnimma att jag r HERREN, sger Herren, HERREN, nr jag

- bevisar mig helig p?eder inf? deras ?gon.
- 036:024 Ty jag skall h?mta eder ifr?n folken och f?rsamla eder ifr?n alla l?nder och f?ra eder till edert land.
- 036:025 Och jag skall st?nka rent vatten p?eder, s?att I bliven rena; jag skall rena eder fr?n all eder orenhet och fr?n alla edra el?ndiga avgudar.
- 036:026 Och jag skall giva eder ett nytt hj?ta och l?ta en ny ande komma i edert br?st; jag skall taga bort stenhj?tat ur eder kropp och giva eder ett hj?ta av k?tt.
- 036:027 Jag skall l?ta min Ande komma i edert br?st och s?g?ra, att I vandren efter mina stadgar och h?len mina r?tter och g?ren efter dem.
- 036:028 S?skolen I f?bo i det land som jag gav ?t edra f?der, och I skolen vara mitt folk, och jag skall vara eder Gud.
- 036:029 Och jag skall fr?sa eder fr?n all eder orenhet. Och jag skall kalla fram s?den och l?ta den bliva ymnig och skall icke mer l?ta n?gon hungersn?d komma ?ver eder.
- 036:030 Ja, ymnig skall jag l?ta tr?dens frukt och markens gr?da bliva, f?r att I icke mer skolen lida hungersn?dens sm?ek bland folken.
- 036:031 D?skolen I t?nka p?edra onda v?gar och p?edra g?ningar, som icke voro goda; och I skolen k?nna leda vid eder sj?lva f?r edra missg?ningars och styggelsers skull.
- 036:032 Men icke f?r eder skull g?r jag detta, s?ger Herren, HERREN; det vare eder kunnigt. I m?n sk?mmas och blygas f?r edra v?gar, I Israels barn.
- 036:033 S?s?ger Herren, HERREN: N?r jag har renat eder fr?n alla edra missg?ningar, d?skall jag l?ta st?derna ?nyo bliva bebodda, och d?skola ruinerna ?ter byggas upp,
- 036:034 och det f?r?dda landet skall ?ter bliva brukat, i st?let f?r att det har legat s?som en ?demark inf?r var man som har g?tt d?r fram.
- 036:035 Och d?skall man s?ga: ?Det landet som var s?f?r?tt har nu blivit s?som Edens lustg?rd, och st?derna som voro s? ?delagda, f?r?dda och f?rst?rda, de ?ro nu bebodda och bef?sta.?
- 036:036 D?skola de folk som ?ro kvar runt omkring eder f?rnimma att jag, HERREN, nu ?ter har byggt upp det som var f?rst?rt och ?nyo planterat det som var f?r?tt. Jag, HERREN, har talat det, och jag fullbordar det ocks?.
- 036:037 S?s?ger Herren, HERREN; Ocks?p?detta s?tt vill jag b?nh?ra Israels barn, s?vill jag handla med dem: jag skall d?r f?r?ka m?nskorna, s?att de bliva s?som f?rhjordar.
- 036:038 S?som hjordar av offerdjur, s?som f?rhjordar i Jerusalem vid dess h?gtider, s?skola de hjordar av m?nskorna vara, som skola uppfylla de ?delagda st?derna. Och man skall f?rnimma att jag ?r HERREN.
- 037:001 HERRENS hand kom ?ver mig, och genom HERRENS Ande f?rdes jag ?stad och sattes ned mitt p?sl?ten, som nu l?g full med ben.
- 037:002 Och han f?rde mig fram runt omkring dem, och jag s?g att de l?go d?r i stor myckenhet ut?ver dalen och jag s?g att de voro alldeles f?rtorkade.
- 037:003 Och han sade till mig: ?Du m?nskobarn, kunna v? dessa ben ?ter bliva levande?? Jag svarade: ?Herre, HERRE, du vet det.?
- 037:004 D?sade han till mig: ?Profetera ?ver dessa ben och s?g till dem: I f?rtorkade ben, h?ren HERRENS ord;
- 037:005 S?s?ger Herren, HERREN till dessa ben: Se, jag skall l?ta ande

- komma in i eder, s?att I åter bliven levande.
- 037:006 Jag skall f?sta senor vid eder och I?ta k?tt v?xa p?eder och
?vert?cka eder med hud och giva eder ande, s?att I åter bliven
levande; och I skolen f?nimma att jag ? HERREN.?
- 037:007 Och jag profeterade, s?som det hade blivit mig bjudet. Och n? jag
nu profeterade, h?des ett rassel, och d? blev ett gny, och
benen kommo åter tillhopa, s?att det ena benet fogades till det
andra.
- 037:008 Och jag s?g huru senor och k?tt v?xte p?dem, och huru de
?vert?ktes med hud d?rovanp?, men ingen ande var ?nu i dem.
- 037:009 D?sade han till mig: ?Profetera och tala till anden, ja,
profetera, du m?nskobarn, och s?g till anden: S?s?ger Herren,
HERREN: Kom, du ande, fr?n de fyra v?derstrecken och bl?s p?
dessa dr?pta, s?att de åter bliva levande.?
- 037:010 Och jag profeterade, s?som han hade bjudit mig. D?kom anden in
i dem, och de blevo åter levande och reste sig upp p?sina
f?tter, en ?verm?tan stor skara.
- 037:011 Och han sade till mig: ?Du m?nskobarn, dessa ben, de ?ro alla
Israels barn. Se, de s?ga: 'V?ra ben ?ro f?torkade, v?rt hopp
har blivit om intet, det ? ute med oss.'
- 037:012 Profetera d?f? och s?g till dem: S?s?ger Herren, HERREN: Se,
jag vill ?ppna edra gravar och h?mta eder, mitt folk, upp ur
edra gravar och I?ta eder komma till Israels land.
- 037:013 Och I skolen f?nimma att jag ? HERREN, n? jag ?ppnar edra
gravar och h?mtar eder, mitt folk, upp ur edra gravar.
- 037:014 Och jag skall I?ta min ande komma in i eder, s?att I åter
bliven levande, och jag skall I?ta eder f?bo i edert land; och
I skolen f?nimma att jag, HERREN, har tala det, och att jag
ocks?har fullborda det, s?ger HERREN.?
- 037:015 Och HERRENS ord kom till mig han sade:
- 037:016 Du m?nskobarn, tag dig en tr?stav och skriv p?den: ?F? Juda
och hans fr?nder bland Israels barn. Tag sedan en annan tr?stav
och skriv p?den: ?En stav f? Josef, Efraim, och f? hans
fr?nder av hela Israels hus.?
- 037:017 Foga dem sedan tillhopa med varandra till en enda stav, s?att
de bliva f?renade till ett i din hand.
- 037:018 N? d? dina landsm?n s?ga till dig: ??klara f? oss vad du
menar h?med?,
- 037:019 s?svara dem: ?S?s?ger Herren, HERREN: Se, jag vill taga Josefs
stav, den som ? i Efraims hand, vilken stav ock g?ler f? de
stammar av Israel, som ?ro hans fr?nder, och intill denna vill
jag I?gga Judas stav, b?da tillhopa, och s?g?ra dem till en
enda stav, s?att de bliva ett i min hand.?
- 037:020 Och stavarna som du har skrivit p?skall du h?la i din hand
inf? deras ?gon.
- 037:021 Och du skall tala till dem: S?s?ger Herren, HERREN: Se, jag
skall h?mta Israels barn ut ifr?n de folk till vilka de hava
m?st vandra bort; jag skall samla dem tillhopa fr?n alla h?l
och f?ra dem in i deras land.
- 037:022 Och jag skall g?ra dem till ett enda folk i landet, p?Israels
berg; en och samma konung skola de alla hava; de skola icke mer
vara tv?folk och icke mer vara delade i tv?riken.
- 037:023 Sedan skola de icke mer orena sig med sina el?ndiga avgudar och
styggelser och med alla slags ?vertr?delser. Och jag skall
fr?sa dem och h?mta dem fr?n alla orter d? de hava syndat, och
skall rena dem, s?att de bliva mitt folk, och jag skall vara

deras Gud.

037:024 Och min tjänare David skall vara konung över dem, och de skolas alla hava en och samma herde; och de skola vandra efter min rätter och hålla mina stadgar och gå efter dem.

037:025 S? skola de föbo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det vari edra föder bodde. De skola själva föbo där, s? ock deras barn och deras barnbarn till evig tid; och min tjänare David skall vara deras hövding evinnerligen.

037:026 Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund; ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och förka dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen.

037:027 Ja, min boning skall vara hos dem, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

037:028 S? skola folken förnimma att jag är HERREN, som helgar Israel, då nu min helgedom förbliver ibland dem evinnerligen.

038:001 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

038:002 Du människobarn, vänd ditt ansikte mot Gog i Magogs land, mot hövdingen över Ros, Mesek och Tubal, och profetera mot honom

038:003 och säg: S? säger Herren, HERREN: Se, jag skall komma över dig, Gog, du hövding över Ros, Mesek och Tubal.

038:004 Jag skall locka dig stad, jag skall sätta krokarna i dina kassar och föra dig ut med hela din häst, hästar och ryttare, allasammans i praktig rustning, en stor skara, vagnad med skärmar och skudar, och allasammans med svärd i hand.

038:005 Perser, etiopier och putäer är, med dem, allasammans med sköld och hjälm,

038:006 Gomer och alla dess häskaror, Togarmas folk ifrån den yttersta nordan och alla dess häskaror; ja, många folk har du med dig.

038:007 Rusta dig och gå dig redo med alla de skaror som hava församlat sig till dig; och bliv du deras hövitsman.

038:008 När någon tid har gått, skall du bliva uppbyggd; i kommande är skall du fötga in i ett land som du har fått ro efter svärdet, och vart folk du har blivit hopsamlat från många andra folk, ja, upp till Israels berg, som s? någon gång de, men vilkas folk du har blivit hämtat fram ifrån de andra folken, så att alla nu bo där i trygghet.

038:009 Dit skall du draga upp, du skall komma såsom ett oväder och vara såsom ett moln som övertöcker landet, du med alla dina häskaror och med många folk som följa dig.

038:010 S? säger Herren, HERREN: På den tiden skola planer uppstå i ditt hjärta, och du skall tänka ut onda anslag.

038:011 Du skall säga: Jag vill draga upp mot det öfversta landet, jag vill komma över dessa skär, som bo där i trygghet, ja, som allasammans bo där utan murar och varken hava bommar eller portar.

038:012 Ty du vill taga rov och gåra byte och vända din hand mot demarker som nu är för bebyggda, och mot ett folk som har blivit hopsamlat från hedningarna, och som nu försvär sig boskap och gods, då det bor på jordens mittelhög.

038:013 Saba och Dedan och Tarsis' kram och alla dess unga lejon skola du utfraga dig: Har du kommit för att taga rov, har du församlat dina skaror till att gåra byte till att föra bort silver och guld, till att taga boskap och gods, ja, till att taga stort rov??

038:014 Profetera därför, du människobarn och säg till Gog: S? säger

- Herren HERREN: Se, p?den tiden, n?r mitt folk Israel ?ter bor i trygghet, d?skall du f?rnimma det.
- 038:015 Du skall d?komma fr?n ditt land l?ngst uppe i norr, du sj?lv och m?nga folk med dig, allasammans ridande p?h?star, en stor skara, en talrik h?r.
- 038:016 Du skall draga upp mot mitt folk Israel och komma s?som ett moln fr?r att ?vert?cka landet. I kommande dagar skall detta ske; jag skall d?l?ta dig komma ?ver mitt land, fr?r att folken skola l?ra k?nna mig, n?r jag inf?r deras ?gon bevisar mig helig p? dig, du Gog.
- 038:017 S?s?ger Herren, HERREN: Du ?r ju den om vilken jag i forna tider talade genom mina tj?nare, Israels profeter, som i de tiderna, ?r efter ?r, profeterade om att jag skulle l?ta dig komma ?ver dem.
- 038:018 Men p?den dagen, den dag d?Gog kommer ?ver Israels land, s?ger Herren, HERREN, d?skall jag giva luft ?r min vrede.
- 038:019 Ja, i min nit?skan och min vredes eld betyder jag det: p?den dagen skall det f?rvisso bliva en stor jordb?vning i Israels land.
- 038:020 D?skola de b?va fr?r mig, b?de fiskarna i havet och f?glarna under himmelen och djuren p?marken och alla kr?ddjur som r?ra sig p?jorden och alla m?nskors p?jordens yta. Och bergen skola sl?s ned och klipporna st?ta omkull och alla murar falla till jorden.
- 038:021 Och jag skall b?da upp sv?rd mot honom p?alla mina berg, s?ger Herren, HERREN; den enes sv?rd skall vara v?nt mot den andres.
- 038:022 Och jag skall g?till r?ta med honom medelst pest och blod; och slagregn och hagelstenar, eld och svavel skall jag l?ta regna ?ver honom och hans h?rskaror och ?ver de m?nga folk som f?lja honom.
- 038:023 S?skall jag bevisa mig stor och helig och g?ra mig k?nd inf?r m?nga folks ?gon; och de skola f?rnimma att jag ?r HERREN.
- 039:001 Och du, m?nskobarn, profetera mot Gog och s?g: S?s?ger Herren, HERREN: Se, jag skall komma ?ver dig, Gog, du h?vding ?ver Ros, Mesek och Tubal.
- 039:002 Jag skall locka dig ?stad och leda dig fram och f?ra dig fr?n landet l?ngst uppe i norr och l?ta dig komma till Israels berg.
- 039:003 D?r skall jag sl?b?gen ur din v?nstra hand och l?ta pilarna falla ur din h?gra hand.
- 039:004 P?Israels berg skall du falla, med alla dina h?rskaror och med de folk som f?lja dig; jag skall giva dig till mat ?r rovf?glar av alla slag och ?r markens djur.
- 039:005 Ute p?marken skall du falla. Ty jag har talat, s?ger Herren, HERREN.
- 039:006 Och jag skall s?nda eld ?ver Magog och ?ver dem som bo trygga i havsl?nderna; och de skola f?rnimma att jag ?r HERREN.
- 039:007 Och jag skall g?ra mitt heliga namn kunnigt bland mitt folk Israel, jag skall icke mer l?ta mitt heliga namn bliva ohelgat; och folken skola f?rnimma att jag ?r HERREN, helig i Israel.
- 039:008 Se, det kommer, ja, det fullbordas! s?ger Herren, HERREN. Detta ?r den dag om vilken jag har talat.
- 039:009 Sedan skola inv?rnarna i Israels st?der g?ditut och taga rustningar, sk?ddar och sk?rmar, b?gar och pilar, handp?kar och spjut s?som br?nsle till att elda med, och de skola elda d?rmed i sju ?r.
- 039:010 De skola icke beh?va h?mta tr?fr?n marken eller hugga ved i

skogarna, ty de skola elda med rustningarna. S?skola de taga rov av sina r?vare och plundra sina plundrare, s?ger Herren, HERREN.

039:011 P?den tiden skall jag d?r i Israel giva ?r Gog en plats till grav, n?mligen ?De framt?gandes dal? ?ster om havet, och den skall st?nga v?gen f?r andra som vilja t?ga d?r fram. D?r skall man begrava Gog och hela hans larmande hop, och man skall kalla den ?Gogs larmande hops dal?.

039:012 Och i sju m?nader skola Israels barn h?la p?med att begrava dem, f?r att rena landet.

039:013 Allt folket i landet skall h?la p?med begravandet, och detta skall l?nda dem till ber?mmelse. S?skall ske p?den tid d?jag f?rh?ligar mig, s?ger Herren, HERREN.

039:014 Och man skall avskilja m?n som best?ndigt skola genomvandra landet och begrava dem som t?gade d?r fram, och som ?nnu ligga kvar ovan jord, och de skola s?rena landet; efter sju m?naders f?rlopp skola dessa begynna sitt letande.

039:015 N?r s?n ?gon av dessa m?n, som genomvandra landet, p?sin f?rd f?r se m?nskoben, d?skall han s?ta upp en v?rd d?rbredvid, till dess att d?dgr?vorna hinna begrava dem i ?Gogs larmande hops dal?.

039:016 D?r skall ock finnas en stad med namnet Hamona. P?detta s?t skola de rena landet.

039:017 Du m?nskobarn, s?s?ger Herren, HERREN: S?g till alla slags f?glar och till alla markens djur: F?samlen eder och kommen hit; samlen eder tillhopa fr?n alla h?l till mitt slakteroffer, till ett stort slakteroffer som jag vill anst?la ?r eder p? Israels berg; I skolen f? ?ta k?tt och dricka blod.

039:018 I skolen f? ?ta k?tt av hj?tar och dricka blod av jordens h?vdingar: av v?durar och lamm och bockar och tjurar, allasammans g?dda i Basan.

039:019 I skolen f? ?ta eder m?ta av fett och dricka eder druckna av blod fr?n det slakteroffer som jag anst?ler ?r eder.

039:020 Ja, m?ten eder vid mitt bord av ridh?star och vagnsh?star, av hj?tar och allt slags krigsfolk, s?ger Herren, HERREN.

039:021 Och jag skall uppenbara min h?rlighet bland folken, s?att alla folk skola se den dom som jag har utf?tt, och se huru jag har l?tit min hand drabba dem.

039:022 Och Israels barn skola f?nimma att jag, HERREN, ?r deras Gud, fr?n den dagen och allt framgent.

039:023 Och folken skola f?nimma att Israels barn blevo bortf?rda i f?ngenskap f?r sin missg?rnings skull, eftersom de voro trol?sa mot mig, s?att jag m?ste f?rd?ja mitt ansikte f?r dem; och jag gav dem d?i deras ov?rners hand, s?att de allasammans f?lo f?r sv?rd.

039:024 Efter deras orenhet och deras ?vertr?delser handlade jag med dem och f?rdolde mitt ansikte f?r dem.

039:025 D?r?r s?ger Herren, HERREN s?. Nu skall jag ?ter uppr?ta Jakob och f?barma mig ?ver hela Israels hus och nit?ska f?r mitt heliga namn.

039:026 Och de skola f?g?ta sin skam och all den otrohet som de hava beg?tt mot mig, d?de nu f?bo i trygghet i sitt land, utan att n?gon f?rskr?cker dem.

039:027 Ja, n?r jag l?ter dem v?nda tillbaka ifr?n folkslagen och f?samlar dem fr?n deras fienders l?nder, d?skall jag bevisa

mig helig p?dem inf?r m?nga folks ?gon.

039:028 Och de skola f?rnimma att jag ? HERREN, deras Gud, ty om jag ?n drev dem bort i f?ngenskap bland folken, s?samlade jag dem sedan tillhopa till deras land och l?t ingen enda av dem bliva kvar d?rute;

039:029 och jag skall d?refter icke mer f?rd?lja mitt ansikte f?r dem, ty jag skall utgjuta min Ande ?ver Israels hus, s?ger Herren, HERREN'.

040:001 I det tjugufemte ?ret sedan vi hade blivit bortf?rda i f?ngenskap, vid ?rets begynnelse, p?tionde dagen i m?naden, i det fjortonde ?ret sedan staden hade blivit intagen, p?just den dagen kom HERRENS hand ?ver mig, och han f?rde mig ditbort.

040:002 I en syn fr?n Gud f?rde han mig till Israels land och satte mig ned p?ett mycket h?gt berg, och p?detta var likasom en stad byggd s?derut.

040:003 Och dit f?rde han mig, och se, d?r stod en man vilkens utseende var s?som koppar; han hade ett linnen?re i sin hand, s?ock en m?st?ng; och han stod vid porten.

040:004 Och mannen talade till mig: ?Du m?nskobarn, se med dina ?gon och h?r med dina ?ron, och akta p?allt som jag kommer att visa dig, ty du har blivit f?rd hit, f?r att jag skall visa dig det; f?rkunna f?r Israels hus allt vad du f?r se.?

040:005 Och jag s?g att en mur gick utomkring huset, runt omkring det. Och m?st?ngen som mannen hade i sin hand var sex alnar l?ng, var aln en handsbredd l?ngre ?n en vanlig aln. Och han m?tte murbyggnadens bredd: den var en st?ng, och dess h?jd: den var en st?ng.

040:006 D?refter gick han till en port som l?g mot ?ster och steg uppfr?r dess trappsteg; och han m?tte portens ena tr?skel: den var en st?ng bred och sedan den andra tr?skeln: den var en st?ng bred.

040:007 Och var vaktkammare var en st?ng l?ng och en st?ng bred, och avst?ndet mellan vaktkamrarna var fem alnar; och porttr?skeln invid portens f?rhus p?inre sidan m?tte en st?ng.

040:008 Och han m?tte upp portens f?rhus p?inre sidan: det m?tte en st?ng.

040:009 Han m?tte upp portens f?rhus det h?ll ?tta alnar, och dess murpelare: de h?ll tv?alnar. Och portens f?rhus l?g p?inre sidan.

040:010 Och vaktkamrarna i porten mot ?ster voro tre p?var sida, alla tre lika stora; och murpelarna p?b?da sidorna voro lika stora.

040:011 Och han m?tte port?ppningens bredd: den var tio alnar, och portens l?ngd: den var tretton alnar.

040:012 Och framfr?r vaktkamrarna var en avskrankning, som h?ll en aln; en aln h?ll ock avskrankningen p?motsatta sidan; och var vaktkammare, p?vardera sidan, h?ll sex alnar.

040:013 Och han m?tte porten fr?n den ena vaktkammarens tak till den andras: den var tjugufem alnar bred; och d?r l?g mot d?r.

040:014 Och han tog upp murpelarna till sextio alnar; och intill f?rg?rdens murpelare str?ckte sig porten runt omkring.

040:015 Och avst?ndet mellan ing?ngsportens framsida och f?rhusets framsida vid den inre port?ppningen var femtio alnar.

040:016 Och slutna f?nster funnos till vaktkamrarna och till deras murpelare inv?ndigt i porten runt omkring, och likaledes i f?rhusen; f?nstren sutto runt omkring inv?ndigt, och murpelarna voro prydda med palmer.

040:017 Och han f?rde mig till den yttre f?rg?rden, och jag s?g att d?r

- voro tempelkamrar och ett stengolv, anlagt runt omkring f?rg?rden; trettio tempelkamrar voro uppbyggda p?stengolvet.
- 040:018 Och stengolvet gick utefter portarnas sidov?ggar, s?att det motsvarade portarnas l?ngd; detta var det nedre stengolvet.
- 040:019 Och han m?tte avst?ndet fr?n den nedre portens framsida till den inre f?rg?rdens yttre framsida: det var hundra alnar, b?de p? ?stra sidan och p?norra.
- 040:020 Sedan m?tte han ock l?ngden och bredden p?den port som l?g mot norr p?den yttre f?rg?rden.
- 040:021 Ocks?den hade tre vaktkamrar p?var sida och likaledes murpelare och f?rhus, lika stora som den f?rta portens; den var femtio alnar l?ng och tjugufem alnar bred.
- 040:022 Och f?rstren, f?rhuset och palmerna d?ri voro lika stora som i den port som l?g mot ?ster; och man steg upp till den p?sju trappsteg, och dess f?rhus l?g framf?r dessa.
- 040:023 Och en port till den inre f?rg?rden fanns mitt emot denna port, det var i norr s?som i ?ster; och han m?tte avst?ndet fr?n den ena porten till den andra: det var hundra alnar.
- 040:024 D?refter l?t han mig g?till s?dra sidan, och jag s?g att ocks? p?s?dra sidan fanns en port. Och han m?tte dess murpelare och f?rhus; de voro lika stora som de andra.
- 040:025 Och f?rstern funnos p?den och p?dess f?rhus runt omkring, likadana som de andra f?rstren. Den var femtio alnar l?ng och tjugufem alnar bred.
- 040:026 Och trappan ditupp utgjordes av sju trappsteg, och dess f?rhus l?g framf?r dessa; och den var prydd med palmer p?sina murpelare, p?b?da sidor.
- 040:027 Och en port till den inre f?rg?rden fanns ock p?s?dra sidan; och han m?tte avst?ndet fr?n den ena porten till den andra p?s?dra sidan: det var hundra alnar.
- 040:028 D?refter f?rde han mig till den inre f?rg?rden genom s?dra porten. Och han m?tte den s?dra porten den var lika stor som de andra
- 040:029 Och dess vaktkamrar, murpelare och f?rhus voro lika stora som de andra, och f?rstern funnos p?den och p?dess f?rhus runt omkring. Den var femtio alnar l?ng och tjugufem alnar bred.
- 040:030 Och f?rhus funnos runt omkring tjugufem alnar l?nga och fem alnar breda.
- 040:031 Och dess f?rhus l?g ut?r den yttre f?rg?rden, och dess murpelare voro prydda med palmer; och uppg?ngen d?rtill utgjordes av ?tta trappsteg.
- 040:032 Sedan f?rde han mig till den inre f?rg?rdens ?stra sida och m?tte porten d?r; den var lika stor som de andra.
- 040:033 Och dess vaktkamrar, murpelare och f?rhus voro lika stora som de andra, och f?rstern funnos p?den och p?dess f?rhus runt omkring. Den var femtio alnar l?ng och tjugufem alnar bred.
- 040:034 Och dess f?rhus l?g mot den yttre f?rg?rden, och dess murpelare voro prydda med palmer p?b?da sidor; och uppg?ngen d?rtill utgjordes av ?tta trappsteg.
- 040:035 D?refter f?rde han mig till den norra porten och m?tte den; den var lika stor som de andra.
- 040:036 S?ock dess vaktkamrar, murpelare och f?rhus, och f?rstern funnos p?den runt omkring. Den var femtio alnar l?ng och tjugufem alnar bred.
- 040:037 Och dess murpelare stodo vid den yttre f?rg?rden, och dess murpelare voro prydda med palmer p?b?da sidor; och uppg?ngen

d?r till utgjordes av ?tta trappsteg.

040:038 Och en tempelkammare med sin ing?ng fanns vid murpelarna, i portarna; d?r skulle man sk?ja br?nnoffren.

040:039 Och i portens f?rhus stodo tv?bord p?var sida, och p?dem skulle man slakta br?nnoffers-, syndoffers- och skuldoffersdjuren.

040:040 Och vid den yttre sidov?gg som l?g norrut, n?r man steg upp till portens ing?ng, stodo tv?bord; och vid den andra sidov?ggen p? porten f?rhus stodo ock tv?bord.

040:041 Allts? stodo vid portens sidov?ggar fyra bord p?var sida, eller tillsammans ?tta bord, p?vilka man skulle slakta.

040:042 Och f?r br?nnoffret stodo d?r fyra bord av huggna stenar, en och en halv aln l?nga, en och en halv aln breda och en aln h?ga; p? dessa skulle man l?gga de redskap som man slaktade br?nnoffers- och slaktoffersdjuren med.

040:043 Och dubbelkrokar, en handsbredd l?nga, voro f?sta innantill runt om kring; och p?borden skulle offerk?ttet l?ggas.

040:044 Och utanf?r den inre porten funnos f?r s?ngarna, p?den inre g?rden, tempelkamrar, som l?go vid den norra portens sidov?gg, med sin framsida ? s?der; och en annan l?g vid den ?stra portens sidov?gg med sin framsida ? norr.

040:045 Och han talade till mig: ?Denna tempelkammare, vars framsida ligger mot s?der, ? f?r de pr?ster som f?r?ta t?nsten inne i huset.

040:046 Och den tempelkammare vars framsida ligger mot norr ? f?r de pr?ster som f?r?ta t?nsten vid altaret, allts?f?r Sadoks s?ner, vilka ?ro de av Levi barn, som f?tr?da fram till HERREN f?r att g?ra t?nsten inf?r honom.?

040:047 Och han m?tte f?r g?rden; den var hundra alnar l?ng och hundra alnar bred, en liksidig fyrkant; och altaret stod framf?r huset.

041:048 Sedan f?rde han mig till huset f?rhus. Och han m?tte f?r husets murpelare: de h?lo fem alnar var p?sin sida, s?ock porten bredd: den var p?var sida tre alnar.

041:049 F?rhuset var tjugu alnar l?ng och elva alnar brett, n?mligen vid trappstegen p?vilka man steg ditupp. Och vid murpelarna stodo pelare, en p?var sida.

041:001 D?refter f?rde han mig till tempelsalen. Och han m?tte murpelarna de voro sex alnar breda, var p?sin sida-- tabernaklets bredd.

041:002 Och ing?ngen var tio alnar bred, och sidov?ggarna vid ing?ngen voro p?var sida fem alnar. Sedan m?tte han salens l?ngd: den var fyrtio alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar.

041:003 D?refter gick han in i det innersta rummet. Och han m?tte murpelarna vid ing?ngen: de h?lo tv?alnar, och ing?ngen: den h?l sex alnar, och ing?ngens bredd: den var sju alnar.

041:004 Och han m?tte dess l?ngd: den var tjugu alnar, och dess bredd: den var tjugu alnar, framf?r tempelsalen. Och han sade till mig: ?Detta ? det allraheligaste.?

041:005 D?refter m?tte han husets mur: den h?l sex alnar, och sidokamrarnas bredd: den var fyra alnar, runt omkring hela huset.

041:006 Och sidokamrarna l?go den ena ovanf?r den andra, i trettio tre omg?ngar; och p?den mur som str?ckte sig innanf?r sidokamrarna

- runt omkring funnos avsatser, p?vilka de skulle hava sitt f?ste; ty i sj?lva husv?ggen skulle de icke vara inf?sta.
- 041:007 H?rigenom blevo sidokamrarna, d?r de l?go kring huset, bredare alltefter som de l?go h?gre upp. Ty husets kringbyggnad str?ckte sig med ?verv?ning ovanp? ?verv?ning runt omkring huset. D?r?r v?rte bredden in?, alltefter som v?ningen l?g h?gre upp. Och fr?n den nedersta v?ningen steg man s?upp i den ?versta genom den mellersta.
- 041:008 Och jag s?g att huset l?g p?en upph?jd fot, som str?ckte sig runt d?romkring; sidokamrarnas grundvalar voro n?mligen en hel st?ng h?ga, sex alnar till kanten.
- 041:009 Sidokamrarnas yttermur var fem alnar tjock; och den plats som blev fri tillh?rde husets sidokamrar.
- 041:010 Och mellanrummet bort till tempelkamrarna var tjugu alnar brett runt omkring hela huset.
- 041:011 Och ing?ngarna till sidokamrarna l?go ut? den fria platsen, en ing?ng mot norr och en ing?ng ? s?der; den fria platsen var fem alnar bred, runt omkring.
- 041:012 Och den byggnad som l?g invid den avs?ndrade platsen p?v?stra sidan var sjuttio alnar bred, och byggnadens mur var fem alnar tjock runt omkring och nittio alnar l?ng.
- 041:013 Och han m?tte huset: det var hundra alnar l?ngt. Och den avs?ndrade platsen j?nte byggnaden med dess murar utgjorde en l?ngd av hundra alnar.
- 041:014 Och bredden p?husets framsida j?nte den avs?ndrade platsen ? ?ster utgjorde en l?ngd av hundra alnar.
- 041:015 Och han m?tte l?ngden p?den byggnad som l?g invid den avs?ndrade platsen, p?dennas baksida, och m?tte avsatserna p? dess framv?gg ? b?da sidor--de h?lo hundra alnar--vidare det inre tempelrummet och f?g?rdsf?husen,
- 041:016 tr?sklarna och de slutna f?nstren, avsatserna p?framv?ggen runt omkring, i deras tre v?ningar, platsen invid tr?skeln--som var av polerat tr?--runt omkring,
- 041:017 s?ock avst?ndet fr?n marken upp till f?nstren. Och f?nstren voro t?ckta. Men ovanf?r d?ren, b?de in emot det inre rummet och ut?, och eljest utefter hela v?ggen runt omkring, innantill och utantill, funnos avm?tta f?t,
- 041:018 p?vilka framst?ldes keruber och palmer, var palm mellan tv? keruber. Och var kerub hade tv?ansikten:
- 041:019 ett m?hniskoansikte ? palmen p?ena sidan, och ett lejonansikte ? palmen p?andra sidan; s?var gjort p?hela huset runt omkring.
- 041:020 Fr?n marken ?nda upp ?ver ing?ngen funnos keruber och palmer framst?lda, s?ock p?tempelsalens v?ggar.
- 041:021 Tempelsalens d?r?ppning var fyrkantig, och framsidan av det heligaste hade sitt givna utseende.
- 041:022 Altaret var av tr?, tre alnar h?gt och tv?alnar l?ngt, och det hade h?n; och dess l?ngsidor och v?ggar voro av tr?. Och han talade till mig: ?Detta ? det bord som skall st?inf? HERRENS ansikte.?
- 041:023 Och b?de tempelsalen och det heligaste hade dubbeld?rar.
- 041:024 Och var d?r hade tv?d?rskivor, tv?vridbara d?rskivor: den ena d?ren hade tv?d?rskivor, och likaledes den andra tv?.
- 041:025 Och p?dem, p?d?rarna till tempelsalen, funnos framst?lda keruber och palmer, likasom p?v?ggarna; och p?f?rhusets framsida, utantill, var ett trapphus av tr?.

- 041:026 Och slutna fönster och palmer funnos på fönsthusets sidovägg, på båda sidor, såock i husets sidokamrar och i trapphusen.
- 042:001 Och han lät mig gå ut på den yttre fönstret den väg som gick åt norr, och följde mig därefter till den byggnad med tempelkamrar, som låg invid den avskräddade platsen och tillika invid murbyggnaden norrut,
- 042:002 till länksidan, som måtte hundra alnar, med sin ingång i norr; men bredden var femtio alnar.
- 042:003 Ut emot den tjugu alnar breda platsen på den inre fönstret och ut emot stengolvet på den yttre fönstret lågo avsatserna på det ena husets framvägg mitt emot avsatserna på det andra husets framvägg, i tre vningar.
- 042:004 Och framför tempelkamrarna gick en tio alnar bred gång till den inre fönstret, en alnsbred väg; och ingångarna lågo mot norr.
- 042:005 Men de översta tempelkamrarna voro mindre än de andra, ty avsatserna på framväggen togo bort mer rum från dem än från de nedersta och mellersta kamrarna i byggnaden.
- 042:006 Ty kamrarna lågo i tre vningar och hade inga pelare, såsom fönstret hade; därför blevo de översta vningens kamrar mer indragna än den nedersta och den mellersta vningens.
- 042:007 Och en yttre skiljemur gick utmed tempelkamrarna åt den yttre fönstret till, framför tempelkamrarna, och den var femtio alnar lång.
- 042:008 Ty längden på tempelkammarbyggnaden utåt den yttre fönstret var femtio alnar, men åt templet till hundra alnar.
- 042:009 Och nedanför dessa tempelkamrar var ingången från öster, när man ville komma till dem från den yttre fönstret.
- 042:010 Där fönstretens skiljemur var som tjockast, lågo också på östra sidan tempelkamrar invid den avskräddade platsen och tillika invid murbyggnaden.
- 042:011 Och en väg gick framför dem, likadan som vägen framför tempelkamrarna på norra sidan; och de hade samma längd och bredd. Och alla utgångar här voro såsom där, både i fruga om öfriga anordningar och i fruga om själva dörröppningarna.
- 042:012 Och såsom det var med dörröppningarna på tempelkamrarna vid södra sidan, såfanns också här en dörröppning, vid vilken en väg begynte, en väg som gick utefter den behöriga skiljemuren, och som låg österut, när man gick in i tempelkamrarna.
- 042:013 Och han sade till mig: Öde norra och södra tempelkamrarna invid den avskräddade platsen skola vara de heliga tempelkamrar i vilka prästerna, som förtäda fram inför HERREN, skola äta det hgheliga; där skola de förvara det hgheliga, såväl spisoffer som syndoffer och skuldoffer ty det är en helig plats.
- 042:014 När prästerna--som från helgedomen icke strax få begiva sig till den yttre fönstret--hava kommit ditin, skola de där lämnas kvar de kläder i vilka de hava gjort tjänst, ty dessa äro heliga; först när de hava iklätt sig andra kläder, få de träda ut på den plats som är för folket.?
- 042:015 När han nu hade slutat uppmärksningen av det inre huset, lät han mig gå ut till den port som låg mot öster. Och han måtte platsen runt omkring.
- 042:016 Han måtte med sin måttstång åt östra sidan: den höll efter måttstången fem hundra stänger runt omkring.
- 042:017 Han måtte åt norra sidan: den höll efter måttstången fem hundra

stänger runt omkring.

042:018 Han m tte ock   södra sidan: den h ll efter m st ngen fem hundra stänger.

042:019 Han vände sig mot västra sidan och m tte med m st ngen fem hundra stänger.

042:020   alla fyra sidorna m tte han platsen. Den var omgiven av en mur, som utefter platsens längd h ll fem hundra stänger och utefter dess bredd fem hundra stänger. Och den skulle skilja det heliga från det som icke var heligt.

043:001 Och han l t mig gå  stad till porten, den port som vette    ster.

043:002 D s   jag Israels Guds h rlighet komma österifrån, och d ret därvid var såsom d ret av stora vatten, och jorden lyste av hans h rlighet.

043:003 Och den syn som jag d s   var likadan som den jag så, n  jag kom fr  att fr d va staden; det var en syn likadan som den jag så vid str mmen Kebar. Och jag föll ned på mitt ansikte.

043:004 Och HERRENS h rlighet kom in i huset genom den port som låg mot  ster.

043:005 Och en andekraft lyfte upp mig och förde mig in på den inre förgården, och jag så att HERRENS h rlighet uppfyllde huset.

043:006 D  hörde jag en röst tala till mig från huset, under det att en man stod bredvid mig.

043:007 Den sade till mig: Du m nskobarn, detta   den plats där min tron  , den plats där mina fötter skola stå, där jag vill bo ibland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall icke mer orena mitt eviga namn, varken de sj va eller deras konungar, med sin trol sa avfällighet, med sina konungars döda kroppar och med sina offerhöjder:

043:008 de som satte sin tr skel invid min tr skel, och sin d rpost vid sidan av min d rpost, så att allenast muren var mellan mig och dem, och som s orenade mitt heliga namn med de styggelser de bedrev, varför jag ock förgjorde dem i min vrede.

043:009 Men nu skola de skaffa sin trol sa avfällighet och sina konungars döda kroppar långt bort ifrån mig, så att jag kan bo ibland dem evinnerligen.

043:010 Men du, m nskobarn, förkunna nu f r Israels barn om detta hus, på det att de m blygas f r sina missg rningar. M de m ta det h rliga byggnadsverket.

043:011 Om de d blygas f r allt vad de hava gjort, så kung r f r dem och teckna för deras  gon upp husets form och inredning, dess utgångar och ingångar, alla dess former och alla stadgar d rom, alla dess former och alla lagar d rom, så att de akta på hela dess form och alla stadgar d rom och göra efter dem.

043:012 Detta   lagen om huset: på toppen av berget skall hela dess område runt omkring vara högheligt. Ja, detta   lagen om huset.

043:013 Men dessa voro m tten på altaret i alnar, var aln en handsbredd l ngre an en vanlig aln: Dess bottenram var en aln hög och en aln bred, och kanten på ramen, runt omkring utmed randen, var ett kvarter hög; detta var altarets underlag.

043:014 Avståndet från bottenramen vid marken upp till den nedre avsatsen var två alnar, och bredden var en aln. Avståndet från den mindre avsatsen upp till den st re var fyra alnar, och bredden var en aln.

043:015 Altarh rden h ll fyra alnar; och från altarh rden stodo de fyra

hornen uppåt.

043:016 Och altarahöjden var tolv alnar i höjd och tolv alnar bred, så att dess fyra sidor bildade en liksidig fyrkant.

043:017 Och avsatsen var fjorton alnar i höjd och fjorton alnar bred, utefter sina fyra sidor. Kanten runt omkring den höll en halv aln, och dess bottenram ströckte sig en aln runt omkring. Och altarets trappsteg vette åt öster.

043:018 Och han sade till mig: Du människobarn, säger Herren, HERREN: Dessa tre stadgarna om altaret för den dag då det bliver fridigt, så att man kan offra brännoffer och stänka blod därpå.

043:019 Du skall du åt de levitiska prästerna giva en ungtjur till syndoffer, åt dem som tre av Sadoks söner, och som förtröda fram till mig, säger Herren, HERREN, för att göra tjänst inför mig.

043:020 Och du skall taga något av dess blod och stryka på altarets fyra hörn och på avsatsens fyra hörn och på kanten runt omkring; så skall du rena det och bringa frösoning för det.

043:021 Sedan skall du taga syndofferstjuren, och utanför helgedomen skall den brännas upp på en då till bestämd plats, som hör till huset.

043:022 Och nästa dag skall du föra fram en felfri bock till syndoffer; och man skall rena altaret med den, på samma sätt som man renade det med tjuren.

043:023 När du så har fullbordat reningen, skall du föra fram en felfri ungtjur och en felfri vädur av småboskapen.

043:024 Dem skall du föra fram inför HERREN, och prästerna skola strö salt på dem och offra dem såsom brännoffer åt HERREN.

043:025 Under sju dagar skall du dagligen offra en syndoffersbock; och en ungtjur och en vädur av småboskapen, båda felfria, skall man likaledes offra.

043:026 Under sju dagar skall man sjuunda bringa frösoning för altaret och rena det och inviga det.

043:027 Men sedan dessa dagar hava gått till ända, skola prästerna på åttonde dagen och allt framgent offra på altaret edra brännoffer och tackoffer; och jag skall då hava behag till eder, säger Herren, HERREN?

044:001 Därefter förde han mig tillbaka mot helgedomens yttre port, den kom vette åt öster; den var nu stängd.

044:002 Och HERREN sade till mig: Denna port skall förbliva stängd och icke mer öppnas, och ingen skall gå in genom den, ty HERREN, Israels Gud, har gått in genom den; därför skall den vara stängd.

044:003 Dock skall fursten, eftersom han är furste, få sitta där och hålla måltid inför HERRENS ansikte; han skall då gå in genom portens förhus, och samma väg skall han gå ut igen.

044:004 Därefter förde han mig genom norra porten till platsen framför huset; och jag fick se huru HERRENS hörlighet uppfyllde HERRENS hus. Då föll jag ned på mitt ansikte.

044:005 och HERREN sade till mig: Du människobarn, akta på och se med dina ögon, och hör med dina öron allt vad jag nu talar med dig om alla stadgar angående HERRENS hus och om alla lagar som rör det; och giv akt på huru man går in i huset genom alla helgedomens utgångar.

044:006 Och säger till Israels hus, det gensträva: Säger Herren, HERREN: Nu må det vara nog med alla de styggelser i haven bedrivit, i av Israels hus,

044:007 I som haven låtit frömlingar med oomskuret hjärta och oomskuret

k tt komma in i min helgedom och vara där, så att mitt hus har blivit ohelgat, under det att i framburen min spis, fett och blod. Så har mitt förbund blivit brutet, för att icke nämna alla edra andra styggelser.

044:008 I haven icke själva f r ttat tj nsten vid mina heliga färemä, utan haven satt andra till att   eder förätta tj nsten i min helgedom.

044:009 Så säger Herren, HERREN: Ingen främling med oomskuret hjärta och oomskuret k tt får komma in i min helgedom, ingen av de fr mlingar som finnas bland Israels barn.

044:010 Utan de leviter som gingo bort ifrån mig, när Israel for vilse de som d sj lva foro vilse och gingo bort ifrån mig och f jde sina eländiga avgudar, de skola b ra p sin missgärning

044:011 och skola i min helgedom bestrida vakttj nstg ringen vid husets portar och annan tjänstgöring i huset; de skola slakta brännoffer och slaktoffer   folket, och skola st inf r dem till att betjäna dem.

044:012 Eftersom de betjänade dem inför deras eländiga avgudar och så blevo f r Israels hus en st testen till missgärning, d f r betygar jag om dem med upplyft hand, säger Herren, HERREN, att de skola f b ra p sin missgärning.

044:013 De skola icke f nalkas mig, till att förätta prästerlig tjänst inför mig, eller till att nalkas något av mina heliga färemä, nämligen de h gheliga, utan de skola b ra p sin skam och p de styggeliga synder som de hava bedrivit.

044:014 Och jag skall sätta dem till att förätta tj nsten i huset vid allt tj nararbete där, allt som där skall utföras.

044:015 Men de levitiska präster, nämligen Sadoks söner, som f r ttade tj nsten vid min helgedom, n r de  rriga israeliterna foro vilse och gingo bort ifrån mig, de skola f tr da fram till mig för att göra tjänst inför mig; de skola st inf r mitt ansikte för att offra   mig fett och blod, säger Herren, HERREN.

044:016 De skola g in i min helgedom, och de skola träda fram till mitt bord för att göra tjänst inför mig och förätta vad som är att förätta   mig.

044:017 Och n r de komma in i den inre förgårdens portar, skola de ikl da sig linnekläder; de f icke hava p sig något av ylle, n r de göra tjänst i den inre förgårdens portar och inne i huset.

044:018 De skola hava huvudbonader av linne p sina huvuden, och benkläder av linne omkring sina länder; de skola icke omgjorda sig med något som framkallar svett.

044:019 Och n r de sedan g ut p den yttre förgården, till folket på den yttre förgården, skola de taga av sig de kläder i vilka de hava gjort tjänst, och skola lämna dem kvar i helgedomens tempelkamrar och ikl da sig andra kläder, för att de icke må g ra folket heligt med sina kläder.

044:020 De skola icke raka huvudet, men skola icke heller låta h ret växa fritt, utan skola klippa sitt huvudhår kort.

044:021 Och vin f r ingen präst dricka, när han har kommit in p den inre förgården.

044:022 En änka eller en fr nskild kvinna f r han icke taga till hustru   sig, utan allenast en jungfru av Israels barns släkt; dock f r han taga en änka, om hon   änka efter en präst.

044:023 Och de skola lära mitt folk att skilja mellan heligt och oheligt och undervisa dem om skillnaden mellan orent och rent.

044:024 Och i r ttsaker skola de uppträda såsom domare och skola avd ma dem efter mina r tter. Och mina lagar och stadgar skola de

iakttaga vid alla mina högtider, och mina sabbater skola de
hålla heliga.

044:025 Ingen av dem får örena sig genom att gå in till någon dö
människa; allenast genom fader eller moder eller son eller
dotter eller broder, eller genom en syster som icke har tillhört
någon man måste han ådraga sig orenhet.

044:026 Men när han därefter har blivit ren, skall man räkna för honom
ytterligare sju dagar;

044:027 och på den dag då han går in i helgedomen, på den inre
förgården, får att gå till tjänst i helgedomen, då skall han bära
fram ett syndoffer för sig, säger Herren, HERREN.

044:028 Och deras arvedel skall bestämmas att jag själv skall vara
deras arvedel. Och i skolen icke giva dem någon besittning i
Israel, ty jag själv är deras besittning.

044:029 Spisoffret och syndoffret och skuldoffret för de åta, och allt
tillspillogivet i Israel skall hålla dem till.

044:030 Och det första av alla fruktstängsfrukter av alla slag, och alla
offergårder av alla slag, vadhelst i frambåren såsom offergård,
detta skall hålla prästerna till; och fruktstänglingen av edert mjöl
skolen i giva till prästen, får att du måste bringa välsignelse över
ditt hus.

044:031 Intet självdött eller ihjälrivet djur, vare sig fågel eller
boskapsdjur, för prästerna åta.

045:001 Och när i genom lottkastning fördelen landet till arvedel, då
skolen i HERREN giva en offergård, en helig del av landet, i
längd tjugufem tusen alnar och i bredd tio tusen; detta stycke
skall vara heligt till hela sitt omfång runt omkring.

045:002 Härav skall tagas till helgedomen en liksidig fyrkant, fem
hundra alnar i längd och fem hundra i bredd, runt omkring, och
till utmark där runt omkring femtio alnar.

045:003 Av det tillmätta stycket skall du alltså avmåla ett område,
tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i bredd; där skall
helgedomen, det högheliga, ligga.

045:004 Detta skall vara en helig del av landet, och det skall tillhålla
prästerna, som gå till tjänst i helgedomen, dem som förtäda fram
till att gå till tjänst inför HERREN; detta skall vara en plats till
dem för deras hus, så också en helig plats för helgedomen.

045:005 Och ett stycke, tjugufem tusen alnar i längd och tio tusen i
bredd, skall tillhålla leviterna, som gå till tjänst i huset, såsom
deras besittning, med tjugu tempelkamrar.

045:006 Och till staden skolen i giva till besittning ett område, fem
tusent alnar i bredd och tjugufem tusen i längd, motsvarande det
heliga offergårdsområdet; det skall hålla hela Israels hus till.

045:007 Och fursten skall påbåda sidor om det heliga offergårdsområdet
och stadens besittning för ett område, beläget invid det heliga
offergårdsområdet och stadens besittning, dels på västra sidan,
västerut, dels också på östra sidan, österut, och i längd
motsvarande en stamlots utsträckning från västra gränsen till
östra.

045:008 Detta skall han hava till sitt land, till besittning i
Israel. Och mina furstar skola då icke mer förtrycka mitt folk,
utan skola låta Israels hus förbehålla sitt land efter sina
stammar.

045:009 Så säger Herren, HERREN: Nu måste det vara nog, i Israels furstar.
Skaffen bort värd och förtryck, och även rätt och rättfärdighet;
håll upp att driva mitt folk ifrån hus och hem, säger Herren,
HERREN.

- 045:010 Riktig vög, riktig efa, riktigt bat-mätt skolen I hava.
- 045:011 Efan och bat-mättet skola hälla samma mätt, så att bat-mättet rymmer tiondedelen av en homer, och likaledes efan tiondedelen av en homer; ty efter homern skall man bestämma mätten.
- 045:012 Sikeln skall innehålla tjugu gera; tjugu siklar, tjugufem siklar, femton siklar skall minan innehålla hos eder.
- 045:013 Detta är den offergård I skolen giva: en sjättedels efa av var homer vete och en sjättedels efa av var homer korn;
- 045:014 vidare den stadgade gårdens av olja, röknat efter bat av olja: en tiondedels bat av var kor (som är ett mätt på tio bat och lika med en homer, ty tio bat utgör en homer);
- 045:015 vidare av småboskopen från Israels betesmarker ett djur på vart tvåhundra, till spisoffer, brännoffer och tackoffer, för att bringa fröning för folket, säger Herren, HERREN.
- 045:016 Allt folket i landet skall vara förpliktat till denna offergård för fursten i Israel.
- 045:017 Men fursten skall det ligga att frambringa brännoffer, spisoffer och drickoffer på festerna, nymånaderna och sabbaterna, vid alla Israels hus' högtider. Han skall anskaffa syndoffer, spisoffer, brännoffer och tackoffer till att bringa fröning för Israels hus.
- 045:018 Så säger Herren, HERREN: På första dagen i första månaden skall du taga en felfri ungtjur och rena helgedomen.
- 045:019 Och prästen skall taga något av syndoffrets blod och stryka på husets dörrpost och på altaravsatsens fyra hörn och på dörrposten till den inre förgårdens port.
- 045:020 Så skall du också göra på sjunde dagen i månaden, om så är, att någon har syndat ouppsligen och av förkunnighet; på detta sätt skolen I bringa fröning för huset.
- 045:021 På fjortonde dagen i första månaden skolen I fira påskhögtid; i sju dagar skolen I hålla högtid, och man skall döda osyrat bräd.
- 045:022 På den dagen skall fursten för sig själv och för allt folket i landet offra en tjur till syndoffer.
- 045:023 Men sedan, under högtidens sju dagar, skall han dagligen under de sju dagarna offra såsom brännoffer för HERREN sju tjurar och sju vädurar, alla felfria, och såsom syndoffer en bock dagligen.
- 045:024 Och såsom spisoffer skall han offra en efa till var tjur och en efa till var vädur, jämt en hin olja till var efa.
- 045:025 På femtonde dagen i sjunde månaden skall han vid högtiden frambringa likadana offer under de sju dagarna, likadana syndoffer, brännoffer och spisoffer och lika mycket olja.
- 046:001 Så säger Herren, HERREN: Den inre förgårdens port, den som vetter för öster, skall vara stängd under de sex arbetsdagarna, men på sabbatsdagen skall den öppnas; likaledes skall den öppnas på nymånadsdagen.
- 046:002 Och då skall fursten utifrån gå in genom portens förhus och stå sig vid portens dörrpost; och när prästerna offra hans brännoffer och hans tackoffer, skall han tillbedja på portens tröskel och därefter gå ut. Men porten skall icke stängas fören om aftonen.
- 046:003 Och folket i landet skall på sabbater och nymånader tillbedja inför HERREN vid ingången till samma port.
- 046:004 Och brännoffret som fursten skall frambringa för HERREN skall på sabbatsdagen utgöras av sex felfria lamm och en felfri vädur.
- 046:005 Och såsom spisoffer skall han frambringa en efa till väduren, men

- till lammen s?som spisoffer s?mycket han vill giva, j?nte en hin olja till var efa.
- 046:006 Men p?nym?nadsdagen skall han framb?ra en felfri ungtjur, sex lamm och en v?dur, allasammans felfria.
- 046:007 Och s?som spisoffer skall han offra en efa till tjuren och en efa till v?duren, och till lammen s?mycket han vill anskaffa, j?nte en hin olja till var efa.
- 046:008 Och n? fursten vill g?in, skall han g?in genom portens f?rhus, och samma v?g skall han g?ut igen.
- 046:009 Men n? folket i landet kommer inf? HERRENS ansikte vid h?gtiderna, d?skall den som har g?tt in genom norra porten f? att tillbedja g?ut genom s?dra porten, och den som har g?tt in genom s?dra porten skall g?ut genom norra porten; ingen skall g?tillbaka genom samma port som han har kommit in igenom, utan man skall g?ut genom den motsatta.
- 046:010 Och fursten skall g?in tillsammans med de andra, n? de g?in; och n? de g?ut, skola de g?ut tillsammans.
- 046:011 Men vid fester och h?gtider skall spisoffret utg?ras av en efa till var tjur och en efa till var v?dur, och till lammen av s?mycket han vill giva, j?nte en hin olja till var efa.
- 046:012 Och n? fursten vill offra ett frivilligt offer, vare sig ett br?noffer eller ett tackoffer s?som frivilligt offer ? HERREN, d?skall man ?ppna ? honom den port som vetter ? ?ster, och han skall offra sitt br?noffer och sitt tackoffer alldeles s?, som han pl?gar offra p?sabbatsdagen; och d?refter skall han g?ut och sedan han har g?tt ut, skall man st?nga porten.
- 046:013 Du skall dagligen offra s?som br?noffer ? HERREN ett felfritt ?sgammalt lamm; var morgon skall du offra ett s?dant.
- 046:014 Och s?som spisoffer skall du d?till offra var morgon en sj?tedels efa, s?ock en tredjedels hin olja f? att fukta mj?let--detta s?som spisoffer ? HERREN, s?som ev?rdlig r?tt f? best?ndigt.
- 046:015 I skolen offra lammet och spisoffret och oljan var morgon s?som dagligt br?noffer.
- 046:016 S?s?ger Herren, HERREN: Om fursten giver n?gon av sina s?ner en g?va, s?bliver det dennes arvedel, det skall h?ra hans s?ner till; de skola besitta det s?som arv.
- 046:017 Men om han av sin arvedel giver n?got s?som g?va ? n?gon av sina tj?nare, s?skall detta tillh?ra denne intill fri?ret; d? skall det ?erg?till fursten. Hans arvedel ? det ju, och hans s?ner skall det tillfalla.
- 046:018 Fursten m?icke taga n?got av folkets arvedel och s?kr?nka den i deras besittningsr?tt; allenast av sin egen besittning m?han giva arvedelar ? sina s?ner, f? att ingen av mitt folk skall bliva undantr?ngd fr?n sin s?skilda besittning.
- 046:019 Och han f?de mig genom den ing?ng som l?g vid sidan av porten till de heliga tempelkamrar som voro best?mda f? pr?sterna, och som vette ? norr; och jag s?g att d? var en plats l?ngst uppe i v?ster.
- 046:020 Och han sade till mig: ?Detta ? den plats d? pr?sterna skola koka skuldoffret och syndoffret, och d? de skola baka spisoffret, f? att icke beh?va b?ra ut det p?den yttre f?rg?den och s?g?ra folket heligt.?
- 046:021 D?refter l? han mig g?ut p?den yttre f?rg?den och f?de mig omkring till f?rg?dens fyra h?n; och jag s?g d?att i vart och ett av f?rg?dens h?n fanns en g?d.
- 046:022 I f?rg?dens fyra h?n funnos kringst?ngda g?dar, fyrtio alnar

I n̄ga och trettio alnar breda; dessa fyra h̄nḡrdar voro lika stora.

046:023 Och runt omkring inuti dem gick en mur, runt omkring i alla fyra; och nedtill vid muren runt omkring hade man inr̄ttat eldst̄der till kokning.

046:024 Och han sade till mig: 'Detta ̄r de k̄k i vilka husets tj̄nare skola koka folkets slaktoffer.?'

047:001 D̄refter f̄rde han mig tillbaka till husets inḡng, och d̄r fick jag se vatten rinna fram under husets tr̄skel p̄ ̄stra sidan, ty husets framsida l̄g mot ̄ster; och vattnet fl̄t ned under husets s̄dra sidov̄gg, s̄der om altaret.

047:002 Sedan l̄t han mig ḡut genom norra porten och f̄rde mig omkring p̄ en yttre v̄g till den yttre porten, den som vette ̄ ̄ster. D̄r fick jag se vatten v̄la fram p̄ s̄dra sidan.

047:003 Sedan gick mannen, med ett m̄sn̄re i handen, ett stycke mot ̄ster och m̄tte d̄rvid upp tusen alnar och l̄t mig s̄ḡ ̄ver vattnet, och vattnet r̄ckte mig d̄r till fotkn̄arna.

047:004 ̄er m̄tte han upp tusen alnar och l̄t mig s̄ḡ ̄ver vattnet, och vattnet r̄ckte mig d̄r till kn̄na. ̄er m̄tte han upp tusen alnar och l̄t mig s̄ḡ ̄ver vattnet, som d̄r r̄ckte mig upp till l̄nderna.

047:005 ̄nnu en ḡng m̄tte han upp tusen alnar, och nu var det en str̄m som jag icke kunde ḡ ̄ver. Ty vattnet gick s̄h̄gt att man m̄ste simma; det var en str̄m som man icke kunde ḡ ̄ver.

047:006 Och han sade till mig: 'Nu har du ju sett det, du m̄niskobarn?? Sedan f̄rde han mig tillbaka upp p̄ str̄mmens strand.

047:007 Och n̄r han hade f̄rt mig dit tillbaka, fick jag se tr̄d i stor myckenhet st̄p̄ str̄mmens strand, p̄ b̄da sidor.

047:008 Och han sade till mig: 'Detta vatten rinner fram mot ̄stra kretsen och flyter ned p̄ Hedmarken och faller d̄refter ut i havet. Vattnet som fick bryta fram ḡr allts̄ till havet, och s̄ bliver vattnet d̄r sunt.

047:009 Och ̄verallt dit den dubbla str̄mmen kommer, d̄r upplivas alla levande varelser som r̄ra sig i stim, och fiskarna bliva d̄r mycket talrika; ty n̄r detta vatten kommer dit, bliver havsvattnet sunt, och allt f̄r liv, d̄r str̄mmen kommer.

047:010 Och fiskare skola st̄utmed den fr̄n En-Gedi ̄nda till En-Eglaim, och s̄som ett enda fiskel̄ge skall den str̄ckan vara. D̄r skola finnas fiskar av olika slag i stor myckenhet, alldeles s̄som i Stora havet.

047:011 Men ḡrar och dammar d̄r skola icke bliva sunda, utan skola tj̄na till saltberedning.

047:012 Och vid str̄mmen, p̄ dess b̄da str̄nder, skola allahanda frukttr̄d v̄xa upp, vilkas l̄v icke skola vissna, och vilkas frukt icke skall taga slut, utan var m̄had skola tr̄den bara ny frukt, ty deras vatten kommer fr̄n helgedomen. Och deras frukter skola tj̄na till f̄da och deras l̄v till l̄kedom.?'

047:013 S̄s̄ger Herren, HERREN: Dessa ̄ro de gr̄nser efter vilka l̄ skolen utskifta landet s̄som arvedel ̄ Israels tolv stammar (varvid Josef f̄r mer ̄n en lott).

047:014 I skolen f̄det till arvedel, den ene s̄v̄r som den andre, d̄r f̄r att jag med upplyft hand har lovat att giva det ̄ edra fader; s̄ skall nu detta land tillfalla eder s̄som arvsegendom.

047:015 Detta skall vara landets gr̄ns p̄ norra sidan: fr̄n Stora havet l̄ngs Hetlonsv̄gen, dit fram d̄r v̄gen ḡr till Sedad,

047:016 Hamat, Berota, Sibraim, som ligger mellan Damaskus' och Hamat omr̄den, det mellersta Haser, som ligger invid Haurans omr̄de.

- 047:017 S? skall gr?nsen g?fr?n havet till Hasar-Enon vid Damaskus' omr?de och vidare allt l?ngre norrut och upp mot Hamats omr?de. Detta ? norra sidan.
- 047:018 Och p? ?stra sidan skall gr?nsen begynna mellan Hauran och Damaskus och g?mellan Gilead och Israels land och utg?ras av Jordan; fr?n nordgr?nsen ned?, utmed ?stra havet, skolen l m?ta ut den. Detta ? ?stra sidan.
- 047:019 Och p?sidsidan, s?derut, skall gr?nsen g?fr?n Tamar till Meribots vatten vid Kades, till b?cken, fram till Stora havet. Detta ? sydsidan, s?derut.
- 047:020 Och p?v?stra sidan skall gr?nsen utg?ras av Stora havet och g? fr?n sydgr?nsen till en punkt mitt emot det st?le d? v?gen g? till Hamat. Detta ? v?stra sidan.
- 047:021 Och l skolen utskifta detta land ? eder efter Israels stammar.
- 047:022 l skolen utdela det genom lottkastning till arvedel ? eder sj?va och ? fr?mlingarna som bo ibland eder och hava f?t barn ibland eder. Ty de skola av eder h?las lika med inf?dda israeliter; de skola tillfalla eder s?som en arvedel bland Israels stammar.
- 047:023 l den stam d? fr?mlingen bor, d? skolen l giva honom hans arvedel, s?ger Herren, HERREN.
- 048:001 Och dessa ?ro namnen p?stammarna. Vid norra gr?nsen l?ngs efter Hetlonsv?gen, dit fram d? v?gen g? till Hamat, vidare bort mot Hasar-Enan--med Damaskus' omr?de j?nte Hamat i norr--d? skall Dan hava en lott, s?att hela str?ckan fr?n ?stra sidan till v?stra tillh? honom.
- 048:002 Och n?mast Dans omr?de skall Aser hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:003 Och n?mast Asers omr?de skall Naftali hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:004 Och n?mast Naftalis omr?de skall Manasse hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:005 Och n?mast Manasses omr?de skall Efraim hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:006 Och n?mast Efraims omr?de skall Ruben hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:007 Och n?mast Rubens omr?de skall Juda hava en lott, fr?n ?stra sidan till v?stra.
- 048:008 Och n?mast Juda omr?de skall fr?n ?stra sidan till v?stra str?cka sig det offerg?rdsomr?de som l skolen giva s?som g?rd, tjugufem tusen alnar i bredd, och i l?ngd lika med en stamlotts l?ngd fr?n ?stra sidan till v?stra; och helgedomen skall ligga d? i mitten.
- 048:009 Det offerg?rdsomr?de som l skolen giva s?som g?rd ? HERREN skall vara i l?ngd tjugufem tusen alnar och i bredd tio tusen.
- 048:010 Och av detta heliga offerg?rdsomr?de skall ett stycke tillh?ra pr?sterna, i norr tjugufem tusen alnar, i v?ster tio tusen i bredd, i ?ster likaledes tio tusen i bredd och i s?der tjugufem tusen i l?ngd; och HERRENS helgedom skall ligga d? i mitten.
- 048:011 Det skall tillh?ra pr?sterna, dem som hava blivit helgade bland Sadoks s?ner, dem som hava f?r?ttat tj?nsten ? mig, och som icke, s?som leviterna gjorde, foro vilse, n? de ?riga israeliterna foro vilse.
- 048:012 D?f? skall en s?skild offerg?rdsdel av den fr?n landet avtagna offerg?rden tillh?ra dem s?som ett h?gheligt omr?de invid leviternas.
- 048:013 Men leviterna skola f?ett omr?de motsvarande pr?sternas, i

- I 7ngd tjugufem tusen alnar och i bredd tiotusen--I 7ngden
7verallt tjugufem tusen och bredden tio tusen.
- 048:014 Och de f7icke s7ja n7got d7rav; det b7sta landet m7man icke
byta bort eller eljest 7verl7ta 7 n7gon annan, ty det 7 helgat
7 HERREN.
- 048:015 Men de fem tusen alnar som bliva 7ver p7bredden invid de
tjugufem tusen skola utg7ra ett icke heligt omr7de f7r staden,
dels till att bo p7, dels s7som utmark; och staden skall ligga
d7 i mitten.
- 048:016 Och detta 7 m7ttet p7den: norra sidan fyra tusen fem hundra
alnar, s7dra sidan fyra tusen fem hundra, p77stra sidan fyra
tusent fem hundra, och v7stra sidan fyra tusent fem hundra.
- 048:017 Och staden skall hava en utmark, som norrut 7 tv7hundra femtio
alnar, s7derut tv7hundra femtio, 7sterut tv7hundra femtio och
v7sterut tv7hundra femtio.
- 048:018 Och vad som bliver 7ver p7I 7ngsidan utmed det heliga
offerg7rdsomr7det, n7mligen tio tusent alnar 7sterut och tio
tusent v7sterut--ty det skall str7cka sig utmed det heliga
offerg7rdsomr7det--av detta skall avkastningen tj7na till f7da
7 stadens bebyggare.
- 048:019 Alla stadens bebyggare fr7n alla Israels stammar skola bruka
det.
- 048:020 Hela offerg7rdsomr7det skall allts7vara tjugufem tusent alnar i
I 7ngd och tjugufem tusent i bredd; det heliga offerg7rdsomr7de
som I given s7som g7rd skall bilda en fyrkant, stadens
besittning inber7knad.
- 048:021 Och fursten skall f7vad som bliver 7ver p7b7da sidor om det
heliga offerg7rdsomr7det och stadens besittning, n7mligen landet
invid det tjugufem tusent alnar breda offerg7rdsomr7det, 7nda
till 7stra gr7nsen, och likaledes v7sterut landet utefter det
tjugufem tusent alnar breda omr7det, 7nda till v7stra
gr7nsen. Dessa omr7den, motsvarande stamlotterna, skola tillh7ra
fursten. Och det heliga offerg7rdsomr7det med det heliga huset
skall ligga mitt emellan dem.
- 048:022 Med sin gr7ns 7ena sidan mot leviternas besittning, 7 andra
sidan mot stadens, skall detta omr7de ligga mitt emellan
furstens besittningar. Och furstens besittningar skola ligga
mellan Juda omr7de och Benjamins omr7de.
- 048:023 D7refter skola de 7erst7ende stammarna komma. F7rst skall
Benjamin hava en lott fr7n 7stra sidan till v7stra.
- 048:024 Och n7mast Benjamins omr7de skall Simeon hava en lott, fr7n
7stra sidan till v7stra.
- 048:025 Och n7mast Simeons omr7de skall Isaskar hava en lott, fr7n
7stra sidan till v7stra.
- 048:026 Och n7mast Isaskars omr7de skall Sebulon hava en lott, fr7n
7stra sidan till v7stra.
- 048:027 Och n7mast Sebulons omr7de skall Gad hava en lott, fr7n 7stra
sida till v7stra.
- 048:028 Och n7mast Gads omr7de, p7dess sydsida, s7derut, skall gr7nser
g7fr7n Tamar 7ver Meribas vatten vid Kades till b7cken, fram
emot Stora havet.
- 048:029 Detta 7 det land som I genom lottkastning skolen utdela 7
Israels stammar till arvedel; och detta skall vara deras
stamlotter, s7ger Herren, HERREN.
- 048:030 Och f7ljande utg7ngar skall staden hava: P7norra sidan skall
den h7lla ett m7tt av fyra tusent fem hundra alnar,
- 048:031 och av stadens portar, uppkallade efter Israels stammars namn,

- skola tre ligga i norr: den första Rubens port, den andra Juda port, den tredje Levi port.
- 048:032 Och på östra sidan skall den också ha fyra tusen fem hundra alnar och ha tre portar: den första Josefs port, den andra Benjamins port, den tredje Dans port.
- 048:033 Sammalunda skall också södra sidan ha ett mått av fyra tusen fem hundra alnar och ha tre portar: den första Simeons port, den andra Isaskars port, den tredje Sebulons port.
- 048:034 Västra sidan skall ha fyra tusen fem hundra alnar och ha tre portar: den första Gads port, den andra Asers port, den tredje Naftali port.
- 048:035 Runt omkring skall den ha aderton tusen alnar. Och stadens namn skall allt framgent vara: HERR HERREN.

Daniel

- 001:001 I Jojakims, Juda konungs, tredje regeringsår kom Nebukadnessar, konungen i Babel, mot Jerusalem och belägrade det.
- 001:002 Och Herren gav Jojakim, Juda konung, i hans hand, också en del av källan i Guds hus; och han födde dem till Sinears land, in i sin guds hus. Och källan födde han in i sin guds skattkammare.
- 001:003 Och konungen befälde Aspenas, sin överste hovman, att han skulle av Israels barn taga till sig ynglingar av konungslig släkt eller av främmande börd,
- 001:004 sådana som icke hade något lyte, utan voro fagra att skåda och utrustade med föstånd till att inhämta allt slags visdom, kloka och läraktiga ynglingar, som kunde bliva dugliga att tjäna i konungens palats; dem skulle han låta undervisa i kaldäernas skrift och tungomål.
- 001:005 Och konungen bestämde åt dem ett visst underhåll för var dag, av konungens egen mat och av det vin han själv drack, och befälde att man skulle uppfostra dem i tre år; när den tiden vore förliden, skulle de förgå tjänst hos konungen.
- 001:006 Bland dessa voro nu Daniel, Hananja, Misael och Asarja, av Juda barn.
- 001:007 Men överste hovmannen gav dem andra namn: Daniel kallade han Beltesassar, Hananja Sadrak, Misael Mesak och Asarja Abed-Nego.
- 001:008 Men Daniel låt sig angeläget vara att icke orena sig med konungens mat eller med vinet som denne drack av; och han bad överste hovmannen att han icke skulle någons orena sig.
- 001:009 Och Gud låt Daniel finna nåd och barmhärtighet inför överste hovmannen.
- 001:010 Men överste hovmannen sade till Daniel: Jag fruktar att min herre, konungen, som har bestämt om eder mat och dryck, detta skall finna edra ansikten magrare än de ynglingars som är jämförbara med eder, och att i skolorna draga skuld över mitt huvud inför konungen.?
- 001:011 Detta sade Daniel till hovmästaren som av överste hovmannen hade blivit satt till att ha uppsikt över Daniel, Hananja, Misael och Asarja:
- 001:012 Gå ett försök med dina tjänare i tio dagar, och låt giva oss gränsaker att äta och vatten att dricka.

001:013 Sedan m?du j?mf?ra v?t utseende med de ynglingars som hava ?it av konungens mat; och efter vad du d?anser m?du g?ra med dina tj?nare.?

001:014 Och han lyssnade till denna deras beg?ran och gjorde ett f?rs?k med dem i tio dagar.

001:015 Och efter de tio dagarnas f?lopp befunnos de vara fagrare att sk?da och stadda vid b?tre hull ?n alla de ynglingar som hade ?it av konungens mat.

001:016 D?i? hovm?staren dem allt fortfarande slippa den mat som hade varit best?md f?r dem och det vin som de skulle hava druckit, och gav dem gr?nsaker.

001:017 ? dessa fyra ynglingar gav nu Gud kunskap och insikt i allt slags skrift och visdom; och Daniel fick f?rst?nd p? alla slags syner och dr?mmar.

001:018 Och n?r den tid var f?rliden, efter vilken de, enligt konungens befallning, skulle f?ras fram f?r honom, blevo de av ?verste hovmannen f?rda inf?r Nebukadnessar

001:019 N?r d?konungen talade med dem, fanns bland dem alla ingen som kunde f?liknas med Daniel, Hananja, Misael och Asarja; och de fingo s?g?ra tj?nst hos konungen.

001:020 Och n?rhelst konungen tillfr?gade dem i en sak som fordrade vishet i f?rst?ndet, fann han dem vara tio g?nger klokare ?n n?gon av de sp?m?n och besv?jare som funnos i hela hans rike.

001:021 Och Daniel fortfor s?intill konung Kores' f?rsta regerings?r.

002:001 I sitt andra regerings?r hade Nebukadnessar dr?mmar av vilka han blev orolig till sinnes, och s?nmen vek bort ifr?n honom.

002:002 D?i? konungen tillkalla sina sp?m?n, besv?jare, trollkarlar och kald?er, f?r att de skulle giva konungen till k?nna vad han hade dr?mt, och de kommo och tr?dde fram f?r konungen.

002:003 Och konungen sade till dem: ?Jag har haft en dr?m, och jag ? orolig till sinnes och ville veta vad jag har dr?mt.?

002:004 D?talade kald?erna till konungen p?arameiska: ?M?du leva evinnerligen, o konung! F?r?j dr?mmen f?r dina tj?nare, s? skola vi meddela uttydningen.?

002:005 Konungen svarade och sade till kald?erna: ?Nej, mitt oryggliga beslut ?, att om I icke s?gen mig dr?mmen och dess uttydning, skolen I huggas i stycken, och edra hus skola g?ras till platser f?r orenlighet.

002:006 Men om I meddelen dr?mmen och dess uttydning, s?skolen I f? g?vor och sk?nker och stor ?ra av mig. Meddelen mig allts?nu dr?mmen och dess uttydning.?

002:007 De svarade f?r andra g?ngen och sade: ?Konungen m?f?t?ja dr?mmen f?r sina tj?nare, s?skola vi meddela uttydningen.?

002:008 Konungen svarade och sade: ?Jag m?rker nogsamt att I viljen vinna tid, eftersom I sen att mitt beslut ? oryggligt,

002:009 att om I icke s?gen mig dr?mmen, domen ?ver eder icke kan bliva annat ?n en. Ja, I haven kommit ?verens om att inf?r mig f?ra l?gnaktigt och bedr?gligt tal, i hopp att tiderna skola f?r?ndra sig. S?gen mig allts?nu vad jag har dr?mt, s?m?rker jag att I ock kunnen meddela mig uttydningen d?r?r??

002:010 D?svarade kald?erna konungen och sade: ?Det finnes ingen m?nniska p?jorden, som f?m?r meddela konungen det som han vill veta; aldrig har ju heller n?gon konung, huru stor och m?ktig han ?n var, beg?rt s?dant som detta av n?gon sp?man eller besv?jare eller kald?.

002:011 Ty det som konungen begär för alltför svårt, och ingen finnes, som kan meddela konungen det, förutom gudarna; och de hava icke sin boning ibland de dödliga.

002:012 Därför blev konungen vred och mycket förtvånad och befälde att man skulle förgöra alla de vise i Babel.

002:013 När alltså förbudet honom hade blivit utfördt och man skulle döda de vise, sökte man också efter Daniel och hans medbröder för att döda dem.

002:014 Därför vände sig Daniel med kloka och förståndiga ord till Arjok, översten för konungens drabanter, vilken hade dragit ut för att döda de vise i Babel.

002:015 Han tog till orda och frågade Arjok, konungens hovsman: "Varför har detta stränga förbud blivit utfördt av konungen?? Du omtalade Arjok för Daniel vad som var på förhand."

002:016 Och Daniel gick in och bad konungen att tid måtte beviljas honom, så skulle han meddela konungen uttydningen.

002:017 Därefter gick Daniel hem och omtalade för Hananja, Misael och Asarja, sina medbröder, vad som var på förhand,

002:018 och han uppmanade dem att bedja himmelens Gud om förbarmande, så att denna hemlighet bleve uppenbarad, på det att icke Daniel och hans medbröder måtte förgöras tillika med de övriga vise Babel.

002:019 Därför blev hemligheten uppenbarad för Daniel i en syn om natten. Och Daniel lovade himmelens Gud därför;

002:020 Daniel hov upp sin röst och sade: "Lovat vare Guds namn för evighet till evighet! Ty vishet och makt har jag honom till."

002:021 Han låter tider och stunder omskifta, han avskäpper konungar och tillsätter konungar, han giver åt de visa deras vishet och åt de förståndiga deras förstånd.

002:022 Han uppenbarar det som är djupt och förborgat, han vet vad i mörkret är, och hos honom bor ljuset.

002:023 Dig, mina fädernas Gud, tackar och prisar jag för att du har givit mig vishet och förstånd, och för att du nu har uppenbarat för mig det vi berättat dig om; ty det som konungen ville veta har du uppenbarat för oss.?

002:024 I följande höv gick Daniel in till Arjok, som av konungen hade fått befallning att förgöra de vise i Babel; han gick till honom och sade till honom så: "De vise i Babel måste icke förgöras. För mig in till konungen, så skall jag meddela konungen uttydningen.?"

002:025 Därför gick Arjok med hast Daniel inför konungen och sade till honom så: "Jag har bland de judiska föngarna funnit en man som kan säga konungen uttydningen.?"

002:026 Konungen svarade och sade till Daniel, som hade fått namnet Beltesassar: "För mig du säga mig den dröm som jag har haft och dess uttydning??"

002:027 Daniel svarade konungen och sade:

"Den hemlighet som konungen begär att förveta kunna inga vise, besvärjare, spåmän eller stjärntydare meddela konungen."

002:028 Men det finnes en Gud i himmelen, som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit konung Nebukadnessar veta vad som skall ske i kommande dagar. Detta var din dröm och den syn du hade på ditt läger:

002:029 När du, o konung, låg på ditt läger, uppstego hos dig tankar på vad som skall ske i framtiden; och han som uppenbarar hemligheter låt dig veta vad som skall ske.

002:030 Och för mig har denna hemlighet blivit uppenbarad, icke i kraft av någon vishet som jag säger framför alla andra levande varelser, utan på det att uttydningen må bli kungjord för konungen, så att du först ditt hjärtas tankar.

002:031 Du, o konung, såg i din syn en stor bildstod stå framför dig, och den stoden var hög och dess glans övermåttan stor, och den var förskräcklig att se.

002:032 Bildstodens huvud var av bästa guld, dess bröst och armar voro av silver, dess buk och lår av koppar; dess ben voro av järn,

002:033 dess fötter delvis av järn och delvis av lera.

002:034 Medan du nu betraktade den, blev en sten löslagen, dock icke genom människohänder, och den träffade bildstoden på fötterna, som voro av järn och lera, och krossade dem.

002:035 Det blev på en gång alltsammans krossat, järnet, leran, kopparen, silvret och guldets, och det blev såsom agnar på en träskloge om sommaren, och vinden förde bort det, så att man icke mer kunde finna något spår därav. Men av stenen som hade träffat bildstoden blev ett stort berg, som uppfyllde hela jorden.

002:036 Detta var drömmen; och vi vilja nu säga konungen uttydningen:

002:037 Du, o konung, konungarnas konung, till vilken himmelens Gud har givit rike, vördighet, makt och ära,

002:038 och i vilkens hand han har givit människors barn och djuren på marken och fåglarna under himmelen, varhelst varelser bo, och som han har satt till herre över allsammans, du till det gyllene huvudet.

002:039 Men efter dig skall uppstå ett annat rike, ringare än ditt, och därefter ännu ett tredje rike, ett som till av koppar, och det skall råda över hela jorden.

002:040 Ett fjärde rike skall också uppstå och vara starkt såsom järn, ty järnet krossar och sönderlöser ju allt; och såsom järnet först först allt annat, så skall också detta krossa och förstöra.

002:041 Men att du såg fötterna och tårna vara delvis av krukmakarlera och delvis av järn, det betyder att det skall vara ett söndrat rike, dock så att det har något av järnets fasthet, ty du såg ju järn vara där, blandat med lerjord.

002:042 Och att tårna på fötterna voro delvis av järn och delvis av lera, det betyder att riket skall vara delvis starkt och delvis svagt.

002:043 Och att du såg järnet vara blandat med lerjord, det betyder att vid en beblandning där skall vara rum genom människosida, men att delarna likväl icke skola hålla ihop med varandra, lika litet som järn kan förbinda sig med lera.

002:044 Men i de konungarnas dagar skall himmelens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt icke skall bli överlämnad till något annat folk. Det skall krossa och göra en ände på alla dessa andra riken, men självt skall det bestå evinnerligen;

002:045 ty du såg ju att en sten blev löslagen från berget, dock icke genom människohänder, och att den krossade järnet, kopparen, leran, silvret och guldets.

Så har en stor Gud uppenbarat för konungen vad som skall ske i framtiden, och drömmen är viss, och dess uttydning är tillförlitlig.

002:046 Det för en konung Nebukadnessar på sitt ansikte och tillbad inför

Daniel, och befälde att man skulle offra åt honom spisoffer och rökoffer.

002:047 Och konungen svarade Daniel och sade: Ä sanning, eder Gud är en Gud över andra gudar och en herre över konungar och en uppenbarare av hemligheter, eftersom du har kunnat uppenbara denna hemlighet.?

002:048 Därefter upphörde konungen Daniel och gav honom många stora skänker och satte honom till herre över hela Babels hövdingdöme och till högste föreståndare för alla de vise i Babel.

002:049 Och på Daniels bön förordnade konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego att förvalta Babels hövdingdöme; men Daniel sjölv stannade vid konungens hov.

003:001 Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod, sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han ställa upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme.

003:002 Och konung Nebukadnessar sände ättlingar och lät församla satraper, landshövdingar och stiftshövdingar, fogdar, skattmästare, domare, lagtolkare och alla andra makthavande i hövdingdömena, för att de skulle komma till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade lät ställa upp.

003:003 De församlade sig satraperna, landshövdingarna och stiftshövdingarna, fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra makthavande i hövdingdömena till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade lät ställa upp och när de samlades framför den bildstod som Nebukadnessar hade lät ställa upp,

003:004 utropade en hörd med hög röst: Detta vare eder befallt, I folk och stammar och tungomål:

003:005 När I hören ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och tillbedja den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar har lät ställa upp.

003:006 Men den som icke faller ned och tillbeder, han skall i samma stund kastas i den brinnande ugnen.?

003:007 Så snart nu allt folket hörd ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare och allahanda andra instrumenter, föll de alltsamt ned, alla folk och stammar och tungomål, och tillbedde den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar hade lät ställa upp.

003:008 Men strax därefter kommo några kaldeiska män fram och anklagade judarna.

003:009 De togo till orda och sade till konung Nebukadnessar: Må du leva evinnerligen, o konung!

003:010 Du, o konung, har givit befallning att alla människor, när de hörd ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skulle falla ned och tillbedja den gyllene bildstoden,

003:011 och att var och en som icke föll ned och tillbedde skulle kastas i den brinnande ugnen.

003:012 Men nu är några judiska män, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, vilka du har förordnat att förvalta Babels hövdingdöme. Dessa män hava icke aktat på dig, o konung. De dyrka icke dina gudar; och den gyllene bildstod som du har lät ställa upp tillbedja de icke.?

003:013 De befälde Nebukadnessar i vrede och förbittring att man skulle föra fram Sadrak, Mesak och Abed-Nego. Och när man hade fört

- fram m?nnen inf?r konungen,
003:014 talade Nebukadnessar till dem och sade: ??r det av f?rakt som I, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, icke dyrken mina gudar och icke tillbedjen den gyllene bildstod som jag har l?tit st?lla upp?
003:015 V?ran, allt m?vara gott, om I ?ren redo, att n?r I h?ren ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, s?ckpipor och allahanda andra instrumenter, falla ned och tillbedja den bildstod som jag har l?tit g?ra. Men om I icke tillbedjen, d? skolen I i samma stund bliva kastade i den brinnande ugnen; och vilken ?r v?r den gud som d?kan r?dda eder ur min hand??
003:016 D?svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till konungen: ?O Nebukadnessar, vi beh?va icke giva dig n?got svar p?detta.
003:017 Om v?r Gud, den som vi dyrka, f?rm?r r?dda oss, s?skall han ock r?dda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o konung.
003:018 Men om han icke vill det, s?m?du veta, o konung, att vi ?nd? icke dyrka dina gudar, och att vi icke vilja tillbedja den gyllene bildstod som du har l?tit st?lla upp.?

003:019 D?uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, s?att hans ansikte f?rvandlades. Och han hov upp sin r?st och befallde att man skulle g?ra ugnen sju g?nger hetare, ?n man n?gonsin hade sett den vara.
003:020 Och n?gra handfasta m?n i hans h?r fingo befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.
003:021 S?blevo dessa med sina underkl?der, livrockar, m?ssor och andra kl?der bundna och kastade i den brinnande ugnen.
003:022 Men eftersom konungens befallning hade varit s?str?ng, och ugnen d?r?r hade blivit s? ?verm?ttan starkt upphettad, blevo de m?n som f?rde Sadrak, Mesak och Abed-Nego ditupp sj?va d?ddade av eldsl?gorna,
003:023 vid det att de tre m?nnen Sadrak, Mesak och Abed-Nego bundna kastades ned i den brinnande ugnen.

003:024 D?blev konung Nebukadnessar f?rskr?ckt och stod upp med hast och fr?gade sina r?dsherrar och sade: ?Var det icke tre m?n som vi l?to kasta bundna i elden? De svarade och sade till konungen: ?Jo f?rvisso, o konung.?
003:025 Han fortfor och sade: ?Och ?nd?ser jag nu fyra m?n, som g?l?sa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem; och den fj?rde ser s?ut, som vore han en gudason.?
003:026 D?refter tr?dde Nebukadnessar fram till ?ppningen p?den brinnande ugnen och hov upp sin r?st och sade: ?Sadrak, Mesak och Abed-Nego, I den h?gste Gudens tj?nare kommen hitut.? D? gingo Sadrak, Mesak och Abed-Nego ut ur elden.
003:027 Och satraperna, landsh?vdingarna och st?th?llarna och konungens r?dsherrar f?rsamlade sig d?r, och fingo d?se att elden icke hade haft n?gon makt ?ver m?nnens kroppar, och att h?ret p? deras huvuden icke var svett, och att deras kl?der icke hade blivit skadade; ja, man kunde icke ens k?nna lukten av n?got br?nt p?dem.

003:028 D?hov Nebukadnessar upp sin r?st och sade: ?Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som s?nde sin ?ngel och r?ddade sina tj?nare, vilka s?f?rtr?stade p?honom, att de ?vertr?dde konungens befallning och v?gade sina liv f?r att icke n?dgas dyrka eller tillbedja n?gon annan gud ?n sin egen Gud!
003:029 Och h?rmed giver jag nu befallning att vilken som helst av alla folk och stammar och tungom?, som s?ger n?got otillb?rligt om Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, han skall huggas i stycken,

och hans hus skall göras till en plats för orenlighet; ty ingen gud finnes, som så kan hjälpa som denne.

003:030 Därefter låt konungen Sadrak, Mesak och Abed-Nego komma till stor ära och makt i Babels härvingdärme.

004:031 Konung Nebukadnessar till alla folk och stammar och tungomål som finnas på hela jorden. Mycken frid vare med eder!

004:032 Jag har funnit för gott att härmed kungära de tecken och under som den högste Guden har gjort med mig.

004:033 Ty stora äro förvisso hans tecken, och märktiga äro hans under. Hans rike är ett evigt rike, och hans värde varar från släkte till släkte.

004:001 Jag, Nebukadnessar, satt i god ro i mitt hus och levde lycklig i mitt palats.

004:002 Där hade jag en dröm som förskräckte mig; jag ängslades genom drömbilder på mitt läger och genom en syn som jag såg.

004:003 Där för gav jag befallning att man skulle hämta alla de vise i Babel till mig, för att de skulle säga mig drömmens uttydning.

004:004 Så kommo nu spårarna, besvärjarna, källarna och stjärntydarna, och jag förhöjde drömmen för dem, men de kunde icke säga mig dess uttydning.

004:005 Slutligen kom ock Daniel inför mig, han som hade fått namnet Beltesassar efter min guds namn, och i vilken heliga gudars ande är; och jag förhöjde drömmen för honom såunda:

004:006 Beltesassar, du som är den äverste bland spårarna, du om vilken jag vet att heliga gudars ande är i dig, och att ingen hemlighet är dig försvär, säg mig vad jag såg i min dröm, och vad den betyder.

004:007 Detta var den syn jag hade på mitt läger: Jag såg i min syn ett träd stamma på jorden, och det var mycket högt.

004:008 Ja, stort och väldigt var trädet, och så högt att det räckte upp till himmelen och syntes allt intill jordens änd.

004:009 Dess löverk var skönt, och de bar mycken frukt, så att det hade fröda i alla. Markens djur funno skugga där under, och himmelens fåglar bodde på dess grenar, och allt kätt hade sin fröda därav.

004:010 Vidare såg jag, i den syn jag hade på mitt läger, huru en helig ängel steg ned från himmelen.

004:011 Han ropade med högt röst och sade: 'Huggen ned trädet och skären av dess grenar, riven bort dess löverk och försträn dess frukt, så att djuren som ligga där under fara sin välg och fåglarna flyga bort ifrån dess grenar.

004:012 Dock må stubben med rötterna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och koppar, bland markens gräs; av himmelens dag skall han vägas och hava sin lott med djuren bland markens åter.

004:013 Hans hjerta skall förvandlas, så att det icke mer är en människas, och ett djurs hjerta skall givas åt honom, och sju tider skola sågas fram över honom.

004:014 Så är det förordnat genom änglarnas rådslut, och så är det befallt om denna sak av de heliga, för att de levande skola besinna att den Högste råder över människors riken och giver dem åt vem han vill, ja, upphäjer den Högste bland människor till att häska över dem.'

004:015 Sådan var den dröm som jag, konung Nebukadnessar, hade. Och du, Beltesassar, m nu säga uttydningen; ty ingen av de vise i mitt rike kan säga mig uttydningen, men du kan det vår, ty heliga gudars ande  r i dig.?

004:016 D stod Daniel, som ocks hade namnet Beltesassar, en stund h pen, uppfylld av oroliga tankar. Men konungen tog åter till orda och sade:  Beltesassar, l t icke drömmen och vad den betyder förskräcka dig. Beltesassar svarade och sade:  Min herre, o att drömmen gälde dem som hata dig, och dess betydelse dina fiender!

004:017 Tr det som du s g, vilket var s stort och värdigt och s h gt att det r ckte upp till himmelen och syntes över hela jorden,

004:018 och som hade ett s sk nt lövverk och bar mycken frukt, s att det hade f da  r alla, tr det under vilket markens djur bodde, och p vars grenar himmelens fåglar hade sina nästen,

004:019 det  r du själv, o konung, du som har blivit s stor och värdig, du vilkens storhet har vuxit, till dess att den har nått upp till himmelen, och vilkens värde str cker sig till jordens ända.

004:020 Men att konungen såg en helig  ngel stiga ned från himmelen, vilken sade: 'Huggen ned tr det och f rst ren det; dock må stubben med r terna lämnas kvar i jorden, bunden med kedjor av järn och koppar, bland markens gr s; av himmelens dagg skall han våras och hava sin lott med markens djur, till dess att sju tider hava gått fram över honom',

004:021 detta betyder följande, o konung, och detta  r den Högstes r dslut, som har drabbat min herre konungen:

004:022 Du skall bliva utst tt från människorna och n dgas bo ibland markens djur och  ta gr s såsom en ox och våras av himmelens dagg; och sju tider skola s g fram över dig, till dess du besinnar att den Högste r der över människors riken och giver dem  r vem han vill.

004:023 Men att det befalldes att trädets stubbe med r terna skulle lämnas kvar, det betyder att du skall  terf ditt rike, n r du har besinnat att det  r himmelen som har makten.

004:024 D r r, o konung, m du låta mitt råd täckas dig: gör dig fri ifrån dina synder genom att göra gott, och ifrån dina missg rningar genom att  va barmhärtighet mot de fattiga, om till  ventyrs din lycka s kunde bliva best ndande.?

004:025 Allt detta drabbade ocks konung Nebukadnessar.

004:026 Tolv månader därefter, när konungen en gång gick omkring på taket av det kungliga palatset i Babel,

004:027 hov han upp sin röst och sade:  Se, detta  r det stora Babel, som jag har byggt upp till ett konungas te genom min värdiga makt, min h rlighet till  a!?

004:028 Medan ordet ännu var i konungens mun, kom en röst från himmelen:  Dig, konung Nebukadnessar, vare det sagt: Ditt rike har blivit taget ifrån dig;

004:029 du skall bliva utst tt från människorna och n dgas bo ibland markens djur och  ta gr s såsom en ox; och sju tider skola s g fram över dig, till dess du besinnar att den Högste r der över människors riken och giver dem  r vem han vill.?

004:030 I samma stund gick det ordet i fullbordan p Nebukadnessar; han blev utst tt från människorna och måste  ta gr s såsom en ox, och av himmelens dagg v ttes hans kropp, till dess att hans h r växte och blev såsom  nfj drar, och till dess att hans naglar blevo såsom f gelklor.

- 004:031 Men när tiden var förliden, upplyfte jag, Nebukadnessar, mina ögon till himmelen och fick åter mitt förstärkt. Dö lovade jag den Högste, jag prisade och ärade honom som lever evinnerligen, honom vilkens värde är ett evigt värde, och vilkens rike varar från släkte till släkte,
- 004:032 honom mot vilken alla som bo på jorden är att akta sig som intet, ty han gör vad han vill både med himmelens höfter och med dem som bo på jorden, och ingen kan stå emot hans hand eller säga till honom: Vad gör du??
- 004:033 Så fick jag då på den tiden åter mitt förstärkt, och jag fick tillbaka min hörlighet och glans, mitt rike till ära; och mina rådherrar och stormän stärkte upp mig. Och jag blev åter insatt i mitt rike, och ännu större makt blev mig given.
- 004:034 Därför prisar nu jag, Nebukadnessar, och upphöjer och ärar himmelens konung, ty alla hans gåringar är sanning, och hans vägar är rätta, och dem som vandra i höghöd kan han ädmjuka.
- 005:001 Konung Belsassar gjorde ett stort gästbud för sina tusen stormän och höll dryckeslag med de tusen.
- 005:002 Medan nu Belsassar var under vinets värde, befallde han att man skulle bära fram de käll av guld och silver, som hans fader Nebukadnessar hade tagit ur templet i Jerusalem; ur dem skulle sörkonungen och hans stormän, hans gemåter och biustrur dricka.
- 005:003 Där bar man fram de gyllene käll som hade blivit tagna ur tempelsalen i Guds hus i Jerusalem; och konungen och hans stormän, hans gemåter och biustrur drucko ur dem.
- 005:004 Medan de sö drucko vin, prisade de sina gudar av guld och silver, av koppar, järn, trä och sten.
- 005:005 Dö visade sig i samma stund fingrar sig som av en människohand, vilka mitt emot den stora ljusstaken skrevo på den vitmenade väggen i konungens palats; och konungen sög handen som skrev.
- 005:006 Dö vek förgen bort ifrån konungens ansikte, och han uppfylldes av oroliga tankar, så att hans länd skävde och hans knä slog emot varandra.
- 005:007 Och konungen ropade med högröst och befallde att man skulle hämta besvärjarna, kaldäerna ock stjärntydarna. Och konungen lät säga sö till de vise i Babel: Vemhelst som kan läsa denna skrift och meddela mig dess uttydning, han skall bliva klädd i purpur, och den gyllene kedjan skall höngas om hans hals, och han skall bliva den tredje herren i riket.?
- 005:008 Dö kommo alla konungens vise tillstädes, men de kunde icke läsa skriften eller säga konungen dess uttydning.
- 005:009 Dö blev konung Belsassar ännu mer förskräckt, och förgen vek bort ifrån hans ansikte, och hans stormän stodo bestäta.
- 005:010 Men när konungens och hans stormäns tal kom för konungamodern, begav hon sig till gästbudssalen; då tog hon till orda och sade: Må du leva evinnerligen, o konung! Låt icke oroliga tankar uppfylla dig, och må förgen icke vika bort ifrån ditt ansikte.
- 005:011 I ditt rike finnes en man i vilken heliga gudars ande är. I din faders dagar befanns han hava insikt och förstärkt och vishet, lik gudars vishet; och din fader, konung Nebukadnessar, satte honom till den äverste bland spännnen, besvärjarna, kaldäerna och stjärntydarna; ja, detta gjorde din fader konungen,
- 005:012 eftersom en ävermetan höghöd ande och klokhed och förstärkt och

skicklighet att uttyda drömmar och läs gätor och reda ut invecklade ting fanns hos denne Daniel, för vilken konungen hade givit namnet Beltesassar. Låt därför nu tillkalla Daniel; han skall meddela uttydningen.?

005:013 När så Daniel hade blivit hämtad till konungen, talade denne till Daniel och sade: "Du är ju Daniel, en av de judiska fångar som min fader konungen förde hit från Juda?"

005:014 Jag har hört säga om dig att gudars ande är i dig, och att du har befunnits hava insikt och förstånd och övermåttan stor vishet.

005:015 Nu är det så, att de vise och besvärjarna hava blivit hämtade hit till mig för att läsa denna skrift och säga mig dess uttydning; men de kunna icke meddela mig någon uttydning därför?

005:016 Men om dig har jag hört att du kan giva uttydningar och reda ut invecklade ting. Om du alltså nu kan läsa skriften och säga mig dess uttydning, så skall du bliva klädd i purpur, och den gyllene kedjan skall hängas om din hals, och du skall bliva den tredje herren i riket.?

005:017 Dö svarade Daniel och sade till konungen:

"Dina gåvor måste du själv behålla, och dina skänker måste du giva åt en annan; dem förutan skall jag läsa skriften för konungen och säga honom uttydningen:

005:018 För din fader Nebukadnessar, o konung, gav den högste Guden rike, storhet, ära och höglighet;

005:019 och för den storhets skull som han hade givit honom darrade alla folk och stammar och tungomål, i förskräckelse för honom. Vem han ville dödade han, och vem han ville låt han leva; vem han ville upphöjde han, och vem han ville nedmjukade han.

005:020 Men när hans hjärta förhövde sig och hans ande blev stolt och övermodig, dösträtades han från sin konungatron, och hans ära togs ifrån honom.

005:021 Han blev utstött från människors barn, och hans hjärta blev likt ett djurs, och han måste bo ibland vildsnor och äta gräs såsom en ox, och av himmelens dagg vättes hans kropp--detta till dess han besinnade att den högste Guden råder över människors riket och upphöjer vem han vill till att hörska över dem.

005:022 Men du, Belsassar, hans son, som har vetat allt detta, har ändå icke nedmukat ditt hjärta,

005:023 utan förhövt dig mot himmelens Herre och låtit bära fram inför dig kärlen från hans hus; och du och dina stormän, dina gemåler och biustrur haven druckit vin ur dem och du har därunder prisat dina gudar av silver och guld, av koppar, järn, trä och sten, som varken se eller höra eller veta något. Men den Gud som har i sitt värd din ande och alla dina vägar, honom har du icke ärat.

005:024 Därför har nu av honom denna hand blivit sånd och denna skrift blivit tecknad.

005:025 Och så lyder den skrift som här är tecknad: Mene mene tekel u-farsin.

005:026 Och detta är uttydningen därför? Mene, det betyder: Gud har råknat ditt rikets dagar och gjort ändepådet

005:027 Tekel, det betyder: du är värd på en värd och befunnen för låt.

005:028 Peres, det betyder: ditt rike har blivit styckat och givet åt

meder och perser.?

005:029 D?befallde Belsassar att man skulle kl?da Daniel i purpur, och att den gyllene kedjan skulle h?ngas om hans hals, och att man skulle utropa om honom att han skulle vara den tredje herren i riket.

005:030 Samma natt blev Belsassar, kald?ernas konung, d?dad.

005:031 Och Darejaves av Medien mottog riket, n?r han var sextiotv?r gammal.

006:001 Darejaves fann f?r gott att s?tta ?ver riket ett hundra tjugu satraper, f?r att s?dana skulle finnas ?verallt i riket.

006:002 Och ?ver dem satte han tre furstar, av vilka Daniel var en; inf?r dessa skulle satraperna avl?gga r?kenskap, s?att konungen icke lede n?got men.

006:003 Men Daniel gjorde sig bem?kt framf?r de andra furstarna och satraperna, ty en ?verm?tan h?g ande var i honom, och konungen var bet?nkt p?att s?tta honom ?ver hela riket.

006:004 D?s?kte de andra furstarna och satraperna att finna n?gon sak mot Daniel i det som angick riket. Men de kunde icke finna n?gon s?dan sak eller n?got som var or?tt, eftersom han var trogen i sin t?n?st; ingen f?rsummelse och intet or?tt var att finna hos honom.

006:005 D?sade m?nnen: ?Vi l?ra icke finna n?gon sak mot denne Daniel, om vi icke till ?ventyrs kunna finna en s?dan i hans gudskydd.

006:006 D?efter skyndade furstarna och satraperna in till konungen och sade till honom s?. ?M?du leva evinnerligen, konung Darejaves!

006:007 Alla rikets furstar, landsh?vdingarna och satraperna, r?dsherrarna och st?th?llarna hava r?dslagit om att en kunglig f?rordning borde utf?rdas och ett f?rbud stadgas, av det inneh?ll att vilken som helst som under trettio dagar v?nder sig med b?n till n?gon annan, vare sig gud eller m?nniska, ?n till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen.

006:008 S?l?r nu, o konung, h?rom utf?rda ett f?rbud och s?tta upp en skrivelse, som efter Mediens och Persiens oryggliga lag icke kan ?erkallas.?

006:009 I ?verensst?mmelse h?rmed l?r d?konung Darejaves s?tta upp en skrivelse och utf?rda ett f?rbud.

006:010 Men s?snart Daniel hade f?tt veta att skrivelsen var uppsatt, gick han in i sitt hus, varest han i sin ?vre sal hade f?nster som voro ?ppna i riktning mot Jerusalem. D?f?l han tre g?nger om dagen ned p?sina kn?n och bad och tackade sin Gud, s?som han f?rut hade pl?gat g?ra.

006:011 N?r m?nnen nu skyndade till, funno de Daniel bedjande och ?kallande sin Gud.

006:012 D?efter gingo de till konungen och fr?gade honom ang?ende det kungliga f?rbudet: ?Har du icke l?rt s?tta upp ett f?rbud, av det inneh?ll att vilken som helst som under trettio dagar v?nder sig med b?n till n?gon annan, vare sig gud eller m?nniska, ?n till dig, o konung, han skall kastas i lejongropen?? Konungen svarade och sade: ?Jo, och det p?rbudet st?r fast efter Mediens och Persiens oryggliga lag.?

006:013 D?svarade de och sade till konungen: ?Daniel, en av de judiska

- fågarna, aktar varken på dig eller på det förbud som du har låtit stå upp, utan förstår sin bän tre gånger om dagen.?
- 006:014 När konungen hörde detta, blev han mycket bedrövad och gjorde sig bekymmer över huru han skulle kunna rädda Daniel; ända till solnedgången mädade han sig med att sända en utväg att hjälpa honom.
- 006:015 Döskyndade männen till konungen och sade till honom: Vet, o konung, att det är en Mediens och Persiens lag att intet förbud och ingen förordning som konungen utfärdar kan återkallas.?
- 006:016 Då låt konungen hämta Daniel och kasta honom i lejongropen och konungen talade till Daniel och sade: Din Gud, den som du sä oavlätligen dyrkar, han mörädda dig.?
- 006:017 Och man förde fram en sten och lade den över gropens öppning, och konungen förseglade den med sitt eget och med sina stormars signet, för att ingen förändring skulle kunna göras i det som nu hade skett med Daniel.
- 006:018 Därefter gick konungen hem till sitt palats och tillbragte hela natten under fasta och låt inga kvinnor komma inför sig; och sörnen flydde honom.
- 006:019 Sedan om morgonen, när det dagades, stod konungen upp och gick med hast till lejongropen.
- 006:020 Och när han hade kommit nära intill gropen, ropade han på Daniel med ängslig röst; konungen talade till Daniel och sade: Daniel, du den levande Gudens tjänare, har väl din Gud, den som du sä oavlätligen dyrkar, kunnat rädda dig från lejonerna??
- 006:021 Dösvarede Daniel konungen: Må du leva evinnerligen, o konung!
- 006:022 Min Gud har sänt sin ängel och tillslutit lejonens gap, så att de icke hava gjort mig någon skada. Ty jag har inför honom befunnits oskyldig; ej heller har jag förbrutit mig mot dig, o konung.
- 006:023 Döblev konungen mycket glad, och befallde att man skulle taga Daniel upp ur gropen. Och när Daniel hade blivit tagen upp ur gropen, kunde man icke upptäcka någon skada på honom; ty han hade trott på sin Gud.
- 006:024 Sedan låt konungen hämta de män som hade anklagat Daniel, och han låt kasta dem i lejongropen, med deras barn och hustrur; och innan de ännu hade hunnit till botten i gropen, fölo lejonerna över dem och krossade alla deras ben.
- 006:025 Därefter låt konung Darejaves skriva till alla folk och stammar och tungomål som funnos på hela jorden: Mycken frid vare med eder!
- 006:026 Härmed giver jag befallning att man inom mitt rikets hela område skall bäva och frukta för Daniels Gud. Ty han är den levande Guden, som förbliver evinnerligen; och hans rike är sådant att det icke kan förstöras, och hans värdde består intill änden.
- 006:027 Han är en räddare och hjälpare, och han går tecken och under i himmelen och på jorden, han som har räddat Daniel ur lejonens värdde.?
- 006:028 Och denne Daniel steg i ära och makt under Darejaves' och under perserna Kores' regeringar.
- 007:001 I den babyloniske konungen Belsassars första regeringsår hade Daniel en dröm och såg en syn på sitt läger. Sedan tecknade han upp drömmen och meddelade huvudsumman av dess innehåll.
- 007:002 Detta är Daniels berättelse:

- Jag hade en syn om natten, och såg i den huru himmelens fyra vindar stormade fram mot det stora havet.
- 007:003 Och fyra stora djur stego upp ur havet, det ena icke likt det andra.
- 007:004 Det första liknade ett lejon, men det hade vingar såsom en ån. Medan jag ännu såg höra, rycktes vingarna av djuret, och det restes upp från jorden, så att det blev stilt på tvärfötter såsom en människa, och ett mänskligt hjärta blev givet åt det.
- 007:005 Sedan fick jag se ännu ett djur, det andra i ordningen; det var likt en björn, och det reste upp sin ena sida, och det hade tre revben i sitt gap, mellan tänderna. Och till det djuret blev så sagt: Stå upp och sluka mycket kött.
- 007:006 Därefter fick jag se ett annat djur, som liknade en panter, men på sina sidor hade det fyra fögelvingar; och djuret hade fyra huvuden, och värde blev givet åt det.
- 007:007 Därefter fick jag i min syn om natten se ett fjärde djur, övermåttan förskräckligt, fruktansvärt och starkt; det hade stora tänder av järn, det uppslukade och krossade, och vad som blev kvar trampade det under fötterna; det var olik alla de andra djuren och hade tio horn.
- 007:008 Men under det att jag betraktade hornen, fick jag se huru mellan dem ett annat horn sköt upp, ett litet, för vilket tre av de andra hornen blevo bortstötta; och se, det hornet hade ägon lika människögon, och en mun som talade stora ord.
- 007:009 Medan jag ännu såg höra, blevo troner framsatta, och en som var gammal satte sig ned. Hans klädnad var snövit, och håret på hans huvud var såsom ren ull; hans tron var av eldsfögor, och hjulen därpå voro av flammande eld.
- 007:010 En flod av eld strömmade ut från honom, tusen gånger tusen voro hans tjänare, och tio tusen gånger tio tusen stodo där till hans tjänst. Så satte man sig ned till doms, och bäncker blevo upplärna.
- 007:011 Medan jag nu såg höra, skedde det att, för de stora ords skull som hornet talade--medan jag ännu såg höra--djuret döddes och dess kropp förstördes och kastades i elden för att brännas upp.
- 007:012 Från de ärliga djuren togs också deras värde, ty deras livslängd var bestämd till tid och stund.
- 007:013 Sedan fick jag, i min syn om natten, se huru en som liknade en människoson kom med himmelens skyar; och han nalkades den gamle och föddes fram inför honom.
- 007:014 Åt denne gavs värde och ära och rike, och alla folk och stammar och tungomål måste tjäna honom. Hans värde är ett evigt värde, som icke skall tagas ifrån honom, och hans rike skall icke förstöras.
- 007:015 Därför hade jag, Daniel, min ande oroas i sin boning, och den syn som jag hade haft förskräckte mig.
- 007:016 Jag gick fram till en av dem som stodo där och bad honom om en tillfälligtlig förklaring på allt detta Och han svarade mig och sade mig uttydningen därpå.
- 007:017 De fyra stora djuren betyda att fyra konungar skola uppstå på

jorden.

007:018 Men sedan skola den Högstes heliga undföriket och taga det i besittning för evig tid, ja, för evigheters evighet.?

007:019 Därefter ville jag hava tillförlitlig förklaring angående det fjärde djuret, som var olikt alla de andra, det som var sörvermättan förskrökligt och hade tänder av järn och klor av koppar, det som uppslukade och krossade och sedan trampade under fötterna vad som blev kvar;

007:020 söck angående de tio hornen på dess huvud, och angående det nya hornet, det som sedan sköt upp, och för vilket tre andra fölo av, det hornet som hade ögon, och en mun som talade stora ord, det som var större att sköda än de övriga,

007:021 det hornet som jag öck hade sett; föra krig mot de heliga och bliva dem övermöttigt,

007:022 till dess att den gamle kom och rätt blev skipad för den Högstes heliga och tiden var inne, döde heliga fingo taga riket i besittning.

007:023 Dö svarade han sö. Det fjärde djuret betyder att ett fjärde rike skall uppstö på jorden, ett som för olikt alla de andra rikena. Det skall uppsluka hela jorden och fötrampa och krossa den.

007:024 Och de tio hornen betyda att tio konungar skola uppstö i det riket; och efter dem skall uppstö en annan, som skall vara olik de föra, och som skall slö ned tre konungar.

007:025 Och denne skall upphöva sitt tal mot den Högste och föda den Högstes heliga; han skall söta sig i sinnet att föndra heliga tider och lagar; och de skola givas i hans hand under en tid, och tider, och en halv tid.

007:026 Men dom skall bliva höllen, och hans vöde skall tagas ifrö honom och födövas och fögöras i grund.

007:027 Men rike och vöde och storhet, utöver alla rikena under himmelen, skall givas för den Högstes heligas folk. Dess rike skall vara ett evigt rike, och alla vöden skola töna och lyda det.?

007:028 Hört slutar berättelsen. Men jag, Daniel, uppfylldes av många oroliga tankar, och föngen vek bort ifrö mitt ansikte; men jag bevarade i mitt höfta vad som hade hönt.

008:001 I konung Belsassars tredje regeringsört sög jag, Daniel, en syn, en som kom efter den jag förut hade sett.

008:002 Dö jag nu i denna syn sög till, tyckte jag mig vara i Susans borg i hövdingdömet Elam; och dö jag vidare sög till i synen, fann jag mig vara vid floden Ulai.

008:003 Och nö jag lyfte upp mina ögon, fick jag se en vödur stå framfört floden, och han hade tvö horn; och böda hornen voro höga, men det ena var högre än det andra, och detta som var högre sköt sist upp.

008:004 Jag sög vöduren stå med hornen vösterut och norrut och söderut, och intet djur kunde stå honom emot, och ingen kunde röda ur hans vöde; han för fram sö som han ville och företog sig stora ting.

008:005 Och nö jag vidare gav akt, fick jag se en bock komma vösterifrö och gö fram över hela jorden, dock utan att röta vid jorden; och bocken hade ett ansenligt horn i pannan.

008:006 Och han nalkades vöduren med de böda hornen, den som jag hade

- sett st?framf?r floden, och sprang emot honom i v?rdig vrede.
- 008:007 Jag s?g honom komma ?nda inp?v?rduren och st?ta ?ver honom i f?rbittring, och han st?tte till v?rduren och krossade hans b?da horn, s?att v?rduren icke hade n?gon kraft att st?emot honom. Sedan slog han honom till jorden och trampade p?honom; och ingen fanns, som kunde r?dda v?rduren ur hans v?rd.
- 008:008 Och bocken f?retog sig mycket stora ting. Men n?r han hade blivit som starkast, brast det stora hornet s?nder, och fyra andra ansenliga horn sk?to upp i dess st?lle, ?r himmelens fyra v?derstreck.
- 008:009 Och fr?n ett av dem gick ut ett nytt horn, i begynnelsen litet, och det v?xte ?verm?tan s?derut och ?sterut och ?r ?det h?liga landet?till.
- 008:010 Och det v?xte ?nda upp till himmelens h?skara och kastade n?gra av denna h?skara, av stj?rnorna, ned till jorden och trampade p?dem.
- 008:011 Ja, till och med mot h?skarornas furste f?retog han sig stora ting: han tog bort ifr?n honom det dagliga offret, och hans helgedoms boning slogs ned.
- 008:012 J?mte det dagliga offret bliver ock en h?skara prisgiven, f?r ?vertr?delses skull. Och det sl?r sanningen ned till jorden och lyckas v?r i vad det f?retager sig.
- 008:013 Sedan h?rde jag en av de heliga tala, och en annan helig fr?gade denne som talade: ?Huru l?ng tid avser synen om det dagliga offret, och om ?vertr?delsen som kommer ?stad f?r?delse, och om f?rtrampandet av b?de helgedom och h?skara??
- 008:014 D?svarade han mig: ?Tv?tusen tre hundra aftnar och morgnar; d?refter skall helgedomen komma till sin r?tt igen.?
- 008:015 N?r nu jag, Daniel, hade sett denna syn och s?kte att f?rst?den, fick jag se en som s?g ut s?som en man st?framf?r mig.
- 008:016 Och mitt ?ver Ulai h?rde jag r?sten av en m?nskiska som ropade och sade: ?Gabriel, uttyd synen f?r denne.?
- 008:017 D?kom han intill platsen d?r jag stod, men jag blev f?rskr?ckt, n?r han kom, och f?ll ned p?mitt ansikte. Och han sade till mig: ?Giv akt h?r?r, du m?nskobarn; ty synen syftar p? ?ndens tid.?
- 008:018 Medan han s?talade med mig, l?g jag i vanmakt, med mitt ansikte mot jorden; men han r?rde vid mig och reste upp mig igen.
- 008:019 D?refter sade han: ?Se, jag vill kung?ra f?r dig vad som skall ske, n?r det lider mot slutet med vreden ty p? ?ndens tid syftar detta.
- 008:020 V?rduren som du s?g, han med de tv?hornen, betyder Mediens och Persiens konungar.
- 008:021 Men bocken ?r Javans konung, och det stora hornet i hans panna ?r den f?rste konungen.
- 008:022 Men att det brast s?nder, och att fyra andra uppstodo i dess st?lle, det betyder att fyra riken skola uppst?av hans folk, dock icke j?mlika med honom i kraft.
- 008:023 Och vid slutet av deras v?rde, n?r ?vertr?darna hava fyllt sitt m?tt, skall en fr?ck och arglistig konung uppst?.
- 008:024 han skall bliva stor i kraft, dock icke j?mlik med den f?rre i kraft och han skall komma ?stad s?stort f?rd?r att man m?ste f?rundra sig; och han skall lyckas v?r och f?fullborda sitt upps?r. Ja, han skall f?rd?rva m?nga, och j?mv?r de heligas folk.

- 008:025 Därför genom att han är så klok, skall han lyckas såväl med sitt svek, han skall föresätta sig stora ting, oförhålligt skall han fördriva många. Ja, mot furstarnas furste skall han sätta sig upp; men utan människohand skall han dövas krossad.
- 008:026 Och synen angående aftnarna och morgnarna, varom nu är talat, är sanning. Men genom du den synen, ty den syftar på en avlösning framtid.
- 008:027 Men jag, Daniel, blev maktlös och blev sjuk en tid. Sedan stod jag upp och förtrötade min tjänst hos konungen; och jag var hopen över synen, men ingen förstod den.
- 009:001 I Darejaves', Ahasveros' sons, första regeringsår--hans som var av medisk släkt, men som hade blivit upphöjd till konung över kaldäernas rike--
- 009:002 i dennes första regeringsår kom jag, Daniel, att i skrifterna lägga märke till det antal år, som HERREN hade angivit för profeten Jeremia, när han sade att han ville låta sjuttio år gå till ändan, medan Jerusalem låg öde.
- 009:003 Dövände jag mitt ansikte till Herren Gud med ivrig bön och åkallan, och fastade därvid i sock och aska.
- 009:004 Jag bad till HERREN, min Gud, och bekände och sade: Åck Herre, du store och fruktansvärde Gud, du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älska dig och hålla dina bud!
- 009:005 Vi hava syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och avfälliga; vi hava vikit av ifrå dina bud och rätter.
- 009:006 Vi hava icke hörsammat dina tjänare profeterna, som talade i ditt namn till våra konungar, furstar och fader och till allt folket i landet.
- 009:007 Du, Herre, är rättfärdig, men vi måste blygas, såsom vi ock nu göra, vi Juda man och Jerusalems invånare, ja, hela Israel, både de som bo nära och de som bo fjärran i alla andra länder dit du har fördrivit dem, därför att de voro otrogna mot dig.
- 009:008 Ja, Herre, vi med våra konungar, furstar och fäder måste blygas, därför att vi hava syndat mot dig.
- 009:009 Men hos Herren, vår Gud, är barmhärtighet och förlåtelse. Ty vi voro avfälliga från
- 009:010 och höorde icke HERRENS, vår Guds, röst, så att vi vandrade efter hans lagar, dem som han förelade oss genom sina tjänare profeterna.
- 009:011 Nej, hela Israel överträdde din lag och vek av, utan att höra din röst. Därför utgick sig ock över oss den förbannelse som han hade svurit att sända, och som står skriven i Moses, Guds tjänares, lag; ty vi hade ju syndat mot honom.
- 009:012 Han höll sina ord, vad han hade talat mot oss, och mot domarna som dömdo oss; och han låt en så stor olycka komma över oss, att ingenstades under himmelen något sådant har skett, som det som nu har skett i Jerusalem.
- 009:013 I enlighet med vad som står skrivet i Moses lag kom all denna olycka över oss, men ändas skete vi icke att blidka HERREN, vår Gud, genom att omvända oss från våra missgärningar och akta på din sanning.
- 009:014 Därför vakade ock HERREN över att olyckan drabbade oss; ty HERREN, vår Gud, är rättfärdig i alla de gärningar som han gör, men höorde icke hans röst.
- 009:015 Och nu, Herre, vår Gud, du som förde ditt folk ut ur Egyptens land med stark hand, och sågjorde dig ett namn, som är detsamma som i dag! Vi hava syndat, vi hava varit ogudaktiga.

009:016 Men Herre, I Å, fÅ all din rÅttfÅrdighets skull, din vrede och fÅttÅnelse vÅnda sig ifrÅn din stad Jerusalem, ditt heliga berg; ty genom vÅra synder och genom vÅra faders missgÅrningar hava Jerusalem och ditt folk blivit till smÅtek fÅr alla som bo omkring oss.

009:017 Och hÅr nu, du vÅr Gud, din tjÅnares bÅn och Åkallan, och I Å ditt ansikte lysa Åver din Ådelagda helgedom, fÅr Herrens skull.

009:018 BÅ, min Gud, ditt Åra hÅrtill och hÅr; Åppna dina Ågon och se vilken fÅrÅdelse som har ÅvergÅtt oss, och se till staden som År uppkallad efter ditt namn. Ty icke i fÅrlitande pÅ vad rÅttfÅrdigt vi hava gjort bÅnfalla vi infÅr dig, utan i fÅrlitande pÅ din stora barmhÅrtighet.

009:019 O Herre, hÅr, o Herre, fÅrlÅ; o Herre, akta hÅr pÅ, och utfÅr ditt verk utan att drÅja--fÅr din egen skull, min Gud, ty din stad och ditt folk Åro uppkallade efter ditt namn.?

009:020 Medan jag Ånnu sÅtalade och bad och bekÅnde min egen och mitt folk Israels synd och infÅr HERREN, min Gud, frambar min fÅrbÅn fÅr min Guds heliga berg--

009:021 medan jag alltsÅ Ånnu sÅtalade i min bÅn, kom Gabriel till mig i flygande hast, den man som jag fÅrut hade sett i min syn; och det var vid tiden fÅr aftonoffret.

009:022 Han undervisade mig och talade till mig och sade:

ÅDaniel, jag har nu begivit mig hit fÅr att I Åra dig fÅrstÅnd.

009:023 Redan nÅr du begynte din bÅn, utgick befallning, och jag har kommit fÅr att giva dig besked, ty du År hÅgt benÅdad. SÅgiv nu akt pÅ ordet, och akta pÅ synen.

009:024 Sjuttio veckor Åro bestÅmda Åver ditt folk och Åver din heliga stad, innan en grÅns sÅttes fÅr ÅvertrÅdelsen och synderna fÅen Ånde och missgÅrningen varder fÅsonad och en evig rÅttfÅrdighet framhald, och innan syn och profetia beseglas och en hÅghelig helgedom bliver smord.

009:025 SÅvet nu och fÅrstÅ. FrÅn den tid dÅ ordet om att Jerusalem Åter skulle byggas upp utgick, till dess en smord, en furste, kommer, skola sju veckor fÅgÅ, och under sextiotvÅveckor skall det Åter byggas upp med sina gator och sina vallgravar, om ock i tider av trÅngmÅ.

009:026 Men efter de sextiotvÅveckorna skall en som År smord fÅgÅras, utan att nÅgon efterfÅrjer honom. Och staden och helgedomen skall en anryckande furstes folk fÅrstÅra; men sjÅlv skall denne fÅsin Ånde i stÅttfloden. Och intill Ånden skall strid vara; fÅrÅdelse År oryggligt besluten.

009:027 Och han skall med mÅnga sluta ett starkt fÅrbund fÅr en vecka, och fÅr en halv vecka skola genom honom slaktoffer och spisoffer vara avskaffade; och pÅstyggelsens vinge skall fÅrÅdaren komma. Detta skall fortgÅ, till dess att fÅrstÅring och oryggligt besluten straffdom utgjuter sig Åver fÅrÅdaren.?

010:001 I den persiske konungen Kores' tredje regeringsÅr fick Daniel, som ock kallades Beltesassar, en uppenbarelse; den uppenbarelsen År sanning och bÅdar stor vedermÅda. Och han aktade pÅ uppenbarelsen och lade mÅrke till synen.

010:002 Jag, Daniel, hade dÅgÅtt sÅrjande tre veckors tid.

010:003 Jag År ingen smaklig mat, kÅtt och vin kommo icke i min mun, ej heller smorde jag min kropp med olja, fÅrÅn de tre veckorna hade gÅtt till Ånda.

010:004 P?tjugufj?rde dagen i f?rsta m?naden, n?r jag var vid stranden
av den stora floden, n?mligen Hiddekel,
010:005 fick jag, d?r jag lyfte upp mina ?gon, se en man st?d?r, kl?dd i
linnekl?der och omgjordad kring sina l?nder med ett b?rte av
guld fr?n Ufas.
010:006 Hans kropp var s?som av krysolit hans ansikte liknade en
ljungeld hans ?gon voro s?som eldbloss, han armar och f?tter
s?som gl?nsande koppar; och ljudet av hans tal var s?som ett
v?rdigt d?n.
010:007 Och jag, Daniel, var den ende som s?g synen; de m?n som voro med
mig s?go den icke, men en stor f?rskr?ckelse f?ll ?ver dem, s?
att de flydde bort och g?mde sig.
010:008 S?blev jag allena kvar, och n?r jag s?g den stora synen,
f?rgick all min kraft; f?rgen vek bort ifr?n mitt ansikte, s?
att det blev d?dsblekt, och jag hade ingen kraft mer kvar.

010:009 D?h?rde jag ljudet av hans tal; och p?samma g?ng jag h?rde
ljudet av hans tal, d?r jag l?g i vanmakt p?mitt ansikte, med
ansiktet mot jorden,
010:010 r?rde en hand vid mig och hj?pte mig, s?att jag sk?lvande
kunde resa mig p?mina kn?n och h?nder.
010:011 Sedan sade han till mig: ?Daniel, du h?gt ben?dade man, giv akt
p?de ord som jag vill tala till dig, och res dig upp p?dina
f?tter; ty jag har nu blivit s?nd till dig.? N?r han s?talade
till mig, reste jag mig b?vande upp.
010:012 Och han sade till mig: ?Frukta icke, Daniel, ty redan ifr?n
f?rsta dagen, d?n?r du v?nde ditt hj?rta till att s?ka f?rst?nd
och till att ?mjuka dig inf?r din Gud, hava dina ord varit
h?rda; och jag har nu kommit f?r dina ords skull.
010:013 Fursten f?r Persiens rike stod mig emot under tjuguen dagar; men
d?kom Mikael, en av de f?rn?msta furstarna, mig till hj?p,
under det att jag f?rut hade st?tt d?r allena mot Persiens
konungar.
010:014 Och nu har jag kommit f?r att undervisa dig om vad som skall
h?nda ditt folk i kommande dagar; ty ocks?detta ?r en syn som
syftar p?framtiden.?

010:015 Under det han s?talade till mig, b?rde jag mitt ansikte mot
jorden och var stum.
010:016 Men se, han som var lik en m?nniska r?rde vid mina l?ppar. D?
uppl?r jag min mun och talade och sade till honom som stod
framf?r mig: ?Min herre, vid den syn jag s?g har jag k?nt mig
gripen av v?nda, och jag har ingen kraft mer kvar.
010:017 Huru skulle ocks?min herres tj?nare, en s?dan som jag, kunna
tala med en s?dan som min herre ?r? Jag har nu ingen kraft mer i
mig och f?rm?r icke mer att andas.?
010:018 D?r?rde han som s?g ut s?som en m?nniska ?ter vid mig och
styrkte mig.
010:019 Han sade: ?Frukta icke, du h?gt ben?dade man; frid vare med dig,
var stark, ja, var stark.? N?r han s?talade med mig, k?nde jag
mig styrkt och sade: ?Tala, min herre, ty du har nu styrkt mig.?
010:020 D?sade han: ?Kan du nu f?rst?varf?r jag har kommit till dig?
Men jag m?ste strax v?nda tillbaka f?r att strida mot fursten
f?r Persien, och n?r jag ?r fri ifr?n honom, kommer fursten f?r
Javan.
010:021 Dock vill jag f?rkunna f?r dig vad som ?r upptecknat i
sanningens bok. Och ingen enda st?r mig bi mot dessa, f?rutom
Mikael, eders furste.

011:001 Och jag stod vid hans sida såsom hans stöd och vörn i medern Darejaves' första regeringsår.

011:002 Och nu skall jag förkunna för dig vad visst är.

Se, ännu tre konungar skola uppstå i Persien, och den fjärde skall försvära sig större rikedomar än någon av de andra, och när han har blivit som starkast genom sina rikedomar, skall han uppbjuda all sin makt mot Javans rike.

011:003 Sedan skall en värdig konung uppstå, och han skall härska med stor makt och göra vad han vill.

011:004 Men knappt har han uppstått, så skall hans rike brista sönder och bliva delat efter himmelens första väderstreck; och det skall icke tillfalla hans avkomlingar eller förbliva lika mäktigt som när han hade makten; ty hans rike skall omståttas och tillfalla andra än dem.

011:005 Och konungen i Söderlandet skall bliva mäktig, så ock en av hans furstar; ja, denne skall bliva en ännu mäktigare härskare än han själv, och hans herradöme skall bliva stort.

011:006 Och efter några år skola de förbinda sig med varandra, och Söderlandskonungens dotter skall draga till konungen i Nordlandet för att komma i stad förlikning. Men hon skall icke kunna behålla den makt hon vinner, ej heller skall han och hans makt bliva beständande; utan hon skall bliva given till pris, hon jämta dem som låto henne draga dit, både hennes fader och den man som i sin tid tog henne till sig.

011:007 Men av telningarna från hennes rot skall en stiga upp på hans plats; denne skall draga mot Nordlandskonungens här och tränga in i hans fäste och göra med folket vad han vill och behålla övmakten.

011:008 Deras gudar och befiten och deras dyrbara hävor, både silver och guld, skall han ock göra såsom byte till Egypten. Sedan skall han i några år lämna Nordlandskonungen i ro.

011:009 Däremot skall denne tränga in i Söderlandskonungens rike, men han skall förvända tillbaka till sitt land igen.

011:010 Och hans söner skola rusta sig till strid och samla en värdig krigs här; och den skall rycka fram och svärma över och utbreda sig; och den skall komma igen, och striden skall föras ända fram till hans fäste.

011:011 Då skall konungen i Söderlandet resa sig i förbittring och draga ut och strida mot konungen i Nordlandet; och denne skall stå upp en stor härskara, men den härskaran skall varda given i den andres hand.

011:012 När då härskaran är sin kos, växer hans övermod; men om han än han slagit ned tiotusenden, för han dock icke makten.

011:013 Konungen i Nordlandet skall stå upp en ny härskara, större än den första; och efter en tid av några år skall han komma med en stor krigshär och stora föränd.

011:014 Vid samma tid skola många andra resa sig mot konungen i Söderlandet; värdsmän av ditt eget folk skola ock upphäva sig, för att synen skall fullbordas; men dessa skola falla.

011:015 Och konungen i Nordlandet skall rycka an och kasta upp vallar och intaga en värbefäst stad; och Söderlandets makt skall icke kunna hålla stånd, dess utvalda krigsfolk skall icke hava någon kraft till motstånd.

011:016 Och han som rycker emot honom skall göra vad han vill, och ingen

- skall kunna stå emot honom; han skall sätta sig fast i det heliga landet, och förstärking skall komma genom hans hand.
- 011:017 Han skall rycka an med hela sitt rikes makt; dock är han höjgad för förlikning, och en sådan skall han komma till stad. En av sina döttrar skall han ge honom till hustru, henne till förlov. Men detta skall icke hava något bestånd och icke vara honom till gagn.
- 011:018 Därefter skall han vända sig mot fienderna och intaga många; men en höfvarare skall ge slut på hans smärdelser, ja, låta hans smärdelser vända tillbaka över honom själva.
- 011:019 Det skall han vända sig till sitt eget lands fästning; men han skall vackla och falla och sedan icke mer finnas till.
- 011:020 Och på hans plats skall uppstå en annan, en som låter en fogde draga igenom det land som är hans rikes prydnad; men efter några dagar skall han stötta, dock icke genom vrede, ej heller i krig.
- 011:021 Och på hans plats skall uppstå en förtig man, för vilken konungavärdighet icke var ämnad; oförtäckt skall han komma och bemäktiga sig riket genom ränker.
- 011:022 Och äversvämmade hjär skola svämmas bort för honom och krossas, så också förbundets furste.
- 011:023 För den stund då man förbinder sig med honom skall han bedriva svek. Han skall draga till stad och förövermakten, med allenast litet folk.
- 011:024 Oförtäckt skall han falla in i landets bödigaste trakter, och skall ge ting som hans fäder och hans fäders fäder icke hade gjort; byte och rov och gods skall han strö ut till sitt folk; och mot fästena skall han förhåva anslag, intill en viss tid.
- 011:025 Och han skall uppbjuda sin kraft; och sitt mod emot konungen i Söderlandet och komma med en stor hær, men konungen i Söderlandet skall också rusta sig till strid, med en mycket stor och talrik hær; dock skall han icke kunna hålla stånd, för de anslags skull som ges mot honom.
- 011:026 De som låta hans bröd skola stötta honom. Och hans hær skall svämma över, och många skola bli slagna och falla.
- 011:027 Både konungarna skola hava ont i sinnet, då de sitta tillhopa vid samma bord, skola de tala lågn, men det skall icke hava någon framgång; ty ännu dröjer tiden, intill den bestämda tiden.
- 011:028 Han skall vända tillbaka till sitt land med stora förtid, och han skall lågga planer mot det heliga förbundet; och när han har fullbordat dem, skall han vända tillbaka till sitt land.
- 011:029 På bestämd tid skall han sedan åter draga till stad mot Söderlandet, men denna senare gång skall det ej gå såsom den förra.
- 011:030 Ty skepp för Kittim skola komma emot honom, och han skall förlora modet. Det skall han vända om och rikta sin vrede mot det heliga förbundet och ge den fritt lopp. Och när han har kommit hem, skall han lyssna till dem som hava övergivit det heliga förbundet.
- 011:031 Och hjär, utsända av honom, skola komma och oskåra helgedomens fäste och avskaffa det dagliga offret och ställa upp förädelsens styggelse.
- 011:032 Och dem som hava kränkt förbundet skall han med hala ord locka till helt avfall; men de av folket, som känna sin Gud, skola stå fasta och hålla ut.
- 011:033 Och de förstärkiga bland folket skola låta många insikt; men de skola bli hemsäta med svär och eld, med förgenskap och

plundring, till en tid;

011:034 dock skall under hemsökelsen en liten seger beskåtas dem, och många skola dö av skrymteri sluta sig till dem.

011:035 Hemsökelsen skall träffa somliga av de förstnämnda, för att en luttring skall ske bland dem, så att de varda renade och tvagna till Herrens tid; ty ännu dröjer denna, intill den bestämda tiden.

011:036 Och konungen skall göra vad han vill och skall förhålla sig och uppträda stormodigt mot allt vad gud heter; ja, mot gudars Gud skall han tala sådant att man måste förundra sig. Och allt skall lyckas honom väl, till dess att vredens tid är ute, då när det har skett, som är oryggligt beslutet.

011:037 På sina fädernas gudar skall han icke akta, ej heller skall han akta på den som är kvinnors lust eller på någon annan Gud, utan han skall uppträda stormodigt mot dem alla.

011:038 Men fästernas gud skall han i stället ära; en gud som hans fäder icke hava känt skall han ära med guld och silver och ädla stenar och andra dyrbara ting.

011:039 Och mot starka fästena skall han med en främmande guds hjälp göra vad honom lyster; dem som erkänna denne skall han bevisa stor ära, han skall sätta dem att rida över många, och han skall utskifta jord åt dem till belöning.

011:040 Men på Herrens tid skall konungen i Söderlandet drabba samman med honom; och konungen i Nordlandet skall storma fram mot denne med vagnar och ryttare och många skepp, och skall falla in i främmande länder och svärma över och utbreda sig.

011:041 Han skall ock falla in i det heliga landet, och många andra länder skola bliva hemskta; men dessa skola komma undan hans hand: Edom och Moab och huvuddelen av Ammons barn.

011:042 Ja, han skall utsträcka sin hand mot främmande länder, och Egyptens land skall icke slippa undan;

011:043 han skall bemäktiga sig skatter av guld och silver och allahanda dyrbara ting i Egypten; och libyer och etiopier skola följa honom.

011:044 De skall han från öster och norr förhålla rykten som förskräcka honom; och kan skall draga ut i stor vrede för att förgöra många och giva dem till spillo.

011:045 Och sina palatstätt skall han slå upp mellan havet och helgedomens heliga berg. Men han går till sin undergång, och ingen skall finnas, som hjälper honom.

012:001 På den tiden skall Mikael träda upp, den store fursten som står såsom försvarare för dina landsmän; och då kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits, allt ifrån den dag då människorna blevo till och ända till den tiden. Men på den tiden skola av ditt folk alla de varda frästa, som finnas skrivna i boken.

012:002 Och många av dem som sova i mulen skola uppvakna, somliga till evigt liv, och somliga till smärk och evig blygd.

012:003 De förstnämnda skola döljas, såsom fästet lyser, och de som hava fört de många till rättsdighet såsom stjärnor, alltid och evinnerligen.

012:004 Men du, Daniel, må gämma dessa ord och försegla denna skrift intill Herrens tid; många komma att rannsaka den, och insikten skall sövas till.

012:005 N?r nu jag, Daniel, s?g till, fick jag se tv?andra st?d?r, en p?flodens ena strand, och en p?dess andra strand.

012:006 Och en av dem sade till mannen som var kl?dd i linnekl?der, och som stod ovanf?r flodens vatten: ?Huru l?nge dr?jer det, innan ?nden kommer med dessa f?runderliga ting??

012:007 Och jag h?rde p?mannen som var kl?dd i linnekl?der, och som stod ovanf?r flodens vatten, och han lyfte sin h?gra hand och sin v?nstra hand upp mot himmelen och svor vid honom som lever evinnerligen att efter en tid, och tider, och en halv tid, och n?r det heliga folkets makt hade blivit krossad i grund, d? skulle allt detta varda fullbordat.

012:008 Och jag h?rde detta, men f?rstod det icke; och jag fr?gade: ?Min herre, vad bliver slutet p?allt detta??

012:009 D?sade han: ?G?, Daniel, ty dessa ord skola f?rbliva g?mda och f?rseglade intill ?ndens tid.

012:010 M?nga skola varda renade och tvagna och luttrade, men de ogudaktiga skola ?va sin ogudaktighet, och ingen ogudaktig skall f?rst?detta; men de f?rst?ndiga skola f?rst?det.

012:011 Och fr?n den tid d?det dagliga offret bliver avskaffat och f?r?delsens styggelse uppst?ld skola ett tusen tv?hundra nittio dagar f?rg?

012:012 S?l ? den som f?rbidar och hinner fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar.

012:013 Men g?du ?stad mot ?ndens tid; sedan du har vilat, skall du uppst?till din del, vid dagarnas ?nde.?

Hosea

001:001 Detta ? HERRENS ord som kom till Hosea, Beeris son, i Ussias, Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, och i Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid.

001:002 N?r HERREN f?rst begynte tala genom Hosea, sade HERREN till honom: ?G? ?stad och skaffa dig en trol?s hustru och barn--av en trol?s moder; ty i trol?s avf?llighet l?per landet bort ifr?n HERREN.

001:003 D?gick han ?stad och tog Gomer, Diblaims dotter; och hon blev havande och f?dde honom en son.

001:004 Och HERREN sade till honom: ?Giv denne namnet Jisreel; ty n?r ?nnu en liten tid har f?rg?tt, skall jag hems?ka Jisreels blodskulder p?Jehus hus och g?ra slut p?konungad?met i Israels hus.

001:005 Och det skall ske p?den dagen att jag skall bryta s?nder Israels b?ge i Jisreels dal.?

001:006 Och hon blev ?ter havande och f?dde en dotter. D?sade han till honom: ?Giv denna namnet Lo-Ruhama; ty jag vill icke vidare f?rbarma mig ?ver Israels hus, s?att jag f?rl?ter dem.

001:007 Men ?ver Juda hus vill jag f?rbarma mig, och jag skall giva dem fr?sning genom HERREN, deras Gud; icke genom b?ge och sv?rd och vad till kriget h?r skall jag fr?sa dem, icke genom h?star och ryttare.

001:008 Och n?r hon hade avvant Lo-Ruhama, blev hon ?ter havande och f?dde en son.

001:009 D?sade han: ?Giv denne namnet Lo-Ammi; ty I ?ren icke mitt folk, ej heller vill jag h?ra eder till.?

001:010 Men antalet av Israels barn skall bliva
s?som havets sand,
som man icke kan m?ta,
ej heller r?kna;
och det skall ske, att i st?let f?r att det sades till dem:
? ?ren icke mitt folk?,
skola de kallas ?den levande Gudens barn?.

001:011 Och Juda barn och Israels barn
skola samla sig tillhopa,
och skola s?tta ?ver sig
ett gemensamt huvud,
och skola draga upp ur landet;
ty stor skall Jisreels dag vara.

002:001 Kallen d?edra br?der Ammi och edra systrar Ruhama.

002:002 G?n till r?ta med eder moder, g?n till r?ta;
ty hon ? icke min hustru,
och jag ? icke hennes man.
M?hon skaffa bort det l?saktiga v?sendet fr?n sitt ansikte
och otuktsv?sendet fr?n sin barm.

002:003 Varom icke, skall jag kl?da av henne, s?att hon ligger naken,
jag skall l?ta henne st?d? s?dan hon var den dag d?hon f?ddes.
Jag skall g?ra henne lik en ?ken
och l?ta henne bliva s?som ett torrt land
och l?ta henne d?av t?st.

002:004 Och mot hennes barn skall jag icke visa n?got f?rbarmande,
eftersom de ?ro barn av en trol?s moder;

002:005 ty deras moder var en trol?s kvinna,
ja, hon som f?dde dem bedrev skamliga ting.
Hon sade ju: ?Jag vill f?lja efter mina ?skare,
som giva mig min mat och min dryck,
min ull och mitt lin,
min olja och mitt vin.?

002:006 Se, d?f?r skall jag nu ock
st?nga din v?g med t?rnen.
Ja, en mur skall jag resa framf?r henne,
s?att hon ej skall finna n?gon stig.

002:007 N?r hon d?l?per efter sina ?skare,
skall hon icke f?dem fatt;
n?r hon s?ker dem,
skall hon ej finna dem.
D?skall hon s?ga:
?Jag vill g?tillbaka till min f?rste man
ty b?ttre var mig d??n nu.?

002:008 Men hon har icke f?rst?t
att det var jag som sk?nkte ?r henne
b?de s?den och vinet och oljan,
och att det var jag som gav henne s?mycket silver,
s?ock guld, varav de gjorde sin Baalsbild.

002:009 D?f?r skall jag taga tillbaka
min s?d, n?r tiden ?r inne,
och mitt vin, n?r stunden kommer;
jag skall taga bort min ull och mitt lin,

det varmed hon skulle skyla sin blygd.
002:010 Ja, nu skall jag blotta hennes skam
inför hennes Åskares Ågon,
och ingen skall rädda henne ur min hand.
002:011 Och jag skall göra slut på hennes fröjd,
på hennes fester, nymåder och sabbater
och på alla hennes högtider.
002:012 Jag skall förråda hennes vintråd och fikontråd,
dem om vilka hon sade: ÅDe Åro en lån
som mina Åskare hava givit mig.?
och jag skall göra dörav en vildmark,
och markens djur skola Åta dörav.
002:013 SÅ skall jag hemsÅka henne för hennes Baalsdagar,
dÅ hon tÅnde offereld Å Baalerna
och prydde sig med ring och brÅstspÅne
och föjde efter sina Åskare,
men glÅmde mig, sÅger HERREN.

002:014 Se, frÅdenskull vill jag
locka henne bort
och föra henne ut i Åknen
och tala ljuvligt till henne.

002:015 DÅrefter skall jag
giva henne tillbaka hennes vingÅrdar
och göra Akors dal
till en hoppets port.
DÅ skall hon sjunga
sÅsom i sin ungdoms dagar,
och sÅsom på den dag dÅ hon drog upp
ur Egyptens land.

002:016 Och det skall ske på den dagen, sÅger HERREN,
att du skall ropa: ÅMin man!?,
och icke mer ropa till mig: ÅMin Baal!?

002:017 Ja, Baalernas namn
skall jag skaffa bort ur hennes mun,
sÅ att de icke mer
skola nämnas vid namn.

002:018 Och jag skall på den dagen
för deras rÅkning sluta ett förbund
med djuren på marken
och med fåglarna under himmelen
och med krÅdjuren på jorden.

Och bÅge och svÅrd och vad till kriget hÅr
skall jag bryta sÅnder och skaffa bort ur landet
och låta dem bo dÅr i trygghet.

002:019 Och jag skall trolova mig med dig för evig tid;
jag skall trolova mig med dig rÅttfÅrdighet och rÅtt,
i nåd och barmhÅrtighet.

002:020 Ja, i trofasthet skall jag trolova mig med dig,
och du skall sÅ låta kÅnna HERREN.

002:021 Och det skall ske på den dagen
att jag skall bÅnhÅra, sÅger HERREN,
jag skall bÅnhÅra himmelen,
och den skall bÅnhÅra jorden,

002:022 och jorden skall bÅnhÅra sÅden,
sÅ ock vinet och oljan,
och de skola bÅnhÅra Jisreel.

002:023 Och jag skall plantera henne ¶ mig i landet
och f¶barma mig ¶ver Lo-Ruhama
och s¶ga till Lo-Ammi: ¶Du ¶ mitt folk.?
Och det skall svara: ¶Du ¶ min Gud.?

003:001 Och HERREN sade till mig: ¶G¶ ¶nnu en g¶ng ¶stad och giv din
k¶lek ¶ en kvinna som har en ¶skare och ¶ en
¶tenskapsbryterska; likasom HERREN ¶skar Israels barn, fast¶n
de v¶nda sig till andra gudar och ¶ska druvkakor.?

003:002 Och jag k¶pte henne ¶ mig och gav f¶r henne femton siklar
silver och en homer korn, och d¶rut¶ver en letek korn.

003:003 Sedan sade jag till henne: ¶ I ¶ng tid skall du bliva sittande
f¶r min r¶kning, utan att f¶bedriva n¶gon otukt, och utan att
hava att skaffa med n¶gon man; och jag skall bete mig sammalunda
mot dig.

003:004 Ja, i I¶ng tid
skola Israels barn
f¶sitta utan konung och furste,
utan offer och stoder
och utan efod och husgudar.

003:005 Sedan skola Israels barn omv¶nda sig
och s¶ka HERREN, sin Gud,
och David, sin konung;
med fruktan skola de s¶ka HERREN och hans goda,
i kommande dagar.

004:001 H¶en HERRENS ord,
I Israels barn.
Ty HERREN har sak
med landets inbyggare,
eftersom ingen sanning och ingen k¶lek
och ingen Guds kunskap finnes i landet.

004:002 Man sv¶r och ljuger,
man m¶rdar och stj¶l
och beg¶r ¶tenskapsbrott;
man far fram p¶v¶dsverkares vis,
och blodsd¶d f¶jer p¶blodsd¶d.

004:003 D¶r¶r ligger landet s¶rjande,
och allt som lever d¶r f¶rsm¶ktar
b¶de djuren p¶marken
och f¶glarna under himmelen;
sj¶va fiskarna i havet f¶rg¶s.

004:004 Dock b¶r man icke s¶mycket g¶till r¶ta med n¶gon annan eller
f¶rebr¶ honom, eller f¶rebr¶ ditt folk, som man b¶r g¶till
r¶ta med pr¶sten.

004:005 Ja, du skall komma p¶fall om dagen,
p¶fall skall ock profeten komma
j¶nte dig om natten,
j¶mv¶ din moder skall jag f¶rg¶ra.

004:006 Det ¶ f¶bi med mitt folk,
d¶r¶r att det ej f¶r n¶gon kunskap.
Men eftersom du har f¶rkastat kunskap,
d¶r¶r skall ock jag f¶rkasta dig,
s¶att du upph¶r att vara min pr¶st.
Och s¶som du har f¶rg¶tit din Guds lag,

- s? skall ock jag f?g?ta dina barn.
- 004:007 Ju mer de hava f?tt v?xa till,
dess mer hava de syndat mot mig;
men deras ?a skall jag f?byta i skam.
- 004:008 Av mitt folks synd f?da de sig,
och till dess missg?ning st? deras beg?.
- 004:009 Men nu skall det g?pr?sten och folket lika:
jag skall hems?ka dem f? deras v?gar,
och f? deras g?ningar skall jag vederg?lla dem.
- 004:010 N? de ?a, skola de icke bliva m?ta,
och genom sitt l?saktiga leverne skola de ej f?ka sig;
de hava ju upph?t att h?lla sig till HERREN.
- 004:011 L?saktighet och vin och must taga bort f?st?ndet.
- 004:012 Mitt folk fr?gar sin stock till r?ds
och vill h?mta besked av sin stav;
ty en trol?shetens ande har f?tt dem vilse,
s?att de i trol?s avf?lighet hava lupit bort ifr?n sin Gud.
- 004:013 P?bergens toppar framb?ra de offer,
och p?h?jderna t?nda de offereld,
under ekar, popplar och terebinter,
eftersom skuggan d?r ? s?god.
S?bliva edra d?trar sk?kor,
och edra s?ners hustrur ?ktenskapsbryterskor.
- 004:014 Dock kan jag icke straffa edra d?trar f? att de ?o sk?kor,
eller edra s?ners hustrur f? att de ?o ?ktenskapsbryterskor,
ty m?nnen sj?va g?ju avsidet med sk?kor,
och offra med tempelt?nor.
S?l?per folket, som intet f?st?, till sin underg?ng.
- 004:015 Om nu du Israel vill bedriva din otukt,
s?m?dock Juda icke ?draga sig skuld.
Kommen d?icke till Gilgal,
dragen ej upp till Bet-Aven,
och sv?rjen icke: ?s?sant HERREN lever.?
- 004:016 Om Israel spj?nar emot
s?som en ob?ndig ko,
m?nne HERREN ?nd?skall f?ra dem i bet
s?som lamm i vida ?knen
- 004:017 Nej, Efraim st? i f?rbund
med avgudar;
m?han d?fara!
- 004:018 Deras dryckenskap ? om?ttlig.
hejd!st bedriva de sin otukt;
de som skulle vara landets sk?dar
?ska vad skamligt ?.
- 004:019 Men en stormvind skall fatta dem
med sina vingar,
och de skola komma p?skam med sina offer.
- 005:001 H?ren detta, I pr?ster,
akten h?p?, I av Israels hus,
och I av konungens hus, lyssnen h?till;
ty eder g?ler domen.
Ty I haven varit en snara f? Mispa
och ett n?, utbrett p?Tabor.
- 005:002 Mitt under sitt offrande har man sjunkit allt djupare,

men jag skall bliva ett tuktoris för allasammans.

005:003 Jag känner Efraim,

och Israel är icke fördold för mig.

Du Efraim, du har ju nu blivit en skåka,

Israel har orenat sig.

005:004 De lågga sig icke vinn om

att vända tillbaka till sin Gud,

ty en trolskhetens ande bor i deras bröst,

och HERREN känner de icke.

005:005 Men Israels stolthet vittnar emot honom,

och Israel och Efraim komma påfall genom sin missgärning;

Juda kommer ock påfall jämte dem.

005:006 Om de är med för och förskrämt

gästade för att skåka HERREN,

söka finna de honom ändå icke;

han har dragit sig undan från dem.

005:007 Mot HERREN hava de handlat trolskt,

ja, de hava fått barn som icke är hans.

Därför skall nu en nymånedsdag förtä dem,

jämte det som de finga på sin del.

005:008 Ståten i basun i Gibeä,

i trumpet i Rama,

blåsen larmsignal i Bet-Aven.

Fienden är efter dig, Benjamin!

005:009 Efraim skall varda delagt

på straffets dag;

mot Israels stammar

kung är jag vad visst är.

005:010 Juda furstar hava blivit

räddflyttares likar;

Är dem skall jag utgjuta

min vrede såsom vatten.

005:011 Efraim lider förtryck,

och hans rät vändfäres,

ty han har tagit sig till att vandra

efter tomma stadgar.

005:012 Därför är jag nu för Efraim såsom mal

och för Juda hus såsom rötta i benen.

005:013 Och Efraim har märkt sin sjukdom

och Juda sitt str;

därför har Efraim gått till Assur

och sändt bud till Jarebs-konungen.

Men denne skall icke kunna hela eder;

edert str skall icke bliva löst.

005:014 Ty jag skall vara såsom ett lejon mot Efraim

och såsom ett ungt lejon mot Juda hus.

Sjäv griper jag mitt rov och går bort därmed;

jag släpar det bort utan rättning.

005:015 Jag vill gå min väg, tillbaka till min boning,

till dess att de hava fått lida vad de hava förskyllt

och begynna skåka mitt ansikte.

006:001 Ja, i sin nöd skola de skåka mig:

Äkommen, låtom oss vända om till HERREN.

Ty han har sargat oss, han skall ock hela oss.
 Han har slagit oss, han skall ock f?rbinda oss.
 006:002 Han skall om tv?dagar ?ter g?ra oss helbr?gda;
 ja, p?tredje dagen skall han l?ra oss st?upp,
 s?att vi f?leva inf? honom.
 006:003 S?l?tom oss l?ra k?nna HERREN,
 ja, l?tom oss fara efter att l?ra k?nna honom.
 Hans uppg?ng ? s?viss som morgonrodnadens,
 och han skall komma ?ver oss lik ett regn,
 lik ett v?regn, som vattnar jorden.?

006:004 Vad skall jag taga mig till med dig Efraim?
 Vad skall jag taga mig till med dig, Juda?
 Eder k?rlek ? ju lik morgonskyn,
 lik daggen, som tidigt f?svinner.

006:005 D?ff? har jag utdelat mina hugg genom profeterna,
 d?ff? har jag dr?pt dem genom min muns tal;
 s?skall domen ?ver dig st?fram i ljuset.

006:006 Ty jag har behag till k?rlek och icke till offer,
 och till Guds kunskap mer ?n till br?noffer.

006:007 Men dessa hava p?m?nskovicis ?vertr?tt f?rbundet;
 d?ri hava de handlat trol?st mot mig.

006:008 Gilead ? en stad av og?rningsm?,
 den ? full med blodiga sp?.

006:009 Och lik en r?varskara, som ligger i f?s? f? m?nskior,
 ? pr?sternas hop.
 De m?rda p?v?gen till Sikem,
 ja, vad sk?ndligt ? g?ra de.

006:010 I Israels hus
 har jag sett gruvliga ting;
 d? bedriver Efraim sin otukt,
 d? orenar sig Israel.

006:011 Ocks?f? dig, Juda,
 ? en sk?detid best?md,
 n? jag ?ter uppr?ttar mitt folk.

007:001 N? jag vill hela Israel,
 d?uppenbarar sig Efraims missg?rning
 och Samariens ondska.
 Ty de ?va falskhet,
 tjuvar g?ra inbrott,
 r?varskaror plundra p?v?garna.

007:002 Och de bet?nka icke i sina hj?tan
 att jag l?gger all deras ondska p?minnet.
 De ?ro nu kringr?nda av sina egna g?rningar,
 ty dessa hava kommit inf? mitt ansikte.

007:003 Med sin ondska bereda de konungen gl?dje
 och med sina l?gner furstarna.

007:004 Allasammans ?ro de ?ktenskapsbrytare;
 de likna en ugn,
 upphettad av bagaren,
 som n? han har kn?dat degen,
 underl?ter att elda,
 till dess att degen ? syrad.

007:005 P?v? konungs dag
 drucko sig furstarna

- febersjuka av vin;
sjölv räckte han
bespottarna handen.
- 007:006 När de med sina anslag hava eldat upp sitt hjerta
likasom en ugn,
sover bagaren
hela natten;
men om morgonen brinner elden
i ljus lögga.
- 007:007 Allasammans för de heta såsom en ugn
och förbränna så sina domare;
ja, alla deras konungar falla,
ty bland dem finnes ingen som kallar mig.
- 007:008 Efraim beblandar sig
med andra folk;
Efraim har blivit lik
en ovärd kaka.
- 007:009 Främlingar hava fört hans kraft,
men han förstär intet;
fastän han har fått gråhet,
förstär han ändå intet.
- 007:010 Men Israels stolthet vittnar emot honom;
de vända icke om till HERREN, sin Gud,
och de säga honom ej, allt detta oaktat.
- 007:011 Efraim har blivit lik en duva,
enfaldig, utan förstär.
Egypten påkalla de,
till Assur gå de;
- 007:012 men bäst de gå de,
breder jag ut mitt nät över dem
och drager dem ned,
såsom vore de fåglar under himmelen.
Ja, jag skall tukta dem,
såsom det redan har sports i deras församling.
- 007:013 Ve över dem,
ty de hava flytt bort ifrån mig!
Fördärv över dem,
ty de hava avfallit från mig!
Och jag skulle förlösa dem,
dem som föra mot mig
så i ögnaktigt tal!
- 007:014 De ropa icke till mig av hjertat,
allenast jämra sig på sina lögar;
de hava ängest för sin själ och sitt vin,
men de för gensträviga mot mig.
- 007:015 Det var jag som undervisade dem och stärkte deras armar,
men de hava ont i sinnet mot mig.
- 007:016 De vända om, men icke till den som är dörövan;
de för lika en björge som sviker.
Deras furstar skola falla genom svär,
därför att deras tungor för så hetska.
Dess skall man bespotta dem
i Egyptens land.
- 008:001 Sätt basunen för din mun!
Såsom en när kommer fienden över HERRENS hus,
eftersom de hava överträtt mitt förbund

- och avfallit från min lag.
008:002 De ropa till mig: Min Gud!
Vi kärna dig, vi av Israel?
008:003 Men eftersom Israel har förkastat vad gott är,
skall fienden jaga honom.
- 008:004 Själva valde de sig konungar,
som icke kommo från mig;
de tillsatte furstar,
utan att jag fick veta något därom
av sitt silver och guld
gjorde de sig avgudar,
ty det skulle ju förstås.
- 008:005 En styggelse är din kalv, Samarien!
Min vrede är upptänd mot dessa människor;
huru länge skola de kunna undgå straff?
008:006 Från Israel har ju kalven kommit;
en konstarbetare har gjort honom,
och en gud är han icke.
Nej, Samariens kalv skall bliva krossad till smulor.
- 008:007 Ty vind sände,
och storm skola de skada.
Så skola de icke få,
deras gräda skall icke
giva någon föda,
och giver den någon,
skola främlingar uppsluka den.
- 008:008 Uppslukad varder Israel! Redan aktas de bland hedningarna såsom
ett vördelsting.
008:009 Ty vi hava de dragit stad upp till Assur, lika vildsnor som
gösin egen väg, ja, vi vill Efraim kopså om skog;
008:010 men huru de än kopså bland hedningarna, skall jag dock nu
tränga dem tillhoppa och låta dem begynna en tid av ringhet,
under Verkonungens förtryck.
- 008:011 Eftersom Efraim har gjort sig smånga altaren till synd, skola
ock hans altaren bliva honom till synd.
008:012 Om jag än skriver mina lagar för honom i tiotusental, så räknas
de ju dock för en främlings lagar.
008:013 Såsom slaktoffergåvor är mig offerar man kätt som man sedan åter
upp; HERREN har intet behag till sådana. Nu kommer han ihåg
deras missgärning och hemsöker deras synder; till Egypten skola
de förvända tillbaka.
- 008:014 Och eftersom Israel har förgått sin skapare och byggt sig
palatser, och eftersom Juda har uppfört smånga befästa städer,
skall jag sända en eld mot hans städer, och den skall förtära
palatsen i dem.
- 009:001 Gläd dig icke, Israel,
så att du jublar såsom andra folk,
du som i trolös avfällighet har lupit bort ifrån din Gud,
du som har haft ditt behag i skåkoln
på alla sådeslogar.
009:002 Logen och vinpressen skola icke föda dem,
och vinet skall släfel för dem.

- 009:003 De skola icke f?bo i HERRENS land;
Efraim m?ste v?nda tillbaka till Egypten,
och i Assyrien skola de n?dgas ?a vad orent ?.
- 009:004 De skola ej f?offra vin till drickoffer ? HERREN
och skola icke vinna hans v?behag.
Deras slaktoffer skola vara f? dem s?som sorgebr?d;
alla som ?a d?rav skola bliva orena.
Ty det br?d de f?stillar allenast deras hunger,
det kommer icke in i HERRENS hus.
- 009:005 Vad skolen l d?g?ra, n? en h?gtidsdag kommer,
en HERRENS festdag?
- 009:006 Ty se, om de undg?f?rdelsen,
bliver det Egypten som f? f?samla dem,
Mof som f? begrava dem.
Deras silver, som ? dem s?k?t,
skola n?slor taga i besittning;
t?rne skall v?xa i deras hyddor.
- 009:007 De komma, hems?kelsens dagar!
De komma, vederg?lningens dagar!
Israel skall f?nimma det.
S?som en d?re st? d? profeten,
s?som en vanvetting andans man,
f? din stora missg?nings skull;
ty stor har din h?skhet varit.
- 009:008 Ja, en lurande fiende ? Efraim mot min Gud;
f? profeten s?ttas f?lor p? alla hans v?gar
och utl?ggas snaror i hans Guds hus.
- 009:009 I djupt f?d?v ?o de nedsjunkna,
nu s?som i Gibeas dagar.
Men han kommer ih?g deras missg?ning,
han hems?ker deras synder.
- 009:010 S?som druvor i ?knen
fann jag Israel;
jag s?g edra f?der
s?som f?stlingsfrukter p? ett fikontr?d,
d?det begynner b?ra frukt.
Men n? de kommo till Baal-Peor,
invigde de sig ? sk?ndlighetsguden
och blevo en styggelse
lika honom som de ?skade.
- 009:011 Efraims h?lighet
skall flyga sin kos s?som en f?gel;
ingen skall d? f?da barn eller g?havande,
ingen bliva fruktsam.
- 009:012 Och om de ? f?uppf?da barn ? sig,
skall jag taga dessa ifr?n dem,
s?att ingen m?nskiska bliver kvar.
Ja, ve dem sj?va,
n? jag viker ifr?n dem!
- 009:013 V? ? Efraim nu
vad jag har sett Tyrus vara,
en plantering p? ?ngen;
men Efraim skall en g?ng f?f?a ut
sina s?her till b?deln.

- 009:014 Giv dem, HERRE,
vad du b?r giva dem.
Giv dem ofruktsamma moderssk?ten
och f?rsinade br?st.
- 009:015 All deras ondska ?r samlad i Gilgal;
ja, d?r fick jag hat till dem
F?r deras onda v?sendes skull
vill jag driva dem ut ur mitt hus.
Jag skall icke l?ngre bevisa dem k?rlek;
alla deras styresm?n ?ro ju upprorsm?n.
- 009:016 Efraim skall bliva nedbruten;
deras rot skall f?rtorkas,
de skola ej b?ra n?gon frukt.
Om de ock f?da barn,
skall jag d?da deras livsfrukt,
huru k?r den ?n ?r dem.
- 009:017 Ja, min Gud skall f?rkasta dem,
eftersom de icke ville h?ra honom;
de skola bliva flyktingar bland hedningarna.
- 010:001 Israel var ett frodigt vintr?d,
som satte frukt.
Men ju mer frukt han fick,
dess flera altaren gjorde han ?r sig;
ju b?ttre det gick hans land,
dess pr?ktigare stoder reste han.
- 010:002 Deras hj?rtan voro hala;
nu skola de lida vad de hava f?rskyllt.
Han skall sj?lv bryta ned deras altaren,
f?rst?ra deras stoder.
- 010:003 Ja, nu skola de f?s?ga:
?Vi hava blivit utan konung,
d?r?r att vi icke fruktade HERREN.
Dock, en konung,
vad skulle nu han kunna g?ra f?r oss??
- 010:004 De tala tomma ord,
de sv?rja falska eder,
de sluta f?rbund;
men s?som en bitter planta skjuter domen upp
ur markens f?ror.
- 010:005 F?r kalvarna i Bet-Aven
skola Samariens inbyggare f?bekymmer;
ja, f?r en s?dan skall hans folk hava sorg,
och hans pr?ster skola skria f?r hans skull,
n?r hans skatter f?ras bort fr?n honom.
- 010:006 Ocks?han sj?lv skall bliva sl?pad till Assyrien
s?som en sk?nk ?r Jarebs-konungen.
- Skam skall Efraim uppb?ra,
Israel skall komma p?skam med sina r?dslag.
- 010:007 Det ?r f?rbi med Samariens konung;
s?som ett sp?n p?vattnet far han h?n.
- 010:008 ?delagda bliva Avens offerh?jder,
som Israel s?har f?rsyndat sig med;
t?rne och tistel
skall skjuta upp p?deras altaren.

D?skall man s?ga till bergen: ?Skylen oss?
och till h?jderna: ?Fallen ?ver oss.?

010:009 Israels synd n?r tillbaka
?nda till Gibeas dagar;
d?r hava de f?rblivit st?ende.
Icke skulle h?rnadekriget mot de or?tf?rdiga
kunna n?dem i deras Gibeas?

010:010 Jo, n?r mig s?lyster, tuktar jag dem;
d?skola folken f?samlas mot dem
och oka dem ihop med deras b?da missg?rningsverk.

010:011 Efraim har varit en hemtam kalv,
som fann behag i att g?p?tr?sklogen;
och jag har skonat
hans frodiga hals.
Nu skall jag sp?na Efraim i oket,
Juda skall g?f?r plogen,
Jakob f?r harven.

010:012 S?n ut ?r eder i r?tf?rdighet,
sk?den efter k?lebens bud,
bryten eder ny mark;
ty det ?r tid att s?ka HERREN,
f?r att han skall komma och l?ta r?tf?rdighet regna ?ver eder.

010:013 I haven pl?jt ogudaktighet,
or?tf?rdighet haven i sk?dat,
I haven ?it l?gnaktighets frukt,
i f?rlitande p?eder v?g,
p?edra m?nga hj?tar.

010:014 Men ett stridslarm skall uppst? bland edra stammar,
och alla edra f?sten skola ?del?ggas,
s?som Bet-Arbel ?delades av Salman
p?stridens dag,
d?man krossade b?de m?drar och barn.

010:015 S?dant skall Betel tillskynda eder,
f?r eder stora onskas skull.
N?r morgonrodnaden g?r upp, ?r det f?rbi,
f?rbi med Israels konung!

011:001 N?r Israel var ung, fick jag honom k?,
och ut ur Egypten kallade jag min son.

011:002 Men ju mer de hava blivit kallade,
dess mer hava de dragit sig undan;
de framb?ra offer ?r Baalerna,
och ?r bel?tena t?nda de offereld.

011:003 Och likv?l var det jag som l?de Efraim att g?,
och som tog dem upp i mina armar.
Men de f?rstodo icke att jag ville hela dem.

011:004 Med lena band drog jag dem,
med k?lebens t?g;
jag l?tade oket ?ver deras halsar,
jag s?nkte mig ned till dem och gav dem f?da.

011:005 Borde de d?icke f?v?nda tillbaka till Egyptens land
eller f?Assur till sin konung,
eftersom de icke vilja omv?nda sig?

- 011:006 Ja, svär det skall rasa i deras städer
och förstöra deras bommar och frossa omkring sig,
för deras anslags skull.
- 011:007 Ty mitt folks hög står till avfall från mig;
och huru mycket man än kallar dem till den som är drottning,
sörjer sig ändå ingen.
- 011:008 Men huru skall jag kunna giva dig till pris, Efraim,
och låta dig fara, Israel?
Icke kan jag giva dig till pris såsom Adma
och låta det gå dig såsom Seboim?
Mitt hjerta vänder sig i mig,
all min barmhärtighet vaknar.
- 011:009 Jag vill icke låta dig känna
min vredes glöd,
jag skall icke vidare
fördöva Efraim.
Ty jag är Gud
och icke en människa;
helig är jag bland eder,
och med vrede vill jag ej komma.
- 011:010 Efter HERREN skola de södraga ästad,
och han skall ryta såsom ett lejon;
ja, han skall upphäva ett rytande,
och hans barn skola dömede bän
samlas västerifrån;
- 011:011 såsom fåglar skola de med bän komma från Egypten
och såsom duvor från Assurs land.
Och sedan skall jag låta dem bo kvar i sina hus,
säger HERREN.
- 012:012 Efraim har omvärt mig med lögn
och Israels hus med svek
Juda är alltjämt trofast mot Gud,
mot den Helige, den Trofaste.
- 012:001 Efraim jagar efter vind
och far efter ästanvänder;
beständigt går han framåt
i lögn och väd.
Med Assur sluter man förbund,
och olja för man till Egypten.
- 012:002 Men HERREN skall gå till rätta med Juda
och hemska Jakob, såsom hans vagnar förtjåna;
efter hans gåringar skall han vedergälla honom.
- 012:003 I moderlivet grep han sin broder i handen,
och i sin mandomskraft kämpade han med Gud.
- 012:004 Ja, han kämpade med ängeln och vann seger,
han grät och bad honom om nåd.
I Betel mötte han honom,
och där talade han med oss.
- 012:005 Och HERREN, häskarornas Gud,
ÄR HERREN? är hans namn.
- 012:006 Sörvänder nu om till din Gud;
håll fast vid kärlek och rätt,
och förbida din Gud beständigt.

- 012:007 Kanaans folk g⁷
med falsk v⁷g i sin hand,
det ⁷skar or⁷tr⁷dig vinning;
- 012:008 s⁷s⁷ger ock Efraim:
⁷Jag har ju blivit rik,
jag har f⁷v⁷vat mig gods;
vad jag ⁷n g⁷,
skall det ej draga ⁷ver mig skuld
som kan r⁷knas f⁷ synd.?
- 012:009 Men jag som ⁷ HERREN, din Gud,
alltsedan du var i Egyptens land,
jag skall ⁷erigen l⁷ta dig bo i t⁷t,
likasom vid eder h⁷gtid.
- 012:010 Jag har talat till profeterna,
jag har l⁷tit dem sk⁷da m⁷ngahanda syner,
och genom profeterna har jag talat i liknelser.
- 012:011 ⁷ nu Gilead ett og⁷ningsn⁷ste,
d⁷ allenast falskhet r⁷der,
och offerar man tjurar i Gilgal,
s⁷skola ock deras altaren bliva lika stenr⁷sen
vid markens f⁷ror.
- 012:012 Och Jakob flydde till Arams mark
Israel t⁷hade f⁷ en kvinna,
f⁷ en kvinnas skull vaktade han hjorden.
- 012:013 Men genom en profet f⁷de HERREN
Israel upp ur Egypten,
och genom en profet blev folket bevarat.
- 012:014 Efraim har uppv⁷ckt bitter f⁷t⁷nelse;
hans Herre skall l⁷ta hans blodskulder drabba honom
och l⁷ta hans sm⁷delser falla tillbaka p⁷honom sj⁷v.
- 013:001 S⁷ofta Efraim tog till orda, uppstod skr⁷ck;
h⁷gt tronade han i Israel.
Men han ⁷drog sig skuld genom Baal och m⁷ste s⁷d?
- 013:002 Och ⁷nnu fortg⁷de i sin synd;
av sitt silver g⁷ta de sig gjutna bel⁷ten,
avgudar efter sitt eget f⁷st⁷nd,
alltsammans konstarbetares verk.
Till s⁷dana st⁷la de sina b⁷ner;
under det att de slakta m⁷niskor,
giva de sin hyllningskyss ⁷ kalvar.
- 013:003 D⁷f⁷ skola de bliva lika morgonskyn,
lika daggen som tidigt f⁷svinner,
lika agnar som bl⁷sa bort ifr⁷n tr⁷skplatsen
och lika r⁷k som flyr h⁷n ur ett r⁷kf⁷ng.
- 013:004 Men jag ⁷ HERREN, din Gud,
alltsedan du var i Egyptens land;
utom mig vet du ej av n⁷gon Gud,
och ingen annan fr⁷sare finnes ⁷ jag.
- 013:005 Det var jag som l⁷ mig v⁷da om dig i ⁷nen,
i den br⁷nnande torkans land.
- 013:006 Men ju b⁷tre bete de fingo, dess m⁷ttare blevo de,
och n⁷ de voro m⁷ta till fyllest,
blevo deras hj⁷tan h⁷gmodiga;

och s?gl?mde de mig.

013:007 D?blev jag mot dem s?som ett lejon;
lik en panter lurar jag nu vid v?gen.

013:008 Jag kommer ?ver dem s?som en bj?rninna
fr?n vilken man har tagit ungarna,
jag river s?nder deras hj?rtans h?lje;
jag uppslukar dem p?st?let, lik en lejoninna,
lik ett vilddjur som s?ndersliter dem.

013:009 Det har blivit ditt f?rd?v, o Israel,
att du satte dig upp mot mig som var din hj?p.

013:010 Var ? nu din konung,
som skulle bereda dig fr?sning i alla dina st?der?
Och var har du dina domare, du som sade:
?L? mig f?konung och furstar??

013:011 Ja, en konung skall jag giva dig i min vrede,
och i min f?rgrymmelse skall jag ?ter taga honom bort.

013:012 Efraims missg?rning ? samlad s?som i en pung,
och hans synd ? i f?rvar.

013:013 En barnaf?derskas v?nda
skall komma ?ver honom.
Han ? ett of?nuftigt foster,
som icke kommer fram i f?dseln.
n? tiden ? inne.

013:014 Skulle jag f?lossa s?dana ur d?dsrikets v?d,
k?pa dem fria ifr?n d?den?
--Var har du dina hems?kelser, du d?d?
Var har du din pest, du d?dsrike?
?nger m?vara f?rdold f? mina ?gon.

013:015 B?st han st? d? frodig bland sina br?der
skall en ?stanvind komma,
ett HERRENS v?der,
som stiger upp fr?n ?knen;
d?skall hans brunn komma p?skam
och hans k?la sina ut.
Den vinden rycker bort de skatter han har samlat
av alla slags dyrbara h?vor.

014:001 Samarien skall lida vad det har f?skyllt
genom sin genstr?vighet mot sin Gud.
Inbyggarna skola falla f? sv?rd,
deras sp?da barn skola bliva krossade
och deras havande kvinnor skall man upprista.

014:002 V?nd om, o Israel,
till HERREN, din Gud;
ty genom din missg?rning har du
kommit p?fall.

014:003 Tagen med eder b?neord,
och v?nden s? ?ter till HERREN;
s?gen till honom:
?Skaffa bort all missg?rning,
och tag fram goda h?vor,
s?vilja vi hemb?ta dig v?ra l?ppars offer,
s?som man offrar tjurar.

014:004 Hos Assur skola vi ej mer s?ka v? fr?sning,

vi skola icke vidare stiga till häst.
vår händers verk skola vi icke mer
kalla för vår Gud.
Ty hos dig är det som den faderlöse
undfar barmhärtighet.?

- 014:005 Ja, deras avfällighet vill jag hela,
jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat,
ty min vrede har vridit sig ifrån dem.
- 014:006 Jag skall bliva för Israel såsom dagg,
han skall blomstra såsom en lilja,
och såsom Libanons skog skall han skjuta rötter.
- 014:007 Telningar skola utgå från honom,
han skall bliva lik ett olivträd i frögring
och doft skall han sprida såsom Libanon.
- 014:008 De som bo i hans skugga
skola åter födla såd
och skola grönka såsom vinträd;
hans namn skall vara såsom Libanons vin.
- 014:009 Men vad har jag dödmer att skaffa med avgudarna, du Efraim!
Jag själv vill ju giva barmhärtelse och se till honom.
Ja, lik en grönkande cypress vill jag bliva;
hos mig skall finnas frukt att hämta för dig.
- 014:010 Den som är vis, han akte häp?
den som är förstärkt, han besinne detta.
Ty HERRENS vägar är rätta,
och på dem vandra de rättfärdiga,
men överträdarna komma död påfall.

Joel

001:001 Detta är HERRENS ord som kom till Joel, Petuels son.

- 001:002 Herren detta, I gamle,
och lyssnen här till, I landets alla inbyggare.
Har något sådant skett förut i edra dagar
eller i edra fädernas dagar?
- 001:003 Nej, om detta män I förtäja för edra barn,
och edra barn möförtäja dödom för sina barn,
och deras barn för ett kommande släkte.
- 001:004 Vad som blev kvar efter gräsnagarna,
det är gräshopporna upp;
och vad som blev kvar efter gräshopporna,
det är gräsbitar upp;
och vad som blev kvar efter gräsbitar
det är gräsfårarna upp.
- 001:005 Vaknen upp, I druckne, och gräen;
ja, jämren eder, alla I som dricken vin,
över att drusafte är ryckt undan eder mun.
- 001:006 Ty ett folk har dragit upp över mitt land,
ett mäktigt, ett som ingen kan räkna;
det har tänder likasom lejon,
och dess kindtänder likna lejoninns.

001:007 Mina vintr d har det fått,
och mina fikontr d har det brutit ned
det har skalat dem nakna och kastat dem undan;
vitnade  o deras rankor.

001:008 Klaga likasom en jungfru som b r sorgdr kt
efter sin ungdoms brudgum

001:009 Spisoffer och drickoffer  o försvunna
ifrån HERRENS hus;
prästerna s ja,
HERRENS tjänare.

001:010 F ten  o förödda,
marken ligger s jande,
ty s den   f r dd,
vinet borttorkat,
oljan utsinad.

001:011  kerm nnen stömed skam,
vingr dsm nnen j mra sig,
 ver vetet och över kornet;
ty sk den p marken   förstörd.

001:012 Vintr den  o förtorkade
och fikontr den försmäkta;
granattr den och palmerna och äppelträden
och alla andra träd p marken hava torkat bort.
Ja, all fr jd har vissnat
och flytt ifrån människors barn.

001:013 Kl den eder i sorgdr kt och klagen, I präster;
j mren eder, I som tj nen vid altaret;
g n in och sitten i sorgdr kt natten igenom,
I min Guds tjänare,
eftersom eder Gud hus måste sakna
spisoffer och drickoffer

001:014 P lysen en helig fasta,
lysen ut en högtidsförsamling;
f rsamlen de gamla,
ja, alla landets inbyggare,
till HERRENS, eder Guds, hus;
och ropen s till HERREN.

001:015 Ve oss, vilken dag!
ty HERRENS dag   nära,
och såsom v d från den Allsv rdige kommer den.

001:016 Har icke vår b tgning blivit förstörd
mitt för våra ögon?
har icke glädje och fröjd försvunnit
ifrån var Guds hus?

001:017 Uts det ligger förtorkat
under mullen,
f r dshuset st  de,
ladorna f f falla,
ty s den   borttorkad.

001:018 Huru st har icke boskapen!
Huru  ngslas ej f kreaturens hjordar!
De finna ju intet bete.
Ja, ocks f rhjordarna f lida under skulden.

001:019 Till dig, HERRE, ropar jag,
nu d en eld har f tt t

- betesmarkerna i 7knen
och en eldsl7ga har f7br7nt
alla tr7d p7marken.
- 001:020 Ja, ocks7markens djur
ropa med tr7ngtan till dig,
eftersom vattenb7ckarna 7ro uttorkade
och betesmarkerna i 7knen
7ro f7t7da av eld.
- 002:001 St7ten i basun p7Sion,
och bl7sen larmsignal p7mitt heliga berg;
m7alla landets inbyggare darra!
Ty HERRENS dag kommer, ja, den 7 n7ra;
- 002:002 en dag av m7ker och tjocka,
en dag av moln och t7cken,
lik en gryning som breder ut sig 7ver bergen.
Ett stort och m7ktigt folk kommer,
ett vars like aldrig n7gonsin har funnits
och ej heller h7danefter skall uppst7,
intill senaste sl7ktens 7.
- 002:003 Framf7 dem g7 en f7t7rande eld
och bakom dem kommer en f7br7nande l7ga.
Likt Edens lustg7rd var landet framf7 dem,
men bakom dem 7 det en 7de 7ken;
ja, undan dem finnes ingen r7ddning.
- 002:004 De te sig likasom h7star,
och s7som stridsh7star hasta de 7stad.
- 002:005 Med ett rassel likasom av vagnar
spr7nga de fram 7ver bergens toppar,
med ett brus s7som av en eldsl7ga,
n7 den f7t7 str7,
de 7ro s7som ett m7ktigt folk,
ordnat till strid.
- 002:006 Vid deras 7syn gripas folken av 7ngest,
alla ansikten skifta f7g.
- 002:007 S7som hj7tar hasta de 7stad,
lika stridsm7n bestiga de murarna;
var och en g7 sin v7g rakt fram,
och ingen tager miste om sin str7.
- 002:008 Den ene tr7nger icke den andre,
var och en g7 sin givna bana;
mitt igenom vapnen st7ta de fram utan hejd.
- 002:009 I staden rusa de in
p7murarna hasta de 7stad,
i husen tr7nga de upp,
genom f7nstren bryta de sig v7g,
s7som tjuvar g7ra.
- 002:010 Vid deras 7syn darrar jorden,
och himmelen b7var;
solen och m7nen f7m7kas,
och stj7rnorna mista sitt sken.
- 002:011 Och HERREN l7ter h7ra sin r7st framf7 sin h7
ty hans skara 7 mycket stor,
m7ktig 7 den skara som utf7 hans befallning.
Ja, HERRENS dag 7 stor
och mycket fruktansv7rd
vem kan uth7da den?

002:012 Dock, nu m?n I v?nda om till mig
av allt edert hj?ta, s?ger HERREN,
med fasta och gr?t och klagan.
002:013 Ja, riven s?nder edra hj?tan, icke edra kl?der,
och v?nden om till HERREN, eder Gud;
ty n?dig och barmh?rtig ? han,
I?ngmodig och stor i mildhet,
och s?dan att han ?ngrar det onda.
002:014 M?n?nda v?nder han om och ?ngrar sig
och I?mnar kvar efter sig n?gon v?signelse,
till spisoffer och drickoffer
? HERREN, eder Gud.

002:015 St?ten i basun p?Sion,
p?lysen en helig fasta
lysen ut en h?gtidsf?rsamling;
002:016 f?rsamlen folket,
p?lysen en helig sammankomst,
kallen tillhopa de gamla
f?rsamlen de sm?barnen,
j?mv? dem som ?nnu dia vid br?stet
brudgummen m?komma ur sin kammare
och bruden ur sitt gemak.
002:017 Mellan f?rhuset och altaret
m?pr?sterna, HERRENS tj?nare,
h?la klagogr?t och s?ga:
?HERRE, skona ditt folk,
och I? icke din arvedel bliva till sm?ek,
till ett ordspr?k bland hedningarna
Varf? skulle man f?s?ga bland folken:
'Var ? nu deras Gud?'

002:018 S?uppt?ndes d?HERREN till nit?skan f?r sitt land, och han
?mkade sig ?ver sitt folk;
002:019 HERREN svarade och sade till sitt folk:

Se, jag vill s?nda eder s?d och vin och olja, s?att I f?n m?ta
eder d?rav, och jag skall icke mer I?ta eder bliva till sm?ek
bland hedningarna.

002:020 Och nordlandsskaran skall jag f?rjaga I?ngt bort ifr?n eder, jag
skall driva den undan till ett torrt och ?de Land, dess f?rtrupp
till ?stra havet och dess eftertrupp till V?stra havet. Och
stank skall stiga upp d?rav, ja, v?mjelig lukt skall stiga upp
d?rav, eftersom den har tagit sig f?r s?stora ting.

002:021 Frukta icke, du land,
utan fr?da dig och gl?ds,
ty stora ting har HERREN tagit sig f?
002:022 Frukten icke, I markens djur,
ty betesmarkerna i ?knen gr?nska,
och tr?den b?ra sin frukt,
fikontr?den och vintr?den
giva sin kraft.
002:023 Och fr?den eder, I Sions barn,
varen glada i HERREN, eder Gud;
ty han giver eder
h?stregn, i r?tt tid,
han som ock f?r s?nde ned ?ver eder regn,
b?de h?st och v?.

002:024 S?skola logarna fyllas mod s?d
och pressarna fl?da ?ver
av vin och olja.

002:025 Och jag skall giva eder gottg?relse f?r de ?sgr?dor som ?tos
upp av gr?shopporna, gr?sbitarna, gr?s?arna och gr?sngarna,
den stora h?r som jag s?nde ut mot eder.

002:026 Och I skolen f?r?ta till fyllest och bliva m?tta; och d?skolen
I lova HERRENS, eder Guds, namn, hans som har handlat s?
underbart med eder; och mitt folk skall icke komma p?skam
evinnerligen.

002:027 Och I skolen f?rnimma att jag bor mitt i Israel, och att jag ?r
HERREN, eder Gud, och eljest ingen. Ja, mitt folk skall icke
komma p?skam evinnerligen.

002:028 Och det skall ske d?refter
att jag skall utgjuta min Ande ?ver allt k?tt,
och edra s?ner och edra d?trar skola profetera,
edra gamla m?n skola hava dr?mmar
edra ynglingar skola se syner;

002:029 ocks? ?ver dem som ?ro tj?nare och tj?narinnor
skall jag i de dagarna utgjuta min Ande.

002:030 Och jag skall I?ta tecken synas
p?himmelen och p?jorden:
blod och eld och r?kstoder.

002:031 Solen skall v?ndas i m?ker
och m?nen i blod
f?r?n HERRENS dag kommer,
den stora och fruktansv?rda.

002:032 Men det skall ske att var och en som ?kallar HERRENS namn
han skall varda fr?st.
Ty p?Sions berg och i Jerusalem
skall finnas en r?ddad skara,
s?som HERREN har sagt;
och till de undslupna skola h?ra de som HERREN kallar.

003:001 Ty se, i de dagarna och p?den tiden, d?jag ?ter uppr?ttar Juda
och Jerusalem,

003:002 d?skall jag samla tillhopa alla hednafolk och f?ra dem ned till
Josafats dal, och d?r skall jag h?lla dom ?ver dem, f?r mitt
folks och min arvedels, Israels, skull, d?f?r att de hava
f?rskingrat dem bland hedningarna och utskiftat mitt land.

003:003 Ja, de hava kastat lott om mitt folk, gossarna hava de givit
s?som betalning ?r sk?kor, och flickorna hava de s?tt f?r vin,
som de hava druckit upp.

003:004 Och du, Tyrus, och du, Sidon, och I, Filisteens alla kretsar,
vad f?rehaven ocks? I mot mig? Haven I n?got att vederg?la mig
f?r, eller ?r det I som viljen begynna n?got mot mig? Snart och
med hast skall jag I?ta det I haven gjort komma tillbaka ?ver
edra egna huvuden,

003:005 eftersom I haven tagit mitt silver och mitt guld och f?rt mina
sk?naste klenoder in i edra palats,

003:006 och eftersom I haven s?tt Judas och Jerusalems barn ?r Javans
barn, till att f?ras I?ngt bort ifr?n sitt land.

003:007 Se, jag skall kalla dem ?ter fr?n den ort dit I haven s?tt dem;
och det som I haven gjort skall jag I?ta komma tillbaka ?ver
edra egna huvuden.

003:008 Jag skall s?lja edra s?ner och d?trar i Juda barns hand, och de

skola s?ja dem till sab?erna, folket i fj?ran land. Ty s?har
HERREN talat.

- 003:009 Ropen ut detta bland hednafolken,
b?den upp dem till helig strid.
Manen p?hjtarna,
m?alla stridsm?nnen komma
och draga fram?.
- 003:010 Smiden edra plogbillar till sv?d
och edra ving?rdsknivar till spjut;
den svagaste m?k?nna sig s?som en hj?te.
- 003:011 Skynden att komma,
alla I folk har omkring,
och samlen eder tillhopa.
S?nd, o HERRE,
ditned dina hj?tar.
- 003:012 Ja, m?hednafolken resa sig och draga ?stad
till Josafats dal;
ty d? skall jag sitta till doms
?ver alla folk h?omkring.
- 003:013 L?ten lien g?,
ty sk?den ? mogen.
Kommen och trampen,
ty pressen ? full;
presskaren fl?da ?ver,
s?stor ? ondskan d?.
- 003:014 Skaror hopa sig
i Domens dal;
ty HERRENS dag ? n?a
i Domens dal.
- 003:015 Solen och m?nen f?m?kas,
och stj?rnorna mista sitt sken.
- 003:016 Och HERREN upph?ver ett rytande fr?n Sion,
och fr?n Jerusalem I?ter han h?a sin r?st,
s?att himmelen och jorden b?va.
Men f? sitt folk ? HERREN en tillflykt
och f? Israels barn ett v?n.
- 003:017 Och I skolen f?nimma att jag ? HERREN, eder Gud,
som bor p?Sion, mitt heliga berg.
Och Jerusalem skall vara en helgad plats
och fr?mlingar skola icke mer draga ditin.
- 003:018 P?den tiden skall det ske
att bergen drypa av druvsaft
och h?derna fl?da av mj?k;
och alla b?ckar i Juda skola fl?da av vatten.
Och en k?la skall rinna upp i HERRENS hus
och vattna Akaciedalen.
- 003:019 Men Egypten skall bliva en ?demark,
och Edom skall varda en ?de ?ken
d?f? att de hava ?vat v?id mot Juda barn
och utgjutit oskyldigt blod i sitt land.
- 003:020 Sedan skall Juda trona evinnerligen,
och Jerusalem fr?n sl?kte till sl?kte.
- 003:021 Och jag skall utpl?na deras blodskulder,
dem som jag icke allaredan har utpl?nat.
Och HERREN skall f?bliva boende p?Sion.

Amos

001:001 Detta är vad som talades av Amos, en bland herdarna från Tekoa, vad han skändade angående Israel i Ussias, Juda konungs, och Jerobeams, Joas' sons, Israels konungs, tid, tvär är för jordbröningen.

001:002 Han sade:

HERREN upphäver ett rytande från Sion, och från Jerusalem Ifter han hära sin röst. Döfrens herdnarnas betesmarker i sorg, och Karmels topp förtorkas.

001:003 Säger HERREN:

Eftersom Damaskus har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava tröskat Gilead med sina tröskvagnar av järn.

001:004 Därför skall jag sända en eld mot Hasaels hus, och den skall förtöra Ben-Hadads palatser.

001:005 Jag skall bryta sönder Damaskus' bommar och utrota invånarna i Bekeat-Aven och spirans bärare i Bet-Eden; och Arams folk skall bliva bortfört till Kir, säger HERREN.

001:006 Säger HERREN:

Eftersom Gasa har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava fört bort allt folket såsom fångar och överlämnat dem åt Edom.

001:007 Därför skall jag sända en eld mot Gasas murar, och den skall förtöra dess palatser.

001:008 Jag skall utrota invånarna i Asdod och spirans bärare i Askelon; och jag skall vända min hand mot Ekron, så att filisternas sista kvarleva förgås, säger Herren, HERREN.

001:009 Säger HERREN:

Eftersom Tyrus har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom de hava överlämnat allt folket såsom fångar åt Edom, utan att tänka på sitt brödrabund.

001:010 Därför skall jag sända en eld mot Tyrus' murar, och den skall förtöra dess palatser.

001:011 Säger HERREN:

Eftersom Edom har trefalt förbrutit sig, ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut: eftersom han har förfört sin broder med svär och förkvävt all barmhärtighet, och eftersom han oupphörligt har låtit sin vrede rasa och ständigt behållit sin förgrymmelse.

001:012 Därför skall jag sända en eld mot Teman, och den skall förtöra Bosras palatser.

001:013 S? s?ger HERREN:

Eftersom Ammons barn hava trefalt f?brutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de hava uppristat havande kvinnor i Gilead,
n? de ville utvidga sitt omr?de.

001:014 D?ff? skall jag t?nda upp en eld mot Rabbas murar,
och den skall f?t?ra dess palatser,
under h?skri p?stridens dag,
under storm p?ov?drets dag.

001:015 Och deras konung skall vandra bort i f?ngenskap,
han sj?v och hans h?vdingar med honom, s?ger HERREN.

002:001 S? s?ger HERREN:

Eftersom Moab har trefalt f?brutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom han har f?br?nt
Edoms konungs ben till aska.

002:002 D?ff? skall jag s?nda en eld mot Moab,
och den skall f?t?ra Keriots palatser;
och Moab skall omkomma under stridslarm,
under h?skri vid basuners ljud,

002:003 Och jag skall utrota ur landet den som ? domare d?,
och alla dess furstar skall jag dr?pa j?mte honom
s?ger HERREN.

002:004 S? s?ger HERREN:

Eftersom Juda har trefalt f?brutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de hava f?kastat HERRENS lag
och icke h?lit hans stadgar,
utan l?tit f?leda sig av sina l?ngudar,
dem som ock deras f?der vandrade efter.

002:005 D?ff? skall jag s?nda en eld mot Juda,
och den skall f?t?ra Jerusalems palatser.

002:006 S? s?ger HERREN:

Eftersom Israel har trefalt f?brutit sig,
ja, fyrfalt, skall jag icke rygga mitt beslut:
eftersom de s?ja den oskyldige f? penningar
och den fattige f? ett par skor.

002:007 Ty de l?ngta efter att se stoft p?de armas huvuden,
och de vr?nga de ?dmjukas sak.

Son och fader g?tillsammans till t?nan
och ohelga s?mitt heliga namn.

002:008 P?pantade kl?der str?cker man sig
invid vart altare,
och b?f?ldas vin dricker man
i sin Guds hus

002:009 Och dock var det jag som f?gjorde f? dem amor?erna,
ett folk s?h?grest som cedrar
och s?v?digt som ekar;
jag f?gjorde deras frukt ovan till
och deras r?ter nedan till.

002:010 Det var jag som f?de eder upp
ur Egyptens land,
och som ledde eder
i ?nen i fyrtio ?,
s?att I intogen amor?ernas land.

002:011 Och jag uppväckte somliga bland edra söner till profeter
och somliga bland edra unga män till nasirer.
Är det icke så, I Israels barn?
Säger HERREN.

002:012 Men I gäven nasirerna vin att dricka,
och profeterna bjöden I:
Är profeteren icke.?

002:013 Se, därför skall jag låta ett gnissel uppstå i edert land,
likt gnisslet av en vagn
som är fullastad med krigsvar.

002:014 Därför skall ej ens den snabbaste finna någon undflykt,
den starkaste har då intet gagn av sin kraft,
och hjälten kan icke rädda sitt liv.

002:015 Bågskytten håler då icke stånd,
den snabbfotade kan icke rädda sitt liv,
ej heller kan ryttaren rädda sitt.

002:016 Ja, den som var modigast bland hjältarna
skall på den dagen fly undan naken, säger HERREN.

003:001 Herren följande ord, som HERREN har talat mot eder, I Israels
barn, ja, mot hela det släkte som jag har fört upp ur Egyptens
land. Så har han sagt:

003:002 Eder allena har jag utvalt
bland alla släkter på jorden;
därför skall jag ock hemsöka på eder
alla edra missgärningar.

003:003 Fördas väl tvärsammans,
utan att de hava blivit ense därför?

003:004 Ryter ett lejon i skogen,
om det ej har funnit något rov?
Upphöver ett ungt lejon sin röst i kulan,
utan att det har tagit ett byte?

003:005 Faller en fågel i snaran på marken,
om intet garn har blivit utlagt för den?
Springer snaran upp från marken,
utom när den går någon förgst?

003:006 Eller stöter man i basun i en stad,
utan att folket förskrämmas?
Eller drabbas en stad av något ont,
utan att HERREN har skickat det?

003:007 Sannerligen, Herren, HERREN
går alls intet
utan att hava uppenbarat sitt råd
för sina tjänare profeterna.

003:008 När lejonet ryter,
vem skulle då icke frukta?
När Herren, HERREN talar,
vem skulle då icke profetera?

003:009 Ropen ut över Asdods palatser
och över palatsen i Egyptens land;
sagen: Församlen eder till Samarias berg,
och sen huru stor förvirring där råder,
och huru man var förtryckt därinne.

003:010 Man förstär icke då att gå vad rätt är,

säger HERREN;
man hopar v d och f d v
i sina palats.

003:011 D f  säger Herren, HERREN så?
Tr ngm  skall komma och omv va landet,
ditt starka f ste skall du mista,
det skall st ttas ned;
och dina palats skola varda utplundrade.

003:012 S s ger HERREN: Likasom nå en herde ur lejonets gap r ddar
allenast ett par benpipor eller snibben av ett  a, s skola
Israels barn bliva r ddade, desamma som nu i Samaria sitta i
sina soffors h n och p sina b ddars sidendamast.

003:013 H ren och betygen inf  Jakobs hus, säger Herren, HERREN,
h skarornas Gud:

003:014 Den dag d jag p Israel hemsöker dess  vertr delser, d skall
jag ock hems ka Betels altaren, s att altarhornen bliva
avhuggna och falla till jorden.

003:015 Och jag skall sl ned både vinterhus och sommarhus, och
elfenbenshusen skola bliva f st da, ja, en myckenhet av hus
skall d f en  nde, säger HERREN.

004:001 H ren detta ord, I Basans-kor p Samaris berg, I som f trycken
de arma och även v d mot de fattiga, I som s gen till edra m n:
 Skaffen hit, s att vi f dricka.?

004:002 Herren, HERREN har svurit vid sin helighet: Se, dagar skola
komma över eder, d man skall hämta upp eder med metkrokar och
eder sista kvarleva med fiskkrokar.

004:003 D skolen I s ka eder ut, var och en genom n maste r mna i
muren, och eder Harmons bild skolen I d kasta bort, säger
HERREN.

004:004 Kommen till Betel och bedriven eder synd
till Gilgal och bedriven  n v re synd;
framb ren d  p morgonen edra slaktoffer,
p tredje dagen eder tionde.

004:005 F br nnen syrat bröd till lovoffer,
lysen ut och kungären frivilliga offer.
Ty sådant  sken I ju, I Israels barn,
säger Herren, HERREN.

004:006 Jag l eder g med tomma munnar i alla edra st der, jag l 
eder sakna br d p alla edra orter. Och likv  haven I icke
omv nt eder till mig, säger HERREN.

004:007 Jag f h l regnet f eder, n  ännu tre månader  erstodo till
sk detiden; jag l det regna över en stad, men icke över en
annan; en  ker fick regn, men en annan f torkades, i det att
regn icke kom d p .

004:008 Ja, två, tre st der måste stappla bort till en och samma stad
f att f vatten att dricka, utan att de  nd kunde sl cka sin
t st. Och likv  haven I icke omv nt eder till mig, säger
HERREN.

004:009 Jag slog eder s d med sot och rost; edra många tr dg dar och
ving dar, edra fikontr d och olivtr d  o gr sgnagarna upp.
Och likv  haven I icke omv nt eder till mig, säger HERREN.

004:010 Jag sände ibland eder pest, likasom i Egypten; jag dröpte edra unga män med svärtd och låt edra hstar bliva tagna såsom byte; och stanken av edra fallna skaror låt jag stiga upp och komma eder i närheten. Och likväl haven låt icke omvända eder till mig, säger HERREN.

004:011 Jag låt omstörtning drabba eder, likasom när Gud omstörtade Sodom och Gomorra; och låt voren såsom en brand, ryckt ur elden. Och likväl haven låt icke omvända eder till mig, säger HERREN.

004:012 Därför skall jag göra sams med dig, Israel; och eftersom jag nu skall göra sams med dig, därför bered dig, Israel, att möta din Gud.

004:013 Ty se, han som har danat bergen och skapat vinden, han som kan yppa för människans hennes hemligaste tankar, han som kan göra morgonrodnaden till mörker, och som går fram över jordens höjder --HERREN, hstskarornas Gud, är hans namn.

005:001 Herren följande ord, som jag vill uppstamma såsom klagosång över eder, låt av Israels hus:

005:002 Förfallen är hon och kan icke mer stå upp,
jungfrun Israel!
Hon ligger slagen till marken i sitt land;
ingen reser henne upp.?

005:003 Ty säger Herren, HERREN:
Den stad varifrån tusen plögade draga ut
skall förbehålla hundra kvar,
och den stad varifrån hundra plögade draga ut
skall förbehålla tio kvar,
i Israels hus.

005:004 Ty säger HERREN till Israels hus:
Sörken mig, sörför låt leva.

005:005 Men sörken icke Betel,
kommen icke till Gilgal,
och dragen ej bort till Beer-Seba;
ty Gilgal skall bliva bortfört i förgängenskap,
och Betel skall hemfalla för fördärvet.

005:006 Sörken HERREN sörför låt leva;
varom icke, sörs skall han komma över Josefs hus lik en eld;
och elden skall bränna, och ingen skall släcka den,
till att rädda Betel.

005:007 I som förvandlen rätten till malört
och slår rättfärdigheten ned till jorden, veten:

005:008 han som har gjort Sjustjärnorna och Orion,
han som kan förvandla svarta märket till morgon
och göra dagen mörk såsom natten,
han som kallar på havets vatten
och gjuter det ut över jorden--
HERREN är hans namn.

005:009 Och han låter fördärv ljunga ned över starka fästener;
ja, över fasta borgar kommer fördärv.

005:010 Dessa hata i porten den som försvarar vad rätt är
och rädda såsom en styggelse den som talar sanning.

005:011 Döfö, eftersom I trampen på den arme
och tagen ifrån honom hans så såsom skatt, döfö Herren;
om I än byggen hus av huggen sten,
skolen I icke föbo i dem,
och om I än planteren skära vingårdar,
skolen I icke födricka vin från dem.

005:012 Ty jag vet att edra överträdelse för många
och edra synder talrika,
I den rättfärdiges fötryckare, som tagen mutor
och vrången råten för de fattiga i porten.

005:013 Döfö måste den föstördige tiga stilla i denna tid;
ty det är en ond tid.

005:014 Sken vad gott är, och icke vad ont är,
på det att I må leva.
Döskall Herren, Herrens Gud,
vara med eder, såsom I menen honom vara.

005:015 Hatan vad ont är, och sken vad gott är,
och hålen råten vid makt i porten;
kanhända skall döHerren, Herrens Gud, vara
nådig mot Josefs kvarleva.

005:016 Döfö, söser HERREN,
Herrens Gud, Herren:
På alla torg skall dösklagen ljuda,
och på alla gator skall man ropa: Ack ve! Ack ve!
Herrens skall man mana att brista ut i jämmen,
och dösklagen skall höras av dem som för föfarna i sorgesång;

005:017 ja, i alla vingårdar skall dösklagen ljuda,
ty jag skall gå fram mitt ibland eder, söser HERREN.

005:018 Ve eder som stunden HERRENS dag!
Vad viljen I med HERRENS dag?
Den är märker och icke ljus.

005:019 Dög det, såsom när någon flyr för ett lejon,
men dövid måtes av en björn,
och när han dösker tillflykt i sitt hus,
bliver han stungen av en orm,
vid det han sätter handen mot väggen.

005:020 Ja, HERRENS dag är märker och icke ljus,
den är tåken utan något solsken.

005:021 Jag hatar edra fester, jag är led vid dem,
och jag finner intet behag i edra högtidsförsamlingar.

005:022 Ty om I än offren är mig brännoffer, jänte edra spisoffer,
såhar jag dock ingen lust till dem,
ej heller gitter jag se edra tackoffer av gödda kalvar.

005:023 Hav bort ifrån mig dina söngers buller;
jag gitter icke höra ditt psaltarspel.

005:024 Men må råten flöda fram såsom vatten,
och rättfärdigheten lik en bäck som aldrig sinar.

005:025 Framburen I vä är mig slaktoffer och spisoffer
under de fyrtio åren i åken,
I av Israels hus?

005:026 Söskolen I nu någas taga med eder Sickut, eder konung,
och Kiun, eder avgudabild,
stjörnguden, som I haven gjort är eder;

005:027 och jag skall låta eder fås stad i fångenskap
ända bortom Damaskus,
säger han vilkens namn är HERREN,
härskarornas Gud.

006:001 Ve eder, I säkre på Sion,
I sorglöse på Samarias berg,
I ådlingar bland fåstlingsfolket,
I som Israels hus pågår vända sig till!

006:002 Gån stad till Kalne och sen efter,
dragen därifrån till Stora Hamat,
och faren sönd till filisternas Gat:
Äro de bättre än rikena här,
eller är deras område större än edert område?

006:003 Ve eder, I som menen att olycksdagen skall vara fjärran,
men likväl inbjuden vädret att trona hos eder;

006:004 I som liggen på soffor av elfenben
och haven det makligt på edra bäddar;
I som ären lamm, utvalda ur hjorden,
och kalvar, hämtade från gårdstallet;

006:005 I som skrölen visor till harpans ljud
och tänken ut till eder musikinstrumenter såsom David;

006:006 I som dricken vin ur stora bälar
och bruken salvor av yppersta olja,
men icke bekymren eder om Josefs skada!

006:007 Fådenskull skola nu dessa främst fås bort i fångenskap;
de som nu hava det så makligt fåd?sluta med sitt skrål.

006:008 Herren, HERREN har svurit vid sig själv, säger HERREN,
härskarornas Gud: Jakobs stolthet är mig en styggelse, och hans
palatser hatar jag; jag skall giva staden till pris med allt vad
där är.

006:009 Och det skall ske, att om än tio män finnas kvar i ett och samma
hus, så skola de likväl alla dö.

006:010 När sedan en frände till någon av de döda med fåbrännarens
hjälp vill skaffa benen ut ur huset, och därvid ropar till en
som är i det inre av huset: Finnes här någon mer än du??, då
måste denne svara: Ängen?, och den fåre skall dö såga: Är det
s?, stillhet må råda; ty HERRENS namn får icke bliva nämmt.?

006:011 Ty se, på HERRENS bud
skola de stora husen bliva slagna i spillror
och de små husen i splittror.

006:012 Kunna väl härstar springa upp på en klippbrant,
eller påger man det med oxar?--
eftersom I viljen fåvandla rätten till en giftplanta
och rättfärdighetens frukt till malst,

006:013 I som glädjen eder över det som är intet värt
och säga: Genom vårt egen styrka
hava vi ju berett oss horn.?

006:014 Ty se, jag skall uppväcka ett folk mot eder, I av Israels hus,
säger Herren, härskarornas Gud; och de skola fåtrycka edert
land, från det ställe där vägen går till Hamat ända till
Hedmarksbäcken.

007:001 Fåjande syn lå Herren, HERREN mig se; Jag såg gråshoppor

- skapas, när sommargraset begynte växa upp; och det var sommargraset efter kungsslutet.
- 007:002 När s? dessa hade tittat upp alla markens tr?ter, sade jag: Herre, HERRE, fr?n. Huru skall Jakob kunna best?, han som fr? s?ringa??
- 007:003 D? h?grade HERREN detta. Det skall icke ske?, sade HERREN.
- 007:004 Fr?jande syn l? Herren, HERREN mig se: Jag s?g Herren, HERREN nalkas fr? att utfra sin sak genom eld; och elden fr?t?rde det stora djupet och h?ll p? att fr?t?ra arvedelslandet.
- 007:005 D?sade jag: Herre, HERRE, h?ll upp. Huru skall Jakob kunna best?, han som fr? s?ringa??
- 007:006 D? h?grade HERREN detta. Icke heller detta skall ske?, sade Herren, HERREN.
- 007:007 Fr?jande syn l? han mig se: Jag s?g Herren st?p?en mur, uppf?rd efter s?nkod, och i sin hand h?ll han ett s?nkod.
- 007:008 Och HERREN sade till mig: Vad ser du, Amos?? Jag svarade: Ett s?nkod.? D?sade Herren: Se, jag skall h?nga upp ett s?nkod mitt ibland mitt folk Israel; jag kan icke vidare tillgiva dem.
- 007:009 Isaks offerh?lder skola bliva delagda och Israels helgedomar fr?st?rda, och mot Jerobeams hus skall jag uppresas mig med sv?rdet.?
- 007:010 Men Amasja, pr?sten i Betel, s?nde till Jerobeam, Israels konung, och l? s?ga: Amos fr?ehar en sammansv?jning mot dig, mitt i Israels hus. Landet kan icke h?rda ut med allt hans ordande.
- 007:011 Ty s?har Amos sagt: 'Jerobeam skall d?fr? sv?rd, och Israel skall fr?as bort i fr?ngenskap ur sitt land.'
- 007:012 Och Amasja sade till Amos: Du siare, g? din v?g och s?k din tillflykt i Juda land; d?r m? du fr?a ditt br?d, och d?r m? du profetera.
- 007:013 Men i Betel fr? du icke vidare profetera, ty det fr? en konungslig helgedom och ett rikets tempel.?
- 007:014 D?svarade Amos och sade till Amasja: Jag fr? varken en profet eller en profetl?rljunge, jag fr? en boskapsherde, som lever av mullb?rsfikon.
- 007:015 Men HERREN tog mig fr?n hjorden; HERREN sade till mig: 'G? stad och profetera fr? mitt folk Israel.'
- 007:016 S?h?r nu HERRENS ord. Du s?ger: 'Profetera icke mot Israel och predika icke mot Isaks hus.'
- 007:017 D?fr? s?ger HERREN s?
 Din hustru skall bliva en sk?ka i staden,
 dina s?ner och d?trar skola falla fr? sv?rd,
 ditt land skall bliva utskiftat med m?sn?re,
 sj?lv skall du d?i ett orent land,
 och Israel skall fr?as bort i fr?ngenskap ur sitt land.?
- 008:001 Fr?jande syn l? Herren, HERREN mig se; Jag s?g en korg med mogen frukt.
- 008:002 Och han sade: Vad ser du, Amos?? Jag svarade: En korg med mogen frukt.? D?sade HERREN till mig: Mitt folk Israel fr? moget till underg?ng; jag kan icke vidare tillgiva dem.
- 008:003 Och s?ngerna i palatset skola p?den dagen fr?bytas i j?mmer, s?ger Herren, HERREN; man skall fr?se lik i m?ngd, ?verallt

skola de ligga kastade; ja, stillhet m?r?da!

008:004 H?ren detta, I som st?n den fattige efter livet
och viljen g?ra slut p?de ?dmjuka i landet,

008:005 I som s?gen: ?N? ? d?nym?hadsdagen f?bi,
s?att vi f?s?ja s?d,
och sabbaten, s?att vi f? ?ppna v?rt s?desf?r?d?
D?vilja vi g?ra efa-m?ttet mindre och priset h?gre
och f?falska v?gen, s?att den visar or?tt vikt.

008:006 D?vilja vi k?pa de arma f?r penningar
och den fattige f?r ett par skor;
och avfall av s?den vilja vi d?s?ja s?som s?d.?

008:007 HERREN har svurit vid Jakobs stolthet:
Aldrig skall jag f?g?ta detta allt som de hava gjort.

008:008 Skulle jorden icke darra, n?r s?dant sker,
och skulle icke alla dess inbyggare s?ja?
Skulle icke hela jorden h?ja sig s?som Nilen
och r?as upp och ?ter sjunka s?som Egyptens flod?

008:009 Och det skall ske p?den dagen,
s?ger Herren, HERREN,
att jag skall l?ta solen g?ned i dess middagsglans
och l?ta jorden sjunka i m?rker mitt p?ljusa dagen.

008:010 Jag skall f?rvandla edra h?gtider till sorgetider
och alla edra s?nger till klagovisor.
Jag skall h?ja s?cktyg kring allas l?nder
och g?ra alla huvuden skalliga.
Jag skall l?ta det bliva, s?som n?r man s?jer ende sonen,
och l?ta det sluta med en bedr?velsens dag.

008:011 Se dagar skola komma,
s?ger Herren, HERREN,
d?jag skall s?nda hunger i landet:
icke en hunger efter br?d,
icke en t?rst efter vatten,
utan efter att h?ra HERRENS ord.

008:012 D?skall man driva omkring fr?n hav till hav,
och fr?n norr till ?ster,
och f?rdas hit och dit f?r att s?ka efter HERRENS ord,
men man skall icke finna det.

008:013 P?den dagen skola de f?rsm?kta av t?rst,
edra sk?na jungfrur och edra unga m?n,

008:014 desamma som nu sv?ja vid Samariens syndaskuld
och s?ga: ?S?sant din gud lever, o Dan?,
och: ?S?sant den lever, som man dyrkar i Beer-Seba.?
De skola falla och icke mer st?upp.

009:001 Jag s?g HERREN st?invid altaret, och han sade:
SI?till pelarhuvudena, s?att tr?sklarna b?va,
och l?t spillrorna falla ?ver huvudet p?alla d?.
Deras sista kvarleva skall jag sedan dr?pa med sv?rd.
Ingen av dem skall kunna undfly,
ingen av dem kunna r?dda sig.

009:002 Om de ?n br?te sig in i d?dsriket,
s?skulle min hand h?mta dem fram d?ifr?n;
och fore de ?n upp till himmelen,
s?skulle jag st?fta dem ned d?ifr?n.

009:003 Gårde de sig i p?toppen av Karmel,
s?skulle jag d? leta fram dem och h?mta dem ned;
och dolde de sig i undan min ?syn
p?havets botten,
s?skulle jag d? mana ormen fram
att stinga dem.

009:004 Om de l?te f?ra sig bort
i f?ngenskap av sina fiender,
skulle jag bjuda sv?rdet
att d? komma och dr?pa dem.
Ja, jag skall l?ta mitt ?ga vila p?dem,
till deras olycka och icke till deras lycka.

009:005 Ty Herren, HERREN Sebaot,
han som r? vid jorden, d?f?sm?ter den av ?ngest
och alla dess inbyggare s?ja,
ja, hela jorden h?er sig s?som Nilen
och sjunker ?ter s?som Egyptens flod;

009:006 han som bygger sin sal i himmelen
och bef?ster sitt valv ?ver jorden,
han som kallar p?havets vatten
och gjuter det ut ?ver jorden--
HERREN i hans namn.

009:007 ?ren I icke f? mig lika med etiopiernas barn,
I Israels barn?
s?ger HERREN.
F?de jag icke Israel upp
ur Egyptens land
och filist?erna ifr?n Kaftor
och aram?erna ifr?n Kir?

009:008 Se, Herrens, HERRENS ?gon i?o v?nda
mot detta syndiga rike,
och jag skall f?g?ra det
fr?n jordens yta.
Dock vill jag icke alldeles
f?g?ra Jakobs hus,
s?ger HERREN.

009:009 Ty se, jag skall l?ta ett bud utg?,
att Israels hus m?bliva siktat bland alla hednafolken,
s?som siktades det i ett s?l;
icke det minsta korn skall falla p?jorden.

009:010 Alla syndare i mitt folk skola d?f? sv?rdet,
de som nu s?ga: ?Oss skall olyckan ej nalkas,
?ver oss skall den icke komma.?

009:011 P?den dagen skall jag uppr?ta
Davids f?fallna hydda;
jag skall mura igen dess revor
och uppr?ta dess ruiner
och bygga upp den, s?dan den var i forna dagar;

009:012 s?att de f?taga i besittning vad som i kvar av Edom
och av alla hedningar som hava uppkallats efter mitt namn,
s?ger HERREN, han som skall g?ra detta.

009:013 Se, dagar skola komma, s?ger HERREN,
d?pl?aren skall f?ja sk?rdemannen i sp?ren,

- och druvtramparen s?ningsmannen,
d?bergen skola drypa av druvsaft
och alla h?der skola f?sm?ta.
- 009:014 D?skall jag ?ter uppr?tta mitt folk Israel;
n? de bygga upp sina ?delagda st?der,
skola de ock f?bo i dem;
n? de plantera ving?rdar,
skola de ock f?dricka vin fr?n dem;
n? de anl?gga tr?dg?rdar,
skola de ock f? ?ta deras frukt.
- 009:015 Jag skall d?plantera dem i deras eget land,
och de skola icke mer ryckas upp
ur det land som jag har givit dem,
s?ger HERREN, din Gud.

Obadja

001:001 Detta ? Obadjas syn. S?s?ger Herren, HERREN om Edom:

Ett budskap hava vi h?rt fr?n HERREN,
och en budb?rare ? uts?nd bland folken:
?Upp, ja, l?t oss st?upp
och strida mot det!?

- 001:002 Se, jag skall g?ra dig ringa bland folken,
djupt f?raktad skall du bliva.
- 001:003 Ditt hj?rtas ?vermod har bedragit dig,
d? du sitter ibland bergsklyftorna
i den h?ga boning
och s?ger i ditt hj?rta:
?Vem kan st?ta mig ned till jorden??
- 001:004 Om du ? byggde ditt n?ste s?h?gt uppe som ?nen,
ja, om det ? bleve f?lagt mitt ibland stj?rnorna,
s?skulle jag dock st?ta dig ned d?ifr?n, s?ger HERREN.
- 001:005 N? tjuvar komma ?ver dig,
och r?vare om natten,
ja d? ? det f?bi med dig.
Sannerligen, de skola stj?la s?mycket dem lyster.
N? vinb?rgare komma ?ver dig,
sannerligen, en ringa eftersk?rd skola de l?mna kvar.
- 001:006 Huru genoms?kt skall icke Esau bliva,
huru skola ej hans dolda skatter letas fram!
- 001:007 Ut till gr?nsen skola de driva dig,
alla dina bundsf?vanter;
dina v?nner skola svika dig
och skola taga v?det ?ver dig.
I st?let f? att giva dig br?d
skola de l?gga en snara p?din v?g,
d? du icke kan m?ka den.
- 001:008 Sannerligen, p?den dagen, s?ger HERREN
skall jag f?rg?ra de vise i Edom
och allt f?st?nd p?Esaus berg.
- 001:009 Dina hj?rtar, o Teman, skola d?bliva slagna av f?ff?an;
och s?skall var man p?Esaus berg

bliva utrotad och dröpt.

001:010 Ja, för det väd du gåde mot din broder Jakob
skall du hånas med skam
och bliva utrotad till evig tid.

001:011 På den dag då du lämnade honom i sticket,
på den dag då främlingar
förde bort hans gods
och utlåningar drogo in genom hans port
och kastade lott om Jerusalem,
då var ju ock du såsom en av dem.

001:012 Men se icke så med lust på din broders dag,
på hans motgångs dag;
gläd dig icke så över Juda barn
på deras undergångs dag;
spåra icke upp munnen så stort
på nådens dag.

001:013 Drag icke in genom mitt folks port
på deras ofröds dag;
se ej så hans olycka med lust, också du,
på hans ofröds dag;
och räk icke ut din hand efter hans gods
på hans ofröds dag.

001:014 Ståll dig icke vid vägskenet
för att nedgå hans flyktingar,
och giv icke hans undslupna till pris
på nådens dag.

001:015 Ty HERRENS dag är när
för alla hednafolk.
Såsom du har gjort,
så skall man ock gå mot dig;
dina gåningar skola komma tillbaka
över ditt eget huvud.

001:016 Ja, såsom I haven druckit
på mitt heliga berg,
så skola ock alla hednafolk
fördricka beständigt,
de skola fördricka kalken i botten
och bliva såsom hade de ej varit till.

001:017 Men på Sions berg skall finnas en riddad skara,
och det skall vara en helig plats;
och Jakobs hus skall åter förda
över sina besittningar.

001:018 Det skall Jakobs hus bliva en eld
och Josefs hus en låga,
och Esaus hus skall varda såsom strö,
och de skola antända det och fötöra det,
och ingen skall slippa undan av Esaus hus;
ty så har HERREN talat.

001:019 Och Sydlandets folk skall taga Esaus berg i besittning, och
Låglandets folk skall taga filisternas land; ja, också Efraims
mark skall man taga i besittning, så ock Samariens mark. Och
Benjamin skall taga Gilead.

001:020 Och de bortförda av denna Israels barns här, de som bo i Kanaan
allt intill Sarefat, så ock de bortförda från Jerusalem, de som

leva i Sefarad, dessa skola taga Sydlandets städer i besittning.
001:021 Och frösare skola draga upp på Sions berg till att döma Esaus berg. Och skall riket vara HERRENS.

Jona

001:001 Och HERRENS ord kom till Jona, Amittais son; han sade:

001:002 Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden, och predika för den; ty deras ondska har kommit upp inför mitt ansikte.

001:003 Men Jona stod upp och ville fly till Tarsis, undan HERRENS ansikte. Och han for ned till Jafo och fann där ett skepp som skulle gå till Tarsis. Och sedan han hade erlagt betalning för resan, steg han ombord därpå att fara med till Tarsis, undan HERRENS ansikte.

001:004 Men HERREN sände en stark vind ut över havet, så att en stark storm uppstod på havet; och skeppet var nära att krossas.

001:005 De betogos sjömannen av fruktan och ropade var och en till sin gud; och vad läst som fanns i skeppet kastade de i havet för att bereda sig lätnad. Men Jona hade gått ned i det inre av fartyget och låg där i djup sömn.

001:006 De gick skepparen till honom och sade till honom: Hur kan du sova så? Stå upp och kalla din Gud. Kanhända skall den Guden tänka på oss, så att vi icke förgås.

001:007 Och folket sade till varandra: Vårn, låt oss kasta lott, så att vi få veta för vems skull denna olycka har kommit över oss? När de så kastade lott, föll lotten på Jona.

001:008 De sade de till honom: Sjög oss för vems skull denna olycka har kommit över oss. Vad är ditt ärende, och varifrån kommer du? Från vilket land och av vad folk är du??

001:009 Han svarade den; Jag är en hebrä, och jag dyrkar HERREN, himmelens Gud, som har gjort havet och det torra.

001:010 De betogos männen av stor fruktan och sade till honom: Vad är det du har gjort!? Ty männen finga genom det han berättade dem veta att han flydde undan HERRENS ansikte.

001:011 Och de sade till honom: Vad skola vi göra med dig, så att havet stillar sig för oss?? Ty havet stormade mer och mer.

001:012 De svarade han dem: Tagen mig och kasten mig i havet, så skall havet stillas för eder; ty jag vet att det är för min skull som denna starka storm har kommit över eder.

001:013 Och männen strövade med all makt att komma tillbaka till land, men de kunde icke; ty havet stormade mer och mer emot dem.

001:014 De ropade de till HERREN och sade: Ack HERRE, låt oss icke förgås för denne mans sjöns skull, och låt icke oskyldigt blod komma över oss. Ty du, HERRE, har gjort såsom dig tåkes.

001:015 De återtog de Jona och kastade honom i havet. De lade sig havets raseri.

001:016 Och männen betogos av stor fruktan för HERREN, och de offrade slaktoffer för HERREN och gjorde läften.

002:001 Men HERREN sände en stor fisk, som slukade upp Jona. Och Jona var i fiskens buk tre dagar och tre nätter.

002:002 Och Jona bad till HERREN, sin Gud, i fiskens buk.

002:003 Han sade:

Jag kallade HERREN i min nöd,
och han svarade mig;
från dödsrikets buk ropade jag,
och du hördde min röst.

002:004 Du kastade mig i djupet, mitt i havet,
och strömmen omslöt mig,
alla dina svallande böljor
gingo över mig.

002:005 Jag tänkte då: 'Jag är bortdriven
ifrån dina ben.'
Men jag skall åter försöka upp
mot ditt heliga tempel.

002:006 Vatten omvände mig in på livet,
djupet omslöt mig;
sjögräs omsnötde mitt huvud.

002:007 Till bergens grund sjönk jag ned,
jordens bommar slöt sig bakom mig för evigt.

Men du hördde min själ upp ur graven,
HERRE, min Gud.

002:008 När min själ försöktade i mig,
då tänkte jag på HERREN,
och min bön kom till dig,
i ditt heliga tempel.

002:009 De som hålla sig till förtungliga avgudar,
de låta sin nöds Gud fara.

002:010 Men jag vill offra åt dig,
med höljudd tacksägelse;
vad jag har lovat vill jag infria;
frälsningen är hos HERREN!?

002:011 Och på HERRENS befallning kastade fisken upp Jona på land.

003:001 Och HERRENS ord kom för andra gången till Jona; han sade:

003:002 Stå upp och begiv dig till Nineve, den stora staden, och
predika för den vad jag skall tala till dig.?

003:003 Drog Jona upp och begav sig till Nineve, såsom HERREN hade
befallt. Men Nineve var en stor stad inför Gud, tre dagsresor
lång.

003:004 Och Jona begav sig på väg in i staden, en dagsresa, och
predikade och sade: 'Det dröjer ännu fyrtio dagar, så skall
Nineve bli omstörtat.'

003:005 Då trodde folket i Nineve på Gud, och lyste ut en fasta och
klädde sig i sorgdräkt, både stora och små.

003:006 Och när saken kom för konungen i Nineve, stod han upp från sin
tron och lade av sin mantel och höjde sig i sorgdräkt och satte
sig i aska.

003:007 Sedan utropade och förkunnade man i Nineve, enligt konungens och
hans stores påbud, och sade: 'Ingen människa smaka något,
icke heller något djur, vare sig av kreaturen eller
småboskapen; de måste fastas i bet, ej heller vattnas.'

003:008 Och både människor och djur skola hålla sig i sorgdräkt och ropa

till Gud med all makt. Och var och en m?v?nda om fr?n sin onda v?g och fr?n den or?t som han har haft f?r h?nder.

003:009 Vem vet, kanh?nda v?nder Gud d?om och ?ngrar sig och v?nder sig ifr?n sin vredes gl?d, s?att vi icke f?rg?s?.

003:010 D?nu Gud s?g vad de gjorde, att de v?nde om fr?n sin onda v?g, ?ngrade han det onda som han hade hotat att g?ra mot dem, och han gjorde icke s?.

004:001 Men detta f?tr?t Jona h?geligen, och hans vrede uppt?ndes.

004:002 Och han bad till HERREN och sade: ?Ack Herre, var det icke detta jag t?nkte, n?r jag ?nnu var i mitt land! D?f?r ville jag ock i f?rv?g fly undan till Tarsis. Jag visste ju att du ? en n?dig och barmh?rtig Gud, l?ngmodig och stor i mildhet, och s?dan att du ?ngrar det onda.

004:003 S?tag nu, Herre, mitt liv ifr?n mig; ty jag vill hellre vara d?d ?n leva.?

004:004 Men HERREN sade: ?Menar du att du har sk? till att vredgas??

004:005 Och Jona gick ut ur staden och stannade ?ster om staden; d?r gjorde han sig en hydda och satt i skuggan d?runder, f?r att se huru det skulle g?med staden.

004:006 Och HERREN Gud l?t en ricinbuske skjuta upp ?ver Jona, f?r att den skulle giva skugga ? hans huvud och hj?pa honom ur hans f?rtrytelse; och Jona gladdes sig h?geligen ?ver ricinbusken.

004:007 Men dagen d?refter, n?r morgonrodnaden gick upp, s?nde Gud maskar som fr?tte ricinbusken, s?att den vissnade.

004:008 N?r sedan solen hade g?tt upp, s?nde Gud en br?nande ?stanvind, och solen stack Jona p?huvudet, s?att han f?rsm?ktade. D?r ?nskade han sig d?den och sade: ?Jag vill hellre vara d?d ?n leva.?

004:009 Men Gud sade till Jona: ?Menar du att du har sk? till att vredgas f?r ricinbuskens skull?? Han svarade: ?Jag m?v? hava sk? att vredgas till d?ds.?

004:010 D?sade HERREN: ?Du ?nkar dig ?ver ricinbusken, som du icke har haft n?gon m?da med och icke har dragit upp, som kom till p?en natt och f?rgicks efter en natt.

004:011 Och jag skulle icke ?nka mig ?ver Nineve, den stora staden, d?r mer ? ett hundra tjugu tusen m?niskor finnas, som icke f?rst? att skilja mellan h?ger och v?nster, och d?rtill djur i myckenhet!?

Mika

001:001 Detta ? HERRENS ord som kom till morastiten Mika i Jotams, Ahas' och Hiskias, Juda konungars, tid, vad han sk?dade ang?ende Samaria och Jerusalem.

001:002 H?ren, I folk, allasammans;
akta h?p?, du jord med allt vad p?dig ?.
Och vare Herren, HERREN ett vittne mot eder,
Herren i sitt heliga tempel.

001:003 Ty se, HERREN tr?der
ut ur sin boning,

- han far ned och g?r fram
 ?ver jordens h?jder.
- 001:004 Bergen sm?ta under hans f?tter,
 och dalar bryta sig fram--
 s?som vaxet g?r f?r elden,
 s?som vattnet, n?r det st?ftar utf?r branten.
- 001:005 Genom Jakobs ?vertr?delse sker allt detta
 och genom Israels hus' synder.
 Vem ?r d?upphovet till Jakobs ?vertr?delse?
 ?r det icke Samaria?
 Och vem till Juda offerh?jder?
 ?r det icke Jerusalem?
- 001:006 S?skall jag d?g?ra Samaria till en stenhop p?marken,
 till en plats f?r ving?rdsplanteringar;
 jag skall vr?ka hennes stenar ned i dalen,
 och hennes grundvalar skall jag blotta.
- 001:007 Alla hennes bel?ten skola bliva krossade,
 alla hennes sk?kosk?nker uppbr?nda i eld,
 alla hennes avgudar skall jag f?st?ra;
 ty av sk?kol?n har hon hopsamlat dem,
 och sk?kol?n skola de ?ter bliva.
- 001:008 F?rdenskull m?ste jag klaga och j?mra mig,
 jag m?ste g?barfota och naken;
 jag m?ste upph?va klagoskri s?som en schakal
 och sorgel? s?som en struts.
- 001:009 Ty ohelbara ?ro hennes s?r;
 slaget har n?tt ?nda till Juda,
 det har drabbat ?nda till mitt folks port,
 ?nda till Jerusalem.
- 001:010 F?rkunnen det icke i Gat;
 gr?ten icke s?bittert.
 I Bet-Leafra
 v?trar jag mig i stoftet.
- 001:011 Dragen ?stad,
 I Safirs inv?hare,
 i nakenhet och skam.
 Saanans inv?hare
 v?ga sig icke ut.
 Klagol?ten i Bet-Haesel
 tillst?djer eder ej att dr?ja d?r.
- 001:012 Ty Marots inv?hare
 v?ndas efter tr?st;
 ned ifr?n HERREN
 har ju en olycka kommit,
 intill Jerusalems port.
- 001:013 Sp?nnen travare f?r vagnen,
 I Lakis' inv?hare,
 I som voren upphovet
 till dottern Sions synd;
 ty hos eder var det
 som Israels ?vertr?delser f?rst funnos.
- 001:014 D?ff? m?ste du giva skiljebrev
 ?r Moreset-Gat.
 Husen i Aksib
 hava f?r Israels konungar

- blivit såsom en f rsinande bäck.
- 001:015 än nu en gång skall jag låta
er vraren komma över eder,
I Maresas invånare.
 nda till Adullam
skall Israels h rlighet komma.
- 001:016 Raka dig skallig och sköt av ditt h t,
i sorg över barnen, som voro din lust;
g t ditt huvud såkalt som gamens,
ty de skola föras bort ifrån dig.
- 002:001 Ve dessa som tänka ut vad f rd rvtligt åt
och bereda vad ont åt p sina l ger,
och som sätta det i verket, s snart morgonen gryr,
allenast det st t i deras makt;
- 002:002 dessa som hava begärelse till sin nästas  krar och r va dem,
eller till hans hus och till ägna sig dem;
dessa som  va v rd mot både m nskior och hus,
mot både ägare och egendom!
- 002:003 Därför säger HERREN så. Se, jag tänker ut mot detta sl kte vad
ont åt; och I skolen icke kunna draga eder hals d rur, ej heller
skolen I sedan g s stolta, ty det bliver en ond tid.
- 002:004 P den dagen skall man st mma upp en visa över eder och sjunga
en sorgesång; man skall säga:
-  Det åt ute med oss, vi äro förstådda i grund!
Mitt folks arvslott bliver nu given åt en annan.
Ja i sanning, den ryckes ifrån mig,
och åt avfällingar utskiftas våra  krar.?
- 002:005 S sker det att hos dig icke mer finnes någon som f t spänna
m nsn re över en lott i HERRENS församling.
- 002:006  H ten d t upp att predika? s t åt deras predikan;
 om sådant f t man icke predika;
det åt ju ingen  nde p sm delser!?
- 002:007 åt detta ett tillbörligt tal, du Jakobs hus?
Har d t HERREN varit snar till vrede?
Hava hans gärningar visat något sådant?
 ro icke fastmer mina ord milda
mot den som vandrar redligt?
- 002:008 Men nu sedan en tid
uppreser sig mitt folk såsom en fiende.
I sliten manteln bort
ifrån kläderna på m nskior
som trygga g sin väg fram
och ej vilja veta av strid.
- 002:009 Mitt folks kvinnor driven I ut
från de hem d t de hade sin lust;
deras barn ber ven I f t alltid
den ber nmelse de hade av mig.
- 002:010 St n upp och g n eder v g!
H t skolen I icke hava någon vilostad,
f t eder orenhets skull, som drager i fördärv,
ja, i gruvligt fördärv.

002:011 Om någon som fore
med munvänder och falskhet
sade i sin lögnaktighet:
Jag vill predika för dig
om vin och starka drycker?
det vore en predikare
för detta folk!

002:012 Jag vill församla dig, Jakob,
ja, hela ditt folk.
Jag vill hämta tillhopa
Israels kvarlevor,
jag vill föra dem tillsammans
sål som fören till följn,
sål som en hjord till dess betesmark,
så att de uppstå ett gny av människor.

002:013 En vagnbrytare drager ut framför dem;
de bryta sig igenom och tåga fram,
genom porten vandra de ut.
Deras konung tågar framför dem,
HERREN går i spetsen för dem.

003:001 Och jag sade:
Hären, I Jakobs hävdningar
och I furstar av Israels hus.
Tillkommer det ej eder att veta vad rätt är,

003:002 I som haten det goda
och äsken det onda,
I som sliten huden av kroppen på människorna
och käftet från deras ben?

003:003 Men eftersom dessa ära mitt folks käft
och riva huden av deras kropp
och bryta sönder deras ben,
för att stycka dem likasom det man kastar i grytan,
ja, likasom käft som lägges i kitteln,

003:004 därför skall HERREN icke svara dem,
när de ropa till honom;
han skall döja sitt ansikte för dem på den tiden,
för deras onda väsendes skull.

003:005 Sö talar HERREN mot de profeter
som föra mitt folk vilse,
mot dem som ropa: Allt står väl till!
sö länge de hava något att tugga med sina tänder,
men bida upp folket till helig strid
mot den som ej giver dem något i gapet.

003:006 Därför skall natt komma över eder, så att det bliver slut på
edra syner,
och märker, så att det bliver slut på edra spådomar.

Ja, solen skall gå ned över profeterna
och dagen varda mörk över dem.

003:007 Siarna skola stå döda med skam,
och spännen skola föblygas;
de skola alla nådgas skyla sitt skugg,
dänu intet svar mer kommer från Gud.

003:008 Men jag, jag är uppfylld med kraft,

- ja, med HERRENS Ande,
 med rättsinne och frimodighet,
 så att jag kan förkunna för Jakob hans överträdelse
 och för Israel hans synd.
- 003:009 Herren då detta,
 I händingar av Jakobs hus
 och I furstar av Israels hus,
 I som hällen för styggelse vad rätt är
 och gäven krokigt allt vad rakt är,
- 003:010 I som byggen upp Sion med blodsöd
 och Jerusalem med orättfärdighet--
- 003:011 den stad vars händingar döma för mutor,
 vars präster undervisa för betalning,
 och vars profeter spöför penningar,
 allt under det de stöja sig på HERREN och säga:
 Är icke HERREN mitt ibland oss?
 Olycka skall ej komma över oss.?
- 003:012 Därför skall för eder skull Sion varda upplöst till en åter
 och Jerusalem bliva en stenhöj
 och tempelberget en skogbevuxen höjd.
- 004:001 Men det skall ske i kommande dagar
 att det berg dö HERRENS hus är
 skall stö dö fast grundat, ypperst ibland bergen,
 och vara upphöjt över andra höjder;
 och folk skall strömma ditupp,
- 004:002 ja, många hednafolk skola gå stad
 och skola säga:
 Upp, lå oss draga stad
 till HERRENS berg,
 upp till Jakobs Guds hus,
 för att han må undervisa oss om sina vägar,
 så att vi kunna vandra på hans stigar.?
 Ty från Sion skall lag utgå,
 och HERRENS ord från Jerusalem.
- 004:003 Och han skall döma mellan många folk
 och skipa rätt är mäktiga hednafolk,
 döda bort i fjärran land.
 Dö skola de smida sina svärd till plogbillar
 och sina spjut till vingårdsknivar.
 Folken skola ej mer lyfta svärd mot varandra
 och icke mer låta sig strida.
- 004:004 Och var och en skall sitta under sitt vintröd
 och sitt fikonströd, och ingen skall förskröka honom;
 ty så har HERREN Sebaots mun talat.
- 004:005 Ja, alla andra folk vandra
 vart och ett i sin guds namn,
 men vi vilja vandra i HERRENS, vår Guds, namn,
 alltid och evinnerligen.
- 004:006 På den dagen, säger HERREN,
 skall jag församla de haltande
 och hämta tillhoppa de fördrivna
 och dem som jag har hemsökt med olyckor.
- 004:007 Och jag skall låta de haltande bliva en kvarleva
 och de långt bort förjagade ett mäktigt folk;
 och HERREN skall vara konung över dem

- p?Sions berg
fr?n nu och till evig tid.
- 004:008 Och du Herdetorn,
du dotter Sions kulle,
till dig skall det komma,
ja, till dig skall det ?erv?nda, det forna herrad?met,
dottern Jerusalems konungav?de.
- 004:009 Men varf? skriar du nu s?h?gt?
Finnes d?ingen konung i dig,
har du icke mer n?gon r?dklok man,
eftersom ?ngest, lik en barnaf?derskas, har gripit dig?
- 004:010 Ja, v? m?du vrida dig i f?dslosm?tor
s?som en barnaf?derska, du dotter Sion;
ty nu m?ste du ut ur staden,
du m?ste bo p? ?ppna f?tet;
ja, du skall komma ?nda till Babel--
d? skall du finna r?dning,
d? skall HERREN f?lossa dig
ur dina fienders hand.
- 004:011 Nu hava m?nga hednafolk
f?samlat sig mot dig,
och de s?ga: ?M?hon varda sk?ndad,
s?att v?ra ?gon f?sk?da med lust p?Sion.?
- 004:012 Men dessa k?nna icke
HERRENS tankar,
de f?st?icke hans r?dslut,
att han har samlat dem s?som k?var till tr?skplatsen.
- 004:013 Upp d?och tr?ska, du dotter Sion!
Ty jag skall giva dig horn av j?rn
och giva dig kl?var av koppar,
f? att du m?s?nderkrossa m?nga folk.
Och deras byte skall du giva till spillo ? HERREN
och deras skatter ? hela jordens HERRE.
- 005:001 Nu m?du samla dina skaror, du skarornas stad.
B?verk har man rest upp mot oss;
Israels domare sl?t man
med ris p?kinden.
- 005:002 Men du Bet-Lehem Efrata,
som ? s?ringa f? att vara bland Juda sl?kter,
av dig skall ? mig utg?
en som skall bliva en furste i Israel,
en vilkens h?komst tillh? f?g?ngna ?drar,
fortidens dagar.
- 005:003 D?f? skola de prisgivas
intill den tid d?hon som skall f?da har f?tt;
d?skall ?erstoden av hans br?der
f?v?nda tillbaka till Israels barn.
- 005:004 Och han skall tr?da fram och vakta sin hjord
i HERRENS kraft,
i HERRENS, sin Guds,
namns h?ghet;
och den skall hava ro, ty han skall d?vara stor
intill jordens ?ndar.
- 005:005 Och tryggheten skall vara s?dan,
att om Assur vill falla in i v?t land

- och tränga in i veta palats,
s?kunna vi st?la upp mot honom sju herdar,
ja, ita furstliga herrar;
005:006 och dessa skola avbeta Assurs land med sv?rd
och Nimrods land ?nda in i dess portar.
S?skall han r?dda oss fr?n Assur,
om denne vill falla in i v?t land
och tr?nga fram ?ver v?ta gr?nser.
- 005:007 D?skall Jakobs kvarleva
vara bland m?nga folk
s?som dagg fr?n HERREN,
s?som en regnskur p?gr?s,
vilken icke dr?jer fr? n?gon mans skull
eller v?ntar fr? m?nskobarns skull.
- 005:008 Och Jakobs kvarleva skall d?vara bland hedningarna,
mitt ibland m?nga folk,
s?som ett lejon bland boskap i skogen,
s?som ett ungt lejon bland f?hjordar,
vilket f?trampar, var det g?t fram,
och griper sitt rov utan r?dning.
- 005:009 Ja, m?din hand vara upplyft ?ver dina ov?nner,
och m?alla dina fiender bliva utrotade!
- 005:010 Och det skall ske p?den dagen, s?ger HERREN,
att jag skall utrota dina h?star ur ditt land
och f?st?ta dina vagnar;
- 005:011 jag skall utrota st?derna i ditt land
och riva ned alla dina f?sten;
- 005:012 jag skall utrota all trolldom hos dig,
och inga teckentydare skola mer tr?ffas hos dig;
- 005:013 jag skall utrota dina bel?ten
och dina stoder ur ditt land,
s?att du icke mer skall tillbedja
dina h?nders verk;
- 005:014 jag skall omst?ta dina Aseror
och skaffa dem bort ur ditt land;
och dina st?der skall jag ?del?gga.
- 005:015 Och i vrede och f?t?nelse
skall jag utkr?va h?mnd av hednafolken,
dem som icke hava varit h?rsamma.
- 006:001 H?ren vad HERREN s?ger:
St?upp och utf?t din sak inf?t bergen,
och l?t h?jderna h?ta din r?st.
- 006:002 Ja, h?ren HERRENS sak, I berg
och I fasta klippor, jordens grundvalar!
Ty HERREN har sak mot sitt folk,
och med Israel vill han g?till r?ta.
- 006:003 Mitt folk, vad har jag gjort mot dig,
och varmed har jag betungat dig? Svvara mig!
- 006:004 Jag f?de dig ju upp ur Egyptens land,
och ur tr?domshuset f?lossade jag dig;
och Mose, Aron och Mirjam
l?t jag g?framf?t dig.
- 006:005 Mitt folk, kom ih?g vad Balak,

konungen i Moab, hade i sinnet,
och vad Bileam, Beors son, svarade honom;
kom ihåg huru det var mellan Sittim och Gilgal,
och låt dig sörst? HERRENS rättfärdighets gåringar.

006:006 Varmed skall jag tråda fram inför HERREN,
och varmed bja mig ned inför Gud i höjden?
Skall jag tråda fram inför honom med brännoffer,
med åsgamla kalvar?

006:007 Har HERREN behag till vädurar i tusental,
till oljeströmmar i tiotusental?
Skall jag giva min förstfödde till offer för min överträdelse,
min livsfrukt till syndoffer för min själ?

006:008 Nej, vad gott är har han kungjort för dig, o människa.
Ty vad annat begär HERREN av dig,
än att du gåt vad rätt är och vinnligger dig om kärlek
och vandrar i djukhet inför din Gud?

006:009 Här huru HERREN ropar till staden!
Ja, så är den som aktar på ditt namn.
Hären om straffet, och vem han är, som har bestämt det.

006:010 Kunna ogudaktighetens skatter framgent
förstanna i den ogudaktiges hus?
Kan det förfinnas ett undermåligt efa-mätt,
vårt att förbannas?

006:011 Vore jag rättfärdig, om jag fördroge orätt vagn
och falska vikter i pungen,

006:012 om de rika i staden finge vara fulla av orättfärdighet,
om dess invånare finge tala lögn
och hava falsk tunga i sin mun?

006:013 Nej, och därför måste jag slå dig med olikliga sår,
hemska dig med förtädelse för dina synders skull.

006:014 När du åter något,
skall du icke bliva mätt,
och tomhet skall råda i din buk.

Vad du skaffar undan
skall du ändå icke kunna råda,
och vad du råddar
skall jag giva åt svärdet.

006:015 Du skall sö,
men icke förskäda;
du skall pressa oliver,
men icke försmåja din kropp med oljan,
du skall pressa ut druvmust,
men icke fördricka vinet.

006:016 Vid Omris stadgar håller man fast,
man efterfår alla Ahabs hus' gåringar;
ty efter dessas rådslag är det i vandren.
Därför skall jag gåra dig till ett främmande för höpnad,
och invånarna i staden till ett må för begabberi;
ja, mitt folks smärlek skolen i förbåra.

007:001 Ve mig! Det är mig,
sål som när frukten är insamlad om sommaren,
eller så som när efterskörden efter vinbörningen är slut
och ingen druvklase mer finnes att åa,

- intet förtlingsfikon av dem jag hade haft lust till.
007:002 De fromma för fösvunna ur landet,
och ingen redlig man finnes bland människorna.
Alla ligga de på lur efter blod;
envar vill fönga den andre i sitt nät.
007:003 Till att förmja det onda för deras händer redo:
fursten begär guld,
och domaren står efter vinning;
den mäktige kräver äppet
vad honom lyster;
sör bedriva de vrånghet.
007:004 Den bästa ibland dem är såsom ett tårnsnät,
den redligaste vore är en taggig häck.
Men när dina siars dag är inne,
ja, när hemsökelsen när dig,
då skall beståttning komma ibland dem.
- 007:005 Man för icke tro på någon vån,
icke lita på någon förtrogen;
för henne som vilar i din famn
måste du vakta din muns dörrar.
007:006 Ty sonen förtaktar sin fader,
dottern söter sig upp mot sin moder,
sonhustrun mot sin svärmöder,
och envar har sitt eget husfolk till fiender.
- 007:007 Men jag vill skåda efter HERREN,
jag vill hoppas på min försnings Gud;
min Gud skall hjälpa mig.
007:008 Guldjens icke över mig, I mina fiender.
Om jag är har fallit, skall jag dock stå upp igen;
om jag är sitter i mörkret,
är dock HERREN mitt ljus.
007:009 Eftersom jag har syndat mot HERREN,
vill jag bära hans vrede,
till dess att han utför min sak
och skaffar mig rätt,
till dess att han för mig ut i ljuset,
så att jag med lust för se på hans rättfärdighet.
007:010 När mina fiender se det,
skola de hjäljas med skam,
desamma som säga till mig:
Var är nu HERREN, din Gud??
Mina vån skola se med lust på dem;
ty då skola de bliva nedtrampade
såsom orenlighet på gatan.
- 007:011 En dag skall komma, då dina murar skola byggas upp;
på den dagen skola dina gränser sträcka sig vida.
007:012 På den dagen
skall man komma till dig
både från Assur
och från Egyptens städer,
ja från Egypten
och ända ifrån floden,
och från hav till hav,
och från berg till berg.
007:013 Men eljest skall jorden bliva en ädemark
för sina inbyggares skull;

det skall vara deras g?rningars frukt.

007:014 Vakta med din stav ditt folk,
din arvedels hjord,
s?att den f?r hava sin avskilda boning
i skogen p?Karmel;
I?r den g?i bet i Basan och i Gilead,
likasom under forna dagar.

007:015 Ja, likasom i de dagar d?du drog ut ur Egyptens land
skall jag I?ra dem se underbara ting.

007:016 Hedningarna skola se det och komma p?skam
med all sin makt.

De skola n?dgas I?gga handen p?munnen,
deras ?ron skola vara bed?vade.

007:017 De skola slicka stoftet s?som ormar;
lika maskar som kr?la p?jorden
skola de med b?van ?vergiva sina borgar.
Med f?rskr?ckelse skola de s?ka HERREN, v?r Gud;
Ja, f?r dig skola de frukta.

007:018 Vem ?r en s?dan Gud som du?--
du som f?rI?ter
kvarlevan av din arvedel dess missg?rning
och tillgiver den dess ?vertr?delse,
du som icke beh?ler vrede evinnerligen,
ty du har lust till n?d,

007:019 och du skall ?ter f?rbarma dig ?ver oss
och trampa v?ra missg?rningar under f?tterna.
Ja, du skall kasta alla deras synder
i havets djup.

007:020 Du skall bevisa trofasthet mot Jakob
och n?d mot Abraham,
s?som du med ed har lovat v?ra f?der
i forntidens dagar.

Nahum

001:001 Detta ?r en utsaga om Nineve, den bok som inneh?ler elkositen
Nahums syn.

001:002 HERREN ?r en nit?skande Gud och en h?mnare,
ja, en h?mnare ?r HERREN, en som kan vredgas.

En h?mnare ?r HERREN mot sina ov?rner,
vrede beh?ler han mot sina fiender.

001:003 HERREN ?r I?ngmodig, men han ?r stor i kraft,
och ingalunda I?ter han n?gon bliva ostraffad.

HERREN har sin v?g i storm och ov?der
och molnen ?ro dammet efter hans f?tter.

001:004 Han n?psjer havet och I?ter det uttorka
och alla str?mmar I?ter han sina bort.

D?f?sm?ta Basan och Karmel,
Libanons gr?nska f?sm?tar.

001:005 Bergen b?va f?r honom,
och h?jderna f?sm?ta av ?ngest.

Jorden r?res upp f?r hans ansikte,
jordens krets med alla som bo d?r?.

001:006 Vem kan best?f?r hans ogunst,
och vem kan uth?rda hans vrede gl?d?

Hans f?tt?nelse utgjuter sig s?som eld,
och klipporna r?mna inf?r honom.

001:007 HERREN ?r god, ett v?rn i n?rdens tid,
och han l?ter sig v?rda om dem som f?tr?sta p? honom.

001:008 Men genom en st?tflod g?r han ?nde
p?platsen d?r den staden st?r,
och hans fiender f?ff?jas av m?rker.

001:009 Ja, p?edert anslag mot HERREN g?r han ?nde,
icke tv?g?nger beh?ver hems?kelsen drabba.

001:010 Ty om de ock ?ro hopslingrade s?som t?rnsn?r
och s?fulla av livssaft, som deras dryck ?r av must,
skola de likv?r alla f?rbr?nnas s?som torrt str?

001:011 Ty fr?n dig drog ut en man
som hade onda anslag mot HERREN,
en vilkens r?dslag voro f?rd?v.

001:012 S?s?ger HERREN:
?Huru starka och huru m?nga de ock m?vara,
skola de ?nd?mejas av och f?rsvinna;
och om jag f?r har pl?gat dig,
s?skall jag nu ej g?ra det mer.

001:013 Ty nu skall jag bryta s?nder de ok han har lagt p? dig,
och hans band skall jag slita av.?

001:014 Men om dig bjuder HERREN s?
?ngen avkomma av ditt namn skall mer f?finnas.
Ur dina gudars hus skall jag utrota alla bel?ten,
b?de skurna och gjutna.
En grav bereder jag ?r dig, ty p?skam har du kommit.?

001:015 Se, ?ver bergen nalkas gl?djebudb?rarens f?tter
hans som f?rkunnar frid:
?Fira dina h?gtider, Juda,
infria dina l?ften.
Ty ej mer skall f?rd?varen draga fram mot dig;
han varder f?rgjord i grund.?

002:001 En folkf?rskingrare drager upp mot dig;
bevaka dina f?sten.
Speja ut?r v?gen, omgjorda dina l?nder
bruka din kraft, s?mycket du f?rm?

002:002 Ty HERREN vill förstöra Jakobs hushåll
samt Israels hushåll,
då nu plundrare ska ha delat dem
och ska fördäva deras vinträd.

002:003 Hans hjältars sköldar är förgade röda,
stridsmännen guldglädda i scharlakan;
vagnarna gnistra av eld,
när han går dem redo till strid;
och man skakar lansar av cypressträ.

002:004 På vagnarna storma vagnarna fram,
de kriga om varandra på fältet;
samt bloss är de att skada
lika ljungeldar fara de stad.

002:005 Han vet nog samt vilka vädiga kämpar han är;
de stöta överhanda, då de rusa fram.
De hasta mot stadens murar,
och stormtågen går redo.

002:006 Strömportarna måste öppna sig,
och palatset försänter av ängest.

002:007 Ja, domen står fast:
hon bliver blottad, bortsläpad;
hennes tårnor måste sucka
likasom duvor
och slä sig för sitt bröst.

002:008 I all sin tid var Nineve
lik en vattenrik damm,
men nu flyr vattnet bort.
Stannen! Stannen!?!-
Nej, ingen vänder sig om.

002:009 Råven nu silver,
råven guld.
Här finnas skatter utan rände,
överflöd på alla
dyrbara hävar.

002:010 Ädelöggelse och fördelse och förstörelse!
Förtrände hjärtan
och skövande knä!
Darrande i händer allestädes!
Allas ansikten hava skiftat färg.

002:011 Var är nu lejonens kula,
den plats där de unga lejonen förtorde sitt rov,
där lejonet och lejoninnan hade sin gång,
där lejonungen gick omkring,
utan att någon skrämde bort den?

002:012 Var är lejonet som tog rov, så mycket dess ungar ville hava,
och dödade i sina lejoninnor,
ja, uppfyllde sina hävar med rov
och sina kulor med råvat gods?

002:013 Se, jag skall vända mig mot dig,
säger HERREN Sebaot;
dina vagnar skall jag låta gå upp i rök,
och dina unga lejon skall svärdet förtöra.
Jag skall utrota ditt råvade gods från jorden

och man skall ej mer h?ra dina s?ndebuds r?st

003:001 Ve dig, du blodstad,
alltigenom s?full av l?gn och v?d,
du som aldrig upph?r att r?va!

003:002 H?, piskor sm?lla!
H?, vagnshjul d?na!
H?star jaga fram,
och vagnar rulla ?stad.

003:003 Ryttare komma i fyrspr?ng;
sv?rden ljunga,
och spjuten blixtra.
Slagna ser man i m?ngd
och lik i stora hopar;
igen ?nde ?r p?d?da,
man stupar ?ver d?da.

003:004 Allt detta f?r den myckna otukt hon bedrev,
hon, den fagra och trollkunniga sk?kan,
som prisgav folkslag genom sin otukt
och folkstammar genom sina trolldomskonster.

003:005 Se, jag skall v?nda mig mot dig,
s?ger HERREN Sebaot;
jag skall lyfta upp ditt mantelsl?p ?ver ditt ansikte
och l?ta folkslag se din blygd
och konungarikens din skam.

003:006 Och jag skall kasta p?dig vad styggeligt ?,
jag skall l?ta dig bliva f?raktad,
ja, g?ra dig till ett sk?despel.

003:007 Var och en som ser dig skall sky dig
och skall s?ga: ?Nineve ?r ?delagt, men vem kan ?mka det??
Ja, var finner man n?gon som vill tr?sta dig?

003:008 ?r du d?b?ttre ?n No-Amon,
hon som tronade vid Nilens str?mmar,
omsluten av vatten--
ett havets f?ste,
som hade ett hav till mur?

003:009 Etiopier i m?ngd
och egyptier utan ?nde,
put?er och libyer
voro dig till hj?p.

003:010 Ocks?hon m?ste ju
g?i landsflykt och f?ngenskap,
ocks?hennes barn blevo krossade
i alla gath?rn;
om hennes ?dlingar
kastade man lott,
och alla hennes storm?n
blevo f?ngslade med kedjor

003:011 S?skall ock du bliva drucken
och sjunka i vanmakt;
ocks?du skall f?leta
efter n?got v?rn mot fienden.

003:012 Alla dina f?sten
likna fikonstr?d med br?dmogen frukt:

- vid minsta skakning
falla de i munnen p?den som vill ?a dem.
- 003:013 Se, ditt manskap
? hos dig s?som kvinnor;
ditt lands portar st?vid?ppna
f? dina fiender;
eld f?t? dina bommar.
- 003:014 H?mta dig vatten
till f?r?d under bel?gringen,
f?st?k dina f?sten.
Stig ned i leran
och trampa i murbruket;
grip till tegelformen.
- 003:015 B?st du st? d?, skall elden f?t?ra dig
och sv?det utrota dig.
Ja, s?som av gr?maskar skall du bliva uppfr?t,
om du ock sj?v samlar skaror s?talrika som gr?maskar,
skaror s?talrika som gr?shoppor.
- 003:016 Om du ock har kr?mare
flera ?n himmelens stj?nor,
s?vet: gr?maskarna f?la sina vingars h?jen
och flyga bort.
- 003:017 Ja, dina furstar ?ro s?som gr?shoppor
och dina h?vdingar s?som gr?shoppssv?mar:
de stanna inom murarna,
s?I?nge det ? svalt,
men n? solen kommer fram,
d?fly de bort,
och sedan vet ingen
var de finnas.
- 003:018 Dina herdar hava slumrat in,
du Assurs konung;
dina v?dige ligga i ro.
Ditt folk ? f?str?t
uppe p?bergen,
och ingen f?samlar det.
- 003:019 Det finnes ingen bot f? din skada
ol?kligt ? ditt s?.
Alla som h?ra vad som har h?nt dig
klappa i h?nderna ?ver dig.
Ty ?ver vem gick ej
din ondska best?ndigt?

Habackuk

- 001:001 Detta ? den utsaga som uppenbarades f? profeten Habackuk.
- 001:002 Huru I?nge, HERRE, skall jag ropa,
utan att du h?
klaga inf? dig ?ver v?d,
utan att du fr?sar?
- 001:003 Varf? I?ter du mig se s?dan ondska?
Huru kan du sj?v sk?da p?s?dan or?tr?dighet,
p?det f?d?v och det v?d jag har inf? mina ?gon?

- S?uppst? ju kiv, och s?upph?va sig tr?or.
001:004 D?rigenom bliver lagen vanm?ktig,
och r?tten kommer aldrig fram.
Ty den ogudaktige sn?rjer den r?ttf?rdige;
s?framst? r?tten f?vr?ngd.
- 001:005 Sen efter bland hedningarna och sk?den;
h?pnen, ja, st?h d? med h?pnad
Ty en g?rning utf?r han i edra dagar,
som I icke skolen tro, n? den f?tt?jes.
- 001:006 Ty se, jag skall uppv?cka kald?erna
det bistra och of?rv?gna folket,
som drager ut s?vitt som jorden n?
och inkr?ktar boningar som icke ?ro deras.
- 001:007 Det folket ? f?rskr?ckligt och fruktansv?t;
r?tt och myndighet tager det sig sj?vt.
- 001:008 Dess h?star ?o snabbare ?n pantrar
och vildare ?n vargar om aftonen;
dess ryttare jaga fram i fyrspr?ng.
Ja, fj?ran ifr?n komma dess ryttare,
de flyga ?stad s?som ?nen,
n? han st?tar sig ?ver sitt rov
- 001:009 Alla hasta de till v?d,
av sin stridslust drivas de fram?;
och f?ngar hopa de s?som sand.
- 001:010 Konungar ?o dem ett ?l?je,
och furstar r?kna de f? lekverk;
? alla slags f?sten le de,
de kasta upp jordvallar och intaga dem.
- 001:011 S?fara de ?stad s?som vinden,
alltj?mt fram? till att ?samka sig skuld;
ty deras egen kraft ? deras gud.
- 001:012 ? du d?icke till av ?der?
Jo, HERRE, min Gud, min Helige, vi skola ej d?
HERRE, till en dom ? det du har satt dem,
och till en tuktan har du berett dem, du v?r klippta.
- 001:013 Du vilkens ?gon ?o f?r rena f?r att se p?det onda,
du som icke lider att sk?da p?or?tr?dighet,
huru kan du ?nd?sk?da p?dessa trol?sa m?hniskor
och tiga stilla, n? den ogudaktige f?rd?rvar
den som har r?tt mot honom?
- 001:014 S?v?rlar du att m?hniskorna bliva lika fiskar i havet,
lika kr?djur, som icke hava n?gon herre.
- 001:015 Ja, denne drager dem allasammans upp med sin krok,
han f?ngar dem i sitt n?
och f?samlar dem i sitt garn;
d?r?ver ? han glad och fr?dar sig.
- 001:016 F?rdenskull frambr? han offer ? sitt n?
och t?nder offereld ? sitt garn;
genom dem bliver ju hans andel s?fet
och hans mat s?kr?slig.
- 001:017 Men skall han d?f?r framgent f?t?mma sitt n?
och best?ndigt dr?pa folken
utan n?gon f?skoning
- 002:001 Jag vill stiga upp p?min vaktpost

och ställa mig på muren;
jag vill speja för att se
vad han skall tala genom mig,
och vilket svar på mitt klagomål
jag skall få att frambringa.

002:002 Och HERREN svarade mig och sade:

Skriv upp din syn,
och uppteckna den på skrivtavlor, med tydlig skrift,
så att den lätt kan läsas.

002:003 Ty ännu måste synen vänta på sin
men den längtar efter fullbordan och skall icke slöfel.
Om den dröjer, sörjbida den,
ty den kommer förvisso, den skall ej utebliva.

002:004 Se, uppbläst och orättfärdig är dennes själ i honom;
men den rättfärdige skall leva genom sin tro.

002:005 Ty såsom vinet icke är att lita på,
så skall denne förmodige ej bestå,
om han ock sprärrar upp sitt gap såsom dödsriket
och är omätlig såsom döden,
om han ock har församlat till sig alla folk
och hämtat tillhoppa till sig alla folkslag.

002:006 Sannerligen, de skola allasammans
stämna upp en visa över honom,
ja, en smädesång om honom med värbetänkta ord; man skall säga:

Ve dig som hopar vad som icke är ditt
och belastar dig med utpantat gods--men för huru länge!

002:007 Sannerligen, oförtäkt skola borgenärer resa sig mot dig
och anförkäre vakna upp mot dig,
och du skall bliva ett byte för dem.

002:008 Såsom du själv har plundrat många folk,
så skola ock alla andra folk förplundra dig,
för dina blodsdåd mot människor och ditt våd mot länder,
mot städer och alla som bo i dem.

002:009 Ve dig som söker orätt vinning i ditt hus,
för att kunna bygga ditt näste högt uppe
och beskydda dig undan olyckans våd!

002:010 Med dina rädslag drager du skam över ditt hus,
i det att du gå för ände på många folk
och sörjdar mot dig själv.

002:011 Ty stenarna i muren skola ropa,
och björkarna i trädgården skola svara dem.

002:012 Ve dig som bygger upp städer med blodsdåd
och befäster orter med orättfärdighet!

002:013 Se, av HERREN Sebaot är det ju sagt:
Sörjda sig folken
för det som skall förbrännas av elden,
och folkslagen arbeta sig trötta
för det som skall bliva till intet.?

002:014 Ty jorden skall varda full
av HERRENS höghets kunskap,
likasom havsdjupet är fyllt av vattnet.

002:015 Ve dig som iskränker vin i din nästa
och blandar ditt gift där i och berusar honom,

- för att förskäda hans blygd!
002:016 Med skam skall du försmäta dig i stället för med för.
Ja, du skall också sjöva fördricka,
till dess du ligger död med blottad förhud.
Kalken skall i sin ordning räckas dig av HERRENS hand,
och smärtek skall hjälpa din för.
- 002:017 Ty över dig skall komma en hemsökelse, lik Libanons,
och en förhärjelse, lik den som skrämmer bort dess djur,
för dina blodsdöd mot människor och ditt våd mot ländor,
mot städer och alla som bo i dem.
- 002:018 Vad kan ett skuret beläte hjälpa,
eftersom en snidare vill slöda sådant?
Och vad ett gjutet beläte, en falsk vägvisare,
eftersom dess formare söförtrostar död?
att han gör sig stumma avgudar?
- 002:019 Ve dig som söker till stocken: Vakna!?,
och till döda stenen: Vakna upp!?
Kan en sådan giva någon vägvisning?
Visst är den överdragen med guld och silver,
men alls ingen ande är där.
- 002:020 Men HERREN är i sitt heliga tempel.
Hela jorden vare stilla inför honom.
- 003:001 En bön av profeten Habackuk; till Sigjon.
- 003:002 HERRE, jag har hört om dig och höpnat.
HERRE, förnya i dessa är dina gåringar,
lä oss förnimma dem i dessa är.
Mitt i din vrede mödu tänka på förbarmande.
- 003:003 Gud kommer från Teman,
den helige från berget Paran. Sela.
Hans majestät överträcker himmelen,
och av hans lov är jorden full.
- 003:004 Döuppstär en glans såsom av solljus,
strölar göut ifrån honom,
och han hjälper i dem sin makt.
- 003:005 Framför honom gör pest,
och feberglöd förjer i hans spär.
- 003:006 Han tröder fram--dömed kommer han jorden att darra;
en blick--och han kommer folken att böva.
De urdriga bergen splittras,
de eviga höjderna sjunka ned.
Han vandrar de vägar han fordom gick.
- 003:007 Jag ser Kusans hyddor hemsökta av förödöv;
töten darra i Midjans land.
- 003:008 Harmas döHERREN påströmmar?
Ja, är din vrede upptönd mot strömmarna
eller din förgrimmelse mot havet,
eftersom du söfödas fram med dina höstar,
med dina segerrika vagnar?
- 003:009 Framtagen och blottad är din böge,
ditt besvurna ords pilar. Sela.

- Till strömför klyver du jorden.
- 003:010 Bergen se dig och biva;
 såsom en störtskur far vattnet ned.
 Djupet låter höra sin röst,
 mot höjden lyfter det sina höjder.
- 003:011 Sol och måne stanna i sin boning
 för skenet av dina farande pilar,
 för glansen av ditt blixtrande spjut.
- 003:012 I förgrymmelse gå du fram över jorden,
 i vrede träska du sönder folken.
- 003:013 Du drager ut för att frälsa ditt folk,
 för att bereda frälsning åt din smorde.
 Du krossar taket på de ogudaktigas hus,
 du bryter ned huset, från grunden till tinnarna. Sela.
- 003:014 Du genomborrar deras styresmans huvud med hans egna pilar,
 när de storma fram till att förskingra oss, under fröjd,
 såsom gådde det att i lärdom stå upp en betryckt.
- 003:015 Du far med dina höstar fram över havet,
 över de stora vattnens svall.
- 003:016 Jag hör det och darrar i mitt innersta,
 vid döret skälla mina läppar;
 maktlöshet griper benen i min kropp,
 jag darrar på platsen där jag står.
 Ty jag måste ju stilla uthärdas nådens tid,
 medan det kommer, som skall tränga folket.
- 003:017 Ja, fikontret blomstrar icke mer,
 och vinträden giva ingen skörd,
 olivträdets frukt slå fel
 och fåten alstra ingen ring,
 fåren ryckas bort ur fållorna,
 och inga oxar finnas mer i stallen.
- 003:018 Likväl vill jag glädja mig i HERREN
 och fröjda mig i min frälsnings Gud.
- 003:019 HERREN, Herren är min starkhet;
 han går mina fötter såsom hindens
 och låter mig gå fram över mina höjder.
- För sängmästaren, med mitt strängospel.

Sefanja

- 001:001 Detta är HERRENS ord som kom till Sefanja, son till Kusi, son till Gedalja, son till Amarja, son till Hiskia, i Josias, Amons sons, Juda konungs, tid.
- 001:002 Jag skall rycka bort och förgöra
 allt vad på jorden är, säger HERREN;
- 001:003 jag skall förgöra människor och djur,
 jag skall förgöra fåglarna under himmelen
 och fiskarna i havet,
 det vacklande riket
 jämt de ogudaktiga människorna;

ja, människororna skall jag utrota
från jorden, säger HERREN.

001:004 Jag skall utrota min hand mot Juda
och mot Jerusalems alla invånare
och utrota från denna plats
Baals sista kvarleva,
avgudaprofeternas namn
jämte prästerna;

001:005 dem som påtjänat tillbedja
himmelens härskare,
och dem som tillbedja HERREN
och svärja vid honom
och svärja vid Malkam;

001:006 dem som hava vikit bort ifrån HERREN,
och dem som aldrig hava sökt HERREN
eller fröjat efter honom.

001:007 Varen stilla inför Herren, HERREN!
Ty HERRENS dag är nära;
HERREN har tillrett ett slaktoffer,
han har invigt sina gåster.

001:008 Och det skall ske på HERRENS slaktoffers dag
att jag skall hemsöka furstarna
och konungasönerna
och alla som kläda sig
i utländska kläder;

001:009 Jag skall på den dagen hemsöka
alla som hoppa över tröskeln,
dem som fylla sin herres hus
med väd och svek.

001:010 På den dagen, säger HERREN,
skall klagorop höras ifrån Fiskporten
och jimmer från Nya staden
och stort brak från höjderna.

001:011 Jämren eder, I som bon i Mortelkvarteret,
ty det är förtärligt med hela kråmarskaran;
utrotade är alla de penninglastade.

001:012 Och det skall ske på den tiden
att jag skall genomleta Jerusalem med lyktor
och hemsöka de människor
som nu ligga döda i ropet sin drögg,
dem som säga i sina hjärtan:
HERREN gör intet,
varken gott eller ont.

001:013 Deras gödelar skola dömnas till plundring
och deras hus till delgivning.
Om de bygga sig hus,
skola de ej bo i dem,
och om de plantera vingårdar,
skola de ej dricka vin från dem.

001:014 HERRENS stora dag är nära,
ja, den är nära, den kommer med stor hast.
Hör, det är HERRENS dag!
I ängest ropa nu hjärtarna.

001:015 En vredens dag är den dagen,

- en dag av ångest och trångnål,
en dag av ådelåggelse och fåådelse
en dag av mårker och tjocka,
en dag av moln och tåcken,
001:016 en dag dåbasunljud och håskri håjes
mot de fastaste ståder
och mot de hågsta murtorn.
001:017 Dåskall jag bereda mårniskorna sådan ångest
att de gådå såsom blinda,
dåffå att de hava syndat mot HERREN.
Deras blod skall spridas omkring såsom stoft,
och deras kroppar skola kastas ut såsom orenlighet.
001:018 Varken deras silver eller deras guld
skall kunna rådda dem
påHERRENS vredes dag.
Av hans nitåskans eld
skall hela jorden fåttåras.
Ty en ånde, ja, en ånde med fåskråckelse
skall han gåa påalla jordens inbyggare.
- 002:001 Besinna dig och kom till sans,
du folk utan blygsel,
002:002 innan ånnu rådslutet å fullgåångat
--den dagen hastar fram,
såsom agnar fara!--
och innan HERRENS vredes gååå
kommer åver eder,
ja, innan HERRENS vredes dag
kommer åver eder.
- 002:003 Såken HERREN,
alla I ådmjuka i landet,
som håålen hans lag.
Såken råttfåådighet,
såken ådmjukhet;
kanhånda bliven I såbeskåmade
påHERRENS vredes dag.
- 002:004 Ty Gasa skall bliva åvergivet
och Askelon varda en ådemark;
mitt påljusa dagen skall Asdods folk drivas ut,
och Ekron skall ryckas upp med roten.
002:005 Ve eder som bebon landstråckan utmed havet,
I av keretåernas folk!
Ett HERRENS ord skall nåå dig, Kanaan,
du filiståernas land;
ja, jag skall fååååå dig, såatt ingen mer bor i dig.
002:006 Och landstråckan utmed havet skall ligga såsom betesmarker,
då herdarna hava sina brunnar
och fååen sina fåålor.
002:007 Och den skall tillfalla de kvarblivna av Juda hus
såsom deras lott;
då skola de fåå sin boskap i bet.
I Askelons hus skola de fååååå sig,
nåå aftonen kommer.
Ty HERREN, deras Gud, skall se till dem
och skall åter upprååå dem.
- 002:008 Jag har hååå Moabs småådelser

och Ammons barns hån,
huru de hava smådat mitt folk
och förhått sig mot dess land.
002:009 Därför, sant jag lever, säger HERREN Sebaot,
Israels Gud:
det skall gå Moab såsom Sodom,
och Ammons barn såsom Gomorra.
Ett tillhåll för nåsior och en saltgrop skola de bliva,
och en ödemark till evig tid.
Kvarlevan av mitt folk skall plundra dem.
och återstoden av min menighet skall födem till sin arvedel.

002:010 Sådall det gå dem,
till lå för deras högmot
därför att de hava smådat och förhått sig
mot HERREN Sebaots folk.

002:011 Fruktansvärld skall HERREN bevisa sig mot dem;
ty han skall gå alla jordens gudar maktlösa,
och alla hedningarnas havsländer
skola tillbedja honom,
vart folk på sin ort--

002:012 också i etiopier,
I som av mig bliven slagna med svärd.

002:013 Och han skall utsträcka sin hand mot norr
och fördöva Assur,
han skall gå Nineve till en ödemark,
förtorkat såsom en öken.

002:014 Och därinne skola hjordar lågra sig,
allahanda vilda djur i skaror;
pelikaner och råddrommar skola taga natthärbörge
på pelarhuvudena därinne;
fåglalet skall ljuda i fåstren
och fördelse bo på träsklarna,
nu då cederpanelningen är bortriven.

002:015 Sådall det gå den glada staden,
som satt sig trygg,
och som sade i sitt hjerta:
"Jag och ingen annan!"
Huru har den icke blivit en ödemark,
en lågerstad för vilda djur!
Alla som gåd fram skola vissla åt den
och slå ihop händerna.

003:001 Ve henne, den genstråviga och befläckade staden,
förtäckets stad!

003:002 Hon har icke på någons råst,
hon tager ej emot tuktan;
på HERREN förtrostar hon icke,
till sin Gud vill hon ej komma.

003:003 Furstarna därinne
är rytande lejon;
hennes domare är såsom vargar om aftonen,
de spara intet till morgondagen.

003:004 Hennes profeter är stortaliga
trolösa män;
hennes präster ohelga vad heligt är,
de värdföra lagen.

- 003:005 HERREN är räddad dig därinne,
han gör intet orätt.
var morgon åter han sin rätt gör fram i ljuset,
den utebliver aldrig;
men de orättfärdiga veta icke av någon skam.
- 003:006 Jag utrotade folkslag,
deras murtorn blevo förstörda,
deras gator gjorde jag öde,
så att ingen mer gick där fram;
deras städer blevo förstörjade,
så att de lägo tomma på människor,
blottade på invånare.
- 003:007 Jag tillsade henne att allenast frukta mig
och taga emot tuktan;
då skulle hennes boning undgå förstörelse,
med allt vad jag hade givit i hennes värld.
Men i stället våldades de att göra
allt vad fördärligt var.
- 003:008 Därför man vänta på mig, säger HERREN,
och på den dag jag står upp för att taga byte.
Ty mitt domslut är: jag skall församla folk
och hämta tillhoppa konungariket,
för att utgjuta över dem min ogunst,
all min vredes gläd;
ty av min nitöskans eld
skall hela jorden förstöras.
- 003:009 Se, då skall jag giva åt folken
nya, renade läppar,
så att de allasammans kalla HERRENS namn
och endröktigt tjäna honom.
- 003:010ända ifrån länderna bortom Etiopiens strömmar
skola mina tillbedjare, mitt förskingrade folk,
frambringa offer åt mig.
- 003:011 På den tiden skall du slippa att längre blygas
för alla de övertrödelser
som du har begått mot mig.
Ty då skall jag avskilja från dig
dem som nu jubla så segerstolt i dig;
och du skall då icke vidare förstärka dig
på mitt heliga berg.
- 003:012 Men jag skall lämna kvar i dig
ett folk, betryckt och armt;
och de skola förstärka på HERRENS namn.
- 003:013 Kvarlevan av Israel skall då icke mer göra något orätt,
ej heller tala lägn,
och i deras mun skall icke finnas
en falsk tunga.
Ja, de skola förbeta och ligga i ro,
utan att någon förskräcker dem.
- 003:014 Jubla, du dotter Sion,
högglädjrop, du Israel;
var glad och fröjda dig av allt hjerta,

- du dotter Jerusalem.
- 003:015 HERREN har avv nt straffdomarna ifrån dig,
han har rätt din fiende ur vägen.
HERREN, som bor i dig,   Israels konung;
du beh ver ej mer frukta något ont.
- 003:016 P den tiden skall det s gas till Jerusalem;
 frukta icke, Sion
I  ej modet falla.
- 003:017 HERREN, din Gud, bor i dig
en hjärte som kan fr sa.
Han gl der sig över dig med lust,
han tiger stilla i sin kärlek,
han fr das över dig med jubel.?
- 003:018 Dem som med bedr velse måste sakna h gtiderna,
dem skall jag d f rsamla,
dem som levde skilda från dig,
du som själv bar sm tekens b rda.
- 003:019 Ty se, jag skall p den tiden utföra mitt verk
på alla dina f tryckare.
jag skall fr sa de haltande
och hämta tillhoppa de födrivna,
jag skall låta dem bliva ett ämne till lovsång
och till ber mmelse på hela jorden,
där de voro s sm dade.
- 003:020 P den tiden skall jag låta eder komma tillbaka
ja, p den tiden skall jag hämta eder tillhoppa.
Ty jag vill låta eder bliva ett ämne till ber mmelse
och till lovsång bland alla jordens folk,
i det att jag  ter upprättar eder,
så att I sen det med egna  gon, säger HERREN.

Haggai

- 001:001 I konung Darejaves' andra regeringsår, i sjätte månaden, på
första dagen i månaden, kom HERRENS ord genom profeten Haggai
Serubbabel, Sealtiels son, Juda ståthållare, och till
 verstep rsten Josua, Josadaks son; han sade:
- 001:002 S s ger HERREN Sebaot: Detta folk säger: Ännu   icke tiden
kommen att g till verket, tiden att HERRENS hus bygges upp.?
- 001:003 Men HERRENS ord kom genom profeten Haggai; han sade:
- 001:004   d tiden kommen för eder att sj va bo i panelade hus, medan
detta hus ligger  de?
- 001:005 D f r säger nu HERREN Sebaot så. Given akt p huru det g r
eder.
- 001:006 I s n mycket, men inb rigen litet; I  ten, men f n icke nog för
att bliva mätta; I dricken, men f n icke nog för att bliva
glada; I tagen pöeder kläder, men haven icke nog för att bliva
varma. Och den som f r någon inkomst, han far den allenast för
att lägga den i en s ndrig pung.
- 001:007 Ja, s s ger HERREN Sebaot: Given akt p huru det g r eder.
- 001:008 Men dragen nu upp till bergen, h mten trävirke och byggen upp

mitt hus, s? vill jag hava behag d? till och bevisa mig h?lig,
s?ger HERREN.

001:009 I v?ntaden p? mycket, men se, det blev litet, och n? i f?den
det hem, d? bl?ste jag p? det. Varf? gick det s?? s?ger
HERREN Sebaot. Jo, d? f? att mitt hus f? ligga ?de, under det
att envar av eder hastar med sitt eget hus.

001:010 F?denskull har himmelen ovan eder f? h?lit eder sin dagg och
jorden f? h?lit sin gr?da.

001:011 Och jag har bjudit torra komma ?ver land och berg, och ?ver s?d,
vin och olja och alla andra jordens alster, och ?ver m?nskors
och djur, och ?ver all frukt av edra h?nders arbete.

001:012 Och Serubbabel, Sealtiels son, och ?verstepr?sten Josua,
Josadaks son med hela kvarlevan av folket lyssnade till HERRENS,
sin Guds, r?st och till profeten Haggais ord, eftersom HERREN,
deras Gud, hade s?nt honom; och folket fruktade f? HERREN.

001:013 D?sade Haggai, HERRENS s?ndebud, efter HERRENS uppdrag, till
folket s?. ? Jag ? med eder, s?ger HERREN.?

001:014 Och HERREN uppv?ckte Serubbabels, Sealtiels sons, Juda
st?th?lars, ande och ?verstepr?sten Josuas, Josadaks sons,
ande och allt det kvarblivna folkets ande, s? att de gingo till
verket och arbetade p? HERREN Sebaots; sin Guds, hus.

002:001 Detta skedde p? tjugufj?rde dagen i sj?tte m?naden av konung
Darejaves' andra regerings?.

002:002 I sjunde m?naden, p? tjuguf?sta dagen i m?naden, kom HERRENS
ord genom profeten Haggai han sade:

002:003 S? till Serubbabel, Sealtiels son Juda st?th?lare, och till
?verstepr?sten Josua, Josadaks son, och till kvarlevan av
folket:

002:004 Leva icke ?nnu bland eder m?n kvar, som hava sett detta hus i
dess forna h?lighet? Och hurudant sen i det nu vara? ? det
icke s?som intet i edra ?gon?

002:005 Men var likv? nu frimodig, du Serubbabel, s?ger HERREN; och var
frimodig, du ?verstepr?st Josua, Josadaks son; och varen
frimodiga och arbeten, alla i som h?ren till folket i landet,
s?ger HERREN; ty jag ? med eder, s?ger HERREN Sebaot.

002:006 Det f? bund som jag sl? med eder, n? i drogen ut ur Egypten,
vill jag l?ta st?fast, och min Ande skall f?bliva ibland eder;
frukten icke.

002:007 Ty s?s?ger HERREN Sebaot: ?nnu en g?ng, inom en liten tid,
skall jag komma himmelen och jorden, havet och det torra att
b?va;

002:008 och alla hednafolk skall jag komma att b?va, och s? skola
dyrbara h?vor fr?n alla hednafolk f?as hit; och jag skall fylla
detta hus med h?lighet, s?ger HERREN Sebaot.

002:009 Ty mitt ? silvret, och mitt ? guld, s?ger HERREN Sebaot.

002:010 Den tillkommande h?ligheten hos detta hus skall bliva st?re ?n
dess forna var, s?ger HERREN Sebaot; och p? denna plats skall
jag l?ta friden r?da, s?ger HERREN Sebaot.

002:011 P? tjugufj?rde dagen i nionde m?naden av Darejaves' andra
regerings? kom HERRENS ord till profeten Haggai; han sade:

002:012 S?s?ger HERREN Sebaot: Fr?ga pr?sterna om lag och s?g:

002:013 ?Om n?gon b? heligt k?t i fliken av sin mantel och s?med

fliken kommer vid något bakat eller kokt, eller vid vin eller olja, eller vid något annat som man frät, mörne detta därtigenom bliver heligt?? Prästerna svarade och sade: Nej.?

002:014 Her frågade Haggai: Om den som har blivit orenad genom en död kommer vid något av allt detta, mörne det därt bliver orenat?? Prästerna svarade och sade: Ja.?

002:015 Drog Haggai till orda och sade: Är det med detta folk och sör det med detta släkte inför mig, säger HERREN, och sör det med allt deras händers verk: vad de dör offra, det ör orent.

002:016 Och given nu akt pör huru det hittills har varit, före denna dag, och under tiden innan man ännu hade begynt lägga sten pör sten till HERRENS tempel

002:017 huru härförinnan, om någon kom till en sädesskyl som skulle giva tjugu mör, den gav allenast tio, och huru, om någon kom till vinpressen för att äsa upp femtio kär, den gav allenast tjugu.

002:018 Vid allt edra händers arbete slog jag eder sör med sot och rost och hagel, och likvör vörden I eder icke till mig, säger HERREN.

002:019 Given alltsör akt pör huru det hittills har varit, före denna dag; ja, given akt pör huru det har varit före tjuguförde dagen i nionde mörnaden, denna dag dör grunden har blivit lagd till HERRENS tempel.

002:020 Finnes någon sör ännu i kornboden? Nej; och varken vintrördet eller fikontrördet eller granatrördet eller olivtrördet har ännu burit någon frukt. Men förh denna dag skall jag giva vör signelse.?

002:021 Och HERRENS ord kom för andra görngen till Haggai, pör tjuguförde dagen i samma mörnad; han sade:

002:022 Sör till Serubbabel, Juda störhörlare: Jag skall komma himmelen och jorden att börva;

002:023 jag skall omstörta konungatroner och görta hednarikenas makt till intet; jag skall omstörta vagnarna med sina körpar, och hörstarna skola stupa med sina ryttare. Den ene skall falla för den andres svörd.

002:024 Pör den tiden, säger HERREN Sebaot, skall jag taga dig, min törhare Serubbabel, Sealtiels son, säger HERREN, och skall akta dig sör som min signetring; ty dig har jag utvalt, säger HERREN Sebaot.

Sakarja

001:001 I ärtonde mörnaden av Darejaves' andra regeringsör kom HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo, profeten, han sade:

001:002 Svör t förörnad var HERREN pör edra förder.

001:003 Sör dör för nu till folket sör säger HERREN Sebaot: Vörden om till mig, säger HERREN Sebaot, sör vill jag vörda om till eder, säger HERREN Sebaot.

001:004 Varen icke sör som edra förder, för vilka forna tiders profeter predikade och sade: Är sör säger HERREN Sebaot: Vörden om förh edra onda vörgar och edra onda görningar, men de ville icke hörta och aktade icke pör mig säger HERREN.

001:005 Edra förder, var ör de? Och profeterna, leva de kvar

evinnerligen?

001:006 Nej, men mina ord och mina r dslut, de som jag betrodde   mina tjänare profeterna, de tr ffade ju edra f der, så att de måste vända om och säga:  S som HERREN Sebaot hade beslutit att göra med oss, och såsom våra vägar och våra gärningar f tj nade, så har han ock gjort med oss.?

001:007 P tjugufj rde dagen i elfte månaden, det   månaden Sebat, i Darejeves' andra regeringsår, kom HERRENS ord till Sakarja, son till Berekja, son till Iddo, profeten; han sade:

001:008 Jag hade en syn om natten: Jag fick se en man som red p en r d h st; och han höll stilla bland myrtr den i dals nkningen. Och bakom honom stodo andra h star, r da, bruna och vita.

001:009 D fr gade jag:  Vad betyda dessa, min herre?? Ängeln som talade med mig svarade mig:  Jag vill lära dig först?vad dessa betyda.?

001:010 Och mannen som stod bland myrtr den tog till orda och sade:  Det   dessa som HERREN har sänt ut till att fara omkring på jorden.?

001:011 Och sj va togo de till orda och sade till HERRENS  ngel, som stod bland myrtr den:  Vi hava farit omkring p jorden och hava funnit hela jorden lugn och stilla.?

001:012 D tog HERRENS  ngel åter till orda och sade: ÅHERRE Sebaot, huru länge skall det dröja, innan du f barmar dig över Jerusalem och Juda st der? Du har ju nu varit vred p dem i sjuttio år.?

001:013 Och HERREN svarade ängeln som talade med mig goda och tr stliga ord;

001:014 och ängeln som talade med mig sade sedan till mig:

 Predika och s g: S s ger HERREN Sebaot: Jag har stor nit skan f r Jerusalem och Sion;

001:015 och jag   storligen f t nad p hednafolken, som sitta så säkra; ty n  jag var allenast litet f t nad, hj pte de ytterligare till att f d va.

001:016 D f r säger HERREN så: Jag vill  ter vända mig till Jerusalem i barmhärtighet; mitt hus skall där bliva uppbyggt, säger HERREN Sebaot, och m nsn tet skall spännas över Jerusalem.

001:017 Ytterligare m du predika och säga: S s ger HERREN Sebaot: Ännu en gång skola mina st der f njuta överflöd av goda h vor; ja, HERREN skall ännu en gång trösta Sion, och ännu en gång skall han utväja Jerusalem.?

001:018 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick d se fyra horn.

001:019 D fr gade jag ängeln som talade med mig:  Vad betyda dessa?? Han svarade mig:  Detta   de horn som hava fösträtt Juda, Israel och Jerusalem.?

001:020 Sedan l t HERREN mig se fyra smeder.

001:021 D fr gade jag:   vad ärende hava dessa kommit?? Han svarade:  De föra voro de horn som f str dde Juda, så att ingen kunde upplyfta sitt huvud; men nu hava dessa kommit få att injaga skräck hos dem, och få att slå av hornen p de hednafolk som hava lyft sitt horn mot Juda land, till att f str dess inbyggare.?

002:001 Sedan lyfte jag upp mina ögon och fick därse en man som hade ett mörkt öga i sin hand.

002:002 Därfrågade jag: 'Vart går du?? Han svarade mig: 'Till att mäta Jerusalem, för att se huru brett och huru långt det skall bli.'?

002:003 Där fick jag se ängeln som talade ned mig komma fram, och en annan ängel kom emot honom.

002:004 Och han sade till denne: 'Skynda stad och tala till den unge mannen där och säg: 'Jerusalem skall ligga såsom en obefäst plats; så stor myckenhet av människor och djur skall finnas därinne.

002:005 Men jag säger, säger HERREN, skall vara en eldsmur där omkring, och jag skall bevisa mig helig därinne.'?

002:006 Upp, upp! Flyn bort ur nordlandet, säger HERREN, I som av mig haven blivit förstörd av himmelens fyra vänderstreck, säger HERREN.

002:007 Upp, Sion! Rörda dig, du som nu bor hos dottern Babel!

002:008 Ty säger HERREN Sebaot, han som har sändt mig stad för att förhålliga sig, säger han om hednafolken, vilka plundrade eder (ty den som står vid eder, han står vid hans ögonsten):

002:009 'Se, jag lyfter min hand mot dem, och de skola bli ett byte för sina forna trånar; och I skolen säga förnimma att HERREN Sebaot har sändt mig.'?

002:010 Jubla och gläd dig, du dotter Sion; ty se, jag kommer för att äga min boning i dig, säger HERREN.

002:011 Och där skola många hednafolk sluta sig till HERREN och bli mitt folk. Ja, jag skall taga min boning i dig; och du skall förnimma att HERREN Sebaot har sändt mig till dig.

002:012 Och HERREN skall hava Juda till I sin arvedel i det heliga landet, och ännu en gång skall han utväja Jerusalem.

002:013 Allt kändt vare stilla inför HERREN; ty han har stått upp och trätt fram ur sin heliga boning.

003:001 Sedan lät han mig se översteprästen Josua stående inför HERRENS ängel; och åklagaren stod vid hans högra sida för att anklaga honom.

003:002 Men HERREN sade till åklagaren: 'HERREN skall nåpsa dig, du åklagare; ja, HERREN skall nåpsa dig, han som har utvalt Jerusalem. 'Är där icke denne en brand, ryckt ur elden??

003:003 Och Josua var klädd i rena kläder, där han stod inför ängeln

003:004 Och denne tog till orda och sade till dem som stodo där såsom hans tjänare: 'Tagen av honom de rena kläderna.' Och till honom säger han: 'Se, jag har tagit bort ifrån dig din missgärning, och man skall nu kläda dig i heligtidskläder.'?

003:005 Där sade jag: 'Är man ock sätta en ren bindel på hans huvud? Och de satte en ren bindel på hans huvud och klädde på honom andra kläder, medan HERRENS ängel stod där bredvid.

003:006 Och HERRENS ängel betygade för Josua och sade:

003:007 'Säger HERREN Sebaot: Om du vandrar på mina vägar och håller vad jag har bjudit dig hålla, så skall du ock få styra mitt hus och vakta mina gårdar; och jag skall låta dig hava din gång bland dessa som har gått tjänst.

003:008 H?r h?r p?, Josua, du ?rverstepr?st, med dina medbr?der, som sitta h?r inf?r dig (ty dessa m?n skola vara ett tecken): Se, jag vill l?ta min tj?nare Telningen komma;

003:009 ty se, i den sten som jag har lagt inf?r Josua--?r vilken ena sten sju ?gon vaka--i den skall jag inrista den inskrift som h?r d?rtill, s?ger HERREN Sebaot; och jag skall utpl?na detta lands missg?rning p? en enda dag.

003:010 P?den tiden, s?ger HERREN Sebaot, skall var och en av eder kunna inbjuda den andre till g?st under sitt vintr?d och fikontr?d.?

004:001 Sedan blev jag av ?ngeln som talade med mig ?ter uppv?ckt, likasom n?r n?gon v?ckes ur s?nnen.

004:002 Och han sade till mig: ?Vad ser du?? Jag svarade: ?Jag ser en ljusstake, alltigenom av guld, med sin oljesk? ovanf?r och med sina sju lampor; och sju r?r g?r till de s?skilda lamporna d?rovanf?r.

004:003 Och tv?olivtr?d str?cka sig ?rver den, ett p?h?gra sidan om sk?len och ett p?v?nstra.?

004:004 Sedan fr?gade jag och sade till ?ngeln som talade med mig: ?Vad betyda dessa ting, min herre??

004:005 Men ?ngeln som talade med mig svarade och sade till mig: ?F?rst?r du d?icke vad de betyda?? Jag svarade: ?Nej, min herre.?

004:006 D?talade han och sade till mig: ?Detta ? HERRENS ord till Serubbabel: Icke genom n?gon m?nniskas styrka eller kraft skall det ske, utan genom min Ande, s?ger HERREN Sebaot.

004:007 Vilket du ?n m?vara, du stora berg som reser dig mot Serubbabel, s? skall du ?nd?f?vandlas till j?mn mark. Ty han skall f?f?ra fram slutstenen under jubelrop: 'N?d, n?d m?vila ?rver den!'

004:008 Vidare kom HERRENS ord till mig; han sade:

004:009 ?Serubbabels h?nder hava lagt grunden till detta hus; hans h?nder skola ock f?fullborda det. Och du skall f?n?mma att HERREN Sebaot har s?nt mig till eder.

004:010 Ty vem ?r den som vill f?rakta: den ringa begynnelsens dag, n?r dessa sju gl?djas ?rver att se murlodet i Serubbabels hand, dessa HERRENS ?gon, som ?rverfara hela jorden??

004:011 Och jag fr?gade och sade till honom: ?Vad betyda dessa tv? olivtr?d, det p?h?gra och det p?v?nstra sidan om ljusstaken??

004:012 Och ytterligare fr?gade jag och sade till honom: ?Vad betyda de tv?olivkvistar som str?cka sig intill de tv?gyllene r?nror genom vilka den gyllene oljan ledes ditned??

004:013 D?sade han till mig: ?F?rst?r du d?icke vad de betyda?? Jag svarade: ?Nej, min herre.?

004:014 D?sade han: ?Dessa ?ro de tv?oljesmorda som st?s?s?som tj?nare inf?r hela jordens Herre.?

005:001 N?r jag sedan ?ter lyfte upp mina ?gon, fick jag se en bokrulle flyga fram.

005:002 Och han sade till mig: ?Vad ser du?? Jag svarade: ?Jag ser en bokrulle flyga fram; den ?r tjugu alnar l?ng och tio alnar bred.?

005:003 D?sade han till mig: ?Detta ? F?rbannelsen, som g?r ut ?rver hela landet; ty i kraft av den skall var och en som stj?l varda bortrensad h?rifr?n, och i kraft av den skall var och en som

svär varda bortrensad härifrån.

005:004 Jag har låtit den gå ut, säger HERREN Sebaot, för att den skall komma in i tjувens hus och in i dens hus, som svär falskt vid mitt namn; och den skall stanna där i huset och fräta upp det med både trävirke och stenar.?

005:005 Sedan kom ängeln som talade med mig fram och sade till mig: Lyft upp dina ägon och se vad det är som där kommer fram.

005:006 Och jag frågade: Vad är det?? Han svarade: Det är en sällskäppa som kommer fram. Ytterligare sade han: Se är det bestämt med dem i hela landet.?

005:007 Jag fick därse huru en rund skiva av bly lyfte sig; och nu syntes där en kvinna som satt i skäppan.

005:008 Därefter sade han: Detta är Ogdaktigheten. Och så stötte han henne ner ned i skäppan och slog igen blylocket över dess öppning.

005:009 När jag sedan lyfte upp mina ägon, fick jag se två kvinnor komma fram; och vinden fyllde deras vingar, ty de hade vingar lika härgens. Och de lyfte upp skäppan mellan jord och himmel.

005:010 D frågade jag ängeln som talade med mig: Vart fräta de skäppan??

005:011 Han svarade mig: De hava i sinnet att bygga ett hus åt henne i Sinears land; och när det är färdigt, skall hon där bliva nedsatt på sin plats.?

006:001 När jag sedan åter lyfte upp mina ägon, fick jag se fyra vagnar komma fram mellan två berg, och bergen voro av koppar.

006:002 För den första vagnen voro röda hästar, för den andra vagnen svarta hästar,

006:003 för den tredje vagnen vita hästar, och för den fjärde vagnen fläckiga hästar, starkare än de andra.

006:004 D tog jag till orda och frågade ängeln som talade med mig: Vad betyda dessa, min herre??

006:005 Ängeln svarade och sade till mig: Det är himmelens fyra vindar, vilka nu draga ut, sedan de hava fått träda inför hela jordens Herre.

006:006 Vagnen med de svarta hästarna drager mot nordlandet, de vita följa efter dem, och de fläckiga draga mot sydlandet.?

006:007 Men när de som voro starkast skulle draga ut, voro de ivriga att föfara omkring på jorden. D sade han: Ja, I må fara omkring på jorden. Och de foro stad omkring på jorden.

006:008 Därefter ropade han på mig och talade till mig och sade: Se, genom dem som draga ut mot nordlandet skall jag slåcka min vrede på nordlandet.?

006:009 Och HERRENS ord kom till mig; han sade:

006:010 Tag emot av Heldai gåvorna från de landsflyktiga, från Tobia och Jedaja; du själv m redan samma dag gå stad bort till Josias, Sefanjas sons, hus, dit dessa hava kommit från Babel.

006:011 När du så har fått silver och guld, skall du därav låta göra kronor; och du skall sätta en påversteprästen Josuas, Josadaks sons, huvud.

006:012 Och du skall säga till honom: Se säger HERREN Sebaot: Se, där är en man som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp HERRENS tempel.

006:013 Ja, han skall bygga upp HERRENS tempel och för två majestä och sitta på sin tron och regera; och en präst skall han vara på sin tron; och fridens råslag skola vara mellan båda.

- 006:014 Men kronorna skola förvaras i HERRENS tempel, till en minnelse av Helem, Tobia och Jedaja och Hen, Sefanjas son.
- 006:015 Och från ifrå skall man komma och bygga på HERRENS tempel; och I skolen ska förnimma att HERREN Sebaot har sagt mig till eder. Och ska skall ske, om I troget Herren HERRENS, eder Guds, röst.
- 007:001 Och i konung Darejaves' fjärde regeringsår hörde sig att HERRENS ord kom till Sakarja, på fjärde dagen i nionde månaden, det är Kisleu.
- 007:002 Ty från Betel hade de Sareser och Regem-Melek med sina män blivit sånda för att bänfalla inför HERREN;
- 007:003 de skulle nämligen fråga prästerna i HERREN Sebaots hus och profeterna såunda: Skola vi framgent hålla gråtdag och spåka oss i femte månaden, såsom vi hava gjort nu i sista måna ???
- 007:004 Sade kom de HERREN Sebaots ord till mig; han sade:
- 007:005 Säg till allt folket i landet och till prästerna: När I nu under sjuttio år haven hållit faste- och klagodagar i femte och i sjunde månaden, har det då varit för mig som I haven hållit fasta?
- 007:006 Och när I äten och dricken, är det icke därför eder egen räkning som I äten och dricken?
- 007:007 Haven I icke förnummit de ord som HERREN I för predika genom forna tiders profeter, medan Jerusalem ännu tronade i god ro med sina städer omkring sig, och medan Sydlandet och Länglandet ännu voro bebodda?
- 007:008 Vidare kom HERRENS ord till Sakarja; han sade:
- 007:009 Sade ju HERREN Sebaot: Därför äro domar, och bevisen varandra kärelek och barmhärtighet.
- 007:010 Förtrycken icke äkan och den faderlöse, främlingen och den fattige, och tänken icke i edra hjärtan ut ont mot varandra.
- 007:011 Men de ville icke akta därpå, utan spjånade emot i genströvighet och tillslöt sina öron för att slippa att höra.
- 007:012 ja, de gjorde sina hjärtan hårda såsom diamant, för att slippa att höra den lag och de ord som HERREN Sebaot genom sin Ande hade sagt, förmedelst forna tiders profeter. Därför utgick stor vrede från HERREN Sebaot.
- 007:013 Och det skedde, att likasom de icke hade velat höra, när han ropade, sade nu HERREN Sebaot: Jag vill icke höra, när de ropa;
- 007:014 utan jag skall förstöra dem såsom genom en stormvind bland allahanda hednafolk som de icke känna. Sade har nu landet blivit öde efter dem, så att ingen fördras där, vare sig fram eller tillbaka; ty de hava sågjort det ljuvliga landet till en ödemark.
- 008:001 Vidare kom HERREN Sebaots ord; han sade:
- 008:002 Sade säger HERREN Sebaot: Jag har stor nitöskan för Sion, ja, med stor vrede nitöskar jag för henne.
- 008:003 Sade säger HERREN: Jag vill vända åter till Sion och taga min boning i Jerusalem; och Jerusalem skall kallas Äden trogna staden, och HERREN Sebaots berg Ädet heliga berget.
- 008:004 Sade säger HERREN Sebaot: Ännu en gång skola gamla män och gamla kvinnor vara att finna på gatorna i Jerusalem, var och en med sin stav i handen, för hörs älders skull.
- 008:005 Och stadens gator skola vara fulla av gossar och flickor, som

leka d?r p?gatorna,

008:006 S?s?ger HERREN Sebaot. Om ?n s?dant p?den tiden kan komma att synas alltf?r underbart f?r kvarlevan av detta folk, icke m?ste det v?r d?r?r synas alltf?r underbart ocks?f?r mig? s?ger HERREN Sebaot.

008:007 S?s?ger HERREN Sebaot: Se, jag skall fr?sa mitt folk ut ur b?de ?sterland och v?sterland

008:008 och l?ta dem komma och bos?ta sig i Jerusalem; och de skola vara mitt folk, och jag skall vara deras Gud, i sanning och r?ttf?rdighet.

008:009 S?s?ger HERREN Sebaot: Fatten mod, I som i denna tid h?ren dessa ord av samma profeters mun, som talade p?den tid d? grunden lades till HERREN Sebaots hus, templet som skulle byggas upp.

008:010 Ty f?re den tiden var m?nniskornas arbete l?nl?st och djurens arbete f?r?ngt; ingen hade n?gon ro f?r sina ov?rner, vare sig han gick ut eller in, ty jag eggade alla m?nniskor mot varandra.

008:011 Men nu ?r jag icke mer s?sinnad mot kvarlevan av detta folk som jag var i forna dagar, s?ger HERREN Sebaot.

008:012 Ty nu skall friden skaffa uts?de, vintr?det skall giva sin frukt, jorden skall giva sin gr?da, och himmelen skall giva sin dagg; och jag skall l?ta kvarlevan av detta folk f?r allt detta till sin arvedel.

008:013 Och det skall ske, att likasom I, b?de Juda hus och Israels hus, haven varit ett exempel som man har n?mnt, n?r man f?rbannade bland hedningarna, s?skolen I nu, d?jag har fr?sat eder, tv?rtom bliva n?mnda, n?r man v?signar. Frukten icke, utan fatten mod.

008:014 Ty s?s?ger HERREN Sebaot: Likasom jag, n?r edra f?der f?rt?nade mig, besl?t att g?ra eder ont, s?ger HERREN Sebaot, och icke sedan ?ngrade det,

008:015 s?har jag tv?rtom i denna tid beslutit att g?ra gott mot Jerusalem och Juda hus; frukten icke.

008:016 Men detta ?r vad I skolen g?ra: Talen sanning med varandra; domen r?tta och fridsamma domar i edra portar.

008:017 T?nken icke i edra hj?rtan ut ont mot varandra, och ?nsken icke falska eder; ty allt s?dant hatar jag, s?ger HERREN.

008:018 Och HERREN Sebaots ord kom till mig; han sade:

008:019 S?s?ger HERREN Sebaot: Fastedagarna i fj?rde, femte, sjunde och tionde m?naden skola f?r Juda hus bliva till fr?jd och gl?dje och till sk?na h?gtider. Men ?nsken sanning och frid.

008:020 S?s?ger HERREN Sebaot: ?nnu en g?ng skall det ske att folk skola komma hit och m?nga st?ders inv?nare;

008:021 och inv?narna i den ena staden skola g?till den andra och s?ga: ?Upp, l?tom oss g? ?stad och b?rfalla inf?r HERREN och s?ka HERREN Sebaot; jag sj?v vill ock g? ?stad.?

008:022 Ja, m?nga folk och m?ktiga hednafolk skola komma och s?ka HERREN Sebaot i Jerusalem och b?rfalla inf?r HERREN,

008:023 S?s?ger HERREN Sebaot: P?den tiden skall det ske att tio m?n av allahanda tungom?l som talas bland hednafolken skola fatta en judisk man i mantelfliken och s?ga: ?L?t oss g?med eder, ty vi hava h?rt att Gud ?r med eder.?

009:001 Detta ?r en utsaga som inneh?ller HERRENS ord ?ver Hadraks land; ocks?i Damaskus skall den sl?ned--ty HERREN har sitt ?ga p? andra m?nniskor s?v?r som p?Israels alla stammar.

009:002 Den drabbar ock Hamat, som gränsar därtill, s?ock Tyrus och Sion, d?r man ?r s?vis.

009:003 Tyrus byggde sig ett f?ste;
hon hopade silver s?som stoft
och guld s?som orenlighet p?gatan.

009:004 Men se, Herren skall ?ter g?ra henne fattig,
han skall bryta hennes murar ned i havet,
och hon sj?lv skall f?rt?ras av eld.

009:005 Askelon m?se det med fruktan,
och Gasa med stor b?van,
s?ock Ekron, ty dess hopp skall komma p?skam.
Gasa mister sin konung,
Askelon bliver en obebodd plats

009:006 Asdod skall bebos av en vanb?rdig hop;
s?skall jag utrota filist?ernas stolthet.

009:007 Men n?r jag har ryckt blodmaten ur deras mun
och styggelserna undan deras t?nder
d? skall ocks? av dem bliva en kvarleva ?r v?r Gud,
de skola bliva s?som stamfurstar i Juda,
och Ekrons folk skall bliva s?som jebus?erna.

009:008 Och jag skall sl? upp mitt l?ger till ett v?rn f?r mitt hus,
mot h?rar som komma eller g?,
och ej mer skall n?gon pl?gare komma ?ver dem;
ty jag vaktar nu med ?ppna ?gon.

009:009 Fr?jda dig storligen, du dotter Sion;
h?j jubelrop, du dotter Jerusalem.
Se, din konung kommer till dig;
r?ttf?rdig och segerrik ?r han.
Han kommer fattig, ridande p? en ?sna,
p? en ?ninnas f?re.

009:010 S?skall jag utrota vagnar Efraim
och h?star ur Jerusalem;
ja, stridens b?gar skola utrotas,
och han skall tala frid till folken.
Och hans herrad?me skall n?fr?n hav till hav,
och ifr?n floden intill jordens ?ndar.

009:011 F?r ditt f?rbundsblods skull vill jag ock
sl?ppa dina f?ngar fria ur gropan
d?r intet vatten finnes.

009:012 S?v?nden d? ?ter till edert f?ste,
I f?ngar som nu haven ett hopp.
Ja, det vare eder f?rkunnat i dag att jag vill giva eder
dubbelt igen.

009:013 Ty jag skall sp?na Juda s?som min b?ge
och l?gga Efraim s?som pil p?den,
och dina s?ner, du Sion, skall jag sv?nga
s?som spjut mot dina s?ner, du Javan,
och g?ra dig lik en hj?tes sv?rd.

009:014 Ja, HERREN skall uppenbara sig i h?jden,
och s?som en ljungeld skall hans pil fara ut;
Herren, HERREN skall st?ta i basunen,
och med sunnanstormar skall han draga fram.

- 009:015 HERREN Sebaot,
han skall beskärma dem;
de skola uppsluka sina fiender
och trampa deras slungstenar under fötterna;
under stridslarm skola de svärja
sina fiender såsom vin,
till dess de själva är o s?fulla av blod
som offerskärar och altarhärn.
- 009:016 Och HERREN, deras Gud,
skall på den tiden giva dem seger,
ty de är ju det folk
som han har till sin hjord.
Ja, ädelstenar är de i en krona,
stränder över hans land.
- 009:017 Huru stor bliver icke deras lycka,
huru stor deras höglighet!
Av deras såd skola ynglingar blomstra upp,
och jungfrur av deras vin.
- 010:001 HERREN mår i bedja om regn,
när våregnets tid är inne;
HERREN är det som sänder ljungeldarna.
Regn skall han då giva människorna i ymnigt mått,
gröda på marken här var och en.
- 010:002 Men husgudarnas tal är förförlighet,
spåsmånnens syner är lögn,
tomma drömmar är vad de tala,
och den tröst de giva är ett intet.
Därför måste folket draga handen såsom en förhjord
och fara illa, därför det går utan herde.
- 010:003 Mot herdarna är min vrede upptänd
och bockarna skall jag hemska.
Ja, HERREN Sebaot skall vända sig om
sin hjord, Juda hus,
och skall säga den
till en stolt stridshäst är sig.
- 010:004 Från den hjorden skall en hönsten komma,
från den en städjapelare,
från den en bärge till striden,
från den allt vad styresman heter.
- 010:005 Och de skola vara lika hjortar, som gå fram i striden,
likasom trampade de i orenlighet på gatan.
Ja, strida skola de, ty HERREN är med dem,
och ryttarna på sina hästar skola då komma på skam.
- 010:006 Jag skall giva styrka är Juda hus,
och är Josefs hus skall jag giva seger.
Jag skall i min barmhärtighet låta dem komma tillbaka,
och det skall bli såsom hade jag aldrig förkastat dem.
Ty jag är HERREN, deras Gud, och skall bärna dem.
- 010:007 Och Efraims mår skola bli lika hjortar,
och deras hjortan skola glädja sig såsom av vin.
Deras barn skola ock se det och bli glada;
deras hjortan skola fröda sig i HERREN.
- 010:008 Jag skall locka på dem och samla dem tillhopa,
ty jag förlössar dem;

och de skola bliva lika talrika som de fordom voro.

010:009 Och n? jag planterar ut dem bland folken,
skola de t?nka p? mig i fj?ran land;
och med sina barn skola de f?leva och komma tillbaka.

010:010 Ja, fr?n Egyptens land skall jag l?ta dem komma tillbaka
och fr?n Assur skall jag f?samla dem.
Sedan skall jag f?ra dem till Gileads land och till Libanon;
och d?r skall icke finnas rum nog f?r dem.

010:011 Han skall draga fram genom havet p?en tr?ng v?g,
b?jorna i havet skall han sl?ned,
och alla Nilflodens djup skola torka ut.
S? skall Assurs stolthet bliva nedbruten
och spiran tagen ifr?n Egypten.

010:012 Men dem skall jag g?ra starka i HERREN,
och i hans namn skola de g?fram, s?ger HERREN.

011:001 ?ppna dina d?rrar, Libanon,
ty eld skall nu f?t?ra dina cedrar.

011:002 J?mra dig, du cypress, ty cedern m?ste falla,
de h?rliga tr?den skola f?ddas.
J?mren eder, I Basans ekar,
ty skogen, den ogenomtr?ngliga, varder f?ld.

011:003 H?r huru herdarna j?mra sig, n? deras h?rlighet bliver f?dd!
H?r huru de unga lejonerna ryta,
n? Jordanbygdens sn? varda f?dda!

011:004 S?sade HERREN, min Gud: ?Bliv en herde f?r slaktf?ren,
011:005 ty deras k?pare slakta dem utan all f?rsyn, och deras s?jare
s?ga: 'Lovad vare HERREN att jag bliver allt rikare.' Ej heller
skonas de av sina egna herdar.?

011:006 ?Se, jag vill nu icke mer skona landets inbyggare?, s?ger
HERREN, ?utan l?ta m?nniskorna falla i varandras hand och i sina
konungars hand, och dessa skola f?rd?va landet, och jag skall
icke r?dda n?gon ur deras hand.?

011:007 S? blev jag en herde f?r slaktf?ren, de arma f?ren. Och jag tog
mig tv?stavar, den ena kallade jag Ljuvlig ro, den andra
kallade jag Endr?kt; och jag vaktade s?f?ren

011:008 Men sedan jag inom en m?nad hade f?rgjort de tre herdarna, blev
jag led vid f?ren, likasom ock deras sinne var avogt mot mig.

011:009 D?sade jag: ?Jag vill icke mer vara eder herde. Vad som vill
d?, det m?d?, och vad som vill f?rg?s, det m?f?rg?s; och de
som sedan bliva kvar m? ?ta varandras k?tt.?

011:010 S?tog jag min stav Ljuvlig ro och br?t s?nder den, till att
uppl?sa det f?rbund som jag hade slutit med alla folk.

011:011 Och n? detta nu p?den dagen blev uppl?st, f?rnummo de arma
f?ren, som aktade p? mig, att det var HERRENS ord.

011:012 D?refter sade jag till dem: ?Om I s?finnen f?r gott, s?given
mig min l?n; varom icke, m?det s?vara.? Och de v?gde upp
trettio siklar silver s?som l?n ? mig.

011:013 D?sade HERREN till mig: ?Kasta det ? krukmakaren?-det
h?rliga pris vartill jag hade blivit v?derad av dem! Och jag
tog de trettio silversiklarna och kastade dem i HERRENS hus ?
krukmakaren.

011:014 D?refter br?t jag s?nder min andra stav, Endr?kt, till att
uppl?sa broderskapet mellan Juda och Israel.

011:015 Och HERREN sade till mig: ?Tag dig nu redskap s?som en of?nufftig herde;

011:016 ty se, jag vill l?ta en herde uppst?i landet, som icke v?rdar sig om de f?r som h?lla p?att f?rg?s, icke upps?ker det f?rskingrade, icke helar det sargade, icke s?rjer f?r det som ? helbr?gda, utan allenast ?er k?ttet av de feta och river s?nder kl?varna p?dem.?

011:017 Ve ?ver denne ov?rdige herde,
som ?vergiver sin hjord!
M?ett sv?rd tr?ffa hans arm
och hans h?gra ?ga!
M?hans arm alldeles f?rtvina
och hans h?gra ?ga
f?rm?kas i grund!

012:001 Detta ? en utsaga som inneh?ler HERRENS ord ?ver Israel.

S?s?ger HERREN, han som har utsp?nt himmelen och grundat jorden och danat m?nniskans ande i henne:

012:002 Se, jag skall g?ra Jerusalem till an berusningens kalk f?r alla folk runt omkring; j?mv? ?ver Juda skall det komma, n?r Jerusalem bliver bel?grat.

012:003 Och det skall ske p?den tiden att jag skall g?ra Jerusalem till en lyftsten f?r alla folk; var och en som f?rs?ker lyfta den skall illa sarga sig d?r?. Och alla jordens folk skola f?samla sig mot det.

012:004 P?den tiden, s?ger HERREN, skall jag sl?alla h?star med f?rvirring och deras ryttare med vanvett. Men ?ver Juda hus skall jag uppl?ta mina ?gon, n?r jag bland hednafolken sl?r alla h?star med blindhet.

012:005 D?skola Juda stamfurstar s?ga i sina hj?tan: ?Jerusalems inv?hare ?ro v? styrka, genom HERREN Sebaot, sin Gud.?

012:006 P?den tiden skall jag l?ta Juda stamfurstar bliva s?som brinnande fyrfat bland ved, och s?som eldbloss bland halmk?var, s?att de f?rbr?nna alla folk runt omkring, b?de ? h?ger och ? v?ster; men Jerusalem skall framgent trona p?sin plats, d?r Jerusalem nu ?.

012:007 Och f?rst skall HERREN giva seger ?r Juda hyddor, f?r att icke Davids hus och Jerusalems inv?hare skola tillr?kna sig st?re ?ra ?n Juda.

012:008 P?den tiden skall HERREN besk?ma Jerusalems inv?hare; den skr?pligaste bland dem skall p?den tiden vara s?som David, och Davids hus skall vara s?som ett gudav?sen, s?som HERRENS ?ngel framf?r dem.

012:009 Och jag skall p?den tiden s?tta mig i sinnet att f?rg?ra alla folk som komma mot Jerusalem.

012:010 Men ?ver Davids hus
och ?ver Jerusalems inv?hare
skall jag utgjuta en n?dens och b?nens ande,
s?att de se upp till mig,
och se vem de hava stungit.
Och de skola h?lla d?dsklagan efter honom,
s?som man h?ller d?dsklagan efter ende sonen,

och skola bittert s?ja honom,
s?som man s?jer sin f?stf?dde.

012:011 Ja, p?den tiden skall i Jerusalem h?llas stor d?dsklagan, s?dan
den var, som h?lls i Hadadrimmon p?Megiddons sl?tt.

012:012 Och sl?kterna i landet skola h?lla d?dsklagan var f?r sig:
Davids hus sl?kt f?r sig, och dess kvinnor f?r sig, Natans hus'
sl?kt f?r sig, och dess kvinnor f?r sig,

012:013 Levi hus' sl?kt f?r sig, och dess kvinnor f?r sig, Simeis sl?kt
f?r sig, och dess kvinnor f?r sig;

012:014 s?ock alla ?vriga sl?kter var f?r sig, och deras kvinnor f?r
sig.

013:001 P?den tiden skola Davids hus och Jerusalems inv?nare f?en
?ppen brunn, till att avtv?sin synd och orenhet.

013:002 Och det skall ske p?den tiden, s?ger HERREN Sebaot, att jag
skall utrota avgudarnas namn ur landet, s?att de icke mer skola
n?mnas; profeterna och orenhetens ande skall jag ock skaffa bort
ur landet.

013:003 Och det skall ske, att om n?gon d?refter upptr?der s?som profet,
s?skola hans egna f?r?drar, hans fader och moder, s?ga till
honom: ?Du kan icke f?leva, du som talar l?gn i HERRENS namn.?
Och hans egna f?r?drar, hans fader och moder, skola stinga
ihj? honom, n?r han vill profetera.

013:004 Och det skall ske p?den tiden att alla profeter skola blygas
f?r sina syner, n?r de vilja profetera; och f?r att icke bliva
r?da skola de icke mer kl?da sig i mantel av h?r.

013:005 Och var och en av dem skall s?ga: ?Jag ? ingen profet, en
?kerman ? jag; redan i min ungdom blev jag k?pt till tr?r.?

013:006 Och om man d?fr?gar honom: ?Vad ? det f?r s?r du har p?din
kropp?? s?skall han svara: ?Dem har jag f?tt d?hemma, hos
mina n?rmaste.?

013:007 Sv?rd, upp mot min herde,
mot den man som fick st?mig n?ra!
s?ger HERREN Sebaot.
M?herden bliva slagen,
s?att f?ren f?rskingras;
ty jag vill nu v?nda min hand mot de svaga.

013:008 Och det skall ske i hela landet, s?ger HERREN,
att tv?tredjedelar d?r skola utrotas och f?rg?;
allenast en tredjedel skall d?r l?mnas kvar.

013:009 Och den tredjedelen skall jag l?ta g?genom eld;
jag skall luttra dem, s?som man luttrar silver,
och pr?va dem, s?som man pr?var guld.
S?skola de ?kalla mitt namn,
och jag skall b?nh?ra dem.
Jag skall s?ga: ?Detta ? mitt folk.?
Och det skall svara: ?HERREN ? min Gud.?

014:001 Se, en dag skall komma, en HERRENS dag, d?man i dig skall
utskifta byte.

014:002 Ty jag skall f?rsamla alla folk till strid mot Jerusalem; och
staden skall intagas, och husen skola plundras och kvinnorna
sk?ndas. Och h?ften av folket i staden skall f?ras bort i
f?ngenskap. Men ?erstoden d?rav skall icke bliva utrotad ur
staden;

014:003 ty HERREN skall draga ut och strida mot de folken, såsom han stridde för pödrabningens dag.

014:004 Och han skall den dagen stå med sina fötter på Oljeberget, gentemot Jerusalem, österut; och Oljeberget skall ränna mitt itu, mot öster och väster, till en mycket stor dal, i det att ena hälften av berget viker undan mot norr, och andra hälften drävs mot söder.

014:005 Och I skolen fly ned i dalen mellan mina berg, ty dalen mellan bergen skall ränna ända till Asel; I skolen fly, såsom I flydden för jordbevningen i Ussias, Juda konungs, tid. Det skall HERREN, min Gud, komma, ja, du själv och alla heliga med dig.

014:006 Och det skall ske på den dagen att ljuset skall bli borta, ty himmelljuset skola försvinnas.

014:007 Och det bliver en dag som är ensam i sitt slag, och som är känd av HERREN, en dag det varken är dag eller natt, en dag det bliver ljus, när aftonen kommer.

014:008 Och det skall ske på den tiden att rinnande vatten skola utgå från Jerusalem, ena hälften mot östra havet och andra hälften mot Västra havet; både sommar och vinter skall det vara så.

014:009 Och HERREN skall då vara konung över hela jorden; ja, på den tiden skall HERREN vara en, och hans namn ett.

014:010 Hela landet från Geba till Rimmon, söder om Jerusalem, skall då förvandlas till en slättmark; men själva staden skall trona på sin höjd, och sträcka sig från Benjaminsporten ända till den plats där den förra porten stod, till Hinnporten och Hananeltornet och till de kungliga vinpressarna;

014:011 och folket skall bo där i ro och icke mer givas till spillo, ty Jerusalem skall trona i trygghet.

014:012 Men denna hemsökelse skall HERREN låta drabba alla de folk som drogo ut för att strida mot Jerusalem: han skall låta deras kätt ruttna, medan de ännu stå på sina fötter; deras ögon skola ruttna i sina höror och deras tunga skall ruttna i deras mun.

014:013 Och det skall ske på den tiden att HERREN skall sända en stor förvirring bland dem; de skola bära hand på varandra, och den enes hand skall lyftas mot den andres.

014:014 Också Juda skall strida mot Jerusalem. Och skatter skola samlas tillhoppa från alla folk runt omkring: guld, silver och kläder i stor myckenhet.

014:015 En likadan hemsökelse skall också drabba hästar, muldjur, kameler, åsnor och alla andra djur som finnas där i landet.

014:016 Och det skall ske att alla återblivna ur alla de folk som kommo mot Jerusalem skola åter för draga ditupp, för att tillbedja konungen HERREN Sebaot, och för att fira löshyddohögstiden.

014:017 Men om någon av jordens folkstammar icke drager upp till Jerusalem, för att tillbedja konungen HERREN Sebaot, det skall över den icke komma något regn.

014:018 Om Egyptens folkstam icke drager öst och kommer ditupp, så skall ej heller över den komma regn. Detta bliver den hemsökelse som HERREN skall låta drabba de folk som icke draga upp för att fira löshyddohögstiden.

014:019 Ja, så skall Egypten drabbas av sin synd, så skola också alla andra folk drabbas av sin synd, om de icke draga upp för att

fira I?hyddoh ?gtiden.

014:020 P?den tiden skall p?h?starnas bj?llror st?att I?sa: ?Helgad
? HERREN?, och grytorna i HERRENS hus skola vara s?som
offersk?arna framf? altaret.

014:021 Och var gryta i Jerusalem och Juda skall vara helgad ? HERREN
Sebaot, s?att var och en som vill offra kan komma och taga en
s?dan och koka i den. Och ingen kanan?skall mer finnas i HERREN
Sebaots hus, p?den tiden.

Malaki

001:001 Detta ? en utsaga som inneh?ler HERRENS ord till Israel genom
Malaki.

001:002 Jag har bevisat eder k?lek, s?ger HERREN. Nu fr?gen I: ?Varmed
har du d?bevisat oss k?lek??

Esau var ju en broder till Jakob,
s?ger HERREN,
och jag ?skade Jakob,
001:003 men Esau hatade jag;
d?f? gjorde jag hans berg till en ?demark
och hans arvedel till ett hemvist f? ?knens schakaler.

001:004 Om nu Edom s?ger: ?Ja, vi ?o f?st?da, men vi skola ?ter bygga
upp det ?delagda?, s?svarar HERREN Sebaot:

?V? m?de bygga upp,
men jag skall ?ter riva det ned,
och s?skall man f?kalla det 'ogudaktighetens land'
och 'det folk p?vilket HERREN
evinnerligen vredgas'.

001:005 I skolen f?se det med egna ?gon,
och d?skolen I s?ga:
'HERREN ? stor
ut?ver Israels gr?nser.'

001:006 En son skall hedra sin fader och en t?nare sin herre. Om nu
jag ? fader, var ? d?den heder, som skulle visas mig? Och om
jag ? en herre, var ? d?den fruktan som man skulle hava f?
mig?--s?s?ger HERREN Sebaot till eder, I pr?ster, som
f?rakten mitt namn. Nu fr?gen I: ?Varmed hava vi d?visat
f?rakt f? ditt namn??

001:007 Jo, d?med att I b?ren fram ov?rdig spis p?mitt altare. ?ter
fr?gen I: ?P?vad s?t hava vi betett oss ov?rdigt mot dig??
Jo, i det att I t?nken: ?HERRENS bord beh?ver man icke mycket
akta.?

001:008 N? i f?ren fram ett offerdjur som ? blint, d?r?knen I s?dant
icke f? ont; n? i f?ren fram ett som ? lytt eller svagt, d?
r?knen I ej heller s?dant f? ont. Kom med n?got s?dant till
din st?th?lare, s?f? du se om han tager gunstigt emot dig
och bliver dig bev?gen, s?ger HERREN Sebaot.

001:009 B?nfallen allts?nu inf? Gud att han m?bliva oss n?dig. Kan
han v? vara eder bev?gen, d?I haven beg?t s?dant? s?ger
HERREN Sebaot.

- 001:010 Ack att bland eder finnes någon som ville stänga tempeldörarna, så att I icke långa frögäves upptända eder eld på mitt altare! Jag har icke behag till eder, säger HERREN Sebaot, och till offergåvor av eder hand har jag icke lust.
- 001:011 Från solens uppgång ända till dess nedgång är ju mitt namn stort bland folken, och överallt frambringas rökoffer och rena offergåvor till mitt namn; ja, mitt namn är stort bland folken, säger HERREN Sebaot.
- 001:012 Men I ohelgen det, i det att I säga: Herrens bord kan man göra frösumma, och den spis som gives därtill behöver man icke mycket akta.
- 001:013 Ja, I säga: Icke är det mådan värt!, och så handhaven I det vanvördigt, säger HERREN Sebaot.

När I alltså frambringa eder offergåva, då fören I fram vad som är rått, och vad som är lytt och svagt. Skulle jag hava behag till sådana gåvor av eder hand? säger HERREN.

- 001:014 Nej, förbannad vare den bedragare, som i sin hjord har ett djur av hankön, men ändå, när han har gjort ett läte, offerar till Herren ett djur som icke duger. Ty jag är en stor konung, säger HERREN Sebaot, och mitt namn är fruktansvärt bland folken.

- 002:001 Därför kommer nu följande bud till eder, I präster.
- 002:002 Om I icke hörsammen det och akten därpå, så att I given mitt namn ära, säger HERREN Sebaot, så skall jag sända förbannelse över eder och förbanna edra värsignelser; ja, jag har redan förbannat dem, eftersom I icke akten därpå.
- 002:003 Se, jag skall låta min näpst drabba eder avkomma, och jag skall kasta orenlighet i ansiktet på eder, orenligheten efter edra hängtidsoffer; ja, I skolen själva bliva kastade i denna.
- 002:004 Däskolen I först att jag har sagt till eder detta bud, för att mitt förbund med Levi skall bestå, säger HERREN Sebaot.
- 002:005 Jag hade ett förbund med honom, och däri var liv och frid. Sådan gav jag till honom, för att han skulle frukta mig; och han fruktade mig och bådade för mitt namn.
- 002:006 Rätt undervisning var i hans mun, och ingen orätt fanns på hans läppar; fridsamt och redligt vandrade han i min umgängelse och omvände många från missgärning.
- 002:007 Ty prästens läppar skola förvara kunskap, och undervisning skall man hämta ur hans mun; han är ju HERREN Sebaots sändebud.
- 002:008 Men I haven vikit av ifrången; genom eder undervisning haven I kommit många på fall. I haven fördrövat förbundet med Levi, säger HERREN Sebaot.
- 002:009 Därför har ock jag gjort eder föraktade och låga i allt folkets ögon, eftersom I icke hållen mina vägar, utan haven anseende till personen, när I handhaven undervisningen.

- 002:010 Hava vi icke alla en och samma fader? Har icke en och samma Gud skapat oss? Varför handla vi därtill mot varandra och bryta våra fädrens förbund?
- 002:011 Juda har handlat trolöst, och styggelse är bedriven i Israel och i Jerusalem; ty Juda har oskärat HERRENS helgedom, den som han äskar, och de hava tagit till äkta kvinnor som dyrka främmande gudar.
- 002:012 Hos den man som såg till mig HERREN utrota var levande själ ur Jakobs hyddor, jämväl den som frambringa offergåvor till HERREN Sebaot.

002:013 Och ännu något annat gäfen I: I vilken, att HERRENS altare
håjjes med tårar, med gråt och klagan, så att han icke mer vill
se till offergåvorna, ej heller med värbag kan taga emot något
ur eder hand.

002:014 Nu frågen I: Huru sä? Jo, HERREN var ju vittne mellan dig och
din ungdoms hustru, henne som du nu har varit trolös emot,
fastän hon är din maka, din äkta hustru.

002:015 Hava vi då icke en och samma skapare, den i vilkens hand det
står att vår ande bevaras? Och vad vill nu denne ene? Han
vill ju hava ett gudaktigt släkte. Tagen eder därför vår till
vara, så att ingen bliver trolös mot sin ungdoms hustru.

002:016 Ty jag hatar äktenskapsskillnad, säger HERREN, Israels Gud, och
att man håjjer sig i värld såsom i en överklädning, säger HERREN
Sebaot. Tagen eder därför vår till vara, så att I icke bliven
trolösa.

003:017 I tråten ut HERREN med edert tal. Nu frågen I: Varmed tråta
vi då ut honom? Jo, därmed att I sägen: Den som gåt ont är
ändögod i HERRENS ägon, och till sådana har han behag. Ty
varför kommer icke eljest domens Gud?

003:001 Se, jag skall sånda ut min ängel,
och han skall bereda väg för mig.
Och med hast skall han komma till sitt tempel,
den Herre, som I ästunden,
ja, förbundets ängel som I begäfen,
se, han kommer,
säger HERREN Sebaot.

003:002 Men vem kan uthäda hans tillkommelses dag,
och vem kan bestä, när han uppenbarar sig?
Ty han skall vara såsom en guldsmeds eld
och såsom valkares såpa.

003:003 Och han skall stå sig ned och smäta silvret och rena det; han
skall rena Levi söner och luttra dem såsom guld och silver; och
sedan skola de frambrä till HERREN offergåvor i rättfärdighet.

003:004 Och Juda offergåvor och Jerusalems skola då behaga HERREN vår,
likasom i forna dagar och i förgångna är.

003:005 Ja, jag skall komma till eder för att hålla dom, och jag skall
vara ett snarfärdigt vittne mot trollkarlar, äktenskapsbrytare
och menedare, så ock mot dem som förhålla dagakarlen hans I,än,
eller förtrycka änkans och den faderlöse eller vränga rätten för
frömlingen, men icke frukta mig, säger HERREN Sebaot.

003:006 Ty jag, HERREN, har icke förändrats, och I, Jakobs barn, haven
icke heller hått upp:

003:007 allt ifrån edra fäders dagar haven I vikit av ifrån mina stadgar
och icke hållit dem.

Vänden om till mig, så vill jag vända om till eder, säger HERREN
Sebaot. Nu frågen I: Varutinnan skola vi vända om??

003:008 Menen I då att en mänsklig för råva från Gud? Ty I råven ju
från mig. Äter frågen I: För vad sått hava vi råvat från dig??
Jo, i fråga om tionden och offergåden.

003:009 Förbannelse har drabbat eder, men ändrån I från mig, så
många I ären.

003:010 Fåren full tionde till föräldshuset, så att i mitt hus finnes
mat, och präven så hurudan jag sedan bliver, säger HERREN
Sebaot. För visso skall jag då öppna himmelens fönster över eder

och utgjuta över eder riklig väsignelse.

003:011 Och jag skall n psa gr shopporna för eder, s att de icke mer fördärva eder frukt p marken; ej heller skola edra vintr d mer sl fel p f ttet, säger HERREN Sebaot.

003:012 Och alla folk skola prisa eder s la, ty edert land skall då vara ljuvligt, säger HERREN Sebaot.

003:013 I haven talat h rda ord mot mig, säger HERREN. Nu frågen I:  Vad hava vi d med varandra talat mot dig??

003:014 I haven sagt:  Det   f r ngt att tjäna Gud. Eller vad vinning hava vi därav att vi hålla vad han har bjudit oss h lla, och därav att vi g i sorgdr kt inför HERREN Sebaot?

003:015 Nej, de fr cka vilja vi nu prisa s la; ty de som göra vad ogudaktigt   bliva uppr ttade, de g fria, huru de än fresta Gud.?

003:016 Men därunder hava ocks de som frukta HERREN talat med varandra; och HERREN har aktat p dem och h rt dem, och en minnesbok har blivit skriven inför hans ansikte, till  minnelse av dessa som frukta HERREN och tänka p hans namn.

003:017 Och dessa, säger HERREN Sebaot, skall jag hava såsom min egendom p den dag d jag utf r mitt verk; och jag skall skona dem, såsom en fader skonar sin son som tjänar honom.

003:018 Och I skolen d  ter f se vilken skillnad det   mellan den rättfärdige och den ogudaktige, mellan den som tjänar Gud och den som icke tjänar honom.

004:001 Ty se, dagen kommer, och den skall brinna såsom en ugn. D  skola alla fr cka m niskor och alla som göra vad ogudaktigt   bliva lika str , och dagen, den som kommer, skall f br nna dem, säger HERREN Sebaot, s att varken rot eller krona lämnas kvar av dem.

004:002 Men för eder, I som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol g upp med l kedom under sina vingar. D skolen I slippa ut och hoppa såsom kalvar, som hava varit instängda i stallet.

004:003 Och de ogudaktiga skolen I trampa ned, ty de skola bliva såsom aska under edra fötter, p den dag d jag utf r mitt verk, säger HERREN Sebaot.

004:004 T nken p Moses lag, min tjänares,   vilken jag p Horeb gav stadgar och r tter f r hela Israel.

004:005 Se, jag skall sända till eder profeten Elia, f r n HERRENS stora och fruktansvärda dag kommer.

004:006 Och han skall vända f dernas hjärtan till barnen, och barnens hjärtan till deras f der, för att jag icke, när jag kommer, skall sl landet med tillspillogivning.

Evangelium enligt Matteus

001:001 Detta   Jesu Kristi, Davids sons, Abrahams sons, släkttavla.

001:002 Abraham födde Isak, Isak födde Jakob, Jakob födde Judas och hans br der;

- 001:003 Judas födde Fares och Sara med Tamar, Fares födde Esrom, Esrom födde Aram;
- 001:004 Aram födde Aminadab, Aminadab födde Naasson, Naasson födde Salmon;
- 001:005 Salmon födde Boes med Rakab, Boes födde Jobed med Rut, Jobed födde Jessai;
- 001:006 Jessai födde David, konungen, David födde Salomo med Urias' hustru;
- 001:007 Salomo födde Roboam, Roboam födde Abia. Abia födde Asaf;
- 001:008 Asaf födde Josafat, Josafat födde Joram, Joram födde Osias;
- 001:009 Osias födde Joatam, Joatam födde Akas, Akas födde Esekias;
- 001:010 Esekias födde Manasses, Manasses födde Amos, Amos födde Josias;
- 001:011 Josias födde Jekonias och hans br der, vid den tid d folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien.
- 001:012 Sedan folket hade blivit bortfört i fångenskap till Babylonien, födde Jekonias Salatiel, Salatiel födde Sorobabel;
- 001:013 Sorobabel födde Abiud, Abiud födde Eljakim, Eljakim födde Asor;
- 001:014 Asor födde Sadok, Sadok födde Akim, Akim födde Eliud;
- 001:015 Eliud födde Eleasar, Eleasar födde Mattan, Mattan födde Jakob;
- 001:016 Jakob födde Josef, Marias man, och av henne föddes Jesus, som kallas Kristus.
- 001:017 S utg ra sl ktlederna från Abraham intill David tillsammans fjorton leder, och från David intill dess att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien fjorton leder, och från det att folket blev bortfört i fångenskap till Babylonien intill Kristus fjorton leder.
- 001:018 Med Jesu Kristi födelse gick det s till.
- Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad med Josef, befanns hon, fr r n de kommo tillsammans, vara havande av helig ande.
- 001:019 Nu var Josef, hennes man, en r tsinnig man och ville icke utsätta henne for van a; d r t beslöt han att hemligen skilja sig från henne.
- 001:020 Men n r han hade fått detta i sinnet, se, d visade sig i drömmen en Herrens  ngel för honom och sade:  Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru; ty det som   avlat i henne   av helig ande.
- 001:021 Och hon skall föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall fr sa sitt folk ifrån deras synder.?
- 001:022 Allt detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade:
- 001:023  Se, jungfrun skall bliva havande och föda en son, och man skall giva honom namnet Emmanuel? (det betyder Gud med oss).
- 001:024 När Josef hade vaknat upp ur s nmen, gjorde han som Herrens  ngel hade befallt honom och tog sin hustru till sig.
- 001:025 Och han kände henne icke, fr r n hon hade fått en son; och honom gav han namnet Jesus.
- 002:001 När nu Jesus var född i Betlehem i Judeen, p konung Herodes' tid, d kommo vise m n från  sterns länder till Jerusalem
- 002:002 och sade:  Var   den nyfödde judakonungen? Vi hava nämligen sett hans stjärna i  stern och hava kommit för att giva honom vår hyllning.?
- 002:003 När konung Herodes h rde detta, blev han förskräckt, och hela Jerusalem med honom.
- 002:004 Och han församlade alla överstepräster och skriftlärde bland

folket och frågade dem var Messias skulle fådas.
002:005 De svarade honom: I Betlehem i Judeen; ty så är skrivet genom profeten:
002:006 'Och du Betlehem, du judiska bygd, ingalunda är du minst bland Juda furstar, ty av dig skall utgå en furste som skall vara en herde för mitt folk Israel.'?

002:007 De kallade Herodes hemligen till sig de vise männen och utfrågade dem noga om tiden då stjärnan hade visat sig.
002:008 Sedan lät han dem fara till Betlehem och sade: Faren i stad och forsken noga efter barnet; och när I haven funnit det, så låt mig veta detta, för att också jag må komma och giva det min hyllning.?

002:009 När de hade hört konungens ord, foro de i stad; och se, stjärnan som de hade sett i i stjärn gick framför dem, till dess att den kom över det ställe där barnet var. Där stannade den.
002:010 Och när de sågo stjärnan, uppfylldes de av mycket stor glädje.
002:011 Och de gingo in i huset och fingo se barnet med Maria, dess moder. De föll ned och gävo det sin hyllning; och de togo fram sina skatter och framburo i det skänker: guld, rökelse och myrra.
002:012 Sedan fingo de, genom en uppenbarelse i drömmen, befallning att icke återvända till Herodes; och de drogo så en annan väg tillbaka till sitt land.

002:013 Men när de hade dragit i stad, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef och sade: Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och fly till Egypten, och bliv kvar där, till dess jag säger dig till; ty Herodes tänker söka efter barnet för att förgöra det.?

002:014 Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig om natten, och drog bort till Egypten.
002:015 Där blev han kvar intill Herodes' död, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade: Ut ur Egypten kallade jag min son.?

002:016 När Herodes nu såg att han hade blivit gäckad av de vise männen, blev han mycket vred. Och han sände i stad och lät döda alla de gossebarn i Betlehem och hela området där omkring, som voro två till gamla och därunder, detta enligt den uppgift om tiden, som han hade fått genom att utfråga de vise männen.

002:017 Då fullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade:
002:018 Ett rop hördes i Rama, gråt och mycken jänmer; det var Rakel som begrät sina barn, och hon ville icke låta trösta sig, eftersom de icke mer voro till.?

002:019 Men när Herodes var död, se, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för Josef, i Egypten,
002:020 och sade: Stå upp och tag barnet och dess moder med dig, och begiv dig till Israels land; ty de som traktade efter barnets liv äro nu döda.?

002:021 Då stod han upp och tog barnet och dess moder med sig, och kom så till Israels land.
002:022 Men när han hörde att Arkelaus regerade över Judeen; efter sin fader Herodes, fruktade han att begiva sig dit; och på grund av

en uppenbarelse i drömmen drog han bort till Galileens bygder.
002:023 Och när han hade kommit dit, bosatte han sig i en stad som hette
Nasaret, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom
profeterna, att han skulle kallas nasar?

003:001 Vid den tiden uppträdde Johannes döparen och predikade i Judeens
öken

003:002 och sade: Öfver bättring, ty himmelriket är nära?

003:003 Det var om denne som profeten Esaias talade, när han sade:
Här röstet av en som ropar i öknen:
'Bereden vägen för Herren,
gören stigarna jämna för honom.'

003:004 Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en lädergördel om
sina ländor, och hans mat var gräshoppor och vildhonung.

003:005 Och från Jerusalem och hela Judeen och hela trakten omkring
Jordan gick därför folket ut till honom

003:006 och låt döpa sig av honom i floden Jordan, och bekände därvid
sina synder.

003:007 Men när han såg många farisäer och sadducäer komma för att låta
döpa sig, sade han till dem: Är huggormars avfäda, vem har
ingivit eder att såka komma undan den tillståndande vredesdomen?

003:008 Bären därför sådan frukt som tillhör bättringen.

003:009 Och menen icke att I kunnen säga vid eder själva: 'Vi hava ju
Abraham till fader'; ty jag säger eder att Gud av dessa stenar
kan uppväcka barn åt Abraham.

003:010 Och redan är yxan satt till roten på träden; så bliver därför
trädet som icke bär god frukt avhugget och kastat i elden.

003:011 Jag döper eder i vatten till bättring, men den som kommer efter
mig, han är starkare än jag, och jag är icke ens värdig att bära
hans skor; han skall döpa eder i helig ande och eld.

003:012 Han har sin kastsko i handen, och han skall noga rensa sin
loge och samla in sitt vete i ladan; men agnarna skall han
bränna upp i en eld som icke utsläcket?

003:013 Därefter kom Jesus från Galileen till Johannes, vid Jordan, för
att låta döpa sig av honom;

003:014 men denne ville hindra honom och sade: Jag behöfve döpas av
dig, och du kommer till mig??

003:015 Dösvarede Jesus och sade till honom: Låt det nu ske; ty det
hörves oss att så uppfylla all rättfärdighet. Dörtillstodde han
honom det.

003:016 Och när Jesus var döpt, steg han strax upp ur vattnet; och se,
dörtöpnades himmelen, och han såg Guds Ande sänka sig ned såsom
en duva och komma över honom.

003:017 Och från himmelen kom en röst, som sade: Denne är min älskade
Son, i vilken jag har funnit behag?

004:001 Därefter blev Jesus av Anden förd upp i öknen, för att han
skulle frestas av djävulen.

004:002 Och när han hade fastat i fyrtio dagar och fyrtio nätter, blev
han omsider hungrig.

004:003 Dörtredde frestaren fram och sade till honom: Är du Guds Son,
så bjud att dessa stenar bliva bröd?

004:004 Men han svarade och sade: Det är skrivet: 'Människan skall leva
icke allenast av bröd, utan av allt det som utgår av Guds mun.'

004:005 Därefter tog djävulen honom med sig till den heliga staden och
stälde honom upp på helgedomens mur

004:006 och sade till honom: 'Är du Guds Son, så kasta dig ned; det är ju skrivet:
'Han skall giva sina änglar befallning om dig,
och de skola bära dig på händerna,
så att du icke stöter din fot mot någon sten.'?

004:007 Jesus sade till honom: 'Det är också skrivet: 'Du skall icke fresta Herren, din Gud.'?

004:008 Äter tog djävulen honom med sig, upp på ett mycket högt berg,
och visade honom alla riken i världen och deras höglighet

004:009 och sade till honom: 'Allt detta vill jag giva dig, om du faller ned och tillbeder mig.'?

004:010 Då sade Jesus till honom: 'Gå bort, Satan; ty det är skrivet:
'Herren, din Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjäna.'?

004:011 Då låmnade djävulen honom; och se, änglar trädde fram och betjänade honom.

004:012 Men när han hörde att Johannes hade blivit satt i fångelse, drog han sig tillbaka till Galileen.

004:013 Och han låmnade Nasaret och begav sig till Kapernaum, som ligger vid sjön, på Sabulons och Neftalims område, och bosatte sig där,

004:014 för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade:

004:015 'Sabulons land och Neftalims land,
trakten till havet till,
landet på andra sidan Jordan,
hedningarnas Galileen--

004:016 det folk som där satt i mörker
fick se ett stort ljus;
ja, de som sutto i dödens skugga,
för dem gick upp ett ljus.'?

004:017 Från den tiden begynte Jesus predika och säga: 'Gåren bättring, ty himmelriket är nära.'?

004:018 Då han nu vandrade utmed Galileiska sjön, fick han se två bröder,
Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder, kasta ut nät i sjön, ty de voro fiskare.

004:019 Och han sade till dem: 'Följ mig så skall jag göra eder till människofiskare.'?

004:020 Strax låmnade de näten och följde honom.

004:021 När han hade gått därifrån ett stycke längre fram, fick han se två andra bröder, Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de jämt sin fader Sebedeus sutto i båten och ordnade sina nät; och han kallade dem till sig.

004:022 Och strax låmnade de båten och sin fader och följde honom.

004:023 Och han gick omkring i hela Galileen och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet bland folket.

004:024 Och ryktet om honom gick ut över hela Syrien, och man följde till honom alla sjuka som voro hemsträta av olika slags lidanden och plågor, alla som voro besatta eller måradsrasande eller lama; och han botade dem.

004:025 Och honom följde mycket folk ifrån Galileen och Dekapolis och Jerusalem och Judeen och från landet på andra sidan Jordan.

005:001 När han nu såg folket, gick han upp på berget; och sedan han

- hade satt sig ned, trådde hans lärjungar fram till honom.
- 005:002 Döpnade han sin mun och undervisade dem och sade:
- 005:003 Saliga är de som är fattiga i anden, ty dem har himmelriket till.
- 005:004 Saliga är de som sörja, ty de skola bliva tröstade.
- 005:005 Saliga är de saktmodiga, ty de skola besitta jorden.
- 005:006 Saliga är de som hungra och törsta efter rättfärdighet, ty de skola bliva mättade.
- 005:007 Saliga är de barmhärtiga, ty dem skall vederfaras barmhärtighet.
- 005:008 Saliga är de renhjärtade, ty de skola se Gud.
- 005:009 Saliga är de fridsamma, ty de skola kallas Guds barn.
- 005:010 Saliga är de som lida förföljelse för rättfärdighets skull, ty dem har himmelriket till.
- 005:011 Ja, saliga är den lärnare, när människorna för min skull smäda och förfölja eder och sanningslöst säga allt ont mot eder.
- 005:012 Glädjens och fröjden eder, ty eder lärnare är stor i himmelen. Själv följde man ju ock profeterna, som voro före eder.
- 005:013 I är den jordens salt; men om saltet mister sin söta, varmed skall man då giva det söta igen? Till intet annat duger det än till att kastas ut och trampas ned av människorna.
- 005:014 I är den världens ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg?
- 005:015 Ej heller tänds man ett ljus och sätter det under skåpan, utan man sätter det på ljusstaken, så att det lyser för alla dem som är i huset.
- 005:016 På samma sätt måste edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisar eder Fader, som är i himmelen.
- 005:017 I skolen icke mena att jag har kommit för att upphäva lagen eller profeterna. Jag har icke kommit för att upphäva, utan för att fullborda.
- 005:018 Ty sannligen säger jag eder: Intill dess himmel och jord förgås, skall icke den minsta bokstav, icke en enda prick av lagen förgås, för när det allt har fullbordats.
- 005:019 Därför, den som upphäver ett av de minsta bland dessa bud och lärnare människorna säger, han skall rättnas för en av de minsta i himmelriket; men den som håller dem och lärnare människorna säger, han skall rättnas för stor i himmelriket.
- 005:020 Ty jag säger eder, att om eder rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes och farisäernas, så skolen I icke komma in i himmelriket.
- 005:021 I haven har att det är sagt till de gamle: 'Du skall icke dröpa; och den som dröper, han är hemfallen till Domstolens dom.'
- 005:022 Men jag säger eder: Var och en som vredgas på sin broder, han är hemfallen till Domstolens dom; men den som säger till sin broder: 'Du odögga', han är hemfallen till Stora rätts dom; och den som säger: 'Du däre', han är hemfallen till det brinnande Gehenna.
- 005:023 Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig,
- 005:024 så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förläk dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva.
- 005:025 Var villig till snar förläkning med din motpart, medan du ännu är med honom på vägen, så att din motpart icke drager dig inför domaren, och domaren överlämnar dig till rättstjänaren, och du

bliver kastad i fñngelse.

005:026 Sannerligen sñger jag dig: Du skall icke slippa ut dñfrñ, frñ du har betalt den yttersta skñven.

005:027 I haven hñt att det ñ sagt: 'Du skall icke begñ ñtenskapsbrott.'

005:028 Men jag sñger eder: Var och en som med begñelse ser pñen annans hustru, han har redan begñt ñtenskapsbrott med henne i sitt hjñta.

005:029 Om nu ditt hñgra ñga ñ dig till fñfñelse, sñriv ut det och kasta det ifrñ dig; ty det ñ bñttre fñ dig att en av dina lemmar fñdñvas, ñ att hela din kropp kastas i Gehenna.

005:030 Och om din hñgra hand ñ dig till fñfñelse, sñhugg av den och kasta den ifrñ dig; ty det ñ bñttre fñ dig att en av dina lemmar fñdñvas, ñ att hela din kropp kommer till Gehenna.

005:031 Det ñ ock sagt: 'Den som vill skilja sig frñ sin hustru han skall giva henne skiljebrev.'

005:032 Men jag sñger eder: Var och en som skiljer sig frñ sin hustru fñ nñgon annan saks skull ñ fñ otukt, han bliver orsak till att ñtenskapsbrott begñs med henne. Och den som tager en frñskild kvinna till hustru, han begñ ñtenskapsbrott.

005:033 Ytterligare haven I hñt att det ñ sagt till de gamle: 'Du skall icke svñja falskt' och 'Du skall hñla din ed infñ Herren.'

005:034 Men jag sñger eder att I alls icke skolen svñja, varken vid himmelen, ty den ñ 'Guds tron',

005:035 ej heller vid jorden, ty den ñ 'hans fotapall', ej heller vid Jerusalem, ty det ñ 'den store Konungens stad';

005:036 ej heller mñdu svñja vid ditt huvud, ty du kan icke gña ett enda hñ vare sig vitt eller svart;

005:037 utan sñdant skall edert tal vara, att ja ñ ja, och nej ñ nej. Vad dñtñver ñ, det ñ av ondo.

005:038 I haven hñt att det ñ sagt: 'ñga fñ ñga och tand fñ tand.'

005:039 Men jag sñger eder att I icke skolen stñemot en ofñrñtt; utan om nñgon slñ dig pñden hñgra kinden, sñvñhd ock den andra till ñ honom;

005:040 och om nñgon vill gñtill rñtta med dig fñ att berñva dig din livklñdnad, sñIñ honom fñmanteln med;

005:041 och om nñgon tvingar dig att till hans tñhst gñmed en mil, sñ gñtvñmed honom.

005:042 Giv ñ den som beder dig, och vñhd dig icke bort ifrñ den som vill Iñha av dig.

005:043 I haven hñt att det ñ sagt: 'Du skall ñska din nñsta och hata din ovñ.'

005:044 Men jag sñger eder: ñsken edra ovñner, och bedjen fñ dem som fñfñja eder,

005:045 och varen sñeder himmelske Faders barn; han Iñter ju sin sol gñ upp ñver bñde onda och goda och Iñter det regna ñver bñde rñttñdiga och orñttñdiga.

005:046 Ty om I ñsken dem som ñska eder, vad Iñ kunnen I fñdñfñ? Gñra icke publikanerna detsamma?

005:047 Och om I visen vñhlighet mot edra brñder allenast, vad synnerligt gñren I dñmed? Gñra icke hedningarna detsamma?

005:048 Varen alltsñ? I fullkomliga, sñsom eder himmelske Fader ñ fullkomlig.?

006:001 'Tagen eder till vara fr̄ att 'va eder r̄ttf̄rdighet inf̄
m̄'niskorna, fr̄ att bliva sedda av dem; annars haven I ingen
I'n hos eder Fader, som ' i himmelen.

006:002 D'fr̄, n' du giver en allmosa, s' I' icke st'ra i basun fr̄
dig, s'som skrymtarna g'ra i synagogorna och p'gatorna, fr̄ att
de skola bliva prisade av m̄'niskorna. Sannerligen s'ger jag
eder: De hava fr̄tt ut sin I'n.

006:003 Nej, n' du giver en allmosa, I' d'din v'hra hand icke f'
veta vad den h'gra g',

006:004 s'att din allmosa gives i det fr̄dolda. D'skall din Fader,
som ser i det fr̄dolda, vederg'la dig.

006:005 Och n' I bedjen, skolen I icke vara s'som skrymtarna, vilka
g'ra st'i synagogorna och i gath'nen och bedja, fr̄ att bliva
sedda av m̄'niskorna. Sannerligen s'ger jag eder: De hava fr̄tt
ut sin I'n.

006:006 Nej, n' du vill bedja, g'd'in i din kammare, och st'ng igen
din d'r, och bed till din Fader i det fr̄dolda. D'skall din
Fader, som ser i det fr̄dolda, vederg'la dig.

006:007 Men i edra b'ner skolen I icke hoga tomma ord s'som hedningarna,
vilka mena att de skola bliva b'h'ra fr̄ sina m'nga ords
skull.

006:008 S'varen d'icke lika dem; eder Fader vet ju vad I beh'ven,
f'r'n I bedjen honom.

006:009 I skolen allts'bedja s'unda:

'Fader v', som ' i himmelen! Helgat varde ditt namn;

006:010 tillkomme ditt rike; ske din vilja, s'som i himmelen, s'ock p'
jorden;

006:011 v'rt dagliga br'd giv oss i dag;

006:012 och f'r' oss v'ra skulder, s'som ock vi f'r'la dem oss
skyldiga 'o;

006:013 och inled oss icke i frestelse, utan fr's oss ifr'n ondo.'

006:014 Ty om I f'r'nen m̄'niskorna deras fr̄syndelser, s'skall ock
eder himmelske Fader f'r'la eder;

006:015 men om I icke f'r'nen m̄'niskorna, s'skall ej heller eder
Fader f'r'la edra fr̄syndelser.

006:016 Och n' I fasten, skolen I icke visa en bedr'vad uppsyn s'som
skrymtarna, vilka vanst'la sina ansikten fr̄ att bliva sedda av
m̄'niskorna med sin fasta. Sannerligen s'ger jag eder: De hava
fr̄tt ut sin I'n.

006:017 Nej, n' du fastar, sm'j d'ditt huvud och tv'ditt ansikte,

006:018 fr̄ att du icke m'bliva sedd av m̄'niskorna med din fasta, utan
allenast av din Fader, som ' i det fr̄dolda. D'skall din
Fader, som ser i det fr̄dolda, vederg'la dig.

006:019 Samlen eder icke skatter p'jorden, d'r mott och mal fr̄st'ra,
och d'r tjuvar bryta sig in och stj'la,

006:020 utan samlen eder skatter i himmelen, d'r mott och mal icke
fr̄st'ra, och d'r inga tjuvar bryta sig in och stj'la.

006:021 Ty d'r din skatt ', d'r kommer ock ditt hj'ta att vara.

006:022 'gat ' kroppens lykta. Om nu ditt 'ga ' friskt, s'f'r hela
din kropp ljus.

006:023 Men om ditt 'ga ' fr'd'vat, d'bliver hela din kropp h'jd i

mårker. Å det nu sÅ att ljuset, som du har i dig, Å mårker,
huru djupt bliver dÅicke mårkret!

006:024 Ingen kan tjåna tvÅherrar; ty antingen kommer han dÅatt hata
den ene och Åska den andre, eller kommer han att hÅla sig till
den fÅre och fÅakta den senare. I kunnen icke tjåna bÅde Gud
och Mamon.

006:025 DÅfÅ sÅger jag eder: GÅren eder icke bekymmer fÅ edert liv,
vad I skolen Åta eller dricka, ej heller fÅ eder kropp, vad I
skolen klÅda eder med. Å icke livet mer Ån maten, och kroppen
mer Ån klÅderna?

006:026 Sen pÅfÅglarna under himmelen: de sÅicke, ej heller skÅda de,
ej heller samla de in i lador; och likvÅ fÅder eder himmelske
Fader dem. Åren I icke mycket mer Ån de?

006:027 Vilken av eder kan, med allt sitt bekymmer, lÅgga en enda aln
till sin livslÅngd?

006:028 Och varfÅ bekymren I eder fÅ klÅder? BeskÅden liljorna pÅ
marken, huru de vÅka: de arbeta icke, ej heller spinna de;

006:029 och likvÅ sÅger jag eder att icke ens Salomo i all sin
hÅlighet var sÅklÅdd som en av dem.

006:030 KlÅder nu Gud sÅgrÅset pÅmarken, vilket i dag stÅ och i
morgon kastas i ugnen, skulle han dÅicke mycket mer klÅda eder,
I klentrogne?

006:031 SÅgÅren eder nu icke bekymmer, och sÅgen icke: 'Vad skola vi
Åta?' eller: 'Vad skola vi dricka?' eller: 'Vad skola vi klÅda
oss med?'

006:032 Efter allt detta sÅka ju hedningarna, och eder himmelske Fader
vet att I behÅven allt detta.

006:033 Nej, sÅken fÅst efter hans rike och hans rÅttfÅrdighet, sÅ
skall ocksÅallt detta andra tillfalla eder.

006:034 GÅren eder alltsÅicke bekymmer fÅ morgondagen, ty morgondagen
skall sjÅv bÅa sitt bekymmer. Var dag har nog av sin egen
plÅga.?

007:001 ÅÅmen icke, pÅdet att I icke mÅn bliva dÅmda;

007:002 ty med den dom varmed I dÅmen skolen I bliva dÅmda, och med det
mÅtt som I mÅten med skall ock mÅtas Å eder.

007:003 Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders Åga, men
icke bliver varse bjÅken i ditt eget Åga?

007:004 Eller huru kan du sÅga till din broder: 'LÅ mig taga ut grandet
ur ditt Åga', du som har en bjÅke i ditt eget Åga?

007:005 Du skrymtare, tag fÅst ut bjÅken ur ditt eget Åga; dÅrefter mÅ
du se till, att du kan taga ut grandet ur din broders Åga.

007:006 Given icke Å hundarna vad heligt Å, och kasten icke edra
pÅlor fÅ svinen, pÅdet att dessa icke mÅtrampa dem under
fÅterna och sedan vÅnda sig om och sarga eder.

007:007 Bedjen, och eder skall varda givet; sÅken, och I skolen finna;
klappen, och fÅ eder skall varda upplÅtet.

007:008 Ty var och en som beder, han fÅ; och den som sÅker, han finner;
och fÅ den som klappar skall varda upplÅtet.

007:009 Eller vilken Å den man bland eder, som rÅcker sin son en sten,
nÅ han beder honom om brÅd,

007:010 eller som rÅcker honom en orm, nÅ han beder om fisk?

007:011 Om nu I, som Åren onda, fÅstÅn att giva edra barn goda gÅvor,
huru mycket mer skall icke dÅeder Fader, som Å i himmelen,
giva vad gott Å Å dem som bedja honom!

007:012 Därför, allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem; ty detta är lagen och profeterna.

007:013 Gån in genom den tränga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fridärvet, och många är de som gå fram på den;

007:014 och den port är trång och den väg är smal, som leder till livet, och få är de som finna den.

007:015 Tagen eder till vara för falska profeter, som komma till eder i fraktdäder, men inväntes är glupande ulvar.

007:016 Av deras frukt skolen I känna dem. Icke hämtar man vä vindruvor från tärnen, eller fikon från tistlar?

007:017 Söbär vart och ett gott träd god frukt, men ett dåligt träd bär ond frukt.

007:018 Ett gott träd kan icke bära ond frukt, ej heller kan ett dåligt träd bära god frukt.

007:019 Vart träd som icke bär god frukt bliver avhugget och kastat i elden.

007:020 Alltså skolen I känna dem av deras frukt.--

007:021 Icke kommer var och en in i himmelriket, som säger till mig: 'Herre, Herre', utan den som gör min himmelske Faders vilja.

007:022 Många skola på 'den dagen' säga till mig: 'Herre, Herre, hava vi icke profeterat i ditt namn och genom ditt namn drivit ut onda andar och genom ditt namn gjort många kraftgärningar?'

007:023 Men då skall jag betyga för dem: 'Jag har aldrig känt eder; gå bort ifrån mig, I ogärningsmän.'

007:024 Därför, var och en som hör dessa mina ord och gör efter dem, han må liknas vid en förständig man som byggde sitt hus på hällberget.

007:025 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och kastade sig mot det huset; och likväl föll det icke omkull, eftersom det var grundat på hällberget.

007:026 Men var och en som hör dessa mina ord och icke gör efter dem, han må liknas vid en oförständig man som byggde sitt hus på sanden.

007:027 Och slagregn föll, och vattenströmmarna kommo, och vindarna blåste och slog mot det huset; och det föll omkull, och dess fall var stort.?

007:028 När Jesus hade slutat detta tal, höpnade folket över hans förkunnelse;

007:029 ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet, och icke såsom deras skriftlärd.

008:001 Sedan han hade kommit ned från berget, följde honom mycket folk.

008:002 Därträdde en spetsisk man fram och föll ned för honom och sade: 'Herre, vill du, så kan du göra mig ren.?'

008:003 Därträdde han ut handen och rörde vid honom och sade: 'Jag vill; bliv ren.?' Och strax blev han ren från sin spetsiska.

008:004 Och Jesus sade till honom: 'Se till, att du icke säger detta för någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambring den offergåva som Moses har påbjudit, till ett vittnesbär för dem.?'

008:005 När han därefter kom in i Kapernaum, trädde en hävitsman fram till honom och bad honom

008:006 och sade: 'Herre, min tjäna ligger därhemma lam och lider svårt.?'

008:007 Han sade till honom: 'Skall d? jag komma och bota honom??
008:008 H?vitsmannen svarade och sade: 'Herre, jag ? icke v?rdig att du
g? in under mitt tak. Men s?g allenast ett ord, s?bliver min
tj?nare frisk.
008:009 Jag ? ju sj?v en man som st? under andras bef?: jag har ock
krigsm?n under mig, och om jag s?ger till en av dem: 'G?, s?
g? han, eller till en annan: 'Kom', s?kommer han; och om jag
s?ger till min tj?nare: 'G? det', d?g? han s???
008:010 N? Jesus h?rde detta, f?undrade han sig och sade till dem som
f?jde honom: 'Sannerligen s?ger jag eder: I Israel har jag icke
hos n?gon funnit s?stor tro.
008:011 Och jag s?ger eder: M?nga skola komma fr?n ?ster och v?ster och
f?vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket,
008:012 men rikets barn skola bliva utkastade i m?rkret d?rutanf?; d?
skall vara gr? och tandagnisslan.?
008:013 Och Jesus sade till h?vitsmannen: 'G?, s?som du tror, s?m?det
ske dig.? Och i samma stund blev tj?naren frisk.

008:014 N? Jesus sedan kom in i Petrus' hus, fick han se hans sv?rmoder
ligga sjuk i feber.
008:015 D?r?rde han vid hennes hand, och febern l?mnade henne; och hon
stod upp och betj?nade honom.

008:016 Men n? det hade blivit afton, f?rde man till honom m?nga som
voro besatta; och han drev ut andarna med sitt blotta ord, och
alla som voro sjuka botade han,
008:017 f? att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten
Esaias, n? han sade:
'Han tog p?sig v?ra krankheter,
och v?ra sjukdomar bar han.?

008:018 D?nu Jesus s?g mycket folk omkring sig, bj?d han att man skulle
fara ?ver till andra stranden.
008:019 Och en skriftl?rd kom fram och sade till honom: 'M?stare, jag
vill f?lja dig varthelst du g?.?
008:020 D?svarade Jesus honom: 'R?varna hava kulor, och himmelens
f?glar hava n?sten; men M?nniskosonen har ingen plats d?r han
kan vila sitt huvud.?
008:021 Och en annan av hans l?jungar sade till honom: 'Herre, tillst?d
mig att f?rst g? bort och begrava min fader.?
008:022 D?svarade Jesus honom: 'F?lj du mig, och l? de d?da begrava
sina d?da.?

008:023 Och han steg i b?ten, och hans l?jungar f?jde honom.
008:024 Och se, d?uppstod en h?ftig storm p?s?n, s?att v?gorna
slogo ?ver b?ten; men han l?g och sov.
008:025 D?gingo de fram och v?ckte honom och sade: 'Herre, hj?p oss;
vi f?rg?.?
008:026 Han sade till dem: 'I klentrogne, varf? r?dens l?? D?efter
stod han upp och n?pste vindarna och sj?n, och det blev alldeles
lugnt.
008:027 Och m?nniskorna f?undrade sig och sade: 'Vad ? denne f? en,
eftersom b?de vindarna och sj?n ?ro honom lydiga??

008:028 N? han s?hade kommit ?ver till gadareernas land p?andra
stranden, kommo tv?besatta emot honom, ut fr?n gravarna d?.
Och de voro mycket v?dsamma, s?att ingen kunde f?das den
v?gen fram.
008:029 Dessa ropade d?och sade: 'Vad har du med oss att g?a, du Guds

Son? Har du kommit hit fr̄ att pl̄ga oss, fr̄r̄n tid ???

008:030 Nu gick d̄r̄ l̄r̄gt ifr̄n dem en stor svinhjord i bet.

008:031 Och de onda andarna b̄do honom och sade: 'Om du vill driva ut oss s̄l̄ oss fara in i svinhjorden.?'

008:032 D̄sade han till dem: 'Faren 'stad.?' Och de ḡvo sig 'stad och foro in i svinen. Och se, d̄st̄tade sig hela hjorden utf̄r̄ branten ned i sj̄n och omkom i vattnet.

008:033 Men herdarna flydde; och n̄r̄ de hade kommit in i staden, omtalade de alltsammans, och s̄r̄skilt vad som hade skett med de besatta.

008:034 D̄gick hela staden ut fr̄ att m̄ta Jesus; och n̄r̄ de fingo se honom, b̄do de att han skulle begiva sig bort ifr̄n deras omr̄de.

009:001 Och han steg i en b̄t och for 'ver och kom till sin egen stad.

009:002 D̄f̄r̄de de till honom en lam man, som l̄g p̄en s̄ng. N̄r̄ Jesus s̄g deras tro sade han till den lame: 'Var vid gott mod, min son; dina synder f̄l̄tas dig.?'

009:003 D̄sade n̄gra av de skriftl̄r̄de vid sig sj̄va: 'Denne h̄dar.?'

009:004 Men Jesus f̄stod deras tankar och sade: 'Varf̄r̄ t̄nken I i edra hj̄rtan vad ont ??

009:005 Vilket ? l̄rtare, att s̄ga: 'Dina synder f̄l̄tas dig' eller att s̄ga: 'St̄ upp och ḡ?'

009:006 Men fr̄ att I skolen veta att M̄niskosonen har makt h̄r̄ p̄ jorden att f̄l̄ta synder, s̄st̄ upp?--sade han nu till den lame--'och tag din s̄ng och ḡ hem.?'

009:007 D̄stod han upp och gick hem.

009:008 N̄r̄ folket s̄g detta, blevo de h̄pna och prisade Gud, som hade givit s̄dan makt ' m̄niskor.

009:009 N̄r̄ Jesus d̄r̄ifr̄n gick vidare fram, fick han se en man, som hette Matteus, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: 'F̄lj mig.?' D̄stod han upp och f̄ljde honom.

009:010 N̄r̄ han d̄refter l̄g till bords i hans hus, kommo m̄nga publikaner och syndare dit och voro bordsḡster d̄r̄, j̄nte Jesus och hans l̄r̄jungar.

009:011 Men d̄faris̄erna s̄go detta, sade de till hans l̄r̄jungar: 'Huru kan eder m̄stare 'ta med publikaner och syndare??

009:012 N̄r̄ han h̄r̄de detta, sade han: 'Det ' icke de friska som beh̄va l̄kare, utan de sjuka.

009:013 Men ḡn I 'stad och l̄ren eder vad de orden betyda: 'Jag har behag till barmh̄rtighet, och icke till offer.' Ty jag har icke kommit fr̄ att kalla r̄ttf̄rdiga, utan fr̄ att kalla syndare.?'

009:014 D̄refter kommo Johannes' l̄r̄jungar till honom och sade: 'Varf̄r̄ fasta icke dina l̄r̄jungar d̄vi och faris̄erna ofta fasta??

009:015 Jesus svarade dem: 'Icke kunna v̄r̄ br̄llopsḡsterna s̄lja, s̄ l̄nge brudgummen ' hos dem? Men den tid skall komma, d̄ brudgummen tages ifr̄n dem, och d̄skola de fasta.--

009:016 Ingen s̄tter en lapp av okrympt tyg p̄en gammal mantel, ty det isatta stycket skulle riva bort 'nu mer av manteln, och h̄ret skulle bliva v̄r̄e.

009:017 Ej heller sl̄r̄ man nytt vin I gamla skinnl̄glar; om n̄gon s̄ gjorde, skulle l̄glarna spr̄ngas s̄nder och vinet spillas ut, j̄nte det att l̄glarna f̄r̄d̄vades. Nej, man sl̄r̄ nytt vin i nya l̄glar, s̄bliva b̄da delarna bevarade.?'

009:018 Medan han talade detta till dem, tr̄dde en synagogf̄rest̄ndare

fram och fäl ned för honom och sade: "Min dotter har just nu dött, men kom och låg din hand på henne, så bliver hon åter levande."

009:019 Döds Jesus upp och följde honom med sina lärjungar.

009:020 Men en kvinna, som i tolv år hade lidit av blodgång, närmade sig honom bakifrån och rörde vid hans mantel.

009:021 Ty hon sade vid sig själv: "Om jag allenast rör vid hans mantel, så bliver jag hjälpen."

009:022 Dövände Jesus sig om, och när han fick se henne, sade han: "Var vid gott mod, min dotter; din tro har hjälpt dig." Och kvinnan var hjälpen från den stunden.

009:023 När Jesus sedan kom in i föreståndarens hus och fick se flötblädsarna och folket som höjde klagolåt,

009:024 sade han: "Gå bort härifrån; ty flickan är icke död, hon sover." Dö hängo de till honom.

009:025 Men sedan folket hade blivit utvisat, gick han in och tog flickan vid handen. Döds hon upp.

009:026 Och ryktet hörom gick ut över hela det landet.

009:027 När Jesus gick döifrån, följde honom tvöblinda som ropade och sade: "Davids son, förbarma dig över oss."

009:028 Och döhan kom hem, trödde de blinda fram till honom; och Jesus frögade dem: "Tron I att jag kan göra detta?" De svarade honom: "Ja, Herre."

009:029 Döföde han vid deras ögon och sade: "Öske eder efter eder tro."

009:030 Och deras ögon öppnades. Och Jesus tillsade dem ströngeligen att se till, att ingen finge veta detta.

009:031 Men de gingo östad och utspridde ryktet om honom över hela det landet.

009:032 När dessa voro dövög ut, föde man till honom en döstum som var besatt.

009:033 Och när den onde anden hade blivit utdriven, talade den döstumme. Och folket förundrade sig och sade: "Ödant har aldrig förut varit sett i Israel."

009:034 Men farisöerna sade: "Det är med de onda andarnas furste som han driver ut de onda andarna."

009:035 Och Jesus gick omkring i alla stöder och byar och undervisade i deras synagogor och predikade evangelium om riket och botade alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet.

009:036 Och när han sög folkskarorna, ömkade han sig över dem, eftersom de voro söilla medfarna och uppgivna, öika för som icke hava nögon herde."

009:037 Döföfö sade han till sina lärjungar: "Ösköden är mycken, men arbetarna öro fö."

009:038 Bedjen födenskull sködens Herre att han sönder ut arbetare till sin sköd."

010:001 Och han kallade till sig sina tolv lärjungar och gav dem makt över orenda andar, till att driva ut dem, söock makt att bota alla slags sjukdomar och allt slags skröplighet.

010:002 Och dessa öro de tolv apostlarnas namn: föst Simon, som kallas Petrus, och Andreas, hans broder; vidare Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder;

010:003 Filippus och Bartolomeus; Tomas och Matteus, publikanen; Jakob, Alfeus' son, och Lebbeus;

010:004 Simon ivraren och Judas Iskariot, densamme som förtödde honom.
010:005 Dessa tolv sände Jesus ut; och han bjöd dem och sade:

Stålen icke eder fört till hedningarna, och gå icke in i
någon samaritisk stad,

010:006 utan gå hellre till de förlorade fört av Israels hus.

010:007 Och dert gå fram skolen I predika och säga: 'Himmelriket är
nära.'

010:008 Boten sjuka, uppväcken döda, gåren spetsiska rena, driven ut
onda andar. I haven fört fört intet; s?given ock fört intet.

010:009 Skaffen eder icke guld eller silver eller koppar i edra böten,

010:010 icke någon ränsel fört eder fört, ej heller dubbla livklädnader,
ej heller skor eller stav; ty arbetaren är värd sin mat.

010:011 Men när I haven kommit in i någon stad eller by, s?utforsken
vilken därinne som är värdig, och stannen hos honom, till dess I
lämnar den orten.

010:012 Och när I kommen in i ett hus, s?håsen det.

010:013 Om det huset är värdigt, s?m?den frid I tillhåsen det
komma dertver; men om det icke är värdigt, d?m?den frid I
tillhåsen det vända tillbaka till eder.

010:014 Och om man p?n?got ståle icke tager emot eder och icke h?r p?
edra ord, s?gå ut ur det huset eller den staden, och skudden
stoffet av edra fört.

010:015 Sannerligen säger jag eder: För Sodoms och Gomorras land skall
det p?domens dag bliva drögligare än för den staden.

010:016 Se, jag sänder eder st?stad s?som för mitt in ibland ulvar. Varen
fördens skull kloka s?som ormar och menlösa s?som duvor.

010:017 Tagen eder till vara för m?niskorna; ty de skola draga eder
inf?r domstolar, och i sina synagogor skola de gissla eder;

010:018 och I skolen förtas fram ocks?inf?r landsh?rdingar och konungar,
fört min skull, till ett vittnesb?rd fört dem och fört hedningarna.

010:019 Men när man drager eder inf?r r?tta, gåren eder d?icke bekymmer
fört huru eller vad I skolen tala; ty vad I skolen tala skall
bliva eder givet i den stunden.

010:020 Det är icke I som skolen tala, utan det är eder Faders Ande som
skall tala i eder.

010:021 Och den ene brodern skall d?verl?mna den andre till att dödas,
ja ock fadern sitt barn; och barn skola ståta sig upp mot sina
förtädrar och skola döda dem.

010:022 Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men
den som är st?ndaktig intill änden, han skall bliva fr?st.--

010:023 När de nu förtf?ja eder i en stad, s?flyn till en annan; och om
de ocks?dert förtf?ja eder, s?flyn till ännu en annan. Ty
sannerligen säger jag eder: I skolen icke hava hunnit igenom
alla Israels st?der, förtän M?niskosonen kommer.

010:024 L?jungen är icke förtmer än sin m?stare, ej heller är tj?naren
förtmer än sin herre.

010:025 Det m?vara l?jungen nog, om det gårt honom s?som hans m?stare,
och tj?naren, om det gårt honom s?som hans herre. Om de hava
kallat husbonden för Beelsebul, huru mycket mer skola de icke s?
kalla hans husfolk!

010:026 Frukten allts?icke för dem; ty intet är förtborgat, som icke
skall bliva uppenbarat, och intet är förtdolt, som icke skall
bliva k?nt.

010:027 Vad jag säger eder i m?kret, det skolen säga i ljuset, och vad

I h?ren viskas i edert ?a, det skolen I predika p?taken.
010:028 Och frukten icke f?r dem som v?r kunna dr?pa kroppen, men icke
hava makt att dr?pa sj?len, utan frukten fastmer honom som har
makt att f?rg?ra b?de sj? och kropp i Gehenna.--
010:029 S?jas icke tv?sparvar f?r en sk?v? Och icke en av dem
faller till jorden utan eders Faders vilja.
010:030 Men p?eder ?o till och med huvudh?ren allasammans r?knade.
010:031 Frukten allts?icke; I ?ren mer v?rda ?n m?nga sparvar.
010:032 D?ff?, var och en som bek?rner mig inf?r m?nskorna, honom
skall ock jag k?nnas vid inf?r min Fader, som ? i himmelen.
010:033 Men den som f?rnekar mig inf?r m?nskorna, honom skall ock
jag f?rneka inf?r min Fader, som ? i himmelen.

010:034 I skolen icke mena att jag har kommit f?r att s?nda frid p?
jorden. Jag har icke kommit f?r att s?nda frid, utan sv?rd.
010:035 Ja, jag har kommit f?r att uppv?cka s?ndring, s?att
'sonen s?tter sig upp mot sin fader
och dottern mot sin moder
och sonhustrun mot sin sv?rmoder,
010:036 och envar f?r sitt eget husfolk till fiender'.

010:037 Den som ?skar fader eller moder mer ?n mig, han ? mig icke
v?rdig, och den som ?skar son eller dotter mer ?n mig, han ?
mig icke v?rdig;
010:038 och den som icke tager sitt kors p?sig och efterf?ljer mig, han
? mig icke v?rdig.
010:039 Den som finner sitt liv, han skall mista det, och den som mister
sitt liv, f?r min skull, han skall finna det.--
010:040 Den som tager emot eder, han tager emot mig, och den som tager
emot mig, han tager emot honom som har s?nt mig.
010:041 Den som tager emot en profet, d?ff? att det ? en profet, han
skall f?en profets l?n; och den som tager emot en r?tf?rdig
man, d?ff? att det ? en r?tf?rdig man, han skall f?en
r?tf?rdig mans l?n.
010:042 Och den som giver en av dessa sm?allenast en b?gare friskt
vatten att dricka, d?ff? att det ? en l?junge--sannerligen
s?ger jag eder: Han skall ingalunda g?miste om sin l?n.?

011:001 N?r Jesus hade givit sina tolv l?jungar alla dessa bud, gick
han d?rifr?n vidare, f?r att undervisa och predika i deras
st?der.

011:002 Men n?r Johannes i sitt f?ngelse fick h?ra om Kristi g?rningar,
s?nde han bud med sina l?jungar
011:003 och l?r fr?ga honom: ?? du den som skulle komma, eller skola vi
f?rbida n?gon annan??
011:004 D?svarade Jesus och sade till dem: ?G?n tillbaka och omtalen
f?r Johannes vad I h?ren och sen:
011:005 blinda f?sin syn, halta g?, spet?ska bliva rena, d?va h?ra,
d?da uppst?, och f?r fattiga f?rkunnas gl?djens budskap'.
011:006 Och salig ? den f?r vilken jag icke bliver en st?esten.?

011:007 N?r dessa sedan gingo bort, begynte Jesus tala till folket om
Johannes:
?Varf?r var det I gingen ut i ?nen? Var det f?r att se ett r?
som drives hit och dit av vinden?
011:008 Eller varf?r gingen I ut? Var det f?r att se en m?nskiska kl?dd
i fina kl?der? De som b?ra fina kl?der, dem finnen I ju i
konungapalatsen.

011:009 Varfö gingen I d?ut? Var det fö att se en profet? Ja, jag
söger eder: ännu mer än en profet än han.

011:010 Han än den om vilken det än skrivet:
'Se, jag sönder ut min ängel framfö dig,
och han skall bereda vägen fö dig.'

011:011 Sannerligen söger jag eder: Bland dem som äro födda av kvinnor
har ingen uppstått, som har varit större än Johannes döparen;
men den som än minst i himmelriket än likvä större än han.

011:012 Och från Johannes döparens dagar intill denna stund tränger
himmelriket fram med storm, och människor storma fram och rycka
det till sig.

011:013 Ty alla profeterna och lagen hava profeterat intill Johannes;
011:014 och om I viljen tro det: han än Elias, den som skulle komma.
011:015 Den som har äron, han häre.

011:016 Men vad skall jag likna detta slökte vid? Det än likt barn som
sitta på torgen och ropa till andra barn
011:017 och söga:
'Vi hava spelat fö eder,
och I haven icke dansat;
vi hava sjungit sorgesång,
och I haven icke jämrat eder.'

011:018 Ty Johannes kom, och han varken äter eller dricker, och sö söger
man: 'Han än besatt av en ond ande.'

011:019 Människosonen kom, och han både äter och dricker, och nu söger
man: 'Se vilken frossare och vindrinkare han än, en publikaners
och syndares vän!' Men Visheten har fått rätt av sina barn.?

011:020 Därefter begynte han tala bestraffande ord till de städer i
vilka han hade utfört sö många av sina kraftgärningar, och
förehålla dem att de icke hade gjort bättring:

011:021 Äve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar
som äro gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, sö
skulle de fö länge sedan hava gjort bättring i söck och aska.

011:022 Men jag söger eder: För Tyrus och Sidon skall det på domens dag
bliva drögligare än fö eder.

011:023 Och du, Kapernaum, skall vä du bliva upphöjt till himmelen?
Nej, ned till dödsriket måste du fara. Ty om de kraftgärningar
som äro gjorda i dig hade blivit gjorda i Sodom, sö skulle det
hava stått ännu i dag.

011:024 Men jag söger eder att det fö Sodoms land skall på domens dag
bliva drögligare än fö dig.?

011:025 Vid den tiden talade Jesus och sade: Ä jag prisar dig, Fader, du
himmelens och jordens Herre, fö att du vä har dolt detta fö
de visa och kloka, men uppenbarat det fö de enfaldiga.

011:026 Ja, Fader; sö har ju varit ditt behag.

011:027 Allt har av min Fader blivit fötrott än mig. Och ingen känner
Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern utom Sonen och
den fö vilken Sonen vill göra honom känd.--

011:028 Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, sö skall
jag giva eder ro.

011:029 Tagen på eder mitt ok och I ären av mig, ty jag än saktmodig och
ädmjuk i hjärtat; 'sö skolen I finna ro fö edra själar'.

011:030 Ty mitt ok än mildt, och min böda än lätt.?

012:001 Vid den tiden tog Jesus på sabbaten vägen genom ett södesfält;
och hans lärjungar blevo hungriga och begynte rycka av ax och

¶a.

- 012:002 N¶ faris¶erna s¶go detta, sade de till honom: ¶Se, dina
l¶jungar g¶ra vad som icke ¶ lovligt att g¶ra p¶en sabbat.?
- 012:003 Han svarade dem: ¶Haven l icke l¶st vad David gjorde, n¶ han
och de som f¶jde honom blevo hungriga:
- 012:004 huru han d¶gick in i Guds hus, och huru de ¶to sk¶debr¶den,
fast¶n det ju varken f¶r honom eller f¶r dem som f¶jde honom
var lovligt att ¶a s¶dant br¶d, utan allenast f¶r pr¶sterna?
- 012:005 Eller haven l icke l¶st i lagen att pr¶sterna p¶sabbaten bryta
sabbaten i helgedomen, och likv¶ ¶to utan skuld?
- 012:006 Men jag s¶ger eder: H¶ ¶ vad som ¶ f¶rmer ¶n helgedomen.
- 012:007 Och haden l f¶st¶tt vad det ¶: 'Jag har behag till
barmh¶rtighet, och icke till offer', s¶skullen l icke hava d¶mt
dem skyldiga, som ¶to utan skuld.
- 012:008 Ty M¶niskosonen ¶ herre ¶ver sabbaten.?
- 012:009 Och han gick d¶ifr¶n vidare och kom in i deras synagoga.
- 012:010 Och se, d¶ var en man som hade en f¶rvissnad hand. D¶fr¶gade
de honom och sade: ¶¶ det lovligt att bota sjuka p¶sabbaten??
De ville n¶mligen f¶n¶got att anklaga honom f¶r.
- 012:011 Men han sade till dem: ¶Om n¶gon bland eder har ett f¶r, och
detta p¶sabbaten faller i en grop, fattar han icke d¶i det och
drager upp det?
- 012:012 Huru mycket mer v¶rd ¶ nu icke en m¶niska ¶n ett f¶r! Allts¶
¶ det lovligt att p¶sabbaten g¶ra vad gott ¶.?
- 012:013 D¶fter sade han till mannen: ¶R¶ck ut din hand.? Och han
r¶ckte ut den, och den blev frisk igen och f¶rdig s¶som den
andra.--
- 012:014 D¶gingo faris¶erna bort och fattade det beslutet om honom, att
de skulle f¶g¶ra honom.
- 012:015 Men n¶ Jesus fick veta detta, gick han bort d¶ifr¶n; och m¶nga
f¶jde honom, och han botade dem alla,
- 012:016 men f¶bj¶d dem str¶ngeligen att utbreda ryktet om honom.
- 012:017 Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias,
n¶ han sade:
- 012:018 ¶Se, ¶ver min tj¶nare, som jag har utvalt,
min ¶skade, i vilken min sj¶ har funnit behag,
¶ver honom skall jag l¶ta min Ande komma,
och han skall f¶kunna r¶ten bland folken.
- 012:019 Han skall icke kiva eller skria,
och hans r¶st skall man icke h¶ra p¶gatorna,
- 012:020 Ett brutet r¶r skall han icke s¶nderkrossa,
och en rykande veke skall han icke utsl¶cka,
intill dess att han har f¶rt r¶ten fram till seger.
- 012:021 Och till hans namn skola folken s¶ta sitt hopp.?
- 012:022 D¶f¶rde man till honom en besatt, som var blind och d¶vstum.
Och han botade honom, s¶att den d¶vstumme talade och s¶g.
- 012:023 Och allt folket uppfylldes av h¶pnad och sade: ¶M¶ne icke
denne ¶ Davids son??
- 012:024 Men n¶ faris¶erna h¶rde detta, sade de: ¶Det ¶ allenast med
Beelsebul, de onda andarnas furste, som denne driver ut de onda
andarna.?
- 012:025 Men han f¶stod deras tankar och sade till dem:
- ¶Vart rike som har kommit i strid med sig sj¶vt bliver f¶rt,
och intet samh¶le eller hus som har kommit i strid med sig

sjävt kan hava bestånd.

012:026 Om nu Satan driver ut Satan, s?har han kommit i strid med sig själv. Huru kan d?hans rike hava bestånd?

012:027 Och om det ?r med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med vem driva d?edra egna anh?ngare ut dem? De skola allts? vara edra domare.

012:028 Om det ?ter ?r med Guds Ande som jag driver ut de onda andarna, s?har ju Guds rike kommit till eder.--

012:029 Eller huru kan n?gon g?in i en stark mans hus och ber?va honom hans bohag, s?framt han icke f?rut har bundit den starke? F?st d?efter kan han plundra hans hus.

012:030 Den som icke ?r med mig, han ?r emot mig, och den som icke f?rsamlar med mig, han f?rskingrar.

012:031 D?r? s?ger jag eder: All annan synd och h?delse skall bliva m?nskorna f?rl?ten, men h?delse mot Anden skall icke bliva f?rl?ten.

012:032 Ja, om n?gon s?ger n?got mot M?nskosenen, s?skall det bliva honom f?rl?tet; men om n?gon s?ger n?got mot den helige Ande, s? skall det icke bliva honom f?rl?tet, varken i denna tids?dern eller i den tillkommande.

012:033 I m?sten d?ma s? antingen ?r tr?det gott, och d?m?ste dess frukt vara god; eller ?r tr?det d?igt, och d?m?ste dess frukt vara d?ig. Ty av frukten k?nner man tr?det.

012:034 I huggormars avf?da, huru skullen I kunna tala n?got gott, d?i sj?va ?ren onda? Vad hj?tat ?r fullt av, det talar ju munnen.

012:035 En god m?nskiska b?r ur sitt goda f?r?d fram vad gott ?, och en ond m?nskiska b?r ur sitt onda f?r?d fram vad ont ?.

012:036 Men jag s?ger eder, att f?r vart f?r?ngligt ord som m?nskorna tala skola de g?ra r?enskap p?domens dag.

012:037 Ty efter dina ord skall du d?mas r?tf?dig, och efter dina ord skall du d?mas skyldig.?

012:038 D?togo n?gra av de skriftl?de och faris?erna till orda och sade till honom: M?stare, vi skulle vilja se n?got tecken av dig.?

012:039 Men han svarade och sade till dem:

?'ett ont och trol?st sl?kte ?r detta! Det ?stundar ett tecken, men intet annat tecken skall givas det ?n profeten Jonas' tecken.

012:040 Ty likasom Jonas tre dagar och tre n?tter var i den stora fiskens buk, s?skall ock M?nskosenen tre dagar och tre n?tter vara i jordens sk?te.

012:041 Ninevitiska m?n skola vid domen tr?da fram tillsammans med detta sl?kte och bliva det till dom. Ty de gjorde b?ttring vid Jonas' predikan; och se, h?r ?r vad som ?r mer ?n Jonas.

012:042 Drottningen av S?derlandet skall vid domen tr?da fram tillsammans med detta sl?kte och bliva det till dom. Ty hon kom fr?n jordens ?nda f?r att h?ra Salomos visdom; och se, h?r ?r vad som ?r mer ?n Salomo.

012:043 N?r en oren ande har farit ut ur en m?nskiska, vandrar han omkring i ?kentrakter och s?ker efter ro, men finner ingen.

012:044 D?s?ger han: 'Jag vill v?nda tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifr?n.' Och n?r han kommer dit och finner det st? ledigt och vara fejat och prytt,

012:045 d?g?r han ?stad och tager med sig sju andra andar, som ?ro v?re ?n han sj?lv, och de g?ditin och bo d?r; och s?bliver

för den människan det sista värre än det första. S? skall det
ock g? med detta onda sl?kte.?

012:046 Medan han ?nnu talade till folket, kommo hans moder och hans
br?der och stannade d? utanför och ville tala med honom.

012:047 D?sade n?gon till honom: ?Se, din moder och dina br?der st?
h? utanför och vilja tala med dig.?

012:048 Men han svarade och sade till den som omtalade detta för honom:
?Wilken ? min moder, och vilka ?o mina br?der??

012:049 Och han r?ckte ut handen mot sina l?jungar och sade: ?Se h? ?
min moder, och h? ?o mina br?der!

012:050 Ty var och en som g?r min himmelske Faders vilja, den ? min
broder och min syster och min moder.?

013:001 Samma dag gick Jesus ut från huset d?r han bodde och satte sig
vid sj?n.

013:002 D?f? samlade sig mycket folk omkring honom. D?f? steg han i
en b?; och han satt i den, medan allt folket stod p? stranden.

013:003 Och han talade till dem mycket i liknelser; han sade:

En s?ningsman gick ut för att s?

013:004 Och n?r han s?dde, f?l somt vid v?gen, och f?glarna kommo och
?o upp det.

013:005 Och somt f?l p?stenggrund, d?r det icke hade mycket jord, och
det kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord;

013:006 men n?r solen hade g?tt upp, f?br?ndes det, och eftersom det
icke hade n?gon rot, torkade det bort.

013:007 Och somt f?l bland t?rnen, och t?rnen sk?to upp och f?kv?vde
det.

013:008 Men somt f?l i god jord, och det gav frukt, dels hundrafalt,
dels sextiofalt, dels trettiofalt.

013:009 Den som har ?on, han h?e.?

013:010 D?tr?dde l?jungarna fram och sade till honom: ?Varf? talar du
till dem i liknelser??

013:011 Han svarade och sade:

?Eder ? givet att l?ra k?nna himmelrikets hemligheter, men dem
? det icke givet.

013:012 Ty den som har, ? honom skall varda givet, s? att han för ?ver
nog; men den som icke har, från honom skall tagas ocks? det han
har.

013:013 D?f? talar jag till dem i liknelser, eftersom de med seende
?gon intet se, och med h?rande ?on intet h?ra, och intet heller
f?st?.

013:014 S? fullbordas p? dem Esaias' profetia, den som s?ger:

'Med h?rande ?on skolen I h?ra,
och dock alls intet f?st?,
och med seende ?gon skolen I se,
och dock alls intet f?nimma.

013:015 Ty detta folks hj?ta har blivit f?stockat,
och med ?onen h?ra de illa,
och sina ?gon hava de tillslutit,
s? att de icke se med sina ?gon,
eller h?ra med sina ?on,
eller f?st? med sina hj?tan,
och omv?nda sig och bliva helade av mig.

013:016 Men saliga är edra ägon, som se, och edra öron, som höra.
013:017 Ty sannerligen säger jag eder: Många profeter och rättfärdiga
människor stundade att se det som I se, men fingo dock icke se det,
och att höra det som I höra, men fingo dock icke höra det.

013:018 Herren alltså! I vad som menas med liknelsen om sättningsmannen.

013:019 När någon hör ordet om riket, men icke förstärker det, dökmer
den onde och river bort det som såddes i hans hjärta. Om en
sådan människa kan det sägas att såden såddes vid vägen.

013:020 Och att den såddes på stengrunden, det är sagt om den som hör
hört ordet och strax tager emot det med glädje,

013:021 men som icke har någon rot i sig, utan bliver beständande
allenast till en tid, och när bedrävelse eller förfälskelse
påkommer för ordets skull, dökmer han strax påfall.

013:022 Och att den såddes bland tärnena, det är sagt om den som hör
ordet, men låter tidens omsorger och rikedomens bedrägliga
lockelse förkväva det, så att han bliver utan frukt.

013:023 Men att den såddes i den goda jorden, det är sagt om den som
både hör ordet och förstärker det, och som jämväl bär frukt och
giver dels hundrafalt, dels sextiofalt, dels trettiofalt.?

013:024 En annan liknelse framställde han för dem; han sade: Med
himmelriket är det, såsom när en man sådde god såd i sin åker;

013:025 men när folket sov, kom hans ovan och sådde ogräs mitt ibland
vetet och gick sedan sin väg.

013:026 När nu såden sköt upp och satte frukt, så visade sig också
ogräset.

013:027 Då trädde husbondens tjänare fram och sade till honom: 'Herre,
du sådde ju god såd i din åker; varifrån har den då fått ogräs?'

013:028 Han svarade dem: 'En ovan har gjort detta.' Tjänarna sade till
honom: 'Vill du alltså att vi skola gå till stad och samla det
tillhopa?'

013:029 Men han svarade: 'Nej; ty då kunden I rycka upp vetet jämt
ogräset, när I samla detta tillhopa.'

013:030 Låten båda slagen växa tillsammans intill skördetiden; och när
skördetiden är inne, vill jag säga till skördemännen: 'Samla
först tillhopa ogräset, och binden det i knippor till att
brännas upp, och samla sedan in vetet i min lada.'?

013:031 En annan liknelse framställde han för dem; han sade:
Himmelriket är likt ett senapskorn som en man tager och lägger
ned i sin åker.

013:032 Det är minst av alla frön, men när det har växt upp, är det
störst bland kryddväxter; ja, det bliver ett träd, så att
himmelens fåglar komma och bygga sina nästen på dess grenar.?

013:033 En annan liknelse framställde han för dem: Himmelriket är likt
en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre skåppor
mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.?

013:034 Allt detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan
liknelser talade han intet till dem.

013:035 Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade:
Jag vill öppna min mun till liknelser,
uppenbara vad förborgat har varit frön världens begynnelse.?

013:036 Därefter låt han folket gå och gick själv hem. Och hans
lärlingar trädde fram till honom och sade: 'Uttyd för oss

liknelsen om ograset i kärn?
013:037 Han svarade och sade:

Den som sår den goda såden i Måniskosonen.
013:038 kärn i vriden. Den goda såden, det är rikets barn, men
ograset är ondskans barn.
013:039 Ovårnen, som sådde det, är djävulen. Skördetiden är tidens
årde. Skördemårnen är ånglar.
013:040 Sålösom nu ograset samlas tillhoppa och brånnes upp i eld, så skall
det ock ske vid tidens årde.
013:041 Måniskosonen skall dösaånda ut sina ånglar, och de skola samla
tillhoppa och fåå bort ur hans rike alla dem som åå andra till
fall, och dem som gåå vad oråt är,
013:042 och skola kasta dem i den brinnande ugnen; dåt skall vara gråt
och tandagnisslan.
013:043 Då skola de råttåårdiga lysa såålösom solen, i sin Faders rike.
Den som har ååon, han hååe.

013:044 Himmelriket är likt en skatt som har blivit gåånd i en ååer. Och
en man finner den, men hååler det hemligt; och i sin glåååje gåå
han bort och sååjer allt vad han ååer och kååer den ååer.

013:045 Ytterligare är det med himmelriket, såålösom nåå en kååman sååker
efter goda påålor;
013:046 och då han har funnit en dyrbar påååla, gåå han bort och sååjer
vad han ååer och kååer den.

013:047 Ytterligare är det med himmelriket, såålösom nåå en not kastas i
havet och samlar tillhoppa fiskar av alla slag.
013:048 Nåå den sååbliver full, drager man upp den pååstranden och
sååtter sig ned och samlar de goda i kååå, men de dåååiga kastar
man bort.--
013:049 Såå skall det ock ske vid tidens årde: ååglarna skola gååut och
skilja de onda från de råttåårdiga
013:050 och kasta dem i den brinnande ugnen; dåt skall vara gråt och
tandagnisslan.

013:051 Haven I fååståt allt detta??
De svarade honom: Ååå.

013:052 Dåsade han till dem: Ååå? är nu var skriftlååå, som har blivit
en låååjunge från himmelriket, lik en husbonde som ur sitt fååååå
båå fram nytt och gammalt.?

013:053 Nåå Jesus hade framståååå alla dessa liknelser, drog han bort
dååifrån.
013:054 Och han kom till sin fåååernestad, och dåt undervisade han folket
i deras synagoga, sååatt de hååånade och sade: Varifrån har han
fååå denna vishet? Och hans kraftgåååningar, varifrån komma de?
013:055 är dåådenne icke timmermannens son? Heter icke hans moder
Maria, och heta icke hans brååder Jakob och Josef och Simon och
Judas?
013:056 Och hans systrar, bo de icke alla hos oss? Varifrån har han dåå
fåååå allt detta??
013:057 Såå blev han från dem en ståååsten. Men Jesus sade till dem: Ååen
profet är icke fåååaktad utom i sin fåååernestad och i sitt eget
hus.?
013:058 Och från deras otros skull gjorde han dåt icke mååååga
kraftgåååningar.

014:001 Vid den tiden fick Herodes, landsfursten, h ra ryktet om Jesus.
014:002 D sade han till sina tjänare:  Det   Johannes döparen. Han
har uppstått från de döda, och d r t verka dessa krafter i
honom.?

014:003 Herodes hade nämligen låtit gripa Johannes och binda honom och
sätta honom i f ngelse, f r Herodias', sin broder Filippus'
hustrus, skull.

014:004 Ty Johannes hade sagt till honom:  Det   icke lovligt f r dig
att hava henne.?

014:005 Och han hade velat döda honom, men han fruktade för folket,
eftersom de h llo honom f r en profet.

014:006 Men s kom Herodes' födelsedag. D dansade Herodias' dotter
inför dem; och hon behagade Herodes s mycket,
014:007 att han med en ed lovade att giva henne vad helst hon begärde.
014:008 Hon sade d , såsom hennes moder ingav henne:  Giv mig h r p ett
fat Johannes d parens huvud.?

014:009 D blev konungen bekymrad, men f r edens och f r bordsg sternas
skull bjöd han att man skulle giva henne det,
014:010 och s nde  stad och l t halshugga Johannes i f ngelset.
014:011 Och hans huvud blev framburet på ett fat och givet   flickan;
och hon bar det till sin moder.
014:012 Men hans l jungar kommo och togo hans döda kropp och begrovo
honom. Sedan gingo de och omtalade det f r Jesus.

014:013 D Jesus h rde detta, for han i en båt därifrån bort till en  de
trakt, där de kunde vara allena. Men n  folket fick höra
h rom, kommo de landvägen efter honom från st derna.
014:014 Och d han steg i land, fick han se att där var mycket folk; och
han ömkade sig över dem och botade deras sjuka.

014:015 Men n  det led mot aftonen, tr dde hans l jungar fram till
honom och sade:  Trakten    de, och tiden   redan framskriden.
L t folket skiljas  , s att de kunna g bort i byarna och köpa
sig mat.?

014:016 Men Jesus sade till dem:  De beh va icke g bort; given I dem
att  ta.?

014:017 De svarade honom:  Vi hava här icke mer än fem bröd och två
fiskar.?

014:018 D sade han:  B ten dem hit till mig.?

014:019 Därefter tillsade han folket att lägga sig ned i gräset. Och
han tog de fem br den och de tv fiskarna och s g upp till
himmelen och v signade dem. Och han bröt br den och gav dem  
l jungarna, och l jungarna g vo   folket.

014:020 Och de  to alla och blevo mätta Sedan samlade man upp de
Överblivna styckena, tolv korgar fulla.

014:021 Men de som hade ätit voro vid pass fem tusen m n, f utom
kvinnor och barn.

014:022 Strax därefter nödgade han sina l jungar att stiga i båten och
före honom fara över till andra stranden, medan han tills g att
folket skildes  .

014:023 Och sedan detta hade skett, gick han upp p berget för att vara
allena och bedja. N  det s hade blivit afton, var han där
ensam.

014:024 Båten var d redan många stadier från land och h t ansatt
av vågorna, ty vinden låg emot.

014:025 Men under fjärde nattv kten kom Jesus till dem, gående fram över

sjñ.

- 014:026 Nñ d?l?jungarna fingo se honom g?p?sjñ, blevo de f?f?ade och sade: 'Det ñ en v?nad?', och ropade av f?skr?ckelse.
- 014:027 Men Jesus begynte strax tala till dem och sade: 'Varen vid gott mod; det ñ jag, varen icke f?skr?ckta.'
- 014:028 D?svarade Petrus honom och sade: 'Herre, ñ det du, s?bjud mig att komma till dig p?vattnet.'
- 014:029 Han sade: 'Kom.' D?steg Petrus ut ur b?ten och begynte g?p?vattnet och kom till Jesus.
- 014:030 Men nñ han s?g huru stark vinden var, blev han f?skr?ckt; och d?han nu begynte sjunka, ropade han och sade: 'Herre, hj?p mig.'
- 014:031 Och strax r?ckte Jesus ut handen och fattade i honom och sade till honom: 'Du klentrogne, varf? tvivlade du??
- 014:032 Nñ de sedan hade kommit upp i b?ten, lade sig vinden.
- 014:033 Men de som voro i b?ten f?lo ned f? honom och sade: 'F?visso ñ du Guds Son.'

- 014:034 Nñ de hade farit ñver, kommo de till Gennesarets land.
- 014:035 D?nu folket d? p?orten kñde igen honom, sñde de ut bud i hela trakten d?romkring, och man f?de till honom alla som voro sjuka.
- 014:036 Och de b?do honom att allenast f?r?ra vid h?ntofsen p?hans mantel; och alla som r?de vid den blevo hulpna.

- 015:001 H?efter kommo faris?er och skriftl?de frñ Jerusalem till Jesus och sade:
- 015:002 'Varf? ñvertr?da dina l?jungar de ?dstes stadgar? De tv?ju icke sina h?nder, nñ de skola ña.'
- 015:003 Men han svarade och sade till dem: 'Varf? ñvertr?den I sj?va Guds bud, f? edra stadgars skull?'
- 015:004 Gud har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och: 'Den som sm?dar sin fader eller sin moder, han skall d?den d?.'
- 015:005 Men I s?gen, att om n?gon s?ger till sin fader eller sin moder: 'Vad du av mig kunde hava f?tt till hj?p, det giver jag i st?let s?som offerg?va', d?beh?ver han alls icke hedra sin fader eller sin moder.
- 015:006 I haven s?gjort Guds budord om intet, f? edra stadgars skull.
- 015:007 I skrymtare, r?tt profeterade Esaias om eder, nñ han sade:

- 015:008 'Detta folk ñar mig med sina l?ppar,
men deras hj?rtan ño Iñgt ifrñ mig;
015:009 och f?ñgt dyrka de mig,
eftersom de l?ror de f?kunna ño m?nskobud.'

- 015:010 Och han kallade folket till sig och sade till dem: 'H?ten och f?stñ.
- 015:011 Icke vad som g?r in i munnen orenar m?niskan, men vad som g?r ut ifrñ munnen, det orenar m?niskan.'
- 015:012 D?tr?dde hans l?jungar fram och sade till honom: 'Vet du, att nñ faris?erna h?de det du nu sade, var det f? dem en st?testen??
- 015:013 Men han svarade och sade: 'Var planta som min himmelske Fader icke har planterat skall ryckas upp med r?terna.
- 015:014 Fr?gen icke efter dem. De ño blinda ledare; och om en blind leder en blind, s?falla de b?da i gropen.'
- 015:015 D?tog Petrus till orda och sade till honom: 'Uttyd f? oss detta bildiga tal.'

- 015:016 Han sade: ?ren d?ocks?I ?nnu utan f?rst?nd?
- 015:017 Insen I icke att allt som g?r in i munnen, det g?r ned i buken och har sin naturliga utg?ng?
- 015:018 Men vad som g?r ut ifr?n munnen, det kommer fr?n hj?rtat, och det ?r detta som orenar m?nniskan.
- 015:019 Ty fr?n hj?rtat komma onda tankar, mord, ?ktenskapsbrott, otukt, tjuveri, falskt vittnesb?rd, h?rdelse.
- 015:020 Det ?r detta som orenar m?nniskan; men att ?ta med otvagna h?nder, det orenar icke m?nniskan.?
- 015:021 Och Jesus begav sig bort d?rifr?n och drog sig undan till trakten av Tyrus och Sidon.
- 015:022 D?kom en kananeisk kvinna fr?n det omr?det och ropade och sade: ?Herre, Davids son, f?rbarma dig ?ver mig. Min dotter pl?gas sv?rt av en ond ande.?
- 015:023 Men han svarade henne icke ett ord. D?tr?dde hans l?jungar fram och b?do honom och sade: ?Giv henne besked; hon f?rf?jer oss ju med sitt ropande.?
- 015:024 Han svarade och sade: ?Jag ?r icke uts?nd till andra ?n till de f?rlorade f?ren av Israels hus.?
- 015:025 Men hon kom fram och f?ll ned f?r honom och sade: ?Herre, hj?p mig.?
- 015:026 D?svarade han och sade: ?Det ?r otillb?rligt att taga br?det fr?n barnen och kasta det ?r hundarna.?
- 015:027 Hon sade: ?Ja, Herre. Ocks? ?ta ju hundarna allenast av de smulor som falla ifr?n deras herrars bord.?
- 015:028 D?svarade Jesus och sade till henne: ?O kvinna, din tro ?r stor. Ske dig s?som du vill. Och hennes dotter var frisk ifr?n den stunden.
- 015:029 Men Jesus gick d?rifr?n vidare och kom till Galileiska sj?n. Och han gick upp p?berget och satte sig d?r.
- 015:030 D?kom mycket folk till honom, och de hade med sig halta, blinda, d?vstumma, lytta och m?nga andra; dem lade de ned f?r hans f?tter, och han botade dem,
- 015:031 s?att folket f?undrade sig, n?r de funno d?vstumma tala, lytta vara friska och f?rdiga, halta g?och blinda se. Och man prisade Israels Gud.
- 015:032 Och Jesus kallade sina l?jungar till sig och sade: ?Jag ?mkar mig ?ver folket, ty det ?r redan tre dagar som de hava dr?jt kvar hos mig, och de hava intet att ?ta; och jag vill icke l?ta dem g?ifr?n mig fastande, f?r att de icke skola uppgivas p?v?gen.?
- 015:033 D?sade l?jungarna till honom: ?Varifr?n skola vi h?r, i en ?ken, f?s?mycket br?d, att vi kunna m?ta s?mycket folk??
- 015:034 Jesus fr?gade dem: ?Huru m?nga br?d haven I?? De svarade: ?Sju, och d?rtill n?gra f?sm?fiskar.?
- 015:035 D?tillsade han folket att l?gra sig p?marken.
- 015:036 Och han tog de sju br?den, s?ock fiskarna, och tackade Gud och br?t br?den och gav ?r l?jungarna, och l?jungarna g?vo ?r folket.
- 015:037 S??o de alla och blevo m?ta. Och de ?verblivna styckena samlade man sedan upp, sju korgar fulla.
- 015:038 Men de som hade ?tit voro fyra tusen m?n, f?utom kvinnor och barn.
- 015:039 Sedan l?t han folket skiljas ?r och steg i b?ten och for till Magadans omr?de.

016:001 Och farisarna och sadducarna kommo dit och ville sätta honom på prov; de begärde att han skulle låta dem se något tecken från himmelen.

016:002 Men han svarade och sade till dem: 'Om aftonen säger I: 'Det bliver klart värder, ty himmelen är rött',

016:003 och om morgonen: 'Det bliver ovärder i dag, ty himmelen är mulen och rött.' Ja, om himmelens utseende förstärker I att det är så, men om tidernas tecken kunnen I icke det.

016:004 Ett ont och trolöst släkte är detta! Det står ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än Jonas' tecken. Och så lämnade han dem och gick sin väg.

016:005 När sedan lärjungarna förklarade sig, över till andra stranden, hade de förstått att taga med sig bröd.

016:006 Och Jesus sade till dem: 'Sen till, att I tagen eder till vara för farisarnas och sadducarnas surdeg.'

016:007 De talade de med varandra och sade: 'Det är därför att vi icke hava tagit med oss bröd.'

016:008 Men när Jesus märkte detta, sade han: 'Är klentrogne, varför talen I eder emellan om att I icke hava bröd med eder?

016:009 Förstärker I ännu ingenting? Och kommen I icke ihåg de fem bröden för de fem tusen, och huru många korgar I drog upp?

016:010 Ej heller de sju bröden för de fyra tusen, och huru många korgar I drog upp?

016:011 Huru kommer det då till, att I icke förstärker att det ej var om bröd som jag talade till eder? Tagen eder till vara för farisarnas och sadducarnas surdeg.'

016:012 De förstod de att det icke var för surdeg i bröd som han hade bjudit dem att taga sig till vara, utan för farisarnas och sadducarnas låta.

016:013 Men när Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sade: 'Vem säger folket Messiasen vara?'

016:014 De svarade: 'Somliga säga Johannes döparen, andra Elias, andra åter Jeremias eller en annan av profeterna.'

016:015 De frågade han dem: 'Vem säger du mig vara?'

016:016 Simon Petrus svarade och sade: 'Du är Messias, den levande Gudens Son.'

016:017 De svarade Jesus och sade till honom: 'Salig är du, Simon, Jonas' son; ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader, som är i himmelen.

016:018 Så säger också jag dig att du är Petrus; och på denna klippa skall jag bygga min församling, och dödsrikets portar skola icke bliva henne övermäktiga.

016:019 Jag skall giva dig himmelrikets nycklar: allt vad du binder på jorden, det skall vara bundet i himmelen; och allt vad du låser på jorden, det skall vara låst i himmelen.'

016:020 Därefter förbjöd han lärjungarna att för någon säga att han var Messias.

016:021 Från den tiden begynte Jesus förklara för sina lärjungar, att han måste gå till Jerusalem och lida mycket av de äldste och överstepräster och de skriftlärde, och att han skulle bli dödad, men att han på tredje dagen skulle uppstå igen.

016:022 De tog Petrus honom avsidet och begynte ivrigt motsäga honom och sade: 'Bevare dig Gud, Herre! Ingalunda för detta vederfaras dig.'

016:023 Men han vände sig om och sade till Petrus: 'Gå bort, Satan, och stå mig icke i vägen; du är för mig en stötesten, ty dina tankar

Äro icke Guds tankar, utan människotankar.?

- 016:024 Därefter sade Jesus till sina lärjungar: Om någon vill efterfölja mig, så för sake han sig själv och tage sitt kors på sig: så följ han mig.
- 016:025 Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, för min skull, han skall finna det.
- 016:026 Och vad hjälper det en människa, om hon vinner hela världen, men förlorar sin själ? Eller vad kan en människa giva till lösen för sin själ?
- 016:027 Människosonen skall komma i sin Faders härlighet med sina änglar, och då skall han vedergälla var och en efter hans gärningar.
- 016:028 Sannerligen säger jag eder: Bland dem som här stå finnas några som icke skola smaka döden, förrän de se Människosonen komma i sitt rike.?
- 017:001 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder, och förde dem upp på ett högt berg, där de voro allena.
- 017:002 Och hans utseende förvandlades inför dem: hans ansikte sken såsom solen, och hans kläder blevo vita såsom ljuset.
- 017:003 Och se, för dem visade sig Moses och Elias, i samtal med honom.
- 017:004 Då tog Petrus till orda och sade till Jesus: Herre, här är oss gott att vara; vill du, så skall jag här göra tre hyddor, åt dig en och åt Moses en och åt Elias en.?
- 017:005 Och se, medan han ännu talade, överskyggade dem en ljus sky, och ur skyn kom en röst som sade: Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag; här är honom.?
- 017:006 När lärjungarna hörde detta, föll de ned på sina ansikten i stor förskräckelse.
- 017:007 Men Jesus gick fram och rörde vid dem och sade: Stå upp, och varen icke förskräckta.?
- 017:008 När de dylöfte upp sina ögon, sågo de ingen utom Jesus allena.
- 017:009 Då de sedan gingo ned från berget, bjöd Jesus dem och sade: Ömtalen icke för någon denna syn, förrän Människosonen har uppstått från de döda.?
- 017:010 Men lärjungarna frågade honom och sade: Huru kunna då de skriftlärde säga att Elias först måste komma??
- 017:011 Han svarade och sade: Elias måste visserligen komma och uppträta allt igen;
- 017:012 men jag säger eder att Elias redan har kommit. Men de ville icke veta av honom, utan förforo mot honom alldeles såsom de ville. Sammalunda skall också Människosonen förlida genom dem.?
- 017:013 Då förestodo lärjungarna att det var om Johannes döparen som han talade till dem.
- 017:014 När de därefter kommo till folket, trädde en man fram till honom och frågade honom
- 017:015 och sade: Herre, förbarma dig över min son ty han är madsrasande och plågas svårt; ofta faller han i elden och ofta i vattnet.
- 017:016 Och jag förde honom till dina lärjungar, men de kunde icke bota honom.?
- 017:017 Då svarade Jesus och sade: Du otrogna och vränga släkte, huru länge måste jag vara bland eder? Huru länge måste jag härda ut med eder? Här är honom hit till mig.?
- 017:018 Och Jesus tilltalade honom strängt, och den onde anden för ut ur

honom; och gossen var botad fr̄n den stunden.

017:019 Sedan, n̄r de voro allena, tr̄dde Īrjungarna fram till Jesus och fr̄gade: 'Varf̄ kunde icke vi driva ut honom??

017:020 Han svarade dem: 'F̄r eder otros skull. Ty sannerligen s̄ger jag eder: Om I haven tro, vore den ock blott s̄som ett senapskorn, s̄skolen I kunna s̄ga till detta berg: 'Flytta dig h̄ifr̄n dit bort', och det skall flytta sig; ja, intet skall d̄ vara om̄jligt f̄r eder.?

017:021

017:022 Medan de nu tillsammans vandrade omkring i Galileen, sade Jesus till dem: 'M̄niskosonen skall bliva 'verl̄mnad i m̄niskors h̄nder,

017:023 och man skall d̄da honom, men p̄tredje dagen skall han uppst̄ igen.?' D̄blevo de mycket bedr̄vade.

017:024 Och n̄r de hade kommit till Kapernaum, tr̄dde de som uppburo tempelskatten fram till Petrus och sade: 'Pl̄gar icke eder m̄stare betala tempelskatt??

017:025 Han svarade: 'Jo.?' N̄r han sedan hade kommit hem, f̄rekom honom Jesus med fr̄gan: 'Vad synes dig, Simon? Av vilka taga jordens konungar tull eller skatt, av sina s̄ner eller av andra m̄niskor??

017:026 Han svarade: 'Av andra m̄niskor.?' D̄sade Jesus till honom: 'Allts̄ r̄o d̄s̄nerna fria.

017:027 Men f̄r att vi icke skola bliva dem till en st̄testen, s̄ḡned till sj̄n och kasta ut en krok. Tag s̄den f̄rsta fisk som du drager upp, och n̄r du 'ppnar munnen p̄den skall du d̄r finna en silverpenning. Tag den, och giv den 'r̄ dem for mig och dig.?

018:001 I samma stund tr̄dde Īrjungarna fram till Jesus och fr̄gade: 'Vilken 'r̄ den st̄rste i himmelriket??

018:002 D̄kallade han fram ett barn och st̄llde det mitt ibland dem

018:003 och sade: 'Sannerligen s̄ger jag eder: Om I icke omv̄nden eder och bliven s̄som barn, skolen I icke komma in i himmelriket.

018:004 Den som nu s̄' dmjuka sig, att han bliver s̄som detta barn, han 'r̄ den st̄rste i himmelriket.

018:005 Och den som tager emot ett s̄dant barn I mitt namn, han tager emot mig.

018:006 Men den som f̄rf̄r en av dessa sm̄som tro p̄mig, f̄r honom vore det b̄ttre att en kvarnsten h̄ngdes om hans hals och han s̄nktes ned i havets djup.

018:007 Ve v̄rlden f̄r f̄rf̄rrelsers skull! F̄rf̄relser m̄ste ju komma; men ve den m̄niska genom vilken f̄rf̄relsen kommer!

018:008 Om nu din hand eller din fot 'r̄ dig till f̄rf̄relse, s̄hugg av den och kasta den ifr̄n dig. Det 'r̄ b̄ttre f̄r dig att inḡi livet lytt eller halt, 'n att hava b̄da h̄nderna eller b̄da f̄tterna i beh̄l och kastas i den eviga elden.

018:009 Och om ditt 'ga 'r̄ dig till f̄rf̄relse, s̄riv ut det och kasta det ifr̄n dig. Det 'r̄ b̄ttre f̄r dig att inḡi livet en 'gd, 'n att hava b̄da 'gonen i beh̄l och kastas i det brinnande Gehenna.

018:010 Sen till, att I icke f̄rakten n̄gon av dessa sm̄, ty jag s̄ger eder att deras 'nglar i himmelen alltid se min himmelske Faders ansikte.

018:011

018:012 Vad synes eder? Om en man har hundra f̄r, och ett av dem har

- kommit vilse, I?mnar han icke d?de nittionio p?bergen och g?r
?stad och s?ker efter det som har kommit vilse?
- 018:013 Och h?nder det d?att han finner det--sannerligen s?ger jag
eder: d?gl?der han sig mer ?ver det f?ret ?n ?ver de nittionio
som icke hade kommit vilse.
- 018:014 S?r det ej heller eder himmelske Faders vilja att n?gon av
dessa sm?skall g?f?lorad.
- 018:015 Men om din broder f?rsyndar sig, s?g? ?stad och f?reh?l honom
det enskilt. Om han d?lyssnar till dig, s?har du vunnit din
broder.
- 018:016 Men om han icke lyssnar till dig, s?tag med dig ?nu en eller
tv?, f?r att 'var sak m?avg?ras efter tv?eller tre vittnens
utsago'.
- 018:017 Lyssnar han icke till dem, s?s?g det till f?rsamlingen.
Lyssnar han ej heller till f?rsamlingen, s?vare han f?r dig
s?som en hedning och en publikan.
- 018:018 Sannerligen s?ger jag eder: Allt vad I binden p?jorden, det
skall vara bundet i himmelen; och allt vad I l?sen p?jorden,
det skall vara l?st i himmelen.
- 018:019 Ytterligare s?ger jag eder, att om tv?av eder h?r p?jorden
komma ?verens att bedja om n?got, vad det vara m?, s?skall det
besk?ras dem av min Fader, som ?r i himmelen.
- 018:020 Ty var tv?eller tre ?r f?rsamlade i mitt namn, d?r ?r jag mitt
ibland dem.?
- 018:021 D?tr?dde Petrus fram och sade till honom: ?Herre, huru m?nga
g?nger skall jag f?rl?ta min broder, om han f?rsyndar sig mot
mig? ?r sju g?nger nog??
- 018:022 Jesus svarade honom: ?Jag s?ger dig: Icke sju g?nger, utan
sjuttio g?nger sju g?nger.
- 018:023 Allts?r det med himmelriket, s?som n?r en konung ville h?lla
r?kenskap med sina t?jnare.
- 018:024 Och n?r han begynte h?lla r?kenskap, f?rde man fram till honom
en som var skyldig honom tio tusen pund.
- 018:025 Men d?denna icke kunde betala, bj?d hans herre att han skulle
s?ljas, s?ock hans hustru och barn och allt vad han ?gde, f?r
att skulden m?tte bliva betald.
- 018:026 D?f?l t?jnaren ned f?r hans f?tter och sade: 'Hav t?amod med
mig, s?skall jag betala dig alltsammans.'
- 018:027 Och t?jnarens herre ?mkade sig ?ver honom och gav honom fri och
eftersk?nkte honom hans skuld.
- 018:028 Men n?r samme t?jnare kom ut, tr?ffade han p?en av sina
medt?jnare, som var skyldig honom hundra silverpenningar;
och han tog fast denne och grep honom vid strupen och sade:
'Betala vad du ?r skyldig.'
- 018:029 D?f?l hans medt?jnare ned och bad honom och sade: 'Hav t?amod
med mig, s?skall jag betala dig.'
- 018:030 Men han ville icke, utan gick ?stad och l?t s?tta honom i
f?ngelse, till dess han hade betalt vad han var skyldig.
- 018:031 D?nu hans medt?jnare s?go det som skedde, togo de mycket illa
vid sig och gingo och ber?tade f?r sin herre allt som hade
skett.
- 018:032 D?kallade hans herre honom till sig och sade till honom: 'Du
onde t?jnare, allt vad du var skyldig eftersk?nkte jag dig,
eftersom du bad mig d?rom.
- 018:033 Borde d?icke ocks?du hava f?rbarmat dig ?ver din medt?jnare,

som jag förbarmade mig över dig?'
018:034 Och i sin vrede överlämnade hans herre honom i fängknektarnas
vård, intill dess han hade betalt allt vad han var skyldig.
018:035 Sök skall också min himmelske Fader göra med eder, om I icke av
hjärtat förlåten var och en sin broder.?

019:001 När Jesus hade slutat detta tal, drog han bort ifrån Galileen
och begav sig, genom landet på andra sidan Jordan, till Judeens
område.
019:002 Och mycket folk följde honom, och han botade där de sjuka.

019:003 Därför ville några farisärer snärja honom och trädde fram till honom
och sade: Är det löligt att skilja sig från sin hustru av
vilken orsak som helst??
019:004 Men han svarade och sade: Herren I icke först att Skaparen redan
i begynnelsen 'gjorde dem till man och kvinna'
019:005 och sade: 'Fädenskull skall en man överge sin fader och sin
moder och hålla sig till sin hustru, och de två skola vara ett
köt?'
019:006 Sök är de icke mer två, utan ett kött. Vad nu Gud har
sammanfogat, det måste människan icke åskilja.?
019:007 Därför sade de till honom: Herren kunde då Moses bjuda att man skulle
giva hustrun skiljebrev och så skilja sig från henne??
019:008 Han svarade dem: För edra hjärtans händhets skull tillstodde
Moses eder att skiljas från edra hustrur, men från begynnelsen
har det icke varit så?
019:009 Och jag säger eder: Den som för någon annan orsaks skull är för
otukt skiljer sig från sin hustru och tager sig en annan hustru,
han begår äktenskapsbrott.?
019:010 Därför sade lärjungarna till honom: Är det så med mannens ställning
till hustrun, då är det icke riktigt att gifta sig.?
019:011 Men han svarade dem: Ätcke alla kunna taga emot det ordet, utan
allenast de som vilka sådant är givet.
019:012 Ty visserligen finnas somliga genom fädelsen, allt ifrån
moderlivet, som oskickliga till äktenskap, andra åter som av
människor hava gjorts oskickliga därtill, men somliga finnas
också, som från himmelrikets skull självmant hava gjort sig
oskickliga därtill. Den som kan taga emot detta, han tager emot
det.?

019:013 Därefter buros barn fram till honom, för att han skulle lägga
händerna på dem och bedja; men lärjungarna visade bort dem.
019:014 Därför sade Jesus: Låt barnen vara, och förmenen dem icke att
komma till mig; ty himmelriket är sådana till.?
019:015 Och han lade händerna på dem och gick sedan därifrån.

019:016 Därför trädde en man fram till honom och sade: Mästare, vad gott
skall jag göra för att få evigt liv??
019:017 Han sade till honom: Varför frågar du mig om vad som är gott?
En finnes som är god. Men vill du inget i livet, sök håll buden.?
019:018 Han frågade: Vilka?? Jesus svarade: Du skall icke dröpa', 'Du
skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke stjåla', 'Du
skall icke bära falskt vittnesbörd',
019:019 'Hedra din fader och din moder' och 'Du skall älska din nästa
såsom dig själv.'
019:020 Därför sade den unge mannen till honom: Allt detta har jag hållit.
Vad fattas mig ännu??
019:021 Jesus svarade honom: Vill du vara fullkomlig, sök gå bort och
sälj vad du äger och giv åt de fattiga; då skall du få en skatt

i himmelen. Och kom sedan och fñj mig.?

019:022 Men nñ den unge mannen hñde detta, gick han bedrñvad bort, ty han hade mñnga ñodelar.

019:023 Dñsade Jesus till sina lñjungar: ñSannerligen sñger jag eder: Fñ den som ñ rik ñ det svñtt att komma in i himmelriket.

019:024 Ja, jag sñger eder: Det ñ lñttare fñ en kamel att komma in genom ett nñsñga, ñ fñ den som ñ rik att komma in i Guds rike.?

019:025 Nñ lñjungarna hñde detta, blevo de mycket hñpna och sade: ñVem kan dñbliva frñst??

019:026 Men Jesus sñg pñdem och sade till dem: ñFñ mñniskor ñ detta omñligt, men fñ Gud ñ allting mñligt.?

019:027 Dñtog Petrus till orda och sade till honom: ñSe, vi hava ñvergivit allt och fñjt dig; vad skola vi fñdñfñ??

019:028 Jesus svarade dem: ñSannerligen sñger jag eder: Nñ vñlden fñdes pñnytt, dñnñ Mñniskosonen sñtter sig pñ sin hñlighets tron, dñskolen ocksñl, som haven efterfñjt mig, fñsitta pñ tolv troner sñsom domare ñver Israels tolv stammar.

019:029 Och var och en som har ñvergivit hus, eller brñder eller systrar, eller fader eller moder, eller barn, eller jordagods, fñ mitt namns skull, han skall fñmñgfaldigt igen, och skall fñevigt liv till arvedel.

019:030 Men mñnga som ñro de fñsta skola bliva de sista, och mñnga som ñro de sista skola bliva de fñsta.?

020:001 ñTy med himmelriket ñ det, sñsom nñ en husbonde bittida om morgonen gick ut fñ att leja ñ sig arbetare till sin vingñrd.

020:002 Och nñ han hade kommit ñverens med arbetarna om en viss dagspenning, sñnde han dem till sin vingñrd.

020:003 Nñ han sedan gick ut vid tredje timmen, fick han se nñgra andra stñsysslolñsa pñtorget;

020:004 och han sade till dem: 'Gñ ock l till min vingñrd, sñskall jag giva eder vad skñligt ñ.'

020:005 Och de gingo. ñter gick han ut vid sjñtte timmen och vid nionde och gjorde sammalunda.

020:006 Ocksñvid elfte timmen gick han ut och fann dñnñgra andra stñdñ; och han sade till dem: 'Varfñ stñ l hñ hela dagen sysslolñsa?'

020:007 De svarade honom: 'Dñfñ att ingen har lejt oss.' Dñsade han till dem: 'Gñ ock l till min vingñrd.'

020:008 Nñ det sñhade blivit afton, sade vingñrdens herre till sin fñrvaltare: 'Kalla fram arbetarna och giv dem deras lñ, men begynn med de sista och gñsñtillbaka ñnda till de fñsta.'

020:009 Dñnu de kommo fram, som voro lejda vid elfte timmen, fick var och en av dem full dagspenning.

020:010 Nñ sedan de fñsta kommo, trodde de att de skulle fñmer, men ocksñvar och en av dem fick samma dagspenning.

020:011 Nñ de sñfingo, knorrade de mot husbonden.

020:012 och sade: 'Dessa sista hava arbetat allenast en timme, och du har ñndñstñlt dem lika med oss, som hava burit dagens tunga och solens hetta?'

020:013 Dñsvarade han en av dem och sade: 'Min vñ, jag gñ dig ingen orñtt. Kom du icke ñverens med mig om den dagspenningen?'

020:014 Tag vad dig tillkommer och gñ. Men ñ denne siste vill jag giva lika mycket som ñ dig.

020:015 Har jag icke lov att gña sñsom jag vill med det som ñ mitt? Eller skall du med onda ñgon se pñatt jag ñ sñgod?--

020:016 Sñskola de sista bliva de fñsta, och de fñsta bliva de

sista.?

020:017 D?nu Jesus ville g?upp till Jerusalem, tog han till sig de tolv, s?att de voro allena; och under v?gen sade han till dem:

020:018 'Se, vi g?nu upp till Jerusalem, och M?niskosonen skall bliva ?verl?mnad ? ?verstepr?sterna och de skriftl?rde, och de skola d?ma honom till d?den

020:019 och ?verl?mna honom ? hedningarna till att begabbas och gisslas och korsf?stas; men p?tredje dagen skall han uppst?igen.?

020:020 D?tr?dde Sebedeus' s?ners moder fram till honom med sina s?ner och f?l ned f?r honom och ville beg?ra n?got av honom.

020:021 Han fr?gade henne: 'Vad vill du?? Hon svarade honom: 'S?g att i ditt rike den ene av dessa mina tv?s?ner skall f?sitta p?din h?gra sida, och den andre p?din v?nstra.?

020:022 Men Jesus svarade och sade: ?I veten icke vad I beg?ren. Kunnen I dricka den kalk som jag skall dricka?? De svarade honom: 'Det kunna vi.?

020:023 D?sade han till dem: 'Ja, v? skolen I f?dricka min kalk, men platsen p?min h?gra sida och platsen p?min v?nstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla dem f?r vilka s?? best?mt av min Fader.?

020:024 N?r de tio andra h?rde detta, blevo de misslynta p?de tv? br?derna.

020:025 D?kallade Jesus dem till sig och sade: ?I veten att furstarna upptr?da mot sina folk s?som herrar, och att de m?ktige l?ta folken k?nna sin myndighet.

020:026 S?? det icke bland eder; utan den som vill bliva st?st bland eder, han vare de andras tj?nare,

020:027 och den som vill vara fr?mst bland eder, han vare de andras dr?ng,

020:028 likasom M?niskosonen har kommit, icke f?r att l?ta tj?na sig, utan f?r att tj?na och giva sitt liv till l?sen f?r m?nga.?

020:029 N?r de sedan gingo ut ifr?n Jeriko, f?jde honom mycket folk.

020:030 Och se, tv?blinda sutto d?r vid v?gen. N?r dessa h?rde att det var Jesus som gick d?r fram, ropade de och sade: 'Herre, f?rbarma dig ?ver oss, du Davids son.?

020:031 Och folket tillsade dem str?ngeligen att de skulle t?ga; men de ropade dess mer och sade: 'Herre, f?rbarma dig ?ver oss, du Davids son.?

020:032 D?stannade Jesus och kallade dem till sig och sade: 'Vad viljen I att jag skall g?ra eder??

020:033 De svarade honom: 'Herre, l?t v?ra ?gon bliva ?pnade.?

020:034 D?f?rbarmade sig Jesus ?ver dem och r?rde vid deras ?gon, och strax fingo de sin syn och f?jde honom.

021:001 N?r de nu nalkades Jerusalem och kommo till Betfage vid Oljeberget, d?s?nde Jesus ?stad tv?l?jungar

021:002 och sade till dem: 'G?n in i byn som ligger mitt framf?r eder, s?skolen I strax finna en ?sninna st?d?r bunden och en f?e bredvid henne; l?sen dem och f?ren dem till mig.

021:003 Och om n?gon s?ger n?got till eder, s?skolen I svara: 'Herren beh?ver dem'; d?skall han strax sl?ppa dem.?

021:004 Detta har skett, f?r att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade:

021:005 'S?ngen till dottern Sion:
'Se, din konung kommer till dig,

saktmodig, ridande på en åsna,
på en arbetsåsninnas fäe.'?

021:006 Och lärjungarna gingo åstad och gjorde såsom Jesus hade befallt dem

021:007 och ledde till honom åsninnan och fåen; och de lade sina mantlar på denne, och han satte sig därövanpå.

021:008 Och folkskaran, som var mycket stor, bredde ut sina mantlar på vägen; men somliga skuro kvistar av träden och strådde på vägen.

021:009 Och folket, både de som gingo före honom och de som följde efter, ropade och sade:

ÅHosianna Davids son!
Våsignad vare han som kommer,
i Herrens namn.
Hosianna i höjden!?

021:010 När han så drog in i Jerusalem, kom hela staden i rörelse, och man frågade: Åvem är denne??

021:011 Och folket sade: ÅDet är Jesus, profeten, från Nasaret i Galileen.?

021:012 Och Jesus gick in i helgedomen. Och han drev ut alla dem som sålde och köpte i helgedomen, och han stötte omkull växlarnas bord och duvomånglarnas stån.

021:013 Och han sade till dem: ÅDet är skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett bårnehus.' Men låg åren det till en råvarkula.?

021:014 Och blinda och halta kommo fram till honom i helgedomen, och han botade dem.

021:015 Men när översteprästerna och de skriftläsare sågo de under som han gjorde, och sågo barnen som ropade i helgedomen och sade: ÅHosianna Davids son!?, då förtår detta dem;

021:016 och de sade till honom: ÅHär du vad dessa såga?? Då svarade Jesus dem: ÅJa; haven lå aldrig låst:

'Av barns och spenabarns mun
har du berett dig lov'??

021:017 Därefter låmnade han dem och gick ut ur staden till Betania och stannade där över natten.

021:018 När han sedan på morgonen gick in till staden igen, blev han hungrig.

021:019 Och då han fick se ett fikontråd vid vägen, gick han fram till det, men fann intet därpå, utom allenast låv. Då sade han till det: ÅAldrig någonsin mer skall frukt växa på dig. Och strax förtorkades fikonträdet.

021:020 När lärjungarna sågo detta, förundrade de sig och sade: ÅHuru kunde fikonträdet så i hast förtorkas??

021:021 Då svarade Jesus och sade till dem: ÅSannerligen såger jag eder: Om lå haven tro och icke tvivlen, så skolen lå icke allenast kunna gå sådant som skedde med fikonträdet, utan lå skolen till och med kunna såga till detta berg: 'Håv dig upp och kasta dig i havet', och det skall ske.

021:022 Och allt vad lå med tro bedjen om i eder bårn, det skolen lå??

021:023 När han därefter hade kommit in i helgedomen, trädde översteprästerna och folkets åldste fram till honom, då han undervisade; och de sade: ÅMed vad myndighet gå du detta? Och vem har givit dig sådan myndighet??

021:024 Jesus svarade och sade till dem: ÅOckså jag vill stålla en fråga

till eder; om I svaren mig p?den, s?skall ock jag s?ga eder med vad myndighet jag g?r detta?

021:025 Johannes' d?pelse, varifr?n var den: fr?n himmelen eller fr?n m?nniskor?? D? ?verlade de med varandra och sade: 'Om vi svara: 'Fr?n himmelen', s?fr?gar han oss: 'Varf?r trodden I honom d? icke?'

021:026 Men om vi svara: 'Fr?n m?nniskor', d?m?ste vi frukta f?r folket, ty alla h?lla de Johannes f?r en profet.?

021:027 De svarade allts? Jesus och sade: 'Vi veta det icke.? D?sade ock han till dem: 'S?s?ger icke heller jag eder med vad myndighet jag g?r detta.

021:028 Men vad synes eder? En man hade tv?s?ner. Och han kom till den f?rste och sade: 'Min son, g?i dag och arbeta i ving?rden.'

021:029 Han svarade och sade: 'Jag vill icke'; men efter?r ?ngrade han sig och gick.

021:030 Och han kom till den andre och sade sammalunda. D?svarade denne och sade: 'Ja, herre'; men han gick icke,

021:031 Vilken av de tv?gjorde vad fadern ville?? De svarade: 'Den f?rste.? Jesus sade till dem: 'Ja, sannerligen s?ger jag eder: Publikaner och sk?kor skola f?r g?in i Guds rike ?n I.

021:032 Ty Johannes kom och l?rde eder r?ttf?rdighetens v?g, och I trodden honom icke, men publikaner och sk?kor trodde honom. Och fast?n I s?gen detta, ?ngraden I eder icke heller efter?, s? att I trodden honom.

021:033 H?ren nu en annan liknelse: En husbonde planterade en ving?rd, och han satte st?ngsel omkring den och h?gg ut ett presskar d?r inne och byggde ett vaktorn; d?refter lejde han ut den ? ving?rdsm?n och for utrikes.

021:034 N? sedan frukttiden nalkades, s?nde han sina tj?nare till ving?rdsm?nnen f?r att uppb?ra frukten ? honom.

021:035 Men ving?rdsm?nnen togo fatt p?hans tj?nare, och en misshandlade de, en annan dr?pte de, en tredje stenade de.

021:036 ?er s?nde han ?stad andra tj?nare, flera ?n de f?ra, men de gjorde med dem sammalunda.

021:037 Slutligen s?nde han till dem sin son, ty han t?nkte: 'De skola v? hava f?rsyn f?r min son.'

021:038 Men n? ving?rdsm?nnen fingo se hans son, sade de till varandra: 'Denne ? arvingen; kom, l? oss dr?pa honom, s?f?vi hans arv.'

021:039 Och de togo fatt p?honom och f?rde honom ut ur ving?rden och dr?pte honom.

021:040 N? nu ving?rdens herre kommer, vad skall han d?g?ra med de ving?rdsm?nnen??

021:041 De svarade honom: 'Eftersom de hava illa gjort, skall han illa f?rg?ra dem, och ving?rden skall han l?mna ? andra ving?rdsm?n, som giva honom frukten, n? tiden d?rtill ? inne.?

021:042 Jesus sade till dem: 'Ja, haven I aldrig l?st i skrifterna: 'Den sten som byggningsm?nnen f?rkastade.

den har blivit en h?rnsten;
av Herren har den blivit detta,
och underbar ? den i v?ra ?gon'?

021:043 D?f?r s?ger jag eder att Guds rike skall tagas ifr?n eder, och givas ? ett folk som b?r dess frukt.?

021:044

021:045 D?nu ?verstestr?sterna och faris?erna h?rde hans liknelser, f?rstodo de att det var om dem som han talade.

021:046 Och de hade g?rna velat gripa honom, men de fruktade f? folket, eftersom man h?ll honom f? en profet.

022:001 Och Jesus begynte ?ter tala till dem i liknelser och sade:

022:002 ?Med himmelriket ? det, s?som n? en konung gjorde br?lopp ? sin son.

022:003 Han s?nde ut sina tj?nare f? att kalla till br?loppet dem som voro bjudna; men de ville icke komma.

022:004 ?ter s?nde han ut andra tj?nare och befallde dem att s?ga till dem som voro bjudna: 'Jag har nu tillrett min m?tid, mina oxar och min g?dboskap ?o slaktade, och allt ? redo; kommen till br?loppet.'

022:005 Men de aktade icke d?r?; utan gingo bort, den ene till sitt jordagods, den andre till sin k?penskap.

022:006 Och de ?rriga grepo hans tj?nare och misshandlade och dr?pte dem.

022:007 D? blev konungen vred och s?nde ut sitt krigsfolk och f?rgjorde dr?parna och br?nde upp deras stad.

022:008 D?refter sade han till sina tj?nare: 'Br?loppet ? tillrett, men de som voro bjudna voro icke v?rdiga.

022:009 G?n d?r? ut till v?rsk?en och bjuden till br?loppet alla som l tr?ffen p?.'

022:010 Och tj?narna gingo ut p?v?garna och samlade tillhopa alla som de tr?ffade p?, b?de onda och goda, och br?loppssalen blev full av bordsg?ster.

022:011 Men n? konungen nu kom in f? att se p?g?sterna, fick han d? se en man som icke var kl?dd i br?lopskl?der.

022:012 D?sade han till honom: 'Min v?n, huru har du kommit hitin, d? du icke b?r br?lopskl?der?' Och han kunde intet svara.

022:013 D?sade konungen till tj?narna: 'Gripen honom vid h?nder och f?tter, och kasten honom ut i m?rkret h? utanf?.' D? skall vara gr? och tandagnisslan.

022:014 Ty m?nga ?o kallade, men f?utvalda.?

022:015 D?refter gingo faris?erna bort och fattade det beslutet att de skulle s?ka sn?ja honom genom n?got hans ord.

022:016 Och de s?nde till honom sina l?jungar, tillika med herodianerna, och l?to dem s?ga: '?stare, vi veta att du ? sannf?rdig och l? om Guds v?g vad sant ?; utan att fr?ga efter n?gon; ty du ser icke till personen.

022:017 S?s? oss d?. Vad synes dig? ? det lovligt att giva kejsaren skatt, eller ? det icke lovligt??

022:018 Men Jesus m?kte deras ondska och sade: '?arf? s?ken l att sn?ja mig, l skrymtare?

022:019 L?ten mig se skattepenningen.? D?l?mnade de fram till honom en penning.

022:020 D?refter fr?gade han dem: '?ems bild och ?verskrift ? detta??

022:021 De svarade: '?Kejsarens.? D?sade han till dem: '?s?given d? kejsaren vad kejsaren tillh?, och Gud vad Gud tillh?.?

022:022 N? de h?rde detta, f?undrade de sig. Och de l?mnade honom och gingo sin v?g.

022:023 Samma dag tr?dde n?gra sadduc?er fram till honom och ville p?st? att det icke gives n?gon uppst?ndelse; de fr?gade honom

022:024 och sade: '?stare, Moses har sagt: 'Om n?gon d? barnl?s, s? skall hans broder i hans st?le ?ta hans hustru och skaffa avkomma ? sin broder.'

022:025 Nu voro hos oss sju br?der. Den f?rste tog sig hustru och dog,

och eftersom han icke hade någon avkomma, lämnade han sin hustru efter sig åt sin broder.

022:026 Sammalunda ock den andre och den tredje, allt intill den sjunde.

022:027 Sist av alla dog hustrun.

022:028 Vilken av de sju skall dö vid uppståndelsen för henne till hustru? De hade ju alla ättat henne?

022:029 Jesus svarade och sade till dem: Ät faren vilse, ty I förtäro icke skrifterna, ej heller Guds kraft.

022:030 Vid uppståndelsen taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro dödsom änglarna i himmelen.

022:031 Men vad nu angär de dödas uppståndelse, haven I icke läst vad eder ät sagt av Gud:

022:032 'Jag ät Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'? Han ät en Gud icke för döda, utan för levande?'

022:033 När folket hördet detta, hördade de äver hans undervisning.

022:034 Men när farisäerna fingro höra att han hade stoppat munnen till pö sadducäerna, samlade de sig tillhopa;

022:035 och en av dem, som var lagklok, ville snäja honom och förögade:

022:036 'Mästare, vilket ät det yppersta budet i lagen?'

022:037 Dö svarade han honom: 'Du skall äska HERREN, din Gud, av allt ditt hjäta och av all din sjä och av allt ditt förtärd.'

022:038 Detta ät det yppersta och förnämsta budet.

022:039 Därt kommer ett som ät detta likt: 'Du skall äska din nästa sösom dig sjäv.'

022:040 Pö dessa tvö bud höger hela lagen och profeterna?'

022:041 Men dö nu farisäerna voro församlade, förögade Jesus dem

022:042 och sade: 'Vad synes eder om Messias, vems son ät han?? De svarade honom: 'Davids?'

022:043 Dö sade han till dem: 'Huru kan dö David, genom andeingivelse, kalla honom 'herre'? Han säger ju:

022:044 'Herren sade till min herre:

Sätt dig pö min högra sida,
till dess jag har lagt dina fiender
under dina fötter.'

022:045 Om nu David kallar honom 'herre', huru kan han dö vara hans son??

022:046 Och ingen förmodde svara honom ett ord. Ej heller dristade sig någon för den dagen att vidare ställa någon förög till honom.

023:001 Däfter talade Jesus till folket och till sina läjungar

023:002 och sade:

'Pö Moses' stol hava de skriftläde och farisäerna satt sig.

023:003 Därför, allt vad de säga eder, det skolen I göra och höla, men efter deras gäningar skolen I icke göra; ty de säga, men göra icke.

023:004 De binda ihop tunga bödor och lägga dem pö människornas skuldror, men sjäva vilja de icke röra ett finger för att flytta dem.

023:005 Och alla sina gäningar göra de för att bliva sedda av människorna. De göra sina böheremsor breda och höntofsarna pö sina mantlar stora.

023:006 De vilja göra hava de förnämsta platserna vid gästbuden och sitta förnämst i synagogorna

023:007 och vilja göra bliva hörsade pö torgen och av människorna kallas 'rabbi'.

023:008 Men I skolen icke läta kalla eder 'rabbi', ty en ät eder

Måstare, och I ären alla bröder.

023:009 Ej heller skolen I kalla någon på jorden eder 'fader', ty en
äder Fader, han som är i himmelen.

023:010 Ej heller skolen I låta kalla eder 'I ärommåstare', ty en äder
I ärommåstare, Kristus.

023:011 Den som är ståtst bland eder, han vare de andras tjänare.

023:012 Men den som upphäjer sig, han skall bliva förädmjukad, och den
som ädmjukar sig, han skall bliva upphäjd.

023:013 Ve eder, I skriftläse och farisäer, I skrymtare, som tillsluten
himmelriket för människorna! Sjåva kommen I icke ditin, och
dem som vilja komma dit tillståden I icke att komma in.

023:014

023:015 Ve eder, I skriftläse och farisäer, I skrymtare, som faren
omkring äver vatten och land för att göra en proselyt, och när
någon har blivit det, gåren I honom till ett Gehennas barn,
dubbelt värre än I sjåva ären!

023:016 Ve eder, I blinde ledare, som sägen: 'Om någon svär vid templet,
säbetyder det intet; men om någon svär vid guldets i templet, dä
är han bunden av sin ed!'

023:017 I däaktige och blinde, vilket är däfämer, guldets eller
templet, som har helgat guldets?

023:018 Säock: 'Om någon svär vid altaret, säbetyder det intet; men om
någon svär vid offergåvan som ligger däpå, dä är han bunden av
sin ed.'

023:019 I blinde, vilket är däfämer, offergåvan eller altaret, som
helgar offergåvan?

023:020 Den som svär vid altaret, han svär alltsä både vid detta och vid
allt som ligger däpå?

023:021 Och den som svär vid templet, han svär både vid detta och vid
honom som bor däri.

023:022 Och den som svär vid himmelen, han svär både vid Guds tron och
vid honom som sitter däpå?

023:023 Ve eder, I skriftläse och farisäer. I skrymtare, som given
tionde av mynta och dill och kummin, men underläten det som är
viktigast i lagen, nämligen räkten och barmhärtigheten och
troheten! Det ena borden I göra, men icke underläta det andra.

023:024 I blinde ledare, som silen bort myggen och svåjen kamelen!

023:025 Ve eder, I skriftläse och farisäer, I skrymtare, som gåren det
yttre av bägaren och fatet rent, medan de inuti äro fulla av vad
I haven förvärvat genom rofferi och omätlig ondska!

023:026 Du blinde farisä, gå först insidan av bägaren ren, för att
sedan också dess utsida må bliva ren.

023:027 Ve eder, I skriftläse och farisäer, I skrymtare, som ären lika
vitmenade gravar, vilka vä utanpå synas prydliga, men inuti äro
fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet!

023:028 Säsynens också utvätes för människorna rätfärdiga, men
invätes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet.

023:029 Ve eder, I skriftläse och farisäer, I skrymtare, som byggen upp
profeternas gravar och pryden de rätfärdigas griffer

023:030 och sägen: 'Om vi hade levat på vä fäders tid, sä skulle vi
icke hava varit delaktiga med dem i profeternas blod!'

023:031 Sä vittnen I däom eder sjåva, att I ären barn av dem som

dröpte profeterna.

023:032 När, uppfyllen du i edra fädernas mät.

023:033 I ormar, i huggormars avfäda, huru skullen i kunna säga undg?
att dömas till Gehenna?

023:034 Se, därför säger jag till eder profeter och vise och
skriftlärd. Somliga av dem skolen i dröpa och korsfästa, och
somliga av dem skolen i gissla i edra synagogor och försöka
ifrån den ena staden till den andra.

023:035 Och ska över eder komma allt rättfärdigt blod som är
utgjutet på jorden, ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill
Sakarias', Barakias' sons blod, hans som i dröpten mellan
templet och altaret.

023:036 Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta
släkte.

023:037 Jerusalem, Jerusalem, du som dröper profeterna och stenar dem
som är sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla
dina barn, likasom hänan församlar sina kycklingar under sina
vingar! Men i haven icke velat.

023:038 Se, edert hus skall komma att stå översgivet och öde.

023:039 Ty jag säger eder: Här efter skolen i icke se mig, intill den
tid du säger:

'Välsignad vare han som kommer,
i Herrens namn.'

024:001 Och Jesus gick därifrån, ut ur helgedomen. Hans lärjungar
trödde därför fram och bad honom giva akt på helgedomens byggnader.

024:002 Dö svarade han och sade till dem: Ja, i sen nu allt detta; men
sannerligen säger jag eder: Här skall icke lämnas sten på sten;
allt skall bli nedbrutet.

024:003 När han sedan satt på Oljeberget, trödde hans lärjungar fram
till honom, medan de voro allena, och sade: Säg oss när detta
skall ske, och vad som bliver tecknet till din tillkommelse och
tidens ände?

024:004 Dö svarade Jesus och sade till dem:

Än till, att ingen förvillar eder.

024:005 Ty många skola komma under mitt namn och säga: 'Jag är Messias'
och skola förvilla många.

024:006 Och i skolen förhåra krigslarm och rykten om krig; sen därför till,
att i icke föloren besinningen, ty sådant måste komma, men
därmed är ännu icke änden inne.

024:007 Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det
skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena orten efter
den andra;

024:008 men allt detta är allenast begynnelsen till 'ädslovandorna'.

024:009 Dö skall man priggiva eder till misshandling, och man skall
dröpa eder, och i skolen bli hatade av alla folk, för mitt
namns skull.

024:010 Och dö skola många komma på fall, och den ene skall föräda den
andre, och den ene skall hata den andre.

024:011 Och många falska profeter skola uppstå och skola förvilla många.

024:012 Och därför igenom att laglösheten förkas, skall kärleken hos de
flesta kallna.

024:013 Men den som är ständaktig intill änden, han skall bli fräst.

024:014 Och detta evangelium om riket skall bli predikat i hela
världen, till ett vittnesbörd för alla folk. Och sedan skall
änden komma.

024:015 N?r I nu f?r se 'f?rdelsens styggelse', om vilken ?r talat genom profeten Daniel, st?p? helig plats--den som l?ser detta, han give akt d?r?--

024:016 d?m?de som ?ro i Judeen fly bort till bergen,

024:017 och den som ?r p?taket m?icke stiga ned f?r att h?mta vad som finnes i hans hus,

024:018 och den som ?r ute p?marken m?icke v?nda tillbaka f?r att h?mta sin mantel.

024:019 Och ve dem som ?ro havande, eller som giva di p?den tiden!

024:020 Men bedjen att eder flykt icke m?ske om vintern eller p?sabbaten.

024:021 Ty d?skall det bliva 'en stor vederm?da, vars like icke har f?rekommit allt ifr?n v?rldens begynnelse intill nu', ej heller n?gonsin skall f?rekomma.

024:022 Och om den tiden icke bleve f?rkortad, s?skulle intet k?tt bliva fr?st; men f?r de utvaldas skull skall den tiden bliva f?rkortad.

024:023 Om n?gon d?s?ger till eder: 'Se h?r ?r Messias', eller: 'D?r ?r han', s?tron det icke.

024:024 Ty m?niskor som falskeligen s?ga sig vara Messias skola uppst?, s?ock falska profeter, och de skola g?ra stora tecken och under, f?r att, om m?jligt f?rvilla j?mv?r de utvalda.

024:025 Jag har nu sagt eder det f?rut.

024:026 D?r?r, om man s?ger till eder: 'Se, han ?r i ?knen', s?g?n icke ditut, eller: 'Se, han ?r inne i huset', s?tron det icke.

024:027 Ty s?som ljungelden, n?r den g?r ut fr?n ?ster, synes ?nda till v?ster, s?skall M?niskosonens tillkommelse vara.--

024:028 D?r ?eln ?r, dit skola rovf?glarna f?rsamla sig.

024:029 Men strax efter den tidens vederm?da skall solen f?rm?kas och m?nen upph?ra att giva sitt sken, och stj?rnorna skola falla ifr?n himmelen, och himmelens makter skola b?va.

024:030 Och d?skall M?niskosonens tecken visa sig p?himmelen, och alla sl?kter p?jorden skola d?j?mra sig. Och man skall f?se 'M?niskosonen komma p?himmelens skyar' med stor makt och h?rlighet.

024:031 Och han skall s?nda ut sina ?nglar med starkt basunljud, och de skola f?rsamla hans utvalda fr?n de fyra v?derstrecken, fr?n himmelens ena ?nda till den andra.

024:032 Ifr?n fikontr?det m?n I h?r h?mta en liknelse. N?r dess kvistar begynna att f?save och l?ven spricka ut, d?veten I att sommaren ?r n?ra.

024:033 Likas?, n?r I sen allt detta, d?kunnen I ock veta att han ?r n?ra och st?r f?r d?ren.

024:034 Sannerligen s?ger jag eder: Detta sl?kte skall icke f?rg?s, f?r?n allt detta sker.

024:035 Himmel och jord skola f?rg?s, men mina ord skola aldrig f?rg?s.

024:036 Men om den dagen och den stunden vet ingen n?got, icke ens ?nglarna i himmelen, ingen utom Fadern allena.

024:037 Ty s?som det skedde p?Noas tid, s?skall det ske vid M?niskosonens tillkommelse.

024:038 S?som m?niskorna levde p?den tiden, f?re floden: de ?ro och drucko, m?n togo sig hustrur, och hustrur g?vos ?r m?n, ?nda till den dag d?Noa gick in i arken;

024:039 och de visste av intet, f?r?n floden kom och tog dem allasammans bort--s?skall det ske vid M?niskosonens tillkommelse.

- 024:040 D?skola tv?m?n vara tillsammans ute p?marken; en skall bliva upptagen, och en skall l?mnas kvar.
- 024:041 Tv?kvinnor skola mala p?samma kvarn; en skall bliva upptagen, och en skall l?mnas kvar.
- 024:042 Vaken f?rdenskull; ty I veten icke vilken dag v?r Herre kommer.
- 024:043 Men det f?rst?n I v?, att om husbonden visste under vilken nattv?kt tjuven skulle komma, s?vakade han och tillstodde icke att n?gon br?r sig in i hans hus.
- 024:044 Varen d?r?r ock I redo; ty i en stund d?I icke v?rten det skall M?hniskosonen komma.
- 024:045 Finnes nu n?gon trogen och f?rst?ndig tj?nare, som av sin herre har blivit satt ?ver hans husfolk f?r att giva dem mat i r?tt tid--
- 024:046 salig ?r d?den tj?naren, om hans herre, n?r han kommer, finner honom g?ra s?.
- 024:047 Sannerligen s?ger jag eder: Han skall s?tta honom ?ver allt vad han ?ger.
- 024:048 Men om s? ?r, att tj?naren ?r en ond man, som s?ger i sitt hj?rta: 'Min herre kommer icke s?snart',
- 024:049 och han begynner sl?sina medtj?nare och ?ter och dricker med dem som ?ro druckna,
- 024:050 d?skall den tj?narens herre komma p?en dag d?han icke v?rtar det, och i en stund d?han icke t?nker sig det,
- 024:051 och han skall l?ta hugga honom i stycken och l?ta honom f?sina del med skrymtare. D?r skall vara gr?t och tandagnisslan.?
- 025:001 ?D?skall det vara med himmelriket, s?som n?r tio jungfrur togo sina lampor och gingo ut f?r att m?ta brudgummen.
- 025:002 Men fem av dem voro of?rst?ndiga, och fem voro f?rst?ndiga.
- 025:003 De of?rst?ndiga togo v?r sina lampor, men togo ingen olja med sig.
- 025:004 De f?rst?ndiga ?ter togo olja i sina k?rl, tillika med lamporna.
- 025:005 D?nu brudgummen dr?jde, blevo de alla s?mniga och somnade.
- 025:006 Men vid midnattstiden lj?d ett anskri: 'Se brudgummen kommer! G?n ut och m?ten honom.'
- 025:007 D?stodo alla jungfrurna upp och redde till sina lampor.
- 025:008 Och de of?rst?ndiga sade till de f?rst?ndiga: 'Given oss av eder olja, ty v?ra lampor slockna.'
- 025:009 Men de f?rst?ndiga svarade och sade: 'Nej, den skulle ingalunda r?cka till f?r b?de oss och eder. G?n hellre bort till dem som s?lja, och k?pen ?r eder.'
- 025:010 Men n?r de gingo bort f?r att k?pa, kom brudgummen, och de som voro redo gingo in med honom till br?llopet, och d?ren st?ngdes igen.
- 025:011 Omsider kommo ock de andra jungfrurna och sade: 'Herre, herre, l?t upp f?r oss.'
- 025:012 Men han svarade och sade: 'Sannerligen s?ger jag eder: Jag k?nner eder icke.'
- 025:013 Vaken f?rdenskull; ty I veten icke dagen, ej heller stunden.
- 025:014 Ty det skall ske, likasom n?r en man som ville fara utrikes kallade till sig sina tj?nare och ?verl?mnade ?r dem sina ?godelar;
- 025:015 ?r en gav han fem pund, ?r en annan tv?och ?r en tredje ett pund, ?r var och en efter hans f?rm?ga, och for utrikes.
- 025:016 Strax gick d?den som hade f?tt de fem punden bort och f?rvaltade dem s?, att han med dem vann andra fem pund.
- 025:017 Den som hade f?tt de tv?punden vann p?samma s?tt andra tv?.

025:018 Men den som hade fått ett pund gick bort och grävde en grop i jorden och grävde dit sin herres penningar.

025:019 En lång tid därefter kom tjärnas herre hem och höll räkenskap med dem.

025:020 Däträdde den fram, som hade fått de fem punden, och bar fram andra fem pund och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig fem pund; se, andra fem pund har jag vunnit.'

025:021 Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa åt, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres gårdje.'

025:022 Söträdde ock den fram, som hade fått de två punden, och sade: 'Herre, du överlämnade åt mig två pund; se, andra två pund har jag vunnit.'

025:023 Hans herre svarade honom: 'Rätt så, du gode och trogne tjänare! När du var satt över det som ringa åt, var du trogen; jag skall sätta dig över mycket. Gå in i din herres gårdje.'

025:024 Sedan trädde ock den fram, som hade fått ett pund, och sade: 'Herre, jag hade lått kända dig såsom en sträng man, som vill skäda, dit du icke har sätt, och inbäga, dit du icke har utsträtt;

025:025 och av fruktan för dig gick jag bort och grävde ditt pund i jorden. Se här har du vad dig tillhär.'

025:026 Dä svarade hans herre och sade till honom: 'Du onde och late tjänare, du visste att jag vill skäda, dit jag icke har sätt, och inbäga, dit jag icke har utsträtt?

025:027 Dä borde du också hava satt in mina penningar i en bank, så att jag hade fått igen mitt med ränta, när jag kom hem.

025:028 Tagen däfrån honom hans pund, och given det åt den som har de tio punden.

025:029 Ty var och en som har, åt honom skall varda givet, så att han får över nog; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har.

025:030 Och kasten den oduglige tjänaren ut i mörkret här utanför.' Dä skall vara gråt och tandagnisslan.

025:031 Men när Mänskösönen kommer i sin härlighet, och alla änglar med honom, dä skall han sätta sig på sin härlighets tron.

025:032 Och infär honom skola församlas alla folk och han skall skilja dem från varandra, såsom en herde skiljer fåren från getterna.

025:033 Och fåren skall han ställa på sin högra sida, och getterna på den vänstra.

025:034 Därefter skall Konungen säga till dem som stå på hans högra sida: 'Kommen, I min Faders väsignade, och tagen i besittning det rike som är tillrett åt eder från världens begynnelse.

025:035 Ty jag var hungrig, och I gäven mig att äta; jag var törstig, och I gäven mig att dricka; jag var husvill, och I gäven mig härbärg,

025:036 naken, och I klädde mig; jag var sjuk, och I besökte mig; jag var i förgelse, och I kommen till mig.'

025:037 Dä skola de rättfärdiga svara honom och säga: 'Herre, när säg vi dig hungrig och gävo dig mat, eller törstig och gävo dig att dricka?

025:038 Och när säg vi dig husvill och gävo dig härbärg, eller naken och klädde dig?

025:039 Och när säg vi dig sjuk eller i förgelse och kommo till dig?'

025:040 Dä skall Konungen svara och säga till dem: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I haven gjort mot en av dessa mina minsta bröder, det haven I gjort mot mig.'

025:041 Därefter skall han ock säga till dem som stöp hans vänstra sida: 'Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar.
025:042 Ty jag var hungrig, och I gäven mig icke att äta; jag var törstig, och I gäven mig icke att dricka;
025:043 jag var husvill, och I gäven mig icke härberge, naken, och I klädde mig icke, sjuk och i förgelse, och I besötten mig icke.'
025:044 D?skola också de svara och säga: 'Herre, när s?go vi dig hungrig eller törstig eller husvill eller naken eller sjuk eller i förgelse och tj?nade dig icke?'
025:045 D?skall han svara dem och säga: 'Sannerligen säger jag eder: Vadhelst I icke haven gjort mot en av dessa minsta, det haven I ej heller gjort mot mig.'
025:046 Och dessa skola döda bort till evigt straff, men de rättfärdiga till evigt liv.?

026:001 När nu Jesus hade talat allt detta till slut, sade han till sina lärjungar:

026:002 Ä veten att det två dagar här efter är påsk; d?skall M?nniskosonen bliva förr?dd och utlämnad till att korsfästas.?

026:003 Därefter församlade sig översteprästerna och folkets äldste hos översteprästen, som hette Kaifas, i hans hus,

026:004 och rådslågo om att låta gripa Jesus med list och döda honom.

026:005 Men de sade: Ät icke under högtiden, för att ej oroligheter skola uppstå bland folket.?

026:006 Men när Jesus var i Betania, i Simon den spetskes hus,

026:007 framtr?dde till honom en kvinna som hade med sig en alabasterflaska med dyrbar sm?ljelse; denna g?tt hon ut över hans huvud, d?tt han l?g till bords.

026:008 D?l?rjungarna s?go detta, blevo de misslynta och sade: Ävarf? skulle detta förspillas?

026:009 Man hade ju kunnat sälja det för mycket pengar och giva dessa åt de fattiga.?

026:010 När Jesus märkte detta, sade han till dem: Ävarf? oroen I kvinnan? Det är en god gärning som hon har gjort mot mig.

026:011 De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid.

026:012 När hon g?tt ut denna sm?ljelse på min kropp, gjorde hon det såsom en tillredelse till min begravning.

026:013 Sannerligen säger jag eder: Varhelst i hela världen detta evangelium bliver predikat, d?tt skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till äminnelse.?

026:014 Därefter gick en av de tolv, den som hette Judas Iskariot, bort till översteprästerna

026:015 och sade: Ävad viljen I giva mig för att jag skall överlämna honom åt eder?? D?v?gde de upp åt honom trettio silverpenningar.

026:016 Och fr?n den stunden sökte han efter l?gligt tillfälle att förr?da honom.

026:017 Men på första dagen i det osyrade br?dets högtid tr?dde lärjungarna fram till Jesus och fr?gade: Ävar vill du att vi skola reda till åt dig att äta påskalammet??

026:018 Han svarade: ÄG?n in i staden till den och den och sägen till honom: 'M?staren låter säga: Min tid är när; hos dig vill jag hålla påskhögtid med mina lärjungar.?'

026:019 Och I?jungarna gjorde s?som Jesus hade befallt dem och redde till p?skalammet.

026:020 N?r det nu hade blivit afton, lade han sig till bords med de tolv.

026:021 Och medan de ?to, sade han: ?Sannerligen s?ger jag eder: En av eder skall f?r?da mig.?

026:022 D?blevo de mycket bedr?vade och begynte fr?ga honom, var efter annan: ?Icke ?r det v?r jag, Herre??

026:023 D?svarade han och sade: ?Den som j?mte mig nu doppade handen i fatet, han skall f?r?da mig.

026:024 M?nskosenen skall g? bort, s?som det ?r skrivet om honom; men ve den m?nskiska genom vilken M?nskosenen bliver f?r?dd! Det hade varit b?ttre f?r den m?niskan, om hon icke hade blivit f?dd.?

026:025 Judas, han som f?r?dde honom, tog d?till orda och fr?gade: ?Rabbi, icke ?r det v?r jag?? Han svarade honom: ?Du har sj?v sagt det.?

026:026 Medan de nu ?to, tog Jesus ett br?d och v?signade det och br?t det och gav ?r I?jungarna och sade: ?Tagen och ?ten; detta ?r min lekamen.?

026:027 Och han tog en kalk och tackade Gud och gav ?r dem och sade: ?Dricken h?r av alla;

026:028 ty detta ?r mitt blod, f?rbundsblodet, som varder utgjutet f?r m?nga till syndernas f?rl?else.

026:029 Och jag s?ger eder: H?refter skall jag icke mer dricka av det som kommer fr?n vintr?d, f?r?n p?den dag d?jag dricker det nytt med eder i min Faders rike.?

026:030 N?r de sedan hade sjungit lovs?ngen, gingo de ut till Oljeberget.

026:031 D?sade Jesus till dem: ?I denna natt skolen I alla komma p?fall f?r min skull, ty det ?r skrivet:

'Jag skall sl?herden,
och f?ren i hjorden skola f?rskingras.'

026:032 Men efter min uppst?ndelse skall jag f?re eder g?till Galileen.?

026:033 D?svarade Petrus och sade till honom: ?Om ?n alla andra komma p?fall f?r din skull, s?skall dock jag aldrig komma p?fall.?

026:034 Jesus sade till honom: ?Sannerligen s?ger jag dig: I denna natt, f?r?n hanen har galit, skall du tre g?nger f?neka mig.?

026:035 Petrus svarade honom: ?Om jag ?n m?ste d?med dig, s?skall jag dock f?rvisso icke f?neka dig.? Sammalunda sade ock alla de andra I?jungarna.

026:036 D?refter kom Jesus med dem till ett st?le som hette Getsemane. Och han sade till I?jungarna: ?Bliven kvar h?r, medan jag g?r dit bort och beder.?

026:037 Och han tog med sig Petrus och Sebedeus' tv?s?ner; och han begynte bedr?vas och ?ngslas.

026:038 D?sade han till dem: ?Min sj? ?r djupt bedr?vad, ?nda till d?ds; stannen kvar h?r och vaken med mig.?

026:039 D?refter gick han litet I?ngre bort och f?ll ned p?sitt ansikte och bad och sade: ?Min Fader, om det ?r m?jligt, s?g?nge denna kalk ifr?n mig. Dock icke s?som jag vill, utan s?som du vill!?

026:040 Sedan kom han tillbaka till I?jungarna och fann dem sovande. D?sade han till Petrus: ?S?litet f?r m?dden I d?vaka en kort stund med mig!

- 026:041 Vaken, och bedjen att I icke mⁿ komma i frestelse. Anden ⁿ villig, men kⁿttet ⁿ svagt.?
- 026:042 ⁿter gick han bort, fⁿ andra gⁿngen, och bad och sade: ⁿMin Fader, om detta icke kan gⁿifrⁿ mig, utan jag mⁿste dricka denna kalk, sⁿske din vilja.?
- 026:043 Nⁿ han sedan kom tillbaka, fann han dem ⁿter sovande, ty deras ⁿgon voro fⁿtyngda.
- 026:044 Dⁿlⁿ han dem vara och gick ⁿter bort och bad, fⁿ tredje gⁿngen, och sade ⁿterigen samma ord.
- 026:045 Dⁿefter kom han tillbaka till lⁿjungarna och sade till dem: ⁿJa, I soven ⁿnu alltjⁿmt och vilen eder! Se, stunden ⁿ nⁿa dⁿMⁿniskosonen skall bliva ⁿverlⁿmnad i syndares hⁿder.
- 026:046 Stⁿ upp, lⁿ oss gⁿ, se, den ⁿ nⁿa, som fⁿrⁿder mig.?
- 026:047 Och se, medan han ⁿnu talade, kom Judas, en av de tolv, och jⁿnte honom en stor folkskara, med svⁿrd och stavar, utsⁿnd frⁿ ⁿversteprⁿsterna och folkets ⁿdste.
- 026:048 Men fⁿrⁿderen hade givit dem ett tecken; han hade sagt: ⁿDen som jag kysser, den ⁿ det; honom skolen I gripa.?
- 026:049 Och han trⁿdde nu strax fram till Jesus och sade: ⁿHell dig, rabbi!? och kysste honom hⁿttigt.
- 026:050 Jesus sade till honom: ⁿMin vⁿ, gⁿ vad du ⁿ hⁿ fⁿ att gⁿa. Dⁿstego de fram och grepo Jesus och togo honom fⁿngen.
- 026:051 Men en av dem som voro med Jesus fⁿde handen till sitt svⁿrd och drog ut det och hⁿgg till ⁿversteprⁿstens tⁿhare och hⁿgg sⁿav honom ⁿat.
- 026:052 Dⁿsade Jesus till honom: ⁿStick ditt svⁿrd tillbaka i skidan: ty alla som taga till svⁿrd skola fⁿgⁿas genom svⁿrd.
- 026:053 Eller menar du att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sⁿnde till min tⁿst mer ⁿ tolv legioner ⁿglar?
- 026:054 Men huru bleve dⁿskrifterna fullbordade, som sⁿga att sⁿmⁿste ske??
- 026:055 I samma stund sade Jesus till folkskaran: ⁿSom mot en rⁿware haven I gⁿtt ut med svⁿrd och stavar fⁿ att fasttaga mig. Var dag har jag suttit i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig.
- 026:056 Men allt detta har skett, fⁿ att profeternas skrifter skola fullbordas.?
- Dⁿ ⁿvergⁿvo alla lⁿjungarna honom och flydde.
- 026:057 Men de som hade gripit Jesus fⁿde honom bort till ⁿversteprⁿsten Kaifas, hos vilken de skriftlⁿde och de ⁿdste hade fⁿsamlat sig.
- 026:058 Och Petrus fⁿjde honom pⁿavstⁿnd ⁿnda till ⁿversteprⁿstens gⁿd; dⁿ gick han in och satte sig bland rⁿsttⁿarna fⁿ att se vad slutet skulle bliva.
- 026:059 Och ⁿversteprⁿsterna och hela Stora rⁿdet sⁿkte efter nⁿgot falskt vittnesbⁿrd mot Jesus, fⁿ att kunna dⁿda honom;
- 026:060 men fastⁿ mⁿnga falska vittnen trⁿdde fram, funno de likvⁿ intet. Slutligen trⁿdde dock tvⁿmⁿ fram
- 026:061 och sade: ⁿDenne har sagt: 'Jag kan bryta ned Guds tempel och pⁿ tre dagar bygga upp det igen.'?
- 026:062 Dⁿstod ⁿversteprⁿsten upp och sade till honom: ⁿSvarar du intet? Huru ⁿ det med det som dessa vittna mot dig??
- 026:063 Men Jesus teg. Dⁿsade ⁿversteprⁿsten till honom: ⁿJag besvⁿ

dig vid den levande Guden, att du säger oss om du är Messias, Guds Son.?

026:064 Jesus svarade honom: Du har själv sagt det. Men jag säger eder: Härefter skolen I föse Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himmelens skyar.?

026:065 Därev översteprästen sänder sina kläder och sade: Han har hädat. Vad behöva vi mer några vittnen? I haven nu hätt hälselsen.

026:066 Vad synes eder?? De svarade och sade: Han är skyldig till döden.?

026:067 Därefter spottade man honom i ansiktet och slog honom på kinderna, den ene med knytnäven, den andre med flata handen,

026:068 och sade: Profetera för oss, Messias: vem var det som slog dig??

026:069 Men Petrus satt utanför på gården. Däkom en tjänstekvinna fram till honom och sade: Också du var med Jesus från Galileen.?

026:070 Men han nekade inför alla och sade: Jag förstår icke vad du menar.?

026:071 När han sedan hade kommit ut i porten, fick en annan kvinna se honom och sade till dem som voro där: Denne var med Jesus från Nasaret.?

026:072 Äter nekade han med en ed och sade: Jag känner icke den mannen.?

026:073 Litet därefter kommo de kringstående fram och sade till Petrus: Förvisso är också du en av dem; redan ditt uttal råder dig ju.?

026:074 Däbegan han förbanna sig och svärja: Jag känner icke den mannen. Och i detsamma gol hanen.

026:075 Däkom Petrus ihög Jesu ord, huru han hade sagt: För när hanen gal, skall du tre gånger förneka mig. Och han gick ut och grät bitterligen.

027:001 Men när det hade blivit morgon, fattade alla översteprästerna och folkets ädste det beslutet angående Jesus, att de skulle döda honom.

027:002 Och de läto binda honom och förde honom bort och överlämnade honom till Pilatus, landshövdingen.

027:003 När dä Judas, som hade förträtt honom, såg att han var dömd, ågrade han sig och bar de trettio silverpenningarna tillbaka till översteprästerna och de ädste

027:004 och sade: Jag har syndat dägenom att jag har förträtt oskyldigt blod. Men de svarade: Vad kommer det oss vid? Du för själv svara däff.?

027:005 Däkastade han silverpenningarna i templet och gick sin väg. Sedan gick han bort och hängde sig.

027:006 Men översteprästerna togo silverpenningarna och sade: Det är icke lovligt att lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspenningar.?

027:007 Och sedan de hade fattat sitt beslut, köpte de för dem Krukmakaråern till begravningsplats för främlingar.

027:008 Däff kallades den åern ännu i dag Blodsåern.

027:009 Söfullbordades det som var sagt genom profeten Jeremias, när han sade: Och jag tog de trettio silverpenningarna--priset för den man vilkens värde hade blivit bestämt, den som israelitiska män hade värderat--

027:010 och jag gav dem till betalning för Krukmakaråern, i enlighet med Herrens befallning till mig.?

027:011 Men Jesus st?ldes fram inf?r landsh?vdingen. Och landsh?vdingen fr?gade honom och sade: ?? du judarnas konung?? Jesus svarade honom: ?Du s?ger det sj?v.?

027:012 Men n?r ?verstepr?sterna och de ?ldste framst?lde sina anklagelser mot honom, svarade han intet.

027:013 D?sade Pilatus till honom: ?H?r du icke huru mycket de hava att vittna mot dig??

027:014 Men han svarade honom icke p?en enda fr?ga, s?att landsh?vdingen mycket f?undrade sig.

027:015 Nu var det sed att landsh?vdingen vid h?gtiden gav folket en f?nge l?s, vilken de ville.

027:016 Och man hade d?en beryktad f?nge, som hette Barabbas.

027:017 N?r de nu voro f?rsamlade, fr?gade Pilatus dem: ?vilken viljen I att jag skall giva eder l?s, Barabbas eller Jesus, som kallas Messias??

027:018 Han visste n?mligen att det var av avund som man hade dragit Jesus inf?r r?tta.

027:019 Och medan han satt p?domars?tet, hade hans hustru s?nt bud till honom och l?tit s?ga: ?Befatta dig icke med denne r?tf?rdige man; ty jag har i natt lidit mycket i dr?mmen f?r hans skull.?

027:020 Men ?verstepr?sterna och de ?ldste hade ?vertalat folket att beg?ra Barabbas och l?ta f?rg?ra Jesus.

027:021 N?r allts?landsh?vdingen nu fr?gade dem och sade: ?vilken av de tv?viljen I att jag skall giva eder l?s??, s?svarade de: ?Barabbas.?

027:022 D?fr?gade Pilatus dem: ?vad skall jag d?g?ra med Jesus, som kallas Messias?? De svarade alla: ?L?t korsf?sta honom.?

027:023 Men han fr?gade: ?vad ont har han d?gjort?? D?skriade de ?nnu ivrigare: ?L?t korsf?sta honom.?

027:024 N?r nu Pilatus s?g att han intet kunde utr?tta, utan att larmet blev allt starkare, l?t han h?mta vatten och tv?dde sina h?nder i folkets ?syn och sade: ?Jag ?r oskyldig till denne mans blod. I f?n sj?va svara d?ff?r.?

027:025 Och allt folket svarade och sade: ?Hans blod komme ?ver oss och ?ver v?ra barn.?

027:026 D?gav han dem Barabbas l?s; men Jesus l?t han gissla och utl?mnade honom sedan till att korsf?stas.

027:027 D?togo landsh?vdingens krigsm?n Jesus med sig in i pretoriet och f?rsamlade hela den romerska vakten omkring honom.

027:028 Och de togo av honom hans kl?der och satte p?honom en r?d mantel

027:029 och vredo samman en krona av t?rnen och satte den p?hans huvud, och i hans h?gra hand satte de ett r?f. Sedan b?jde de kn? inf?r honom och begabbade honom och sade: ?Hell dig, judarnas konung!?

027:030 Och de spottade p?honom och togo r?ret och slogo honom d?rmed i huvudet.

027:031 Och n?r de s?hade begabbat honom, kl?dde de av honom manteln och satte p?honom hans egna kl?der och f?rde honom bort till att korsf?stas.

027:032 D?de nu voro p?v?g ditut, tr?ffade de p?en man fr?n Cyrene, som hette Simon. Honom tvingade de att g?med och b?ra hans kors.

027:033 Och n?r de hade kommit till en plats som kallades Golgata (det

- betyder huvudskalleplats),
027:034 r ckte de honom vin att dricka, blandat med galla; men d han hade smakat d p , ville han icke dricka det.
027:035 Och n r de hade korsfäst honom, delade de hans kläder mellan sig genom att kasta lott om dem.
027:036 Sedan sutto de där och h llo vakt om honom.
027:037 Och över hans huvud hade man satt upp en  verskrift, som angav vad han var anklagad för, och den lydde så.  Denne  r Jesus, judarnas konung.?
- 027:038 Med honom korsfästes d ock tv r vare, den ene p h gra sidan och den andre p v nstra.
027:039 Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet
027:040 och sade:  Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hj p dig nu själv, om du är Guds Son, och stig ned från korset.?
027:041 Sammalunda talade ock översteprästerna, jämte de skriftlärde och de äldste, begabbande ord och sade:
027:042  Andra har han hj pt; sig själv kan han icke hj pa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, s vilja vi tro på honom.
027:043 Han har satt sin f tr stan på Gud, m nu han fr sa honom, om han har behag till honom, han har ju sagt: 'Jag  r Guds Son.'
027:044 På samma sätt sm lade honom ocks r varna som voro korsfästa med honom.
- 027:045 Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett m rker, som varade ända till nionde timmen.
027:046 Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst och sade:  Eli, Eli, lema sabaktani??, det betyder:  Min Gud, min Gud, varför har du  vergivit mig??
027:047 Men när några av dem som stodo där borde detta, sade de:  Han kallar på Elias.?
027:048 Och strax skyndade en av dem fram och tog en svamp och fyllde den med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka.
027:049 Men de andra sade:  L t oss se om Elias kommer och hj per honom.?
027:050  ter ropade Jesus med hög röst och gav upp andan.
- 027:051 Och se, d r mnade förlåten i templet i tv stycken, uppifrån och ända ned, och jorden skalv, och klipporna r mnade,
027:052 och gravarna öppnades, och många avsomnade heligas kroppar stodo upp.
027:053 De gingo ut ur sina gravar och kommo efter hans uppståndelse in i den heliga staden och uppenbarade sig för många.
027:054 Men när h vitsmannen och de som med honom h llo vakt om Jesus s go jordbävningen och det  riga som skedde, blevo de mycket föskräckta och sade:  F r visso var denne Guds Son.?
- 027:055 Och många kvinnor som hade följt Jesus från Galileen och t nat honom, stodo där på avstånd och s go vad som skedde.
027:056 Bland dessa voro Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs och Joses' moder, s ock Sebedeus' söners moder.
- 027:057 Men n r det hade blivit afton, kom en rik man från Arimatea, vid namn Josef, som ock hade blivit en Jesu lärjunge;
027:058 denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp. D  bjöd Pilatus att man skulle lämna ut den   honom.

027:059 Och Josef tog hans kropp och svepte den i en ren linneduk
027:060 och lade den i den nya grav som han hade lät hugga ut i sig i
klippan; och sedan han hade värtat en stor sten från ingången
till graven, gick han därifrån.
027:061 Men Maria från Magdala och den andra Maria voro där, och de
sotto gent emot graven.

027:062 Fjärde dag, som var dagen efter tillredelsedagen, församlade
sig översteprästerna och farisäerna och gingo till Pilatus
027:063 och sade: Herre, vi hava dragit oss till minnes att den
villoljären sade, medan han ännu levde: 'Efter tre dagar skall
jag uppstå.'
027:064 Bjud fördenskull att man skyddar graven intill tredje dagen, så
att hans lärjungar icke komma och stjäla bort honom, och sedan
saga till folket att han har uppstått från de döda. Det bliver
den sista villan värt ännu den första?
027:065 Pilatus svarade dem: Det är haven i vakt; gån stad och skydden
graven så gott i kunnen?
027:066 Och de gingo stad och skyddade graven, i det att de icke
allenast satte ut vakten, utan ock förseglade stenen.

028:001 När sabbaten hade gått till ända, i gryningen till första
veckodagen, kommo Maria från Magdala och den andra Maria från
se graven.
028:002 Det blev det en stor jordbävning; ty en Herrens ängel steg ned
från himmelen och gick fram och värtade bort stenen och satte
sig på den.
028:003 Och han var att skäda såsom en ljungeld, och hans kläder voro
vita såsom snö.
028:004 Och väktarna skrävde av förskräckelse från honom och blevo såsom
döda.

028:005 Men ängeln talade och sade till kvinnorna: Varen i icke
förskräckta; jag vet att i saken Jesus, den korsfästade.
028:006 Han är icke här, ty han är uppstånden, såsom han hade förutsagt.
Kommen hit, och sen platsen där han har legat.
028:007 Och gån så stad med hast, och sägen till hans lärjungar att han
är uppstånden från de döda. Och han skall före eder gå till
Galileen; där skolen i förse honom. Jag har nu sagt eder det?
028:008 Och de gingo med hast bort från graven, under fruktan och med
stor glädje, och skyndade stad från att omtala det från hans
lärjungar.
028:009 Men se, det kom Jesus emot dem och sade: Hej eder!? Och de
gingo fram och fattade om hans fötter och tillbodo honom.
028:010 Det sade Jesus till dem: Frukten icke; gån stad och omtalen
detta från mina bröder, på det att de må gå till Galileen; där
skola de förse mig.?

028:011 Men under det att de voro på vägen, kommo några av väktarna till
staden och underrättade översteprästerna om allt det som hade
härnt.
028:012 Det församlade sig dessa jämte de äldste; och sedan de hade
fattat sitt beslut, gån de en ganska stor summa penningar till
krigsmännen
028:013 och sade: Skolen i säga: 'Hans lärjungar kommo om natten och
stuldo bort honom, medan vi sovo.'
028:014 Och om saken kommer från landshövdingens äron, så skola vi ställa
honom till freds och säga från, att i kunnen vara utan
bekymmer.?

028:015 Och de togo emot penningarna och gjorde såsom man hade lärt dem.
Och det talet utspriddes bland judarna och   gängse bland dem
 nu i denna dag.

028:016 Men de elva l jungarna beg vo sig till det berg i Galileen, dit
Jesus hade bjudit dem att gå.

028:017 Och n r de fingo se honom, tillb do de honom. Dock funnos några
som tvivlade.

028:018 D tr dde Jesus fram och talade till dem och sade:  Mig   given
all makt i himmelen och p jorden.

028:019 G n f denskull ut och g ren alla folk till l jungar, d pande
dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn,

028:020 lärande dem att h la allt vad jag har befallt eder. Och se,
jag   med eder alla dagar intill tidens  nde.?

Evangelium enligt Markus

001:001 Detta   begynnelsen av evangelium om Jesus Kristus, Guds Son.

001:002 S r skrivet hos profeten Esaias:
 Se, jag s nder ut min  ngel framför dig,
och han skall bereda v gen för dig.

001:003 H r rösten av en som ropar i  knen:
'Bereden v gen för Herren,
g ren stigarna jämna för honom.'?

001:004 I enlighet härmed uppträdde Johannes döparen i öknen och
predikade b ttringens d pelse till syndernas förlåtelse.

001:005 Och hela judiska landet och alla Jerusalems invånare gingo ut
till honom och l to d pa sig av honom i floden Jordan, och
bek nde därvid sina synder.

001:006 Och Johannes hade kläder av kamelhår och bar en l derg rdel om
sina länder och levde av gr shoppor och vildhonung.

001:007 Och han predikade och sade:  Efter mig kommer den som  
starkare än jag; jag   icke ens värdig att böja mig ned för att
uppl sa hans skorem.

001:008 Jag döper eder med vatten, men han skall d pa eder med helig
ande.?

001:009 Och det hände sig vid den tiden att Jesus kom från Nasaret i
Galileen. Och han l t d pa sig i Jordan av Johannes.

001:010 Och strax d han steg upp ur vattnet, såg han himmelen dela sig
och Anden såsom en duva sänka sig ned över honom.

001:011 Och en röst kom från himmelen:  Du   min  skade Son; i dig har
jag funnit behag.?

001:012 Strax därefter f rde Anden honom ut i öknen.

001:013 Och han var i  knen i fyrtio dagar och frestades av Satan och
levde bland vildjuren; och änglarna betjänade honom.

001:014 Men sedan Johannes hade blivit satt i f ngelse, kom Jesus till
Galileen och predikade Guds evangelium

001:015 och sade:  Tiden   fullbordad, och Guds rike   nära; g ren
bättring, och tron evangelium.?

001:016 När han nu gick fram utmed Galileiska sj n, fick han se Simon
och Simons broder Andreas kasta ut n t i sjön, ty de voro

fiskare.

001:017 Och Jesus sade till dem: Får jag gå till er till fiskare?

001:018 Strax lämnade de båten och följde honom.

001:019 När han hade gått litet längre fram, fick han se Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, hans broder, där de sutto i båten, också de, och ordnade sina nät.

001:020 Och strax kallade han dem till sig; och de lämnade sin fader Sebedeus med legdrängarna kvar i båten och följde honom.

001:021 Sedan begåvo de sig in i Kapernaum; och strax, på sabbaten, gick han in i synagogan och undervisade.

001:022 Och folket höpnade över hans förkunnelse; ty han förkunnade sin lära för dem med makt och myndighet, och icke såsom de skriftlärd.

001:023 Strax herefter befann sig i deras synagoga en man som var besatt av en oren ande. Denne ropade

001:024 och sade: Vad har du med oss att gå, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att frög oss? Jag vet vem du är, du Guds Helige?

001:025 Men Jesus tilltalade honom strängt och sade: Tyst, och far ut ur honom?

001:026 Då slet och ryckte den orena anden honom och ropade med hög röst och för ut ur honom.

001:027 Och alla höpnade, så att de begynte fråga varandra och säga:

Vad är detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet.

Till och med de orena andarna befäller han, och de lyda honom?

001:028 Och ryktet om honom gick strax ut överallt i hela den kringliggande trakten av Galileen.

001:029 Och strax där de hade kommit ut ur synagogan, begåvo de sig med Jakob och Johannes till Simons och Andreas' hus.

001:030 Men Simons svärmöder låg sjuk i feber, och de talade strax med honom om henne.

001:031 Då gick han fram och tog henne vid handen och reste upp henne; och febern lämnade henne, och hon betjände dem.

001:032 Men när solen hade gått ned och det hade blivit afton, födde man till honom alla som voro sjuka eller besatta;

001:033 och hela staden var församlad utanför dörren.

001:034 Och han botade många som led av olika slags sjukdomar; och han drev ut många onda andar, men tillstodde icke de onda andarna att tala, eftersom de kände honom.

001:035 Och bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt, stod han upp och gick stad bort till en öde trakt, och bad där.

001:036 Men Simon och de som voro med honom skyndade efter honom.

001:037 Och när de funno honom, sade de till honom: Alla fråga efter dig?

001:038 Då sade han till dem: Låt oss draga bort till annat håll, till den närmaste staden, för att jag också där må predika; ty där har jag begivit mig ut?

001:039 Och han gick stad och predikade i hela Galileen, i deras synagogor, och drev ut de onda andarna.

001:040 Och en spetsisk man kom fram till honom och fråg honom och bad honom och sade till honom: Vill du, så kan du gå mig ren?

001:041 Då förbarmade han sig och räckte ut handen och rörde vid honom

och sade till honom: ?Jag vill; bliv ren.?

001:042 Och strax vek spetskan ifrån honom, och han blev ren.

001:043 Sedan vände Jesus strax bort honom med stränga ord

001:044 och sade till honom: ?Se till, att du icke säger något hörom för någon; men gå bort och visa dig för prästen, och frambring för din rening det offer som Moses har påbjudit, till ett vittnesbörd för dem.?

001:045 Men när han kom ut, begynte han ivrigt förkunna och utsprida vad som hade skett, så att Jesus icke mer kunde öppna sig i någon stad, utan måste hålla sig ute i öde trakter; och dit kom man till honom från alla håll.

002:001 Några dagar därefter kom han åter till Kapernaum; och när det spordes att han var hemma,

002:002 församlade sig så mycket folk, att icke ens platsen utanför dörren mer kunde rymma dem; och han förkunnade ordet för dem.

002:003 Därför kom de till honom med en lamman, som bars dit av fyra män.

002:004 Och då de för folkets skull icke kunde komma fram till honom med mannen, tog de bort taket över platsen där han var; och sedan de så hade gjort en öppning, slöpte de ned sängen, som den lame låg på.

002:005 När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: ?Min son, dina synder förlåtas dig.?

002:006 Nu sutto där några skriftlärde, och dessa tänkte i sina hjärtan:

002:007 ?Huru kan denne tala så? Han hårdar ju. Vem kan förlåta synder, utom Gud allena??

002:008 Strax förnam då Jesus i sin ande att de tänkte så vid sig själva; och han sade till dem: ?Huru kunnen I tänka sådant i edra hjärtan?

002:009 Vilket är lättare, att säga till den lame: 'Dina synder förlåtas dig' eller att säga: 'Stå upp, tag din säng och gå'??

002:010 Men för att i skolen veta att Månskönsönsken har makt här på jorden att förlåta synder,

002:011 så säger jag dig? (och härmed vände han sig till den lame): ?Stå upp, tag din säng och gå hem.?

002:012 Där stod han upp och tog strax sin säng och gick ut i allas åsyn, så att de alla uppfylldes av förvåning och prisade Gud och sade: ?Sådant hava vi aldrig sett.?

002:013 Äter begav han sig ut och gick längs med sjön. Och allt folket kom till honom, och han undervisade dem.

002:014 När han nu gick där fram, fick han se Levi, Alfeus' son, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: ?Följ mig. Därför steg han upp och följde honom.

002:015 När Jesus därefter låg till bords i hans hus, voro där såsom bordsgäster, jämte Jesus och hans lärjungar, också många publikaner och syndare; ty många sådana funnos bland dem som följde honom.

002:016 Men när de skriftlärde bland farisäerna sågo att han var med publikaner och syndare, sade de till hans lärjungar: ?Huru kan han vara med publikaner och syndare??

002:017 När Jesus hörde detta, sade han till dem: ?Det är icke de friska som behöva läkare, utan de sjuka. Jag har icke kommit för att kalla rättfärdiga, utan för att kalla syndare.?

002:018 Och Johannes' lärjungar och farisäerna höll fasta. Och man kom och sade till honom: ?Varför fasta icke dina lärjungar, då Johannes' lärjungar och farisäernas lärjungar fasta??

002:019 Jesus svarade dem: ?Kunna v?i br?ilopsg?sterna fasta, medan brudgummen ?nnu ? hos dem? Nej, s?i?hge de hava brudgummen hos sig, kunna de icke fasta.

002:020 Men den tid skall komma, d?brudgummen tages ifr?n dem, och d? p?den tiden, skola de fasta.--

002:021 Ingen syr en lapp av okrympt tyg p?en gammal mantel; om n?gon s?gjorde, skulle det isatta nya stycket riva bort ?nnu mer av den gamla manteln, och h?et skulle bliva v?re.

002:022 Ej heller sl?t n?gon nytt vin i gamla skinnl?glar; om n?gon s?gjorde, skulle vinet spr?nga s?nder l?glarna, s?att b?de vinet och l?glarna f?rd?vades. Nej, nytt vin sl?t man i nya l?glar.?

002:023 Och det h?nde sig p?sabbaten att han tog v?gen genom ett s?desf?t; och hans l?jungar begynte rycka av axen, medan de gingo.

002:024 D?sade faris?erna till honom: ?Se! Huru kunna de p?sabbaten g?ra vad som icke ? lovligt??

002:025 Han svarade dem: ?Haven I aldrig l?st vad David gjorde, n? han sj?v och de som f?jde honom kommo i n?d och blevo hungriga:

002:026 huru han d?, p?den tid Abjatar var ?verstepr?st, gick in i Guds hus och ? sk?debr?den--fast?n det ju icke ? lovligt f? andra ?n f? pr?sterna att ?a s?dant br?d--och huru han j?mv? gav ? dem som f?jde honom??

002:027 D?refter sade han till dem: ?Sabbaten blev gjord f? m?nskans skull, och icke m?nskan f? sabbatens skull.

002:028 S? ? d?M?nskosonen herre ocks? ?ver sabbaten.?

003:001 Och han gick ?ter in i en synagoga. D? var d?en man som hade en f?vissnad hand.

003:002 Och de vaktade p?honom, f? att se om han skulle bota denne p?sabbaten; de ville n?mligen f?n?got att anklaga honom f?.

003:003 D?sade han till mannen som hade den f?vissnade handen: ?St? upp, och kom fram.?

003:004 Sedan sade han till dem: ?Vilketdera ? lovligt p?sabbaten: att g?ra vad gott ?, eller att g?ra vad ont ?, att r?dda n?gons liv, eller att d?da?? Men de tego.

003:005 D?s?g han sig omkring p?dem med vrede, bedr?vad ?ver deras hj?rtans f?stockelse, och sade till mannen: ?R?ck ut din hand.?

Och han r?ckte ut den; och hans hand blev frisk igen.--

003:006 D?gingo faris?erna bort och fattade strax, tillsammans med herodianerna, det beslutet att de skulle f?g?ra honom.

003:007 Och Jesus drog sig med sina l?jungar undan till sj?n, och en stor hop folk f?jde honom fr?n Galileen.

003:008 Och fr?n Judeen och Jerusalem och Idumeen och fr?n landet p? andra sidan Jordan och fr?n trakterna omkring Tyrus och Sidon kom en stor hop folk till honom, n? de fingo h?ra huru stora ting han gjorde.

003:009 Och han tillsade sina l?jungar att en b? skulle h?llas tillreds ? honom, f? folkets skull, f? att de icke skulle tr?nga sig inp?honom.

003:010 Ty han botade m?nga och blev d?rf? ?verlupen av alla som hade n?gon pl?ga och f?denskull ville r?a vid honom.

003:011 Och n? de orena andarna s?go honom, f?lo de ned f? honom och och ropade och sade: ?Du ? Guds Son.?

003:012 Men han f?bj?d dem str?ngeligen, ?ter och ?ter, att r?a honom.

003:013 Och han gick upp p?berget och kallade till sig n?gra som han sj?v uts?g; och de kommo till honom.

003:014 S?f?rordnade han tolv som skulle f?lja honom, och som han ville s?nda ut till att predika,
003:015 och de skulle hava makt att bota sjuka och driva ut onda andar.
003:016 Han f?rordnade allts? dessa tolv: Simon, ? vilken han gav tillnamnet Petrus;
003:017 vidare Jakob, Sebedeus' son, och Johannes, Jakobs broder, ? vilka han gav tillnamnet Boanerges (det betyder tord?nsm?n);
003:018 vidare Andreas och Filippus och Bartolomeus och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus' son, och Taddeus och Simon ivraren
003:019 och Judas Iskariot, densamme som f?r?dde honom.

003:020 Och n?r han kom hem, f?rsamlade sig folket ?ter, s?att de icke ens fingo tillf?le att ?a.
003:021 D?nu hans n?rmaste fingo h?ra h?rom, gingo de ?stad f?r att taga vara p? honom; ty de menade att han var fr?n sina sinnen.
003:022 Och de skriftl?rde som hade kommit ned fr?n Jerusalem sade att han var besatt av Beelsebul, och att det var med de onda andarnas furste som han drev ut de onda andarna.
003:023 D?kallade han dem till sig och sade till dem i liknelser:

?Huru skulle Satan kunna driva ut Satan?

003:024 Om ett rike har kommit i strid med sig sj?vt, s?kan det riket ju icke hava best?nd;
003:025 och om ett hus har kommit i strid med sig sj?vt, s?skall icke heller det huset kunna ?ga best?nd.
003:026 Om allts? Satan har satt sig upp mot sig sj?v och kommit i strid med sig sj?v, s?kan han icke ?ga best?nd, utan det ? d? ute med honom.--
003:027 Nej, ingen kan g?in i en stark mans hus och plundra honom p? hans bohag, s?framt han icke f?rut har bundit den starke. F?rst d?efter kan han plundra hans hus.

003:028 Sannerligen s?ger jag eder: Alla andra synder skola bliva m?nniskors barn f?rl?na, ja ock alla andra h?delser, huru h?diskt de ?n m?tala;
003:029 men den som h?dar den helige Ande, han f?r icke n?gonsin f?rl?else, utan ? skyldig till evig synd.?

003:030 De hade ju n?mligen sagt att han var besatt av en oren ande.

003:031 S?kommo nu hans moder och hans br?der; och de stannade d?r utanf?r och s?nde bud in till honom f?r att kalla honom ut.
003:032 Och mycket folk satt d?r omkring honom; och man sade till honom: ?Se, din moder och dina br?der st?h? utanf?r och fr?ga efter dig.?
003:033 D?svarade han dem och sade: Vilken ? min moder, och vilka ?o mina br?der??
003:034 Och han s?g sig omkring p?dem som sutto d?r runt omkring honom, och han sade: ?Se h?r ? min moder, och h?r ?o mina br?der!
003:035 Den som g?r Guds vilja, den ? min broder och min syster och min moder.?

004:001 Och han begynte ?ter undervisa vid sj?n. Och d?r f?rsamlade sig en stor hop folk omkring honom. D?ff?r steg han i en b?; och han satt i den ute p?s?n, under det att allt folket stod p? land utmed sj?n.
004:002 Och han undervisade dem mycket i liknelser och sade till dem i sin undervisning:

004:003 H?ren! En s?ningsman gick ut f?r att s?
004:004 D?h?nde sig, n?r han s?dde, att somt f?r vid v?gen, och
f?glarna kommo och ?to upp det.
004:005 Och somt f?r p?stengrund, d?r det icke hade mycket jord, och
det kom strax upp, eftersom det icke hade djup jord;
004:006 men n?r solen hade g?tt upp, f?rbr?ndes det, och eftersom det icke
hade n?gon rot, torkade det bort.
004:007 Och somt f?r bland t?rnen, och t?rnena sk?to upp och f?kv?vde
det, s?att det icke gav n?gon frukt.
004:008 Men somt f?r i god jord, och det sk?r upp och v?rte och gav
frukt och bar trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.?
004:009 Och han tillade: ?Den som har ?ron till att h?ra, han h?re.?

004:010 N?r han sedan hade dragit sig undan ifr?n folket, fr?gade honom
de tolv, och med dem de andra som f?jde honom, om liknelserna.
004:011 D?sade han till dem: ??t eder ? Guds rikets hemlighet given,
men ? dem som st? utanf?r meddelas alltsammans i liknelser,
004:012 f?r att de 'med seende ?gon skola se, och dock intet f?rnimma,
och med h?rande ?ron h?ra, och dock intet f?rst?, s?att de icke
omv?rda sig och undf?f?r?else'.?

004:013 Sedan sade han till dem: ?F?rst?n I icke denna liknelse, huru
skolen I d?kunna fatta alla de andra liknelserna?--
004:014 Vad s?ningsmannen s?r ? ordet.
004:015 Och att s?den s?ddes vid v?gen, det ? sagt om dem i vilka ordet
v?r bliver s?tt, men n?r de hava h?tt det, kommer strax Satan
ock tager bort ordet som s?ddes i dem.
004:016 Sammalunda f?rh?ler det sig med det som s?s p?stengrunden: det
? sagt om dem, som n?r de f?h?ra ordet, v?r strax taga emot
det med gl?dje,
004:017 men icke hava n?gon rot i sig, utan bliva best?ndande allenast
till en tid; n?r sedan bedr?velse eller f?f?rjelse p?kommer f?r
ordets skull, d?komma de strax p?fall.
004:018 Annorlunda f?rh?ler det sig med det som s?s bland t?rnena: det
? sagt om dem som v?r h?ra ordet,
004:019 men l?ta tidens omsorger och rikedomens bedr?gliga lockelse, och
beg?relser efter andra ting, komma d?rin och f?kv?va ordet, s?
att det bliver utan frukt.
004:020 Men att det s?ddes i den goda jorden, det ? sagt om dem som
b?de h?ra ordet och taga emot det, och som b?ra frukt,
trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt.?

004:021 Och han sade till dem: ?icke tager man v?r fram ett ljus, f?r
att det skall s?ttas under sk?ppan eller under b?nken; man g?r
det ju, f?r att det skall s?ttas p?ljusstaken.
004:022 Ty intet ? f?rdolt, utom f?r att det skall bliva uppenbarat; ej
heller har n?got blivit undang?mt, utom f?r att det skall komma
i dagen.
004:023 Om n?gon har ?ron till att h?ra, s?h?re han.?

004:024 Och han sade till dem: ?Akten p?vad I h?ren. Med det m?tt som
I m?ten med skall ock m?tas ? eder, och ?nu mer skall bliva
eder tilldelat.
004:025 Ty den som har, ? honom skall varda givet; men den som icke
har, fr?n honom skall tagas ocks?det han har.?

004:026 Och han sade: ?S?r det med Guds rike, som n?r en man s?r s?d i
jorden;
004:027 och han sover, och han vaknar, och n?tter och dagar g?, och

så den skjuter upp och växer i höjden, han vet själv icke huru.
004:028 Av sig själv bär jorden frukt, först strö och sedan ax, och
omsider finnes fullbildat vete i axet.
004:029 När sårfrukten är mogen, låter han strax lien gå, ty skördetiden
är därinne?
004:030 Och han sade: Vad skola vi likna Guds rike vid, eller med
vilken liknelse skola vi framstålla det?
004:031 Det är såsom ett senapskorn, som när det lägges ned i jorden, är
minst av alla frön på jorden;
004:032 men sedan det är nedlagt, skjuter det upp och bliver störst
bland alla kryddväxter och får så stora grenar, att himmelens
fåglar kunna bygga sina nästen i dess skugga?
004:033 I många sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, efter
deras förståga att fatta det;
004:034 och utan liknelse talade han icke till dem. Men för sina
lärlingar uttydde han allt, när de voro allena.
004:035 Samma dag, om aftonen, sade han till dem: Vill ni oss fara över
till andra stranden?
004:036 Så läto de folket gå och togo honom med i båten, där han redan
förtut var; och jämväl andra bärar följde med honom.
004:037 Dök om en höftig stormvind, och vågorna slog in i båten, så att
båten redan begynte fyllas.
004:038 Men han själv låg i bakstammen och sov, lutad mot huvudgårdens.
Dövökte de honom och sade till honom: Mästare, frågar du icke
efter att vi förgås??
004:039 När han så hade vaknat, näpste han vinden och sade till sjö:
Frig, var stilla? Och vinden lade sig, och det blev alldeles
lugnt.
004:040 Därefter sade han till dem: Varför rädens ni? Haven är ännu
ingen tro??
004:041 Och de hade blivit mycket höna och sade till varandra: Vem är
där denne, eftersom både vinden och sjö är honom lydiga??
005:001 Så kommo de över till gerasenernas land, på andra sidan sjö.
005:002 Och strax där han hade stigit ur båten, kom en man, som var
besatt av en oren ande, emot honom från gravarna där;
005:003 han hade nämligen sitt tillhåll bland gravarna. Och icke ens
med kedjor kunde man numera fångsla honom;
005:004 ty väl hade han många gånger blivit fångslad med fotbojor och
kedjor, men han hade slitit itu kedjorna och brutit sönder
fotbojorna, och ingen kunde få makt med honom.
005:005 Och han vistades alltid, dag och natt, bland gravarna och på
bergen och skriade och sargade sig själv med stenar.
005:006 När denne nu fick se Jesus på avstånd, skyndade han fram och
föll ned för honom
005:007 och ropade med hög röst och sade: Vad har du med mig att göra,
Jesus, du Guds, den Högstes, Son? Jag besvär dig vid Gud, låt gå
mig icke?
005:008 Jesus skulle nämligen just säga till honom: Får ut ur mannen,
du orena ande?
005:009 Därför frågade han honom: Vad är ditt namn?? Han svarade honom:
Legion är mitt namn, ty vi är många?
005:010 Och han bad honom enträget att icke driva dem bort ifrån den
trakten.
005:011 Nu gick där vid berget en stor svinjord i bet.
005:012 Och de båd honom och sade: Ständ oss ständ in i svinen; låt oss

f?fara in i dem.?

005:013 Och han tillstodde dem det. D?g?vo sig de orena andarna ?stad och foro in i svinen. Och hjorden, vid pass tv?tusen svin, st?ttade sig utf?r branten ned i sj?n och drunknade i sj?n.

005:014 Men de som vaktade dem flydde och ber?ttade h?rom i staden och p?landsbygden; och folket gick ?stad f?r att se vad det var som hade skett.

005:015 N?r de d?kommo till Jesus, fingo de se den som hade varit besatt, mannen som hade haft legionen i sig, sitta d?r kl?dd och vid sina sinnen; och de betogos av h?pnad.

005:016 Och de som hade ?sett h?ndelsen f?rt?jde f?r dem vad som hade vederfarits den besatte, och vad som hade skett med svinen.

005:017 D?begannte folket bedja honom att han skulle g?bort ifr?n deras omr?de.

005:018 N?r han sedan steg i b?ten, bad honom mannen som hade varit besatt, att han skulle f?f?lja honom.

005:019 Men han tillstodde honom det icke, utan sade till honom: ?G?hem till de dina, och ber?tta f?r dem huru stora ting Herren har gjort med dig, och huru han har f?rbarmat sig ?ver dig.?

005:020 D?gick han ?stad och begannte f?rkunna i Dekapolis huru stora ting Jesus hade gjort med honom; och alla f?undrade sig.

005:021 Och n?r Jesus hade farit ?ver i b?ten, tillbaka till andra stranden, f?rsamlade sig mycket folk omkring honom, d?r han stod vid sj?n.

005:022 D?kom en synagogf?rest?ndare, vid namn Jairus, dit; och n?r denne fick se honom, f?ll han ned f?r hans f?tter

005:023 och bad honom entr?get och sade: ?Min dotter ligger p?sitt yttersta. Kom och l?gg h?nderna p?hennes, s?att hon bliver hulpen och f?r leva.?

005:024 D?gick han med mannen; och honom f?ljde mycket folk, som tr?ngde sig inp? honom.

005:025 Nu var d?r en kvinna som hade haft blodg?ng i tolv ?r,

005:026 och som hade lidit mycket hos m?nga l?kare och kostat p?sig allt vad hon ?gde, utan att det hade varit henne till n?got gagn; snarare hade det blivit v?re med henne.

005:027 Hon hade f?tt h?ra om Jesus och kom nu i folkhopen, bakom honom, och r?rde vid hans mantel.

005:028 Ty hon t?nkte: ?Om jag ?minstone f?r r?ra vid hans kl?der, s? bliver jag hulpen.?

005:029 Och strax uttorkade hennes blods k?lla, och hon k?nde i sin kropp att hon var botad fr?n sin pl?ga.

005:030 Men strax d? Jesus inom sig f?rnam vilken kraft som hade g?tt ut ifr?n honom, v?nde han sig om i folkhopen och fr?gade: ?Vem r?rde vid mina kl?der??

005:031 Hans l?jungar sade till honom: ?Du ser huru folket tr?nger p?, och ?nd?fr?gar du: 'Vem r?rde vid mig?'?

005:032 D?s?g han sig omkring f?r att f?se den som hade gjort detta.

005:033 Men kvinnan fruktade och b?vade, ty hon visste vad som hade skett med henne; och hon kom fram och f?ll ned f?r honom och sade honom hela sanningen.

005:034 D?sade han till henne: ?Min dotter, din tro har hj?lpt dig. G? i frid, och var botad fr?n din pl?ga.?

005:035 Medan han ?nu talade, kommo n?gra fr?n synagogf?rest?ndarens hus och sade: ?Din dotter ? d?d; du m?icke vidare g?ra m?staren omak.?

005:036 Men n?r Jesus m?rkte vad som talades, sade han till

synagogfreståndaren: Frukta icke, tro allenast.
005:037 Och han tillstod ingen att följa med, utom Petrus och Jakob och Johannes, Jakobs broder.
005:038 Sök kommo de till synagogfreståndarens hus, och han fick där se en hop människor som höjde klagolåt och gråt och jmrade sig högt.
005:039 Och han gick in och sade till dem: Varför klagen I och gråten? Flickan är icke död, hon sover.
005:040 Dö hånlogo de åt honom. Men han visade ut dem allasammans; och han tog med sig allenast flickans fader och moder och dem som hade fött följa med honom, och gick in dit där flickan låg.
005:041 Och han tog flickan vid handen och sade till henne: Talita, kum? (det betyder: Flicka, jag säger dig, stå upp?).
005:042 Och strax stod flickan upp och begynte gå omkring (hon var nämligen tolv år gammal); och de blevo strax uppfyllda av stor höpnad.
005:043 Men han förbjöd dem strängeligen att låta någon förveta vad som hade skett. Därefter tillsade han att man skulle giva henne något att äta.

006:001 Och han gick bort därifrån och begav sig till sin fädernestad; och hans lärjungar följde honom.
006:002 Och när det blev sabbat, begynte han undervisa i synagogan. Och folket höpnade, när de höorde honom; de sade: Varifrån har han fått detta? Och vad är det för vishet som har blivit honom given? Och dessa stora kraftgärningar som göras genom honom, varifrån komma de?
006:003 Är denna icke timmermannen, han som är Marias son och broder till Jakob och Joses och Judas och Simon? Och bo icke hans systrar här hos oss?? Sök blev han för dem en ståtsten.
006:004 Dö sade Jesus till dem: Än profet är icke föraktad utom i sin fädernestad och bland sina fränder och i sitt eget hus.
006:005 Och han kunde icke där göra någon kraftgärning, utom att han botade några försjuka, genom att lågga händerna på dem.
006:006 Och han förundrade sig över deras otro.

Sedan gick han omkring i byarna, från den ena byn till den andra, och undervisade.

006:007 Och han kallade till sig de tolv och sände sänd ut dem, två och två, och gav dem makt över de orena andarna.
006:008 Och han bjöd dem att icke taga något med sig på vägen, utom allenast en stav: icke bröd, icke ransel, icke penningar i bäret.
006:009 Sandaler finge de dock hava på fötterna, men de skulle icke bära dubbla livklädnader.
006:010 Och han sade till dem: När I haven kommit in i något hus, stå stannen där, till dess I lämnen den orten.
006:011 Och om man på något ställe icke tager emot eder och icke här på eder, stå gå bort därifrån, och skudden av stoftet som är under edra fötter, till ett vittnesbåd mot dem.
006:012 Och de gingo ut och predikade att man skulle göra bättring;
006:013 och de drevo ut många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem.
006:014 Och konung Herodes fick höra om honom, ty hans namn hade blivit känt. Man sade: Det är Johannes döparen, som har uppstått från de döda, och därför verka dessa krafter i honom.?

- 006:015 Men andra sade: 'Det är Elias.' Andra åter sade: 'Det är en profet, lik de andra profeterna.'
- 006:016 Men när Herodes hörde detta, sade han: 'Det är Johannes, den som jag låg halshugga. Han bar uppstått från de döda.'
- 006:017 Herodes hade nämligen snart åstad och låtit gripa Johannes och binda honom och sätta honom i fängelse, för Herodias', sin broder Filippus' hustru, skull. Ty henne hade Herodes tagit till äkta,
- 006:018 och Johannes hade då sagt till honom: 'Det är icke lovligt för dig att hava din broders hustru.'
- 006:019 Dåför hyste nu Herodes ägg till honom och ville döda honom, men han hade icke makt därtill.
- 006:020 Ty Herodes förstod att Johannes var en rättfärdig och helig man, och han fruktade för honom och gav honom sitt beskydd. Och när han hade hört honom, blev han betänksam i många stycken; och han höorde honom gärna.
- 006:021 Men så kom en ljelig dag, i det att Herodes på sin födelsedag gjorde ett gästbud för sina stormän och för krigsöverstarna och de främsta männen i Galileen.
- 006:022 Då gick Herodias' dotter ditin och dansade; och hon behagade Herodes och hans bordsgäster. Och konungen sade till flickan: 'Begär av mig vadhelst du vill, så skall jag giva dig det.'
- 006:023 Ja, han lovade henne detta med ed och sade: 'Vadhelst du begär av mig, det skall jag giva dig, ända till hälften av mitt rike.'
- 006:024 Då gick hon ut och frågade sin moder: 'Vad skall jag begära??' Hon svarade: 'Johannes dåparens huvud.'
- 006:025 Och strax skyndade hon in till konungen och framställde sin begäran och sade: 'Jag vill att du nu genast giver mig på ett fat Johannes dåparens huvud.'
- 006:026 Då blev konungen mycket bekymrad, men för edens och för bordsgästernas skull ville han icke avvisa henne.
- 006:027 Alltså höorde konungen strax en drabant med befallning att hämta hans huvud. Och denne gick åstad och halshög honom i fängelset
- 006:028 och bar sedan fram hans huvud på ett fat och gav det åt flickan, och flickan gav det åt sin moder.
- 006:029 Men när hans lärjungar fingo höra honom, kommo de och togo hans döda kropp och lade den i en grav.
- 006:030 Och apostlarna församlade sig hos Jesus och omtalade för honom allt vad de hade gjort, och allt vad de hade låtit folket.
- 006:031 Då sade han till dem: 'Kommen nu I med mig bort till en öde trakt, där vi få vara allena, och vilen eder något litet.' Ty de fingo icke ens tid att äta; så många voro de som kommo och gingo.
- 006:032 De foro alltså i båten bort till en öde trakt, där de kunde vara allena.
- 006:033 Men man såg dem fara sin väg, och många fingo veta det; och från alla städer strömmade då människor tillsammans dit landvägen och kommo fram före dem.
- 006:034 När han så steg i land, fick han se att där var mycket folk. Då tänkade han sig över dem, eftersom de voro lika för som icke hade någon herde, och han begynte undervisa dem i många handa stycken.
- 006:035 Men när det redan var långt lidet på dagen, trädde hans lärjungar fram till honom och sade: 'Trakten är öde, och det är redan långt lidet på dagen.'
- 006:036 Låt dem skiljas åt, så att de kunna gå bort i gårdarna och

- byarna h?romkring och k?pa sig n?got att ?a.?
- 006:037 Men han svarade och sade till dem: ?Given I dem att ?a.? De svarade honom: ?Skola vi d?g? bort och k?pa br?d f?r tv?hundra silverpenningar och giva dem att ?a??
- 006:038 Men han sade till dem: ?Huru m?nga br?d haven I? G?n och sen efter.? Sedan de hade gjort s?, svarade de: ?Fem, och d?r till tv?fiskar.?
- 006:039 D?befallde han dem att I?a alla i skilda matlag I?gga sig ned i gr?na gr?set.
- 006:040 Och de I?grade sig d?r i skilda hopar, hundra eller femtio i var.
- 006:041 D?refter tog han de fem br?den och de tv?fiskarna och s?g upp till himmelen och v?signade dem. Och han br?t br?den och gav dem ? I?jungarna, f?r att de skulle I?gga fram ? folket; ocks?de tv?fiskarna delade han mellan dem alla.
- 006:042 Och de ?o alla och blevo m?ta.
- 006:043 Sedan samlade man upp ?verbivna br?dstycken, tolv korgar fulla, d?r till ock kvarlevor av fiskarna.
- 006:044 Och det var fem tusen m?n som hade ?it.
- 006:045 Strax d?refter n?dgade han sina I?jungar att stiga i b?ten och i f?rv?g fara ?ver till Betsaida p?andra stranden, medan han sj?v tills?g att folket skildes ?.
- 006:046 Och n?r han hade tagit avsked av folket, gick han d?rifr?n upp p?berget f?r att bedja.
- 006:047 N?r det s?hade blivit afton, var b?ten mitt p?s?n, och han var ensam kvar p?land.
- 006:048 Och han s?g dem vara h?tt ansatta, d?r de rodde fram, ty vinden I?g emot dem. Vid fj?rde nattv?kten kom han d?r till dem, g?ende p?s?n, och skulle just g?f?rbi dem.
- 006:049 Men n?r de fingo se honom g?p?s?n, trodde de att det var en v?nad och ropade h?gt;
- 006:050 ty de s?go honom alla och blevo f?rf?ade. Men han begynte strax tala med dem och sade till dem: ?Varen vid gott mod; det ? jag, varen icke f?rskr?ckta.?
- 006:051 D?refter steg han upp till dem i b?ten, och vinden lade sig. Och de blevo uppfyllda av stor h?pnad;
- 006:052 ty de hade icke kommit till f?rst?nd genom det som hade skett med br?den, utan deras hj?tan voro f?rstockade.
- 006:053 N?r de hade farit ?ver till andra stranden, kommo de till Gennesarets land och lade till d?r.
- 006:054 Och n?r de stego ur b?ten, k?nde man strax igen honom;
- 006:055 och man skyndade omkring med bud i hela den trakten, och folket begynte d?rverallt b?ra de sjuka p?s?ngar dit d?r man h?rde att han var.
- 006:056 Och varhelst han gick in i n?gon by eller n?gon stad eller n?gon g?rd, d?r lade man de sjuka p?de ?ppna platserna. Och de b?do honom att ?minstone f?r?a vid h?ntofsen p?hans mantel; och alla som r?de vid den blevo hulpna.
- 007:001 Och faris?erna, s?ock n?gra skriftl?rde som hade kommit fr?n Jerusalem, f?rsamlade sig omkring honom;
- 007:002 och de fingo d?se n?gra av hans I?jungar ?a med ?brena?, det ? otvagna, h?nder.
- 007:003 Nu ? det s?med faris?erna och alla andra judar, att de icke ?a n?got utan att f?rut, till ?lydnad av de ?dstes stadgar, noga hava tvagit sina h?nder,
- 007:004 likasom de icke heller, n?r de komma fr?n torget, ?a n?got utan

att frut hava tvagit sig; m?nga andra stadgar finnas ock, som de av nder pl?ga h?la, s?som att sk?ja b?gare och tr?kannor och kopparsk?ar.

007:005 D?r? fr?gade honom nu faris?erna och de skriftl?de: 'Varf? vandra icke dina l?jungar efter de ?dstes stadgar, utan ?a med orena h?nder??

007:006 Men han svarade dem: 'R?t profeterade Esaias om eder, I skrymtare, s?som det ? skrivet:

'Detta folk ?ar mig med sina l?ppar,
men deras hj?tan ?o l?ngt ifr?n mig;

007:007 och f?r?ngt dyrka de mig,
eftersom de l?ror de f?kunna ?o m?nskobud.'

007:008 I s?ten Guds bud ?sido och h?len m?nskors stadgar.?

007:009 Ytterligare sade han till dem: 'R?t s?, I upph?ven Guds bud f? att h?la edra egna stadgar!

007:010 Moses har ju sagt: 'Hedra din fader och din moder' och 'Den som sm?dar sin fader eller sin moder, han skall d?den d?'

007:011 Men I s?gen: om en son s?ger till sin fader eller sin moder:

'Vad du av mig kunde hava f?t till hj?p, det giver jag i st?let s?som korban' (det betyder offerg?va),

007:012 d?kunnen I icke tillst?dja honom att vidare g?ra n?got f? sin fader eller sin moder.

007:013 P?detta s?t g?ren I Guds budord om intet genom edra f?derne?vda stadgar. Och mycket annat s?dant g?ren I.?

007:014 D?fter kallade han ?er folket till sig och sade till dem: 'H?ren mig alla och f?st?n.

007:015 Intet som utifr?n g? in i m?niskan kan orena henne, men vad som g? ut ifr?n m?niskan, detta ? det som orenar henne.?

007:016

007:017 N? han sedan hade l?mnat folket och kommit inomhus, fr?gade hans l?jungar honom om detta bildliga tal.

007:018 Han svarade dem: '?ren d?ocks?I s?utan f?st?nd? Insen I icke att intet som utifr?n g? in i m?niskan kan orena henne,

007:019 eftersom det icke g? in i hennes hj?ta, utan ned i buken, och har sin naturliga utg?ng?? H?med f?klarade han all mat f? ren.

007:020 Och han tillade: 'Vad som g? ut ifr?n m?niskan, detta ? det som orenar m?niskan.

007:021 Ty inifr?n, fr?n m?nskornas hj?tan, utg?deras onda tankar, otukt, tjuveri, mord,

007:022 ?tenskapsbrott, girighet, ondska, svek, l?saktighet, avund, h?delse, ?vermod, of?synt v?sende.

007:023 Allt detta onda g? inifr?n ut, och det orenar m?niskan.?

007:024 Och han stod upp och begav sig bort d?ifr?n till Tyrus' omr?de. D? gick han in i ett hus och ville icke att n?gon skulle f? veta det. Dock kunde han icke f?bliva obem?kt,

007:025 utan en kvinna, vilkens dotter var besatt av en oren ande, kom, strax d?hon hade f?t h?ra om honom, och f?l ned f? hans f?ter;

007:026 det var en grekisk kvinna av syrofenicisk h?komst. Och hon bad honom att han skulle driva ut den onde anden ur hennes dotter.

007:027 Men han sade till henne: '? ? barnen f?st bliva m?ttade; det ? ju otillb?ligt att taga br?det fr?n barnen och kasta det ? hundarna.?

007:028 Hon svarade och sade till honom: '?Ja, Herre; ocks? ?a hundarna under bordet allenast av barnens smulor.?

007:029 D?sade han till henne: ?F? det ordets skull s?ger jag dig: G?
den onde anden har farit ut ur din dotter.?

007:030 Och n?r hon kom hem, fann hon flickan ligga p?s?nngen och s?g
att den onde anden hade farit ut.

007:031 Sedan begav han sig ?ter bort ifr?n Tyrus' omr?de och tog v?gen
?ver Sidon och kom, genom Dekapolis' omr?de, till Galileiska
sj?n.

007:032 Och man f?rde till honom en som var d?v och n?stan stum och bad
honom att l?gga handen p?denne.

007:033 D?tog han honom avsidet ifr?n folket och satte sina fingrar i
hans ?ron och spottade och r?rde vid hans tunga

007:034 och s?g upp till himmelen, suckade och sade till honom: ?Effata?
(det betyder: ?Upp! ? dig?).

007:035 D? ?pnades hans ?ron, och hans tungas band l?stes, och han
talade redigt och klart.

007:036 Och Jesus f?rbj?d dem att omtala detta f?r n?gon; men ju mer han
f?rbj?d dem, dess mer f?rkunnade de det.

007:037 Och folket h?pnade ?verm?tan och sade: ?Allt har han v?r
best?lt: de d?va l?ter han h?ra och de stumma tala.?

008:001 D?vid samma tid ?ter mycket folk hade kommit tillst?des, och de
icke hade n?got att ?ta, kallade han sina l?rjungar till sig och
sade till dem:

008:002 ?Jag ?mkar mig ?ver folket, ty det ? redan tre dagar som de
hava dr?jt kvar hos mig, och de hava intet att ?ta.

008:003 Om jag nu l?ter dem fastande g? ifr?n mig hem, s?uppgivas de p?
v?gen; somliga av dem hava ju kommit l?ngv?ga ifr?n.?

008:004 D?svarade hans l?rjungar honom: ?Varifr?n skall man h? i en
?ken kunna f?br?d till att m?ta dessa med??

008:005 Han fr?gade dem: ?Huru m?nga br?d haven l?? De svarade: ?Sju.?

008:006 D?tillsade han folket att l?gra sig p?marken. Ock han tog de
sju br?den, tackade Gud och br?t dem och gav ? sina l?rjungar,
f?r att de skulle l?gga fram dem; och de lade fram ? folket.

008:007 De hade ock n?gra f?sm?fiskar; och n?r han hade v?signat
dessa, bj?d han att man likaledes skulle l?gga fram dem.

008:008 S? ?to de och blevo m?ta. Och man samlade sedan upp sju korgar
med ?verblivna stycken.

008:009 Men antalet av dem som voro tillst?des var vid pass fyra tusen.
Sedan l?t han dem skiljas ?.

008:010 Och strax d?refter steg han i b?ten med sina l?rjungar och for
till trakten av Dalmanuta.

008:011 Och faris?erna kommo ditut och begynte disputeras med honom; de
ville s?tta honom p?prov och beg?rde av honom n?got tecken fr?n
himmelen.

008:012 D?suckade han ur sin andes djup och sade: ?Varf?r beg?r detta
sl?kte ett tecken? Sannerligen s?ger jag eder: ? detta sl?kte
skall intet tecken givas.?

008:013 S?l?mnade han dem och steg ?ter i b?ten och for ?ver till andra
stranden.

008:014 Och de hade f?rg?it att taga med sig br?d; icke mer ?n ett enda
br?d hade de med sig i b?ten.

008:015 Och han bj?d dem och sade: ?Sen till, att I tagen eder till vara
f?r faris?ernas surdeg och f?r Herodes' surdeg.?

008:016 D?talade de med varandra om att de icke hade br?d med sig.

008:017 Men n?r han m?rkte detta, sade han till dem: ?Varf?r talen I om
att I icke haven br?d med eder? Fatten och f?rst?n I d? ?nnu

ingenting? För edra hjärtan s?f?stockade?

008:018 I haven ju för; sen i d?icke? I haven ju för; h?ren i d?icke?

008:019 Och kommen i icke ih?g huru m?nga korgar fulla av stycken i samladen upp, n? jag br? de fem br?den ? de fem tusen?? De svarade honom: ?Tolv.?

008:020 ?Och n? jag br? de sju br?den ? de fyra tusen, huru m?nga korgar fulla av stycken samladen i d?upp?? De svarade: ?Sju.?

008:021 D?sade han till dem: ?F?st? i d? ?nnu ingenting??

008:022 D?efter kommo de till Betsaida. Och man f?rde till honom en som var blind och bad honom att han skulle r?ra vid denne.

008:023 D?tog han den blinde vid handen och ledde honom utanf?r byn; sedan spottade han p?hans för och lade h?nderna p?honom och fr?gade honom: ?Ser du n?got??

008:024 Han s?g d?upp och svarade: ?Jag kan urskilja m?nskorna; jag ser dem g?omkring, men de likna tr?.?

008:025 D?efter lade han ?ter h?nderna p?hans för, och nu s?g han tydligt och var botad och kunde j?mv? p?l?ngt h?l se allting klart.

008:026 Och Jesus bj?d honom g?hem och sade: ?G?icke ens in i byn.?

008:027 Och Jesus gick med sina l?jungar bort till byarna vid Cesarea Filippi. P?v?gen dit fr?gade han sina l?jungar och sade till dem: ?Vem s?ger folket mig vara??

008:028 De svarade och sade: ?Johannes d?paren; andra s?ga dock Elias, andra ?ter s?ga: 'Det ? en av profeterna.'?

008:029 D?fr?gade han dem: ?Vem s?gen d?i mig vara?? Petrus svarade och sade till honom: ?Du ? Messias.?

008:030 D?f?bj?d han dem str?ngeligen att f?r n?gon s?ga detta om honom.

008:031 Sedan begynte han undervisa dem om att M?nskosonen m?ste lida mycket, och att han skulle bliva f?kastad av de ?dste och ?verstepr?sterna och de skriftl?rde, och att han skulle bliva d?dad, men att han tre dagar d?efter skulle uppst?igen.

008:032 Och han talade detta i of?t?ckta ordalag. D?tog Petrus honom avsidet och begynte ivrigt mots?ga honom.

008:033 Men han v?nde sig om, och n? han d?s?g sina l?jungar, talade han str?ngt till Petrus och sade: ?G?bort, Satan, och st? mig icke i v?gen; ty dina tankar ?ro icke Guds tankar, utan m?nskotankar.?

008:034 Och han kallade till sig folket j?mte sina l?jungar och sade till dem: ?Om n?gon vill efterf?lja mig, s?f?rsake han sig sj?v och tage sitt kors p?sig; s?f?rje han mig.

008:035 Ty den som vill bevara sitt liv, han skall mista det; men den som mister sitt liv, f?r min och f?r evangeliu skull, han skall bevara det.

008:036 Och vad hj?per det en m?nskiska, om hon vinner hela v?rlden, men f?rlorar sin sj??

008:037 Och vad kan en m?nskiska giva till l?sen f?r sin sj??

008:038 Den som blyges f?r mig och f?r mina ord, i detta trol?sa och syndiga sl?kte, f?r honom skall ock M?nskosonen blygas, n? han kommer i sin Faders h?rlighet med de heliga ?nglarna.?

009:001 Ytterligare sade han till dem: ?Sannerligen s?ger jag eder:

Bland dem som h r st finnas några som icke skola smaka döden,
f r n de f se Guds rike vara kommet i sin kraft.?

009:002 Sex dagar därefter tog Jesus med sig Petrus och Jakob och
Johannes och förde dem ensamma upp på ett högt berg, där de voro
allena. Och hans utseende förvandlades inför dem;

009:003 och hans kläder blevo glänsande och mycket vita, så att ingen
valkare på jorden kan göra kläder s vita.

009:004 Och f r dem visade sig Elias jämte Moses, och dessa samtalade
med Jesus.

009:005 Där tog Petrus till orda och sade till Jesus:  Rabbi, h r  r oss
gott att vara; låt oss göra tre hyddor,   dig en och   Moses
en och   Elias en.?

009:006 Han visste nämligen icke vad han skulle säga; så stor var deras
f rskr ckelse.

009:007 Där kom en sky som  verskyggde dem, och ur skyn kom en röst:
 Denne  r min  skade Son; h ren honom.?

009:008 Och plötsligt märkte de, n r de sågo sig omkring, att där icke
mer fanns någon hos dem utom Jesus allena.

009:009 Där de sedan gingo ned från berget, bjöd han dem att de icke,
f r n Människosonen hade uppstått från de döda, skulle för
någon omtala vad de hade sett.

009:010 Och de lade märke till det ordet och begynte tala med varandra
om vad som kunde menas med att han skulle uppstå från de döda.

009:011 Och de fr gade honom och sade:  De skriftlärde säga ju att Elias
först måste komma??

009:012 Han svarade dem:  Elias måste visserligen först komma och
upprätta allt igen. Men huru kan det dövara skrivet om
Människosonen att han skall lida mycket och bliva f raktad?

009:013 Dock, jag säger eder att Elias redan har kommit; och de f rforo
mot honom alldeles såsom de ville, och såsom det var skrivet att
det skulle gå honom.?

009:014 När de därefter kommo till l jungarna, s go de att mycket folk
var samlat omkring dem, och att några skriftlärde disputerade
med dem.

009:015 Och strax där allt folket fick se honom, blevo de mycket hörna
och skyndade fram och hörsade honom.

009:016 Där fr gade han dem:  Varom disputeren l med dem??

009:017 Och en man i folkhopen svarade honom:  M stare, jag har fört
till dig min son, som   besatt av en stum ande.

009:018 Och varhelst denne f r fatt i honom kastar han omkull honom, och
fradgan st r gossen om munnen, och han gnisslar med tänderna och
bliver såsom livlös. Nu bad jag dina l jungar att de skulle
driva ut honom, men de f rm dde det icke.?

009:019 Där svarade han dem och sade:  O du otrogna sl kte, huru l nge
måste jag vara hos eder? Huru l nge måste jag h rda ut med
eder? F ren honom till mig.?

009:020 Och de förde honom till Jesus. Och strax där han fick se Jesus,
slet och ryckte anden honom, och han föll ned på jorden och
v trade sig, under det att fradgan stod honom om munnen.

009:021 Jesus fr gade där hans fader:  Huru länge har det varit s med
honom?? Han svarade:  Alltsedan han var ett litet barn;

009:022 och det har ofta hänt att han har kastat honom   i elden,   i
vattnet, för att förgöra honom. Men om du f rm r något, så
förbarma dig över oss och hj p oss.?

009:023 Där sade Jesus till honom:  Om jag f rm r, säger du. Allt f rm r
den som tror.?

009:024 Strax ropade gossens fader och sade: ?Jag tror! Hj?p min otro.?

009:025 Men n?r Jesus s?g att folk str?mmade tillsammans dit, tilltalade han den orene anden str?ngt och sade till honom: ?Du stumme och d?ve ande, jag befaller dig: Far ut ur honom, och kom icke mer in i honom.?

009:026 D?s?skriade han och slet och ryckte gossen sv?ft och for ut; och gossen blev s?som d?d, s?att folket menade att han verkligen var d?d.

009:027 Men Jesus tog honom vid handen och reste upp honom; och han stod d?upp.

009:028 N?r Jesus d?refter hade kommit inomhus, fr?gade hans l?rjungar honom, d?de nu voro allena: ?Varf? kunde icke vi driva ut honom??

009:029 Han svarade dem: ?Detta slag kan icke drivas ut genom n?got annat ?n b?n och fasta.?

009:030 Och de gingo d?rifr?n och vandrade genom Galileen; men han ville icke att n?gon skulle f?veta det.

009:031 Han undervisade n?mligen sina l?rjungar och sade till dem: ?M?nskosenen skall bliva ?verl?mnad i m?nskors h?nder, och man skall d?da honom; men tre dagar efter det att han har blivit d?dad skall han uppst?igen.?

009:032 Och de f?stodo icke vad han sade, men de fruktade att fr?ga honom.

009:033 Och de kommo till Kapernaum. Och n?r han hade kommit dit d?r han bodde, fr?gade han dem: ?Vad var det i samtaladen om p?v?gen??

009:034 Men de tego, ty de hade p?v?gen talat med varandra om vilken som vore st?rst.

009:035 D?satte han sig ned och kallade till sig de tolv och sade till dem: ?Om n?gon vill vara den f?rste, s?vare han den siste av alla och allas tj?nare.?

009:036 Och han tog ett barn och st?lde det mitt ibland dem; sedan tog han det upp i famnen och sade till dem:

009:037 ?Den som tager emot ett s?dant barn i mitt namn, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager icke emot mig, utan honom som har s?nt mig.?

009:038 Johannes sade till honom: ?M?stare, vi s?go huru en man som icke f?rjer oss drev ut onda andar genom ditt namn; och vi ville hindra honom, eftersom han icke f?rjde oss.?

009:039 Men Jesus sade: ?Hindren honom icke; ty ingen som genom mitt namn har gjort en kraftg?ring kan strax d?refter tala illa om mig.

009:040 Ty den som icke ?r emot oss, han ?r f?r oss.

009:041 Ja, den som giver eder en b?gare vatten att dricka, d?rf?r att i h?ren Kristus till--sannerligen s?ger jag eder: Han skall ingalunda g?miste om sin l?n.

009:042 Och den som f?f?r en av dessa sm?som tro, f?r honom vore det b?ttre, om en kvarnsten h?ngdes om hans hals och han kastades i havet.

009:043 Om nu din hand ?r dig till f?f?relse, s?hugg av den. Det ?r b?ttre f?r dig att ing?i livet lytt, ?n att hava b?da h?nderna i beh?l och komma till Gehenna, till den eld som icke utsl?ckes.

009:044

009:045 Och om din fot är dig till förförelse, så hugg av den. Det är bättre för dig att ingå i livet halt, än att hava båda fötterna i behål och kastas i Gehenna.

009:046

009:047 Och om ditt öga är dig till förförelse, så riv ut det. Det är bättre för dig att ingå i Guds rike enög, än att hava båda ögonen i behål och kastas i Gehenna,

009:048 dör deras mask icke dör och elden icke utsläckes'.

009:049 Ty var människorna mest saltas med eld.

009:050 Saltet är en god sak; men om saltet mister sin sötta, varmed skolen i dör återställa dess kraft?--Haven salt i eder och hjälpen frid inbördes.?

010:001 Och han stod upp och begav sig dörifrån, genom landet på andra sidan Jordan, till Judeens område. Och mycket folk församlades åter omkring honom, och åter undervisade han dem, såsom hans sed var.

010:002 Dör ville några farisärer snärja honom, och de trädde fram och frågade honom om det vore lovligt för en man att skilja sig från sin hustru.

010:003 Men han svarade och sade till dem: Vad har Moses bjudit eder??

010:004 De sade: Moses tillstodde att en man fick skriva skiljebrev från sin hustru och så skilja sig från henne.?

010:005 Dör sade Jesus till dem: För edra hjärtans härdhets skull skrev han från eder detta bud.

010:006 Men redan vid världens begynnelse 'gjorde Gud dem till man och kvinna'.

010:007 Fördens skull skall en man återgiva sin fader och sin moder.

010:008 Och de två skola varda ett kött.' Sör för de icke mer två, utan ett kött.

010:009 Vad nu Gud har sammanfogat, det må människan icke åskilja.?

010:010 När de sedan hade kommit hem, frågade hans lärjungar honom åter om detsamma.

010:011 Och han svarade dem: Den som skiljer sig från sin hustru och tager sig en annan hustru, han begör åktenskapsbrott mot henne.

010:012 Och om en hustru skiljer sig från sin man och tager sig en annan man, dör begör hon åktenskapsbrott.

010:013 Och man bar fram barn till honom, för att han skulle röra vid dem; men lärjungarna visade bort dem.

010:014 När Jesus såg detta, blev han misslynt och sade till dem: Låten barnen komma till mig, och förmäna dem det icke; ty Guds rike är sådana till.

010:015 Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin.?

010:016 Och han tog dem upp i famnen och lade händerna på dem och välsignade dem.

010:017 När han sedan begav sig återstad för att fortsätta sin väg, skyndade en man fram och följ på honom och frågade honom: Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel??

010:018 Jesus sade till honom: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.

010:019 Buden känner du: 'Du skall icke dröpa', 'Du skall icke begör åktenskapsbrott', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke böra falskt vittnesbörd', 'Du skall icke undanhålla någon vad honom

- tillkommer', Hedra din fader och din moder.'?
- 010:020 D? svarade han honom: 'M?stare, allt detta har jag h?llit fr?n min ungdom.?
- 010:021 D?s?g Jesus p? honom och fick k?lek till honom och sade till honom: 'Ett fattas dig: g? bort och s?j allt vad du ?ger och giv ? de fattiga; d? skall du f?en skatt i himmelen. Och kom sedan och f?j mig.?
- 010:022 Men han blev illa till mods vid det talet och gick bedr?vad bort, ty han hade m?nga ?odelar.
- 010:023 D?s?g Jesus sig omkring och sade till sina l?jungar: 'Huru sv?rt ? det icke f?r dem som hava penningar att komma in i Guds rike!?
- 010:024 Men l?jungarna h?pnade vid hans ord. D?tog Jesus ?ter till orda och sade till dem: 'Ja, mina barn, huru sv?rt ? det icke att komma in i Guds rike!
- 010:025 Det ? l?ttare f?r en kamel att komma igenom ett n?s?ga, ?n f?r den som ? rik att komma in i Guds rike.?
- 010:026 D?blevo de ?nnu mer h?pna och sade till varandra: 'Vem kan d? bliva fr?st??
- 010:027 Jesus s?g p? dem och sade: 'F?r m?nskors ? det om?jligt, men icke f?r Gud, ty f?r Gud ? allting m?jligt.?
- 010:028 D?tog Petrus till orda och sade till honom: 'Se, vi hava ?vergivit allt och f?jt dig.?
- 010:029 Jesus svarade: 'Sannerligen s?ger jag eder: Ingen som f?r min och evangeliis skull har ?vergivit hus, eller br?der eller systrar, eller moder eller fader, eller barn, eller jordagods,
- 010:030 ingen s?dan finnes, som icke skall f?hundrafalt igen: redan h?r i tiden hus, och br?der och systrar, och m?drar och barn, och jordagods, mitt under f?rf?jelser, och i den tillkommande tids?dern evigt liv.
- 010:031 Men m?nga som ?ro de f?rsta skola bliva de sista, medan de sista bliva de f?rsta.?
- 010:032 Och de voro p?v?gen upp till Jerusalem. Och Jesus gick f?re dem, och de gingo d?r b?vande; och de som f?jde med dem voro uppfyllda av fruktan. D?tog han ?ter till sig de tolv och begynte tala till dem om vad som skulle ?verg? honom:
- 010:033 'Se, vi g?nu upp till Jerusalem, och M?nskosenen skall bliva ?verl?mnad ? ?verstepr?sterna och de skriftl?nde, och de skola d?ma honom till d?den och ?verl?mna honom ? hedningarna,
- 010:034 och dessa skola begabba honom och bespotta honom och gissla honom och d?da honom; men tre dagar d?refter skall han uppst? igen.?
- 010:035 D?tr?dde Jakob och Johannes, Sebedeus' s?ner, fram till honom och sade till honom: 'M?stare, vi skulle vilja att du l?te oss f?vad vi nu t?nka beg?ra av dig.?
- 010:036 Han fr?gade dem: 'Vad viljen I d?att jag skall l?ta eder f????
- 010:037 De svarade honom: 'L?t den ene av oss i din h?rlighet f?sitta p?din h?gra sida, och den andre p?din v?nstra.?
- 010:038 Men Jesus sade till dem: 'I veten icke vad I beg?ren. Kunnen I dricka den kalk som jag dricker, eller genomg?det dop som jag genomg?r??
- 010:039 De svarade honom: 'Det kunna vi. D?sade Jesus till dem: 'Ja, den kalk jag dricker skolen I f?dricka, och det dop jag genomg?r skolen I genomg?,
- 010:040 men platsen p?min h?gra sida och platsen p?min v?nstra tillkommer det icke mig att bortgiva, utan de skola tillfalla

dem för vilka s?r best?mt.?

010:041 När de tio andra h?rde detta, blevo de misslynta p? Jakob och Johannes.

010:042 D? kallade Jesus dem till sig och sade till dem: ?I veten att de som r?knas för folkens furstar upptr?da mot dem s?som herrar, och att deras m?ktige l?ta dem k?nna sin myndighet.

010:043 Men s?r det icke bland eder; utan den som vill bliva st?rst bland eder, han vare de andras tj?nare,

010:044 och den som vill vara fr?mst bland eder, han vare allas dr?ng.

010:045 Ocks? M?niskosonen har ju kommit, icke för att l?ta tj?na sig, utan för att tj?na och giva sitt liv till l?sen för m?nga.?

010:046 Och de kommo till Jeriko. Men när han ?ter gick ut ifr?n Jeriko, f?jd av sina l?jungar och en ganska stor hop folk, satt d?r vid v?gen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus' son.

010:047 När denne h?rde att det var Jesus fr?n Nasaret, begynte han ropa och s?ga: ?Jesus, Davids son, f?barma dig ?ver mig.?

010:048 Och m?nga tillsade honom str?ngeligen att han skulle t?ga; men han ropade ?nnu mycket mer: ?Davids son, f?barma dig ?ver mig.?

010:049 D? stannade Jesus och sade: ?Kallen honom hit. ? Och de kallade p? den blinde och sade till honom: ?Var vid gott mod, st? upp; han kallar dig till sig.?

010:050 D? kastade han av sig sin mantel och stod upp med hast och kom fram till Jesus.

010:051 Och Jesus talade till honom och sade: ?Vad vill du att jag skall g?ra dig?? Den blinde svarade honom: ?Rabbuni, l? mig f? min syn.?

010:052 Jesus sade till honom: ?G?, din tro har hj?pt dig. ? Och strax fick han sin syn och f?jde honom p? v?gen.

011:001 När de nu nalkades Jerusalem och voro n?ra Betfage och Betania vid Oljeberget, s?nde han ?stad tv? av sina l?jungar

011:002 och sade till dem: ?G? in i byn som ligger mitt framför eder, s?skolen I, strax d?r I kommen ditin, finna en ?snef?e st?d?r bunden, som ?nnu ingen m?niska har suttit p?, l?sen den och f?ren den hit.

011:003 Och om n?gon fr?gar eder varför I g?ren detta, s?skolen I svara: 'Herren beh?ver den, men han skall strax s?nda den tillbaka hit.?

011:004 D? gingo de ?stad och funno en ?snef?e st?d?r bunden utanför en port vid v?gen, och de l?ste den.

011:005 Och n?gra som stodo d?r bredvid sade till dem: ?Vad g?ren I? Varför l?sen I f?ren??

011:006 Men de svarade dem s?som Jesus hade bjudit. D? l? man dem vara.

011:007 Och de f?rde f?ren till Jesus och lade sina mantlar p? den, och han satte sig upp p? den.

011:008 Och m?nga bredde ut sina mantlar p? v?gen, andra ?ter skuro av kvistar och l?v p? f?ten och str?dde p? v?gen.

011:009 Och de som gingo f?re och de som f?jde efter ropade:

?Hosianna!

V?signad vare han som kommer,
i Herrens namn.

011:010 V?signat vare vår fader Davids rike,
som nu kommer.
Hosianna i h?den!?

011:011 S?drog han in i Jerusalem och kom in i helgedomen; och n? han hade sett sig omkring ?verallt och det redan var sent p?dagen, gick han med de tolv ut till Betania.

011:012 N? de dagen d?efter voro p?v?g tillbaka fr?n Betania, blev han hungrig.

011:013 Och d?han p?avst?nd fick se ett fikontr?d som hade l?v, gick han dit f? att se om han till ?ventyrs skulle finna n?got d?p?, men n? han kom fram till det, fann han intet annat ?n l?v, det var icke d?fikonens tid.

011:014 D?talade han och sade till tr?det: ?Aldrig n?gonsin mer ?te n?gon frukt av dig.? Och hans l?jungar h?rde detta.

011:015 N? de sedan kommo fram till Jerusalem, gick han in i helgedomen och begynte driva ut dem som s?de och k?pte i helgedomen. Och han st?tte omkull v?xlarnas bord och duvom?nglarnas s?ten;

011:016 han tillstodde icke heller att man bar n?gonting genom helgedomen.

011:017 Och han undervisade dem och sade: ?Det ? ju skrivet: 'Mitt hus skall kallas ett b?nehus f? alla folk.' Men I haven gjort det till en r?varkula.?

011:018 D? ?verstepr?sterna och de skriftl?rde fingo h?ra h?rom, s?kte de efter tillf?le att f?g?ra honom; ty de fruktade f? honom, eftersom allt folket h?pnade ?ver hans undervisning.

011:019 N? det blev afton, beg?vo de sig ut ur staden.

011:020 Men d?de nu p?morgonen ?ter gingo d? fram, fingo de se fikontr?det vara f?torkat ?nda fr?n roten.

011:021 D?kom Petrus ih?g vad som hade skett och sade till honom: ?Rabbi, se, fikontr?det som du f?bannade ? f?torkat.?

011:022 Jesus svarade och sade till dem: ?Haven tro p?Gud.

011:023 Sannerligen s?ger jag eder: Om n?gon s?ger till detta berg: 'H?v dig upp, och kasta dig i havet' och d?vid icke tvivlar i sitt hj?ta, utan tror att det han s?ger skall ske, d?skall det ske honom s?.

011:024 D?f? s?ger jag eder: Allt vad I bedjen om och beg?ren, tron att det ? eder givet; och det skall ske eder s?.

011:025 Och n? I st?n och bedjen, s?f?l?ten, om I haven n?got emot n?gon, f? att ocks?eder Fader, som ? i himmelen, m?f?l?ta eder edra f?syndelser.?

011:026

011:027 S?kommo de ?ter till Jerusalem. Och medan han gick omkring i helgedomen, kommo ?verstepr?sterna och de skriftl?rde och de ?dste fram till honom;

011:028 och de sade till honom: ?Med vad myndighet g? du detta? Och vem har givit dig myndighet att g?ra detta??

011:029 Jesus svarade dem: ?Jag vill st?la en fr?ga till eder; svaren mig p?den, s?skall ock jag s?ga eder med vad myndighet jag g? detta.

011:030 Johannes' d?pelse, var den fr?n himmelen eller fr?n m?nniskor? Svaren mig h?p??

011:031 D? ?verlade de med varandra och sade: ?Om vi svara: 'Fr?n himmelen', s?fr?gar han: 'Varf? trodden I honom d?icke?'

011:032 Eller skola vi svara: 'Fr?n m?nniskor'?--det v?gade de icke av fruktan f? folket, ty alla h?llo f?re att Johannes verkligen var en profet.

- 011:033 De svarade allts? Jesus och sade: ?Vi veta det icke.? D?sade Jesus till dem: ?S?s?ger icke heller jag eder med vad myndighet jag g?r detta.?
- 012:001 Och han begynte tala till dem i liknelser: ?En man planterade en ving?rd och satte st?ngsel d?romkring och h?gg ut ett presskar och byggde ett vaktorn; d?r?fter lejde han ut den ? ving?rdsm?n och for utrikes.
- 012:002 N?r sedan r?tta tiden var inne, s?nde han en tj?nare till ving?rdsm?nnen, f?r att denne av ving?rdsm?nnen skulle uppb?ra n?gon del av ving?rdens frukt.
- 012:003 Men de togo fatt p?honom och misshandlade honom och l?to honom g?tomh?nt tillbaka.
- 012:004 ?ter s?nde han till dem en annan tj?nare. Honom slogo de i huvudet och skymfade.
- 012:005 Sedan s?nde han ?stad ?nnu en annan, men denne dr?pte de. Likas?gjorde de med m?nga andra: somliga misshandlade de, och andra dr?pte de.
- 012:006 Nu hade han ock en enda son, vilken han ?skade. Honom s?nde han slutligen ?stad till dem, ty han t?nkte: 'De skola v?r hava f?rsyn f?r min son.'
- 012:007 Men ving?rdsm?nnen sade till varandra: 'Denne ? arvingen; kom, l? oss dr?pa honom, s?bliver arvet v?rt.'
- 012:008 Och de togo fatt p?honom och dr?pte honom och kastade honom ut ur ving?rden.--
- 012:009 Vad skall nu ving?rdens herre g?ra? Jo, han skall komma och f?rg?ra ving?rdsm?nnen och l?mna ving?rden ? andra.
- 012:010 Haven l icke l?st detta skriftens ord:
'Den sten som byggningsm?nnen f?kastade,
den har blivit en h?rnsten;
- 012:011 av Herren har den blivit detta,
och underbar ?r den i v?ra ?gon'??
- 012:012 De hade nu g?rna velat gripa honom, men de fruktade f?r folket; ty de f?rstodo att det var om dem som han hade talat i denna liknelse. S?l?to de honom vara och gingo sin v?g.
- 012:013 D?r?fter s?nde de till honom n?gra faris?er och herodianer, f?r att dessa skulle f?nga honom genom n?got hans ord.
- 012:014 Dessa kommo nu och sade till honom: ?M?stare, vi veta att du ? sannf?rdig och icke fr?gar efter n?gon, ty du ser icke till personen, utan l?r om Guds v?g vad sant ?. ?r det lovligt att giva kejsaren skatt, eller ?r det icke lovligt? Skola vi giva skatt, eller icke giva??
- 012:015 Men han f?rstod deras skrymteri och sade till dem: ?Varf?r s?ken l att sn?ja mig? Tagen hit en penning, s?att jag f?r se den.?
- 012:016 D?l?mnade de fram en s?dan. D?r?fter fr?gade han dem: ?Vems bild och ?verskrift ?r detta?? De svarade honom: ?Kejsarens.?
- 012:017 D?sade Jesus till dem: ?S?given kejsaren vad kejsaren tillh?, och Gud vad Gud tillh?.? Och de f?undrade sig h?geligen ?ver honom.
- 012:018 Sedan kommo till honom n?gra av sadduc?erna, vilka mena att det icke gives n?gon uppst?ndelse. Dessa fr?gade honom och sade:
- 012:019 ?M?stare, Moses har givit oss den f?reskriften, att om n?gon har en broder som d?r, och som efterl?mnar hustru, men icke l?mnar barn efter sig, s?skall han taga sin broders hustru till ?kta och skaffa avkomma ? sin broder.
- 012:020 Nu voro h?r sju br?der. Den f?rste tog sig en hustru, men dog

- utan att lämna någon avkomma efter sig.
- 012:021 D?tog den andre i ordningen henne, men också han dog utan att lämna någon avkomma efter sig; sammalunda den tredje.
- 012:022 S?skedde med alla sju: ingen av dem lämnade någon avkomma efter sig. Sist av alla dog också hustrun.
- 012:023 Vilken av dem skall nu vid uppståndelsen, när de uppstår, följa henne till hustru? De hade ju alla sju tagit henne till hustru.?
- 012:024 Jesus svarade dem: 'Visar icke eder fröga att I faren vilse och varken först?n skrifterna, ej heller Guds kraft?
- 012:025 Efter uppståndelsen från de döda taga män sig icke hustrur, ej heller givas hustrur åt män, utan de äro döds?som änglarna i himmelen.
- 012:026 Men vad nu det angår, att de döda uppstå, haven I icke läst i Moses' bok, på det ställe där det talas om tränbuschen, huru Gud sade till honom s?: 'Jag är Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud'?
- 012:027 Han är en Gud icke för döda, utan för levande. I faren mycket vilse.?
- 012:028 D?trädde en av de skriftläsare fram, en som hade hört deras ordskifte och förstod att han hade svarat dem vä. Denne frögade honom: 'Vilket är det främsta av alla buden??
- 012:029 Jesus svarade: 'Det främsta är detta: 'Här, Israel! Herren, vår Gud, Herren är en.
- 012:030 Och du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av allt ditt förstod och av all din kraft.'
- 012:031 Därför kommer detta: 'Du skall älska din nästa såsom dig själv.' Intet annat bud är större än dessa.?
- 012:032 D?svarade den skriftläsare honom: 'Mästare, du har i sanning rätt i vad du säger, att han är en, och att ingen annan är än han.
- 012:033 Och att älska honom av allt sitt hjärta och av allt sitt förstod och av all sin kraft och att älska sin nästa såsom sig själv, det är 'främer än alla brännoffer och slaktoffer'.?
- 012:034 D?nu Jesus märkte att han hade svarat förstodigt, sade han till honom: 'Du är icke längre ifrån Guds rike.?' Sedan dristade sig ingen att vidare ställa någon fråga på honom.

- 012:035 Medan Jesus undervisade i helgedomen, framst?lde han denna fråga: 'Huru kunna de skriftläsare säga att Messias är Davids son?
- 012:036 David själv har ju sagt genom den helige Andes ingivelse: 'Herren sade till min herre: Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.'
- 012:037 S?kallar nu David själv honom 'herre'; huru kan han då vara hans son??

Och folkskarorna höorde honom gärna.

- 012:038 Och han undervisade dem och sade till dem: 'Tagen eder till vara för de skriftläsare, som gärna gömkring i fotsida kläder och gärna vilja bliva hörsade på torgen
- 012:039 och gärna sitta främst i synagogorna och på de främsta platserna vid gästbuden--
- 012:040 detta under det att de utsuga änkors hus, medan de för syns skull hålla i änga bänker. De skola fören dess hördare dom.?

012:041 Och han satte sig mitt emot offerkistorna och såg huru folket lade ned penningar i offerkistorna. Och många rika lade dit mycket.

012:042 Men en fattig rika kom och lade ned tvåskåvar, det var ett öre.

012:043 Då kallade han sina lärjungar till sig och sade till dem: Sannerligen säger jag eder: Denna fattiga rika lade dit mer än alla de andra som lade något i offerkistorna.

012:044 Ty dessa lade alla dit av sitt förflöd, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade, så mycket som fanns i hennes ögo.

013:001 Då han nu gick ut ur helgedomen, sade en av hans lärjungar till honom: Måstare, se hurudana stenar och hurudana byggnader!?

013:002 Jesus svarade honom: Ja, du ser nu dessa stora byggnader; men här skall förvisso icke lämnas sten på sten; allt skall bliva nedbrutet.

013:003 När han sedan satt på Oljeberget, mitt emot helgedomen, frågade honom Petrus och Jakob och Johannes och Andreas, då de voro allena:

013:004 Säg oss när detta skall ske, och vad som bliver tecknet till att tiden är inne, då allt detta skall gå i fullbordan?

013:005 Då begynte Jesus tala till dem och sade:

Sen till, att ingen förvillar eder.

013:006 Många skola komma under mitt namn och säga: 'Det är jag' och skola förvilla många.

013:007 Men när I höra härnäst krigslarm och rykten om krig, så förlören icke besinningen; sådant måste komma, men dåmed är ännu icke tiden inne.

013:008 Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bliva jordbävningar på den ena orten efter den andra, och hungersnöd skall uppstå; detta är begynnelsen till 'förslovningarna'.

013:009 Men tagen I eder till vara. Man skall då draga eder inför domstolar, och I skolen bliva gisslade i synagogor och ställas fram inför landshövdingar och konungar, för min skull, till ett vittnesbörd för dem.

013:010 Men evangelium måste först bliva predikat för alla folk.

013:011 När man nu för eder förstad och drager eder inför rätta, så gåt en eder icke förut bekymmer om vad I skolen tala; utan vad som bliver eder givet i den stunden, det må I tala. Ty det är icke I som skolen tala, utan den helige Ande.

013:012 Och den ene brodern skall då förlofna den andre till att dödas, ja ock fadern sitt barn; och barn skola stå sig upp mot sina föräldrar och skola döda dem.

013:013 Och I skolen bliva hatade av alla, för mitt namns skull. Men den som är ständaktig intill tiden, han skall bliva fräst.

013:014 Men när I höra se 'försörelsens styggelse' stådär han icke borde stå--den som läser detta, han give akt då på--då som de som är i Judeen fly bort till bergen,

013:015 och den som är på taket må icke stiga ned och gå in för att hämta något ur sitt hus,

013:016 och den som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.

013:017 Och ve de som äro havande, eller som giva di p den tiden!
013:018 Men bedjen att det icke m ske om vintern.
013:019 Ty den tiden skall bliva 'en tid av vederm da, s sv r att dess
like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse, från
den tid d Gud skapade världen, intill nu', ej heller någonsin
skall förekomma.
013:020 Och om Herren icke förkortade den tiden, s skulle intet k tt
bliva fr st; men f r de utvaldas skull, för de mänskors
skull, som han har utvalt, har han förkortat den tiden.

013:021 Och om någon d s ger till eder: 'Se h r är Messias', eller: 'Se
där  r han', s tron det icke.
013:022 Ty m nskorsom falskeligen säga sig vara Messias skola uppstå,
s ock falska profeter, och de skola g ra tecken och under, för
att, om möjligt, förvilla de utvalda.
013:023 Men tagen I eder till vara. Jag har nu sagt eder allt förut.

013:024 Men p den tiden, efter den vedermödan, skall solen f rm kas
och månen upphöra att giva sitt sken,
013:025 och stjärnorna skola falla ifrån himmelen, och makterna i
himmelen skola b va.
013:026 Och d skall man f se 'M nskosenen komma i skyarna' med stor
makt och h rlighet.
013:027 Och han skall d s nda ut sina  nglar och församla sina utvalda
från de fyra v derstrecken, från jordens ända till himmelens
 nda.
013:028 Ifrån fikont det m n I h r hämta en liknelse. När dess kvistar
begynna att f save och I ven spricka ut, d veten I att
sommaren   nära.
013:029 Likaså, n r I sen detta ske, d kunnen I ock veta att han  r
nära och st r för d ren.
013:030 Sannerligen säger jag eder: Detta sl kte skall icke f g s,
f r n allt detta sker.
013:031 Himmel och jord skola f g s, men mina ord skola icke f g s.
013:032 Men om den dagen och den stunden vet ingen något, icke änglarna
i himmelen, icke ens Sonen--ingen utom Fadern.

013:033 Tagen eder till vara, vaken; ty I veten icke när tiden är inne.
013:034 Såsom när en man reser utrikes och I mnar sitt hus och giver
sina tjänare makt och myndighet däröver,  r var och en hans
s nskilda syssla, och därvid ock bjuder portvaktaren att vaka.
013:035 likas bjuder jag eder: Vaken; ty I veten icke n r husets herre
kommer, om han kommer p aftonen eller vid midnattstiden eller i
haneg let eller p morgonen;
013:036 vaken, s att han icke finner eder sovande, när han oförtäkt
kommer.
013:037 Men vad jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken!?

014:001 Tv dagar därefter var det påsk och det osyrade br dets h gtid.
Och  verstep sterna och de skriftl de sökte efter tillf le
att gripa honom med list och döda honom.
014:002 De sade nämligen:  icke under högtiden, för att ej oroligheter
skola uppst bland folket.?

014:003 Men n r han var i Betania, i Simon den spet skes hus, och där
I g till bords, kom en kvinna som hade med sig en
alabasterflaska med sm jelse av dyrbar  kta nardus. Och hon
br r s nder flaskan och går ut sm jelsen över hans huvud.
014:004 Några som voro där blevo d misslynta och sade till varandra:

- Varf?r skulle denna sm?rjelse f?rspillast?
- 014:005 Man hade ju kunnat s?rja den f?r mer ?n tre hundra silverpenningar och giva dessa ?r de fattiga.? Och de talade h?rda ord till henne.
- 014:006 Men Jesus sade: ?L?r hen henne vara. Varf?r oroen i henne? Det ?r en god g?rning som hon har gjort mot mig.
- 014:007 De fattiga haven i ju alltid ibland eder, och n?rhelst i viljen kunnen i g?ra dem gott, men mig haven i icke alltid.
- 014:008 Vad hon kunde, det gjorde hon. Hon har i f?rv?g smort min kropp s?som en tillredelse till min begravning.
- 014:009 Och sannerligen s?ger jag eder: Varhelst i hela v?rlden evangelium bliver predikat, d?r skall ock det som hon nu har gjort bliva omtalat, henne till ?minnelse.?
- 014:010 Och Judas Iskariot, han som var en av de tolv, gick bort till ?verstepr?sterna och ville f?r?da honom ?r dem.
- 014:011 N?r de h?rde detta, blevo de glada och lovade att giva honom en summa penningar. Sedan s?kte han efter tillf?lle att f?r?da honom, d?r i ?gligt var.
- 014:012 P?r f?rsta dagen i det osyrade br?dets h?gtid, n?r man slaktade p?skalammet, sade hans l?rjungar till honom: ?Vart vill du att vi skola g? och reda till, s? att du kan ?ra p?skalammet??
- 014:013 D?s?nde han ?stad tv? av sina l?rjungar och sade till dem: ?G?r in i staden; d?r skolen i m?ta en man som b?r en kruka vatten. F?rjen honom.
- 014:014 Och s?gen till husbonden i det hus d?r han g?r in: 'M?staren fr?gar: Var finnes h?rb?rget d?r jag skall ?ra p?skalammet med mina l?rjungar?'
- 014:015 D?s skall han visa eder en stor sal i ?vre v?rningen, tillredd och ordnad f?r m?ttid; reden till ?r oss d?r.?
- 014:016 Och l?rjungarna beg?vo sig i v?g och kommo in i staden och funno det s?som han hade sagt dem; och de redde till p?skalammet.
- 014:017 N?r det sedan hade blivit afton, kom han dit med de tolv.
- 014:018 Och medan de l?go till bords och ?to, sade Jesus: ?Sannerligen s?ger jag eder: En av eder skall f?r?da mig, 'den som ?ter med mig'.?
- 014:019 D?r begynte de bedr?vas och fr?ga honom, den ene efter den andre: ?Icke ?r det v?r jag??
- 014:020 Och han sade till dem: ?Det ?r en av de tolv, den som j?mte mig doppar i fatet.
- 014:021 Ja, M?nniskosonen skall g? bort, s?som det ?r skrivet om honom; men ve den m?nniska genom vilken M?nniskosonen bliver f?r?dd! Det hade varit b?ttre f?r den m?nniskan, om hon icke hade blivit f?dd.?
- 014:022 Medan de nu ?to, tog han ett br?d och v?rsignade det och br?t det och gav ?r dem och sade: ?T?gen detta; detta ?r min lekamen.?
- 014:023 Och han tog en kalk och tackade Gud ock gav ?r dem; och de drucko alla d?rav.
- 014:024 Och han sade till dem: ?Detta ?r mitt blod, f?rbundsblodet, som varder utgjutet f?r m?nga.
- 014:025 Sannerligen s?ger jag eder: Jag skall icke mer dricka av det som kommer fr?n vintr?d, f?r?n p?den dag d?r jag dricker det nytt i Guds rike.?
- 014:026 N?r de sedan hade sjungit lovs?ngen, gingo de ut till

Oljeberget.

014:027 D?sade Jesus till dem: ?I skolen alla komma p?fall; ty det ? skrivet:

'Jag skall sl?herden,
och f?ren skola f?skingras.'

014:028 Men efter min uppst?ndelse skall jag f?re eder g?till Galileen.?

014:029 D?svarade Petrus honom: ?Om ?n alla andra komma p?fall, s? skall dock jag det icke.?

014:030 Jesus sade till honom: ?Sannerligen s?ger jag dig: Redan i denna natt, f?r?n hanen har galit tv?g?nger, skall du tre g?nger f?neka mig.?

014:031 D?f?rs?krade han ?nnu ivrigare: ?Om jag ?n m?ste d?med dig, s? skall jag dock icke f?neka dig.? Sammalunda sade ock alla de andra. Och de kommo till ett st?le som kallades Getsemane.

014:032 D?sade han till sina l?jungar: ?Bliven kvar h?, medan jag beder.?

014:033 Och han tog med sig Petrus och Jakob och Johannes; och han begynte b?va och ?ngslas.

014:034 Och han sade till dem: ?Min sj? ? djupt bedr?vad, ?nda till d?ds; stannen kvar h? och vaken.?

014:035 D?refter gick han litet l?ngre bort och f?l ned p?jorden och bad, att om m?jligt vore, den stunden skulle bliva honom besparad.

014:036 Och han sade: ?Abba, Fader, allt ? m?jligt f?r dig. Tag denna kalk ifr?n mig. Dock icke vad jag vill, utan vad du vill!?

014:037 Sedan kom han tillbaka och fann dem sovande. D?sade han till Petrus: ?Simon, sover du? F?m?dde du d?icke vaka en kort stund?

014:038 Vaken, och bedjen att I icke m?n komma i frestelse. Anden ? villig, men k?ttet ? svagt.?

014:039 Och han gick ?ter bort och bad och sade samma ord.

014:040 N? han sedan kom tillbaka, fann han dem ?ter sovande, ty deras ?gon voro f?tyngda. Och de visste icke vad de skulle svara honom.

014:041 F? tredje g?ngen kom han tillbaka och sade d?till dem: ?Ja, I soven ?nnu alltj?mt och vilen eder! Det ? nog. Stunden ? kommen. M?nskosenen skall nu bliva ?verl?mnad i syndarnas h?nder.

014:042 St?n upp, l? oss g?, se, den som f?r?der mig ? n?ra.?

014:043 Och i detsamma, medan han ?nnu talade, kom Judas, en av de tolv, och j?mte honom en folkskara med sv?rd och stavar, uts?nd fr?n ?verstepr?sterna och de skriftl?de och de ?dste.

014:044 Men f?r?daren hade kommit ?verens med dem om ett tecken och sagt: ?Den som jag kysser, den ? det; honom skolen I gripa och f?ra bort under s?ker bevakning.?

014:045 Och n? han nu kom dit, tr?dde han strax fram till honom och sade: ?Rabbi!? och kysste honom h?ftigt.

014:046 D?grepo de Jesus och togo honom f?ngen.

014:047 Men en av dem som stodo d? bredvid drog sitt sv?rd och h?gg till ?verstepr?stens tj?nare och h?gg s?av honom ?rat.

014:048 Och Jesus talade till dem och sade: ?S?som mot en r?vare haven I g?tt ut med sv?rd och stavar f?r att fasttaga mig.

014:049 Var dag har jag varit ibland eder i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig. Men skrifterna skulle ju

fullbordas.?

014:050 D? Ävergävo de honom alla och flydde.

014:051 Och bland dem som hade följt med honom var en ung man, hängd i ett linnekläde, som var kastat över blotta kroppen; honom grepo de.

014:052 Men han lämnade linneklädet kvar och flydde undan naken.

014:053 Så följde de nu Jesus bort till översteprästen, och där församlade sig alla översteprästerna och de äldste och de skriftlärd.

014:054 Och Petrus följde honom på avstånd in på översteprästens gård; där satt han sedan tillsammans med tjänarna och värmde sig vid elden.

014:055 Och översteprästerna och hela Stora rådet sökte efter något vittnesbörd mot Jesus, för att kunna döda honom; men de funno intet.

014:056 Ty många vittnade falskt mot honom, men vittnesbördet stämde icke överens.

014:057 Och några stodo upp och vittnade falskt mot honom och sade:

014:058 Vi hava sett honom säga: 'Jag skall bryta ned detta tempel, som är gjort med händer, och skall sedan på tre dagar bygga upp ett annat, som icke är gjort med händer.'

014:059 Men icke ens i det stycket stämde deras vittnesbörd överens.

014:060 Där stod översteprästen upp ibland dem och frågade Jesus och sade: Svarar du intet? Huru är det med det som dessa vittna mot dig??

014:061 Men han teg och svarade intet. När frågade översteprästen honom och sade till honom: Är du Messias, den Höglovades Son??

014:062 Jesus svarade: Jag är det. Och I skolen försä Månniskosonen sitta på Maktens högra sida och komma med himmelens skynar.?

014:063 Där rev översteprästen sönder sina kläder och sade: Vad behöva vi mer några vittnen?

014:064 I hördens hördelsen. Vad synes eder?? Där dömdes de alla honom skyldig till döden.

014:065 Och några begynte spotta på honom; och sedan de hade följt över hans ansikte, slogo de honom på kinderna med knytnävarna och sade till honom: Profetera. Också rättstjänarna slogo honom på kinderna.

014:066 Medan nu Petrus befann sig därnere på gården, kom en av översteprästens tjänstekvinnor dit.

014:067 Och när hon fick se Petrus, där han satt och värmde sig, såg hon på honom och sade: Också du var med nazarän, denne Jesus.?

014:068 Men han nekade och sade: Jag varken vet eller följt vad du menar. Sedan gick han ut på den yttre gården.

014:069 När tjänstekvinnan där fick se honom där, begynte hon när säga till dem som stodo bredvid: Denne är en av dem.?

014:070 Där nekade han när. Litet där efter sade återigen de som stodo där bredvid till Petrus: Fövisso är du en av dem; du är ju också en galilä??

014:071 Där begynte han förbanna sig och svärja: Jag känner icke den man som I talen om.?

014:072 Och i detsamma gol hanen för andra gången. Där kom Petrus ihåg Jesu ord, huru han hade sagt till honom: För när hanen har galit två gånger, skall du tre gånger förneka mig. Och han brast ut i gråt.

015:001 Sedan nu översteprästerna, tillsammans med de äldste och de skriftliga, hela Stora rådet, på morgonen hade fattat sitt beslut, lät de strax binda Jesus och föde honom bort och överlämnade honom åt Pilatus.

015:002 Då frågade Pilatus honom: "Är du judarnas konung?" Han svarade honom och sade: "Du säger det själv?"

015:003 Och översteprästerna framställde många anklagelser mot honom.

015:004 Pilatus frågade honom då åter och sade: "Svarar du intet? Du har ju huru mycket det är som de anklaga dig för?"

015:005 Men Jesus svarade intet mer, så att Pilatus förundrade sig.

015:006 Nu pågick han vid högtiden giva dem en förgyllad lampa, den som de begärde.

015:007 Och då fanns där en man, han som kallades Barabbas, vilken satt förgyllad jämte de andra som hade gjort upplopp och under upploppet begärde dröpa.

015:008 Folket kom ditupp och begynte begära att han skulle gåra åt dem såsom han pågick gåra.

015:009 Pilatus svarade dem och sade: "Viljen I att jag skall giva eder 'judarnas konung' lampa?"

015:010 Han förstod nämligen att det var av avund som översteprästerna hade dragit Jesus inför rätta.

015:011 Men översteprästerna uppeggade folket till att begära att han hellre skulle giva dem Barabbas lampa.

015:012 När alltså Pilatus åter tog till orda och frågade dem: "Vad skall jag göra med den som I kallen 'judarnas konung'?",

015:013 så skriade de åter: "Korsfäst honom!"

015:014 Men Pilatus frågade dem: "Vad ont har han gjort?" Då skriade de ännu ivrigare: "Korsfäst honom!"

015:015 Och eftersom Pilatus ville gåra folket till viljes, gav han dem Barabbas lampa; men Jesus lät han gissla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

015:016 Och krigsmännen föde honom in i palatset, eller pretoriet, och kallade tillhopa hela den romerska vakten.

015:017 Och de klädde på honom en purpurfärgad mantel och vred samman en krona av tärnen och satte den på honom.

015:018 Sedan begynte de hälsa honom: "Hell dig, judarnas konung!"

015:019 Och de slog honom i huvudet med ett rår och spottade på honom; därvid bjöde de honom och gävo honom sin hyllning.

015:020 Och när de hade begabbat honom, klädde de av honom den purpurfärgade manteln och satte på honom hans egna kläder och föde honom ut för att korsfästa honom.

015:021 Och en man som kom utifrån marken gick där fram, Simon från Cyrene, Alexanders och Rufus' fader; honom tvingade de att gå med och bära hans kors.

015:022 Och de föde honom till Golgataplatsen (det betyder huvudskalleplatsen).

015:023 Och de råkade honom vin, blandat med myrra, men han tog icke emot det.

015:024 Och de korsfäste honom och delade sedan hans kläder mellan sig, genom att kasta lott om vad var och en skulle få.

015:025 Och det var vid tredje timmen som de korsfäste honom.

015:026 Och den överskrift som man hade satt upp över honom, för att ange vad han var anklagad för, hade denna lydelse: "Judarnas konung."

- 015:027 Och de korsfäste med honom tväråre, den ene på hans högra sida och den andre på hans vänstra.
- 015:028
- 015:029 Och de som gingo där förbi bespottade honom och skakade huvudet och sade: 'Tvi dig, du som 'bryter ned templet och bygger upp det igen inom tre dagar'!
- 015:030 Hjälp dig nu själv, och stig ned från korset.?
- 015:031 Sammalunda talade också överstepräster, jämte de skriftlärde, begäbbande ord med varandra och sade: 'Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa.
- 015:032 Han som är Messias, Israels konung, han stige nu ned från korset, så att vi få se det och tro.?' Också de män som voro korsfästa med honom smädade honom.
- 015:033 Men vid sjätte timmen kom över hela landet ett mörker, som varade åtta till nionde timmen.
- 015:034 Och vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst: 'Eloi, Eloi, lema sabaktani??' det betyder: 'Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig??'
- 015:035 Därför av dem som stodo där bredvid hörde detta, sade de: 'Här, han kallar på Elias.?'
- 015:036 Men en av dem skyndade fram och fyllde en svamp med ättikvin och satte den på ett rör och gav honom att dricka, i det han sade: 'Låt oss se om Elias kommer och tager honom ned.?'
- 015:037 Men Jesus ropade med hög röst och gav upp andan.
- 015:038 Därför knade förtägen i templet i tvästycken, uppifrån och åtta ned.
- 015:039 Men när hövitsmannen, som stod där mitt emot honom, såg att han på sådant sätt gav upp andan, sade han: 'Förvisso var denne man Guds Son.?'
- 015:040 Också några kvinnor stodo där på avstånd och sågo vad som skedde. Bland dessa voro jämväl Maria från Magdala och den Maria som var Jakob den yngres och Joses' moder, så också Salome
- 015:041--vilka hade följt honom och tjänat honom, medan han var i Galileen--där till många andra kvinnor, de som med honom hade vandrat upp till Jerusalem.
- 015:042 Det var nu tillredelsedag (det är dagen före sabbaten), och det hade blivit afton.
- 015:043 Josef från Arimatea, en ansedd rättsherre och en av dem som väntade på Guds rike, tog därför nu mod till sig och gick in till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp.
- 015:044 Därför undrade sig Pilatus över att Jesus redan skulle vara död, och han kallade till sig hövitsmannen och frågade honom om det var länge sedan han hade dött.
- 015:045 Och när han av hövitsmannen hade fått veta huru det var, skänkte han åt Josef hans döda kropp.
- 015:046 Denne köpte där en linneduk och tog honom ned och svepte honom i linneduken och lade honom i en grav som var uthuggen i en klippa; sedan vägrade han en sten för ingången till graven.
- 015:047 Men Maria från Magdala och den Maria som var Joses' moder sågo var han lades.
- 016:001 Och när sabbaten var förliden, köpte Maria från Magdala och den Maria som var Jakobs moder och Salome väluktande kryddor, för att sedan gå till och smörja honom.
- 016:002 Och bittida om morgonen på första veckodagen kommo de till

graven, redan vid soluppgången.

016:003 Och de sade till varandra: 'Vem skall gå oss vandra bort stenen från ingången till graven??

016:004 Men när de sågo upp, fingo de se att stenen redan var bortvdrad. Den var nämligen mycket stor.

016:005 Och när de hade kommit in i graven, fingo de se en ung man sitta där på högra sidan, klädd i en vit fotsid klädnad; och de blevo förskräkta.

016:006 Men han sade till dem: 'Varen icke förskräkta. I saken Jesus från Nasaret, den korsfäste. Han är uppstoden, han är icke här. Se där är platsen där de lade honom.

016:007 Men gå bort och säga till hans lärjungar, och särskilt till Petrus: 'Han skall före eder gå till Galileen; där skolen I få se honom, såsom han bar sagt eder.'

016:008 Därför gingo de ut och flydde bort från graven, ty blyvan och bestörtning hade kommit över dem. Och i sin fruktan sade de intet till någon.

016:009 [1] Men efter sin uppståndelse visade han sig på första veckodagens morgon först för Maria från Magdala, ur vilken han hade drivit ut sju onda andar.

016:010 Hon gick där och omtalade det för dem som hade varit med honom, och som nu sågde och grät.

016:011 Men när dessa hörde sågas att han levde och hade blivit sedd av henne, trodde de det icke.

016:012 Därefter uppenbarade han sig i en annan skepnad för två av dem, medan de voro stadda på vandring ut till landsbygden.

016:013 Också dessa gingo bort och omtalade det för de andra; men icke heller dem trodde man.

016:014 Sedan uppenbarade han sig också för de elva, när de lågo till bords; och han förberörde dem på deras otro och deras hjärtans hårdhet, i det att de icke hade trott dem som hade sett honom vara uppstoden.

016:015 Och han sade till dem: 'Gå ut i hela världen och prediken evangelium för allt skapat.

016:016 Den som tror och bliver döpt, han skall bliva fräst; men den som icke tror, han skall bliva fördömd.

016:017 Och dessa tecken skola följa dem som tro: genom mitt namn skola de driva ut onda andar, de skola tala nya tungomål,

016:018 ormar skola de taga i händerna, och om de dricka något dödande gift, skall det alls icke skada dem; på sjuka skola de lägga händerna, och de skola där bliva friska.'

016:019 Därefter, sedan Herren Jesus hade talat med dem, blev han upptagen i himmelen och satte sig på Guds högra sida.

016:020 Men de gingo ut och predikade allestädes. Och Herren verkade med dem och stadfäste ordet genom de tecken som följde det.

[1] V. 9-20 se Nya testamentets text i Ordförklaringarna.

Evangelium enligt Lukas

001:001 Alldenstund många andra hava företagit sig att om de handlingar,

som bland oss hava timat, avfatta berättelser,
001:002 i enlighet med vad som har blivit oss meddelat av dem som sjäva
voro syna vittnen och ordets tjänare,
001:003 s?har ock jag, sedan jag grundligt har efterforskat allt ?nda
ifr?n begynnelsen, beslutit mig f?r att i f?rd och ordning
skriva d?rom till dig, ?dle Teofilus,
001:004 s?att du kan inse huru tillf?rlitliga de stycken ?ro, i vilka
du har blivit undervisad.
001:005 P?den tid d?Herodes var konung ?ver Judeen levde en pr?st vid
namn Sakarias, av Abias' ?dagsavdelning?. Denne hade till hustru
en av Arons d?trar som hette Elisabet.
001:006 De voro b?da r?ttf?rdiga inf?r Gud och vandrade ostraffligt
efter alla Herrens bud och stadgar.
001:007 Men de hade inga barn, ty Elisabet var ofruktsam; och b?da voro
de komma till h?g ?lder.
001:008 Medan han nu en g?ng, n?r ordningen kom till hans avdelning,
gjorde pr?sterlig tj?nst inf?r Gud,
001:009 h?nde det sig, vid den ?vlige lottningen om de pr?sterliga
sysslorna, att det tillf?ll honom att g?in i Herrens tempel och
t?nda r?kelsen.
001:010 Och hela menigheten stod utanf?r och bad, medan r?koffret
f?r?ttades.
001:011 D?visade sig f?r honom en Herrens ?ngel, st?ende p?h?gra sidan
om r?kelsealtaret.
001:012 Och n?r Sakarias s?g honom, blev han f?rskr?ckt, och fruktan
f?ll ?ver honom.
001:013 Men ?ngeln sade till honom: ?Frukta icke, Sakarias; ty din b?n
?r h?rd, och din hustru Elisabet skall f?da dig en son, och
honom skall du giva namnet Johannes.
001:014 Och han skall bliva dig till gl?dje och fr?jd, och m?nga skola
gl?dja sig ?ver hans f?delse.
001:015 Ty han skall bliva stor inf?r Herren. Vin och starka drycker
skall han icke dricka, och redan i sin moders liv skall han
bliva uppfyllt av helig ande.
001:016 Och m?nga av Israels barn skall han omv?nda till Herren, deras
Gud.
001:017 Han skall g?framf?r honom i Elias' ande och kraft, f?r att
'v?nda f?dernas hj?rtan till barnen' och omv?nda de oh?rsamma
till de r?ttf?rdigas sinnelag, s?att han skaffar ?r Herren ett
v?berett folk.?
001:018 D?sade Sakarias till ?ngeln: ?Varav skall jag veta detta? Jag
?r ju sj?v gammal, och min hustru ?r kommen till h?g ?lder.?
001:019 ?ngeln svarade och sade till honom: ?Jag ?r Gabriel, som st?r
inf?r Gud, och jag ?r uts?nd f?r att tala till dig och f?kunna
dig detta glada budskap.
001:020 Och se, ?nda till den dag d?detta sker skall du vara m?l?s och
icke kunna tala, d?f?r att du icke trodde mina ord, vilka dock
i sin tid skola fullbordas.?
001:021 Och folket stod och v?ntade p?Sakarias och f?undrade sig ?ver
att han s?l?nge dr?jde i templet;
001:022 och n?r han kom ut, kunde han icke tala till dem. D?f?rstodo
de att han hade sett n?gon syn i templet. Och han tecknade ?r
dem och f?blev stum.
001:023 Och n?r tiden f?r hans tj?nstg?ring hade g?tt till ?nda, begav
han sig hem.
001:024 Men efter den tiden blev hans hustru Elisabet havande och h?ll
sig dold i fem m?nader;
001:025 och hon sade: ?S?har Herren gjort med mig nu, d?han har sett
till min sm?tek bland m?nskorna, f?r att borttaga den.?

001:026 I sjätte månaden blev ängeln Gabriel sänd av Gud till en stad i Galileen som hette Nasaret,
001:027 till en jungfru som var trolovad med en man vid namn Josef, av Davids hus; och jungfruns namn var Maria.
001:028 Och ängeln kom in till henne och sade: Älsk dig, du hängiven! Herren är med dig.
001:029 Men hon blev mycket förskräckt vid hans ord och tänkte på vad denna hälsning månne innebar.
001:030 Därför sade ängeln till henne: Älska inte, Maria; ty du har funnit nåd från Gud.
001:031 Se, du skall bli havande och föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus.
001:032 Han skall bli stor och kallas den Högstes Son, och Herren Gud skall giva honom hans fader Davids tron.
001:033 Och han skall vara konung över Jakobs hus till evig tid, och på hans rike skall ingen ändas vara.
001:034 Därför sade Maria till ängeln: Huru skall detta ske? Jag vet ju icke av någon man.
001:035 Ängeln svarade och sade till henne: Älskade ande skall komma över dig, och kraft från den Högste skall överskygga dig; därför skall också det heliga som varder föt kallas Guds Son.
001:036 Och se, jämför din fröken Elisabet har blivit havande och skall föda en son, nu på sin älderdom; och detta är sjätte månaden för henne, som säges vara ofruktsam.
001:037 Ty från Gud kan intet vara omöjligt.
001:038 Därför sade Maria: Älska, jag är Herrens tjänarinna; ske mig såsom du har sagt. Och ängeln lämnade henne.

001:039 En av de närmaste dagarna stod Maria upp och begav sig skyndsamt till en stad i Judeen, uppe i bergsbygden.
001:040 Och hon trädde in i Sakarias' hus och hälsade Elisabet.
001:041 När då Elisabet hörd Marias hälsning, spratt barnet till i hennes liv; och Elisabet blev fylld av helig ande
001:042 och brast ut och ropade högt och sade: Älskade vare du bland kvinnor, och välsignad din livsfrukt!
001:043 Men varför sker mig detta, att min Herres moder kommer till mig?
001:044 Se, när ljudet av din hälsning nådde mina öron, spratt barnet till av fröjd i mitt liv.
001:045 Och salig är du, som trodde att det skulle fullbordas, som blev dig sagt från Herren.
001:046 Därför sade Maria:
Älskade min själ prisar storligen Herren,
001:047 och min ande fröjdar sig i Gud, min Frälsare.
001:048 Ty han har sett till sin tjänarinnas ringhet;
och se, härefter skola alla släkten prisa mig salig.
001:049 Ty den Mäktige har gjort stora ting med mig,
och heligt är hans namn.
001:050 Hans barmhärtighet varar från släkte till släkte
över dem som frukta honom.
001:051 Han har utfört värdiga gärningar med sin arm,
han har förskingrat dem som tänkte övermodiga tankar
i sina hjärtan.
001:052 Hjäskare har han stötat från deras troner,
och ringa män har han upphöjt;
001:053 hungriga har han mättat med sitt goda,
och rika har han skickat bort med tomma händer.
001:054 Han har tagit sig an sin tjänare Israel
och tänkt på att bevisa barmhärtighet
001:055 mot Abraham

och mot hans sår till evig tid,
efter sitt lifte till våra fäder.?

001:056 Och Maria stannade hos henne vid pass tre månader och vände
därefter hem igen.

001:057 S?var nu för Elisabet tiden inne, då hon skulle föda; och hon
födde en son.

001:058 Och när hennes grannar och fränder fingo höra att Herren hade
bevisat henne så stor barmhärtighet, glädde de sig med henne.

001:059 Och på åttonde dagen kommo de för att omskära barnet; och de
ville kalla honom Sakarias, efter hans fader.

001:060 Men hans moder tog till orda och sade: Ängalunda; han skall
heta Johannes.?

001:061 Då sade de till henne: Ä din släkt finnes ju ingen som har det
namnet.?

001:062 Och de frågade hans fader genom tecken vad han ville att barnet
skulle heta.

001:063 Då begärde han en tavla och skrev dessa ord: Johannes är hans
namn. Och alla förundrade sig.

001:064 Men i detsamma öppnades hans mun, och hans tunga löstes, och han
talade och lovade Gud.

001:065 Och deras grannar betogos alla av förvåning, och ryktet om allt
detta gick ut över Judeens hela bergsbygd.

001:066 Och alla som hördet det lade märke därtill och sade: Vad månne
vår varda av detta barn?? Också var ju Herrens hand med honom.

001:067 Och hans fader Sakarias blev uppfylld av helig ande och
profeterade och sade:

001:068 Ä Lovad vare Herren, Israels Gud,
som har sett till sitt folk och berett det förlossning,
001:069 och som har upprättat för oss ett frälsningshorn
i sin tjänare Davids hus,
001:070 såsom han hade lovat
genom sin förntida heliga profeters mun.

001:071 Ty han ville frälsa oss från våra ovänner
och ur alla våra motståndares hand,
001:072 och så göra barmhärtighet med våra fäder
och tänka på sitt heliga förbund,
001:073 vad han med ed hade lovat för vår fader Abraham,
001:074 Han ville besöka oss
att förtjåna honom utan fruktan,
frånsta ur våra oväners hand,
001:075 ja, att göra tjänst inför honom i helighet och rättfärdighet
i alla våra dagar.

001:076 Och du, barn, skall bliva kallad
den Högstes profet,
ty du skall gå fram för Herren
och bereda vägar för honom,
001:077 till att giva hans folk kunskap om frälsning,
i det att deras synder bliva dem förlåtna.

001:078 S?skall ske för vår Guds förbarmande kärleks skull,
som skall låta ett ljus gå upp
och skåda ned till oss från höjden,
001:079 för att 'skinna över dem som sitta i mörker och dödsskugga'
och så styra våra fötter in på fridens väg.?

001:080 Och barnet växte upp och blev allt starkare i anden. Och han
vistades i öknen, intill den dag då han skulle tråda fram för
Israel.

002:001 Och det hördet sig vid den tiden att från kejsar Augustus utgick
ett påbud att hela världen skulle skattskrivas.

002:002 Detta var den första skattskrivningen, och den här, när
Kvirinius var landshövding över Syrien.

002:003 Döföddades alla var och en till sin stad, för att låta
skattskrivna sig.

002:004 Sögjorde också Josef; och eftersom han var av Davids hus och
släkt, för han från staden Nasaret i Galileen upp till Davids
stad, som heter Betlehem, i Judeen,

002:005 för att låta skattskrivna sig jämte Maria, sin trolovade, som var
havande.

002:006 Medan de voro där, hände sig att tiden var inne, då hon skulle
föda.

002:007 Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade
honom i en krubba, ty det fanns icke rum för dem i härberget.

002:008 I samma nejd voro några herdor ute på marken och höll vakt
om natten över sin hjord.

002:009 Dö stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens höglighet
kringströade dem; och de blevo mycket förskräckta.

002:010 Men ängeln sade till dem: Varen icke förskräckta. Se, jag
berättar eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket.

002:011 Ty i dag har en Frälsare blivit född för eder i Davids stad, och
han är Messias, Herren.

002:012 Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött
barn, som ligger lindat i en krubba.

002:013 I detsamma stunds där jämte ängeln en stor hop av den himmelska
hörskan, och de lovade Gud och sade:

002:014 Öra vare Gud i höjden,
och frid på jorden,
bland människor till vilka han har behag!

002:015 När sö änglarna hade farit från herdarna upp i himmelen, sade
dessa till varandra: Öra oss nu gå till Betlehem och se det som
där har skett, och som Herren har kungjort för oss.

002:016 Och de skyndade sig dit och funno Maria och Josef, och barnet
som låg i krubban.

002:017 Och när de hade sett det, omtalade de vad som hade blivit sagt
till dem om detta barn.

002:018 Och alla som höjde det förundrade sig över vad herdarna
berättade för dem.

002:019 Men Maria gämdo och begrundade allt detta i sitt hjärta.

002:020 Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt
vad de hade fött höra och se, alldeles såsom det blivit dem
sagt.

002:021 När sedan åtta dagar hade gått till ända och han skulle
omskäras, gavs honom namnet Jesus, det namn som hade blivit
nämnt av ängeln, för när han blev avlad i sin moders liv.

002:022 Och när deras reningsdagar hade gått till ända, de som voro
föreskrivna i Moses' lag, födde de honom upp till Jerusalem för
att bringa honom fram inför Herren,

002:023 enligt den föreskriften i Herrens lag, att "allt manken som
öppnar moderlivet skall räknas såsom helgat för Herren",

002:024 så också för att offra ett par duvor eller två unga turturduvor,
såsom stadgat var i Herrens lag.

002:025 I Jerusalem levde där en man, vid namn Simeon, en rättfärdig och
from man, som väntade på Israels frälsning; och helig ande var över
honom.

002:026 Och av den helige Ande hade han fött den uppenbarelsen att han
icke skulle se döden, för när han hade fött se Herrens Smörde.

002:027 Han kom nu genom Andens tillskyndelse till helgedomen. Och när
föräldrarna bär in barnet Jesus, för att sätta honom med honom som
sed var efter lagen,

002:028 d?tog ocks?han honom i sin famn och lovade Gud och sade:
002:029 ?Herre, nu l?ter du din tj?nare fara h?dan
i frid, efter ditt ord,
002:030 ty mina ?gon hava sett din fr?nsning,
002:031 vilken du har berett till att sk?das av alla folk:
002:032 ett ljus som skall uppenbaras f?r hedningarna,
och en h?rlighet som skall givas ?r ditt folk Israel.?
002:033 Och hans fader och moder f?rundrade sig ?ver det som sades om
honom.
002:034 Och Simeon v?rsignade dem och sade till Maria, hans moder: ?Se,
denne ?r satt till fall eller uppr?telse f?r m?nga i Israel,
och till ett tecken som skall bliva motsagt.
002:035 Ja, ocks?genom din sj? skall ett sv?rd g?. S?skola m?nga
hjtans tankar bliva uppenbara.?
002:036 D?r fanns ock en profetissa, Hanna, Fanuels dotter, av Asers
stam. Hon var kommen till h?g ?der; i sju ?r hade hon levat
med sin man, fr?n den tid d?hon var jungfru,
002:037 och hon var nu ?nka, ?ttiofyra ?r gammal. Och hon l?mnade
aldrig helgedomen, utan tj?nade d?r Gud med fastor och b?ner,
natt och dag.
002:038 Hon kom ocks?i samma stund tillst?des och prisade Gud och
talade om honom till alla dem som v?ntade p?f?lossning f?r
Jerusalem.
002:039 Och n?r de hade fullgjort allt som var stadgat i Herrens lag,
v?nde de tillbaka till sin stad, Nasaret i Galileen.
002:040 Men barnet v?rte upp och blev allt starkare och uppfylldes av
vishet; och Guds n?d var ?ver honom.
002:041 Nu pl?gade hans f?r?drar ?rligen vid p?skh?gtiden begiva sig
till Jerusalem.
002:042 N?r han var tolv ?r gammal, gingo de ocks?dit upp, s?som sed
var vid h?gtiden.
002:043 Men n?r de hade varit med om alla h?gtidsdagarna och v?nde hem
igen, stannade gossen Jesus kvar i Jerusalem, utan att hans
f?r?drar lade m?rke d?rtil.
002:044 De menade att han var med i ressf?lskapet och vandrade s?en
dagsled och s?kte efter honom bland fr?nder och v?rner.
002:045 N?r de d?icke funno honom, v?nde de tillbaka till Jerusalem och
s?kte efter honom.
002:046 Och efter tre dagar funno de honom i helgedomen, d?r han satt
mitt ibland l?rarna och h?rde p?dem och fr?gade dem;
002:047 och alla som h?rde honom blevo uppfyllda av h?pnad ?ver hans
f?rst?nd och hans svar.
002:048 N?r de nu fingo se honom d?r, f?rundrade de sig h?geligen; och
hans moder sade till honom: ?Min son, varf?r gjorde du oss
detta? Se, din fader och jag hava s?kt efter dig med stor oro.?
002:049 D?sade han till dem: ?Varf?r beh?vden I s?ka efter mig?
Vissten I d?icke att jag b?r vara d?r min Fader bor??
002:050 Men de f?rstodo icke det som han talade till dem.
002:051 S?f?ljde han med dem och kom ned till Nasaret; och han var dem
underd?nig. Och hans moder g?mde allt detta i sitt hj?ta.
002:052 Och Jesus v?rte till i ?der och vishet och n?d inf?r Gud och
m?nniskor.

003:001 I femtonde ?ret av kejsar Tiberius' regering, n?r Pontius
Pilatus var landsh?vding i Judeen, och Herodes var landsfurste i
Galileen, och hans broder Filippus landsfurste i Itureen och
Trakonitis-landet, och Lysanias landsfurste i Abilene,
003:002 p?den tid d?Hannas var ?verstepr?st j?mte Kaifas--d?kom
Guds befallning till Johannes, Sakarias' son, i ?knen;

003:003 och han gick 3stad och predikade i hela trakten omkring Jordan
b3tringens d3pelse till syndernas fr3f3else.

003:004 S3 uppfylldes vad som var skrivet i profeten Esaias' utsagors
bok:
3H3 r3sten av en som ropar i 3knen:
Bereden v3gen fr3 Herren,
g3ren stigarna j3mna fr3 honom.

003:005 Alla dalar skola fyllas
och alla berg och h3jder s3nkas;
vad krokigt 3 skall bliva rak v3g,
och vad ol3ndigt 3 skall bliva sl3ta stigar;

003:006 och allt k3tt skall se Guds fr3sning.'?

003:007 Han sade nu till folket som kom ut fr3 att l3ta d3pa sig av
honom: 3 huggormars avf3da, vem har ingivit eder att s3ka komma
undan den tillstundande vredesdomen?

003:008 B3ren d3ock s3dan frukt som tillh3r b3tringen. Och s3gen icke
vid eder sj3va: 'Vi hava ju Abraham till fader'; Ty jag s3ger
eder att Gud av dessa stenar kan uppv3cka barn 3 Abraham.

003:009 Redan 3 ocks3yxan satt till roten p3tr3den; s3bliver d3vart
tr3d som icke b3r god frukt avhugget och kastat p3elden.

003:010 Och folket fr3gade honom och sade: 3vad skola vi d3g3ra??

003:011 Han svarade och sade till dem: 3Den som har tv3livkl3dnader,
han dele med sig 3 den som icke har n3gon; och en som har
matfr3rd, han g3re sammalunda.?

003:012 S3kommo ock publikaner fr3 att l3ta d3pa sig, och de sade till
honom: 3M3stare, vad skola vi g3ra??

003:013 Han svarade dem: 3Kr3ven icke ut mer 3n vad som 3 eder
fr3skrivet.?

003:014 Ocks3krigsm3n fr3gade honom och sade: 3Vad skola d3vi g3ra?
Han svarade dem: 3Tilltvingen eder icke penningar av n3gon,
genom hot eller p3 annat otillb3rligt s3tt, utan l3ten eder n3ja
med eder sold.?

003:015 Och folket gick d3r i fr3bidan, och alla undrade i sina hj3rtan
om Johannes icke till 3ventyrs vore Messias.

003:016 Men Johannes tog till orda och sade: till dem alla: 3Jag d3per
eder med vatten, men den som kommer, som 3 starkare 3n jag, den
vilkens skorem jag icke 3 v3rdig att uppl3sa; han skall d3pa
eder i helig ande och eld.

003:017 Han har sin kastskovel i handen, ty han vill noga rensa sin loge
och samla in vetet i sin lada; men agnarna skall han br3nna upp
i en eld som icke utsl3ckes.?

003:018 S3f3rmanade han folket ocks3i m3nga andra stycken och
fr3kunnade evangelium fr3 dem.

003:019 Men n3r han hade fr3eh3lit Herodes, landsfursten, hans synd i
fr3ga om hans broders hustru Herodias och fr3eh3lit honom allt
det onda som han eljest hade gjort,

003:020 lade Herodes till allt annat ocks3det att han insp3rade
Johannes i fr3ngelse.

003:021 N3r nu allt folket l3t d3pa sig och j3mv3 Jesus blev d3pt, s3
skedde d3rvid, medan han bad, att himmelen 3ppnades,

003:022 och den helige Ande s3nkte sig ned 3ver honom I lekamlig skepnad
s3som en duva; och fr3n himmelen kom en r3st: 3Du 3 min 3skade
Son; i dig har jag funnit behag.?

003:023 Och Jesus var vid pass trettio 3 gammal, n3r han begynte sitt
verk. Och man menade att han var son av Josef, som var son av
Eli,

003:024 som var son av Mattat, som var son av Levi, som var son av
Melki, som var son av Jannai, som var son av Josef,

003:025 som var son av Mattatias, som var son av Amos, som var son av

Naum, som var son av Esli, som var son av Naggai,
003:026 som var son av Maat, som var son av Mattatias, som var son av
Semein, som var son av Josek, som var son av Joda,
003:027 som var son av Joanan, som var son av Resa, som var son av
Sorobabel, som var son av Salatiel, som var son av Neri,
003:028 som var son av Melki, som var son av Addi, som var son av Kosam,
som var son av Elmadam, som var son av Er,
003:029 som var son av Jesus, som var son av Elieser, som var son av
Jorim, som var son av Mattat, som var son av Levi,
003:030 som var son av Simeon, som var son av Judas, som var son av
Josef, som var son av Jonam, som var son av Eljakim,
003:031 som var son av Melea, som var son av Menna, som var son av
Mattata, som var son av Natam, som var son av David,
003:032 som var son av Jessai, som var son av Jobed, som var son av
Boos, som var son av Sala, som var son av Naasson,
003:033 som var son av Aminadab, som var son av Admin, som var son av
Arni, som var son av Esrom, som var son av Fares, som var son av
Judas,
003:034 som var son av Jakob, som var son av Isak, som var son av
Abraham, som var son av Tara, som var son av Nakor,
003:035 som var son av Seruk, som var son av Ragau, som var son av
Falek, som var son av Eber, som var son av Sala,
003:036 som var son av Kainam, som var son av Arfaksad, som var son av
Sem, som var son av Noa, som var son av Lamek,
003:037 som var son av Matusala, som var son av Enok, som var son av
Jaret som var son av Maleleel, som var son av Kainan,
003:038 som var son av Enos, som var son av Set, som var son av Adam,
som var son av Gud.

004:001 Sedan vände Jesus tillbaka från Jordan, full av helig ande, och
frådes genom Anden omkring i öknen
004:002 och frestades av djävulen under fyrtio dagar. Och under de
dagarna åt han intet; men när de hade gått till ända, blev han
hungrig.
004:003 Därför sade djävulen till honom: 'Är du Guds Son, sörbjud denna sten
att bli bröd.'
004:004 Jesus svarade honom: 'Det är skrivet: 'Människan skall leva icke
allenast av bröd.'
004:005 Och djävulen frågade honom upp på en höjd och visade honom i ett
ögonblick alla riken i världen
004:006 och sade till honom: 'Är dig vill jag giva makten över allt
detta med dess hörlighet; ty åt mig har den blivit överlämnad,
och åt vem jag vill kan jag giva den.
004:007 Om du alltså tillbeder inför mig, sör skall den hel och hrligen
håra dig till.'
004:008 Jesus svarade och sade till honom: 'Det är skrivet: 'Herren, din
Gud, skall du tillbedja, och honom allena skall du tjåna.'
004:009 Och han frågade honom till Jerusalem och stålde honom uppe på
helgedomens mur och sade till honom: 'Är du Guds Son, sör kasta
dig ned från här;
004:010 det är ju skrivet:
'Han skall giva sina ånglar befallning om dig,
att de skola vä bevara dig';
004:011 sör ock:
'De skola håra dig på hörderna,
sör att du icke ståter din fot mot någon sten.'
004:012 Därför svarade Jesus och sade till honom: 'Det är sagt: 'Du skall
icke fresta Herren, din Gud.'
004:013 När djävulen sör hade slutat med alla sina frestelser, vek han

ifrån honom, intill I:glig tid.

004:014 Och Jesus vände i Andens kraft tillbaka till Galileen; och ryktet om honom gick ut i hela den kringliggande trakten.

004:015 Och han undervisade i deras synagogor och blev prisad av alla.

004:016 S?kom han till Nasaret, d?r han var uppf?dd. Och p? sabbatsdagen gick han, s?som hans sed var, in i synagogan: och d?r stod han upp till att f?rel?sa.

004:017 D?r?ckte man ?r honom profeten Esaias' bok; och n?r han ?ppnade boken, fick han se det st?le d?r det stod skrivet:

004:018 ?r Herrens Ande ?r ?ver mig,
 ty han har smort mig.
 Han har satt mig till att f?rkunna
 gl?djens budskap f?r de fattiga,
 till att predika frihet f?r de f?ngna
 och syn f?r de blinda,
 ja, till att giva de f?rtryckta frihet

004:019 och till att predika ett n?dens ?r fr?n Herren.?

004:020 Sedan lade han ihop boken och gav den tillbaka ?r tj?naren och satte sig ned. Och alla som voro i synagogan hade sina ?gon f?sta p? honom.

004:021 D?began han tala och sade till dem: ? dag ? detta skriftens ord fullbordat inf?r edra ?ron.?

004:022 Och de g?vo honom alla sitt vittnesb?rd och f?undrade sig ?ver de n?dens ord som utgingo fr?n hans mun, och sade: ??r d?denne icke Josefs son??

004:023 D?sade han till dem: ?Helt visst skolen I nu v?nda mot mig det ordet: 'L?kare, bota dig sj?v' och s?ga: 'S?dana stora ting som vi hava h?rt vara gjorda i Kapernaum, s?dana m?du g?ra ocks? h?r i din f?dernestad.?'

004:024 Och han tillade: ?Sannerligen s?ger jag eder: Ingen profet bliver i sitt f?dernesland v?r mottagen.

004:025 Men jag s?ger eder, s?som sant ?r: I Israel funnos m?nga ?nkor p?Elias' tid d?himmelen var tillsluten i tre ?r och sex m?nader, och stor hungersn?d kom ?ver hela landet--

004:026 och likv?r blev Elias icke s?nd till n?gon av dessa, utan allenast till en ?nka i Sarepta i Sidons land.

004:027 Och m?nga spet?ska funnos i Israel p?profeten Elisas tid; och likv?r blev ingen av dessa gjord ren, utan allenast Naiman fr?n Syrien.?

004:028 N?r de som voro i synagogan h?rde detta, uppfylldes de alla av vrede

004:029 och stodo upp och drevo honom ut ur staden och f?rde honom ?nda fram till branten av det berg som deras stad var byggd p?, och ville st?ta honom d?rutf?r.

004:030 Men han gick sin v?g mitt igenom hopen och vandrade vidare.

004:031 Och han kom ned till Kapernaum, en stad i Galileen, och undervisade folket p?sabbaten.

004:032 Och de h?pnade ?ver hans undervisning, ty han talade med makt och myndighet.

004:033 Och i synagogan var en man som var besatt av en oren ond ande. Denne ropade med h?g r?st:

004:034 ?Bort h?fr?n! Vad har du med oss att g?ra, Jesus fr?n Nasaret? Har du kommit f?r att f?rg?ra oss? Jag vet vem du ?r, du Guds Helige.?

004:035 Men Jesus tilltalade honom str?ngt och sade: ?Tig och far ut ur honom.? D?kastade den onde anden omkull mannen mitt ibland dem och for ut ur honom, utan att hava gjort honom n?gon skada.

004:036 Och h?pnad kom ?ver dem alla, och de talade med varandra och sade: ?Vad ?r det med dennes ord? Med myndighet och makt

befaller han ju de orena andarna, och de fara ut.?
004:037 Och ryktet om honom spriddes åt alla håll i den kringliggande trakten.
004:038 Men han stod upp och gick ut ur synagogan och kom in i Simons hus. Och Simons svärmoder var ansatt av en svår feber, och de bådö honom för henne.
004:039 Därför gick han fram och lutade sig över henne och näpste febern, och den lömnade henne; och strax stod hon upp och betjänade dem.
004:040 Men när solen gick ned, följde alla till honom sina sjuka, sådana som led av olika slags sjukdomar. Och han lade händerna på var och en av dem och botade dem.
004:041 Onda andar blevo också utdrivna ur många, och de ropade därvid och sade: 'Du är Guds Son.' Men han tilltalade dem strängt och tillsade dem att icke säga något, eftersom de visste att han var Messias.
004:042 Och när det åter hade blivit dag, gick han åter bort till en del trakt. Men folket sökte efter honom; och när de kommo fram till honom, ville de hålla honom kvar och hindra honom att gå sin väg.
004:043 Men han sade till dem: 'Också för de andra städerna måste jag förkunna evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit utsänd.'
004:044 Och han predikade i synagogorna i Judeen.

005:001 Därför nu en gång folket, för att höra Guds ord, trängde sig in på honom där han stod vid Gennesarets sjö,
005:002 fick han se tvärbåtar ligga vid sjöstranden; men de som fiskade hade gått i land och hållt på att skaffa sina nät.
005:003 Därför steg han i en av båtarna, den som tillhörd Simon, och bad honom följa ut något litet från land. Sedan satte han sig ned och undervisade folket från båten.
005:004 Och när han hade slutat att tala, sade han till Simon: 'Följ mig ut till djupet; och kasten där ut edra nät till förgävs.'
005:005 Därför svarade Simon och sade: 'Mästare, vi hava arbetat hela natten och fått intet; men på ditt ord vill jag kasta ut nätet.'
005:006 Och när de hade gjort så, fingo de en stor hop fiskar i sina nät; och nätet gingo sönder.
005:007 Därför vinkade de åt sina kamrater i den andra båten, att dessa skulle komma och hjälpa dem. Och de kommo och fyllde upp båda båtarna, så att de begynte sjunka.
005:008 När Simon Petrus såg detta, följde han ned för Jesu knä och sade: 'Gå bort ifrån mig, Herre; jag är en syndig människa.'
005:009 Ty för detta fiskafånges skull hade han och alla som voro med honom betagits av höfnad,
005:010 jämte Jakob och Johannes, Sebedeus' söner, som deltog med Simon i fisket. Men Jesus sade till Simon: 'Frukta icke; härfter skall du fånga människor.'
005:011 Och de följde båten i land och lömnade alltsammans och följde honom.
005:012 Och medan han var i en av städerna, hörde sig, att där kom en man som var full av spetska. När denne fick se Jesus, följde han ned på sitt ansikte och bad honom och sade: 'Herre, vill du, så kan du göra mig ren.'
005:013 Därför räckte han ut handen och rörde vid honom och sade: 'Jag vill; bli ren.' Och strax vek spetskan ifrån honom.
005:014 Och han följde honom att omtala detta för någon, men tillade: 'Gå åter och visa dig för prästen och frambring för din rening

- ett offer, s?som Moses har p?bjudit, till ett vittnesb?rd f?r dem.?
- 005:015 Men ryktet om honom spridde sig dess mer; och mycket folk samlade sig f?r att h?ra honom och f?r att bliva botade fr?n sina sjukdomar.
- 005:016 Men han drog sig undan till ?de trakter och bad.
- 005:017 Nu h?nde sig en dag, d?han undervisade folket, att d?r sutto n?gra faris?er och lagl?rare--s?dana hade n?mligen kommit dit fr?n alla byar i Galileen och Judeen och fr?n Jerusalem--och Herrens kraft verkade, s?att sjuka blevo botade av honom.
- 005:018 D?kommo n?gra m?n dit med en lam man, som de buro p?en s?ng; och de f?rs?kte komma in med honom f?r att l?gga honom ned framf?r Jesus.
- 005:019 Men d?de f?r folkets skull icke kunde finna n?got annat s?tt att komma in med honom stego de upp p?taket och sl?ppte honom tillika med s?ngen ned genom tegelbel?gningen, mitt ibland dem, framf?r Jesus.
- 005:020 N?r han s?g deras tro, sade han: ?Min v?n, dina synder ?ro dig f?rl?na.?
- 005:021 D?began de skriftl?de och faris?erna t?nka s?. ?Vad ?r denne f?r en, som talar s?h?diska ord? Vem kan f?rl?ta synder utom Gud allena??
- 005:022 Men Jesus f?rnam deras tankar och svarade och sade till dem: ?Vad ?r det I t?nken i edra hj?rtan?
- 005:023 Vilket ?r l?ftare att s?ga: 'Dina synder ?ro dig f?rl?na' eller att s?ga: 'St? upp och g??'
- 005:024 Men f?r att I skolen veta, att M?niskosonen har makt h?r p? jorden att f?rl?ta synder, s?s?ger jag dig?(och h?rmed v?nde han sig till den lame): ?St? upp, tag din s?ng och g? hem.?
- 005:025 D?stod han strax upp i deras ?syn och tog s?ngen, som han hade legat p?, och gick hem, prisande Gud.
- 005:026 Och de grepos alla av best?tning och prisade Gud; och de sade, fulla av h?pnad: ?Vi hava i dag sett f?runderliga ting.?
- 005:027 Sedan begav han sig d?rifr?n. Och han fick se en publikan, vid namn Levi, sitta vid tullhuset. Och han sade till denne: ?F?lj mig.?
- 005:028 D?l?mnade han allt och stod upp och f?ljde honom.
- 005:029 Och Levi gjorde i sitt hus ett stort g?stabud f?r honom; och en stor hop publikaner och andra voro bordsg?ster d?r j?mte dem.
- 005:030 Men faris?erna--s?skilt de skriftl?de bland dem--knorrade mot hans l?jungar och sade: ?Huru kunnen I ?ta och dricka med publikaner och syndare??
- 005:031 D?svarade Jesus och sade till dem: ?De ?r icke de friska som beh?va l?kare, utan de sjuka.
- 005:032 Jag har icke kommit f?r att kalla r?tf?rdiga, utan syndare, till b?tring.
- 005:033 Och de sade till honom: ?Johannes' l?jungar fasta ofta och h?la b?ner, sammalunda ock faris?ernas; men dina l?jungar ?ta och dricka.?
- 005:034 Jesus svarade dem: ?icke kunnen I v?r ?gga br?loppsg?sterna att fasta, medan brudgummen ?nnu ?r hos dem?
- 005:035 Men en annan tid skall komma, och d?, n?r brudgummen tages ifr?n dem, d?, p?den tiden, skola de fasta.?-
- 005:036 Han framst?lde ock f?r dem denna liknelse: ?Ingen river av en lapp fr?n en ny mantel och s?tter den p?en gammal mantel; om n?gon s?g gjorde, skulle han icke allenast riva s?nder den nya

manteln, utan d?rtill komme, att lappen fr?n den nya manteln icke skulle passa den gamla.

005:037 Ej heller sl?r n?gon nytt vin i gamla skinnl?glar; om n?gon s? gjorde, skulle det nya vinet spr?nga s?nder l?glarna, och vinet skulle spillas ut, j?mte det att l?glarna f?rd?vades.

005:038 Nej, nytt vin b?r man sl?i nya l?glar.--

005:039 Och ingen som har druckit gammalt vin vill sedan g?rna hava nytt; ty han tycker, att det gamla ?r b?ttre.?

006:001 Och det h?nde sig p?en sabbat att han tog v?gen genom ett s?desf?lt; och hans l?jungar ryckte av axen och gnuggade s?nder dem med h?nderna och ?to.

006:002 D?sade n?gra av faris?erna; ?Huru kunnen I g?ra vad som icke ?r lovligt att g?ra p?sabbaten?

006:003 Jesus svarade och sade till dem: ?Haven I icke l?st om det som David gjorde, n?r han sj?v och de som f?jde honom blevo hungriga:

006:004 huru han d?gick in i Guds hus och tog sk?debr?den och ?t, och j?mv? gav ?t dem som f?jde honom, fast?n det ju icke ?r lovligt f?r andra ?n allenast f?r pr?sterna att ?ta s?dant br?d??

006:005 D?refter sade han till dem: ?M?nskosonen ?r herre ?ver sabbaten.?

006:006 P?en annan sabbat h?nde sig att han gick in i synagogan och undervisade. D?r var d?en man vilkens h?gra hand var f?rvisnad.

006:007 Och de skriftl?de och faris?erna vaktade p?honom, f?r att se om han botade n?gon p?sabbaten; de ville n?mligen finna n?got att anklaga honom f?r.

006:008 Men han f?stod deras tankar och sade till mannen som hade den f?rvisnade handen: ?St? upp, och tr?d fram.? D?stod han upp och tr?dde fram.

006:009 Sedan sade Jesus till dem: ?Jag vill g?ra eder en fr?ga. Vilketdera ?r lovligt p?sabbaten: att g?ra vad gott ?r, eller att g?ra vad ont ?r, att r?dda n?gons liv, eller att f?rg?ra det??

006:010 Och han s?g sig omkring p?dem alla och sade till mannen: ?R?ck ut din hand.? Och han gjorde s?, och hans hand blev frisk igen.

006:011 Men de blevo s?som ursinniga och talade med varandra om vad de skulle kunna f?retaga sig mot Jesus.

006:012 S?h?nde sig p?den tiden att han gick ?stad upp p?berget f?r att bedja; och han blev kvar d?r ?ver natten i b?n till Gud.

006:013 Men n?r det blev dag, kallade han till sig sina l?jungar och utvalde bland dem tolv, som han ock ben?mnde apostlar:

006:014 Simon, vilken han ock gav namnet Petrus, och Andreas, hans broder; vidare Jakob och Johannes och Filippus och Bartolomeus

006:015 och Matteus och Tomas och Jakob, Alfeus' son, och Simon, som kallades ivraren;

006:016 vidare Judas, Jakobs son, och Judas Iskariot, den som blev en f?r?rdare.

006:017 Dessa tog han nu med sig och steg ?ter ned och stannade p?en j?mn plats; och en stor skara av hans l?jungar var d?r f?samlad, s?ock en stor hop folk ifr?n hela Judeen och Jerusalem, och fr?n kuststr?ckan vid Tyrus och Sidon.

006:018 Dessa hade kommit f?r att h?ra honom och f?r att bliva botade fr?n sina sjukdomar. Och j?mv? de som voro kvalda av orena

andar blevo botade.

006:019 Och allt folket sökte att f r ta vid honom, ty kraft gick ut ifrån honom och botade alla.

006:020 Och han lyfte upp sina ögon och s g p sina l jungar och sade:  Saliga  ren I, som  ren fattiga, ty eder h r Guds rike till.

006:021 Saliga  ren I, som nu hungren, ty I skolen bliva m ttade. Saliga  ren I, som nu gr ten, ty I skolen le.

006:022 Saliga  ren I, när mänskorna f r M nskosonens skull hata eder och förskjuta och sm da eder och kasta bort edert namn såsom något ont.

006:023 Glädjens p den dagen, ja, springen upp av fr jd, ty se, eder l n är stor i himmelen. På samma satt gjorde ju deras f der med profeterna.

006:024 Men ve eder, I som  ren rika, ty I haven f tt ut eder hugnad!

006:025 Ve eder, som nu  ren mätta, ty I skolen hungra! Ve eder, som nu len, ty I skolen s rja och gråta!

006:026 Ve eder, n r alla m nskor tala vår om eder! På samma satt gjorde ju deras fader i fråga om de falska profeterna.

006:027 Men till eder, som h ren mig, säger jag:  sken edra ov rner, g ren gott mot dem som hata eder,

006:028 v signen dem som förbanna eder, bedjen för dem som f ror ta eder.

006:029 Om någon sl r dig p den ena kinden, s h ll ock fram den andra   honom; och om någon tager manteln ifrån dig, s f rv gra honom icke heller livkl dnaden.

006:030 Giv   var och en som beder dig; och om någon tager ifrån dig vad som är ditt, s kr v det icke igen.

006:031 Såsom I viljen att mänskorna skola göra mot eder, s skolen I ock g ra mot dem.

006:032 Om I  sken dem som  ska eder, vad tack kunnen I f d f r? Ocks syndare  ska ju dem av vilka de bliva  skade.

006:033 Och om I g ren gott mot dem som göra eder gott, vad tack kunnen I f d f r? Ocks syndare g ra ju detsamma.

006:034 Och om I l nen   dem av vilka I kunnen hoppas att sj va f  något, vad tack kunnen I f d f r? Ocks syndare l na ju   syndare för att f lika igen.

006:035 Nej,  sken edra ov rner, och g ren gott och given l n utan att hoppas p n gon gengäld. D skall eder l n bliva stor, och då skolen I vara den Högstes barn; ty han   mild mot de otacksamma och onda.

006:036 Varen barmhärtiga, såsom eder Fader   barmhärtig.

006:037 D men icke, s skolen I icke bliva d mda; f rd men icke, så skolen I icke bliva fördömda. F rl ten, och eder skall bliva förlåtet.

006:038 Given, och eder skall bliva givet. Ett gott m tt, vår packat, skakat och överflödande, skall man giva eder i sk tet; ty med det m tt som I möten med skall ock m tas   eder igen.?

006:039 Han framstälde ock för dem denna liknelse:

 Kan vår en blind leda en blind? Falla de icke d b da i gropen?

006:040 L jungen   icke förmer än sin m stare; n r någon bliver fullärd, s bliver han allenast sin m stare lik.

006:041 Huru kommer det till, att du ser grandet i din broders  ga, men icke bliver varse bjåken i ditt eget  ga?

006:042 Huru kan du säga till din broder: 'Broder, lär mig taga ut grandet i ditt  ga', du som icke ser bjåken i ditt eget  ga?

Du skrymtare, tag först ut björken ur ditt eget äga; därefter m?
du se till, att du kan tala ut grandet i din broders äga.

006:043 Ty intet gott träd finnes, som bär dlig frukt, och lika litet
finnes något dligt träd som bär god frukt;

006:044 vart och ett träd kallas ju igen på sin frukt. Icke hämtar man
värt fikon ifrån tränen, ej heller skördar man vindruvor av
tränbuskar.

006:045 En god mänskliga bär ur sitt hjärtas goda frukt fram vad gott
är, och en ond mänskliga bär ur sitt onda frukt fram vad ont är;
ty vad hennes hjärta är fullt av, det talar hennes mun.--

006:046 Men varför ropen I till mig: 'Herre, Herre', och gåren dock icke
vad jag säger?

006:047 Var och en som kommer till mig och hör mina ord och går efter
dem, vem han är lik, det skall jag visa eder.

006:048 Han är lik en man som ville bygga ett hus och som därgrävde
djupt och lade dess grund på hällberget. När sedan
översvämning kom, störtade sig vattenströmmen mot det huset, men
den förmodade dock icke skaka det, eftersom det var så byggt.

006:049 Men den som hör och icke går, han är lik en man som byggde ett
hus på blotta jorden, utan att lägga någon grund. Och
vattenströmmen störtade sig emot det, och strax föll det samman,
och det husets fall blev stort.?

007:001 När han nu hade talat allt detta till slut inför folket, gick
han in i Kapernaum.

007:002 Men där var en härtsman som hade en tjänare, vilken blev sjuk
och var nära döden; och denne var högt skattad av honom.

007:003 Därhan nu fick höra om Jesus, sökte han till honom några av
judarnas äldste och bad honom komma och bota hans tjänare.

007:004 När dessa kommo till Jesus, bad de honom enträget och sade:
Ärhan är värd att du går honom detta,

007:005 ty han har värt folk kär, och det är han som har byggt
synagogan åt oss.?

007:006 Där gick Jesus med dem. Men när han icke var långt ifrån
härtsmannens hus, sökte denne några av sina vänner och låt säga
till honom: Ärherre, gå dig icke omak; ty jag är icke värdig att
du går in under mitt tak.

007:007 Där för har jag ej heller aktat mig själv värdig att komma till
dig Men säger ett ord, så bliver min tjänare frisk.

007:008 Jag är ju själv en man som står under andras befäl; jag har ock
krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem: 'Gå, så
går han, eller till en annan: 'Kom', så kommer han, och om jag
säger till min tjänare: 'Gå det', där går han så.?

007:009 När Jesus hörde detta, förundrade han sig över honom och vände
sig om och sade till folket som följde honom: Jag säger eder:
Icke ens i Israel har jag funnit så stor tro.?

007:010 Och de som hade blivit utsända gingo hem igen och funno tjänaren
vara frisk.

007:011 Därefter begav han sig till en stad som hette Nain; och med
honom gingo hans lärjungar och mycket folk.

007:012 Och se, därhan kom nära stadporten, bars där ut en död, och han
var sin moders ende son, och hon var änka; och en ganska stor
hop folk ifrån staden gick med henne.

007:013 När Herren fick se henne, tänkte han sig över henne och sade

till henne: 'Gråt icke.'

007:014 Och han gick fram och rörde vid bröden, och de som buro stannade.
Och han sade: 'Unge man, jag säger dig: Stå upp.'

007:015 Då satte sig den där upp och begynte tala. Och han gav honom åt hans moder.

007:016 Och alla betogos av hoppnad och prisade Gud och sade: Den stora profet har uppstått ibland oss! Och: 'Gud har sett till sitt folk.'

007:017 Och detta tal om honom gick ut i hela Judeen och i hela landet där omkring.

007:018 Och allt detta fick Johannes höra berättas av sina lärjungar.

007:019 Då kallade Johannes till sig två av sina lärjungar och sände dem till Herren med denna fråga: 'Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?'

007:020 När mannen kommo fram till honom, sade de: 'Johannes därparen har sändt oss till dig och lärt oss fråga: 'Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?''

007:021 Just då höll Jesus på med att bota många som ledo av sjukdomar och plågor, eller som voro besatta av onda andar, och åt många blinda gav han deras syn.

007:022 Och han svarade och sade till männen: 'Gå tillbaka och omtalen för Johannes vad I haven sett och hört: blinda få sin syn, halta gå, spetska bliva rena, dåva höra, dåda uppstå, för fattiga få kunnas glädjens budskap'.

007:023 Och salig är den för vilken jag icke bliver en stötesten.'

007:024 När sedan Johannes' sändebud hade gått sin väg, begynte han tala till folket om Johannes: 'Varför var det I gingen ut i öknen? Var det för att se ett röt som drives hit och dit av vinden?'

007:025 Eller varför gingen I ut? Var det för att se en människas klädd i fina kläder? De som bära präktiga kläder och leva i kräslighet, dem finnen I ju i konungapalatsen.

007:026 Varför gingen I då ut? Var det för att se en profet? Ja, jag säger eder: Ännu mer än en profet är han.

007:027 Han är den om vilken det är skrivet:
'Se, jag sänder ut min ängel framför dig,
och han skall bereda vägen för dig.'

007:028 Jag säger eder: Bland dem som fötts av kvinnor har ingen varit större än Johannes; men den som är minst i Guds rike är likvärdig större än han.

007:029 Så gav också allt folket som hördet honom Gud rätt, jämväl publikanerna, och läto dåpa sig med Johannes' dop.

007:030 Men farisäerna och de lagkloke föraktade Guds rådslut i fråga om dem själva och läto icke dåpa sig av honom.

007:031 Vad skall jag då likna detta släktet människor vid? Ja, vad föt de lika?

007:032 De föt lika barn som sitta på torget och ropa till varandra och säga:
'Vi hava spelat för eder,
och I haven icke dansat;
vi hava sjungit sorgesång,
och I haven icke gråtit.'

007:033 Ty Johannes därparen har kommit, och han äter icke bröd och dricker ej heller vin, och säger ängen I: 'Han är besatt av en ond anda.'

007:034 Människosonen har kommit, och han både äter och dricker, och nu säger ängen I: 'Se, vilken frossare och vindrinkare han är, en

publikaners och syndares v n!
007:035 Men Visheten har fått rätt av alla sina barn.?

007:036 Och en faris inbj d honom till en måltid hos sig; och han gick in i faris ens hus och lade sig till bords.

007:037 Nu fanns där i staden en synderska; och n r denna fick veta att han låg till bords i faris ens hus, gick hon dit med en alabasterflaska med smörjelse

007:038 och stannade bakom honom vid hans fötter, gråtande, och begynte v ta hans fötter med sina tårar och torkade dem med sitt huvudhår och kysste ivrigt hans fötter och smorde dem med smörjelsen.

007:039 Men när faris en som hade inbjudit honom s g detta, sade han vid sig själv:  Vore denne en profet, s skulle han känna till, vilken och hurudan denna kvinna  r, som rör vid honom; han skulle d veta att hon är en synderska.?

007:040 D tog Jesus till orda och sade till honom:  Simon, jag har något att säga dig. Han svarade:  M stare, s g det.

007:041  En man som l hade ut penningar hade tv g rden rer. Den ene var skyldig honom fem hundra silverpenningar, den andre femtio.

007:042 Men d de icke kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer nu att  ska honom mest??

007:043 Simon svarade och sade:  Jag menar den   vilken han efterskänkte mest. D sade han till honom:  R tt dömde du?

007:044 Och s v nde han sig   kvinnan och sade till Simon:  Ser du denna kvinna? När jag kom in i ditt hus, gav du mig intet vatten till mina fötter, men hon har v tt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt h r.

007:045 Du gav mig ingen h rsningskyss, men ända ifrån den stund d jag kom hitin, har hon icke upph tt att ivrigt kyssa mina fötter.

007:046 Du smorde icke mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med smörjelse.

007:047 F denskull säger jag dig: Hennes många synder äro henne förlåtna; hon har ju ock visat mycken kärlek. Men den som f r litet förlåtet, han  skar ock litet.?

007:048 Sedan sade han till henne:  Dina synder äro dig förlåtna.?

007:049 D begynte de som voro bordsg ster jämte honom att säga vid sig själva:  Vem  r denne, som till och med f rl ter synder??

007:050 Men han sade till kvinnan:  Din tro har fr st dig. G i frid.?

008:001 Därefter vandrade han igenom landet, från stad till stad och från by till by, och predikade och förkunnade evangelium om Guds rike. Och med honom följde de tolv,

008:002 s ock några kvinnor som hade blivit befriade från onda andar och botade från sjukdomar: Maria, som kallades Magdalena, ur vilken sju onda andar hade blivit utdrivna,

008:003 och Johanna, hustru till Herodes' fogde Kusas, och Susanna och många andra som tj nade dem med sina  godelar.

008:004 D nu mycket folk kom tillhoppa, i det att inbyggarna i de s nskilda st derna beg vo sig ut till honom, sade han i en liknelse:

008:005  En s ningsman gick ut för att s sin s d. Och n r han s dde, föll somt vid vägen och blev nedtrampat, och himmelens fåglar äro upp det.

008:006 Och somt föll p stengrund, och n r det hade vuxit upp, torkade det bort, eftersom det icke där hade någon fuktighet.

008:007 Och somt föll bland t rnen, och t rnen växte upp tillsammans

d?med och f?kv?de det.

008:008 Men somt f?l i god jord, och n? det hade vuxit upp, bar det hundrafaldig frukt.? Sedan han hade talat detta, sade han med h?g r?st: ?Den som har ?on till att h?a, han h?e.?

008:009 D?fr?gade hans l?jungar honom vad denna liknelse betydde.

008:010 Han sade: ?Eder ? givet att l?a k?na Guds rikes hemligheter, men ? de andra meddelas de i liknelser, f? att de med seende ?gon intet skola se och med h?rande ?on intet f?st?.

008:011 S? ? nu detta liknelsens mening: S?den ? Guds ord.

008:012 Och att den s?ddes vid v?gen, det ? sagt om dem som hava h?t ordet, men sedan kommer dj?vulen och tager bort det ur deras hj?tan, f? att de icke skola komma till tro och bliva fr?sta.

008:013 Och att den s?ddes p?stengrunden det ? sagt om dem, som n? de f?h?a ordet, taga emot det med gl?dje, men icke hava n?gon rot; de tro allenast till en tid, och i frestelsens stund avfalla de.

008:014 Och att den f?l bland t?nena, det ? sagt om dem, som n? de hava h?t ordet, g? bort och l?a sig f?kv?vas av rikedomens omsorger och njutandet av livets goda och s?icke f?a n?got fram till mognad.

008:015 Men att den f?l i den goda jorden, det ? sagt om dem, som n? de hava h?t ordet, beh?la det i r?tsinniga och goda hj?tan och b?a frukt i st?ndaktighet.

008:016 Ingen t?nder ett ljus och g?mmer det sedan under ett k?l eller s?tter det under en b?nk, utan man s?tter det p?en ljusstake, f? att de som komma in skola se skenet.

008:017 Ty intet ? f?dolt, som icke skall bliva uppenbart, ej heller ? n?got undang?mt, som icke skall bliva k?nt och komma i dagen.

008:018 Akten f?denskull p?huru l h?en. Ty den som har, ? honom skall varda givet; men den som icke har, fr?n honom skall tagas ocks?det han menar sig hava.?

008:019 Och hans moder och hans br?der kommo och s?kte honom, men f? folkets skull kunde de icke komma in till honom.

008:020 D?sade man till honom: ?Din moder och dina broder st? h?utanf? och vilja tr?ffa dig.?

008:021 Men han svarade och sade till dem: ?Min moder och mina br?der ?o dessa, som h?a Guds ord och g?a det.?

008:022 En dag steg han med sina l?jungar i en b? och sade till dem: ?L? oss fara ?ver sj?n till andra sidan.? Och de lade ut.

008:023 Och medan de seglade fram, somnade han. Men en stormvind for ned ?ver sj?n, och deras b? begynte fyllas med vatten, s?att de voro i fara.

008:024 D?gingo de fram och v?ckte upp honom och sade: ?M?stare, M?stare, vi f?g?s.? N? han s?hade vaknat, n?pste han vinden och vattnets v?gor, och de stillades, och det blev lugnt.

008:025 D?refter sade han till dem: ?Var ? eder tro?? Men de hade blivit h?pna och f?undrade sig och sade till varandra: ?Vem ? d?denne? Han befaller ju b?de vindarna och vattnet, och de lyda honom.?

008:026 S?foro de ?ver till gerasenernas land, som ligger mitt emot Galileen.

008:027 Och n? han hade stigit i land, kom en man fr?n staden emot honom, en som var besatt av onda andar, och som under ganska l?ng tid icke hade haft kl?der p?sig och icke bodde i hus, utan

bland gravarna.

- 008:028 D?nu denne fick se Jesus, skriade han och f?ll ned f?r honom och sade med h?g r?st: ?Vad har du med mig att g?ra, Jesus, du Guds, den H?gstes, son? Jag beder dig, pl?ga mig icke.?
- 008:029 Jesus skulle n?mligen just bjuda den orene anden att fara ut ur mannen. Ty i l?ng tid hade han farit sv?rt fram med mannen; och v?r hade denne varit f?ngslad med kedjor och fotbojor och h?llits i f?rvar, men han hade slitit s?nder bojorna och hade av den onde anden blivit driven ut i ?knarna.
- 008:030 Jesus fr?gade honom: ?Vad ?r ditt namn?? Han svarade: ?Legion.? Ty det var m?nga onda andar som hade farit in i honom.
- 008:031 Och dessa b?do Jesus att han icke skulle befalla dem att fara ned i avgrunden.
- 008:032 Nu gick d?r en ganska stor svinhjord i bet p?berget. Och de b?do honom att han ville tillst?dja dem att fara in i svinen. Och han tillstodde dem det.
- 008:033 D?g?vo sig de onda andarna ?stad ut ur mannen och foro in i svinen. Och hjorden st?ttade sig utf?r branten ned i sj?n och drunknade.
- 008:034 Men n?r herdarna s?go vad som hade skett, flydde de och ber?ttade h?rom i staden och p?landsbygden.
- 008:035 Och folket gick ut f?r att se vad som hade skett. N?r de d? kommo till Jesus, funno de mannen, ur vilken de onda andarna hade blivit utdrivna, sitta invid Jesu f?tter, kl?dd och vid sina sinnen; och de betogos av h?pnad.
- 008:036 Och de som hade sett h?ndelsen omtalade f?r dem huru den besatte hade blivit botad.
- 008:037 Allt folket ifr?n den kringliggande trakten av gerasenernas land bad d? Jesus att han skulle g? bort ifr?n dem, ty de voro gripna av stor f?rskr?ckelse. S?steg han d?i en b?r f?r att v?nda tillbaka.
- 008:038 Och mannen, ur vilken de onda andarna hade blivit utdrivna, bad honom att f?f?lja honom. Men Jesus tillsade honom att g?, med de orden:
- 008:039 ?V?nd tillbaka hem, och f?rt?lj huru stora ting Gud har gjort med dig.? D?gick han bort och f?rkunnade i hela staden huru stora ting Jesus hade gjort med honom.
- 008:040 N?r Jesus kom tillbaka, mottogs han av folket; ty alla v?ntade de p? honom.
- 008:041 D?kom d?r en man, vid namn Jairus, som var f?rest?ndare f?r synagogan. Denne f?ll ned f?r Jesu f?tter och bad honom att han skulle komma till hans hus;
- 008:042 ty han hade ett enda barn, en dotter, vid pass tolv ?r gammal, som l?g f?r d?den. Men under det att han var p?v?g dit, tr?ngde folket h?rt p? honom.
- 008:043 Nu var d?r en kvinna som hade haft blodg?ng i tolv ?r och icke hade kunnat botas av n?gon.
- 008:044 Hon n?made sig honom bakifr?n och r?rde vid h?ntofsen p?hans mantel, och strax stannade hennes blodg?ng
- 008:045 Men Jesus fr?gade: ?Vem var det som r?rde vid mig?? D?alla nekade till att hava gjort det, sade Petrus: ?M?stare, hela folkhopen trycker och tr?nger dig ju.?
- 008:046 Men Jesus sade: ?Det var n?gon som r?rde vid mig; ty jag k?nde att kraft gick ut ifr?n mig.?
- 008:047 D?nu kvinnan s?g att hon icke hade blivit obem?kt, kom hon fram b?vande och f?ll ned f?r honom och omtalade inf?r allt folket varf?r hon hade r?rt vid honom, och huru hon strax hade blivit frisk.

008:048 D?sade han till henne: ?Min dotter, din tro har hj?pt dig. G?
i frid.?

008:049 Medan han ?nnu talade, kom n?gon fr?n synagogf?rest?ndarens hus
och sade: ?Din dotter ? d?d; du m?icke vidare g?ra m?staren
omak.?

008:050 Men n? Jesus h?rde detta, sade han till honom: ?Frukta icke;
tro allenast, s?f? hon liv igen.?

008:051 Och n? han hade kommit fram till hans hus, tillstadde han ingen
att g?med ditin, utom Petrus och Johannes och Jakob och d?r till
flickans fader och moder.

008:052 Och alla gr?to och j?mrade sig ?ver henne. Men han sade: ?Gr?ten
icke; hon ? icke d?d, hon sover.?

008:053 D?h?logo de ? honom, ty de visste ju att hon var d?d.

008:054 Men han tog henne vid handen och sade med h?g r?st: ?Flicka, st?
upp.?

008:055 D?kom hennes ande igen, och hon stod strax upp. Och han
tillsade att man skulle giva henne n?got att ?ta.

008:056 Och hennes f?r?drar blevo uppfyllda av h?pnad; men han f?rbj?d
dem att f? n?gon omtala vad som hade skett.

009:001 Och han kallade tillhopa de tolv och gav dem makt och myndighet
?ver alla onda andar, s?ock makt att bota sjukdomar.

009:002 Och han s?nde ut dem till att predika Guds rike och till att
bota sjuka.

009:003 Och han sade till dem: ?Tagen intet med eder p?v?gen, varken
stav eller r?nsl eller br?d eller penningar, och haven icke
heller dubbla livkl?dnader.

009:004 Och n? I haven kommit in n?got hus, s?stannen d?, till dess I
l?nmen den orten.

009:005 Och om man n?gonst?des icke tager emot eder, s?g?n bort ifr?n
den staden, och skudden stoftet av edra f?ter, till ett
vittnesb?rd mot dem.?

009:006 Och de gingo ut och vandrade igenom landet, fr?n by till by, och
f?rkunnade evangelium och botade sjuka allest?des.

009:007 Men n? Herodes, landsfursten, fick h?ra om allt detta som
skedde visste han icke vad han skulle tro. Ty somliga sade:
?Det ? Johannes, som har uppst?tt fr?n de d?da.?

009:008 Men andra sade: ?Det ? Elias, som har visat sig. Andra ?ter
sade: ?Det ? n?gon av de gamla profeterna, som har uppst?tt.?

009:009 Men Herodes sj?v sade: ?Johannes har jag l?tit halshugga. Vem
? d?denne, som jag h?r s?dant om?? Och han s?kte efter
tillf?le att f?se honom.

009:010 Och apostlarna kommo tillbaka och f?rt?jde f?r Jesus huru stora
ting de hade gjort. De tog han dem med sig och drog sig undan
till en stad som hette Betsaida, d?r de kunde vara allena.

009:011 Men n? folket fick veta detta, gingo de efter honom. Och han
l?t dem komma till sig och talade till dem om Guds rike; och dem
som beh?vde botas gjorde han friska.

009:012 Men dagen begynte nalkas sitt slut. D?tr?dde de tolv fram och
sade till honom: ?L?t folket skiljas ?, s?att de kunna g?bort
i byarna och g?rdarna h?romkring och skaffa sig h?rb?rge och f?
mat; vi ?o ju h? i en ?de trakt.?

009:013 Men han sade till dem: ?Given I dem att ?ta.? De svarade: ?Vi
hava icke mer ?n fem br?d och tv?fiskar, s?fram vi icke skola

- g?bort och k?pa mat ? allt detta folk.?
- 009:014 D? voro n?mligen vid pass fem tusen m?n. D?sade han till sina l?jungar: ?L?ten dem l?gga sig ned i matlag, femtio eller s? omkring i vart.?
- 009:015 Och de gjorde s?och l?to dem alla l?gga sig ned.
- 009:016 D?efter tog han de fem br?den och de tv?fiskarna och s?g upp till himmelen och v?signade dem. Och han br?t br?den och gav ? l?jungarna, f? att de skulle l?gga fram ? folket.
- 009:017 Och de ?to alla och blevo m?tta. Sedan samlade man upp de stycken som hade blivit ?ver efter dem, tolv korgar.
- 009:018 N? han en g?ng hade dragit sig undan och var stadd i byn, voro hans l?jungar hos honom. Och han fr?gade dem och sade: ?Vem s?ger folket mig vara??
- 009:019 De svarade och sade: ?Johannes d?paren; dock s?ga andra Elias; andra ?ter s?ga: 'Det ? n?gon av de gamla profeterna, som har uppst?tt.'?
- 009:020 D?fr?gade han dem: ?Vem s?gen d?I mig vara?? Petrus svarade och sade: ?Guds Smorde.?
- 009:021 D?f?bj?d han dem str?ngeligen att s?ga detta till n?gon.
- 009:022 Och han sade: ?M?nniskosonen m?ste lida mycket, och han skall bliva f?kastad av de ?dste och ?verstepr?sterna och de skriftl?rda och skall bliva d?dad, men p?tredje dagen skall han uppst?igen.?
- 009:023 Och han sade till alla: ?Om n?gon vill efterf?lja mig, s? f?sake han sig sj?lv och tage sitt kors p?sig var dag; s? f?lje han mig.
- 009:024 Ty den som vill bevara sitt liv han skall mista det; men den som mister sitt liv, f? min skull, han skall bevara det.
- 009:025 Och vad hj?per det en m?nniska om hon vinner hela v?rlden, men mister sig sj?lv eller sj?lv g? f?lorad?
- 009:026 Den som blyges f? mig och f? mina ord, f? honom skall M?nniskosonen blygas, n? han kom mer i sin och min Faders och de heliga ?nglarnas h?rlighet.
- 009:027 Men sannerligen s?ger jag eder: Bland dem som h? st?finnas n?gra som icke skola smaka d?den, f?r?n de f?se Guds rike.?
- 009:028 Vid pass ?tta dagar efter det att han hade talat detta tog han Petrus och Johannes och Jakob med sig och gick upp p?berget f? att bedja.
- 009:029 Och under det att han bad, blev hans ansikte f?vandlat, och hans kl?der blevo skinande vita.
- 009:030 Och de, tv?m?n stodo d? och samtalade med honom, och dessa voro Moses och Elias.
- 009:031 De visade sig i h?rlighet och talade om hans bortg?ng, vilken han skulle fullborda i Jerusalem.
- 009:032 Men Petrus och de som voro med honom voro f?tyngda av s?mn; d? sedan vaknade, s?go de hans h?rlighet och de b?da m?nnen, som stodo hos honom.
- 009:033 N? s?dessa skulle skiljas ifr?n honom, sade Petrus till Jesus: ?M?stare, har ? oss gott att vara; l? oss g?ra tre hyddor, en ? dig och en ? Moses och en ? Elias. Han visste n?mligen icke vad han sade.
- 009:034 Medan han s?talade, kom en sky och ?verskyggde dem; och de blevo f?skr?ckta, n? de tr?dde in i skyn.
- 009:035 Och ur skyn kom en r?st som sade: ?Denne ? min Son, den utvalde; h?ren honom.?
- 009:036 Och i detsamma som r?sten kom, funno de Jesus vara d? allena.--Och de f?tego detta och omtalade icke f? n?gon p?

den tiden n?got av vad de hade sett.

009:037 N?r de dagen d?refter gingo ned fr?n berget, h?nde sig att mycket folk kom honom till m?tes.

009:038 D?ropade en man ur folkhopen och sade: M?stare, jag beder dig, se till min son, ty han ?r mitt enda barn.

009:039 Det ?r s?, att en ande pl?gar gripa fatt i honom, och strax skriar han d?, och anden sliter och rycker honom, och fradgan st?r honom om munnen. Och det ?r med knapp n?d han sl?pper honom, sedan han har s?nderbr?kat honom.

009:040 Nu bad jag dina l?jungar att de skulle driva ut honom, men de kunde det icke.?

009:041 D?svarade Jesus och sade: ?O du otrogna och vr?nga sl?kte, huru l?nge m?ste jag vara hos eder och h?rda ut med eder? F?r hit din son.?

009:042 Men ?nnu medan denne var p?v?g fram, kastade den onde anden omkull honom och slet och ryckte honom. D?tilltalade Jesus den orene anden str?ngt och gjorde gossen frisk och gav honom tillbaka ?r hans fader.

009:043 Och alla h?pnade ?ver Guds stora makt.

D?nu alla f?undrade sig ?ver alla de g?ringar som han gjorde, sade han till sina l?jungar:

009:044 ?Tagen emot dessa ord med ?ppna ?ron: M?hniskosonen skall bliva ?verl?mnad i m?hniskors h?nder.

009:045 Men de f?stodo icke detta som han sade, och det var f?borgat f?r dem, s?att de icke kunde fatta det; dock fruktade de att fr?ga honom om det som han hade sagt.

009:046 Och bland dem uppstod tanken p?vilken av dem som vore st?st.

009:047 Men Jesus f?stod deras hj?rtans tankar och tog ett barn och st?lde det bredvid sig

009:048 och sade till dem: ?Den som tager emot detta barn i mitt namn, han tager emot mig, och den som tager emot mig, han tager emot honom som har s?nt mig. Ty den som ?r minst bland eder alla, han ?r st?st.

009:049 Och Johannes tog till orda och sade: M?stare, s?go huru en man drev ut onda andar genom ditt namn; och du ville hindra honom, eftersom han icke f?jde med oss.?

009:050 Men Jesus sade till honom: ?Hindren honom icke; ty den som icke ?r emot eder, han ?r f?r eder.?

009:051 D?nu tiden var inne att han skulle bliva upptagen, besl? han att st?la sin f?rd till Jerusalem.

009:052 Och han s?nde budb?rare framf?r sig; och de gingo ?stad och kommo in i en samaritisk by f?r att reda till ?r honom.

009:053 Men folket d?r tog icke emot honom, eftersom han var stadd p?f?rd till Jerusalem.

009:054 N?r de b?da l?jungarna Jakob i och Johannes f?rnummo detta, sade de: ?Herre, vill du att vi skola bedja att eld kommer ned fr?n himmelen och f?t?r dem??

009:055 D?v?nde han sig om och tillr?tavisade dem.

009:056 Och de gingo till en annan by.

009:057 Medan de nu f?ddades fram p?v?gen, sade n?gon till honom: ?Jag vill f?ja dig, varthelst du g?r.

009:058 D?svarade Jesus honom: ?R?varna hava kulor, och himmelens f?glar hava n?sten; men M?hniskosonen har ingen plats d?r han

kan vila sitt huvud.?

009:059 Och till en annan sade han: 'Får jag; mig? Men denne svarade:

'Tillstånd mig att först gå bort och begrava min fader.?

009:060 Detsade han till honom: 'Låt de döda begrava sina döda; men gå du åter och återvänd till Guds rike.?

009:061 Åter en annan sade: 'Jag vill återvända till dig, Herre, men tillstånd mig att först taga avsked av dem som hemma till mitt hus.?

009:062 Detsvarade Jesus honom: 'Ingen som ser sig tillbaka, sedan han har satt sin hand till plogen, åter skickad till Guds rike.?

010:001 Därefter utsåg Herren sjuttiofyra andra och sände ut dem framför sig, två och två, till var stad och ort dit han själv tänkte komma

010:002 'Skärden åter mycken, men arbetarna få få. Bedjen fädenskull skärdens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.

010:003 Gå åter. Se, jag sänder eder såsom lamm mitt in ibland ulvar.

010:004 Bären ingen penningpung, ingen ransel, inga skor, och hänsen icke på någon under vägen.

010:005 Men när I kommen in i någon hus, så säga först: 'Frid vare över detta hus.'

010:006 Om någon finnes därinne, som åter frid värd, så skall den frid I tillhållna vila över honom; varom icke, så skall den värd tillbaka över eder själva.

010:007 Och stannen kvar i det huset, och åter och dricken vad de hava att giva, ty arbetaren åter värd sin lön. Gå icke ur hus i hus.

010:008 Och när I kommen in i någon stad där man tager emot eder, så åter vad som sättes fram åter eder,

010:009 och boten de sjuka som finnas där, och säga till dem: 'Guds rike åter eder nära.'

010:010 Men när I kommen in i någon stad där man icke tager emot eder, så gå ut på dess gator och säga:

010:011 'Till och med det stoff som ligger vid värd färd ifrån eder stad skaka vi av oss åter eder. Men det må I veta, att Guds rike åter nära.'

010:012 Jag säger eder att det åter Sodom skall på 'den dagen' bliva drögligare än åter den staden.

010:013 Ve dig, Korasin! Ve dig, Betsaida! Ty om de kraftgärningar som åter gjorda i eder hade blivit gjorda i Tyrus och Sidon, så skulle de åter länge sedan hava suttit i stenk och aska och gjort bättring.

010:014 Men också skall det vid domen bliva drögligare åter Tyrus och Sidon än åter eder.

010:015 Och du. Kapernaum, skall värd du bliva upphöjt till himmelen? Nej, ned till dödsriket måste du fara.--

010:016 Den som åter eder, han åter mig, och den som återkastar eder, han återkastar mig; men den som återkastar mig, han återkastar honom som har sänd mig.?

010:017 Och de sjuttiofyra kommo tillbaka, uppfyllda av glädje, och sade: 'Herre, också de onda andarna åter oss underdåniga genom ditt namn.?

010:018 Detsade han till dem: 'Jag säger Satan falla ned från himmelen såsom en ljungeld.

010:019 Se, jag har givit eder makt att trampa på ormar och skorpioner och att återtrampa all ovärdens härdsmakt, och han skall icke kunna gära eder någon skada.

010:020 Dock, glädjens icke över att änglarna åter eder underdåniga, utan glädjens över att edra namn åter skrivna i himmelen.?

010:021 I samma stund uppfylldes han av fröjd genom den helige Ande och sade: Jag prisar dig, Fader, du himmelens och jordens Herre, för att du väl har dolt detta för de visa och kloka, men uppenbarat det för de enfaldiga. Ja, Fader; så har ju varit ditt behag.

010:022 Allt har av min Fader blivit för trott åt mig. Och ingen känner vem Sonen är utom Fadern, ej heller vem Fadern är, utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd.?

010:023 Sedan vände han sig till lärjungarna, när han var allena med dem och sade: Saliga är de som se det i sen.

010:024 Ty jag säger eder: Många profeter och konungar ville se det som i sen men fingo dock icke se det, och höra det som i hören, men fingo dock icke höra det.?

010:025 Men en lagklok stod upp och ville snärja honom och sade:

Ärestare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel??

010:026 Detsade han till honom: Vad är skrivet i lagen? Huru lär du??

010:027 Han svarade och sade: Du skall älska Herren, din Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ och av all din kraft och av allt ditt förstånd och din nästa såsom dig själv.?

010:028 Han sade till honom: Äret svarade du. Gör det, så får du leva,

010:029 Detsville han rättfärdiga sig och sade till Jesus: Vilken är dets min nästa??

010:030 Jesus svarade och sade: En man begav sig från Jerusalem ned till Jeriko, men råkade ut för rövare, som togo ifrån honom hans kläder och dets till slogo honom; dets efter gingo de sin väg och lät honom ligga dets halvdö.

010:031 Sö hönde sig att en präst färdades samma väg; och när han fick se honom, gick han förbi.

010:032 Likaledes ock en levit: när denne kom till dets stället och fick se honom, gick han förbi.

010:033 Men en samarit, som färdades samma väg, kom också dets dets han lät; och när denne fick se honom, änkade han sig över honom

010:034 och gick fram till honom och gät olja och vin i hans sä och fäband dem. Sedan lyfte han upp honom pets sin äsna och fäde honom till ett härbärg och skätte honom.

010:035 Morgonen dets efter tog han fram tvets silverpenningar och gav dem äts värdet och sade: Skäts honom och vad du mer kostar pets honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka.!--

010:036 Vilken av dessa tre synes dig nu hava visat sig vara den mannens nästa, som hade fallit i rätvarhänder??

010:037 Han svarade: Den som bevisade honom barmhärtighet. Detsade Jesus till honom: Gets du och gets sammalunda.?

010:038 När de nu voro pets vandring, gick han in i en by, och en kvinna, vid namn Marta, tog emot honom i sitt hus.

010:039 Och hon hade en syster, som hette Maria; denna satte sig ned vid Herrens fätter och höde pets hans ord.

010:040 Men Marta var upptagen av mångahanda bestyr fets att tjäna honom. Och hon gick fram och sade: Herre, frägar du icke efter att min syster har lättnat alla bestyr äts mig allena? Sets nu till henne att hon hjälper mig.?

010:041 Detsvarade Herren och sade till henne: Marta, Marta, du gets dig bekymmer och oro fets mångahanda,

010:042 men allenast ett äts nödvärdigt. Maria har utvalt den goda delen, och den skall icke tagas ifrån henne.?

- 011:001 När han en gång uppehöll sig på ett ställe för att bedja och hade slutat sin bön, sade en av hans lärjungar till honom: Herre, lär oss att bedja, såsom också Johannes lärde sina lärjungar.?
- 011:002 Därför sade han till dem: När I bedjen, skolen I säga så: 'Fader, helgat varde ditt namn; tillkomme ditt rike;
- 011:003 var ditt dagliga bröd giv oss var dag;
- 011:004 och förlåt oss våra synder, ty också vi förlåta var och en som för oss något skyldig; och inled oss icke i frestelse.'?
- 011:005 Ytterligare sade han till dem: Om någon av eder har en vän och mitt i natten kommer till denne och säger till honom: 'Käre vän, låna mig tre bröd;
- 011:006 ty en av mina vänner har kommit resande till mig, och jag har intet att sätta fram för honom'
- 011:007 så svarar kanske den andre inifrån huset och säger: 'Gör mig icke omak; dären för redan stängt, och både jag och mina barn hava gått till sömns; jag kan icke stå upp och gå till dig något.'
- 011:008 Men jag säger eder: Om han för icke, av det skälet att han för hans vän, vill stå upp och ge honom något, så kommer han likväl, därför att den andre för självständig, att stå upp och ge honom så mycket han behöver.
- 011:009 Likaså säger jag till eder: Bedjen, och eder skall varda givet; skälen, och i skolen finna; klappen, och för eder skall varda upplåtet.
- 011:010 Ty var och en som beder, han för; och den som söker, han finner; och för den som klappar skall varda upplåtet.
- 011:011 Finnes bland eder någon fader, som när hans son beder honom om en fisk, i stallet för en fisk räcker honom en orm,
- 011:012 eller som räcker honom en skorpion, när han beder om ett ägg?
- 011:013 Om nu I, som för en onda, förstär att ge edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern ge heliga ande för dem som bedja honom!?
- 011:014 Och han drev ut en ond ande som var dävstum. Och när den onde anden hade blivit utdriven, talade den dävstumme; och folket förundrade sig.
- 011:015 Men några av dem sade: Det för med Beelsebul, de onda andarnas furste, som han driver ut de onda andarna.?
- 011:016 Och några andra ville sätta honom på prov och begärde av honom ett tecken från himmelen.
- 011:017 Men han förstod deras tankar och sade till dem: Vårt rike som har kommit i strid med sig själv bliver förstört, så att hus faller på hus.
- 011:018 Om nu Satan har kommit i strid med sig själv, huru kan då hans rike hava bestånd? I säger ju att det för med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna.
- 011:019 Men om det för med Beelsebul som jag driver ut de onda andarna, med vem driva då edra egna anhängare ut dem? De skola alltså vara edra domare.
- 011:020 Om det för med Guds finger som jag driver ut de onda andarna, så har ju Guds rike kommit till eder.--
- 011:021 När en stark man, fullt väpnad, bevakar sin gård, då för hans ägodelar fredade.
- 011:022 Men om någon som för starkare för han angriper honom och förvinner honom, så tager denne ifrån honom alla vapnen, som han förstärkt på, och skiftar ut bytet efter honom.
- 011:023 Den som icke för med mig, han för emot mig, och den som icke församlas med mig, han förskingras.

011:024 När en ören ande har farit ut ur en människa, vandrar han omkring i kentrakter och söker efter ro. Men då han icke finner någon, säger han: 'Jag vill vända tillbaka till mitt hus, som jag gick ut ifrån.'

011:025 Och när han kommer dit och finner det fejat och prytt,

011:026 då går han åter och tager med sig sju andra andar, som för vandra och han sjölv, och de går ditin och bo där; och så bliver för den människan det sista vandra och det första?

011:027 När han sade detta, höv en kvinna in folkhoppen upp sin röst och ropade till honom: 'Saligt är det modersskäte som har burit dig, och de bröst som du har diat?'

011:028 Men han svarade: 'Ja, saliga är de som höra Guds ord och gämma det?'

011:029 Men när folket strömmade till tog han till orda och sade: 'Detta släkte är ett ont släkte. Det begär ett tecken, men intet annat tecken skall givas det än Jonas' tecken.'

011:030 Ty såsom Jonas blev ett tecken för nineviterna, så skall också Människosonen vara ett tecken för detta släkte.

011:031 Drottningen av Söderlandet skall vid domen tråda fram tillsammans med detta släktes män och bliva dem till dom. Ty hon kom från jordens ändan för att höra Salomos visdom; och se, har du vad som är mer än Salomo.

011:032 Ninevitiska män skola vid domen tråda fram tillsammans med detta släkte och bliva det till dom. Ty de gjorde bättring vid Jonas' predikan; och se, har du vad som är mer än Jonas.

011:033 Ingen tänder ett ljus och sätter det på en undangömd plats eller under skåpan, utan man sätter det på ljusstaken, för att de som komma in skola se skenet.

011:034 Ditt äga är kroppens lykta. När ditt äga är friskt, då har också hela din kropp ljus; men när det är fördärvat, då är också din kropp fördärd i mörker.

011:035 Se därför till, att ljuset som du har i dig icke är mörker.

011:036 Om så hela din kropp för ljus och icke har någon del fördärd i mörker, då har den ljus i sin helhet, såsom när en lykta lyser dig med sitt klara sken?'

011:037 Under det att han såtalade, inbjöd en farisäer honom till måltid hos sig; och han gick ditin och tog plats vid bordet.

011:038 Men när farisäen såg att han icke tvädde sig före måltiden, förundrade han sig.

011:039 Då sade Herren till honom: 'Är farisäer, I gåren nu det yttre av bågaren och fatet rent, medan edert inre är fullt av rofferi och ondska.

011:040 I därför, har icke han som har gjort det yttre också gjort det inre?'

011:041 Given fastmer såsom allmosa vad inuti käftlet är; först då bliver allt hos eder rent.

011:042 Men ve eder, I farisäer, som given tionde av mynta och ruta och alla slags kryddväxter, men icke akten på rätten och på köfven till Gud! Det ena borden I göra, men icke underlita det andra.

011:043 Ve eder, I farisäer, som gärna viljen sitta först i synagogorna och gärna viljen bliva hörsade på torgen!

011:044 Ve eder, I som ären lika gravar som ingen kan märka, och äver

vilka människorna gå fram utan att veta det!?

011:045 D?tog en av de lagkloke till orda och sade till honom:
M?stare, n? du s?talar, skymfar du ocks?oss.?

011:046 Han svarade: Ja, ve ock eder, I lagkloke, som p?m?nskorna
l?ggen b?rdor, sv?ra att b?ra, men sj?va icke viljen med ett
enda finger r?ra vid de b?rdorna!

011:047 Ve eder, I som byggen upp profeternas gravar, deras som edra
f?der dr?pte!

011:048 S?b?ren I d?vittnesb?rd om edra f?ders g?rningar och gillen
dem; ty om de dr?pte profeterna, s?byggen I upp deras gravar.

011:049 D?f? har ock Guds vishet sagt: 'Jag skall s?nda till dem
profeter och apostlar, och somliga av dem skola de dr?pa, och
andra skola de f?f?ja.

011:050 Och s?skall av detta sl?kte utkr?vas alla profeters blod, allt
det som ? utgjutet fr?n v?rldens begynnelse,

011:051 ?nda ifr?n Abels blod intill Sakarias' blod, hans som f?rgjordes
mellan altaret och templet.' Ja, jag s?ger eder: Det skall
utkr?vas av detta sl?kte.

011:052 Ve eder, I lagkloke, som haven tagit bort nyckeln till
kunskapen! Sj?va haven I icke kommit ditin och f? dem som
ville komma dit haven I lagt hinder.?

011:053 N? han inf? allt folket sade detta till dem, blevo faris?erna
och de lagkloke mycket f?bittrade och g?vo sig i strid med
honom om m?nga stycken;

011:054 de s?kte n?mligen efter tillf?le att kunna anklaga honom.

012:001 D?nu otaligt mycket folk var f?samlat omkring honom, s?att de
trampade p?varandra, tog han till orda och sade, n?mast till
sina l?jungar: ?Tagen eder till vara f? faris?ernas surdeg,
det ? f? skrymteri.

012:002 Intet ? f?rborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet
? f?dolt, som icke skall bliva k?nt.

012:003 D?f? skall allt vad I haven sagt i m?kret bliva h?tt i
ljuset, och vad I haven viskat i n?gons ?ra i kammaren, det
skall bliva utropat p?taken.

012:004 Men jag s?ger eder, mina v?nner: Frukten icke f? dem som v?r
kunna dr?pa kroppen, men sedan icke hava makt att g?ra n?got
mer.

012:005 Jag vill l?ra eder vem I skolen frukta: frukten honom som har
makt att, sedan han har dr?pt, ocks?kasta i Gehenna. Ja, jag
s?ger eder: Honom skolen I frukta.--

012:006 S?jas icke fem sparvar f? tv?sk?var? Och icke en av dem ?
f?g?ten hos Gud.

012:007 Men p?eder ?o till och med huvudh?ren allasammans r?knade.
Frukten icke; I ?ren mer v?rda ?n m?nga sparvar.

012:008 Och jag s?ger eder: Var och en som bek?nner mig inf?
m?nskorna, honom skall ock M?nskosonen k?nnas vid inf?
Guds ?nglar.

012:009 Men den som f?rnekar mig inf? m?nskorna, han skall ock bliva
f?nekad inf? Guds ?nglar.

012:010 Och om n?gon s?ger n?got mot M?nskosonen, s?skall det bliva
honom f?l?tet; men den som h?r den helige Ande, honom skall
det icke bliva f?l?tet.

012:011 Men n? man drager eder fram inf? synagogor och ?verheter och
myndigheter, s?g?ren eder icke bekymmer f? huru eller varmed I

- skolen f?rsvara eder, eller vad I skolen s?ga;
012:012 ty den helige Ande skall i samma stund I?ra eder vad I skolen s?ga.?
- 012:013 Och en man i folkhopen sade till honom: M?stare, s?g till min broder att han skiftar arvet med mig.?
- 012:014 Men han svarade honom: Min v?n, vem har satt mig till domare eller skiftesman ?ver eder??
- 012:015 D?refter sade han till dem: Sen till, att I tagen eder till vara f?r allt slags girighet; ty en m?nniskas liv beror icke d?r p? att hon har ?verfl?d p? g?delar.?
- 012:016 Och han framst?lde f?r dem en liknelse; han sade: Det var en rik man vilkens ?krar buro ymniga sk?rdar.
- 012:017 Och han t?nkte vid sig sj?lv och sade: 'Vad skall jag g?ra? Jag har ju icke rum nog f?r att inb?rga min sk?rd.'
- 012:018 D?refter sade han: 'S? vill jag g?ra: jag vill riva ned mina lador och bygga upp st?re, och i dem skall jag samla in all min gr?da och allt mitt goda.
- 012:019 Sedan vill jag s?ga till min sj?: K?ra sj?, du har mycket gott f?rvarat f?r m?nga ?; giv dig nu ro, ?t, drick och var glad.
- 012:020 Men Gud sade till honom: 'Du d?re, i denna natt skall din sj? utkr?vas av dig; vem skall d?f? vad du har samlat i f?r?d?'--
- 012:021 S? g?r det den som samlar skatter ? sig sj?lv, men icke ? rik inf?r Gud.?
- 012:022 Och han sade till sina l?jungar: D?r f?r s?ger jag eder: G?ren eder icke bekymmer f?r edert liv, vad I skolen ?ta, ej heller f?r eder kropp, vad I skolen kl?da eder med.
- 012:023 Livet ? ju mer ?n maten, och kroppen mer ?n kl?derna.
- 012:024 Given akt p? k?rparna: de s?icke, ej heller sk?rda de, och de hava varken visthus eller lada; och likv?l f?der Gud dem. Huru mycket mer ?en icke I ?n f?glarna!
- 012:025 Vilken av eder kan med allt sitt bekymmer l?gga en aln till sin livsl?ngd?
- 012:026 F?r m?n I nu icke ens det som minst ?t, varf?r g?ren I eder d? bekymmer f?r det ?riga?
- 012:027 Given akt p? liljorna, huru de varken spinna eller v?va; och likv?l s?ger jag eder att icke ens Salomo i all sin h?rlighet var s?kl?dd som en av dem.
- 012:028 Kl?der nu Gud s?gr?set p? marken, vilket i dag st?t och i morgon kastas i ugnen, huru mycket mer skall han d?icke kl?da eder, I klentrogne!
- 012:029 S?ken d?r f?r icke heller I efter vad I skolen ?ta, eller vad I skolen dricka, och beg?ren icke vad som ?t f?r h?gt.
- 012:030 Efter allt detta s?ka ju hedningarna i v?rlden, och eder Fader vet att I beh?ven detta.
- 012:031 Nej, s?ken efter hans rike, s? skall ocks? detta andra tillfalla eder.
- 012:032 Frukta icke, du lilla hjord; ty det har behagat eder Fader att giva eder riket.
- 012:033 S?jen vad I ?gen och given allmosor; skaffen eder penningpungar som icke n?tas ut, en outt?mlig skatt i himmelen, dit ingen tjuv n?r, och d?r man icke f?rd?rvar.
- 012:034 Ty d?r eder skatt ?t, d?r komma ock edra hj?rtan att vara.
- 012:035 Haven edra l?nder omgjordade och edra lampor brinnande.
- 012:036 Och varen I lika tj?nare som v?nta p? att deras herre skall bryta upp fr?n br?llopet, f?r att strax kunna ?ppna f?r honom,

- n? han kommer och klappar.
- 012:037 Saliga ?o de t?nare som deras herre finner vakande, n? han kommer. Sannerligen s?ger jag eder: Han skall f?sta upp sin kl?dnad och l?ta dem taga plats vid bordet och sj?lv g?fram och bet?na dem.
- 012:038 Och vare sig han kommer under den andra nattv?kten eller under den tredje och finner dem s?g?ra--saliga ?o de d?
- 012:039 Men det f?rst?n I v?, att om husbonden visste vilken stund tjuven skulle komma, s?tillstade han icke att n?gon br? sig in i hans hus.
- 012:040 S?varen ock I redo ty i en stund d?I icke v?nten det skall M?nskosonen komma.?
- 012:041 D?sade Petrus: ?Herre, ? det om oss som du talar i denna liknelse, eller ? det om alla??
- 012:042 Herren svarade: ?Finnes n?gon trogen och f?rst?ndig f?valtare, som av sin herre kan s?ttas ?ver hans husfolk, f? att i r?tt tid giva dem deras best?mda kost--
- 012:043 salig ? d?den t?naren, om hans herre, n? han kommer, finner honom g?ra s?
- 012:044 Sannerligen s?ger jag eder: Han skall s?tta honom ?ver allt vad han ?ger.
- 012:045 Men om s? ? , att t?naren s?ger i sitt hj?ta: 'Min herre kommer icke s?snart', och han begynner att sl?de andra t?narna och t?narinnorna och att ?ta och dricka s?att han bliver drucken,
- 012:046 d?skall den t?narens herre komma p?en dag d?han icke v?ntar det, och i en stund d?han icke t?nker sig det, och han skall l?ta hugga honom i stycken och l?ta honom f?s sin del med de otrogna.--
- 012:047 Och den t?nare som hade f?tt veta sin herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med m?nga slag.
- 012:048 Men den som, utan att hava f?tt veta hans vilja, gjorde vad som val slag v?tt, han skall bliva straffad med allenast f? slag. Var och en ? vilken mycket ? givet, av honom skall mycket varda utkr?vt och den som har blivit betrodd med mycket, av honom skall man fordra dess mera.
- 012:049 Jag har kommit f? att t?nda en eld p?jorden; och huru g?rna ville jag icke att den redan brunne!
- 012:050 Men jag m?ste genomg?ett dop; och huru ?ngslas jag icke, till dess att det ? fullbordat!
- 012:051 Menen I att jag har kommit f? att skaffa frid p?jorden? Nej, s?ger jag eder, fastmer s?ndring.
- 012:052 Ty om fem finnas i samma hus, skola de h?refter vara s?ndrade fr?n varandra, s?att tre st?mot tv?Och tv?mot tre:
- 012:053 fadern mot sin son och sonen mot sin fader, modern mot sin dotter och dottern mot sin moder, sv?modern mot sin sonhustru och sonhustrun mot sin sv?moder.
- 012:054 Han hade ocks?till folket: ?N? I sen ett moln stiga upp i v?ster, s?gen I strax: 'Nu kommer regn'; och det sker s?
- 012:055 Och n? I sen sunnanvind bl?sa, s?gen I: 'Nu kommer stark hetta'; och detta sker.
- 012:056 I skrymtare, jordens och himmelens utseende f?rst?n I att tyda; huru kommer det d?till, att I icke kunnen tyda denna tiden?
- 012:057 Varf? I?ten I icke edert eget inre d?ma om vad r?tt ??
- 012:058 N? du g? till en ?verhetsperson med din motpart, s?g? dig under v?gen all m?da att bliva f?likt med denne, s?att han

icke drager dig fram inför domaren; d?h?nder att domaren
?verl?mnar dig ? r?ttstj?naren, och att r?ttstj?naren kastar
dig i f?ngelse.

012:059 Jag s?ger dig: Du skall icke slippa ut d?ifr?n, f?r?n du har
betalt ?nda till den yttersta sk?nven.?

013:001 Vid samma tid kommo n?gra och ber?tade f?r honom om de galil?er
vilkas blod Pilatus hade blandat med deras offer.

013:002 D?svarade han och sade till dem: ?Menen I att dessa galil?er
voro st?re syndare ?n alla andra galil?er, eftersom de fingo
lida s?dant?

013:003 Nej, s?ger jag eder; men om I icke g?ren b?tring, skolen I alla
sammalunda f?rg?s.

013:004 Eller de aderton som d?dades, n?r tornet i Siloam f?ll p?dem,
menen I att de voro mer brottsliga ?n alla andra m?nskorsom
bo i Jerusalem?

013:005 Nej, s?ger jag eder; men om I icke g?ren b?tring, skolen I alla
sammalunda f?rg?s.?

013:006 Och han framst?lde denna liknelse: ?En man hade ett fikontr?d
planterat i sin ving?rd; och han kom och s?kte frukt d?r?, men
fann ingen.

013:007 D?sade han till ving?rds mannen: 'Se, nu i tre ?r har jag kommit
och s?kt frukt p?detta fikontr?d, utan att finna n?gon. Hugg
bort det. Varf?r skall det d?rj?mte f?utsuga jorden?'

013:008 Men ving?rds mannen svarade och sade till honom: 'Herre, l?t det
st?kvar ocks?detta ?r, f?r att jag under tiden m?gr?va
omkring det och g?da det;

013:009 kanh?nda skall det s?till n?sta ?b?ra frukt. Varom icke, s?m?
du d?hugga bort det.'?

013:010 N?r han en g?ng p?sabbaten undervisade i en synagoga,

013:011 var d?r en kvinna som i aderton ?r hade varit besatt av en
sjukdomsande, och hon var s?hopkrumpen, att hon alls icke kunde
r?ta upp sin kropp.

013:012 D?nu Jesus fick se henne, kallade han henne till sig och sade
till henne ?Kvinna, du ?r fri ifr?n din sjuk dom?,

013:013 och han lade d?rvid h?nderna p?henne. Och strax r?ade hon upp
sig och prisade Gud.

013:014 Men det f?tr?r synagogf?rest?ndaren att Jesus p?sabbaten
botade sjuka; och han tog till orda och sade till folket: ?Sex
dagar finnas, p?vilka man b?r arbeta. P?dem m?n I allts?komma
och l?ta bota eder, men icke p?sabbatsdagen.

013:015 D?svarade Herren honom och sade: ?I skrymtare, l?ser icke var
och en av eder p?sabbaten sin oxe eller ?sna fr?n krubban och
leder den bort f?r att vattna den?

013:016 Och denna kvinna, en Abrahams dotter, som Satan har h?lit
bunden nu i aderton ?r, skulle d?icke hon p?sabbatsdagen f?
l?sas fr?n sin boja??

013:017 N?r han sade detta, blygdes alla hans motst?ndare; och allt
folket gladdes sig ?ver alla de h?rliga g?ringar som gjordes av
honom.

013:018 S?sade han d?. ?Vad ?r Guds rike likt, ja, vad skall jag likna
det vid?

013:019 Det ?r likt ett senapskorn som en man tager och l?gger ned i sin
tr?dg?rd, och det v?xer och bliver ett tr?d, och himmelens
f?glar bygga sina n?sten p?dess grenar.?

013:020 Ytterligare sade han: 'Vad skall jag likna Guds rike vid?
013:021 Det är likt en surdeg som en kvinna tager och blandar in i tre
skåppor mjöl, till dess alltsammans bliver syrat.'

013:022 Och han vandrade från stad till stad och från by till by och
undervisade folket, under det att han fortsatte sin färd till
Jerusalem.

013:023 Och någon frågade honom: 'Herre, är det allenast för som bliva
frästa??' Detsvarade han dem:

013:024 'Kämpen för att komma in genom den tränga dörren; ty många,
säger jag eder, skola försöka att komma in och skola dock icke
få in det.'

013:025 Om husbonden har ställt upp och tillslutit dörren, och I sedan
kommen och ställt utedörren och klappen på dörren och
säger: 'Herre, låt oss upp', så skall han svara och säga
till eder: 'Jag vet icke varifrån I ären.'

013:026 Och I skolen detsäga: 'Vi hava ju ätit och druckit med dig, och
du har undervisat på våra gator.'

013:027 Men han skall svara: 'Jag säger eder: Jag vet icke varifrån I
ären; gå bort ifrån mig, alla I ogärningsmän.'

013:028 Det skall detsbliva grän och tandagnisslan, när I få se Abraham,
Isak och Jakob och alla profeterna vara i Guds rike, men finnen
eder själva utkastade.

013:029 Ja, människor skola komma från öster och väster, från norr och
söder och bliva bordsgäster i Guds rike.

013:030 Och se, detskola somliga som äro de sista bliva de första, och
somliga som äro de första bliva de sista.

013:031 I samma stund kommo några farisäer fram och sade till honom:
'Begiv dig ästad bort härifrån; ty Herodes vill dräpa dig.'

013:032 Detsvarade han dem: 'Gå och sägen den raven, att jag i dag och
i morgon driver ut onda andar och botar sjuka, och att jag först
på tredje dagen är här dig.'

013:033 Men jag måste vandra i dag och i morgon och i övermorgon, ty det
är icke i sin ordning att en profet försäres annorstädes än i
Jerusalem.--

013:034 Jerusalem, Jerusalem, du som dräper profeterna och stenar dem
som äro sända till dig! Huru ofta har jag icke velat församla
dina barn, likasom hänan församlar sina kycklingar under sina
vingar! Men haven icke velat.

013:035 Se, edert hus skall komma att stävergivet. Men jag säger eder:
I skolen icke se mig, från den tid kommen, detsägen:
'Väsignad vare han som kommer, i Herrens namn.'

014:001 När han på en sabbat hade kommit in till en av de främstigaste
farisäerna för att intaga en måltid, hände sig, medan man det
vaktade på honom,

014:002 att en vattusiktig man kom dit och stod framför honom.

014:003 Dets tog Jesus till orda och sade till de lagkloke och farisäerna:
'Är det lovligt att bota sjuka på sabbaten, eller är det icke
lovligt??'

014:004 Men de tego. Dets tog han mannen vid handen och gjorde honom frisk
och låt honom gå.

014:005 Sedan sade han till dem: 'Om någon av eder har en äsna eller en
oxe som faller i en brunn, gå han icke dets strax och drager upp
den, jämväl på sabbatsdagen??'

014:006 Och de förmodade icke svara något härpå.

- 014:007 D?han nu m?kte huru g?sterna utvalde ? sig de fr?msta platserna, framst?lde han f?r dem en liknelse; han sade till dem:
- 014:008 ?N? du av n?gon har blivit bjuden till br?llop, s?tag icke den fr?msta platsen vid bordet. Ty kanh?nda finnes bland g?sterna n?gon som ? mer ansedd ?n du,
- 014:009 och d?kommer till ?ventyrs den som har bjudit b?de dig och honom och s?ger till dig: 'Giv plats ?r denne'; och s?m?ste du med skam intaga den nedersta platsen.
- 014:010 Nej, n? du har blivit bjuden, s?g?och tag den nedersta platsen vid bordet. Ty det kan d?h?nda att den som har bjudit dig s?ger till dig, n?r han kommer: 'Min v?n, stig h?gre upp.' D?vederfares dig heder inf?r alla de andra bordsg?sterna.
- 014:011 Ty var och en som upph?jer sig, han skall bliva f?r?dmjukad, och den som ?dmjukar sig, han skall bliva upph?jd.?
- 014:012 Han sade ock till den som hade bjudit honom: ?N? du g?r ett g?stabud, p?middagen eller p?aftonen, s?inbjud icke dina v?nner eller dina br?der eller dina fr?nder, ej heller rika grannar, s?att de bjuda dig igen och du d?rigenom f?r vederg?lning.
- 014:013 Nej, n? du g?r g?stabud, s?bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda.
- 014:014 Salig ?r du d?, ty eftersom de icke f?rm?vederg?la dig, skall du f?din vederg?lning vid de r?ttf?rdigas uppst?ndelse.?
- 014:015 D?nu en av de andra vid bordet h?rde detta, sade denne till honom: ?Salig ?r den som f?r bliva bordsg?st i Guds rike!?
- 014:016 D?sade han till honom: ?En man tillredde ett stort g?stabud och bj?d m?nga.
- 014:017 Och n?r g?stabudet skulle h?llas, s?nde han ut sin tj?nare och l?r s?ga till dem som voro bjudna: 'Kommen, ty nu ?r allt redo.'
- 014:018 Men de begynte alla strax urs?ka sig. Den f?rste sade till honom: 'Jag har k?pt ett jordagods, och jag m?ste g?ut och bese det. Jag beder dig, tag emot min urs?kt.'
- 014:019 En annan sade: 'Jag har k?pt fem par oxar, och jag skall nu g? ?stad och f?rs?ka dem. Jag beder dig, tag emot min urs?kt.'
- 014:020 ?ter en annan sade: 'Jag har tagit mig hustru, och d?f?r kan jag icke komma.'
- 014:021 Och tj?naren kom igen och omtalade detta f?r sin herre. D?blev husbonden vred och sade till sin tj?nare: 'G?strax ut p?gator och gr?nder i staden, och f?r hitin fattiga och krymplingar och blinda och halta.'
- 014:022 Sedan sade tj?naren: 'Herre, vad du befallde har blivit gjort, men har ?r ?nnu rum.'
- 014:023 D?sade herren till tj?naren: 'G?ut p?v?gar och stigar, och n?dga m?nskorna att komma hitin, s?att mitt hus bliver fullt.'
- 014:024 Ty jag s?ger eder att ingen av de m?n som voro bjudna skall smaka sin m?tid.'?
- 014:025 Och mycket folk gick med honom; och han v?nde sig om och sade till dem:
- 014:026 ?Om n?gon kommer till mig, och han d?rvid ej hatar sin fader och sin moder, och sin hustru och sina barn, och sina br?der och systrar, d?rtill ock sitt eget liv, s?kan han icke vara min l?rjunge.
- 014:027 Den som icke b?r sitt kors och efterf?ljer mig, han kan icke vara min l?rjunge.
- 014:028 Ty om n?gon bland eder vill bygga ett torn, s?ter han sig icke

- d?f?st ned och ber?knar kostnaden och mer till, om han ?ger vad som beh?ves f? att bygga det f?rdigt?
- 014:029 Eljest, om han lade grunden, men icke f?m?dde fullborda verket skulle ju alla som finge se det begynna att begabba honom
- 014:030 och s?ga: 'Den mannen begynte bygga, men f?m?dde icke fullborda sitt verk.'
- 014:031 Eller om en konung vill draga ut i krig f? att drabba samman med en annan konung, s?tter han sig icke d?f?st ned och t?nker efter, om han f?m?r att med tio tusen m?ta den som kommer emot honom med tjugu tusen?
- 014:032 Om s?icke ?r, m?ste han ju, medan den andre ?nu ?r l?ngt borta, skicka s?ndebud och underhandla om fred.
- 014:033 Likas?kan ingen av eder vara min l?junge, om han icke f?rsakar allt vad han ?ger.--
- 014:034 S? ?r v? saltet en god sak, men om till och med saltet mister sin s?ta, varmed skall man d? ?erst?la dess kraft?
- 014:035 Varken f? jorden eller f? g?dselh?gen ?r det tj?nligt; man kastar ut det. Den som har ?on till att h?ra, han h?re.?
- 015:001 Och till honom kom allt vad publikaner och syndare hette f? att h?ra honom.
- 015:002 Men faris?erna och de skriftl?de knorrade och sade: 'Denne tager emot syndare och ?er med dem.?'
- 015:003 D?framst?lde han f? dem denna liknelse; han sade:
- 015:004 'Om ibland eder finnes en man som har hundra f?, och han f?lorar ett av dem, l?mnar han icke d?de nittionio i ?ken och g?r och s?ker efter det f?lorade, till dess han finner det?
- 015:005 Och n?r han har funnit det, l?gger han det p?sina axlar med gl?dje.
- 015:006 Och n?r han kommer hem, kallar han tillhopa sina v?nner och grannar och s?ger till dem: 'Gl?djens med mig, ty jag har funnit mitt f?, som var f?lorat.'
- 015:007 Jag s?ger eder att likas?bliver mer gl?dje i himmelen ?ver en enda syndare som g?r b?ttring, ?n ?ver nittionio r?ff?rdiga som ingen b?ttring beh?va.
- 015:008 Eller om en kvinna har tio silverpenningar, och hon tappar bort en av dem, t?nker hon icke d?upp ljus och sopar huset och s?ker noga, till dess hon finner den?
- 015:009 Och n?r hon har funnit den, kallar hon tillhopa sina v?ninnor och grannkvinnor och s?ger: 'Gl?djens med mig, ty jag har funnit den penning som jag hade tappat bort.'
- 015:010 Likas?, s?ger jag eder, bliver gl?dje hos Guds ?nglar ?ver en enda syndare som g?r b?ttring.
- 015:011 Ytterligare sade han: 'En man hade tv?s?ner.
- 015:012 Och den yngre av dem sade till fadern: 'Fader, giv mig den del av f?m?genheten, som faller p?min lott.' D?skiftade han sina ?odelar mellan dem.
- 015:013 Och icke l?ng tid d?efter lade den yngre sonen allt sitt tillhopa och for l?ngt bort till ett fr?mmande land. D?r levde han i utsv?vningar och f?for s?sina f?m?genhet.
- 015:014 Men sedan han hade sl?sat bort allt, kom en sv?r hungersn?d ?ver det landet, och han begynte lida n?d.
- 015:015 D?gick han bort och gav sig under en man d?r i landet, och denne s?nde honom ut p?sina marker f? att vakta svin.

015:016 Och han ästundade att fylla sin buk med de fräskidor som
svinen äto; men ingen gav honom något.

015:017 Däkom han till besinning och sade: 'Huru många legodrögar hos
min fader hava icke brä i äverflä, medan jag har frägs av
hunger!

015:018 Jag vill stå upp och gå till min fader och säga till honom:
Fader, jag har syndat mot himmelen och infä dig;

015:019 jag ä icke mer värd att kallas din son. Lä mig bliva säsom en
av dina legodrögar.'

015:020 Sästod han upp och gick till sin fader. Och medan han ännu var
längt borta, fick hans fader se honom och änkade sig äver honom
och skyndade emot honom och fäl honom om halsen och kysste
honom innerligt.

015:021 Men sonen sade till honom: 'Fader, jag har syndat mot himmelen
och infä dig; jag ä icke mer värd att kallas din son.'

015:022 Däsade fadern till sina äjäre 'Skynden eder att taga fram den
yppersta kläden och kläden honom i den, och säten en ring på
hans hand och skor på hans fötter.

015:023 Och hämtan den gädda kalven och slakten den, sävilja vi äa och
gå oss glada.

015:024 Ty denne min son var dä, men har fött liv igen; han var
fälorad men ä äerfunnen.' Och de begynte gå sig glada.

015:025 Men hans ädre son var ute på marken. Nä denne nu vände
tillbaka och hade kommit näa huset fick han häa spel och dans.

015:026 Däkallade han till sig en av äjäre och frägade vad detta
kunde betyda.

015:027 Denne svarade honom: 'Din broder har kommit hem; och dänu din
fader har fött honom väbehälen tillbaka, har han lätt slakta
den gädda kalven.'

015:028 Däblev han vred och ville icke gå in. Hans fader gick däut och
talade vanligt med honom.

015:029 Men han svarade och sade till sin fader: 'Se, i sämånga ä har
jag nu äjät dig, och aldrig har jag äverträtt något ditt bud;
och lik vä har du ä mig aldrig givit ens en killing, fö att
jag skulle kunna gå mig glad med mina väner.

015:030 Men nä denne din son, som har fött dina äodelar tillsammans
med skäkor, nu har kommit tillbaka, sähar du fö honom lätt
slakta den gädda kalven.'

015:031 Däsade han till honom: 'Min son, du ä alltid hos mig, och all
mitt ä ditt.

015:032 Men nu mäste vi fräda oss och vara glada; ty denne din broder
var dä, men har fött liv igen, han var fälorad, men ä
äerfunnen.'?

016:001 Han sade också till sina läjungar: Äen rik man hade en
fävaltare som hos honom blev angiven fö fäskingring av hans
äodelar.

016:002 Däkallade han honom till sig och sade till honom: 'Vad ä det
jag hä om dig? Gä räenskap fö din fävaltning; ty du kan
icke lägre fävara fävaltare.'

016:003 Men fävaltaren sade vid sig sjäv: 'Vad skall jag gåa, dämin
herre nu tager ifrä mig fävaltningen? Gäva orkar jag icke;
att tigga blyges jag fö.

016:004 Dock, nu vet jag vad jag skall gåa, fö att man mäupptaga mig
i sina hus, nä jag bliver avsatt ifrä fävaltningen.'

016:005 Och han kallade till sig sin herres gädenäer, var och en
säskilt. Och han frägade den fäste: 'Huru mycket ä du skyldig

- min herre?'
- 016:006 Han svarade: 'Hundra fat olja.' D?sade han till honom: 'Tag h?r ditt skuldebrev, och s?t dig nu strax ned och skriv femtio.'
- 016:007 Sedan fr?gade han en annan: 'och du, huru mycket ?r du skyldig?' Denne svarade: 'hundra tunnor vete.' D?sade han till honom: 'Tag h?r ditt skuldebrev och skriv ?rtio.'
- 016:008 Och husbonden prisade den or?tr?dige f?rvaltaren f?r det att han hade handlat klokt. Ty denna tids?lders barn skicka sig klokare mot sitt sl?kte ?n ljusets barn.
- 016:009 Och jag s?ger eder: Skaffen eder v?nner medelst den or?tr?dige Mamons goda, f?r att de, n?r detta har tagit slut, m?ta emota eder i de eviga hyddorna.
- 016:010 Den som ?r trogen i det minsta, han ?r ock trogen i vad mer ?r, och den som ?r or?tr?dig i det minsta, han ?r ock or?tr?dig i vad mer ?r.
- 016:011 Haven I nu icke varit trogna, n?r det g?lde den or?tr?dige Mamons goda, vem vill d?betra eder det sannskyldiga goda?
- 016:012 Och haven I icke varit trogna, n?r det g?lde vad som tillh?rde en annan, vem vill d?giva eder det som h?r eder till?
- 016:013 Ingen som tj?nar kan tj?na tv?herrar; ty antingen kommer han d? att hata den ene och ?nska den andre, eller kommer han att h?la sig till den f?rre och f?rakta den senare. I kunnen icke tj?na b?de Gud och Mamon.?
- 016:014 Allt detta h?rde nu faris?erna, som voro penningk?ra, och de drevo d?g?ck med honom.
- 016:015 Men han sade till dem: ?r h?ren till dem som g?ra sig r?ttf?rdiga inf?r m?nskorna. Men Gud k?nner edra hj?rtan; ty det som bland m?nskorna ?r h?gt ?r en styggelse inf?r Gud.
- 016:016 Lagen och profeterna hava haft sin tid intill Johannes. Sedan dess f?rkunnas evangelium om Guds rike, och var man vill storma ditin.
- 016:017 Men snarare kunna himmel och jord f?rg?as, ?n en enda prick av lagen kan falla bort.
- 016:018 Var och en som skiljer sig fr?n sin hustru och tager sig en annan hustru, han beg?r ?ktenskapsbrott. Och den som tager till hustru en kvinna som ?r skild fr?n sin man, han beg?r ?ktenskapsbrott.
- 016:019 Det var en rik man som kl?dde sig i purpur och fint linne och levde var dag i gl?dje och prakt.
- 016:020 Men en fattig man, vid namn Lasarus, l?g vid hans port, full av s?r,
- 016:021 och ?stundade att f?stilla sin hunger med vad som kunde falla ifr?n den rike mannens bord. Ja, det gick s?l?ngt att hundarna kommo och slickade hans s?r.
- 016:022 S?h?nde sig att den fattige dog och blev f?rd av ?nglarna till Abrahams sk?te. Ocks?den rike dog och blev begraven.
- 016:023 N?r han nu l?g i d?dsriket och pl?gades, lyfte han upp sina ?gon och fick se Abraham l?ngt borta och Lasarus i hans sk?te.
- 016:024 D?ropade han och sade: 'Fader Abraham, f?rbarma dig ?ver mig, och s?nd Lasarus att doppa det yttersta av sitt finger i vatten och svalka min tunga, ty jag pinas sv?rt i dessa l?gor.'
- 016:025 Men Abraham svarade: 'Min son kom ih?g att du, medan du levde,

fick ut ditt goda och Lasarus d?remot vad ont var; nu ?ter f?r
han h?r hugnad, under det att du pinas.

016:026 Och till allt detta kommer, att ett stort svalg ?r satt mellan
oss och eder, f?r att de som vilja begiva sig ?ver h?rifr?n till
eder icke skola kunna det, och f?r att ej heller n?gon d?rifr?n
skall kunna komma ?ver till oss.?

016:027 D?sade han: 'S?beder jag dig d?, fader, att du s?nder honom
till min faders hus,

016:028 d?r jag har fem br?der, och l?ter honom varna dem, s?att icke
ocks?de komma till detta pinorum.'

016:029 Men Abraham sade: 'De hava Moses och profeterna; dem m?de
lyssna till.'

016:030 Han svarade: 'Nej, fader Abraham; men om n?gon kommer till dem
fr?n de d?da, s?skola de g?ra b?ttring.'

016:031 D?sade han till honom: 'Lyssna de icke till Moses och
profeterna, s?skola de icke heller l?ta ?vertyga sig, om n?gon
uppst?r fr?n de d?da.'?

017:001 Och han sade till sina l?jungar: ?Det ?r icke annat m?jligt ?n
att f?rf?elser m?ste komma, men ve den genom vilken de komma!

017:002 F?r honom vore det b?ttre att en kvarnsten h?ngdes om hans hals
och han kastades i havet, ?n att han skulle f?rf?ra en av dessa
sm?.

017:003 Tagen eder till vara!

Om din broder f?rsyndat sig, s?tillr?ttavisa honom; och om han
d? ?ngrar sig, s?f?rl?t honom.

017:004 Ja, om han sju g?nger om dagen f?rsyndar sig mot dig och sju
g?nger kommer tillbaka till dig och s?ger: 'Jag ?ngrar mig' s?
skall du f?rl?ta honom.?

017:005 Och apostlarna sade till Herren: ?F?r?ka v?r tro.?

017:006 D?sade Herren: ?Om I haden tro, vore den ock blott s?som ett
senapskorn, s?skullen I kunna s?ga till detta
mullb?rsfikontr?d: 'Ryck dig upp med r?ttorna, och plantera dig
i havet', och det skulle lyda eder.

017:007 Om n?gon bland eder har en tj?nare som k?r plogen eller vaktar
boskap, icke s?ger han v?r till tj?naren, n?r denne kommer hem
fr?n marken: 'G?du nu strax till bords'?

017:008 S?ger han icke fastmer till honom: 'Red till min m?tid, och
f?st s?upp din kl?dnad och betj?na mig, medan jag ?ter och
dricker; sedan m?du sj?lv ?ta och dricka'?

017:009 Icke tackar han v?r tj?naren f?r att denne gjorde det som blev
honom befallt?

017:010 Sammalunda, n?r I haven gjort allt som har blivit eder befallt,
d?skolen I s?ga: 'Vi ?ro blott ringa tj?nare: vi hava endast
gjort vad vi voro pliktiga att g?ra.'?

017:011 D?han nu var stadd p?sina f?rd till Jerusalem, tog han v?gen
mellan Samarien och Galileen.

017:012 Och n?r han kom in i en by, m?ttes han av tio spet?iska m?n.
Dessa stannade p?avst?nd

017:013 och ropade och sade: ?Jesus, M?stare, f?rbarma dig ?ver oss.?

017:014 N?r han fick se dem, sade han till dem: ?G?n och visen eder f?r
pr?sterna. Och medan de voro p?v?g dit, blevo de rena.

017:015 Och en av dem v?nde tillbaka, n?r han s?g att han hade blivit
botad, och prisade Gud med h?g r?st

017:016 och f?ll ned p?mitt ansikte f?r Jesu f?tter och tackade
honom. Och denne var en samarit.

017:017 D?svarade Jesus och sade: ?Blevo icke alla tio gjorda rena? Var

Äro de nio?

017:018 Fanns d?ibland dem ingen som v?nde tillbaka f?r att prisas Gud, utom denne fr?mling??

017:019 Och han sade till honom: 'St?upp och g?dina f?rde. Din tro har fr?st dig.?

017:020 Och d?han blev tillfr?gad av faris?erna n?r Guds rike skulle komma, svarade han dem och sade: 'Guds rike kommer icke p? s?dant s?tt att det kan f?rnimmas med ?gonen,

017:021 ej heller skall man kunna s?ga: 'Se h?r ? det', eller: 'D?r ? det.' Ty se, Guds rike ? inv?tes i eder.?

017:022 Och han sade till l?jungarna: 'Den tid skall komma, d?I g?na skullen vilja se en av M?nniskosonens dagar, men I skolen icke f? det.

017:023 V?r skall man d?s?ga till eder: 'Se d?r ? han', eller: 'Se h?r ? han'; men g?n icke dit, och l?pen icke d?refter.

017:024 Ty s?som ljungelden, n?r den ljungar fram, lyser fr?n himmelens ena ?nda till den andra, s?skall det vara med M?nniskosonen p? hand dag.

017:025 Men fr?st m?ste han lida mycket och bliva f?rkastad av detta sl?kte.

017:026 Och s?som det skedde p?Noas tid, s?skall det ock ske i M?nniskosonens dagar:

017:027 m?nniskorna ?o och drucko, m?n togo sig hustrur, och hustrur g?vos ? m?n, ?nda till den dag d?Noa gick in i arken; d?kom floden och f?rgjorde dem allasammans.

017:028 Likaledes, s?som det skedde p?Lots tid: m?nniskorna ?o och drucko, k?pte och s?rde, planterade och byggde,

017:029 men p?den dag d?Lot gick ut fr?n Sodom regnade eld och svavel ned fr?n himmelen och f?rgjorde dem allasammans,

017:030 alldeles p?samma s?tt skall det ske den dag d?M?nniskosonen uppenbaras.

017:031 Den som den dagen ? p?taket och har sitt bohag inne i huset, han m?icke stiga ned f?r att h?mta det; ej heller m?den som ? ute p?marken v?nda tillbaka.

017:032 Kommen ih?g Lots hustru.

017:033 Den som st?r efter att vinna sitt liv, han skall mista det; men den som mister det, han skall r?dda det.

017:034 Jag s?ger eder: Den natten skola tv?ligga i samma s?ng; den ene skall bliva upptagen, den andre skall l?mnas kvar.

017:035 Tv?kvinnor skola mala tillhopa; den ena skall bliva upptagen, den andra skall l?mnas kvar.?

017:036 D?fr?gade de honom: 'Var d?, Herre?? Han svarade dem: 'D?r den d?da kroppen ?, dit skola ock rovf?glarna f?rsamla sig.?

018:001 Och han framst?lde f?r dem en liknelse, f?r att l?ra dem att de alltid borde bedja, utan att f?rtr?ttas.

018:002 Han sade: 'I en stad fanns en domare som icke fruktade Gud och ej heller hade fr?syn f?r n?gon m?nniska.

018:003 I samma stad fanns ock en ?nka som ?ter och ?ter kom till honom och sade: 'Skaffa mig r?tt av min motpart.'

018:004 Till en tid ville han icke. Men omsider sade han vid sig sj?v: 'Det m?nu vara, att jag icke fruktas Gud och ej heller har fr?syn f?r n?gon m?nniska;

018:005 likv?, eftersom denna ?nka ? mig s?besv?rlig, vill jag ?nd? skaffa henne r?tt, f?r att hon icke med sina ideliga bes?k skall alldeles pina ut mig.?'

018:006 Och Herren tillade: 'H?ren vad den or?ttf?rdige domaren h?

säger.

018:007 Skulle du Gud icke skaffa rätt åt sina utvalda, som ropa till honom dag och natt, och skulle han icke hava tillämod med dem?

018:008 Jag säger eder: Han skall snart skaffa dem rätt. Men skall vi Människosonen, när han kommer, finna tro här på jorden??

018:009 Ytterligare framstälde han denna liknelse för somliga som förtristade på sig själva och menade sig vara rättfärdiga, under det att de föraktade andra:

018:010 Två män gingo upp i helgedomen för att bedja; den ene var en farisö och den andre en publikan.

018:011 Farisöen trädde fram och bad sig själv: 'Jag tackar dig, Gud, för att jag icke är såsom andra människor, rövare, orättfärdiga, äktenskapsbrytare, ej heller såsom denne publikan.

018:012 Jag fastar två gånger i veckan; jag giver tionde av allt vad jag förvärfvar.'

018:013 Men publikanen stod långt borta och ville icke ens lyfta sina ögon upp mot himmelen, utan slog sig för sitt bröst och sade: 'Gud, misskunda dig över mig syndare.'--

018:014 Jag säger eder: Denne gick hem igen rättfärdig mer än den andre. Ty var och en som upphöjer sig, han skall bliva förnedrad, men den som förnedrar sig, han skall bliva upphöjd.?

018:015 Man bar fram till honom också späda barn, för att han skulle röra vid dem; men när hans lärjungar sågo detta, visade de bort dem.

018:016 De kallade Jesus barnen till sig, i det han sade: Låt barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike här sådana till.

018:017 Sannerligen säger jag eder: Den som icke tager emot Guds rike såsom ett barn, han kommer aldrig ditin.?

018:018 Och en förhetsperson frågade honom och sade: 'Gode Mästare, vad skall jag göra för att få evigt liv till arvedel??

018:019 Jesus sade till honom: 'Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud allena.

018:020 Buden känner du: 'Du skall icke begå äktenskapsbrott', 'Du skall icke dröpa', 'Du skall icke stjäla', 'Du skall icke böra falskt vittnesbörd', 'Hedra din fader och din moder.'?

018:021 De svarade han: 'Allt detta har jag hållit från min ungdom.?

018:022 När Jesus hördet detta, sade han till honom: 'Ett återstår dig ännu: såj allt vad du äger och dela ut åt de fattiga; du skall du få en skatt i himmelen. Och kom sedan och följ mig.?

018:023 Men när han hördet detta, blev han djupt bedrövad, ty han var mycket rik.

018:024 De nu Jesus såg huru det var med honom, sade han: 'Huru svårt är det icke för dem som hava penningar att komma in i Guds rike!

018:025 Ja, det är lättare för en kamel att komma in genom ett nålsöga, än för den som är rik att komma in i Guds rike.?

018:026 De sade de som hördet detta: 'Vem kan då bliva fräst??

018:027 Men han svarade: 'Vad som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.?

018:028 De sade Petrus: 'Se, vi hava förgevit allt som var värt och hava följt dig.?

018:029 Han svarade dem: 'Sannerligen säger jag eder: Ingen som för Guds rikets skull har förgevit hus, eller hustru, eller bröder, eller följdrar eller barn,

018:030 ingen sådan finnes, som icke skall mångfaldigt igen redan här i tiden, och i den tillkommande tidsådern evigt liv.?

018:031 Och han tog till sig de tolv och sade till dem: "Se, vi gå nu upp till Jerusalem, och allt skall fullbordas, som genom profeterna är skrivet om Människosonen.

018:032 Ty han skall bli avlämnad i hedningarna och bli begädd och skymfad och bespottad,

018:033 och de skola gissla honom och döda honom; men på tredje dagen skall han uppstå igen.?"

018:034 Och de förstodo intet härav; ja, detta som han talade var dem så frödot, att de icke fattade vad som sades.

018:035 Då han nu nalkades Jeriko, hörde sig att en blind man satt vid vägen och tiggde.

018:036 När denne hörde en hop människor gå där fram, frågade han vad det var.

018:037 Och man omtalade för honom att det var Jesus från Nasaret som kom på vägen.

018:038 Då ropade han och sade: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig.?"

018:039 Och de som gingo framför tillsade honom strängeligen att han skulle tåga; men han ropade ännu mycket mer: "Davids son, förbarma dig över mig.?"

018:040 Då stannade Jesus och bjöd att mannen skulle ledas fram till honom. Och när han hade kommit fram, frågade han honom:

018:041 "Vad vill du att jag skall göra dig?? Han svarade: "Herre, låt mig få min syn.?"

018:042 Jesus sade till honom: "Hav din syn; din tro har hjälpt dig.?"

018:043 Och strax fick han sin syn och följde honom och prisade Gud. Och allt folket som såg detta lovade Gud.

019:001 Och han kom in i Jeriko och gick fram genom staden.

019:002 Där fanns en man, vid namn Sackeus, som var förman för publikanerna och en rik man.

019:003 Denne ville gärna veta vem som var Jesus och ville se honom, men han kunde det icke för folkets skull, ty han var liten till växt.

019:004 Då skyndade han i förväg och steg upp i ett mulbärsfikonträd för att få se honom, ty han skulle komma den vägen fram.

019:005 När Jesus nu kom till det stället, såg han upp och sade till honom: "Sackeus, skynda dig ned, ty i dag måste jag gå i ditt hus.?"

019:006 Och han skyndade sig ned och tog emot honom med glädje.

019:007 Men alla som sågo det knorrade och sade: "Han har gått in för att gå i hus hos en syndare.?"

019:008 Men Sackeus trädde fram och sade till Herren: "Herre, hvarften av mina gådelar giver jag nu åt de fattiga; och om jag har utkrävt för mycket av någon, så giver jag fyradubbelt igen.

019:009 Och Jesus sade om honom: "I dag har frönsning vederfarits detta hus, eftersom också han är en Abrahams son.

019:010 Ty Människosonen har kommit för att uppsöka och frösa det som var förlorat.?"

019:011 Medan de hörde härpå, framstälde han ytterligare en liknelse, eftersom han var nära Jerusalem och de nu menade att Guds rike strax skulle uppenbaras.

019:012 Han sade alltså: "En man av förnämlig släkt tänkte fara bort till ett avlägset land för att utverka åt sig konungslig värdighet; sedan skulle han komma tillbaka.

019:013 Och han kallade till sig tio sin tjänare och gav dem tio pund

- och sade till dem: 'Förvalten dessa, till dess jag kommer tillbaka.'
- 019:014 Men hans landsmän hatade honom och sökte, efter hans avfärd, förstad en beskickning och lät säga: 'Vi vilja icke att denne skall bliva konung över oss.'
- 019:015 När han sedan kom tillbaka, efter att hava utverkat för sig den konungsliga värdigheten, lät han kalla till sig de tjänare för vilka han hade givit penningarna, ty han ville veta vad var och en genom sin förvaltning hade förvärvat.
- 019:016 Därför kom den förste fram och sade: 'Herre, ditt pund har givit i vinst tio pund.'
- 019:017 Han svarade honom: 'Rätt så, du gode tjänare! Eftersom du har varit trogen i en mycket ringa sak, skall du för makt och myndighet över tio städer.'
- 019:018 Därefter kom den andre i ordningen och sade: 'Herre, ditt pund har avkastat fem pund.'
- 019:019 Därför sade han jämväl till denne: 'Så vare också du satt över fem städer.'
- 019:020 Och den siste kom fram och sade: 'Herre, se här för ditt pund; jag har haft det förvarat i en duk.'
- 019:021 Ty jag fruktade för dig, eftersom du för en sträng man; du vill taga upp vad du icke har lagt ned, och skädda vad du icke har sått.'
- 019:022 Han sade till honom: 'Efter dina egna ord vill jag döma dig, du onde tjänare. Du visste alltså att jag för en sträng man, som vill taga upp vad jag icke har lagt ned, och skädda vad jag icke har sått?'
- 019:023 Varför satte du därför icke in mina penningar i en bank? Därför hade jag, när jag kom hem, fått uppbära dem med ränta.'
- 019:024 Och han sade till dem som stodo vid hans sida: 'Tagen ifrån honom hans pund, och given det för den som har de tio punden.'
- 019:025 De sade till honom: 'Herre, han har ju redan tio pund.'
- 019:026 Han svarade: 'Jag säger eder: Var och en som har, för honom skall varda givet; men den som icke har, från honom skall tagas också det han har.'
- 019:027 Men dessa mina ovänner, som icke ville hava mig till konung över sig, försen dem hit huggen ned dem här inför mig.'
- 019:028 Sedan Jesus hade sagt detta, gick han framför de andra upp mot Jerusalem.
- 019:029 När han därnalkades Betfage och Betania, vid det berg som kallas Oljeberget, sökte han förstad två av lärjungarna
- 019:030 och sade: 'Gå in i byn som ligger här mitt framför. Och när I kommen ditin, skolen I finna en äsnepåse stödd för bunden, som ingen människas någonsin har suttit på, läs den och försen den hit.'
- 019:031 Och om någon frögar eder varför I läs den skolen I svara så: 'Herren behöver den.'
- 019:032 Och de som hade blivit utsända gingo förstad och funno det såsom han hade sagt dem.
- 019:033 Och när de läs försen, frågade någon dem: 'Varför läs I försen??'
- 019:034 De svarade: 'Herren behöver den.'
- 019:035 Och de försen försen till Jesus och lade sina mantlar på den och lät Jesus sitta sig därövanpå.
- 019:036 Och där han förddades fram bredde de ut sina mantlar under honom på vägen.
- 019:037 Och där han var när foten av Oljeberget, begynte hela

I tjugaskaran i sin glädje att med hög röst lova Gud för alla de kraftgärningar som de hade sett;
019:038 och de sade:

Önskad vare han som kommer, konungen, i Herrens namn. Frid vare i himmelen och nå i himlen!
019:039 Och några farisäer som voro med i folkhopen sade till honom: Mästare, förbjud dina lärjungar att ropa så??
019:040 Men han svarade och sade: Jag säger eder: Om dessa tiga, skola stenarna ropa.?

019:041 Då han nu kom närmare och fick se staden, begynte han gråta över den
019:042 och sade: Ö att du i dag hade insett, också du, vad din frid tillhåller! Men nu är det fördolet för dina ögon.
019:043 Ty den tid skall komma över dig, då dina fiender skola omgiva dig med belägringsvall och innesluta dig och tränga dig på alla sidor.
019:044 Och de skola slå ned dig till jorden, tillika med dina barn, som är i dig, och skola icke lämna kvar i dig sten på sten, därför att du icke aktade på den tid då du var sakt.
019:045 Och han gick in i helgedomen och begynte driva ut dem som sådde därinne;
019:046 och han sade till dem: Det är skrivet: 'Och mitt hus skall vara ett böhhus.' Men I haven gjort det till en råvarkula.
019:047 Och han undervisade var dag i helgedomen. Och översteprästerna och de skriftlärdade och folkets främste män sökte efter tillfälle att förgöra honom;
019:048 men de kunde icke finna någon utväg därtill, ty allt folket höll sig till honom och höjde honom.

020:001 Och en dag, då han undervisade folket i helgedomen och förkunnade evangelium, trädde översteprästerna och de skriftlärdade, tillika med de äldste, fram
020:002 och talade till honom och sade: Säg oss, med vad myndighet gör du detta? Och vem är det som har rivit dig sådan myndighet??
020:003 Han svarade och sade till dem: Också jag vill ställa en fråga till eder; svaren mig på den.
020:004 Johannes' dödelse, var den från himmelen eller från människor??
020:005 Då överlade de med varandra och sade: Om vi svara: 'Från himmelen' så frögar han: 'Varför trodden I honom då icke?'
020:006 Men om vi svara: 'Från människor', då kommer allt folket att stena oss, ty de är förvissade om att Johannes var en profet.
020:007 De svarade alltså att de icke visste varifrån den var.
020:008 Då sade Jesus till dem: Säg mig icke heller jag eder med vad myndighet jag gör detta.
020:009 Och han framställde för folket denna liknelse: En man planterade en vingård och lejde ut den åt vingårdsmännen och för utrikes för lång tid.
020:010 När sedan rätta tiden var inne, sånde han en tjänare till vingårdsmännen, för att de åt denne skulle lämna någon del av vingårdens frukt. Men vingårdsmännen misshandlade honom och låto honom gå tomhänt bort.
020:011 Ytterligare sånde han en annan tjänare. Också honom misshandlade och skymfades de och låto honom gå tomhänt bort.
020:012 Ytterligare sånde han en tredje. Men också denne slog de blodig och drevo bort honom.
020:013 Då sade vingårdens herre: 'Vad skall jag göra? Jo, jag vill sånda min älskade son; för honom skola de vänta på frukt.'

020:014 Men när vingårdsmannen fingo se honom, överlade de med varandra och sade: 'Denne är arvingen; låt oss dröpa honom, för att arvet må bli vårt.'

020:015 Och de följde honom ut ur vingården och dröpte honom. 'Vad skall nu vingårdens herre göra med dem?'

020:016 Jo, han skall komma och förgöra de vingårdsmännen och låmna vingården åt andra. 'När de höjde detta, sade de: 'Bort det!'

020:017 Detsåg han på dem och sade: 'Vad betyder detta skriftens ord:

'Den sten som byggningsmännen fökastade, den har blivit en hörnsten?'

020:018 Var och en som faller på den stenen, han skall bli krossad; men den som stenen faller på, honom skall den söndersmala.'

020:019 Och de skriftlärde och översteprästerna hade gärna velat i samma stund gripa honom, men de fruktade för folket. Ty de förstodo att det var om dem som han hade talat i denna liknelse.

020:020 Och de vaktade på honom och sönde ut några som försämligen skulle låsa sig vara rättsinniga män, för att dessa skulle förga honom genom något hans ord, så att de skulle kunna överlämna honom åt överheten, i landshövdingens vård.

020:021 Dessa frågade honom och sade: 'Mästare, vi veta att du talar och undervisar rätt och icke har anseende till personen, utan låt om Guds väg vad sant är.

020:022 Är det lovligt för oss att ge kejsaren skatt, eller är det icke lovligt?'

020:023 Men han märkte deras illfundighet och sade till dem:

020:024 'Låt mig se en penning. Vems bild och överskrift bär den?? De svarade: 'Kejsarens.'

020:025 Detsade han till dem: 'Given alltså kejsaren vad kejsaren tillhör, och Gud vad Gud tillhör?'

020:026 Och de förmodade icke förga honom genom något hans ord inför folket, utan förundrade sig över hans svar och teo.

020:027 Därefter trädde några sadducéer fram och ville påstå att det icke gaves någon uppståndelse. Dessa frågade honom

020:028 och sade: 'Mästare, Moses har givit oss den föreskriften, att om någon har en broder som är gift, men dör barnlös, så skall han taga sin broders hustru till äkta och skaffa avkomma åt sin broder.

020:029 Nu voro här sju bröder. Den förste tog sig en hustru, men dog barnlös.

020:030 Detsog den andre i ordningen henne

020:031 och därefter den tredje; sammalunda alla sju. Men de dogo alla, utan att någon av dem låmnade barn efter sig.

020:032 Slutligen dog ock hustrun.

020:033 Vilken av dem skall då vid uppståndelsen fökvinnan till hustru? De hade ju alla sju tagit henne till hustru.'

020:034 Jesus svarade dem: 'Med den nuvarande tidsålderns barn är det så, att män taga sig hustrur, och hustrur givas åt män;

020:035 men de som bli aktade världiga att födel i den nya tidsåldern och i uppståndelsen frän de döda, med dem är det så, att varken män tag sig hustrur, eller hustrur givas män.

020:036 De kunna ju ej heller mer då ty de är lika änglarna och är, Guds söner, eftersom de hava blivit delaktiga av uppståndelsen.

020:037 Men att de döda uppstå, det har ock Moses, på det ställe där det talas om tränbuschen, givit till känna, när han kallar Herren 'Abrahams Gud och Isaks Gud och Jakobs Gud';

020:038 Och han är en Gud icke för döda, utan för levande, ty för honom

leva alla.?

020:039 D? svarade n?gra av de skriftl?rde och sade: 'M?stare, du har talat r?tt.?

020:040 De dristade sig n?mligen icke att vidare st?lla n?gon fr?ga p? honom.

020:041 Men han sade till dem: 'Huru kan man s?ga att Messias ? Davids son?

020:042 David sj?lv s?ger ju i Psalmernas bok:

Herren sade till min herre: S?tt dig p? min h?gra sida,
020:043 till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall.'

020:044 David kallar honom allts?'herre'; huru kan han d?vara hans son??

020:045 Och han sade till sina l?rjungar, s?att allt folket h?rde det:

020:046 'Tagen eder till vara f?r de skriftl?rde, som g?rna g?omkring i fotsida kl?der och g?rna vilja bliva h?rsade p?torgen och g?rna sitta fr?mst i synagogorna och p?de fr?msta platserna vid g?stabuden--

020:047 detta under det att de utsuga ?nkors hus, medan de f?r syns skull h?la l?nga baner. Del skola f?en dess h?rdare dom.?

021:001 Och n?r han s?g upp, fick han se huru de rika lade ned sina g?vor i offerkistorna.

021:002 D?rvid fick han ock se huru en fattig ?nka lade ned tv?sk?rvar.

021:003 D?sade han: 'Sannerligen s?ger jag eder: Denna fattiga ?nka lade dit mer ?n alla de andra.

021:004 Ty det var av sitt ?verfl?d som alla dessa lade ned n?got bland g?vorna, men hon lade dit av sitt armod allt vad hon hade i sin ?go.?

021:005 Och d?n?gra talade om helgedomen, huru den var uppf?rd av h?rliga stenar och prydd med helgedomssk?nker, sade han:

021:006 'Dagar skola komma, d?av allt detta som I nu sen icke skall l?mnas sten p?sten, utan allt skall bliva nedbrutet.?

021:007 D?fr?gade de honom och sade: 'M?stare, n?r skall detta ske? Och vad bliver tecknet till att tiden ? inne, d?detta kommer att ske??

021:008 Han svarade: 'Sen till, att I icke bliven f?rvillade. Ty m?nga skola komma under mitt namn och s?ga: 'Det ? jag' och: 'Tiden ? n?ra'. Men f?rj?n dem icke.

021:009 Och n?r I f?n h?ra krigslarm och upprorslarm, s?bliven icke f?rf?rade; ty s?dant m?ste f?rst komma, men d?rmed ? icke strax ?nden inne.?

021:010 D?refter sade han till dem: 'Folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike;

021:011 och det skall bliva stora jordb?vningar, s?ock hungersn?d och farsoter p?den ena orten efter den andra, och skr?cksyner skola visa sig och stora tecken p?himmelen.

021:012 Men f?re allt detta skall man gripa eder, man skall f?rf?ja eder och draga eder inf?r synagogorna och s?tta eder i f?ngelse och f?ra eder fram inf?r konungar och landsh?vdingar, f?r mitt namns skull.

021:013 S?skolen I f?tillf?le att framb?ra vittnesb?rd.

021:014 M?rken d?r?r noga att I icke f?rut m?n g?ra eder bekymmer f?r huru I skolen f?rsvara eder.

021:015 Ty jag skall giva eder s?dana ord och s?dan vishet, att ingen av edra vedersakare skall kunna st?emot eller s?ga n?got emot.

021:016 I skolen bliva frödda till och med av fröddrar och bröder och frönder och vänner; och somliga av eder skall man döda.

021:017 Och i skolen bliva hatade av alla för mitt namns skull.

021:018 Men icke ett hår på edra huvuden skall gå förlorat.

021:019 Genom att vara ständaktiga skolen i vinna edra själar.

021:020 Men när i förhållande se Jerusalem omringas av krigshärlar, då skolen i veta att dess fördömdelse är nära.

021:021 Därför de som är i Judeen fly bort till bergen, och de som är inne i staden måste dra ut dörrarna och de som är ute på landsbygden måste gå ditin.

021:022 Ty detta är en människans tid, då allt som är skrivet skall uppfyllas.

021:023 Ve dem som är havande, eller som giva di på den tiden! Ty stor nöd skall komma i landet, och en vredesdom över detta folk.

021:024 Och de skola falla för svärdsegg och bliva bortförda i fångenskap till allahanda hednafolk; och Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess att hedningarnas tider är fullbordade.

021:025 Och tecken skola ske i solen och månen och i stjärnorna, och på jorden skall ängest komma över folken, och de skola strödlåsa vid havets och bergarnas dör,

021:026 då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola biva.

021:027 Och då skall man säga 'Människosonen komma i en sky', med stor makt och höglighet.

021:028 Men när detta begynner ske, då måste i resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då kallas eder förlösning.

021:029 Och han framställde för dem en liknelse: 'Sen på fikontret och på alla andra träd.

021:030 När i förhållande se att de skjuta knopp, då veten i av eder själva att sommaren redan är nära.

021:031 Likaså, när i sen detta ske, då kunnen i ock veta att Guds rike är nära.

021:032 Sannerligen säger jag eder: Detta släkte skall icke förgås, för när allt detta sker.

021:033 Himmel och jord skola förgås, men mina ord skola aldrig förgås.

021:034 Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan fryngas av omätlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförutväntat;

021:035 ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare.

021:036 Men vaken alltjämt, och bedjen att i må kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå inför Människosonen.

021:037 Och han undervisade om dagarna i helgedomen, men om aftnarna gick han ut till det berg som kallas Oljeberget och stannade där över natten.

021:038 Och allt folket kom bittida om morgonen till honom i helgedomen för att höra honom.

022:001 Det osyrade brödet högtid, som ock kallas påsk, var nu nära.

022:002 Och översteprästerna och de skriftlärde sökte efter tillfälle att råja honom ur vägen. De fruktade nämligen för folket.

022:003 Men Satan för in i Judas, som kallades Iskariot, och som var en av de tolv.

022:004 Denne gick bort och talade med översteprästerna och befälhavarna

för tempelvakten om huru han skulle överlämna honom åt dem.
022:005 D?blevo de glada och förklarade sig villiga att giva honom en summa penningar.
022:006 Och han gick in på deras anbud och sökte sedan efter något tillfälle att föräda honom åt dem, utan att någon folkskockning uppstod.
022:007 S?kom nu den dag i det osyrad brödet h?gtid, d?man skulle slakta påskalammet.
022:008 D?s?nde han ?stad Petrus och Johannes och sade: ?G?n ?stad och reden till åt oss, s?att vi kunna ?ta påskalammet.?
022:009 De fr?gade honom: Var vill du att vi skola reda till det??
022:010 Han svarade dem: N? I kommen in i staden, skolen I m?ta en man som b?r en kruka vatten. F?jen honom till det hus d?r han g?r in.
022:011 Och s?gen till husbonden i det huset: 'M?staren fr?gar dig: Var finnes h?rb?ret d?r jag skall ?ta påskalammet med mina l?jungar?'
022:012 D?skall han visa eder en stor sal i ?vre v?ningen, ordnad för m?tid; reden till d?r.?
022:013 Och de gingo ?stad och funno det s?som han hade sagt dem; och de redde till påskalammet.
022:014 Och n?r stunden var inne, lade han sig till bords, och apostlarna med honom.
022:015 Och han sade till dem: ?Jag har h?geligen ?stundat att ?ta detta påskalammet med eder, för?n mitt lidande begynner;
022:016 ty jag s?ger eder att jag icke mer skall fira denna h?gtid, för?n den kommer till fullbordan i Guds rike.?
022:017 Och han l?r giva sig en kalk och tackade Gud och sade: ?Tagen detta och delen eder emellan;
022:018 ty jag s?ger eder att jag h?refter icke, för?n Guds rike kommer, skall dricka av det som kommer från vintr?d.?
022:019 Sedan tog han ett br?d och tackade Gud och br?t det och gav åt dem och sade: ?Detta ?r min lekamen, som varder utgiven för eder. G?ren detta till min ?minnelse.?
022:020 Sammalunda tog han ock kalken, efter m?tiden, och sade: ?Denna kalk ?r det nya förbundet, i mitt blod, som varder utgjutet för eder.
022:021 Men se, den som för?der mig, hans hand ?r med mig på bordet.
022:022 Ty M?hniskosonen skall g? bort, s?som frut ?r best?mt; men ve den m?hniska genom vilken han bliver för?dd!?
022:023 Och de begynte tala med varandra om vilken av dem det v? kunde vara som skulle g?ra detta.
022:024 En tvist uppstod ock mellan dem om vilken av dem som skulle r?knas för den st?rste.
022:025 D?sade han till dem: ?Konungarna upptr?da mot sina folk s?som h?skare, och de som hava myndighet ?ver folken l?ta kalla sig 'n?dige herrar'.
022:026 Men s? ?r det icke med eder; utan den som ?r st?rst bland eder, han vare s?som den yngste, och den som ?r den f?n?mste, han vare s?som en tj?nare.
022:027 Ty vilken ?r st?rre: den som ligger till bords eller den som tj?nar? ?r det icke den som ligger till bords? Och likv? ?r jag h?r ibland eder s?som en tj?nare.--
022:028 Men I ?ren de som hava förblivit hos mig i mina pr?vningar;
022:029 och s?som min Fader har ?verl?tit konungslig makt åt mig, s? ?verl?ter jag likadan makt åt eder,

022:030 s?att I skolen f? ?ta och dricka vid mitt bord i mitt rike och sitta p?troner s?som domare ?ver Israels tolv sl?kter.

022:031 Simon, Simon! Se, Satan har beg?tt att f?eder i sitt v?ld, f? att kunna s?lla eder s?som vete;

022:032 men jag har bett f? dig, att din tro icke m?bliva omintet. Och n? du en g?ng har omv?nt dig, s?styrk dina br?der.?

022:033 D?sade han till honom: ?Herre, jag ? redo att med dig b?de g? i f?ngelse och g?i d?den.?

022:034 Men han svarade: ?Jag s?ger dig, Petrus: I dag skall icke hanen gala, f?r? du tre g?nger har f?nekat mig och sagt att du icke k?nner mig.?

022:035 Ytterligare sade han till dem: ?N? jag s?hde eder ?stad utan penningpung, utan r?nzel, utan skor, icke fattades eder d? n?got?? De svarade: ?Intet.?

022:036 D?sade han till dem: ?Nu ?er m?den som har en penningpung taga den med sig, och den som har en r?nzel, han g?re sammalunda; och den som icke har n?got sv?rd, han s?je sin mantel och k?pe sig ett s?dant.

022:037 Ty jag s?ger eder att p?mig m?ste fullbordas detta skriftens ord: 'Han blev r?knad bland og?ningsm?n'. Ja, det som ? f?utsagt om mig, det g? nu i fullbordan?

022:038 D?sade de: ?Herre, se h? ?ro tv?sv?rd.? Han svarade dem: ?Det ? nog.?

022:039 Och han gick ut och begav sig till Oljeberget, s?som hans sed var; och hans l?jungar f?jde honom.

022:040 Men n? han hade kommit till platsen, sade han till dem: ?Bedjen att I icke m?n komma i frestelse.?

022:041 Sedan gick han bort ifr?n dem, vid pass ett stenkast, och f?ll ned p?sina kn?n och bad

022:042 och sade: ?Fader, om det ? din vilja, s?tag denna kalk ifr?n mig. Dock, ske icke min vilja, utan din.?

022:043 D?visade sig f? honom en ?ngel fr?n himmelen, som styrkte honom.

022:044 Men han hade kommit i sv? ?ngest och bad allt ivrigare, och hans svett blev s?som blodsdroppar, som f?lo ned p?jorden.

022:045 N? han sedan stod upp fr?n b?nen och kom tillbaka till l?jungarna, fann han dem insomnade av bedr?velse.

022:046 D?sade han till dem: ?Varf? soven I? St?n upp, och bedjen att I icke m?n komma i frestelse.?

022:047 Och se, medan han ?nnu talade, kom en folkskara; och en av de tolv, den som hette Judas, gick framf? dem. Och han tr?dde fram till Jesus f? att kyssa honom.

022:048 Men Jesus sade till honom: ?Judas, f?r?der du M?niskosonen med en kyss??

022:049 D?nu de som voro med Jesus s?go vad som var p?f?rde, fr?gade de: ?Herre, skola vi hugga till med sv?rd??

022:050 Och en av dem h?gg till ?versteprestens tj?nare och h?gg s?av honom h?gra ?at.

022:051 D?svarade Jesus och sade: ?L?ten det g?s?I?ngt.? Och han r?rde vid hans ?a och helade honom.

022:052 Sedan sade Jesus till dem som hade kommit emot honom, till ?verstepresterna och bef?havarna f? tempelvakten och de ?ldste: ?S?som mot en r?vare haven I g?tt ut med sv?rd och stavar.

022:053 Fast?n jag var dag har varit med eder i helgedomen, haven I icke

ströckt ut edra händer emot mig men detta är eder stund, och nu råder människets makt.

022:054 Sögrepo de honom och förde honom till stad in i översteprästens hus. Och Petrus följde efter på avstånd.

022:055 Och de tände upp en eld mitt på gården och satte sig där tillsammans, och Petrus satte sig ibland dem.

022:056 Men en tjänstekvinna, som fick se honom, där han satt vid elden förste honom på honom och sade: Också denne var med honom.

022:057 Men han nekade och sade: Kvinna, jag känner honom icke.

022:058 Kort därefter fick en annan, en av mannen, se honom och sade: Också du är en av dem? Men Petrus svarade: Nej, det är jag icke.

022:059 Vid pass en timme därefter kom en annan som bedyrade och sade: Förvisso var också denne med honom; han är ju ock en galiläa?

022:060 Därsvarade Petrus: Jag förstär icke vad du menar. Och i detsamma, medan han ännu talade, gol hanen.

022:061 Därvid Herrens sig om och såg på Petrus; och Petrus kom därpå Herrens ord, huru han hade sagt till honom: För när hanen i dag har galit, skall du tre gånger förneka mig?

022:062 Och han gick ut och grät bitterligen.

022:063 Och de män som höll Jesus följden begabbade honom och misshandlade honom.

022:064 De höjde över honom och frågade honom och sade: Profetera: vem var det som slog dig??

022:065 Många andra smädliga ord talade de ock mot honom.

022:066 Men när det blev dag, församlade sig folkets äldste, överstepräster och skrifvare, och läto föra honom inför sitt Stora råd

022:067 och sade: Är du Messias, så säg oss det? Men han svarade dem: Om jag säger eder det, så tron I det icke.

022:068 Och om jag frågar, så svaren I icke.

022:069 Men här efter skall Människosonen sitta på den gudomliga Maktens högra sida?

022:070 Där sade de alla: Är du Guds Son?? Han svarade dem: Ja säger det själva, att jag är det?

022:071 Där sade de: Vad behöva vi mer något vittnesbörd? Vi hava ju själva nu hört det av hans egen mun?

023:001 Och de stodo upp, hela hopen, och förde honom till Pilatus.

023:002 Där begynte de anklaga honom och sade: Vi hava funnit att denne man föleder vårt folk och vill förhindra att man giver kejsaren skatt, och att han säger sig vara Messias, en konung?

023:003 Där frågade Pilatus honom och sade: Är du judarnas konung?? Han svarade honom och sade: Du säger det själv?

023:004 Men Pilatus sade till översteprästerna och till folket: Jag finner intet brottsligt hos denne man?

023:005 Där blevo de ännu ivrigare och sade: Han uppviglar med sin lära folket i hela Judeen, allt ifrån Galileen och ända hit?

023:006 När Pilatus hördet detta, frågade han om mannen var från Galileen.

023:007 Och därhan fick veta att han var från det land som lydde under Herodes' värd, såndet han honom bort till Herodes, som under dessa dalar också var i Jerusalem.

023:008 När Herodes fick se Jesus, blev han mycket glad, ty han hade

sedan I?ng tid velat se honom; han hade n?mligen h?tt talas om honom, och han hoppades nu att f?se honom g?ra n?got tecken.

023:009 Men fast?n han st?lde ganska m?nga fr?gor p? Jesus, svarade denne honom intet.

023:010 Och ?verstepr?sterna och de skriftl?rde stodo d?r och anklagade honom h?ftigt.

023:011 Men Herodes och hans krigsfolk bem?tte honom med fr?akt och begabbade honom; och sedan de hade satt p? honom en lysande kl?dnad, s?nde de honom tillbaka till Pilatus.

023:012 Och Herodes och Pilatus blevo den dagen v?nner med varandra; F?rut hade n?mligen dem emellan r?tt ov?nskap.

023:013 Sedan kallade Pilatus tillhopa ?verstepr?sterna och r?dsherrarna och folket

023:014 och sade till dem: ?I haven f?tt till mig denne man och sagt att han f?rleder folket; och jag har nu i eder n?varo anst?lt ranns?kning med honom, men icke funnit honom skyldig till n?got av det som I anklagen honom f?r.

023:015 Och ej heller Herodes har funnit honom skyldig; han har ju s?nt honom tillbaka till oss. I sen allts? att denne icke har gjort n?got som f?rtj?nar d?den.

023:016 D?ff? vill jag giva honom I?s, medan jag har tuktat honom.?

023:018 D?skriade hela hopen och sade: ?Hav bort denne, och giv oss Barabbas I?s.?

023:019 (Denne man hade blivit kastad i f?ngelse p? grund av ett upplopp, som hade ?gt rum i staden, och f?r ett dr?ps skull.)

023:020 ?er talade Pilatus till dem, ty han ?nskade att kunna giva Jesus I?s.

023:021 Men de ropade emot honom: ?Korsf?st, korsf?st honom!?

023:022 D?talade han till dem f?r tredje g?ngen och fr?gade: ?Vad ont har denne d?gjort? Jag har icke funnit honom skyldig till n?got som f?rtj?nar d?den D?ff? vill jag giva honom I?s, sedan jag har tuktat honom.?

023:023 Men de I?go ?ver honom med h?ga rop och beg?rde att han skulle I?ta korsf?sta honom; och deras rop blevo honom ?verm?ktiga.

023:024 D?d?mde Pilatus att s?skulle ske, som de beg?rde.

023:025 Och han I?sgav den man de beg?rde, den som hade blivit kastad i f?ngelse f?r upplopp och dr?p; men Jesus utl?mnade han, f?r att med honom skulle ske efter deras vilja.

023:026 N?r de sedan f?rde bort honom, fingo de fatt en man, Simon fr?n Cyrene, som kom utifr?n marken; p? honom lade de korset, f?r att han skulle b?ra det efter Jesus.

023:027 Men en stor hop folk f?jde med honom, bland dem ocks?kvinnor som j?mrade sig och gr?to ?ver honom.

023:028 D?v?nde Jesus sig om till dem och sade: ?I Jerusalems d?ttrar, gr?ten icke ?ver mig, utan gr?ten ?ver eder sj?lva och ?ver edra barn.

023:029 Ty se, den tid skall komma, d?man skall s?ga: 'Saliga ?ro de ofruktsamma, de moderliv som icke hava f?tt barn, och de br?st som icke hava givit di.'

023:030 D?skall man begynna s?ga till: bergen: 'Fallen ?ver oss', och till h?jderna: 'Skylen oss.'

023:031 Ty om han g?r s?med det friska tr?det, vad skall icke d?ske med det torra!?

023:032 J?mv? tv?andra, tv?og?rningsm?n, f?rdes ut f?r att avlivas tillika med honom.

023:033 Och när de hade kommit till den plats som kallades
Huvudskallen korsfäst de honom där, söck och tningsmännan,
den ene på högra sidan och den andre på vänstra.

023:034 Men Jesus sade. Fader, förlåt dem; ty de veta icke vad de göra.
Och de delade hans kläder mellan sig och kastade lott om dem.--

023:035 Men folket stod och såg därpå. Och jämväl rådsherrarna drevo
gäsk med honom och sade: Andra har han hjälpt; nu måste han hjälpa
sig själv, om han är Guds Smorde, den utvalde.?

023:036 Också krigsmännan gingo fram och begabbade honom och råkade
honom i tikvin

023:037 och sade: Är du judarnas konung, så hjälp dig själv.?

023:038 Men över honom hade man också satt upp en äverskrift: Denne är
judarnas konung.?

023:039 Och en av de ogätningarna som voro där upphögda smädade honom
och sade: Du är ju Messias; hjälp dig själv och oss.?

023:040 Dettillrättvisade honom den andre och svarade och sade:
Fruktar icke heller du Gud, du som är under samma dom?

023:041 Oss vederfares detta med all rätt, ty vi lida vad våra gätningar
äro värda, men denne man har intet ont gjort.?

023:042 Sedan sade han: Jesus, tänk på mig, när du kommer i ditt rike.?

023:043 Han svarade honom: Sannerligen säger jag dig: I dag skall du
vara med mig i paradiset.?

023:044 Det var nu omkring sjätte timmen; dök över hela landet ett
mörker, som varade ända till nionde timmen,

023:045 i det att solen miste sitt sken. Och följden i templet rannade
mitt itu.

023:046 Och Jesus ropade med hög röst och sade: Fader, i dina händer
befaller jag min ande. Och när han hade sagt detta, gav han upp
andan.

023:047 Men när hövitsmannen såg vad som skedde, prisade han Gud och
sade: Säkvar det denna verkligen en rättfärdig man!?

023:048 Och när allt folket, de som hade kommit tillsammans för att se
härpå, sågo vad som skedde, slogo de sig för bröstet och vände
hem igen.

023:049 Men alla hans vänner stodo på avstånd och sågo detta, bland dem
också några kvinnor, de som hade följt med honom från Galileen.

023:050 Nu var där en råds herre, vi namn Josef, en god och rättfärdig
man,

023:051 som icke hade samtyckt till deras rådslag och gätning. Han var
från Arimatea, en stad i Judeen; och han väntade på Guds rike.

023:052 Denne gick till Pilatus och utbad sig att få Jesu kropp.

023:053 Och han tog ned den och svepte den i en linneduk. Sedan lade han
den i en grav som var uthuggen i klippan, och där ännu ingen
hade varit lagd.

023:054 Det var det tillredelsedag, och sabbatsdagen begynte ingä.

023:055 Och de kvinnor, som med honom hade kommit från Galileen, följde
efter och sågo graven och sågo huru hans kropp lades ned där.

023:056 Sedan vände de hem igen och redde till vägluktande kryddor och
smäjljelse; men på sabbaten voro de stilla, efter lagens bud.

024:001 Men på första veckodagen kommo de, tidigt i själva
dagbräkningen, till graven med de vägluktande kryddor som de
hade tillrett.

024:002 Och de funno stenen vara bortvärtad från graven.

024:003 Dättingo de ditin, men funno icke Herren Jesu kropp.

024:004 När de nu icke visste vad de skulle tänka härpå, se, dätstodo

tv?man framf? dem i skinande kl?der.

024:005 Och de blevo f?skr?ckta och b?jde sina ansikten ned mot jorden. D?sade mannen till dem ?Varf? s?ken I den levande bland de d?da?

024:006 Han ? icke har, han ? uppst?nden. Kommen ih?g vad han talade till eder, medan han ?nu var i Galileen, huru han sade:

024:007 'M?niskosonen m?ste bliva ?verl?mnad i syndiga m?nskors h?nder och bliva korsf?st; men p?tredje dagen skall han uppst? igen.'?

024:008 D?kommo de ih?g hans ord.

024:009 Och de v?nde tillbaka fr?n graven och omtalade allt detta f?r de elva och f?r alla de andra.--

024:010 Kvinnorna voro Maria fr?n Magdala och Johanna och den Maria som var Jakobs moder. Och j?mv? de andra kvinnorna inst?mde med dem och sade detsamma till apostlarna.

024:011 Deras ord syntes dock f?r dessa vara l?st tal, och de trodde dem icke.

024:012 Men Petrus stod upp och skyndade till graven; och n? han lutade sig ditin s?g han d?r allenast linnebindlarna. Sedan gick han hem till sitt, uppfyllt av f?rundran ?ver det som hade skett.

024:013 Men tv? av dem voro samma dag stadda p?vandring till en by som hette Emmaus, och som l?g sextio stadiers v?g fr?n Jerusalem.

024:014 Och de samtalade med varandra om allt detta som hade skett.

024:015 Medan de nu samtalade och ?verlade med varandra, nalkades Jesus sj?v och gick med dem.

024:016 Men deras ?gon voro tillslutna, s?att de icke k?nde igen honom.

024:017 Och han sade till dem: ?Vad ? det I talen om med varandra, medan I g?r h??? D?stannade de och s?go bedr?vade ut.

024:018 Och den ene, som hette Kleopas, svarade och sade till honom: ?Du ? v? en fr?mling i Jerusalem, den ende som icke har h?rt vad d?r har skett i dessa dagar??

024:019 Han fr?gade dem: ?Vad d??? De svarade honom: ?Det som har skett med Jesus fr?n Nasaret, vilken var en profet, m?ktig i g?rningar och ord inf?r Gud och allt folket:

024:020 huru n?mligen v?ra ?verstepr?ster och r?dsherrar hava utl?mnat honom till att d?mas till d?den och hava korsf?st honom.

024:021 Men vi hoppades att han var den som skulle fr?lossa Israel. Och likv?, till allt detta kommer att det redan ? tredje dagen sedan detta skedde.

024:022 Men nu hava d?rj?mte n?gra av v?ra kvinnor gjort oss h?pna; ty sedan de bittida p?morgonen hade varit vid graven

024:023 och icke funnit hans kropp, kommo de igen och sade att de till och med hade sett en ?nglasyn, och ?nglarna hade sagt att han levde.

024:024 Och n? n?gra av dem som voro med oss gingo bort till graven, funno de det vara s?som kvinnorna hade sagt, men honom sj?v s?go de icke.?

024:025 D?sade han till dem: ?O, huru of?rst?ndiga ?ren I icke och tr?ghj?rtade till att tro p?allt vad profeterna hava talat!

024:026 M?ste icke Messias lida detta, f?r I att s?ing?i sin h?lighet??

024:027 Och han begynte att genomg?Moses och alla profeterna och uttydde f?r dem vad som i alla skrifterna var sagt om honom.

024:028 N? de nu nalkades byn dit de voro p?v?g, st?lde han sig som om han ville g?vidare.

024:029 Men de n?dgade honom och sade: ?Bliv kvar hos oss, ty det lider mot aftonen, och dagen nalkas redan sitt slut.? D?gick han ditin och stannade kvar hos dem.

- 024:030 Och när han nu låg till bords med dem, tog han brödet och velsignade och bröt det och räckte åt dem.
- 024:031 Därvid öppnades deras ögon, så att de kände igen honom. Men då försvann han ur deras ösyn.
- 024:032 Och de sade till varandra: Voro icke våra hjärtan brinnande i oss, när han talade med oss på vägen och uttydde skrifterna för oss??
- 024:033 Och i samma stund stodo de upp och vände tillbaka till Jerusalem; och de funno där de elva församlade, så ock de andra som hade slutit sig till dem.
- 024:034 Och dessa sade: Herren är verkligen uppstånden, och han har visat sig för Simon.?
- 024:035 De förtvånade de själva vad som hade skett på vägen, och huru han hade blivit igenkänd av dem, när han bröt brödet.
- 024:036 Medan de nu talade honom, stod han själv mitt ibland dem och sade till dem: Frid vare med eder.
- 024:037 De blevo de förtvånade och uppfylldes av fruktan och trodde att det var en ande de sågo.
- 024:038 Men han sade till dem: Varför ären I så förtvånade, och varför uppstiga tvivel i edra hjärtan?
- 024:039 Sen hö mina händer och mina fötter, och sen att det är jag själv; ja, tagen på mig och sen. En ande har ju icke kött och ben, såsom I sen mig hava.?
- 024:040 Och när han hade sagt detta, visade han dem sina händer och sina fötter.
- 024:041 Men då de ännu icke trodde, för glädjes skull, utan allenast förundrade sig, sade han till dem: Haven I hö något att äta??
- 024:042 De räckte de honom ett stycke stekt fisk och något av en honungskaka;
- 024:043 och han tog det och åt därav i deras ösyn.
- 024:044 Och han sade till dem: Det är såsom jag sade till eder, medan jag ännu var bland eder, att allt måste fullbordas, som är skrivet om mig i Moses' lag och hos profeterna och i psalmerna.?
- 024:045 Därefter öppnade han deras sinnen, så att de förstodo skrifterna.
- 024:046 Och han sade till dem: Det är så skrivet, att Messias skulle lida och på tredje dagen uppstå från de döda,
- 024:047 och att bättring till syndernas förläelse i hans namn skulle predikas bland alla folk, och först i Jerusalem.
- 024:048 I kunnen vittna honom.
- 024:049 Och se, jag vill sända till eder vad min Fader har utlovat. Men I skolen stanna kvar här i staden, till dess I från hjorden bliven beklädda med kraft.?
- 024:050 Sedan förde han dem ut till Betania; och där lyfte han upp sina händer och velsignade dem.
- 024:051 Och medan han velsignade dem, försvann han ifrån dem och blev upptagen till himmelen.
- 024:052 De tillbedo de honom och vände sedan tillbaka till Jerusalem, uppfyllda av stor glädje.
- 024:053 Och de voro sedan alltid i helgedomen och lovade Gud.

001:001 I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

001:002 Detta var i begynnelsen hos Gud.

001:003 Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som $\text{\AA}$ till.

001:004 I det var liv, och livet var människornas ljus.

001:005 Och ljuset lyser i m $\text{\AA}$ rkret, och m $\text{\AA}$ rkret har icke f $\text{\AA}$ tt makt d $\text{\AA}$ med.

001:006 En man upptr $\text{\AA}$ dde, s $\text{\AA}$ nd av Gud; hans namn var Johannes.

001:007 Han kom s $\text{\AA}$ som ett vittne, f $\text{\AA}$ att vittna om ljuset, p $\text{\AA}$ det att alla skulle komma till tro genom honom.

001:008 Icke var han ljuset, men han skulle vittna om ljuset.

001:009 Det sanna ljuset, det som lyser $\text{\AA}$ ver alla människor, skulle nu komma i v $\text{\AA}$ rlden.

001:010 I v $\text{\AA}$ rlden var han, och genom honom hade v $\text{\AA}$ rlden blivit till, men v $\text{\AA}$ rlden ville icke veta av honom.

001:011 Han kom till sitt eget, och hans egna togo icke emot honom.

001:012 Men $\text{\AA}$ alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn, $\text{\AA}$ dem som tro p $\text{\AA}$ hans namn;

001:013 och de hava blivit f $\text{\AA}$ dda, icke av blod, ej heller av k $\text{\AA}$ ttslig vilja, ej heller av n $\text{\AA}$ gon mans vilja, utan av Gud.

001:014 Och Ordet vart k $\text{\AA}$ tt och tog sin boning ibland oss, och vi s $\text{\AA}$ go hans h $\text{\AA}$ rlighet, vi s $\text{\AA}$ go likasom en enf $\text{\AA}$ dd Sons h $\text{\AA}$ rlighet fr $\text{\AA}$ n sin Fader, och han var full av n $\text{\AA}$ och sanning.

001:015 Johannes vittnar om honom, han ropar och s $\text{\AA}$ ger: $\text{\AA}$ Det var om denne jag sade: 'Den som kommer efter mig, han $\text{\AA}$ f $\text{\AA}$ re mig; ty han var f $\text{\AA}$ r $\text{\AA}$ n jag.'

001:016 Av hans fullhet hava vi ju alla f $\text{\AA}$ tt, ja, n $\text{\AA}$ ut $\text{\AA}$ ver n $\text{\AA}$;

001:017 ty genom Moses blev lagen given, men n $\text{\AA}$ den och sanningen hava kommit genom Jesus Kristus.

001:018 Ingen har n $\text{\AA}$ gonsin sett Gud; den enf $\text{\AA}$ dde Sonen, som $\text{\AA}$ i Faderns sk $\text{\AA}$ te, han har kungjort vad Gud $\text{\AA}$.

001:019 Och detta $\text{\AA}$ vad Johannes vittnade, n $\text{\AA}$ judarna hade s $\text{\AA}$ nt till honom pr $\text{\AA}$ ster och leviter fr $\text{\AA}$ n Jerusalem f $\text{\AA}$ att fr $\text{\AA}$ ga honom vem han var.

001:020 Han svarade $\text{\AA}$ ppet och f $\text{\AA}$ nekade icke; han sade $\text{\AA}$ ppet: $\text{\AA}$ Jag $\text{\AA}$ icke Messias.'

001:021 $\text{\AA}$ er fr $\text{\AA}$ gade de honom: $\text{\AA}$ Vad $\text{\AA}$ du d $\text{\AA}$? $\text{\AA}$ du Elias?? Han svarade: $\text{\AA}$ Det $\text{\AA}$ jag icke.?'-- $\text{\AA}$ du Profeten?? Han svarade: $\text{\AA}$ Nej.'

001:022 D $\text{\AA}$ sade de till honom: $\text{\AA}$ Vem $\text{\AA}$ du d $\text{\AA}$? S $\text{\AA}$ g oss det, s $\text{\AA}$ att vi kunna giva dem svar, som hava s $\text{\AA}$ nt oss. Vad s $\text{\AA}$ ger du om dig sj $\text{\AA}$ v??

001:023 Han svarade: $\text{\AA}$ Jag $\text{\AA}$ r $\text{\AA}$ sten av en som ropar i $\text{\AA}$ knen: 'J $\text{\AA}$ mnen v $\text{\AA}$ gen f $\text{\AA}$ r Herren', s $\text{\AA}$ som profeten Esaias sade.'

001:024 Och m $\text{\AA}$ nne voro uts $\text{\AA}$ nda ifr $\text{\AA}$ n faris $\text{\AA}$ erna.

001:025 Och de fr $\text{\AA}$ gade honom och sade till honom: $\text{\AA}$ Varf $\text{\AA}$ r d $\text{\AA}$ per du d $\text{\AA}$, om du icke $\text{\AA}$ Messias, ej heller Elias, ej heller Profeten??

001:026 Johannes svarade dem och sade: $\text{\AA}$ Jag d $\text{\AA}$ per i vatten; men mitt ibland eder st $\text{\AA}$ en som I icke k $\text{\AA}$ nnen:

001:027 han som kommer efter mig, vilkens skorem jag icke $\text{\AA}$ v $\text{\AA}$ rdig att uppl $\text{\AA}$ sa.'

001:028 Detta skedde i Betania, p $\text{\AA}$ andra sidan Jordan, d $\text{\AA}$ r Johannes d $\text{\AA}$ pte.

001:029 Dagen därefter såg han Jesus nalkas; d?sade han: 'Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!
001:030 Om denne var det som jag sade: 'Efter mig kommer en man som är före mig; ty han var före än jag.'
001:031 Och jag kände honom icke; men för att han skall bliva uppenbar för Israel, därför är jag kommen och dör i vatten.?
001:032 Och Johannes vittnade och sade: 'Jag såg Anden såsom en duva sjunka sig ned från himmelen; och han förblev över honom.
001:033 Och jag kände honom icke; men den som såg mig till att döpa i vatten, han sade till mig: 'Den över vilken du för se Anden sjunka sig ned och förbliva, han är den som döper i helig ande.'
001:034 Och jag har sett det, och jag har vittnat att denne är Guds Son.?

001:035 Dagen därefter stod Johannes åter där med två av sina lärjungar.
001:036 När d? Jesus kom gående, såg Johannes på honom och sade: 'Se, Guds Lamm!'
001:037 Och de två lärjungarna hörde hans ord och följde Jesus.
001:038 D?vände sig Jesus om, och när han såg att de följde honom, frågade han dem: 'Vad viljen I?? De svarade honom: 'Rabbi?' (det betyder mästare) 'Var bor du??
001:039 Han sade till dem: 'Kommen och se.?' D?gingo de med honom och sågo var han bodde; och de stannade den dagen hos honom.-- Detta skedde vid den tionde timmen.
001:040 En av de två som hade hört var Johannes sade, och som hade följt Jesus, var Andreas, Simon Petrus' broder.
001:041 Denne träffade först sin broder Simon och sade till honom: 'Vi hava funnit Messias?' (det betyder detsamma som Kristus).
001:042 Och han förde honom till Jesus. D?såg Jesus på honom och sade: 'Du är Simon, Johannes' son; du skall heta Cefas?' (det betyder detsamma som Petrus).

001:043 Dagen därefter ville Jesus gå därifrån till Galileen, och han träffade d? Filippus. Och Jesus sade till honom: 'Följ mig.?'
001:044 Och Filippus var från Betsaida, Andreas' och Petrus' stad.

001:045 Filippus träffade Natanael och sade till honom: 'Den som Moses har skrivit om i lagen och som profeterna hava skrivit om, honom hava vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret.?'
001:046 Natanael sade till honom: 'Kan något gott komma från Nasaret?? Filippus svarade honom: 'Kom och se.?'
001:047 När nu Jesus såg Natanael nalkas, sade han om honom: 'Se, denne är en rät israelit, i vilken icke finnes något svek.?'
001:048 Natanael frågade honom: 'Huru kunna du känna mig?? Jesus svarade och sade till honom: 'För när Filippus kallade dig, såg jag dig, därför du var under fikontret.?'
001:049 Natanael svarade honom: 'Rabbi, du är Guds Son, du är Israels konung.?'
001:050 Jesus svarade och sade till honom: 'Eftersom jag sade dig att jag såg dig under fikontret, tror du? Större ting än vad detta är skall du förse.?'
001:051 Därefter sade han till honom: 'Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen för se himmelen öppna och Guds änglar fara upp och fara ned över Månskosen.?'

002:001 På tredje dagen var ett bröllop i Kana i Galileen, och Jesu moder var där.
002:002 Också Jesus och hans lärjungar blevo bjudna till bröllopet.
002:003 Och vinet begynte taga slut. D?sade Jesu moder till honom: 'De

hava intet vin.?

- 002:004 Jesus svarade henne: ¶ ¶ mig vara, moder; min stund ¶ ¶ nu icke kommen.?
- 002:005 Hans moder sade d¶till tj¶arna: ¶Vadhelst han s¶ger till eder, det skolen I g¶a.?
- 002:006 Nu stodo d¶ sex stenkrukor, s¶dana som judarna hade f¶ sina reningar; de rymde tv¶ eller tre bat-m¶t var.
- 002:007 Jesus sade till dem: ¶Fyllen krukorna med vatten.¶ Och de fyllde dem ¶nda till br¶dden.
- 002:008 Sedan sade han till dem: ¶¶sen nu upp och b¶ren till ¶vertj¶aren.¶ Och de gjorde s¶.
- 002:009 Och ¶vertj¶aren smakade p¶vattnet, som nu hade blivit vin; och han visste icke varifr¶n det hade kommit, vilket d¶remot tj¶arna visste, de som hade ¶st upp vattnet. D¶ kallade ¶vertj¶aren p¶brudgummen.
- 002:010 och sade till honom: ¶Man brukar eljest alltid s¶tta fram det goda vinet, och sedan, n¶ g¶sterna hava f¶tt f¶ mycket, det som ¶ s¶mre. Du har g¶mt det goda vinet ¶nda tills nu.?
- 002:011 Detta var det f¶sta tecknet som Jesus gjorde. Han gjorde det i Kana i Galileen och uppenbarade s¶sin h¶lighet; och hans l¶jungar trodde p¶honom.
- 002:012 D¶refter begav han sig ned till Kapernaum med sin moder och sina br¶der och sina l¶jungar; och d¶ stannade de n¶gra f¶ dagar.
- 002:013 Judarnas p¶sk var nu n¶a, och Jesus begav sig d¶upp till Jerusalem.
- 002:014 Och n¶ han fick i helgedomen se huru d¶ sutto m¶n som s¶de f¶kreatur och f¶ och duvor, och huru v¶xlare sutto d¶.
- 002:015 D¶gjorde han sig ett gissel av t¶g och drev dem alla ut ur helgedomen, med f¶ och f¶kreatur, och slog ut v¶xlarnas penningar och st¶tte omkull deras bord.
- 002:016 Och till duvom¶nglarna sade han: ¶Tagen bort detta h¶rifr¶n; g¶ren icke min Faders hus till ett marknadshus.?
- 002:017 Hans l¶jungar kommo d¶ih¶ att det var skrivet: ¶Nit¶skan f¶ ditt hus skall f¶t¶a mig.?
- 002:018 D¶togo judarna till orda och sade till honom: ¶Vad f¶ tecken l¶ter du oss se, eftersom du g¶ p¶detta s¶tt??
- 002:019 Jesus svarade och sade till dem: ¶Bryten ned detta tempel, s¶ skall jag inom tre dagar l¶ta det uppst¶igen.?
- 002:020 D¶sade judarna: ¶ ¶ fyrtiosex ¶ har man byggt p¶detta tempel, och du skulle l¶ta det uppst¶igen inom tre dagar??
- 002:021 Men det var om sin kropps tempel han talade.
- 002:022 Sedan, n¶ han hade uppst¶tt fr¶n de d¶da, kommo hans l¶jungar ih¶ att han hade sagt detta; och de trodde d¶skriften och det ord som Jesus hade sagt.
- 002:023 Medan han nu var i Jerusalem, under p¶sken, vid h¶tiden, kommo m¶nga till tro p¶hans namn, n¶ de s¶go de tecken som han gjorde.
- 002:024 Men sj¶v betrodde sig Jesus icke ¶ dem, eftersom han k¶nde alla
- 002:025 och icke beh¶vde n¶gon annans vittnesb¶rd om m¶nskorna; ty av sig sj¶v visste han vad i m¶nskan var.

003:001 Men bland faris¶erna var en man som hette Nikodemus, en av judarnas r¶dsherrar.

003:002 Denne kom till Jesus om natten och sade till honom: ¶Rabbi, vi veta att det ¶ fr¶n Gud du har kommit s¶som l¶are; ty ingen kan g¶a s¶dana tecken som du g¶t, om icke Gud ¶ med honom.?

003:003 Jesus svarade och sade till honom: ¶Sannerligen, sannerligen

- säger jag dig: Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike.?
- 003:004 Nikodemus sade till honom: Hur kan en människa födas, när hon är gammal? Icke kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas??
- 003:005 Jesus svarade: Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa icke bliver född av vatten och ande, så kan hon icke komma in i Guds rike.
- 003:006 Det som är fött av kött, det är kött; och det som är fött av Anden, det är ande.
- 003:007 Förundra dig icke över att jag sade dig att I måste födas på nytt.
- 003:008 Vinden blåser vart den vill, och du hört dess sus, men du vet icke varifrån den kommer, eller vart den far; så är det med var och en som är född av Anden.?
- 003:009 Nikodemus svarade och sade till honom: Hur kan detta ske??
- 003:010 Jesus svarade och sade till honom: Är du Israels lärare och förstär icke detta?
- 003:011 Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Vad vi veta, det tala vi, och vad vi hava sett, det vittna vi om, men vårt vittnesbörd tagen I icke emot.
- 003:012 Tron I icke, när jag talar till eder om jordiska ting, huru skolen I då kunna tro, när jag talar till eder om himmelska ting?
- 003:013 Och likväl har ingen stigit upp till himmelen, utom den som steg ned från himmelen, Människosonen, som var i himmelen.
- 003:014 Och såsom Moses upphöjde ormen i världen, så måste Människosonen bliva upphöjd,
- 003:015 så att var och en som tror skall i honom hava evigt liv.
- 003:016 Ty så följade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.
- 003:017 Ty icke sånde Gud sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bliva frist genom honom.
- 003:018 Den som tror på honom, han bliver icke dömd, men den som icke tror, han är redan dömd, eftersom han icke tror på Guds enfödde Söns namn.
- 003:019 Och detta är domen, att när ljuset hade kommit i världen, människor dock följade mer än ljuset, eftersom deras gärningar voro onda,
- 003:020 Ty var och en som gäfvat vad ont är, han hatar ljuset och kommer icke till ljuset, på det att hans gärningar icke skola bliva blottade.
- 003:021 Men den som gäfvat sanningen, han kommer till ljuset, för att det skall bliva uppenbart att hans gärningar äro gjorda i Gud.?
- 003:022 Därefter begav sig Jesus med sina lärjungar till den judiska landsbygden, och där vistades han med dem och döpte.
- 003:023 Men också Johannes döpte, i Enon, nära Salim, ty där fanns mycket vatten; och folket kom dit och låt döpa sig.
- 003:024 Johannes hade nämligen ännu icke blivit kastad i fångelse.
- 003:025 Där uppstod mellan Johannes' lärjungar och en jude en tvist om reningen.
- 003:026 Och de kommo till Johannes och sade till honom: Rabbi, se, den som var hos dig på andra sidan Jordan, den som du har vittnat om, han döper, och alla komma till honom.?
- 003:027 Johannes svarade och sade: En människa kan intet taga, om det icke bliver henne givet från himmelen.?
- 003:028 I kunnen själva giva mig det vittnesbördet att jag sade: 'Icke

'Jag Messias; jag är allenast sånd framför honom.'
 003:029 Brudgum är den som har bruden; men brudgummens vän, som står dör
 och hjälper honom, han glädjer sig storligen till brudgummens röst. Den
 glädjen är mig nu given i fullt mått.
 003:030 Det är såsom sig bör att han växer till, och att jag
 förminskas.--
 003:031 Den som kommer ovanifrån, han är över alla; den som är från
 jorden, han är av jorden, och av jorden talar han. Ja, den som
 kommer från himmelen, han är över alla,
 003:032 och vad han har sett och hört, det vittnar han om; och likväl
 tager ingen emot hans vittnesbörd.
 003:033 Men om någon tager emot hans vittnesbörd, så bekräftar han
 därmed att Gud är sannfärdig.
 003:034 Ty den som Gud har sånt, han talar Guds ord; Gud giver nämligen
 icke Anden efter mått.
 003:035 Fadern älskar Sonen, och allt har han givit i hans hand.
 003:036 Den som tror på Sonen, han har evigt liv; men den som icke
 hjälpsammar Sonen, han skall icke få se livet, utan Guds vrede
 förbliver över honom.

004:001 Men Herren fick nu veta att farisäerna hade hört hurusom Jesus
 vann flera lärjungar och döpte flera än Johannes;
 004:002 dock var det icke Jesus själv som döpte, utan hans lärjungar.
 004:003 Döpnade han Judeen och begav sig åter till Galileen.
 004:004 Därvid måste han taga vägen genom Samarien.
 004:005 Så kom han till en stad i Samarien som hette Sykar, nära det
 jordstycke som Jakob gav till sin son Josef.
 004:006 Och där var Jakobs brunn. Eftersom nu Jesus var trött av
 vandringen, satte han sig strax ned vid brunnen. Det var vid den
 sjätte timmen.
 004:007 Dök en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade
 till henne: 'Giv mig att dricka.'
 004:008 Hans lärjungar hade nämligen gått in i staden för att köpa mat.
 004:009 Dök den samaritiska kvinnan till honom: 'Huru kan du, som är
 jude, bedja mig, som är en samaritisk kvinna, om något att
 dricka?? Judarna hava nämligen ingen umgängelse med samariterna.
 004:010 Jesus svarade och sade till henne: 'Förstode du Guds gäva, och
 vem den är som säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle i
 stället du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig
 levande vatten.'
 004:011 Kvinnan sade till honom: 'Herre, du har ju intet att hämta upp
 vatten med, och brunnen är djup. Varifrån får du det friska
 vattnet??
 004:012 Icke är du väl förmer än vår fader Jakob, som gav oss brunnen
 och själv med sina barn och sin boskap drack ur den??
 004:013 Jesus svarade och sade till henne: 'Var och en som dricker av
 detta vatten, han bliver tirstig igen;
 004:014 men den som dricker av det vatten som jag giver honom, han skall
 aldrig någonsin tirsta, utan det vatten jag giver honom skall
 bliva i honom en källa vars vatten springer upp med evigt liv.'
 004:015 Kvinnan sade till honom: 'Herre, giv mig det vattnet, så att jag
 icke mer behöver tirsta och komma hit för att hämta vatten.'
 004:016 Han sade till henne: 'Gör och hämta din man, och kom sedan
 tillbaka.'
 004:017 Kvinnan svarade och sade: 'Jag har ingen man.' Jesus sade till
 henne: 'Du har rätt i vad du säger, att du icke har någon man.'
 004:018 Ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din man; därför
 sade du sant.
 004:019 Dök kvinnan till honom: 'Herre, jag ser att du är en profet.

004:020 Vår fader hava tillbett på detta berg, men I säger att i Jerusalem den plats finnes, där man bör tillbedja?

004:021 Jesus sade till henne: Tro mig, kvinna: den tid kommer, då det varken är på detta berg eller i Jerusalem som I skolen tillbedja Fadern.

004:022 I tillbedjen vad I icke können, vi tillbedja vad vi können--ty frönsningen kommer från judarna--

004:023 men den tid skall komma, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning; ty sådana tillbedjare vill Fadern hava.

004:024 Gud är ande, och de som tillbedja måste tillbedja i ande och sanning?

004:025 Kvinnan sade till honom: Jag vet att Messias skall komma, han som ock kallas Kristus; när han kommer, skall han förkunna oss allt?

004:026 Jesus svarade henne: Jag, som talar med dig, är den du nu nämnde?

004:027 I detsamma kommo hans lärjungar; och de förundrade sig över att han talade med en kvinna. Dock frågade ingen vad han ville henne, eller varför han talade med henne.

004:028 Men kvinnan läst sin kruka stö och gick in i staden och sade till folket:

004:029 Kommen och sen en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Måne icke han är Messias??

004:030 Däringo de ut ur staden och kommo till honom.

004:031 Under tiden börde lärjungarna honom och sade: Rabbi, tag och ät?

004:032 Men han svarade dem: Jag har mat att äta som I icke veten om?

004:033 Dä sade lärjungarna till varandra: Kan vår någon hava burit mat till honom??

004:034 Jesus sade till dem: Min mat är att göra dens vilja, som har sändt mig, och att fullborda hans verk?

004:035 I säger ju att det ännu är fyra månader innan skördetiden kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ägon, och sen på jorden, huru de hava vitnat till skörd.

004:036 Redan nu för den som skördar uppbringa sin lön och samla in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig.

004:037 Ty hört sannas det ordet, att en är den som sår och en annan den som skördar.

004:038 Jag har sändt eder att skörda, där I icke haven arbetat. Andra hava arbetat, och I haven fått göra in i deras arbete?

004:039 Och många samariter från den staden kommo till tro på honom för kvinnans ords skull, då hon vittnade att han hade sagt henne allt vad hon hade gjort.

004:040 När sedan samariterna kommo till honom, börde de honom att stanna kvar hos dem. Stannade han där i två dagar.

004:041 Och långt flera kommo då till tro för hans egna ords skull.

004:042 Och de sade till kvinnan: Nu är det icke mer för dina ords skull som vi tro, ty vi hava nu själva hört honom, och vi veta nu att han i sanning är världens Frösare?

004:043 Men efter de två dagarna gick han åter från till Galileen.

004:044 Ty Jesus vittnade själv att en profet icke är aktad i sitt eget fädernesland.

004:045 När han nu kom till Galileen, togo galiléerna värligt emot honom, eftersom de hade sett allt vad han hade gjort i Jerusalem vid högtiden. Också de hade nämligen varit där vid högtiden.

004:046 S?kom han åter till Kana i Galileen, d?r han hade gjort vattnet till vin. I Kapernaum fanns d?en man i konungens tj?n?st, vilkens son I?g sjuk.

004:047 N?r han nu h?rde att Jesus hade kommit fr?n Judeen till Galileen, begav han sig ?stad till honom och bad att han skulle komma ned och bota hans son; ty denne I?g f?r d?den.

004:048 D?sade Jesus till honom: ?Om I icke sen tecken och under, s? tron I icke.?

004:049 Mannen sade till honom: ?Herre, kom ned, f?r?n mitt barn d?r.?

004:050 Jesus svarade honom: ?G?, din son f?r leva.? D?trodde mannen det ord som Jesus sade till honom, och gick.

004:051 Och medan han ?nnu var p?v?gen hem, m?tte honom hans tj?nare och sade: ?Din son kommer att leva.?

004:052 D?fr?gade han dem vid vilken timme det hade blivit b?ttre med honom. De svarade honom: ?I g?r vid den sjunde timmen I?mnade febern honom.?

004:053 D?m?kte fadern att det hade skett just den timme d?Jesus sade till honom: ?Din son f?r leva.? Och han kom till tro, s?ock hela hans hus.

004:054 Detta var nu åter ett tecken, det andra i ordningen som Jesus gjorde, sedan han hade kommit fr?n Judeen till Galileen.

005:001 D?refter inf?ll en av judarnas h?gtider, och Jesus for upp till Jerusalem.

005:002 Vid F?rporten i Jerusalem ligger en damm, p?hebreiska kallad Betesda, och invid den finnas fem pelarg?ngar.

005:003 I dessa I?go m?nga sjuka, blindade, halta, f?rtvinade.

005:004

005:005 D?fanns nu en man som hade varit sjuk i trettio?tta ?r.

005:006 D?Jesus fick se denne, d?r han I?g, och fick veta att han redan I?ng tid hade varit sjuk, sade han till honom: ?Will du bliva frisk??

005:007 Den sjuke svarade honom: ?Herre, jag har ingen som hj?per mig ned i dammen, n?r vattnet har kommit i r?relse; och s?stiger en annan ditned f?re mig, medan jag ?nnu ?r p?v?g.?

005:008 Jesus sade till honom: ?St?upp, tag din s?ng och g??

005:009 Och strax blev mannen frisk och tog sin s?ng och gick. Men det var sabbat den dagen.

005:010 D?f?r sade judarna till mannen som hade blivit botad: ?Det ? sabbat; det ? icke lovligt f?r dig att b?ra s?ngen.?

005:011 Men han svarade dem: ?Den som gjorde mig frisk, han sade till mig: 'Tag din s?ng och g??'

005:012 D?fr?gade de honom: ?Vem var den mannen som sade till dig att du skulle taga sin s?ng och g???

005:013 Men mannen som hade blivit botad visste icke vem det var; ty Jesus hade dragit sig undan, eftersom mycket folk var d?r p? platsen.--

005:014 Sedan tr?ffade Jesus honom i helgedomen och sade till honom: ?Se, du har blivit frisk; synda icke h?refter, p?det att icke n?got v?re m?vederfaras dig.?

005:015 Mannen gick d?bort och omtalade f?r judarna, att det var Jesus som hade gjort honom frisk.

005:016 D?f?r f?r?jde nu judarna Jesus, eftersom han gjorde s?dant p?sabbaten.

005:017 Men han svarade dem: ?Min Fader verkar ?nnu alltj?mt; s?verkar ock jag.?

005:018 Och d?f?r stodo judarna ?nnu mer efter att d?da honom, eftersom han icke allenast ville g?ra sabbaten om intet, utan ock kallade Gud sin Fader och gjorde sig sj?lv lik Gud.

005:019 D?talade Jesus åter och sade till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Sonen kan icke göra något av sig själv, utan han gör allenast vad han ser Fadern göra; ty vad han gör, det gör likaledes ock Sonen.

005:020 Ty Fadern älskar Sonen och låter honom se allt vad han själv gör; och större gärningar, än dessa äro, skall han låta honom se, så att i skolen förundra eder.

005:021 Ty såsom Fadern uppväcker döda och gör dem levande, så gör ock Sonen levande vilka han vill.

005:022 Icke heller dömer Fadern någon, utan all dom har han överlåtit åt Sonen,

005:023 för att alla skola ära Sonen såsom de ära Faderns. Den som icke ärar Sonen, han ärar icke heller Fadern, som har sändt honom.

005:024 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som hört mina ord och tror honom som har sändt mig, han har evigt liv och kommer icke under någon dom, utan han övergår från döden till livet.

005:025 Sannerligen säger jag eder: Den stund kommer, jag, den är redan inne, så de döda skola höra Guds Sons röst, och de som höra den skola bliva levande.

005:026 Ty såsom Fadern har liv i sig själv, så har han ock givit åt Sonen att hava liv i sig själv.

005:027 Och han har givit honom makt att hålla dom, eftersom han är Människoson.

005:028 Förundren eder icke över detta. Ty den stund kommer, då alla som äro i gravarna skola höra hans röst

005:029 och göra ut ur dem: de som hava gjort vad gott är skola uppstå till liv, och de som hava gjort vad ont är skola uppstå till dom.

005:030 Jag kan icke göra något av mig själv. Såsom jag hört, så dömer jag; och min dom är rättvis, ty jag söker icke min vilja, utan dens vilja, som har sändt mig.

005:031 Om jag själv vittnar om mig, så gäller icke mitt vittnesbörd.

005:032 Men det är en annan som vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om mig är sant.

005:033 I haven sändt bud till Johannes, och han har vittnat för sanningen,

005:034 Dock, det är icke av någon människa som jag tager emot vittnesbörd om mig; men jag säger detta, för att i skolen bliva frästa.

005:035 Han var den brinnande, skinande lampan, och för en liten stund villen i frändas i dess ljus.

005:036 Men jag har ett vittnesbörd om mig, som är förmer än Johannes' vittnesbörd: de gärningar som Fadern har givit mig att fullborda, just de gärningar som jag gör, de vittna om mig, att Fadern har sändt mig.

005:037 Ja, Fadern, som har sändt mig, han har själv vittnat om mig. Hans röst haven i aldrig någonsin hört, ej heller haven i sett hans gestalt,

005:038 och hans ord haven i icke låtit förbliva i eder. Ty den han har sändt, honom tron i icke.

005:039 I rannsaken skrifterna, därför att i menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig.

005:040 Men i viljen icke komma till mig för att följ.

005:041 Jag tager icke emot pris av människor;

005:042 men jag känner eder och vet att i icke haven Guds kärlek i eder.

005:043 Jag har kommit i min Faders namn, och i tagen icke emot mig; kommer en annan i sitt eget namn, honom skolen i nog mottaga.

005:044 Huru skullen i kunna tro, i som tagen emot pris av varandra och

icke s?ken det pris som kommer fr?n honom som allena ? Gud?
006:045 Menen icke att det ? jag som skall anklaga eder hos Fadern.
Den som anklagar eder ? Moses, han till vilken I s?ten edert
hopp.
006:046 Trodden I Moses, s?skullen I ju tro mig, ty om mig har han
skrivit.
006:047 Men tron I icke hans skrifter, huru skolen I d?kunna tro mina
ord??

006:001 D?efter for Jesus ?ver Galileiska sj?n, ?Tiberias' sj?.
006:002 Och mycket folk f?jde efter honom, d?f? att de s?go de tecken
som han gjorde med de sjuka.
006:003 Men Jesus gick upp p?berget och satte sig d?r med sina
I?jungar.
006:004 Och p?sken, judarnas h?gtid, var n?ra.
006:005 D?nu Jesus lyfte upp sina ?gon och s?g att mycket folk kom till
honom, sade han till Filippus: ?Varifr?n skola vi k?pa br?d, s?
att dessa f? ?ta??
006:006 Men detta sade han f?r att s?ta honom p?prov, ty sj?v visste
han vad han skulle g?ra.
006:007 Filippus svarade honom: ?Br?d f?r tv?hundra silverpenningar
vore icke nog f?r att var och en skulle f?ett litet stycke.?
006:008 D?sade till honom en annan av hans I?jungar, Andreas, Simon
Petrus' broder:
006:009 ?H?r ? en gosse som har fem kornbr?d och tv?fiskar; men vad
f?rsl?r det f?r s?m?nga??
006:010 Jesus sade: ?L?ten folket I?gga sig h?.? Och p?det st?let var
mycket gr?s. D?I?grade sig m?nnen d?, och deras antal var vid
pass fem tusen.
006:011 D?efter tog Jesus br?den och tackade Gud och delade ut ? dem
som hade lagt sig ned d?, likaledes ock av fiskarna, s?mycket
de ville hava.
006:012 Och n?r de voro m?ta, sade han till sina I?jungar: ?Samlen
tillhopa de ?verblivna styckena, s?att intet f?fades.?
006:013 D?samlade de dem tillhopa och fyllde tolv korgar med stycken,
som av de fem kornbr?den hade blivit ?ver efter dem som hade
?tit.
006:014 D?nu m?nskorna hade det tecken som han hade gjort, sade de:
?Denne ? f?rvisso Profeten som skulle komma i v?rlden.?
006:015 N?r d?Jesus m?kte att de t?nkte komma och med v?rd f?ra honom
med sig och g?ra honom till konung, drog han sig ?ter undan till
berget, helt allena.

006:016 Men n?r det blev afton, gingo hans I?jungar ned till sj?n
006:017 och stego i en b?r f?r att fara ?ver sj?n till Kapernaum. Det
hade d?redan blivit m?kt, och Jesus hade ?nu icke kommit till
dem;
006:018 och sj?n gick h?g, ty det bl?ste h?rt.
006:019 N?r de s?hade rott vid pass tjugufem eller trettio stadier,
fingo de se Jesus komma g?ende p?s?n och nalkas b?ten. D?
blevo de f?skr?ckta.
006:020 Men han sade till dem: ?Det ? jag; varen icke f?skr?ckta.?
006:021 De ville d?taga honom upp i b?ten; och strax var b?ten framme
vid landet dit de foro.

006:022 Dagen d?efter h?nde sig detta. Folket som stod kvar p?andra
sidan sj?n hade lagt m?ke till att d?r icke fanns mer ?n en
enda b?r, och att Jesus icke hade stigit i den b?ten med sina
I?jungar, utan att I?jungarna hade farit bort allena.

006:023 Andra bärar hade likväl kommit från Tiberias och lagt till när
det stälde det folket bespisades efter det att Herren hade
uttalat tacksägelsen.

006:024 När alltså folket nu såg att Jesus icke var det, ej heller hans
lärjungar, stego de själva i bärarna och foro till Kapernaum för
att söka efter Jesus.

006:025 Och det de funno honom det på andra sidan sjön, frågade de honom:
Rabbi, när kom du hit??

006:026 Jesus svarade dem och sade: Sannerligen, sannerligen säger jag
eder: I söken mig icke därför att I haven sett tecken, utan
därför att I fingen äta av bröden och bleven mätta.

006:027 Verken icke för att föden mat som förgås, utan för att föden
mat som förbliver och har med sig evigt liv, den som
Människosonen skall giva eder; ty honom har Fadern, Gud själv,
lätit undföra sitt insegl.?

006:028 Det sade de till honom: Vad skola vi göra för att utföra Guds
gärningar??

006:029 Jesus svarade och sade till dem: Detta är Guds gärning, att I
tron på den han har sändt.?

006:030 De sade till honom: Vad för tecken gör du det? Låt oss se något
tecken, så att vi kunna tro dig. Vilken gärning utför du?

006:031 Vår fader fingo äta manna i öknen, såsom det är skrivet: 'Han
gav dem bröd från himmelen att äta.'

006:032 Det svarade Jesus dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder:
Det är icke Moses som har givit eder brödet från himmelen, men
det är min Fader som giver eder det rätta brödet från himmelen.

006:033 Ty Guds bröd är det bröd som kommer ned från himmelen och giver
världen liv.?

006:034 Det sade de till honom: Herre, giv oss alltid det brödet.?

006:035 Jesus svarade: Jag är livets bröd. Den som kommer till mig, han
skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig
törsta.

006:036 Men det är såsom jag har sagt eder: fastän I haven sett mig,
tron I dock icke.

006:037 Allt vad min Fader giver mig, det kommer till mig; och den som
kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.

006:038 Ty jag har kommit ned från himmelen, icke för att göra min
vilja, utan för att göra dens vilja, som har sändt mig.

006:039 Och detta är dens vilja, som har sändt mig, att jag icke skall
låtta någon enda gåfflorad av dem som han har givit mig, utan
att jag skall låta dem uppstå på den yttersta dagen.

006:040 Ja, detta är min Faders vilja, att var och en som ser Sonen och
tror på honom, han skall hava evigt liv, och att jag skall låta
honom uppstå på den yttersta dagen.?

006:041 Det knorrade judarna över honom, därför att han hade sagt: Jag
är det bröd som har kommit ned från himmelen.?

006:042 Och de sade: Är denne icke Jesus, Josefs son, vilkens fader och
moder vi känna? Huru kan han då säga: 'Jag har kommit ned från
himmelen'??

006:043 Jesus svarade och sade till dem: Knorren icke eder emellan.

006:044 Ingen kan komma till mig, om icke Fadern, som har sändt mig,
drager honom; och jag skall låta honom uppstå på den yttersta
dagen.

006:045 Det är skrivet hos profeterna: 'De skola alla hava fört lätelse
av Gud.' Var och en som har lyssnat till Fadern och lät av
honom, han kommer till mig.

006:046 Icke som om någon skulle hava sett Fadern, utom den som är från
Gud; han har sett Fadern.

006:047 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror, han har

evigt liv.

006:048 Jag är livets bröd.

006:049 Edra fäder är manna i världen, och de dogo.

006:050 Men med det bröd som kommer ned från himmelen är det så, att om någon är död, så skall han icke dö.

006:051 Jag är det levande brödet som har kommit ned från himmelen. Om någon är av det brödet, så skall han leva till evig tid. Och det bröd som jag skall ge till mitt kött; och jag ger det, för att världen skall leva.

006:052 Dötvistade judarna med varandra och sade: Hur skulle denne kunna ge oss sitt kött att äta??

006:053 Jesus sade då till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Om I icke äten Människosönens kött och dricken hans blod, så haven I icke liv i eder.

006:054 Den som är mitt kött och dricker mitt blod, han har evigt liv, och jag skall låta honom uppstå på den yttersta dagen.

006:055 Ty mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck.

006:056 Den som är mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom.

006:057 Såsom Fadern, han som är den levande, har skänkt mig, och såsom jag lever genom Fadern, så skall också den som är mig leva genom mig.

006:058 Så är det med det bröd som har kommit ned från himmelen. Det är icke såsom det fäderna fingo äta, vilka sedan dogo; den som är detta bröd, han skall leva till evig tid.

006:059 Detta sade han, när han undervisade i synagogan i Kapernaum.

006:060 Många av hans lärjungar, som hördet detta, sade då: Detta är ett högt tal; vem står ut med att äta på honom??

006:061 Men Jesus visste inom sig att hans lärjungar knorrade över detta; och han sade till dem: Är detta för eder en stötesten?

006:062 Vad skolen I då säga, om I för se Människosönen uppstå dit då han förut var?--

006:063 Det är anden som ger levande; köttet är till intet gagneligt. De ord som jag har talat till eder är om ande och om liv.

006:064 Men bland eder finnas några som icke tro. Jesus visste nämligen från begynnelsen vilka de voro som icke trodde, så också vilken den var som skulle förråda honom.

006:065 Och han tillade: Fädenskull har jag sagt eder att ingen kan komma till mig, om det icke bliver honom givet av Fadern.

006:066 För detta tals skulldrogo sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de icke längre vandrade med honom.

006:067 Då sade Jesus till de tolv: Ät vilken vagn också I gå bort??

006:068 Simon Petrus svarade honom: Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

006:069 och vi tro och förstått att du är Guds helige.

006:070 Jesus svarade dem: Har icke jag skänkt utvalt eder, I tolv? Och likväl är en av eder en djävul.

006:071 Detta sade han om Judas, Simon Iskariots son; ty det var denne som skulle förråda honom, och han var en av de tolv.

007:001 Därefter vandrade Jesus omkring i Galileen, ty i Judeen ville han icke vandra omkring, då nu judarna stodo efter att döda honom.

007:002 Men judarnas förhyddohögtid var nu nära.

007:003 Då sade hans bröder till honom: Begiv dig härifrån och gå till Judeen, så att också dina lärjungar för se de gärningar som du gör.

007:004 Ty ingen som vill vara känd bland människor utför sitt verk i

hemlighet. D?du nu g?r s?dana g?rningar, s?tr?d ?ppet fram f?r v?rlden.?

007:005 Det var n?mligen s?, att icke ens hans br?der trodde p? honom.

007:006 D?sade Jesus till dem: ?Min tid ? ?nnu icke kommen, men f?r eder ? tiden alltid l?glig.

007:007 V?rlden kan icke hata eder, men mig hatar hon, eftersom jag vittnar om henne, att hennes g?rningar ?ro onda.

007:008 G?n I upp till h?gtiden; jag ? icke stadd p?v?g upp till denna h?gtid, ty min tid ? ?nnu icke fullbordad.?

007:009 Detta sade han till dem och stannade s?kvar i Galileen.

007:010 Men n?r hans br?der hade g?tt upp till h?gtiden, d?gick ocks? han ditupp, dock icke ?ppet, utan likasom i hemlighet.

007:011 Och judarna s?kte efter honom under h?gtiden och sade: ?Var ? han??

007:012 Och bland folket talades i tysthet mycket om honom. Somliga sade: ?Han ? en r?tsinnig man?, men andra sade: ?Nej, han f?villar folket.?

007:013 Dock talade ingen ?ppet om honom, av fruktan f?r judarna.

007:014 Men n?r redan halva h?gtiden var f?rliden, gick Jesus upp i helgedomen och undervisade.

007:015 D?f?undrade sig judarna och sade: ?Varifr?n har denne sin l?rdom, han som icke har f?tt undervisning??

007:016 Jesus svarade dem och sade: ?Min l?ra ? icke min, utan hans som har s?nt mig.

007:017 Om n?gon vill g?ra hans vilja, s?skall han f?rst?om denna l?ra ? fr?n Gud, eller om jag talar av mig sj?v.

007:018 Den som talar av sig sj?v, han s?ker sin egen ?ra; men den som s?ker dens ?ra, som har s?nt honom, han ? sannf?rdig, och or?tf?rdighet finnes icke i honom.--

007:019 Har icke Moses givit eder lagen? Och likv? fullg? ingen av eder lagen. Varf?r st?n I efter att d?da mig??

007:020 Folket svarade: ?Du ? besatt av en ond ande. Vem st?r efter att d?da dig??

007:021 Jesus svarade och sade till dem: ?En g?rning allenast gjorde jag, och alla f?r?ndren I eder ?ver den.

007:022 Moses har givit eder omsk?relsen--icke som om den vore ifr?n Moses, ty den ? ifr?n f?rderna--och s?omsk?ren I m?niskor ocks?p?en sabbat.

007:023 Om nu en m?niska undf?r omsk?relsen p?en sabbat, f?r att Moses' lag icke skall g?ras om intet, huru kunnen I d?vredgas p?mig, d?f?r att jag p?en sabbat gjorde en m?niska hel och frisk?

007:024 D?men icke efter skenet, utan d?men en r?tt dom.?

007:025 D?sade n?gra av folket i Jerusalem: ??r det icke denne som de st?r efter att d?da?

007:026 Och ?nd?f?r han tala fritt, utan att de s?ga n?got till honom. Hava d?r?dsherrarna verkligen blivit f?vissade om att denne ? Messias?

007:027 Dock, denne k?nna vi, och vi veta varifr?n han ?; men n?r Messias kommer, k?nner ingen varifr?n han ?.?

007:028 D?sade Jesus med h?g r?st, d?r han undervisade i helgedomen: ?Jav?, I k?nnen mig, och I veten varifr?n jag ?. Likv? har jag icke kommit av mig sj?v, men han som har s?nt mig ? en som verkligen har myndighet att s?nda, han som I icke k?nnen.

007:029 Men jag k?nner honom, ty fr?n honom ? jag kommen, och han har s?nt mig.?

007:030 D?vulle de gripa honom; dock kom ingen med sin hand vid honom,

ty hans stund var ännu icke kommen.

007:031 Men många av folket trodde på honom, och de sade: Ät inte skall vi Messias, när han kommer, göra flera tecken än denne har gjort??

007:032 Sedan finga farisäerna höra folket i tysthet tala om honom. Då sände översteprästerna och farisäerna ut rättsjefare för att gripa honom.

007:033 Men Jesus sade: Ännu en liten tid är jag hos eder; sedan går jag bort till honom som har sändt mig.

007:034 I skolen då ska efter mig, men i skolen icke finna mig, och då jag är, dit kunnen i icke komma.?

007:035 Då sade judarna till varandra: Vart tänker denne gå, eftersom vi icke skola kunna finna honom? Måne han tänker gå till dem som bo kringsspridda bland grekerna? Tänker han då undervisa grekerna?

007:036 Vad betyder det ord som han sade: 'I skolen ska efter mig, men i skolen icke finna mig, och då jag är, dit kunnen i icke komma'??

007:037 På den sista dagen i högtiden, som ock var den förmsta, stod Jesus då och ropade och sade: Om någon törstar, så komme han till mig och dricke.

007:038 Den som tror på mig, av hans innersta skola strömmar av levande vatten flyta fram, såsom skriften säger.?

007:039 Detta sade han om Anden, vilken de som trodde på honom skulle undfå, ty ande var då ännu icke given, eftersom Jesus ännu icke hade blivit förhålligad.

007:040 Några av folket, som hördessa ord, sade då: Denne är förvisso Profeten.?

007:041 Andra sade: Han är Messias. Andra åter sade: Ät inte kommer vi Messias från Galileen?

007:042 Säger icke skriften att Messias skall komma av Davids säd och från den lilla staden Betlehem, då David bodde?

007:043 Så uppstodo för hans skull stridiga meningar bland folket,

007:044 och somliga av dem ville gripa honom; dock kom ingen med sin hand vid honom.

007:045 När sedan rättsjefarna kommo tillbaka till översteprästerna och farisäerna, frågade dessa dem: Vart är haven i icke fått honom hit??

007:046 Tjefarna svarade: Aldrig har någon människa talat, som den mannen talar.?

007:047 Då svarade farisäerna dem: Haven nu också i blivit förvillade?

007:048 Har då någon av rätsherrarna trott på honom? Eller någon av farisäerna?

007:049 Nej; men detta folk, som icke känner lagen, det är förbannat.

007:050 Då sade Nikodemus till dem, han som först hade besökt honom, och som själv var en av dem:

007:051 Ät inte dåmer vi på vi lag någon, utan att man först har förhått honom och utrett vad han förhar??

007:052 De svarade och sade till honom: Kanske också du är från Galileen? Rannsaka, så skall du finna att ingen profet kommer från Galileen.?

007:053 [2] Och de gingo hem, var och en till sitt.

008:001 Och Jesus gick ut till Oljeberget.

008:002 Men i dagbröckningen kom han åter till helgedomen.
008:003 Dofade översteprästerna och farisäerna dit en kvinna som hade blivit beträdd med äktenskapsbrott; och när de hade lett henne fram,
008:004 sade de till honom: Mästare, denna kvinna har påbar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott.
008:005 Nu bjuder Moses i lagen att sådana skola stenas. Vad säger du??
008:006 Detta sade de för att snärja honom, pådet att de skulle få något att anklaga honom för. Dofade Jesus sig ned och skrev med fingret påjorden.
008:007 Men när de stodo fast vid sin fråga, reste han sig upp och sade till dem: Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen påhenne?
008:008 Sedan böjde han sig åter ned och skrev påjorden.
008:009 När de höjde detta, gingo de ut, den ene efter den andre, först de ädsta, och Jesus blev lämnad allena med kvinnan, som stod där kvar.
008:010 Dofade Jesus upp och sade till kvinnan: Var är de andra? Har ingen dömt dig??
008:011 Hon svarade: Herre, ingen.? Dofade han till henne: Äcke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke här efter.?

[2] 7:53-8:11. Se Nya testamentets text i Ordförkl.

008:012 Åter talade Jesus till dem och sade: Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus?
008:013 Dofade farisäerna till honom: Du vittnar om dig själv; ditt vittnesbörd gäller icke?
008:014 Jesus svarade och sade till dem: Om jag är vittnar om mig själv, sågäller dock mitt vittnesbörd, ty jag vet varifrån jag har kommit, och vart jag går; men I veten icke varifrån jag kommer, eller vart jag går.
008:015 I dömen efter kättet; jag dömer ingen.
008:016 Och om jag är dömer, så är min dom en rätt dom, ty jag är dövid icke ensam, utan med mig är han som har sönt mig.
008:017 I eder lag är ju ock skrivet att vad två människor vittna, det gäller såsom sant.
008:018 Här är nu jag som vittnar om mig; om mig vittnar också Fadern, som har sönt mig.
008:019 Dofade de till honom: Var är din Fader?? Jesus svarade: I kännen varken mig eller min Fader. Om I kännden mig, så kännden I ock min Fader?
008:020 Det var pådet ställe där offerkistorna stodo som han talade dessa ord, medan han undervisade i helgedomen; men ingen bar hand på honom, ty hans stund var ännu icke kommen.
008:021 Åter sade han till dem: Jag går bort, och I skolen dösa efter mig; men I skolen döi eder synd. Dig jag går, dit kunnen I icke komma?
008:022 Dofade judarna: Äcke vill han väl dröpa sig själv, eftersom han säger: 'Dit jag går, dit kunnen I icke komma'??
008:023 Men han svarade dem: Ären härnedifrån, jag är ovanifrån; I ären av denna värld, jag är icke av denna värld.
008:024 Dofade jag till eder att I skullen döi edra synder; ty om I icke tron att jag är den jag är, så skolen I döi edra synder.?

008:025 D?fr?gade de honom: ?Vem ? du d??? Jesus svarade dem: ?Det som jag redan fr?n begynnelsen har uttalat f?r eder.

008:026 Mycket har jag ?nnu att tala och att d?ma i fr?ga om eder. Men han som har s?nt mig ? sannf?rdig, och vad jag har h?rt av honom, det talar jag ut inf?r v?rlden.?

008:027 Men de f?rstodo icke att det var om Fadern som han talade till dem.

008:028 D?sade Jesus: ?N?r I haven upph?jt M?niskosonen, d?skolen I fr?sta att jag ? den jag ?, och att jag icke g?r n?got av mig sj?lv, utan talar detta s?som Fadern har l?rt mig.

008:029 Och han som har s?nt mig ? med mig; han har icke l?mnat mig allena, eftersom jag alltid g?r vad honom behagar.?

008:030 N?r han talade detta, kommo m?nga till tro p?honom.

008:031 D?sade Jesus till de judar som hade satt tro till honom: ?Om I fr?bliven i mitt ord, s? ?ren I i sanning mina l?jungar;

008:032 Och I skolen d?f?rst?sanningen, och sanningen skall g?ra eder fria.?

008:033 De svarade honom: ?Vi ?ro Abrahams s?d och hava aldrig varit tr?ar under n?gon. Huru kan du d?s?ga: 'I skolen bliva fria'??

008:034 Jesus svarade dem: ?Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Var och en som g?r synd, han ? syndens tr?.

008:035 Men tr?en fr? icke fr?bliva i huset fr? alltid; sonen fr? fr?bliva d? fr? alltid.

008:036 Om nu Sonen g?r eder fria, s?bliven i verkligen fria.

008:037 Jag vet att I ?ren Abrahams s?d; men I st?n efter att d?da mig, eftersom mitt ord icke fr? n?gon ing?ng i eder.

008:038 Jag talar vad jag har sett hos min Fader; s?g?ren ock I vad I haven h?rt av eder fader.?

008:039 De svarade och sade till honom: ?V?r fader ? ju Abraham.? Jesus svarade till dem: ??ren I Abrahams barn, s?g?ren ock Abrahams g?rningar.

008:040 Men nu st?n I efter att d?da mig, en man som har sagt eder sanningen, s?som jag har h?rt den av Gud. S?handlade icke Abraham.

008:041 Nej, I g?ren eder faders g?rningar.? De sade till honom: ?Vi ?ro icke f?dda i ?ktenskapsbrott. Vi hava Gud till fader och ingen annan.?

008:042 Jesus svarade dem: ?Vore Gud eder fader, s? ?skaden I ju mig, ty fr?n Gud har jag utg?tt, och fr?n honom ? jag kommen. Ja, jag har icke kommit av mig sj?lv, utan det ? han som har s?nt mig.

008:043 Varf?r fatten I d?icke vad jag talar? Jo, d?rf?r att I icke 'st?n ut med' att h?ra p?mitt ord.

008:044 I haven dj?vulen till eder fader, och vad eder fader har beg?rt till, det viljen i g?ra. Han har varit en mandr?pare fr?n begynnelsen, och i sanningen st?r han icke, ty sanning finnes icke i honom. N?r han talar l?gn, d?talar han av sitt eget, ty han ? en l?gnare, ja, l?gnens fader.

008:045 Men mig tron I icke, just d?rf?r att jag talar sanning.

008:046 Vilken av eder kan ?verbevisa mig om n?gon synd? Om jag allts? talar sanning, varf?r tron I mig d?icke?

008:047 Den som ? av Gud, han lyssnar till Guds ord; och det ? d?rf?r att I icke ?ren av Gud som I icke lyssnen d?rtill.

008:048 Judarna svarade och sade till honom: ?Hava vi icke r?tt, d?vi s?ga att du ? en samarit och ? besatt av en ond ande??

008:049 Jesus svarade: ?Jag ? icke besatt av n?gon ond ande; fastmer hedrar jag min Fader. I ?ter skymfen mig.

008:050 Men jag s?ker icke min egen ?ra; en finnes dock som s?ker den

och som d?mer.

008:051 Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Den som h?ler mitt ord, han skall aldrig n?gonsin se d?den.?

008:052 Judarna sade till honom: ?Nu fr?st?vi att du ? besatt av en ond ande. Abraham har d?tt, s?ock profeterna, och likv? s?ger du: 'Den som h?ler mitt ord, han skall aldrig n?gonsin smaka d?den.'

008:053 Icke ? v? du fr?mer ?n v? Fader Abraham? Och han har ju d?tt. Profeterna hava ocks?d?tt. Till vem g? du d?dig sj?v??

008:054 Jesus svarade: ?Om jag sj?v ville skaffa mig ?a, s?vore min ?a intet; men det ? min Fader som fr?l?nar mig ?a, han som l s?ger vara eder Gud.

008:055 Dock, l haven icke l?t k?nna honom, men jag k?nner honom; och om jag sade att jag icke k?nde honom, s?bleve jag en l?gnare likasom l; men jag k?nner honom och h?ler hans ord.

008:056 Abraham, eder fader, fr?dade sig ?ver att han skulle f?se min dag. Han fick se den och blev glad.?

008:057 D?sade judarna till honom: ?Femtio ? gammal ? du icke ?nu, och Abraham har du sett!?

008:058 Jesus sade till dem: ?Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Fr?n Abraham blev till, ? jag.?

008:059 D?togo de upp stenar fr? att kasta p?honom. Men Jesus g?nde sig undan och gick sedan ut ur helgedomen.

009:001 N? han nu gick v?gen fram, fick han se en man som var fr?d blind.

009:002 D?fr?gade hans l?jungar honom och sade: ?Rabbi, vilken har syndat, denne eller hans fr?drar, s?att han har blivit fr?d blind??

009:003 Jesus svarade: ?Det ? varken denne som har syndat eller hans fr?drar, utan s?har skett, fr? att Guds g?ningar skulle uppenbaras p?honom.

009:004 Medan dagen varar, m?ste vi g?a dens g?ningar, som har s?tt mig; natten kommer, d?ingen kan verka.

009:005 S?l?nge jag ? i v?lden, ? jag v?ldens ljus.?

009:006 N? han hade sagt detta, spottade han p?jorden och gjorde en deg av spotten och lade degen p?mannens ?gon

009:007 och sade till honom: ?G?bort och tv?dig i dammen Siloam?(det betyder uts?nd). Mannen gick d?dit och tv?dde sig; och n? han kom igen, kunde han se.

009:008 D?sade grannarna och andra som fr?ut hade sett honom s?som tiggare: ?? detta icke den man som att och tiggde??

009:009 Somliga svarade: ?Det ? han.? Andra sade: ?Nej, men han ? lik honom.? Sj?v sade han: ?Jag ? den mannen.?

009:010 Och de fr?gade honom: ?Huru blevo d?dina ?gon ?ppnade??

009:011 Han svarade: ?Den man som heter Jesus gjorde en deg och smorde d?med mina ?gon och sade till mig: 'G?bort till Siloam och tv?dig.' Jag gick d?dit och tv?dde mig, och s?fick jag min syn.?

009:012 De fr?gade honom: ?Var ? den mannen?? Han svarade: ?Det vet jag icke.?

009:013 D?fr?de de honom, mannen som fr?ut hade varit blind, bort till faris?erna.

009:014 Och det var sabbat den dag d?Jesus gjorde degen och ?ppnade hans ?gon.

009:015 N? nu j?mv? faris?erna i sin ordning fr?gade honom huru han hade fr?tt sin syn, svarade han dem: ?Han lade en deg p?mina ?gon, och jag fick tv?mig, och nu kan jag se.?

009:016 D?sade n?gra av faris?erna: ?Den mannen ? icke fr?n Gud,

eftersom han icke h ler sabbaten.? Andra sade: Huru skulle någon som är en syndare kunna göra sådana tecken?? S funnos bland dem stridiga meningar.

009:017 D fr gade de  ter den blinde: Vad säger du själv om honom, då det ju var dina  gon han öppnade?? Han svarade:  En profet   han.?

009:018 Men judarna trodde icke att han hade varit blind och fått sin syn, f r n de hade kallat till sig mannen f r drar, hans som hade fått sin syn.

009:019 Dem fr gade de och sade:  r detta eder son, den som l s gen vara född blind? Huru kommer det d till, att han nu kan se??

009:020 D svarade han f r drar och sade:  Att denne   vår son, och att han föddes blind, det veta vi.

009:021 Men huru han nu kan se, det veta vi icke, ej heller veta vi vem som har öppnat hans  gon. Fr gen honom själv; han   gammal nog, han m sj lv tala för sig.?

009:022 Detta sade hans f r drar, d f r att de fruktade judarna; ty judarna hade redan kommit  verens om att den som bek nde Jesus vara Messias, han skulle utst tas ur synagogan.

009:023 D f r var det som hans f r drar sade:  Han   gammal nog; frågen honom själv.?

009:024 D kallade de f r andra gången till sig mannen som hade varit blind och sade till honom:  S  nu sanningen, Gud till pris. Vi veta att denne man   en syndare.?

009:025 Han svarade:  Om han   en syndare vet jag icke; ett vet jag: att jag, som var blind, nu kan se.?

009:026 D fr gade de honom:  Vad gjorde han med dig? P vad s tt öppnade han dina  gon??

009:027 Han svarade dem:  Jag har ju redan sagt eder det, men l h den icke p mig. Varför viljen l d   ter höra det? Kanske viljen ocks l bliva hans l jungar??

009:028 D bannade de honom och sade:  Du   själv hans l junge; vi  o Moses' l jungar.

009:029 Till Moses har Gud talat, det veta vi; men varifrån denne  , det veta vi icke.?

009:030 Mannen svarade och sade till dem:  Ja, däri ligger det förunderliga, att l icke veten varifrån han  , och  nd har han öppnat mina ögon.

009:031 Vi veta ju att Gud icke h r syndare, men ocks att om någon   gudfruktig och g r hans vilja, d h r han honom.

009:032 Aldrig förut har man h rt att någon har öppnat  gonen p en som föddes blind.

009:033 Vore denne icke från Gud, s kunde han intet göra.?

009:034 De svarade och sade till honom:  Du   hel och h len född i synd, och du vill undervisa oss!? Och s drevo de ut honom.

009:035 Jesus fick sedan höra att de hade drivit ut honom, och n r han s tr ffade honom, sade han:  Tror du p M nniskosonen??

009:036 Han svarade och sade:  Herre, vem   han d ? S g mig det, s att jag kan tro p honom.?

009:037 Jesus sade till honom:  Du har sett honom; det   han som talar med dig.?

009:038 D sade han:  Herre, jag tror.? Och han föll ned för honom.

009:039 Och Jesus sade:  Till en dom har jag kommit hit i världen, för att de som icke se skola varda seende, och för att de som se skola varda blinda.?

009:040 När några faris er som voro i hans närhet h rde detta, sade de till honom:  r o d kanske ocks vi blinda??

009:041 Jesus svarade dem:  Voren l blinda, s haden l icke synd. Men nu s gen l: 'Vi se', d f r st r eder synd kvar.?

010:001 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som icke går in i fähuset genom dörren, utan stiger in någon annan väg, han är en tjuv och en rånare.

010:002 Men den som går in genom dörren, han är fårens herde.

010:003 För honom öppnar dörrvaktaren, och fåren lyssna till hans röst, och han kallar sina får vid namn och får dem ut.

010:004 Och när han har släppt ut alla sina får, går han framför dem, och fåren följa honom, ty de känna hans röst.

010:005 Men en främmande följa de alls icke, utan fly bort ifrån honom, ty de känna icke de främmandes röst.?

010:006 Så talade Jesus till dem i förteckta ord; men de förstodo icke vad det var som han talade till dem.

010:007 Äter sade Jesus till dem: Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är dörren in till fåren.

010:008 Alla de som hava kommit före mig är tjurar och rånare, men fåren hava icke lyssnat till dem.

010:009 Jag är dörren; den som går in genom mig, han skall bliva fräst, och han skall förgå ut och in och skall finna bete.

010:010 Tjuven kommer allenast för att stjäla och slakta och förgöra. Jag har kommit, för att de skola hava liv och hava över nog.

010:011 Jag är den gode herden. En god herde giver sitt liv för fåren.

010:012 Men den som är lejd och icke är herden själv, när han, den som fåren icke tillhåra, ser ulven komma, då övergiver han fåren och flyr, och ulven råvar bort dem och förskingrar dem.

010:013 Han är ju lejd och frögar icke efter fåren.

010:014 Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och mina får känna mig,

010:015 såsom Fadern känner mig, och såsom jag känner Fadern; och jag giver mitt liv för fåren.

010:016 Jag har ock andra får, som icke hör till detta fähus; också dem måste jag draga till mig, och de skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde.

010:017 Därför äskar Fadern mig, att jag giver mitt liv--för att sedan taga igen det.

010:018 Ingen tager det ifrån mig, utan jag giver det av fri vilja. Jag har makt att giva det, och jag har makt att taga igen det. Det budet har jag fått av min Fader.?

010:019 För dessa ords skull uppstodo åter stridiga meningar bland judarna.

010:020 Många av dem sade: Han är besatt av en ond anda och är från sina sinnen. Varför heter I på honom??

010:021 Andra åter sade: Sådana ord talar icke den som är besatt. Icke kan väl en ond anda öppna blindas ögon??

010:022 Därefter inföll tempelinvigningens högtid i Jerusalem. Det var nu vinter,

010:023 och Jesus gick fram och åter i Salomos pelargång i helgedomen.

010:024 Därsamlade sig judarna omkring honom och sade till honom: Huru länge vill du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg oss detppet.?

010:025 Jesus svarade dem: Jag har sagt eder det, men I tron mig icke. De gåringar som jag gör i min Faders namn, de vittna om mig.

010:026 Men I tron mig icke, ty I fåren icke av mina får.

010:027 Mina får lyssna till min röst, och jag känner dem, och de följa mig.

010:028 Och jag giver dem evigt liv, och de skola aldrig någonsin

fågås, och ingen skall rycka dem ur min hand.
010:029 Min Fader, som har givit mig dem, är stjärre än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand.
010:030 Jag och Fadern är ett.?

010:031 Dätogo judarna åter upp stenar för att stena honom.
010:032 Men Jesus sade till dem: Många goda gärningar, som komma från min Fader, har jag låtit eder se. För vilken av dessa gärningar är det som I viljen stena mig??
010:033 Judarna svarade honom: Det är icke för någon god gärnings skull som vi vilja stena dig, utan därför att du hånar och gör dig själv till Gud, du som är en människa.?
010:034 Jesus svarade dem: Det är ju skrivet i eder lag: 'Jag har sagt att I är gudar'.
010:035 Om han nu har kallat för gudar dem som Guds ord kom till--och skriften kan ju icke bliva om intet--
010:036 huru kunnen då, på den grund att jag har sagt mig vara Guds Son, anklaga mig för hånelse, mig som Fadern har helgat och sändt i världen?
010:037 Gör jag icke min Faders gärningar, så tron mig icke.
010:038 Men gör jag dem, så tron gärningarna, om I än icke tron mig; då skolen I fatta och först att Fadern är i mig, och att jag är i Fadern.?
010:039 Däville de åter gripa honom, men han gick sin väg, undan deras händer.
010:040 Sedan begav han sig åter bort till det ställe på andra sidan Jordan, där Johannes först hade döpt, och stannade kvar där.
010:041 Och många kommo till honom. Och de sade: Vi gjorde Johannes intet tecken, men allt vad Johannes sade om denne var sant.?
010:042 Och många kommo där till tro på honom.

011:001 Och en man vid namn Lasarus låg sjuk; han var från Betania, den by där Maria och hennes syster Marta bodde.
011:002 Det var den Maria som smorde Herren med smörjelse och torkade hans fötter med sitt hår. Och nu låg hennes broder Lasarus sjuk.
011:003 Däände systrarna bud till Jesus och låto säga: Herre, se, han som du har saktligen ligger sjuk.?
011:004 När Jesus hörde detta, sade han: Den sjukdomen är icke till döds, utan till Guds fröhärligande, så att Guds Son genom den bliver fröhärligad.?
011:005 Och Jesus hade Marta och hennes syster och Lasarus kända.
011:006 När han nu hörde att denne låg sjuk, stannade han först två dagar där han var;
011:007 men därefter sade han till lärjungarna: Låt oss gå tillbaka till Judeen.?
011:008 Lärjungarna sade till honom: Rabbi, nyligen ville judarna stena dig, och åter gör du dit??
011:009 Jesus svarade: Dagen har ju tolv timmar; den som vandrar om dagen, han stänger sig icke, ty han ser denna världens ljus.
011:010 Men den som vandrar om natten, han stänger sig, ty han har då intet som lyser honom.?
011:011 Sedan han hade talat detta, sade han ytterligare till dem: Lasarus, stå upp, har somnat in; men jag gör för att väcka upp honom ur sinnen.?
011:012 Dä sade hans lärjungar till honom: Herre, sover han, så bliver han frisk igen.?
011:013 Men Jesus hade talat om hans död; de åter menade att han talade om vanlig sömn.

011:014 D?sade Jesus ?ppet till dem: ?Lasarus ? d?d.
011:015 Och f?r eder skull, f?r att I skolen tro, gl?der jag mig ?ver
att jag icke var d?r. Men I?r oss nu g?till honom.?
011:016 D?sade Tomas, som kallades Didymus, till de andra I?jungarna:
?L?r oss g?med, f?r att vi m?d?med honom.?
011:017 N?r s?Jesus kom dit, fann han att den d?de redan hade legat
fyra dagar i graven.
011:018 Nu I?g Betania n?ra Jerusalem, vid pass femton stadier d?rifr?n,
011:019 och m?nga judar hade kommit till Marta och Maria f?r att tr?sta
dem i sorgen ?ver deras broder.
011:020 D?nu Maria fick h?ra att Jesus kom, gick hon honom till m?tes;
men Maria satt kvar hemma.
011:021 Och Marta sade till Jesus: ?Herre, hade du varit h?r, s?vore
min broder icke d?d.
011:022 Men jag vet ?nd?att allt vad du beder Gud om, det skall Gud
giva dig.?
011:023 Jesus sade till henne: ?Din broder skall st?upp igen.?
011:024 Marta svarade honom: ?Jag vet att han skall st?upp, vid
uppst?ndelsen p?den yttersta dagen.?
011:025 Jesus svarade till henne: ?Jag ?r uppst?ndelsen och livet. Den
som tror p?mig, han skall leva, om han ?r d?;
011:026 och var och en som lever och tror p?mig, han skall aldrig
n?gonsin d?. Tror du detta??
011:027 Hon svarade honom: ?Ja, Herre, jag tror att du ?r Messias, Guds
Son, han som skulle komma i v?rlden.?
011:028 N?r hon hade sagt detta, gick hon bort och kallade p?Maria, sin
syster, och sade hemligen till henne: ?M?staren ? h?r och
kallar dig till sig.?
011:029 N?r hon h?rde detta, stod hon strax upp och gick ?stad till
honom.
011:030 Men Jesus hade ?nnu icke kommit in i byn, utan var kvar p?det
st?le d?r Marta hade m?tt honom.
011:031 D?nu de judar, som voro inne i huset hos Maria f?r att tr?sta
henne, s?go att hon s?hastigt stod upp och gick ut, f?ljde de
henne, i tanke att hon gick till graven f?r att gr?ta d?r.
011:032 N?r s?Maria kom till det st?le d?r Jesus var och fick se
honom, f?l hon ned f?r hans f?tter och sade till honom: ?Herre,
hade du varit d?r, s?vore min broder icke d?d.?
011:033 D?nu Jesus s?g henne gr?ta och s?g j?mv?r att de judar, som
hade kommit med henne, gr?to, uppt?ndes han i sin ande och blev
uppr?rd
011:034 och fr?gade: ?Var haven I lagt honom?? De svarade honom: ?Herre,
kom och se.? Och Jesus gr?t.
011:035 D?sade judarna: ?Se huru k?r han hade honom!?
011:036 Men somliga av dem sade:
011:037 ?Kunde icke han, som ?pnade den blindes ?gon, ock hava s?gjort
att denne icke hade d?tt??
011:038 D?uppt?ndes Jesus ?ter i sitt innersta och gick bort till
graven. Den var urholkad i berget, och en sten I?g framf?r
ing?ngen.
011:039 Jesus sade: ?Tagen bort stenen.? D?sade den d?des syster Marta
till honom: ?Herre, han luktar redan, ty han har varit d?d i
fyra dygn.?
011:040 Jesus svarade henne: ?Sade jag dig icke, att om du trodde,
skulle du f?se Guds h?lighet??
011:041 D?togo de bort stenen. Och Jesus lyfte upp sina ?gon och sade:
?Fader, jag tackar dig f?r att du har h?rt mig.
011:042 Jag visste ju f?rut att du alltid h?r mig; men f?r folkets
skull, som st?r h?r omkring, s?ger jag detta, f?r att de skola

- tro att det är du som har sönt mig.?
- 011:043 När han hade sagt detta, ropade han med högt röst: 'Lasarus, kom ut.?'
- 011:044 Och han som hade varit död kom ut, med händer och fötter inlindade i bindlar och med ansiktet inhöljt i en duk. Jesus sade till dem: 'Läsen honom, och läten honom gå?'
- 011:045 Många judar, som hade kommit till Maria och hade sett vad Jesus hade gjort, trodde detsamma på honom.
- 011:046 Men några av dem gingo bort till farisäerna och omtalade för dem vad Jesus hade gjort.
- 011:047 Detsammankallade översteprästerna och farisäerna en rådsförsamling och sade: 'Vad skola vi taga oss till? Denne man gör ju många tecken.'
- 011:048 Om vi skola läta honom sörfortfara, skola alla tro på honom, och romarna komma detsamma att taga ifrån oss både land och folk.?'
- 011:049 Men en av dem, Kaifas, som var överstepräst för det året, sade till dem: 'I förtiden intet,
- 011:050 och I besinnen icke huru mycket bättre det är för eder att en man dötar för folket, än att hela folket förgås.?'
- 011:051 Detta sade han icke av sig själv, utan genom profetisk ingivelse, eftersom han var överstepräst för det året; ty Jesus skulle dötar för folket.
- 011:052 Ja, icke allenast för folket, han skulle detsamma att samlas och förena Guds föskingrade barn.
- 011:053 Från den dagen var deras beslut fattat att döda honom.
- 011:054 Svandrade detsamma Jesus icke längre öppet bland judarna, utan drog sig undan till en stad som hette Efraim, på landsbygden, i närheten av Betanien; detsamma stannade han kvar med sina lärjungar.
- 011:055 Men judarnas påsk var nära, och många begärvo sig detsamma, för påsken, från landsbygden upp till Jerusalem för att helga sig.
- 011:056 Och de sökte efter Jesus och sade till varandra, detsamma de stodo i helgedom: 'Vad menen I? Skall han detsamma alls icke komma till Jerusalemitiden?'
- 011:057 Och översteprästerna och farisäerna hade utfärdat påbud om att den som finge veta var han fanns skulle giva det till kända, för att de måtte kunna gripa honom.
- 012:001 Sex dagar före påsk kom nu Jesus till Betania, detsamma Lasarus bodde, han som av Jesus hade blivit uppväckt från de döda.
- 012:002 Detsamma gjorde man detsamma honom ett gästbud, och Marta betjänade dem, men Lasarus var en av dem som lägo till bords jämte honom.
- 012:003 Detsamma tog Maria ett skålpund smörjelse av dyrbar äkta nardus och smorde detsamma med Jesu fötter; sedan torkade hon hans fötter med sitt hår. Och huset uppfyllides med välukt av smörjelsen.
- 012:004 Men Judas Iskariot, en av hans lärjungar, den som skulle förräda honom, sade detsamma.
- 012:005 'Varför södde man icke hellre denna smörjelse för tre hundra silverpenningar och gav dessa åt de fattiga?'
- 012:006 Detta sade han, icke detsamma, att han frögade efter de fattiga, utan detsamma, att han var en tjuv och plögade taga vad som lades i penningpungen, vilken han hade om hand.
- 012:007 Men Jesus sade: 'Läta henne vara; min föfullgåra detta för min begravningsdag.'
- 012:008 De fattiga haven I ju alltid ibland eder, men mig haven I icke alltid.?'
- 012:009 Nu hade det blivit känt för den stora hopen av judarna att Jesus var detsamma, och de kommo dit, icke allenast för hans skull, utan

ock f?r att se Lasarus, som han hade uppv?ckt fr?n de d?da.
 012:010 D?besl?to ?verstepr?sterna att d?da ocks?Lasarus.
 012:011 Ty f?r hans skull gingo m?nga judar bort och trodde p?Jesus.

012:012 N?r dagen d?r efter det myckna folk som hade kommit till h?gtiden
 fick h?ra att Jesus var p?v?g till Jerusalem,
 012:013 togo de palmkvistar och gingo ut f?r att m?ta honom och ropade:
 ?Hosianna!
 V?signad vare han som kommer,
 i Herrens namn,
 han som ? Israels konung.?

012:014 Och Jesus fick sig en ?nef?e och satte sig upp p?den, s?som
 det ? skrivet:
 012:015 ?Frukta icke, du dotter Sion.
 Se, din konung kommer,
 sittande p?en ?ninnas f?e.?

012:016 Detta f?rstodo hans l?jungar icke d?strax, men n?r Jesus hade
 blivit f?rh?ligad, d?kommo de ih?g att detta var skrivet om
 honom, och att man hade gjort detta med honom.
 012:017 S?gav nu folket honom sitt vittnesb?rd, de som hade varit med
 honom, n?r han kallade Lasarus ut ur graven och uppv?ckte honom
 fr?n de d?da.
 012:018 D?r?r kom ocks?det ?riga folket emot honom, eftersom de h?rde
 att han hade gjort det tecknet.
 012:019 D?sade faris?erna till varandra: ? sen att I alls intet kunnen
 utr?ta; hela v?rlden l?per ju efter honom.?

012:020 Nu voro d?r ock n?gra greker, av dem som pl?gade fara upp f?r
 att tillbedja under h?gtiden.
 012:021 Dessa kommo till Filippus, som var fr?n Betsaida i Galileen, och
 b?do honom och sade: ?Herre, vi skulle vilja se Jesus.?

012:022 Filippus gick och sade detta till Andreas; Andreas och Filippus
 gingo och sade det till Jesus.
 012:023 Jesus svarade dem och sade: ?Stunden ? kommen att M?nskosenen
 skall f?rh?ligas.
 012:024 Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Om icke vetekornet
 faller i jorden och d?r, s?f?rbliver det ett ensamt korn; men
 om det d?r, s?b?r det mycken frukt.
 012:025 Den som ?skar sitt liv, han mister det, men den som hatar sitt
 liv i denna v?rlden, han skall beh?la det och skall hava evigt
 liv.
 012:026 Om n?gon vill tj?na mig, s?f?r?je han mig; och d?r jag ?r, d?r
 skall ocks?min tj?nare f?v?ra. Om n?gon tj?nar mig, s?skall
 min Fader ?ra honom.
 012:027 Nu ?r min sj? i ?ngest; vad skall jag v?r s?ga? Fader, fr?s
 mig undan denna stund. Dock, just d?r?r har jag kommit till
 denna stund.
 012:028 Fader, f?rh?liga ditt namn.? D?kom en r?st fr?n himmelen: ?Jag
 har redan f?rh?ligat det, och jag skall ytterligare f?rh?liga
 det.?

012:029 Folket, som stod d?r och h?rde detta, sade d?r: ?Det var ett
 tord?n.? Andra sade: ?Det var en ?ngel som talade med honom.?

012:030 D?svarade Jesus och sade: ?Denna r?st kom icke f?r min skull,
 utan f?r eder skull.?

012:031 Nu g?r en dom ?ver denna v?rlden, nu skall denna v?rldens furste
 utkastas.
 012:032 Och n?r jag har blivit upph?jd fr?n jorden, skall jag draga alla
 till mig.?

012:033 Med dessa ord gav han till k?nna p?vad s?tt han skulle d?

- 012:034 D? svarade folket honom: ?Vi hava h?rt av lagen att Messias skall stanna kvar f?r alltid. Huru kan du d?s?ga att M?nniskosonen m?ste bliva upph?jd? Vad ?r v?r detta f?r en M?nniskoson??
- 012:035 Jesus sade till dem: ??nnu en liten tid ?r ljuset ibland eder. Vandren medan I haven ljuset, p?det att m?rkret icke m? f?r makt med eder; den som vandrar i m?rkret, han vet ju icke var han g?r.
- 012:036 Tron p?ljuset, medan I haven ljuset, s?att I bliven ljusets barn.? Detta talade Jesus och gick sedan bort och dolde sig f?r dem.
- 012:037 Men fast?n han hade gjort s?m?nga tecken inf?r dem, trodde de icke p?honom.
- 012:038 Ty det ordet skulle fullbordas, som profeten Esaias s?ger: ?Herre, vem trodde, vad som predikades f?r oss, och f?r vem var Herrens arm uppenbar??
- 012:039 Allts? kunde de icke tro; Esaias s?ger ju ytterligare:
- 012:040 ?Han har f?rblindat deras ?gon och f?rstockat deras hj?rtan, s?att de icke kunna se med sina ?gon eller f?rst?med sina hj?rtan och omv?nda sig och bliva helade av mig.?
- 012:041 Detta kunde Esaias s?ga, eftersom han hade sett hans h?rlighet, n?r han talade med honom.--
- 012:042 Dock funnos j?mv?r bland r?dsherrarna m?nga som trodde p?honom; men f?r faris?ernas skulle ville de icke bek?nna det, f?r att de icke skulle bliva utst?tta ur synagogan.
- 012:043 Ty de skattade h?gre att bliva ?rade av m?nniskor ?n att bliva ?rade av Gud.
- 012:044 Men Jesus sade med h?g r?st: ?Den som tror p?mig, han tror icke p?mig, utan p?honom som har s?nt mig.
- 012:045 Och den som ser mig, han ser honom som har s?nt mig.
- 012:046 S?som ett ljus har jag kommit i v?rlden, f?r att ingen av dem som tro p?mig skall f?rbliva i m?rkret.
- 012:047 Om n?gon h?r mina ord, men icke h?ler dem, s?d?mer icke jag honom; ty jag har icke kommit f?r att d?ma v?rlden, utan f?r att fr?sa v?rlden.
- 012:048 Den som f?rkastar mig och icke tager emot mina ord, han har dock en domare ?ver sig; det ord som jag har talat, det skall d?ma honom p?den yttersta dagen.
- 012:049 Ty jag har icke talat av mig sj?lv, utan Fadern, som har s?nt mig, han har bjudit mig vad jag skall s?ga, och vad jag skall tala.
- 012:050 Och jag vet att hans bud ?r evigt liv; d?ff?r, vad jag talar, det talar jag s?som Fadern har sagt mig.?
- 013:001 F?re p?skh?gtiden h?nde sig detta. Jesus visste att stunden var kommen f?r honom att g? bort ifr?n denna v?rlden till Fadern; och s?som han allt hittills hade ?skat sina egna h?r i v?rlden, s?gav han dem nu ett yttersta bevis p?sin k?rlek.
- 013:002 De h?llo nu aftonm?tid, och dj?vulen hade redan ingivit Judas Iskariot, Simons son, i hj?rtat att f?r?da Jesus.
- 013:003 Och Jesus visste att Fadern hade givit allt i hans h?nder, och att han hade g?tt ut fr?n Gud och skulle g?till Gud.
- 013:004 Men han stod upp fr?n m?rtiden och lade av sig ?verkl?dnaden och tog en linneduk och band den om sig.
- 013:005 Sedan slog han vatten i ett b?cken och begynte tv?l?jungarnas f?tter och torkade dem med linneduken som han hade bundit om

sig.

013:006 S?kom han till Simon Petrus. Denne sade d?till honom: ?Herre, skulle du tv?mina f?tter??

013:007 Jesus svarade och sade till honom: ?Vad jag g?r f?rst? du icke nu, men framdeles skall du fatta det.?

013:008 Petrus sade till honom: ?Aldrig n?gonsin skall du tv?mina f?tter!? Jesus svarade honom: ?Om jag icke tv?r dig, s?har du ingen del med mig.?

013:009 D?sade Simon Petrus till honom: ?Herre, icke allenast mina f?tter, utan ock h?nder och huvud!?

013:010 Jesus svarade honom: ?Den som ?r helt tvagen, han beh?ver allenast tv?f?tterna; han ?r ju i ?rigt hel och h?llen ren. S? ?ren ock I rena--dock icke alla.?

013:011 Han visste n?mligen vem det var som skulle f?r?da honom; d?r?r sade han att de icke alla voro rena.

013:012 Sedan han nu hade tvagit deras f?tter och tagit p?sig ?verkl?dnaden och ?ter lagt sig ned vid bordet, sade han till dem:

?F?rst?n I vad jag har gjort med eder?

013:013 I kallen mig 'M?stare' och 'Herre', och I s?ger r?tt, ty jag ?r s?.

013:014 Har nu jag, eder Herre och M?stare, tvagit edra f?tter, s? ?ren ock I pliktiga att tv?varandras f?tter.

013:015 Jag har ju givit eder ett f?red?me, f?r att I skolen g?ra s?som jag har gjort mot eder.

013:016 Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Tj?haren ?r icke f?rmer ?n sin herre, ej heller s?ndebudet f?rmer ?n den som har s?nt honom.

013:017 D?I veten detta, saliga ?ren I, om I ock g?ren det.

013:018 Jag talar icke om eder alla; jag vet vilka jag har utvalt. Men detta skriftens ord skulle ju fullbordas:

'Den som ?r mitt br?d, han lyfte mot mig sin h?.'

013:019 Redan nu, f?r?n det sker, s?ger jag eder det, f?r att I, n?r det har skett, skolen tro att jag ?r den jag ?r.

013:020 Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: Den som tager emot den jag s?nder, han tager emot mig; och den som tager emot mig, han tager emot honom som har s?nt mig.?

013:021 N?r Jesus hade sagt detta, blev han uppr?rd i sin ande och betygade och sade: ?Sannerligen, sannerligen s?ger jag eder: En av eder skall f?r?da mig.?

013:022 D?s?go I?jungarna p?varandra och undrade vilken han talade om.

013:023 Nu var d?r bland I?jungarna en som I?g till bords invid Jesu br?st, den I?junge som Jesus ?skade.

013:024 ?r denne gav d?Simon Petrus ett tecken och sade till honom: ?S?g vilken det ?r som han talar om.?

013:025 Han lutade sig d?mot Jesu br?st och fr?gade honom: ?Herre, vilken ?r det??

013:026 D?svarade Jesus: ?Det ?r den ?r vilken jag r?cker br?dstycket som jag nu doppar.? D?rvid doppade han br?dstycket och r?ckte det ?r Judas, Simon Iskariots son.

013:027 D?, n?r denne hade tagit emot br?dstycket, for Satan in i honom. Och Jesus sade till honom: ?G?r snart vad du g?r.?

013:028 Men ingen av dem som I?go d?r till bords f?rstod varf?r han sade detta till honom.

013:029 Ty eftersom Judas hade penningpungen om hand, menade n?gra att

Jesus hade velat säga till honom: 'Käp vad vi behöva till
högstiden?', eller ock att han hade tillsagt honom att giva något
till de fattiga.

013:030 Därför nu hade tagit emot brödstycket, gick han strax ut; och
det var natt.

013:031 Och när han hade gått ut, sade Jesus:

'Nu är Mänskösönen förhålligad,
och Gud är förhålligad i honom.

013:032 Och nu Gud förhålligad i honom, så skall ock Gud förhålliga honom
i sig själv, och han skall snart förhålliga honom.

013:033 Kära barn, allenast en liten tid är jag ännu hos eder; I skolen
sedan ska efter mig, men det som jag sade till judarna: 'Dit
jag går, dit kunnen I icke komma', detsamma säger jag nu ock
till eder.

013:034 Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen äska varandra; ja,
såsom jag har äskat eder, så skolen ock I äska varandra.

013:035 Om I haven kälek inbädes, så skola alla därför först att I
även mina lärjungar?

013:036 Därför sade Simon Petrus honom: 'Herre, vart går du??' Jesus
svarade: 'Dit jag går, dit kan du icke nu följa mig; men
framdeles skall du följa mig.'

013:037 Petrus sade till honom: 'Herre, varför kan jag icke följa dig
nu? Mitt liv vill jag giva för dig.'

013:038 Jesus svarade: 'Ditt liv vill du giva för mig? Sannerligen,
sannerligen säger jag dig: Hanen skall icke gala, för när du tre
gångar har förnekat mig.'

014:001 Ädra hjärtan vare icke oroliga. Tron på Gud; tron ock på mig.

014:002 I min Faders hus är många boningar; om så icke voro, skulle jag
nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum.

014:003 Och om jag är gård bort för att bereda eder rum, så skall jag
dock komma igen och taga eder till mig; ty jag vill att därför jag
är, därför skolen I ock vara.

014:004 Och vreden som leder dit jag går, den veten I?

014:005 Tomas sade till honom: 'Herre, vi veta icke vart du går; huru
kunna vi därför veta vreden??'

014:006 Jesus svarade honom: 'Jag är vreden och sanningen och livet;
ingen kommer till Fadern utom genom mig.

014:007 Haden I känt mig, så hadn I ock känt min Fader; nu kännen I
honom och haven sett honom.'

014:008 Filippus sade till honom: 'Herre, låt oss se Fadern, så hava vi
nog.'

014:009 Jesus svarade honom: 'Så länge tid har jag varit hos eder, och du
har icke lått känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har
sett Fadern. Huru kan du därför säga: 'Låt oss se Fadern?'

014:010 Tror du icke att jag är i Fadern, och att Fadern är i mig? De
ord jag talar till eder talar jag icke av mig själv. Och
gångningarna, dem går Fadern, som bor i mig; de är hans verk.

014:011 Tron mig; jag är i Fadern, och Fadern i mig. Varom icke, så
tron för själva gångningarnas skull.

014:012 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Den som tror på mig,
han skall ock själv göra de gångningar som jag går; och ännu
stärre än dessa skall han göra. Ty jag går till Fadern,

014:013 och vadhelst I bedjen om i mitt namn, det skall jag göra, på det
att Fadern må bliva förhålligad i Sonen.

014:014 Ja, om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det.

014:015 Älsken I mig, så hållen I mina bud,

014:016 och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan
Hj?lpare, som f?r alltid skall vara hos eder:
014:017 sanningens Ande, som v?rlden icke kan taga emot, ty hon ser
honom icke och k?nner honom icke. Men I k?nnen honom, ty han bor
hos eder och skall vara i eder.
014:018 Jag skall icke l?mna eder faderl?sa; jag skall komma till eder.
014:019 ?nnu en liten tid, och v?rlden ser mig icke mer, men I sen
mig. Ty jag lever; I skolen ock leva.
014:020 P?den dagen skolen I f?st?att jag ? i min Fader, och att I
?ren i mig, och att jag ? i eder.
014:021 Den som har mina bud och h?ler dem, han ? den som ?skar mig;
och den som ?skar mig, han skall bliva ?skad av min Fader, och
jag skall ?ska honom och jag skall uppenbara mig f?r honom?
014:022 Judas--icke han som kallades Iskariot--sade d?till honom:
?Herre, varav kommer det att du t?nker uppenbara dig f?r oss,
men icke f?r v?rlden??
014:023 Jesus svarade och sade till honom: ?Om n?gon ?skar mig, s?
h?ler han mitt ord; och min Fader skall ?ska honom, och vi
skola komma till honom och taga v?r boning hos honom.
014:024 Den som icke ?skar mig, han h?ler icke mina ord; och likv?r ?
det ord som I h?ren icke mitt, utan Faderns, som har s?nt mig.
014:025 Detta har jag talat till eder, medan jag ?nnu ? kvar hos eder.
014:026 Men Hj?lparen, den helige Ande, som Fadern skall s?nda i mitt
namn, han skall l?ra eder allt och p?minna eder om allt vad jag
har sagt eder.
014:027 Frid l?mnar jag efter mig ? eder, min frid giver jag eder; icke
giver jag eder den s?som v?rlden giver. Edra hj?rtan vare icke
oroliga eller f?rsagda.
014:028 I h?rden att jag sade till eder: 'Jag g?r bort, men jag kommer
?ter till eder.' Om I ?skaden mig, s?skullen I ju gl?djas
?ver att jag g?r bort till Fadern, ty Fadern ? st?re ? jag.
014:029 Och nu har jag sagt eder det, f?r?n det sker, p?det att I m?n
tro, n? det har skett.
014:030 H?refter talar jag icke mycket med eder, ty denna v?rldens
furste kommer. I mig finnes intet som h?r honom till;
014:031 men detta sker, f?r att v?rlden skall f?st?att jag ?skar
Fadern och g?r s?som Fadern har bjudit mig. St?n upp, l? oss g?
h?ifr?n?.

015:001 ?Jag ? det sanna vintr?det, och min Fader ? ving?rds mannen.
015:002 Var gren i mig, som icke b?r frukt, den tager han bort; och var
och en som b?r frukt, den rensar han, f?r att den skall b?ra mer
frukt.
015:003 I ?ren redan nu rena, i kraft av det ord som jag har talat till
eder.
015:004 F?bliven i mig, s?f?bliver ock jag i eder. S?som grenen icke
kan b?ra frukt av sig sj?lv, utan allenast om den f?bliver i
vintr?det, s?kunnen I det ej heller, om I icke f?bliven i mig.
015:005 Jag ? vintr?det, I ?ren grenarna. Om n?gon f?bliver i mig, och
jag i honom, s?b?r han mycken frukt; ty mig f?rutan kunnen I
intet g?ra.
015:006 Om n?gon icke f?bliver i mig, s?kastas han ut s?som en
avbruten gren och f?torkas; och man samlar tillhopa s?dana
grenar och kastar dem i elden, och de br?nnas upp.
015:007 Om I f?bliven i mig, och mina ord f?bliva i eder, s?m?n I
bedja om vadhelst I viljen, och det skall vederfaras eder.
015:008 D?rigenom bliver min Fader f?rh?ligad, att i b?ren mycken frukt
och bliven mina l?jungar.
015:009 S?som Fadern har ?skat mig, s?har ock jag ?skat eder;

fårbliven i min kärlek.

015:010 Om I hållen mina bud, så fårbliven I i min kärlek, likasom jag har hållit min Faders bud och fårbliver i hans kärlek.

015:011 Detta har jag talat till eder, får att min glädje skall bo i eder, och får att eder glädje skall bliva fullkomlig.

015:012 Detta är mitt bud, att I skolen åska varandra, såsom jag har åskat eder.

015:013 Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner.

015:014 I åren mina vänner, om I gåren vad jag bjuder eder.

015:015 Jag kallar eder nu icke längre tjänare, ty tjänaren får icke veta vad hans herre går; vänner kallar jag eder, ty allt vad jag har hått av min Fader har jag kungjort för eder.

015:016 I haven icke utvalt mig, utan jag har utvalt eder; och jag har bestämt om eder att I skolen gå åstad och bära frukt, sådan frukt som bliver bestämdande, på det att Fadern må giva eder vadhelst I bedjen honom om i mitt namn.

015:017 Ja, det bjuder jag eder, att I skolen åska varandra.

015:018 Om världen hatar eder, så betänken att hon har hatat mig för är eder.

015:019 Voren I av världen, så åskade ju världen vad henne tillhånde; men eftersom I icke åren av världen, utan av mig haven blivit utvalda och tagna ut ur världen, därför hatar världen eder.

015:020 Kommen ihåg det ord som jag sade till eder: 'Tjänaren är icke förmer än sin herre.' Hava de förfört mig, så skola de ock förföra eder; hava de hållit mitt ord, så skola de ock hålla edert.

015:021 Men allt detta skola de gå mot eder för mitt namns skull, eftersom de icke känna honom som har sått mig.

015:022 Hade jag icke kommit och talat till dem, så skulle de icke hava haft synd; men nu hava de ingen ursäkt för sin synd.

015:023 Den som hatar mig, han hatar ock min Fader.

015:024 Hade jag icke bland dem gjort sådana gåringar, som ingen annan har gjort, så skulle de icke hava haft synd; men nu hava de sett dem, och hava likväl hatat både mig och min Fader.

015:025 Men det ordet skulle ju fullbordas, som är skrivet i deras lag: 'De hava hatat mig utan sak.'

015:026 Dock, när Hjälparen kommer, som jag skall sånda eder ifrån Fadern, sanningens Ande, som utgår ifrån Fadern, då skall han vittna om mig.

015:027 Också I kunnen vittna, eftersom I haven varit med mig från begynnelsen.

016:001 Detta har jag talat till eder, får att I icke skolen komma på fall.

016:002 Man skall utstå eder ur synagogorna; ja, den tid kommer, då vemhelst som dröper eder skall mena sig dåmed förföra offertjänst åt Gud.

016:003 Och så skola de gå, därför att de icke hava lått känna Fadern, ej heller mig.

016:004 Men detta har jag talat till eder, får att I, när den tiden är inne, skolen komma ihåg att jag har sagt eder det. Jag sade eder det icke från begynnelsen, ty jag var ju hos eder.

016:005 Och nu går jag bort till honom som har sått mig; och ingen av eder frögar mig vart jag går.

016:006 Men edra hjertan är uppfyllda av bedrävelse, därför att jag har sagt eder detta.

016:007 Dock säger jag eder sanningen: Det är nyttigt för eder att jag går bort, ty om jag icke ginge bort, skulle jag icke Hjerta-paren till eder; men därför jag nu går bort, skall jag sända honom till eder.

016:008 Och när han kommer, skall han låta världen få veta sanningen i fråga om synd och rättfärdighet och dom:

016:009 i fråga om synd, ty de tro icke på mig;

016:010 i fråga om rättfärdighet, ty jag går till Fadern, och låter mig icke mer;

016:011 i fråga om dom, ty denna världens furste är nu dömd.

016:012 Jag hade ännu mycket att säga eder, men låter icke nu berätta det.

016:013 Men när han kommer, som är sanningens Ande, då skall han leda eder fram till hela sanningen. Ty han skall icke tala av sig själv, utan vad han hör, allt det skall han tala; och han skall förkunna för eder vad komma skall.

016:014 Han skall förhålla mig, ty av mitt skall han taga och skall förkunna det för eder.

016:015 Allt vad Fadern har, det är mitt; därför sade jag att han skall taga av mitt och förkunna det för eder.

016:016 En liten tid, och låter mig icke mer; och åter en liten tid, och låter mig se mig?

016:017 Då sade några av hans lärjungar till varandra: Vad är detta som han säger till oss: 'En liten tid, och låter mig icke; och åter en liten tid, och låter mig se mig', skulle: 'Jag går till Fadern'??

016:018 De sade alltså: Vad är detta som han säger: 'En liten tid'? Vi förstår icke vad han talar?

016:019 Då märkte Jesus att de ville fråga honom, och han sade till dem: Är talen med varandra om detta som jag sade: 'En liten tid, och låter mig icke; och åter en liten tid, och låter mig se mig.'

016:020 Sannerligen, sannerligen säger jag eder: I skolen bliva bedrävade, men eder bedrävelse skall vändas i glädje.

016:021 När en kvinna föder barn, har hon bedrävelse, ty hennes stund är kommen; men när hon har fött barnet, kommer hon icke mer ihägnad sin vedermåda, ty hon gläder sig över att en människa är född till världen.

016:022 Så har edra hjertan glädja sig, och ingen skall taga eder glädje ifrån eder.

016:023 Och på den dagen skolen låter icke fråga mig om något. Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Vad låter bedja Fadern om, det skall han giva eder i mitt namn.

016:024 Hittills haven låter icke bitt om något i mitt namn; bedja, och låter skolen för, för att eder glädje skall bliva fullkomlig.

016:025 Detta har jag talat till eder i förutskäpta ord; den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förutskäpta ord, utan öppett förkunna för eder om Fadern.

016:026 På den dagen skolen låter bedja i mitt namn. Och jag säger eder icke att jag skall bedja Fadern för eder,

016:027 ty Fadern själv älskar eder, eftersom låter haven älskat mig och haven trott att jag är utgången från Gud.

016:028 Ja, jag har gått ut ifrån Fadern och har kommit i världen; åter låter jag världen och går till Fadern?

016:029 Då sade hans lärjungar: Se, nu talar du öppett och brukar inga förutskäpta ord.

016:030 Nu veta vi att du vet allt, och att det icke är behöfligt för dig att man frågar dig; därför tro vi att du är utgången från Gud.?

016:031 Jesus svarade dem: "Nu tron I?"

016:032 Se, den stund kommer, ja, den är redan kommen, så i skolen förskingras, var och en är sitt hjält, och lämna mig allena. Dock, jag är icke allena, ty Fadern är med mig.

016:033 Detta har jag talat till eder, för att i skolen hava frid i mig. I världen liden i betryck; men varen vid gott mod, jag har förvunnit världen.?

017:001 Sedan Jesus hade talat detta, lyfte han upp sina ögon mot himmelen och sade: "Fader, stunden är kommen; förhålliga din Son, på det att din Son mötförhålliga dig,

017:002 eftersom du har givit honom makt över allt kätt, för att han skall giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom.

017:003 Och detta är evigt liv, att de känna dig, den enda sanne Guden, och den du har sändt, Jesus Kristus.

017:004 Jag har förhålligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra.

017:005 Och nu, Fader, förhålliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, för när världen var till.

017:006 Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen och givit åt mig. De voro dina, och du har givit dem åt mig, och de hava härlit ditt ord.

017:007 Nu hava de förstätt att allt vad du har givit åt mig, det kommer från dig.

017:008 Ty de ord som du har givit åt mig har jag givit åt dem: och de hava tagit emot dem och hava i sanning förstätt att jag är utgången från dig, och de tro att du har sändt mig.

017:009 Jag beder för dem; det är icke för världen jag beder, utan för dem som du har givit åt mig, ty de äro dina

017:010--såsom allt mitt är ditt, och ditt är mitt--och jag är förhålligad i dem.

017:011 Jag är nu icke längre kvar i världen, men de äro kvar i världen, när jag går till dig. Helige Fader, bevara dem i ditt namn--det som du har förtrott åt mig--för att de mövara ett, likasom vi äro ett.

017:012 Medan jag var hos dem, bevarade jag dem i ditt namn, det som du har förtrott åt mig; jag vakade över dem, och ingen av dem gick i fördärvet, ingen utom fördärvets man, ty skriften skulle ju fullbordas.

017:013 Nu går jag till tid; dock talar jag detta, medan jag ännu är här i världen, för att de skola hava min glädje fullkomlig i sig.

017:014 Jag har givit dem ditt ord; och världen har hatat dem, eftersom de icke äro av världen, likasom icke heller jag är av världen.

017:015 Jag beder icke att du skall taga dem bort ur världen, utan att du skall bevara dem från det onda.

017:016 De äro icke av världen, likasom icke heller jag är av världen.

017:017 Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning.

017:018 Såsom du har sändt mig i världen, så har ock jag sändt dem i världen.

017:019 Och jag helgar mig till ett offer för dem, på det att ock de mövara i sanning helgade.

017:020 Men icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig;

017:021 jag beder att de alla mövara ett, och att, såsom du, Fader, är

i mig, och jag i dig, också de m?vara i oss, f?r att v?rlden skall tro att du har s?nt mig.

017:022 Och den h?rlighet som du har givit mig, den har jag givit ?r dem, f?r att de skola vara ett, s?som vi ?ro ett

017:023--jag i dem, och du i mig--ja, f?r att de skola vara fullkomligt f?renade till ett, s?att v?rlden kan f?rst?att du har s?nt mig, och att du har ?rskat dem, s?som du har ?rskat mig.

017:024 Fader, jag vill att d?r jag ?r, d?r skola ock de som du har givit mig vara med mig, s?att de f?se min h?rlighet, som du har givit mig; ty du har ?rskat mig f?re v?rldens begynnelse.

017:025 R?ttf?rdige Fader, v?rlden har icke l?rt k?nna dig, men jag k?nner dig, och dessa hava f?rst?t att du har s?nt mig.

017:026 Och jag har kungjort f?r dem ditt namn och skall kung?ra det, p? det att den k?rlek, som du har ?rskat mig med, m?vara i dem, och jag i dem.?

018:001 N?r Jesus hade sagt detta, begav han sig med sina l?rjungar d?rifr?n och gick ?ver b?cken Kidron till andra sidan. D?r var en ?rtag?rd, och i den gick han in med sina l?rjungar.

018:002 Men också Judas, han som f?r?dde honom, k?nde till det st?let, ty d?r hade Jesus och hans l?rjungar ofta kommit tillsammans.

018:003 Och Judas tog nu med sig den romerska vakten, s?ock n?gra av ?rstepr?sternas och faris?ernas tj?nare, och kom dit med bloss och lyktor och vapen.

018:004 Och Jesus, som visste allt vad som skulle ?verg?honom, gick fram och sade till dem: ?Vem s?ken l??

018:005 De svarade honom: ?Jesus fr?n Nasaret.? Jesus sade till dem: ?Det ?r jag.? Och Judas, f?r?daren, stod också d?r ibland dem.

018:006 N?r Jesus nu sade till dem: ?Det ?r jag?, veko de tillbaka och f?lo till marken.

018:007 ?er fr?gade han dem d? ?Vem s?ken l?? De svarade: ?Jesus fr?n Nasaret.?

018:008 Jesus sade: ?Jag har sagt eder att det ?r jag; om det allts?r mig l s?ken, s?l?ten dessa g??

018:009 Ty det ordet skulle fullbordas, som han hade sagt: ?Av dem som du har givit mig har jag icke f?rlorat n?gon.?

018:010 Och Simon Petrus, som hade ett sv?rd, drog ut det och h?gg till ?rstepr?stens tj?nare och h?gg s?av honom h?gra ?rat; och tj?narens namn var Malkus.

018:011 D?sade Jesus till Petrus: ?Stick ditt sv?rd i skidan. Skulle jag icke dricka den kalk som min Fader har givit mig??

018:012 Den romerska vakten med sin ?rste och de judiska r?ttstj?narna grepo d? Jesus och bundo honom

018:013 och f?r?de honom bort, f?rst till Hannas; denne var n?mligen sv?rfader till Kaifas, som var ?rstepr?st det ?ret.

018:014 Och det var Kaifas som under r?dpl?gningen hade sagt till judarna, att det vore b?st om en man finge d?f?r folket.

018:015 Och Simon Petrus j?mte en annan l?rjunge f?rjde efter Jesus. Den l?rjungen var bekant med ?rstepr?sten och gick med Jesus in p? ?rstepr?stens g?rd;

018:016 men Petrus stod utanf?r vid porten. Den andre l?rjungen, den som var bekant med ?rstepr?sten, gick d?ut och talade med portvakterskan och fick s?f?ra Petrus ditin.

018:017 Tj?nstekvinnan som vaktade porten sade d?rvid till Petrus: ?? icke också du en av den mannens l?rjungar?? Han svarade: ?Nej, det ?r jag icke.?

018:018 Men tjänarna och rättsbetjänterna hade gjort upp en köleld, ty det var kallt, och de stodo dert och vörmdo sig; bland dem stod också Petrus och vörmdo sig.

018:019 Versteprösten frögade nu Jesus om hans lärjungar och om hans lärna.

018:020 Jesus svarade honom: Jag har öppet talat för världen, jag har alltid undervisat i synagogan eller i helgedomen, på ställen dert alla judar komma tillsammans; hemligen har jag intet talat.

018:021 Varför frögar du dert mig? Dem som hava hört mig dert du fröga om vad jag har talat till dem. De veta ju vad jag har sagt?

018:022 När Jesus sade detta, gav honom en av rättsjerna, som stod dert bredvid, ett slag på kinden och sade: Skall du sör svara Versteprösten??

018:023 Jesus svarade honom: Har jag talat orört, sör bevisa att det var orört; men har jag talat rätt, varför slert du mig dert??

018:024 Och Hannas sönde honom bunden till Versteprösten Kaifas.

018:025 Men Simon Petrus stod och vörmdo sig. Dert sade de till honom: Ört icke också du en av hans lärjungar?? Han nekade och sade: Ödet Ört jag icke.?

018:026 Dert sade en av Verstepröstens tjänare, en frönde till den som Petrus hade huggit Ört av: Ört jag icke själv att du var med honom i Örtag Ört den??

018:027 Dert nekade Petrus Ört. Och i detsamma göl hanen.

018:028 Sedan fröde de Jesus fröna Kaifas till pretoriet; och det var nu morgon. Men själva gingo de icke in i pretoriet, för att de icke skulle bliva orenade, utan skulle kunna Ört på skalammet.

018:029 Dert gick Pilatus ut till dem och sade: Ört vad haven I för anklagelse att frambröta mot denne man??

018:030 De svarade och sade till honom: Ört vore han icke en illgörningsman, sör hade vi icke Ört verlämnat honom Ört dig.?

018:031 Dert sade Pilatus till dem: Ört tagen I honom, och dertmen honom efter eder lag. Judarna svarade honom: Ört för oss Ört det icke lovligt att avliva nörtgon.?

018:032 Ty Jesu ord skulle fullbordas, det som han hade sagt för att giva till körtna på vad Ört han skulle dert.

018:033 Pilatus gick Ört in i pretoriet och kallade Jesus till sig och sade till honom: Ört du judarnas konung??

018:034 Jesus svarade: Ört Ört du detta av dig själv, eller hava andra sagt dig det om mig??

018:035 Pilatus svarade: Ört jag Ört väl icke en jude! Ditt eget folk och Versteprösterna hava Ört verlämnat dig Ört mig. Vad har du gjort??

018:036 Jesus svarade: Ört Mitt rike Ört icke av denna världen. Om mitt rike vore av denna världen, sör hade väl mina tjänare kämpat för att jag icke skulle bliva Ört verlämnad Ört judarna. Men nu Ört mitt rike icke av denna världen.?

018:037 Sör sade Pilatus till honom: Ört Ört du dock en konung?? Jesus svarade: Ört Du Ört Ört det själv, att jag Ört en konung. Ja, derttill Ört jag född, och derttill har jag kommit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Var och en som Ört av sanningen, han hört min rört.?

018:038 Pilatus sade till honom: Ört vad Ört sanning?? När han hade sagt detta, gick han Ört ut till judarna och sade till dem: Ört jag finner honom icke skyldig till nörtgot brott.

018:039 Nu Ört det en sedvörtja hos eder, att jag vid påsken skall giva eder en förtge lört. Viljen I dert att jag skall giva eder 'judarnas konung' lört??

018:040 Dert skriade de Ört och sade: Ört icke honom, utan Barabbas. Men

Barabbas var en rövare.

- 019:001 S?tog d?Pilatus Jesus och l?t gissla honom.
019:002 Och krigsm?nnen vredo samman en krona av t?nnen och satte den p?
hans huvud och kl?dde p?honom en purpurf?rgad mantel.
019:003 Sedan tr?dde de fram till honom och sade: ?Hell dig, du judarnas
konung!? och slogo honom p?kinden.
019:004 ?ter gick Pilatus ut och sade till folket: ?Se, jag vill f?ra
honom ut till eder, p?det att I m?n f?st?att jag icke finner
honom skyldig till n?got brott.?
019:005 Och Jesus kom d?ut, kl?dd i t?nekronan och den purpurf?rgade
manteln. Och han sade till dem: ?Se mannen!?
019:006 D?nu ?verstepr?sterna och r?ttstj?rnarna fingo se honom, skriade
de: ?Korsf?st! Korsf?st! Pilatus sade till dem: ?Tagen I
honom, och korsf?sten honom; jag finner honom icke skyldig till
n?got brott.?
019:007 Judarna svarade honom: ?Vi hava sj?lva en lag, och efter den
lagen m?ste han d?, ty han har gjort sig till Guds Son.?
019:008 N?r Pilatus h?rde dem tala s?, blev hans fruktan ?nnu st?rre.
019:009 Och han gick ?ter in i pretoriet och fr?gade Jesus: ?Varifr?n ?
du?? Men Jesus gav honom intet svar.
019:010 D?sade Pilatus till honom: ?Svarar du mig icke? Vet du d?icke
att jag har makt att giva dig l?s och makt att korsf?sta dig??
019:011 Jesus svarade honom: ?Du hade alls ingen makt ?ver mig, om den
icke vore dig given ovanifr?n. D?r?r har den st?rre synd, som
har ?verl?mnat mig ? dig.?
019:012 Fr?n den stunden s?kte Pilatus efter n?gon utv?g att giva honom
l?s. Men judarna ropade och sade: ?Giver du honom l?s, s? ? du
icke kejsarens v?n. Vemhelst som g?r sig till konung, han s?ter
sig upp mot kejsaren.?
019:013 N?r Pilatus h?rde de orden, l?t han f?ra ut Jesus och satte sig
p?domars?tet, p?en plats som kallades Litostroton, p?
hebreiska Gabbata.
019:014 Och det var tillredelsedagen f?re p?skan, vid sj?tte timmen. Och
han sade till judarna: ?Se h?r ? eder konung!?
019:015 D?skriade de: ?Bort med honom! Bort med honom! Korsf?st
honom!? Pilatus sade till dem: ?Skall jag korsf?sta eder
konung?? ?verstepr?sterna svarade: ?Vi hava ingen annan konung
?n kejsaren.?
019:016 D?gjorde han dem till viljes och bj?d att han skulle
korsf?stas.

Och de togo Jesus med sig.

- 019:017 Och han bar sj?lv sitt kors och kom s?ut till det st?lle som
kallades Huvudskalleplatsen, p?hebreiska Golgata.
019:018 D?r korsf?ste de honom, och med honom tv?andra, en p?vardera
sidan, och Jesus i mitten.
019:019 Men Pilatus l?t ock g?ra en ?verskrift och s?tta upp den p?
korset; och den lydde s?. ?Jesus fr?n Nasaret, judarnas konung.?
019:020 Den ?verskriften l?ste m?nga av judarna, ty det st?lle d?r Jesus
var korsf?st l?g n?ra staden: och den var avfattad p?hebreiska,
p?latin och p?grekiska.
019:021 D?sade judarnas ?verstepr?ster till Pilatus: ?Skriv icke:
'Judarnas konung', utan skriv att han har sagt sig vara judarnas
konung.?
019:022 Pilatus svarade: ?Vad jag har skrivit, det har jag skrivit.?
019:023 D?nu krigsm?nnen hade korsf?st Jesus, togo de hans kl?der och
delade dem i fyra delar, en del ? var krigsman. Ocks?
livkl?dnaden togo de. Men livkl?dnaden hade inga s?mmar, utan

var vörd i ett stycke, uppifrån och alltigenom.

019:024 Därför sade de till varandra: Låt oss icke skära sönder den, utan kasta lott om vilken den skall tillhöra. Ty skriftens ord skulle fullbordas: De delade mina kläder mellan sig och kastade lott om min klädnad. Så gjorde nu krigsmännen.

019:025 Men vid Jesu kors stodo hans moder och hans moders syster, Maria, Klopas' hustru, och Maria från Magdala.

019:026 När Jesus nu fick se sin moder och bredvid henne den l'ringunge som han älskade, sade han till sin moder: Moder, se din son.

019:027 Sedan sade han till l'ringungen: Se din moder. Och från den stunden tog l'ringungen henne hem till sig.

019:028 Eftersom nu Jesus visste att allt annat redan var fullbordat, sade han därefter, då ju skriften skulle i allt uppfyllas: Jag tårstar.

019:029 Där stod då en käft som var fullt av ättikvin. Med det vinet fyllde de en svamp, som de satte på en isopsstängel och fäste till hans mun.

019:030 Och när Jesus hade tagit emot vinet, sade han: Det är fullbordat. Sedan böjde han ned huvudet och gav upp andan.

019:031 Men eftersom det var tillredelsedag och judarna icke ville att kropparna skulle bliva kvar på korset över sabbaten (det var nämligen en stor sabbatsdag), bad de Pilatus att han skulle låta sönderlösa korsfästas ben och taga bort kropparna.

019:032 Så kommo då krigsmännen och slog sönder den förstes ben och sedan den andres som var korsfäst med honom.

019:033 När de därefter kommo till Jesus och sögo honom redan vara död, slog de icke sönder hans ben;

019:034 men en av krigsmännen stack upp han sida med ett spjut, och strax kom därifrån ut blod och vatten.

019:035 Och den som har sett detta, han har vittnat däröf, för att ock i skolen tro; och hans vittnesbörd är sant, och han vet att han talar sanning.

019:036 Ty detta skedde, för att skriftens ord skulle fullbordas: Äntet ben skall sönderlösas på honom.

019:037 Och åter ett annat skriftens ord lyder så:
De skola se upp till honom som de hava stungit.

019:038 Men Josef från Arimatea, som var en Jesu l'ringunge--fastän i hemlighet, av fruktan för judarna--kom därefter och bad Pilatus att få taga Jesu kropp; och Pilatus tillstodde honom det. Då gick han åstad och tog hans kropp.

019:039 Och jämväl Nikodemus kom dit, han som första gången hade besökt honom om natten; denne fäste med sig en blandning av myrra och aloe, vid pass hundra skåpund.

019:040 Och de togo Jesu kropp och omlindade den med linnebindlar och lade dit de välluktande kryddorna, såsom judarna hava för sed vid tillredelse till begravning.

019:041 Men invid det ställe där han hade blivit korsfäst var en ärtgård, och i ärtgården fanns en ny grav, som ännu ingen hade varit lagd i.

019:042 Där lade de nu Jesus, eftersom det var judarnas tillredelsedag och graven låg nära.

020:001 Men på första veckodagen, medan det ännu var mörkt, kom Maria från Magdala dit till graven och fick se stenen vara borttagen från graven.

020:002 D?skyndade hon d?frifr?n och kom till Simon Petrus och till den andre l?jungen, den som Jesus ?skade, och sade till dem: ?De hava tagit Herren bort ur graven, och vi veta icke var de hava lagt honom.?

020:003 D?beg?vo sig Petrus och den andre l?jungen ?stad p?v?g till graven.

020:004 Och de sprungo b?da p?samma g?ng; men den andre l?jungen sprang fortare ?n Petrus och kom f?rst fram till graven.

020:005 Och n?r han lutade sig ditin, s?han linnebindlarna ligga d?r; dock gick han icke in.

020:006 Sedan, efter honom, kom ock Simon Petrus dit. Han gick in i graven och fick s?se huru bindlarna l?go d?r,

020:007 och huru duken som hade varit h?jd ?ver hans huvud icke l?g tillsammans med bindlarna, utan f?r sig sj?v p?ett s?skilt st?le, hopvecklad.

020:008 D?gick ock den andre l?jungen ditin, han som f?rst hade kommit till graven; och han s?g och trodde.

020:009 De hade n?mligen ?nnu icke f?rst?t skriftens ord, att han skulle uppst?fr?n de d?da.

020:010 Och l?jungarna gingo s?hem till sitt igen.

020:011 Men Maria stod och gr? utanf?r graven. Och under det hon gr?, lutade hon sig in i graven

020:012 och fick d?se tv? ?nglar i vita kl?der sitta d?r Jesu kropp hade legat, den ene vid huvudets plats, den andre vid f?ternas.

020:013 Och de sade till henne: ?Kvinna, varf?r gr?er du?? Hon svarade dem: ?De hava tagit bort min Herre, och jag vet icke var de hava lagt honom.?

020:014 Vid det hon sade detta, v?nde hon sig om och fick se Jesus st? d?r; men hon visste icke att det var Jesus.

020:015 Jesus sade till henne: ?Kvinna, varf?r gr?er du? Vem s?ker du?? Hon trodde att det var ?tag?rds m?staren och svarade honom: ?Herre, om det ?r du som har burit bort honom, s?s?g mig var du har lagt honom, s?att jag kan h?mta honom.?

020:016 Jesus sade till henne: ?Maria!? D?v?nde hon sig om och sade till honom p?hebreiska: ?Rabbuni!?(det betyder m?stare).

020:017 Jesus sade till henne: ?R?r icke vid mig; jag har ju ?nnu icke farit upp till Fadern. Men g?till mina br?der, och s?g till dem att jag far upp till min Fader och eder Fader, till min Gud och eder Gud.?

020:018 Maria fr?n Magdala gick d?och omtalade f?r l?jungarna att hon hade sett Herren, och att han hade sagt detta till henne.

020:019 P?aftonen samma dag, den f?rsta veckodagen, medan l?jungarna av fruktan f?r judarna voro samlade inom st?ngda d?rrar, kom Jesus och stod mitt ibland dem och sade till dem: ?Frid vare med eder!?

020:020 Och n?r han hade sagt detta, visade han dem sina h?nder och sin sida. Och l?jungarna blevo glada, n?r de s?go Herren.

020:021 ?ter sade Jesus till dem: ?Frid vare med eder! S?som Fadern har s?nt mig, s?s?nder ock jag eder.?

020:022 Och n?r han hade sagt detta, andades han p?dem och sade till dem: ?Tagen emot helig ande!

020:023 Om I f?l?ten n?gon hans synder, s? ?to de honom f?l?na; och om I binden n?gon i hans synder, s? ?r han bunden i dem.?

020:024 Men Tomas, en av de tolv, han som kallades Didymus, var icke med dem, n?r Jesus kom.

020:025 D?nu de andra l?jungarna sade till honom att de hade sett Herren, svarade han dem: ?Om jag icke ser h?en efter spikarna i hans h?nder och sticker mitt finger i h?en efter spikarna och

stickar min hand i hans sida, s?kan jag icke tro det.?

020:026 F?tta dagar d?refter voro hans l?rjungar åter d?rinne, och Tomas var med bland dem. D?kom Jesus, medan d?rarna voro st?ngda, och stod mitt ibland de, och sade: F?rid vare med eder!?

020:027 Sedan sade han till Tomas: R?ck hit dit finger, se h?r f?o mina h?nder; och r?ck hit din hand, och stick den i min sida. Och tvivla icke, utan tro.?

020:028 Tomas svarade och sade till honom: F?Min Herre och min Gud!?

020:029 Jesus sade till honom: F?Eftersom du har sett mig, tror du? Saliga f?o de som icke se och dock tro.?

020:030 F?nu m?nga andra tecken, som icke f?o uppskrivna i denna bok, gjorde Jesus i sina l?rjungars F?syn.

020:031 Men dessa hava blivit uppskrivna, f?r att I skolen tro att Jesus f?r Messias, Guds Son, och f?r att I genom tron skolen hava liv i hans namn.

021:001 D?refter uppenbarade sig Jesus åter f?r l?rjungarna, vid Tiberias' sj?, och vid den uppenbarelsen gick s?till:

021:002 Simon Petrus och Tomas, som kallades Didymus, och Natanael, han som var fr?n Kana i Galileen, och Sebedeus' s?ner voro tillsammans, och med dem tv?andra av hans l?rjungar.

021:003 Simon Petrus sade d?till dem: F?Jag vill g? f?stad och fiska.? De sade till honom: F?Vi g?ocks?med dig.? S?beg?vo de sig f?stad och stego i b?ten. Men den natten fingo de intet.

021:004 N?r det sedan hade blivit morgon, stod Jesus d?r p?stranden; dock visste l?rjungarna icke att det var Jesus.

021:005 Och Jesus sade till dem: F?Mina barn, haven I n?got att f?a?? De svarade honom: F?Nej.?

021:006 Han sade till dem: F?Kast ut n?tet p?h?gra sidan om b?ten, s? skolen I f?? D?kastade de ut; och nu fingo de en s?stor hop fiskar, att de icke f?r?m?dde draga upp n?tet.

021:007 Den l?rjunge som Jesus f?skade sade d?till Petrus: F?Det f? Herren.? N?r Simon Petrus h?rde att det var Herren, tog han p? sig sin f?verkl?dnad--ty han var okl?dd--och gav sig i sj?n.

021:008 Men de andra l?rjungarna kommo med b?ten och drogo efter sig n?tet med fiskarna; de voro n?mligen icke l?ngre fr?n land f?n vid pass tv?hundra alnar.

021:009 N?r de sedan hade stigit i land, s?go de gl?d ligga d?r och fisk, som l?g d?r p?, och br?d.

021:010 Jesus sade till dem: F?Tagen hit av de fiskar som I nu fingen.?

021:011 D?steg Simon Petrus i b?ten och drog n?tet upp p?land, och det var fullt av stora fiskar, ett hundra femtiotre stycken. Och fastf?n de voro s?m?nga, hade n?tet icke g?tt s?nder.

021:012 D?refter sade Jesus till dem: F?Kommen hit och f?ten.? Och ingen av l?rjungarna dristade sig att fr?ga honom vem han var, ty de f?rstodo att det var Herren.

021:013 Jesus gick d?fram och tog br?det och gav dem, likaledes ock av fiskarna.

021:014 Detta var nu tredje g?ngen som Jesus uppenbarade sig f?r sina l?rjungar, sedan han hade uppst?tt fr?n de d?da.

021:015 N?r de hade f?tit, sade Jesus till Simon Petrus: F?Simon, Johannes' son, f?skar du mig mer f?n dessa g?ra?? Han svarade honom: F?Ja, Herre; du vet att jag har dig k?.? D?sade han till honom: F?F?d mina lamm.?

021:016 F?ter fr?gade han honom, f?r andra g?ngen: F?Simon, Johannes' son, f?skar du mig?? Han svarade honom: F?Ja, Herre; du vet att jag har dig k?.? D?sade han till honom: F?Var en herde f?r mina

f?r.?

021:017 F?r tredje g?ngen fr?gade han honom: ?Simon, Johannes' son, har du mig k?r?? Petrus blev bedr?vad ?ver att han f?r tredje g?ngen fr?gade honom: ?Har du mig k?r?? Och han svarade honom: ?Herre, du vet allting; du vet att jag har dig k?r.? D?sade Jesus till honom: ?F?d mina f?r.

021:018 Sannerligen, sannerligen s?ger jag dig: N?r du var yngre, omgjordade du dig sj?v och gick vart du ville; men n?r du bliver gammal, skall du n?dgas str?cka ut dina h?nder, och en annan skall omgjorda dig och f?ra dig dit du icke vill.?

021:019 Detta sade han f?r att giva till k?nna med hurudan d?d Petrus skulle f?rh?liga Gud. Och sedan han hade sagt detta, sade han till honom: ?F?j mig.?

021:020 N?r Petrus v?nde sig om, fick han se att den l?rjunge som Jesus ?skade f?ljde med, densamme som under aftonm?tiden hade lutat sig mot hans br?st och fr?gat honom: ?Herre, vilken ? det som skall f?r?da dig??

021:021 D?nu Petrus s?g den l?rjungen, fr?gade han Jesus: ?Herre, huru bliver det d?med denne??

021:022 Jesus svarade honom: ?Om jag vill att han skall leva kvar, till dess jag kommer, vad kommer det dig vid? F?j du mig.?

021:023 S?kom det talet ut ibland br?derna, att den l?rjungen icke skulle d?. Men Jesus hade icke sagt till honom att han icke skulle d?, utan allenast: ?Om jag vill att han skall leva kvar, till dess jag kommer, vad kommer det dig vid??

021:024 Det ? den l?rjungen som vittnar om detta, och som har skrivit detta; och vi veta att hans vittnesb?rd ? sant.

021:025 ?nnu mycket annat var det som Jesus gjorde; och om allt detta skulle uppskrivas, det ena med det andra, s?tror jag att icke ens hela v?rlden skulle kunna rymma de b?cker som d?bleve skrivna.

Apostlag?ningarna

001:001 I min f?rra skrift, gode Teofilus, har jag ber?ttagat om allt vad Jesus gjorde och l?rde,

001:002 ?nda till den dag d?han blev upptagen, sedan han genom helig ande hade givit sina befallningar ? apostlarna som han hade utvalt.

001:003 F?r dem hade han ock genom m?nga s?kra bevis tett sig s?som levande, efter utst?ndet lidande; ty under fyrtio dagar l? han sig ses av dem och talade med dem om Guds rike.

001:004 N?r han d?var tillsammans med dem, bj?d han dem och sade: ?L?rnnen icke Jerusalem, utan f?rbiden d? vad Fadern har utlovat, det varom I haven h?tt av mig.

001:005 Ty Johannes d?pte med vatten, men f?dagar h?refter skolen I bliva d?pta i helig ande.?

001:006 D?de nu hade kommit tillhoppa, fr?gade de honom och sade: ?Herre, skall du nu i denna tid uppr?ta igen riket ? Israel??

001:007 Han svarade dem: ?Det tillkommer icke eder att f?veta tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastst?lt.

001:008 Men n?r den helige Ande kommer ?ver eder, skolen I undf?kraft och bliva mina vittnen, b?de i Jerusalem och i hela Judeen och

Samarien, och sedan intill jordens ändan?

- 001:009 När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i himlen, och en sky tog honom bort ur deras ösyn.
- 001:010 Och medan de skådade mot himmelen, under det han för upp, så såg de honom stå i vita kläder.
- 001:011 Och dessa sade: Är galileiske män, varför står I och ser mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt som I här sett honom fara upp till himmelen?
- 001:012 Sedan vände de tillbaka till Jerusalem från det berg som kallas Oljeborgen, vilket ligger nära Jerusalem, icke längre än en dags väg, och man får vila på sabbat.
- 001:013 Och när de hade kommit dit, gick de upp i den sal i huset där de hade varit tillsammans: Petrus och Johannes och Jakob och Andreas, Filippus och Tomas, Bartolomeus och Matteus, Jakob, Alfeus' son, och Simon ivraren och Judas, Jakobs son.
- 001:014 Alla dessa höll ögonen fäst ut i bän tillika med Maria, Jesu moder, och några andra kvinnor samt Jesu bröder.
- 001:015 En av de dagarna stod Petrus upp och talade bland bröderna, som då samlades till ett antal av omkring etthundratjugu; han sade:
- 001:016 Mina bröder, det skriftens ord skulle fullbordas, som den helige Ande genom Davids mun hade profetiskt talat om Judas, vilken blev värd för den som greps Jesus.
- 001:017 Han var ju räknd bland oss och hade också fått detta ämbete på sin lott.
- 001:018 Och med de pengar han hade fått såsom lön för sin översättning förvärfvade han sig en äker. Men han störtade framstupa ned, och hans kropp brast mitt itu, så att alla hans inävor gick ut.
- 001:019 Detta blev bekant för alla Jerusalems invånare, och så blev den äker på deras tungor kallad Akeldamak (det betyder Blodsäker).
- 001:020 Så är ju skrivet i Psalmen bok:
'Hans gård blive öde,
och ingen man finnas, som bor där';
och vidare:
'Hans ämbete tage en annan.'
- 001:021 Därför bör nu någon av de män som följde oss under hela den tid Herren Jesus gick ut och in bland oss,
- 001:022 allt ifrån den dag då han döptes av Johannes ändan till den dag då han blev upptagen och skildes ifrån oss--någon av dessa män bör utsättas till att jämföra oss vittna om hans uppståndelse?
- 001:023 Därefter steg de fram två: Josef (som kallades Barsabbas och hade tillnamnet Justus) och Mattias.
- 001:024 Och de bön och sade: Herre, du som känner allas hjärtan, visa oss vilken av dessa två du har utvalt
- 001:025 till att få den plats såsom tjänare och apostel, vilken Judas övergav, för att gå till den plats som var hans?
- 001:026 Och de drog lott om dem, och lotten föll på Mattias. Och så blev denne, jämförde de elva, räknd såsom apostel.
- 002:001 När sedan pingstdagen var inne, voro de alla samlade med varandra.

- 002:002 D?kom pl?sligt fr?n himmelen ett d?n, s?som om en v?dsam storm hade dragit fram; och det uppfyllde hela huset d?r de sutto.
- 002:003 Och tungor s?som av eld visade sig fr? dem och f?rdelade sig och satte sig p?dem, en p?var av dem.
- 002:004 Och de blevo alla uppfyllda av helig ande och begynte tala andra tungom?, efter som Anden ingav dem att tala.
- 002:005 Nu bodde i Jerusalem fromma judiska m?n fr?n allahanda folk under himmelen.
- 002:006 Och n?r d?net h?rdes, f?samlade sig hela hopen, och en stor r?relse uppstod, ty var och en h?rde sitt eget tungom? talas av dem.
- 002:007 Och de uppfylldes av h?pnad och f?rundran och sade: ??o de icke galil?er, alla dessa som h?r tala?
- 002:008 Huru kommer det d?till, att var och en av oss h?r sitt eget modersm? talas?
- 002:009 Vi m?vara parter eller meder eller elamiter, vi m?hava v?tt hem i Mesopotamien eller Judeen eller Kappadocien, i Pontus eller provinsen Asien,
- 002:010 i Frygien eller Pamfylien, i Egypten eller i Libyens bygder, ? Cyrene till, eller vara hitflyttade fr?mlingar fr?n Rom,
- 002:011 vi m?vara judar eller proselyter, kretenser eller araber, alla h?ra vi dem p?v?ra egna tungom? tala om Guds v?diga g?ningar.?
- 002:012 S?uppfylldes de alla av h?pnad och visste icke vad de skulle t?nka. Och de sade, den ene till den andre: ?Vad kan detta betyda??
- 002:013 Men somliga drevo g?ck med dem och sade: ?De ?o fulla av s?tt vin.?
- 002:014 D?tr?dde Petrus fram, j?mte de elva, och hov upp sin r?st och talade till dem:
- ? judiske m?n och I alla Jerusalems inv?nare, detta m?n I veta, och lyssnen nu till mina ord:
- 002:015 Det ? icke s?som I menen, att dessa ?o druckna; det ? ju blott tredje timmen p?dagen.
- 002:016 Nej, h?r uppfylles det som ? sagt genom profeten Joel:
- 002:017 'Och det skall ske i de yttersta dagarna, s?ger Gud, att jag skall utgjuta av min Ande ?ver allt k?tt, och edra s?ner och edra d?trar skola profetera, och edra ynglingar skola se syner, och edra gamla m?n skola hava dr?mmar;
- 002:018 ja, ?ver mina tj?nare och mina tj?narinnor skall jag i de dagarna utgjuta av min Ande, och de skola profetera.
- 002:019 Och jag skall l?ta undertecken synas uppe p?himmelen och tecken nere p?jorden: blod och eld och r?kmoln.
- 002:020 Solen skall v?ndas i m?rker och m?nen i blod, f?r?n Herrens dag kommer, den stora och h?fliga.
- 002:021 Och det skall ske att var och en som ?kallar Herrens namn, han skall varda fr?st.'
- 002:022 I m?n av Israel, h?fen dessa ord: Jesus fr?n Nasaret, en man som

inför eder fick vittnesbörd av Gud genom kraftgärningar och under och tecken, vilka Gud genom honom gjorde bland eder, såsom I själva veten,

002:023 denne som blev given i edert värde, enligt vad Gud i sitt rådslut och sin försyn hade bestämt, honom haven I genom män som icke veta av lagen I ätit fastnagla vid korset och döda.

002:024 Men Gud gjorde en ände på världens värda och I ät honom uppstå, eftersom det icke var möjligt att han skulle kunna behållas av döden.

002:025 Ty David säger med tanke på honom:

'Jag har haft Herren
för mina ögon alltid,
ja, han ät på min högra sida,
för att jag icke skall vackla.

002:026 Fjerdenskull glöder sig mitt hjärta,
och min tunga frödar sig,
och jämväl min kropp
för vila med en förhoppning:

002:027 den, att du icke skall I ämnas
min själ ät dödsriket
och icke I äta din Helige
se för gämgelse.

002:028 Du har kungjort mig livets värde;
du skall uppfylla mig med glädje inför ditt ansikte.'

002:029 Mina bröder, jag kan väl fritt säga till eder om vårt stamfader David att han ät både döda och begravnen; hans grav finnes ju ibland oss änu i dag.

002:030 Men eftersom han var en profet och visste att Gud med ed hade lovat honom att 'av hans livs frukt säga en konung på hans tron',

002:031 därför förutsäg han att Messias skulle uppstå, och talade därför om och sade att Messias icke skulle I ämnas ät dödsriket, och att hans kropp icke skulle se för gämgelse.

002:032 Denne--Jesus--har nu Gud ätit uppstå, därför kunna vi alla vittna.

002:033 Och sedan han genom Guds högra hand har blivit upphöjd och av Fadern undfört den utlovade helige Anden, har han utgjutit vad I hör sen och hören.

002:034 Ty icke har David farit upp till himmelen; fastmer säger han själv:

'Herren sade till min herre:
Sätt dig på min högra sida,

002:035 till dess jag har lagt dina fiender
dig till en fotapall.

002:036 Söm? nu hela Israels hus veta och vara förvissat om att denne Jesus som I haven korsfäst, honom har Gud gjort både till Herre och till Messias.?

002:037 När de hördet detta, kunde de ett styng i hjärtat. Och de sade till Petrus och de andra apostlarna: 'Bröder, vad skola vi göra??

002:038 Petrus svarade dem: 'Gören bättring, och I äten alla döpa eder i Jesu Kristi namn till edra synders förläelse; därför skolen I såsom gäva undföden helige Ande.

002:039 Ty eder gäller I ättet och edra barn, jämväl alla dem som äro i fjärran, söm?nga som Herren, vårt Gud, kallar.?

002:040 Ocks?med m?nga andra ord bad och f?rmanade han dem, i det han sade: ?L?ten fr?sa eder fr?n detta vr?nga sl?kte.?

002:041 De som d?togo emot hans ort l?to d?pa sig; och s?rkades f?rsamlingen p?den dagen med vid pass tre tusen personer.

002:042 Och dessa h?llo fast vid apostlarnas undervisning och br?dragemenskapen, vid br?dsbrytelsen och b?herna.

002:043 Och fruktan kom ?ver var och en; och m?nga under och tecken gjordes genom apostlarna.

002:044 Men alla de som trodde h?llo sig tillsammans och hade allting gemensamt;

002:045 de s?lde sina jordagods och vad de eljest ?gde och delade med sig d?r?av ?t alla, eftersom var och en beh?vde.

002:046 Och st?ndigt, var dag, voro de endr?ktigt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen br?to de br?d och ?to med fr?jd och i hj?ttats enfald, och lovade Gud.

002:047 Och allt folket vad dem v?r bevg?et. Och Herren ?kade f?rsamlingen, dag efter dag, med dem som l?to sig fr?sas.

003:001 Och Petrus och Johannes gingo upp till helgedomen, till den b?n som h?ls vid nionde timmen.

003:002 Och d?r bars fram en man som hade varit of?rdig allt ifr?n moderlivet, och som man var dag pl?gade s?tta vid den port i helgedomen, som kallades Sk?na porten, f?r att han skulle kunna beg?ra allmosor av dem som gingo in i helgedomen.

003:003 N?r denne nu fick se Petrus och Johannes, d?de skulle g?in i helgedomen, bad han dem om en allmosa.

003:004 D?f?ste Petrus och Johannes sina ?gon p?honom, och Petrus sade: ?Se p?oss.?

003:005 N?r han d?gav akt p?dem, i f?rv?ntan att f?n?got av dem,

003:006 sade Petrus: ?Silver och guld har jag icke; men vad jag har, det giver jag dig. I Jesu Kristi, nasar?ens namn: st?upp och g??

003:007 Och s?fattade han honom vid h?gra handen och reste upp honom. Och strax fingo hans f?tter och fotleder styrka,

003:008 och han sprang upp och stod uppr?tt och begynte g?och f?jde dem in i helgedomen, alltj?mt g?ende och springande, under det att han lovade Gud.

003:009 Och allt folket s?g honom, d?r han gick omkring och lovade Gud.

003:010 Och n?r de k?nde igen honom och s?go att det var samme man som pl?gade sitta och beg?ra allmosor vid Sk?na porten i helgedomen, blevo de uppfyllda av h?pnad och best?rtning ?ver det som hade vederfarits honom.

003:011 D?han nu h?l sig till Petrus och Johannes, str?mmade allt folket, utom sig av h?pnad, tillsammans till dem p?den plats som kallades Salomos pelarg?ng.

003:012 N?r Petrus s?g detta, tog han till orda och talade till folket s?.

?I m?n av Israel, varf?r undren I ?ver denne man, och varf?r sen I s?p?oss, likasom hade vi genom n?gon v?r kraft eller fromhet ?stadkommit att han kan g??

003:013 Nej, Abrahams och Isaks och Jakobs Gud, v?ra f?ders Gud, har f?rh?ligat sin tj?nare Jesus, honom som I utl?mnaden, och som I f?nekaden inf?r Pilatus, n?r denne redan hade beslutit att giva honom I?s.

003:014 Ja, I f?nekaden honom, den helige och r?ttf?rdige, och beg?den att en dr?pare skulle givas ?t eder.

003:015 Och livets furste dröpten I, men Gud uppväckte honom från de döda; därför kunna vi sjäva vittna.

003:016 Och det är p?grund av tron p?hans namn som denne man, vilken I sen och k?nnen, har undf?tt styrka av hans namn; och den tro som verkas genom Jesus har, i allas eders ?syn, gjort att han nu kan bruka alla lemmar.

003:017 Nu vet jag v?r, mina bröder, att I s?r? som edra r?dsherrar haven gjort detta, därför att I icke vissten b?ttre.

003:018 Men Gud har p?detta s?tt I?tt det g?i fullbordan, som han f?rut genom alla sina profeters mun hade f?kunnat, n?mligen att hans Smorde skulle lida.

003:019 G?ren därför b?tring och omv?nden eder, s?att edra synder bliva utpl?nade,

003:020 p?det att tider av vederkvickelse m?komma från Herren, i det att han s?nder den Messias som han har utsett ? eder, n?mligen Jesus,

003:021 vilken dock himmelen m?ste beh?la intill de tider n?allt skall bliva uppr?ttat igen, varom Gud har talat genom sina forntida heliga profeters mun.

003:022 Moses har ju sagt: 'En profet skall Herren Gud I?ta uppst? ? eder, av edra bröder, en som ? mig lik; honom skolen I lyssna till i allt vad han talar till eder.

003:023 Och det skall ske att var och en som icke lyssnar till den profeten, han skall utrotas ur folket.'

003:024 Och sedan hava alla profeterna, b?de Samuel och de som f?jde efter honom, s?m?nga som hava talat, ocks?beb?dat dessa tider.

003:025 I ?ren sjäva barn av profeterna och delaktiga i det f?bund som Gud sl?t med edra f?der, n? han sade till Abraham: 'Och i din s?d skola alla sl?kter p?jorden varda v?signade.'

003:026 F?r eder f?rst och fr?mst har Gud I?tt sin tj?nare uppst?, och han har s?nt honom f?r att v?signa eder, n? I, en och var, omv?nden eder från eder ondska.?

004:001 Medan de ?nnu talade till folket, kommo pr?sterna och tempelvaktens bef?havare och sadduc?erna ?ver dem.

004:002 Ty det f?tr? dem att de undervisade folket och i Jesus f?kunnade uppst?hdelsen från de döda.

004:003 D?r? grepo de dem nu och satte dem i f?ngsligt f?var till f?ljande dag, eftersom det redan var afton.

004:004 Men m?nga av dem som hade h?rt vad som hade talats kommo till tro; och antalet av m?nnen uppgick nu till vid pass fem tusen.

004:005 Dagen d?refter f?samlade sig deras r?dsherrar och ?dste och skriftl?nde i Jerusalem;

004:006 d? voro d?ock Hannas, ?verstepr?sten, och Kaifas och Johannes och Alexander och alla som voro av ?verstepr?sterlig sl?kt.

004:007 Och de I?to f?ra fram dem inf?r sig och fr?gade dem: '?Av vilken makt eller i genom vilket namn haven I gjort detta??

004:008 D?sade Petrus till dem, uppfylld av helig ande:

    ? folkets r?dsherrar och ?dste,

004:009 eftersom vi i dag underkastas rannsaking f?r en god g?ning mot en sjuk man och tillfr?gas varigenom denne har blivit botad,

004:010 s?m?n I veta, I alla och hela Israels folk, att det ? genom Jesu Kristi, nasar?ens, namn, hans som I haven korsf?st, men som Gud har uppv?ckt från de döda--att det ? genom det namnet som denne man st? inf?r eder frisk och f?dig.

004:011 Han är 'den stenen som av byggningsmännen'--av eder själva--
'aktades för intet, men som har blivit en hörnsten'.

004:012 Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under
himmelen något annat namn, bland människor givet, genom vilket
vi kunna bli frästa.?

004:013 När de sågo Petrus och Johannes vara så frimodiga och förnummo
att de voro olädda män ur folket, förundrade de sig. Men så
kände de igen dem och påminde sig att de hade varit med Jesus.

004:014 Och när de sågo mannen som hade blivit botad stå där bredvid
dem, kunde de icke säga något därt emot.

004:015 De befallde dem alltså att gå ut från rådssamlingen. Sedan
överlade de med varandra

004:016 och sade: Vad skola vi göra med dessa män? Att ett märkligt
tecken har blivit gjort av dem, det är ju uppenbart för alla
Jerusalems invånare, och vi kunna icke förneka det.

004:017 Men för att detta icke ännu mer skall komma ut bland folket, må
vi strängeligen förbjuda dem att härnäst i det namnet tala
för någon mänsklig.?

004:018 Därefter kallade de in dem och förbjödo dem helt och hållet att
tala eller undervisa i Jesu namn.

004:019 Men Petrus och Johannes svarade och sade till dem: Om det är
rätt inför Gud att vi här samma eder mer än Gud, därom må vi
själva döma;

004:020 vi för vår del kunna icke underlåta att tala vad vi hava sett
och hört.?

004:021 Döförbjödo de dem detsamma ännu strängare, men låto dem sedan
gå. Ty eftersom alla prisade Gud för det som hade skett, kunde
de, för folkets skull, icke finna någon utväg genom att straffa
dem.

004:022 Mannen som genom detta tecken hade blivit botad var nämligen
över fyrtio år gammal.

004:023 När de alltså hade blivit läsgivna, kommo de till sina egna och
omtalade för dem allt vad översteprästerska och de äldste hade
sagt dem.

004:024 Däde härde detta, ropade de endröktigt till Gud och sade:

Herre, det är du som har gjort himmelen och jorden och havet
och allt vad i dem är.

004:025 Och du har genom vår fader Davids, din tjänares, mun sagt genom
helig ande:

'Varför larmade hedningarna
och tänkte folken förhållighet?

004:026 Jordens konungar trädde fram,
och furstarna samlade sig tillhoppa
mot Herren och hans Smorde.'

004:027 Ja, i sanning, de församlade sig i denna stad mot din helige
tjänare Jesus, mot honom som du har smort: Herodes och Pontius
Pilatus med hedningarna och Israels folkstammar;

004:028 de församlade sig till att utföra allt vad din hand och ditt
rådslut förut hade bestämt skola ske.

004:029 Och nu, Herre, se till deras hotelser, och giv dina tjänare att
de med all frimodighet må förkunna ditt ord,

004:030 i det att du uträcker din hand till att bota de sjuka, och till
att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu
namn.?

- 004:031 När de hade slutat att bedja, skakades platsen där de voro församlade, och de blevo alla uppfyllda av den helige Ande, och de förkunnade Guds ord med frimodighet.
- 004:032 Och i hela skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ. Ingen enda kallade något av det han gjorde för sitt, utan du hade allting gemensamt.
- 004:033 Och med stor kraft framburo apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse; och stor nåd var över dem alla.
- 004:034 Bland dem fanns ingen som led nåd; ty alla som gjorde något jordstycke eller något hus sålde detta och buro fram betalningen för det sålda
- 004:035 och lade den för apostlarnas fötter, och man delade ut därav, så att var och en fick efter som han behövde.
- 004:036 Josef, som av apostlarna ock kallades Barnabas (det betyder försmanaren), en levit som var bördig från Cypern,
- 004:037 också han sålde en äker som han gjorde och bar fram penningarna och lade dem för apostlarnas fötter.
- 005:001 Men en ung man vid namn Ananias och hans hustru Safira sålde ett jordagods,
- 005:002 och han tog därvid, med sin hustrus vetskap, undan något av betalningen därifrån; allenast en del bar han fram och lade för apostlarnas fötter.
- 005:003 Dagsade Petrus: Ananias, varför har Satan fått uppfylla ditt hjärta, så att du har velat bedraga den helige Ande och taga undan något av betalningen för jordstycket?
- 005:004 Detta var ju din egendom, medan du hade det kvar; och när det var sått, voro ju penningarna i din makt. Huru kunde du för något sådant i sinnet? Du har ljugit, icke för människor, utan för Gud?
- 005:005 När Ananias hördessa ord, föll han ned och gav upp andan. Och stor fruktan kom över alla som hördessa detta.
- 005:006 Och de yngre männen stodo upp och höljde in honom och buro ut honom och begrovo honom.
- 005:007 Vid pass tre timmar därefter kom hans hustru in, utan att veta om, vad som hade skett.
- 005:008 Petrus sade därtill henne: Säg mig, var det för den summan I sålden jordstycket? Hon svarade: Ja, för den summan?
- 005:009 Dagsade Petrus till henne: Huru kunden I vilja komma överens om att fresta Herrens Ande? Se, här utanför dörren hörs nu fotstegen av de män som hava begravt din man; och de skola bära ut också dig?
- 005:010 Och strax föll hon ned vid hans fötter och gav upp andan; och när de unge männen kommo in, funno de henne död. De buro därtut henne och begrovo henne bredvid hennes man.
- 005:011 Och stor fruktan kom över hela församlingen och över alla andra som hördessa detta.
- 005:012 Och genom apostlarna gjordes många tecken och under bland folket; och de höll sig alla endröktigt tillsammans i Salomos pelargång.
- 005:013 Av de andra dristade sig ingen att närma sig dem, men folket höll dem i ära.
- 005:014 Och ännu flera trodde och slöt sig till Herren, hela skaror av både män och kvinnor.

005:015 Ja, man bar de sjuka ut p?gatorna och lade dem p?b?far och i s?ngar, f?r att, n?r Petrus kom g?ende, ?minstone hans skugga m?tte falla p?n?gon av dem.

005:016 Och j?mv?r fr?n st?derna runt omkring Jerusalem kom folket i skaror och f?rde med sig sjuka och s?dana som voro pl?gade av orena andar; och alla blevo botade.

005:017 D?stod ?verstepr?sten upp och alla som h?lo med honom--de som h?rde till sadduc?ernas parti--och de uppfylldes av nit?skan

005:018 och l?to gripa apostlarna och s?tta dem i allm?nt h?kte.

005:019 Men en Herrens ?ngel ?ppnade om natten f?ngelsets portar och f?rde ut dem och sade:

005:020 ?G?n ?stad och tr?den upp i helgedomen, och talen till folket alla det sanna livets ord.?

005:021 N?r de hade h?rt detta, gingo de inemot dagbr?ckningen in i helgedomen och undervisade.

Emellertid kommo ?verstepr?sten och de som h?lo med honom och sammankallade Stora r?det, alla Israels barns ?dste. D?refter s?nde de ?stad till f?ngelset f?r att h?mta dem.

005:022 Men n?r r?ttstj?rnarna kommo dit, funno de dem icke i f?ngelset.

De v?nde d?tillbaka och omtalade detta

005:023 och sade: F?ngelset funno vi st?ngt med all omsorg och v?ktarna st?ende utanf?r portarna, men d?vi ?ppnade, funno vi ingen d?rinne.?

005:024 N?r tempelvaktens bef?havare och ?verstepr?sterna h?rde detta, visst de icke vad de skulle t?nka d?rom, eller vad som skulle bliva av detta.

005:025 D?kom n?gon och ber?ttade f?r den: ?De m?n som I haven insatt i f?ngelset, de st?nu i helgedomen och undervisa folket.?

005:026 Bef?havaren gick d?med r?ttstj?rnarna ?stad och h?mtade dem; dock brukade de icke v?rd, ty de fruktade att bliva stenade av folket.

005:027 Och sedan de hade h?mtat dem, f?rde de dem fram inf?r Stora r?det. Och ?verstepr?sten anst?lde f?rh?r med dem

005:028 och sade: ?Vi hava ju allvarligen f?rbjudit eder att undervisa i det namnet, och likv?r haven I uppfyllt Jerusalem med eder undervisning, och I viljen nu l?ta den mannens blod komma ?ver oss.?

005:029 Men Petrus och de andra apostlarna svarade och sade: ?Man m?ste lyda Gud mer ?n m?nniskor.

005:030 V?ra f?dels Gud har uppv?ckt Jesus, som I haden upph?ngt p?tr? och d?dat.

005:031 Och Gud har med sin h?gra hand upph?jt honom till en h?vding och fr?sare, f?r att ? Israel f?rl?na b?ttring och syndernas f?rl?else.

005:032 Om allt detta kunna vi sj?lva vittna, s?ock den helige Ande, vilken Gud har givit ? dem som ?ro honom lydiga.?

005:033 N?r de h?rde detta, blevo de mycket f?rbittrade och ville d?da dem.

005:034 Men en faris?, en lagl?rare vid namn Gamaliel, som var aktad av allt folket, stod d?upp i R?det och tillsade att man f?r en kort stund skulle f?ra ut m?nnen.

005:035 Sedan sade han till de andra: ?I m?n av Israel, sen eder f?r vad I t?nken g?ra med dessa m?n.

005:036 F?r en tid sedan upptr?dde ju Teudas och gav sig ut f?r att

något vara, och till honom slöt sig en hop av vid pass fyra hundra män. Och han blev dödad, och alla som hade trott på honom förskingrades och blevo till intet.

005:037 Efter honom uppträdde Judas från Galileen, vid den tid då skattskrivningen pågick; denne föledde en hop folk till avfall, så att de följde honom. Också han fögicks, och alla som hade trott på honom blevo förskingrade.

005:038 Och nu säger jag eder: Befatten eder icke med dessa män, utan låten dem vara; ty skulle detta vara ett rådslag eller ett verk av människor, så kommer det att slås ned;

005:039 men är det av Gud, så kunnen I icke slå ned dessa män. Sen till, att I icke män befinnas strida mot Gud själva?

005:040 Och de lydde hans råd; de kallade in apostlarna, och sedan de hade låtit gissla dem, förbjödo de dem att tala i Jesu namn och låto dem därefter gå.

005:041 Och de gingo ut från rådsförsamlingen, glada över att de hade åkats värdiga att lida smärta för det namnets skull.

005:042 Och de upphörde icke att var dag undervisa i helgedomen och hemma i husen och förkunna evangelium om Kristus Jesus.

006:001 Vid denna tid, då nu låjungarnas antal ökades, begynte de grekiska judarna knorra mot de infödda hebräerna över att deras åkor blevo förbisedda vid den dagliga utdelningen.

006:002 De sammankallade de tolv hela låjungaskaran och sade: Det är icke tillbörligt att vi försumma Guds ord för att göra tjänst vid borden.

006:003 Söutsen nu bland eder, I bröder, sju män som hava gott vittnesbörd om sig och är fulla av ande och vishet, män som vi kunna sätta till att sköta denna syssla.

006:004 Vi skola då helt förgä oss åt bönen och åt ordets tjänst?

006:005 Det talet behagade hela menigheten. Och de utvalde Stefanus, en man som var full av tro och helig ande, vidare Filippus och Prokorus och Nikanor och Timon och Parmenas, slutligen Nikolaus, en proselyt från Antiokia.

006:006 Dem låto de tröda fram för apostlarna, och dessa bödo och lade händerna på dem.

006:007 Och Guds ord hade framgång, och låjungarnas antal ökades mycket i Jerusalem; och en stor hop av prästerna blevo lydiga och trodde.

006:008 Och Stefanus var full av nåd och kraft och gjorde stora under och tecken bland folket.

006:009 Men av dem som hörd till den synagoga som kallades De frivignes och cyrenäernas och alexandrinernas synagoga, så ock av dem som voro från Cilicien och provinsen Asien, stodo några upp för att disputera med Stefanus.

006:010 Dock förmodade de icke stö emot den vishet och den ande som hört talade.

006:011 De skaffade de några män som föregövo att de hade hört honom tala hänska ord mot Moses och mot Gud.

006:012 De uppeggade sö folket och de ädste och de skriftläste och förverklo honom och grepo honom och föde honom inför Stora rådet.

006:013 De låto de falska vittnen tröda fram, vilka sade: Denne man upphört icke att tala mot vår heliga plats och mot lagen.

006:014 Ty vi hava h tt honom säga att Jesus, han från Nasaret, skall bryta ned denna byggnad och förändra de stadgar som Moses har givit oss.?

006:015 D nu alla som sutto i Rådet f ste sina  gon på honom, syntes dem hans ansikte vara såsom en ängels ansikte.

007:001 Och översteprästen fr gade: Förhåller detta sig så???

007:002 D sade han:

 Br der och f der, h ren mig. H rlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham, medan han ännu var i Mesopotamien, och f r n han bosatte sig i Karran,

007:003 och sade till honom: 'G ut ur ditt land och från din släkt, och drag till det land som jag skall visa dig.'

007:004 D gick han  stad ut ur kald ernas land och bosatte sig i Karran. Sedan, efter han faders död, bjöd Gud honom att flytta d ifr n till detta land, där I nu bon.

007:005 Han gav honom ingen arvedel däri, icke ens s mycket som en fotsbredd, men lovade att giva det till besittning   honom och   hans s d efter honom; detta var på den tid d han ännu icke hade någon son.

007:006 Och vad Gud sade var detta, att hans s d skulle leva såsom fr mlingar i ett land som icke tillh rde dem, och att man skulle göra dem till tr lar och f trycka dem i fyra hundra  .

007:007 'Men det folk vars tr lar de bliva skall jag döma', sade Gud; 'sedan skola de draga ut och h la gudstjänst   mig på denna plats.'

007:008 Och han uppr ttade ett omsk relsens f bund med honom. Och så födde han Isak och omskar honom på  tonde dagen, och Isak födde Jakob, och Jakob födde våra tolv stamfäder.

007:009 Och våra stamfäder avundades Josef och s dde honom till Egypten. Men Gud var med honom

007:010 och fr ste honom ur allt hans betryck och l t honom finna n d och gav honom vishet inför Farao, konungen i Egypten; och denne satte honom till herre över Egypten och över hela sitt hus.

007:011 Och hungersnöd kom över hela Egypten och Kanaan med stort betryck, och våra f der kunde icke f n got att  a.

007:012 Men n  Jakob fick höra att br d fanns i Egypten, s nde han våra f der  stad dit, en f sta gång.

007:013 Sedan, nå de f r andra gången kommo dit, blev Josef igenkänd av sina br der, och Farao fick kunskap och Josefs släkt.

007:014 Därefter s nde Josef  stad och kallade till sig sin fader Jakob och hela sin släkt, sjuttiofem personer.

007:015 Och Jakob for ned till Egypten; och han dog där, han s v  som våra fäder.

007:016 Och man förde dem d ifr n till Sikem och lade dem i den grav som Abraham f r en summa penningar hade köpt av Emmors barn i Sikem.

007:017 Och alltefter som tiden nalkades att det l fte skulle uppfyllas, som Gud hade givit Abraham, v xte folket till och f rkade sig i Egypten,

007:018 till dess en ny konung över Egypten uppstod, en som icke visste av Josef.

007:019 Denne konung gick listigt till väga mot vårt folk och f tryckte våra fäder och drev dem till att uts ta sina späda barn, få att dessa icke skulle bliva vid liv.

007:020 Vid den tiden föddes Moses, och han 'var ett vackert barn' inför Gud. Under tre månader fostrades han i sin faders hus;

007:021 sedan, när han hade blivit utsatt, låt Faraos dotter hämta honom till sig och uppfostra honom såsom sin egen son.

007:022 Och Moses blev undervisad i all egyptiernas visdom och var mäktig i ord och gärningar.

007:023 Men när han blev fyrtio år gammal, fick han i sinnet att besöka sina bröder, Israels barn.

007:024 När han detsåg att en av dem led orätt, tog han den misshandlade i försvar och hämnades honom, i det att han slog ihjäl egyptiern.

007:025 Nu menade han att hans bröder skulle först att Gud genom honom ville bereda dem fridsning; men de förstodo det icke.

007:026 Dagen därefter kom han åter fram till dem, där de tvistade, och ville förlika dem och sade: 'I mitt, I åter ju bröder; varför gåren I d?varandra orätt?'

007:027 Men den som gjorde orätt mot sin landsman stötte bort honom och sade: 'Vem har satt dig till hövding och domare över oss?'

007:028 Kanske du vill döda mig, såsom du i går dödade egyptiern?'

007:029 Vid det talet flydde Moses bort och levde sedan såsom främling i Madiams land och födde där tv?snar.

007:030 Och när fyrtio år åter voro förlidna, uppenbarade sig för honom, i öknen vid berget Sinai, en ängel i en brinnande tårnbuske.

007:031 När Moses såg detta, förundrade han sig över synen; och därhan gick fram för att se vad det var, hördes Herrens röst:

007:032 'Jag är dina fäders Gud, Abrahams, Isaks och Jakobs Gud.' Där greps Moses av b?van och dristade sig icke att se dit.

007:033 Och Herren sade till honom: 'Läs dina skor av dina fötter, ty platsen där du står är helig mark.

007:034 Jag har nogsamt sett mitt folks betryck i Egypten, och deras suckan har jag hört, och jag har stigit ned för att rädda dem. Därför m?du nu gå?stad; jag vill sända dig till Egypten.

007:035 Denne Moses, som de hade förnekat, i det de sade: 'Vem har satt dig till hövding och domare?', honom sände Gud att vara både en hövding och en förlössare, genom ängeln som uppenbarade sig för honom i tårnbusken.

007:036 Det var han som förde ut dem, och som gjorde under och tecken i Egyptens land och i Røde havet och i öknen, under fyrtio år.

007:037 Det var samme Moses som sade till Israels barn: 'En profet skall Gud låta uppstå för eder, av edra bröder, en som är mig lik.'

007:038 Det var och han, som under den tid därmenigheten levde i öknen, både var hos ängeln, som talade med honom på berget Sinai, och tillika hos våra fäder; och han undfick levande ord för att giva dem för eder.

007:039 Men våra fäder ville icke bliva honom lydiga, utan stötte bort honom och vände sig med sina hjärtan mot Egypten

007:040 och sade till Aron: 'Gör oss gudar, som kunna gå framför oss; ty vi veta icke vad som har vederfarits denne Moses, som förde oss ut ur Egyptens land.'

007:041 Och de gjorde i de dagarna en kalv och buro sedan fram offer till avguden och gladdes sig över sina händers verk.

007:042 Därände Gud sig bort och prisgav dem till att dyrka himmelens häfskara, såsom det är skrivet i Profeternas bok: 'Framburen I värför mig slaktoffer och spisoffer under de fyrtio åter i öknen,

I av Israels hus?

007:043 Nej, I buren Moloks t?tt
och guden Romfas stj?rna,
de bilder som I hade gjort f?r att tillbedja.
D?r?r skall jag I?ra eder f?ras ?stad
?nda bortom Babylon.'

007:044 V?ra f?der hade vittnesb?rdets tabernakel i ?knen, s?inr?ttat,
som han som talade till Moses hade f?rordnat att denne skulle
g?ra det, efter den m?nsterbild som han hade f?tt se.

007:045 Och v?ra f?der togo det i arv och f?rde det sedan under Josua
hitin, n?r de togo landet i besittning, efter de folk som Gud
f?rdrev f?r v?ra f?der. S?var det ?nda till Davids tid.

007:046 Denne fann n?d inf?r Gud och bad att han m?tte finna 'ett rum
till boning' ?r Jakobs Gud.

007:047 Men det var Salomo som fick bygga ett hus ?r honom.

007:048 Dock, den H?gste bor icke i hus som ?ro gjorda med h?nder, ty
det ?r s?som profeten s?ger:

007:049 'Himmelen ?r min tron,
och jorden ?r min fotapall;
vad f?r ett hus skullen I d?kunna bygga ?r mig, s?ger Herren,
och vad f?r en plats skulle tj?na mig till vilostad?

007:050 Min hand har ju gjort allt detta.'

007:051 I h?rdnackade, med oomskurna hj?rtan och ?ron, I st?n alltid
emot den helige Ande, I likav?r som edra f?der.

007:052 Vilken av profeterna hava icke edra f?der f?rf?jt? De hava ju
dr?pt dem som f?rkunnade att den R?ttf?rdige skulle komma, han
som I sj?va nu haven f?r?tt och dr?pt,

007:053 I som fingen lagen eder given genom ?nglars f?rsorg, men icke
haven h?llit den.?

007:054 N?r de h?rde detta, blevo de mycket f?rbittrade i sina hj?rtan
och beto sina t?nder samman mot honom.

007:055 Men han, full av helig ande, sk?ddade upp mot himmelen och fick
se Guds h?rlighet och s?g Jesus st?p?Guds h?gra sida.

007:056 Och han sade: ?Jag ser himmelen ?ppen och M?nniskosonen st?p?
Guds h?gra sida.?

007:057 D?skriade de med h?g r?st och h?llo f?r sina ?ron och stormade
alla p?en g?ng emot honom

007:058 och f?rde honom ut ur staden och stenade honom. Och vittnena
lade av sina mantlar vid en ung mans f?tter, som hette Saulus.

007:059 S?stenade de Stefanus, under det att han ?kallade och sade:
?Herre Jesus, tag emot min ande.?

007:060 Och han f?ll ned p?sina kn?n och ropade med h?g r?st: ?Herre,
tillr?kna dem icke denna synd. ? Och n?r han hade sagt detta,
avsomnade han.

008:001 Och j?mv?r Saulus hade gillat att man d?dade honom.

008:002 N?gra fromma m?n begrovo dock Stefanus och h?llo en stor
d?dsklagan efter honom.

008:003 Saulus ?ter for v?dsamt fram mot f?rsamlingen; han gick omkring
i husen och drog fram m?n och kvinnor och I? s?tta dem i
f?ngelse.

008:004 Men de som hade blivit kringspridda gingo omkring och f?rkunnade
evangelii ord.

008:005 Och Filippus kom s?ned till huvudstaden i Samarien och predikade Kristus f?r folket d?r.

008:006 Och n?r de h?rde Filippus och s?go de tecken som han gjorde, aktade de endr?ktigt p?det som han talade.

008:007 Ty fr?n m?nga som voro besatta av orena andar foro andarna ut under h?ga rop, och m?nga lama och of?rdiga blevo botade.

008:008 Och det blev stor gl?dje i den staden.

008:009 Nu var d?r i staden f?re honom en man vid namn Simon, som hade ?vat trolldom, s?att han hade slagit det samaritiska folket med h?pnad, och som sade sig vara n?got stort.

008:010 Till honom h?llo sig alla, b?de sm?och stora, och sade: ?Denne ? vad man kallar 'Guds stora kraft.'?

008:011 Och de h?llo sig till honom, d?r? att han genom sina trollkonster under ganska l?ng tid hade slagit dem med h?pnad.

008:012 Men nu, d?de satte tro till Filippus, som f?kunnade evangelium om Guds rike och om Jesu Kristi namn, l?to de d?pa sig, b?de m?n och kvinnor.

008:013 Ja, Simon sj?v kom till tro; och sedan han hade blivit d?pt, h?l han sig st?ndigt till Filippus. Och n?r han s?g de stora tecken och kraftg?ringar som denne gjorde, betogs han av h?pnad.

008:014 D?nu apostlarna i Jerusalem fingo h?ra att Samarien hade tagit emot Guds ord, s?nde de dit Petrus och Johannes.

008:015 Och n?r dessa kommo ditned, b?do de f?r dem, att de m?tte undf? helig ande;

008:016 ty helig ande hade ?nru icke fallit p?n?gon av dem, utan de voro allenast d?pta i Herren Jesu namn.

008:017 De lade d?h?nderna p?dem, och de undfingo helig ande.

008:018 N?r d?Simon s?g att det var genom apostlarnas handp?gning som Anden blev given, bj?d han dem penningar

008:019 och sade: ?Given ock mig den makten, s?att var och en som jag l?gger h?nderna p?undf? helig ande.?

008:020 D?sade Petrus till honom: ?M?dina penningar med dig sj?v g?i fr?d?vet, eftersom du menar att Guds g?va kan k?pas f?r penningar.

008:021 Du har ingen del eller lott i det som h?r ? fr?ga om, ty ditt hj?ta ? icke r?tsinnigt inf?r Gud.

008:022 G?r f?rdenskull b?tring och upph?r med denna din ondska, och bed till Herren att den tanke som har uppst?t i ditt hj?ta m?, om m?jligt ?, bliva dig f?rl?ten.

008:023 Ty jag ser att du ? f?giftad av ondska och f?ngen i or?ttf?rdighetens bojar.?

008:024 D?svarade Simon och sade: ?Bedjen I till Herren f?r mig, att intet av det som I haven sagt m?komma ?ver mig.?

008:025 Och sedan de hade framburit sitt vittnesb?rd och talat Herrens ord, beg?vo de sig tillbaka till Jerusalem och f?kunnade d?rvid evangelium i m?nga samaritiska byar.

008:026 Men en Herrens ?ngel talade till Filippus och sade: ?St?upp och begiv dig vid middagstiden ut p?den v?g som leder ned fr?n Jerusalem till Gasa; den ? tom p?folk.?

008:027 D?stod han upp och begav sig ?stad. Och se, en etiopisk man for d?r fram, en hovman som var en m?ktig herre hos Kandace, drottningen i Etiopien, och var satt ?ver hela hennes skattkammare. Denne hade kommit till Jerusalem f?r att d?r tillbedja,

008:028 men var nu stadd p?hemv?gen och satt i sin vagn och l?ste profeten Esaias.

008:029 D?sade Anden till Filippus: ?G?fram och n?ma dig till denna vagn.?

008:030 Filippus skyndade fram och h?rde att han l?ste profeten Esaias. D?fr?gade han: ?F?rst? du vad du l?ser??

008:031 Han svarade: ?Huru skulle jag v? kunna f?rst?det, om ingen v?gleder mig?? Och han bad Filippus stiga upp och s?tta sig bredvid honom.

008:032 Men det st?lle i skriften som han l?ste var detta:
?S?som ett f?r f?rdes han bort till att slaktas;
och s?som ett lamm som ? tyst inf?r den som klipper det,
s? ?ppnade han icke sin mun.

008:033 Genom hans f?rnedring blev hans dom borttagen.
Vem kan r?kna hans sl?kte?
Ty hans liv ryckes undan fr?n jorden.?

008:034 Och hovmannen fr?gade Filippus och sade: ?Jag beder dig, s?g mig om vilken profeten talar detta, om sig sj?lv eller om n?gon annan??

008:035 D? ?ppnade Filippus sin mun och begynte med detta skriftens ord och f?rkunnade f?r honom evangelium om Jesus.

008:036 Och medan de f?rdades v?gen fram, kommo de till ett vatten. D?sade hovmannen: ?Se, h?r finnes vatten. Vad hindrar att jag d?pes??

008:037

008:038 Och han l?f vagnen stanna; och de stego b?da ned i vattnet, Filippus och hovmannen, och han d?pte honom.

008:039 Men n?r de hade stigit upp ur vattnet, ryckte Herrens Ande bort Filippus, och hovmannen s?g honom icke mer, d?han nu glad fortsatte sin f?rd.

008:040 Men Filippus blev efter? sedd i Asdod. D?refter vandrade han omkring och f?rkunnade evangelium i alla st?der, till dess han kom till Cesarea.

009:001 Men Saulus, som alltj?mt andades hot och mordlust mot Herrens l?rjungar, gick till ?verstep?sten

009:002 och utbad sig av honom brev till synagogorna i Damaskus, f?r att, om han funne n?gra som voro p? ?den v?gen?, vare sig m?n eller kvinnor, han skulle kunna f?ra dem bundna till Jerusalem.

009:003 Men n?r han p?sin f?rd nalkades Damaskus, h?rde sig att ett sken fr?n himmelen pl?sligt kringstr?ade honom.

009:004 Och han f?ll ned till jorden och h?rde d?en r?st som sade till honom: ?Saul, Saul, varf?r f?rf?jer du mig??

009:005 D?sade han: ?Vem ? du, Herre?? Han svarade: ?Jag ? Jesus, den som du f?rf?jer.

009:006 Men st?nu upp och g?in i staden, s? skall d?r bliva dig sagt vad du har att g?ra.?

009:007 Och m?nnen som voro med honom p?f?rden stodo m?ll?sa av skr?ck, ty de h?rde v? r?sten, men s?go ingen.

009:008 Och Saulus reste sig upp fr?n jorden, men n?r han ?ppnade sina ?gon, kunde han icke mer se n?got. De togo honom d?f?r vid handen och ledde honom in i Damaskus.

009:009 Och under tre dagar s?g han intet; och han varken ? eller drack.

009:010 Men i Damaskus fanns en l?rjunge vid namn Ananias. Till honom

sade Herren i en syn: 'Ananias!' Han svarade: 'Här är jag, Herre.'

009:011 Och Herren sade till honom: 'Stå upp och gå till den gata som kallas Raka gatan och fråga i Judas' hus efter en man vid namn Saulus, från Tarsus. Ty se, han beder.

009:012 Och i en syn har han sett huru en man vid namn Ananias kom in och lade händerna på honom, för att han skulle få sin syn igen.'

009:013 Därför svarade Ananias: 'Herre, jag har av många hört huru mycket ont den mannen har gjort dina heliga i Jerusalem.

009:014 Och han har nu hört med sig fullmakt från översteprästerna att förgöra alla dem som kalla ditt namn.'

009:015 Men Herren sade till honom: 'Gå stad; ty denne man är mig ett utvalt redskap till att bära fram mitt namn inför hedningar och konungar och inför Israels barn;

009:016 och jag skall visa honom huru mycket han måste lida för mitt namns skull.'

009:017 Därför gick Ananias stad och kom in i huset; och han lade sina händer på honom och sade: 'Saul, min broder, Herren har sökt mig, Jesus, som visade sig för dig på vägen där du förföddes; han har sökt mig, för att du skall få din syn igen och bliva uppfylld av helig ande.'

009:018 Där var det strax såsom om fjöl föll över hans ögon, och han fick sin syn igen. Och han stod upp och lät döpa sig.

009:019 Sedan tog han sig mat och blev därav stärkt.

Därefter var han någon tid tillsammans med lärjungarna i Damaskus.

009:020 Och strax begynte han i synagogorna predika om Jesus, att han var Guds Son.

009:021 Och alla som hördet honom blevo uppfyllda av hoppnad och sade: 'Var det icke denne som i Jerusalem förgjorde dem som kallade det namnet? Och hade han icke kommit hit, för att han skulle föra sådana människor bundna till översteprästerna?'

009:022 Men Saulus uppträdde med allt större kraft och gjorde de judar som bodde i Damaskus svarslösa, i det han bevisade att Jesus var Messias.

009:023 När så en längre tid hade förgått, rådslågo judarna om att rja honom ur vägen;

009:024 men deras anslag blev bekant för Saulus. Och därde nu, för att kunna rja honom ur vägen, till och med höll vakt vid stadsportarna både dag och natt,

009:025 togo hans lärjungar honom en natt och slöpte honom ut genom muren, i det att de stötkte ned honom i en korg.

009:026 När han sedan kom till Jerusalem, försökte han att nämna sig lärjungarna; men alla fruktade för honom, ty de trodde icke att han verkligen var en lärjunge.

009:027 Där tog Barnabas sig an honom och förde honom till apostlarna och förtjände för dem huru han på vägen hade sett Herren, som hade talat till honom, och huru han i Damaskus hade frimodigt predikat i Jesu namn.

009:028 Sedan gick han fritt ut och in bland dem i Jerusalem och predikade frimodigt i Herrens namn;

009:029 och han talade och disputerade med de grekiska judarna. Men de gjorde försök att rja honom ur vägen.

009:030 När bröderna förnummo detta, förde de honom ned till Cesarea och

sände honom därefter vidare till Tarsus.

009:031 Sådanne nu församlingen frid i hela Judeen och Galileen och Samarien; och den blev uppbyggd och vandrade i Herrens fruktan och växte till genom den helige Andes tröst och förmaning.

009:032 Medan nu Petrus vandrade omkring bland dem alla, hände sig att han också kom ned till de heliga som bodde i Lydda.

009:033 Därför träffade han på en man vid namn Eneas, som i åtta år hade legat till sängs; han var nämligen lam.

009:034 Och Petrus sade till honom: Eneas, Jesus Kristus botar dig. Stå upp och lågg ihop din bädd. Då stod han strax upp.

009:035 Och alla som bodde i Lydda och i Saron såg honom; och de omvände sig till Herren.

009:036 I Joppe bodde den lärjunginnan vid namn Tabita (det betyder detsamma som Dorkas). Hon överflödade i goda gärningar och gav allmosor rikligen.

009:037 Men just i de dagarna hände sig att hon blev sjuk och dog. Och man tvände henne och lade henne i en sal i före vånningen.

009:038 Då nu Lydda lärnarna Joppe och lärjungarna hade hört att Petrus var där, sände de tvärmen till honom och bad honom att utan dröjsmål komma till dem.

009:039 Petrus stod då upp och gick med dem. Och när han kom dit, fände de honom upp i salen; och alla ånkorna kommo därför omkring honom gråtande och visade honom alla livklädnader och mantlar som Dorkas hade gjort, medan hon ännu levde ibland dem.

009:040 Då tillsade Petrus dem allasammans att gå ut och gå ned på sina knän och bad; sedan vände han sig mot den döda och sade: Tabita, stå upp. Då slog hon upp ögonen, och när hon fick se Petrus, satte hon sig upp.

009:041 Och han räckte henne handen och reste upp henne och kallade sedan in de heliga, jämt ånkorna, och ställde henne levande framför den.

009:042 Detta blev bekant i hela Joppe, och många kommo till tro på Herren.

009:043 Därefter stannade han en längre tid i Joppe hos en garvare vid namn Simon.

010:001 I Cesarea bodde en man vid namn Kornelius, en hushållsman vid den så kallade italiska krigsskaran.

010:002 Han var en from man, som fruktade Gud tillika med hela sitt hus; han utdelade rikligen allmosor åt folket och bad alltid till Gud.

010:003 En dag omkring nionde timmen såg denne tydligt i en syn en Guds ängel, som kom in till honom och sade till honom: Kornelius!

010:004 Han betraktade honom förskräckt och frågade: Vad är det, herre? Då sade ängeln till honom: Dina bönor och dina allmosor hava uppstigit till Gud och är i minnelse hos honom.

010:005 Så sänd nu några män till Joppe och låt hämta en viss Simon, som också kallas Petrus.

010:006 Han går star hos en garvare vid namn Simon, som har ett hus vid havet.

010:007 När ängeln som hade talat med honom var borta, kallade han till sig tvär sin tjänare och en from krigsman, en av dem som hörde till hans närmaste föräldrar,

010:008 och förkände alltsammans för dem och sände dem ut till

Joppe.

- 010:009 Men dagen därefter, medan dessa voro på vägen och nalkades staden, gick Petrus vid sju timmen upp på taket för att bedja.
- 010:010 Och han blev hungrig och ville hava något att äta. Medan man nu tillredde maten, föll han i hynryckning.
- 010:011 Han såg himmelen öppen och något kommande ned som liknade en stor linneduk, och som fasthölls vid de fyra hörnen och sänktes ned till jorden.
- 010:012 Och därin funnos alla slags fyrfota och krypande djur som leva på jorden, och alla slags himmelens fåglar.
- 010:013 Och en röst kom till honom: Stå upp, Petrus, slakta och ät.
- 010:014 Men Petrus svarade: Bort det, Herre! Jag har aldrig ätit något oheligt och orent.
- 010:015 Äter, för andra gången, kom en röst till honom: Vad Gud har förklarat för rent, det må du icke hålla för oheligt.
- 010:016 Detta skedde tre gånger efter varandra; sedan blev duken strax åter upptagen till Himmelen.
- 010:017 Medan Petrus i sitt sinne undrade över vad den syn han hade sett skulle betyda, hade de män som voro utsända av Kornelius redan frågat sig fram till Simons hus; och de stannade nu vid porten
- 010:018 och ropade på någon för att förveta om Simon, som ock kallades Petrus, gästade där.
- 010:019 Men under det Petrus alltjämt begrundade synen, sade Anden till honom: Här är ett par män som fråga efter dig.
- 010:020 Stå upp, och gå ditned och följ med dem, utan att tveka; ty det är jag som har sånt dem.
- 010:021 Däresteg Petrus ned till männen och sade: Se här är jag, den som I fråga efter. Av vilken orsak haven I kommit hit??
- 010:022 De svarade: Herrens mannen Kornelius, en rättfärdig och gudfruktig man, som har gott vittnesbörd om sig av hela det judiska folket, har i en uppenbarelse fått befallning av en helig ängel att hämta dig till sig och hära vad du har att säga.
- 010:023 Därbjöd han dem komma in och beredde dem herbärge.
- Dagen därefter stod han upp och begav sig förstad med dem; och några av bröderna i Joppe följde med honom.
- 010:024 Följande dag kommo de fram till Cesarea. Och Kornelius väntade på dem och hade kallat tillhoppa sina vänner och närmaste vänner.
- 010:025 Dänu Petrus skulle träda in, gick Kornelius emot honom och betygade honom sin värdnad, i det att han föll ned för hans fötter.
- 010:026 Men Petrus reste upp honom och sade: Stå upp; också jag är en människa.
- 010:027 Och under samtal med honom trädde Petrus in och fann många vara där församlade.
- 010:028 Och han sade till dem: I veten själva att det är en judisk man förbjudet att hava något omgående med en utlänning eller att besöka en sådan; men mig har Gud lärt att icke räkna någon människa för ohelig eller oren.
- 010:029 Därför kom jag ock utan invändning hit, när jag blev hämtad. Och nu frågar jag eder av vilket skäl I haven lärt hämta mig.
- 010:030 Därsvarade Kornelius: Det är nu fjärde dagen sedan jag, just vid denna timme, förtätade i mitt hus den bän som man beder vid

nionde timmen. D? fick jag se en man i skinande kl?dnad st?
framf? mig,

010:031 och han sade: 'Kornelius, din b?n ? h?d, och dina allmosor
hava kommit i ?minnelse inf? Gud.

010:032 S?s?nd nu bud till Joppe och kalla till dig Simon, som ock
kallas Petrus: han g?star i garvaren Simons hus vid havet.'

010:033 D?s?nde jag strax bud till dig, och du gjorde v? i att du
kom. Och nu ?o vi alla h? tillst?des inf? Gud f? att h?a
allt som har blivit dig befallt av Herren.?

010:034 D? ?pnade Petrus sin mun och sade:

?Nu f?nimmer jag i sanning att 'Gud icke har anseende till
personen',

010:035 utan att den som fruktar honom och ?var r?ttf?dighet, han tages
emot av honom, vilket folk han ? m?tillh?a.

010:036 Det ord som han har s?nt till Israels barn f? att genom Jesus
Kristus, som ? allas Herre, f?kunna det glada budskapet om
frid, det ordet k?nnen I,

010:037 den f?kunnelse som gick ut ?ver hela Judeen, sedan den hade
begynt i Galileen efter den d?pelse Johannes predikade--

010:038 f?kunnelsen om Jesus fr?n Nasaret och om huru Gud hade smort
honom med helig ande och kraft, honom som vandrade omkring och
gjorde gott och botade alla som voro under dj?vulens v?d; ty
Gud var med honom.

010:039 Vi kunna sj?va vittna om allt vad han gjorde b?de p?den
judiska landsbygden och i Jerusalem; likv? upph?ngde man honom
p?tr? och d?dade honom.

010:040 Men honom har Gud uppv?ckt p?tredje dagen och I?it honom bliva
uppenbar,

010:041 v? icke f? allt folket, men f? oss, som redan f?rut av Gud
hade blivit utvalda till vittnen, och som ?o och drucko med
honom, sedan han hade uppst?tt fr?n de d?da.

010:042 Och han bj?d oss predika f? folket och betyga att han ? den
som av Gud har blivit best?md till att vara domare ?ver levande
och d?da.

010:043 Om honom b?a alla profeterna vittnesb?d och betyga att var och
en som tror p?honom skall f?syndernas f?rl?else genom hans
namn.?

010:044 Medan Petrus ?nu s?talade, f?l den helige Ande p?alla dem
som h?de hans tal.

010:045 Och alla de omskurna troende m?n som hade kommit dit med Petrus
blevo uppfyllda av h?nad ?ver att den helige Ande hade blivit
utgjuten j?mv? ?ver hedningarna, s?som en g?va ? dem.

010:046 De h?de dem n?mligen tala tungom? och storligen prisa Gud.

010:047 D?tog Petrus till orda och sade: ?icke kan v? n?gon hindra att
dessa d?pas med vatten, d?de hava undf?tt den helige Ande, de
likav? som vi??

010:048 Och s?bj?d han att man skulle d?pa dem i Jesu Kristi namn.

D?refter b?do de honom att han skulle stanna hos dem n?gra
dagar.

011:001 Men apostlarna och de br?der som voro i Judeen fingo h?a att
ocks?hedningarna hade tagit emot Guds ord.

011:002 N? s?Petrus kom upp till Jerusalem, begynte de som voro
omskurna g?till r?tta med honom;

011:003 de sade: ?Du har ju bes?kt omskurna m?n och ?it med dem.?

011:004 D?began Petrus fr?n b?jan och omtalade f?r dem allt i f?jd och ordning; han sade:

011:005 ?Jag var i staden Joppe, stadd i b?n; d?s?g jag under h?ryckning i en syn n?gonting komma ned, som liknade en stor linneduk, vilken fasth?ls vid de fyra h?nen och s?nktes ned fr?n himmelen; och det kom ?nda ned till mig.

011:006 Och jag betraktade det och gav akt d?r p?, d?fick jag d?ri se fyrfota djur, s?dana som leva p?jorden, tama och vilda, s?ock kr?ande djur och himmelens f?glar.

011:007 Jag h?rde ock en r?st s?ga till mig: 'St?upp, Petrus, slakta och ?.'

011:008 Men jag svarade: 'Bort det, Herre! Aldrig har n?got oheligt eller orent kommit i min mun.'

011:009 F?r andra g?ngen talade en r?st fr?n himmelen: 'Vad Gud har f?klarat f?r rent, det m?du icke h?la f?r oheligt.'

011:010 Detta skedde tre g?nger efter varandra; sedan drogs alltsammans ?er upp till himmelen.

011:011 Och i detsamma kommo tre m?n, som hade blivit s?nda till mig fr?n Cesarea, och stannade framf?r huset d?r vi voro.

011:012 Och Anden sade till mig att jag skulle f?ja med dem, utan att g?ra n?gon ?skillnad mellan folk och folk. Ocks?de sex br?der som ?o h?r kommo med mig; och vi gingo in i mannens hus.

011:013 Och han ber?tade f?r oss huru han hade sett ?ngeln tr?da in i hans hus, och att denne hade sagt: 'S?nd ?stad till Joppe och l? h?mta Simon, som ock kallas Petrus.

011:014 Han skall tala till dig ord genom vilka du skall bliva fr?st, du sj?lv och hela ditt hus.'

011:015 Och n?r jag hade begynt tala, f?l den helige Ande p?dem, alldeles s?som det under den f?sta tiden skedde med oss.

011:016 D?kom jag ih?g Herrens ord, huru han hade sagt: 'Johannes d?pte med vatten, men I skolen bliva d?pta i helig ande.'

011:017 D?allts?Gud ? dem hade givit samma g?va som ? oss, som hava kommit till tro p?Herren Jesus Kristus, huru skulle d?jag hava kunnat s?ta mig emot Gud??

011:018 N?r de hade h?rt detta, g?vo de sig till freds och prisade Gud och sade: ??har d?Gud ocks? ? hedningarna f?l?hat den b?tring som f?r till liv.?

011:019 De som hade blivit kringspridda genom den f?ff?jelse som utbr?t f?r Stefanus' skull drogo emellertid omkring ?nda till Fenicien och Cypern och Antiokia, men f?rkunnade icke ordet f?r andra ?n f?r judar.

011:020 Dock funnos bland dem n?gra m?n fr?n Cypern och Cyrene, som n?r de kommo till Antiokia, ocks?talade till grekerna och f?r dem f?rkunnade evangelium om Herren Jesus.

011:021 Och Herrens hand var med dem, och en stor skara kom till tro och omv?nde sig till Herren.

011:022 Ryktet h?rom n?dde f?rsamlingen i Jerusalem; och de s?nde d? Barnabas till Antiokia.

011:023 N?r han kom dit och fick se vad Guds n?d hade verkat, blev han glad och f?manade dem alla att med hj?rtats fasta f?esats stadigt h?la sig till Herren.

011:024 Ty han var en god man och full av helig ande och tro. Och ganska mycket folk blev ytterligare f?rt till Herren.

011:025 Sedan begav han sig ?stad till Tarsus f?r att upps?ka Saulus.

011:026 Och n?r han hade tr?ffat honom, tog han honom med sig till

Antiokia. Ett helt år hade de sedan sin umgängelse inom församlingen och undervisade ganska mycket folk. Och det var i Antiokia som lärjungarna först begynte kallas kristna?

011:027 Vid den tiden kommo några profeter från Jerusalem ned till Antiokia.

011:028 Och en av dem, vid namn Agabus, trädde upp och gav genom Andens ingivelse till kända att en stor hungersnöd skulle komma över hela världen; den kom också på Klaudius' tid.

011:029 Därestämde lärjungarna att de, var och en efter sin förmåga, skulle sända något till understöd åt de bröder som bodde i Judeen.

011:030 Detta gjorde de också, och genom Barnabas och Saulus översände de det till de äldste.

012:001 Vid den tiden lär konung Herodes gripa och misshandla några av dem som höorde till församlingen.

012:002 Och Jakob, Johannes' broder, lär han avrättas med svärd.

012:003 När han såg att detta behagade judarna, fortsatte han och lär fasttaga också Petrus. Detta skedde under det osyrade brödets högtid.

012:004 Och sedan han hade gripit honom, satte han honom i fängelse och uppdrog åt fyra vaktavdelningar krigsmän, vardera på fyra man, att bevaka honom; och hans avsikt var att efter påsken ställa honom fram inför folket.

012:005 Under tiden förvarades Petrus i fängelset, men församlingen bad enträget till Gud för honom.

012:006 Natten före den dag då Herodes tänkte draga honom inför rätta lär Petrus och sov mellan två krigsmän, fängslad med två kedjor; och utanför dörren voro väktare utsatta till att bevaka fängelset.

012:007 Då stod plötsligt en Herrens ängel där, och ett sken lyste i rummet. Och han stötte Petrus i sidan och vände honom och sade: "Stå nu strax upp, och kedjorna fölls ifrån hans händer.

012:008 Ängeln sade ytterligare till honom: "Omgjorda dig, och tag på dig dina sandaler." Och han gjorde så. Därefter sade ängeln till honom: "Tag din mantel på dig och följ mig."

012:009 Och Petrus gick ut och följde honom; men han förstod icke att det som skedde genom ängeln var något verkligt, utan trodde att det var en syn han såg.

012:010 När de så hade gått genom första och andra vakten, kommo de till järnporten som ledde ut till staden. Den öppnade sig för dem av sig själv, och de trädde ut och gingo en gata fram; och i detsamma försvann ängeln ifrån honom.

012:011 När sedan Petrus kom till sig igen, sade han: "Nu vet jag och är förvissad om att Herren har utsänt sin ängel och räddat mig ur Herodes' hand och undan allt det som det judiska folket hade väntat sig."

012:012 När han alltså hade förstätt huru det var, gick han till det hus där Maria bodde, hon som var moder till den Johannes som också kallades Markus; där voro ganska många församlade och bön.

012:013 Då han nu klappade på portdörren, kom en tjänsteflicka, vid namn Rode, för att hära vem det var.

012:014 Och när hon kände igen Petrus' röst, öppnade hon i sin glädje icke porten, utan skyndade in och berättade att Petrus stod utanför porten.

012:015 Då sade de till henne: "Du är från dina sinnen." Men hon

- bedyrade att det var såsom hon hade sagt. D sade de:  Det  
v  hans  ngel.?
- 012:016 Men Petrus fortfor att klappa; och nå de öppnade, s go de med
h pnad att det var han.
- 012:017 Och han gav tecken   dem med handen att de skulle tåga, och
f tt jde få dem huru Herren hade fått honom ut ur f ngelset.
Och han tillade:  L ten Jakob och de andra br derna f veta
detta.  Sedan gick han d ifr n och begav sig till en annan
ort.
- 012:018 Men n  det hade blivit dag, uppstod bland krigsmännen en ganska
stor oro och undran över vad som hade blivit av Petrus.
- 012:019 N  s Herodes ville hämta honom, men icke fann honom, anstälde
han ranns kning med väktarna och bjöd att de skulle föras bort
till bestraffning. D fter for han ned från Judeen till
Cesarea och vistades sedan då.
- 012:020 Men han hade fattat stor ovilja mot tyrierna och sidonierna.
Dessa infunno sig nu gemensamt hos honom; och sedan de hade fått
Blastus, konungens kammarherre, p sin sida, b do de om fred, ty
deras land hade sin n ring av konungens.
- 012:021 P utsatt dag klädde sig d Herodes i konungslig skrud och satte
sig p tronen och h ll ett tal till dem.
- 012:022 D ropade folket:  En guds röst   detta, och icke en
människas. 
- 012:023 Men i detsamma slog honom en Herrens  ngel, d f  att han icke
gav Gud  ran. Och han föll i en sjukdom som bestod däri att han
uppf ttes av maskar, och s gav han upp andan.
- 012:024 Men Guds ord hade framgång och utbredde sig.
- 012:025 Och sedan Barnabas och Saulus hade fullgjort sitt uppdrag i
Jerusalem och avlämnat underst det, vände de tillbaka och togo
d med sig Johannes, som ock kallades Markus.
- 013:001 I den församling som fanns i Antiokia verkade nu såsom profeter
och lärare Barnabas och Simeon, som kallades Niger, och Lucius
från Cyrene, s ock Manaen, landsfursten Herodes'
fosterbroder, och Saulus.
- 013:002 N  dessa f r ttade Herrens tjänst och fastade, sade den helige
Ande:  Avskiljen   mig Barnabas och Saulus få det verk som jag
har kallat dem till. 
- 013:003 D fastade de och b do och lade h nderna p dem och l to dem
begiva sig  stad.
- 013:004 Dessa, som s hade blivit utsända av den helige Ande, foro nu
ned till Seleucia och seglade d ifr n till Cypern.
- 013:005 Och nå de hade kommit till Salamis, f kunnade de Guds ord i
judarnas synagogor. De hade ocks med sig Johannes såsom
tjänare.
- 013:006 Och sedan de hade f rdats över hela  n ända till Pafos, tr ffade
de då p en judisk trollkarl och falsk profet, vid namn
Barjesus,
- 013:007 som vistades hos landshövdingen Sergius Paulus. Denne var en
f rst ndig man. Han kallade till sig Barnabas och Saulus och
begärde att f h ra Guds ord.
- 013:008 Men Elymas (eller trollkarlen, ty namnet har den betydelsen)
stod emot dem och ville hindra landshövdingen från att komma
till tro.

- 013:009 Saulus, som ock kallades Paulus, uppfylldes d? av helig ande och f?ste ?gonen p? honom
- 013:010 och sade: ? du dj?vulens barn, du som ? full av allt slags svek och arglistighet och en fiende till allt vad r?t ?, skall du d?icke upph?ra att f?rvida Herrens raka v?gar?
- 013:011 Se, nu kommer Herrens hand ?ver dig, och du skall till en tid bliva blind och icke kunna se solen.? Och strax f?l t?cken och m?rker ?ver honom; och han gick omkring och s?kte efter n?gon som kunde leda honom.
- 013:012 N? d?landsh?vdingen s?g vad som hade skett, h?pnade han ?ver Herrens l?ra och kom till tro.
- 013:013 Paulus och hans f?jeslagare lade sedan ut ifr?n Pafos och foro till Perge i Pamfyliden. D? skilde sig Johannes ifr?n dem och v?nde tillbaka till Jerusalem.
- 013:014 Men sj?va foro de vidare fr?n Perge och kommo till Antiokia i Pisidien. Och p?sabbatsdagen gingo de in i synagogan och satte sig d?.
- 013:015 Och sedan man hade f?rel?st ur lagen och profeterna, s?nde synagogf?rest?ndarna till dem och l?to s?ga: ?Br?der, haven i n?got f?rmaningens ord att s?ga till folket, s?s?gen det.?
- 013:016 D?stod Paulus upp och gav tecken med handen och sade:
- ? m?n av Israels hus och i som 'frukten Gud', h?ren mig.
- 013:017 Detta folks, Israels, Gud utvalde v?ra f?der, och han upph?jde detta folk, medan de ?nnu bodde s?som fr?mlingar i Egyptens land, och f?rde dem sedan ut d?ifr?n 'med upplyft arm'.
- 013:018 Och under en tid av vid pass fyrtio ? hade han f?drag med dem i ?ken.
- 013:019 Och sedan han hade utrotat sju folk i Kanaans land, utskiftade han dessas land till arvedelar ? dem.
- 013:020 D?under f?rgick en tid av vid pass fyra hundra femtio ?.
- Sedan gav han dem domare, ?nda till profeten Samuels tid.
- 013:021 D?efter beg?rde de en konung; och Gud gav dem Saul, Kis' son, en man av Benjamins stam, f?r en tid av fyrtio ?.
- 013:022 Men denne avsatte han och gjorde David till konung ?ver dem. Honom gav han ock sitt vittnesb?rd, i det han sade: 'Jag har funnit David, Jessais son, en man efter mitt hj?ta. Han skall i alla stycken g?ra min vilja.'
- 013:023 Av dennes s?d har Gud efter sitt l?fte l?tit Jesus komma, s?som Fr?lsare ? Israel.
- 013:024 Men redan innan han upptr?dde, hade Johannes predikat b?ttringens d?pelse f?r hela Israels folk.
- 013:025 Och n? Johannes h?l p?att fullborda sitt lopp, sade han: 'Vad i menen mig vara, det ? jag icke. Men se, efter mig kommer den vilkens skor jag icke ? v?rdig att l?sa av han f?ter.'
- 013:026 Mina br?der, i som ?ren barn av Abrahams sl?kt, s?ock i andra h?, i som 'frukten Gud', till oss har ordet om denna fr?lsning blivit s?nt.
- 013:027 Ty eftersom Jerusalems inv?nare och deras r?dsherrar icke k?nde honom, uppfyllde de ock genom sin dom ?ver honom profeternas utsagor, vilka var sabbat f?rel?ses;
- 013:028 och fast?n de icke funno honom skyldig till n?got som f?tj?nade d?den, b?do de likv? Pilatus att han skulle l?ta d?da honom.
- 013:029 N? de s?hade f?rt till fullbordan allt som var skrivet om honom, togo de honom ned fr?n korsets tr?och lade honom i en grav.

013:030 Men Gud uppväckte honom från de döda.
013:031 Sedan visade han sig under många dagar för dem som med honom hade gått upp från Galileen till Jerusalem, och som nu höro hans vittnen inför folket.

013:032 Och vi förkunna för eder det glada budskapet, att det lifte som gavs åt våra fäder, det har Gud lifit g?i fullbordan för oss, deras barn, d?rigenom att han har lifit Jesus uppst?,

013:033 s?som ock ? skrivet i andra psalmen:
'Du ? min Son,
jag har i dag f?tt dig.'

013:034 Och att han har lifit honom uppst?från de döda, s?att han icke mer skall v?nda tillbaka till f?rg?ngelsen, det har han sagt med dessa ord:
'Jag skall uppfylla ? eder de heliga liften som jag i trofasthet har givit ? David.'

013:035 D?ff? s?ger han ock i en annan psalm:
'Du skall icke lifa din Helige se f?rg?ngelsen.'

013:036 N? David i sin tid hade t?nat Guds vilja, avsmnade han ju och blev samlad till sina fäder och s?g f?rg?ngelsen;

013:037 men den som Gud har uppv?ckt, han har icke sett f?rg?ngelsen.

013:038 S?m?n I nu veta, mena bröder, att genom honom syndernas f?rl?else f?kunnas för eder,

013:039 och att i honom var och en som tror bliver r?ttf?dig och friad ifrån allt det varifrån I icke under Moses' lag kunden bliva friade.

013:040 Sen d?ff? till, att ?ver eder icke m?komma det som ? sagt hos profeterna:

013:041 'Sen h?, I f?raktare, och f?rundren eder, och bliven till intet;
ty en g?ring utf? jag i edra dagar,
en g?ring som I alls icke skullen tro,
om den f?tt?jdes för eder.'?

013:042 N? de sedan gingo d?ifrån, bad men dem att de n?sta sabbat skulle tala för dem om samma sak.

013:043 Och n? f?rsamlingen ?skildes, f?jde många judar och gudfruktiga proselyter med Paulus och Barnabas. Dessa talade d? till dem och f?rmanade dem att stadigt h?lla sig till Guds n?d.

013:044 F?jande sabbat kom n?stan hela staden tillsammans för att h?ra Guds ord.

013:045 D?nu judarna s?go det myckna folket, uppfylldes de av nit?skan och foro ut i sm?delser och motsade det som Paulus talade.

013:046 D?togo Paulus och Barnabas mod till sig och sade: ?Guds ord m?ste i f?rsta rummet f?kunnas för eder. Men eftersom I st?ten det bort ifrån eder och icke akten eder sj?va v?rdiga det eviga livet, s?v?nda vi oss nu till hedningarna.

013:047 Ty s?har Herren bjudit oss:
'Jag har satt dig till ett ljus för hednafolken,
för att du skall bliva till fr?sning intill jordens ?nda.'?

013:048 N? hedningarna h?de detta, blevo de glada och prisade Herrens ord; och de kommo till tro, s?m?nga det var besk?ft att f? evigt liv.

013:049 Och Herrens ord utbredde sig ?ver hela landet.

013:050 Men judarna uppeggade de ansedda kvinnor som ?fruktade Gud?, s? ock de f?rn?msta m?nnen i staden, och uppv?ckte en f?rf?jelse

mot Paulus och Barnabas och drevo dem bort ifrån sin stads områden.

013:051 Dessa skuddade d?stoftet av sina f?tter mot dem och beg?vo sig till Ikonium.

013:052 Och I?jungarna uppfylldes alltmer av gl?dje och helig ande.

014:001 P?samma s?tt tillgick det i Ikonium: de gingo in i judarnas synagoga och talade s?, att en stor hop av b?de judar och greker kommo till tro;

014:002 men de judar som voro oh?rsamma retade upp hedningarna och v?ckte deras f?rbittring mot br?derna.

014:003 S?vistades de d?r en I?ngre tid och predikade frimodigt, i f?rtr?stan p?Herren, och han gav vittnesb?rd ? sitt n?desord, i det att han I?r tecken och under ske genom dem.

014:004 Men folket i staden delade sig, s?att somliga h?llo med judarna, andra ?ter med apostlarna.

014:005 Och n? sedan, b?de ibland hedningar och ibland judar med deras f?rest?ndare, en storm hade blivit uppv?ckt emot dem, och man ville misshandla och stena dem,

014:006 flydde de, s?snart de f?rstodo huru det var, till st?derna Lystra och Derbe i Lykaonien och till trakten omkring dem.

014:007 Och d?r f?rkunnade de evangelium.

014:008 I Lystra fanns nu en man som satt d?r of?rm?gen att bruka sina f?tter, ty allt ifrån sin moders liv hade han varit of?rdig och hade aldrig kunnat g?.

014:009 Denne h?rde p?, n?r Paulus talade. Och d?Paulus f?ste sina ?gon p?honom och s?g att han hade tro, s?att han kunde bliva botad,

014:010 sade han med h?g r?st: ?Res dig upp och st?p?dina f?tter.? D?sprang mannen upp och begynte g?.

014:011 N?r folket s?g vad Paulus hade gjort, hovo de upp sin r?st och ropade p?lykaoniskt tungom?: ?Gudarna hava stigit ned till oss i m?nniskogestalt.?

014:012 Och de kallade Barnabas f?r Jupiter, men Paulus kallade de f?r Mercurius, eftersom det var han som f?rde ordet.

014:013 Och pr?sten vid det Jupiterstempel som I?g utanf?r staden f?rde fram tjuar och kransar till portarna och ville j?mte folket anst?la ett offer.

014:014 Men n?r apostlarna, Barnabas och Paulus, fingo h?ra detta, revode s?nder sina kl?der och sprungo ut bland folket och ropade

014:015 och sade: ?I m?n, vad ?r det I g?ten? Ocks?vi ?ro m?nniskor, av samma natur som I, och vi f?rkunna f?r eder evangelium, att I m?sten omv?nda eder fr?n dessa f?r?ngliga avgudar till den levande Guden, 'som har gjort himmelen och jorden och havet och allt vad i dem ?'.

014:016 Han har under framfarna sl?ktens tider tillstatt alla hedningar att g?sina egna v?gar.

014:017 Dock har han icke I?tit sig vara utan vittnesb?rd, ty han har bevisat eder v?g?rningar, i det han har givit eder regn och fruktbara tider fr?n himmelen och s?vederkvickt edra hj?rtan med mat och gl?dje.?

014:018 Genom s?dana ord stillade de med knapp n?d folket, s?att man icke offrade ? dem.

014:019 Men n?gra judar kommo dit fr?n Antiokia och Ikonium. Dessa drogo folket ?ver p?sina sida och stenade Paulus och sl?pade honom ut ur staden, i tanke att han var d?d.

014:020 Men sedan I?jungarna hade samlat sig omkring honom, reste han sig upp och gick in i staden.

Dagen d?r efter begav han sig med Barnabas ?stad d?rifr?n till Derbe.

014:021 Och de f?rkunnade evangelium i den staden och vunno ganska m?nga I?jungar. Sedan v?nde de tillbaka till Lystra och Ikonium och Antiokia

014:022 och styrkte I?jungarnas sj?lar, i det de f?rmanade dem att st? fasta i tron och sade dem, att det ? genom mycken bedr?velse som vi m?ste ing?i Guds rike.

014:023 D?r efter utvalde de ? dem ?ldste?f?r var s?rskild f?rsamling och anbefallde dem efter b?n och fastor ? Herren, som de nu trodde p?.

014:024 Sedan f?rdades de vidare genom Pisidien och kommo till Pamfylien.

014:025 D? f?rkunnade de ordet i Perge och foro sedan ned till Attalia.

014:026 D?rifr?n avseglade de till Antiokia, samma ort varifr?n de hade blivit uts?nda, sedan man hade anbefallt dem ? Guds n?d, f?r det verk som de nu hade fullbordat.

014:027 Och n?r de hade kommit dit, kallade de tillhopa f?rsamlingen och omtalade f?r dem huru stora ting Gud hade gjort med dem, och huru han f?r hedningarna hade ?ppnat en d?r till tro.

014:028 Sedan vistades de d?r hos I?jungarna en ganska I?ng tid.

015:001 Men fr?n Judeen kommo n?gra m?n dit ned och I?de br?derna s? ?Om I icke I?ten omsk?ra eder, s?som Moses har stadgat, s? kunnen I icke bliva fr?sta.?

015:002 D? uppstod s?ndring, och Paulus och Barnabas kommo i ett ganska skarpt ordskitte med dem. Det best?mdes d?ffr, att Paulus och Barnabas och n?gra andra av dem skulle, f?r denna tvistefr?gas skull, fara upp till apostlarna och de ?ldste i Jerusalem.

015:003 Och f?rsamlingen utrustade dem f?r resan, och de foro genom Fenicien och Samarien och f?rt?jde utf?rligt om hedningarnas omv?ndelse och gjorde d?rmed alla br?derna stor gl?dje.

015:004 N?r de sedan kommo fram till Jerusalem, mottogos de av f?rsamlingen och av apostlarna och de ?ldste och omtalade huru stora ting Gud hade gjort med dem.

015:005 Men n?gra ifr?n faris?ernas parti, vilka hade kommit till tro, stodo upp och sade att man borde omsk?ra dem och bjuda dem att h?lla Moses' lag.

015:006 D?tr?dde apostlarna och de ?ldste tillsammans f?r att ?verl?gga om denna sak.

015:007 Och sedan man I?nge hade f?rhandlat d?rom, stod Petrus upp och sade till dem:

?Mina br?der, I veten sj?va att Gud, f?r I?ng tid sedan, bland eder utvalde mig att vara den genom vilkens mun hedningarna skulle f?h?ra evangeliets ord och komma till tro.

015:008 Och Gud, som k?nner allas hj?rtan, gav dem sitt vittnesb?d, d?rigenom att han I? dem, likav?l som oss, undf?den helige Ande.

015:009 Och han gjorde ingen ?skillnad mellan oss och dem, i det att han genom tron renade deras hj?rtan.

015:010 Varf?r fresten I d?nu Gud, genom att p?I?jungarnas hals vilja I?gga ett ok som varken v?ra f?der eller vi hava f?rm?tt b?ra?

015:011 Vi tro ju fastmer att det ? genom Herren Jesu n?d som vi bliva

fr̄sta, vi likav̄ som de.?

015:012 D̄teg hela menigheten, och man h̄rde p̄Barnabas och Paulus, som fr̄t̄jde om huru stora tecken och under Gud genom dem hade gjort bland hedningarna.

015:013 N̄r de hade slutat att tala, tog Jakob till orda och sade:

̄Mina br̄der, h̄ren mig.

015:014 Simeon har fr̄t̄jt huru Gud fr̄st s̄skickade, att han bland hedningarna fick ett folk som kunde kallas efter hans namn.

015:015 D̄med st̄mmer ock ̄verens vad profeterna hava talat; ty s̄r̄ skrivet:

015:016 'D̄refter skall jag komma tillbaka och ̄er bygga upp Davids fr̄fallna hydda; ja, dess ruiner skall jag bygga upp och s̄uppr̄tta den igen,

015:017 fr̄ att ock ̄ruga m̄niskor skola s̄ka Herren, alla hedningar som hava uppkallats efter mitt namn.

S̄s̄ger Herren, han som skall ḡra detta,

015:018 s̄som han ock har vetat det fr̄ut av evighet.'

015:019 D̄fr̄r̄ r̄ min mening att man icke b̄r betunga s̄dana som hava varit hedningar, men omv̄nt sig till Gud,

015:020 utan allenast skriva till dem att de skola avh̄la sig fr̄n avgudastyggelser och fr̄n otukt och fr̄n k̄ttet av fr̄kv̄da djur och fr̄n blod.

015:021 Ty Moses har av ̄der sina fr̄kunnare i alla st̄der, d̄han ju var sabbat fr̄el̄ses i synagogorna.?

015:022 D̄refter besl̄to apostlarna och de ̄dste, tillika med hela fr̄samlingen, att bland sig utv̄rja n̄gra m̄n, som j̄nte Paulus och Barnabas skulle s̄ndas till Antiokia; och de valde Judas, som kallades Barsabbas, och Silas, vilka bland br̄derna voro ledande m̄n.

015:023 Och man ̄vers̄nde genom dem fr̄jande skrivelse:

̄Apostlarna och de ̄dste, edra br̄der, h̄sa eder, I br̄der av hednisk b̄rd, som bon i Antiokia, Syrien och Cilicien.

015:024 Alldenstund vi hava h̄rt att n̄gra som hava kommit fr̄n oss hava fr̄virrat eder med sitt tal och v̄ckt oro i edra s̄jar, utan att de hava haft n̄got uppdrag av oss,

015:025 s̄hava vi enh̄ligt kommit till det beslutet att utv̄rja n̄gra m̄n, som vi skulle s̄nda till eder j̄nte Barnabas och Paulus, v̄ra ̄skade br̄der,

015:026 vilka hava v̄gat sina liv fr̄ v̄r Herres, Jesu Kristi, namns skull.

015:027 Allts̄s̄nda vi nu Judas och Silas, vilka ock muntligen skola kunḡra detsamma fr̄ eder.

015:028 Den helige Ande och vi hava n̄mligen beslutit att icke p̄r̄gga eder n̄gon ytterligare b̄rda, ut̄ver fr̄jande n̄dv̄ndiga fr̄reskrifter:

015:029 att I skolen avh̄la eder fr̄n avgudaoffersk̄tt och fr̄n blod och fr̄n k̄ttet av fr̄kv̄da djur och fr̄n otukt. Om I noga tagen eder till vara fr̄ detta, s̄skall det ḡeder v̄r. Faren v̄r.?

015:030 De fingo s̄begiva sig ̄stad och kommo ned till Antiokia. D̄r kallade de tillsammans menigheten och l̄mnade fram brevet.

- 015:031 Och när menigheten läste detta, blevo de glada över det hugnesamma budskapet.
- 015:032 Judas och Silas, som själva voro profeter, talade därefter många förmaningens ord till bröderna och styrkte dem.
- 015:033 Och sedan de hade uppehållit sig där någon tid, fingo de i frid fara ifrån bröderna tillbaka till dem som hade sönt dem.
- 015:034
- 015:035 Men Paulus och Barnabas vistades fortfarande i Antiokia, där de undervisade och, jämte många andra förkunnade evangeliets ord från Herren.
- 015:036 Efter någon tid sade Paulus till Barnabas: Åt oss nu fara tillbaka och besöka våra bröder, i alla de städer där vi hava förkunnat Herrens ord, och se till, huru det är med dem.?
- 015:037 Barnabas ville då att de skulle taga med sig Johannes, som också kallades Markus.
- 015:038 Men Paulus fann icke skäligt att taga med sig en man som hade övergivit dem i Pamfylien och icke följt med dem till deras arbete.
- 015:039 Och skarp blev deras tvist att de skilde sig ifrån varandra; och Barnabas tog med sig Markus och avseglade till Cypern.
- 015:040 Men Paulus utvalde åt sig Silas; och sedan han av bröderna hade blivit anbefalld åt Herrens nåd, begav han sig överstadsvis och fördes genom Syrien och Cilicien och styrkte församlingarna.
- 016:001 Han kom då också till Derbe och till Lystra. Där fanns en lärjunge vid namn Timoteus, som var son av en troende judisk kvinna och en grekisk fader,
- 016:002 och som hade gott vittnesbörd om sig av bröderna i Lystra och Ikonium.
- 016:003 Paulus ville nu att denne skulle fara med honom. För de judars skull som bodde i dessa trakter tog han honom därför till sig och omskar honom, ty alla visste att hans fader var grek.
- 016:004 Och när de sedan foro genom städerna, meddelade de församlingarna till efterfröjd de stadgar som voro fastställda av apostlarna och de äldste i Jerusalem.
- 016:005 Så styrktes nu församlingarna i tron, och brödernas antal ökades för varje dag.
- 016:006 Sedan togo de vägen genom Frygien och det galatiska landet; de förhindrades nämligen av den helige Ande att förkunna ordet i provinsen Asien.
- 016:007 Och när de hade kommit fram emot Mysien, försökte de att fara in i Bitynien, men Jesu Ande tillstodde dem det icke.
- 016:008 Då begåvo de sig över Mysien ned till Troas.
- 016:009 Här visade sig för Paulus i en syn om natten en macedonisk man, som stod där och bad honom och sade: Far över till Macedonien och hjälp oss.?
- 016:010 När han hade sett denna syn, sökte vi strax någon lägenhet att fara därifrån till Macedonien, ty vi förstodo nu att Gud hade kallat oss att förkunna evangelium för dem.
- 016:011 Vi lade alltså ut från Troas och foro raka vägen till Samotraces och dagen därefter till Neapolis
- 016:012 och sedan därifrån till Filippi. Denna stad, en romersk koloni, är den första i denna del av Macedonien. I den staden vistades vi någon tid.

- 016:013 P?sabbatsdagen gingo vi utom stadsporten, l?ngs med en flod, till en plats som g?lde s?som b?hest?le. D? satte vi oss ned och talade med de kvinnor som hade samlats dit.
- 016:014 Och en kvinna som ?fruktade Gud?, en purpurkr?merska fr?n staden Tyatira, vid namn Lydia, lyssnade till samtalet; och Herren ?ppnade hennes hj?ta, s?att hon aktade p?det som Paulus talade.
- 016:015 Och sedan hon j?nte sitt husfolk hade l?tit d?pa sig, bad hon oss och sade: ?Eftersom I ansen mig vara en kvinna som tror p? Herren, s?kommen in i mitt hus och stannen d?.? Och hon n?dgade oss d?till.
- 016:016 Och det h?nde sig en g?ng, d?vi gingo ned till b?hest?let, att vi m?tte en tj?nsteflicka, som hade en sp?domsande i sig och genom sina sp?domar skaffade sina herrar mycken inkomst.
- 016:017 Denne f?jde efter Paulus och oss andra och ropade och sade: ?Dessa m?n ?ro Guds, den H?gstes, tj?nare, och de f?kunna f?r eder fr?sningens v?g.?
- 016:018 S?gjorde hon under m?nga dagar. Men Paulus tog illa vid sig och v?nde sig om och sade till anden: ? Jesu Kristi namn bjuder jag dig att fara ut ur henne.? Och anden for ut i samma stund.
- 016:019 Men n?r hennes herrar s?go att det f?r dem var slut med allt hopp om vidare inkomst, grepo de Paulus och Silas och sl?pade dem till torget inf?r ?verhetspersonerna.
- 016:020 Och sedan de hade f?rt dem tid fram, till domarna, sade de: ?Dessa m?n uppv?cka stor oro i v?r stad; de ?ro judar
- 016:021 och vilja inf?ra stadgar som det f?r oss, s?som romerska medborgare, icke ?r lovligt att antaga eller h?lla.?
- 016:022 Ocks?folket reste sig upp emot dem, och domarna l?to slita av dem deras kl?der och bj?do att man skulle piska dem med sp?n.
- 016:023 Och sedan de hade l?tit giva dem m?nga slag, kastade de dem i f?ngelse och bj?do f?ngvaktaren att h?lla dem i s?kert f?rvar.
- 016:024 D?denne fick en s?str?ng befallning, satte han in dem i det innersta f?ngelserummet och fastgjorde deras f?tter i stocken.
- 016:025 Vid midnattstiden voro Paulus och Silas stadda i b?n och lovade Gud med s?ng, och de andra f?ngarna h?rde p?dem.
- 016:026 D?kom pl?tsligt en stark jordst?t, s?att f?ngelsets grundvalar skakades; och i detsamma ?ppnades alla d?rvar, och allas bojor l?stes.
- 016:027 D?vaknade f?ngvaktaren; och n?r han fick se f?ngelsets d?rvar ?ppna, drog han sitt sv?rd och ville d?da sig sj?lv, i tanke att f?ngarna hade kommit undan.
- 016:028 Men Paulus ropade med h?g r?st och sade: ?G?r dig intet ont; ty vi ?ro alla h?.?
- 016:029 D?l?r han h?mta ljus och sprang in och f?ll ned f?r Paulus och Silas, b?vande.
- 016:030 D?refter f?rde han ut dem och sade: ?I herrar, vad skall jag g?ra f?r att bliva fr?st??
- 016:031 De svarade: ?Tro p?Herren Jesus, s?bliver du med ditt hus fr?st.?
- 016:032 Och de f?kunnade Guds ord f?r honom och f?r alla dem som voro i hans hus.
- 016:033 Och redan under samma timme p?natten tog han dem till sig och tv?dde deras s?r och l?r strax d?pa sig med allt sitt husfolk.
- 016:034 Och han f?rde dem upp i sitt hus och dukade ett bord ?r dem och fr?jdade sig ?ver att han med allt sitt hus hade kommit till tro p?Gud.

016:035 Men när det hade blivit dag, sände domarna stadsrättstjänarna och låto säga: Skilj upp ut mannen.?

016:036 Fångvaktaren underrättade då Paulus honom och sade: Domarna hava sändt bud att i skolen skilj upp ut. Går därför nu eder väg i frid.?

016:037 Men Paulus sade till dem: De hava offentligen låtit gissla oss, utan dom och rannsaking, oss som är romerska medborgare, och hava kastat oss i fångelse; nu vilja de också i tysthet skilja oss ut! Nej, icke så, de måste själva komma och taga oss ut.?

016:038 Rättstjänarna inberättade detta för domarna. När dessa hördet att de voro romerska medborgare, blevo de förskräckta.

016:039 Och de gingo dit och talade goda ord till dem och togo dem ut och bände dem lämna staden.

016:040 När de så hade kommit ut ur fångelset, begåvo de sig hem till Lydia. Och sedan de då hade träffat bröderna och talat förmaningens ord till dem, drogo de vidare.

017:001 Och de foro över Amfipolis och Apollonia och kommo så till Tessalonika. Där hade judarna en synagoga;

017:002 i den gick Paulus in, såsom hans sed var. Och under tre sabbater talade han där med dem, i det han utgick ifrån skrifterna

017:003 och utlade dem och bevisade att Messias måste lida och uppstå från de döda; och han sade: Denne Jesus som jag förkunnar för eder är Messias.?

017:004 Och några av dem låto övertyga sig och slöto sig till Paulus och Silas; sågjorde också en stor hop greker som fruktade Gud, likaså ganska många av de främsta kvinnorna.

017:005 Då grekos judarna av nitiskan och togo med sig allahanda dåligt folk ifrån gatan och stödde till folkskockning och oroligheter i staden och trängde fram mot Jasons hus och ville draga dem ut inför folket.

017:006 Men när de icke funno dem, slöpede de Jason och några av bröderna inför stadens styresmän och ropade: Dessa män, som hava uppviglat hela världen, hava nu också kommit hit;

017:007 och Jason har tagit emot dem i sitt hus. De gåra alla tvätemot kejsarens påbud och säga att en annan, en som heter Jesus, är konung.

017:008 Såväckte de oro bland folket och hos stadens styresmän, när de hördet detta.

017:009 Dessa låto då Jason och de andra ställa borgen för sig och skiljpte dem därefter låsa.

017:010 Men strax om natten blevo Paulus och Silas av bröderna sända stad till Berea. Och när de hade kommit dit, gingo de till judarnas synagoga.

017:011 Dessa voro ödlare till sinnes än judarna i Tessalonika; de togo emot ordet med all villighet och rannsokade var dag skrifterna, för att se om det förhöll sig såsom nu sades.

017:012 Många av dem kommo därigenom till tro, likaså ganska många ansedda grekiska kvinnor och jämväl män.

017:013 Men när judarna i Tessalonika fingo veta att Guds ord förkunnades av Paulus också i Berea, kommo de dit och uppviglade också där folket och väckte oro bland dem.

017:014 Strax sände då bröderna Paulus stad önda ned till havet, men bände Silas och Timoteus stannade kvar på platsen.

017:015 De som ledsagade Paulus förde honom vidare till Aten och foro så

d?iffr?n tillbaka, med bud till Silas och Timoteus att dessa med det snaraste skulle komma till honom.

- 017:016 Men, Paulus nu v?ntade p?dem i Aten, uppr?des han i sin ande, n?r han s?g huru uppfylld staden var med avgudabilder.
- 017:017 Han h?ll d?ff? i synagogan samtal med judarna och med dem som fruktade Gud?, s?ock p?torget, var dag, med dem som han tr?ffade d?r.
- 017:018 Ocks?n?gra filosofer, dels av epikur?ernas skola, dels av stoikernas, g?vo sig i ordskifte med honom. Och somliga sade: ?Vad kan v?r denne pratmakare vilja s?ga?? Andra ?er: ?Han tyckes vara en fr?kunnare av fr?mmande gudar.? De sade s?, eftersom han fr?kunnade evangelium om Jesus och om uppst?ndelsen.
- 017:019 Och de grepo honom och fr?de honom till Areopagen och sade: ?Kunna vi f?veta vad det ?r f?r en ny l?ra som du fr?kunnar?
- 017:020 Ty det ?r fr?underliga ting som du talar oss i ?onen. Vi vilja nu veta vad detta skall betyda.?
- 017:021 Det var n?mligen s?med alla atenare, likasom ock med de fr?mlingar som hade bosatt sig bland dem, att de icke hade tid och h?g f?r annat ?n att tala om eller h?ra p?n?got nytt f?r dagen.
- 017:022 D?tr?dde Paulus fram mitt p?Areopagen och sade: ?Atenare, jag ser av allting att I ?ren mycket ivriga gudsdyrkare.
- 017:023 Ty medan jag har g?tt omkring och betraktat edra helgedomar, har jag ock funnit ett altare med den inskriften: '?en ok?nd Gud.' Om just detta v?s?ende, som I s?unda dyrken utan att k?nna det, ?r det jag nu kommer med budskap till eder.
- 017:024 Den Gud som har gjort v?rlden och allt vad d?ri ?r, han som ?r Herre ?ver himmel och jord, han bor icke i tempel som ?ro gjorda med h?nder,
- 017:025 ej heller l?ter han betj?na sig av m?nskoh?nder, s?som vore han i behov av n?got, han som sj?lv ?r alla giver liv, anda och allt.
- 017:026 Och han har skapat m?nskosl?ktets alla folk, alla fr?n en enda stamfader, till att bos?ta sig ut?ver hela jorden; och han har fastst?llt f?r dem best?mda tider och utstakat de gr?nser inom vilka de skola bo--
- 017:027 detta f?r att de skola s?ka Gud, om de till ?ventyrs skulle kunna treva sig fram till honom och finna honom; fast?n han ju icke ?r l?ngt ifr?n n?gon enda av oss.
- 017:028 Ty i honom ?r det som vi leva och r?ra oss och ?ro till, s?som ock n?gra av edra egna skalder hava sagt: 'Vi ?ro ju ock av hans sl?kt.'
- 017:029 ?ro vi nu av Guds sl?kt, s?b?ra vi icke mena att gudomen ?r lik n?gonting av guld eller silver eller sten, n?got som ?r danat genom m?nsklig konst och uppfinning.
- 017:030 Med s?dana okunnighetens tider har Gud hittills haft f?rdrag, men nu bjuder han m?nskorna att de alla allest?des skola g?ra b?ttring.
- 017:031 Ty han har fastst?llt en dag d?han skall 'd?ma v?rlden med r?ttf?rdighet', genom en man som han har best?mt d?till; och han har ?r alla givit en bekr?ftelse h?r?, i det att han har l?tit honom uppst?fr?n de d?da.?
- 017:032 N?r de h?rde talas om att ?uppst?fr?n de d?da?, drevo somliga g?ck d?rmed, andra ?er sade: ?Vi vilja h?ra dig tala h?rom ?nu

en gång?

017:033 Med detta besked gick Paulus bort ifrån dem.

017:034 Dock slöt sig några män till honom och kommo till tro. Bland dessa var Dionysius, han som tillhörde Areopagens domstol, sju och en kvinna vid namn Damaris och några andra jänte dem.

018:001 Därefter lämnade Paulus Aten och kom till Korint.

018:002 Där träffade han en jude vid namn Akvila, brödige från Pontus, vilken nyligen hade kommit från Italien med sin hustru Priscilla. (Klaudius hade nämligen påbjudit att alla judar skulle lämna Rom.) Till dessa bröda slöt han sig nu,

018:003 och eftersom han hade samma hantverk som de, stannade han kvar hos dem, och de arbetade tillsammans; de voro nämligen till yrket tättmakare.

018:004 Och i synagogan höll han var sabbat samtal och övertygade både judar och greker.

018:005 När sedan Silas och Timoteus kommo ditned från Macedonien, var Paulus helt upptagen av att förkunna ordet, i det att han betydade för judarna att Jesus var Messias.

018:006 Men när dessa stodo emot honom och foro ut i smärkelser, skakade han stoftet av sina kläder och sade till dem: Edert blod komme över edra egna huvuden. Jag är utan skuld och går nu till hedningarna?

018:007 Och han gick därifrån och tog in hos en man vid namn Titus Justus, som fruktade Gud, denne hade sitt hus invid synagogan.

018:008 Men Krispus, synagogföreståndaren, kom med hela sitt hus till tro på Herren; också många andra korintier som hördet honom trodde och lät döpa sig.

018:009 Och i en syn om natten sade Herren till Paulus: Frukta icke, utan tala och tige icke;

018:010 ty jag är med dig, och ingen skall komma vid dig och göra dig skada. Jag har ock mycket folk i denna stad?

018:011 Söpphöll han sig där bland dem ett år och sex månader och undervisade i Guds ord.

018:012 Men när Gallio var landshövding i Akaja, reste sig judarna, alla tillhoppa, upp mot Paulus och förde honom inför domstolen

018:013 och sade: Denne man föleder människorna att dyrka Gud på ett sätt som är emot lagen?

018:014 När då Paulus ville öppna sin mun och tala, sade Gallio till judarna: Vore något brott eller något ont och arglistigt då begånget, då kunde väl vara skäligt att jag förmodigt hördet på eder, I judar.

018:015 Men är det någon tvistefråga om ord och namn eller om eder egen lag, såmån I själva avgöra saken; i sådana mån vill jag icke vara domare?

018:016 Och såvisade han bort dem från domstolen.

018:017 Dägrepo de alla gemensamt Sostenes, synagogföreståndaren, och slogo honom inför domstolen; och Gallio frögade alls icke därefter.

018:018 Men Paulus stannade där ännu ganska länge. Därpåtog han avsked av bröderna och avseglade till Syrien, följt av Priscilla och Akvila, sedan han i Kenkrea hade lätit raka sitt huvud; han hade nämligen bundit sig genom ett löfte.

018:019 Såkommo de till Efesus, och där lämnade Paulus dem. Själva gick

- han in i synagogan och gav sig i samtal med judarna.
- 018:020 Och de b do honom att han skulle stanna där något l ngre; men han samtyckte icke därtill,
- 018:021 utan tog avsked av dem med de orden:  Om Gud vill, skall jag v rda tillbaka till eder.  Och s l mnade han Efesus.
- 018:022 Och n r han hade kommit till Cesarea, begav han sig upp och hörsade p hos församlingen och for därefter ned till Antiokia.
- 018:023 Sedan han hade uppehållit sig där någon tid, for han vidare, och f rdades först genom det galatiska landet och därefter genom Frygien och styrkte alla l jungarna.
- 018:024 Men till Efesus kom en jude vid namn Apollos, bördig från Alexandria, en l rd man, mycket förfaren i skrifterna.
- 018:025 Denne sade blivit undervisad om  Herrens v g  och talade, brinnande i anden, och undervisade grundligt om Jesus, fastän han allenast hade kunskap om Johannes' d pelse.
- 018:026 Han begynte ock att frimodigt tala i synagogan. När Priscilla och Akvila h rde honom, togo de honom till sig och undervisade honom grundligare om  Guds v g .
- 018:027 Och d han sedan ville fara till Akaja, skrevo br derna till l jungarna där och uppmanade dem att taga v nligt emot honom. Och n r han hade kommit fram, blev han dem som trodde till mycken hj p, genom den n d han hade undf tt.
- 018:028 Ty med stor kraft vederlade han judarna offentligen och bevisade genom skrifterna att Jesus var Messias.
- 019:001 Medan Apollos var i Korint, kom Paulus, sedan han hade farit genom de  re delarna av landet, ned till Efesus. Där tr ffade han några l jungar.
- 019:002 Och han fr gade dessa:  Undfingen I helig ande, n r I kommen till tro?? De svarade honom:  Nej, vi hava icke ens h tt att helig ande   given. 
- 019:003 Han fr gade:  Wilken d pelse bleven I d d pta med?? De svarade:  Vi döptes med Johannes' d pelse? 
- 019:004 D sade Paulus:  Johannes' d pelse var en d pelse till bättring; och han sade därvid till folket, att det var p den som skulle komma efter honom, det   på Jesus, som de skulle tro. 
- 019:005 Sedan de hade h tt detta, l to de d pa sig i Herren Jesu namn.
- 019:006 Och n r Paulus lade h nderna p dem, kom den helige Ande över dem, och de talade tungom  och profeterade.
- 019:007 Och tillsammans voro de vid pass tolv m n.
- 019:008 Därefter gick han in i synagogan; och under tre månader samtalade han där, frimodigt och övertygande, med dem om Guds rike.
- 019:009 Men när några av dem f h rdade sig och voro oh rsamma och inför menigheten talade illa om  den v gen?, vände han sig ifrån dem och avskilde l jungarna och samtalade sedan dagligen med dessa i Tyrannus' l rosal.
- 019:010 S fortgick det i tvär, och alla provinsen Asiens inbyggare, både judar och greker, fingo p detta s tt h ra Herrens ord.
- 019:011 Och Gud gjorde genom Paulus kraftg rningar av icke vanligt slag.
- 019:012 Man till och med tog handkl den och f kl den, som hade varit i beröring med hans kropp, och lade dem p de sjuka; och sjukdomarna veko d ifr n dem, och de onda andarna foro ut.
- 019:013 Men ocks n gra kringvandrande judiska besvärjare företogo sig

nu att över dem som voro besatta av onda andar nämna Herren Jesu namn; de sade: Jag besvär eder vid den Jesus som Paulus predikar.

019:014 Bland dem som så gjorde voro sju söner av en viss Skevas, en judisk överstepräst.

019:015 Men den onde anden svarade d?och sade till dem: Jesus känner jag, Paulus är mig ock väl bekant men vilka är ni??

019:016 Och mannen som var besatt av den onde anden st?rtade sig på dem och övermannade både den ene och den andre; han betedde sig så vådsamt mot dem, att de måste fly ut ur huset, nakna och sargade.

019:017 Och detta blev bekant för alla Efesus' invånare, både judar och greker, och fruktan för över dem alla, och Herren Jesu namn blev storligen prisat.

019:018 Och många av dem som hade kommit till tro trädde fram och bekände sin synd och omtalade vad de hade gjort.

019:019 Och ganska många av dem som hade såvats vidskepliga konster samlade ihop sina böcker och brände upp dem i allas åsyn. Och när man räknade tillsammans vad böckerna voro värda, fann man att värdet uppgick till femtio tusen silverpenningar.

019:020 På detta sätt hade Herrens ord märkt framgång och visade sin kraft.

019:021 Efter allt detta bestämde sig Paulus genom Andens tillskyndelse, att över Macedonien och Akaja fara till Jerusalem. Och han sade: Sedan jag har varit där, måste jag ock se Rom.?

019:022 Han sökte därför av sina medhj?pare, Timoteus och Erastus, stad till Macedonien, men själv stannade han ännu någon tid i provinsen Asien.

019:023 Vid den tiden uppstod ganska mycket oväsen angående äden vägen?

019:024 Där fanns nämligen en guldsmed, vid namn Demetrius, som förfärdigade Dianatempel av silver och därmed skaffade hantverkarna en ganska stor inkomst.

019:025 Han kallade tillhoppa dessa, jämte andra som hade liknande arbete, och sade: Ni man, I veten att det är detta arbete som giver oss väl goda b?gning;

019:026 men nu sen och här är I att denne Paulus icke allenast i Efesus, utan i ni?stan hela provinsen Asien genom sitt tal har förlätt ganska mycket folk, i det han säger att de gudar som göras med människohänder icke äro gudar.

019:027 Och det är fara värt, icke allenast att denna väl hantering kommer i missaktning, utan ock att den stora gudinnan Dianas helgedom bliver räknad för intet, och att jämväl denna gudinna, som hela provinsen Asien, ja, hela världen dyrkar, kommer att lida avbräck i sitt stora anseende.?

019:028 När de hörde detta, blevo de fulla av vrede och skriade: Stor är efesiernas Diana!

019:029 Och hela staden kom i rörelse, och alla stormade på en gång till sk?debanan och sl?pade med sig Gajus och Aristarkus, två macedonier som voro Paulus' följeslagare

019:030 Paulus ville därför in bland folket men löjningarna tillstodde honom det icke.

019:031 Också några asiarker, som voro hans vänner, sökte bud till honom och bad honom att han icke skulle giva sig in på sk?debanan.

019:032 Och de skriade, den ene så och den andre så, ty menigheten var upprörd, och de flesta visste icke varför de hade kommit

tillsammans.

- 019:033 D?drog man ur folkhopen fram Alexander, som judarna sk?to framf? sig. Och Alexander gav tecken med handen att han ville h?la ett f?svarstal inf? folket.
- 019:034 Men n? de m?kte att han var jude, begynte de ropa, alla med en mun, och skriade under ett par timmars tid: ?Stor ? efesiernas Diana!?
- 019:035 Men stadens kansler lugnade folket och sade: ?Efesier, finnes d? n?gon m?nskiska som icke vet, att efesiernas stad ? v?rdare av den stora Dianans tempel och den bild av henne, som har fallit ned fr?n himmelen?
- 019:036 Eftersom ju ingen kan bestrida detta, b?ren I h?la eder lugna och icke f?retaga eder n?got f?rhastat.
- 019:037 Emellertid haven I dragit fram dessa m?, som icke ?o helger?nare, ej heller sm?da v? gudinna,
- 019:038 Om nu Demetrius och de hantverkare som h?la ihop med honom hava sak mot n?gon, s?finnas ju domstolssammantr?den och landsh?rdingar. M?de allts?g?ra upp saken med varandra inf? r?ta.
- 019:039 Och haven I n?got att andraga som g?r d?rut?ver, s?m?s?dant avg?ras i den lagliga folkf?samlingen.
- 019:040 P?grund av det som i dag har skett I?pa vi ju till och med fara att bliva anklagade f?r upplopp, fast?n vi icke hava gjort n?got ont; och n?gon giltig anledning till denna folkskockning kunna vi icke heller uppgiva.?

Med dessa ord fick han menigheten att skiljas ?.

- 020:001 D?nu oroligheterna voro stillade, kallade Paulus I?jungarna till sig och talade till dem f?rmaningens ord; och sedan han hade tagit avsked av dem, begav han sig ?stad f?r att fara till Macedonien.
- 020:002 Och n? han hade f?rdats genom det landet och j?mv?l d? talat m?nga f?rmaningens ord, kom han till Grekland.
- 020:003 D?r uppeh?l han sig i tre m?nader. N? han sedan t?nkte avsegla d?rifr?n till Syrien, besl? han, eftersom judarna f?rehade n?got anslag mot honom, att g?ra ?erf?rden genom Macedonien.
- 020:004 Och med honom f?jde Sopater, Pyrrus' son, fr?n Berea, och av tessalonikerna Aristarkus och Sekundus, vidare Gajus fr?n Derbe och Timoteus, slutligen Tykikus och Trofimus fr?n provinsen Asien.
- 020:005 Men dessa foro i f?rv?g och inv?ntade oss i Troas.
- 020:006 Sedan, efter det osyrade br?dets h?gtid, avseglade vi andra ifr?n Filippi och tr?ffade dem p?femte dagen ?er i Troas; och d? vistades vi i sju dagar.
- 020:007 P?f?sta veckodagen voro vi f?samlade till br?dsbrytelse, och Paulus, som t?nkte fara vidare dagen d?refter, samtalade med br?derna. Och samtalet drog ut ?nda till midnattstiden;
- 020:008 och ganska m?nga lampor voro t?nda i den sal i ?vre v?ningen, d? vi voro f?samlade.
- 020:009 Invid f?nstret satt d?en yngling vid namn Eutykus, och n? Paulus talade s?I?nge, f?l denne i djup s?mn och blev s? ?erv?digad av s?mnen, att han st?tade ned fr?n tredje v?ningen; och n? man tog upp honom, var han d?d
- 020:010 D?gick Paulus ned och lade sig ?ver honom och fattade om honom och sade: ?Klagen icke s?, ty livet ? ?nnu kvar i honom.?
- 020:011 Sedan gick han ?er upp, och br? br?det och ?t, och samtalade ytterligare ganska I?nge med dem, ?nda till dess att det

- dagades; först d?begav han sig i v?g.
- 020:012 Och de f?rde ynglingen hem levande och k?nde sig nu icke litet tr?stade.
- 020:013 Men vi andra gingo i f?v?g ombord p?skeppet och avseglade till Assos, d?r vi t?nkte taga Paulus ombord; ty s?hade han f?rordnat, eftersom han sj?v t?nkte fara land v?gen.
- 020:014 Och n?r han sammantr?ffade med oss i Assos, togo vi honom ombord och kommo sedan till Mitylene.
- 020:015 D?rifr?n seglade vi vidare och kommo f?ljande dag mitt f?r Kios. Dagen d?refter lade vi till vid Samos; och sedan vi hade legat ?ver i Trogyllium, kommo vi n?stf?ljande dag till Miletus.
- 020:016 Paulus hade n?mligen beslutit att segla f?rbi Efesus, f?r att icke f?rdr?ja sig i provinsen Asien; ty han p?skyndade sin f?rd, f?r att, om det bleve honom m?jligt, till pingstdagen kunna vara i Jerusalem.
- 020:017 Men fr?n Miletus s?nde han bud till Efesus och kallade till sig f?rsamlingens ?rste.
- 020:018 Och n?r de hade kommit till honom, sade han till dem: ?r veten sj?va p?vad s?tt jag hela tiden, ifr?n f?rsta dagen d?jag kom till provinsen Asien, har umg?ts med eder:
- 020:019 huru jag har t?nat Herren i all ?dmjukhet, under t?rar och pr?vningar, som hava v?rlats mig genom judarnas anslag.
- 020:020 Och I veten att jag icke har dragit mig undan, n?r det g?lde n?got som kunde vara eder nyttigt, och att jag icke har f?rsummat att offentligen och hemma i husen predika f?r eder och undervisa eder.
- 020:021 Ty jag har allvarligt uppmanat b?de judar och greker att g?ra b?ttring och v?nda sig till Gud och tro p?v?r Herre Jesus.
- 020:022 Och se, bunden i anden begiver jag mig nu till Jerusalem, utan att veta vad d?r skall vederfaras mig;
- 020:023 allenast det vet jag, att den helige Ande i den ene staden efter den andra betygar f?r mig och s?ger att bojor och bedr?velser v?nta mig.
- 020:024 Dock anser jag mitt liv icke vara av n?got v?rde f?r mig sj?v, om jag blott f?r v?r fullborda mitt lopp och vad som h?r till det ?mbete jag har mottagit av Herren Jesus: att vittna om Guds n?ds evangelium.
- 020:025 Och se, jag vet nu att I icke mer skolen f?se mitt ansikte, I alla bland vilka jag har g?tt omkring och predikat om riket.
- 020:026 D?rff?r betygar jag f?r eder nu i dag att jag icke b?r skuld f?r n?gons blod.
- 020:027 Ty jag har icke undandragit mig att f?rkunna f?r eder allt Guds r?dslut.
- 020:028 S?haven nu akt p?eder sj?va och p?hela den hjord i vilken den helige Ande har satt eder till f?rest?ndare, till att vara herdar f?r Guds f?rsamling, som han har vunnit med sitt eget blod.
- 020:029 Jag vet, att sedan jag har skilts fr?n eder sv?ra ulvar skola komma in bland eder, och att de icke skola skona hjorden.
- 020:030 Ja, bland eder sj?va skola m?n upptr?da, som tala vad f?v?nt ?r, f?r att locka I?jungarna att f?lja sig.
- 020:031 Vaken d?rff?r, och kommen ih?g att jag i tre ?rs tid, natt och dag, oavl?ligen under t?rar har f?rmanat var och en s?rskild av eder.
- 020:032 Och nu anbefaller jag eder ?r Gud och hans n?desord, ?r honom

som främst uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla som äro helgade.

020:033 Silver eller guld eller kläder har jag icke bestundat av någon.

020:034 I veten själva att dessa mina händer hava gjort tjänst, för att skaffa nödortfigt uppehälle åt mig och åt dem som hava varit med mig.

020:035 I allt har jag genom mitt fräddeme visat eder att man s?, under eget arbete, bör taga sig an de svaga och komma ihåg Herren Jesu ord, huru han själv sade: 'Saligare är att giva än att taga.'

020:036 När han hade sagt detta, föll han ned på sina knän och bad med dem alla.

020:037 Och de begynte alla att gråta bitterligen och föll Paulus om halsen och kysste honom innerligt;

020:038 och mest sörjde de för det ordets skull som han hade sagt, att de icke mer skulle få se hans ansikte. Och så ledsagade de honom till skeppet.

021:001 Sedan vi hade skilts ifrån dem, lade vi ut och foro raka vägen till Kos och kommo dagen därefter till Rodus och därefter till Patara.

021:002 Där funno vi ett skepp som skulle fara över till Fenicien; på det gingo vi ombord och lade ut.

021:003 Och när vi hade fått Cypren i sikte, lämnade vi denna på väster hand och seglade till Syrien och landade vid Tyrus; ty där skulle skeppet lossa sin last.

021:004 Och vi uppsökte där Ierjungarna och stannade hos dem i sju dagar. Dessa sade nu genom Andens tillskyndelse till Paulus att han icke borde begiva sig till Jerusalem.

021:005 Men när vi hade stannat där de dagarna ut, bröt vi upp därefter och gick oss i väg, ledsagade av dem alla, med hustrur och barn, ända utom staden. Och på stranden föll vi ned på våra knän och bad

021:006 och togo sedan avsked av varandra. Därefter stego vi ombord på skeppet, och de andra vände tillbaka hem igen.

021:007 Från Tyrus kommo vi till Ptolemais, och därmed avslutade vi sjöresan. Och vi hörsade på hos bröderna där och stannade hos dem en dag.

021:008 Men följande dag gick vi oss därefter och kommo till Cesarea. Där togo vi in hos evangelisten Filippus, en av de sju, och stannade kvar hos honom.

021:009 Denne hade fyra ogifta döttrar, som gäde profetisk gäva.

021:010 Under den tid av flera dagar, som vi stannade där, kom en profet, vid namn Agabus, dit ned från Judeen.

021:011 När denne hade kommit till oss, tog han Paulus' bälte och band därmed sina händer och fötter och sade: 'Sörjer den helige Ande: 'Den man som detta bälte tillhär, honom skola judarna så binda i Jerusalem, och sedan skola de återlämna honom i hedningarnas händer.'

021:012 När vi hördet detta, bad vi själva som bröderna i staden honom att han icke skulle begiva sig upp till Jerusalem.

021:013 Men då svarade Paulus: 'Varför gråter I så och sargen mitt hjärta? Jag är ju redo icke allenast att låta mig bindas, utan också att dö i Jerusalem, för Herren Jesu namns skull.'

021:014 Då han alltså icke låt övertala sig, gick vi oss till freds och sade: 'Ske Herrens vilja.'

021:015 Efter de dagarnas förlöpp gjorde vi oss i ordning och begåvo oss upp till Jerusalem.

021:016 Från Cesarea följde också några av lärjungarna med oss, och dessa följde oss till en viss Mnason från Cypern, en gammal lärjunge, som vi skulle gästa hos.

021:017 Och när vi kommo till Jerusalem, togo bröderna emot oss med glädje.

021:018 Dagen därefter gick Paulus med oss andra till Jakob; dit kommo ock alla de äldste.

021:019 Och sedan han hade hörsat dem följde han för dem alltsammans, det ena med det andra, som Gud genom hans arbete hade gjort bland hedningarna.

021:020 När de höjde detta, prisade de Gud. Och de sade till honom: "Du ser, käre broder, huru många tusen judar det är som hava kommit till tro, och alla nitiska de för lagen.

021:021 Nu har det blivit dem sagt om dig, att du lär alla judar som bo spridda bland hedningarna att avfalla från Moses, i det du säger att de icke behöva omskära sina barn, ej heller i tvrigt vandra efter vad stadgat är.

021:022 Vad är det att göra? Helt visst skall man förhålla att du har kommit hit.

021:023 Går därför såsom vi nu vilja säga dig. Vi hava här fyra män som hava bundit sig genom ett löfte.

021:024 Tag med dig dessa, och lär helga dig tillsammans med dem, och tag dig omkostnaderna för dem, så att de kunna låta raka sina huvuden. Döskola alla först att intet av allt det som har blivit dem sagt om dig gör någon grund, utan att också du vandrar efter lagen och håller den.

021:025 Vad åter angår de hedningar som hava kommit till tro, så hava vi här beslutit och jämväl skrivit till dem, att de böra taga sig till vara för kärn från avgudaoffer och för blod och för kärttet av förkväda djur och för otukt.?

021:026 Så tog då Paulus männen med sig och lär följande dag helga sig tillsammans med dem; sedan gick han in i helgedomen och gav till kärna när den tid skulle gå till ända, för vilken de hade lärt helga sig, den tid före vars utgång offer skulle frambringas för var och en särskild av dem.

021:027 När de sju dagarna nästan voro ute, fingo judarna från provinsen Asien se honom i helgedomen och uppviglade då allt folket. Och de grepo honom

021:028 och ropade: "Å män av Israel, kommen till hjälp! Här är den man som allestädes lär alla sådant som är emot vårt folk och emot lagen och emot denna plats. Därtill har han nu ock fått greker in i helgedomen och oskärat denna heliga plats.?"

021:029 De hade nämligen först sett efesiern Trofimus i staden tillsammans med honom och menade att Paulus hade fått denne in i helgedomen.

021:030 Och hela staden kom i rörelse, och folket skockade sig tillsammans. Och då de nu hade gripit Paulus, släpade de honom ut ur helgedomen, varefter portarna genast stängdes igen.

021:031 Men just som de stodo fördiga att dröpa honom, anmärktes det hos översten för den romerska vakten att hela Jerusalem var i uppror.

021:032 Denne tog då strax med sig krigsmän och hövitsmän och skyndade ned till dem. Och när de fingo se översten och krigsmännen,

upphörde de att sl?Paulus

021:033 Versten gick d?fram och tog honom i f?var och bjöd att man skulle f?ngsla honom med tv?kedjor. Och han fr?gade vem han var och vad han hade gjort.

021:034 Men bland folket ropade den ene s?, den andre s?. D?han allts? f?r larmets skull icke kunde f?n?got s?kert besked, bjöd han att man skulle f?ra honom till kasernen.

021:035 Och n?r han kom fram till trappan, tr?ngde folket s?v?rdsamt p?, att han m?ste b?ras av krigsm?nnen,

021:036 ty folkhopen f?jde efter och skriade: ?Bort med honom!?

021:037 D?nu Paulus skulle f?ras in i kasernen, sade han till Versten: ?Tillst?djes det mig att s?ga n?got till dig?? Han svarade: ?Kan du tala grekiska?

021:038 ? du d?icke den egyptier som f?r en tid sedan st?lde till 'dolkm?nnens' uppror, de fyra tusens, och f?rde dem ut i ?knen??

021:039 D?svarade Paulus: ?Nej, jag ?r en judisk man fr?n Tarsus, medborgare allts?i en betydande stad i Cilicien. Men jag beder dig, tillst?d mig att tala till folket.?

021:040 Och han tillstodde honom det. D?gav Paulus fr?n trappan, d?r han stod, med handen ett tecken ?r folket. Och sedan d?r hade blivit helt tyst, talade han till dem p?hebreiska och sade:

022:001 ?Br?der och f?der, h?ren vad jag nu inf?r eder vill tala till mitt f?r svar.?

022:002 N?r de h?rde att han talade till dem p?hebreiska, blevo de ?nnu mer stilla. Och han fortsatte:

022:003 ?Jag ?r en judisk man, f?dd i Tarsus i Cilicien, men uppfostrad h?r i staden och undervisad vid Gamaliels f?tter, efter f?derns lag i all dess str?nghet. Och jag var en man som nit?skade f?r Gud, s?som I allasammans i dag g?ren.

022:004 Jag f?rf?jde 'den v?gen' ?nda till d?ds, och b?rde m?n och kvinnor l? jag binda och s?tta i f?ngelse;

022:005 det vittnesb?rdet kan Verstepr?sten och de ?ldstes hela r?d giva mig. Ocks?fick jag av dem brev till br?derna i Damaskus; och jag begav mig dit, f?r att f?ngsla j?mv? dem som voro d?r och f?ra dem till Jerusalem, s?att de kunde bliva straffade.

022:006 Men n?r jag var p?v?gen och nalkades Damaskus, h?nde sig vid middagstiden att ett starkt sken fr?n himmelen pl?tsligt kringstr?ade mig.

022:007 Och jag f?ll ned till marken och h?rde d?en r?st som sade till mig: 'Saul, Saul, varf?r f?rf?jer du mig?'

022:008 D?svarade jag: 'Vem ?r du, Herre?' Han sade till mig: 'Jag ?r Jesus fr?n Nasaret, den som du f?rf?jer.'

022:009 Och de som voro med mig s?go v?r skenet, men h?rde icke r?sten av den som talade till mig.

022:010 D?fr?gade jag: 'Vad skall jag g?ra, Herre?' Och Herren svarade mig: 'St? upp och g? in i Damaskus; d?r skall allt det bliva dig sagt, som ?r dig f?relagt att g?ra.'

022:011 Men eftersom jag, till f?jd av det starka skenet, icke mer kunde se togo mina f?jeslagare mig vid handen och ledde mig, s? att jag kom in i Damaskus.

022:012 D?r fanns en efter lagen fram man, Ananias, vilken hade gott vittnesb?rd om sig av alla judar som bodde d?r.

022:013 Denne kom nu och tr?dde fram till mig och sade: 'Saul, min broder, hav din syn igen.' Och i samma stund fick jag min syn igen och s?g upp p?honom.

022:014 D?sade han: 'V?ra f?ders Gud har utsett dig till att k?na hans vilja och till att se den R?ttf?rdige och h?ra ord fr?n hans mun.

022:015 Ty du skall vara hans vittne inf?r alla m?nskors och vittna om vad du har sett och h?rt.

022:016 Varf?r dr?jer du d?nu? St? upp och l?t d?pa dig och avtv? dina synder, och ?kalla d?vid hans namn.'

022:017 Men n?r jag hade kommit tillbaka till Jerusalem, h?nde sig, medan jag bad i helgedomen, att jag f?ll i h?ryckning

022:018 och s?g honom och h?rde honom s?ga till mig: 'Skynda dig med hast bort ifr?n Jerusalem; ty de skola icke h?r taga emot ditt vittnesb?rd om mig.'

022:019 Men jag sade: 'Herre, de veta sj?lva att det var jag som ?verallt i synagogorna l?t f?ngsla och gissla dem som trodde p? dig.

022:020 Och n?r Stefanus', ditt vittnes, blod utg?ts, var ock jag tillst?des och gillade vad som skedde och vaktade de m?ns kl?der, som d?dade honom.'

022:021 D?sade han till mig: G?, jag vill s?nda dig ?stad l?ngt bort till hedningarna.'

022:022 ?nda till dess att han sade detta hade de h?rt p? honom. Men nu hovo de upp sin r?st och ropade: ?Bort ifr?n jorden med den m?nskan! Det ? icke tillb?ligt att en s?dan f?r leva.?

022:023 D?de s?skriade och d?vid revo av sig sina kl?der och kastade stoft upp i luften,

022:024 bj?d ?versten att man skulle f?ra in honom i kasernen, och gav befallning om att man skulle f?h?ra honom under gisselslag, s? att han finge veta varf?r de s?ropade mot honom.

022:025 Men n?r de redan hade str?ckt ut honom till gissling, sade Paulus till den h?vitsman som stod d?r: ??r det lovligt f?r eder att gissla en romersk medborgare, och det utan dom och ranns?kning??

022:026 N?r h?vitsmannen h?rde detta, gick han till ?versten och underr?ttade honom h?rom och sade: ?Vad ? det du t?nker g?ra? Mannen ? ju romersk medborgare.?

022:027 D?gick ?versten dit och fr?gade honom: ?S?g mig, ? du verkligen romersk medborgare?? Han svarade: ?Ja.?

022:028 ?versten sade d?. Mig har det kostat en stor summa penningar att k?pa den medborgarr?tten. Men Paulus sade: ?Jag d?remot har den redan genom f?delsen.?

022:029 M?nnen som skulle hava f?h?rt honom drogo sig d?strax undan och l?mnade honom. Och n?r ?versten nu hade f?tt veta att han var romersk medborgare, blev ocks?han f?rskr?ckt, vid tanken p? att han hade l?tit f?ngsla honom.

022:030 D?han emellertid ville f?s?kert besked om varf?r Paulus anklagades av judarna, l?t han dagen d?refter taga av honom bojorna och bj?d ?verstepr?sterna och hela Stora r?det att komma tillsammans. Sedan l?t han f?ra Paulus ditned och st?lde honom inf?r dem.

023:001 Och Paulus f?ste ?gonen p?R?det och sade: ?Mina br?der, allt intill denna dag har jag vandrat inf?r Gud med ett i allo gott samvete.?

023:002 D?befallde ?verstepr?sten Ananias dem som stodo bredvid honom, att de skulle sl? honom p?munnen.

023:003 Paulus sade d?till honom: ?Gud skall sl? dig, du vitmenade

- våg. Du sitter här för att döma mig efter lagen, och ändå bjuder du, tvärt emot lagen, att man skall slå mig!
- 023:004 D?sade de som stodo d?rbredvid: ?Sm?dar du Guds ?verstepr?st??
- 023:005 Paulus svarade: ?Jag visste icke, mina br?der, att han var ?verstepr?st. Det ? ju skrivet: 'Mot en h?vding i ditt folk skall du icke tala onda ord.'
- 023:006 Nu hade Paulus m?rkt att den ena delen av dem utgjordes av sadduc?er och den andra av faris?er. D?f? sade han med ljudelig r?st inf? R?det: ?Mina br?der, jag ? faris?, en avkomling av faris?er. Det ? f?r v?t hopps skull, f?r de d?das uppst?ndelses skull, som jag st?r h?r inf? r?tta.?
- 023:007 Knappt hade han sagt detta, f?r?n en strid uppstod mellan faris?erna och sadduc?erna, s?att hopen blev delad.
- 023:008 Sadduc?erna s?ga n?mligen att det icke finnes n?gon uppst?ndelse, ej heller n?gon ?ngel eller ande, men faris?erna bek?hna sig tro p?b?de det ena och det andra.
- 023:009 Och man begynte ropa och larma; och n?gra skriftl?rde som h?rde till faris?ernas parti stodo upp och begynte ivrigt disputera med de andra och sade: ?Vi finna intet ont hos denne man. Kanh?nda har en ande eller en ?ngel verkligen talat med honom.?
- 023:010 D?nu en s?h?ftig strid hade uppst?tt, fruktade ?versten att de skulle slita Paulus i stycken, och bj?d manskapet g?ned och rycka honom undan dem och f?ra honom till kasernen.
- 023:011 Natten d?efter kom Herren och stod framf?r honom och sade: ?Var vid gott mod; ty s?som du har vittnat om mig i Jerusalem, s? m?ste du ock vittna i Rom.?
- 023:012 N? det sedan hade blivit dag, sammangaddade sig judarna och f?rpliktade sig med dyr ed att varken ?ta eller dricka, f?r?n de hade dr?pt Paulus.
- 023:013 Och det var mer ?n fyrtio m?n som s?hade sammansvurit sig.
- 023:014 Dessa gingo till ?verstepr?sterna och de ?ldste och sade: ?Vi hava med dyr ed f?rpliktat oss att ingenting smaka, f?r?n vi hava dr?pt Paulus.
- 023:015 S?m?n I nu, tillsammans med R?det, hemst?la hos ?versten att han l?ter f?ra honom ned till eder, detta under f?regivande att I t?nken grundligare unders?ka hans sak. Vi skola d?vara redo att r?ja honom ur v?gen, innan han hinner fram.?
- 023:016 Men Paulus' systerson fick h?ra om f?rs?tet. Han kom d?f?r till kasernen och gick ditin och omtalade f?r Paulus vad han hade h?rt.
- 023:017 Paulus bad d?att en av h?vitsm?nnen skulle komma till honom, och sade: ?F?r denne yngling till ?versten; ty han har en underr?telse att l?mna honom.?
- 023:018 Denne tog honom d?med sig och f?rde honom till ?versten och sade: ?F?ngen Paulus har kallat mig till sig och bitt mig f?ra denne yngling till dig, ty han har n?got att s?ga dig.?
- 023:019 D?tog ?versten honom vid handen och gick avsides med honom och fr?gade honom: ?Vad ? det f?r en underr?telse du har att l?mna mig??
- 023:020 Han svarade: ?Judarna hava kommit ?verens om att bedja dig att du i morgon l?ter f?ra Paulus ned till R?det, detta under f?regivande att det t?nker skaffa sig grundligare kunskap om honom.
- 023:021 G?r dem nu icke till viljes h?ri; ty mer ?n fyrtio av dem ligga i f?rs? f?r honom och hava med dyr ed f?rpliktat sig att varken

Äta eller dricka, för att de hava rikt honom ur vägen. Och nu för de redo och vänta allenast på att du skall bevilja deras begär.

023:022 Versten bjöd d' ynglingen att icke för någon omtala att han hade yppat detta för honom, och låt honom sedan gå.

023:023 Därefter kallade han till sig två av h'vitsmännen och sade till dem: Låt den två hundra krigsmän göra sig redo att i natt vid tredje timmen avgå till Cesarea, s'ock sjuttio ryttare och två hundra spjutb'are.

023:024 Och han tillsade dem att skaffa åsnor, som de skulle låta Paulus rida på så att han oskadd kunde föras till landshövdingen Felix.

023:025 Och han skrev ett brev, s'lydande:

023:026 Klaudius Lysias h'rsar den ädle landshövdingen Felix.

023:027 Denne man blev gripen av judarna, och det var när att han hade blivit dödad av dem. D'kom jag tillstådes med mitt manskap och tog honom ifrån dem, sedan jag hade fått veta att han var romersk medborgare.

023:028 Men d' jag ocks' ville veta vad de anklagade honom för, låt jag ställa honom inför deras Stora råd.

023:029 Jag fann d' att anklagelsen mot honom g'ilde några tvistefrågor i deras lag, men att han icke var anklagad för något som fr'jt hade d' eller fr'ngelse.

023:030 Sedan har jag fått k'ndedom om att något anslag fr'ehaves mot honom, och d'för s'nder jag honom nu strax till dig. Jag har j'mv' bjudit hans anklagare att inför dig för sin talan mot honom.

023:031 S'togo nu krigsmännen Paulus, s'som det hade blivit dem befallt, och förde honom om natten till Antipatris.

023:032 Dagen d'efter v'nde de själva tillbaka till kasernen och låt ryttarna förda vidare med honom.

023:033 När dessa kommo till Cesarea, l'mnade de fram brevet till landshövdingen och förde j'mv' Paulus fram inför honom.

023:034 Sedan han hade låst brevet, fr'gade han från vilket landskap han var; och när han hade fått veta att han var från Cilicien, sade han:

023:035 Jag skall h'ra vad du har att säga, när ocks' dina anklagare hava kommit tillstådes. Och s'bjöd han att man skulle förvara honom i Herodes' borg.

024:001 Fem dagar d'efter för översteprästen Ananias ditned med några av de ädste och en sakf'are, Tertullus; dessa anm'nde inför landshövdingen klagom' mot Paulus.

024:002 Och sedan denne hade blivit fr'ekallad, begynte Tertullus sitt anklagelsetal; han sade:

024:003 Att vi genom dig ånjuta mycken frid och ro, och att genom din fr'sorg, ädle Felix, goda åg'nder hava blivit vidtagna för detta folk, det erk'na vi på allt s'ät och allestädes, med många tacksägelse.

024:004 Men för att icke alltför länge besv'ra dig beder jag att du, i din mildhet, ville h'ra allenast några förord av oss.

024:005 Vi hava funnit att denne är en fr'därlig man, som uppv'cker strid bland alla judar i hela v'lden, och att han är en huvudman för nasar'ernas parti.

024:006 Han har ock fr's'kt att osk'ra helgedomen; d'för grepo vi honom,

024:007

024:008 och du kan nu själv anställa rannsaking med honom och skapa dig kändedom om allt det som vi anklaga honom för.?

024:009 De andra judarna instämde honom och påstodo att det förhåller sig så.

024:010 Dölandshövdingen nu gav tecken åt Paulus att han skulle tala, tog han till orda och sade:

”Eftersom jag vet att du nu i många år har varit domare över detta folk, försvarar jag min sak med frimodighet.

024:011 Du kan själv lätt förvissa dig om att det icke är mer än tolv dagar sedan jag kom upp till Jerusalem för att tillbedja.

024:012 Och varken i helgedomen eller i synagogorna eller ute i staden har man funnit mig tvista med någon eller stå till folkskockning.

024:013 Ej heller kunna de inför dig bevisa det som de nu anklaga mig för.

024:014 Men det bekänner jag för dig att jag, i enlighet med 'den vägen', vilken de kalla en partimening, sökt minas faders Gud, att jag tror allt vad som är skrivet i lagen och i profeterna,

024:015 och att jag har samma hopp till Gud som dessa hysa, att de döda skola uppstå, både rättfärdiga och orättfärdiga.

024:016 Därför ligger också jag mig vinn om att alltid hava ett okränkadt samvete inför Gud och människor.

024:017 Så kom jag nu, efter flera års förlopp, tillbaka för att återlämna några allmosor till mitt folk och för att frambringa offer.

024:018 Där under påträffades jag i helgedomen, sedan jag hade låtit helga mig, utan att hava välat någon folkskockning eller något larm,

024:019 av några judar från provinsen Asien, vilka nu borde vara här tillstådes inför dig och framstå sina klagomål, om de hava något att anklaga mig för.

024:020 Eller också dessa som är här tillstådes säga vad orätt de funno mig skyldig till, när jag stod inför Stora rådet,

024:021 om det icke skulle vara i fråga om detta enda ord, som jag ljudeligen uttalade, där jag stod ibland dem: 'Det är för de dödas uppståndelses skull som jag i dag står inför rätta här bland eder.'?

024:022 Men Felix, som mycket väl kände till den vägen, uppsköt mig och sade: När återsten Lysias kommer hit ned, vill jag undersöka eder sak.?

024:023 Och han befälde hovitsmannen att hålla honom i förvar, dock så, att man skulle behandla honom mildt och icke hindra någon av hans nödvärn frän att vara honom till tjänst.

024:024 Någon tid därefter infann sig Felix tillsammans med sin hustru Drusilla, som var judinna; och han låt hämta Paulus och hördde honom om tron på Kristus Jesus.

024:025 Men när Paulus talade med dem om rättfärdighet och återhållsamhet och om den tillståndande domen, blev Felix förskräckt och sade: ”Guds vägen för denna gång; när jag för lång tid, vill jag kalla dig till mig.”

024:026 Han hoppades också att han skulle få pengar av Paulus, varför han också ganska ofta låt hämta honom och samtalade med honom.

024:027 När två voro följande, fick Felix till efterträdare Porcius Festus. Och eftersom Felix ville göra judarna sig bevägna, lämnade han Paulus kvar i fängelset.

025:001 Tre dagar efter det att Festus hade tillträtt hövdingdömet för han från Cesarea upp till Jerusalem.

025:002 Överstepräster och de främsta bland judarna anmände därför honom klagomål mot Paulus.

025:003 För att för denne i sitt värde anhålo de hos Festus och begärde såsom en ynnest, att han skulle låta hämta honom till Jerusalem. De ville nämligen lägga försät för honom, så att de kunde döda honom under vägen.

025:004 Festus svarade därför att Paulus hölls i förvar i Cesarea, och att han själv tänkte inom kort fara dit tillbaka.

025:005 Och han tillade: "De bland eder som det vederbörligt må alltså fara dit ned med mig och framlägga sin anklagelse mot mannen, om han är skyldig till något ont."

025:006 Sedan han hade vistats hos dem högst åtta eller tio dagar, kom han åter ned till Cesarea. Dagen därefter satte han sig på domarsätet och bjöd att Paulus skulle föras fram.

025:007 När denne hade infunnit sig, omringades han av de judar som hade kommit ned från Jerusalem, och dessa framställde nu många svåra beskyllningar. Men de förmodade icke bevisa dem,

025:008 ty Paulus försvare sig och visade att han icke på något sätt hade för syndat sig, vare sig mot judarnas lag eller mot helgedomen eller mot kejsaren.

025:009 Men Festus ville göra judarna sig bevägna och frågade Paulus och sade: "Vill du fara upp till Jerusalem och döret till rätta inför mig i denna sak?"

025:010 Paulus svarade: "Jag står här inför kejsarlig domstol, och av sådan domstol bör jag dömas. Mot judarna har jag intet orätt gjort, såsom du själv mycket väl vet.

025:011 Om jag nu eljest är skyldig till något orätt och har gjort något som förtjänar döden, så vill jag icke undandraga mig att dö, men om deras anklagelser mot mig äro utan grund, så kan ingen giva mig till pris åt dem. Jag värdjar till kejsaren."

025:012 Sedan Festus därefter hade överlagt med sitt råd, svarade han: "Till kejsaren har du värdjat, till kejsaren skall du också fara."

025:013 Efter några dagars förlopp kommo konung Agrippa och Bernice till Cesarea och hörsade på hos Festus.

025:014 Medan de nu i flera dagar vistades där, framlade Festus Paulus' sak för konungen och sade: "Felix har här lämnat efter sig en man såsom förtige;

025:015 och när jag var i Jerusalem, anmände judarnas överstepräster och äldste klagomål mot honom och begärde att han skulle dömas skyldig.

025:016 Men jag svarade dem att det icke var romersk sed att prisgiva någon människa, för när den anklagade hade fått stå ansikte mot ansikte med sina anklagare och haft tillfälle att försvara sig mot anklagelsen.

025:017 Sedan de hade kommit med mig hit, satte jag mig alltså utan uppskov, dagen därefter, på domarsätet och bjöd att mannen skulle föras fram.

025:018 Men när hans anklagare uppträdde, anförde de mot honom ingen beskyllning för sådana förbrytelser som jag hade tänkt mig;

025:019 de voro allenast i tvist med honom om några frågor som rörde deras särskilda gudsdyrkan, och angående en viss Jesus, som du död, men om vilken Paulus påstod att han lever.

025:020 Du jag var villrådig huru jag skulle gåra med undersökningen honom, frågade jag om han ville fara till Jerusalem och dö st? till rätta i denna sak.

025:021 När Paulus dö sade sig vilja döja till kejsaren och begärde att bliva hjälpen i förvar, för att sedan undergå rannsaking inför honom, bjöd jag att han skulle hållas i förvar, till dess jag kunde sända honom till kejsaren.?

025:022 Du sade Agrippa till Festus: Jag skulle också själv gåra vilja gåra den mannen.? Han svarade: I morgon skall du förhöra honom.?

025:023 Dagen därefter kommo alltså Agrippa och Bernice, med stor ståt, och gingo in i domsalen, tillika med överstarna och de främsta männen i staden; och på Festus' befallning blev Paulus införd.

025:024 Du sade Festus: Konung Agrippa, och alla andra som den här tillstades med oss, I sen här den man för vilkens skull hela hopen av judar, både i Jerusalem och här, har legat över mig med sina rop att han icke borde förläva lönge.

025:025 Jag för min del har kommit till insikt om att han icke har gjort något som förtjänar döden;

025:026 men du han nu själv har döjat till kejsaren, har jag beslutit att sända honom till denne. Jag har emellertid icke något säkert besked om honom att giva min höge herre, när jag skriver. Därför har jag för honom fram inför eder, och först och främst inför dig, konung Agrippa, för att jag, efter det att rannsaking har blivit hjälpen, skall förveta vad jag bör skriva.

025:027 Ty det synes mig vara orimligt att sända stad en lönge, utan att på samma gång giva till kända vad han är anklagad för.?

026:001 Agrippa sade nu till Paulus: Det tillstades dig att tala för din sak.? Du räckte Paulus ut handen och talade så till sitt för svar:

026:002 Jag skattar mig lycklig att jag, i fråga om allt det som judarna anklaga mig för, i dag skall försvara mig inför dig, konung Agrippa,

026:003 som såvå känner judarnas alla stadgar och tvistefrågor. Därför beder jag dig gåra mig med tåmod.

026:004 Hurudant mitt liv allt ifrån ungdomen har varit, det veta alla judar, ty jag har ju från tidiga är framlevat det bland mitt folk och i Jerusalem.

026:005 Och sedan lång tid tillbaka känna de om mig--såframt de nu vilja tillstå det--att jag har tillhört det strängaste partiet i vår gudsdyrkan och levat såsom faris.?

026:006 Och nu står jag här till rätta för vårt hopp om det som Gud har lovat våra fäder,

026:007 det vartill också våra tolv stammar, under det de tjäna Gud med iver både natt och dag, hoppas att nå fram. För det hoppets skull, o konung, är jag anklagad av judarna.

026:008 Varför hjälles det därbland eder för otroligt att Gud uppväcker döda?

026:009 Jag för min del menade alltså att jag med all makt borde strida mot Jesu, nasarens, namn;

026:010 sågjorde jag också i Jerusalem. Och många av de heliga

inspårade jag i fångelse, sedan jag av översteprästerna hade fått fullmakt därtill; och när man ville döda dem, räddade och jag dödför.

026:011 Och överallt i synagogorna försökte jag, genom pöggång, att genom straff tvinga dem till hårdelse. I mitt raseri mot dem gick jag så långt, att jag förföljde dem till och med tröda in i utländska städer.

026:012 När jag nu i detta ärende var på väg till Damaskus, med fullmakt och uppdrag från översteprästerna,

026:013 fick jag under min färd, o konung, mitt på dagen se ett sken från himmelen, klarare än solens glans, kringströa mig och mina följeslagare.

026:014 Och vi föll alla ned till jorden, och jag hörde rösten säga till mig på hebreiska: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?' Det är dig svårt att spjåna mot udden.'

026:015 Därför sade jag: 'Vem är du, Herre?' Herren svarade: 'Jag är Jesus, den som du förföljer.'

026:016 Men res dig upp och stöpa dina fötter; ty dödför har jag visat mig för dig, att jag har velat utse dig till en tjänare och ett vittne, som skall vittna både om huru du nu har sett mig, och om huru jag vidare skall uppenbara mig för dig.

026:017 Och jag skall rädda dig såväl från ditt eget folk som från hedningarna. Ty till dem säger jag dig,

026:018 för att du skall öppna deras ögon, så att de omvända sig från mörkret till ljuset, och från Satans makt till Gud, på det att de må, genom tron på mig, undgå syndernas förföljelse och få sin lott bland dem som äro helgade.'

026:019 Så blev jag dö, konung Agrippa, icke ohälsam mot den himmelska synen,

026:020 utan predikade först för dem som voro i Damaskus och i Jerusalem, och sedan över hela judiska landet och för hedningarna, att de skulle göra bättring och omvända sig till Gud och göra sådana gärningar som tillhöra bättringen.

026:021 För denna saks skull var det som judarna grepo mig i helgedomen och försökte att döda mig.

026:022 Genom den hjälp som jag har undfått av Gud står jag alltså ännu i dag såsom ett vittne inför både små och stora; och jag säger intet annat, än vad profeterna och Moses hava sagt skola ske,

026:023 nämligen att Messias skulle lida och, såsom förstlingen av dem som uppstod från de döda, bära budskap om ljuset, såväl till vårt eget folk som till hedningarna.?

026:024 När han på detta sätt försvarade sig, utropade Festus: 'Du är från dina sinnen, Paulus; den myckna lärdomen gör dig förtryckt.?'

026:025 Men Paulus svarade: 'Jag är icke från mina sinnen, ädle Festus; jag talar sanna ord med lugn besinning.'

026:026 Konungen känner väl till dessa ting; dödför talar jag också frimodigt inför honom. Ty jag kan icke tro att något av detta är honom obekant; det har ju icke tilldragit sig i någon undangård vr?

026:027 Tror du profeterna, konung Agrippa? Jag vet att du tror dem.?

026:028 Därför sade Agrippa till Paulus: 'Fåga fattas att du övertalar mig och gör mig till kristen.?'

026:029 Paulus svarade: 'Vare sig det fattas litet eller fattas mycket, skulle jag änska inför Gud att icke allenast du, utan alla som i

dag h?ra mig, m?tte bliva s?dana som jag ?, dock med undantag av dessa bojor.?

026:030 D?refter stod konungen upp, och med honom landsh?vdingen och Bernice och de som sutto d? tillsammans med dem.

026:031 Och n? de gingo d?ifr?, talade de med varandra och sade: ?Den mannen har icke gjort n?got som f?tj?har d?d eller f?ngelse.?

026:032 Och Agrippa sade till Festus: ?Denne man hade v? kunnat frigivas, om han icke hade v?djat till kejsaren.?

027:001 N? det nu var beslutet att vi skulle avsegla till Italien, blev Paulus j?mte n?gra andra f?ngar ?verl?mnad ? en h?vitsman, vid namn Julius, som tillh?rde den kejsarliga vakten.

027:002 Och vi gingo ombord p?ett skepp fr?n Adramyttium, som skulle anl?pa provinsen Asiens kustst?der. S?lade vi ut, och vi hade med oss Aristarkus, en macedonier fr?n Tessalonika.

027:003 Dagen d?refter lade vi till vid Sidon. Och Julius, som bem?tte Paulus med v?vilja, tillstodde honom att bes?ka sina v?nner d? och ?njuta deras omv?rdnad.

027:004 N? vi hade lagt ut d?ifr?, seglade vi under Cypern, eftersom vinden l?g emot.

027:005 Och sedan vi hade seglat ?ver havet, utanf? Cilicien och Pamfylien, landade vi vid Myrra i Lycien.

027:006 D? tr?fade h?vitsmannen p?ett skepp fr?n Alexandria, som skulle segla till Italien, och p?det f?de han oss ombord.

027:007 Under en l?ngre tid gick nu seglingen l?ngsamt, och vi kommo med knapp n?d inemot Knidus. Och d?vinden icke var oss gynnsam, seglade vi in under Kreta vid Salmone.

027:008 Det var med knapp n?d som vi kommo d? f?bi och hunno fram till en ort som kallades Goda hamnarna, icke l?ngt fr?n staden Lasea.

027:009 H?under hade ganska l?ng tid hunnit f?flyta, och sj?farten begynte redan vara os?ker; fastedagen var n?mligen redan f?bi. Paulus varnade dem d?

027:010 och sade: ?I m?n, jag ser att denna sj?resa kommer att medf?ra vederv?rdigheter och stor olycka, icke allenast f? last och skepp, utan ock f? v?ra liv.?

027:011 Men h?vitsmannen trodde mer p?styrmannen och skepparen ?n p? det som Paulus sade.

027:012 Och d?hamnen icke l?g v? till f? ?vervintring, var flertalet av den meningen att man borde l?gga ut d?ifr?n och f?s?ka om man kunde komma fram till Fenix, en hamn p?Kreta, som ligger skyddad mot sydv?st och nordv?st; d? skulle de sedan stanna ?ver vintern.

027:013 Och d?nu en lindrig sunnanvind bl?ste upp, menade de sig hava m?ret vunnet, och lyfte ankar och foro t?t utmed Kreta.

027:014 Men icke l?ngt d?refter kom en v?dsam stormvind farande ned fr?n ?n; det var den s?kallade nordostorkanen.

027:015 D?skeppet av denna rycktes med och icke kunde h?llas upp mot vinden, g?vo vi efter och l?to det driva.

027:016 N? vi kommo under en liten ?som hette Kauda, f?m?dde vi dock, fast?n med knapp n?d, b?rga skeppsbr?n.

027:017 Sedan manskapet hade dragit upp den, tillgrepo de n?dhj?psmedel och slogo t?g om skeppet. Och d?de fruktade att bliva kastade p?Syrtenrevlarna, lade de ut drivankare och l?to skeppet s?driva.

027:018 Och eftersom vi alltj?mt h?t ansattes av stormen, vr?kte de dagen d?refter en del av lasten ?ver bord.

027:019 P? tredje dagen kastade de med egna h?nder ut skeppsredskapen.
027:020 Och d? under flera dagar varken sol eller stj?rnor hade syns,
och stormen l?g ganska h?tt p?, hade vi icke mer n?got hopp om
r?ddning.

027:021 D? nu m?nga funnos som ingenting ville f?t?ra, tr?dde Paulus
upp mitt ibland dem och sade: ? I m?n, I haden bort lyda mig och
icke avsegla fr?n Kreta; I haden d?kunnat spara eder dessa
vederv?rdigheter och denna olycka.

027:022 Men nu uppmanar jag eder att vara vid gott mod, ty ingen av eder
skall f?rlora sitt liv; allenast skeppet skall g?f?lorat.

027:023 Ty i natt kom en ?ngel fr?n den Gud som jag tillh?r, och som jag
ocks?tj?nar, och stod bredvid mig och sade:

027:024 'Frukta icke, Paulus. Du skall komma att st?inf?r kejsaren; och
se, Gud har sk?nkt dig alla dem som segla med dig.'

027:025 Varen d?ff?r vid gott mod, I m?n; ty jag har den f?tr?stan till
Gud, att s?skall ske som mig ? sagt.

027:026 Men p?en ?m?ste vi bliva kastade.?

027:027 N?r vi nu den fjortonde natten drevo omkring p?Adriatiska
havet, tyckte sj?n?nnen sig vid midnattstiden finna att de
n?made sig n?got land.

027:028 De lodade d?och funno tjugu famnars djup. N?r de hade kommit
ett litet stycke l?ngre fram lodade de ?ter och funno femton
famnars djup.

027:029 D?fruktade de att vi skulle st?ta p?n?got skarpt grund, och
kastade d?ff?r ut fyra ankaren fr?n akterskeppet och l?ngtade
efter att det skulle dagas.

027:030 Sj?n?nnen ville emellertid fly ifr?n skeppet och firade ned
skeppsb?ten i havet, under f?regivande att de t?nkte f?ra ut
ankaren ifr?n f?rskeppet.

027:031 D?sade Paulus till h?vitsmannen och krigsm?nnen: ?Om icke dessa
stanna kvar p?skeppet, s?kunnen I icke r?ddas.?

027:032 D?h?ggo krigsm?nnen av de t?g som h?llo skeppsb?ten, och l?to
den fara.

027:033 Medan det nu h?l p?att dagas, uppmanade Paulus alla att taga
sig mat och sade: ?Det ? i dag fjorton dagar som I haven v?ntat
och f?blivit fastande, utan att f?t?ra n?got.

027:034 D?ff?r uppmanar jag eder att taga eder mat; detta skall
f?rhj?pa eder till r?ddning. Ty p?ingen av eder skall ett
huvudh?r g?f?lorat.

027:035 N?r han hade sagt detta, tog han ett br?d och tackade Gud i
allas ?syn och br?t det och begynte ?ta.

027:036 D?blevo alla de andra vid gott mod och togo sig mat, ocks?de.

027:037 Och vi voro p?skeppet tillsammans tv?hundra sjuttiosex
personer.

027:038 Sedan de hade ?tit sig m?ta, l?ttade de skeppet genom att kasta
vetelasten i havet.

027:039 N?r det blev dag, k?nde de icke igen landet; men de blevo varse
en vik med l?g strand och besl?to d?att, om m?jligt, l?ta
skeppet driva upp p?denna.

027:040 De kapade s?ankart?gen p?b?da sidor och l?mnade ankarna kvar i
havet; tillika l?sgjorde de rodren och hissade f?seglet f?r
vinden och styrde mot stranden.

027:041 De st?tte d?p?ett rev och l?to skeppet g?upp p?det. D?r
fastnade f?rskeppet och blev st?ende or?ligt, men akterskeppet
begynte brytas s?nder av v?gsvallet.

- 027:042 D?ville krigsm?nnen d?da f?ngarna, f? att ingen skulle kunna fly undan simmande.
- 027:043 Men h?vitsmannen ville r?dda Paulus och hindrade dem d?f? i deras upps?t, och bj?d att de simkunniga f?st skulle kasta sig i vattnet och s?ka komma i land,
- 027:044 och att d?efter de ?vriga skulle giva sig ut, somliga p? plankor, andra p? spillror av skeppet. S?lyckades det f? alla att komma v?beh?lna i land.
- 028:001 F?st sedan vi hade blivit r?ddade, fingo vi veta att ?n hette Malta.
- 028:002 Och inf?dingarna visade oss en icke vanlig v?vilja; de t?nde upp en eld och togo oss alla med sig dit, f? det p?kommande regnets och f? k?dens skull.
- 028:003 N? Paulus d?tog upp ett f?ng torra kvistar som han lade p? elden, kom, i f?jd av hettan, en huggorm fram d?ur och h?gg sig fast vid hans hand.
- 028:004 D?inf?dingarna fingo se ormen h?nga d? vid hans hand, sade de till varandra: ?Helt visst ? denne man en dr?pare, som r?tvisans gudinna icke tillst?djer att leva, om han nu ock har blivit r?ddad undan havet.?
- 028:005 Men han skakade ormen ifr?n sig i elden och led ingen skada.
- 028:006 De v?ntade att han skulle sv?la upp eller helt pl?sligt falla ned d?; men n? de efter l?ng v?ntan fingo se att intet ont vederfors honom, ?ndrade de mening och sade att han var en gud.
- 028:007 I n?heten av detta st?le var en lantg?rd, som tillh?rde den f?n?mste mannen p? ?n, en som hette Publius; denne tog v?villigt emot oss och gav oss h?rb?rge i tre dagar.
- 028:008 Nu h?nde sig att Publius' fader l?g sjuk i en magsjukdom med feberanfall. Paulus gick d?in till honom och bad och lade h?nderna p? honom och gjorde honom frisk.
- 028:009 Men n? detta hade skett, kommo ocks? de av ?ns ?vriga inbyggare som hade n?gon sjukdom till honom och blevo botade.
- 028:010 Och de bevisade oss ?ra p?m?ngahanda s?tt; och n? vi skulle avsegla, f?s?go de oss med vad vi beh?vde.
- 028:011 D?tre m?nader voro f?lidna, avseglade vi p?ett skepp som hade legat vid ?n ?ver vintern; det var fr?n Alexandria och bar Tvillingudarnas bilder.
- 028:012 Och vi lade till vid Syrakusa och stannade d? i tre dagar.
- 028:013 D?ifr?n foro vi l?ngs kusten och kommo till Regium. Dagen d?efter fingo vi sunnanvind, och vi kommo s?redan p?andra dagen till Puteoli.
- 028:014 D? tr?ffade vi p?br?der, och hos dem stannade vi, p?deras inbjudning, i sju dagar.
- P?detta s?tt kommo vi till Rom.
- 028:015 S?snart br?derna d? fingo h?ra om oss, gingo de oss till m?tes ?nda till Forum Appii och Tres Taberne. N? Paulus fick se dem, tackade han Gud och fick nytt mod.
- 028:016 Och d?vi hade kommit in i Rom, tillstaddes det Paulus att bo f? sig sj?lv, med den krigsman som skulle bevaka honom.
- 028:017 Tre dagar d?efter kallade han tillhopa de f?n?msta av judarna; och n? de hade kommit tillsammans, sade han till dem: ?Mina br?der, fast?n jag icke har gjort n?got mot v?rt folk eller mot f?dernas stadgar, blev jag likv?l i Jerusalem ?verl?mnad i romarnas h?nder och f?des bort d?ifr?n s?som

fänge.

028:018 Och när de hade anställt rannsaking med mig, ville de giva mig
lås, eftersom jag icke hade gjort något som förtjänade döden.

028:019 Men då judarna satte sig däremot, nåddes jag värdja till
kejsaren; dock, icke som om jag hade någon anklagelse att göra
mot mitt folk.

028:020 Av denna orsak har jag kallat eder hit till mig, för att försä
eder och tala med eder, ty det är för Israels hopp skull som
jag är bunden med denna kedja.?

028:021 Dö svarade de honom: Vi hava icke från Judeen mottagit någon
skrivelse om dig, ej heller har någon av våra bröder kommit och
berättat eller sagt något ont om dig.

028:022 Men vi finna skäligt att du låter oss höra huru du tänker. Ty om
det partiet är oss bekant att det allestädes mätes med
gensägelse.

028:023 Sedan utsatte de en viss dag för honom, och på den kommo ännu
flera till honom i hans härbörge. Dö vittnade han för dem om
Guds rike och utlade vad det till höra, och försökte att övertyga
dem i fröga om Jesus, med bevis både ur Moses' lag och ur
profeterna; därmed höll han på för morgonen ända till aftonen.

028:024 Och somliga låto övertyga sig av det som han sade, men andra
trodde icke.

028:025 Och då de icke kunde komma överens med varandra, gingo de sin
väg, och därvid sade Paulus allenast detta ord: Rätt talade den
helige Ande genom profeten Esaias till edra föder,

028:026 när han sade:

'Gö stad och säg till detta folk:
Med hörande höron skolen i höra,
och dock alls intet förstö,
och med seende ögon skolen i se,
och dock alls intet förnimma.

028:027 Ty detta folks hjärta har blivit förstocket;
och med höron höra de illa,
och sina ögon hava de tillslutit,
så att de icke se med sina ögon
eller höra med sina höron
eller förstö med sina hjärtan
och omvända sig och bliva helade av mig'

028:028 Det män i döfö veta: till hedningarna bar denna Guds försning
blivit sönd; de skola ock akta döpö?

028:030 I tvöhela är bodde han sedan kvar i en bostad som han själv
hade hyrt. Och alla som kommo till honom tog han emot;

028:031 och han predikade om Guds rike och undervisade om Herren Jesus
Kristus med all frimodighet, utan att någon hindrade honom däri.

Paulus' brev till romarna

001:001 Paulus, Jesu Kristi tjänare, kallad till apostel, avskild till
att förkunna Guds evangelium,

001:002 vilket Gud redan förut genom sina profeter hade i heliga
skrifter utlovat,

001:003 evangelium om hans Son, vilken såsom människa i köttet är född

av Davids sön

001:004 och såsom helig andevarelse för med kraft bevisad vara Guds Son, allt ifrån uppståndelsen från de döda, ja, evangelium om Jesus Kristus, vår Herre,

001:005 genom vilken vi hava fått nåd och apostlaämbete för att, hans namn till ära, upprätta trons lydning bland alla hednafolk,

001:006 bland vilka jämväl i ären, i som ären kallade och Jesu Kristi egna--

001:007 jag, Paulus, härskar alla Guds äskade som bo i Rom, dem som för kallade och heliga. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

001:008 Först och främst tackar jag min Gud genom Jesus Kristus för eder alla, därför att man i hela världen talar om eder tro.

001:009 Ty Gud, som jag i min ande tjänar såsom förkunnare av evangelium om hans Son, han är mitt vittne, han vet huru oavslutligt jag tänker på eder

001:010 och i mina bönor alltid beder att jag dock nu omsider möfett gynnsamt tillfälle att komma till eder, om Gud så vill.

001:011 Ty jag längtar efter att se eder, för att jag mökunna meddela eder någon andlig nådegåva till att styrka eder;

001:012 jag menar: för att jag i eder krets mötillsammans med eder för hämta hugnad ur vår gemensamma tro, eder och min.

001:013 Jag vill säga eder, mina bröder, att jag ofta har haft i sinnet att komma till eder, för att också bland eder förskäda någon frukt, såsom bland ävriga hednafolk; dock har jag allt hittills blivit hindrad.

001:014 Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser.

001:015 Därför är jag villig att förkunna evangelium också för eder som bon i Rom.

001:016 Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden, såock för greken.

001:017 Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; såför ock skrivet: Den rättfärdige skall leva av tro.

001:018 Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen.

001:019 Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart bland dem; Gud har ju uppenbart det för dem.

001:020 Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så för de död utan ursäkt.

001:021 Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och tackade de honom dock icke såsom Gud, utan förfälo till förgämliga tankar; och såblevo deras oförståndiga hjärtan försmäskade.

001:022 När de berönde sig av att vara visa, blevo de dödar

001:023 och bytte bort den oförgämlige Gudens härlighet mot belästen, som voro avbilder av förgämliga människor, ja ock av fåglar och fyrfotadjur och kräande djur.

001:024 Därför prisgav Gud dem i deras hjärtans begärelser för orenhet, såatt de med varandra skändade sina kroppar.

001:025 De hade ju bytt bort Guds sanning mot lögn och tagit sig för att dyrka och tjäna det skapade framför Skaparen, honom som är härtlovad i evighet, amen.

- 001:026 Fjerdenskull gav Gud dem till pris för skamliga lustar: deras kvinnor utbytte det naturliga umgånget mot ett onaturligt;
- 001:027 sammalunda övergävo också männen det naturliga umgånget med kvinnan och upptändes i lusta till varandra och bedrevo styggelse, man med man. Söfingo de på sig själva uppbyta sin villas tillbringliga lön.
- 001:028 Och eftersom de icke hade aktat det något värt att taga vara på sin kunskap om Gud, gav Gud dem till pris för ett ovärdigt sinnelag, till att bedriva otillbringliga ting.
- 001:029 Sö hava de blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondskas, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, tröstlystnad, svek, vrängsinthet;
- 001:030 de äro förtasslare, förtalare, styggelser för Gud, vändsverkare, övermodiga, stortaliga, illfundiga, olydiga mot sina förtädrar,
- 001:031 oförståndiga, trolösa, utan kärlek till sina egna, utan barmhärtighet mot andra.
- 001:032 Och fastän de väl veta vad Gud har stadgat såsom rätt, att nämligen de som handla söförtjända döden, för det dem icke nog att själva sögöra, de giva också sitt bifall för andra som handla likasö.
- 002:001 Döfört för du utan ursäkt, du mänskiska, vem du än för, som dömer. Ty dömed att du dömer en annan fördömer du dig själv, eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på samma sätt.
- 002:002 Och vi veta att Guds dom verkligen kommer över dem som handla sö.
- 002:003 Men du menar väl detta, att du skall kunna undfly Guds dom, du mänskiska, som dömer dem som handla sö, och dock gåf detsamma som de?
- 002:004 Eller föaktar du hans godhets, skonsamhets och lönmodighets rikedom, utan att förstö att denna Guds godhet vill föra dig till börtning?
- 002:005 Genom din härdhet och ditt hjärtas obotfärdighet samlar du ju över dig vrede, som skall drabba dig på vredens dag, dönn det bliver uppenbart att Gud för en rättvis domare.
- 002:006 Ty han skall vedergälla var och en efter hans gärningar?
- 002:007 Evigt liv skall han giva för dem som med uthållighet i att göra det goda söka härlighet och föra och oförginglighet.
- 002:008 Men över dem som äro genstridiga och icke lyda sanningen, utan lyda orättfärdigheten, över dem kommer vrede och förtärmelse.
- 002:009 Ja, bedrävelse och ängest skall komma över den mänskiskas själ, som gåf det onda, först och främst över judens, sö också över grekens.
- 002:010 Men härlighet och föra och frid skall tillfalla var och en som gåf det goda, först och främst juden, sö också greken.
- 002:011 Ty hos Gud finnes intet anseende till personen;
- 002:012 alla de som utan lag hava syndat skola också utan lag förges, och alla de som med lag hava syndat skola genom lag bliva dömda.
- 002:013 Ty icke lagens härare äro rättfärdiga inför Gud, men lagens gårare skola förtklaras rättfärdiga.
- 002:014 Ty döhedningarna, som icke hava lag, av naturen göra vad lagen innehåller, sö äro dessa, utan att hava lag, sig själva en lag,
- 002:015 döde ju söunda visa att lagens verk äro skrivna i deras hjärtan. Dörom utgå också deras egna samveten ett vittnesbörd, sö också, i den inbördes umgånghelsen, deras tankar, näf dessa anklaga eller också fötsvara dem.
- 002:016 Ja, sö skall det befinnas vara på den dag dö Gud, enligt det

evangelium jag förkunnar, genom Kristus Jesus dörmer över vad som är fördolt hos människorna.

- 002:017 Du kallar dig jude och förlitar dig på lagen och berömmar dig av Gud.
- 002:018 Du känner ock hans vilja, och eftersom du har fått din undervisning ur lagen, kan du döma om vad rättast är;
- 002:019 och du tilltror dig att vara en ledare för blinda, ett ljus för människor som vandra i mörker,
- 002:020 en uppfostrare för oförståndiga, en lärare för enfaldiga, eftersom du i lagen har uttrycket för kunskapen och sanningen.
- 002:021 Du som vill låta andra, du låt icke dig själv! Du som predikar att man icke skall stjåla, du begär själv stöld!
- 002:022 Du som säger att man icke skall begå äktenskapsbrott, du begår själv sådant brott! Du som häller avgudarna för styggelser, du gör dig själv skyldig till tempelrädd!
- 002:023 Du som berömmar dig av lagen, du vanför Gud genom att överträda lagen,
- 002:024 ty, såsom det är skrivet, Är eder skull varder Guds namn smädat bland hedningarna?
- 002:025 Ty vart är omskötsel till gagn, om du häller lagen; men om du är en lagöverträdare, så är du med din omskötsel dock oomskuren.
- 002:026 Om nu den oomskurne häller lagens stadgar, skall han dock icke, fastän han är oomskuren, räknas såsom omskuren?
- 002:027 Jo, och han som i följd av sin hänkomst är oomskuren, men ändå fullgör lagen, skall bliva dig till dom, dig som säger lagens bokstav och omskötseln, men likväl är en lagöverträdare.
- 002:028 Ty den är icke jude, som är det i utvärtes måtto, ej heller är det omskötsel, som sker utvärtes påkittet.
- 002:029 Nej, den är jude, som är det i invärtes måtto, och omskötsel är hjärtats omskötsel, en som sker i Anden, och icke i kraft av bokstaven; och han har sin berömmelse, icke från människor, utan från Gud.
- 003:001 Vilket företagde hava de judarna, eller vad gagn hava de av omskötseln?
- 003:002 Jo, ett stort företagde, på allt sätt; först och främst det, att de hava blivit betrodda med Guds löftesord.
- 003:003 Ty vad betyder det, om några av dem blevo trolösa? Kan de deras trolöshet göra Guds trofasthet om intet?
- 003:004 Bort det! Må Gud stå såsom sannfärdig, om ock var mänskliga är en lögnare? Så är ju skrivet:
Är det att du möfinnas rättfärdig i dina ord och för rätt, när man sätter sig till doms över dig?
- 003:005 Men är det nu så, att vart orättfärdighet tjänar till att bevisa Guds rättfärdighet, vad skola vi dösa? Kan vart Gud, han som låter vredesdomen drabba, vara orättfärdig? (Jag talar såsom vore det fröga om en mänskliga.)
- 003:006 Bort det! Huru skulle Gud dö kunna döma världen?
- 003:007 Och på andra sidan, om Guds sannfärdighet genom min lögnaktighet ännu mer har trätt i dagen, honom till ära, varför skall de jag likväl dömas såsom syndare?
- 003:008 Och varför skulle vi icke säga vad ont är, för att gott måtte komma därav?, såsom man, för att småda oss, påstår att vi göra, och såsom några föregiva att vi låta?--Sådana förmedel rätta sin dom.

003:009 Huru är det alltså? Är vi då något främre än de andra?
Ingalunda. Redan härifrån har jag ju måst anklaga både judar
och greker för att allasammans vara under synd.

003:010 Säger också skrivet:
Ingen rättfärdig finnes,
icke en enda.

003:011 Ingen friständig finnes,
ingen finnes som söker Gud.

003:012 Nej, alla hava de avvikit,
allasammans hava de blivit odugliga,
ingen finnes som gör vad gott är,
det finnes ingen enda.

003:013 En öppen grav är deras strupe,
sina tungor bruka de till svek.
Huggormsgift är inom deras läppar.

003:014 Deras mun är full av förbannelse och bitterhet.

003:015 Deras fötter är snara, när det gäller att utgjuta blod.

003:016 Fördelse och elände är på deras väggar,

003:017 och fridens väg känna de icke.

003:018 Guds fruktan är icke för deras ögon.?

003:019 Nu veta vi att allt vad lagen säger, det talar den till dem som
hava lagen, för att var mun skall bliva tillstoppad och hela
värdens stämmed skuld inför Gud;

003:020 ty av laggörningar bliver intet rättfärdigt inför honom.
Vad som kommer genom lagen är kännedom om synden.

003:021 Men nu har, utan lag, en rättfärdighet från Gud blivit
uppenbarad, en som lagen och profeterna vittna om,

003:022 en rättfärdighet från Gud genom tro på Jesus Kristus, för alla
dem som tro. Ty här är ingen åskillnad.

003:023 Alla hava ju syndat och är i saknad av härligheten från Gud;

003:024 och de bliva rättfärdiggjorda utan förskyllan, av hans nåd,
genom förlösningen i Kristus Jesus,

003:025 honom som Gud har ställt fram såsom ett förlösningsmedel genom
tro, i hans blod. Så ville Gud--då han i sin skonsamhet hade
haft fördrag med de synder som från hade blivit begångna--nu
visa att han dock var rättfärdig.

003:026 Ja, så ville han i den tid som nu är lämnat beviset för att han
är rättfärdig. Härigenom skulle han både själv befinnas vara
rättfärdig och göra den rättfärdig, som läter det bero på tro på
Jesus.

003:027 Huru bliver det då med vår berättelse? Den är utestämmd. Genom
vilken lag? Måne genom en görningarnas lag? Nej, genom en
trons lag.

003:028 Vi hålla nämligen före att människan bliver rättfärdig genom
tro, utan laggörningar.

003:029 Eller är Gud allenast judarnas Gud? Är han icke också
hedningarnas? Jo, förvisso också hedningarnas,

003:030 så visst som Gud är en, han som skall göra de omskurna
rättfärdiga av tro, så också de omskurna genom tron.

003:031 Gör vi då vad lag är om intet genom tron? Bort det! Vi göra
tvärtom laggållande.

004:001 Vad skola vi då säga om Abraham, vår stamfader efter kättet?

- 004:002 Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, s?har han ju n?got att berömma sig av. Dock icke inf? Gud.
- 004:003 Ty vad säger skriften? ?Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet.?
- 004:004 Den som håller sig till gärningar, honom bliver l?hen tillräknad icke p?grund av nåd, utan p?grund av förtjänst.
- 004:005 Men den som icke håller sig till gärningar, utan tror p? honom som g?r den ogudaktige rättfärdig, honom räknas hans tro till rättfärdighet.
- 004:006 S?prisar ock David den m?nniska salig, som Gud tillräknar rättfärdighet, utan gärningar:
- 004:007 ?Saliga ?ro de vilkas ?vertr?delser ?ro förl?na, och vilkas synder ?ro ?verskylda.
- 004:008 Salig ?r den man som Herren icke tillräknar synd.?
- 004:009 G?ller nu detta ordet ?salig?de omskurna allenast eller ock de oomskurna? Vi säga ju att ?ron räknades Abraham till rättfärdighet?.
- 004:010 Huru blev den honom d?tillräknad? Skedde det sedan han hade blivit omskuren, eller medan han ?nnu var oomskuren? Det skedde icke sedan han hade blivit omskuren, utan medan han ?nnu var oomskuren.
- 004:011 Och han undfick omsk?relsens tecken s?som ett insegel p?den rättfärdighet genom tron, som han hade, medan han ?nnu var oomskuren. Ty s?skulle han bliva en fader f?r alla oomskurna som tro, och s?skulle rättfärdighet tillräknas dem.
- 004:012 Han skulle ock bliva en fader f?r omskurna, n?mligen f?r s?dana som icke allenast ?ro omskurna, utan ock vandra i sp?ren av den tro som v?r fader Abraham hade, medan han ?nnu var oomskuren.
- 004:013 Det var n?mligen icke genom lag som Abraham och hans s?d undfick det l?ftet att han skulle f?v?rlden till arvedel; det var genom rättfärdighet av tro.
- 004:014 Ty om de som l?ta det bero p?lag skola f?arvedelen, s? ?r tron till intet nyttig, och l?ftet ?r gjort om intet.
- 004:015 Vad lagen kommer ?stad ?r ju vredesdom; men d?r ingen lag finnes, d?r finnes icke heller n?gon ?vertr?delse.
- 004:016 D?r?r m?ste det bero p?tro, f?r att det skulle vara av nåd, s? att l?ftet kunde bliva best?ndande f?r all hans s?d, icke blott f?r dem som h?rde till lagens folk, utan ock f?r dem som allenast hade Abrahams tro. Han ?r ju allas v?r fader,
- 004:017 enligt detta skriftens ord: ?Jag har best?mt dig till att bliva en fader till m?nga folk?, han ?r detta inf?r den Gud som han trodde, inf?r honom som g?r de d?da levande och kallar p?de ting som icke ?ro till, likasom voro de till.
- 004:018 Och d?r ingen f?rhopning fanns, d?r hoppades han ?nd?och trodde; och han kunde s?bliva ?en fader till m?nga folk?, efter vad som var f?rutsagt: ?S?skall din s?d bliva.?
- 004:019 Och han f?rsvagades icke i sin tro, n?r han bet?nkte huru hans egen kropp var s?som d?d--han var ju omkring hundra ?r gammal --och huru j?rnv?r Saras moderliv var s?som d?t.
- 004:020 Han tvivlade icke p?Guds l?fte i otro, utan blev fastmer starkare i sin tro; ty han ?rade Gud
- 004:021 och var fullt viss om att vad Gud hade lovat, det var han ocks? m?ktig att h?la.
- 004:022 D?r?r räknades det honom ock till rättfärdighet.

004:023 Men att det s?tillr?knades honom, det ? skrivet icke s?som
g?lde det allenast honom,

004:024 utan det skulle g?lla ocks?oss; ty det skall tillr?knas j?mv?l
oss, oss som tro p?honom som fr?n de d?da uppv?ckte Jesus, v?r
Herre,

004:025 vilken utgavs fr? v?ra synders skull och uppv?cktes fr? v?r
r?ttf?rdigg?rrels skull.

005:001 D?vi nu hava blivit r?ttf?rdiggjorda av tro, hava vi frid med
Gud genom v?r Herre Jesus Kristus

005:002--genom vilken vi ock hava f?tt tilltr?de till den n?d vari vi
nu st?--och vi ber?mma oss i hoppet om Guds h?rlighet.

005:003 Och icke det allenast, vi till och med ber?mma oss av v?ra
lidanden, eftersom vi veta att lidandet verkar st?ndaktighet,

005:004 och st?ndaktigheten bepr?vad fasthet, och fastheten hopp,

005:005 och hoppet l?ter oss icke komma p?skam; ty Guds k?rlek ?
utgjuten i v?ra hj?rtan genom den helige Ande, vilken har blivit
oss given.

005:006 Ty medan vi ?nnu voro svaga, led Kristus, n?r tiden var inne,
d?den fr? oss ogudaktiga.

005:007 N?ppeligen vill ju eljest n?gon d?ens fr? en r?ttf?rdig man--
om nu ock till ?ventyrs n?gon kan hava mod att d?f?r den som
har gjort honom gott--

005:008 men Gud bevisar sin k?rlek till oss d?ri att Kristus dog fr?
oss, medan vi ?nnu voro syndare.

005:009 S?mycket mer skola vi d?f?r, sedan vi nu hava blivit
r?ttf?rdiggjorda i och genom hans blod, ocks?genom honom bliva
fr?sta undan vredesdomen.

005:010 Ty om vi, medan vi voro Guds ov?rner, blevo f?rsonade med honom
genom hans Sons d?d, s?skola vi, sedan vi hava blivit
f?rsonade, ?nnu mycket mer bliva fr?sta i och genom hans liv.

005:011 Och icke det allenast; vi ber?mma oss ock av Gud genom v?r Herre
Jesus Kristus, genom vilken vi nu hava undf?tt f?rsoningen.

005:012 D?f?r ? det s?. Genom en enda m?nskiska har synden kommit in i
v?rlden och genom synden d?den; och s?har d?den kommit ?ver
alla m?nskiskor, eftersom de alla hava syndat.

005:013 Ty synd fanns i v?rlden redan innan lagen fanns. Men synd
tillr?knas icke d?r ingen lag finnes;

005:014 och dock har under tiden fr?n Adam till Moses d?den haft v?rdet
ocks??ver dem som icke hade syndat genom en ?vertr?delse, i
likhet med vad Adam gjorde, han som ? en fr?bild till den som
skulle komma.

005:015 Likv?l ? det icke s?med n?deg?van, som det var med
syndafallet. Ty om genom en endas fall de m?nga hava blivit
d?den underlagda, s?har ?nnu mycket mer Guds n?d och g?van i
och genom n?d--vilken, ocks?den, ? kommen genom en enda
m?nskiska, Jesus Kristus--blivit p?ett ?verfl?dande s?tt de
m?nga besk?rd.

005:016 Och med g?van ? det icke s?som det var med det som kom genom
denne ene som syndade: domen kom genom en enda, och ledde till
en f?rd?mnelserdom, men n?deg?van kom i fr?jd av m?ngas fall, och
ledde till en r?ttf?rdigg?rrelserdom.

005:017 Och om d?den p?grund av en endas fall kom till konungav?rde
genom denne ene, s?skola ?nnu mycket mer de som undf?den
?verfl?dande n?den och r?ttf?rdighetsg?van f?konungsligt v?rde
i liv, ocks?det genom en enda, Jesus Kristus.--

005:018 Allts?, likasom det, som kom genom en endas fall, f?r alla m?nniskor ledde till en f?rd?mnelser, s?leder det, som kom genom r?ttf?rdigg?rledelsen f?rmedelst en enda, f?r alla m?nniskor till en r?ttf?rdigg?rrelse som medf?r liv.

005:019 Ty s?som genom en enda m?nniskas olydnad de m?nga fingo st? s?som syndare, s?skola ock genom en endas lydnad de m?nga st? s?som r?ttf?rdiga.

005:020 Men lagen har d?rj?mte kommit in, f?r att fallet skulle bliva s? mycket st?rre; dock, d?r synden blev st?rre, d?r ?verfl?dade n?den mycket mer.

005:021 Ty s?som synden hade ut?vat sitt v?rde i och genom d?den, s? skulle nu ock n?den genom r?ttf?rdighet ut?va sitt v?rde till evigt liv, och det genom Jesus Kristus, v?r Herre.

006:001 Vad skola vi d?s?ga? Skola vi f?rbliva i synden, f?r att n?den skall bliva s?mycket st?rre?

006:002 Bort det! Vi som hava d?tt fr?n synden, huru skulle vi ?nnu kunna leva i den?

006:003 Veten I d?icke att vi alla som hava blivit d?pta till Kristus Jesus, vi hava blivit d?pta till hans d?d?

006:004 Och vi hava s?, genom detta dop till d?den, blivit begravna med honom, f?r att, s?som Kristus uppv?cktes fr?n de d?da genom Faderns h?rlighet, ocks?vi skola vandra i ett nytt v?sende, i liv.

006:005 Ty om vi hava vuxit samman med honom genom en lika d?d, s?skola vi ock vara sammanvuxna med honom genom en lika uppst?ndelse.

006:006 Vi veta ju detta, att v?r gamla m?nniska har blivit korsf?st med honom, f?r att syndakroppen skall g?ras om intet, s?att vi icke mer tj?na synden.

006:007 Ty den som ?r d?d, han ?r friad ifr?n synden.

006:008 Hava vi nu d?tt med Kristus, s?tro vi att vi ock skola leva med honom,

006:009 eftersom vi veta att Kristus, sedan han har uppst?tt fr?n de d?da, icke mer d?r; d?den r?der icke mer ?ver honom.

006:010 Ty hans d?d var en d?d fr?n synden en g?ng f?r alla, men hans liv ?r ett liv f?r Gud.

006:011 S?m?n ock I h?lla f?re att I ?ren d?da fr?n synden och leven f?r Gud, i Kristus Jesus.

006:012 L?ren d?r?r icke synden hava v?rdet i edra d?dliga kroppar, s? att I lyden deras beg?relser.

006:013 Och st?llen icke edra lemmar i syndens tj?nst, att vara or?ttf?rdighetsvapen, utan st?llen eder sj?va i Guds tj?nst, s?som de d?r fr?n d?den hava kommit till livet, och edra lemmar i Guds tj?nst, att vara r?ttf?rdighetsvapen.

006:014 Ty synden skall icke r?da ?ver eder, eftersom I icke st?n under lagen, utan under n?den.

006:015 Huru ?r det allts?? Skola vi synda, eftersom vi icke st?under lagen, utan under n?den? Bort det!

006:016 I veten ju, att n?r I st?llen eder i n?gons tj?nst f?r att lyda honom, s? ?ren I tj?nare under denne, som I s?unda lyden, vare sig det ?r under synden, vilket leder till d?d, eller under lydnaden, vilket leder till r?ttf?rdighet.

006:017 Men Gud vare tack f?r att den tid ?r f?rbi, d?I voren syndens tj?nare, och f?r att I haven blivit av hj?ttat lydiga, s?att I f?ljen den I?ra som har givits eder till m?nsterbild,

006:018 och f?r att I, n?r I nu haven gjorts fria ifr?n synden, haven

blivit tjñare under rñtfñdigheten--

006:019 om jag nu fr tala p?mñniskosñt, fr eder kñtliga svaghets skull. Ja, likasom I fr stñlden edra lemmar i orenhetens och orñtfñdighetens tjñst, till orñtfñdighet, s?mñ I nu stñla edra lemmar i rñtfñdighetens tjñst, till helgelse.

006:020 Medan I voren syndens tjñare, voren I ju fria ifrñ rñtfñdighetens tjñst;

006:021 men vilken frukt skñdaden I d?dñav? Jo, det som I nu blygens fr; ñden p?sñdant ñ ju dñden.

006:022 Men nu, d?I haven gjorts fria ifrñ synden och blivit Guds tjñare, nu skñden I frukten av detta: I varden helgade; och ñden bliver att I undfñ evigt liv.

006:023 Ty den Iñ som synden giver ñ dñden, men den gñva som Gud av nñd giver ñ evigt liv, i Kristus Jesus, vñ Herre.

007:001 Eller veten I icke, mina brñder--jag talar ju till sñdana som kñna lagen--att lagen rñder ñver en mñniska fr s?Iñg tid som hon lever?

007:002 S? ñ ju en gift kvinna genom lag bunden vid sin man, s?Iñge denne lever; men om mannen dñ, d? ñ hon Iñst frñ den lag som band henne vid mannen.

007:003 Allts?, om hon giver sig ñ en annan man, medan hennes man lever, s?kallas hon ñtenskapsbryterska; men om mannen dñ, d? ñ hon fri ifrñ lagen, s?att hon icke ñ ñtenskapsbryterska, om hon giver sig ñ en annan man.

007:004 S?haven ock I, mina brñder, genom Kristi kropp blivit dñdade frñ lagen fr att tillhña en annan, nñmligen honom som har uppstñt frñ de dñda, p?det att vi m?bña frukt ñ Gud.

007:005 Ty medan vi ñnu voro i ett kñtligt vñsende, voro de syndiga lustar, som uppvñktes genom lagen, verksamma i vña lemmar till att bña frukt ñ dñden.

007:006 Men nu ño vi Iñsta frñ lagen, i det att vi hava dñt frñ det varunder vi frñ hñlos fñgna; och s?tjñna vi nu i Andens nya vñsende, och icke i bokstavens gamla vñsende.

007:007 Vad skola vi d?sñga? ñ lagen synd? Bort det! Men synden skulle jag icke hava Iñt kñna, om icke genom lagen; ty jag hade icke vetat av begñelsen, om icke lagen hade sagt: ñDu skall icke hava begñelse.?

007:008 Men d?nu synden fick tillfñle, uppvñckte den genom budordet allt slags begñelse i mig. Ty utan lag ñ synden dñd.

007:009 Jag levde en gñg utan lag; men nñ budordet kom, fick synden liv,

007:010 och jag hemfñl ñ dñden. S?befanns det att budordet, som var givet till liv, det blev mig till dñd;

007:011 ty d?synden fick tillfñle, fñledde den mig genom budordet och dñdade mig genom det.

007:012 Allts? ñ visserligen lagen helig, och budordet heligt och rñtfñdigt och gott.

007:013 Har d?verkligen det som ñ gott blivit mig till dñd? Bort det! Men synden har blivit det, fr att s?skulle varda uppenbart att den var synd, i det att den genom nñgot som sjñvt var gott drog ñver mig dñd; och s?skulle synden bliva till ñvermñt syndig, genom budordet.

007:014 Vi veta ju att lagen ñ andlig, men jag ñ av kñtlig natur, sñd till trñ under synden.

007:015 Ty jag kan icke fatta att jag handlar sñsom jag gñ; jag gñ ju

icke vad jag vill, men vad jag hatar, det g^r jag.
007:016 Om jag nu g^r det som jag icke vill, s^r giver jag mitt bifall ^g lagen och vidg^r att den ^g god.
007:017 S^r ^g det nu icke mer jag som g^r s^r dant, utan synden, som bor i mig.
007:018 Ty jag vet att i mig, det ^g i mitt k^rtt, bor icke n^rgot gott; viljan ^g v^r tillst^rdes hos mig, men att g^r a det goda f^r m^r jag icke.
007:019 Ja, det goda som jag vill g^r jag icke; men det onda som jag icke vill, det g^r jag.
007:020 Om jag allts^r g^r vad jag icke vill, s^r ^g det icke mer jag som g^r det, utan synden, som bor i mig.

007:021 S^r finner jag nu hos mig, som har viljan att g^r a det goda, den lagen, att det onda fastmer ^g tillst^rdes hos mig.
007:022 Ty efter min inv^rtes m^r h^r niska har jag min lust i Guds lag;
007:023 men i mina lemmar ser jag en annan lag, en som ligger i strid med den lag som ^g i min h^r g, en som g^r mig till f^r nge under syndens lag, som ^g i mina lemmar.
007:024 Jag arma m^r h^r niska! Vem skall fr^r sa mig fr^r denna d^r dens kropp?--
007:025 Gud vare tack, genom Jesus Kristus, v^r Herre!

Allts^r t^r har jag, s^r dan jag ^g i mig sj^r v, visserligen med min h^r g Guds lag, men med k^rttet t^r har jag syndens lag.

008:001 S^r finnes nu ingen f^r d^r melse f^r dem som ^r o i Kristus Jesus.
008:002 Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri ifr^r n syndens och d^r dens lag.
008:003 Ty det som lagen icke kunde ^r stadkomma, i det den var f^r svagad genom k^rttet, det gjorde Gud, d^r han, f^r att borttaga synden, s^r hde sin Son i syndigt k^rts gestalt och f^r d^r mde synden i k^rttet.
008:004 S^r skulle lagens krav uppfyllas i oss, som vandra icke efter k^rttet, utan efter Anden.

008:005 Ty de som ^r o k^rtsliga, de hava sitt sinne v^r nt till vad k^rttet tillh^r r; men de som ^r o andliga, de hava sitt sinne v^r nt till vad Anden tillh^r r.
008:006 Och k^rttets sinne ^g d^r d, medan Andens sinne ^g liv och frid.
008:007 K^rttets sinne ^g n^r mligen fiendskap mot Gud, eftersom det icke ^g Guds lag underd^r nigt, ej heller kan vara det.
008:008 Men de som ^r o i ett k^rtsligt v^r sende kunna icke behaga Gud.

008:009 I ^r er ^r en icke i ett k^rtsligt v^r sende, utan i ett andligt, om eljest Guds Ande bor i eder; men den som icke har Kristi Ande, han h^r icke honom till.
008:010 Om nu Kristus ^g i eder, s^r ^g v^r kroppen hemfallen ^g d^r den, f^r syndens skull, men Anden ^g liv, f^r r^r tf^r dighetens skull.
008:011 Och om dens Ande, som upp^r ckte Jesus fr^r n de d^r da, bor i eder, s^r skall han som upp^r ckte Kristus Jesus fr^r n de d^r da g^r a ocks^r edra d^r lliga kroppar levande, genom sin Ande, som bor i eder.

008:012 Allts^r, mina br^r der, hava vi icke n^r gon f^r rpliktelse mot k^rttet, s^r att vi skola leva efter k^rttet.
008:013 Ty om i leven efter k^rttet, s^r skolen I d^r, men om I genom ande d^r den kroppens g^r ningar, s^r skolen I leva.
008:014 Ty alla de som drivas av Guds Ande, de ^r o Guds barn.
008:015 I haven ju icke f^r tt en tr^r domens ande, s^r att I ^r er skullen

känna fruktan; I haven fått en barnskapets ande, i vilken vi
ropa:  Abba! Fader!?

008:016 Anden sj v vittnar med vår ande att vi äro Guds barn.

008:017 Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar
och Kristi medarvingar, om vi eljest lida med honom, för att
ocks med honom bliva förhärligade.

008:018 Ty jag håller före att denna tidens lidanden intet betyda, i
jämförelse med den h rlighet som kommer att uppenbaras p oss.

008:019 Ty skapelsens trängtan str cker sig efter Guds barns
uppenbarelse.

008:020 Skapelsen har ju blivit lagd under förgängligheten, icke av eget
val, utan f r dens skull, som lade den därunder; dock så, att en
förhoppning skulle finnas,

008:021 att ocks skapelsen en gång skall bliva frigjord ifrån sin
tr dedom under förgängelsen och komma till den frihet som tillh r
Guds barns h rlighet.

008:022 Vi veta ju att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar
och vändas.

008:023 Och icke den allenast; ocks vi sj va, som hava f tt Anden
såsom f rstlingsg va, ocks vi sucka inom oss och bida efter
barnskapet, vår kropps förlösning.

008:024 Ty i hoppet äro vi frästa. Men ett hopp som man ser fullbordat
 r icke mer ett hopp; huru kan någon hoppas det som han redan
ser?

008:025 Om vi nu hoppas p det som vi icke se, s bida vi därefter med
st ndaktighet.

008:026 S kommer ock Anden vår svaghet till hj p; ty vad vi rätteligen
b ra bedja om, det veta vi icke, men Anden sj v manar gott för
oss med outsägliga suckar.

008:027 Och han som rannsakar hj tan, han vet vad Anden menar, ty det
 r efter Guds behag som han manar gott för de heliga.

008:028 Men vi veta att för dem som  ska Gud samverkar allt till det
bästa, för dem som äro kallade efter hans r dslut.

008:029 Ty dem som förut hava blivit kända av honom, dem har han ock
f rut best mt till att bliva hans Sons avbilder, honom lika, så
att denne skulle bliva den förstfödde bland många br der.

008:030 Och dem som han har förut best mt, dem kallar han ock, och dem
som han har kallat, dem r tf rdigg r han ock, och dem som han
har r tf rdiggjort, dem f rh rligar han ock.

008:031 Vad skola vi nu säga h rom?   Gud f r oss, vem kan dövara
emot oss?

008:032 Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgivit honom f r oss
alla, huru skulle han kunna annat än ocks sk nka oss allt med
honom?

008:033 Vem vill anklaga Guds utvalda? Gud är den som r tf rdigg r.

008:034 Vem är den som vill fördöma? Kristus Jesus är den som har dött,
ja, än mer, den som har uppstått; och han sitter p Guds högra
sida, han manar ock gott för oss.

008:035 Vem skulle kunna skilja oss från Kristi k lek? M ne
bedr velse eller  ngest eller f rf jelse eller hunger eller
nakenhet eller fara eller svärd?

008:036 S r ju skrivet:

 F r din skull varda vi d dade hela dagen;
vi hava blivit aktade såsom slaktf r.?

008:037 Nej, i allt detta vinna vi en h?rlig seger genom honom som har
?skat oss.

008:038 Ty jag ?r viss om att varken d?d eller liv, varken ?nglar eller
andefurstar, varken n?got som nu ?r eller n?got som skall komma,

008:039 varken n?gon makt i h?jden eller n?gon makt i djupet, ej heller
n?got annat skapat skall kunna skilja oss fr?n Guds k?rlek i
Kristus Jesus, v?r Herre.

009:001 Jag talar sanning i Kristus, jag ljuger icke--d?rom b?r mitt
samvete mig vittnesb?rd i den helige Ande--

009:002 n?r jag s?ger att jag har stor bedr?velse och oavl?ligt kval i
mitt hj?rta.

009:003 Ja, jag skulle ?nska att jag sj?lv vore f?rbannad och bortkastad
fr?n Kristus, om detta kunde gagna mina br?der, mina fr?nder
efter k?ttet.

009:004 De ?ro ju israeliter, dem tillh?ra barnskapet och h?rligheten
och f?rbunden och lagstiftningen och tempeltj?nsten och I?ftena.

009:005 Dem tillh?ra ock f?rderna, och fr?n dem ?r Kristus kommen efter
k?ttet, han som ?r ?ver allting, Gud, h?gtlovad i evighet, amen.

009:006 Detta s?ger jag icke som om Guds I?ftesord skulle hava blivit om
intet. Ty ?srael?, det ?r icke detsamma som alla de som
h?rstamma fr?n Israel.

009:007 Ej heller ?ro de alla ?barn?, d?r?r att de ?ro Abrahams s?d.
Nej, det heter: ?Genom Isak ?r det som s?d skall uppkallas efter
dig.?

009:008 Detta vill s?ga: Icke de ?ro Guds barn, som ?ro barn efter
k?ttet, men de som ?ro barn efter I?ftet, de r?knas f?r s?d.

009:009 Ty ett I?ftesord var det ordet: ?Vid denna tid skall jag komma
tillbaka, och d?skall Sara hava en son.?

009:010 ?n mer: s?skedde ock, n?r Rebecka genom en och samme man,
n?mligen v?r fader Isak, blev moder till sina barn.

009:011 Ty f?r?n dessa voro f?dda, och innan de ?nru hade gjort vare sig
gott eller ont, blev det ordet henne sagt--f?r att Guds
utkorelse-r?dslut skulle bliva best?ndande, varvid det icke
skulle bero p?n?gons g?rningar, utan p?honom som kallar--

009:012 det ordet:

?Den ?dre skall tj?na den yngre.?

009:013 S?r ock skrivet:

?Jakob ?skade jag,
men Esau hatade jag.?

009:014 Vad skola vi d?s?ga? Kan v?r or?tf?rdighet finnas hos Gud?
Bort det!

009:015 Han s?ger ju till Moses: ?Jag skall vara barmh?rtig mot den jag
vill vara barmh?rtig emot, och jag skall f?rbarma mig ?ver den
jag vill f?rbarma mig ?ver.?

009:016 Allts?beror det icke p?n?gon m?nniskas vilja eller str?van,
utan p?Guds barmh?rtighet.

009:017 Ty skriften s?ger till Farao: ?Just d?rtill har jag I?tit dig
uppst?, att jag skall visa min makt p?dig, och att mitt namn
skall varda f?rkunnat p?hela jorden.?

009:018 Allts?r han barmh?rtig mot vem han vill, och vem han vill
f?rh?rdar han.

009:019 Nu torde du s?ga till mig: ?Vad har han d?att f?ebr?oss? Kan
v?r n?gon st?emot hans vilja??

009:020 O m?nniska, vem ?r d?du, som vill tr?ta med Gud? Icke skall

- verket s?ga till sin m?stare: Varf? gjorde du mig s??
- 009:021 Har icke krukmakaren den makten ?ver leret, att han av samma lerklump kan g?ra ett k?l till hedersamt bruk, ett annat till mindre hedersamt?
- 009:022 Men om nu Gud, n? han ville visa sin vrede och uppenbara sin makt, likv? i stor l?ngmodighet hade f?drag med ?vredens k?l?, som voro f?rdiga till f?rd?v, vad har du d?att s?ga?
- 009:023 Och om han gjorde detta f? att tillika f?uppenbara sin h?rlighets rikedom p? ?barmh?rtighetens k?l?, som han f?ut hade berett till h?rlighet?
- 009:024 Och till att vara s?dana har han ock kallat oss, icke allenast dem som ?ro av judisk b?rd, utan j?mv? dem som ?ro av hednisk.
- 009:025 S?s?ger han ock hos Oseas:
 ?Det folk som icke var mitt folk,
 det skall jag kalla 'mitt folk',
 och henne som jag icke ?skade
 skall jag kalla 'min ?skade'.
- 009:026 Och det skall ske att p?den ort d? det sades till dem:
 'I ?ren icke mitt folk',
 d? skola de kallas 'den levande Gudens barn'.?
- 009:027 Men Esaias utropar om Israel:
 ?Om ?n Israels barn vore till antalet s?som sanden i havet,
 s?skall dock allenast en kvarleva bliva fr?st.
- 009:028 Ty dom skall Herren h?la p?jorden,
 en slutdom, som avg? saken med hast.?
- 009:029 Och det ? s?som redan Esaias har sagt:
 ?Om Herren Sebaot icke hade l?mnat
 en avkomma kvar ? oss,
 d?vore vi s?som Sodom,
 vi vore Gomorra lika.?
- 009:030 Vad skola vi d?s?ga? Jo, att hedningarna, som icke foro efter r?tf?rdighet, hava vunnit r?tf?rdighet, n?mligen den r?tf?rdighet som kommer av tro,
- 009:031 under det att Israel, som for efter en r?tf?rdighetslag, icke har kommit till n?gon s?dan lag.
- 009:032 Varf?? D?f? att de icke s?kte den p?trons v?g, utan s?som n?got som skulle vinnas p?g?rningarnas v?g. De st?tte sig mot st?testenen,
- 009:033 s?som det ? skrivet:
 ?Se, jag l?gger i Sion en st?sten
 och en klippa som skall bliva dem till fall;
 men den som tror p?den skall icke komma p?skam.?
- 010:001 Mina br?der, mitt hj?rtas ?stundan och min b?n till Gud f? dem ? att de m?bliva fr?sta.
- 010:002 Ty det vittnesb?det giver jag dem, att de nit?ska f? Gud. Dock g?ra de detta icke med r?t insikt.
- 010:003 De f?st?n?mligen icke r?tf?rdigheten fr?n Gud, utan s?ka att komma ?stad en sin egen r?tf?rdighet och hava icke givit sig under r?tf?rdigheten fr?n Gud.
- 010:004 Ty lagen har f?tt sin ?nde i Kristus, till r?tf?rdighet f? var och en som tror.
- 010:005 Moses skriver ju om den r?tf?rdighet som kommer av lagen, att den m?niska som ?var s?dan r?tf?rdighet skall leva genom den.
- 010:006 Men den r?tf?rdighet som kommer av tro s?ger s?. ?Du beh?ver

- icke fröga i ditt hjärta: 'Vem vill fara upp till himmelen (nåmligen för att hämta Kristus ned)?'
- 010:007 ej heller: 'Vem vill fara ned till avgrunden (nåmligen för att hämta Kristus uppifrån de döda)?'
- 010:008 Vad säger den då? Ordet för dig nå, i din mun och i ditt hjärta (nåmligen ordet om tron, det som vi predika).?
- 010:009 Ty om du med din mun bekänner Jesus vara Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då bliver du fräst.
- 010:010 Ty genom hjärtats tro bliver man rättfärdig, och genom munnens bekräftelse bliver man fräst.
- 010:011 Skriften säger ju:
Ingen som tror på honom skall komma på skam.?
- 010:012 Det är ingen åskillnad mellan jude och grek; alla hava ju en och samme Herre, och han har rikedomar att giva åt alla som kalla honom.
- 010:013 Ty var och en som kallar Herrens namn, han skall varda fräst?
- 010:014 Men huru skulle de kunna kalla den som de icke hava kommit till tro på? Och huru skulle de kunna tro den som de icke hava hört?
Och huru skulle de kunna höra, om ingen predikade?
- 010:015 Och huru skulle predikare kunna komma, om de icke bleve sända?
Så är och skrivet:
Huru ljuvliga är icke fotstegen
av de män som frambräa gott budskap!?
- 010:016 Dock, icke alla hava blivit evangelium lydiga. Esaias säger ju:
Herre, vem trodde vad som predikades för oss??
- 010:017 Alltså kommer tron av predikan, men predikan i kraft av Kristi ord.
- 010:018 Jag frögar då: Hava de kända icke hört predikas? Jo, visserligen; det heter ju:
Deras tal har gått ut över hela jorden,
och deras ord till världens ändar.?
- 010:019 Jag frögar då vidare: Har Israel kända icke förstätt det?
Redan Moses säger:
Jag skall uppväcka eder avund mot ett folk som icke är ett folk;
mot ett hednafolk utan förstånd skall jag reta eder till vrede.?
- 010:020 Och Esaias gör såligngt, att han säger:
Jag har låtit mig finnas av dem som icke sökte mig,
jag har låtit mig bliva uppenbar för dem som icke frögade
efter mig.?
- 010:021 Men om Israel säger han:
Hela dagen har jag uträkt mina händer
till ett ohälsamt och gensträvt folk.?
- 011:001 Så frögar jag nu: Har då Gud förskjutit sitt folk? Bort det!
Jag är ju själva en israelit, av Abrahams stam och av Benjamins
stam.
- 011:002 Gud har icke förskjutit sitt folk, som redan förut hade blivit
kändt av honom. Eller veten I icke vad skriften säger, då den
talar om Elias, huru denne inför Gud tröder upp mot Israel med
dessa ord:
- 011:003 Herre, de hava dröpt dina profeter och rivit ned dina altaren;
jag allena är kvar, och de stå efter mitt liv??
- 011:004 Och vad för han då för svar av Gud? Jag har låtit bliva kvar
är mig sju tusen män, som icke hava bört knä för Baal.?

- 011:005 Likas?finnes ock, i den tid som nu ?r, en kvarleva, i kraft av en utkorelse som har skett av n?d.
- 011:006 Men har den skett av n?d, s?har den icke skett p?grund av g?rningar; annars vore n?d icke mer n?d.
- 011:007 Huru ?r det allts?? Vad Israel st?r efter, det har det icke f?tt; allenast de utvalda hava f?tt det, medan de andra hava blivit f?rstockade.
- 011:008 S? ?r ju skrivet: ?Gud har givit dem en s?mnaktighetens ande, ?gon som de icke kunna se med och ?ron som de icke kunna h?ra med; s? ?r det ?nnu i dag.?
- 011:009 Och David s?ger:
?M?deras bord bliva dem till en snara,
s?att de bliva f?ngade;
m?det bliva dem till ett giller,
s?att de f?sin vederg?lning.
- 011:010 M?deras ?gon f?m?rkas,
s?att de icke se;
b?j deras rygg alltid.?
- 011:011 S?fr?gar jag nu: Var det d?f?r att de skulle komma p?fall som de stapplade? Bort det! Men genom deras fall har fr?nsningen kommit till hedningarna, f?r att de sj?lva skola ?ppv?ckas till avund?.
- 011:012 Och har nu redan deras fall varit till rikedom f?r v?rlden, och har deras f?talighet varit till rikedom f?r hedningarna, huru mycket mer skall icke deras fulltalighet s?bliva!
- 011:013 Men till eder, I som ?ren av hednisk b?rd, s?ger jag: Eftersom jag nu ?r en hedningarnas apostel, h?ller jag mitt ?mbete h?gt--
- 011:014 om jag till ?ventyrs s?skulle kunna ?ppv?cka avund?hos dem som ?ro mitt k?tt och blod och fr?sa n?gra bland dem.
- 011:015 Ty om redan deras f?rkastelse hade med sig v?rldens fr?soning, vad skall d?deras upptagande hava med sig, om icke liv fr?n de d?da?
- 011:016 Om f?rstlingsbr?det ?r heligt, s? ?r ock hela degen helig; och om roten ?r helig, s? ?ro ock grenarna heliga.
- 011:017 Men om nu n?gra av grenarna hava brutits bort, och du, som ?r av ett vilt olivtr?d, har blivit inympad bland grenarna och med dem har f?tt delaktighet i det ?kta olivtr?dets safrika rot,
- 011:018 s?m?du icke d?r f?r f?rh?va dig ?ver grenarna. Nej, om du skulle vilja f?rh?va dig, s?besinna att det icke ?r du som b?r roten, utan att roten b?r dig.
- 011:019 Nu s?ger du kanh?nda: ?Det var f?r att jag skulle bliva inympad som en del grenar br?tos bort.?
- 011:020 Visserligen. F?r sin otros skull blevo de bortbrutna, och du f?r vara kvar genom din tro. Hav d?inga h?gmodiga tankar, utan lev i fruktan.
- 011:021 Ty har Gud icke skonat de naturliga grenarna, s?skall han icke heller skona dig.
- 011:022 Se allts?h?r Guds godhet och str?nghet: Guds str?nghet mot dem som f?lo och hans godhet mot dig, om du n?mligen h?ller dig fast vid hans godhet; annars bliver ocks?du borthuggen.
- 011:023 Men j?mv?r de andra skola bliva inympade, om de icke h?lla fast vid sin otro; Gud ?r ju m?ktig att ?ter inympa dem.
- 011:024 Ty om du har blivit borthuggen fr?n ditt av naturen vilda olivtr?d och mot naturen inympats i ett ?delt olivtr?d, huru

mycket snarare skola d?icke dessa kunna inympas i sitt eget
?ta olivtr?d, det som de efter naturen tillh?ra!

011:025 Ty f?r att I, mina br?der, icke skolen h?la eder sj?lva f?r
kloka, vill jag yppa f?r eder denna hemlighet: F?rstockelse har
drabbat en del av Israel och skall fortfara intill dess
hedningarna i fulltalig skara hava kommit in;

011:026 och s? skall hela Israel bliva fr?st, s?som det ? skrivet:
?Fr?n Sion skall f?rllossaren komma,
han skall skaffa bort all ogudaktighet fr?n Jakob.

011:027 Och n?r jag borttager deras synder,
d? skall detta vara det f?rbund, som jag g?r med dem.?

011:028 Se vi nu p?evangelium, s? ?o de hans ov?rner, f?r eder skull;
men se vi p?utkorelsen, s? ?o de hans ?skade, f?r f?dernas
skull.

011:029 Ty sina n?deg?vor och sin kallelse kan Gud icke ?ngra.

011:030 S?som I f?rut voren oh?rsamma mot Gud, men nu genom dessas
oh?rsamhet haven f?tt barmh?rtighet,

011:031 s?hava nu ock dessa varit oh?rsamma, f?r att de, genom den
barmh?rtighet som har vederfarits eder, ocks?sj?lva skola f?
barmh?rtighet.

011:032 Ty Gud har givit dem alla till pris ? oh?rsamhet, f?r att sedan
f?rbarma sig ?ver dem alla.

011:033 O, vilket djup av rikedom och vishet och kunskap hos Gud! Huru
outgrundliga ?o icke hans domar, och huru outrannsaktliga hans
v?gar!

011:034 Ty
?vem har l?rt k?nna Herrens sinne,
eller vem har varit hans r?dgivare?

011:035 Eller vem har f?rst givit honom n?got,
som han allts?b?r betala igen??

011:036 Av honom och genom honom och till honom ? ju allting. Honom
tillh?r ?an i evighet, amen.

012:001 S?f?rmanar jag nu eder, mina br?der, vid Guds barmh?rtighet,
att framb?ra edra kroppar till ett levande, heligt och Gud
v?rbehagligt offer--eder andliga tempeltj?nst.

012:002 Och skicken eder icke efter denna tids?lders v?sende, utan
f?rvandlen eder genom edert sinnes f?rnyelse, s?att I kunnen
pr?va vad som ? Guds vilja, vad som ? gott och v?rbehagligt
och fullkomligt.

012:003 Ty i kraft av den n?d som har blivit mig given, tills?ger jag
var och en av eder att icke hava h?gre tankar om sig ?n
tillb?rligt ?, utan t?nka blygsamt, i ?verensst?mmelse med det
m?tt av tro som Gud har tilldelat var och en.

012:004 Ty s?som vi i en och samma kropp hava m?nga lemmar, men alla
lemmarna icke hava samma f?r?tning,

012:005 s?utg?ra ock vi, fast?n m?nga, en enda kropp i Kristus, men var
f?r sig ?o vi lemmar, varandra till tj?nst.

012:006 Och vi hava olika g?vor, alltefter den n?d som har blivit oss
given. Har n?gon profetians g?va, s?bruke han den efter m?ttet
av sin tro;

012:007 har n?gon f?tt en tj?nst, s?akte han p?tj?nsten; ? n?gon satt
till l?rare, s?akte han p?sitt l?rarkall;

012:008 ? n?gon satt till att f?rmana, s?akte han p?sin plikt att
f?rmana. Den som delar ut g?vor, han g?re det med gott hj?ta;

den som är satt till föreståndare, han vare det med nit; den som
är barmhärtighet, han gör det med glädje.

012:009 Eder kärlek vare utan skrymtan; avskyn det onda, hjälpen fast vid
det goda.

012:010 Äsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek; saken överträffa
varandra i inbördes hedersbevisning.

012:011 Varen icke tröga, därför det gäller nit; varen brinnande i anden,
tjänsten Herren.

012:012 Varen glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bön.

012:013 Tagen del i de heligas behov. Varen angelägna om att bevisa
gästvänlighet.

012:014 Vårsignen dem som förfäja eder; vårsignen, och förbannen icke.

012:015 Glädjens med dem som är glada, gråten med dem som gråta.

012:016 Varen ens till sinnes med varandra. Haven icke edert sinne vänd
till vad högt är, utan hjälpen eder till det som är ringa.
Hjälpen icke eder själva för kloka.

012:017 Vedergiflen ingen med ont för ont. Vinnlögen eder om vad gott
är inför var man.

012:018 Hjälpen frid med alla människor, om möjligt är, och så mycket som
pönder beror.

012:019 Hämnens icke eder själva, mina äskade, utan lämnens rum för
vrededomens; ty det är skrivet: Min är hämnanden, jag skall
vedergifla det, säger Herren.?

012:020 Fastmer,
Äm din övning är hungrig, så giv honom att äta,
om han är törstig, så giv honom att dricka;
ty om du så gör, samlar du glädjande kol på hans huvud.?

012:021 Lär dig icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med
det goda.

013:001 Var och en vare underdånig den överhet som han har över sig. Ty
ingen överhet finnes, som icke är av Gud; all överhet som finnes
är förordnad av Gud.

013:002 Därför, den som står sig upp mot överheten, han står emot vad
Gud har förordnat; men de som står emot detta, de skola få sin
dom.

013:003 Ty de som hava vridet är till skräck, icke för dem som göra vad
gott är, utan för dem som göra vad ont är. Vill du vara utan
fruktan för överheten, så gör vad gott är; du skall då bli
prisad av den,

013:004 ty överheten är en Guds tjänare, dig till fromma. Men gör du
vad ont är, då måste du frukta; ty överheten blir icke svaret
för gäves, utan är en Guds tjänare, en hämnare, till att utföra
vrededomens över den som gör vad ont är.

013:005 Därför måste man vara den underdånig, icke allenast för
vrededomens skull, utan ock för samvetets skull.

013:006 Fördens skull betalen i ju ock skatt; ty överheten förklarar Guds
tjänst och är just för detta ändamål ständigt verksam.

013:007 Så givna är alla vad i ären dem skyldiga; skatt är den som
skatt tillkommer, tull är den som tull tillkommer, fruktan är
den som fruktan tillkommer, heder är den som heder tillkommer.

013:008 Varen ingen något skyldiga--utom när det gäller kärlek till
varandra; ty den som äskar sin nästa, han har uppfyllt lagen.

013:009 De buden: Du skall icke begärskapsbrott?, Du skall icke
dröpa?, Du skall icke stjäla?, Du skall icke hava begärelse?
och vilka andra bud som helst, de sammanfattas ju alla i det
ordet: Du skall äska din nästa såsom dig själv.?

013:010 K leken g r intet ont mot nästan; allts r kåleken lagens uppfyllelse.

013:011 Akten p allt detta, så mycket mer som I veten vad tiden lider, att stunden nu är inne för eder att vakna upp ur sömnen. Ty fr nsningen  r oss nu närmare, än d vi kommo till tro.

013:012 Natten  r framskriden, och dagen  r nära. Låtom oss d r r avl gga mörkrets gärningar och ikl da oss ljusets vapenrustning.

013:013 Låtom oss föra en h vvisk vandel, såsom om dagen, icke med villt leverne och dryckenskap, icke i otukt och l saktighet, icke i kiv och avund.

013:014 Ikl den eder fastmer Herren Jesus Kristus, och haven icke sådan omsorg om k ttet, att onda begärelser därav uppväckas.

014:001 Om någon är svag i tron, s upptagen honom dock v hligt, utan att döma över andras betänkligheter.

014:002 Den ene har tro till att  ra vad som helst, under det att den som är svag allenast  ter vad som v ker p jorden.

014:003 Den som  ter m icke f rakta den som icke  ter. Ej heller må den som icke  ter döma den som  ter; ty Gud har upptagit honom,

014:004 och vem är du som dömer en annans tjänare? Om han st r eller faller, det kommer allenast hans egen herre vid; men han skall vår bliva stående, ty Herren  r mäktig att h la honom stående.

014:005 Den ene gör skillnad mellan dag och dag, den andre h ler alla dagar f r lika; var och en vare fullt viss i sitt sinne.

014:006 Om någon s skilt aktar p n gon dag, s g r han detta f r Herren, och om någon  ter, s g r han detta f r Herren; han tackar ju Gud. S ock, om någon avh ler sig från att  ra, g r han detta f r Herren, och han tackar Gud.

014:007 Ty ingen av oss lever för sig själv, och ingen där för sig själv.

014:008 Leva vi, s leva vi f r Herren; d vi, s d vi för Herren. Evad vi leva eller d , h ra vi allts Herren till.

014:009 Ty d r r har Kristus dött och  ter blivit levande, att han skall vara herre över både döda och levande.

014:010 Men du, varför dömer du din broder? Och du  ter, varför föraktar du din broder? Vi skola ju alla en gång st inf r Guds domstol.

014:011 Ty det är skrivet:

 s sant jag lever, säger Herren,
för mig skola alla knän böja sig,
och alla tungor skola prisa Gud.?

014:012 Allts skall var och en av oss inför Gud g ra räkenskap för sig själv.

014:013 Låtom oss d r r icke mer döma varandra. D men hellre så, att ingen m f r sin broder lägga en st esten eller något som bliver honom till fall.

014:014 Jag vet vår och  r i Herren Jesus viss om att intet i sig sj vt  r orent; allenast om någon h ler något för orent, s r det f r honom orent.

014:015 Om nu genom din mat bekymmer v las din broder, s vandrar du icke mer i kåleken. Bliv icke genom din mat till f rd v f r den som Kristus har lidit döden för.

014:016 L ten allts icke det goda som I haven f tt bliva utsatt för smädelse.

014:017 Ty Guds rike består icke i mat och dryck, utan i rättfärdighet och frid och glädje i den helige Ande.

014:018 Den som häri tji nar Kristus, han  r v rbehaglig för Gud och h rler provet inför människor.

014:019 Vi vilja allts fara efter det som länder till frid och till inbördes uppbyggelse.

014:020 Bryt icke f r mats skull ned Guds verk. Vår  r allting rent, men om  ndet f r någon  r en st testen, s bliver det f r den människan till ondo;

014:021 du g r vår i att avhålla dig från att  ta kött och dricka vin och från annat som f r din broder bliver en st testen.

014:022 Den tro du har m du hava för dig själv inför Gud. Salig  r den som icke måste döma sig själv, när det gäller något som han har prövat vara rätt.

014:023 Men om någon hyser betänkligheter och likv r  ter, d   r han dömd, eftersom det icke sker av tro. Ty allt som icke sker av tro, det är synd.

015:001 Vi som äro starka äro pliktiga att b ra de svagas skröpligheter och att icke leva oss sj va till behag.

015:002 Var och en av oss m leva sin nästa till behag, honom till fromma och honom till uppbyggelse.

015:003 Kristus levde ju icke sig själv till behag, utan med honom skedde såsom det   skrivet:

 Dina sm dars sm delser hava fallit över mig.?

015:004 Ty allt vad som fordom har blivit skrivet, det   skrivet oss till undervisning, för att vi, genom st ndaktighet och genom den tröst som skrifterna giva, skola bevara v rt hopp.

015:005 Och st ndaktighetens och tröstens Gud give eder att vara ens till sinnes med varandra i Kristi Jesu efterföljelse,

015:006 s att I endr ktigt och med en mun prisen vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader.

015:007 Därför m den ene av eder v rligt upptaga den andre, såsom Kristus, Gud till  ra, har upptagit eder.

015:008 Vad jag vill säga  r detta: F r de omskurna har Kristus blivit en tji nare, till ett vittnesbörd om Guds sannfärdighet, för att bekräfta de l ften som hade givits   färderna;

015:009 hedningarna  ter hava fört prisa Gud för hans barmh rtighets skull. Så är ock skrivet:

 F rdens skull vill jag prisa dig bland hedningarna och lovsjunga ditt namn.?

015:010 Och  ter heter det:

 Jublen, I hedningar, med hans folk?,

015:011 s ock:

 Loven Herren, alla hedningar, ja, honom prise alla folk.?

015:012 S s ger ock Esaias:  Telningen från Jessais rot skall komma, ja, han som skall st upp för att r da över hedningarna; på honom skola hedningarna hoppas.?

015:013 Men hoppets Gud uppfulle eder med all glädje och frid i tron, så att I haven ett överflödande hopp i den helige Andes kraft.

015:014 Jag är vår redan nu viss om att I, mina br der, av eder sj va  ren fulla av godhet, uppfyllda med all kunskap, i stånd j mv r att förmana varandra.

015:015 Dock har jag, p ett delvis något dristigt s tt, skrivit till eder med ytterligare påminnelser, detta i kraft av den n d som har blivit mig given av Gud:

015:016 att jag nämligen skall f r fta Kristi Jesu tji nst bland hedningarna och vara en prästerlig f rvaltare av Guds

evangelium, så att hedningarna bliva ett honom värbagligt offer, helgat i den helige Ande.

015:017 Alltså det i Kristus Jesus som jag har något att berömma mig av i fröga om min tjänst inför Gud.

015:018 Ty jag skall icke drista mig att orda om något annat än vad Kristus, för att göra hedningarna lydaktiga, har verkat genom mig, med ord och med gärning,

015:019 genom kraften i tecken och under, genom Andens kraft. Så har jag, från Jerusalem och runt omkring ända till Illyrien, överallt förkunnat evangelium om Kristus.

015:020 Och jag har hövud satt min ära i att icke förkunna evangelium, då Kristi namn redan var känt, ty jag ville icke bygga på en annans grundval;

015:021 utan så har skett, som skrivet är:

De för vilka intet har varit förkunnat om honom skola förse, och de som intet hava hört skola förstå?

015:022 Det är också härigenom som jag så många gånger har blivit förhindrad att komma till eder.

015:023 Men då jag nu icke mer har något att uttröta i dessa trakter och under ganska många år har längtat efter att komma till eder,

015:024 vill jag besöka eder, när jag begiver mig till Spanien. Jag hoppas nämligen att på genomresan förse eder och att därefter av eder bliva utrustad för färden dit, sedan jag först i någon mån har fått min längtan efter eder stillad.

015:025 Men nu far jag till Jerusalem med understöd av de heliga.

015:026 Macedonien och Akaja hava nämligen känt sig manade att göra ett sammanskott av dem bland de heliga i Jerusalem, som leva i fattigdom.

015:027 Ja, då till hava de känt sig manade; de stå också i skuld hos dem. Ty om hedningarna hava fått del i deras andliga goda, så är de också sin sida skyldiga att vara dem till tjänst med sitt lekamliga goda.--

015:028 När jag så har fullgjort detta och lämnat i deras händer vad som har blivit insamlat, ämnar jag därför begiva mig till Spanien och taga vägen genom eder stad.

015:029 Och jag vet, att när jag kommer till eder, kommer jag med Kristi välsignelse i fullt mått.

015:030 Och nu uppmanar jag eder, mina bröder, vid vår Herre Jesus Kristus och vid vår kärlek i Anden, att bistå mig i min kamp, genom att bedja för mig till Gud,

015:031 att jag må bliva fräst undan de ohälsamma i Judeen, och att det understöd som jag för med mig till Jerusalem må bliva väl mottaget av de heliga.

015:032 Så skall jag, om Gud vill, med glädje komma till eder och vederkvicka mig tillsammans med eder.

015:033 Fridens Gud vare med eder alla. Amen.

016:001 Jag anbefaller av eder vår syster Febe, som är församlingstjänarinna i Kenkrea.

016:002 Så mottagen då henne i Herren, såsom det häves de heliga, och bistå henne i allt vari hon kan behöva eder; ty hon har själv varit ett stöd för många och jämväl för mig.

016:003 Hälsen Priska och Akvila, mina medarbetare i Kristus Jesus.

016:004 De hava ju vägat sitt liv för mig; och icke allenast jag tackar dem därför, utan också alla hednafsamlingar.

016:005 Håsen ock den församling som kommer tillhopa i deras hus. Håsen Epenetus, min åskade broder, som är förstlingen av dem som i provinsen Asien hava kommit till Kristus.

016:006 Håsen Maria, som har arbetat så mycket för eder.

016:007 Håsen Andronikus och Junias, mina landsmän och medfångar, som hava ett så gott anseende bland apostlarna, och som länge är jag hava varit i Kristus.

016:008 Håsen Ampliatus, min åskade broder i Herren.

016:009 Håsen Urbanus, vår medarbetare i Kristus, och Stakys, min åskade broder.

016:010 Håsen Apelles, den i Kristus beprövade. Håsen dem som håra till Aristobulus' hus.

016:011 Håsen Herodion, min landsman. Håsen dem av Narcissus' hus, som är i Herren.

016:012 Håsen Tryfena och Tryfosa, som arbeta i Herren. Håsen Persis, den åskade system, som har så mycket arbetat i Herren.

016:013 Håsen Rufus, den i Herren utvalde, och hans moder, som också för mig har varit en moder.

016:014 Håsen Asynkritis, Flegon, Hermes, Patrobas, Hermas och de bröder som är tillsammans med dem.

016:015 Håsen Filologus och Julia, Nereus och hans syster och Olympas och alla de heliga som är tillsammans med dem.

016:016 Håsen varandra med en helig kyss. Alla Kristi församlingar hälsa eder.

016:017 Men jag förmanar eder, mina bröder, att hava akt på dem som våla tvedrökt och kunna bliva eder till fall, i strid med den låra som I haven inhämtat; dragen eder ifrån dem.

016:018 Ty sådana tjäna icke vår Herre Kristus, utan sin egen buk; och genom sina milda ord och sitt fagra tal bedraga de oskyldiga människors hjärtan.

016:019 Eder lydning är ju känd av alla. Över eder gläder jag mig djärför; men jag skulle önska att I voren visa i fråga om det goda, och menlösa i fråga om det onda.

016:020 Och fridens Gud skall snart låra Satan bliva krossad under edra fötter.

Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder.

016:021 Timoteus, min medarbetare, hälsar eder: så gära ock Lucius och Jason och Sosipater, mina landsmän.

016:022 Jag, Tertius, som har nedskrivit detta brev, hälsar eder i Herren.

016:023 Gajus, min och hela församlingens värd, hälsar eder. Erastus, stadens kamrerare, och brodern Kvartus hälsar eder.

016:024

016:025 Men honom som för mig styrka eder, enligt det evangelium jag förkunnar och min predikan om Jesus Kristus, ja, enligt den nu avslöjade hemlighet som förut under evärdliga tider har varit outtalad,

016:026 men som nu har blivit uppenbarad och, enligt den eviga Gudens befallning, blivit, med stöd av profetiska skrifter, kungjord bland alla hedningar, för att bland dem upprätta trons lydning--

016:027 honom, den ende vise Guden, tillhär från, genom Jesus Kristus, i evigheternas evigheter. Amen.

Paulus' första brev till korintierna

- 001:001 Paulus, genom Guds vilja kallad till Kristi Jesu apostel, s?ock brodern Sostenes,
001:002 h?isar den Guds f?rsamling som finnes i Korint, de i Kristus Jesus helgade, dem som ?ro kallade och heliga, j?mte alla andra som ?kalla v?r Herres, Jesu Kristi, namn, p? alla orter d?r de eller vi bo.
001:003 N?d vare med eders och frid ifr?n Gud, v?r Fader, och Herren Jesus Kristus.
- 001:004 Jag tackar Gud alltid f?r eders skull, f?r den Guds n?d som har blivit eders given i Kristus Jesus,
001:005 att I haven i honom blivit rikligen beg?vade i alla stycken, i fr?ga om allt vad tal och kunskap heter.
001:006 S?har ju ock vittnesb?rdet om Kristus blivit bef?st hos eders,
001:007 s?att I icke st?n tillbaka i fr?ga om n?gon n?deg?va, medan I v?ntar p?v?r Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse.
001:008 Han skall ock g?ra eders st?ndaktiga intill ?nden, s?att I ?ren ostraffliga p?v?r Herres, Jesu Kristi, dag.
001:009 Gud ? trofast, han genom vilken I haven blivit kallade till gemenskap med hans Son, Jesus Kristus, v?r Herre.
- 001:010 Men jag f?rmanar eders, mina br?der, vid v?r Herres, Jesu Kristi, namn, att alla vara eniga i edert tal och att icke I?ta s?ndringar finnas bland eders, utan h?la fast tillhopa i samma sinnelag och samma t?nkes?tt.
001:011 Det har n?mligen av Kloes husfolk blivit mig ber?ttat om eders, mina br?der, att tvister hava uppst?tt bland eders.
001:012 H?rmed menar jag att bland eders den ene s?ger: ?Jag h?ler mig till Paulus?, den andre: ?Jag h?ler mig till Apollos?, en annan: ?Jag h?ler mig till Cefas?, ?ter en annan: ?Jag h?ler mig till Kristus.?-
001:013 ? d? Kristus delad? Icke blev v?r Paulus korsf?st f?r eders? Och icke bleven I v?r d?pta i Paulus' namn?
001:014 Jag tackar Gud f?r att jag icke har d?pt n?gon bland eders utom Krispus och Gajus,
001:015 s?att ingen kan s?ga att I haven blivit d?pta i mitt namn.
001:016 Dock, jag har d?pt ocks? Stefanus' husfolk; om jag eljest har d?pt n?gon vet jag icke.
- 001:017 Ty Kristus har icke s?nt mig till att d?pa, utan till att f?rkunna evangelium, och detta icke med en visdom som best?r i ord, f?r att Kristi kors icke skall ber?vas sin kraft.
001:018 Ty talet om korset ? visserligen en d?fskap f?r dem som g? f?rlorade, men f?r oss som bliva fr?sta ? det en Guds kraft.
001:019 Det ? ju skrivet:
?Jag skall g?ra de visas vishet om intet,
och de f?rst?ndigas f?rst?nd skall jag sl? ned.?
- 001:020 Ja, var ?ro de visa? Var ?ro de skriftl?da? Var ?ro denna tids?ders klyftiga m?n? Har icke Gud gjort denna v?rldens visdom till d?fskap?
001:021 Jo, eftersom v?rlden icke genom sin visdom I?rde k?nna Gud i hans visdom, behagade det Gud att genom den d?fskap han I?r predikas fr?sa dem som tro.
001:022 Ty judarna beg?ra tecken, och grekerna ?stunda visdom,
001:023 vi ?ter predika en korsf?st Kristus, en som f?r judarna ? en

st resten och f r hedningarna en d rskap,
001:024 men som f r de kallade, vare sig judar eller greker,  r en
Kristus som är Guds kraft och Guds visdom.
001:025 Ty Guds d rskap  r visare  n m niskor, och Guds svaghet är
starkare än m niskor.

001:026 Ty betänken, mina br der, huru det var vid eders kallelse: icke
många som voro visa efter k ttet blevo kallade, icke många
mäktiga, icke många av förnämlig släkt.

001:027 Men det som f r världen var dåraktigt, det utvalde Gud, för att
han skulle låta de visa komma p skam.

001:028 Och det som i världen var svagt, det utvalde Gud, för att han
skulle låta det starka komma p skam. Och det som i världen var
ringa och föraktat, det utvalde Gud--ja, det som ingenting var
--för att han skulle göra det till intet, som n gonting var.

001:029 Ty han ville icke att något k tt skulle kunna ber mma sig inför
Gud.

001:030 Men hans verk är det, att I  ren i Kristus Jesus, som f r oss
har blivit till visdom från Gud, till rättfärdighet och helgelse
och till förlösning,

001:031 för att s skall ske, som det är skrivet:  Den som vill ber mma
sig, han ber mme sig av Herren.?

002:001 När jag kom till eders, mina br der, var det också icke med höga
ord eller hög visdom som jag kom och frambar för eders Guds
vittnesbörd.

002:002 Ty jag hade beslutit mig för, att medan jag var bland eders icke
veta om något annat än Jesus Kristus, och honom såsom korsfäst.

002:003 Och jag uppträdde hos eders i svaghet och med fruktan och mycken
b van.

002:004 Och mitt tal och min predikan framst ldes icke med övertalande
visdomsord, utan med en bevisning i ande och kraft;

002:005 ty eders tro skulle icke vara grundad på m niskors visdom, utan
på Guds kraft.

002:006 Visdom tala vi dock bland dem som äro fullmogna, men en visdom
som icke tillh r denna tids der eller denna tids ders mäktige,
vilkas makt bliver till intet.

002:007 Nej, vi tala Guds hemliga visdom, den fördolda, om vilken Gud,
redan före tids drarnas begynnelse, har best mt att den skall
bliva oss till h rlighet,

002:008 och som ingen av denna tids ders mäktige har känt; ty om de
hade känt den, så hade de icke korsfäst härlighetens Herre.

002:009 Vi tala--såsom det heter i skriften--  vad intet  ga har sett
och intet  ra har h rt, och vad ingen m niskas hjärta har
kunnat tänka, vad Gud har berett   dem som  ska honom?

002:010 Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden
utrannsakar ju allt, ja ock Guds djuphet.

002:011 Ty vilken m niska vet vad som  r i en m niska, utom den
m niskans egen ande? Likaså känner ingen vad som  r i Gud, utom
Guds Ande.

002:012 Men vi hava icke f tt världens ande, utan den Ande som  r av
Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud.

002:013 Om detta tala vi ock, icke med sådana ord som mänsklig visdom
lär oss, utan med sådana ord som Anden lär oss; vi hava ju att
tyda andliga ting för andliga m niskor.

002:014 Men en  sj lisk m niska tager icke emot vad som h r Guds
Ande till. Det  r henne en d rskap, och hon kan icke f rst det,

- ty det måste utgrundas på ett andligt stt.
- 002:015 Den andliga mnskans fter kan utgrunda allt, men själv kan hon icke utgrundas av någon.
- 002:016 Ty
vem har lärt känna Herrens sinne,
så att han skulle kunna undervisa honom??
Men vi hava Kristi sinne.
- 003:001 Och jag kunde icke tala till eder, mina brder, såsom till andliga mänskors, utan måste tala såsom till mänskors av kttlig natur, såsom till dem som ännu äro barn i Kristus.
- 003:002 Mjök gav jag eder att dricka; fast fda gav jag eder icke, ty det fdrogen l d ännu icke. Ja, icke ens nu fdragen l det,
- 003:003 eftersom l ännu haven ett kttligt sinne. Ty om avund och kiv finnes bland eder, haven l icke då ett kttligt sinne, och vandren l icke d pvanligt mnskorstt?
- 003:004 När den ene säger: Jag hler mig till Paulus? och den andre: Jag hler mig till Apollos?, ren l icke då lika hopen av mänskors?
- 003:005 Vad  d Apollos? Vad  Paulus? Allenast tjänare, genom vilka l haven kommit till tro; och de äro det i mån av vad Herren har besktt  var och en av dem.
- 003:006 Jag planterade, Apollos vattnade, men Gud gav växten.
- 003:007 Alltså kommer det icke an på den som planterar, ej heller på den som vattnar, utan på Gud, som giver växten.
- 003:008 Den som planterar och den som vattnar--den ene  såsom den andre, dock så, att var och en skall få sin söskilda ln efter sitt söskilda arbete.
- 003:009 Ty vi äro Guds medarbetare; l ren ett Guds fkerftt, en Guds byggnad.
- 003:010 Efter den Guds nåd som blev mig given lade jag grunden såsom en förfaren byggmästare, och en annan bygger nu vidare d på. Men var och en mse till, huru han bygger d på.
- 003:011 Ty en annan grund kan ingen lggas, än den som  lagd, nämligen Jesus Kristus;
- 003:012 men om någon bygger på den grunden med guld, silver och dyrbara stenar eller med tr, h och strö,
- 003:013 så skall det en gång visa sig huru det å med vars och ens verk. Den dagen? skall göra det kunnigt; ty den skall uppenbaras i eld, och hurudant vars och ens verk , det skall elden pröva.
- 003:014 Om det byggnadsverk, som någon har uppftt på den grunden, bliver bestndande, så skall han undf ln;
- 003:015 men om hans verk brnnes upp, så skall han gmiste om lnen. Själv skall han dock bliva frst, men såsom igenom eld.
- 003:016 Veten l icke att l ren ett Guds tempel och att Guds Ande bor i eder?
- 003:017 Om nu någon frdvar Guds tempel, så skall Gud frdva honom; ty Guds tempel  heligt, och det templet ren l.
- 003:018 Ingen bedrage sig själv. Om någon bland eder menar sig vara vis genom denna tidsders visdom, så blive han en dre, få att han skall kunna bliva vis.
- 003:019 Ty denna världens visdom  dskap inf Gud. Det  ju skrivet:
Han fångar de visa i deras klokskap?,

003:020 s?ock:

Herren k?nner
de visas tankar,
han vet att de ?o f?r?ngliga.?

003:021 S?ber?nme sig d?ingen av m?niskor. Allt h?r ju eder till;

003:022 det m?vara Paulus eller Apollos eller Cefas eller hela v?rlden,
det m?vara liv eller d?d, vad som nu ?r, eller vad som skall
komma, alltsammans h?r eder till.

003:023 Men I h?ren Kristus till, och Kristus h?r Gud till.

004:001 S?som Kristi tj?nare och s?som f?rvaltare av Guds hemligheter,
s?m?man anse oss.

004:002 Vad man nu d?rut?ver s?ker hos f?rvaltare ?r att en s?dan m?
befinnas vara trogen.

004:003 F?r mig betyder det likv?l f?ga att I--eller ?verhuvud n?gon
m?nsklig domstol--s?tten eder till doms ?ver mig. Ja, jag
vill icke ens s?tta mig till doms ?ver mig sj?lv.

004:004 Ty v?r vet jag intet med mig, men d?rigenom ?r jag icke
r?ttf?rdigad; det ?r Herren som sitter till doms ?ver mig.

004:005 D?men d?ff?r icke f?r?n tid ?r, icke f?r?n Herren kommer, han
som skall draga fram i ljuset vad som ?r f?rdolt i m?rker och
uppenbara alla hj?rtans r?dslag. Och d?skall var och en undf?
av Gud den ber?mmelse som honom tillkommer.

004:006 Detta, mina br?der, har jag nu f?r eder skull s?framst?llt, som
g?lde det mig och Apollos; ty jag vill att I skolen i fr?ga om
oss I?ra eder detta: ?icke ut?ver vad skrivet ?r.? Jag vill icke
att I skolen st?emot varandra, uppbl?sta var och en ?ver sin
I?rare.

004:007 Vem s?ger d?att du har n?got f?retr?de? Och vad ?ger du, som du
icke har f?tt dig givet? Men har du nu f?tt dig givet vad du
har, huru kan du d?ber?mma dig, s?som om du icke hade f?tt det
dig givet?

004:008 I ?ren kant?nka redan m?tta, I haven redan blivit rika; oss
f?rutan haven I blivit sannskyldiga konungar! Ja, jag skulle
?nska att I verkligen hadn blivit konungar, s?att vi kunde f?
bliva edra medkonungar.

004:009 Mig tyckes n?mligen att Gud har st?llt oss apostlar h?r s?som de
ringaste bland alla, s?som livd?mda m?n; ett sk?despel hava vi
ju blivit f?r v?rlden, f?r b?de ?nglar och m?niskor.

004:010 Vi ?ro d?rar f?r Kristi skull, men I ?ren kloka i Kristus; vi
?ro svaga, men I ?ren starka; I ?ren ?rade, men vi ?ro
f?raktade.

004:011 ?nnu i denna stund lida vi b?de hunger och t?rst, vi m?ste g?
nakna, vi f?uppb?ra hugg och slag, vi hava intet stadigt
hemvist,

004:012 vi m?ste m?da oss och arbeta med v?ra h?nder. Vi bliva sm?dade
och v?signa likv?l; vi lida f?rf?jelse och h?rda dock ut;

004:013 man talar illa om oss, men vi tala goda ord. Vi hava blivit
s?som v?rldens avskum, s?som var mans avskrap, och vi ?ro s?
?nnu alltj?mt.

004:014 Detta skriver jag, icke f?r att komma eder att blygas, utan
s?som en f?rmaning till mina ?skade barn.

004:015 Ty om I ?n hadn tio tusen uppfostrare i Kristus, s?haven I
dock icke m?nga f?der; det var ju jag som i Kristus Jesus genom
evangelium f?dde eder till liv.

004:016 Därför förmanar jag eder: Bliven mina efterföljare.

004:017 Just för denna saks skull sänder jag nu till eder Timoteus, min älskade och trogne son i Herren; han skall påminna eder om huru jag gick till vägga i Kristus, i enlighet med den lära jag förkunnar allestädes, i alla församlingar.

004:018 Nu är det väl så, att somliga hava blivit uppblästa, under förmenande att jag icke skulle komma till eder.

004:019 Men om Herren så vill, skall jag snart komma till eder; och då skall jag lära känna, icke dessa uppblästa människors ord, utan deras kraft.

004:020 Ty Guds rike består icke i ord, utan i kraft.

004:021 Vilketdera viljen I nu: skall jag komma till eder med ris eller i kärlek och saktmods ande?

005:001 Det förhjudes såväl att förhuvud otukt bedrives bland eder, som ock att sådan otukt återkommer, som man icke ens finner bland hedningarna, nämligen att en son har sin faders hustru.

005:002 Och ändock ären I uppblästa och haven icke fastmer blivit uppfyllda av sådan sorg, att I haven drivit ut ur eder krets den som har gjort detta.

005:003 Jag, som väl till kroppen är förhvarande, men till anden närvarande, har för min del redan, såsom vore jag närvarande, förlit domen över den som har förövat en sådan öfning:

005:004 i Herren Jesu namn skola vi komma tillsammans, I och min ande, med vår Herre Jesu kraft,

005:005 och överlåtma den mannen åt Satan till kätters fördrag, för att anden skall bliva fräst på Herren Jesu dag.

005:006 Det är icke väl berättigt med eder berömmelse. Veten I icke att litet surdeg syrar hela degen?

005:007 Rensen bort den gamla surdegen, så att I bliven en ny deg. I ären ju osyrade; ty vi hava ock ett påskalamm, som är slaktat, nämligen Kristus.

005:008 Låt oss därför hålla högtid, icke med gammal surdeg, icke med elakhetens och ondskans surdeg, utan med renhetens och sanningens osyrade bröd.

005:009 Jag skrev till eder i mitt brev att I icke skullen hava något umgånge med otuktiga människor--

005:010 detta icke sagt i allmänhet, om alla denna världens otuktiga människor eller om giriga och roffare eller om avgudadyrkare; annars måste I ju rymma ur världen.

005:011 Nej, då jag skrev så till eder, menade jag, att om någon som kallades broder vore en otuktig människa eller en girig eller en avgudadyrkare eller en smädare eller en drinkare eller en roffare, så skullen I icke hava något umgånge med en sådan eller äta tillsammans med honom.

005:012 Ty icke tillkommer det väl mig att döma dem som äro utanför?
Dem som äro innanför haven I ju att döma;

005:013 dem som äro utanför skall Gud döma. Ä skolen driva ut ifrån eder den som är ond?

006:001 Huru kan någon av eder taga sig för, att när han har sak med en annan, gå till rätta icke inför de heliga, utan inför de orättfärdiga?

006:002 Veten I då icke att de heliga skola döma världen? Men om nu I skolen sitta till doms över världen, ären I då icke goda nog att döma i helt ringa mått?

006:003 I veten ju att vi skola d?ma ?nglar; huru mycket mer b?ra vi icke d?kunna d?ma i timliga ting?

006:004 Och likv?, n? I nu haven f?e n?got m? som g?ller s?dana ting, s?tten I till domare just dem som ?o ringa aktade i f?rsamlingen!

006:005 Eder till blygd s?ger jag detta. ? det d?s?om?jligt att bland eder finna n?gon vis man, som kan bliva skiljedomare mellan sina br?der?

006:006 M?ste i st?let den ene brodern g?till r?tta med den andre, och det inf? de otrogna?

006:007 ?verhuvud ? redan det en brist hos eder, att I g?n till r?tta med varandra. Varf? liden I icke hellre or?t? Varf? I?ten I icke hellre andra g?ra eder skada?

006:008 I st?let g?en I nu sj?va or?t och skada, och detta mot br?der.

006:009 Veten I d?icke att de or?tf?rdiga icke skola f?Guds rike till arvedel? Faren icke vilse. Varken otuktiga m?niskor eller avgudadyrkare eller ?ktenskapsbrytare, varken de som I?ta bruka sig till synd mot naturen eller de som sj?va ?va s?dan synd,

006:010 varken tjuvar eller giriga eller drinkare eller sm?dare eller roffare skola f?Guds rike till arvedel.

006:011 S?dana voro ock somliga bland eder, men I haven I?it tv?eder rena, I haven blivit helgade, I haven blivit r?tf?diggjorda i Herrens, Jesu Kristi, namn och i v? Gud's Ande.

006:012 ?Allt ? mig lovligt?, ja, men icke allt ? nyttigt. ?Allt ? mig lovligt?, ja, men jag b? icke I?ta n?got f?makt ?ver mig.

006:013 Maten ? f? buken och buken f? maten, men b?dadera skall Gud g?ra till intet. D?remot ? kroppen icke f? otukt, utan f? Herren, och Herren f? kroppen;

006:014 och Gud, som har uppv?ckt Herren, skall ock genom sin kraft uppv?cka oss.

006:015 Veten I icke att edra kroppar ?o Kristi lemmar? Skall jag nu taga Kristi lemmar och g?ra dem till en sk?kas lemmar? Bort det!

006:016 Veten I d?icke att den som h?ler sig till en sk?ka, han bliver en kropp med henne? Det heter ju: ?De tu skola varda ett k?t?.

006:017 Men den som h?ler sig till Herren, han ? en ande med honom.

006:018 Flyn otukten. All annan synd som en m?niska kan beg? ? utom kroppen; men den som bedriver otukt, han syndar p?sin egen kropp.

006:019 Veten I d?icke att eder kropp ? ett tempel ? den helige Ande, som bor i eder, och som I haven undf?tt av Gud, och att I icke ?ten edra egna?

006:020 I ?ten ju k?pta, och betalning ? given. S?f?h?ligen d?Gud i eder kropp.

007:001 Vad nu ang? det I haven skrivit om, s?svarar jag detta:

En man g? visserligen v? i att icke komma vid n?gon kvinna;

007:002 men f? att undg?otuktssynder m?var man hava sin egen hustru, och var kvinna sin egen man.

007:003 Mannen give sin hustru vad han ? henne pliktig, sammalunda ock hustrun sin man.

007:004 Hustrun r?der icke sj?v ?ver sin kropp, utan mannen; sammalunda r?der ej heller mannen ?ver sin kropp, utan hustrun.

007:005 Dragen eder icke undan fr?n varandra, om icke m?jigen, med

bödas samtycke, till en tid, för att i skolen hava ledighet till
börnen. Kommen sedan åter tillsammans, så att Satan icke frestar
eder, då i nu icke kunnen leva återhållsamt.

007:006 Detta säger jag likväl såsom en tillståndelse, icke såsom en
befallning.

007:007 Jag skulle dock vilja att alla människor vore såsom jag. Men var
och en har fått sin särskilda nådegåva från Gud, den ene så, den
andre så.

007:008 Till de ogifta åter och till änkorna säger jag att de gåra väl,
om de förbliva i samma ställning som jag.

007:009 Men kunna de icke leva återhållsamt, så må de gifta sig; ty det
är bättre att gifta sig än att vara upptänd av begär.

007:010 Men dem som för gifta bjuder jag--dock icke jag, utan Herren;
En hustru må icke skilja sig från sin man

007:011 (om hon likväl skulle skilja sig, så förblive hon ogift eller
förlike sig åter med mannen), ej heller må en man förskjuta sin
hustru.

007:012 Till de andra åter säger jag själv, icke Herren: Om någon som
här till bröderna har en hustru som icke är troende, och denna
är villig att leva tillsammans med honom, så må han icke
förskjuta henne.

007:013 Likaså, om en hustru har en man som icke är troende, och denne
är villig att leva tillsammans med henne, så må hon icke
förskjuta mannen.

007:014 Ty den icke troende mannen är helgad i och genom sin hustru, och
den icke troende hustrun är helgad i och genom sin man, då han
är en broder; annars vore ju edra barn orena, men nu för de
heliga.--

007:015 Om däremot den icke troende vill skiljas, så må han för
skiljas. En broder eller syster är i sådana fall intet tvång
underkastad, och Gud har kallat oss till att leva i frid.

007:016 Ty huru kan du veta, du hustru, om du skall frisa din man?
Eller du man, huru vet du om du skall frisa din hustru?

007:017 Må allenast var och en vandra den väg fram, som Herren har
bestämt för honom, var och en i den ställning vari Gud har kallat
honom. Den ordningen stadgar jag för alla församlingar.

007:018 Har någon blivit kallad såsom omskuren, så gåt han sig icke
åter lik de oomskurna; har någon blivit kallad såsom oomskuren,
så låt han icke omskärta sig.

007:019 Det kommer icke an på om någon är omskuren eller oomskuren; allt
beror på huruvida han håller Guds bud.

007:020 Var och en förblive i den kallelse vari han var, när han blev
kallad.

007:021 Har du blivit kallad såsom träl, så låt detta icke gå dig till
sinnes; dock, om du kan bliva fri, så begagna dig hellre
därav.

007:022 Ty den träl som har blivit kallad till att vara i Herren, han är
en Herrens frigivne; sammalunda är ock den frie, som har blivit
kallad, en Kristi livegne.

007:023 I ären köpta, och betalningen är given; bliven icke människors
trålar.

007:024 Ja, mina bröder, var och en förblive inför Gud i den ställning
vari han har blivit kallad.

007:025 Vad vidare angår dem som för jungfrur, så har jag icke att
beropa någon befallning av Herren, utan giver allenast ett råd,

såsom en som genom Herrens barmhärtighet har blivit förtroende
värd.

007:026 Jag menar alltså, med tanke på den nåd som står för dig, att
den mänskliga gåt vä, som förbliver såsom hon är.

007:027 Är du bunden vid hustru, så ska icke att bliva lös. Är du utan
hustru, så ska icke att för hustru.

007:028 Om du likväl skulle gifta dig, så syndar du icke därmed; ej
heller syndar en jungfru, om hon gifter sig. Dock komma de som
sägga att draga över sig lekamliga vedermådor; och jag skulle
gärna vilja skona eder.

007:029 Men det säger jag, mina bröder: Tiden är kort; därför må
härfter de som hava hustrur vara såsom hade de inga,

007:030 och de som gråta såsom gråte de icke, och de som glädja sig
såsom glädde de sig icke, och de som kupa något såsom finge de
icke behålla det,

007:031 och de som bruka denna världens såsom gjorde de icke något bruk
av den. Ty den nuvarande världensordningen går mot sitt slut;

007:032 och jag skulle gärna vilja att I voren fria ifrån omsorger. Den
man som icke är gift ägnar nämligen sin omsorg åt vad som hör
Herren till, huru han skall behaga Herren;

007:033 men den gifte mannen ägnar sin omsorg åt vad som hör världen
till, huru han skall behaga sin hustru,

007:034 och så är hans hjärta delat. Likaså ägnar den kvinna, som icke
längre är gift eller som är jungfru, sin omsorg åt vad som hör
Herren till, att hon må vara helig till både kropp och ande; men
den gifte kvinnan ägnar sin omsorg åt vad som hör världen till,
huru hon skall behaga sin man.

007:035 Detta säger jag till eder egen nytta, och icke för att lägga
något band på eder, utan för att I skolen få en hävisk vandel
och stadigt förbliva vid Herren.

007:036 Men om någon menar sig handla otillbörligt mot sin ogifta dotter
därmed att hon får bliva överfölig, då må han göra såsom han
vill, om det nu måste så vara; han begär därmed ingen synd. Må
hon för gifta sig.

007:037 Om däremot någon är fast i sitt sinne och icke bindes av något
nådvärng, utan kan få sin egen vilja, och så i sitt sinne är
besluten att låta sin ogifta dotter förbliva såsom hon är, då
går denne vä.

007:038 Alltså den som gifter bort sin dotter, han går vä; och den som
icke gifter bort henne, han går ännu bättre.

007:039 En hustru är bunden så länge hennes man lever; men när hennes
man är avsnöad, står det henne fritt att gifta sig med vem hon
vill, blott det sker i Herren.

007:040 Men lyckligare är hon, om hon förbliver såsom hon är. Så är min
mening, och jag tror att också jag har Guds Ande.

008:001 Vad åter angår kätt från avgudaoffer, så kända vi nog det talet:
'Alla hava vi 'kunskap'.? 'Kunskapen' uppbläser, men
kätteleken uppbygger.

008:002 Om någon menar sig hava fått någon kunskap, så har han ännu
icke fått kunskap på sådant sätt som han borde hava.

008:003 Men den som äskar Gud, han är känd av honom.

008:004 Vad alltså angår ändet av kätt från avgudaoffer, så säger jag
detta:

Vi veta visserligen att ingen avgud finnes till i världen, och att det icke finnes mer än en enda Gud.

008:005 Ty om också några så kallade gudar skulle finnas, vare sig i himmelen eller på jorden--och det finnes ju många gudar och många herrar?--

008:006 så finnes dock för oss allenast en enda Gud: Fadern, av vilken allt är, och till vilken vi själva äro, och en enda Herre: Jesus Kristus, genom vilken allt är, och genom vilken vi själva äro.

008:007 Dock, icke alla hava denna kunskap, utan somliga, som äro vana att ännu alltjämt tänka på avguden, äro kättet såsom avgudaofferskätt. Och eftersom deras samvete är svagt, bliver det härigenom befläckat.

008:008 Men maten skall icke avgöra vår ställning till Gud. Avhålla vi oss från att äta, så bliva vi icke därigenom sårre; äta vi, så bliva vi icke därigenom bårre.

008:009 Sen likväl till, att denna eder frihet icke till äventyrs bliver en ståttesten för de svaga.

008:010 Ty om någon för se dig, som har undfåt kunskap, ligga till bords i ett avgudahus, skall du icke hans samvete, om han är svag, därav bliva uppbyggt? på det sätt att han åter kättet från avgudaoffer?

008:011 Genom din kunskap? gå ju du den svage förklarad--han, din broder, som Kristus har lidit dñden för.

008:012 Om I på sådant sätt synden mot bråderna och sårren deras svaga samveten, du synden I mot Kristus själva.

008:013 Dårer, om maten kan bliva min broder till fall, så vill jag sannerligen hellre för alltid avstå från att äta kätt, på det att jag icke må bliva min broder till fall.

009:001 Är jag icke fri? Är jag icke en apostel? Har jag icke sett Jesus, vår Herre? Ären icke I mitt verk i Herren?

009:002 Om jag icke för andra är en apostel, så är jag det åtminstone för eder, ty I själva ären i Herren inseglet på mitt apostlaåmbete.

009:003 Detta är mitt försvar mot dem som ståta sig till doms över mig.

009:004 Skulle vi kanhända icke hava rätt att få mat och dryck?

009:005 Skulle vi icke hava rätt att få såsom hustru för ä med oss på våra resor någon som är en syster, vi likaväl som de andra apostlarna och Herrens bråder och särskilt Cefas?

009:006 Eller äro jag och Barnabas de enda som icke hava rätt att vara fritagna ifrån kroppsarbete?

009:007 Vem tjänar någonsin i krig på egen sold? Vem planterar en vingård och åter icke dess frukt? Eller vem vaktar en hjord och får den icke mjålk från hjorden?

009:008 Icke talar jag väl detta dårer att människor plåga så tala? Sårger icke själva lagen detsamma?

009:009 I Moses' lag är ju skrivet: Du skall icke binda munnen till på oxen som tråskar. Mårne det är om oxarna som Gud har sådan omsorg?

009:010 Eller såger han det icke i alla händelser med tanke på oss? Jo, för vår skull blev det skrivet, att den som plårer bår plåja med en förhoppning, och att den som tråskar bår göra det i förhoppning om att få sin del.

- 009:011 Om vi hava s'itt 't eder ett uts'nde av andligt gott, 't det d?
f'r mycket, om vi f'rb'iga fr'n eder en sk'rd av lekamligt gott?
- 009:012 Om andra hava en viss r'tighet 'ver eder, skulle d'icke vi 'n
mer hava det? Och likv'l hava vi icke gjort bruk av den
r'tigheten, utan vi f'rdraga allt, f'r att icke l'gga n'got
hinder i v'gen f'r Kristi evangelium.
- 009:013 I veten ju att de som f'r'r'tta t'rsten i helgedomen f'sin f'da
ifr'n helgedomen, och att de som 'ro anst'lida vid altaret f'
sin del, n'r altaret f'r sin.
- 009:014 S'har ock Herren f'fordnat att de som f'rkunna evangelium skola
hava sitt uppeh'le av evangelium.
- 009:015 Men jag f'r min del har icke gjort bruk av n'gon s'dan f'r'm'n.

Detta skriver jag nu icke, f'r att jag sj'lv skall f'n'gon
s'dan; l'ngt hellre ville jag d?. Nej, ingen skall g'ra min
ber'mmelse om intet.

- 009:016 Ty om jag f'rkunna evangelium, s?'t detta ingen ber'mmelse
f'r mig. Jag m'ste ju s'g'ra; och ve mig, om jag icke f'rkunna
evangelium!
- 009:017 G'r jag det av egen drift, s'har jag r'tt till l'n; men d' jag
nu icke g'r det av egen drift, s?'t den syssla som jag 't
betrodd med allenast en livegen f'rvaltares.--
- 009:018 Vilken 't allts'min l'n? Jo, just den, att n'r jag f'rkunna
evangelium, s'g'r jag detta utan kostnad f'r n'gon, i det att
jag avst't fr'n att g'ra bruk av den r'tighet jag har s'som
f'rkunna av evangelium.
- 009:019 Ty fast'n jag 't fri och oberoende av alla, har jag dock
gjort mig till allas t'rhare, f'r att jag skall vinna dess flera.
- 009:020 F'r judarna har jag blivit s'som en jude, f'r att kunna vinna
judar; f'r dom som st'under lagen har jag, som sj'lv icke st'
under lagen, blivit s'som stode jag under lagen, f'r att kunna
vinna dem som st'under lagen.
- 009:021 F'r dem som 'ro utan lag har jag, som icke 't utan Guds lag, men
't i Kristi lag, blivit s'som vore jag utan lag, f'r att jag
skall vinna dem som 'ro utan lag.
- 009:022 F'r de svaga har jag blivit svag, f'r att kunna vinna de svaga;
f'r alla har jag blivit allt, f'r att jag i alla h'ndelser skall
fr'sa n'gra.
- 009:023 Men allt g'r jag f'r evangelii skull, f'r att ocks' jag skall
bliva delaktig av dess goda.

- 009:024 I veten ju, att fast'n de som l'pa p't'vlingsbanan allasammans
l'pa, s'vinner allenast en segerl'n. L'pen s'som denne, f'r
att l m'n vinna l'n.
- 009:025 Men alla som vilja deltaga i en s'dan t'man p'gga sig
'erh'lsamhet i alla stycken: dessa f'r att vinna en f'g'nglig
segerkrans, men vi f'r att vinna en of'g'nglig.
- 009:026 Jag f'r min del l'per allts'icke s'som g'lde det ett ovisst
m'; jag k'mpar icke likasom en man som hugger i v'dret.
- 009:027 Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, f'r att jag icke,
n'r jag predikar f'r andra, sj'lv skall komma till korta vid
provet.

010:001 Ty jag vill s'ga eder detta, mina br'der:

- V'ra f'der voro alla under molnskyn och gingo alla genom havet;
010:002 alla blevo de i molnskyn och i havet d'pta till Moses;
010:003 alla 'ro de samma andliga mat,

- 010:004 och alla drucko de samma andliga dryck--de drucko n?mligen ur en andlig klippa, som f?f?jde dem, och den klippan var Kristus.
- 010:005 Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i ?knen.
- 010:006 Detta skedde oss till en varnagel, f?r att vi icke skulle hava beg?r?else till det onda, s?som de hade beg?r?else d?rtill.
- 010:007 Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, s?som somliga av dem blevo; s?r ju skrivet: ?Folket satte sig ned till att ?ta och dricka, och d?r?stodo de upp till all leka.?
- 010:008 L?tom oss icke heller bedriva otukt, s?som somliga av dem gjorde, varf?r ock tjugutre tusen f?lo p?en enda dag.
- 010:009 L?tom oss icke heller fresta Kristus, s?som somliga av dem gjorde, varf?r de ock blevo d?dade av ormarna.
- 010:010 Knorren icke heller, s?som somliga av dem gjorde, varf?r de ock blevo d?dade av F?rd?varen?.
- 010:011 Men detta vederfors dem f?r att tj?na till en varnagel, och det blev upptecknat till I?rdom f?r oss, som hava tidernas ?nde inp? oss.
- 010:012 D?rf?r, den som menar sig st?, han m?se till, att han icke faller.
- 010:013 Inga andra frestelser hava m?tt eder ?n s?dana som vanligen m?ta m?nniskor. Och Gud ?r trofast; han skall icke tillst?dja att I bliven frestade ?ver eder f?rm?ga, utan n?r han I?ter frestelsen komma, skall han ock bereda en utv?g d?rur, s?att I kunnen h?da ut i den.
- 010:014 Allts?, mina ?skade, undflyn avgudadyrkan.
- 010:015 Jag s?ger detta till eder s?som till f?rst?ndiga m?nniskor; sj?va m?n I d?ma om det som jag s?ger.
- 010:016 V?signelsens kalk, ?ver vilken vi uttala v?signelsen, ?r icke den en delaktighet av Kristi blod? Br?det, som vi bryta, ?r icke det en delaktighet av Kristi kropp?
- 010:017 Eftersom det ?r ett enda br?d, s?r?o vi, fast?n m?nga, en enda kropp, ty alla f?vi v?r del av detta ena br?d.
- 010:018 Sen p?det lekamliga Israel: ?r?o icke de som ?ta av offren delaktiga i altaret?
- 010:019 Vad vill jag d?s?ga h?rmed? M?nne att avgudaoffersk?tt ?r n?gonting, eller att en avgud ?r n?gonting?
- 010:020 Nej, det vill jag s?ga, att vad hedningarna offra, det offra de ?r onda andar och icke ?r Gud; och jag vill icke att I skolen hava n?gon gemenskap med de onda andarna.
- 010:021 I kunnen icke dricka Herrens kalk och tillika onda andars kalk; I kunnen icke hava del i Herrens bord och tillika i onda andars bord.
- 010:022 Eller vilja vi reta Herren? ?r?o d?vi starkare ?n han?
- 010:023 ?Allt ?r lovligt?, ja, men icke allt ?r nyttigt. ?Allt ?r lovligt?, ja, men icke allt uppbygger.
- 010:024 Ingen s?ke sitt eget b?sta, utan envar den andres.
- 010:025 Allt som s?jes i k?ttboden m?n I ?ta; I beh?ven icke f?r samvetets skull g?ra n?gon unders?kning d?rom.
- 010:026 Ty
?jorden ?r Herrens, och allt vad d?r?p?r?r?
- 010:027 Om n?gon av dem som icke ?r?o troende bjuder eder till sig och I viljen g?till honom, s?m?n I ?ta av allt som s?ttes fram ?r eder; I beh?ven icke f?r samvetets skull g?ra n?gon unders?kning

d?rom.

010:028 Men om n?gon d?s?ger till eder: ?Detta ? offerk?tt?, s?skolen
I avh?la eder fr?n att ?ta, f?r den mans skull, som gav saken
till k?nna, och f?r samvetets skull--

010:029 jag menar icke ditt eget samvete, utan den andres; ty varf?r
skulle jag l?ta min frihet d?mas av en annans samvete?

010:030 Om jag ?ter d?rav med tacks?gelse, varf?r skulle jag d?bliva
sm?dad f?r det som jag tackar Gud f?r?

010:031 Allts?, vare sig I ?ten eller dricken, eller vadhelst annat I
g?ten, s?g?ten allt till Guds ?ra.

010:032 Bliven icke f?r n?gon till en st?esten, varken f?r judar
eller f?r greker eller f?r Guds f?rsamling;

010:033 varen s?som jag, som i alla stycken fogar mig efter alla och
icke s?ker min egen nytta, utan de m?ngas, f?r att de skola bliva
fr?sta.

011:001 Varen I mina efterf?ljare, s?som jag ? Kristi.

011:002 Jag prisar eder f?r det att I i alla stycken haven mig i minne
och h?len fast vid mina l?domar, s?som de ?ro eder givna av
mig.

011:003 Men jag vill att I skolen inse detta, att Kristus ? envar mans
huvud, och att mannen ? kvinnans huvud, och att Gud ? Kristi
huvud.

011:004 Var och en man som har sitt huvud bet?ckt, n?r han beder eller
profeterar, han van?rar sitt huvud.

011:005 Men var kvinna som beder eller profeterar med oh?jt huvud, hon
van?rar sitt huvud, ty det ? d?aldeles som om hon hade sitt
h?r avrakat.

011:006 Om en kvinna icke vill h?lja sig, s?kan hon lika v?r l?ta sk?ra
av sitt h?r; men eftersom det ? en skam f?r en kvinna att l?ta
sk?ra av sitt h?r eller att l?ta raka av det, s?m?hon h?lja
sig.

011:007 En man ? icke pliktig att h?lja sitt huvud, eftersom han ?
Guds avbild och ?terspeglar hans h?rlighet, d?kvinnan d?remot
?terspeglar mannens h?rlighet.

011:008 Ty mannen ? icke av kvinnan, utan kvinnan av mannen.

011:009 Icke heller skapades mannen f?r kvinnans skull, utan kvinnan f?r
mannens skull.

011:010 D?r?r b?r kvinnan p?sitt huvud hava en ?makt?, f?r ?nglarnas
skull.

011:011 Dock ? det i Herren s?, att varken kvinnan ? till utan mannen,
eller mannen utan kvinnan.

011:012 Ty s?som kvinnan ? av mannen, s? ? ock mannen genom kvinnan;
men alltsammans ? av Gud.--

011:013 D?men sj?va: h?ves det en kvinnan att oh?jd bedja till Gud?

011:014 L?r icke sj?va naturen eder att det l?nder en man till
vanheder, om han har l?ngt h?r,

011:015 men att det l?nder en kvinna till ?ra, om hon har l?ngt h?r?
H?ret ? ju henne givet s?som sl?a.

011:016 Om nu likv?r n?gon vill vara genstridig, s?m?n han veta att vi
f?r v?r del icke hava en s?dan sedv?nja, ej heller andra Guds
f?rsamlingar.

011:017 Detta bjuder jag eder nu. Men vad jag icke kan prisa ? att I
kommen tillsammans, icke till f?rb?tring, utan till f?rs?mring.

011:018 Ty f?rst och fr?mst h?r jag s?gas att vid edra f?rsamlingsm?ten

söndringar yppa sig bland eder. Och till en del tror jag att söndringar.

011:019 Ty partier måste ju finnas bland eder, för att det skall bliva uppenbart vilka bland eder som hålla provet.

011:020 När I alltså kommen tillsammans med varandra, kan ingen Herrens matid hållas;

011:021 ty vid matiden tager var och en i förväg själv den mat han har medfört, och söfört den ene hungra, medan den andre förför mycket.

011:022 Haven I dör icke edra hem, dör I kunnen äta ock dricka? Eller är det så, att I frakten Guds församling och viljen komma dem att blygas, som intet hava? Vad skall jag säga till eder? Skall jag prisa eder? Nej, i detta stycke prisar jag eder icke.

011:023 Ty jag har frän Herren undfört detta, som jag ock har meddelat eder: I den natt dör Herren Jesus blev förtörd tog han ett bröd

011:024 och tackade Gud och bröt det och sade: Detta är min lekamen, som varder utgiven för eder. Gåren detta till min minnelse?

011:025 Sammalunda tog han ock kalken, efter matiden, och sade: Denna kalk är det nya förbundet, i mitt blod. Söfta I dricken den, sögåren detta till min minnelse?

011:026 Ty söfta I ären detta bröd och dricken kalken, för kunnen I Herrens dö, till dess att han kommer.

011:027 Den som nu på ett ovärdigt sätt äter detta bröd eller dricker Herrens kalk, han försyndar sig på Herrens lekamen och blod.

011:028 Pröve dö människans sig själv, och äre sö av brödet och dricke av kalken.

011:029 Ty den som äter och dricker, utan att göra åskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis, han äter och dricker en dom över sig.

011:030 Döfö finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och ganska många äro avsomnade.

011:031 Om vi ginge till doms med oss själva, söbleve vi icke dömda.

011:032 Men dö vi nu bliva dömda, söär detta en Herrens tuktan, som drabbar oss, för att vi icke skola bliva fördömda tillika med världens.

011:033 Alltså, mina bröder, när I kommen tillsammans för att hålla matid, sövåren på varandra.

011:034 Om någon är hungrig, dömhän äta hemma, söatt eder sammankomst icke bliver eder till en dom.

Om det är riga skall jag förordna, när jag kommer.

012:001 Vad nu angär dem som hava andliga gåvor, sövill jag säga eder, mina bröder, huru med dem förhåller sig.

012:002 I veten att I, medan I voren hedningar, I ären eder blindvis föras bort till de stumma avgudarna.

012:003 Döfö vill jag nu förklara för eder, att likasom ingen som talar i Guds Ande säger: Förbannad vare Jesus?, sökan ej heller någon säga: Jesus är Herre? annat än i den helige Ande.

012:004 När degörorna äro mähaganda, men Anden är en och densamme.

012:005 Tjänsterna äro mähaganda, men Herren är en och densamme.

012:006 Kraftverkningarna äro mähaganda, men Gud är en och densamme, han som verkar allt i alla.

012:007 Men de gåvor i vilka Anden uppenbarar sig givas är var och en

s?, att de kunna bliva till nytta.

012:008 S? gives genom Anden ? den ene att tala visdomens ord, ? en annan att efter samme Ande tala kunskapens ord,

012:009 ? en annan gives tro i samme Ande, ? en annan givas helbr?gdag?elsens g?vor i samme ene Ande,

012:010 ? en annan gives g?van att utf?ra kraftg?ningar, ? en annan att profetera, ? en annan att skilja mellan andar, ? en annan att tala tungom? p?olika s?t, ? en annan att uttyda, n? n?gon talar tungom?.

012:011 Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar ? var och en n?gon s?rskild g?va.

012:012 Ty likasom kroppen ? en och likv? har m?nga lemmar, och likasom kroppens alla lemmar, fast? de ?o m?nga, likv? utg?ra en enda kropp, likas? ? det med Kristus.

012:013 Ty i en och samme Ande ?o vi alla d?pta till att utg?ra en och samma kropp, vare sig vi ?o judar eller greker, vare sig vi ?o tr?ar eller fria; och alla hava vi f?t en och samme Ande utgjuten ?ver oss.

012:014 Kroppen utg?res ju icke heller av en enda lem, utan av m?nga.

012:015 Om foten ville s?ga: ?Jag ? icke hand, d?f? h? jag icke till kroppen?, s?skulle den icke dess mindre h?ra till kroppen.

012:016 Och om ?rat ville s?ga: ?Jag ? icke ?ga, d?f? h? jag icke till kroppen?, s?skulle det icke dess mindre h?ra till kroppen.

012:017 Om hela kroppen vore ?ga, var funnes d?h?seln? Och om den hel och h?len vore ?ra, var funnes d?lukten?

012:018 Men nu har Gud insatt lemmarna i kroppen, var och en av dem p? det s?t som han har velat.

012:019 Om ?er allasammans utgjorde en enda lem, var funnes d?s?jva kroppen?

012:020 Men nu ? det s?, att lemmarna ?o m?nga, och att kroppen dock ? en enda.

012:021 ?gat kan icke s?ga till handen: ?Jag beh?ver dig icke?, ej heller huvudet till f?terna: ?Jag beh?ver eder icke.?

012:022 Nej, just de kroppens lemmar som tyckas vara svagast ?o som mest n?dv?rdiga.

012:023 Och de delar av kroppen, som tyckas oss vara mindre hedersamma, dem bekl?da vi med s?mycket st?re heder; och dem som vi blygas f?, dem skyla vi med s?mycket st?re blygsamhet,

012:024 under det att de andra icke beh?va n?got s?dant. Men n? Gud sammanfogade kroppen av olika delar och d?rvid l? den ringare delen f?en s?mycket st?re heder,

012:025 s?skedde detta, f? att s?ndring icke skulle uppst?i kroppen, utan alla lemmar endr?ktigt hava omsorg om varandra.

012:026 Om nu en lem lider, s?lida alla de andra lemmarna med den; om ?er en lem ?ras, s?gl?dja sig alla de andra lemmarna med den.

012:027 Men nu ?ren I Kristi kropp och hans lemmar, var och en i sin m?n.

012:028 Och Gud har i f?rsamlingen satt f?rst och fr?mst n?gra till apostlar, f? det andra n?gra till profeter, f? det tredje n?gra till l?rare, vidare n?gra till att utf?ra kraftg?ningar, ytterligare n?gra till att hava helbr?gdag?elsens g?vor, eller till att taga sig an de hj?pl?sa, eller till att vara styresm?n, eller till att p?olika s?t tala tungom?.

012:029 Icke ?o v? alla apostlar? Icke ?o v? alla profeter? Icke ?o v? alla l?rare? Icke utf?ra v? alla kraftg?ningar?

012:030 Icke hava v? alla helbr?gdag?elsens g?vor? Icke tala v? alla tungom?? Icke kunna v? alla uttyda?

012:031 Men varen ivriga att undf?de n?deg?vor som ?o de st?sta.

Och nu vill jag ytterligare visa eder en v?g, en ?verm?ttan
h?rlig v?g.

013:001 Om jag talade b?de m?nskors och ?nglars tungom?, men icke
hade k?rlek, s?vore jag allenast en ljudande malm eller en
klingande cymbal.

013:002 Och om jag hade profetians g?va och visste alla hemligheter och
?gde all kunskap, och om jag hade all tro, s?att jag kunde
f?rflytta berg, men icke hade k?rlek, s?vore jag intet.

013:003 Och om jag g?ve bort allt vad jag ?gde till br?d ? de fattiga,
ja, om jag offrade min kropp till att br?nnas upp, men icke hade
k?rlek, s?vore detta mig till intet gagn.

013:004 K?rleken ? t?rig och mild. K?rleken avundas icke, k?rleken
f?rh?ver sig icke, den uppbl?ses icke.

013:005 Den skickar sig icke oh?viskt, den s?ker icke sitt, den
f?rt?nnas icke, den hyser icke agg f? en of?r?rts skull.

013:006 Den gl?der sig icke ?ver or?tf?rdigheten, men har sin gl?dje i
sanningen.

013:007 Den f?rdrager allting, den tror allting, den hoppas allting, den
uth?rdar allting.

013:008 K?rleken f?g? aldrig. Men profetians g?va, den skall
f?rsvinna, och tungom?stalandet, det skall taga slut, och
kunskapen, den skall f?rsvinna.

013:009 Ty v? kunskap ? ett styckverk, och v?t profeterande ? ett
styckverk;

013:010 men n? det kommer, som ? fullkomligt, d?skall det f?rsvinna,
som ? ett styckverk.

013:011 N? jag var barn, talade jag s?som ett barn, mitt sinne var
s?som ett barns, jag hade barnsliga tankar; men sedan jag blev
man, har jag lagt bort vad barnsligt var.

013:012 Nu se vi ju p?ett dunkelt s?tt, s?som i en spegel, men d?skola
vi se ansikte mot ansikte. Nu ? min kunskap ett styckverk, men
d?skall jag k?nna till fullo, s?som jag sj?v har blivit till
fullo k?nd.

013:013 S?bliva de d?best?ndande, tron, hoppet, k?rleken, dessa tre;
men st?rst bland dem ? k?rleken.

014:001 Faren efter k?rleken, men varen ock ivriga att undf?de andliga
g?vorna, framf?r allt profetians g?va.

014:002 Ty den som talar tungom?, han talar icke f? m?nskors, utan
f? Gud; ingen f?rst?r honom ju, han talar i andeh?rnyckning
hemlighetsfulla ord.

014:003 Men den som profeterar, han talar f? m?nskors, dem till
uppbyggelse och f?rmaning och tr?st.

014:004 Den som talar tungom? uppbygger allenast sig sj?v, men den som
profeterar, han uppbygger en hel f?samling.

014:005 Jag skulle v? vilja att I alla taladen tungom?, men ?nu
hellre ville jag att I profeteraden. Den som profeterar ?
f?rmer ? den som talar tungom?, om n?mligen den senare icke
d?j?mte uttyder sitt tal, s?att f?samlingen f? n?gon
uppbyggelse.

014:006 Ja, mina br?der, om jag komme till eder och talade tungom?, vad
gagn gjorde jag eder d?rmed, s?fram jag icke d?j?mte genom
mitt tal meddelade eder antingen n?gon uppenbarelse eller n?gon

kunskap eller någon profetia eller någon undervisning?

014:007 Gåller det icke jämväl om livliga ting som giva ljud ifrån sig, det m?nu vara en flöt eller en harpa, att vad som spelas på dem icke kan uppfattas, om de icke giva ifrån sig toner som kunna skiljas från varandra?

014:008 Likas?, om den signal som basunen giver är otydlig, vem gör sig d?redo till strid?

014:009 Detsamma gäller nu för eder; om I icke med edra tungor frambringen begripliga ord, huru skall man d?kunna först?vad I talen? D?bliver det ju ett tal i v?dret.

014:010 Det finnes här i v?rlden olika språk, vem vet huru många, och bland dem finnes intet vars ljud är utan mening.

014:011 Men om jag nu icke först?r språket, s?bliver jag en fr?mling för den som talar, och den som talar bliver en fr?mling för mig.

014:012 Detta gäller ock för eder; när I ären ivriga att undf?andliga gåvor, s?m?eder strövan efter att dessa hos eder skola överflöda hava församlingens uppbyggelse till mål.

014:013 Dörför m?den som talar tungom? bedja om att han ock m?kunna uttyda.

014:014 Ty om jag talar tungom?, när jag beder, s?beder visserligen min ande, men mitt först?nd kommer ingen frukt åstad.

014:015 Vad fråjer d?h?rav? Jo, jag skall väl bedja med anden, men jag skall ock bedja med först?ndet; jag skall väl lovsjunga med anden, men jag skall ock lovsjunga med först?ndet.

014:016 Eljest, om du lovar Gud med anden, huru skola de som sitta på de ol?rdas plats d?kunna säga sitt åmen?till din tacksägelse? De först?ju icke vad du säger.

014:017 Om ä din tacksägelse är god, s?bliva de andra dock icke uppbyggda d?rav.--

014:018 Gud vare tack, jag talar tungom? mer än I alla;

014:019 och dock vill jag hellre i församlingen tala fem ord med mitt först?nd, till undervisning jämväl för andra, än tio tusen ord i tungom?.

014:020 Mina bröder, varen icke barn till först?ndet; nej varen barn i ondskan, men varen fullmogna till först?ndet.

014:021 Det är skrivet i lagen:

Genom människor med fr?mmande tungom?

och genom fr?mlingars läppar

skall jag tala till detta folk,

men icke ens s?skola de höra på mig, säger Herren.?

014:022 Allts? är tungom?en?ett tecken, ej för dem som tro, utan för dem som icke tro; profetian d?remot är ett tecken, ej för dem som icke tro, utan för dem som tro.

014:023 Om nu hela församlingen komme tillhopa till gemensamt mål, och alla d? talade tungom?, och s?några som vore ol?rda komme ditin, eller några som icke trodde, skulle d?icke dessa säga att I voren ifrån edra sinnen?

014:024 Om åter alla profeterade, och s?någon som icke trodde, eller som vore ol?rd komme ditin, d?skulle denne känna sig avslöjad av alla och av alla utranssakad.

014:025 Vad som vore fördolt i hans hj?rta bleve d?uppenbart, och s? skulle han falla ned på sitt ansikte och tillbedja Gud och betyga att Gud verkligen är i eder?

014:026 Vad fråjer d?h?rav, mina bröder? Jo, när I kommen tillsammans,

s?har var och en n?got s?skilt att meddela: den ene har en psalm, den andre n?got till undervisning, en annan ?ter n?gon uppenbarelse, en talar tungom?, en annan uttyder; allt detta m? nu ske s?, att det l?nder till uppbyggelse.

014:027 Vill man tala tungom?, s?m?f? var g?ng tv?eller h?gst tre f?tala, och av dessa en i s?nder, och en m?uttyda det.

014:028 ? ingen uttydare tillst?des, s?m?de tiga i f?samlingen och tala allenast f? sig sj?va och f? Gud.

014:029 Av dem som vilja profetera m?tv?eller tre f?tala, och de andra m?d?ma om det som talas.

014:030 Men om n?gon annan som sitter d? f? en uppenbarelse, d?m?den f?ste tiga.

014:031 Ty I kunnen alla f?profetera, den ene efter den andre, s?att alla bliva undervisade och alla f?manade;

014:032 och profeters andar ?o profeterna underd?niga.

014:033 Gud ? ju icke oordningens Gud, utan fridens.

014:034 S?som kvinnorna tiga i alla andra de heligas f?samlingar, s?m? de ock tiga i edra f?samlingar. Det ? dem icke tillstatt att tala, utan de b?ra underordna sig, s?som lagen bjuder.

014:035 Vilja de hava upplysning om n?got, s?m?de hemma fr?ga sina m?n; ty det ? en skam f? en kvinna att tala i f?samlingen.--

014:036 Eller ? det fr?n eder som Guds ord har utg?tt? Eller har det kommit allenast till eder?

014:037 Om n?gon menar sig vara en profet eller en man med andeg?va, s? m?han ock inse att vad jag skriver till eder ? Herrens bud.

014:038 Men vill n?gon icke inse detta, s?vare det hans egen sak.

014:039 Allts?, mina br?der, varen ivriga att undf?profetians g?va och f?rmenen ej heller n?gon att tala tungom?.

014:040 Men l?ten allt tillg?p?h?viskt s?tt och med ordning.

015:001 Mina br?der, jag vill p?minna eder om det evangelium som jag f?kunnade f? eder, som I j?mv? togen emot, och som I ?nnu st?n kvar i,

015:002 genom vilket I ock bliven fr?sta; jag vill p?minna eder om huru jag f?kunnade det f? eder, s?framt I eljest h?len fast d?vid --om nu icke s? ? att I f?g?ves haven kommit till tro.

015:003 Jag meddelade eder ju s?som ett huvudstycke vad jag sj?v hade undf?tt: att Kristus dog f? v?ra synder, enligt skrifterna,

015:004 och att han blev begraven, och att han har uppst?tt p?tredje dagen, enligt skrifterna,

015:005 och att han visade sig f? Cefas och sedan f? de tolv.

015:006 D?refter visade han sig f? mer ?n fem hundra br?der p?en g?ng, av vilka de flesta ?nnu leva kvar, medan n?gra ?o avsomnade.

015:007 D?refter visade han sig f? Jakob och sedan f? alla apostlarna.

015:008 Allra sist visade han sig ocks?f? mig, som ? att likna vid ett ofullg?ngt foster.

015:009 Ty jag ? den ringaste bland apostlarna, ja, icke ens v?rdig att kallas apostel, jag som har f?f?jt Guds f?samling.

015:010 Men genom Guds n?d ? jag vad jag ?, och hans n?d mot mig har icke varit f?ng, utan jag har arbetat mer ?n de alla--dock icke jag, utan Guds n?d, som har varit med mig.

015:011 Det m?nu vara jag eller de andra, s? ? det p?det s?ttet vi predika, och p?det s?ttet I haven kommit till tro.

015:012 Om det nu predikas om Kristus att han har uppstått från de döda, huru kunna då somliga bland eder säga att det icke finnes någon uppståndelse från de döda?

015:013 Om det åter icke finnes någon uppståndelse från de döda, då har icke heller Kristus uppstått.

015:014 Men om Kristus icke har uppstått, då är ju vår predikan förgäp, då är också eder tro förgäp;

015:015 då befinnas vi också vara falska Guds vittnen, eftersom vi hava vittnat mot Gud att han har uppväckt Kristus, som han icke har uppväckt, om det är sant att döda icke uppstå.

015:016 Ja, om döda icke uppstå, så har ej heller Kristus uppstått.

015:017 Men om Kristus icke har uppstått, så är eder tro förgäp; I åter då ännu kvar i edra synder.

015:018 Då hava ju också de gått förlorade, som hava avsomnat i Kristus.

015:019 Om vi i detta livet hava i Kristus haft vårt hopp, och då av intet bliver, då är vi de mest ånkansvärda av alla människor.

015:020 Men nu har Kristus uppstått från de döda, såsom förstlingen av de avsomnade.

015:021 Ty eftersom döden kom genom en människa, så kom också genom en människa de dödas uppståndelse.

015:022 Och såsom i Adam alla dög, så skola också i Kristus alla gåras levande.

015:023 Men var och en i sin ordning: Kristus såsom förstlingen, därefter, vid Kristi tillkommelse, de som hvar honom till.

015:024 Därefter kommer döden, då när han överlämnar riket åt Gud och Fadern, sedan han från andevärldens alla furstar och alla världigheter och makter har tagit all deras makt.

015:025 Ty han måste regera till dess han har lagt alla sina fiender under sina fötter?

015:026 Sist bland hans fiender bliver också döden berövad all sin makt;

015:027 ty allt har han lagt under hans fötter?

Men när det heter att allt är honom underlagt, då är uppenbarligen den undantagen, som har lagt allt under honom.

015:028 Och sedan allt har blivit Sonen underlagt, då skall också Sonen själv giva sig under den som har lagt allt under honom. Och så skall Gud bliva allt i alla.

015:029 Vad kunna annars de som låta döpa sig för de dödas skull vinna därmed? Om så är att döda alls icke uppstå, varför låter man då döpa sig för deras skull?

015:030 Och varför undsätta vi oss själva var stund för faror?

015:031 Ty--sant jag i Kristus Jesus, vår Herre, kan berömma mig av eder, mina bröder--jag lider döden dag efter dag.

015:032 Om jag hade tänkt såsom människor plöja tänka, när jag i Efesus kämpade mot vilddjuren, vad gagnade mig då det jag gjorde? Om döda icke uppstå--låt oss då äta och dricka, ty i morgon måste vi dö.

015:033 Faren icke vilse:

Är det goda seder riktigt sällskap för fördärv?

015:034 Vaknen upp till rätt nykterhet, och synden icke. Somliga finnas ju, som leva i okunnighet om Gud; eder till blygd säger jag detta.

015:035 Nu torde någon fråga: Är vad som uppståt de döda, och med

- hurudan kropp skola de tråda fram??
- 015:036 Du ofröstndige! Det fr?du s?, det f?r ju icke liv, om det icke fr?st har d?tt.
- 015:037 Och n?r du s?, d?r det du s? icke den v?xt som en g?ng skall komma upp, utan ett naket korn, kanh?nda ett vetekorn, kanh?nda n?got annat.
- 015:038 Men Gud giver det en kropp, en s?dan som han vill, och ?r vart fr?dess s?rskilda kropp.
- 015:039 Icke allt k?tt ?r av samma slag, utan m?nniskors har sin art, boskapsdjurs k?tt en annan art, f?glars k?tt ?ter en annan, fiskars ?terigen en annan.
- 015:040 S?finnas ock b?de himmelska kroppar och jordiska kroppar, men de himmelska kropparnas h?rlighet ?r av ett slag, de jordiska kropparnas av ett annat slag.
- 015:041 En h?rlighet har solen, en annan h?rlighet har m?nen, ?ter en annan h?rlighet hava stj?rnorna; ja, den ena stj?rnan ?r icke lik den andra i h?rlighet.--
- 015:042 S?r det ock med de d?das uppst?ndelse: vad som bliver s?tt fr?g?ngligt, det uppst?r of?g?ngligt;
- 015:043 vad som bliver s?tt i ringhet, det uppst?r i h?rlighet; vad som bliver s?tt i svaghet, det uppst?r i kraft;
- 015:044 h?r s?s en ?sj?isk?kropp, d?r uppst?r en andlig kropp. S? visst som det finnes en ?sj?isk?kropp, s?visst finnes det ock en andlig.
- 015:045 S?r ock skrivet: ?Den fr?sta m?nniskan, Adam, blev en levande varelse med sj?l.? Den siste Adam ?ter blev en levandeg?rande ande.
- 015:046 Men icke det andliga ?r det fr?sta, utan det ?sj?iska?, sedan kommer det andliga.
- 015:047 Den fr?sta m?nniskan var av jorden och jordisk, den andra m?nniskan ?r av himmelen.
- 015:048 S?dan som den jordiska var, s?dana ?ro ock de jordiska; och s?dan som den himmelska ?r, s?dana ?ro ock de himmelska.
- 015:049 Och s?som vi hava burit den jordiskas gestalt, s?skola vi ock b?ra den himmelskas gestalt.
- 015:050 Mina br?der, vad jag nu vill s?ga ?r detta, att k?tt och blod icke kunna f?Guds rike till arvedel; ej heller fr? fr?g?ngligheten of?g?ngligheten till arvedel.
- 015:051 Se, jag s?ger eder en hemlighet: Vi skola icke alla avsomna, men alla skola vi bliva fr?vandlade,
- 015:052 och det i ett nu, i ett ?gonblick, vid den sista basunens ljud. Ty basunen skall ljuda, och de d?da skola uppst?till of?g?nglighet, och d?skola vi bliva fr?vandlade.
- 015:053 Ty detta fr?g?ngliga m?ste ikl?da sig of?g?nglighet, och detta d?dliga ikl?da sig od?dlighet.
- 015:054 Men n?r detta fr?g?ngliga har ikl?tt sig of?g?nglighet, och detta d?dliga har ikl?tt sig od?dlighet, d?skall det ord fullbordas, som st?r skrivet: ?D?den ?r uppslukad och seger vunnen.?
- 015:055 Du d?d, var ?r din seger? Du d?d, var ?r din udd?
- 015:056 D?dens udd ?r synden, och syndens makt kommer av lagen.
- 015:057 Men Gud vare tack, som giver oss segern genom v?r Herre Jesus Kristus!
- 015:058 Allts?, mina ?skade br?der, varen fasta, orubbliga, alltid ?verfl?dande i Herrens verk, eftersom I veten att edert arbete icke ?r f?f?ngt i Herren.

016:001 Vad nu angår insamlingen till de heliga, så må ni i förfara på samma sätt som jag har förordnat för församlingarna i Galatien.
016:002 Var och en av eder må spara ihop vad han får tillfälle till, och på första dagen i var vecka må han lägga av detta hemma hos sig, så att insamlingen icke göras först vid min ankomst.
016:003 Men när jag kommer, skall jag sånda stad de må som i själva pröven vara lömpliga, med brev till Jerusalem, för att där frambära eder kärleksgåva.
016:004 Och om saken befinnes vara värd att också jag reser, så skola de förfärja mig.

016:005 Jag tänker nämligen komma till eder, sedan jag har farit genom Macedonien. Ty Macedonien vill jag allenast fara igenom,
016:006 men hos eder skall jag kanske stanna något, möjligen vintern över, för att i därefter må hjälpa mig till vägs, dit jag kan vilja begiva mig.
016:007 Jag vill icke besöka eder nu strax, på genomresa, ty jag hoppas att någon tid få stanna hos eder, om Herren så tillståndjer.
016:008 Men i Efesus vill jag stanna sånda till pingst.
016:009 Ty en där till stor och fruktbärande verksamhet har öppnats för mig; jag har ock många motståndare.

016:010 Men när Timoteus kommer, så sen till, att han utan fruktan må kunna vistas hos eder. Han utför ju Herrens verk, han såväl som jag;
016:011 må därför ingen frakta honom. Hjälpen honom sedan till vägs i frid, så att han kommer åter till mig; ty jag väntar honom med bröderna.

016:012 Vad angår brodern Apollos, så har jag ivrigt uppmanat honom att med de andra bröderna begiva sig till eder. Han var dock alls icke hädad att komma just nu; men när det bliver honom möjligt, skall han komma.

016:013 Vaken, stå fast i tron, skicken eder såsom må, varen starka.
016:014 Läten allt hos eder ske i kärlek.

016:015 Mina bröder, jag vill giva eder en förmaning: I kärnen ju Stefanus' husfolk och veten att de äro förstlingen i Akaja, och att de hava ägnat sig åt de heligas tjänst;
016:016 därför må ni i nder sida underordna eder under dessa må och under envar som bistår dem i deras arbete och själv gör sig måda.
016:017 Jag gläder mig över att Stefanus och Fortunatus och Akaius hava kommit hit, ty dessa hava givit mig ersättning för vad jag har måst sakna genom att vara skild från eder;
016:018 de hava vederkvickt min ande såväl som eder ande. Så låten eder nu att rätt uppskatta sådana må.

016:019 Församlingarna i provinsen Asien hälsar eder. Akvila och Priska, tillika med den församling som kommer tillhopa i deras hus, hälsa eder mycket i Herren.
016:020 Ja, alla bröderna hälsa eder. Hänsen varandra med en helig kyss.

016:021 Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand.

016:022 Om någon icke har Herren känt, så vare han förbannad.

Marana, ta!

016:023 Herren Jesu n d vare med eder.

016:024 Min kärlek   med eder alla, i Kristus Jesus.

Paulus' andra brev till korintierna

001:001 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, s ock brodern Timoteus, h rsar den Guds församling som finnes i Korint, och tillika alla de heliga som finnas i hela Akaja.

001:002 N d vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

001:003 Lovad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all tr sts Gud,

001:004 han som tröstar oss i all vår n d, s att vi genom den tröst vi själva undf  av Gud kunna trösta dem som äro stadda i allahanda n d.

001:005 Ty såsom Kristuslidanden till överflöd komma över oss, s kommer ock genom Kristus tröst till oss i överflödande m tt.

001:006 Men drabbas vi av n d, s sker detta till tröst och fr sning för eder. Undf  vi däremot tröst, s sker ock detta till tröst för eder, en tröst som skall visa sin kraft däri, att I st ndaktigt uth rden samma lidanden som vi utstå. Och det hopp vi hysa i fråga om eder   fast,

001:007 ty vi veta att såsom I delen våra lidanden, s delen I ock den tröst vi undf .

001:008 Vi vilja nämligen icke l mna eder, k re br der, i okunnighet om vilken n d vi fingo utstå i provinsen Asien, och huru  verm ttan svårt det blev oss, ut ver vår förmåga, s att vi till och med misströstade om livet.

001:009 Ja, vi hade redan i vårt inre likasom f tt vår dödsdom, för att vi icke skulle förtrösta på oss själva, utan på Gud, som uppväcker de döda.

001:010 Och ur en sådan d dsn d fr ste han oss, och han skall  n vidare fr sa oss; ja, till honom hava vi satt v rt hopp att han allt framgent skall fr sa oss.

001:011 Också I st n oss ju bi med eder f rb n. Och s skola många hembära tacksägelse för oss, f r den n d som genom mångas böner har kommit oss till del.

001:012 Ty vad vi kunna ber mma oss av, och vad vårt samvete b r oss vittnesbörd om, det   att vi i denna världen hava vandrat i Guds helighet och renhet, icke ledda av k ttslig vishet, utan av Guds nåd; s framf r allt i vårt förhållande till eder.

001:013 Ty i vad vi skriva till eder ligger icke något annat än just vad I l sen och vår kunnen f rst . Och jag hoppas att I skolen komma att till fullo f rst .

001:014 vad I redan nu delvis f rst n om oss: att vi äro eder ber mmelse, likasom I  ren vår ber mmelse, p v r Herre Jesu dag.

001:015 Och i denna tillförsikt tänkte jag komma först till eder, för att I skullen f  ännu ett k rleksbevis.

001:016 Genom eder stad ville jag allts taga vägen till Macedonien, och

- jag skulle sedan från Macedonien återigen komma till eder, för att då av eder utrustas för resan till Judeen.
- 001:017 S?t?hkte jag; och icke har jag v?r d?f?r nu handlat i vankelmod? Eller pl?gar jag kanh?nda fatta mina beslut efter k?ttet, s?att vad jag s?ger ? p?samma g?ng ?a, ja?och ?ej, nej??
- 001:018 Ingalunda; s?sant Gud ? trofast, vad vi tala till eder ? icke ?a och nej?.
- 001:019 Guds Son, Jesus Kristus, han som bland eder har blivit predikad genom oss--genom mig och Silvanus och Timoteus--han kom ju icke s?som ?a och nej?, utan ?a?har kommit i och genom honom.
- 001:020 Ty Guds l?ften, s?m?nga de ?ro, hava i honom f?tt sitt ?a?, d?f?r f?de ock genom honom sitt ?amen?, p?det att Gud m? bliva ?rad genom oss.
- 001:021 Men den som bef?ster oss s?v? som eder i Kristus, och den som har smort oss, det ? Gud,
- 001:022 han som har l?tit oss undf?sitt insegel och givit oss Anden till en underpant i v?ra hj?tan.
- 001:023 Jag kallar Gud till vittne ?ver min sj?l, att det ? av skonsamhet mot eder som jag ?nnu icke har kommit till Korint.
- 001:024 (Detta s?ger jag icke, som om vi vore herrar ?ver eder tro; fastmer ?ro vi edra medarbetare till att bereda eder gl?dje, ty i tron st?h i fasta.)
- 002:001 Jag satte mig n?mligen i sinnet att jag icke ?er skulle komma till eder med bedr?velse.
- 002:002 Ty om jag bedr?vade eder, vem skulle d?bereda mig gl?dje? M?nne n?gon annan ?n den som genom mig hade blivit bedr?vad?
- 002:003 Och vad jag skrev, det skrev jag, f?r att jag icke vid min ankomst skulle f?bedr?velse fr?n dem som jag borde f?gl?dje av. Ty jag har den tillf?rsikten till eder alla, att min gl?dje ?r allas eder gl?dje.
- 002:004 Och det var i stor n?d och hj?te?ngest, under m?nga t?rar, som jag skrev till eder, icke f?r att i skullen bliva bedr?vade, utan f?r att i skullen f?st?den synnerliga k?lek som jag har till eder.
- 002:005 Men om en viss man har v?lat bedr?velse, s? ? det icke s?rskilt mig han har bedr?vat, utan eder alla, i n?gon m?n--f?r att jag nu icke skall tala f?r str?ngt.
- 002:006 Nu ? det likv?l nog med den n?pst som han har f?tt mottaga fr?n de flesta bland eder.
- 002:007 I m?n allts?nu tv?rtom snarare f?rl?ta och tr?sta honom, s?att han icke till ?ventyrs g?r under genom sin alltf? stora bedr?velse.
- 002:008 D?f?r uppmanar jag eder att fatta gemensamt beslut om att bem?ta honom med k?lek.
- 002:009 Ty n?r jag skrev, var det just f?r att f?veta huru i skullen h?la provet, huruvida i voren lydiga i allting.
- 002:010 Den som i f?rl?ten n?got, honom f?rl?ter ock jag, likasom jag ocks?f?rut, om jag har haft n?got att f?rl?ta, har inf?r Kristi ansikte f?rl?tit det f?r eder skull.
- 002:011 Jag vill n?mligen icke att vi skola lida f?rf?ng av Satan; ty vad han har i sinnet, d?rom ?ro vi icke i okunnighet.
- 002:012 Jag kom till Troas f?r att f?rkunna evangelium om Kristus, och en d?r till verksamhet i Herren ?ppnades f?r mig;
- 002:013 men jag fick ingen ro i min ande, ty jag fann icke d?r min

broder Titus. Jag tog d?avsked av dem som voro d?r och begav mig till Macedonien.

002:014 Men Gud vare tack, som i Kristus alltid f?r oss fram i segert?g och genom oss allest?des utbreder hans kunskaps v?rlukt!

002:015 Ty vi ?ro en Kristi v?rluktande r?kelse inf?r Gud, b?de ibland dem som bliva fr?sta och ibland dem som g?f?r?lorade.

002:016 F?r dessa senare ?ro vi en lukt fr?n d?d till d?d; f?r de f?ra ?ro vi en lukt fr?n liv till liv.

Vem ?r nu skicklig h?rtill?

002:017 Jo, vi f?rfalska ju icke av vinningslystnad Guds ord, s?som s? m?nga andra g?ra; utan av rent sinne, drivna av Gud, f?rkunna vi ordet i Kristus, inf?r Gud.

003:001 Begynna vi nu ?ter att anbefalla oss sj?va? Eller beh?va vi kanh?nda, s?som somliga, ett anbefallningsbrev till eder? Eller kanh?nda ifr?n eder?

003:002 Nej, I ?ren sj?va v?rt brev, ett brev som ?r inskrivet i v?ra hj?rtan, k?rt och l?st av alla m?nskors.

003:003 Ty det ?r uppenbart att I ?ren ett Kristus-brev, avfattat genom oss, skrivet icke med bl?ck, utan med den levande Gudens Ande, icke p?tavlor av sten, utan p?tavlor av k?tt, p? m?nskohj?rtan.

003:004 En s?dan tillf?rsikt hava vi genom Kristus till Gud.

003:005 Icke som om vi av oss sj?va vore skickliga att t?nka ut n?got, s?som komme det fr?n oss sj?va, utan den skicklighet vi hava kommer fr?n Gud,

003:006 som ocks?har gjort oss skickliga till att vara tj?nare ? ett nytt f?rbund, ett som icke ?r bokstav, utan ?r ande; ty bokstaven d?dar, men Anden g?r levande.

003:007 Om nu redan d?dens ?mbete, som var med bokst?ver inristat p? stenar, framtr?dde i h?rlighet, s?att Israels barn icke kunde se p?Moses' ansikte f?r hans ansiktets h?rlighets skull, vilken dock var f?rsvinnande,

003:008 huru mycket st?re h?rlighet skall d?icke Andens ?mbete hava!

003:009 Ty om redan f?rd?melsens ?mbete var h?rligt, s?m?ste r?ttf?rdighetens ?mbete ?nu mycket mer ?verfl?da av h?rlighet.

003:010 Ja, en s? ?versvinnlig h?rlighet har detta ?mbete, att vad som f?r hade h?rlighet h?r visar sig vara utan all h?rlighet.

003:011 Ty om redan det som var f?rsvinnande framtr?dde i h?rlighet, s? m?ste det som bliver best?ndande hava en ?nu mycket st?re h?rlighet.

003:012 D?vi nu hava ett s?dant hopp, g?vi helt ?ppet till v?ga

003:013 och g?ra icke s?som Moses, vilken h?ngde ett t?ckelse f?r sitt ansikte, s?att Israels barn icke kunde se huru det som var f?rsvinnande tog en ?nde.

003:014 Men deras sinnen blevo f?rstockade. N?r det gamla f?rbundets skrifter f?rel?sas, h?nger ju ?nu i denna dag samma t?ckelse oborttaget kvar; ty f?rst i Kristus f?rsvinner det.

003:015 Ja, ?nu i dag h?nger ett t?ckelse ?ver deras hj?rtan, d?Moses f?rel?ses.

003:016 Men n?r de en g?ng omv?nda sig till Herren, tages t?ckelset bort.

003:017 Och Herren ?r Anden, och d?r Herrens Ande ?r, d?r ?r frihet.

003:018 Men vi alla som med avh?jt ansikte ?erspegla Herrens

h?lighet, vi f?vandlas till hans avbilder, i det vi stiga fr?n den ena h?ligheten till den andra, s?som n?r den Herre verkar, som sj?v ?r ande.

004:001 D?f?r, d?vi nu, genom den barmh?rtighet som har vederfarits oss, hava detta ?mbete, s?f?la vi icke modet.

004:002 Nej, vi hava fr?nsagt oss allt skamligt hemlighetsv?sen och g? icke illfundigt till v?ga, ej heller f?falska vi Guds ord, utan framl?gga ?ppet sanningen och anbefalla oss s?, inf?r Gud, hos var m?niskas samvete.

004:003 Och om v?rt evangelium nu verkligt ?r bortskymt av ett t?ckelse, s?finnes det t?ckelset hos dem som g?f?lorade.

004:004 Ty de otrognas sinnen har denna tids?lders gud s?f?blindat, att de icke se det sken som utg?r fr?n evangelium om Kristi, Guds egen avbilds, h?lighet.

004:005 Vi predika ju icke oss sj?lva, utan Kristus Jesus s?som Herre, och oss s?som tj?nare ?r eder, f?r Jesu skull.

004:006 Ty den Gud som sade: ?ljus skall lysa fram ur m?kret?, han ?r den som har l?tit ljus g?upp i v?ra hj?tan, f?r att kunskapen om Guds h?lighet, som str?lar fram i Kristi ansikte, skall kunna sprida sitt sken.

004:007 Men denna skatt hava vi i lerk?l, f?r att den ?versvinnliga kraften skall befinnas vara Guds och icke n?got som kommer fr?n oss.

004:008 Vi ?ro p?allt s?tt i tr?ngm?l, dock icke utan utv?g; vi ?ro r?dvilla, dock icke r?dl?sa;

004:009 vi ?ro f?rf?jda, dock icke givna till spillo; vi ?ro slagna till marken, dock icke f?lorade.

004:010 Alltid b?ra vi Jesu d?dsm?ken p?v?r kropp, f?r att ocks? Jesu liv skall bliva uppenbarat i v?r kropp.

004:011 Ja, ?nnu medan vi leva, ?verl?mnas vi f?r Jesu skull best?ndigt ?r d?den, p?det att ock Jesu liv m?bliva uppenbarat i v?rt d?dliga k?tt.

004:012 S?utf?r nu d?den sitt verk i oss, men i eder verkar livet.

004:013 Men s?som det ?r skrivet: ?Jag tror, d?f?r talar jag ock?, s?tro ocks?vi, eftersom vi hava samma trons Ande; d?f?r tala vi ock,

004:014 ty vi veta att han som uppv?ckte Herren Jesus, han skall ock uppv?cka oss med Jesus och st?la oss inf?r sig tillsammans med eder.

004:015 Allt sker n?mligen f?r eder skull, p?det att n?den, genom att komma allt flera till del, m?bliva s?mycket st?re och verka en allt mer ?verfl?dande tacks?gelse, Gud till ?ra.

004:016 D?f?r f?la vi icke modet; om ock v?r utv?tes m?niska f?g?s, s?f?nyas likv?l v?r inv?tes m?niska dag efter dag.

004:017 Ty v?r bedr?velse, som varar ett ?gonblick och v?ger f?ga, bereder ?r oss, i ?versvinnligen rikt m?tt, en h?lighet som v?ger ?versvinnligen tungt och varar i evighet--

004:018 ?r oss som icke hava till ?gonm?ke de ting som synas, utan dem som icke synas; ty de ting som synas, de vara allenast en tid, med de som icke synas, de vara i evighet.

005:001 Ty vi veta, att om v?r kroppshydd, v?r jordiska boning, nedbrytes, s?hava vi en byggnad som kommer fr?n Gud, en boning som icke ?r gjord med h?nder, en evig boning i himmelen.

005:002 D?f?r sucka vi ju ock av l?ngtan att f??verkl?da oss med v?r

- himmelska hydda;
- 005:003 ty hava vi en gånge iklätt oss denna, skola vi sedan icke komma att befinnas nakna.
- 005:004 Ja, vi som ännu leva här i kroppshyddan, vi sucka och å betungade, eftersom vi skulle vilja undgå att avkläda oss och i stället få återkläda oss, så att det som är dödligt bleve uppslukat av livet.
- 005:005 Och den som har berett oss till just detta, det är Gud, som till en underpant har givit oss Anden.
- 005:006 Så äro vi dö alltid vid gott mod. Vi veta väl att vi äro borta ifrån Herren, så länge vi äro hemma i kroppen;
- 005:007 ty vi vandra här i tro och icke i osäkrdning.
- 005:008 Men vi äro vid gott mod och skulle helst vilja flytta bort ifrån kroppen och komma hem till Herren.
- 005:009 Därför säga vi ock väl ära i att vara honom till behag, vare sig vi äro hemma eller borta.
- 005:010 Ty vi måste alla, sådana vi äro, träda fram inför Kristi domstol, för att var och en skall få igen sitt jordelivs gärningar, alltefter som han har handlat, vare sig han har gjort gott eller ont.
- 005:011 Dö vi alltså veta vad det är att frukta Herren, säga vi att ävinna människor, men för Gud är det uppenbart hurdana vi äro; och jag hoppas att det också är uppenbart för edra samveten.
- 005:012 Vi vilja nu ingalunda åter anbefalla oss själva hos eder, men vi vilja giva eder en anledning att berömma eder i fråga om oss, så att I haven nögot att svara dem som berömma sig av utvärtes ting och icke av vad som är i hjärtat.
- 005:013 Ty om vi hava varit frän våra sinnen, så har det varit i Guds tjänst; om vi åter äro vid lugn besinning, så är det eder till godo.
- 005:014 Ty Kristi kärlek tvingar oss, eftersom vi tänka så: en har dött för alla, alltså hava de alla dött.
- 005:015 Och han har dött för alla, på det att de som leva icke mer må leva för sig själva, utan leva för honom som har dött och uppstått för dem.
- 005:016 Allt ifrån denna tid veta vi därför för vår del icke av någon efter kättet. Och om vi än efter kättet hade lärt känna Kristus, så känna vi honom nu icke mer på det sättet.
- 005:017 Alltså, om någon är i Kristus, så är han en ny skapelse. Det gamla är förgränet; se, något nytt har kommit!
- 005:018 Men alltsammans kommer från Gud, som har fösonat oss med sig själv genom Kristus och givit oss fösoningens ämbete.
- 005:019 Ty det var Gud som i Kristus fösonade världen med sig själv; han tillräknar icke människorna deras synder, och han har betrott oss med fösoningens ord.
- 005:020 Ä Kristi vägnar äro vi alltså sändebud; det är Gud som fömanar genom oss. Vi bedja Ä Kristi vägnar: Läten fösona eder med Gud.
- 005:021 Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud.
- 006:001 Men såsom medarbetare fömana vi eder ock att icke så mottaga Guds nåd, att det bliver utan frukt.
- 006:002 Han säger ju:

∫ Jag b∫h∫ dig i behaglig tid,
och jag hj∫per dig p∫fr∫sningens dag.?
Se, nu ∫ den v∫behagliga tiden; se, nu ∫ fr∫sningens dag.

006:003 H∫vid vilja vi icke i n∫got stycke vara till n∫gon anst∫, p∫
det att v∫t ∫mbete icke m∫bliva sm∫dat.
006:004 Fastmer vilja vi i allting bevisa oss s∫som Guds t∫hare, i
mycken st∫ndaktighet, under bedr∫velse och n∫d och ∫ngest,
006:005 under hugg och slag, under f∫ngenskap och upprorslarm, under
m∫dor, vakor och sv∫t,
006:006 i renhet, i kunskap, i t∫amod och godhet, i helig ande, i
oskrymtad k∫lek,
006:007 med sanning i v∫t tal, med kraft fr∫n Gud, med r∫ttf∫rdighetens
vapen b∫de i h∫gra handen och i v∫nstra,
006:008 under ∫ra och sm∫lek, under ont rykte och gott rykte, s∫som
villol∫rare, d∫vi dock ∫ro sannf∫rdiga,
006:009 s∫som ok∫nda, fast∫n vi ∫ro v∫ k∫nda, s∫som d∫ende, men se, vi
leva, s∫som tuktade, men likv∫ icke till d∫ds,
006:010 s∫som bedr∫vade, men dock alltid glada, s∫som fattiga, medan vi
dock g∫ra m∫nga rika, s∫som utblottade p∫allt, men likv∫
∫gande allt.

006:011 Vi hava nu uppl∫tit v∫t mun och talat ∫ppet till eder, I
korintier. V∫t hj∫ta har vidgat sig f∫r eder.
006:012 Ja, det rum I haven i v∫t inre ∫ icke litet, men i edra
hj∫tan ∫ allenast litet rum.
006:013 Given oss d∫lika f∫r lika--om jag nu f∫r tala s∫som till barn
--ja, vidgen ocks∫I edra hj∫tan.

006:014 G∫n icke i ok tillsammans med dem som icke tro; det bleve omaka
par. Vad har v∫r r∫ttf∫rdighet att skaffa med or∫ttf∫rdighet,
eller vilken gemenskap har ljus med m∫rker?
006:015 Huru f∫rlika sig Kristus och Beliar, eller vad delaktighet har
den som tror med den som icke tror?
006:016 Eller huru I∫ter ett Guds tempel f∫rena sig med avgudar? Vi ∫ro
ju ett den levande Gudens tempel, ty Gud har sagt: ∫Jag skall bo
i dem och vandra ibland dem; jag skall vara deras Gud, och de
skola vara mitt folk.?
006:017 Allts∫. ∫G∫n ut ifr∫n dem och skiljen eder ifr∫n dem, s∫ger
Herren; kommen icke vid det orent ∫. D∫skall jag taga emot
eder
006:018 och vara en Fader f∫r eder; och I skolen vara mina s∫ner och
d∫trar, s∫ger Herren, den Allsm∫ktige.?

007:001 D∫vi nu hava dessa I∫ten, mina ∫skade, s∫I∫tom oss rena oss
fr∫n allt som bef∫ckar vare sig k∫tt eller ande, i det vi
fullborda v∫r helgelse i Guds fruktan.

007:002 Bereden oss ett rum i edra hj∫tan; vi hava icke handlat or∫t
mot n∫gon, icke varit n∫gon till skada, icke gjort n∫gon n∫got
f∫rf∫ng.--
007:003 Jag s∫ger icke detta f∫r att d∫ma eder; jag har ju redan sagt
att I haven ett rum i v∫t hj∫ta, s∫att vi skola b∫de d∫ och
leva med varandra.
007:004 Stor ∫ den tillit som jag har till eder, mycket ber∫mmer jag
mig av eder; jag har f∫tt hugnad i fullt m∫tt och gl∫dje i rikt
∫verfl∫d, mitt i allt v∫t betryck.

- 007:005 Ty v? fingo vi till k?ttet ingen ro, icke ens sedan vi hade kommit till Macedonien, utan vi voro p?allt s?tt i tr?ngm?, utifr?n genom strider, inom oss genom farh?gor;
- 007:006 men Gud, som tr?star dem som ?ro betryckta, han tr?stade oss genom Titus' ankomst,
- 007:007 och icke allenast genom hans ankomst, utan ock d?rigenom att han hade f?tt s?mycken hugnad av eder. Han omtalade n?mligen f?t oss eder I?ngtan, eder klagan, eder iver i fr?ga om mig; och s? glatte jag mig ?nnu mer.
- 007:008 Ty om jag ock bedr?vade eder genom mitt brev, s? ?ngrar jag nu icke detta. Nej, om jag f?rut ?ngrade det--eftersom jag ser att det brevet har bedr?vat eder, I? vara allenast f?t en liten tid--
- 007:009 s?gl?der jag mig nu i st?let, icke d?ff? att I bleven bedr?vade, utan d?ff? att eder bedr?velse I?nde eder till b?tring. Det var ju efter Guds sinne som I bleven bedr?vade, och I haven allts? icke genom oss lidit n?gon skada.
- 007:010 Ty den bedr?velse som ?t efter Guds sinne kommer ?stad en b?tring som leder till fr?sning, och som man icke ?ngrar; men v?ldens bedr?velse kommer ?stad d?d.
- 007:011 Se, just detta, att I bleven bedr?vade efter Guds sinne, huru mycket nit har det icke framkallat hos eder, ja, huru m?nga urs?kter, huru stor f?trytelse, huru mycken fruktan, huru mycken I?ngtan, huru mycken iver, huru m?nga bestraffningar! P? allt s?tt haven I bevisat att I viljen vara rena i den sak det h? g?ler.--
- 007:012 Om jag skrev till eder, s?skedde detta allts? icke f?t den mans skull, som hade gjort or?tt, ej heller f?t den mans skull, som hade lidit or?tt, utan p?det att edert nit f?t oss skulle bliva uppenbart bland eder sj?va inf?t Gud.
- 007:013 S?hava vi nu f?tt hugnad. Och till den hugnad, som vi redan f?t egen del fingo, kom den ?nnu mer ?verfl?dande gl?dje som bereddes oss av den gl?dje Titus hade f?tt. Ty hans ande har f?tt vederkvickelse genom eder alla.
- 007:014 Och om jag inf?t honom har ber?mt mig n?got i fr?ga om eder, s? har jag icke kommit p?skam d?med; utan likasom vi eljest i allting hava talat sanning inf?t eder, s?har ocks?det som vi inf?t Titus hava sagt till eder ber?mmelse visat sig vara sanning.
- 007:015 Och hans hj?ta ?verfl?dar ?nnu mer av k?lek till eder, d?han nu p?minner sig allas eder lydriad, huru I villigt togen emot honom, med fruktan och b?van.
- 007:016 Jag gl?der mig ?ver att jag, i allt vad eder ang?, kan vara vid gott mod.
- 008:001 Vi vilja meddela eder, k?re br?der, huru Guds n?d har verkat i Macedoniens f?samlingar.
- 008:002 Fast?n de hava varit pr?vade av sv?t n?d, har deras ?verfl?dande gl?dje, mitt under deras djupa fattigdom, s?fl?dat ?ver, att de av gott hj?ta hava givit rikliga g?vor.
- 008:003 Ty de hava givit efter sin f?rm?ga, ja, ?ver sin f?rm?ga, och det sj?vmant; d?rom kan jag vittna.
- 008:004 Mycket entr?get b?do de oss om den ynnesten att f?vara med om underst?det ?t de heliga.
- 008:005 Och de g?vo icke allenast vad vi hade hoppats, utan sig sj?va g?vo de, fr?st och fr?mst ?t Herren, och s? ?t oss, genom Guds

vilja.

008:006 S?kunde vi uppmana Titus att han skulle forts?ta s?som han hade begynt och f?ra j?mv? detta k?leksverk bland eder till fullbordan.

008:007 Ja, d?I nu utm?ken eder i alla stycken: i tro, i tal, i kunskap, i allsk?ns nit, i k?lek, den k?lek som av eder har blivit oss bevisad, s?m?n I se till, att I ocks?utm?ken eder i detta k?leksverk.

008:008 Detta s?ger jag dock icke s?som en befallning, utan d?f? att jag, genom att framh?la andras nit, vill pr?va om ocks?eder k?lek ? ?ta.

008:009 I k?nnen ju v? Herres, Jesu Kristi, n?d, huru han, som var rik, likv? blev fattig f? eder skull, p?det att I genom hans fattigdom skullen bliva rika.

008:010 Det ? allenast ett r?d som jag h?med giver. Ty detta kan vara nyttigt f? eder. I voren ju f?re de andra--redan under f?ra ?et--icke allenast n? det g?lde att s?ta saken i verket, utan till och med n? det g?lde att besluta sig f? den.

008:011 Fullborden nu ock edert verk, s?att I, som voren s?villiga att besluta det, j?mv?, i m?n av edra tillg?ngar, f?en det till fullbordan.

008:012 Ty om den goda viljan ? f? handen, s?bliver den v?behaglig med de tillg?ngar den har och bed?mes ej efter vad den icke har.

008:013 Ty meningen ? icke att andra skola hava l?tnad och I sj?va lida n?d. Nej, en utj?mning skall ske,

008:014 s?att edert ?verfl?d denna g?ng kommer deras brist till hj?p, f? att en annan g?ng deras ?verfl?d skall komma eder brist till hj?p. S?skall en utj?mning ske,

008:015 efter skriftens ord: ?Den som hade samlat mycket hade intet till ?verlopps, och den som hade samlat litet, honom fattades intet.?

008:016 Gud vare tack, som ocks?i Titus' hj?ta ingiver samma nit f? eder.

008:017 Ty han mottog villigt v? uppmaning; ja, han var s?nitisk, att han nu sj?vmant far ?stad till eder.

008:018 Med honom s?nda vi ock h? en broder som i alla v?ra f?rsamlingar prisas f? sitt nit om evangelium;

008:019 dessutom har han ock av f?rsamlingarna blivit utvald att vara v? f?jeslagare, n? vi skola begiva oss ?stad med den k?leksg?va som nu genom v? f?rsorg kommer till st?nd, Herren till ?ra och s?som ett vittnesb?d om v? goda vilja.

008:020 D?med vilja vi f?rebygga att man talar illa om oss, i vad som r? det rikliga sammanskott som nu genom v? f?rsorg kommer till st?nd.

008:021 Ty vi vinnl?gga oss om vad som ? gott icke allenast inf? Herren, utan ock inf? m?niskor.

008:022 J?mte dessa s?nda vi en annan av v?ra br?der, vilkens nit vi ofta och i m?nga stycken hava funnit h?la provet, och som nu p? grund av sin stora tillit till eder ? ?nu mycket mer nitisk.

008:023 Om jag nu har anbefallt Titus, s?m?n I besinna att han ? min medbroder och min medarbetare till edert b?sta; och om jag har skrivit om andra v?ra br?der, s?m?n I besinna att de ?o f?rsamlingss?ndebud och Kristi ?ra.

008:024 Given allts?inf? f?rsamlingarna bevis p?eder k?lek, och d?med ocks?p?sanningen av det som vi inf? dem hava sagt till

eder berömmelse.

009:001 Om understådet till de heliga är det nu visserligen överflödigt att jag här skriver till eder;

009:002 jag känner ju eder goda vilja, och av den plågar jag, i fråga om eder, berömma mig inför macedonierna, i det jag omtalar att Akaja ända sedan förra året har varit redo, och att det är just edert nit som har eggat så många andra.

009:003 Likväl säger jag nu bestämt dessa bröder, för att det som jag har sagt till eder berömmelse icke skall i denna del befinnas hava varit tomt tal. Ty, såsom jag förtut har sagt, jag vill att I skolen vara redo.

009:004 Eljest, om några macedonier komma med mig och finna eder oberedda, kunna vi--för att icke säga I--till äventyrs komma på skam med vår tillförsikt i denna sak.

009:005 Jag har därför funnit det vara nödvändigt att uppmana bröderna att i förväg begiva sig till eder och förbereda den rikliga värsignelsegåva som I redan haven utlovat. De skola laga att denna är tillreds såsom en riklig gåva, och icke såsom en gåva i njugghet.

009:006 Besinnen detta: den som står sparsamt, han skall ock skända sparsamt; men den som står rikligt, han skall ock skända rikligt värsignelse.

009:007 Var och en give efter som han har känt sig manad i sitt hjärta, icke med olust eller av tvång, ty "Gud äskar en glad givare".

009:008 Men Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nöd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk,

009:009 efter skriftens ord:

Än utsträ, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen.?

009:010 Och han som giver sanningens manen ända till att sö och bröd till att äta, han skall ock giva eder utsädet och låta det fruktiga sig och skall bereda växt åt eder rättfärdighets frukt.

009:011 I skolen bliva sårika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor, vilka, när de överlämnas genom oss, skola framkalla tacksägelse till Gud.

009:012 Ty det understå, som kommer till stånd genom denna eder tjänst, skall icke allenast avhjälpa de heligas brist, utan verka ännu längre mer genom att framkalla många tacksägelser till Gud.

009:013 De skola nämligen, därför att I visen eder såväl här på provet i fråga om detta understå, komma att prisa Gud för att I med så lydaktigt sinne bekännen eder till Kristi evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla andra edert deltagande.

009:014 De skola ock själva bedja för eder och längta efter eder, för den Guds nådes skull, som i så översvinnligen rikt mått beskännes eder.

009:015 Ja, Gud vare tack för hans ousägligt rika gåva!

010:001 Jag Paulus säger, som är så ödmjuk, när jag står ansikte mot ansikte med eder, men visar mig såmodig mot eder, när jag är långt borta, jag förmanar eder vid Kristi saktmod och mildhet

010:002 och beder eder se till, att jag icke, när jag en gång är hos eder, måste visa mig modig, i det jag helt oförskräckt tänker väga mig på somliga som mena att vi vandra efter kärhet.

- 010:003 Ty fastän vi vandra i kättet, från vi dock icke en strid efter kättet.
- 010:004 Vra stridsvapen är naturligen icke av kättslig art; de är tvärtom saktiga inför Gud, att de kunna bryta ned fsten.
- 010:005 Ja, vi bryta ned tankebyggnader och alla slags hga biverk, som oppresas mot kunskapen om Gud, och vi taga alla slags tankefunder till fnga och lga dem under Kristi lydnad.
- 010:006 Och när lydnaden fullt har kommit till vdet bland eder, d? är vi redo att npsa all olydnad.
- 010:007 Sen d? vad som ligger öppet för allas ögon. Om någon i sitt sinne är viss om att han har Kristus till, s? han ytterligare besinna inom sig, att lika visst som han själv har Kristus till, lika visst g?ra också vi det.
- 010:008 Och om jag är något h?utöver berömmar mig, d? nu fråga är om v? myndighet--den som Herren har givit oss, till att uppbygga eder och icke till att nedbryta--s? skall jag dock icke komma p?skam d?med.
- 010:009 Jag vill icke att det skall se ut, som om jag med mina brev allenast tänkte skrömma eder.
- 010:010 Ty man säger ju: Hans brev är v? myndiga och strönga, men när han kommer själv, uppträder han utan kraft, och p? hans ord aktar ingen.?
- 010:011 Den som säger sådant, han m? emellertid g?ra sig beredd p? att sådana som vi är i orden, genom v?ra brev, när vi är fr?varande, sådana skola vi ock visa oss i g?ningarna, när vi är fr?varande.
- 010:012 Ty vi är icke nog dristiga att r?kna oss till eller jämf?ra oss med somliga som giva sig själva gott vitsord, men som är utan förstånd, i det att de m?ta sig allenast efter sig själva och jämf?ra sig allenast med sig själva.
- 010:013 Vi för v? del vilja icke berömma oss till övermått, utan allenast efter måttet av det område som Gud tillmåtte oss, när han best?mde att vi skulle nå fram jämv? till eder.
- 010:014 Ty vi ströcka oss icke utom v?tt område, s?som nådde vi icke rätteligen fram till eder; vi hava ju redan med evangelium om Kristus hunnit fram jämv? till eder.
- 010:015 När vi säga detta, berömma vi oss icke till övermått, icke av andras arbete. Men v? hava vi det hoppet, att i samma mån som eder tro växer till, vi inom det område som har tillfallit oss skola bland eder vinna framgång, i s? överflödande mått,
- 010:016 att vi också förf?kunna evangelium i trakter som ligga bortom eder--och detta utan att vi, inom ett område som tillh? andra, berömma oss i fråga om det som redan d? är uträttat.
- 010:017 Men den som vill berömma sig, han berömmar sig av Herren?
- 010:018 Ty icke den h?ler provet, som giver sig själv gott vitsord, utan den som Herren giver sådant vitsord.
- 011:001 Jag skulle önska att I villen hava fördrag med mig, om jag nu talar något litet efter d?ars s?tt. Dock, I haven helt visst fördrag med mig.
- 011:002 Ty jag nit?skar för eder s?som Gud nit?skar, och jag har trolovat eder med Kristus, och ingen annan, för att kunna stå fram inför honom en ren jungfru.
- 011:003 Men jag fruktar att s?som ormen i sin illfundighet bedrog Eva, s?skola till äventyrs också edra sinnen fördrivas och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus.
- 011:004 Om någon kommer och predikar en annan Jesus, än den vi hava

predikat, eller om I undfån ett annat slags ande, än den I fñrut haven undfñtt, eller ett annat slags evangelium, än det I fñrut haven mottagit, dñfñdragen I ju sñdant alltfñ vñ.

011:005 Jag menar nu att jag icke i nñgot stycke stñ tillbaka fñ dessa sñ?ñvermñttan hñga ñapostlar?

011:006 Om jag ñ ñ ofñffaren i talkonsten, sñ?ñ jag det likvñ icke i frñga om kunskap. Tvñttom, vi hava pñallt sñtt, i alla stycken, lagt vñ kunskap i dagen infñ eder.

011:007 Eller var det vñ en synd jag begick, nñ jag fñ intet fñkunnade Guds evangelium fñ eder och sñlunda ñdmjukade mig, pñdet att I skullen bliva upphñda?

011:008 Andra fñsamlingar plundrade jag, i det jag, fñ att kunna tjñna eder, tog Iñ av dem.

011:009 Och nñ jag under min vistelse hos eder led brist, Iñ jag ñnd? ingen till last; ty den brist jag led avhñptes av brñderna, nñ de kommo frñ Macedonien. Ja, pñallt sñtt aktade jag mig fñ att vara eder till tunga, och allt framgent skall jag akta mig dñffñ.

011:010 Sñvisst som Kristi sannfñdighet ñ i mig, den berñmmelsen skall icke fñtagas ifrñ mig i Akajas bygder.

011:011 Varfñ? Mñne dñffñ att jag icke ñskar eder? Gud vet att jag sñgñ.

011:012 Och vad jag nu gñ, det skall jag ock framgent gñ, fñ att de som trakta efter tillfñle att bliva likstñlda med oss i frñga om berñmmelse skola genom mig berñvas tillfñlet dñtill.

011:013 Ty de mñnnen ño falska apostlar, oredliga arbetare, som fñskapa sig till Kristi apostlar.

011:014 Och detta ñ icke att undra pñ. Satan sjñv fñskapar sig ju till en ljusets ñngel.

011:015 Det ñ dñicke nñgot mñkligt, om jñmvñ hans tjñhare sñ fñskapa sig, att de likna rñttfñdighetens tjñhare. Men deras ñnde skall svara emot deras gñningar.

011:016 ñer sñger jag: Ingen mñmena att jag ñ en dñre; men om jag vore det, sñmñ I ñndñhñla till godo med mig--Iñ vara sñsom med en dñre--sñatt ock jag fñ berñmma mig nñgot litet.

011:017 Vad jag talar, dñjag nu med sñdan tillfñsikt berñmmer mig, det talar jag icke efter Herrens sinne, utan efter dñars sñtt.

011:018 Dñsñmñnga berñmma sig pñkñttsligt vis, vill ock jag berñmma mig;

011:019 I haven ju gñna fñdrag med dñrar, I som sjñva ñren sñkloka.

011:020 I fñdragen ju, om man trñbinder eder, om man utsuger eder, om man fñngar eder, om man fñhñver sig ñver eder, om man slñ eder i ansiktet.

011:021 Till vñ skam mñste jag tillstñatt vi fñ vñ del hava ñvarit fñ svagañtill sñdant. Men eljest, vadhelst andra kunna gñ sig stora med, det kan ocksñjag gñ mig stor med--om jag nu fñ tala efter dñars sñtt.

011:022 ño de hebrñer, sñ?ñ jag det ock. ño de israeliter, sñ?ñ jag det ock. ño de Abrahams sñd, sñ?ñ jag det ock.

011:023 ño de Kristi tjñhare, sñ?ñ jag det ñnu mer--om jag nu fñ tala sñsom vore jag en dñre. Jag har haft mer arbete, oftare varit i fñngelse, fñtt hugg och slag till ñverflñd, varit i dñsnñd mñnga gñnger.

011:024 Av judarna har jag fem gñnger fñtt fyrtio slag, pñett nñ.

011:025 Tre gñnger har jag blivit piskad med spñ, en gñng har jag blivit stenad, tre gñnger har jag lidit skeppsbrott, ett helt

- dygn har jag drivit omkring p?djupa havet.
- 011:026 Jag har ofta m?st vara ute p?resor; jag har utst?tt faror p?
floder, faror bland r?vare, faror genom landsm?n, faror genom
hedningar, faror i st?der, faror i ?knar, faror p?havet, faror
bland falska br?der--
- 011:027 allt under arbete och m?da, under m?ngfaldiga vakor, under
hunger och t?st, under sv?t titt och ofta, under k?ld och
nakenhet.
- 011:028 Och till allt annat kommer det, att jag var dag ? ?verlupen, d?
jag m?ste hava omsorg om alla f?rsamlingarna.
- 011:029 Vem ? svag, utan att ocks? jag bliver svag? Vem kommer p?
fall, utan att jag bliver uppt?nd?--
- 011:030 Om jag nu m?ste ber?mma mig, s?vill jag ber?mma mig av min
svaghet.
- 011:031 Herren Jesu Gud och Fader, han som ? h?gtlovad i evighet, vet
att jag icke ljuger.
- 011:032 I Damaskus l?t konung Aretas' st?th?llare s?tta ut vakt vid
damaskenernas stad f? att gripa mig;
- 011:033 och jag m?ste i en korg sl?ppas ned genom en ?ppning p?muren
och kom s?undan hans h?nder.
- 012:001 Jag m?ste ytterligare ber?mma mig. V? ? s?dant icke eljest
nyttigt, men jag kommer nu till syner och uppenbarelser, som
hava besk?ts mig av Herren.
- 012:002 Jag vet om en man som ? i Kristus, att han f? fjorton ? sedan
blev uppryckt ?nda till tredje himmelen; huruvida det nu var i
kroppslig m?tto, eller om han var skild fr?n sin kropp, det vet
jag icke, Gud allena vet det.
- 012:003 Ja, jag vet om denne man, att han--huruvida det nu var i
kroppslig m?tto, eller om han var skild fr?n sin kropp, det vet
jag icke, Gud allena vet det--
- 012:004 jag vet om honom, att han blev uppryckt till paradiset och fick
h?ra ous?gliga ord, s?dana som det icke ? lovligt f? en
m?nskiska att uttala.
- 012:005 I fr?ga om den mannen vill jag ber?mma mig, men i fr?ga om mig
sj?v vill jag icke ber?mma mig, om icke av min svaghet.
- 012:006 Visserligen skulle jag icke vara en d?re, om jag ville ber?mma
mig sj?v, ty det vore sanning som jag d?skulle tala; men
likv? avh?ler jag mig d?ifr?n, f? att ingen skall hava h?gre
tankar om mig ? sk?ligt ?, efter vad han ser hos mig eller h?
av mig.
- 012:007 Och f? att jag icke skall f?h?va mig p?grund av mina
?verm?tan h?ga uppenbarelser, har jag f?tt en t?ntagg i mitt
k?tt, en Satans ?ngel, som skall sl?mig i ansiktet, f? att jag
icke skall f?h?va mig.
- 012:008 Att denne m?tte vika ifr?n mig, d?rom har jag tre g?nger bett
till Herren.
- 012:009 Men Herren har sagt till mig; ?Min n?d ? dig nog, ty kraften
fullkomnas i svaghet.? D?f? vill jag hellre med gl?dje
ber?mma mig av min svaghet, p?det att Kristi kraft m?komma och
vila ?ver mig.
- 012:010 Ja, d?f? finner jag behag i svaghet, i misshandling, i n?d, i
f?rf?jelse, i ?ngest f? Kristi skull; ty n? jag ? svag, d?
? jag stark.
- 012:011 S?har jag nu gjort mig till en d?re; I haven sj?va n?dgat mig
d?till. Jag hade ju bort f?gott vitsord av eder; ty om jag ?n
? ett intet, s?har jag dock icke i n?got stycke st?tt tillbaka

för dessa s?verm?ttan h?ga ?postlar?

012:012 De g?rningar som ?ro en apostels k?nnem?rken hava ock med all uth?llighet blivitt gjorda bland eder, genom tecken och under och kraftg?rningar.

012:013 Och haven I v? i n?got stycke blivitt tillbakasatta f?r de andra f?rsamlingarna? Dock, kanh?nda i det stycket, att jag f?r min del icke har legat eder till last? Den of?r?r?ten m?n I d? f?rl?ta mig.

012:014 Se, det ?r nu tredje g?ngen som jag st?r redo att komma till eder. Och jag skall icke ligga eder till last, ty icke edert s?ker jag, utan eder sj?lva. Och barnen ?ro ju icke pliktiga att spara ? f?r?drarna, utan f?r?drarna ? barnen.

012:015 Och f?r min del vill jag g?rna f?r edra sj?lar b?de offra vad jag ?ger och l?ta mig sj?lv offras hel och h?llen. Om jag nu s? h?gt ?skar eder, skall jag v? d?r?r? bliva mindre ?skad?

012:016 Dock, det kunde ju vara s?, att jag visserligen icke sj?lv hade betungat eder, men att jag p?en listig omv?g hade f?ngat eder, jag som ?r s?illfundig.

012:017 Har jag d?verkligen, genom n?gon av dem som jag har s?nt till eder, berett mig n?gon or?tt vinning av eder?

012:018 Sant ?r att jag bad Titus fara och s?nde med honom den andre brodern. Men icke har v? Titus berett mig n?gon or?tt vinning av eder? Hava vi icke b?da vandrat i en och samme Ande? Hava vi icke b?da g?tt i samma fotsp?r?

012:019 Nu torden I redan l?nge hava menat att det ?r inf?r eder som vi f?rsvara oss. Nej, det ?r inf?r Gud, i Kristus, som vi tala, men visserligen alltsammans f?r att uppbygga eder, I ?skade.

012:020 Ty jag fruktar att jag vid min ankomst till ?ventyrs icke skall finna eder s?dana som jag skulle ?nska, och att jag sj?lv d?av eder skall befinnas vara s?dan som I icke skullen ?nska. Jag fruktar att till ?ventyrs kiv, avund, vrede, genstridighet, f?rtal, skvaller, uppbl?sthet och oordning r?da bland eder.

012:021 Ja, jag fruktar att min Gud skall l?ta mig vid min ankomst ?ter bliva f?r?dmjukad genom eder, och att jag skall f?s?rja ?ver m?nga av dem som f?rut hava syndat, och som ?nnu icke hava k?nt ?nger ?ver den orenhet och otukt och l?saktighet som de hava ?vat.

013:001 Det ?r nu tredje g?ngen som jag skall komma till eder; ?fter tv? eller tre vittnens utsago skall var sak avg?ras?

013:002 Till dem som f?rut hava syndat och till alla de andra har jag redan i f?rv?g sagt, och jag s?ger nu ?ter i f?rv?g--nu d? jag ?r borta ifr?n eder, likasom f?rut d? jag f?r andra g?ngen var hos eder--att jag icke skall visa n?gon skonsamhet, n? jag kommer igen.

013:003 I viljen ju hava ett bevis f?r att det ?r Kristus som talar i mig, han som icke ?r svag mot eder, utan ?r stark bland eder.

013:004 Ty om han ?n blev korsf?st i f?rjd av svaghet, s?lever han dock av Guds kraft. Ocks?vi ?ro ju svaga i honom, men av Guds kraft skola vi leva med honom och bevisa det p? eder.

013:005 Rannsaken eder sj?lva, huruvida I ?ren i tron, ja, pr?ven eder sj?lva. Eller k?nnen I icke med eder sj?lva att Jesus Kristus ?r i eder? Varom icke, s?h?llen I ej provet.

013:006 Att vi f?r v?r del icke ?ro av dem som ej h?lla provet, det hoppas jag att I skolen f?l?ta k?nna.

- 013:007 Men vi bedja till Gud att I icke m?n g?ra n?got ont, detta icke f?r att vi ?v?r sida skola synas h?la provet, utan f?r att I sj?va verkligen skolen g?ra vad gott ?. Sedan m?vi ?v?r sida g?rna anses icke h?la provet.
- 013:008 Ty icke mot sanningen, utan allenast f?r sanningen f?r m?vi n?got.
- 013:009 Och vi gl?dja oss, n?r vi ?ro svaga, men I ?ren starka. Just detta bedja vi ocks?om, att I m?n alltmer fullkomnas.
- 013:010 Och medan jag ?nnu ?r borta ifr?n eder, skriver jag detta, f?r att jag icke, n?r jag ?r hos eder, skall n?dgas upptr?da med str?nghet, i kraft av den myndighet som Herren har givit mig, till att uppbygga och icke till att nedbryta.
- 013:011 F?r ?r?rigt, mina br?der, varen glada, I?ren fullkomna eder, I?ren f?rmana eder, varen ens till sinnes, h?len frid; d?skall k?rlekens och fridens Gud vara med eder.
- 013:012 H?sen varandra med en helig kyss. Alla de heliga h?sa eder.
- 013:013 Herrens, Jesu Kristi, n?d och Guds k?rlek och den helige Andes delaktighet vare med eder alla.

Paulus' brev till galaterna

- 001:001 Paulus, apostel, icke fr?n m?nniskor, ej heller genom n?gon m?nniska, utan genom Jesus Kristus och genom Gud, Fadern, som har uppv?ckt honom fr?n de d?da--
- 001:002 jag, j?mte alla de br?der som ?ro h?r med mig, h?sar f?rsamlingarna i Galatien.
- 001:003 N?d vare med eder och frid ifr?n Gud, v?r Fader, och ifr?n Herren Jesus Kristus,
- 001:004 som har utgivit sig sj?lv f?r v?ra synder, f?r att r?dda oss fr?n den nuvarande onda tids?derna, efter v?r Guds och Faders vilja.
- 001:005 Honom tillh?r ?ran i evigheternas evigheter. Amen.
- 001:006 Det f?rundrar mig att I s?hastigt avfallen fr?n honom, som har kallat eder till att vara i Kristi n?d, och v?nden eder till ett nytt evangelium.
- 001:007 Likv?l ?r detta icke n?got annat ?evangelium?, det ?r allenast s?, att n?gra finnas som v?la f?rvirring bland eder och vilja f?rv?nda Kristi evangelium.
- 001:008 Men om n?gon, vore det ock vi sj?va eller en ?ngel fr?n himmelen, f?rkunnar evangelium i strid mot vad vi hava f?rkunnat f?r eder, s?vare han f?rbannad.
- 001:009 Ja, s?som vi f?rut hava sagt, s?s?ger jag nu ?ter: Om n?gon f?rkunnar evangelium f?r eder i strid mot vad I haven undf?tt, s?vare han f?rbannad.
- 001:010 ?r det d?m?nniskor som jag nu s?ker vinna f?r mig, eller ?r det Gud? St?r jag verkligen efter att ?vara m?nniskor till behag?? Nej, om jag ?nnu ville vara m?nniskor till behag, s?vore jag icke en Kristi tj?nare.
- 001:011 Ty det vill jag s?ga eder, mina br?der, att det evangelium som har blivit f?rkunnat av mig icke ?r n?gon m?nniskof?ra.

001:012 Det är ju icke heller av någon mänskliga som jag har undfått det eller blivit undervisad däri, utan genom en uppenbarelse från Jesus Kristus.

001:013 I haven ju hvar huru det var med mig, medan jag ännu vandrade i judiskt väsende: att jag då övernattade väldsamt förföljdes Guds församling och ville utrota den,

001:014 ja, att jag gick längre i judiskt väsende än många av mina samtida landsmän och ännu ivrigare nitäskade för mina fädrens stadgar.

001:015 Men när han, som allt ifrån min moders liv har avskilt mig, och som genom sin nåd har kallat mig,

001:016 täcktes i mig uppenbara sin Son, för att jag bland hedningarna skulle förkunna evangelium om honom, då begav jag mig strax öst; jag rådförde mig icke med någon mänskliga,

001:017 ej heller för jag upp till Jerusalem, till dem som före mig voro apostlar. I stället för jag bort till Arabien och vände åter tillbaka till Damaskus.

001:018 Först sedan, tre år därefter, för jag upp till Jerusalem, för att låta kända Cefas, och jag stannade hos honom femton dagar.

001:019 Men av de andra apostlarna såg jag ingen; allenast Jakob, Herrens broder, såg jag.

001:020 Och Gud vet att jag icke ljugar i vad jag här skriver till eder.

001:021 Därefter för jag till Syriens och Ciliciens bygder.

001:022 Men för de kristna församlingarna i Judeen var jag personligen okänd.

001:023 De hörde allenast huru man sade: Han som fört följde oss, han förkunnar nu evangelium om den tro som han för ville utrota?

001:024 Och de prisade Gud för min skull.

002:001 Efter fjorton års förlopp för jag sedan åter upp till Jerusalem, följde av Barnabas; jag tog då också Titus med mig.

002:002 Men det var på grund av en uppenbarelse som jag för dit. Och för bröderna då framlade jag det evangelium som jag predikar bland hedningarna; särskilt framlade jag det för de män som stodo högst i anseende--detta av oro för att mitt strävande nu vore förgäves eller fört hade varit det.

002:003 Men icke ens Titus, min följeslagare, som var grek, blev nåddad att låta omskära sig.

002:004 Det var nämligen så, att några falska bröder hade kommit att upptagas i församlingen, dit de hade smugit sig in för att bespeja vår frihet, den som vi hava i Kristus Jesus, varefter de ville tränga oss.

002:005 Dock gävo vi icke ens ett ögonblick vika för dem genom en sådan underkastelse; ty vi ville att evangeliets sanning skulle bliva bevarad hos eder.

002:006 Och vad angår dem som ansågos något vara--hurudana de nu voro, det kommer icke mig vid; Gud har icke anseende till personen-- så såkte icke dessa män, de som stodo högst i anseende, att pågga mig några nya förlitelser.

002:007 Tvärtom; de sågo att jag hade blivit betrodd med att förkunna evangelium för de oomsurna, likasom Petrus hade fått de oomsurna på sin del--

002:008 ty densamme som hade stått Petrus bi vid hans apostlaverksamhet bland de oomsurna, han hade också stått mig bi bland hedningarna--

002:009 och när de nu för nummo vilken nåd som hade blivit mig given,

rökte de mig och Barnabas handen till samarbete, både Jakob och Cefas och Johannes, de män som räknades f r sj va st djepelarna; vi skulle verka bland hedningarna, och de bland de omskurna.

002:010 Allenast skulle vi tänka på de fattiga; och just detta har jag ocks vinnlagt mig om att göra.

002:011 Men när Cefas kom till Antiokia, tr dde jag öppet upp mot honom, ty han hade befunnits skyldig till en försyndelse.

002:012 Förut hade han nämligen ätit tillsammans med hedningarna; men så kommo några m n dit från Jakob, och efter deras ankomst drog han sig tillbaka och h ll sig undan, av fruktan för de omskurna.

002:013 Till samma skrymteri gjorde sig också de andra judarna skyldiga, och så blev till och med Barnabas indragen i deras skrymteri.

002:014 Men när jag såg att de icke vandrade med fasta steg, enligt evangelii sanning, sade jag till Cefas i allas närvaro:  Om du, som   en jude, kan leva efter hednisk sed i st let f r efter judisk, varför vill du d n dga hedningarna att leva efter judiskt sätt??

002:015 Vi f r vår del äro vår pågrund av vår h komst judar och icke  hedniska syndare?,

002:016 men d vi nu veta att en människa icke bliver r tf rdig av lagg rningar, utan genom tro på Kristus Jesus, hava ocks vi satt vår tro till Jesus Kristus, för att vi skola bliva r tf rdiga av tro på Kristus, och icke av lagg rningar. Ty av lagg rningar bliver intet k tt r tf rdigt.

002:017 Men om nu j mv  vi, i det vi sökte att bliva r tf rdiga i Kristus, hava befunnits vara syndare, d  r ju Kristus en syndatj nare? Bort det!

002:018 Om s vore att jag byggde upp igen detta samma som jag redan har brutit ned, d bevisade jag därmed, att jag var en  vertr dare.

002:019 Ty jag f r min del har genom lagen d tt bort ifrån lagen, för att jag skall leva för Gud. Jag   korsfäst med Kristus,

002:020 och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag nu lever i k ttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har  skat mig och utgivit sig sj v f r mig.

002:021 Jag förkastar icke Guds nåd. Om r tf rdighet kunde vinnas genom lagen, d hade ju Kristus icke behövt lida döden.

003:001 I of rst ndige galater! Vem har s d rat eder, I som dock haven f tt Jesus Kristus målad f r edra  gon såsom korsfäst?

003:002 Allenast det vill jag att I skolen svara mig på. Kom det sig av lagg rningar att I undfingen Anden, eller kom det sig därav att I lyssnaden i tro?

003:003  ren I s of rst ndiga? I, som haven begynt i Anden, viljen I nu sluta i k ttet?

003:004 Haven I d upplevat s mycket f rg ves--om det nu verkligen har varit f rg ves?

003:005 Alltså, att han som f rl nade eder Anden och utförde kraftg rningar bland eder gjorde detta, kom det sig av lagg rningar eller därav att I lyssnaden i tro,

003:006 i enlighet med det ordet:  Abraham trodde Gud, och det räknades honom till r tf rdighet??

003:007 S m n I nu veta att de som låta det bero p tro, de äro Abrahams barn.

003:008 Och eftersom skriften f ruts g att det var av tro som hedningarna skulle bliva r tf rdiggjorda av Gud, s gav den i

förväg i Abraham detta glada budskap: I dig skola alla folk varda välsignade.?

003:009 Allts?bliva de som I?ta det bero p?tro välsignade tillika med Abraham, honom som trodde.

003:010 Ty alla de som I?ta det bero p?lagg?ningar, de ?ro under f?rbannelse. Det ? n?mligen skrivet: F?rbannad vare var och en som icke f?rbliver vid allt som ? skrivet i lagens bok, och icke g?r d?rfter.?

003:011 Och att ingen i kraft av lag bliver r?ttf?rdig inf? Gud, det ? uppenbart, eftersom det heter: Den r?ttf?rdige skall leva av tro.?

003:012 Men i lagen beror det icke p?tro; tv?rtom heter det: Den som g?r efter dessa stadgar skall leva genom dem.?

003:013 Kristus frik?pte oss fr?n lagens f?rbannelse, n?r han blev en f?rbannelse f?r v?r skull. Det ? ju skrivet: F?rbannad ? var och en som ? upph?ngd p?tr??

003:014 Vi frik?ptes, f?r att den välsignelse som hade givits i Abraham skulle i Jesus Kristus komma ocks?hedningarna till del, s?att vi genom tron skulle undf?den utlovade Anden.

003:015 Mina br?der, jag vill taga ett exempel fr?n vad som g?ller bland m?nniskor. Icke ens n?r fr?ga ? om en m?nniskas testamentsf?rordnande, kan n?gon upph?va det eller I?gga n?got d?rtill, sedan det en g?ng har vunnit g?llande kraft.

003:016 Nu g?vos I?fena i Abraham, s?ock i hans ?d?. Det heter icke: Och i dem som komma av din s?d?, s?som n?r det talas om m?nga; utan det heter, s?som n?r det talas om en enda: Och i din s?d?, vilken ? Kristus.

003:017 Vad jag allts?vill s?ga i detta: Ett f?rordnande som Gud redan hade givit g?llande kraft kan icke genom en lag, som utgavs fyra hundra trettio ? d?rfter, hava blivit ogiltigt, s?att I?ftet d?rmed har gjorts om intet.

003:018 Om det n?mligen vore p?grund av lag som arvet skulle undf?s, s?vore det icke p?grund av I?fte. Men i Abraham har Gud sk?nkt det genom ett I?fte.

003:019 Vartill tj?nade d?lagen? Jo, p?det att ?vertr?delserna skulle komma i dagen, blev den efter? given, f?r att g?la till dess att ?den?skulle komma, han ? vilken I?ftet hade blivit givet; och den utgavs genom ?nglar och ?verl?mnades i en medlares hand.

003:020 Men den som ? medlare ? icke medlare f?r allenast en enda. Men Gud ? en.

003:021 ? d?lagen emot Guds I?ften? Bort det! Om en lag hade blivit given, som kunde g?ra levande, d?skulle r?ttf?rdigheten verkligen komma av lagen.

003:022 Men nu har skriften inneslutit alltsammans under synd, f?r att det som var utlovat skulle, av tro p?Jesus Kristus, komma dem till del som tro.

003:023 Men fr?n tron kom, voro vi inneslutna under lagen och h?los i f?rvar under den, i f?rvidan p?den tro som en g?ng skulle uppenbaras.

003:024 S?har lagen blivit v?r uppfostrare till Kristus, f?r att vi skola bliva r?ttf?rdiga av tro.

003:025 Men sedan tron har kommit, st?vi icke mer under uppfostrare.

003:026 Alla ?ren I Guds barn genom tron, i Kristus Jesus;

003:027 ty I alla, som haven blivit döpta till Kristus, haven iköpt eder Kristus.

003:028 Hå du icke jude eller grek, hå du icke trå eller fri, hå du icke man och kvinna: alla åren I ett i Kristus Jesus.

003:029 Håren I nu Kristus till, så åren I dåmed ock Abrahams så, arvingar enligt Iåtet.

004:001 Vad jag vill säga å detta: Sålånge arvingen å barn, finnes ingen skillnad mellan honom och en trå, fastå han å herre åver alla åodelarna;

004:002 ty han stå under fåmyndare och fåvaltare, intill den tid som fadern har bestämt.

004:003 Sammalunda hålos ock vi, nå vi voro barn, i trådom under våldens åmakter?

004:004 Men nå tiden var fullbordad, sånde Gud sin Son, fådd av kvinna och ståld under lagen,

004:005 få att han skulle friåpa dem som stodo under lagen, så att vi skulle fåsåhers rått.

004:006 Och eftersom I nu åren såner, har han stå i våra håttan sin Sons Ande, som ropar: ÅAbba! Fader!?

004:007 Så å du nu icke mer trå, utan son; och å du son, så å du ock arvinge, insatt dåttill av Gud.

004:008 Fårut, innan I ånu kånden Gud, voren I tråar under gudar som till sitt våsende icke voro gudar.

004:009 Men nu, sedan I haven Iått kåna Gud och, vad mer å, haven blivit kånda av Gud, huru kunnen I nu vånda tillbaka till de svaga och arma åmakter?, under vilka I åer pånytt viljen bliva tråar?

004:010 I akten ju pådagar och påmånader och påsåskilda tider och å.--

004:011 Jag å bekymrad få eder och fruktar att jag till åventyrs har arbetat fåååves få eder.

004:012 Jag beder eder, mina bråder: Bliven såsom jag å, eftersom jag har blivit såsom I voren. I haven icke gjort mig något få nå.

004:013 I veten ju att det var pågrund av kroppslig svaghet som jag fåsta gången kom att fåkunna evangelium få eder.

004:014 Och fastå mitt kroppsliga tillstånd dåvå hade kunnat innebåa en frestelse få eder, såsågen I det åndåicke med ringaktning eller leda, utan togen emot mig såsom en Guds ångel, ja, såsom Kristus Jesus sjåv.

004:015 Nå å å man eder nu prisa eder saliga? Det vittnesbådet kan jag nåmligen giva eder, att I då, om såhade varit mååligt, skullen hava rivit ut edra ågon och givit dem å mig.

004:016 Så har jag dåblivit eder ovå dåigenom att jag sååger eder sanningen!

004:017 Man såker med iver att vinna eder få sig, men icke med en god iver; nej, del vilja avspåra eder frå andra, få att I med så mycket ståre iver skolen håla eder till dem.

004:018 Och det å nu gott att I bliven omfattade med ivrig omsorg, i en god sak, alltid, och icke allenast nå jag å tillstådes hos eder,

004:019 I mina barn, som jag nu åer med vånda måste fåda till livet, intill dess att Kristus har tagit gestalt i eder.

004:020 Jag skulle ånska att jag just nu vore hos eder och kunde gåra min råst rått bevakande. Ty jag vet mig knappt nåågon rå med eder.

- 004:021 S gen mig, I som viljen st under lagen: haven I icke h t vad lagen säger?
- 004:022 Det är ju skrivet att Abraham fick tv s ner, en med sin tjänstekvinna, och en med sin fria hustru.
- 004:023 Men tj nstekvinnans son  r född efter k ttet, d d remot den fria hustruns son  r född i kraft av I ttet.
- 004:024 Dessa ord hava en djupare mening; ty de båda kvinnorna beteckna tv f bund. Av dessa kommer det ena från berget Sina och f der sina barn till tr dom, och detta har sin förebild i Agar.
- 004:025 Berget Sina kallas nämligen i Arabien f r Agar och svarar emot det nuvarande Jerusalem, ty detta lever med sina barn i tr dom.
- 004:026 Men det Jerusalem som  r d rovan, det är fritt, och det  r vår moder.
- 004:027 Så är ju skrivet:
 Jubla, du ofruktsamma,
du som icke f der barn;
brist ut och ropa,
du som icke bliver moder,
Ty den ensamma skall hava många barn,
flera än den som har man.?
- 004:028 Och I, mina br der,  ren I tets barn, likasom Isak var.
- 004:029 Men likasom f r i tiden den som var född efter k ttet f rf jde den som var född efter Anden, så är det ock nu.
- 004:030 Dock, vad säger skriften?  Driv ut tjänstekvinnan och hennes son; ty tj nstekvinnans son skall förvisso icke  va med den fria hustruns son.?
- 004:031 Alltså, mina br der, vi äro icke barn av en tjänstekvinna, utan av den fria hustrun.
- 005:001 För att vi skola vara fria, har Kristus frigjort oss. St n därför fasta, och I ten icke något nytt tr domsok I ggas på eder.
- 005:002 Se, jag säger eder, jag Paulus, att om I I ten omskära eder, så bliver Kristus eder till intet gagn.
- 005:003 Och f r var och en som I ter omskära sig betygar jag nu  ter att han är pliktig att fullg ra hela lagen.
- 005:004 I haven kommit bort ifrån Kristus, I som viljen bliva rättfärdiga i kraft av lagen; I haven fallit ur n den.
- 005:005 Vi v rta nämligen genom ande, av tro, den rättfärdighet som  r v rt hopp.
- 005:006 Ty i Kristus Jesus betyder det intet huruvida någon  r omskuren eller oomskuren; allt beror på huruvida han har en tro som är verksam genom kärlek.
- 005:007 I begynten edert lopp vår. Vem har nu lagt hinder i eder v g, så att I icke mer lyden sanningen?
- 005:008 Till sådant kom ingen maning från honom som har kallat eder.
- 005:009 Litet surdeg syrar hela degen.
- 005:010 F r min del har jag i Herren den tillförsikten till eder, att I icke häri skolen tänka på annat s t; men den som v rlar förvirring bland eder, han skall bära sin dom, vem han  n må vara.
- 005:011 Om s vore, mina br der, att jag sj v ännu predikade omsk else, varför skulle jag d  ännu alltj mt lida förföljelse? D vore ju korsets st testen r dd ur vägen.--
- 005:012 Jag skulle önska att de män som uppvigla eder I te omskära sig ända till avstymning.

005:013 I ären ju kallade till frihet, mina bröder; bruken dock icke friheten så, att kättet för något tillfälle. Fastmer män i tjära varandra genom kätleken.

005:014 Ty hela lagens uppfyllelse ligger i ett enda budord, nämligen detta: Du skall äska din nästa såsom dig själv.?

005:015 Men om i bitens inbäddes och ären pövarandra, såmän i se till, att i icke bliven uppärna av varandra.

005:016 Vad jag vill säga för detta: Vandren i ande, såskolen i förvisso icke göra vad kättet har begärelse till.

005:017 Ty kättet har begärelse mot Anden, och Anden mot kättet; de tvö ligga ju i strid med varandra, för att hindra eder att göra vad i viljen.

005:018 Men om i drivens av ande, såstär i icke under lagen.

005:019 Men kättets gärningar äro uppenbara: de äro otukt, orenhet, löskaktighet,

005:020 avgudadyrkan, trolldom, ovänskap, kiv, avund, vrede, genstridighet, tvedräkt, partisändring,

005:021 missunnsamhet, mord, dryckenskap, vilt leverne och annat sådant, varom jag säger eder i förväg, såsom jag redan förut har sagt, att de som göra sådant, de skola icke för Guds rike till arvedel.

005:022 Andens frukt ärer för kätlek, glädje, frid, tärmod, mildhet, godhet, trofasthet,

005:023 saktmod, äerhällsamhet. Mot sådant för icke lagen.

005:024 Och de som hära Kristus Jesus till hava korsfäst sitt kär tillika med dess lustar och begärelser.

005:025 Om vi nu hava liv genom ande, sålätom oss ock vandra i ande.

005:026 Lätom oss icke såka föränglig ära, i det att vi utmana varandra och avundas varandra.

006:001 Mina bröder, om såhänder att någon ertappas med att begären föräsyndelse, dömän i, som ären andliga mäniskor, upprätta honom i saktmods ande. Och du måhava akt pödig själv, att icke ocksödu bliver frestad.

006:002 Bären varandras bärdor; såuppfyllen i Kristi lag.

006:003 Ty om någon tycker sig något vara, fastär han intet för, så bedrager han sig själv.

006:004 Mävar och en prära sina egna gärningar; han skall dötillmära sig berämmelse allenast efter vad han själv är, och icke efter vad andra äro.

006:005 Ty var och en har sin egen bärdä att bära.

006:006 Den som för undervisning i ordet, han läre den som undervisar honom fördel med sig i allt gott.

006:007 Faren icke vilse. Gud lärer icke gäcka sig. Ty vad människan så, det skall hon ock skärdä.

006:008 Den som så i sitt käts äker, han skall av kättet skärdä förängelse, men den som så i Andens äker, han skall av Anden skärdä evigt liv.

006:009 Och lätom oss icke förärtas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, såskola vi, när tiden är inne, förinbära vör skärd.

006:010 Mävi alltsö, medan vi hava tillfälle, göra vad gott är mot var man, och först och främst mot dem som äro våra medbröder i tron.

006:011 Sen h r med vilka stora bokstäver jag egenhändigt skriver till eder!

006:012 Alla de som eftersträva ett gott anseende h r i k ttet, de vilja n dga eder till omsk telse, detta allenast för att de själva skola undgå att bliva förföljda för Kristi kors' skull.

006:013 Ty icke ens dessa omskurna själva h lla lagen. Nej, det  r för att kunna ber mma sig av edert kött som de vilja att i skolen låta omskära eder.

006:014 Men vad mig ang r, s vare det fjärran ifrån mig att ber mma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen f r mig  r korsfäst, och jag f r världen.

006:015 Ty det kommer icke an p om någon  r omskuren eller oomskuren; allt beror p huruvida han  r en ny skapelse.

006:016 Och över alla dem som komma att vandra efter detta rättesnöre, över dem vare frid och barmhärtighet, ja, över Guds Israel.

006:017 M nu ingen härefter v lla mig oro; ty jag b r Jesu märken på min kropp.

006:018 Vår Herres, Jesu Kristi, n d vare med eder ande, mina br der. Amen.

Paulus' brev till efesierna

001:001 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, h rsar de heliga som bo i Efesus, de i Kristus Jesus troende.

001:002 N d vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

001:003 Vårsignad vare vår Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som i Kristus har v rsignat oss med all den himmelska världens andliga v rsignelse,

001:004 såsom han ju, f r n världens grund var lagd, har utvalt oss i honom till att vara heliga och ostraffliga inför sig.

001:005 Ty i sin kärlek förutbestämde han oss till barnskap hos sig, genom Jesus Kristus, efter sin viljas behag,

001:006 den n desh lighet till pris, varmed han har ben dat oss i den  skade.

001:007 I honom hava vi f lossning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans n ds rikedom.

001:008 Och denna n d har han i överflödande m tt låtit komma oss till del, med all vishet och allt förstånd,

001:009 i det att han f r oss har kungjort sin viljas hemlighet, enligt det beslut som han efter sitt behag hade fattat inom sig själv,

001:010 om en ordning som i tidernas fullbordan skulle komma till stånd, det beslutet att i Kristus sammanfatta allt som finnes i himmelen och p jorden.

001:011 I honom hava vi ock undf tt vår arvslott, vi som förut voro best mda därtill genom dens beslut, som verkar allting efter sin egen viljas r d.

001:012 S skulle vi, hans h rlighet till pris, vara de som i Kristus redan i förväg hava  gt ett hopp.

001:013 I honom haven j mv  i, sedan i haven f tt höra sanningens ord, eder fr snings evangelium, ja, i honom haven i, sedan i nu ock

haven kommit till tron, såsom ett insegel undf tt den utlovade helige Ande,

001:014 vilken   en underpant p v tt arv, till förvissning om att hans egendomsfolk skall f lossas, hans h rlighet till pris.

001:015 Sedan jag fick höra om eder tro i Herren Jesus och om eder kärlek till alla de heliga,

001:016 har därför jag  min sida icke upph tt att tacka Gud för eder, när jag tänker pöeder i mina b rher.

001:017 Och min b r   att vår Herres, Jesu Kristi, Gud, härlighetens Fader, m giva eder en visdomens och uppenbarelsens ande till kunskap om sig,

001:018 och att han m g upplysa edra hjärtans  gon, s att I f rst n hurudant det hopp  , vartill han har kallat eder, huru rikt på h rlighet hans arv   bland de heliga,

001:019 och huru  versvinnligt stor hans makt   p oss som tro--allt i enlighet med den värdiga styrkas kraft,

001:020 varmed han har verkat i Kristus, i det att han uppv ckte honom från de döda och satte honom p sin högra sida i den himmelska världen,

001:021 över alla andev ldens furstar och värdigheter och makter och herrar, ja, över allt som kan nämnas, icke allenast i denna tids der, utan ock i den tillkommande.

001:022  Allt lade han under hans fötter.?

Och honom gav han   församlingen till att vara ett huvud över allting--

001:023   församlingen, ty den   hans kropp och   uppfyllt av honom som uppfyller allt i alla.

002:001 S har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de  vertr delser och synder

002:002 i vilka I f rut vandraden, efter denna världs och tids ders sätt, i det I f jden fursten över luftens h rsmakt, över den andemakt som nu   verksam i de oh rsamma.

002:003 Bland dessa voro f rut ocks vi allasammans, där vi vandrade i vårt k rts begärelser och gjorde vad k ttet och sinnet ville; och vi voro genom vår natur hemfallna   vredesdomen, vi likasom de andra.

002:004 Men Gud, som   rik p barmh rtighet, har, för den stora kärleks skull, varmed han har  skat oss,

002:005 gjort oss levande med Kristus, oss som voro döda genom våra synder. Av n d  ren I frästa!

002:006 Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus,

002:007 för att i de kommande tids drarna bevisa sin n ds  versvinnliga rikedom, genom godhet mot oss i Kristus Jesus.

002:008 Ty av n den  ren I frästa genom tro--och det icke av eder själva, Guds g va   det--

002:009 icke av gärningar, för att ingen skall ber mma sig.

002:010 Ty hans verk  o vi, skapade i Kristus Jesus till goda gärningar, vilka Gud förut har berett, för att vi skola vandra i dem.

002:011 Kommen därför ihåg att I förut, I som voren hedningar i k ttet och bleven kallade oomskurna av dem som kallas omskurna, efter den omsk else som med h nder göres påkättet--

002:012 kommen ihåg att I p den tiden, d n   I voren utan Kristus, voren utestängda från medborgarskap i Israel och främmande för

I f?ttets f?rbund, utan hopp och utan Gud i v?rlden.

002:013 Nu d?remot, d?i f?ren i Kristus Jesus, haven I, som f?rut voren fj?rran, kommit n?ra, i och genom Kristi blod.

002:014 Ty han f?r v?r frid, han som av de b?da har gjort ett och brutit ned den skiljemur som stod emellan oss, n?mligen ov?nskapen.

002:015 Ty i sitt k?tt gjorde han om intet budens stadgelag, f?r att han skulle av de tv?i sig skapa en enda ny m?nniska och s?bereda frid,

002:016 och f?r att han skulle f?r dem b?da, f?renade i en enda kropp, skaffa f?rsoning med Gud, sedan han genom korset hade i sin person d?dat ov?nskapen.

002:017 Och han har kommit och har f?rkunnat det glada budskapet om frid f?r eder, I som voren fj?rran, och om frid f?r dem som voro n?ra.

002:018 Ty genom honom hava vi, de ena s?v?i som de andra, i en och samme Ande tilltr?de till Fadern.

002:019 Allts? f?ren I nu icke mer fr?mlingar och g?ster, utan I haven medborgarskap med de heliga och f?ren Guds husfolk,

002:020 uppbyggda p?apostlarnas och profeternas grundval, d?r h?rnstenen f?r Kristus Jesus sj?v,

002:021 i vilken allt det som uppbygges bliver sammanslutet och s?v?xer upp till ett heligt tempel i Herren.

002:022 I honom bliven ocks?I med de andra uppbyggda till en Guds boning, i Anden.

003:001 F?denskull b?jer jag mina kn?n, jag Paulus, som till gagn f?r eder, I hedningar, f?r Kristi Jesu f?nge.

003:002 I haven v?i h?ft om det n?desuppdrag av Gud, som f?r mig givet f?r eder r?kning,

003:003 huru genom uppenbarelse den hemlighet blev f?r mig kungjord, varom jag ovan har i korthet skrivit.

003:004 Och n?r I l?sen detta, kunnen I d?rav f?rst?vilken insikt jag har i Kristi hemlighet,

003:005 som under f?rg?ngna sl?ktens tider icke hade blivit kungjord f?r m?nniskors barn, s?som den nu genom andeingivelse har blivit uppenbarad f?r hans heliga apostlar och profeter.

003:006 Jag menar den hemligheten, att hedningarna i Kristus Jesus f?o v?ra medarvingar och j?mte oss lemmar i en och samma kropp och j?mte oss delaktiga i I f?ttet--detta genom evangelium,

003:007 vars tj?nare jag har blivit i f?jd av den Guds n?ds g?va som blev mig given genom hans m?ktiga kraft.

003:008 Ja, f?r mig, den ringaste bland alla heliga, blev den n?den given att f?r hedningarna f?rkunna evangelium om Kristi outrannsakliga rikedom,

003:009 och att I?gga i dagen huru det r?dslut har blivit utf?tt, som tids?drarna igenom hade s?som en hemlighet varit f?rdolt i Gud, alltings skapare.

003:010 Ty Gud ville att hans m?ngfaldiga visdom nu, i och genom f?rsamlingen, skulle bliva kunnig f?r furstarna och v?rdigheterna i den himmelska v?rlden.

003:011 S?dant hade hans beslut varit fr?n tids?drarnas begynnelse, det som han utf?rde i Kristus Jesus, v?r Herre.

003:012 Och i honom kunna vi med tillf?rsikt frimodigt tr?da fram, genom tron p?honom.

003:013 D?rf?r beder jag eder att icke f?la modet vid mina lidanden f?r eder; de I?nda ju eder till f?ra.

003:014 F?denskull b?jer jag mina kn?n f?r Fadern--

003:015 honom frän vilken allt vad fader heter i himmelen och på jorden
har sitt namn--
003:016 och beder att han ville efter sin höglighets rikedom frän
eder, att I genom hans Ande växer till i kraft till eder
invärtes mörniska,
003:017 och att Kristus genom tron möbo i edra hjärtan, och att I mö
vara rotade och grundade i kärleken,
003:018 så att I, tillika med alla de heliga, till fullo frän fatta
vad bredden och längden och höjden och djupet är
003:019 och så förä kärna Kristi kärlek, som överger all kunskap. Ty så
skolen I bliva helt uppfyllda av all Guds fullhet.

003:020 Men honom, som frän är gära mer, ja, längt mer än allt vad vi
bedja eller tänka, efter den kraft som är verksam i oss,
003:021 honom tillhör äran i församlingen och i Kristus Jesus alla
släkten igenom i evigheternas evighet, amen.

004:001 Söfärmanar jag nu eder, jag som är en fränge i Herren, att förä
en vandel som är värdig den kallelse I haven undföt,
004:002 med all ämjuhet och allt saktmod, med tåmod, så att I haven
fördrag med varandra i kärlek
004:003 och vinnlöggen eder om att bevara Andens enhet genom fridens
band:
004:004 en kropp och en Ande, likasom I ock bleven kallade till
att leva i ett och samma hopp, det som tillhör eder kallelse--
004:005 en Herre, en tro, ett dop, en Gud, som är allas Fader,
004:006 han som är över alla, genom alla och i alla.

004:007 Men är var och en särskild av oss blev nåden given, alltefter
som Kristus tillmätte honom sin gåva.
004:008 Därför heter det:

Ähan för upp i höjden,
han tog frängar,
han gav möniskorna gåvor.?

004:009 Men detta ord Ähan för upp?, vad innebär det, om icke att han
förut hade farit hit ned till jordens lögre rymder?
004:010 Den som för ned, han är ock den som för upp över alla himlar,
för att han skulle uppfylla allt.
004:011 Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter,
somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare.
004:012 Ty han ville göra de heliga skickliga till att utföra sitt
tjänarverk, att uppbygga Kristi kropp,
004:013 till dess att vi allasammans komma fram till enheten i tron och
i kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva
fullvuxna, intill Kristi fullhet.
004:014 Så skulle vi icke mer vara barn, icke såsom havets vågor drivas
omkring av vart vindkast i läran, vid möniskornas bedrägliga
spel, när de illfundigt söka fränja villfarelsens listiga
anslag.
004:015 Nej, vi skulle dörhåla oss till sanningen, och i alla stycken i
kärlek växa upp till honom som är huvudet, Kristus.
004:016 Ty frän honom hämtar hela kroppen sin tillväxt, till att bliva
uppbyggd i kärlek, i det att den sammanslutes och för
sammanhälning genom det bisternd var led giver, med en kraft som
är avmätt efter var särskild dels uppgift.

004:017 Jag tillsäger eder alltså och uppmanar eder allvarligt i Herren,

att icke mer vandra såsom hedningarna i sitt sinnes fårånglighet
vandra,

004:018 hedningarna, vilka, i f rjd av den okunnighet som råder hos dem
genom deras hjärtans f rstockelse,  o förmörkade till
förståndet och bortkomna från det liv som   av Gud.

004:019 Ty i sin f rsoffning hava de  verl mnat sig   l saktighet, så
att de i girighet bedriva alla slags orena gärningar.

004:020 Men I haven icke fått en sådan undervisning om Kristus,

004:021 om I eljest s haven h tt om honom och s blivit lärda i honom,
som sanning   i Jesus:

004:022 att I--d detta nu krävdes pågrund av eder föra vandel--
haven avlagt den gamla människan, som f rd var sig genom att
följa sina beg rrelsers bedrägliga lockelser,

004:023 och nu f nyens genom Anden som bor i edert sinne,

004:024 och att I haven ikl tt eder den nya människan, som   skapad
till likhet med Gud i sanningens rättfärdighet och helighet.

004:025 L ggen d r r bort lögnen, och talen sanning med varandra,
eftersom vi  o varandras lemmar.

004:026  vredgens, men synden icke? l ten icke solen g ned över eder
vrede,

004:027 och given icke djävulen något tillf le.

004:028 Den som har stulit, han stj le icke mer, utan arbete hellre, och
utr tte med sina h nder vad gott  , s att han har något varav
han kan dela med sig   den som lider brist.

004:029 L ten intet oh viskt tal utg ur eder mun, utan allenast det som
  gott, till uppbyggelse, där sådan behöves, s att det bliver
till väsignelse f r dem som höra det.

004:030 Och bedr ven icke Guds helige Ande, vilken I haven undf tt såsom
ett insegel, f r f lossningens dag.

004:031 All bitterhet och h ftighet och vrede, allt skriande och
sm dande, ja, allt vad ondska heter vare fjärran ifrån eder.

004:032 Varen i st let goda och barmhärtiga mot varandra, och förlåten
varandra, såsom Gud i Kristus har f rl tit eder.

005:001 Bliven allts Guds efterföljare, såsom hans  skade barn,

005:002 och vandren i kärlek, såsom Kristus  skade eder och utgav sig
själv f r oss till en gåva och ett offer,  Gud till en
väbehaglig lukt?.

005:003 Men otukt och orenhet, av vad slag det vara m , och girighet
skolen I, såsom det anstår heliga, icke ens låta nämnas bland
eder,

005:004 ej heller oh viskt v sende och dåraktigt tal och gyckel; sådant
  otillbörligt. L ten fastmer tacksägelse h ras.

005:005 Ty det b ren I veta, och det insen I ocks sj va, att ingen
otuktig eller oren människa har arvedel i Kristi och Guds rike,
ej heller någon girig, ty en sådan   en avgudadyrkare.

005:006 L ten ingen bedraga eder med tomma ord; ty för sådana synder
kommer Guds vrede över de oh rsamma.

005:007 Haven allts ingen del i sådant.

005:008 I voren ju f rut m rker, men nu  ren I ljus i Herren; vandren d 
såsom ljusets barn.

005:009 Ty ljusets frukt består i allt vad godhet och rättfärdighet och
sanning  .

005:010 Ja, vandren så, i det att I pr ven vad som   väbehagligt för
Herren.

005:011 Och haven ingen delaktighet i mörkrets gärningar, som icke giva
någon frukt, utan avsl jen dem fastmer.

- 005:012 Vad av s?dana m?niskor i hemlighet f?r?vas, d?rom ? det skamligt till och med att tala;
- 005:013 men alltsammans bliver uppenbart, n?r det avsl?jas genom ljuset. Ty varhelst n?got bliver uppenbart, d?r ? ljus.
- 005:014 D?r?r heter det:
?vakna upp, du som sover,
och st?upp ifr?n de d?da,
s?skall Kristus lysa fram f?r dig.?
- 005:015 Sen d?r?r noga till, huru I vandren: att I vandren icke s?som ovisa m?niskor, utan s?som visa;
- 005:016 och tagen v? i akt vart l?gligt tillf?le. Ty tiden ? ond.
- 005:017 Varen allts?icke of?rst?ndiga, utan f?rst?n vad som ? Herrens vilja.
- 005:018 Och dricken eder icke druckna av vin; ty d?rav kommer ett oskickligt leverne. L?ten eder fastmer uppfyllas av ande,
- 005:019 och talen till varandra i psalmer och lovs?nger och andliga visor, och sjungen och spelen till Herrens ?ra i edra hj?rtan,
- 005:020 och tacken alltid Gud och Fadern f?r allt, i v?r Herres, Jesu Kristi, namn.
- 005:021 Underordnen eder varandra i Kristi fruktan.
- 005:022 I hustrur, underordnen eder edra m?n, s?som I underordnen eder Herren;
- 005:023 ty en man ? sin hustrus huvud, s?som Kristus ? f?rsamlingens huvud, han som ock ? denna sin kropps Fr?sare.
- 005:024 Ja, s?som f?rsamlingen underordnar sig Kristus, s?skola ock hustrurna i allt underordna sig sina m?n.
- 005:025 I m?n, ?sken edra hustrur, s?som Kristus har ?skat f?rsamlingen och utgivit sig sj?lv f?r henne
- 005:026 till att helga henne, genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet.
- 005:027 Ty s?ville han sj?lv st?la fram f?rsamlingen inf?r sig i h?rlighet, utan fl?ck och skrynka och annat s?dant; fastmer skulle hon vara helig och ostrafflig.
- 005:028 P?samma s?tt ?ro m?nnen pliktiga att ?ska sina hustrur, d? dessa ju ?ro deras egna kroppar; den som ?skar sin hustru, han ?skar sig sj?lv.
- 005:029 Ingen har n?gonsin hatat sitt eget k?tt; i st?let n?r och omhuldar man det, s?som Kristus g?r med f?rsamlingen,
- 005:030 eftersom vi ?ro lemmar av hans kropp.
- 005:031 ?r?denskull skall en man ?vergiva sin fader och sin moder och h?la sig till sin hustru, och de tu skola varda ett k?tt. ?-
- 005:032 Den hemlighet som ligger h?ri ? stor; jag s?ger detta med tanke p? Kristus och f?rsamlingen.
- 005:033 Dock g?ler ocks?om eder att var och en skall ?ska sin hustru s?som sig sj?lv; men hustrun ?sin sida skall visa sin man v?dnad.
- 006:001 I barn, varen edra f?r?drar lydiga i Herren, ty detta ? r?tt och tillb?ligt.
- 006:002 ?hedra din fader och din moder.? Det ? ju f?rst detta bud som har ett l?fte med sig:
- 006:003 ?r? att det m?g?dig v?r och du m?l?nge leva p?jorden?
- 006:004 Och I f?der, reten icke edra barn till vrede, utan fostren dem i

Herrens tukt och f?rmaning.

- 006:005 I tj?nare, varen edra jordiska herrar lydiga, med fruktan och b?van, av uppriktigt hj?rtat, s?som g?lde det Kristus;
- 006:006 icke med ?gontj?nst, av beg?r att behaga m?nniskor, utan s?som Kristi tj?nare, som av hj?rtat g?ra Guds vilja;
- 006:007 och g?ren eder tj?nst med villighet, s?som tj?naden I Herren och icke m?nniskor.
- 006:008 I veten ju att vad gott var och en g?r, det skall han f?igen av Herren, vare sig han ?r tr? eller fri.
- 006:009 Och I herrar, handlen p?samma s?tt mot dem, och upph?ren att bruka h?rda ord; I veten ju att i himmelen finnes den som ?r Herre ?ver b?de dem och eder, och att hos honom icke finnes anseende till personen.
- 006:010 F?r ?vrigt, bliven allt starkare i Herren och i hans v?rdiga kraft.
- 006:011 Ikl?den eder hela Guds vapenrustning, s?att I kunnen h?la st?nd emot dj?vulens listiga angrepp.
- 006:012 Ty den kamp vi hava att utk?mpa ?r en kamp icke mot k?tt och blod, utan mot furstar och v?rdigheter och v?ldsh?skare, som r?da h?r i m?rkret, mot onskans andemakter i himlarymderna.
- 006:013 Tagen allts?p?eder hela Guds vapenrustning, s?att I kunnen st? emot p?den onda dagen och, sedan I haven fullgjort allt, beh?la f?tet.
- 006:014 St?n d?rf?r omgjordade kring edra l?nder med sanningen, och ?varen ikl?dda r?ttf?rdighetens pansar?
- 006:015 och haven s?som skor p?edra f?tter den beredvillighet som fridens evangelium giver.
- 006:016 Och tagen alltid trons sk?ld, varmed I skolen kunna utsl?cka den ondes alla brinnande pilar.
- 006:017 Och l?ten giva eder ?r?nsningens hj?m?och Andens sv?rd, som ?r Guds ord.
- 006:018 G?ren detta under st?ndig ?kallan och b?n, s?att I alltj?mt bedjen i Anden och f?rdenskull vaken, under st?ndig uth?llighet och st?ndig b?n f?r alla de heliga.
- 006:019 Bedjen ock f?r mig, att min mun m?uppl?tas, och att det jag skall tala m?bliva mig givet, s?att jag frimodigt kung?r evangelii hemlighet,
- 006:020 f?r vars skull jag ?r ett s?ndebud i kedjor; ja, bedjen att jag m?frimodigt tala d?rom med de r?tta orden.
- 006:021 Men f?r att ock I skolen f?veta n?got om mig, huru det g?r mig, kommer Tykikus, min ?skade broder och trogne tj?nare i Herren, att underr?ta eder om allt.
- 006:022 Honom s?nder jag till eder, just f?r att I skolen f?veta huru det ?r med oss, och f?r att han skall hugna edra hj?rtan.
- 006:023 Frid vare med br?derna och k?lek tillika med tro, fr?n Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus.
- 006:024 N?d vare med alla som ?ska v?r Herre Jesus Kristus--n?d i of?rg?ngligt liv.

Paulus' brev till filipperna

001:001 Paulus och Timoteus, Kristi Jesu tjänare, hälsa alla de heliga i Kristus Jesus som bo i Filippi, tillika med församlingsföreståndare och församlingstjänare.

001:002 När vare med eder och frid i frö Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

001:003 Jag tackar min Gud, så ofta jag tänker på eder,

001:004 i det jag alltid i alla mina bönor med glädje beder för eder alla.

001:005 Jag tackar honom för att I, allt i frö första dagen intill nu, haven deltagit i arbetet för evangelium.

001:006 Och jag har den tillförsikten, att han som i eder har begynt ett gott verk, han skall ock fullborda det, intill Kristi Jesu dag.

001:007 Och det är ju rätt och tillbörligt att jag tänker så om eder alla, eftersom jag, både när jag ligger i bojar, och när jag försvarar och befäster evangelium, har eder i mitt hjärta såsom alla med mig delaktiga i nåden.

001:008 Ty Gud är mitt vittne, han vet huru jag längtar efter eder alla med Kristi Jesu kärlek.

001:009 Och därför beder jag, att eder kärlek må allt mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt,

001:010 så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I må bli rena och för ingen till skammen, i väntan på Kristi dag,

001:011 och bli rika på rättsfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris.

001:012 Jag vill att I, mina bröder, skolen veta att det som har vederfarits mig snarare har löst till evangelii framgång.

001:013 Det har nämligen så blivit uppenbart för alla i pretoriet och för alla andra, att det är i Kristus som jag bär mina bojar;

001:014 och de flesta av bröderna hava genom mina bojar blivit så frimodiga i Herren, att de med allt större dristighet våga öfverskrifvt förkunna Guds ord.

001:015 Somliga finnas väl ock, som av avund och trölystnad predika Kristus, men det finnes också andra som göra det av god vilja.

001:016 Dessa senare göra det av kärlek, eftersom de veta att jag är satt till att försvara evangelium.

001:017 De förra åter förkunna Kristus av genstridighet, icke med rent sinne, i tanke att de skola tillskynda mig ytterligare bedrävelse i mina bojar.

001:018 Vad mer? Kristus bliver dock på ena eller andra sättet förkunnad, det må nu ske för syns skull eller i uppriktighet; och därför överglädjer jag mig. Ja, jag skall ock framgent förglädja mig;

001:019 ty jag vet att detta skall lösa mig till frälsning, genom eder förbön och därigenom att Jesu Kristi Ande förhälsar mig.

001:020 Det är nämligen min trängtan och mitt hopp att jag i intet skall komma på skam, utan att Kristus, nu såsom alltid, skall av mig med all frimodighet bli förhörligad i min kropp, det må ske genom liv eller genom döden.

001:021 Ty att leva, det är för mig Kristus, och att dö, det är för mig en vinning.

001:022 Men om det att leva i kätet för mig är att utföra ett arbete som bär frukt, vilketdera skall jag döva? Det kan jag icke säga.

001:023 Jag drages till båda hållen. Ty väl stundar jag att bryta upp och vara hos Kristus, vilket ju vore mycket bättre;

001:024 men att jag lever kvar i k ttet   för eder skull mer av n den.

001:025 Och då jag   fr vissad h rom, vet jag att jag skall leva kvar och förbliva hos eder alla, eder till förkovran och glädje i tron,

001:026 för att eder ber mmelse skall överflöda i Kristus Jesus, i fråga om mig, därigenom att jag ännu en gång kommer till eder.

001:027 F ren allenast en sådan vandel som   värdig Kristi evangelium, s att jag--vare sig jag kommer och besöker eder, eller jag förbliver frånvarande--f r höra om eder att I st n fasta i en och samme Ande och endr ktigt k mpen tillsammans för tron på evangelium,

001:028 utan att i något stycke låta skr mma eder av motståndarna. Ty att I s skicken eder   f r dem ett vittnesbörd om att de sj va g mot fördärvet, men att I skolen bliva frästa, och detta av Gud.

001:029   eder har ju förunnats icke allenast att tro på Kristus, utan ock att lida för hans skull,

001:030 i det att I haven samma kamp som I f r s gen mig hava och nu h ren att jag har.

002:001 Om nu förmaning i Kristus, om uppmuntran i kärlek, om gemenskap i Anden, om hjärtlig godhet och barmhärtighet betyda något,

002:002 g ren då min glädje fullkomlig, i det att I  ren ens till

sinnes, uppfyllda av samma kärlek, endr ktiga, liksinnade,

002:003 fria ifrån genstridighet och ifrån beg r efter f r nglig  a.

Fasthellre m var och en i  dmjukhet akta den andre förmer   sig sj v.

002:004 Och sen icke var och en på sitt eget bästa, utan var och en också på andras.

002:005 Varen s till sinnes som Kristus Jesus var,

002:006 han som var till i Guds-skepnad, men icke r knade jämlikheten med Gud såsom ett byte,

002:007 utan utblottade sig sj v, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i m niskogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en m nskiska

002:008 och  dmjukade sig och blev lydlig intill döden, ja, intill döden på korset.

002:009 D f r har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn som   över alla namn

002:010 för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som  o i himmelen, och deras som  o på jorden, och deras som  o under jorden,

002:011 och för att alla tungor skola bek nna, Gud, Fadern, till  a, att Jesus Kristus   Herre.

002:012 D f r, mina  skade, såsom I alltid f rut haven varit lydiga, s m n I också nu med fruktan och b van arbeta på eder frönsning, och det icke allenast såsom I gjorden, då jag var n nvarande, utan ännu mycket mer nu, då jag   frånvarande.

002:013 Ty Gud   den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.

002:014 G ren allt utan att knorra och tveka,

002:015 s att I bliven otadliga och rena, Guds ostraffliga barn mitt ibland  tt vr ngt och avogt sl kte, inom vilket I lysen såsom himlaljus i världen,

002:016 i det att I h len fast vid livets ord. Bliven mig s till ber mmelse på Kristi dag, till ett vittnesbörd om att jag icke

- har strävat förgäves och icke förgäves har arbetat.
- 002:017 Men om i mitt blod bliver utgjutet såsom ett drickoffer, när jag förtätar min tempeltjänst och därvid frambringa offret av eder tro, sågläd jag mig dock och deltaga i allas eder glädje.
- 002:018 Sammalunda med och i glädjas och deltaga i min glädje.
- 002:019 Jag hoppas nu i Herren Jesus att snart kunna sända Timoteus till eder, så att och jag för kända hugnad genom det som jag dör om eder.
- 002:020 Ty jag har ingen av samma sinne som han, ingen som av så uppriktigt hjerta kommer att hava omsorg om eder.
- 002:021 Allasammans ska de sitt eget, icke vad som har Kristus Jesus till.
- 002:022 Men hans beprövade trohet kända; I veten huru han med mig har verkat i evangeliets tjänst, såsom en son tjänar sin fader.
- 002:023 Honom hoppas jag alltså kunna sända, så snart jag har fått se huru det går med min sak.
- 002:024 Och i Herren för jag viss om att jag också snart skall komma.
- 002:025 Emellertid har jag funnit det nödvändigt att sända brodern Epafroditus, min medarbetare och medkämpa, tillbaka till eder, honom som i haven skickat hit, för att edra vägnar förlova mig vad jag kunde behöva.
- 002:026 Ty han längtar efter eder alla och har ingen ro, därför att i haven har han varit sjuk.
- 002:027 Han har också verkligen varit sjuk, ja, nära döden, men Gud förbarmade sig över honom; och icke allenast över honom, utan också över mig, för att jag icke skulle förbedrövelse på bedrövelse.
- 002:028 Därför för jag så mycket mer angelägen att sända honom, både för att i skolen förglädjen att återse honom, och för att jag själv därigenom skall förlätnad i min bedrövelse.
- 002:029 Tagen alltså emot honom i Herren, med all glädje, och hälen sådana med i för.
- 002:030 Ty för Kristi verks skull var han nära döden, i det han satte sitt liv på spel, för att giva mig ersättning för den tjänst som jag måste sakna från eder personligen.
- 003:001 För förrikt, mina bröder, glädjen eder i Herren. Att skriva till eder detsamma som förut, det räknar jag icke för något besvär, och det för eder tryggare.
- 003:002 Given akt på de hundarna, given akt på de onda arbetarna, given akt på de sänderskurna?
- 003:003 Ty vi för de omskurna, vi som genom Guds Ande tjäna Gud och berömma oss av Kristus Jesus och icke förtästa påkättet--
- 003:004 fastän jag för min del väl också kunde hava skä till förtästa påkättet. Ja, om någon menar sig kunna förtästa påkättet, så kan jag det ännu mer,
- 003:005 jag som blev omskuren, när jag var åtta dagar gammal, jag som för av Israels folk och av Benjamins stam, en hebrä, född av hebräer, jag som i fröga om lagen har varit en farisä,
- 003:006 i fröga om nitiskan varit en församlingens förförjare, i fröga om rättfärdighet--den som vinnes i kraft av lagen--varit en ostrafflig man.
- 003:007 Men allt det som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull räknat såsom en förlust.
- 003:008 Ja, jag räknar i sanning allt såsom förlust mot det som för längt

- mer v?rt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. Ty det ? f? hans skull som jag har g?tt f?rlustig alltsammans och nu r?knar det s?som avskr?de, p?det att jag m?vinna Kristus
- 003:009 och bliva funnen i honom, icke med min egen r?ttf?rdighet, den som kommer av lag, utan med den r?ttf?rdighet som kommer genom tro p?Kristus, r?ttf?rdigheten av Gud, p?grund av tron.
- 003:010 Ty jag vill l?ra k?nna honom och hans uppst?ndelses kraft och f? k?nna delaktighet i hans lidanden, i det jag bliver honom lik genom en d?d s?dan som hans,
- 003:011 om jag s?skulle kunna n?fram till uppst?ndelsen fr?n de d?da.
- 003:012 Icke som om jag redan hade vunnit det eller redan hade blivit fullkomlig, men jag far efter att vinna det, eftersom jag sj?lv har blivit vunnit av Kristus Jesus.
- 003:013 Ja, mina br?der, jag h?ller icke f?re att jag ?nnu har vunnit det, men ett g? jag: jag f?rger det som ? bakom mig och str?cker mig mot det som ? framf? mig
- 003:014 och jagar mot m?let, f? att f?den segerl?n som h?les framf? oss genom Guds kallelse ovanifr?, i Kristus Jesus.
- 003:015 M?d?ff? vi alla som ?o ?fullkomliga?hava ett s?dant t?nkes?t. Men om s??, att I i n?got stycke haven andra tankar, s?skall Gud ocks?d?r?ver giva eder klarhet.
- 003:016 Dock, s?vitt vi redan hava hunnit n?got fram?, s?l?tom oss vandra vidare p?samma v?g.
- 003:017 Mina br?der, varen ock I mina efterf?ljare, och sen p?dem som vandra p?samma s?tt som jag, eftersom I ju haven oss till f?red?me.
- 003:018 Ty det ? s?som jag ofta har sagt eder och nu ?er m?ste s?ga under t?rar: m?nga vandra s?som fiender till Kristi kors,
- 003:019 och deras ?nde ? f?d?v; de hava buken till sin Gud och s?ka sin ?a i det som ? deras skam, och deras sinne ? v?nt till det som h? jorden till.
- 003:020 Vi ?er hava v?tt medborgarskap i himmelen, och d?rifr?n v?nta vi ock Herren Jesus Kristus s?som Fr?sare,
- 003:021 vilken skall s?f?vandla v? f?nedringskropp, att den bliver lik hans h?lighetskropp--genom den kraft varmed han ock kan underl?gga sig allt.
- 004:001 D?ff?, mina ?skade och efterl?ngtade br?der, min gl?dje och min krona, st?n fasta i Herren med detta sinne, I mina ?skade.
- 004:002 Evodia f?rmanar jag, och Syntyke f?rmanar jag att de skola vara ens till sinnes i Herren.
- 004:003 Ja, ocks?till dig, min Synsygus--du som med r?tta b? det namnet--har jag en b?: Var dessa kvinnor till hj?p, ty j?nte mig hava de k?mpat i evangelii t?hst, de s?v? som Klemens och mina andra medarbetare, vilkas namn ?o skrivna i livets bok.
- 004:004 Gl?djen eder i Herren alltid. ?er vill jag s?ga: Gl?djen eder.
- 004:005 L?ten edert saktmod bliva kunnigt f?r alla m?nskors. Herren ? n?a!
- 004:006 G?ren eder intet bekymmer, utan l?ten i allting edra ?nskningar bliva kunniga inf? Gud, genom ?kallan och b?, med tacks?gelse.
- 004:007 S?skall Guds frid, som ?verg?r allt f?rst?nd, bevvara edra hj?rtan och edra tankar, i Kristus Jesus.

- 004:008 Får vi rätt, mina bröder, vad sant är, vad värdigt, vad rätt, vad rent är, vad som är önskvärdt och värt att akta, ja, allt vad dygd heter, och allt som förtjänar att prisas--tänken på allt sådant.
- 004:009 Detta, som I haven lärt och inlämnat och haven härt av mig och sett hos mig, det skolen I göra; och så skall fridens Gud vara med eder.
- 004:010 Det har varit för mig en stor glädje i Herren att I nu omsider haven kommit i en så god ställning, att I haven kunnat tänka på mitt bästa. Dock, I tänkten nog också förut därpå, men I hadn icke tillförlitligt att göra något.
- 004:011 Icke som om jag härtmed ville säga att något har fattats mig; ty jag har lärt mig att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag är.
- 004:012 Jag vet att finna mig i ringhet, jag vet ock att finna mig i överflöd. Med vilken ställning och vilka förhållanden som helst är jag förtrogen: jag kan vara mätt, och jag kan vara hungrig; jag kan hava överflöd, och jag kan lida brist.
- 004:013 Allt förtro jag i honom som giver mig kraft.
- 004:014 Dock gjorden I väl därpå att I visaden mig deltagande i mitt betryck.
- 004:015 I veten ju ock själva, I filipper, att under evangeliets första tid, därnär jag hade dragit bort ifrån Macedonien, ingen annan församling än eder trädde i sådan förbindelse med mig, att räkning kunde fås över utgivet och mottaget?
- 004:016 Ty medan jag ännu var i Tessalonika, såhuden I mig både en och två gånger vad jag behövde.--
- 004:017 Icke som om jag skulle stunda själva gåvan; nej, vad jag stundar är en sådan frukt därav, som rikligen kommer eder själva till godo.
- 004:018 Jag har nu fått ut allt, och det i överflödande mått. Jag har fullt upp, sedan jag av Epafroditus har mottagit eder gåva, ännu välbegärlig lukt?, ett offer som tackes Gud och behagar honom väl.
- 004:019 Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven.
- 004:020 Men värl Gud och Fader tillhär från i evigheternas evigheter. Amen.
- 004:021 Här sen var och en av de heliga i Kristus Jesus. De bröder som äro här hos mig hälsa eder.
- 004:022 Alla de heliga hälsa eder, först och främst de som hära till kejsarens hus.
- 004:023 Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.

Paulus' brev till kolosserna

- 001:001 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel, så ock brodern Timoteus,
- 001:002 hälsar de heliga som bo i Kolosse, de troende bröderna i Kristus. Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, värl Fader.

001:003 Vi tacka Gud, vår Herres, Jesu Kristi, Fader, alltid för eder i
vår bön,
001:004 ty vi hava hört om eder tro i Kristus Jesus och om den kärlek
som I haven till alla de heliga;
001:005 vi tacka honom för det hopp skull, som är förvarat för eder i
himmelen. Om detta hopp haven I redan förut fått höra, genom
sanningens ord i det evangelium
001:006 som har kommit till eder, likasom det ock är att finna överallt
i världen och där är frukt och växer till, på samma sätt som
det har gjort bland eder, allt ifrån den dag, då I hördet det
och Iorden i sanning kända Guds nåd.
001:007 Det var ju en sådan undervisning I mottogen av Epafras, vår
älskade medtjänare, som i vårt ställe är eder en trogen Kristi
tjänare;
001:008 det är också han som för oss har omtalat eder kärlek i Anden.

001:009 Allt ifrån den dag då vi fingo höra honom, hava vi därför, på vår
sida, icke upphört att bedja för eder och bönfalla om att I må
bliva uppfyllda av kunskap om Guds vilja, i allt slags andlig
vishet och andligt förstånd.
001:010 Sökolen I kunna göra en vandel som är värdig Herren, honom i
allt till behag, och genom kunskapen om Gud göra frukt och växa
till i allt gott verk.
001:011 Och genom hans heliga makt skolen I på allt sätt uppfyllas av
kraft till att bevisa sändaktighet och tåmod i allt;
001:012 och I skolen med glädje tacka Fadern, som har gjort eder
skickliga till delaktighet i den arvslott som de heliga hava i
ljuset.
001:013 Ty han har först oss från mörkrets värde och försatt oss i sin
älskade Sons rike.

001:014 I honom hava vi förlösningen, frälselsen för våra synder,
001:015 i honom som är den osynlige Gudens avbild och förstfödd för
allt skapat.
001:016 Ty i honom skapades allt i himmelen och på jorden, synligt såväl
som osynligt, både tronänglar och herrar och furstar och
värdigheter i andevärlden. Alltsammans har blivit skapat genom
honom och till honom.
001:017 Ja, han är till förre allt annat, och alltsammans är beständ i
honom.
001:018 Och han är huvudet för kroppen, det är församlingen, han som är
begrundelsen, den förstfödde ifrån de döda. Sökulle han i allt
vara den främste.

001:019 Ty det behagade Gud att låta all fullhet taga sin boning i honom
001:020 och att genom honom försöna allt med sig, sedan han genom blodet
på hans kors hade berett frid. Ja, genom honom skulle sökulle
med allt vad på jorden och i himmelen är.

001:021 Också är eder, som förut voren bortkomna från honom och genom
edert sinnelag hans fiender, i det att I gjorden vad ont var,
001:022 också är eder har han nu skaffat försöning i hans jordiska
kropp, genom hans död, för att kunna ställa eder fram inför sig
heliga och obefläckade och ostraffliga--
001:023 om I nämligen förbliven i tron, väl grundade och fasta, utan att
låta rubba eder från det hopp som tilljudes oss i evangelium,
det evangelium som I haven hört, och som blivit predikat bland
allt skapat under himmelen, det vars tjänare jag, Paulus, har
blivit.

- 001:024 Nu glöder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och vad som fattas i det mått av Kristus-bedrövelser som jag i mitt kärta måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp, som är församlingen.
- 001:025 Ty dennas tjänare har jag blivit, i enlighet med det uppdrag av Gud, som har blivit mig givet, att jag nämligen överallt skall för eder förkunna Guds ord,
- 001:026 den hemlighet som tidsådrar och släkten igenom hade varit fördold, men som nu har blivit uppenbarad för hans heliga.
- 001:027 Ty för dem ville Gud kungöra huru rik på helighet den är bland hedningarna, denna hemlighet, vilken är Kristus i eder, varit helighetshopp?
- 001:028 Och honom förkunna vi för varit del, i det vi förmana var mänskliga och undervisa var mänskliga med all vishet, för att kunna stå fram fram var mänskliga såsom fullkomliga i Kristus.
- 001:029 Och för det målet arbetar och kämpar jag, i enlighet med hans kraft, som mäktigt verkar i mig.
- 002:001 Jag vill nämligen, att I skolen veta, vilken kamp jag har att utstå för eder och för församlingen i Laodicea och för alla de andra som icke personligen hava sett mitt ansikte.
- 002:002 Ty jag önskar, att deras hjärtan skola förhugnad, därigenom att de slutas tillsammans i kärlek och komma till en full förståndsvishets hela rikedom, till en rätt kunskap om Guds hemlighet, vilken är Kristus;
- 002:003 ty i honom finnas visdomens och kunskapens alla skatter fördolda.
- 002:004 Detta säger jag, för att ingen skall bedraga eder med skenfagert tal.
- 002:005 Ty om jag ock till kroppen är frånvarande, så är jag dock i anden hos eder och glöder mig, när jag ser den ordning, som råder bland eder, och när jag ser fastheten i eder tro på Kristus.
- 002:006 Såsom I nu haven mottagit Kristus Jesus, Herren, så vandren i honom
- 002:007 och varen rotade i honom och låten eder uppbyggas i honom och befästas i tron, i enlighet med den undervisning I haven fått, och överflöden i tacksägelse.
- 002:008 Sen till, att ingen för bortföra eder såsom ett segerbyte genom sin tomma och bedrägliga vishetslära, i det att han förberpar förderne förda mänskliga meningar och håller sig till världens makter och icke till Kristus.
- 002:009 Ty i honom bor gudomens hela fullhet lekamligen,
- 002:010 och i honom haven I blivit delaktiga av den fullheten, i honom som är huvudet för alla andevärldens furstar och världigheter.
- 002:011 I honom haven I ock blivit omskurna genom en omskärelse, som icke skedde med händer, en som bestod däri att I bleven avklädda eder kärtsliga kropp; jag menar omskärelsen i Kristus.
- 002:012 I haven ju med honom blivit begravna i dopet; I haven ock i dopet blivit uppväckta med honom, genom tron på Guds kraft, hans som uppväckte honom från de döda.
- 002:013 Ja, också eder som voren döda genom edra synder och genom edert kärts oomskurenhet, också eder har han gjort levande med honom; ty han har förlätit oss alla våra synder.
- 002:014 Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i väg; den har han skaffat undan

- genom att nagla den fast vid korset.
- 002:015 Han har avvärjat andeväldens furstar och vädigheter och låtit dem bliva till skam inför alla, i det att han i honom har triumferat över dem.
- 002:016 Låten därför ingen döma eder i fråga om mat och dryck eller angående högtid eller nymånad eller sabbat.
- 002:017 Sådan är allenast en skuggbild av vad som skulla komma, men verkligheten själv finnes hos Kristus.
- 002:018 Låten icke segerlönen tagas ifrån eder av någon som har sin lust i rådmjukhet och ångladyrkan och gåt sig stor med sina syner, någon som utan orsak är uppblåst genom sitt kåtsliga sinne
- 002:019 och icke håler sig till honom som är huvudet, honom från vilken hela kroppen vinner sin tillväxt i Gud, i det att den av sina ledgångar och senor får bistånd och sammanhållning.
- 002:020 Om I nu haven därför med Kristus och så blivit frigjorda ifrån världens makter, varför låten I då allahanda stadgar luggas på eder, likasom levden I ännu i världen:
- 002:021 Det skall du icke taga i?, Det skall du icke smaka?, Det skall du icke komma vid?,
- 002:022 och detta när det gäller ting, som alla äro bestämda till att gå under genom förbrukning--allt till ålydnad av människobud och människolöror?
- 002:023 Visserligen har allt detta fått namn om sig att vara önsket, eftersom därför ligger ett självvalt gudstjänstväsende och ett slags rådmjukhet och en kroppens spökning; men ingalunda ligger därför ännu viss heder, det tjänar allenast till att nämna det kåtsliga sinnet.
- 003:001 Om I alltså ären uppståndna med Kristus, så sök den som är drottning, därför varest Kristus är och sitter på Guds högra sida.
- 003:002 Ja, haven edert sinne vänt till det som är drottning, icke till det som är på jorden.
- 003:003 Ty I haven därför, och edert liv är fördoft med Kristus i Gud.
- 003:004 När Kristus, han som är vårt liv, bliver uppenbarad, då skolen ock I med honom bliva uppenbarade i hörlighet.
- 003:005 Så då den nu edra lemningar, som höra jorden till: otukt, orenhet, lusta, ond begär, söck girigheten, som ju är avgudadyrkan;
- 003:006 ty för sådant kommer Guds vrede.
- 003:007 I de synderna vandraden också I förut, då I ännu hadn edert liv i dem.
- 003:008 Men nu skolen också I lugga bort alltsammans; vrede, höftighet, ondska, smädelse och skamligt tal ur eder mun;
- 003:009 I skolen icke ljuga på varandra. I haven ju avklätt eder den gamla människan med hennes gärningar
- 003:010 och iklätt eder den nya, den som förnyas till sann kunskap och så bliver en avbild av honom som har skapat henne.
- 003:011 Och därför kommer det icke an på om någon är grek eller jude, omskuren eller oomskuren, barbar eller skyt, trå eller fri; nej, Kristus är allt och i alla.
- 003:012 Så kläden eder nu såsom Guds utvalda, hans heliga och önskade, i hjärtlig barmhärtighet, godhet, rådmjukhet, saktmod, tåmod.
- 003:013 Och haven fördrag med varandra och förstå varandra, om någon har något att förberöra annan. Såsom Herren har förståt eder, så skolen ock I förstå.
- 003:014 Men över allt detta skolen I ikläda eder kärleken, ty den är fullkomlighetens sammanhållande band.
- 003:015 Och låten Kristi frid regera i edra hjärtan; ty till att äga den

¶ren I ock kallade s¶som lemmar i en och samma kropp. Och varen
tacksamma.

003:016 L¶ren Kristi ord rikligen bo ibland eder; undervisen och
f¶rmanen varandra i all vishet, med psalmer och lovs¶nger och
andliga visor, och sjungen med tacks¶gelse till Guds ¶ra i edra
h¶rtan.

003:017 Och allt, vadhelst I f¶retagen eder i ord eller g¶rning, g¶ren
det allt i Herren Jesu namn och tacken Gud, Fadern, genom honom.

003:018 I hustrur, underordnen eder edra m¶n, s¶som tillb¶ligt ¶ i
Herren.

003:019 I m¶n, ¶sken edra hustrur och varen icke bittra mot dem.

003:020 I barn, varen edra f¶¶drar lydiga i allt, ty detta ¶
v¶behagligt i Herren.

003:021 I f¶der, reten icke edra barn, p¶det att de icke m¶bliva
klenmodiga.

003:022 I t¶hare, varen i allt edra jordiska herrar lydiga, icke med
¶gont¶nst, av beg¶ att behaga m¶nskors, utan av uppriktigt
h¶rtan, i Herrens fruktan.

003:023 Vadhelst I g¶ren, g¶ren det av h¶rtat, s¶som t¶haden I Herren
och icke m¶nskors.

003:024 I veten ju, att I till vederg¶lning skolen av Herren f¶eder
arvedel; den herre I t¶nen ¶ Kristus.

003:025 Den som g¶ or¶t, han skall f¶igen den or¶t han har gjort,
utan anseende till personen.

004:001 I herrar, given edra t¶hare, vad r¶tt och billigt ¶; I veten
ju, att ocks¶I haven en herre i himmelen.

004:002 Varen uth¶liga i b¶nen och vaken i den under tacks¶gelse.

004:003 Och bedjen j¶mv¶ f¶ oss, att Gud m¶¶ oss ¶ppna en d¶r f¶
ordet, s¶att vi f¶f¶kunna Kristi hemlighet, den hemlighet,
f¶ vars skull jag ocks¶¶ en f¶nge;

004:004 ja, bedjen, att jag m¶uppenbara den med de r¶tta orden.

004:005 Skicken eder visligt mot dem som st¶utanf¶ och tagen v¶ i akt
vart I¶gligt tillf¶le.

004:006 Edert tal vare alltid v¶behagligt, kryddat med salt; I b¶nen
f¶st¶, huru I skolen svara var och en.

004:007 Om allt vad mig ang¶ skall min ¶skade broder Tykikus, min
trogne t¶hare och min medt¶hare i Herren, underr¶tta eder.

004:008 Honom s¶nder jag till eder, just f¶ att I skolen f¶veta, huru
det ¶ med oss, och f¶ att han skall hugna edra h¶rtan.

004:009 Tillika s¶nder jag Onesimus, min trogne och ¶skade broder, eder
landsman. De skola underr¶tta eder om allting h¶.

004:010 Aristarkus, min medf¶nge, h¶sar eder; s¶g¶ ock Markus,
Barnabas syskonbarn. Ang¶ende honom haven I redan f¶tt
f¶reskrifter; och om han kommer till eder, s¶tagen v¶hligt emot
honom.

004:011 Ocks¶Jesus, som kallas Justus, h¶sar eder. Av de omskurna ¶ro
dessa mina enda medarbetare f¶ Guds rike, och de hava varit mig
till hugnad.

004:012 Epafras, eder landsman, h¶sar eder, en Kristi Jesu t¶hare, som
i sina b¶ner alltid k¶mpar f¶ eder, f¶ att I skolen st¶fasta
och vara fullkomliga och fullt vissa i allt som ¶ Guds vilja.

004:013 Ty jag giver honom det vittnesb¶det, att han har stor m¶da f¶
eder likasom ock f¶ dem som bo i Laodicea och i Hierapolis.

004:014 Lukas, I¶karen, den ¶skade brodern, h¶sar eder; s¶g¶ ock
Demas.

- 004:015 H7sen br7derna i Laodicea, s7ock Nymfas tillika med den f7rsamling som kommer tillhopa i hans hus.
- 004:016 Sedan detta brev har blivit uppl7st hos eder, s7s7rjen f7 att det ock bliver uppl7st i laodic7ernas f7rsamling och att j7mv7 I f7n l7sa det brev, som kommer fr7n Laodicea.
- 004:017 S7gen ock detta till Arkippus: 7Hav akt p7det 7mbete, som du har undf7tt i Herren, s7att du fullg7r, vad d7rtill h7r.?
- 004:018 H7r skriver jag, Paulus, min h7rsning med egen hand. T7nken p7 mina bojar. N7d vare med eder.

Paulus' f7rsta brev till tessalonikerna

- 001:001 Paulus och Silvanus och Timoteus h7sa tessalonikernas f7rsamling i Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus. N7d och frid vare med eder.
- 001:002 Vi tacka Gud alltid f7r eder alla, n7r vi t7nka p7eder i v7ra b7ner.
- 001:003 Ty oavl7ligen ih7gkomma vi inf7r v7r Gud och Fader edra g7rningar i tron och edert arbete i k7rleken och eder st7ndaktighet i hoppet, i v7r Herre Jesus Kristus.
- 001:004 Vi veta ju, k7re br7der, i Guds 7skade, huru det var, n7r I bliven utvalda:
- 001:005 v7rt evangelium kom till eder icke med ord allenast, utan i kraft och helig ande och med full visshet. I veten ock p7vad s7tt vi upptr7dde bland eder, till edert b7sta.
- 001:006 Och I 7eder sida bliven v7ra efterf7ljare och d7rmed Herrens, i det att I, mitt under stort betryck, togen emot ordet med gl7dje i helig ande.
- 001:007 S7bliven I sj7va ett f7red7me f7r alla de troende i Macedonien och Akaja.
- 001:008 Ty fr7n eder har genljudet av Herrens ord g7tt vidare ut; icke allenast i Macedonien och Akaja, utan allest7des har eder tro p7 Gud blivit k7nd, s7att vi f7r v7r del icke beh7va tala n7got d7rom.
- 001:009 Ty sj7va f7rkunna de om oss, med vilken framg7ng vi begynte v7rt arbete hos eder, och huru I fr7n avgudarna omv7nden eder till Gud, till att t7nna den levande och sanne Guden,
- 001:010 och till att v7nta hans Son fr7n himmelen, honom som han har uppv7ckt fr7n de d7da, Jesus, som fr7rsar oss undan den kommande vredesdomen.
- 002:001 I veten ju sj7va, k7re br7der, att det icke var utan kraft vi begynte v7rt arbete hos eder.
- 002:002 Nej, fast7n vi, s7som i veten, i Filippi f7rut hade f7tt utst7 lidande och misshandling, hade vi dock frimodighet i v7r Gud till att f7rkunna f7r eder Guds evangelium, under mycken kamp.
- 002:003 Ty vad vi tala till tr7st och f7rmaning, det har icke sin grund i villfarelse eller i orent upps7t, ej heller sker det med svek;
- 002:004 utan d7rff7 att vi av Gud hava pr7vats v7rdiga att f7revangelium oss betrott, tala vi i enlighet d7rmed, icke f7r att vara m7nniskor till behag, utan f7r att vara Gud till behag, honom som pr7var v7ra hj7rtan.
- 002:005 Aldrig n7gonsin hava vi upptr7tt med smickrets ord, det veten I, ej heller s7, att vi skulle f7en f7rev7rdning att bereda oss vinning--Gud 7r v7rt vittne.

- 002:006 Ej heller hava vi sökt pris av mänskors, vare sig av eder eller av andra,
- 002:007 fastän vi såsom Kristi apostlar v  hade kunnat uppträda med myndighet. Tv ttom hava vi visat oss milda bland eder, såsom nå en moder omhuldar sina späda barn.
- 002:008 I sådan ömhet om eder ville vi g na icke allenast g ra också eder delaktiga av Guds evangelium, utan till och med offra våra liv för eder, ty I haden blivit oss k ra.
- 002:009 I kommen ju ihåg, k re br der, v t arbete och v t m da, huru vi, under det att vi predikade för eder Guds evangelium, str vade natt och dag, för att icke bliva någon av eder till tunga.
- 002:010 I sj va  ren våra vittnen, och Gud   v t vittne, I veten, och han vet huru heligt och r ttf rdigt och ostraffligt vi f h lo oss mot eder, I som tron.
- 002:011 Likaledes veten I huru vi förmanade och uppmuntrade var och en av eder, såsom en fader sina barn,
- 002:012 och huru vi uppfordrade eder att föra en vandel som vore värdig Gud, honom som kallar eder till sitt rike och sin h lighet.
- 002:013 Därför tacka vi ock oavl ligen Gud för att I, n  I undfingen det Guds ord som vi predikade, icke mottogen det såsom m nskkoord, utan såsom Guds ord, vilket det f visso  , ett ord som ock   verksamt i eder som tron.
- 002:014 I, k re br der, haven ju blivit efterföljare till de Guds församlingar i Kristus Jesus som  o i Judeen. Ty I haven av edra egna landsmän f tt lida detsamma som de hava lidit av judarna--
- 002:015 av dem som d dade både Herren Jesus och profeterna och f jagade oss, och som  o misshagliga för Gud och fiender till alla mänskors,
- 002:016 i det att de s ka hindra oss att tala till hedningarna, så att dessa kunna bliva frästa. S uppfylla de alltj mt sina synders m tt. Dock, vredesdomen har kommit över dem i all sin str nghet.
- 002:017 Men d vi nu hava måst vara skilda från eder, k re br der-- visserligen allenast för en kort tid och i utv tes måtto, icke till hj ttat--hava vi blivit s mycket mer angelägna att f se edra ansikten och känt stor åstundan därefter.
- 002:018 Ty vi hava varit redo att komma till eder--jag, Paulus, för min del både en och tv g nger--men Satan har hindrat oss.
- 002:019 Ty vem   v t hopp och v t glädje och v t ber mmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse, vem, om icke just I?
- 002:020 Ja, I  ren vår  ra och vår glädje.
- 003:001 Därför, n  vi icke mer kunde uthärda, besl to vi att stanna ensamma kvar i Aten,
- 003:002 och s nde  stad Timoteus, vår broder och Guds tjänare vid f rkunnandet av evangelium om Kristus, för att han skulle styrka och uppmuntra eder i eder tro,
- 003:003 så att ingen bleve vacklande under dessa lidanden. Ty I veten sj va att sådana  o oss förelagda.
- 003:004 Redan n  vi voro hos eder, sade vi ju eder f rut att vi skulle komma att utst lidanden. S har nu ock skett, det veten I.
- 003:005 Det var ocks d rf r som jag s nde honom  stad, n  jag icke mer kunde uthärda; ty jag ville veta något om eder tro, eftersom jag fruktade att frestaren till  ventyrs hade s frestat eder, att v t arbete skulle bliva utan frukt.

003:006 Men nu, d?Timoteus har kommit till oss fr?n eder och f?rkunnat f?r oss det glada budskapet om eder tro och k?rlek, och sagt oss att I alltj?mt haven oss i god h?gkomst, och att I l?ngten efter att se oss, likasom vi l?ngta efter eder,

003:007 nu hava vi i fr?ga om eder, k?re br?der, genom eder tro f?tt hugnad i all v?r n?d och allt v?rt lidande.

003:008 Ty nu leva vi, eftersom I st?n fasta i Herren.

003:009 Ja, huru skola vi nog kunna tacka Gud f?r eder, till geng?rd f?r all den gl?dje som vi genom eder hava inf?r v?r Gud?

003:010 Natt och dag ? det v?r innerligaste b?n, att vi m?f?se edra ansikten och avhj?pa vad som kan brista i eder tro.

003:011 Men v?r Gud och Fader sj?v och v?r Herre Jesus m?f?r oss j?mna v?gen till eder.

003:012 Och eder m?Herren giva en allt st?re och mer ?verfl?dande k?rlek till varandra, ja, till alla m?nniskor, en s?dan k?rlek som vi hava till eder,

003:013 s?att edra hj?tan styrkas till att vara ostraffliga i helighet inf?r v?r Gud och Fader vid v?r Herre Jesu tillkommelse, n? han kommer med alla sina heliga.

004:001 Ytterligare, k?re br?der, bedja vi nu och f?rmana eder i Herren Jesus att allt mer f?rkovra eder i en s?dan vandel som I haven f?tt l?ra av oss att I skolen f?ra, Gud till behag--en s?dan vandel som I redan f?ren.

004:002 I veten ju vilka bud vi hava givit eder genom Herren Jesus.

004:003 Ty detta ? Guds vilja, detta som h?r till eder helgelse, att I avh?llen eder fr?n otukt,

004:004 och att var och en av eder vet att hava sin egen maka i helgelse och ?ra,

004:005 icke i beg?rrelsens lusta s?som hedningarna--vilka icke k?nna Gud--

004:006 och att ingen i sitt f?rh?llande till sin broder kr?nker honom eller g?r honom n?got f?rf?ng, ty Herren ? en h?mnare ?ver allt detta, s?som vi redan f?rut hava sagt och betygat f?r eder.

004:007 Gud har ju icke kallat oss till orenhet, utan till att leva i helgelse.

004:008 Den som icke vill veta av detta, han f?rkastar allts? icke en m?nniska, utan Gud, honom som giver sin helige Ande till att bo i eder.

004:009 Om broderlig k?rlek ? det icke beh?vligt att skriva till eder, ty I haven sj?va f?tt l?ra av Gud att ?ska varandra;

004:010 s?handlen I ju ock mot alla br?derna i hela Macedonien. Men vi f?rmana eder, k?re br?der, att allt mer f?rkovra eder h?ri

004:011 och att s?ta eder ?ra i att leva i stillhet och sk?ta vad eder ?igger och arbeta med edra h?nder, enligt vad vi hava bjudit eder,

004:012 s?att I skicken eder h?viskt mot dem som st? utanf?r och icke beh?ven anlita n?gons hj?p.

004:013 Vi vilja icke l?mna eder, k?re br?der, i okunnighet om huru det f?rh?ller sig med dem som avsomna, f?r att I icke skolen s?ja s?som de andra, de som icke hava n?got hopp.

004:014 Ty lika visst som Jesus, s?som vi tro, har d?tt och har uppst?tt, lika visst skall ock Gud genom Jesus f?ra dem som ?ro avsomnade fram j?mte honom.

004:015 S?som ett ord fr?n Herren s?ga vi eder n?mligen detta, att vi som leva och l?mnas kvar till Herrens tillkommelse ingalunda

skola komma f?re dem som ?ro avsmnade.

004:016 Ty Herren skall sj?v stiga ned fr?n himmelen, och ett maktbud skall ljuda, en ?ver?ngels r?st och en Guds basun. Och f?rst skola de i Kristus d?da uppst?

004:017 sedan skola vi som d? ?nnu leva och hava l?mnats kvar bliva j?mte dem borttryckta p?skyar upp i luften, Herren till m?tes; och s?skola vi alltid f?vara hos Herren.

004:018 S?tr?sten nu varandra med dessa ord.

005:001 Vad ?er ang? tid och stund h?ff?, s? ? det icke beh?vligt att d?rom skriva till eder, k?re br?der.

005:002 Ty I veten sj?va nogsamt att Herrens dag kommer s?som en tjuv om natten.

005:003 B?st de s?ga: ?Allt st? v? till, och ingen fara ? p?f?rde?, d?kommer pl?sligt f?rd?v ?ver dem, s?som f?dslov?ndan ?ver en havande kvinna, och de skola f?rvisso icke kunna fly undan.

005:004 Men I, k?re br?der, I leven icke m?ker, s?att den dagen kan komma ?ver eder s?som en tjuv;

005:005 I ?ren ju alla ljusets barn och dagens barn. Ja, vi h?a icke natten eller m?kret till;

005:006 l?tom oss allts? icke sova s?som de andra, utan l?tom oss vaka och vara nyktra.

005:007 De som sova, de sova om natten, och de som dricka sig druckna, de ?ro druckna om natten;

005:008 men vi som h?a dagen till, vi m?vara nyktra, ikl?dda trons och k?lekens pansar, med fr?sningens hopp s?som hj?m.

005:009 Ty Gud har icke best?mt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna fr?sning genom v? Herre, Jesus Kristus,

005:010 som har d?t f? oss, p?det att vi m?leva tillika med honom, vare sig vi ?nu ?ro vakna eller vi ?ro avsmnade.

005:011 Tr?sten d?ff? varandra, och uppbyggen varandra inb?des, s?som I ock redan g?ren.

005:012 Vi bedja eder, k?re br?der, att r?tt uppskatta de m?n som arbeta bland eder, och som ?ro edra f?rest?ndare i Herren och f?rmana eder.

005:013 L?ten dem vara eder ?verm?tan k?a, f? det verks skull som de utf?a.

H?len frid inb?des.

005:014 Vi bjuda eder, k?re br?der: F?rmanen de oordentliga, uppmuntren de klenmodiga, tagen eder an de svaga, visen t?amod mot var man.

005:015 Sen till, att ingen vederg?ler n?gon med ont f?r ont; faren fastmer alltid efter att g?a vad gott ? mot varandra och mot var man.

005:016 Varen alltid glada.

005:017 Bedjen oavl?ligen.

005:018 Tacken Gud i alla livets f?rh?landen. Ty att I s?g?ren ? Guds vilja i Kristus Jesus.

005:019 Utsl?cken icke Anden,

005:020 f?rakten icke profetisk tal,

005:021 men pr?ven allt, beh?len vad gott ?,

005:022 avh?len eder fr?n allt ont, av vad slag det vara m?

005:023 Men fridens Gud sj?v helge eder till hela eder varelse, s?att hela eder ande och eder sj? och eder kropp finnas bevarade ostraffliga vid v? Herres, Jesu Kristi, tillkommelse.

005:024 Trofast är han som kallar eder; han skall också utföra sitt verk.

005:025 Käre bröder, bedjen för oss.

005:026 Herren alla bröderna med en helig kyss.

005:027 Jag besvär eder vid Herren att låta uppläsa detta brev för alla bröderna.

005:028 Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder.

Paulus' andra brev till tessalonikerna

001:001 Paulus och Silvanus och Timoteus hälsa tessalonikernas församling i Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus.

001:002 Nåd vare med eder och frid från Gud, Fadern, och Herren Jesus Kristus.

001:003 Vi är pliktiga att alltid tacka Gud för eder, kära bröder, såsom tillbörligt är, därför att eder tro så märktigt tillväxer, och den kärlek i haven till varandra mer och mer förkas hos eder alla och hos envar av eder.

001:004 Därför kunna vi själva i Guds församlingar berömma oss av eder, i fråga om eder ständaktighet och eder tro under alla edra förförelser, och under de lidanden i måsten uthärdade.

001:005 Sådant är ett vittnesbörd om att Guds dom bliver rättvis. Så skolen i aktas värdiga Guds rike; för dess skull är det också som i liden.

001:006 Guds rättfärdighet kräver ju att de som vilja eder lidande för lidande till vedergällning,

001:007 men att i som utstå lidanden från hugnad tillsammans med oss, när Herren Jesus uppenbarar sig från himmelen med sin makts ånglar,

001:008 i lågande eld, och låter straffet drabba dem som icke känna Gud, och dem som icke är vår Herre Jesu evangelium lydiga.

001:009 Dessa skola därför bli straffade med evigt fördärv, bort undan Herrens ansikte och hans överväldigande härlighet,

001:010 när han kommer för att förhållas i sina heliga och visa sig underbar i alla dem som hava kommit till att tro; ty det vittnesbörd vi hava framburit till eder haven i trott. Så skall ske på den dagen.

001:011 Fördenskull bedja vi också alltid för eder, att vår Gud må akta eder värdiga sin kallelse, och att han må med kraft fullborda i eder allt vad en god vilja kan östunda, och vad tro kan verka,

001:012 så att vår Herre Jesu namn bliver förhörligat i eder, och i honom, efter vår Guds och Herrens, Jesu Kristi, nåd.

002:001 I fråga om vår Herres, Jesu Kristi, tillkommelse, och huru vi skola församlas till honom, bedja vi eder, kära bröder,

002:002 att i icke--vare sig genom någon öndeingivelse eller på grund av något ord eller något brev, som förmenas komma från oss --så hastigt låten eder bringas ur fattningen och föloren besinningen, som om Herrens dag redan stode för dären.

002:003 Låten ingen bedraga eder om vad sått det vara må. Ty först måste avfallet hava skett och ålagshetens människas, fördärvets man, hava trätt fram,

002:004 vedersakaren, som upphäver sig över allt vad gud heter, och allt som kallas heligt, så att han tager sitt säte i Guds tempel och

förger sig vara Gud.

002:005 Kommen I icke ihög att jag sade eder detta, medan jag ännu var hos eder?

002:006 Och I veten vad det är som nu hjälper honom tillbaka, så att han först när hans tid är inne kan tröda fram.

002:007 Redan är ju laglöshetens hemlighet verksam; allenast måste den som ännu hjälper tillbaka först skaffas ur vöggen.

002:008 Sedan skall den Laglöse tröda fram, och honom skall den Herren Jesus döda med sin muns anda och tillintetgöra genom sin tillkommelses uppenbarelse--

002:009 honom som efter Satans tillskyndelse kommer med Ijögens alla kraftgörningar och tecken och under

002:010 och med orättfärdighetens alla bedrägliga konst, för att bedraga dem som göförlorade, till straff därför att de icke gövo kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frästa.

002:011 Därför säger ock Gud över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till Ijöggen,

002:012 för att de skola bli dömda, alla dessa som icke hava satt tro till sanningen, utan funnit behag i orättfärdigheten.

002:013 Men vi för vår del äro pliktiga att alltid tacka Gud för eder kärre bröder, I Herrens nåskade, därför att Gud från begynnelsen har utvalt eder till frälsning, i helgelse i Anden och i tro på sanningen.

002:014 Hörtill har han ock genom vårt evangelium kallat eder, för att I skolen bli delaktiga av vår Herres, Jesu Kristi, hörlighet.

002:015 Stän alltså fasta, kärre bröder, och hjälpen eder vid de Ijdomar som I haven mottagit av oss, vare sig muntligen eller genom brev.

002:016 Och vår Herre Jesus Kristus sjölv och Gud, vår Fader, som har nåskat oss och i nåd berett oss en evig hugnad och givit oss ett gott hopp,

002:017 han hugne edra hjärtan, och styrke eder till allt vad gott är, både i görning och i ord.

003:001 För ärligt, kärre bröder, bedjen för oss, att Herrens ord må hava framgång och komma till ära hos andra likasom hos eder,

003:002 så ock att vi må bli frästa ifrån vanartiga och onda människor. Ty tron är icke var mans.

003:003 Men Herren är trofast, och han skall styrka eder och bevara eder från det onda.

003:004 Och vi hava den tillförsikten till eder i Herren, att I både nu gören och framgent skolen göra vad vi bjuda eder.

003:005 Ja, Herren styre edra hjärtan till Guds kärlek och Kristi ständaktighet.

003:006 Men vi bjuda eder, kärre bröder, i vår Herres, Jesu Kristi, namn, att I dragen eder ifrån var broder som för en oordentlig vandel och icke lever efter de Ijdomar han har mottagit av oss.

003:007 I veten ju själva huru man bör efterfölja oss. Ty vi förhålla oss icke oordentligt bland eder,

003:008 ej heller äro vi någon bröd för intet; tvärtom äro vi vårt bröd under arbete och måda, och vi strövide natt och dag, för att icke bli någon av eder till tunga.

003:009 Icke som om vi ej hade haft rätt därtill, men vi ville låta eder i oss förtedme, för att I skullen efterfölja oss.

003:010 Redan när vi voro hos eder, gövo vi ju eder det budet: om någon icke vill arbeta, så skall han icke heller äta.

003:011 Vi hära nämligen att somliga bland eder föra en oordentlig vandel

och icke arbeta, utan allenast syssla med sådant som icke kommer dem vid.

003:012 Sådana människor bjuda och förmana vi i Herren Jesus Kristus, att de arbeta i stillhet, så att de kunna få sitt eget bröd.

003:013 Och I, kärre bröder, men icke förträttas att göra vad gott är.

003:014 Men om någon icke lyder vad vi hava sagt i detta brev, så märken ut för eder den mannen, och haven intet umgånge med honom, på det att han möjlygas.

003:015 Hållen honom dock icke för en ovän, utan förmanen honom såsom en broder.

003:016 Men fridens Herre själv give eder sin frid alltid och på allt sätt. Herren vare med eder alla.

003:017 Här skriver jag, Paulus, min hälsning med egen hand. Detta är ett kännetecken i alla mina brev; så skriver jag.

003:018 Vår Herres, Jesu Kristi, nåd vare med eder alla.

Paulus' första brev till Timoteus

001:001 Paulus, Kristi Jesu apostel, förordnad av Gud, vår Frälsare, och Kristus Jesus, värt hopp,

001:002 hälsar Timoteus, sin sannskyldige son i tron. Nåd, barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre!

001:003 Jag bjuder dig, nu såsom när jag för åstad till Macedonien, att stanna kvar i Efesus och där förmana somliga att icke förkunna främmande läror

001:004 eller akta på fabler och släktledningshistorier utan ände, som ju snarare välla ordstrider än främja den Guds ordning som kommer till fullbordan i tron.

001:005 Och förmaningens ädama är kärlek av ett rent hjärta och av ett gott samvete och av en oskrymtad tro.

001:006 Från dessa stycken hava somliga farit vilse och vänt sin häg till förgäfligt tal--

001:007 människor som vilja vara lärare i lagen, fastän de icke förstas ens vad de själva tala, eller vad de tinga, som de med sådan säkerhet orda om.

001:008 Men vi veta att lagen är god, om man nämligen brukar den såsom lagen bör brukas,

001:009 och om man förstär detta, att lagen är till icke för rättfärdiga människor, utan för dem som trotsa lag och myndighet, för ogudaktiga och syndare, oheliga och oandliga människor, fadermördare och modermördare, för mandräpare,

001:010 för dem som äva otukt och onaturlig vällustsynd, för dem som äro människosläjare, lägnare, menedare eller något annat som strider mot den sunda läran--

001:011 detta i enlighet med det evangelium om den salige Gudens härlighet, varmed jag har blivit betrodd.

001:012 Vår Herre Kristus Jesus, som har givit mig kraft, tackar jag för att han har tagit mig i sin tjänst och funnit mig vara förtroende värd,

001:013 mig som förut var en härdare och förföjare och vildsvärkare. Men

- barmhertighet vederfors mig, eftersom jag icke bättre visste,
när jag i min otro handlade s?
- 001:014 Och vår Herres när blev så mycket mer överflödande, med tron och
kärleken i Kristus Jesus.
- 001:015 Det är ett fast ord och i allo vårt att mottagas, att Kristus
Jesus har kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka
jag är den främste.
- 001:016 Men att barmhertighet vederfors mig, det skedde just för att
Kristus Jesus skulle främst på mig bevisa all sin lögmodighet,
och låta mig bliva en främlingsbild av dem som skulle komma att
tro på honom och så vinna evigt liv.
- 001:017 Men evigheternas konung, den oförgärlige, osynlige, ende Guden,
vare nå och pris i evigheternas evigheter! Amen.
- 001:018 Att så främmana dem, det rågger jag dig, min son Timoteus, i
enlighet med de profetord som en gång uttalades över dig. Må du
i kraft av dem strida den goda striden,
- 001:019 rustad med tro och med ett gott samvete. Detta hava nu
visserligen somliga skjutit sig, men de hava därigenom lidit
skeppsbrott i tron.
- 001:020 Till dem hvar Hymeneus och Alexander, vilka jag har överlämnat
för Satan, för att de skola bliva så tuktade, att de icke vidare
småda.
- 002:001 Så uppmanar jag nu framför allt dig till att man må bedja,
nålla, anropa och tacka Gud för alla människor,
- 002:002 för konungar och all överhet, så att vi kunna få ett lugnt och
stillt liv, på ett i allo fromt och värdigt sätt.
- 002:003 Så dant är gott och väldigt behagligt inför Gud, vår Frälsare,
002:004 som vill att alla människor skola bliva frästa och komma till
kunskap om sanningen.
- 002:005 Ty en enda är Gud, och en enda är medlare emellan Gud och
människor: en människa, Kristus Jesus,
- 002:006 han som gav sig själv till lösen för alla, varom ock
vittnesbrevet skulle framföras, när tiden var inne.
- 002:007 Och själv har jag blivit satt till att vara dess fräkunnare och
apostel--det säger jag med sanning, jag ljuger icke--ja,
till att i tro och sanning vara en lärare för hedningar.
- 002:008 Jag vill alltså att männen allestädes skola fränta barn, i det
att de, fria ifrån vrede och disputerande, upplyfta heliga
händer.
- 002:009 Likaledes vill jag att kvinnorna skola uppträda i hvarisk dräkt,
att de blygsamt och tuktigt pryda sig, icke med höflöningar
och guld eller pärlor eller dyrbara kläder,
- 002:010 utan med goda gärningar, såsom det hvar kvinnor som vilja
räknas för gudfruktiga.
- 002:011 Kvinnan bör i stillhet låta sig undervisas och därvid helt
underordna sig.
- 002:012 Däremot kan jag icke tillstå en kvinna att själv uppträda
såsom lärare, ej heller att råda över sin man; fastmer må hon
leva i stillhet.
- 002:013 Adam blev ju först skapad och sedan Eva.
- 002:014 Och Adam blev icke bedragen, men kvinnan blev svårt bedragen och
fräddes till överträdelse.
- 002:015 Dock skall kvinnan, under det hon föder sina barn, vinna
frälsning, om hon förbliver i tro och kärlek och helgelse, med
ett tuktigt väsende.

- 003:001 Det är ett visst ord, att om någon hänger sig till en församlingsföreståndares ämbete, så är det en god verksamhet han stundar.
- 003:002 En församlingsföreståndare bör därför vara oförvitlig; han bör vara en enda kvinnas man, nykter och tuktig, hälsk i sitt skick, gästvänlig, väl skickad att undervisa,
- 003:003 icke begiven på vin, icke vildsam, utan foglig, icke stridslysten, fri från penningbegär.
- 003:004 Han bör väl förestå sitt eget hus och hålla sina barn i lydnad, med all värdighet;
- 003:005 ty huru skulle dem som icke vet att förestå sitt eget hus kunna skära Guds församling?
- 003:006 Han bör icke vara nyomvänd, för att han icke skall förblindas av högmod och så hemfalla under djävulens dom.
- 003:007 Han bör också hava gott vittnesbörd om sig av dem som stå utanför, så att han icke utsättes för smärk och faller i djävulens snara.
- 003:008 Församlingstjänarna bör likaledes skicka sig värdigt, icke vara tvetaliga, icke benägna för mycket vindrickande, icke snikna efter slem vinning;
- 003:009 de bör äga trons hemlighet i ett rent samvete.
- 003:010 Men också dessa skola först prövas; därefter måste, om de befinnas oförvitliga, tjänarna församlingen.
- 003:011 Är det kvinnor, så bör dessa likaledes skicka sig värdigt, icke gäomkring med förtal, men vara nyktra och trogna i allt.
- 003:012 En församlingstjänare skall vara en enda kvinnas man; han skall hålla god ordning på sina barn och väl förestå sitt hus.
- 003:013 Ty de som hava väl skött en församlingstjänares syssla, de vinna en aktad ställning och kunna i tron, den tro de hava i Kristus Jesus, uppträda med mycken frimodighet.
- 003:014 Detta skriver jag till dig, fastän jag hoppas att snart få komma till dig.
- 003:015 Jag vill nämligen, om jag likväl skulle dröja, att du skall veta huru man bör förhålla sig i Guds hus, som ju är den levande Gudens församling, sanningens städjebelare och grundfäste.
- 003:016 Och erkänn stor för gudaktighetens hemlighet:
Han som blev uppenbarad i kärlet,
rättfärdigad i anden, sedd av änglar,
predikad bland hedningarna,
trodd i världen,
upptagen i hörligheten.?
- 004:001 Men Anden säger uttryckligen, att i kommande tider somliga skola avfalla från tron och hålla sig till villoandar och till onda andars läror.
- 004:002 Så skall ske genom läropredikanter skrymteri, människors som i sina egna samveten för brännmärkta såsom brottslingar,
- 004:003 och som förbjuda äktenskap och vilja att man skall avhålla sig från allahanda mat, som Gud har skapat till att med tacksägelse mottagas av dem som tro och hava lärt känna sanningen.
- 004:004 Ty allt vad Gud har skapat är gott, och intet är fökastligt, när det mottages med tacksägelse:
- 004:005 det bliver nämligen helgat genom Guds ord och genom bön.
- 004:006 Om du framlygger detta för bröderna, så bevisar du dig såsom en god Kristi Jesu tjänare, då du ju hämtar din näring av trons och den goda läras ord, den läras som du troget har efterföljt.

- 004:007 Men de oandliga kringfablerna m?du visa ifr?n dig. ?va dig i st?let sj?v i gudsfruktan.
- 004:008 Ty lekamlig ?vning gagnar till litet, men gudsfruktan gagnar till allt; den har med sig l?fte om liv, b?de f?r denna tiden och f?r den tillkommande.
- 004:009 Detta ?r ett fast ord och i allo v?rt att mottagas.
- 004:010 Ja, d?r?r arbeta och k?mpa vi, d?vi nu hava satt v?rt hopp till den levande Guden, honom som ?r alla m?nskors Fr?sare, f?rst och fr?mst deras som tro.
- 004:011 S?skall du bjuda och undervisa.
- 004:012 L? ingen f?rakta dig f?r din ungdoms skull; fastmer m?du f?r dem som tro bliva ett f?red?me i tal och i vandel, i k?rlek, i tro och i renhet.
- 004:013 Var nitisk i att f?rel?sa skriften och i att f?rmana och undervisa, till dess jag kommer.
- 004:014 F?summa icke att v?rda den n?deg?va som finnes i dig, och som gavs dig i kraft av profetord, under handp?ngning av de ?ldste.
- 004:015 T?nk p?detta, lev i detta, s?att din f?kovran bliver uppenbar f?r alla.
- 004:016 Hav akt p?dig sj?v och p?din undervisning, och h?l stadigt ut d?med; ty om du s?g?, fr?sar du b?de dig sj?v och dem som h?ra dig.
- 005:001 En ?ldre man m?du icke tillr?tavisa med h?rda ord; du b?r tala till honom s?som till en fader. Till yngre m?n m?du tala s?som till br?der,
- 005:002 till ?ldre kvinnor s?som till m?drar, till yngre kvinnor s?som till systrar, i all renhet.
- 005:003 ?nkor m?du bevisa ?ra, om de ?ro r?ta, v?nl?sa ?nkor.
- 005:004 Men om en ?nka har barn eller barnbarn, d?m?i f?rsta rummet dessa l?ra sig att med tillb?lig v?rdnad taga sig an sina n?rmaste och s? ?terg?rda sina f?r?drar vad de ?ro dem skyldiga; ty s?dant ?r v?rbehagligt inf?r Gud.
- 005:005 En r?tt, v?nl?s ?nka, som sitter ensam, hon har sitt hopp i Gud och h?ler ut i b?n och ?kallan natt och dag.
- 005:006 Men en s?dan som allenast g?r sig goda dagar, hon ?r d?d, fast?n hon lever.--
- 005:007 F?reh?l dem ocks?detta, s?att man icke f?r n?got att f?revita dem.
- 005:008 Men om n?gon icke drager f?rsorg om sina egna, f?rst och fr?mst om sina n?rmaste, s?har denne f?rnekad sin tro och ?r v?re ?n en otrogen.
- 005:009 S?som ?rsamlings?nka?m?ingen annan uppf?ras ?n den som ?r minst sextio ?r gammal, och som har varit allenast en mans hustru,
- 005:010 en som har det vittnesb?rdet om sig, att hon har ?vat goda g?rningar, uppfostrat barn, givit h?rb?rge ?r husvilla, tvagit heligas f?tter, underst?tt n?dlidande, korteligen, befilitat sig om allt gott verk.
- 005:011 Unga ?nkor skall du d?remot icke antaga. Ty n?r de hava njutit nog av Kristus, vilja de ?er gifta sig;
- 005:012 och de ?ro d?hemfallna ?r dom, eftersom de hava brutit sin f?rsta tro.
- 005:013 D?rtill l?ra de sig ock att vara l?tjefulla, i det att de l?pa omkring i husen; ja, icke allenast att vara l?tjefulla, utan

- ock att vara skvalleraktiga och att syssla med s?dant som icke kommer dem vid, allt medan de tala vad otillb?rligt ?.
- 005:014 D?ff? vill jag att unga ?nkor gifta sig, f?da barn, f?rest?var och en sitt hus och icke giva n?gon motst?ndare anledning att sm?da.
- 005:015 Redan hava ju n?gra vikit av och f?jt efter Satan.
- 005:016 Om n?gon troende, vare sig man eller kvinna, har ?nkor att s?ja f?, d?m?han underst?dja dem utan att f?rsamlingen betungas, f? att denna s?m?kunna underst?dja r?tta, v?rnl?sa ?nkor.
- 005:017 S?dana ?dste som ?o goda f?rsamlingsf?rest?ndare m?aktas dubbel heder v?rda, f?rst och fr?mst de som arbeta med predikande och undervisning.
- 005:018 Skriften s?ger ju: ?Du skall icke binda munnen till p?oxen som tr?skar?, s?ock: ?Arbetaren ? v?rd sin l?n.?-
- 005:019 Upptag intet klagom? mot n?gon av de ?dste, om det icke styrkes av tv? eller tre vittnen.
- 005:020 Men beg? n?gon en synd, s?skall du inf? alla f?reh?la honom den, s?att ocks?de andra k?nna fruktan.
- 005:021 Jag uppmanar dig allvarligt inf? Gud och Kristus Jesus och de utvalda ?nglarna att iakttaga detta, utan n?gon f?rutfattad mening och utan att i n?got stycke f?fara partiskt.
- 005:022 F?hasta dig icke med handp?ngning, och g? dig icke delaktig i en annans synder. Bevara dig sj?v ren.
- 005:023 Drick nu icke l?ngre allenast vatten, utan bruka n?got litet vin f? din mages skull, eftersom du s?ofta lider av svaghet.
- 005:024 Somliga m?nniskors synder ligga i ?ppen dag och komma i f?rv?g fram till dom; andras ?er komma f?rst efter? fram.
- 005:025 Sammalunda pl?ga ock goda g?rningar ligga i ?ppen dag; och n? s?icke ?, kunna de ?nd?icke bliva f?rdolda.
- 006:001 De som ?o tr?ar och tj?na under andra m?akta sina herrar all heder v?rda, s?att Guds namn och l?tan icke bliva sm?dade.
- 006:002 Men de som hava troende herrar m?icke, d?ff? att de ?o deras br?der, akta dem mindre; fastmer m?de tj?na dem s?mycket villigare, just d?ff? att de ?o troende och k?ra br?der, dessa som vinnl?gga sig om att g?ra vad gott ?. S?skall du undervisa och f?rmana.
- 006:003 Om n?gon f?rkunnar fr?mmande l?ror och icke h?ler sig till sunda ord--v?r Herres, Jesu Kristi, ord--och till den l?ra som h?r gudsfruktan till,
- 006:004 d? ? han f?rblindad av h?gmod, och detta fast?n han intet f?rst?, utan ? s?som fr?n vettet i sitt beg? efter disputerande och ordstrider, vilka v?la avund, kiv, sm?delser, ondskefulla misstankar
- 006:005 och st?ndiga tvister mellan m?nniskor som ?o f?rd?vade i sitt sinne och hava tappat bort sanningen, m?nniskor som mena att gudsfruktan ? ett medel till vinning.
- 006:006 Ja, gudsfruktan i f?rening med f?rn?samhet ? verkligen en stor vinning.
- 006:007 Vi hava ju icke f?t n?got med oss till v?rlden, just d?ff? att vi icke kunna f?ra n?got med oss ut d?rifr?n.
- 006:008 Hava vi f?da och kl?der, s?m?vi l?ta oss n?ja d?rmed.
- 006:009 Men de som vilja bliva rika, de r?ka in i frestelser och snaror och hemfalla ? m?nga d?raktiga och skadliga beg?elser, som

- sänka människorna ned i fröjd och undergång.
- 006:010 Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig sörivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval.
- 006:011 Men fly sådant, du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ständaktighet, saktmod.
- 006:012 Kampas trons goda kamp, så att vinna det eviga livet, vartill du har blivit kallad, du som också infört många vittnen har avlagt den goda bekännelsen.
- 006:013 Inför Gud, som giver liv åt allt, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus vittnade med den goda bekännelsen, manar jag dig
- 006:014 att, själv utan fläck och tadel, hålla vad jag har bjudit, intill vår Herres, Jesu Kristi, uppenbarelse,
- 006:015 vilken den salige, ende härskaren skall låta oss se, när tiden är inne, han som är konungarnas konung och herrarnas herre,
- 006:016 han som allena har odödlighet och bor i ett ljus dit ingen kan komma, han som ingen människa har sett eller kan se. Honom vare ära och evigt värde! Amen.
- 006:017 Bjud dem som äro rika i den tidsålder som nu är att icke hängmodas, och att icke sätta sitt hopp till ovissa rikedomar, utan till Gud, som rikligen giver oss allt till att njuta därav;
- 006:018 bjud dem att göra gott, att vara rika på goda gärningar, att vara givmilda och gärna dela med sig.
- 006:019 Må de sörjga av åt sig skatter som kunna bliva en god grundval för det tillkommande, så att de vinna det verkliga livet.
- 006:020 O Timoteus, bevara vad som har blivit dig betrott; och vänd dig bort ifrån de oandliga, tomma ord och gensägelser som komma från den falskeligen så kallade kunskapen?
- 006:021 vilken några frägiva sig äga, varför de också hava farit vilse i fräga om tron. När vare med eder.

Paulus' andra brev till Timoteus

- 001:001 Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel--sänd enligt det låte som gavs oss om liv, livet i Kristus Jesus--
- 001:002 hälsar Timoteus, sin älskade son. När, barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus, vår Herre!
- 001:003 Jag tackar Gud, som jag i likhet med mina förfäder tjänar, och det med rent samvete, såsom jag också oavslutligen har dig i tänke i mina bönor, både natt och dag.
- 001:004 Och när jag kommer ihåg dina tjänar, längtar jag efter att se dig, för att så bliva uppfylld av glädje,
- 001:005 då jag erinras om din oskrymtade tro, samma tro som först bodde i din mormoder Lois och din moder Eunice, och som nu--där om jag förvissad--jämvt bor i dig.
- 001:006 Fördenskull påminner jag dig att du må uppliva den nådegåva från Gud, som i följande av min handpåläggning finnes i dig.
- 001:007 Ty Gud har icke givit oss en försagdhetens ande, utan en kraftens och kärlekens och tuktighetens ande.
- 001:008 Blygs därför icke för vittnesbördet om vår Herre, ej heller för

mig, hans f?nge, utan b? ocks? du ditt lidande f? evangelium,
genom den kraft som Gud giver,
001:009 han som har fr?st oss och kallat oss med en helig kallelse,
icke p? grund av v?ra g?ringar, utan efter sitt eget r?dslut
och sin n?d, den n?d som redan f? ev?rdliga tider sedan gavs
oss i Kristus Jesus,
001:010 men som nu har blivit uppenbar genom v? Fr?sares, Kristi Jesu,
uppenbarelse. Ty han har gjort d?dens makt om intet och f?tt liv
och of?g?nglighet fram i ljuset genom evangelium,
001:011 till vars f?kunnare och apostel och l?rare jag har blivit satt.
001:012 F?denskull lider jag ocks? detta, men jag blyges dock icke
d?ff?. Ty jag vet p? vem jag tror, och jag ? viss om att han
? m?ktig att f? ?den dagen? bevara vad som har blivit mig
betrott.
001:013 S?som f?rebild i fr?ga om sunda ord m? du, i tron och k?rleken i
Kristus Jesus, hava de ord som du har h?tt av mig.
001:014 Bevara genom den helige Ande, vilken bor i oss, det goda som har
blivit dig betrott.

001:015 Det vet du, att alla i provinsen Asien hava v?nt sig ifr?n mig,
bland dem ocks? Fygelus och Hermogenes.
001:016 M? Herren visa barmh?rtighet mot Onesiforus' hus, eftersom han
ofta var mig till vederkvickelse och icke blygdes f? mina
kedjor;
001:017 fastmer, n? han kom till Rom, s?kte han efter mig med all iver,
till dess han fann mig.
001:018 Ja, Herren give att han m? finna barmh?rtighet hos Herren p?
?den dagen?. Till huru stor tj?nst han var i Efesus, det vet du
sj?lv b?st.

002:001 S?bliv nu du, min son, allt starkare i den n?d som ? i Kristus
Jesus.
002:002 Och vad du har h?tt av mig och f?tt betygat av m?nga vittnen,
det m? du betro ? m?n som ?ro f?troende v?rda, och som kunna
bliva skickliga att i sin ordning undervisa andra.

002:003 B? ock du ditt lidande s?som en god Kristi Jesu stridsman.
002:004 Ingen som tj?nar i krig l?ter sig insn?jas i n?ringsomsorger,
ty han vill vara den till behag, som har tagit honom i sin sold.
002:005 Likas?, om n?gon deltagar i en t?vlingskamp, s?vinner han icke
segerkransen, ifall han icke k?mpar efter stadgad ordning.
002:006 ?kermannen, han som g?r arbetet, b? fr?mst av alla f?njuta av
frukten.
002:007 Fatta r?tt vad jag s?ger; Herren skall giva dig f?st?nd i allt.
002:008 T?nk p? Jesus Kristus, som ? uppst?nden fr?n de d?da, av Davids
s?d, enligt det evangelium som jag f?kunnar,
002:009 och i vars tj?nst jag j?mv? utst? lidande, ja, till och med
m?ste b?ra bojar s?som en og?rningsman. Men Guds ord b? icke
bojar.
002:010 D?ff? uth?rdar jag st?ndaktigt allting f? de utvaldas skull,
p?det att ocks? de m?vinna fr?nsningen i Kristus Jesus och
d?med evig h?lighet.
002:011 Detta ? ett fast ord; ty hava vi d?tt med honom, s?skola vi
ock leva med honom;
002:012 ?ro vi st?ndaktiga, s?skola vi ock f?regera med honom Men
f?neka vi honom, s?skall ock han f?neka oss;
002:013 ?ro vi trol?sa, s?st? han troget fast vid sitt ord Ty han kan
icke f?neka sig sj?lv.

002:014 P?minn dem om detta, och uppmana dem allvarligt inf? Gud att icke befatta sig med ordstrider; ty s?dana gagna till intet, utan ?o allenast till f?rd?v f? dem som h?ra d?p?

002:015 Str?v med all flit efter att sj?v kunna tr?da fram inf? Gud s?som en som h?ler provet, en arbetare som icke beh?ver blygas, utan r?tt f?rvaltar sanningens ord.

002:016 Men undfly oandligt och tomt prat. Ty de som befatta sig med s?dant komma att g?allt l?ngre i ogudaktighet,

002:017 och deras tal skall fr?ta omkring sig s?som ett kr?fts?. Av det slaget ?o Hymeneus och Filetus;

002:018 ty n? dessa s?ga att uppst?ndelsen redan har skett, hava de farit vilse fr?n sanningen, och de f?v?nda s?tron hos somliga.

002:019 Dock, Guds fasta grundval f?rbliver best?ndande och har ett insegel med dessa ord: ?Herren k?nner de sina?, och: ?Var och en som ?kallar Herrens namn, han v?nde sig bort ifr?n or?tf?rdighet.?

002:020 Men i ett stort hus finnas k?l icke allenast av guld och silver, utan ock av tr?och lera; och somliga ?o till hedersamt bruk, andra till mindre hedersamt.

002:021 Om nu n?gon h?ler sig ren och obesmittad av s?dant folk, d? bliver han ett k?l till hedersamt bruk, helgat, gagneligt f? sin herre, tj?nligt till allt vad gott ?.

002:022 Fly ungdomens onda beg?elser, och far efter r?tf?rdighet, tro och k?lek, och frid med dem som av rent hj?ta ?kalla Herren.

002:023 Men undvik d?raktiga och barnsliga tvistefr?gor; du vet ju att de f?da av sig strider.

002:024 Och en Herrens tj?nare b? icke strida, utan vara mild mot alla, v? skickad att undervisa, t?ig n? han f? lida.

002:025 Han b? med saktmod tillr?ttvisa de motsp?stiga, i hopp att Gud till ?ventyrs skall f?l?ha dem b?tring, s?att de komma till kunskap om sanningen,

002:026 och i hopp att de s?skola bliva nyktra och d?rigenom befrias ur dj?vulens snara; ty av honom ?o de f?ngade, s?att de g?ra hans vilja.

003:001 Men det m?du veta, att i de yttersta dagarna sv?ra tider skola komma.

003:002 Ty m?hniskorna skola d?vara sj?viska, penningk?ra, stortaliga, ?vermodiga, sm?delystna, olydiga mot sina f?r?drar, otacksamma, gudl?sa,

003:003 k?leksl?sa mot sina n?rmaste, trol?sa, begivna p?f?rtal, om?tliga, tygell?sa, fientliga mot det goda,

003:004 f?r?diska, besinningsl?sa, f?rblindade av h?gmod; de skola ?ska v?lust mer ? Gud,

003:005 de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft.

V?nd dig bort ifr?n s?dana.

003:006 Ty till dem h?ra de m?n som inn?stla sig i husen och f?nga svaga kvinnor, som ?o tyngda av synder och drivas av allahanda beg?elser,

003:007 kvinnor som alltj?mt h?la p?med att l?ra, men aldrig kunna komma till kunskap om sanningen.

003:008 Och s?som Jannes och Jambres stodo emot Moses, s?st?dessa m?n emot sanningen; de ?o m?hniskor som ?o f?rd?vade i sitt sinne och icke h?la provet i fr?ga om tron.

003:009 Men de skola icke tillst?djas att g?l?ngre, ty deras galenskap

skall bliva uppenbar för alla, såsom det skedde med de människans.

- 003:010 Du åter har blivit min efterföljare i ltra, i vandel, i strfvanden, i tro, i tlamod, i ktlek, i sthdaktighet,
- 003:011 under fffjelser och lidanden, sdana som drabbade mig i Antiokia, Ikonium och Lystra. Ja, sdana fffjelser har jag ftt utst, men ur alla har Herren frst mig.
- 003:012 S?skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, flida fffjelse.
- 003:013 Men onda mniskor och bedragare skola g?allt lngre i ondska; de skola fvilla andra och sjva bliva fvillade.
- 003:014 Men f?bliv du vid det som du har ltt, och som du har ftt visshet om. Du vet ju av vilka du har ltt det,
- 003:015 och du knner frn barndomen de heliga skrifter som kunna giva dig vishet, s?att du bliver frst genom den tro du har i Kristus Jesus.
- 003:016 All skrift som ? ingiven av Gud ? ock nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprttelse, till fostran i rttfdighet,
- 003:017 s?att en gudsmniska kan bliva fullt f?dig, v? skickad till allt gott verk.
- 004:001 Jag uppmanar dig allvarligt inf? Gud och Kristus Jesus, inf? honom som skall d?ma levande och d?da, jag uppmanar dig vid hans tillkommelse och hans rike:
- 004:002 Predika ordet, trd upp i tid och otid, bestraffa, tillrttsttavsisa, f?mana med allt tlamod och med undervisning i alla stycken.
- 004:003 Ty den tid kommer, d?de icke lngre skola f?draga den sunda lran, utan efter sina egna begfvelser skola samla ? sig lfare hoptals, alltefter som det klar dem i ?onen,
- 004:004 en tid d?de skola v?nda sina ?on frn sanningen, och i st?let v?nda sig till fabler.
- 004:005 Men du, var nykter i allting, b? ditt lidande, utf? en evangelists verk, fullg? i allo vad som tillh? ditt ?mbete.
- 004:006 Ty sj?v ? jag nu p?v?g att offras, och tiden ? inne, d?jag skall bryta upp.
- 004:007 Jag har k?mpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron.
- 004:008 Nu ligger rttfdighetens segerkrans tillreds ? mig, och Herren, den rttfdige domaren, skall giva den ? mig p?den dagen?, och icke ? mig allenast, utan ? alla som hava ?skat hans tillkommelse.
- 004:009 L? dig angel?get vara att snart komma till mig.
- 004:010 Ty av ktlek till denna tids?ders v?sende har Demas ?vergivit mig och har begivit sig till Tessalonika; Krescens har begivit sig till Galatien och Titus till Dalmatien.
- 004:011 Lukas ? den ende som ? kvar hos mig.
- Tag Markus med dig hit; ty han kan i mycket vara mig till gagn och tjna mig.
- 004:012 Tykikus har jag s?nt till Efesus.
- 004:013 N? du kommer, s?hav med dig den mantel som jag l?mnade kvar hos Karpus i Troas, s?ock b?ckerna, f?st och fr?mst pergamentskrifterna.

004:014 Alexander, smeden, har gjort mig mycket ont; Herren kommer att
vedergjåla honom efter hans gärningar.

004:015 Också du måste taga dig till vara för honom, ty han har häftigt
trätt upp emot det som vi hava talat.

004:016 Vid mitt första svar inför rätta kom ingen mig till hjälp,
utan alla övergav mig; men det icke bliva dem tillräknat.

004:017 Men Herren stod mig bi och gav mig kraft, för att genom mig
ordet överallt skulle bliva predikat, så att alla hedningar
finne här det; och så blev jag räddad ur lejonets gap.

004:018 Ja, Herren skall rädda mig från alla ondskans tilltag och frisa
mig till sitt himmelska rike. Honom tillhör äran i evigheternas
evigheter. Amen.

004:019 Håsa Priska och Akvila, så också Onesiforus' hus.

004:020 Erastus stannade kvar i Korint, men Trofimus lämnade jag sjuk
efter mig i Miletus.

004:021 Låt dig angeläget vara att komma hit före vintern.

Eubulus och Pudens och Linus och Klaudia och alla bröderna håsa
dig.

004:022 Herren vare med din ande. När vare med eder.

Paulus' brev till Titus

001:001 Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sånd att verka för
Guds utvaldas tro och för kunskapen om den sanning som här
gudsfruktan till,

001:002 sånd, därför att det finnes ett hopp om evigt liv--ty evigt
liv har Gud, som icke kan ljuga, för evärdliga tider sedan
utlovat,

001:003 och när tiden var inne, uppenbarade han sitt ord i den predikan
varmed jag genom Guds, vår Frösares, befallning blev betrodd--

001:004 jag, Paulus, härskar Titus, min sannskyldige son på grund av
gemensam tro. När och frid ifrån Gud, Fadern, och Kristus Jesus,
vår Frösare!

001:005 När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle
ordna vad som ännu återstod att ordna, och för att du, på det
sätt som jag har lägt dig, skulle i var särskild stad tillsätta
äldste,

001:006 varhelst någon oförvitlig man finnes, en enda kvinnas man, en
som hade troende barn, vilka icke vore i vanrykte för oskickligt
leverne eller vore uppstudsiga.

001:007 Ty en församlingsfästare bör vara oförvitlig, såsom det
härves en Guds förvaltare, icke självgod, icke snar till vrede,
icke begiven på vin, icke vådsam, icke sniken efter slem
vinning.

001:008 Han bör fastmer vara gästvänlig, nitiska för vad gott är, leva
tuktigt, rättfärdigt, heligt och ärhälsamt;

001:009 han bör hålla sig stadigt vid det fasta ordet, såsom han har
fått lära det, så att han är maktig både att förmana medelst den
sunda läran och att vederlägga dem som säga emot.

001:010 Ty m?nga finnas som icke vilja veta av n?gon myndighet, m?nga som f?ra f?r?ngligt tal och bedraga m?nniskors sinnen; s?g?ra i synnerhet de omskurna.
001:011 P?s?dana b?r man tysta munnen, ty de f?rvilla hela hus genom att f?r slem vinnings skull f?rkunna otillb?rliga l?ror.
001:012 En av dem, en profet av deras eget folk, har sagt: ?Kreterna, l?gnare j?mt, ?ro odjur, glupska och lata.?
001:013 Och det vittnesb?rdet ? sant. Du skall d?rf?r str?ngt tillr?ttavisa dem, s?att de bliva sunda i tron
001:014 och icke akta p?judiska fabler och vad som p?bjudes av m?nniskor som v?nda sig fr?n sanningen.
001:015 Allt ? rent f?r dem som ?ro rena; men f?r de orena och otrogna ? intet rent, utan hos dem ?ro b?de f?rst?nd och samvete orenade.
001:016 De s?ga sig k?nna Gud, men med sina g?rningar f?rneka de det; ty de ?ro vederstyggliga och oh?samma m?nniskor, odugliga till allt gott verk.

002:001 Du ?er m?tala vad som ? den sunda l?ran v?rdigt.
002:002 F?rmana de ?dre m?nnen att vara nyktra, att skicka sig v?rdigt och tuktigt, att vara sunda i tro, i k?rlek, i st?ndaktighet.
002:003 F?rmana likaledes de ?dre kvinnorna att skicka sig s?som det h?ves heliga kvinnor, att icke g?omkring med f?rtal, icke vara tr?rar under beg?ret efter vin, utan l?ra andra vad gott ?r, f?r att fostra dem till tuktighet.
002:004 F?rmana de yngre kvinnorna att ?ska sina m?n och sina barn,
002:005 att f?ra en tuktig och ren vandel, att vara goda husm?drar och att underordna sig sina m?n, s?att Guds ord icke bliver sm?dat.
002:006 F?rmana likaledes de yngre m?nnen att skicka sig tuktigt.
002:007 Bliv dem i allo ett f?red?me i goda g?rningar, och l?r dem i din undervisning finna of?falskad renhet och v?rdighet,
002:008 med sunt, ostraffligt tal, s?att den som st?r oss emot m?ste blygas, d?han nu icke har n?got ont att s?ga om oss.
002:009 F?rmana tj?rnarna att i allt underordna sig sina herrar, att skicka sig dem till behag och icke vara gensvariga,
002:010 att icke beg?n?gon o?rlighet, utan p?allt s?tt visa dem redbar trohet, s?att de i alla stycken bliva en prydnad f?r Guds, v?r Fr?sares, l?ra.

002:011 Ty Guds n?d har uppenbarats till fr?sning f?r alla m?nniskor;
002:012 den fostrar oss till att avs?ga oss all ogudaktighet och alla v?rldsliga beg?relser, och till att leva tuktigt och r?ttf?rdigt och gudfruktigt i den tids?der som nu ?r,
002:013 medan vi v?nta p?v?rt saliga hoppets fullbordan och p?den store Gudens och v?r Fr?sares, Kristi Jesu, h?rlighets uppenbarelse--
002:014 hans som har utgivit sig sj?lv f?r oss, till att f?rlossa oss fr?n all or?ttf?rdighet, och till att rena ?r sig ett egendomsfolk, som befilitar sig om att g?ra vad gott ?r.
002:015 S?skall du tala; och du skall f?rmana och tillr?ttavisa dem med all myndighet. L?r ingen f?rakta dig.

003:001 L?gg dem p?minnet att de b?ra vara underd?niga ?verheten, dem som hava myndighet, att de b?ra visa lydnad och vara redo till allt gott verk,
003:002 att de icke m?sm?da n?gon, icke vara stridslystna, utan vara fogliga, och att de i allt skola visa sig saktmodiga mot alla m?nniskor.
003:003 Vi voro ju sj?va f?rut of?rst?ndiga, oh?samma och

vilsefarande, vi voro tråtar under allahanda begärelser och
lustar, vi levde i ondska och avund, vi voro vända att avskys,
och vi hatade varandra.

003:004 Men när Guds, vår Frälsares, godhet och kärlek till människorna
uppenbarades,

003:005 därför älskade han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar som
vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet, genom ett bad till
ny födelse och förnyelse i helig ande,

003:006 som han rikligen utgär över oss genom Jesus Kristus, vår
Frälsare,

003:007 för att vi, rättfärdiggjorda genom hans nåd, skulle, såsom varit
hopp för, få evigt liv till arvedel.

003:008 Detta är ett fast ord, och jag vill att du med kraft vittnar
här om, för att de som sätta tro till Gud må beflita sig om att
rätt utöva goda gärningar. Sådant är gott och gagneligt för
människorna.

003:009 Men dråktiga tvistefrågor och släktledningshistorier må du
undfly, så ock tråtar och strider om lagen; ty sådant är
gagnlöst och förgäpigt.

003:010 En man som kommer partisördring åstad må du visa ifrån dig,
sedan du en eller två gånger har förmanat honom;

003:011 ty du vet att en sådan är förvånad och begär synd, ja, han har
själv förlit domen över sig.

003:012 När jag framdeles söker Artemas eller Tykikus till dig, låt dig
där angeläget vara att komma till mig i Nikopolis, ty jag har
beslutit att stanna där över vintern.

003:013 Senas, den lagkloke, och Apollos må du med all omsorg utrusta
för deras resa, så att intet fattas dem.

003:014 Och må jag förmanar våra bröder, för att icke bliva utan frukt, låt
sig att rätt utöva goda gärningar, där hjälper det av nåden.

003:015 Alla som är hos mig hälsa dig. Hälsa dem som önska oss i
tron. Nåd vare med eder alla.

Paulus' brev till Filemon

001:001 Paulus, Kristi Jesu förhänge, och brodern Timoteus hälsa Filemon,
vår önskade broder och medarbetare,

001:002 och Appfia, vår syster, och Arkippus, vår medkämpa, och den
församling som kommer tillhoppa i ditt hus.

001:003 Nåd vare med eder och frid ifrån Gud, vår Fader, och Herren
Jesus Kristus.

001:004 Jag tackar min Gud alltid, när jag tänker på dig i mina böner,

001:005 ty jag har hört om den kärlek och den tro som du har till Herren
Jesus, och som du bevisar mot alla de heliga.

001:006 Och min bön är att den tro du har gemensam med oss må visa sig
verksam, i det att du fullt inser huru mycket gott vi hava i
Kristus.

001:007 Ty jag har fått mycken glädje och hugnad av den kärlek varmed
du, min broder, har vederkvickt de heligas hjärtan.

001:008 Därför, fastän jag med mycken frimodighet i Kristus kunde
befalla dig att göra vad du nu bör göra,

001:009 beder jag dig dock hellre där om för kärlekens skull--jag,

sådan jag nu är, den gamle Paulus, han som därtill nu är en Kristi Jesu fänge;

001:010 ja, jag beder dig för min son, den som jag har fått i min fänghenskap, för Onesimus,

001:011 som förut var ingalunda var dig till förtull gagn?, men som nu är både dig och mig till stort gagn.

001:012 Denne säger jag här tillbaka till dig; och när jag säger, är det såsom om jag står mitt eget hjärta.

001:013 Jag hade väl själv velat behålla honom hos mig, så att han på dina vägnar kunde hava betjänat mig i den fänghenskap som jag utstär för evangeliets skull.

001:014 Men utan ditt samtycke ville jag intet göra, ty det goda du gjorde skulle ju icke ske såsom av tvång, utan göras av fri vilja.

001:015 När han för en liten tid blev skild från dig, skedde detta till äventyrs just för att du skulle få honom igen för alltid,

001:016 nu icke längre såsom en träl, utan såsom något vida mer än en träl: såsom en älskad broder. Detta är han redan för mig i högsta måtto; huru mycket mer därför dig, han, din broder både efter köttet och i Herren!

001:017 Om du alltså hjälper mig för din medbroder, så tag emot honom såsom du skulle taga emot mig själv.

001:018 Har han gjort dig någon orätt, eller är han dig något skyldig, så stå upp det på min räkning.

001:019 Jag, Paulus, skriver här med egen hand: Jag skall själv betala det. Jag skulle också kunna säga: Stå upp det på din räkning. Ty du har ju en ännu större skuld till mig, nämligen--dig själv.

001:020 Ja, min broder, måtte jag få gagn? av dig i Herren! Vederkvick mitt hjärta i Kristus.

001:021 Det är därför att jag är viss om din lydaktighet som jag har skrivit detta till dig. Och jag vet att du kommer att göra ännu mer än jag begär.

001:022 Och så tillägger jag: bered dig på att giva mig hjälp. Jag hoppas nämligen att jag genom edra bönor skall bliva skänkt till eder.

001:023 Epafros, min medfänge i Kristus Jesus, hjälper dig;

001:024 säger också Markus, Aristarkus, Demas och Lukas, mina medarbetare.

001:025 Herrens, Jesu Kristi, nåd vare med eder ande.

Brevet till hebräerna

001:001 Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna,

001:002 har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han också har skapat världen.

001:003 Och eftersom denne är hans höghets ärsken och hans väsens

avbild och genom sin makts ord b?r allt, har han--sedan han hade utf?rt en rening fr?n synderna--satt sig p?Majest?tets h?gra sida i h?jden.

001:004 Och han har blivit s?mycket st?rre ?n ?nglarna som det namn han har ?vt ? f?rmer ?n deras.

001:005 Ty till vilken av ?nglarna har han n?gonsin sagt: ?Du ? min Son, jag har i dag f?tt dig?? eller: ?Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son??

001:006 Likas?s?ger han, med tanke p?den tid d?han ?ter skall l?ta den f?rstf?dde intr?da i v?rlden: ?Och alla Guds ?nglar skola tillbedja honom.?

001:007 Och medan han om ?nglarna s?ger: ?Han g?r sina ?nglar till vindar och sina tj?nare till eldsl?gor?,

001:008 s?ger han om Sonen: ?Gud, din tron f?rbliver alltid och evinnerligen, och r?ttvisans spira ? ditt rikets spira.

001:009 Du har ?skat r?ttf?rdighet och hatat or?ttf?rdighet; d?ff?, o Gud, har din Gud smort dig med gl?djens olja mer ?n dina medbr?der?,

001:010 s?ock: ?Du, Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och himlarna ?o dina h?nders verk;

001:011 de skola f?rg?s, men du f?rbliver; de skola alla n?tas ut s?som en kl?dnad,

001:012 och s?som en mantel skall du hoprulla dem; s?som en kl?dnad skola de ock bytas om. Men du ? densamme, och dina ? skola icke hava n?gon ?nde.?

001:013 Och till vilken av ?nglarna har han n?gonsin sagt: ?S?tt dig p? min h?gra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall??

001:014 ?ro de icke allasammans tj?nsteandar, som s?ndas ut till tj?nst f?r deras skull som skola f?fr?nsning till arvedel?

002:001 D?ff? b?ra vi s?mycket mer akta p?det som vi hava h?rt, s? att vi icke g?f?lorade.

002:002 Ty om det ord som talades genom ?nglar blev best?ndande, och all ?vertr?delse och olydnad fick sin r?ttvisa l?n,

002:003 huru skola d?vi kunna undkomma, om vi icke taga vara p?en s?dan fr?nsning?--en fr?nsning som ju f?rst f?kunnades genom Herren och sedan bekr?ftades f?r oss av dem som hade h?rt honom,

002:004 varj?mte Gud sj?v ytterligare gav sitt vittnesb?rd genom tecken och under och allahanda kraftg?ringar, och genom att utdela helig ande, allt efter sin vilja.

002:005 Ty det var icke under ?nglars v?rde som han lade den tillkommande v?rlden, den som vi tala om.

002:006 D?remot har n?gon n?gonst?des betygat och sagt: ?Vad ? en m?nskiska, att du t?nker p?henne, eller en m?nskikosan, att du l?ter dig v?rda om honom?

002:007 En liten tid l? du honom vara ringare ?n ?nglarna, men kr?hte honom sedan med h?rlighet och ?ra och satte honom till herre ?ver dina h?nders verk;

002:008 allt lade du under hans f?tter.? N?r han underlade honom allting, undantog han n?mligen intet fr?n att bliva honom underlagt--om vi ock ?nnu icke se allting vara honom underlagt.

002:009 Men honom som en liten tid hade blivit gjord ?ringare ?n ?nglarna?, honom, Jesus, se vi f?r sitt d?dslidandes skull hava blivit kr?nt med h?rlighet och ?ra, f?r att det genom Guds n?d skulle komma alla till godo att han smakade d?den.

002:010 Ty den f?r vilkens skull allting ?r, och genom vilken allting ?r, honom h?vdes det, att n?r han ville f?ra m?nga sina barn

till h?rlighet, genom lidanden fullkomna deras fr?snings
h?rding.

002:011 Han som helgar och de som bliva helgade hava n?mligen alla en
och samme Fader. F?rdensull blyges han icke f? att kalla dem
br?der;

002:012 han s?ger ju: ?Jag skall f?rkunna ditt namn f? mina br?der,
mitt i fr?samlingen skall jag prisa dig?;

002:013 s?ock: ?Jag vill s?tta min f?tr?stan till honom?, s?ock: ?Se
h?r ?o jag och barnen som Gud har givit mig.?

002:014 D?nu barnen hade blivit delaktiga av k?tt och blod, blev ock
han p?ett liknande s?tt delaktig d?rav, f? att han genom sin
d?d skulle g?ra dens makt om intet, som hade d?den i sitt v?d,
det ? dj?vulen,

002:015 och g?ra alla dem fria, som av fruktan f? d?den hela sitt liv
igenom hade varit hemfallna till tr?dedom.

002:016 Ty det ? ju icke ?nglar som han tager sig an; det ? Abrahams
s?d som han tager sig an.

002:017 D?ff? m?ste han i allt bliva lik sina br?der, f? att han
skulle bliva barmh?rtig och en trogen ?verstepr?st i sin tj?nst
inf? Gud, till att fr?sona folkets synder.

002:018 Ty d?rigenom att han har lidit, i det han sj?v blev frestad,
kan han hj?pa dem som frestas.

003:001 D?ff?, I helige br?der, I som haven blivit delaktiga av en
himmelsk kallelse, skolen I akta p?v? bek?nnelses apostel och
?verstepr?st, Jesus,

003:002 huru han var trogen mot den som hade insatt honom, likasom Moses
var ?rogen i hela hans hus?

003:003 Ty han har blivit aktad v?rdig s?mycket st?re h?rlighet ?n
Moses, som uppbyggaren av ett hus ?njuter st?re ?a ?n sj?va
huset.

003:004 Vart och ett hus bygges ju av n?gon, men Gud ? den som har
byggt allt.

003:005 Och v? var Moses ?rogen i hela hans hus?, s?som ?j?hare?,
till ett vittnesb?rd om vad som framdeles skulle f?kunnas;

003:006 men Kristus var trogen s?som ?son?, en son satt ?ver hans
hus. Och hans hus ?o vi, s?framt vi intill ?nden h?la fast v?
frimodighet och v? ber?mmelse i hoppet.

003:007 S?s?ger den helige Ande: ? dag, om I f?n h?ra hans r?st,

003:008 m?n I icke f?h?rda edra hj?rtan, s?som n? de f?bittrade mig
p?frestelsens dag i ?knen,

003:009 d?r edra f?der frestade mig och pr?vade mig, fast?n de hade sett
mina verk i fyrtio ?.

003:010 D?ff? blev jag f?t?nad p?det sl?ktet och sade: 'Alltid fara
de vilse med sina hj?rtan.' Men de ville icke veta av mina
v?gar.

003:011 S?s?svor jag d?i min vrede: De skola icke komma in i min vila.?

003:012 Sen d?ff? till, mina br?der, att icke hos n?gon bland eder
finnes ett ont otrosh?rta, s?att han avfaller fr?n den levande
Guden,

003:013 utan fr?manen varandra alla dagar, s?I?nge det heter ? dag?
p?det att ingen av eder m?bliva f?h?rdad genom syndens makt
att bedraga.

003:014 Ty vi hava blivit delaktiga av Kristus, s?framt vi eljest intill
?nden h?la fast v? f?sta tillfr?sikt.

003:015 N? det nu s?ges: ? dag, om I f?n h?ra hans r?st, m?n I icke
f?h?rda edra hj?rtan, s?som n? de f?bittrade mig?

003:016 vilka voro d?de som f?bittrade honom, fast?n de hade h?rt hans
ord? Var det icke alla de som under Moses hade dragit ut ur

Egypten?

- 003:017 Och vilka voro de som han var förtärad på i fyrtio år? Var det icke de som hade syndat, de vilkas kroppar fölo i kenen?
- 003:018 Och vilka gällde den ed som han svor, att de icke skulle komma in i hans vila?, vilka, om icke dem som hade varit ohälsamma?
- 003:019 Säg se vi då att det var för otros skull som de icke kunde komma ditin.
- 004:001 Eftersom nu ett löfte att få komma in i hans vila ännu står kvar, måste vi alltså med fruktan se till, att icke någon bland eder en gång befinnes hava blivit efter påvägen.
- 004:002 Ty det glada budskapet hava vi mottagit såväl som de; men för dem blev det löftesord de finga hära till intet gagn, eftersom det icke genom tron hade blivit upptaget i dem som härdade det.
- 004:003 Vi som hava kommit till tro, vi få komma in i vilan. Det heter också. Säg svor jag då i min vrede: De skola icke komma in i min vila?, och detta fastän hans verk stodo då förödiga alltifrån den tid då världens var skapad.
- 004:004 Ty om den sjunde dagen heter det någonstades så. Och Gud vilade på sjunde dagen från alla sina verk?
- 004:005 Här åter heter det: De skola icke komma in i min vila.?
- 004:006 Eftersom det alltså står kvar att några skola få komma in i den, och eftersom de som först mottogo det glada budskapet för sin ohälsamhets skull icke kommo ditin,
- 004:007 så bestämmer han genom ordet en dag? åter en viss dag, nu då han så lång tid därefter säger hos David, såsom förut är nämnt: En dag, om I från hära hans röst, men I icke förhärda edra hjärtan.?
- 004:008 Ty om Josua hade fått dem in i vilan, så skulle Gud icke hava talat om en annan, senare dag.
- 004:009 Alltså står en sabbatsvila ännu åter för Guds folk.
- 004:010 Ty den som har kommit in i hans vila, han har funnit vila från sina verk, likasom Gud från sina.
- 004:011 Så låtom oss nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan, för att ingen må, såsom de, falla och bliva ett varnande exempel på ohälsamhet.
- 004:012 Ty Guds ord är levande och kraftigt och skarpare än något tveeggat svärd, och tränger igenom, så att det åskiljer själ och ande, mår och ben; och det är en domare över hjärtats uppsätt och tankar.
- 004:013 Intet skapat är fördolt för honom, utan allt ligger blottat och uppenbart för hans ögon; och inför honom skola vi göra räkenskap.
- 004:014 Eftersom vi nu hava en stor överstepräst, som har farit upp genom himlarna, nämligen Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid beaktelsen.
- 004:015 Ty vi hava icke en sådan överstepräst som ej kan hava medlidande med våra svagheter, utan en som har varit frestad i allting, likasom vi, dock utan synd.
- 004:016 Låtom oss därför med frimodighet gå fram till nådens tron, för att vi må undgå barmhärtighet och finna nåd, till hjälp i rätt tid.
- 005:001 Ty var och en som skall bliva överstepräst uttages bland människor och tillsättes för att till människors bästa gå till tjänst inför Gud, genom att frambära gåvor och offer för synder.
- 005:002 Och han kan hava undseende med de okunniga och vilsefarande, just därför att han själv är behäftad med svaghet
- 005:003 och, för denna sin svaghets skull, måste offra för sina egna synder likaväl som för folkets.

005:004 Och ingen tager sig själv denna vördighet, utan han måste, såsom
Aron, kallas dertill av Gud.

005:005 S?tog sig icke heller Kristus själv ?an att bliva
?verstepr?st, utan den ?an tillf?l honom genom den som sade
till honom: ?Du ? min Son, jag har i dag f?tt dig?

005:006 likasom han ock p?ett annat st?le s?ger: ?Du ? en pr?st till
evig tid, efter Melkisedeks s?tt.?

005:007 Och med starkt rop och t?rar frambar han, under sitt k?ts
dagar, b?her och ?kallan till den som kunde fr?sa honom fr?n
d?den; och han blev b?h?rd och tagen ur sin ?ngest.

005:008 S?l?rde han, fast?n han var ?Son?, lydnad genom sitt lidande;

005:009 och n?r han hade blivit fullkomnad, blev han, f?r alla dem som
?ro honom lydiga, upphovet till evig fr?sning

005:010 och h?rsades av Gud s?som ?verstepr?st ?fter Melkisedeks s?tt?

005:011 H?rom hava vi mycket att s?ga, mycket som ? sv?rt att g?ra
tydligt i ord, eftersom I haven blivit s?tr?ga till att h?ra.

005:012 Ty fast?n det kunde vara p?tiden att I sj?lva voren I?rare,
beh?ves det snarare att man nu ?er undervisar eder i de allra
f?rsta grunderna av Guds ord; det har kommit d?r?n med eder,
att I beh?ven mj?k i st?let f?r stadig mat.

005:013 Men om n?gon ? s?dan att han ?nnu m?ste leva av mj?k, d?r
han oskicklig att f?st?en undervisning om r?ttf?rdighet; han
? ju ?nnu ett barn.

005:014 Ty den stadiga maten tillh?r de fullmogna, dem som genom vanan
hava sina sinnen ?vade till att skilja mellan gott och ont.

006:001 L?tom oss d?rf?r I?mna bakom oss de f?rsta grunderna av I?tan om
Kristus och g?fram?t mot det som h?r till fullkomningen; I?tom
oss icke ?er I?gga grunden med b?tr?ng fr?n d?da g?ringar och
med tro p?Gud,

006:002 med undervisning om dop och handp?ngning, om de d?das
uppst?ndelse och en evig dom.

006:003 Ja, detta vilja vi g?ra, s?framt Gud eljest tillst?djer det.

006:004 Ty dem till vilka ljuset en g?ng har kommit, och som hava smakat
den himmelska g?van och blivit delaktiga av helig ande,

006:005 och som hava f?tt smaka det goda gudsordet och den tillkommande
tids?dernas krafter,

006:006 men som ?nd?hava avfallit--dem ? det om?jligt att ?erf?ra
till ny b?tr?ng, eftersom de p?nytt korsf?sta Guds Son ? sig
och uts?tta honom f?r bespottelse.

006:007 Det ? ju s?, att den jord som indricker regnet, n?r det titt
och ofta str?mmar ned d?r?ver, och som framalstrar v?xter, dem
till gagn f?r vilkas r?kning den brukas, den jorden f?r
v?signelse fr?n Gud.

006:008 Den ?er som b?r t?rne och tistel, den ? ingenting v?rd och ?
f?rbannelsen n?ra, och slutet bliver att den avbr?nnes med eld.

006:009 Men i fr?ga om eder, I ?skade, ?ro vi vissa om vad b?tre ?,
och vad som I?nder till fr?sning, om vi ock nu tala p?detta
s?tt.

006:010 Ty Gud ? icke or?ttvis, s?att han f?rg?ter vad I haven verkat,
och vilken k?lek I bevisaden mot hans namn, d?I t?r?naden de
heliga, s?som I ?nnu g?ren.

006:011 Men v?r ?stundan ? att var och en av eder visar samma nit att
intill ?nden bevara full visshet i sitt hopp,

006:012 s?att I icke bliven tr?ga, utan bliven efterf?ljare ? dem som
genom tro och t?amod f?till arvedel vad utlovat ?.

006:013 Ty n?r Gud gav I?ftet ? Abraham, svor han vid sig själv--
eftersom han icke hade n?gon h?gre att sv?rja vid--

006:014 och sade: ?Sannerligen, jag skall rikligen v?signa dig och

storligen förlå dig?

006:015 Och när denne förgift förbidade, fick han såvadt utlovat var.

006:016 Människor svärja ju vid den som är högre än de, och eden tjänar dem till bekräftelse och gör en ände på all tvist.

006:017 Därför, när Gud ville för dem som skulle förtill arvedel vad löftet innebar ännu kraftigare bevisa oryggligheten av sitt rådslut, lade han därför till en ed.

006:018 Så skulle vi genom tvöryggliga utsagor, i vilka Gud omöjlig kunde ljuga, undföra en kraftig uppmuntran, vi som hava sökt vår räddning i att hålla fast vid det hopp som ligger framför oss.

006:019 I det hoppet hava vi ett säkert och fast själens ankare, som när innanför förtägen,

006:020 dit Jesus, såsom vår förelöpare, har gått in för oss, i det han blev en överstepräst efter Melkisedeks sätt, till evig tid?

007:001 Denne Melkisedek, som var konung i Salem och präst till Gud den Högre--han som gick Abraham till mötes, när denne var stadd på återvägen, sedan han hade slagit konungarna, och som välsignade honom,

007:002 varvid Abraham i sin sida gav honom tionde av allt; denne, som när man uttyder vad han kallas, är först och främst ättfädighetens konung, men därjämte också Salems konung, det är Jerusalems konung,

007:003 denne som står utan fader, utan moder och utan släktledning, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv och likställes med Guds Son--denne förbliver en präst för beständigt.

007:004 Och sen nu huru stor han är, denne är vilken vår stamfader Abraham gav tionde av det förnämsta bytet.

007:005 Medan de av Levi söker, som undföra prästämbetet, hava befallning att enligt lagen taga tionde av folket, det är av sina bröder, fastän dessa hava utgått från Abrahams länd,

007:006 tog denne, som icke var av deras släkt, tionde av Abraham och välsignade honom, densamme som hade fört löfena.

007:007 Nu låt ingen kunna neka att det plögar vara den ringare som mottager välsignelse av den som står högre.

007:008 Och medan det här är dödliga människor som taga tionde, är det därför en som för det vittnesbördet att han förbliver levande.

007:009 Genom Abraham har på visst sätt också Levi, som tager tionde, fört giva tionde;

007:010 ty han var ännu i sin stamfaders länd, när Melkisedek gick denne till mötes.

007:011 Vore det nu så, att fullkomning kunde vinnas genom det levitiska prästämnet--och på detta var ju folkets lagstiftning byggd--varför hade det då behöfts att en präst av annat slag, efter Melkisedeks sätt, skulle uppstå, en som icke nämnes efter Arons sätt?

007:012 (Om prästämnet förändras, måste ju med nödvändighet också lagen förändras.)

007:013 Den som detta söges om härde nämligen till en annan stam, en stam från vilken ingen har utgått, som har gjort tjänst vid altaret.

007:014 Ty det är en känd sak att han som är vår Herre har trätt fram ur Juda stam; och med avseende på den har Moses icke talat något om präster.

007:015 Och ännu mycket tydligare blir detta, då nu en präst av annat slag uppstår, lik Melkisedek därför,

007:016 att han har blivit präst icke på grund av en lag som stadgar härstamning efter kättet, utan på grund av en kraft som kommer

av oförgingligt liv.

007:017 Han får nämligen det vittnesbördet: 'Du är en präst till evig tid, efter Melkisedeks sätt.'

007:018 Söpphåves nu visserligen en föregående stadga, därför att den var svag och gagnlös--

007:019 eftersom lagen icke kunde stadkomma något fullkomligt--men ett bättre hopp sattes i stället, ett hopp genom vilket vi fönlaskas Gud.

007:020 Och i samsätt som detta icke har kommit till stånd utan edlig bekräftelse--det är nämligen så, att medan de andra hava blivit präster utan edlig bekräftelse,

007:021 har denne blivit det med sådan bekräftelse, genom den som sade till honom: 'Herren har svurit och skall icke ångra sig: 'Du är en präst till evig tid'?'--

007:022 i samsätt är också det förbund bättre, som har Jesus till lättesman.

007:023 Och medan de förra prästerna hava måst bliva flera, därför att de genom döden hindrades från att förbliva i sin tjänst,

007:024 har däremot denne ett oförgingligt prästådeme, eftersom han förbliver till evig tid?

007:025 Därför kan han ock till fullo frisa dem som genom honom komma till Gud, ty han lever alltid för att mana gott för dem.

007:026 En sådan överstepräst hävdes oss också att hava, en som vore helig, oskyldig, obesmittad, skild från syndare och upphöjd över himmelen,

007:027 en som icke var dag behövde frambringa offer, såsom de andra översteprästerna, först för sina egna synder och sedan för folkets; detta gjorde han nämligen en gång för alla, när han offrade sig själv.

007:028 Ty lagen insätter till överstepräster människor som är behäftade med svaghet, men det lättesord, som efter lagens utgivande gavs under edlig bekräftelse, insätter en Son som är fullkomnad till evig tid?

008:001 Men en huvudpunkt i vad vi vilja säga är detta: Vi hava en överstepräst som sitter på högra sidan om Majestätets tron i himmelen,

008:002 för att göra tjänst i det allraheligaste, i det sannskyldiga tabernaklet, vilket Herren har upprättat, och icke någon mänskliga.

008:003 Ty var och en som bliver överstepräst tillsättes för att frambringa gåvor och offer; därför måste också denne hava något att frambringa.

008:004 Om han nu vore på jorden, såvore han icke ens präst, då andra där finnas, som efter lagens bud hava att frambringa gåvorna,

008:005 i det att de tjäna i den helgedom som är en avbild och en skugga av den himmelska. Om en sådan fick ock Moses befällning genom en uppenbarelse, när han skulle förfärdiga tabernaklet. 'Se till, heter det, 'att du gör allt efter den mästernbild som har blivit dig visad på berget.'?

008:006 Men nu har denne fått ett så mycket förmåligare ämbete, som han är medlare för ett bättre förbund, vars ordning vilar på bättre lätten.

008:007 Ty om det förra förbundet hade varit utan brist, så skulle väl plats icke hava sökts för ett annat.

008:008 Men nu återbrär Gud dem och säger: 'Se, dagar skola komma, säger Herren, då jag skall sluta ett nytt förbund med Israels hus och med Juda hus;

008:009 icke ett sådant förbund som det jag gjorde med deras föder, på

den dag d? jag tog dem vid handen till att f?ra dem ut ur Egyptens land. Ty de f?blevo icke i mitt f?bund, och d?f? fr?gade icke heller jag efter dem, s?ger Herren.

008:010 Nej, detta ? det f?bund som jag skall sluta med Israels hus i kommande dagar, s?ger Herren: Jag skall l?gga mina lagar i deras sinnen, och i deras hj?rtan skall jag skriva dem, och jag skall vara deras Gud, och de skola vara mitt folk.

008:011 D? skall den ene medborgaren aldrig beh?va undervisa den andre, icke den ene brodern den andre och s?ga: 'L ? k?nna Herren'; ty de skola alla k?nna mig, fr?n den minste bland dem till den st?rste.

008:012 Ty jag skall i n?d f?l?ta deras missg?ringar, och deras synder skall jag aldrig mer komma ih?g.?

008:013 N?r han s?ger ?ett nytt f?bund?, har han d?rmed givit till k?nna att det f?ra ? f?f?drat; men det som f?f?dras och bliver gammalt, det ? n?ra att f?svinna.

009:001 Nu hade visserligen ocks? det f?ra f?bundet sina gudstj?nststadgar och sin jordiska helgedom.

009:002 Ty i tabernaklet inr?ttades ett fr?mre rum, vari stodo ljusstaken och bordet med sk?debr?den; och detta rum kallas ?det heliga?.

009:003 Men bakom den andra f?l?ten var ett annat rum i tabernaklet, ett som kallas ?det allraheligaste?.

009:004 med ett gyllene r?kelsealtare och f?bundets ark, p? alla sidor ?verdragen med guld. I denna f?varades ett gyllene ?nbar med mannat, s?ock Arons stav, som hade gr?nsskat, och d?r till f?bundets taylor.

009:005 D?r ovanp?stodo h?rlighetskeruber, som ?verskyggde n?stolen. Men om vart s?skilt av dessa f?rem? ? nu icke tillf?le att tala.

009:006 S? blev detta inr?ttat. Och i det fr?mre tabernakelrummet g? pr?sterna st?ndigt in och f?r?tta vad som h?r till gudstj?nsten,

009:007 men i det andra g?r allenast ?verstepr?sten in en g?ng om ?ret, och d? aldrig utan blod; och han framb?r blodet f?r sig sj?lv och f?r folkets oupps?liga synder.

009:008 D?rmed giver den helige Ande till k?nna att v?gen till det allraheligaste ?n nu icke har blivit uppenbarad, s?l?nge det fr?mre tabernakelrummet fortfarande ?ger best?nd.

009:009 Ty detta ? en sinnebild som avser den nuvarande tiden, och i enlighet h?rmed framb?ras g?vor och offer, vilka dock icke kunna fullkomna, efter samvetets krav, den som f?r?ttar sin gudstj?nst,

009:010 utan allenast ?ro utv?rtes stadgar--de s?v? som f?reskrifterna om mat och dryck och allahanda tvagningar--stadgar p?lagda intill dess tiden vore inne f?r en b?tre ordning.

009:011 Men Kristus kom s?som ?verstepr?st f?r det tillkommande goda; och genom det st?rre och fullkomligare tabernakel som icke ? gjort med h?nder, det ?, som icke tillh?r den skapelse som nu ?,

009:012 gick han, icke med bockars och kalvars blod, utan med sitt eget blod, en g?ng f?r alla in i det allraheligaste och vann en evig f?lossning.

009:013 Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, st?nkt p?dem som hava blivit orenade, helgar till utv?rtes renhet,

009:014 huru mycket mer skall icke Kristi blod--d?han nu genom evig ande har framburit sig sj?lv s?som ett felfritt offer ? Gud--

rena v?ra samveten fr?n d?da g?ningar till att tj?na den levande Guden!

- 009:015 S?r han medlare fr? ett nytt f?bund, p?det att de som voro kallade skulle f?det utlovade eviga arvet, d?rigenom att en led d?den till f?lossning ifr?n ?vertr?delserna under det f?ra f?bundet.
- 009:016 Ty d?r ett testamente finnes, d?r m?ste det styrkas att den som har gjort testamentet ?r d?d.
- 009:017 F?rst genom d?den bliver ju ett testamente giltigt, varemot det icke ?ger g?llande kraft, s?l?nge den som har gjort det ?nnu lever.
- 009:018 D?rf?r har icke heller det f?ra f?bundet blivit invigt utan blod.
- 009:019 Ty sedan alla buden, s?som de lyda i lagen, hade blivit av Moses kungjorda fr? allt folket, tog han blod av kalvar och bockar, tillika med vatten och r?d ull och isop, och best?nkte s?v? sj?va boken som allt folket
- 009:020 och sade: ?Detta ?r f?bundets blod, det f?bunds som Gud har stadgat fr? eder.?
- 009:021 Likaledes st?nkte han ock blod p?tabernaklet och p?alla de ting som h?rde till gudstj?nsten.
- 009:022 S?renas enligt lagen n?stan allting med blod, och utan att blod utgjutes gives ingen fr?l?else.
- 009:023 Allts?v?r det n?v?ndigt att avbilderna av de himmelska tingen renades genom s?dana medel; men de himmelska tingen sj?va m?ste renas genom b?tre offer ?n dessa.
- 009:024 Ty Kristus har icke g?tt in i ett allraheligaste som ? gjort med h?nder, och som allenast ? en efterbildning av det sannskyldiga, utan han har g?tt in i sj?va himmelen, fr? att nu tr?da fram inf?r Guds ansikte, oss till godo.
- 009:025 Ej heller har han g?tt ditin, fr? att m?nga g?nger offra sig sj?v, s?som ?verstepr?sten ?r efter ?r g?tt in i det allraheligaste, med blod som icke ?r hans eget.
- 009:026 Han hade annars m?st lida m?nga g?nger allt ifr?n v?rldens begynnelse. I st?llet har han uppenbarats en enda g?ng, nu vid tidernas ?nde, fr? att genom offret av sig sj?v utpl?na synden.
- 009:027 Och s?som det ?r m?nskorna f?relagt att en g?ng d? och sedan d?mas,
- 009:028 s? skall Kristus, sedan han en g?ng har blivit offrad fr? att b?ra m?ngas synder, fr? andra g?ngen, utan synd, l?ta sig ses av dem som bida efter honom, till fr?lsning.
- 010:001 Ty lagen inneh?ler en skugga av det tillkommande goda, men framst?ler icke tingen i deras verkliga gestalt; d?rf?r kan den aldrig genom de offer som st?ndigt framb?ras, ?r efter ?r p? samma s?tt, fullkomna dem som framtr?da med s?dana.
- 010:002 Annars skulle man v? hava upph?tt att offra, d?ju de som s? fr?rtade sin gudstj?nst icke mer kunde veta med sig n?gon synd, sedan de en g?ng hade blivit renade.
- 010:003 Men just i offren ligger en ?rlig p?minnelse om synd.
- 010:004 Ty om?jligt ?r att tjurars och bockars blod skulle kunna borttaga synder.
- 010:005 D?rf?r s?ger han vid sitt intr?de i v?rlden: ?Slaktoffer och spisoffer beg?rde du icke, men en kropp beredde du ?r mig;
- 010:006 i br?noffer och syndoffer fann du icke behag.
- 010:007 D?sade jag: 'Se, jag kommer--i bokrullen ?r skrivet om mig-- fr? att g?ra din vilja, o Gud.'?
- 010:008 Sedan han f?rst har sagt: ?Slaktoffer och spisoffer, br?noffer och syndoffer beg?rde du icke, och i s?dana fann du icke behag?

--och dock frambråas de efter lagen--

- 010:009 säger han vidare: "Se, jag kommer för att göra din vilja.?" S?
tager han bort det första, för att sätta det andra i stället.
- 010:010 Och i kraft av denna vilja? hava vi blivit helgade, därigenom
att Jesu Kristi kropp?en gång för alla har blivit offrad.
- 010:011 Och alla andra präster st?dag efter dag i sin tjänst och
frambråa gång p?gång enahanda offer, som dock aldrig kunna
borttaga synder;
- 010:012 men sedan denne har framburit ett enda offer för synderna,
sitter han för beständigt p?Guds höggra sida
- 010:013 och väntar nu allenast p?att hans fiender skola bliva lagda
honom till en fotapall?
- 010:014 Ty med ett enda offer har han för beständigt fullkomnat dem som
bliva helgade.
- 010:015 H?rom vittnar j?mv? den helige Ande för oss. Ty sedan Herren
hade sagt:
- 010:016 "Detta är det förbund som jag skall sluta med dem i kommande
dagar?", säger han: "Jag skall lägga mina lagar i deras hj?rtan,
och i deras sinnen skall jag skriva dem?",
- 010:017 och vidare: "Deras synder och deras orättf?rdiga g?rningar skall
jag aldrig mer komma ih?g.?"
- 010:018 Men d? för?else för dessa är given, d? beh?ves icke mer
n?got offer för synd.
- 010:019 Eftersom vi nu, mina br?der, hava en fast tillf?rsikt att f?g?
in i det allraheligaste i och genom Jesu blod,
- 010:020 i det att han är oss har invigt en ny och levande väg ditin
genom för?ten--det är genom sitt k?tt--
- 010:021 och eftersom vi hava en stor överstepr?st över Guds hus,
010:022 s?l?tom oss med uppriktiga hj?rtan g?fram i full trosvisshet,
best?nkta till v?ra hj?rtan och därigenom renade fr?n ett ont
samvete, och till kroppen tvagna med rent vatten.
- 010:023 L?tom oss oryggligt h?la fast vid hoppets bekr?nelse, ty den
som har givit oss l?ftet, han är trofast.
- 010:024 Och l?tom oss akta p?varandra för att uppliva varandra till
k?rlek och goda g?rningar;
- 010:025 l?tom oss icke ?vergiva v? för samlingsgemenskap, s?som somliga
hava för sed, utan m?vi förmana varandra--detta s?mycket mer
som i sen huru ?dagen?nalkas.
- 010:026 Ty om vi med ber?tt mod synda, sedan vi hava undf?tt kunskapen
om sanningen, s? ?erst? icke mer n?got offer för v?ra synder,
- 010:027 utan allenast en förskr?cklig väntan p?dom och gl?den av en eld
som skall för?ra motst?ndarna.
- 010:028 Den som föraktar Moses' lag, han skall ?fter tv?eller tre
vittnens utsago?d?das utan barmh?rtighet;
- 010:029 huru mycket sv?rare straff tron i icke d?att den skall anses
v?rd, som förtrampar Guds Son och aktar förbundets blod för
orent--det i vilket han har blivit helgad--och som sm?dar
n?dens Ande!
- 010:030 Vi veta ju vem han är som sade: "Min är h?rmden; jag skall
vederg?la det?", och ?er: "Herren skall d?ma sitt folk.?"
- 010:031 Det är förskr?ckligt att falla i den levande Gudens h?nder.
- 010:032 Men kommen ih?g den för?ngna tiden, d?i, sedan ljuset hade
kommit till eder, st?ndaktigt uth?rdaden m?ngen lidandets kamp
- 010:033 och dels sj?va genom sm?lek och misshandling bleven gjorda till
ett sk?despel för v?riden, dels leden med andra som fingo
genomg?s?dant.
- 010:034 Ty i haven delat de för?gnas lidanden och med gl?dje underkastat
eder att bliva ber?vade edra ?godelar. I vissten n?mligen att i
haven en egendom som är b?tre och bliver best?hdande.

010:035 S?kasten nu icke bort eder frimodighet, som ju har med sig stor l?n.

010:036 I beh?ven n?mligen st?ndaktighet f?r att kunna g?ra Guds vilja och f?vad utlovat ?.

010:037 Ty ??nu en helt liten tid, s?kommer den som skall komma, och han skall icke dr?ja;

010:038 och min r?ttf?rdige skall leva av tro. Men om n?gon drager sig undan, s?finner min sj? icke behag i honom?

010:039 Dock, vi h?ra icke till dem som draga sig undan, sig sj?va till f?rd?v; vi h?ra till dem som tro och s?vinna sina sj?ar.

011:001 Men tron ? en fast tillf?sikt om det som man hoppas, en ?vertygelse om ting som man icke ser.

011:002 P?grund av den fingo ju de gamle sitt vittnesb?rd.

011:003 Genom tron f?rst?vi att v?rlden har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, s?att det man ser icke har blivit till av n?got synligt.

011:004 Genom tron frambar Abel ? Gud ett b?ttre offer ?n Kain, och genom den fick han det vittnesb?rdet att han var r?ttf?rdig, i det Gud sj?v gav vittnesb?rd om hans offerg?vor; och genom tron talar han ?nu, fast?n han ? d?d.

011:005 Genom tron togs Enok bort, f?r att han icke skulle se d?den; och ?man s?g honom icke mer, ty Gud tog honom bort?. F?r?n han togs bort, fick han n?mligen det vittnesb?rdet att han hade t?ckts Gud;

011:006 men utan tro ? det om?jligt att t?ckas Gud. Ty den som vill komma till Gud m?ste tro att han ? till, och att han l?nar dem som s?ka honom.

011:007 Genom tron var det som Noa, sedan han hade f?tt uppenbarelse om n?got som man ?nu icke s?g, i from f?tr?stan byggde en ark f?r att r?dda sitt hus; och genom den blev han v?rlden till dom och fick till arvedel den r?ttf?rdighet som h?r tron till.

011:008 Genom tron var Abraham lydig, n?r han blev kallad, och han drog s?ut till det land som han skulle f?till arvedel; han drog ut, fast?n han icke visste vart han skulle komma.

011:009 Genom tron bosatte han sig s?som fr?mling i det utlovade landet, likasom i ett fr?mmande land, och bodde i t?t med Isak och Jakob, som voro hans medarvingar till samma l?fte.

011:010 Ty han v?ntade p? ?staden med de fasta grundvalarna?, vars byggm?stare och skapare ? Gud.

011:011 Genom tron fick j?mv? Sara, fast?n ?ver?rig, kraft att bliva stammoder f?r en avkomma, i det hon h?ll den f?r trov?rdig, som hade givit l?ftet.

011:012 D?ff? f?ddes ock av en och samme man, en som var s?gott som d?d, avkomlingar ??talrika som stj?rnorna p?himmelen och som sanden p?havets strand, som man icke kan r?kna?.

011:013 I tron dogo alla dessa, innan de ?nu hade f?tt vad utlovat var; de hade allenast sett det i fj?ran och hade h?sat det och bek?nt sig vara ?g?ster och fr?mlingar?p?jorden.

011:014 De som s?tala giva ju d?rmed till k?nna att de s?ka efter ett f?dernesland.

011:015 Och om de hade menat det land som de hade g?tt ut ifr?n, s?hade de haft tillf?le att v?nda tillbaka dit.

011:016 Men nu stod deras h?g till ett b?ttre, n?mligen det himmelska. D?ff? blyges icke Gud f?r att kallas deras Gud; ty han har berett ? dem en stad.

011:017 Genom tron var det som Abraham frambar Isak s?som offer, n?r han blev satt p?prov; ja, sin ende son frambar han s?som offer, han som hade mottagit l?fena,

011:018 han till vilken det hade blivit sagt: "Genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig."

011:019 Ty han tänkte på att Gud var mäktig att till och med uppväcka från de döda; från de döda fick han honom ock tillbaka, liknelsevis talat.

011:020 Genom tron gav jämväl Isak sin välsignelse till Jakob och Esau för kommande tider.

011:021 Genom tron välsignade den döende Jakob Josefs bröda söner och tillbad, lutad mot ändan av sin stav.

011:022 Genom tron talade Josef, när han låg för döden, om Israels barns utgång och gav befallning om vad som skulle göras med hans ben.

011:023 Genom tron blev Moses vid sin födelse dold av sina föräldrar och hälls av dem gömd i tre månader, eftersom de sågo att det var ett vackert barn; och de läto icke förskräcka sig av konungens påbud.

011:024 Genom tron försmädde Moses, sedan han hade blivit stor, att kallas Faraos dotterson.

011:025 Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning;

011:026 han höll nämligen Kristi smärk för en större rikedom än Egyptens skatter, ty han hade sin blick riktad på Iherusalem.

011:027 Genom tron övergav han Egypten, utan att låta förskräcka sig av konungens vrede; ty därigenom att han likasom såg den Osynlige kunde han höra ut.

011:028 Genom tron har han ock förordnat om påsken och blodbetrykningen, på det att "Fördömvaren", som förgjorde allt förstfött, icke skulle komma vid dem.

011:029 Genom tron drogo de fram genom Røde havet likasom på torra landet; men när egyptierna försökte gå samma väg, dränktes de.

011:030 Genom tron föll Jerikos murar, sedan man i sju dagar hade gått runt omkring dem.

011:031 Genom tron undgick skökan Rahab att förgås tillsammans med de öfriga, eftersom hon hade tagit emot spejarna såsom väner.

011:032 Och vad skall jag nu vidare säga? Tiden bleve mig ju för kort, ifall jag skulle förtälja om Gideon, Barak, Simson och Jefta, om David och Samuel och profeterna,

011:033 om dessa som genom tron besegrade konungariket, förvade rättfärdighet, fingo låten uppfyllda, tillstoppade lejons gap,

011:034 därpå hade eldens kraft, undkommo svärdets egg, blevo starka från att hava varit svaga, blevo vädiga i krig och drevo främmande härar på flykten.

011:035 Kvinnor funnos som fingo igen sina döda genom deras uppståndelse. Andra läto sig låggas på sträckbänk och ville icke taga emot någon befrielse, i hopp om en så mycket bättre uppståndelse.

011:036 Andra åter underkastade sig begabberi och gisselslag, därtill ock bojar och förgelse;

011:037 de blevo stenade, marterade, söndersögade, dödade med svärd. De gingo omkring höjda i förskinn och gethudar, närstådda, misshandlade, plågade,

011:038 dessa människor som världens icke var värdig att hysa; de irrade omkring i ämnar och bergstrakter och levde i höror och jordkulor.

011:039 Och fastän alla dessa genom tron hava fått sitt vittnesbörd, undfingo de ändå icke vad utlovat var;

011:040 ty Gud hade till oss utsett någon bättre, på det att de icke oss fört utan skulle bliva fullkomnade.

012:001 Alltså, där vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, m?

ock vi l?gga av allt som ? oss till hinder, och s?skilt
synden, som s?h?ft omsn?jer oss, och med uth?lighet l?pa
fram? i den t?vlingskamp som ? oss f?relagd.

012:002 Och m?vi d?rvid se p?Jesus, trons h?vding och fullkomnare, p?
honom, som i st?llet f? att taga den gl?dje som l?g framf?
honom, utstod korsets lidande och aktade sm?leken f? intet, och
som nu sitter p?h?gra sidan om Guds tron.

012:003 Ja, p?honom, som har utst?tt s?mycken gens?gelse av syndare,
p?honom m?n i t?nka, s?att i icke tr?tten och uppgivens i
edra sj?lar.

012:004 ?nu haven i icke st?tt emot ?nda till blods, i eder kamp mot
synden.

012:005 Och i haven alldeles f?g?it den f?rmaningens r?st som talar
med eder, s?som man talar med s?her: ?Min son, f?rkasta icke
Herrens aga, och giv dig icke ?ver, n? du tuktas av honom.

012:006 Ty den Herren ?skar, den agar han, och han straffar med riset
var son som han har k?.?

012:007 Det ? till eder fostran som i f?n utst?lidande; Gud handlar
med eder s?som med s?her. Ty var finnes den son som icke bliver
agad av sin fader?

012:008 Om i l?mnadens utan aga, medan alla andra finge sin del d?rav,
s?voren i o?kta s?her och icke ?kta.

012:009 Vidare: vi hava haft k?tsliga f?der, som agade oss, och vi
visade f?rsyn f? dem; skola vi d?icke mycket mer vara
underd?niga andarnas Fader, s?att vi f?leva?

012:010 De f?ra agade oss ju f? en kort tid, s?som det syntes dem
gott, men denne agar oss f? v?rt verkliga gagn, f? att vi
skola f?del av hans helighet.

012:011 V? synes alla aga f? tillf?let vara icke till gl?dje, utan
till sorg; men efter? b? den, f? dem som hava blivit fostrade
d?rmed, en fridsfrukt som ? r?ttf?rdighet.

012:012 Allts? ?st?ken maktl?sa h?nder och vacklande kn?n?

012:013 och ?g?ren r?ta stigar f? edra f?tter?, s?att den fot som
haltar icke vrides ur led, utan fastmer bliver botad.

012:014 Faren efter frid med alla och efter helgelse; ty utan helgelse
f? ingen se Herren.

012:015 Och sen till, att ingen g?r miste om Guds n?d, och att ingen
giftig rot skjuter skott och bliver till f?rd?v, s?att
menigheten d?rigenom bliver besmittad;

012:016 sen till, att ingen ? en otuktig m?hniska eller ohelig s?som
Esau, han som f? en enda matr?tt s?de sin f?stf?dslor?tt.

012:017 I veten ju att han ock sedermera blev avvisad, n? han p?grund
av arvsr?tt ville f?v?signelsen; han kunde n?mligen icke vinna
n?gon ?ndring, fast?n han med t?rar s?kte d?refter.

012:018 Ty i haven icke kommit till ett berg som man kan taga p?, ett
som ?brann i eld?, icke till ??cken och m?rker?och storm,

012:019 icke till ?basunjud?och till en ??st?som talade s?, att de
som h?rde den b?do att intet ytterligare skulle talas till dem.

012:020 Ty de kunde icke h?rda ut med det p?bud som gavs dem: ?Ocks?om
det ? ett djur som kommer vid berget, skall det stenas.?

012:021 Och s?f?rskr?cklig var den syn man s?g, att Moses sade: ?Jag ?
f?rskr?ckt och b?var.?

012:022 Nej, i haven kommit till Sions berg och den levande Gudens stad,
det himmelska Jerusalem, och till ?nglar i m?ngtusental,

012:023 till en h?gtidsskara och f?rsamling av f?stf?dda s?her som ?o
uppskrivna i himmelen, och till en domare som ? allas Gud, och
till fullkomnade r?ttf?digas andar,

012:024 och till ett nytt f?rbunds medlare, Jesus, och till ett
st?nkelseblod som talar b?tre ?n Abels blod.

- 012:025 Sen till, att I icke visen ifrån eder honom som talar. Ty om dessa icke kunde undfly, när de visade ifrån sig honom som höf jordens kungjorde Guds vilja, huru mycket mindre skola de? kunna det, om vi vända oss ifrån honom som kung för sin vilja från himmelen?
- 012:026 Hans röst kom de?jorden att bärva; men nu har han lovat och sagt: Ännu en gång skall jag komma icke allenast jorden, utan ock himmelen att bärva.?
- 012:027 Dessa ord Ännu en gång?giva till kända att de ting, som kunna bärva, skola, eftersom de för skapade, bliva förvandlade, för att de ting, som icke kunna bärva, skola bliva beständande.
- 012:028 Därför, de?vi nu skola undfö ett rike som icke kan bärva, s? I för oss vara tacksamma. P?det sätet tjäna vi Gud, honom till behag, med helig fruktan och rädhögga.
- 012:029 Ty för Gud för en förtändande eld?
-
- 013:001 Förbliven fasta i broderlig kärlek.
- 013:002 För gälen icke att bevisa gästvänlighet; ty genom gästvänlighet hava några, utan att veta det, fört änglar till gäster.
- 013:003 Tänken på dem som för förgna, likasom voren I deras medföngar, och tänken på dem som utst?misshandling, eftersom också I sjäva haven en kropp.
- 013:004 Ätenskapet m?hållas i för bland alla, och Äta s?ng bevaras obesmittad; ty otuktiga människor och Ätenskapsbrytare skall Gud döma.
- 013:005 Varen i eder handel ochandel fria ifrån penningbegär; I ären eder nära med vad I haven. Ty han har själv sagt: Jag skall icke I förna dig eller förge dig.?
- 013:006 Allts?kunna vi dristigt säga: Herren för min hjälpare, jag skall icke frukta; vad kunna människor göra mig??
- 013:007 Tänk på edra I förare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro.
- 013:008 Jesus Kristus för densamme i gård och i dag, s?ock i evighet.
- 013:009 L ären eder icke vilseföras av allahanda förändrande I för. Ty det för gott att bliva styrkt i sitt hjärta genom nåd och icke genom offermåttider; de som hava befattat sig med sådant hava icke haft något gagn döfav.
- 013:010 Vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att fört?got att äta.
- 013:011 Det för ju s?, att kropparna av de djur, vilkas blod förstprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, förännas upp utanför I gret?
- 013:012 Därför var det ock utanför stadporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket.
- 013:013 L för oss allts?g?ut till honom utanför I gret?och bär hans smärk.
- 013:014 Ty vi hava hört ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden.
- 013:015 S?I för oss de?genom honom alltid till Gud förambärva ett lovets offer?, det för ären frukt ifrån I förpar?som prisa hans namn.
- 013:016 Men för gälen icke att göra gott och dela med eder, ty sådana offer har Gud behag till.
- 013:017 Varen edra I förare hörsamma, och bärjen eder för dem; ty de vaka för edra själar, eftersom de skola avlögga r?enskap. M?de de? kunna göra det med glädje, och icke med suckan, ty detta vore eder icke nyttigt.
- 013:018 Bedjen för oss; ty vi tro oss hava ett gott samvete, eftersom vi söka att i alla stycken förva en godandel.
- 013:019 Och jag uppmanar eder att göra detta, s?mycket mer som jag

- hoppas att d?rigenom dess snarare bliva ?tergiven ? eder.
- 013:020 Men fridens Gud, som fr?n de d?da har ?erf?tt v? Herre Jesus, vilken genom ett evigt f?bunds blod ? den store herden f? f?ren,
- 013:021 han fullkomne eder i allt vad gott ?, s? att I g?ren hans vilja; och han verke i oss vad som ? v?behagligt inf? honom, genom Jesus Kristus. Honom tillh? ?an i evigheternas evigheter. Amen.
- 013:022 Jag beder eder, mina br?der: tagen icke illa upp dessa f?rmaningens ord; jag har ju ock skrivit till eder helt kort.
- 013:023 Vetan att v? broder Timoteus har blivit l?sgiven. Om han snart kommer hit, vill jag tillsammans med honom bes?ka eder.
- 013:024 H?sen alla edra l?rare och alla de heliga. De italiska br?derna h?sa eder.
- 013:025 N?d vare med eder alla.

Petrus' f?rsta brev

- 001:001 Petrus, Jesu Kristi apostel, h?sar de utvalda fr?mlingar som bo kringsspridda i Pontus, Galatien, Kappadocien, provinsen Asien och Bitynien,
- 001:002 utvalda enligt Guds, Faderns, f?rsyn, i helgelse i Anden, till lydriad och till best?nkelse med Jesu Kristi blod. N?d och frid f?r?ke sig hos eder.
- 001:003 Lovad vare v? Herres, Jesu Kristi, Gud och Fader, som efter sin stora barmh?rtighet har genom Jesu Kristi uppst?ndelse fr?n de d?da f?tt oss p?nytt till ett levande hopp,
- 001:004 till ett of?rg?ngligt, obesmittat och ovanskligt arv, som i himmelen ? f?rvarat ? eder,
- 001:005 I som med Guds makt bliven genom tro bevarade till en fr?sning som ? beredd f? att uppenbaras i den yttersta tiden.
- 001:006 D?rf?r m?n I fr?da eder, om I ock nu en liten tid, d?r s?m?ste ske, liden bedr?velse under allahanda pr?vningar,
- 001:007 f? att, om eder tro h?ler provet--vilket ? mycket mer v?t ?n guldet, som f?rg?, men som dock genom eld bliver bepr?vat--detta m?befinnas l?nda eder till pris, h?lighet och ?a vid Jesu Kristi uppenbarelse.
- 001:008 Honom ?sken I utan att hava sett honom; och fast?n I ?nu icke sen honom, tron I dock p? honom och fr?den eder ?ver honom med outh?llig och h?lig gl?dje,
- 001:009 d?I nu ?ren p?v?g att vinna det som ? m?let f? eder tro, n?mligen edra sj?ars fr?sning.
- 001:010 Ang?ende denna fr?sning hava profeter ivrigt forskat och rannsakat, de som profeterade om den n?d som skulle vederfaras eder.
- 001:011 De hava rannsakat f? att finna vilken och hurudan tid det var som Kristi Ande i dem h?nvisade till, n? han f?reb?dade de lidanden som skulle vederfaras Kristus, och den h?lighet som d?r efter skulle f?ja.
- 001:012 Och det blev uppenbart f? dem att det icke var sig sj?va, utan eder, som de tj?nade h?med. Om samma ting har nu en f?rkunnelse kommit till eder genom de m?n som i helig ande, neds?nd fr?n himmelen, hava f? eder predikat evangelium; och i de tingen ?stunda j?mv? ?nglar att sk?da in.

001:013 Omgjorden d?ff? edert sinnes l?nder och varen nyktra; och s?tten med full tillit edert hopp till den n?d som bjudes eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse.
001:014 D?I nu haven kommit till lydriad, s?f?l?jen icke de beg?relser som I f?rut, under eder okunnighets tid, levden i,
001:015 utan bliven heliga i all eder vandel, s?som han som har kallat eder ? helig.
001:016 Det ? ju skrivet: ? skolen vara heliga, ty jag ? helig.?
001:017 Och om I s?som Fader ?kallen honom som utan anseende till personen d?mer var och en efter hans g?rningar, s?vandren ock i fruktan under denna edert fr?mlingsskaps tid.
001:018 I veten ju att det icke ? med f?g?ngliga ting, med silver eller guld, som I haven blivit ?sk?pta?fr?n den vandel I f?rden i f?nglighet, efter f?dernas s?tt,
001:019 utan med Kristi dyra blod, s?som med blodet av ett felfritt lamm utan fl?ck.
001:020 S?var f?rutsett om honom f?re v?ldens begynnelse; men f?rst nu i de yttersta tiderna har han blivit uppenbarad f? eder skull,
001:021 I som genom honom tron p?Gud, vilken uppv?ckte honom fr?n de d?da och gav honom h?lighet, s?att eder tro nu ock kan vara ett hopp till Gud.

001:022 Renen edra sj?lar, i lydriad f? sanningen, till oskrymtad broderlig k?lek, och ?sken varandra av hj?rtat med uth?lig k?lek,
001:023 I som ?ren f?dda p?nytt, icke av n?gon f?g?nglig s?d, utan av en of?g?nglig: genom Guds levande ord, som f?rbliver.
001:024 Ty
?allt k?tt ? s?som gr?s
och all dess h?lighet s?som gr?ssets blomster;
gr?sset torkar bort,
och blomstret faller av,
001:025 men Herrens ord
f?rbliver evinnerligen?

Och det ? detta ord som har blivit f?kunnat f? eder s?som ett glatt budskap.

002:001 S?l?ggen d?bort all ondska och allt svek s?ock skrymteri och avund och allt f?rtal.
002:002 Och d?I nu ?ren nyf?dda barn, s?l?ngten efter att f?den andliga of?falskade mj?ken, p?det att I genom den m?n v?xa upp till fr?sning,
002:003 om I annars haven ?smakat att Herren ? god?
002:004 Och kommen till honom, den levande stenen, som v? av m?nskors ? f?kastad, men inf? Gud ? ?utvald och dyrbar?
002:005 och l?ten eder sj?va s?som levande stenar uppbyggas till ett andligt hus, s?att I bliven ett ?heligt pr?sterskap?, som skall frambr?ra andliga offer, vilka genom Jesus Kristus ?o v?behagliga f? Gud.
002:006 Det heter n?mligen p?ett st?le i skriften:

?Se, jag l?gger i Sion
en utvald, dyrbar h?nsten,
och den som tror p?den
skall icke komma p?skam.?

002:007 F? eder, I som tron, ? stenen allts?dyrbar, men f? s?dana

som icke tro þar den sten som byggningsmännan förkastade blivit en hirsten?

002:008 som þu ären ståtsten och en klippa till fall? Eftersom de icke hirsamma ordet, ståta de sig; s?var det ock bestämt om dem.

002:009 I þer ären ätt utvalt slækte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk?, för att I skolen förkunna hans hirliga gärningar, hans som har kallat eder från mätkret till sitt underbara ljus.

002:010 I som förut äicke voren ett folk?, men nu ären ätt Guds folk?, I som äicke haden fött någon barmhertighet?, men nu ähaven fött barmhertighet?

002:011 Mina äskade, jag förmanar eder såsom ängster och främlingar? att taga eder till vara för de kättsliga begärelserna, vilka föra krig mot sjäen.

002:012 Och fören en god vandel bland hedningarna, p?det att dessa, om de i någon sak förtala eder såsom illgärningsmän, nu i stålet, när de skäda edra goda gärningar, m?f?r dessas skull prisa Gud p?den dag d?han säker dem.

002:013 Varen underdäliga all mänsklig ordning för Herrens skull, vare sig det ä konungen, såsom den äverste hirstkaren,

002:014 eller det ä landshädingarna, som ju äro sånda av honom för att straffa dem som gära vad ont ä och för att prisa dem som gära vad gott ä.

002:015 Ty s?r Guds vilja, att I med goda gärningar skolen stoppa munnen till p?ofstämmandiga och förkunniga mäniskor.

002:016 I ären ju fria, dock icke som om I haden friheten för att d?med äverskylla ondskan, utan såsom Guds tjänare.

002:017 Bevisen var man ära, äsken bräderna, ärukten Gud, ären konungen?

002:018 I tjänare, underordnen eder edra herrar med all fruktan, icke allenast de goda och milda, utan också de obilliga.

002:019 Ty det ä väbehagligt för Gud, om någon, med honom för ägonen, t?ligt uthärdar sina vedervärdigheter, när han för lida ofäskylt.

002:020 Ty vad berämligt ä d?ri att I bevisen t?lamod, när I för edra synders skull för uppbära hugg och slag? Men om I bevisen t?lamod, när I för lida för goda gärningars skull, d?r detta väbehagligt för Gud.

002:021 Ty d?r till ären I kallade, d?ju Kristus sjäv led för eder och efterlämnade ä eder en förbild, p?det att I skullen föja honom och vandra i hans fotspär.

002:022 Ähan hade ingen synd gjort, och intet svek fanns i hans mun.

002:023 När han blev smäddad, smäddade han icke igen, och när han led, hotade han icke, utan äverlämnade sin sak ä honom som d?mer rätvist.

002:024 Och ävra synder bar han?i sin kropp upp p?korsets trä?, för att vi skulle d?bort ifrån synderna och leva för rätfärdigheten; och ägenom hans sä ähaven I blivit helade?

002:025 Ty I ägingen vilse såsom fö?, men nu ähaven I vänt om till edra säjärs herde och värdare.

003:001 Sammalunda, i hustrur, underordnen eder edra män, för att också de män, som till äventyrs icke hirsamma ordet; m?genom sina hustrurs vandel bliva vunna utan ord,

003:002 när de skäda den rena vandel som I fören i fruktan.

003:003 Eder prydnad vare icke den utv?rtes prydnaden, den som best? i h?fl?ningar och p?h?ngda gyllene smycken eller i eder kl?dedr?kt.

003:004 Den vare fastmer hj?rtats f?rdolda m?nniska, smyckad med den saktmodiga och stilla andens of?rg?ngliga v?sende; ty detta ? dyrbart inf? Gud.

003:005 P?s?dant s?tt prydde sig ju ock fordom de heliga kvinnorna, de som satte sitt hopp till Gud och underordnade sig sina m?n.

003:006 S?var Sara lydig mot Abraham och kallade honom ?herre?, och hennes barn haven I blivit, om I g?ren vad gott ?, och icke I?ten eder f?rskr?ckas av n?got.

003:007 Sammalunda skolen I ock, I m?n, p?f?rst?ndigt s?tt leva tillsammans med edra hustrur, d?ju hustrun ? det svagare k?let; och eftersom de ?o edra medarvingar till livets n?d, skolen I bevisa dem all ?ra, p?det att edra b?ner icke m?bliva f?hindrade.

003:008 Varen slutligen alla endr?ktiga, medlidsamma, k?leksfulla mot br?derna, barmh?rtiga, ?mjuka.

003:009 Vederg?len icke ont med ont, icke sm?delse med sm?delse, utan tv?rtom v?signen; d?till ?ren I ju ock kallade, att I skolen f?v?signelse till arvedel.

003:010 Ty

?den som vill ?ska livet
och se goda dagar,
han avh?le sin tunga fr?n det som ? ont
och sina l?ppar fr?n att tala svek;

003:011 han v?nde sig bort ifr?n det som
? ont, och g?re vad gott ?,
han s?ke friden, och trakte d?r efter

003:012 Ty Herrens ?gon ?o v?nda till de r?tf?rdiga,
och hans ?on till deras b?n.

Men Herrens ansikte ? emot dem som g?ra det onda?

003:013 Och vem ? den som kan g?ra eder n?got ont, om I nit?nsken f? det som ? gott?

003:014 Skullen I ?n f?lida f? r?tf?rdighets skull, s? ?ren I dock saliga. ?Hysen ingen fruktan f? dem, och I?ten eder icke f?rskr?ckas;

003:015 nej, Herren, Kristus, skolen I h?la helig i edra hj?tan.? Och I skolen alltid vara redo att svara var och en som av eder beg? sk? f? det hopp som ? i eder, dock med saktmod och i fruktan

003:016 och med ett gott samvete, s?att de som sm?da eder goda vandel i Kristus komma p?skam, i fr?ga om det som de f?tala eder f?.

003:017 Ty det ? b?ttre att lida f? goda g?ningar, om s?skulle vara Guds vilja, ?n att lida f? onda.

003:018 Kristus sj?v led ju en g?ng d?den f? synder; r?tf?rdig led han f? or?tf?rdiga, p?det att han skulle f?ra oss till Gud. Ja, han blev d?dad till k?ttet, men till anden blev han gjord levande.

003:019 I anden gick han gick han ock ?stad och predikade f? de andar som h?los i f?ngelse,

003:020 f? s?dana som fordom voro oh?samma, n? Guds I?ngmodighet gav dem anst?nd i Noas tid, d?n? en ark byggdes, i vilken n?gra f? --allenast ?ta personer--blevo fr?sta genom vatten.

003:021 Efter denna f?rebild bliven nu och I fr?sta genom vatten-- n?mligen genom ett dop som icke betyder att man avtv? kroppslig

orenhet, utan betyder att man anropar Gud om ett gott samvete--
i kraft av Jesu Kristi uppståndelse,
003:022 hans som har farit upp till himmelen, och som nu sitter på Guds
högra sida, sedan änglar och världige och makter i andevärlden
hava blivit honom underlagda.

004:001 D?nu Kristus har lidit till k?ttet, s?v?r?nen ock I eder med
samma sinne; ty den som har lidit till k?ttet har icke l?ngre
n?got att skaffa med synd.

004:002 Och leven sedan, under den tid som ?erst?r eder h?r i k?ttet,
icke mer efter m?nniskors onda beg?relser, utan efter Guds
vilja.

004:003 Ty det ?r nog, att I under den framfarna tiden haven gjort
hedningarnas vilja och levat i l?saktighet och onda beg?relser,
i fylleri, vilt leverne och dryckenskap och i allahanda skamlig
avgudadyrkan,

004:004 varf?r de ock f?rundra sig och sm?da eder, d?I nu icke l?pen
med till samma liderlighetens p?r.

004:005 Men de skola g?ra r?kenskap inf?r honom som ?r redo att d?ma
levande och d?da.

004:006 Ty att evangelium blev f?rkunnat j?mv?r f?r d?da, det skedde, f?r
att dessa, om de ?r till k?ttet blevo d?mda, s?som alla m?nniskor
d?mas, likv?r till anden skulle f?leva, s?som Gud lever

004:007 Men ?nden p?allting ?r nu n?ra. Varen allts?besinningsfulla
och nyktra, s?att I kunnen bedja.

004:008 Och varen framf?r allt uth?lliga i eder k?rlek till varandra, ty
?k?rleken ?verskyler en myckenhet av synder?

004:009 Varen g?stv?rliga mot varandra utan knot,

004:010 och tj?nen varandra, var och en med den n?deg?va han har
undf?tt, s?som goda f?rvaltare av Guds m?ngfaldiga n?d.

004:011 Om n?gon talar, s?vare hans tal i enlighet med Guds ord, om
n?gon har en tj?nst, s?sk?te han den efter m?ttet av den kraft
som Gud f?rl?har, s?att Gud i allt bliver ?rad genom Jesus
Kristus. Honom tillh?r ?ran och v?rdet i evigheternas evigheter,
amen.

004:012 Mina ?skade, f?rundren eder icke ?ver den luttringseld som ?r
t?nd bland eder, och som I till eder pr?vning m?sten genomg?,
och menen icke att d?rmed n?got f?runderligt vederfares eder;

004:013 utan ju mer I f?r dela Kristi lidanden, dess mer m?n I gl?dja
eder, f?r att I ock m?n kunna gl?djas och fr?dja eder vid hans
h?rlighets uppenbarelse.

004:014 Saliga ?ren I, om I f?r Kristi namns skull bliven sm?dade, ty
h?rlighetens Ande, Guds Ande, vilar d?r?ver eder.

004:015 Det m?n?mligen icke ske, att n?gon av eder f?r lida s?som
dr?pare eller tjuv eller illg?rningsman, eller d?r?r att han
blandar sig i vad honom icke vidkommer.

004:016 Men om n?gon f?r lida f?r att han ?r en kristen, d?m?han icke
blygas, utan prisa Gud f?r detta namns skull.

004:017 Ty tiden ?r inne att domen skall begynna, och det p?Guds hus;
men om begynnelsen sker med oss, vad bliver d?r?nden f?r dem som
icke h?rsamma Guds evangelium?

004:018 Och om den r?ttf?rdige med knapp n?d bliver fr?st, ?huru skall
det d?g?den ogudaktige och syndaren??

004:019 Allts?, de som efter Guds vilja f?rlida, de m?anbefalla sina
s?jar ?r sin trofaste Skapare, allt under det att de g?ra vad
gott ?r.

- 005:001 Till de äldste bland eder ställer jag nu denna förmaning, jag som själv är en av de äldste och en som vittnar om Kristi lidanden, och som jämväl har del i den höflighet som kommer att uppenbaras:
- 005:002 Varen herdar för Guds hjord, som I haven i eder värld, varen det icke av tvång, utan av fri vilja, icke för slem vinnings skull, utan med villigt hjerta.
- 005:003 Uppträden icke såsom herrar över edra församlingar, utan bliven förredomen för hjorden.
- 005:004 Döskolen I, när överherden uppenbaras, undfö höflighetens oförvissneliga segerkrans.
- 005:005 Söskolen I ock, I yngre, öder sida underordna eder de äldre. Ikläden eder alla, i umgängelsen med varandra, ädmjukheten såsom en tjärdräkt. Ty öGud står emot de hömodiga, men de ädmjuka giver han nåd?
- 005:006 Ädmjuken eder alltså under Guds mäktiga hand, för att han må upphäja eder i sinom tid.
- 005:007 Och kasten alla edra bekymmer på honom, ty han har omsorg om eder.
- 005:008 Varen nyktra och vaken. Eder vedersakare, djävulen, gå omkring såsom ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka.
- 005:009 Stån honom emot, fasta i tron, och veten att samma lidanden vederfaras edra bröder här i världen.
- 005:010 Men all nåds Gud, som har kallat eder till sin eviga höflighet i Kristus, sedan I en liten tid haven lidit, han skall fullkomna, stärka, styrka och stadfästa eder.
- 005:011 Honom tillhört världet i evigheternas evigheter. Amen.
- 005:012 Genom Silvanus, eder trogne broder--för en sådan höfler jag honom nämligen--har jag nu i korthet skrivit detta, för att förmana eder, och för att betyga att den nåd I stå i ö Guds rätta nåd.
- 005:013 Församlingen i Babylon, utvald likasom eder församling, hälsar eder. Sög för ock min son Markus.
- 005:014 Hälsen varandra med en kärlekens kyss.
- Frid vare med eder alla som ären i Kristus.

Petrus' andra brev

- 001:001 Simon Petrus, Jesu Kristi tjänare och apostel, hälsar dem som i och genom vår Guds och Frälsarens, Jesu Kristi, rättfärdighet hava fått sig beskärd en lika dyrbar tro som vi.
- 001:002 Nåd och frid för öke sig hos eder, i kunskap om Gud och vår Herre Jesus Kristus.
- 001:003 Allt det som leder till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss medelst sin höflighet och underkraft.
- 001:004 Genom dem har han ock skänkt oss sina dyrbara och mycket stora

I tiden, för att i skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgångelse som i fjärd av den onda begärelsen råder i världen.

- 001:005 Vinnlöggen eder just därför på allt sätt om att i eder tro bevisa dygd, i dygden kunskap,
- 001:006 i kunskapen återhållsamhet, i återhållsamheten ståndaktighet, i ståndaktigheten gudsfruktan,
- 001:007 i gudsfruktan broderlig kärlek, i den broderliga kärleken allmännelig kärlek.
- 001:008 Ty om detta finnes hos eder och mer och mer förkas, så tillstuder det eder icke att vara overksamman eller utan frukt i fråga om kunskapen om vår Herre Jesus Kristus.
- 001:009 Den åter som icke har detta, han är blind och kan icke se; han har förgått att han har blivit renad från sina förra synder,
- 001:010 Vinnlöggen eder därför, mina bröder, så mycket mer om att göra eder kallelse och utkorelse fast. Ty om i det gåren, skolen i aldrig någonsin komma påfall.
- 001:011 Så skall inträdet i vår Herres och Frösares, Jesu Kristi, eviga rike förlänas eder i rikligt mått.
- 001:012 Därför kommer jag alltid att påminna eder om detta, fastän i visserligen redan kännen det och åter befrästa i den sanning som har kommit till eder.
- 001:013 Och jag håller det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna kroppshyddan, genom mina påminnelser väcka eder.
- 001:014 Ty jag vet att jag snart skall lämna min kroppshyddan; detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig.
- 001:015 Men jag vill härmed säga för, att i också efter min bortgång stådse kunnen draga eder detta till minnes.
- 001:016 Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse utan vi hade själva skadat hans hörlighet.
- 001:017 Ty han fick ifrån Gud, fadern, ära och pris, när från det högsta Majestätet en röst kom till honom och sade: Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.
- 001:018 Den rösten hörd vi själva komma från himmelen, när vi voro med honom på det heliga berget.
- 001:019 Så mycket fastare står nu också för oss det profetiska ordet; och i gåren vår, om i akten därpå, såsom på ett ljus som lyser i en dyster vildmark, till dess att dagen gryr, och morgonstjärnan går upp i edra hjärtan.
- 001:020 Men det må i framför allt veta, att ingen profetia i något skriftens ord kan av någon människas egen kraft utläggas.
- 001:021 Ty ingen profetia har någonsin framkommit av en människas vilja, utan däri genom att människor, drivna av den helige Ande, talade vad som gavs dem från Gud.
- 002:001 Men också falska profeter uppstodo bland folket, likasom jämväl bland eder falska lärare skola komma att finnas, vilka på smygvägar skola inför fördärliga partimeningar och draga över sig själva påtsligt fördrag, i det att de till och med förneka den Herre som har kärt dem.
- 002:002 De skola förstå efterföljare i sin löslaktighet, och för deras skull skall sanningens väg bliva smäddad.
- 002:003 I sin girighet skola de också med bedrägliga ord bereda sig

vinning av eder. Men sedan lönge är deras dom i annalkande, den dröjer icke, och deras fördölv sover icke.

002:004 Ty Gud skonade ju icke de änglar som syndade, utan störtade dem ned i avgrunden och överlämnade dem åt mörkrets här, för att de skulle förvaras till domen.

002:005 Ej heller skonade han den forntida världen, om han ock, när han låt floden komma över de ogudaktigas värld, bevarade Noa såsom rättfärdighetens fökunnare, jämte sju andra.

002:006 Och städerna Sodom och Gomorra lade han i aska och dödade dem till att omsträttas; han gjorde dem så till ett varnande exempel för kommande tiders ogudaktiga människor.

002:007 Men han fräste den rättfärdige Lot, som svårt pinades av de gudlösa människornas löslaktiga vandel.

002:008 Ty genom de öförlingar som han, den rättfärdige mannen, måste se och höra, det han bodde ibland dem, plågades han dag efter dag i sin rättfärdiga själ.

002:009 Söfäst är Herren att fräsa de gudfruktiga ur pröfningen, men ock att under straff förvara de orättfärdiga till domens dag.

002:010 Och detta gör han först och främst med dem som i ören begärfelse stå efter köttlig lust och förakta andevärldens herrar.

I sitt trots och sin självgodhet böva dessa människor icke för att smäda andevärldens helige,

002:011 under det att änglar som stå ännu högre i starkhet och makt icke om dem uttala någon smädande dom inför Herren.

002:012 Men på samma sätt som oskäliga djur förgås, varelser som av naturen äro födda till att förgås och förgås, på samma sätt skola ock dessa förgås, eftersom de smäda vad de icke känna till;

002:013 och de skola så bliva bedragna på den lön som de vilja vinna genom orättfärdighet. De hava sin lust i köttligt leverne mitt på ljusa dagen. De äro skamfläckar och styggelser, det de vid gästbuden, som de föhålla med eder, frossa i sina njutningar.

002:014 Deras ögon äro fulla av otuktigt begär och kunna icke få nog av synd. De locka till sig obefästa själar. De hava hjärtan väde i girighet. Förbannade äro de.

002:015 De hava övergivit den raka vägen och kommit vilse genom att efterfölja Balaam, Beors son, på hans väg. Denne lärde ju att vinna lön genom orättfärdighet;

002:016 men han blev tillrättavisad för sin överträdelse: en stum arbetsäninna begynte tala med människor och hindrade profeten i hans galenskap.

002:017 Dessa människor äro källor utan vatten, skyar som drivas av stormvinden, och det svarta mörket är förvarat åt dem.

002:018 Ty de tala stora ord som äro idel förlänglighet; och de som själva leva i köttliga begärfelser, locka de genom sin löslaktighet till sig människor som med knapp nåd rätta sig undan sådana som vandra i villfarelse.

002:019 De lova dem frihet, fastän de själva äro förgångelsens trölar; ty den som har låtit sig övervinnas av någon, han har blivit dennes träl.

002:020 Och de genom kunskapen om Herren och Frälsaren, Jesus Kristus, hava undkommit världens besmittelser, men sedan åter låta sig insnörjas och övervinnas av dem, så har det sista för dem blivit värre än det första.

002:021 Ty det hade varit bättre för dem att icke hava låtit känna

rättfärdighetens väg, än att nu, sedan de hava låtit känna den, vända tillbaka, bortifrån det heliga bud som har blivit dem meddelat.

002:022 Det har gått med dem såsom det riktigt heter i ordspråket: 'En hund vänder åter till sina spår?', och: 'Ett tvaget svin vättrar sig åter i smutsen.'?

003:001 Detta är nu redan det andra brevet som jag skriver till eder, mina älskade; och i bnda har jag genom mina påminnelser velat uppväcka edert rena sinne,

003:002 så att I kommen ihåg vad som har blivit förutsagt av de heliga profeterna, så ock det bud som av edra apostlar har blivit eder givet från Herren och Frälsaren.

003:003 Och det måste I framför allt veta, att i de yttersta dagarna bespottare skola komma med bespottande ord, människor som vandra efter sina egna begärser.

003:004 De skola säga: 'Huru gick det med låtet om hans tillkommelse? Från den dag då våra fäder avsomnade har ju allt förblivit sig likt, ända ifrån världens begynnelse.'?

003:005 Ty när de vilja påstå detta, förgäta de att i kraft av Guds ord himlar funnos till från uråldrig tid, så ock en jord som hade kommit till av vatten och genom vatten;

003:006 och genom översvämning av vatten från dem förgicks också den värld som då fanns.

003:007 Men de himlar och den jord som nu finnas, de hava i kraft av samma ord blivit sparade åt eld, och de förvaras nu till domens dag, då de ogudaktiga människorna skola förgås.

003:008 Men ett vare icke fördolt för eder, mina älskade, detta, att en dag är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en dag?

003:009 Herren fördröjer icke uppfyllelsen av sitt låte, såsom somliga mena att han fördröjer sig. Men han är långmodig mot eder, eftersom han icke vill att någon skall förgås, utan att alla skola vända sig till bättring.

003:010 Men Herrens dag skall komma såsom en tjuv, och då skola himlarna med dånande hast förgås, och himlakropparna upplösas av hetta, och jorden och de verk som äro därpå brännas upp.

003:011 Eftersom nu allt detta såunda gick till sin upplösning, hurudana bätren icke låd vara i helig vandel och gudsfruktan,

003:012 medan I förbiden och påskynden Guds dags tillkommelse, varigenom himlar skola upplösas av eld, och himlakroppar smälta av hetta!

003:013 Men nya himlar och en ny jord, där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans låte.

003:014 Därför, mina älskade, eftersom I förbiden detta, skolen I med all flit sträva för, att I måste för honom befinnas vara obefräskade och ostraffliga, i frid.

003:015 Och I skolen hjälpa för, att vår Herres långmodighet lånder till frälsning; såsom ock vår älskade broder Paulus har skrivit till eder efter den vishet som har blivit honom given.

003:016 Så gick han i alla sina brev, när han i dem talar om sådant, fastän visserligen i dem finnes ett och annat som är svårt att förstå, och som okunniga och obefrästa människor vrängt uttyda, såsom de ock göra med de många skrifterna, sig själva till fördärv.

003:017 Då I nu således, mina älskade, haven fått veta detta i förväg,

s?tagen eder till vara f?r att bliva indragna i de gudl?sas
villfarelse och d?rigenom f?rlora edert f?ste.
003:018 V?xen i st?llet till i n?d och i kunskap om v?r Herre och
Fr?lsare, Jesus Kristus. Honom tillh?r ?ran, nu och till
evighetens dag. Amen.

Johannes' f?rsta brev

001:001 Det som var fr?n begynnelsen, det vi hava h?rt, det vi med egna
?gon hava sett, det vi sk?dade och med egna h?nder togo p?, det
f?rkunna vi: om livets Ord tala vi.

001:002 Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna d?rom
och f?rkunna f?r eder livet, det eviga, som var hos Fadern och
uppenbarades f?r oss.

001:003 Ja, det vi hava sett och h?rt, det f?rkunna vi ock f?r eder, p?
det att ocks? I m?n hava gemenskap med oss; och vi hava v?r
gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus.

001:004 Och vi skriva nu detta, f?r att v?r gl?dje skall bliva
fullkomlig.

001:005 Och detta ?r det budskap som vi hava h?rt fr?n honom, och som vi
f?rkunna f?r eder, att Gud ?r ljus, och att intet m?rker finnes
i honom.

001:006 Om vi s?ga oss hava gemenskap med honom, och vi vandra i
m?rkret, s?ljuga vi och g?ra icke sanningen.

001:007 Men om vi vandra i ljuset, s?som han ?r i ljuset, s?hava vi
gemenskap med varandra, och Jesu, hans Sons, blod renar oss fr?n
all synd.

001:008 Om vi s?ga att vi icke hava n?gon synd, s?bedraga vi oss
sj?va, och sanningen ?r icke i oss.

001:009 Om vi bek?nna v?ra synder, s? ?r han trofast och r?ttf?rdig, s?
att han f?rl?ter oss v?ra synder och renar oss fr?n all
or?ttf?rdighet.

001:010 Om vi s?ga att vi icke hava syndat, s?g?ra vi honom till en
ljugare, och hans ord ?r icke i oss.

002:001 Mina k?ra barn, detta skriver jag till eder, f?r att I icke
skolen synda. Men om n?gon syndar, s?hava vi en f?respr?kare
hos Fadern, Jesus Kristus, som ?r r?ttf?rdig;

002:002 och han ?r f?rsoningen f?r v?ra synder, ja, icke allenast f?r
v?ra, utan ock f?r hela v?rldens.

002:003 D?rav veta vi att vi hava l?rt k?nna honom, d?rav att vi h?la
hans bud.

002:004 Den som s?ger sig hava l?rt k?nna honom och icke h?ler hans
bud, han ?r en l?gnare och i honom ?r icke sanningen.

002:005 Men den som h?ler hans ord, i honom ?r f?rvisso Guds k?rlek
fullkomnad. D?rav veta vi att vi ?ro i honom.

002:006 Den som s?ger sig f?rbliva i honom, han ?r ock pliktig att sj?lv
s?vandra som Han vandrade.

002:007 Mina ?skade, det ?r icke ett nytt bud jag skriver till eder,
utan ett gammalt bud, som I haven haft fr?n begynnelsen. Detta
gamla bud ?r ordet som I haven f?rt h?ra.

002:008 P?samma g?ng ?r det dock ett nytt bud som jag skriver till
eder. Och detta ?r sant b?de i fr?ga om honom och i fr?ga om

- eder; ty m?kret f?g?, och det sanna ljuset lyser redan.
- 002:009 Den som s?ger sig vara i ljuset och hatar sin broder, han ?
?n nu alltj?mt i m?kret.
- 002:010 Den som ?skar sin broder, han f?bliver i ljuset, och i honom
? intet som l?nder till fall.
- 002:011 Men den som hatar sin broder, han ? i m?kret och vandrar i
m?kret, och han vet icke vart han g?; ty m?kret har
f?blindat hans ?gon.
- 002:012 Jag skriver till eder, k?ra barn, ty synderna ?o eder f?l?na
f? hans namns skull.
- 002:013 Jag skriver till eder, I f?der, ty I haven l?t k?na honom som
? fr?n begynnelsen. Jag skriver till eder, I ynglingar, ty I
haven ?ervunnit den onde.
- 002:014 Jag har skrivit till eder, mina barn, ty I haven l?t k?na
Fadern. Jag har skrivit till eder, I f?der, ty I haven l?t
k?na honom som ? fr?n begynnelsen. Jag har skrivit till eder,
I ynglingar, ty I ?en starka, och Guds ord f?bliver i eder,
och I haven ?ervunnit den onde.
- 002:015 ?sken icke v?lden, ej heller vad som ? i v?lden. Om n?gon
?skar v?lden, s? ? Faderns k?lek icke i honom.
- 002:016 Ty allt som ? i v?lden, k?tets beg?else och ?gonens
beg?else och h?gf?d ?ver detta livets goda, det ? icke av
Fadern, utan av v?lden.
- 002:017 Och v?lden f?g? och dess beg?else, men den som g? Guds
vilja, han f?bliver evinnerligen.
- 002:018 Mina barn, nu ? den yttersta tiden. I haven ju h?t att en
antikrist skall komma, och redan hava m?nga antikrister
uppst?t; d?av f?st?vi att den yttersta tiden ? inne.
- 002:019 Fr?n oss hava de utg?t, men de h?rde icke till oss, ty hade de
h?t till oss, s? hade de f?blivit hos oss. Men det skulle
bliva uppenbart att icke alla h?a till oss.
- 002:020 I ?er haven mottagit sm?jelse fr?n den Helige, och I haven all
kunskap.
- 002:021 Jag har skrivit till eder, icke d?f? att I icke k?nnen
sanningen, utan d?f? att I k?nnen den och veten att ingen l?gn
kommer av sanningen.
- 002:022 Vilken ? l?gnaren?, om icke den som f?nekar att Jesus ?
Kristus? Denne ? Antikrist, denne som f?nekar Fadern och
Sonen.
- 002:023 Var och en som f?nekar Sonen, han har icke heller Fadern; den
som bek?ner Sonen, han har ock Fadern.
- 002:024 I ?er skolen l?a det som I haven h?t fr?n begynnelsen
f?bliva i eder. Om det som I haven h?t fr?n begynnelsen
f?bliver i eder s?skolen ock I sj?va f?bliva i Sonen och i
Fadern.
- 002:025 Och detta ? vad han sj?v har lovat oss: det eviga livet.
- 002:026 Detta har jag skrivit till eder med tanke p?dem som s?ka
f?villa eder.
- 002:027 Men vad eder ang?, s?f?bliver i eder den sm?jelse I haven
undf?t fr?n honom, och det beh?ves icke att n?gon undervisar
eder; ty vad hans sm?jelse l? eder om allting, det ? sant och
? icke l?gn. F?bliven allts?i honom, s?som den har l?t

eder.

002:028 Ja, k?ra barn, f?bliven nu i honom, s?att vi, n? han en g?ng uppenbaras, kunna frimodigt tr?da fram, och icke med skam n?dgas g?bort ifr?n honom vid hans tillkommelse.

002:029 Om I veten att han ? r?ttf?rdig, s?kunnen I f?rst?att ocks? var och en som g? vad r?ttf?rdigt ?, han ? f?dd av honom.

003:001 Se vilken k?rlek Fadern har bevisat oss d?med att vi f?kallas Guds barn, vilket vi ock ?o. D?ff? k?rner v?rlden oss icke, eftersom den icke har I?t k?nna honom.

003:002 Mina ?skade, vi ?o nu Guds barn, och vad vi skola bliva, det ? ?nnu icke uppenbart. Men det veta vi, att n? han en g?ng uppenbaras, skola vi bliva honom lika; ty d?skola vi f?se honom s?dan han ?.

003:003 Och var och en som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom Han ? ren.

003:004 Var och en som g? synd, han ?vertr?der ock lagen, ty synd ? ?vertr?delse av lagen.

003:005 Och i veten att Han uppenbarades, f? att han skulle borttaga synderna; och synd finnes icke i honom.

003:006 Var och en som f?bliver i honom, han syndar icke; var och en som syndar, han har icke sett honom och icke I?t k?nna honom.

003:007 K?ra barn, I?en ingen f?villa eder. Den som g? vad r?ttf?rdigt ?, han ? r?ttf?rdig, likasom Han ? r?ttf?rdig.

003:008 Den som g? synd, han ? av dj?vulen, ty dj?vulen har syndat fr?n begynnelsen. Och just d?ff? uppenbarades Guds Son, att han skulle g?ra om intet dj?vulens g?rningar.

003:009 Var och en som ? f?dd av Gud, han g? icke synd, ty Guds s?d f?bliver i honom; han kan icke synda, eftersom han ? f?dd av Gud.

003:010 D?rav ? uppenbart vilka som ?o Guds barn, och vilka som ?o dj?vulens barn, d?rav att var och en som icke g? vad r?ttf?rdigt ?, han ? icke av Gud, ej heller den som icke ?skar sin broder.

003:011 Ty detta ? det budskap som I haven h?t fr?n begynnelsen, att vi skola ?ska varandra

003:012 och icke likna Kain, som var av den onde och slog ihj? sin broder. Och varf? slog han ihj? honom? D?ff? att hans egna g?rningar voro onda och hans broders g?rningar r?ttf?rdiga.

003:013 F?rundren eder icke, mina br?der, om v?rlden hatar eder.

003:014 Vi veta att vi hava ?verg?t fr?n d?den till livet, ty vi ?ska br?derna. Den som icke ?skar, han f?bliver i d?den.

003:015 Var och en som hatar sin broder, han ? en mandr?pare; och I veten att ingen mandr?pare har evigt liv f?blivande i sig.

003:016 D?rav att Han gav sitt liv f? oss hava vi I?t k?nna k?rleken; s? ?o ock vi pliktiga att giva v?ra liv f? br?derna.

003:017 Men om n?gon har denna v?rldens goda och tillsluter sitt hj?ta f? sin broder, n? han ser honom lida n?d, huru kan d?Guds k?rlek f?bliva i honom?

003:018 K?ra barn, I?om oss ?ska icke med ord eller med tungan, utan i g?rning och i sanning.

003:019 D?rav skola vi veta att vi ?o av sanningen; och s?kunna vi inf? honom ?vertyga v?t hj?ta d?om,

003:020 att om vrt hjta ftdmer oss, s? f Gud sttre n vrt hjta och vet allt.

003:021 Mina askade, om vrt hjta icke ftdmer oss, s?hava vi frimodighet inf Gud,

003:022 och vadhelst vi bedja om, det f?vi av honom, eftersom vi hlla hans bud och gra vad som f vrbagligt f honom.

003:023 Och detta f hans bud, att vi skola tro p?hans Sons, Jesu Kristi, namn och aska varandra, enligt det bud han har givit oss.

003:024 Och den som hller hans bud, han f?bliver i Gud, och Gud f?bliver i honom. Och att han f?bliver i oss, det veta vi av Anden, som han har givit oss.

004:001 Mina askade, tron icke var och en ande, utan prven andarna, huruvida de fo av Gud; ty mnga falska profeter hava gtt ut i v?lden.

004:002 Dtp?skolen I k?na igen Guds Ande: var och en ande som bek?ner att Jesus f Kristus, kommen i ktet, han f av Gud;

004:003 men var och en ande som icke s?bek?ner Jesus, han f icke av Gud. Den anden f Antikrists ande, om vilken I haven hrt att den skulle komma, och som redan nu f i v?lden.

004:004 I, k?a barn, I ?ren av Gud och haven ?ervunnit dessa; ty han som f i eder f sttre n den som f i v?lden.

004:005 De fo av v?lden; d?ff? tala de vad som f av v?lden, och v?lden lyssnar till dem.

004:006 Vi ?er fo av Gud. Den som k?ner Gud, han lyssnar till oss; den som icke f av Gud, han lyssnar icke till oss. Htp?k?na vi igen sanningens Ande och villfarelsens ande.

004:007 Mina askade, l?tom oss aska varandra; ty k?leken f av Gud, och var och en som askar, han f fd av Gud och k?ner Gud.

004:008 Den som icke askar, han har icke l?t k?na Gud, ty Gud f k?leken.

004:009 D?igenom har Guds k?lek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har s?ht sin enf?dde Son i v?lden, f? att vi skola leva genom honom.

004:010 Icke d?i best? k?leken, att vi hava askat Gud, utan d?i, att han har askat oss och s?ht sin Son till f?soning f? v?a synder.

004:011 Mina askade, om Gud s?har askat oss, d? fo ock vi pliktiga att aska varandra.

004:012 Ingen har n?onsin sett Gud. Om vi aska varandra, s?f?bliver Gud i oss, och hans k?lek f fullkomnad i oss.

004:013 D?rav att han har givit oss av sin Ande veta vi att vi f?bliva i honom, och att han f?bliver i oss.

004:014 Och vi hava sj?va sett, och vi vittna om att Fadern har s?ht sin Son till att vara v?ldens Fr?sare.

004:015 Den som bek?ner att Jesus f Guds Son, i honom f?bliver Gud, och han sj?v f?bliver i Gud.

004:016 Och vi hava l?t k?na den k?lek som Gud har i oss, och vi hava kommit till tro p?den. Gud f k?leken, och den som f?bliver i k?leken, han f?bliver i Gud, och Gud f?bliver i honom.

004:017 D?igenom f k?leken fullkomnad hos oss, att vi hava frimodighet i fr?ga om domens dag; ty s?dan Han f, s?dana fo ock vi i denna v?lden.

004:018 R?dh?ga finnes icke i k?leken, utan fullkomlig k?lek driver

ut räddhågan, ty i räddhågan ligger tanke p straff, och den som
r des   icke fullkomnad i kåleken.

004:019 Vi  ska, därför att han först har  skat oss.

004:020 Om någon säger sig  ska Gud och hatar sin broder, s r han en
l gnare. Ty den som icke  skar sin broder, som han har sett,
han kan icke  ska Gud, som han icke har sett.

004:021 Och det budet hava vi från honom, att den som  skar Gud, han
skall ock  ska sin broder.

005:001 Var och en som tror att Jesus   Kristus, han   född av Gud;
och var och en som  skar honom som födde, han  skar ock den
som   född av honom.

005:002 Därför, när vi  ska Gud och h la hans bud, d veta vi att vi
 ska Guds barn.

005:003 Ty däri består kåleken till Gud, att vi h la hans bud; och
hans bud  o icke tunga.

005:004 Ty allt som   fått av Gud, det  ervinner världen; och detta  
den seger som har  ervunnit världen: vår tro.

005:005 Vilken annan kan  ervinna världen, än den som tror att Jesus  
Guds Son?

005:006 Han   den som kom genom vatten och blod, Jesus Kristus, icke
med vattnet allenast, utan med vattnet och blodet. Och Anden  
den som vittnar, eftersom Anden   sanningen.

005:007 Ty tre  o de som vittna:

005:008 Anden, vattnet och blodet; och de tre vittna ett och detsamma.

005:009 Om vi taga mänskors vittnesbörd för gott, s m v r Guds
vittnesbörd vara förmer. Detta   ju Guds vittnesbörd, att han
har vittnat om sin Son.

005:010 Den som tror p Guds Son, han har vittnesb rdet inom sig själv;
den som icke tror Gud, han har gjort honom till en ljugare,
eftersom han icke har trott p Guds vittnesbörd om sin Son.

005:011 Och detta   vittnesb rdet: att Gud har givit oss evigt liv; och
det livet   i hans Son.

005:012 Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han
har icke livet.

005:013 Detta har jag skrivit till eder, för att I skolen veta att I
haven evigt liv, I som tron p Guds Sons namn.

005:014 Och detta   den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi
bedja om något efter hans vilja, såhär han oss.

005:015 Och om vi veta att han h r oss, vadhelst vi bedja om, s veta vi
ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om i vår bön.

005:016 Om någon ser sin broder beg en synd som icke   en synd till
döds, d m han bedja, och s skall han giva honom liv, om
nämligen synden icke   till döds. Det finnes synd till döds;
f r sådan säger jag icke att man skall bedja.

005:017 All orättfärdighet   synd; dock finnes det synd som icke  
till döds.

005:018 Vi veta om var och en som   född av Gud att han icke syndar, ty
den som har blivit född av Gud, han tager sig till vara, och den
onde kommer icke vid honom.

005:019 Vi veta att vi  o av Gud, och att hela världen   i den ondes
vård.

005:020 Och vi veta att Guds Son har kommit och givit oss förstånd, så
att vi kunna k na den Sanne; och vi  o i den Sanne, i hans
Son, Jesus Kristus. Denne   den sanne Guden och evigt liv.

005:021 K ra barn, tagen eder till vara för avgudarna.

Johannes' andra brev

001:001 Den  rste h rsar den utvalda frun och hennes barn, vilka jag i sanning  skar, och icke jag allenast, utan ock alla andra som hava l tt känna sanningen.

001:002 Vi  ska dem f r sanningens skull, som förbliver i oss, och som skall vara med oss till evig tid.

001:003 N d, barmhärtighet och frid ifrån Gud, Fadern, och ifrån Jesus Kristus, Faderns Son, skall vara med oss i sanning och i kärlek.

001:004 Det har gjort mig stor glädje att jag har funnit flera av dina barn vandra i sanningen, efter det bud som vi hava f tt ifrån Fadern.

001:005 Och nu har jag en bön till dig, k ra fru. Icke som om jag skreve för att giva dig ett nytt bud; det g ler allenast det bud som vi hava haft från begynnelsen: att vi skola  ska varandra.

001:006 Och däri består kärleken, att vi vandra efter de bud han har givit. Ja, detta   budet, att I skolen vandra i kärleken, enligt vad I haven h tt från begynnelsen.

001:007 Ty många villol fare hava gått ut i världen, vilka icke bek nna att Jesus   Kristus, som skulle komma i k ttet; en sådan   Villol faren och Antikrist.

001:008 Tagen eder till vara, s att I icke föloren det som vi med vårt arbete hava kommit  stad, utan f n full l n.

001:009 Var och en som s g r fram , att han icke förbliver i Kristi lära, han har icke Gud; den som förbliver i den läran, han har både Fadern och Sonen.

001:010 Om någon kommer till eder och icke har den läran med sig, så tagen icke emot honom i edra hus, och h sen honom icke.

001:011 Ty den som h rsar honom, han gör sig delaktig i hans onda gärningar.

001:012 Jag hade vår mycket annat att skriva till eder, men jag vill icke göra det med papper och bläck. Jag hoppas att i st let få komma till eder och muntligen tala med eder, för att vår glädje skall bliva fullkomlig.

001:013 Din utvalda systems barn h sa dig.

Johannes' tredje brev

001:001 Den  rste h rsar Gajus, den  skade brodern, som jag i sanning  skar.

001:002 Min  skade, jag  nskar att det i allt m st v r till med dig, och att du mövara vid god h sa, såsom det ock st r vår till med din sj .

001:003 Ty det gjorde mig stor glädje, d n  gra av br derna kommo och vittnade om den sanning som bor i dig, eftersom du ju vandrar i

sanningen.

001:004 Jag har ingen större glädje än den att följa att mina barn vandra i sanningen.

001:005 Min älskade, du handlar såsom en trofast man i allt vad du gör mot bröderna, och detta jämväl när de komma såsom främlingar.

001:006 Dessa hava nu inför församlingen vittnat om din kärlek. Och du gör väl, om du på ett sätt som är värdigt Gud utrustar dem också för fortsättningen av deras resa.

001:007 Ty för hans namns skull hava de dragit åstad, utan att hava tagit emot något av hedningarna.

001:008 Därför är vi tvungna sida pliktiga att taga oss an sådana män, så att vi bliva deras medarbetare till att främja sanningen.

001:009 Jag har skrivit till församlingen, men Diotrefes, som änskar att vara den främste bland dem, vill icke göra något för oss.

001:010 Om jag kommer, skall jag därför påvisa huru illa han gör, då han skvallrar om oss med elaka ord. Och han säger sig icke hämmed; utom det att han själv intet vill göra för bröderna, hindrar han också andra som vore villiga att göra något, ja, han driver dem ut ur församlingen.

001:011 Mina älskade, följ icke onda föredragen, utan goda. Den som gör vad gott är, han är av Gud; den som gör vad ont är, han har icke sett Gud.

001:012 Demetrius har fått gott vittnesbörd om sig av alla, ja, av sanningen själv. Också vi giva honom vårt vittnesbörd; och du vet att vårt vittnesbörd är sant.

001:013 Jag hade väl mycket annat att skriva till dig, men jag vill icke skriva till dig med blyck och penna.

001:014 Ty jag hoppas att snart få se dig, och då skola vi muntligen tala med varandra.

001:015 Frid vare med dig.

Vännerna hälsa dig. Hälsa vännerna, var och en särskilt.

Jakobs' brev

001:001 Jakob, Guds och Herrens, Jesu Kristi, tjänare, hälsar de tolv stammar som bo kringspredda bland folken.

001:002 Mina bröder, hälen det för idel glädje, när I kommen i allahanda frestelser,

001:003 och veten, att om eder tro häler provet, så verkar detta ständaktighet.

001:004 Och låten ständaktigheten hava med sig fullkomlighet i gärning, så att I ären fullkomliga, utan fel och utan brist i något stycke.

001:005 Men om någon av eder brister i vishet, så må han utbedja sig sådan frän Gud, som giver åt alla villigt och utan häda ord, och den skall bliva honom given.

001:006 Men han bedje i tro, utan att tvivla; ty den som tvivlar är lik havets våg, som drives omkring av vinden och kastas hit och dit.

- 001:007 En sådan människa måste tänka att hon skall förtäta frö
Herren--
- 001:008 en människa med delad hjärta, en som går ostadigt fram på alla sina
vägar.
- 001:009 Den broder som lever i ringhet berömmas sig av sin ringhet.
- 001:010 Den åter som är rik berömmas sig av sin ringhet, ty såsom gräsets
blomster skall han förgås.
- 001:011 Solen går upp med sin brännande hetta och förtorkar gräset, och
dess blomster faller av, och dess förging förgår; så skall också
den rike förvissna mitt i sin ålder.
- 001:012 Salig är den man som är ständaktig i frestelsen; ty när han har
bestått sitt prov, skall han förlivets krona, vilken Gud har
lovat åt dem som älska honom.
- 001:013 Ingen säger, när han bliver frestad, att det är frö Gud som hans
frestelse kommer; ty såsom Gud icke kan frestas av något ont, så
frestar han icke heller någon.
- 001:014 Nej, närhelst någon frestas, så är det av sin egen begärelse som
han drages och lockas.
- 001:015 Sedan, när begärelsen har blivit havande, föder hon synd, och
när synden har blivit fullmogen, framföder hon död.
- 001:016 Faren icke vilse, mina älskade bröder.
- 001:017 Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned
ovanifrån, från himmaljusens Fader, hos vilken ingen förtändring
öger rum och ingen växling av ljus och mörker.
- 001:018 Efter sitt eget beslut födde han oss till liv genom sanningens
ord, för att vi skulle vara en förtstling av de varelser han har
skapat.
- 001:019 Det veten I, mina älskade bröder.
- Men var människa vare snar till att höra och sen till att tala
och sen till vrede.
- 001:020 Ty en mans vrede kommer icke åstad vad rätt är inför Gud.
- 001:021 Skaffen dörför bort all orenhet och all ondska som finnes kvar,
och mottagen med saktmod det ord som är plantat i eder, och som
kan frösa edra själar.
- 001:022 Men varen ordets gårare, och icke allenast dess hörare, eljest
bedragen I eder själar.
- 001:023 Ty om någon är ordets hörare, men icke dess gårare, så är han
lik en man som betraktar sitt ansikte i en spegel:
- 001:024 när han har betraktat sig däri, går han sin väg och förgår
strax hurudan han var.
- 001:025 Men den som sködar in i den fullkomliga lagen, frihetens lag,
och förtbliver dövid och icke är en glömsk hörare, utan en
verklig gårare, han varder salig i sin gåring.
- 001:026 Om någon menar sig tjäna Gud och icke tyglar sin tunga, utan
bedrager sitt hjärta, så är hans gudstjänst intet värde.
- 001:027 En gudstjänst, som är ren och obesmittad inför Gud och Fadern,
är det att värda sig om fader- och moderlösa barn och ånkor i
deras bedrövelse, och att höla sig obeförtkad av världen.
- 002:001 Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus, den
förtörligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till
personen.
- 002:002 Om till exempel i eder förtssamling inträder en man med guldring
på fingret och i prörtiga kläder, och järtte honom inträder en
fattig man i smutsiga kläder,

- 002:003 och I d?världen edra blickar till den som bär de präktiga kläderna och sörger till honom: "Sitt du här på denna goda plats?, men där emot sörger till den fattige: "Står du där?, eller: "Sätt dig där nere vid min fotapall?--
- 002:004 haven I icke d?kommit i strid med eder själva och blivit domare som d?ma efter orätta grunder?
- 002:005 Herren, mina älskade bröder: Har icke Gud utvald just dem som i världens ögon är fattiga till att bliva rika i tro, och att få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom?
- 002:006 I åter haven visat förtukt för den fattige. Är det därför de rika som förtuckycka eder, och är det icke just de, som draga eder inför domstolarna?
- 002:007 Är det icke de, som smäda det goda namn som är nämnt över eder?
- 002:008 Om I, såsom skriften bjuder, fullgör den konungliga lagen: "Du skall älska din nästa såsom dig själv?, då gör I visserligen väl.
- 002:009 Men om I haven anseende till personen, sörjer I synd och bliven av lagen återbevisade om att vara återträdare.
- 002:010 Ty om någon häler hela lagen i återigt, men felar i ett, så är han skyldig till allt.
- 002:011 Densamme som sade: "Du skall icke begå äktenskapsbrott?, han sade ju ock: "Du skall icke dröpa. Om du nu visserligen icke begå äktenskapsbrott, men dröper, så är du dock en lagåterträdare.
- 002:012 Talen och handlen så, som det häves människor vilka skola dömas genom frihetens lag.
- 002:013 Ty domen skall utan barmhärtighet drabba den som icke har visat barmhärtighet; barmhärtighet åter kan frimodigt tröda fram inför domen.
- 002:014 Mina bröder, vartill gagnar det, om någon säger sig hava tro, men icke har gärningar? Icke kan väl tron frälsa honom?
- 002:015 Om någon, vare sig en broder eller en syster, saknade kläder och vore utan mat för dagen
- 002:016 och någon av eder dösa till denne: "Gör i frid, kläd dig varmt, och är dig mätt?--vartill gagnade detta, så framt han icke dörjämte gäve honom vad hans kropp behövde?
- 002:017 Så är ock tron i sig själv dö, om den icke har med sig gärningar.
- 002:018 Nu torde någon säga: "Du har ju tro??"--Ja, och jag har ocks? gärningar; visa mig du din tro utan gärningar, så vill jag genom mina gärningar visa dig min tro.?
- 002:019 Du tror att Gud är en. Däri gör du rätt; ocks? de onda andarna tro det och blyva.
- 002:020 Men vill du döfäst?, du fökunniga människor, att tron utan gärningar är till intet gagn!
- 002:021 Blev icke Abraham, vår fader, rättfärdig av gärningar, när han frambar sin son Isak på altaret?
- 002:022 Du ser alltså att tron samverkade med hans gärningar, och av gärningarna blev tron fullkomnad,
- 002:023 och så fullbordades det skriftens ord som säger: "Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet?, och han blev kallad "Guds vän?.
- 002:024 I sen alltså att det är av gärningar som en människa bliver rättfärdig, och icke av tro allenast.
- 002:025 Och var det icke på samma sätt med skökan Rahab? Blev icke hon

rättfärdig av gärningar, när hon tog emot sändebuden och sedan
pöen annan vög släppte ut dem?
002:026 Ja, såsom kroppen utan ande är död, så är också tron utan
gärningar död.

003:001 Mina bröder, icke mörka av eder mörkda upp såsom I är; I
bör veta att vi skola få en dess strängare dom.

003:002 I mörka stycken fela vi ju alla; om någon icke felar i sitt tal,
så är denne en fullkomlig man, som främmer tygla hela sin kropp.

003:003 När vi låga betsel i hestarnas mun, får att de skola lyda oss,
då kunna vi därmed styra också hela deras ärliga kropp.

003:004 Ja, till och med skeppen, som är så stora, och som drivas av
starka vindar, styras av ett helt litet roder och det har dit
styrmannen vill.

003:005 Så är också tungan en liten lem och kan likväl berömma sig av
stora ting. Betänken huru en liten eld kan antända en stor skog.

003:006 Också tungan är en eld; såsom en värld av orättfärdighet
framstår den bland våra lemmar, tungan som befäcker hela
kroppen och sätter tillvarons hjul i brand, likasom den själv
är antänd av Gehenna.

003:007 Ty väl är det så, att alla varelsers natur, både fyrfotadjurs
och fåglars och kräddjurs och vattendjurs, låter tärma sig, och
verkligen har blivit tamd, genom människors natur.

003:008 Men tungan kan ingen mänskliga tärma; ett oroligt och ont ting är
den, och full av dödande gift.

003:009 Med den välsigna vi Herren och Fadern, och med den förbanna vi
människorna, som är skapade till att vara Gud lika.

003:010 Ja, frän en och samma mun utgå välsignelse och förbannelse. Så
bör det icke vara, mina bröder.

003:011 Icke giver väl en kärla frän en och samma äder både söt och
bittert vatten?

003:012 Mina bröder, icke kan väl ett fikonträ bära oliver eller ett
vinträ fikon? Lika litet kan en salt kärla giva söt vatten.

003:013 Finnes bland eder någon vis och förständig man, så mår han, i
visligt saktmod, genom sin goda vandel låta se de gärningar som
härvas en sådan man.

003:014 Om låter i edra hjärtan hysen bitter avund och är en
genstridiga, då mår I icke förhärva eder och ljuga, i strid mot
sanningen.

003:015 Sådan vishet kommer icke ned ovanifrän, utan är av jorden och
tillhör de äsjiska människorna, ja, de onda andarna.

003:016 Ty där avund och genstridighet råda, där råder oordning och allt
vad ont är.

003:017 Men den vishet som kommer ovanifrän är först och främst ren,
vidare fridsam, foglig och mild, full av barmhärtighet och andra
goda frukter, fri ifrän tvivel, fri ifrän skrymtan.

003:018 Och rättfärdighetens frukt kommer av en sådd i frid, dem till
del som har lå frid.

004:001 Varav uppkomma strider, och varav tvister bland eder? Mår icke
av de lustar som förä krig i eder lemmar?

004:002 I är en fulla av begärser, men haven dock intet; I dräpen och
hysen avund, men kunnen dock intet vinna; och så tvisten och
striden lå. I haven intet, därför att I icke bedjen.

004:003 Dock, I bedjen, men I är en intet, ty I bedjen illa, nämligen för
att kunna i edra lustar försläsa vad I är en.

004:004 I troläsa avfälingar, veten I då icke att världens vörskap är

Guds ovänskap? Den som vill vara världens vän, han bliver alltså Guds ovän.

004:005 Eller menen I att detta är ett tomt ord i skriften: Med svartsjuk kärlek trängtar den Ande som han har låtit taga sin boning i oss??

004:006 Men så mycket stötre är den nåd han giver; därför heter det: Gud stöter emot de högmåda, men de ädmjuka giver han nåd.?

004:007 Såvaren nu Gud underdåliga, men stöter emot djävulen, så skall han fly bort ifrån eder.

004:008 Nalkens Gud, så skall han nalkas eder. Renen edra händer, I syndare, och gåren edra hjärtan rena, I människor med delad högmåda.

004:009 Kärnen edert elände och sårjen och gråten. Edert låge vände sig i sorg och eder glädje i bedrävelse.

004:010 Ädmjukan eder inför Herren, så skall han upphöja eder.

004:011 Förtalen icke varandra, mina bröder. Den som förtalar en broder eller dömer sin broder, han förtalar lagen och dömer lagen. Men dömer du lagen, så är du icke en lagens gärrare, utan dess domare.

004:012 En är lagstiftaren och domaren, han som kan frisa och kan förgöra. Vem är det du som dömer din nästa?

004:013 Herren nu, I som säga: Å dag eller i morgon vilja vi begiva oss till den och den staden, och det vilja vi uppehålla oss ett år och driva handel och skaffa oss vinning?--

004:014 I veten ju icke vad som kan ske i morgon. Ty vad är edert liv? En rök är en I, som synes en liten stund, men sedan försvinner.

004:015 I borden fastmera säga: Om Herren vill, och vi får leva, skola vi göra det, eller det.?

004:016 Men nu talen I stora ord i eder förmånenhet. All sådan stortalighet är ond.

004:017 Alltså, den som förstär att göra vad gott är, men icke gör det, får honom bliver detta till synd.

005:001 Herren nu, I rike: Gråten och jåmren eder över det elände som skall komma över eder.

005:002 Eder rikedom multnar bort, och edra kläder fråtas sårder av mal;

005:003 edert guld och silver förrostar, och rosten därför skall vara eder till ett vittnesbåd och skall såsom en eld förtöra edert kärnt. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna.

005:004 Se, den låh I haven förhållit arbetarna som hava avbårgat edra åkrar, den ropar över eder, och skårdemånnens rop hava kommit fram till Herren Sebaots åron.

005:005 I haven levat i kråslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gått eder av hjårtans lust på eder slaktedag.?

005:006 I haven dömt den rättfårdige skyldig och haven dråpt honom; han står eder icke emot.

005:007 Såbiden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen vånar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått håstregn och våregn.

005:008 Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjårtan; ty Herrens tillkommelse är nåra.

005:009 Sucken icke mot varandra, mina bröder, på det att I icke mån bliva dömda. Se, domaren står inför dåren.

005:010 Mina bröder, tagen profeterna, som talade i Herrens namn, till edert föredåme i att uthåda lidande och visa tålamod.

005:011 Vi prisa ju dem saliga, som hava varit ståndaktiga. Om Jobs

st ndaktighet haven i h tt, och i haven sett vilken utgång
Herren beredde; ty Herren   n derik och barmhärtig.

005:012 Men framför allt, mina br der, svärjen icke, varken vid himmelen
eller vid jorden, ej heller vid något annat, utan l ten edert
 a?vara  a?, och edert  nej?vara  nej?, s att i icke
hemfallen under dom.

005:013 F r någon bland eder utst lidande, s m han bedja.

005:014   någon glad, s m han sjunga lovsånger.   någon bland eder
sjuk, m han d kalla till sig församlingens  dste; och dessa
m bedja över honom och i Herrens namn smörja honom med olja.

005:015 Och trons b n skall hj pa den sjuke, och Herren skall låta
honom st upp igen; och om han har begått synder, skall detta
bliva honom förlåtet.

005:016 Bek nnen allts edra synder för varandra, och bedjen för
varandra, p det att i mån bliva botade. Mycket f rm r en
rättfärdig mans b n, när den bedes med kraft.

005:017 Elias var en m nskiska, med samma natur som vi. Han bad en bön
att det icke skulle regna, och det regnade icke p jorden under
tre   och sex månader;

005:018  er bad han, och d gav himmelen regn, och jorden bar sin
frukt.

005:019 Mina br der, om någon bland eder har farit vilse från sanningen,
och någon omvänder honom,

005:020 s m n i veta att den som omvänder en syndare från hans
villov g, han fr sar hans själ från döden och  verskyler en
myckenhet av synder.

Judas' brev

001:001 Judas, Jesu Kristi t j nare och Jakobs broder, h sar de kallade,
dem som äro upptagna i Guds, Faderns, kärlek och bevarade  
Jesus Kristus.

001:002 Barmh rtighet och frid och kärlek f r ke sig hos eder.

001:003 Mina  skade, d jag nu med all iver har tagit mig för att
skriva till eder om vår gemensamma fr sning, finner jag det
n digt att i min skrivelse förmana eder att kämpa för den tro
som en gång för alla har blivit meddelad   de heliga.

001:004 Några m nskiska hava nämligen inn stlat sig hos eder--några om
vilka det f r länge sedan blev skrivet att de skulle hemfalla
under den domen--ogudaktiga m nskiska, som missbruka vår Guds
nåd till l saktighet och f neka vår ende härskare och herre,
Jesus Kristus.

001:005 Men fastän i redan en gång haven f tt kunskap om alltsammans,
vill jag påminna eder därom, att Herren, sedan han hade fr st
sitt folk ur Egyptens land, efter  f rjorde dem som icke
trodde,

001:006 s ock därom, att de  nglar som icke beh lo sin fursteh gghet,
utan  verg vo sin boning, hava av honom med eviga bojor blivit
förvarade i m rker till den stora dagens dom.

001:007 Likas hava ock Sodom och Gomorra med kringliggande st der,
vilka p samma sätt som de föra bedrevo otukt och stodo efter

annat umgäuge än det naturliga, blivit satta till ett varnande exempel, i det att de förlida straff i evig eld.

001:008 Dock gåra nu också dessa människor på samma sätt, förblindade av sina drömmar: kättet besmitta de, men andevärldens herrar förakta de, och dess helige småda de.

001:009 Icke så Mikael, Äverängeln; när denne tvistade med djävulen angående Moses' kropp, dristade han sig icke att Äver honom uttala någon smådande dom, utan sade allenast: Herren närpe dig.?

001:010 Dessa Äter småda vad de icke känna till; och vad de, likasom de oskäliga djuren, med sina naturliga sinnen kunna fatta, det bruka de till sitt fördärv.

001:011 Ve dem! De hava trätt in på Kains väg, de hava för Ihs skull stått sig i Balaams villfarelse och hava gått förlorade till fördjupning av en genstrifighet lik Koras.

001:012 Det är dessa som föhålla gästbud med eder, då de sitta såsom skamfläckar vid edra käleksmöter och oförsynt se sig själva till godo. De äro skyar utan vatten, skyar som drivas bort av vindarna. De äro träd som stå nakna på senhåsten, ofruktbara, i dubbel måtto då, uppräckta med rötterna.

001:013 De äro vilda havsvägor som uppkasta sina egna skändligheters skum. De äro irrande stjärnor, för vilka det svarta mörkret är förvarat till evig tid.

001:014 Om dessa var det också som Enok, den sjunde från Adam, profeterade och sade: Se, Herren kommer med sina mångtusent heliga,

001:015 för att hålla dom Äver alla och bestraffa alla de ogudaktiga för alla de ogudaktiga gärningar som de hava Ävat, och för alla de försmäna ord som de i sin syndiga ogudaktighet hava talat mot honom.?

001:016 De äro människor som alltid knorra och knota Äver sin lott, medan de likväl vandra efter sina egna begärser. Och deras mun talar stora ord, under det att de dock av egen nytta såka vara människor till behag.

001:017 Men kommen ihåg, I mina Äskade, vad som har blivit förutsagt av vår Herres, Jesu Kristi, apostlar,

001:018 huru de sade till eder: Ä den yttersta tiden skola bespottare uppstå, som vandra efter sina egna ogudaktiga begärser.?

001:019 Det är dessa människor som vålla söndringar, dessa som äro Äsjäiska och icke hava ande.

001:020 Men I, mina Äskade, uppbyggen eder på eder allraheligaste tro, bedjen i den helige Ande,

001:021 och bevaren eder så i Guds kärlek, under det att I vänta på vår Herres, Jesu Kristi, barmhärtighet, till evigt liv.

001:022 Mot somliga av dem, sådana som äro tvivlande, må I vara barmhärtiga

001:023 och förså dem genom att rycka dem ur elden; mot de andra må I också vara barmhärtiga, dock med fruktan, så att I avskyn till och med deras livklädning, den av kättet beförskade.

001:024 Men honom som försmä bevara eder ifrån fall och ståla eder inför sin helighet ostraffliga, i fröjd,

001:025 honom som allena är Gud, och som är vår Försare genom Jesus

Kristus, vår Herre, honom tillhör ära, majestät, vördade och makt, såsom förte all tid, så också nu och i alla evigheter. Amen.

Johannes' uppenbarelse

001:001 Detta är en uppenbarelse från Jesus Kristus, en som Gud gav honom för att visa sina tingare, vad som snart skall ske. Och medelst ett budskap genom sin ängel gav han det till kända för sin tingare Johannes,

001:002 som här vittnar och framför Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd, allt vad han själv har sett.

001:003 Salig är den som för uppläsa denna profetias ord, och saliga är de som förhålla dem och som taga vara på, vad där i är skrivet; ty tiden är nära.

001:004 Johannes härskar de sju församlingarna i provinsen Asien. När vare med eder och frid från honom som är, och som var, och som skall komma, så också från de sju andar, som stödför hans tron,

001:005 och från Jesus Kristus, det trovärdiga vittnet, den förstfödde bland de döda, den som är härskaren över konungarna på jorden. Honom som äskar oss, och som har löst oss från våra synder med sitt blod

001:006 och gjort oss till ett konungadöme, till präster åt sin Gud och Fader, honom tillhör äran och vördet i evigheternas evigheter, amen.

001:007 Se, han kommer med skyarna, och allas ögon skola se honom, ja också deras som hava stungit honom; och alla släktar på jorden skola jämnra sig vid hans äsyn. Ja, amen.

001:008 Jag är A och O, säger Herren Gud, han som är, och som var, och som skall komma, den Allsmäktige.

001:009 Jag, Johannes, eder broder, som med eder har del i bedrävelsen och riket och ständaktigheten i Jesus, jag befann mig på den som heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull.

001:010 Jag kom i andehäryckning på Herrens dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun,

001:011 och den sade: "Skriv upp i en bok vad du för se, och se där den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea."

001:012 Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar

001:013 och mitt i bland ljusstakarna någon som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte.

001:014 Hans huvud och här var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldsögon.

001:015 Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av stora vatten.

001:016 I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när den skiner i sin fulla kraft.

001:017 När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag

varit död. Men han lade sin högra hand på mig och sade:

Frukta icke. Jag är den första och den siste
001:018 och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas
evigheter och jag har nycklarna till döden och dödsriket.
001:019 Skriv nu upp, vad du har sett, och skriv upp både vad som nu
är, och vad som här efter skall ske.
001:020 Vad angår hemligheten med de sju stjärnorna, som du har sett i
min högra hand, och de sju gyllene ljusstakarna, såsom du veta
att de sju stjärnorna är de sju församlingarnas änglar, och att
de sju ljusstakarna är de sju församlingarna.?

002:001 Skriv till Efesus' församlings ängel: Älskar han som håller
de sju stjärnorna i sin högra hand, han som går omkring bland de
sju gyllene ljusstakarna:
002:002 Jag känner dina gärningar och ditt arbete och din ståndaktighet,
och jag vet att du icke kan lida onda människor; du har prövat
dem som säga sig vara apostlar, men icke är det, och har funnit
dem vara lögnare.
002:003 Och du är ståndaktig och har burit mycket för mitt namns skull
och har icke förtäts.
002:004 Men jag har det emot dig, att du har förgivit din första
kärlek.
002:005 Betänk dåvarifrån du har fallit, och bättra dig, och gå åter
sådana gärningar som du gjorde under din första tid. Varom
icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake
från dess plats, såframt du icke går bättring.
002:006 Men den berömmelsen har du, att du hatar nikolaiternas
gärningar, som också jag hatar.--
002:007 Den som har ära, han häre vad Anden säger till
församlingarna. Den som vinner seger, är honom skall jag giva
att ära av livets träd, som står i Guds paradis.?

002:008 Och skriv till Smyrnas församlings ängel:

Älskar den första och den siste, han som var död och åter har
blivit levande:
002:009 Jag känner din bedrävelse och din fattigdom--dock, du är rik!
--och jag vet vilken församling du utstär av dem som säga sig
vara judar, men icke är detta, utan är en Satans synagoga.
002:010 Frukta icke för det som du skall förlida. Se, djävulen skall
kasta somliga av eder i förgelse, för att i skolen sättas på
prov; och i skolen förtäts bedrävelse i tio dagar. Var trogen
intill döden, så skall jag giva dig livets krona,
002:011 Den som har ära, han häre vad Anden säger till
församlingarna. Den som vinner seger, han skall förvisso icke
lida någon skada av den andra döden.?

002:012 Och skriv till Pergamus' församlings ängel: Älskar han som
har det skarpa tveeggade svärdet:
002:013 Jag vet var du bor: där varest Satan har sin tron. Och dock
håller du fast vid mitt namn; och tron på mig förnekade du icke
ens på den tid där Antipas, mitt vittne, min trogne tjänare,
blev dröpt hos eder--där varest Satan bor.
002:014 Men jag har något litet emot dig: du har hos dig några som hålla
fast vid Balaams lära, hans som lärde Balak huru han skulle
lögga en ståttesten för Israels barn, så att de skulle ära kätt
från avgudaoffer och bedriva otukt.
002:015 Så har också du några som pålika sätt hålla sig till

nikolaiternas l?ra.

002:016 G?r d?b?tring; varom icke, s?skall jag snart komma ?ver dig och skall strida mot dem med min muns sv?rd.

002:017 Den som har ?ra, han h?re vad Anden s?ger till f?rsamlingarna. Den som vinner seger, ? honom skall jag giva av det f?rdolda mannat; och jag skall giva honom en vit sten och ett nytt namn skrivet p?den stenen, ett namn som ingen k?nner, utom den som f?r det.?

002:018 Och skriv till Tyatiras f?rsamlings ?ngel: ?S?s?ger Guds Son, han som har ?gon s?som eldsf?gor, han vilkens f?tter likna gl?nsande malm:

002:019 Jag k?nner dina g?rningar och din k?rlek och din tro, och jag vet huru du har tj?nat och varit st?ndaktig, och huru dina sista g?rningar ?o flera ?n dina f?rsta.

002:020 Men jag har det emot dig att du ?r s?efterl?ten mot kvinnan Jesabel--hon som s?ger sig vara en profetissa och upptr?der s?som l?rare och f?rleder mina tj?nare till att bedriva otukt och till att ?ra k?tt fr?n avgudaoffer.

002:021 Jag har givit henne tid till b?tring, men hon vill icke g?ra b?tring och upph?ra med sin otukt.

002:022 Se, jag vill l?gga henne ned p?sjuks?ngen; och ?ver dem som med henne beg? ?tenskapsbrott vill jag s?nda stor vederm?da, s?framt de icke b?tra sig och upph?ra med att g?ra hennes g?rningar.

002:023 Och hennes barn skall jag dr?pa. Och alla f?rsamlingarna skola f?rnimma, att jag ?r den som ransakar njurar och hj?rtan; och jag skall giva var och en av eder efter hans g?rningar.

002:024 Men till eder, I andra som bon i Tyatira, till eder alla som icke haven denna l?ra, d?I ju icke ?haven l?tt k?nna djupheterna?, s?som de s?ga--ja, Satans djupheter!--till eder s?ger jag: Jag l?gger icke p?eder n?gon ny b?rda;

002:025 h?llen allenast fast vid det som I haven, till dess jag kommer.

002:026 Den som vinner seger och intill ?nden troget g?r mina g?rningar, ? honom skall jag giva makt ?ver hedningarna.

002:027 och han skall styra dem med j?nspira, likasom n?r man krossar lerk?l,

002:028 s?som ock jag har f?tt den makten av min Fader; och jag skall giva honom morgonstj?nan.

002:029 Den som har ?ra, han h?re vad Anden s?ger till f?rsamlingarna.?

003:001 Och skriv till Sardes' f?rsamlings ?ngel:

?S?s?ger han som har Guds sju andar och de sju stj?rnorna: Jag k?nner dina g?rningar; du har det namnet om dig, att du lever, men du ?r d?d.

003:002 Vakna upp och h?l dig vaken, och styrk det som ?nnu ?r kvar, det som har varit n?ra att d?. Ty jag har icke funnit dina g?rningar vara fullkomliga inf?r min Gud.

003:003 T?nk nu p?huru du undfick ordet och h?rde det, och tag vara p? d?p?och g?r b?tring. Om du icke h?ler dig vaken, s?skall jag komma s?som en tjuv, och du skall f?rvisso icke veta vilken stund jag kommer ?ver dig.

003:004 Dock kunna hos dig i Sardes n?mnas n?gra f?som icke hava fl?ckat sina kl?der; och dessa skola vandra med mig i vita kl?der, ty de ?ro v?rdiga d?rtill.

003:005 Den som vinner seger, han skall s?bliva kl?dd i vita kl?der, och jag skall aldrig utpl?na hans namn ur livets bok, utan k?nnas vid hans namn inf?r min Fader och inf?r hans ?nglar.

003:006 Den som har 7a, han h7e vad Anden s7ger till f7rsamlingarna.?

003:007 Och skriv till Filadelfias f7rsamlings 7ngel:

7S? s7ger den Helige, den Sannf7rdige, han som har 'Davids nyckel', han som 'uppl7ter, och ingen kan tillsluta', han som 'tillsluter, och ingen uppl7ter':

003:008 Jag k7nner dina g7rningar. Se, jag har l7tit dig finna en 7ppen d7r, som ingen kan tillsluta. Ty v7r 7 din kraft ringa, men du har tagit vara p7 mitt ord och icke f7nekat mitt namn.

003:009 Se, jag vill 7verl7mna 7 dig n7gra fr7n Satans synagoga, n7gra av dem som s7ga sig vara judar, men icke 7o det, utan ljuga; ja, jag vill g7ra s7, att de komma ock falla ned f7r dina f7tter, och de skola f7rst7, att jag har f7tt dig k7.

003:010 Eftersom du har tagit vara p7 mitt bud om st7ndaktighet, skall ock jag taga vara p7 dig och fr7sa dig ut ur den pr7vningens stund som skall komma 7ver hela v7rlden, f7r att s7ta jordens inbyggare p7prov.

003:011 Jag kommer snart; h7l fast det du har, s7att ingen tager din krona.

003:012 Den som vinner seger, honom skall jag g7ra till en pelare i min Guds tempel, och han skall aldrig mer l7mna det; och jag skall skriva p7 honom min Guds namn och namnet p7 min Guds stad, det nya Jerusalem, som kommer ned fr7n himmelen, fr7n min Gud, s7 ock mitt eget nya namn.

003:013 Den som har 7a, han h7e vad Anden s7ger till f7rsamlingarna.

003:014 Och skriv till Laodiceas f7rsamlings 7ngel: 7S? s7ger han som 7 Amen, den trov7rdiga och sannf7rdiga vittnet, begynnelsen till Guds skapelse:

003:015 Jag k7nner dina g7rningar: du 7 varken kall eller varm. Jag skulle 7nska att du vore antingen kall eller varm.

003:016 Men nu, d7du 7 ljum och varken varm eller kall, skall jag utspy dig ur min mun.

003:017 Du s7ger ju: 'Jag 7 rik, ja, jag har vunnit rikedomar och beh7ver intet'; och du vet icke att du just 7 el7ndig och 7mkansv7rd och fattig och blind och naken.

003:018 S7r7der jag dig d7att du k7per av mig guld som 7 luttrat i eld, f7r att du skall bliva rik, och att du k7per vita kl7der till att kl7da dig i, f7r att din nakenhets skam icke skall bliva uppenbar, och att du k7per 7gonsalva till att sm7rja dina 7gon med, f7r att du skall kunna se.

003:019 'Alla som jag 7skar, dem tuktar och agar jag.' S7g7r nu b7ttring med all flit.

003:020 Se, jag st7r f7r d7ren och klappar; om n7gon lyssnar till min r7st och uppl7ter d7ren, s7skall jag g7in till honom och h7la m7tid med honom och han med mig.

003:021 Den som vinner seger, honom skall jag l7ta sitta med mig p7 min tron, likasom jag sj7lv har vunnit seger och satt mig med min Fader p7 hans tron.

003:022 Den som har 7a, han h7e vad Anden s7ger till f7rsamlingarna.

004:001 Sedan fick jag se en d7r vara 7ppnad i himmelen; och den r7st, lik ljudet av en basun, som jag f7rut hade h7tt tala till mig, sade: 7Kom hit upp, s7skall jag visa dig, vad som skall ske h7tefter.?

004:002 I detsamma kom jag i andeh7ryckning. Och jag fick se en tron vara framsatt i himmelen, och n7gon satt p7 den tronen;

004:003 och han som satt d7r p7 var till utseendet s7som jaspissten och

karneol. Och runt omkring tronen gick en regnböge, som till utseendet var såsom en smaragd.

004:004 Och jag såg tjugufyra andra troner runt omkring tronen, och på de tronerna söt tjugufyra ädste, klädda i vita kläder, med gyllene kransar på sina huvuden.

004:005 Och från tronen utgingo ljungeldar och dunder och tordönn; och framför tronen brunno sju eldbloss, det är Guds sju andar.

004:006 Framför tronen syntes också likasom ett glashav, likt kristall; och runt omkring tronen stodo fyra äsenden, ett mitt för var sida av tronen och de voro fullsatta med ägon framtill och baktill.

004:007 Och det första äsendet liknade ett lejon, det andra äsendet liknade en ung tjur, det tredje äsendet hade ett ansikte såsom en människa, det fjärde äsendet liknade en flygande örn.

004:008 Och vart och ett av de fyra äsendena hade sex vingar; runt omkring, jämväl under vingarna voro de fullsatta med ägon. Och dag och natt sade de utan uppehåll: Helig, helig, helig är Herren Gud den Allsmäktige, han som var, och som är, och som skall komma.

004:009 Och när äsendena hembära pris och ära och tack till honom som sitter på tronen och tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter,

004:010 då falla de tjugufyra ädste ned inför honom som sitter på tronen, och tillbedja honom som lever i evigheternas evigheter, och lägga sina kransar ned inför tronen och såga;

004:011 Du, vår Herre och Gud, är värdig att mottaga pris och ära och makt, ty du har skapat allting, och därför att såvar din vilja, kom det till och blev skapat.

005:001 Och i högra handen på honom som satt på tronen såg jag en bokrulle, med skrift både på insidan och på utsidan, och förseglad med sju insegel.

005:002 Och jag såg en värdig ängel som utropade med höj röst: Vem är värdig att öppna bokrullen och bryta dess insegel??

005:003 Men ingen, vare sig i himmelen eller på jorden eller under jorden, kunde öppna bokrullen eller se vad som stod där.

005:004 Och jag grät bittert över att ingen befanns vara värdig att öppna bokrullen eller se, vad som stod där.

005:005 Men en av de ädste sade till mig: Grät icke. Se, lejonet av Juda stam, tselningen från Davids rot, har vunnit seger, så att han kan öppna bokrullen och bryta dess sju insegel.

005:006 Då fick jag se att mellan tronen och de fyra äsendena och de ädste stod ett lamm, som såg ut såsom hade det varit slaktat. Det hade sju horn och sju ägon, det är Guds sju andar, vilka äro utsända över hela jorden.

005:007 Och det trädde fram och tog bokrullen ur högra handen på honom som satt på tronen.

005:008 Och när han tog bokrullen, föll de fyra äsendena och de tjugufyra ädste ned inför Lammet; och de hade var och en sin harpa och hade gyllene skålar, fulla med rökelse, det är de heligas böner.

005:009 Och de sjöngo en ny sång som lydde så:
Du är värdig att taga bokrullen
och att bryta dess insegel,
ty du har blivit slaktad,

och med ditt blod har du åt Gud köpt människor,
av alla stammar och tungomål och folk och folkslag,
005:010 och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster,
och de skola regera på jorden?

005:011 Och i min syn fick jag höra rösterna av många änglar runt omkring
tronen och omkring väsendena och de äldste; och deras antal var
tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen.

005:012 Och de sade med högljudd röst: Lammet som blev slaktat, åt värdigt
att mottaga makten, såväl rikedom och visdom och styrka och
kraft, och pris och lov.

005:013 Och allt skapat, både i himmelen och på jorden och under jorden
och på havet, och allt vad i dem var, höjde jag sång: Her honom, som
sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och kraften och priset
och värdet i evigheternas evigheter.

005:014 Och de fyra väsendena sade Amen, och de äldste föll ned och
tillbede.

006:001 Och jag såg Lammet bryta det första av de sju inseglen; och jag
höjde ett av de fyra väsendena sång såsom med tordönsröst:
Kom.

006:002 Då fick jag se en vit häst; och mannen som satt på den hade en
buckel, och en segerkrans blev honom given, och han drog ut såsom
segrare och för att segra.

006:003 Och när det bröt det andra inseglet, höjde jag det andra
väsendet sång Kom.

006:004 Då kom en annan häst fram, en som var röd; och åt mannen som
satt på den blev givet att taga friden bort från jorden, så att
människorna skulle slakta varandra. Och ett stort svärd blev
honom givet.

006:005 Och när det bröt det tredje inseglet, höjde jag det tredje
väsendet sång Kom. Då fick jag se en svart häst; och mannen
som satt på den hade en vägskål i sin hand.

006:006 Och jag höjde likasom en röst mitt ibland de fyra väsendena
sång: Ett mått vete för en silverpenning och tre mått
korn för en silverpenning! Och oljan och vinet må du icke
skada.

006:007 Och när det bröt det fjärde inseglet, höjde jag det fjärde
väsendets röst sång Kom.

006:008 Då fick jag se en blekgul häst; och mannen som satt på den,
hans namn var Döden, och Dödsriket följde med honom. Och åt dem
gavs makt över fjärdedelen av jorden, så att de skulle födröpa
med svär och genom hungersnöd och pest och genom vilddjuren på
jorden.

006:009 Och när det bröt det femte inseglet, såg jag under altaret de
människors själar, som hade blivit slaktade för Guds ords skull
och för det vittnesbördets skull, som de hade.

006:010 Och de ropade med högljudd röst och sade: Huru länge, du helige och
sannfärdige Herre, skall du dröja att höra dom och att utkräva
vårt blod av jordens inbyggare??

006:011 Och åt var och en av dem gavs en vit, fotsid klädning, och åt dem
blev tillsagt att de ännu en liten tid skulle giva sig till ro,
till dess jämnväskaran av deras medtjänare och bröder, som
skulle bli dröpta likasom de själva, hade blivit fulltaliga.

006:012 Och jag såg Lammet bryta det sjätte inseglet. Då blev det en stor jordbävning, och solen blev svart som en sorgdräkt, och månen blev hel och hullen såsom blod;

006:013 och himmelens stjärnor föll ned på jorden, såsom när ett fikonträdfaller sina omogna frukter, då det skakas av en stark vind.

006:014 Och himmelen vek undan, såsom när en bokrulle rullas tillhopa; och alla berg och öar flyttades bort ifrån sin plats.

006:015 Och konungarna på jorden och stormönnen och krigsverstarna och alla de rika och de vädiga, ja, alla, både tråtar och fria, dolde sig i hålor och bland bergsklippor.

006:016 Och de sade till bergen och klipporna: Falla över oss och dölj oss för dens ansikte, som sitter på tronen, och för Lammets vrede.

006:017 Ty deras vredes stora dag är kommen, och vem kan bestå??

007:001 Sedan såg jag fyra änglar stå vid jordens fyra hörn och hålla tillbaka jordens fyra vindar, för att ingen vind skulle blåsa över jorden eller över havet eller mot något trääd.

007:002 Och jag såg en annan ängel träda fram ifrån öster med den levande Gudens signet. Och han ropade med hög röst till de fyra änglar som hade fått sig givet att skada jorden och havet,

007:003 och sade: Ören icke jorden eller havet eller träden någon skada, för vi hava tecknat vår Guds tjänare med insegel på deras pannor.?

007:004 Och jag fick höra antalet av dem som voro tecknade med insegel, ett hundra fyrtiofyra tusen tecknade, av alla Israels barns stammar;

007:005 av Juda stam tolv tusen tecknade,
av Rubens stam tolv tusen,
av Gads stam tolv tusen,

007:006 av Asers stam tolv tusen,
av Neftalims stam tolv tusen,
av Manasses' stam tolv tusen,

007:007 av Simeons stam tolv tusen,
av Levi stam tolv tusen,
av Isaskars stam tolv tusen,

007:008 av Sabulons stam tolv tusen,
av Josefs stam tolv tusen,
av Benjamins stam tolv tusen tecknade.

007:009 Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer.

007:010 Och de ropade med hög röst och sade: Frälsningen tillhör vår Gud, honom som sitter på tronen, och Lammet.?

007:011 Och alla änglar, som stodo runt omkring tronen och omkring de äldste och de fyra väsendena, föll ned på sina ansikten inför tronen och tillbede Gud

007:012 och sade: Åmen. Lovet och priset och visheten och tacksägelsen och äran och makten och starkheten tillhör vår Gud i evigheternas evigheter. Amen.?

007:013 Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: Dessa som är klädda i de vita, fotsida kläderna, vilka är de, och varifrån hava de kommit??

007:014 Jag svarade honom: Min herre, du vet själv det. Därför sade han till mig: Dessa är de som komma ur den stora bedrävelsen, och

- som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod.
- 007:015 Därför stode inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem.
- 007:016 'De skola icke mer hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa dem, ej heller eljest någon brännande hetta.
- 007:017 Ty Lammets, som står mitt på tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon'.
- 008:001 Och när Lammets bröt det sjunde inseglet, uppstod i himmelen en tystnad, som varade vid pass en halv timme.
- 008:002 Och jag fick se de sju änglar, som stå inför Gud; åt dem gavs sju basuner.
- 008:003 Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret, och han hade ett gyllene rökelsekar; och mycken rökelse var given åt honom, för att han skulle långa den till alla de heligas bänner på det gyllene altare som stod framför tronen.
- 008:004 Och ur ängeln hand steg röken av rökelsen med de heligas bänner upp inför Gud.
- 008:005 Och ängeln tog rökelsekaret och fyllde det med eld från altaret och kastade elden ned på jorden. Därför kom tordönar och donrar och ljungeldar och jordbävning.
- 008:006 Och de sju änglarna, som hade de sju basunerna, gjorde sig redo att stå i sina basuner.
- 008:007 Och den första stötte i sin basun. Därför kom hagel och eld, blandat med blod, och det kastades ned på jorden; och tredjedelen av jorden brändes upp, och tredjedelen av träden brändes upp, och allt grönt gräs brändes upp.
- 008:008 Och den andre ängeln stötte i sin basun. Därför var det som om ett stort brinnande berg hade blivit kastat i havet; och tredjedelen av havet blev blod.
- 008:009 Och tredjedelen av de levande varelser som funnos i havet omkom; och tredjedelen av skeppen förgicks.
- 008:010 Och den tredje ängeln stötte i sin basun. Därför föll från himmelen en stor stjärna, brinnande som ett bloss; och den föll ned över tredjedelen av strömmarna och över vattenkällorna.
- 008:011 Och stjärnans namn var Malört. Och tredjedelen av vattnet blev bitter malört; och många människor omkommo genom vattnet, därför att det hade blivit så bittert.
- 008:012 Och den fjärde ängeln stötte i sin basun. Därför drabbade hemsökelsen tredjedelen av solen och tredjedelen av månen och tredjedelen av stjärnorna, så att tredjedelen av dem försvann och dagen miste tredjedelen av sitt ljus, sammalunda ock natten.
- 008:013 Sedan fick jag i min syn höra en röst, som flög fram uppe i himlarymden, ropa med högt röst: 'Ve, ve, ve över jordens inbyggare, när de tre ärliga änglar, som skola stå i basun, låta sina basuner ljuda!'
- 009:001 Och den femte ängeln stötte i sin basun. Därför såg jag en stjärna vara fallen från himmelen ned på jorden; och åt henne gavs nyckeln till avgrundens brunn.

- 009:002 Och hon öppnade avgrundens brunn. D?steg en r?k upp ur brunnen, lik r?ken fr?n en stor ugn, och solen och luften f?m?rkades av r?ken fr?n brunnen.
- 009:003 Och ur r?ken kommo gr?shoppor ut ?ver jorden; och ? dem gavs samma makt som skorpionerna p?jorden hava.
- 009:004 Och dem blev tillsagt, att de icke skulle skada gr?set p?jorden eller n?got annat gr?nt eller n?got tr?d, utan allenast de m?niskor som icke hade Guds insegel p?sina pannor.
- 009:005 Och ? dem blev givet att, icke att d?da dem, men att pl?ga dem i fem m?nader; och pl?gan, som de v?lade var s?som den pl?ga en skorpion ?stadkommer, n? den stinger en m?niska.
- 009:006 P?den tiden skola m?niskorna s?ka d?den, men icke kunna finna den; de skola ?stunda att d?, men d?den skall fly undan ifr?n dem.
- 009:007 Och gr?shopporna tedde sig s?som h?star, rustade till strid. P?sina huvuden hade de likasom kransar, som syntes vara av guld. Deras ansikten voro s?som m?niskors ansikten.
- 009:008 De hade h?r s?som kvinnors h?r, och deras t?nder voro s?som lejons.
- 009:009 De hade br?st, som liknade j?rn pansar; och rasslet av deras vingar var s?som vagnsrasslet, n? m?nga h?star med sina vagnar st?ta fram till strid.
- 009:010 De hade stj?tar med gaddar, s?som skorpioner hava; och i deras stj?tar l?g den makt de hade f?tt att i fem m?nader skada m?niskorna.
- 009:011 Till konung ?ver sig hade de avgrundens ?ngel, vilkens namn p?hebreiska ? Abaddon och som p?grekiska har namnet Apollyon.
- 009:012 Det f?sta ve har g?tt till ?nda; se, efter detta komma ?nu tv? andra ve.
- 009:013 Och den sj?tte ?ngeln st?tte i sin basun. D?h?rde jag en r?st fr?n de fyra hornen p?det gyllene altare, som stod inf?r Guds ansikte,
- 009:014 s?ga till den sj?tte ?ngeln, den som hade basunen: ?l? de fyra ?nglar, som h?llas bundna invid den stora floden Eufrat.?
- 009:015 Och de fyra ?nglarna l?stes, de som just f?r den timmen, p?den dagen, i den m?naden, under det ?ret hade h?llits redo att dr?pa tredjedelen av m?niskorna.
- 009:016 Och antalet ryttare i de ridande skarorna var tv?g?nger tio tusen g?nger tio tusen; jag fick h?ra att de voro s?m?nga.
- 009:017 Och h?starna och m?nnen som sutto p?dem tedde sig f?r min syn p?detta s?tt: m?nnen hade eldr?da och m?rkbl?och svavelgula pansar; och h?starna hade huvuden s?som lejon, och ur deras gap gick ut eld och r?k och svavel.
- 009:018 Av dessa tre pl?gor--av elden och r?ken och svavlet som gick ut ur deras gap--d?dades tredjedelen av m?niskorna.
- 009:019 Ty h?starnas makt l?g i deras gap och i deras svansar. Deras svansar liknade n?mligen ormar, och hade huvuden, och med dem var det, som de gjorde skada.
- 009:020 Men de ?erst?ende m?niskorna, de som icke hade blivit d?dade genom dessa pl?gor, gjorde icke b?ttring; de v?nde sig icke ifr?n bel?tena, som de hade gjort med egna h?nder, och upph?rde icke att tillbedja onda andar och avgudar av guld och silver och koppar och sten och tr?, som varken kunna se eller h?ra eller g?.
- 009:021 De gjorde icke b?ttring och upph?rde icke med sina mordg?ningar

och trolldomskonster, sin otukt och sitt tjuveri.

010:001 Och jag såg en annan vridig ängel komma ned från himmelen. Han var klädd i en sky och hade regnbågen över sitt huvud, och hans ansikte var såsom solen, och hans ben voro såsom eldpelare;

010:002 och i sin hand hade han en öppen liten bokrulle. Och han satte sin högra fot på havet och sin vänstra på jorden.

010:003 Och han ropade med hög röst, såsom när ett lejon ryter. Och när han hade ropat, låto de sju tordönen höra sina röster.

010:004 Och sedan de sju tordönen hade talat, tänkte jag skriva, men jag fick döra en röst från himmelen säga: Gåm såsom under insegel vad de sju tordönen hava talat, och skriv icke upp det.?

010:005 Och ängeln, som jag såg stå på havet och på jorden, lyfte sin högra hand upp mot himmelen

010:006 och svor vid honom som lever i evigheternas evigheter, vid honom som har skapat himmelen och vad där i, och jorden och vad där på, och havet och vad där i, och sade: Ängen tid skall mer givas,

010:007 utan i de dagar, då den sjunde ängelns röst höres, när det sker att han står i sin basun, då Guds hemliga avslut fullbordat, i enlighet med det glada budskap som han har förkunnat för sina tjänare profeterna.?

010:008 Och den röst som jag hade hört från himmelen höjde jag nu åter tala till mig; den sade: Gå och tag den öppna bokrulle som ängeln har i sin hand, han som står på havet och på jorden.?

010:009 Då gick jag bort till ängeln och bad honom att han skulle ge mig bokrullen. Och han sade till mig: Tag den och ät upp den; den skall vara dig bitter på i din buk, men i din mun skall den vara så som honung.?

010:010 Då tog jag bokrullen ur ängeln hand och ät upp den; och den var i min mun så som honung, men när jag hade ätit upp den, kunde jag bitter på i min buk.

010:011 Och mig blev sagt: Du måste än ytterligare profetera om många folk och folkslag och tungomål och konungar.

011:001 Och ett råk, likt en måsting, gavs åt mig, och mig blev sagt: Stå upp och må Guds tempel och altaret tillika med dem som tillbedja därinne.

011:002 Men låmna ideo templets yttre försjöd och må den icke; ty den är prisgiven åt hedningarna, och de skola under fyrtiotvå månader förtrampa den heliga staden.

011:003 Och jag skall låta mina två vittnen under ett tusen tvåhundra sextio dagar profetera, hån i söktyg.

011:004 Dessa vittnen åro de två olivträd och de två ljusstakar som stå inför jordens Herre.

011:005 Och om någon vill ge dem skada, så ge åld ut ur deras mun och för deras övner; ja, om någon vill ge dem skada, så skall han bliva dödad på det sättet.

011:006 De hava makt att tillsluta himmelen, så att intet regn faller under den tid de profetera; de hava ock makt över vattnet, att förvandla det till blod, och makt att slå jorden med alla slags plågor, så ofta de vilja.

011:007 Och när de hava till fullo framburit sitt vittnesbåd, skall vilddjuret, det som skall stiga upp ur avgrunden, ge sig i strid med dem och skall övervinna dem och döda dem.

011:008 Och deras döda kroppar skola bliva liggande på gatan i den stora

staden som, andligen talat, heter Sodom och Egypten, den stad
där också deras Herre blev korsfäst.

011:009 Och människor av allahanda folk och stammar och tungomål och
folkslag skola i tre och en halv dagar se deras döda kroppar
ligga där, och de skola icke tillstå att kropparna läggas i
någon grav.

011:010 Och jordens inbyggare skola glädjas över vad som har vederfarits
dem och skola fröjda sig och sända varandra gåvor; ty dessa två
profeter hade varit en plåga för jordens inbyggare.?

011:011 Men efter tre och en halv dagar kom livets ande från Gud in i
dem, och de reste sig upp på sina fötter; och en stor fruktan
föll över dem som såg dem.

011:012 Och de höorde en stark röst från himmelen, som sade till dem:
"Kommen hit upp." Därför stego de i en sky upp till himmelen, i
sina örnarnas syn.

011:013 Och i samma stund blev det en stor jordbävning, och tiondedelen
av staden störtade samman, och genom jordbävningen omkommo sju
tusen människor; och de övriga blevo föskräckta och gävo frä
Gud i himmelen.

011:014 Det andra ve har gått tillända; se, det tredje ve kommer snart.

011:015 Och den sjunde ängeln stötte i sin basun. Därför i himmelen
starka röster som sade: "Vad det över världen har blivit för
Herres och hans Smordes, och han skall vara konung i
evigheternas evigheter.?"

011:016 Och de tjugufyra ädste, som sutto på sina troner inför Gud,
föll ned på sina ansikten och tillbede Gud

011:017 och sade: "Vi tacka dig, Herre Gud, du Allsmäktige, du som är,
och som var, för att du har tagit i besittning din stora makt
och trätt fram såsom konung.

011:018 Folken vredgades, men din vredes dag har nu kommit, och den tid
där de döda skola få sin dom, och där du skall låta dina tjänare
profeterna och de heliga och dem som frukta ditt namn, både små
och stora, och där du skall fördöma dem som fördöma jorden.?"

011:019 Och Guds tempel i himmelen öppnades, och hans förbundsark blev
synlig i hans tempel. Därför kommo ljungeldar och dunder och tordö
och jordbävning och starkt hagel.

012:001 Och ett stort tecken visade sig i himmelen: där syntes en
kvinna, som hade solen till sin klädning och månen under sina
fötter, och en krans av tolv stjärnor på sitt huvud.

012:002 Hon var havande och ropade i barnsnål och födslovända.

012:003 Ännu ett annat tecken visade sig i himmelen: där syntes en stor
röd drake, som hade sju huvuden och tio horn, och på sina
huvuden sju kronor.

012:004 Och hans stjärnt drog med sig tredjedelen av himmelens stjärnor
och kastade den ned på jorden. Och draken stod framför kvinnan
som skulle föda, ty han ville uppsluka hennes barn, när hon hade
fött det.

012:005 Och hon födde ett barn gossebarn, som en gång skall styra alla
folk med järnspe. Men hennes barn blev uppryckt till Gud och
till hans tron;

012:006 Och kvinnan flydde ut i öknen, där hon har en plats sig beredd
av Gud, och där hon skulle få sitt uppehåll under ett tusen två
hundra sextio dagar.

012:007 Och en strid uppstod i himmelen: Mikael och hans änglar gävo sig

i strid med draken; och draken och hans änglar stridde mot dem,
012:008 men de förmädde intet mot dem, och i himmelen fanns nu icke mer
någon plats för dem.

012:009 Och den store draken, den gamle ormen, blev nedkastad, han som
kallas Djävul och Satan, och som förvillar hela världen; han blev
nedkastad till jorden, och hans änglar kastades ned jämte honom.

012:010 Och jag hörde en stark röst i himmelen säga: Änu har frälsningen
och makten och riket blivit för Guds, och världens hans Smordes; ty
vår bröders åklagare är nedkastad, han som dag och natt
anklagade dem inför vår Gud.

012:011 De övervunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt
vittnesbärs ord: de åskade icke sitt liv, att de drogo sig
undan döden.

012:012 Guds fädenskull, I himlar och I som bon i dem. Men ve dig,
du jord, och dig, du hav! Ty djävulen har kommit ned till eder i
stor vrede, eftersom han vet att den tid han har kvar är kort.

012:013 Och när draken såg att han var nedkastad på jorden, förföljde
han kvinnan, som hade fött gossebarnet.

012:014 Men den kvinnan grev den stora årens tvåvingar, för att hon
skulle flyga ut i åren till den plats där hon skulle fött
uppehåle under en tid och tider och en halv tid, fjärran ifrån
ormens åsyn.

012:015 Dösprutade ormen ur sitt gap vatten efter kvinnan såsom en
ström, för att strömmen skulle bortföra henne.

012:016 Men jorden kom kvinnan till hjälp; jorden öppnade sin mun och
drack upp strömmen, som draken hade sprutat ut ur sitt gap.

012:017 Och draken vredgades än mer på kvinnan och gick åstad för att
föra krig mot de åriga av hennes såd, mot dem som hålla Guds
bud och hava Jesu vittnesbär.

013:018 Och han stälde sig på sanden invid havet.

013:001 Dö såg jag ett vilddjur stiga upp ur havet; det hade tio horn
och sju huvuden, och på sina horn hade det tio kronor och på
sina huvuden händiska namn.

013:002 Och vilddjuret, som jag såg, liknade en panter, men det hade
fötter såsom en björn och gap såsom ett lejon. Och draken gav
det sin makt och sin tron och gav det stor myndighet.

013:003 Och jag såg ett av dess huvuden vara likasom sårat till döds, men
dess dödsfö blev löst. Och hela jorden såg med förundran efter
vilddjuret.

013:004 Och de tillbede draken, därför att han hade givit vilddjuret
sådan myndighet; de tillbede och vilddjuret och sade Ävem är lik
vilddjuret, och vem kan strida mot det??

013:005 Och det fick en mun sig given, som talade stora ord och vad
händiskt var, och det fick makt att säga under fyrtiotvå
månader.

013:006 Och den öppnade sin mun till att föra händiskt tal mot Gud, till
att häla hans namn och hans tabernakel och dem som bo i
himmelen.

013:007 Och det fick makt att föra krig mot de heliga och att övervinna
dem; och det fick makt över alla stammar och folk och tungomål
och folkslag.

013:008 Och alla jordens inbyggare skola tillbedja det, ja, envar som
icke har sitt namn från världens begynnelse skrivet i livets
bok, det slaktade Lammets bok.

013:009 Den som har ära, han häre.

- 013:010 Den som fört andra bort i förgenskap, han skall själv bliva bortförd i förgenskap; den som dröper andra med svärd, han skall själv bliva dröpt med svärd. Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet och tro.
- 013:011 Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden; det hade två horn, lika ett lamms, och det talade såsom en drake.
- 013:012 Och det utövar det första vilddjurets hela myndighet, i dess ösyn. Och det kommer jorden och dem som bo där på att tillbedja det första vilddjuret, det vars dödsö blev löst.
- 013:013 Och det gör stora tecken, så att det till och med låter eld i människornas ösyn falla ned från himmelen på jorden.
- 013:014 Och genom de tecken, som det har fått makt att göra i vilddjurets ösyn, förvillar det jordens inbyggare; det förmer genom sitt tal jordens inbyggare att göra en bild av vilddjuret, det som var skapat med svärd, men åter kom till liv.
- 013:015 Och det fick makt att giva ande av vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbedde vilddjurets bild.
- 013:016 Och det förmer alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trålar, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan,
- 013:017 så att ingen för vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal.
- 013:018 Här gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räknar ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex.
- 014:001 Och jag fick se Lammet stå på Sions berg jämte det ett hundra fyrtiofyra tusen som hade dess namn och dess Faders namn skrivna på sina pannor.
- 014:002 Och jag hörde ett ljud från himmelen, likt bruset av stora vatten och dån av ett starkt tordån; och ljudet som jag hörde var såsom när harpospelare spela på sina harpor.
- 014:003 Och de sång och infötrönen och infötrö de fyra väsendena och de äldste vad som tycktes vara en ny sång; och ingen kunde låta sig den sången, utom de ett hundra fyrtiofyra tusen som voro friköpta ifrån jorden.
- 014:004 Dessa äro de som icke hava orenat sig med kvinnor; ty de äro såsom jungfrur. Dessa äro de som följa Lammet varthelst det går. De hava blivit friköpta ifrån människorna till en förstling av Gud och Lammet.
- 014:005 Och i deras mun har ingen lögn blivit funnen; de äro ostraffliga.
- 014:006 Och jag såg en annan ängel flyga fram uppe i himlarymden; han hade ett evigt evangelium, som han skulle förkunna för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk.
- 014:007 Och han sade med högt röst: Frukten Gud och given honom ära; ty stunden är kommen, då han skall höla dom. Ja, tillbedjen honom som har skapat himmel och jord och hav och vattenkällor.
- 014:008 Och ännu en annan ängel följde honom; denne sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, som har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin.
- 014:009 Och ännu en tredje ängel följde dem; denne sade med högt röst: Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess

- märke på sin panna eller på sin hand,
014:010 så skall också han få dricka av Guds vredesvin, det som är iskänt
i hans vredes kalk, obemängt; och han skall bli påfogad med eld
och svavel, i heliga änglars och i Lammets äsyn.
- 014:011 Och när de så påfogas, uppstiger rökens dämp i evigheters
evigheter, och de hava ingen ro, vaken dag eller natt, de som
tillbedja vilddjuret och dess bild, eller som låta märka sig med
dess namn.
- 014:012 Här gäller det för de heliga att hava ständaktighet, för dem som
hålla Guds bud och bevara tron på Jesus.?
- 014:013 Och jag hörde en röst från himmelen säga: Skriv: Saliga är de
döda som dö i Herren härfter. Ja, säger Anden, de skola få
vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.?
- 014:014 Och jag fick se en vit sky, och påskyn satt en som liknade en
människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene krans, och i
sin hand en vass lie.
- 014:015 Och en annan ängel kom ut ur templet och ropade med högt röst
till den som satt påskyn: Låt din lie gå, och inbörsta skörden;
ty skördetiden är kommen, och så den på jorden är fullt mogen
till skörd.?
- 014:016 Den som satt påskyn högg då till med sin lie på jorden, och
jorden blev avbörstad.
- 014:017 Och en annan ängel kom ut ur templet i himmelen, och jämväl han
hade en vass lie.
- 014:018 Och ännu en ängel kom fram ifrån altaret, den som hade makt över
elden. Denne ropade med högt röst till den som hade den vassa
lien; han sade Låt din vassa lie gå, och skär av druvklasarna
från vinträden på jorden, ty deras druvor är fullmogna.?
- 014:019 Och ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten
ifrån vinträden på jorden och kastade den i Guds vredes stora
vinpress.
- 014:020 Och vinpressen trampade utanför staden, och blod gick ut från
pressen och steg ända upp till betslens påhåstarna, på en
sträcka av ett tusen sex hundra stadier.
- 015:001 Och jag såg ett annat tecken i himmelen, stort och underbart;
sju änglar med de sju pågor som bli de sista, ty med dem är
Guds vrededom fullbordad.
- 015:002 Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav, blandat med
eld. Och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret, med
dess bild och dess namns tal, stå vid glashavet, med Guds harpor
i sina händer.
- 015:003 Och de sjöngo Moses', Guds tjänares, sång och
Lammets sång: de sjöngo:
Stora och underbara är dina verk,
Herre Gud, du Allsmäktige;
rättfärdiga och rätta är dina verk,
du folkens konung.
- 015:004 Vem skulle icke frukta dig, Herre,
och prisa ditt namn?
Du allena är helig,
och alla folk skola komma
och tillbedja inför dig.

Ty dina domar hava blivit uppenbara.?

015:005 Sedan såg jag att vittnesb rdets tabernakels tempel i himmelen öppnades.

015:006 Och de sju änglarna med de sju plågorna kommo ut ur templet, klädda i rent, skinande linne, och omgjordade kring bröstet med gyllene båten.

015:007 Och ett av de fyra väsendena gav de sju änglarna sju gyllene sk lar, fulla av Guds vrede, hans som lever i evigheternas evigheter.

015:008 Och templet blev uppfyllt av r k från Guds h rlighet och från hans makt, och ingen kunde g in i templet, f r n de sju änglarnas sju pl gor hade fått sin fullbordan.

016:001 Och jag hörde en stark röst från templet säga till de sju änglarna:  G n  stad och gjuten ut Guds sju vredessk lar på jorden.?

016:002 Och den förste gick  stad och g t ut sin sk  på jorden. D  kommo onda och svåra s nader på de mänskors som buro vilddjurets märke och tillb do dess bild.

016:003 Och den andre g t ut sin sk  i havet. D  förvandlades det till blod, likt blodet av en död mänskors, och alla levande varelser i havet dogo.

016:004 Och den tredje g t ut sin sk  i str mmarna och vattenk llorna. D  förvandlades dessa till blod.

016:005 Och jag hörde vattnens  ngel säga:  R ttf rdig   du, du som   och som var, du helige, som har dömt så.

016:006 De hava utgjutit heliga m ns och profeters blod. D  få har ock du givit dem blod att dricka; de äro det v rda.?

016:007 Och jag hörde altaret säga:  Ja, Herre Gud, du Allsmäktige, r tta och rättfärdiga äro dina domar.?

016:008 Och den fjärde g t ut sin sk  över solen. Då fick denna makt att br na mänskorna såsom med eld.

016:009 Och n r nu mänskorna blevo brända av stark hetta, h dade de Guds namn, hans som hade makten över dessa pl gor; de gjorde icke bättring och g vo honom icke  ra.

016:010 Och den femte g t ut sin sk  över vilddjurets tron. Då blev dess rike f rm kat, och mänskorna beto s nder sina tungor i sin vända.

016:011 Och de h dade himmelens Gud få sin vändas och sina s naders skull; de gjorde icke bättring och upphörde icke med sina gärningar.

016:012 Och den sjätte g t ut sin sk  över den stora floden Eufrat. D  torkade dess vatten ut, få att v g skulle beredas   konungarna från  stern.

016:013 Och ur drakens gap och ur vilddjurets gap och ur den falske profetens mun s g jag tre orena andar utgå, lika paddor.

016:014 De äro nämligen onda andar som göra tecken, och som g ut till konungarna i hela världen, få att samla dem till striden på Guds, den Allsmäktiges, stora dag.

016:015 ( Se, jag kommer såsom en tjuv; salig   den som vakar och bevarar sina kläder, så att han icke måste g naken, och man få se hans skam.?)

- 016:016 Och de församlade dem till den plats som på hebreiska heter Harmagedon.
- 016:017 Och den sjunde gick ut sin skål i luften. Då gick en stark röst ut från tronen i templet och sade: "Det är gjort."
- 016:018 Och nu kommo ljungeldar och donder och tordönar, och det blev en stor jordbävning, en jordbävning så vildsam och så stor, att dess like icke hade förekommit, alltsedan människor blevo till på jorden.
- 016:019 Och den stora staden rännade sönder i tre delar, och folkens städer störtade samman; och Gud kom ihåg det stora Babylon, så att han räckte det kalken med sin stränga vredes vin.
- 016:020 Och alla äro flydde, och inga berg funnos mer.
- 016:021 Och stora hagel, centnertunga, föll ned från himmelen på människorna; och människorna höllade Gud för den plåga som haglen vållade, ty den plågan var mycket stor.
- 017:001 Och en av de sju änglarna med de sju skålarna kom och talade med mig och sade: "Kom hit, så skall jag visa dig, huru den stora skålen för sin dom, hon som tronar vid stora vatten,
- 017:002 hon som jordens konungar hava bedrivit otukt med och av vilkens otukts vin jordens inbyggare hava druckit sig druckna."
- 017:003 Sedan födde han mig i anden bort till en äken. Då såg jag en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fulltecknat med hudska namn; och det hade sju huvuden och tio horn.
- 017:004 Och kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och älla stenar och pärlor; och i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet.
- 017:005 Och på hennes panna var skrivet ett namn med hemlig betydelse: "Det stora Babylon, hon som är moder till skålkorna och till styggelserna på jorden."
- 017:006 Och jag såg kvinnan vara drucken av de heligas blod och av Jesu vittnens blod. Och jag förundrade mig storligen, när jag såg henne.
- 017:007 Och ängeln sade till mig: "Varför förundrar du dig? Jag skall säga dig hemligheten om kvinnan, och om vilddjuret som bär henne, och som har de sju huvudena och de tio hornen.
- 017:008 Vilddjuret som du har sett, det har varit, och är icke mer; men det skall stiga upp ur avgrunden, och det gå sedan i fördärvet. Och de av jordens inbyggare, vilkas namn icke från världens begynnelse äro skrivna i livets bok, skola förundra sig, när de se vilddjuret som har varit, och icke mer är, men dock skall komma.--
- 017:009 Här gäller det att äro ett förstärkt med vishet. De sju huvudena äro sju berg, som kvinnan tronar på. De äro ock sju konungar;
- 017:010 fem av dem hava fallit, en är, och den återstående har ännu icke kommit, och när han kommer, skall han bliva kvar en liten tid.
- 017:011 Och vilddjuret som har varit, och icke mer är, det är självt den ättonde, och dock en av de sju, och det gå i fördärvet.
- 017:012 Och de tio horn som du har sett, de äro tio konungar, som ännu icke hava kommit till konungavärdet, men som för en kort tid, tillika med vilddjuret, få makt såsom konungar.
- 017:013 Dessa hava ett och samma sinne, och de giva sin makt och myndighet åt vilddjuret.
- 017:014 De skola giva sig i strid med Lammet; men Lammet jämt de kallade och utvalda och trogna som följa det, skall återvinna dem, ty Lammet är herrarnas herre och konungarnas konung."

017:015 Och han sade ytterligare till mig: Vattnen som du har sett, d?r varest sk?kan tronar, ?o folk och m?nniskoskaror och folkslag och tungom?.

017:016 Och de tio horn, som du har sett, och vilddjuret, de skola hata sk?kan och g?ra henne utblottad och naken, och skola ?a hennes k?tt och br?nna upp henne i eld.

017:017 Ty Gud har ingivit dem i hj?rtat att de skola utf?ra vad han har i sinnet, och att de alla skola handla i ett och samma sinne, och att de skola giva sitt v?rde ? vilddjuret, till dess Guds utsagor hava fullbordats.

017:018 Och kvinnan som du har sett ? den stora staden, som har konungsligt v?rde ?ver jordens konungar.?

018:001 D?refter s?g jag en annan ?ngel komma ned fr?n himmelen; han hade stor makt, och jorden upplystes av hans h?rlighet.

018:002 Och han ropade med stark r?st och sade:

?Fallet, fallet ? det stora Babylon; det har blivit en boning fr? onda andar, ett tillh?l fr? alla slags orena andar och ett tillh?l fr? alla slags orena och vederstyggliga f?glar.

018:003 Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna p?jorden hava bedrivit otukt med henne, och k?pm?nnen p?jorden hava skaffat sig rikedom genom hennes om?ttliga v?rlust.?

018:004 Och jag h?rde en annan r?st fr?n himmelen s?ga:

?Dragen ut ifr?n henne, I mitt folk, s?att I icke g?ren eder delaktiga i hennes synder och fr?n eder del av hennes pl?gor.

018:005 Ty hennes synder r?cka ?nda upp till himmelen, och Gud har kommit ih?g hennes or?ttf?rdiga g?rningar.

018:006 Vedergr?len henne vad hon har gjort, ja, given henne dubbelt igen fr? hennes g?rningar; isk?nken dubbelt ? henne i den kalk vari hon har isk?nkt.

018:007 S?mycken ?a och v?rlust som hon har berett sig, s?mycken pina och sorg m?n I bereda henne. Eftersom hon s?ger i sitt hj?rta: 'Jag tronar s?som drottning och och sitter icke s?som ?nka, och aldrig skall jag veta av n?gon sorg',

018:008 d?rfr? skola p?en och samma dag hennes pl?gor komma ?ver henne: d?d och sorg och hungersn?d; och hon skall br?nnas upp i eld. Ty stark ? Herren Gud, han som har d?mt henne.

018:009 Och jordens konungar, som hava bedrivit otukt och levat i v?rlust med henne, skola gr?ta och j?mra sig ?ver henne, n? de se r?ken av hennes brand.

018:010 De skola st?l?ngt ifr?n, av f?rf?ran ?ver hennes pina, och skola s?ga: 'Ve, ve dig, Babylon, du stora stad, du starka stad! Pl?sligt har nu din dom kommit.'

018:011 Och k?pm?nnen p?jorden gr?ta och s?ja ?ver henne, d?nu ingen mer k?per de varor som de frakta:

018:012 guld och silver, ?dla stenar och p?lor, fint linne och purpur, siden och scharlakan, allt slags v?rluktande tr?, alla slags arbeten av elfenben och dyrbaraste tr?, av koppar och j?rn och marmor,

018:013 d?rtill kanel och kostbar salva, r?kverk, sm?jelse och v?rluktande harts, vin och olja, fint mj? och vete, f?kreatur och f?, h?star och vagnar, livegna och tr?ar.

018:014 De frukter som din sj? hade beg?r till hava f?svunnit ifr?n

dig; allt vad kräsligt och prätigt du hade har gått förlorat
för dig och skall aldrig mer bliva funnet.

018:015 De som handlade med sådant, de som skaffade sig rikedom genom
henne, de skola stötta sig ifrån, av förfäran över hennes pina; de
skola gråta och sörja

018:016 och skola säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, du som var klädd i
fint linne och purpur och scharlakan, du som glänste av guld och
måla stenar och pärlor!

018:017 I ett ögonblick har nu denna stora rikedom blivit förtädd.'

Och alla skeppare och alla kustfarare och sjömän och alla andra
som hava sitt arbete på havet stötta sig ifrån;

018:018 och när de ser riken av hennes brand, ropa de och säga: 'Var
fanns den stora stadens like?'

018:019 Och de ströstoff på sina huvuden och ropa under gråt och sorg
och säga: 'Ve, ve dig, du stora stad, genom vars skatter alla de
därinne, som hade skepp på havet, blevo rika! I ett ögonblick
har den nu blivit förtädd.

018:020 Gläd dig över vad som har vederfarits henne, du himmel och I
helige och I apostlar och profeter, då nu Gud har höllit dom
över henne och utkrävt vedergällning för eder!?

018:021 Och en världig ängel tog upp en sten, lik en stor kvarnsten, och
kastade den i havet och sade: 'Så skall Babylon, den stora
staden, med fart stötta ned och aldrig mer bliva funnen.

018:022 Av harpospelare och sångare, av flötblåsar och basunblåsar
skall aldrig mer något ljud bliva hört i dig; aldrig mer skall
någon konstfärdig man av något slags yrke finnas i dig;
bullret av en kvarn skall aldrig mer höras i dig;

018:023 en lampas sken skall aldrig mer lysa i dig; rop för brudgum och
brud skall aldrig mer höras i dig--du vars kpmän voro stormän
på jorden, du genom vars trolldom alla folk blevo förvillade,

018:024 och i vilken man såg profeters och heliga mäns blod, ja, alla de
människors blod, som hade blivit slaktade på jorden.?

019:001 Sedan höjde jag likasom starka röster av en stor skara i
himmelen, som sade 'Halleluja! Frälsningen och frän och makten
tillhåra vår Gud.

019:002 Ty rätta och rättfärdiga för hans domar; han har dömt den stora
skräkan, som fördärvade jorden genom sin otukt, och han har
utkrävt sina tjänares blod av hennes hand.?

019:003 Och åter sade de: 'Halleluja!?' Och riken från henne stiger upp i
evigheternas evigheter!

019:004 Och de tjugufyra ädste och de fyra väsendena fölo ned och
tillbädo Gud, som satt på tronen; de sade: 'Amen! Halleluja!'

019:005 Och från tronen utgick en röst, som sade: 'Loven vår Gud, alla I
hans tjänares, I som frukten honom, både små och stora.?

019:006 Och jag höjde likasom röster av en stor skara, lika bruset av
stora vatten och dörnet av starka tordönar; de sade: 'Halleluja!
Herren, vår Gud, den Allsmäktige, har nu trätt fram såsom
konung.

019:007 Låt oss glädjas och fröjda oss och giva honom frän; ty tiden
är inne för Lammets bröllop, och dess brud har gjort sig redo.

019:008 Och för henne har blivit givet att kläda sig i fint linne,
skinande och rent.?' Det fina linnet är de heligas rättfärdighet.

019:009 Och han sade till mig: 'Skriv: Saliga för de som för bjudna till

Lammets bröllopsmåltid. Ytterligare sade han till mig: Dessa ord är sanna Guds ord.

019:010 Och jag föll ned för hans fötter för att tillbedja honom, men han sade till mig: Äg icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, deras som hava Jesu vittnesbörd. Gud skall du tillbedja. Ty Jesu vittnesbörd är profetians ande.

019:011 Och jag såg himmelen öppen och fick där se en vit häst; och mannen som satt på den heter Ärofast och sannfärdig, och han dörmer och strider i rättfärdighet.

019:012 Hans ögon voro såsom eldsfägor, och på sitt huvud bar han många kronor och hade ett namn där skrivet, som ingen känner utom han själv.

019:013 Och han var klädd i en mantel som var doppad i blod; och det namn han har fört är Äguds Ord.

019:014 Och honom följde, på vita hästar, de himmelska hästskarorna, klädda i fint linne, vitt och rent.

019:015 Och från hans mun utgick ett skarpt svärd, varmed han skulle slå folken. Och han skall styra dem med järnspira; och han trampar Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress.

019:016 Och på sin mantel, över sin länd, har han detta namn skrivet: Äkonungarnas konung och herrarnas herre.

019:017 Och jag såg en ängel stå i solen, och denne ropade med hög röst och sade till alla föglar som flögo fram uppe i himlarymden: Kommen hit, församlen eder till Guds stora gåstabud,

019:018 för att ta kåt av konungar och krigsöverstar och hjältar, kåt av hästar och deras ryttare, ja, kåt av alla, både fria och trålar, både små och stora.

019:019 Och jag såg vilddjuret och konungarna på jorden med sina hästskaror, samlade för att utkämpa sin strid mot honom som satt på hästen och mot hans häskara.

019:020 Och vilddjuret blev gripet, dörjande ock den falske profeten, som i dess ösyn hade gjort de tecken med vilka han hade förvillat dem som hade tagit vilddjurets märke, och dem som hade tillbett dess bild. Båda blevo de levande kastade i eldsjöh, som brann med svavel.

019:021 Och de andra blevo dröpta med ryttarens svärd, det som utgick från hans mun; och alla föglar blevo mördade av deras kåt.

020:001 Och jag såg en ängel komma ned från himmelen; han hade nyckeln till avgrunden och hade en stor kedja i sin hand.

020:002 Och han grep draken, den gamle ormen, det är djävulen och Satan, och föngslade honom för tusen år

020:003 och kastade honom i avgrunden och stängde igen och satte dit ett insegel över honom på det att han icke mer skulle förvilla folken, för när de tusen åren hade gått till ända. Därefter skall han åter komma lös för en liten tid.

020:004 Och jag såg troner stå där, och de satte sig på dem, de är vilka gavs makt att hålla dom. Och jag såg de människors själar, som hade blivit halshuggna för Jesu vittnesbörds och Guds Ords skull, och som icke hade tillbett vilddjuret eller dess bild, och icke heller tagit dess märke på sina pannor och sina händer; dessa blevo nu åter levande och fingo regera med Kristus i tusen år.

020:005 (De åriga åren blevo icke levande, för när de tusen åren hade gått till ända.) Detta är den första uppståndelsen.

020:006 Salig och helig är den som har del i den första uppståndelsen; över dem har den andra dagen ingen makt, utan de skola vara Guds och Kristi präster och skola återregera med honom de tusen åren.

020:007 Men när de tusen åren hava gått till ända, skall Satan komma lös ur sitt fångelse.

020:008 Han skall då gå ut för att fåvillia de folk som bo vid jordens fyra hörn, Gog och Magog, och samla dem till den stundande striden; och de äro till antalet såsom sanden i havet.

020:009 Och de draga fram över jordens hela vidd och omringa de heligas läger och äden äskade staden, men eld faller ned från himmelen och förtär dem.

020:010 Och djävulen, som fåvillade dem, bliver kastad i samma sjö av eld och svavel, dit vilddjuret och den falske profeten hade blivit kastade; och de skola då plågas dag och natt i evigheternas evigheter.

020:011 Och jag såg en stor vit tron och honom som satt därpå, och för hans ansikte flydde jord och himmel, och ingen plats blev funnen för dem.

020:012 Och jag såg de döda, både stora och små, stå inför tronen, och böcker blevo upplästa. Och jämväl en annan bok blev uppläst; det var livets bok. Och de döda blevo dömda efter sina gärningar, på grund av det som var upptecknat i böckerna.

020:013 Och havet gav igen de döda som voro däri, och äden och dödsriket gävo igen de döda som voro i dem; och dessa blev dömda, var och en efter sina gärningar.

020:014 Och äden och dödsriket blevo kastade i den brinnande sjö; detta, den brinnande sjö, är den andra dagen.

020:015 Och om någon icke fanns skriven i livets bok, så blev han kastad i den brinnande sjö.

021:001 Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra himmelen och den förra jorden voro förångna, och havet fanns icke mer.

021:002 Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, förädigsmäckt såsom en brud som är prydd för sin brudgum.

021:003 Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem"

021:004 och skall avtorka alla tårar från deras ögon. Och äden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förångnet."

021:005 Och han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt." Ytterligare sade han: "Skriv: ty dessa ord äro visa och sanna."

021:006 Han sade vidare till mig: "Det är gjort. Jag är A och O, begynnelsen och änden. Ä den som tårstar skall jag giva att dricka från kulan med livets vatten."

021:007 Den som vinner seger, han skall få detta till arvedel, och jag skall vara hans Gud, och han skall vara min son.

021:008 Men de fega och de otrogna, och de som hava gjort vad styggeligt är, och dräpare och otuktiga människor och trollkarlar och avgudadyrkare och alla lägnare skola få sin del i den sjö som brinner med eld och svavel; detta är den andra dagen."

021:009 Och en av de sju änglarna med de sju skålar, som voro fulla med de sju sista plågorna, kom och talade till mig och sade: "Kom"

- hit, s?skall jag visa dig bruden, Lammets hustru.?
- 021:010 Och han f?rde mig i anden ?stad upp p?ett stort och h?gt berg och visade mig den heliga staden Jerusalem, som kom ned fr?n himmelen, fr?n Gud,
- 021:011 med Guds h?rlighet. Den gl?nste likt den dyrbaraste ?delsten, den var s?som kristallklar jaspis.
- 021:012 Den hade en stor och h?g mur med tolv portar, och vid portarna stodo tolv ?nglar, och ?ver portarna voro skrivna namn: namnen p?Israels barns tolv stammar.
- 021:013 I ?ster voro tre portar, i norr tre portar, i s?der tre portar och i v?ster tre portar.
- 021:014 Och stadsmuren hade tolv grundstenar, och p?dem stodo tolv namn: namnen p?Lammets tolv apostlar.
- 021:015 Och han som talade till mig hade en gyllene m?st?ng f?r att d?rmed m?ta staden och dess portar och dess mur.
- 021:016 Och staden utgjorde en fyrkant, och dess l?ngd var lika stor som dess bredd. Och med st?ngen m?tte han staden: dess m?tt var tolv tusen stadier, dess l?ngd och bredd och h?jd voro lika.
- 021:017 Och han m?tte dess mur: den var ett hundra fyrtiofyra alnar efter m?nskors m?tt, som ock ? ?nglars.
- 021:018 Och stadsmuren var byggd av jaspis, men staden sj?lv var av rent guld, likt rent glas.
- 021:019 Stadsmurens grundstenar voro sk?nt lagda och utgjordes av alla slags ?delstenar. Den f?rsta grundstenen var en jaspis, den andra en safir, den tredje en kalcedon, den fj?rde en smaragd,
- 021:020 den femte en sardonyx, den sj?tte en karneol, den sjunde en krysolit, den ?tonde den beryll, den nionde en topas, den tionde en krysopras, den elfte en hyacint, den tolfte en ametist.
- 021:021 Och de tolv portarna utgjordes av tolv p?rlor; var s?rskild port utgjordes av en enda p?rla. Och stadens gata var av rent guld, likt genomskinligt glas.
- 021:022 Och jag s?g i den intet tempel, ty Herren Gud, den Allsm?ktige, ?r dess tempel, han och Lammet.
- 021:023 Och staden beh?ver icke sol eller m?ne till att lysa d?r, ty Guds h?rlighet upplyser den och dess ljus ?r Lammet.
- 021:024 Och folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar f?ra ditin, vad h?rligt de hava.
- 021:025 Dess portar skola aldrig st?ngas om dagen--natt skall icke finnas d?r
- 021:026 och vad h?rligt och dyrbart folken hava skall man f?ra ditin.
- 021:027 Men intet orent skall n?gonsin komma ditin, och ingen som g?r vad styggeligt ?r och l?gn, utan allenast de som ?ro skrivna i livets bok, Lammets bok.
- 022:001 Och han visade mig en str?m med vatten, klar som kristall. Den gick ut fr?n Guds och Lammets tron
- 022:002 och fl?r fram mitt igenom stadens gata. Och p?b?da sidor om str?mmen stodo livstr?d, som g?vo tolv sk?rdar, ty de buro frukt var m?nad; och tr?dens l?v tj?nade till l?kedom f?r folken.
- 022:003 Och ingen f?rbannelse skall vara mer. Och Guds och Lammets tron skall st?d?r inne, och hans tj?nare skall tj?na honom
- 022:004 och skola se hans ansikte; och hans namn skall st?tecknat p? deras pannor.
- 022:005 Och ingen natt skall vara mer; och de beh?va icke n?gon lampas

ljus, ej heller solens ljus, ty Herren Gud skall lysa öfver dem,
och de skola regera i evigheternas evigheter.

022:006 Och han sade till mig: Dessa ord äro vissa och sanna; och Herren, profeternas andars Gud, har sändt sin ängel för att visa sina tjänare, vad som snart skall ske.

022:007 Och se, jag kommer snart. Salig är den som tager vara på de profetians ord som stå i denna bok.?

022:008 Och jag, Johannes, var den som hördde och såg detta. Och när jag hade hört och sett det, föll jag ned för att tillbedja inför ängelns fötter, hans som visade mig detta.

022:009 Men han sade till mig: Öfver icke så. Jag är din medtjänare och dina bröders, profeternas, och deras som taga vara på denna boks ord. Gud skall du tillbedja.?

022:010 Och han sade till mig: Öfver icke under något insegel de profetians ord som stå i denna bok; ty tiden är nära.

022:011 Må den som är orättfärdig fortfara att äva sin orättfärdighet och den som är ören att örena sig. Söck den som är rättfärdig, han fortfara att äva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig.

022:012 Se, jag kommer snart och har med mig min löhn, för att vedergälla var och en efter som hans gärningar äro.

022:013 Jag är A och O, den första och den siste, begynnelsen och änden.

022:014 Saliga äro de som två sina kläder för att förtäta att äta av livets träd och att gå in i staden genom dess portar.

022:015 Men de som äro hundar och trollkarlar och otuktiga och dröpare och avgudadyrkare och alla som äska och gå ä lägn, de måste alla stanna dör utanför.?

022:016 Jag, Jesus, har sändt min ängel för att i församlingarna vittna om detta för eder. Jag är telningen från Davids rot och kommen av hans släkt, jag är den klara morgonstjärnan.

022:017 Och Anden och bruden säger: Kom. Och den som hört det, han säger Kom. Och den som törstar, han komme; ja den som vill, han tage livets vatten för intet.

022:018 För var och en som hört de profetians ord, som stå i denna bok betyder jag detta: Om någon lägger något till dem, så skall Gud på honom lägga de plågor som äro skrivet i denna bok.

022:019 Och om någon tager bort något från de ord som stå i denna profetias bok, så skall Gud taga ifrån honom hans del i livets träd och i den heliga staden, om vilka är skrivet i denna bok.?

022:020 Han som betyder detta säger: Ja, jag kommer snart. Amen. Kom Herre Jesus!

022:021 Herren Jesu nåd vare med alla.

End of the Project Gutenberg EBook of Bibeln, Gamla och Nya Testamentet

*** END OF THIS PROJECT GUTENBERG EBOOK BIBELN, GAMLA OCH NYA TESTAMENTET ***

***** This file should be named 2100-8.txt or 2100-8.zip *****
This and all associated files of various formats will be found in:
<http://www.gutenberg.org/2/1/0/2100/>

Produced by Project Runeberg, which has provided Nordic literature on the Internet since 1992. <http://runeberg.org/>

Updated editions will replace the previous one--the old editions will be renamed.

Creating the works from public domain print editions means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg-tm electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG-tm concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for the eBooks, unless you receive specific permission. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the rules is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. They may be modified and printed and given away--you may do practically ANYTHING with public domain eBooks. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

*** START: FULL LICENSE ***

THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg-tm mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase "Project Gutenberg"), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg-tm License (available with this file or online at <http://gutenberg.net/license>).

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg-tm electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg-tm electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg-tm electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg-tm electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. "Project Gutenberg" is a registered trademark. It may only be

used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg-tm electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg-tm electronic works if you follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg-tm electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation ("the Foundation" or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg-tm electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is in the public domain in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg-tm mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg-tm works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg-tm name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg-tm License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg-tm work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country outside the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg-tm License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg-tm work (any work on which the phrase "Project Gutenberg" appears, or with which the phrase "Project Gutenberg" is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.net

1.E.2. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is derived from the public domain (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase "Project Gutenberg" associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg-tm trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg-tm electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg-tm License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg-tm License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg-tm.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg-tm License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg-tm work in a format other than "Plain Vanilla ASCII" or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg-tm web site (www.gutenberg.net), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original "Plain Vanilla ASCII" or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg-tm License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg-tm works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg-tm electronic works provided that

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg-tm works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg-tm License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg-tm works.

- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.

- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg-tm works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg-tm electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from both the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and Michael Hart, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread public domain works in creating the Project Gutenberg-tm collection. Despite these efforts, Project Gutenberg-tm electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg-tm trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg-tm electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH F3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS' WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg-tm electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg-tm electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg-tm work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg-tm work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg-tm

Project Gutenberg-tm is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need, is critical to reaching Project Gutenberg-tm's goals and ensuring that the Project Gutenberg-tm collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg-tm and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation web page at <http://www.pglaf.org>.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Its 501(c)(3) letter is posted at <http://pglaf.org/fundraising>. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's principal office is located at 4557 Melan Dr. S. Fairbanks, AK, 99712., but its volunteers and employees are scattered throughout numerous locations. Its business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887, email business@pglaf.org. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's web site and official page at <http://pglaf.org>

For additional contact information:

Dr. Gregory B. Newby
Chief Executive and Director
gbnewby@pglaf.org

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg-tm depends upon and cannot survive without wide spread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit <http://pglaf.org>

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg Web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: <http://pglaf.org/donate>

Section 5. General Information About Project Gutenberg-tm electronic works.

Professor Michael S. Hart is the originator of the Project Gutenberg-tm concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For thirty years, he produced and distributed Project Gutenberg-tm eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg-tm eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as Public Domain in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our Web site which has the main PG search facility:

<http://www.gutenberg.net>

This Web site includes information about Project Gutenberg-tm, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.

Livros Grátis

(<http://www.livrosgratis.com.br>)

Milhares de Livros para Download:

[Baixar livros de Administração](#)

[Baixar livros de Agronomia](#)

[Baixar livros de Arquitetura](#)

[Baixar livros de Artes](#)

[Baixar livros de Astronomia](#)

[Baixar livros de Biologia Geral](#)

[Baixar livros de Ciência da Computação](#)

[Baixar livros de Ciência da Informação](#)

[Baixar livros de Ciência Política](#)

[Baixar livros de Ciências da Saúde](#)

[Baixar livros de Comunicação](#)

[Baixar livros do Conselho Nacional de Educação - CNE](#)

[Baixar livros de Defesa civil](#)

[Baixar livros de Direito](#)

[Baixar livros de Direitos humanos](#)

[Baixar livros de Economia](#)

[Baixar livros de Economia Doméstica](#)

[Baixar livros de Educação](#)

[Baixar livros de Educação - Trânsito](#)

[Baixar livros de Educação Física](#)

[Baixar livros de Engenharia Aeroespacial](#)

[Baixar livros de Farmácia](#)

[Baixar livros de Filosofia](#)

[Baixar livros de Física](#)

[Baixar livros de Geociências](#)

[Baixar livros de Geografia](#)

[Baixar livros de História](#)

[Baixar livros de Línguas](#)

[Baixar livros de Literatura](#)
[Baixar livros de Literatura de Cordel](#)
[Baixar livros de Literatura Infantil](#)
[Baixar livros de Matemática](#)
[Baixar livros de Medicina](#)
[Baixar livros de Medicina Veterinária](#)
[Baixar livros de Meio Ambiente](#)
[Baixar livros de Meteorologia](#)
[Baixar Monografias e TCC](#)
[Baixar livros Multidisciplinar](#)
[Baixar livros de Música](#)
[Baixar livros de Psicologia](#)
[Baixar livros de Química](#)
[Baixar livros de Saúde Coletiva](#)
[Baixar livros de Serviço Social](#)
[Baixar livros de Sociologia](#)
[Baixar livros de Teologia](#)
[Baixar livros de Trabalho](#)
[Baixar livros de Turismo](#)